

Thiếu
niên
ca
khanh

Dịch: Lăng Nhân Môn

Tải Ứng dụng Trương Định App Download ebook tốt nhất
Với hơn 10.000 quyển sách và truyện update mỗi ngày

Link <https://TrươngĐịnh.Vn>

Mục lục

- Chương 1: Tuyết Lạc Sơn Trang
- Chương 2: Ông Chủ Cao Thâm Khó Lường
- Chương 3: Nguyệt Cơ Cười Đưa Thiếp, Minh Hầu Giận Giết Người
- Chương 4: Quan Tài Vàng
- Chương 5: Thiên Nữ Nhụy
- Chương 6: Cuộc Sống Chết
- Chương 7: Phật Nộ Đường Liên
- Chương 8: Tử Y Hầu
- Chương 9: Hòa Thượng Vô Tâm
- Chương 10: Ba Bước Đường Môn
- Chương 11: Trường Cung Truy Dục, Bách Quỷ Dạ Hành
- Chương 12: Đại Phạm Âm Tự
- Chương 13: Phá Giới Dao Của Hòa Thượng Say Xin
- Chương 14: Nhất Kiếm Khô Tuyết
- Chương 15: Bát Phương Thiên Ma Vũ
- Chương 16: Thánh Tăng Lắc Đầu
- Chương 17: Hòa Thượng Hào Hoa Phong Nhã
- Chương 18: Thần Thông La Sát Đường
- Chương 19: Hành Động Tùy Tâm
- Chương 20: Lậu Tẩn Thiên Thông
- Chương 21: Bản Tướng La Hán Trận
- Chương 22: Đại Giác Thiền Sư
- Chương 23: Thiên Hạ Vô Song Thành
- Chương 24: Bi Thiên Mẫn Nhân
- Chương 25: Thiếu Niên Ngự Kiếm
- Chương 26: Một Thương Từ Tây Đến
- Chương 27: Cung Tiễn Diệp An Thế Về Tông
- Chương 28: Cho Một Bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt
- Chương 29: Cửa Tiệm Nhỏ Có Mười Hai Chén Rượu
- Chương 30: Say Lên Tận Trời Cao
- Chương 31: Đấng Thiên Các
- Chương 32: Tiên Nhân Lãm Lục Trứ, Đối Bác Thái Sơn Ngung. (*)
- Chương 33: Thuật Cuộc Tâm
- Chương 34: Kiến Quân Long Vô Thủ (Thấy Rắn Mất Đầu)

- Chương 35: Thiên La Địa Vồng
Chương 36: Già Lâu La
Chương 37: Sát Phó Kiếm
Chương 38: Cửu Thiên Dẫn Lôi, Hạc Trong Mây
Chương 39: Một Kiếm Của Kiếm Tiên Lưu Truyền Cả Ngàn Đời
Chương 40: Ước Định Đã Thành, Vạn Núi Chẳng Ngăn
Chương 41: Dùng Cả Thiên Hạ Làm Bàn Cờ
Chương 42: Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quân
Chương 43: Sơn Thủy Kiếm Cảnh
Chương 44: Vì Sao Rút Kiếm?
Chương 45: Thanh Kiếm Nhận Chủ
Chương 46: Đảo Ngược Cuồng Phong
Chương 47: Chích Dữ Ly Nhân Chiếu Đoạn Trường
Chương 48: Tuyệt Thương Sơn, Thương Ngân Nguyệt
Chương 49: Nại Lạc Ngự Giới
Chương 50: Ra Là Người Quen Tới
Chương 51: Đạo Kiếm Vô Song
Chương 52: Từ Tiên Tiêu Dao
Chương 53: Nhất Kiếm Đoạn Thủy, Thiên Giang Tuyệt Lưu
Chương 54: Nguyệt Tịch Hoa Thần
Chương 55: Ẩn Kiếm Phong Lôi, Bạt Kiếm Bát Phương
Chương 56: Phi Diệp Nhược Y
Chương 57: Tuyệt Thành Có Giai Nhân
Chương 58: Một Kiếm Gọi Hoa Tới
Chương 59: Nhược Y Kiếm Vũ
Chương 60: Tiểu Bạch Liên Phù Tam Thập Bôi, Chỉ Tiêm Hạo Khí
Hương Xuân Lôi
Chương 61: Ước Hẹn Của Kiếm Tiên
Chương 62: Thiên Ngoại Chi Thiên
Chương 63: Lang Nguyệt Phúc Địa
Chương 64: Ta Có Ba Kiếm, Mời Người Chi Giáo
Chương 65: Một Chiêu Kiếm Bước Vào Kim Cương
Chương 66: Bình Địa Nhất Thanh Lôi
Chương 67: Ghi Chép Chuyện Thiên Khải - Loạn Bát Vương
Chương 68: Ghi Chép Chuyện Xưa Thiên Khải - Án Mưu Phản Của
Lang Gia Vương
Chương 69: Ghi Chép Chuyện Xưa Thiên Khải - Lời Hứa Của Thanh
Long
Chương 70: Ngăn Tiếng Ve Kêu, Ngày Rời Thành
Chương 71: Bước Đi Trên Lá
Chương 72: Nước Của Âm Hà
Chương 73: Một Kiếm Hối Thanh Thành
Chương 74: Bao Giờ Kiếm Lại Tới
Chương 75: Thúc Ngựa Phá Thanh Sơn
Chương 76: Đào Hoa Am Hạ Đào Hoa Tiên

Chương 77: Ngày Mưa Phùn Giết Người
Chương 78: Điệp Biến
Chương 79: Tâm Lưới Tuyệt Sát
Chương 80: La Hán Phục Ma
Chương 81: Đạp Vân Thiên Lý
Chương 82: Thương Cuốn Mây Dài
Chương 83: Mưa Lớn Tại Nam An
Chương 84: Chim Hót Trong Rừng
Chương 85: Cự Kiếm Đẳng Không
Chương 86: Tử Y Hoa Sát
Chương 87: Đạo Pháp Huyền Môn
Chương 88: Thập Bát Đạo Trận
Chương 89: Mộ Vũ Hàn Dạ
Chương 90: Pháo Hoa Của Âm Hà
Chương 91: Ba Bát Mỳ Dương Xuân
Chương 92: Thành Chủ Vô Song
Chương 93: Thanh Kiếm Sát Sinh
Chương 94: Thiên Nhân Thiên Diện
Chương 95: Trận Lưu Chuyển
Chương 96: Đường Môn Liên Nguyệt
Chương 97: Thiên Điều Kinh Minh
Chương 98: Thuật Con Rối Giết Người
Chương 99: Tuyệt Lớn Gặp Giai Nhân
Chương 100: Xích Vương Tiêu Vũ
Chương 101: Cao Thủ Trong Thiên Hạ
Chương 102: Đạp Tuyệt Xuất Quan
Chương 103: Bạch Vương Tiêu Sùng
Chương 104: Tứ Đại Ma Đầu
Chương 105: Thiên Thành Lệnh
Chương 106: Một Thanh Kiếm Tốt, Đi Cùng Một Đầu Lâu Tốt
Chương 107: Kiếm Tâm Trùng
Chương 108: Thiên Hạ Danh Kiếm
Chương 109: Ba Lần Vào Kiếm Tâm
Chương 110: Ân Mạch Bị Thương
Chương 111: Quá Khứ Của Tiêu Sát
Chương 112: Lại Gặp Mặt! Yêu Tăng Áo Trắng
Chương 113: Truyền Nhân Của Dược Vương
Chương 114: Kiếm Tâm Hữu Nguyệt
Chương 115: Đêm Hợp Đẻ Giết Người
Chương 116: Kiếm Khí Có Sát Phạt
Chương 117: Âm Hà Mãnh Liệt
Chương 118: Tru Diệt Kiếm Tiên
Chương 119: Kiếm Khách Vô Danh
Chương 120: Nhất Kiếm Phá Quân
Chương 121: Nhất Kiếm Nộ Trảm

Chương 122: Thiên Chu Trận
Chương 123: Con Gái Tướng Quân
Chương 124: Thủy Thiên Hải Vận
Chương 125: Sát Thần Giá Lâm
Chương 126: Đạo Kiếm Tiên Xuống Núi (1)
Chương 127: Đạo Kiếm Tiên Xuống Núi
Chương 128: Hóa Ra Là Cổ Nhân
Chương 129: Tiên Nhân Từ Tây Tới
Chương 130: Quốc Sư Rời Thiên Khải
Chương 131: Chuyện Giang Hồ
Chương 132: Kiếm Năng, Côn Luân Rung Chuyển
Chương 133: Kiếm Của Kiếm Tiên Giáng Lâm Từ Bầu Trời
Chương 134: Một Kiếm Đánh Ra Hoa Đào Tới
Chương 135: Kiếm Tiên Nổi Giận
Chương 136: Tuyết Nguyệt Cổ Nhân
Chương 137: Lôi Môn Lôi Oanh
Chương 138: Đạo Kiếm Tiên Tuyết Thế
Chương 139: Nhất Kiếm Nhập Thần Du
Chương 140: Mũi Châm Đoạt Hồn
Chương 141: Thập Châm Tỏa Hồn
Chương 142: Dưới Cây Hoa Đào Có Tiên Hoa Đào
Chương 143: Núi Thanh Thành Nhập Thế
Chương 144: Tính Cách Thiếu Nữ
Chương 145: Sát Cơ Của Thiên Diện
Chương 146: Đạp Vân Nhất Kiếm
Chương 147: Bán Nhập Giang Phong Bán Nhập Vân
Chương 148: Sóng Ngâm Tại Thiên Khải
Chương 149: Vương Gia Thơ Rượu
Chương 150: Triều Đình Cao Vợi
Chương 151: Gặp Mặt Tại Quán Trà
Chương 152: Giang Hồ Bách Hiểu Đường
Chương 153: Kiếm Tiên Gặp Mặt
Chương 154: Lôi Môn Tứ Kiệt
Chương 155: Sát Cơ Đêm Trước
Chương 156: Anh Hùng Dự Tiệc
Chương 157: Kẻ Thù Truyền Kiếp Gặp Mặt
Chương 158: Ôn Gia Ôn Lượng
Chương 159: Lôi Môn Thuần Bài Trận
Chương 160: Cừu Thiên Lôi Vân
Chương 161: Tiên Hà Lộ
Chương 162: Ngũ Độc Trận
Chương 163: Nghiệp Hỏa Cảnh
Chương 164: Nhất Kiếm Sát Phô
Chương 165: Nửa Kiếm Tiên
Chương 166: Thiên Kỳ Áp Thành

Chương 167: Nhân Đồ Khiếu Ưng
Chương 168: Thiên Khải Khâm Thiên Giám
Chương 169: Tài Cửa Quân Vương
Chương 170: Thiếu Niên Kiếm Khí Thịnh
Chương 171: Phúc Vũ Phiên Vân
Chương 172: Thuyền Nát Còn Có Ba Ngàn Đinh
Chương 173: Tính Danh Anh Hùng
Chương 174: Lôi Môn Song Tử
Chương 175: Vô Cực Nhất Côn
Chương 176: Thừa Thiên Chi Nộ
Chương 177: Đoạn Phong Nhất Thương
Chương 178: Vạn Thụ Phi Hoa
Chương 179: Diêm Ma Diệt Thế
Chương 180: Lời Hứa Sinh Tử
Chương 181: Đại Chiến Tạm Ngừng
Chương 182: Sóng Gió Lại Nổi Lên
Chương 183: Kim Y Hạo Nguyệt
Chương 184: Sòng Bạc Thiên Hạo
Chương 185: Giữ Mạng Ba Ngày
Chương 186: Con Trai Cổ Nhân
Chương 187: Phụ Tử Tương Phùng
Chương 188: Ước Định Bảy Ngày
Chương 189: Làn Ranh Sinh Tử
Chương 190: Sinh Tử Hồi Thiên
Chương 191: Thanh Long Thủ Hộ
Chương 192: Khí Khái Thiếu Niên
Chương 193: Hải Ngoại Tiên Sơn
Chương 194: Ước Định Một Năm
Chương 195: Long Vận Thừa Thiên
Chương 196: Quân Chủ Bắc Ly
Chương 197: Biển Trời Hòa Làm Một
Chương 198: Phượng Hoàng Vu Phi
Chương 199: Thanh Châu Mộc Gia
Chương 200: Kim Tuyền Tiểu Xà
Chương 201: Như Tắm Gió Xuân
Chương 202: Thừa Vân Hóa Long
Chương 203: Nữ Nhi Hồng
Chương 204: Tụ Tại Giết Tiêu Dao
Chương 205: Làm Mưa Làm Gió
Chương 206: Khôi
Chương 207: Ba Bức Thư
Chương 208: Thiếu Niên Xuống Núi Thanh Thành
Chương 209: Thiên Hạ Phường
Chương 210: Đánh Cược Cửu Trác Đoạt Mệnh
Chương 211: Tiên Nhân Lục Bác

Chương 212: Một Nụ Cười Phù Dung
Chương 213: Cầu Kiến Vô Song
Chương 214: Phi Kiếm Lại Tới
Chương 215: Thất Kiếm Thành Kiêu
Chương 216: Nhất Kiếm Yên Hồi
Chương 217: Một Chiếc Thuyền Con
Chương 218: Kiếm Khởi Vạn Triều
Chương 219: Tâm Kiếm Vạn Thiên
Chương 220: Bá Vương Giáp
Chương 221: Thiếu Niên Tương Phùng
Chương 222: Nhật Ký Hàng Hải Của Tàu Kim Thác
Chương 223: Trên Lầu Ngắm Biển Xanh
Chương 224: U Hác Ngự Long
Chương 225: Âm Miên Đứt Đoạn
Chương 226: Thiếu Niên Đi Trên Biển
Chương 227: Đạp Sóng Uống Rượu Hát Ca
Chương 228: Hàn Sơn Hiếu Tự
Chương 229: La Sát Đường
Chương 230: Gặp Nhau Giữa Đường
Chương 231: Nhàn Vân, Ngưu Mã, Sát Nhân Dao
Chương 232: Nạp Mạng Hay Mua Vui
Chương 233: Địa Chi Thập Nhị Thần
Chương 234: Khúc Phá Trận
Chương 235: Khôi Lỗi Ngũ Sát
Chương 236: Ba Vị Kiếm Tiên
Chương 237: Hủy Thiên Tuyệt Địa
Chương 238: Tiểu Tăng Giá Lâm
Chương 239: Thất Quyền Hàng Ma
Chương 240: Đường Xa
Chương 241: Truyền Thuyết Biển Sâu
Chương 242: Vua Của Vùng Biển Ngàn Dặm
Chương 243: Hải Tặc Áo Trắng
Chương 244: Thần Tướng Lại Tới
Chương 245: Vương Gia Nổi Tiếng Nhất
Chương 246: Nguyên Tắc Của Hải Tặc
Chương 247: Ước Hẹn Thiên Khải
Chương 248: Giương Cung Bạt Kiếm
Chương 249: Vạn Tiền Tề Phát
Chương 250: Uy Nghiêm Của Thiên Tử
Chương 251: Tuyết Nguyệt Chi Phong
Chương 252: Thương Xuất Như Mây
Chương 253: Kim Bảng Luận Võ Danh (Một)
Chương 254: Kim Bảng Luận Võ Danh (2)
Chương 255: Kim Bảng Luận Võ Danh (3)
Chương 256: Muốn Vào Quan Tuyệt

Chương 257: Mọi Chuyện Đều Có Giá Của Nó
Chương 258: Đốt Lửa Đêm Trên Biển
Chương 259: Ngân Y, Thủy Long Du
Chương 260: Cương Thiết Lưu Ly
Chương 261: Đạp Vân Thừa Phong
Chương 262: Ngắm Trăng Xem Sao
Chương 263: Tiên Nhân Áo Trắng
Chương 264: Tiên Nhân Cười Gió
Chương 265: Tiên Nhân Cải Mệnh
Chương 266: Thái Thượng Vong Tình
Chương 267: Giác Mộng Mười Năm
Chương 268: Mộng Dài Ai Tỉnh Trước
Chương 269: Mộng Nhập Thần Du
Chương 270: Hồn Hề Quy Hề
Chương 271: Thần Du Thái Hư
Chương 272: Trận Chiến Tuyệt Thế
Chương 273: Ngàn Dặm Tầm Long
Chương 274: Bát Quái Hóa Vạn Vật
Chương 275: Tam Giáo Hợp Uy
Chương 276: Tiên Nhân Mặc Y
Chương 277: Sống Trong Giác Mộng Say
Chương 278: Tái Tạo Thân Thể
Chương 279: Tạm Biệt Tiên Đảo
Chương 280: Trở Lại Bắc Ly
Chương 281: Tạm Biệt Tuyệt Nguyệt

**Tải Ứng dụng Trương Định App Download ebook tốt nhất
Với hơn 10.000 quyển sách và truyện update mỗi ngày**

Link <https://TrươngĐịnh.Vn>

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TrươngĐịnh.vn

Chương 1: Tuyệt Lạc Sơn Trang

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tuyệt Lạc sơn trang không phải là một tòa sơn trang mà chỉ là một quán trọ, hơn nữa còn là một quán trọ vô cùng rách nát, trong phạm vi một trăm dặm chỉ có duy nhất một quán trọ này. Nó tựa lưng vào một ngọn núi cao, mặt hướng ra một con sông lớn. Muốn vượt qua ngọn núi đó cần mất rất nhiều thời gian, mà đi qua con sông này cũng không phải dễ dàng, cho nên người đi đường muốn vào thành sẽ phải chọn tạm dừng chân nơi này.

Thế nhưng, mấy tháng nay việc làm ăn của Tuyệt Lạc sơn trang không được thuận lợi. Bởi vì, giống như tên của nó, tuyết rơi dày đặc, cản trở đường đi lối về. Tiêu Sát mặc áo khoác lông cừu màu trắng ngồi tựa bên cửa, nhìn tuyết bay đầy trời bên ngoài cửa sổ, khe khẽ thở dài một hơi.

Tiếng thở dài uể oải tiêu điều, cũng giống như tên của hắn vậy – Tiêu Sát.

Đám tiểu nhị tùm năm tùm ba đang gục đầu xuống bàn ngủ gật, thỉnh thoảng tỉnh lại cũng là vì quá rét, nghe thấy chột run rẩy giật mình bưng tỉnh, nhìn quanh một lượt, vẫn chỉ có ông chủ tự phụ đang ngồi chỗ cũ ngắm tuyết, liền tiếp tục khoác chiếc áo cũ đắp lên người ngủ tiếp. Đương nhiên cũng không nhận được âm thầm oán giận trong lòng: Lúc đầu trong quán còn có một vài người khách không muốn phải đi lại giữa trời đông rét mướt, nhưng vì ông chủ vẫn tiếc không bỏ tiền tu sửa quán, thế nên phòng nào cũng bị gió lùa, đám khách sau vài ngày không chịu nổi gió rét hàng đêm đã dứt khoát lên đường.

Ông chủ tên Tiêu Sắt này đã từng răn dạy bọn họ: “Quán trọ của chúng ta, lưng tựa núi xanh, mặt hướng nước biếc, nếu như trong phòng có thêm vài phần lụi tàn, thì lại càng thêm vài phần phong nhã. Đó mới là cảm giác những lữ khách đi đường yêu thích.”

Bọn tiểu nhị không hiểu, hỏi: “Rốt cuộc đó là cảm giác gì?”

Tiêu Sắt giả vờ cao thâm lắc đầu: “Aizz, đương nhiên là cảm giác đang trên đường rồi.”

Đám tiểu nhị nửa hiểu nửa không, gật gật đầu.

Mãi cho đến một ngày, một vị khách thực sự không chịu nổi tiếng cửa kêu kẽo kẹt vì gió thổi lúc nửa đêm, đã đám thủng một gian phòng. Sau đó, bị ông chủ giữ lại phạt làm công một tháng. Không phải vị khách kia không phản kháng, chỉ là hắn vừa vung nắm đấm đã bị Tiêu Sắt đánh văng ra cửa. Hắn mới lồm cồm đứng dậy, đã thấy Tiêu Sắt tiện tay nhặt một cây gậy, cây gậy kia còn chưa đánh xuống, vị khách liền quỳ rạp xuống đất.

Thực ra, về chuyện rớt cuộc cây gậy kia có đánh xuống hay không, bọn tiểu nhị từng bàn luận rất sôi nổi. Có kẻ nhanh mắt nói, hần phảng phất nhìn thấy cây gậy đó vút một đường, múa ra mấy đường cơn hư hư ảo ảo, trong nháy mắt, khiến quán trọ lung lay như sắp đổ này dung đưa một vòng. Thế nhưng, dù sao nhìn vị khách kia cũng không thấy có vẻ như bị đánh trúng, nên rớt cuộc cũng không thể xác định được cây gậy kia có đánh xuống hay không. Chỉ là trong khoảng thời gian một tháng đó, hần cũng không dám nhiều lời. Người khác có hỏi, hần liền bỏ chạy.

Sau khi Tiêu Sắt thở dài xong, bắt đầu tính sổ, hần đang tính bán quán trọ này đi, dù sao Lý viên ngoại ở trấn trên cách đây trăm dặm đã đề cập qua mấy lần, nhưng bây giờ dù có người muốn mua, cũng phải tìm người khác mới được. Hoặc là cho vài tiểu nhị nghỉ việc, nhưng giờ đang trời đông giá rét, sợ rằng đám tiểu nhị không có võ công đó bị sa thải xong lại chẳng có chỗ đi. Đột nhiên, Tiêu Sắt lóe lên một ý nghĩ, đám tiểu nhị sau khi bị sa thải, không phải là không có chỗ có thể ở, ở lại thì chính là khách, đương nhiên phải hốt bạc. Vấn đề không phải đã được giải quyết rồi sao? Trên mặt Tiêu Sắt bắt giác lộ ra nụ cười vui mừng.

Ngay lúc hần suy nghĩ thông suốt, trong lòng vô cùng thoải mái, đột nhiên trông thấy phía xa có tháp thoáng vệt màu đỏ lóe lên. Hần chớp mắt một cái, nghĩ là mình nhìn nhầm, nhưng vệt màu đỏ đó lại càng ngày càng rõ ràng. Hần chớp mắt thêm lần nữa, rồi chậm chạp hô: “Có khách đến kìa.”

Một tiếng này, dù nghe có thấy thờ ơ đến đâu, nhưng hết thảy đám tiểu nhị đều vội vàng đứng bật dậy.

Cái vệt màu đỏ kia lúc này đã vọt tới trước mặt Tiêu Sắt.

“Vị khách quan này, nghỉ trọ hay là...”

Cái người mặc đồ đồ đi lướt qua mặt Tiêu Sát.

Tiêu Sát chỉ cảm thấy tuyết rơi càng lúc càng lạnh.

Đám tiểu nhị vẫn ngây người đứng đó.

Bên ngoài gió tuyết trập trùng, thế nhưng người tới lại chỉ mặc duy nhất một chiếc áo mỏng màu đỏ, lồng ngực rộng mở, tiếc là không phải bộ ngực sữa mê người mà lại là một khuôn ngực rắn chắc. Khuôn mặt tuấn tú lạ thường, nhìn qua cũng chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, một đôi mắt trong sáng, còn đẹp hơn những cô gái tầm thường mấy phần.

Nhìn tổng thể, lại thấy sự rắn rỏi kết hợp hoàn mỹ với vẻ mềm mại, nhưng khiến người ta sợ hãi thâm thán chính là dù mặc áo phong phanh đi trong trời đông giá rét, thế mà người này lại tỏa nhiệt khí toàn thân. Hắn cứ thế đặt mông ngồi xuống, bọn tiểu nhị còn cảm nhận được một luồng khí nóng hôi hổi bốc lên từ phía đằng sau hắn, khiến cái quán trọ lạnh lẽo này dường như ấm áp lên vài phần.

Lúc đầu tâm trạng Tiêu Sát rất khó chịu, vì cảm thấy thiếu niên này thật bất lịch sự, hơn nữa dáng vẻ hắn lại đẹp không kém gì mình. Thế nhưng hắn nhanh chóng ổn định tâm tình, bởi vì hắn nhìn thấy túi đồ của người kia, đó là một gói hành lý rất dài và lớn. Đi lại giữa thời tiết thế này, người bình thường sẽ không mang nhiều đồ, có cảm cũng phải cảm thứ gì đó đáng giá.

Cho nên, trong gói đồ kia chắc chắn phải có thứ gì đó. Vì vậy, chắc chắn vị khách này là người có tiền.

“Vị khách quan này, xin hỏi, ngài muốn dùng gì ạ?” Tiểu nhị cũng đã quen với tình cảnh này, lập tức chạy tới ngọt ngào tiếp đón.

Thiếu niên áo đỏ sang sảng nói: “Một bát mì Dương Xuân, một bát rượu Lão Tao.”

Suýt chút nữa tiểu nhị ngã sấp mặt xuống. Cánh tay đang tựa trên cửa sổ của Tiêu Sắt cũng nhất thời xê dịch một chút.

Thiếu niên áo đỏ lại lấy từ trong túi ra 6 đồng tiền, cẩn thận đếm từng đồng đặt lên bàn: “Đúng sáu đồng, không sai chứ?”

Tiểu nhị ngập ngừng: “Khách quan, mì Dương Xuân giá năm đồng, rượu Lão Tao ba đồng, tổng cộng tám đồng.”

Thiếu niên áo đỏ ngăn người: “Sao có thể như vậy? Ta từ trấn Hồng Lộ tới đây, bên đó mì Dương Xuân chỉ cần bốn đồng, rượu Lão Tao chỉ mất hai đồng mà thôi!”

Tiểu nhị nghiêm mặt: “Khách quan đi ra ngoài, cứ đi thẳng về trước, chỗ bán rượu Lão Tao hai đồng cũng không xa đây lắm, chỉ khoảng trăm dặm thôi.”

Thiếu niên áo đỏ đỏ mặt, đầu hơi rũ xuống, cau mày suy nghĩ một lát, do dự nói: “VẬY... Bỏ rượu Lão Tao, cho ta bát mì đi.” Nói xong, hấn nhanh tay cất đi một đồng.

Tiểu nhị không kịp được ngẩng đầu nhìn phản ứng của Tiêu Sắt. Chỉ thấy Tiêu Sắt đã sớm dứt khoát xoay người, tiếp tục quay ra ngăn người ngắm trời tuyết.

Một lúc lâu sau, nghe thấy sau lưng không ngừng vang lên tiếng húp mì xùy xoạt, Tiêu Sắt cũng cảm thấy hơi đói bụng, đang định

gọi tiểu nhị, thì lại thấy mấy bóng người từ đằng xa, hấn định thần nhìn kỹ, dường như có đến mười mấy người. Hấn buồn cười nhưng rồi nhanh chóng không còn cười được nữa.

Bởi vì mấy kẻ này vừa nhìn đã biết là không có tiền.

Thiếu niên áo đỏ tuy keo kiệt nhưng Tiêu Sát liếc mắt một cái đã nhìn ra chất liệu tạo ra cái áo đỏ kia chính là vải Phượng Hoàng lửa, nếu không phải là cửa tiệm lớn như Dục Tú phường ở kinh thành thì chỉ mua một tấm thôi cũng phải bán cả cửa hàng mới mua được. Nhưng những kẻ đang tới kia đều mặc áo khoác bằng vải thô, mặt mũi dữ tợn, hơn nữa bọn họ đều mang đao.

Đám người kia quan sát kỹ Tiêu Sát vài lần, sau đó mới bước vào.

Cái nhìn đó khiến Tiêu Sát cho rằng, đám người này mới đúng là bọn vô phép. Hấn rất tức giận nhưng vẫn tươi cười như cũ, dù sao hấn cũng là chủ của quán trọ này, cần nghiêm chỉnh thực hiện chức trách.

Tuy việc này thường là do bà chủ làm.

Tiểu nhị đơn đã đi lên, mấy người kia liền cao giọng hô: “Mang rượu đất nhất, thịt ngon nhất trong quán người tới đây.”

Tiểu nhị vội vàng gật đầu: “Các vị khách quan muốn bao nhiêu ạ?”

Đại hán cầm đầu hô: “Có bao nhiêu mang bấy nhiêu.”

“Cái này...” Tiểu nhị do dự.

“Làm sao?” Đại hán trừng mắt nhìn hắn.

“Vị khách quan này, quán trọ chỗ chúng ta phải trả tiền trước thì mới đưa đồ lên. Vì lẽ đó, tốt hơn nên nói rõ dùng mấy cân thịt, mấy lượng rượu thì hay hơn.” Tiêu Sát mỉm cười nói với bọn hắn.

Đại hán trừng mắt: “Người là ai?”

“Tại hạ Tiêu Sát, là ông chủ của Tuyết Lạc sơn trang.” Tiêu Sát vẫn mỉm cười như cũ, giọng nói vô cùng lễ phép.

“Ta không có tiền.” Đại hán cầm lấy thanh đao trên bàn.

“Ồ?” Tiêu Sát thản nhiên lên tiếng.

“Nhưng người chắc chắn có tiền!” Đại hán chỉ thẳng vào Tiêu Sát.

Tiêu Sát bỗng nhiên lắc đầu: “Thực sự không dám giấu diếm, quán đã gần một tháng không mở hàng. Ngay cả tiền công cũng còn đang khát nợ...”

“Ta không cần biết!” Đại hán đập tay xuống bàn: “Dù người không có tiền, nhưng cái áo khoác bằng da của người cũng đáng giá trên dưới một trăm lượng bạc.”

“Vớ vẩn!” sắc mặt Tiêu Sát thay đổi, trừng mắt lên quát lớn.

Ngược lại, đại hán kia lại giật mình hoảng hốt đến nỗi run rẩy toàn thân.

“Ngựa hoa năm sắc, áo lông cừu giá ngàn vàng! Cái áo khoác lông này của ta chính là do Dục Tú phường ở đế đô làm, chỉ riêng thời gian gia công đã mất ba tháng, vận chuyển mất một tháng, trên

dưới trăm lượng bạc sao? Mua một cái tay áo của ta cũng chẳng đủ.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

Đại hán kia ngẩn người một lát, rớt cuộc cũng tỉnh táo trở lại, rút đao lên chém xuống mặt bàn, một đao chặt thành hai nửa. “Rớt cuộc tiểu tử nhà ngươi có nghe hiểu lời ta nói hay không?”

“Hai lượng bạc.” Tiêu Sắt cau mày

“Cái gì hai lượng bạc?” Đại hán lại chờ người ra.

“Ta nói cái bàn này, giá hai lượng bạc.” Tiêu Sắt quát lên.

Đại hán nhất thời khó thở, khuôn mặt ửng đến mức đỏ hồng: “Tiểu tử ngươi, hôm nay lão tử tới đây chính là để cướp! Không phải nghĩ trợ! Mang rượu thượng hạng, thịt ngon nhất, lại đem toàn bộ đồ đáng giá giao ra đây, nếu không sẽ giết người của ngươi, đốt tiệm của ngươi.”

“Ăn cướp à?” thiếu niên áo đỏ đặt bát mì trong tay xuống, lau đi vết nước canh bên khóe miệng.

Đại hán liếc mắt nhìn hắn, quơ quơ đao: “Đúng thì sao?”

Thiếu niên áo đỏ nghiêm trang đứng dậy: “Vậy thì ta không thể không quản rồi.”

“Ngươi... ngươi là ai?”

Thiếu niên áo đỏ mỉm cười, ngẩng đầu lên: “Lôi Vô Kiệt”

Hắn nói rất tự tin, rất vang dội, thậm chí mang theo vài phần kiêu ngạo. Mươi đại hán kia giật mình lặ lại: “Lôi Vô Kiệt!”

Thiếu niên áo đỏ gật gật đầu: “Đúng vậy!”

Chỉ có đại hán cầm đầu nhú mày, mở miệng: “Là... ai?”

Cái tên này vốn có vài phần bá đạo, mà thiếu niên khi nói ra cũng rất cuồng ngạo, thế nên bọn họ đều cho rằng cái tên này hẳn là thuộc về một người rất lợi hại, nhưng họ nghĩ hết lần này đến lần khác đều không ra.

Thiếu niên áo đỏ cười nói: “Đây là lần đầu tiên ta trải nghiệm giang hồ, đương nhiên các người chưa từng nghe qua tên của ta. Nhưng không sao, rất nhanh thôi, cái tên này sẽ vang danh thiên hạ.”

Thiếu niên áo đỏ nhướng mày, vẻ mặt tràn đầy kiêu ngạo.

Nhưng mà lại khiến đám đại hán nổi giận.

Hóa ra chỉ là một thằng nhãi con mới gia nhập giang hồ.

“Cái gì mà Lôi Vô Kiệt! Tiểu bối vô danh mà cũng dám giả ngu trước mặt đại gia ta?” Một gã đại hán cầm đao chém về phía thiếu niên.

Thiếu niên khẽ động, ngón tay lướt nhẹ nhàng trên lưỡi đao kia, lại mượn lực của gã đại hán lách ra ngoài.

Mà giờ phút này đại hán kia thậm chí run sợ trong lòng, vì hắn cảm giác được thiếu niên kia chỉ là hơi chạm vào lưỡi đao của mình, nhưng lại giống như hút đi hết khí lực của hắn, lưỡi đao không thể nhích lên được một phân. Tuy chỉ cần tiến lên một phân là có thể chém xuống tay thiếu niên. Hắn trơ mắt nhìn thiếu niên dễ dàng tránh khỏi một đao của mình như thế.

Hắn không phục, muốn đuổi theo đánh.

Nhưng hắn chợt nghe thấy một thanh âm.

Một thanh âm vụn vỡ rất rất nhỏ, từ trên đao hắn truyền đến.

Không chỉ mình hắn nghe thấy, tất cả mọi người ở đây đều nghe được.

Dường như chỉ là tiếng đao nứt mà thôi, tuy lúc bắt đầu rất rất nhỏ, nhưng đột nhiên càng ngày càng lớn dần, càng ngày càng nặng nề.

Đại hán cầm đầu vội vàng hét lên: “Ném đao đi.”

Người kia lập tức dừng lại, quăng đao lên không trung.

Chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn truyền đến, lại thấy đao kia trong nháy mắt nổ thành mấy chục mảnh trên không trung, lưỡi đao bay lượn, mọi người trong quán vội vàng tránh né, đám tiểu nhị vội vã chui xuống gầm bàn.

Chỉ có thiếu niên áo đỏ thản nhiên chấp tay đứng nơi đó, nhìn mấy gã đại hán đang trợn mắt há hốc mồm.

Lôi Vô Kiệt, tuyệt đối không phải hạng người vô danh tiểu tốt. Chí ít, họ của hắn rất nổi danh trên giang hồ, vang đến mức mọi người nghe thấy họ này không thể không né rất xa, nếu không sợ rằng chết không toàn thây.

“Phong đao phủ kiếm Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia!” Đại hán cầm đầu lập cập nặn ra được mấy chữ này.

Thiếu niên áo đỏ gật gật đầu: “Đúng vậy. Lôi gia Lôi Vô Kiệt.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 2: Ông Chủ Cao Thâm Khó Lường

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia đời đời nghiên cứu chế tạo thuốc nổ có lực sát thương cực lớn, trước kia tổ tiên bọn họ đã ra di huấn “phong đao phủ kiếm”, quyết chí vứt bỏ hai món vũ khí thường dùng nhất trong võ lâm, mà chuyên tâm nghiên cứu súng đạn, một mình đi riêng một con đường. Năm đó, không ai cho rằng một gia tộc có thể không cần đao kiếm mà có thể vươn lên. Nhưng Phích Lịch đường Lôi gia đã làm được, bọn họ thành công đem thuốc nổ trở thành một loại vũ khí, biến chuyện không thể thành có thể, trở thành gia tộc khiến người ta chỉ cần nghe tên đã phải nghiêng mình kính nể.

“Đã đắc tội Phích Lịch đường, chúng ta cũng biết việc này không có cách nào cứu vãn, cho dù không phải đối thủ chúng ta cũng không thể khoan tay chịu chết!” Đại hán cầm đầu biết người Phích Lịch đường chưa từng hạ thủ lưu tình với bất cứ ai đắc tội bọn họ, lòng càng thêm quyết tâm, nắm chặt đao trong tay.

Lôi Vô Kiệt cười lắc đầu: “Vừa rồi ta mới chỉ ném vài viên Phích Lịch lên trên đao của vị huynh đài kia mà thôi, nếu các người còn dám vô lý như thế, ta sẽ ném luôn trên người các người...”

“Xông lên!” Đại hán cầm đầu vung đại đao trong tay, mười mấy người cùng nhau xông lên.

“Các người...” Lôi Vô Kiệt trợn mắt. “Chẳng lẽ không sợ chút nào sao?”

Ba thanh đao đã đồng thời chém xuống đầu Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt giận dữ, hai nắm đấm vung lên trên, lại một quyền chém đứt ba thanh đao thép, chấn động mạnh đến mức khiến ba người kia bay ra ngoài.

“Thuốc nổ lợi hại quá!” Đám người kinh hãi

Lôi Vô Kiệt bực bội quát: “Không phải thuốc nổ, là quyền pháp ta đánh ra chưa đúng cách! Đương nhiên, nếu như các người muốn thấy thuốc nổ...” Lôi Vô Kiệt nhảy phắt lên, trong tay lóe lên vệt sáng, ném xuống vài viên bi nhỏ.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng vang vang, những gã đại hán kia từng người một bị nổ bay cả lên, rồi lại rơi cả xuống đất, không ngừng chảy máu không thể đứng dậy nổi.

Lôi Vô Kiệt nhẹ nhàng đáp từ trên không xuống, hai tay chấp sau lưng: “Sao nào? Giờ đã có thể ghi nhớ ta rồi chứ? Hãy nhớ lấy, bản đại gia tên là Lôi Vô Kiệt. Còn không mau rút đi?”

Mấy người kia nghe thế thì giật mình, nhìn nhau vài lần, bọn họ vốn cho rằng thiếu niên này chắc chắn sẽ lấy mạng bọn họ, nhưng nghe giọng điệu này, dường như lại thả cho họ một con đường sống.

“Còn chưa cú?” Lôi Vô Kiệt nhíu mày. Theo như hẳn dự đoán, lẽ ra đám người này bị dọa cho sợ chết khiếp, phải hoảng hốt mà chạy đi mới đúng, nhưng sao lại có dáng vẻ sống chết không chịu đi thế này.

Bọn đại hạn nghe thế vội vàng cố gắng đứng dậy, từng người vịn lẫn nhau chạy trốn ra ngoài.

Lôi Vô Kiệt rất hài lòng gật đầu, từ đồng bàn ghé đổ nát lôi ra bọc đồ của mình, đeo lên lưng rồi chuẩn bị rời đi. Nhưng, lại có một bàn tay ngăn hẳn lại.

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt đẹp của ông chủ nợ, dáng vẻ lười biếng ẩn sau lớp áo choàng lông, chỉ duỗi ra một bàn tay phải, lười biếng từ từ vung lên, ngăn cản đường đi của hắn.

Lôi Vô Kiệt vội vàng ôm tay: “Đại ân đương nhiên không lời nào cảm tạ hết được! Nhưng ở đời, gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ là việc nên làm. Cũng không cần quá khách khí, ta đang vội lên đường, mong sau này còn có dịp gặp lại!”

Tiêu Sát nheo mắt, nhíu mày: “Đại ân? Không lời nào cảm tạ hết được ư? Rút đao tương trợ ấy à?”

Lôi Vô Kiệt cảm thấy vô cùng hoang mang: “Nếu không phải ta, đám người kia đã sớm chiếm quán của ngươi, thậm chí ngay cả mạng của các ngươi cũng khó lòng mà giữ nổi. Chẳng lẽ không phải đại ân hay sao?”

Tiêu Sát phát tay chỉ đồng bừa bọn xung quanh, bực bội nói: “Ngươi nhìn kỹ lại xem!”

Lôi Vô Kiệt xoay người nhìn quanh, chỉ thấy trong đại sảnh, mười mấy cái bàn cả to cả nhỏ đều bị nổ đến vỡ nát, mấy tiểu nhị khác bị các mảnh vỡ đập vào đầu rơi máu chảy, ngay cả trên mặt đất cũng bị nổ lộ ra mấy cái hố nhỏ.

Tiêu Sát chỉ chỉ đồng bừa bộn, cau có nói: “Người nhìn quán của ta xem, có khác gì bị đập phá không? Còn mấy người kia, muốn lấy mạng của ta sao? Hừ!”

“Cái này...” Lôi Vô Kiệt đỏ bừng cả mặt, nhất thời không biết nên nói thế nào mới phải.

“Một trăm lượng bạc!” Tiêu Sát chìa tay về phía Lôi Vô Kiệt, bàn tay trắng toát, năm ngón tay thon dài, nhưng trong mắt Lôi Vô Kiệt, nó còn dọa người hơn cả những thanh đao của đám đại hán vừa rồi.

“Ta không có tiền!” Lôi Vô Kiệt lùi một bước.

“Ồ?” Áo choàng của Tiêu Sát hơi rung nhẹ, hần nhẹ nhàng vung tay lên, toàn bộ cửa quán trong nháy mắt đóng sầm lại.

“Công phu này...” Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt cũng không thể không thừa nhận, dường như những người kia không thể làm gì ông chủ cao thâm khó dò này được.

“Nhưng mà ta có thể có được số tiền kia sớm thôi!” Chợt nhớ ra điều gì đó, ánh mắt Lôi Vô Kiệt sáng lên, nói chắc như đinh đóng cột.

“Ồ?” Tiêu Sát vẫn lười nhác ậm ừ với hần, nhưng ánh mắt không tự chủ đánh giá túi đồ của Lôi Vô Kiệt một lượt.

Lôi Vô Kiệt tiếp tục nói: “Ta muốn đến một nơi, chỉ cần đến đó, ta sẽ có tiền.”

“Ở đâu?”

“Thành Tuyết Nguyệt.” Lôi Vô Kiệt kiêu ngạo nói.

“Thành Tuyết Nguyệt ư?” Tiêu Sắt giật mình. Thành Tuyết Nguyệt không phải là môn phái truyền thống trong giang hồ, nó giống một liên minh hơn, đây là nơi do mấy đại môn phái đứng đầu thiên hạ lập ra cùng các đại gia tộc dựng lên. Từ ngày thành Tuyết Nguyệt xuất hiện, quy củ giang hồ đều do bọn họ quyết định. Mà con cháu của các gia tộc, môn phái đều sẽ đến thành Tuyết Nguyệt bái sư. Nhiều năm trôi qua, thành Tuyết Nguyệt nghiêm nhiên trở thành thế lực độc lập một phương, nơi đây không chỉ dạy võ học mà các môn phái khác không có, nghe nói, còn dạy cả pháp thuật.

Nếu như thiếu niên này thật sự đến thành Tuyết Nguyệt, với thân phận con cháu Lôi gia Phích Lịch đường lấy trăm lượng bạc từ Thành Tuyết Nguyệt đương nhiên không thành vấn đề. Mà thằng nhãi này có vẻ không giống như đang nói dối. Nhìn thế nào đi chăng nữa, ngoài võ công cao cường ra thì cũng chỉ là một gã đàn mà thôi.

Tiêu Sắt âm thầm toan tính một lúc, gật gật đầu, rồi nói: “Được, nhưng mà ta phải đi cùng ngươi.”

Lôi Vô Kiệt gật gật đầu: “Được.”

“Còn nữa...” Tiêu Sắt chớp mắt, nhếch miệng cười gian xảo.

Bọn tiểu nhị âm thầm thở dài thương thay cho thiếu niên võ công cao cường mà đầu óc thật thà đơn giản kia.

“Sau khi trả nợ xong, còn phải trả cả lãi. Ta muốn năm trăm lượng.” Tiêu Sắt cao giọng nói ra.

Lôi Vô Kiệt dần mặt đứng đó.

Còn Tiêu Sắt thì chẳng buồn chờ hấn trả lời, nhẹ nhàng vung tay, cửa quán trọ mở ra, hấn nhìn tuyết bay đầy trời, khẽ thở dài, hạ giọng giống như nói với chính mình: “Đã lâu lắm rồi không ra ngoài.”

“Người đâu! Chuẩn bị ngựa.”

Cưỡi trên hai con ngựa tốt, một người mặc áo lông chồn che kín toàn thân, người còn lại chỉ mặc áo đồ mỏng manh, trong gió rét phơi bày lồng ngực cường tráng. Hai người cứ như thế đạp tuyết hướng về phía thành Tuyết Nguyệt.

“Ngựa của người đúng là tuyệt thật đấy, lớp tuyết dày như vậy mà vẫn có thể chạy băng băng.” Lôi Vô Kiệt cảm thán.

“Ngựa hoa năm sắc, áo lông cừu giá ngàn vàng. Đồ của Tiêu Sắt ta, đương nhiên phải là loại tốt nhất.” Tiêu Sắt quay đầu nhìn về quán trọ, ở nơi đó hấn đã để lại một khoản tiền để đảm tiểu nhị tu sửa lại quá, chờ hấn lấy tiền từ thành Tuyết Nguyệt sẽ quay về. Nhưng Tiêu Sắt mơ hồ cảm giác, có lẽ hấn vĩnh viễn sẽ không quay trở lại nơi này.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 3: Nguyệt Cơ Cười Đưa Thiếp, Minh Hầu Giận Giết Người

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Lục nghị tân phiêu tửu. Hồng nê tiểu hỏa lô. Vãn lai thiên dục tuyết. Năng ẩm nhất bôi vô?” Một nam tử mặc áo đen, khuôn mặt lạnh lùng ngồi trên xe ngựa, tay nâng một chén rượu, cười cười nhìn đám người trước mặt.

Tổng cộng có mười sáu người, ai ấy cũng cầm một thanh đao sáng loáng như tuyết.

“Huynh đài thật có nhã hứng.” Đao khách cầm đầu cười cười. “Thế nhưng, rượu chúng ta có thể uống, tuy nhiên đồ vật trên xe, người phải để lại.”

“Hử?” Người kia nhếc môi. “Trời tuyết lớn thế này mà các người đi theo ta suốt dọc đường cũng thật quá vất vả, nhưng đồ các người muốn lấy chắc chắn sẽ không lấy được, nên mới định mời các người chén rượu này, sau đó...”

“Sau đó thì sao?” Đao khách nhướng mày, siết chặt thanh đao trong tay.

“Sau đó đi chết đi!” Nam tử áo đen nhảy lên, trong tay lóe lên ánh sáng bạc.

Đao khách nâng đao lên, gầm một tiếng thét lớn “Xông lên.”

- -----

“Rượu ngon mới cất một vò, đất nung màu đỏ hỏa lò sẵn kia. Tối ngày tuyết xuống bất kỳ. Uống chơi đã vậy, chén thì có đâu?” Vấn lưu thập cửu – Bạch Cư Dị - (bản dịch của Trần Trọng Kim – Đường thi – NXB Văn hóa thông tin 1995)

Chỉ nghe tiếng vũ khí va chạm vang lên âm thanh trong trẻo, thứ trong tay người kia trực tiếp chém xuống lưỡi đao của đao khách.

“Chỉ Tiêm nhận.” Đao khách hít vào một ngụm khí lạnh, dường như hẳn nghe thấy thanh âm của đồ vật đang rạn nứt dần, hẳn vội vàng lùi lại, nhưng đã không kịp, thanh tuyết đao trong tay hẳn nháy mắt bị bẻ gãy.

Nam tử áo đen cười cười nâng tay lên, đao khách liền nhìn thấy lưỡi dao Chỉ Tiêm nhận mỏng như cánh ve bên trong tay nam tử múa ra đường dao vô cùng tuyệt đẹp như những đóa hoa, một đóa, hai đóa, ngay sau đó hóa thành ngàn đóa vạn đóa hoa, giống như sen phật nở rộ trong nháy mắt vô cùng mỹ lệ. Nhưng đao khách đã không kịp nhìn thấy, lưỡi dao Chỉ Tiêm nhận đã nhẹ nhàng cứa vào cổ hẳn rỉ máu. Nam tử áo đen nhún chân, nhảy ra xa ba bước, đầu của đao khách đều đồng loạt rơi xuống, máu tươi phun ra xối xả.

“Người phái các người tới có lẽ không nói cho các người biết rốt cuộc ta là ai.” Nam tử áo đen trở lại trên xe ngựa, một lần nữa cầm

lấy chén rượu vừa mới đặt xuống. “Có lẽ giờ các người chịu uống chén rượu cuối cùng này rồi chứ?”

“Chỉ Tiêm nhận, người là người của Thục Trung Đường môn?” Đám đao khách hốt hoảng lùi lại.

“Có lẽ vậy.” Nam tử áo đen vung ống tay áo lên, trong nháy mắt một mũi tên đuôi đỏ nhỏ cắm trên trán gã đao khách nọ. “Người nói ta là người của Đường môn, vậy một mũi tên Chu Nhan này tặng cho người.”

Không gian yên tĩnh đến nỗi phảng phất chỉ còn lại thanh âm tuyết rơi khẽ khàng xuống đất. Còn mười ba tên đao khách đứng đó, nhưng không ai dám lên tiếng, ai cũng lo sợ không biết ám khí tiếp theo có thể bay về phía mình hay không, mỗi người bọn họ căng thẳng nín thở, dưới ám khí của Đường môn, cơ hội sống sót chỉ có một.

Nam tử áo đen nhếch môi cười, nhẹ cầm dây cương “Đi.”

Xe ngựa kia đạp tuyết mà đi, mang theo tiếng thở phào đầy vui mừng của mười ba đao khách đứng dưới đất, không có người nào dám bước lên ngăn cản.

Cho đến khi xe ngựa đi được hơn ba dặm, nam tử áo đen vẫn nhếch môi mỉm cười khi nãy rồi cuộc cũng đặt chén rượu xuống, nặng nề ho khan, cười khổ: “Không biết lần này sư tôn lệnh cho ta áp tải món hàng gì, tại sao trên đường lại dẫn tới nhiều cao thủ đến vậy.”

Nam tử dùng sức vung dây cương, nghiêng người, nhảy lên nóc xe. Mà bên trên nóc xe, không biết từ lúc nào đã có một người đứng

đó, người kia khoảng chừng ba mươi tuổi, mái tóc bạc trắng bay trong gió, tay cầm một thanh kiếm ngọc, có vài phần tiên khí.

“Đường Liên?” Người kia quay đầu nhìn về phía nam tử khẽ cười, mũi chân nhún nhẹ một cái, từ trên nóc xe nhảy ra ngoài, ung dung tự tại đứng trên một cành cây.

Mà Chỉ Tiêm nhận trong tay nam tử lóe sáng, đã phóng ra tiếc là lại vồ hụt.

“Người biết tên của ta?” Nam tử nheo mắt.

“Chúng ta sẽ còn gặp lại.” Nam tử tóc trắng cũng không trả lại câu hỏi của hắn, khẽ cười.

Lúc này xe ngựa đạp thẳng một đường tuyết trắng chạy đi.

“Tóc bạc, ngọc kiếm, khinh công trác tuyệt. Sao chưa từng nghe thấy sư tôn nhắc tới giang hồ có một cao thủ như vậy?”

Bảy giờ đêm đã khuya, bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng dày. Đường Liên cho xe đi vào một ngôi miếu cũ nát, nhóm một đống lửa chuẩn bị nghỉ ngơi. Nhưng hắn vẫn cứ mãi suy nghĩ đến người mới gặp ban ngày, khi người đó nhảy lên nóc thùng xe, sát khí lớn đến mức hầu như gió tuyết phải đổi hướng, nhưng khi Đường Liên đối diện quyết đấu với hắn, dường như hắn không hề có ý đánh nhau, với trình độ khinh công và sát khí lớn như vậy, Đường Liên không nắm chắc phần thắng.

“Đúng là một người kỳ quái.” Đường Liên ném túm cỏ trong tay vào lửa, mà đúng lúc này, ngoài cổng vang lên tiếng ngựa hí. Đường Liên vung hai tay lên dập tắt đống lửa, cả người nhảy lên không trung, ngồi trên xà ngang.

“Tuyết rơi lớn quá, không biết bao giờ mới ngừng rơi nữa.” Một người lớn tiếng oán trách vọt vào trong miếu, đặt mông ngồi xuống, nghe giọng dường như là một thiếu niên vẫn còn non nớt.

“Hừ. nếu không phải ngựa của ta là ngựa tốt nghìn con chọn một, chúng ta sớm đã bị chôn vùi trong tuyết.” Một người khác chậm rãi đi vào, giọng nói biếng nhác, nghe giọng thì lớn hơn người kia mấy tuổi.

“Này, này, này, có mỗi chuyện này mà người nhắc bao nhiêu lần rồi, người là người bán ngựa chắc?” Thiếu niên không kiên nhẫn phản ứng lại.

“Đi nhóm lửa đi.” Người kia không quan tâm đến hấn, trực tiếp yêu cầu.

“Có vẻ trong miếu cũng không lạnh lắm.” Giọng của thiếu niên có phần hoang mang. “Dường như...”

“Mới có người vừa nhóm lửa sao?” Người kia cúi người, nhẹ tay chạm vào tro trên đất, quay đầu liếc mắt nhìn thiếu niên. “Vẫn còn nóng.”

Đường Liên nãy giờ vẫn nhắm mắt nằm trên xà ngang liền mở choàng mắt, hấn nhẹ nhàng xoay người, lặng lẽ đáp xuống đất, Chỉ Tiêm nhận kẹp trong tay, chỉ thẳng về phía người kia.

“Quá tốt rồi. Càng tiện.” Thiếu niên hớn hở ra mặt. “Ta còn sợ cỏ ướt, đang không biết phải làm thế nào đây.”

Đường Liên sững sờ, thầm nghĩ: chẳng lẽ chỉ là hai người đi đường bình thường thôi sao? Hấn vội vàng phóng ra một sợi dây từ

trong tay áo, quần lấy xà ngang, lại kéo bản thân quay trở lại vị trí cũ.

Ở bên dưới, hai người đã nhóm lửa xong, bắt đầu ngồi hơ tay cho ấm. Đường Liên nhìn theo ánh lửa, chỉ thấy một người mặc áo đồ phong phanh, khuôn mặt đẹp đẽ, người còn lại mặc áo khoác lông dày cộm, cả người núp trong đó, lười nhác tựa vào cây cột.

“Lôi Vô Kiệt, người nói muốn dẫn ta tới thành Tuyết Nguyệt, nhưng đã đi nhầm đường đến hai lần, lần này người chắc chắn đi đúng rồi chứ?” Hai người rời khỏi Tuyết Lạc sơn trang đã hơn mười ngày, bởi vì gió tuyết quá lớn nên hai người vẫn chưa đến nơi.

Lôi Vô Kiệt bắt đắ dĩ cười cười: “Thật ra đây cũng là lần đầu tiên ta tới thành Tuyết Nguyệt, nhưng ta thề, chắc chắn lần này đi đúng đường.”

Nghe thấy ba chữ thành Tuyết Nguyệt, Đường Liên bất giác nhìn về phía Lôi Vô Kiệt.

Hắn họ Lôi ư? Vậy là đến từ Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường sao? Nhưng cái tên Lôi Vô Kiệt này, sao chưa từng nghe ai nhắc qua bao giờ?

Tiêu Sát nhếch môi cười mỉa, cũng không thèm để ý tới Lôi Vô Kiệt nữa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Tiêu Sát...” Lôi Vô Kiệt đột nhiên nhíu mày, dùng sức hít hà trong không khí. “Người có ngửi thấy mùi gì không?”

“Mùi gì?” Tiêu Sát mở mắt, hít mũi một cái. “Là hương hoa, hoa tường vi.”

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, nhìn về phía ngoài cửa: “Chẳng lẽ trong tuyết rơi mà tường vi vẫn nở được sao?”

“Đương nhiên là không. Đây là mùi thơm của Tường Vi lộ, xuất xứ từ Đại Thực, Chiêm Thành, Trảo Oa, nước Hồi Hồi, chỉ có thể tới Bách Hoa các ở đế đô mới mua được...” Tiêu Sắt không đứng dậy, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa, có một người con gái đứng đó không biết từ lúc nào.

Cô gái đó rất đẹp. Nàng mặc bộ y phục màu tím, gió nhẹ nhàng thổi qua làn váy, ánh trăng màu bạc chiếu trên người nàng, phản chiếu làn da trắng muốt như ngọc, nàng khẽ mỉm cười, mùi hương tường vi thơm mát nhàn nhạt lan tỏa trong không khí, càng thêm dịu nhẹ.

Giọng nói của nàng cũng vô cùng dịu dàng: “Không ngờ ở nơi hoang vu thế này, cũng có người am hiểu phong nhã đến vậy. Ta năm nả Bách Hoa các chủ nhiều ngày, nàng ấy mới chịu bán cho ta một bình, người lại có thể dễ dàng nhận ra đến vậy.”

Tiêu Sắt cười cười: “Đêm khuya gió lạnh, chúng ta đang nhóm lửa bên trong, rất ấm áp, cô nương muốn vào ngồi cùng chứ?”

“Không cần.” Cô gái vẫn dịu dàng cười, đưa tay vuốt vuốt tóc mai.

“Cô rất đẹp, khi gió thổi qua tóc mai, loại phong tình như này càng thêm đẹp.” Tiêu Sắt quay đầu nhìn về phía Lôi Vô Kiệt. “Thế nhưng vị tiểu huynh đệ này của ta, một lòng chỉ ôm mộng làm anh hùng, e rằng hẳn không hiểu tâm tư mỹ nhân.”

Lúc này trong tay Lôi Vô Kiệt đã kẹp lấy một tấm thiếp bạc, đó là khi cô gái đưa tay lên vuốt tóc đã ném tới, tốc độ cực nhanh, ngay cả Lôi Vô Kiệt cũng phải kinh hãi. Lôi Vô Kiệt nhìn tấm thiếp bạc, chỉ có duy nhất một chữ vuông vức.

“Chết.”

Lôi Vô Kiệt nhớ tới một câu chuyện, tuy đây là lần đầu tiên hấn vào giang hồ, nhưng từ nhỏ đã thích nghe chuyện trong giang hồ. Chẳng hạn như, giang hồ từng lưu truyền một câu nói: “Nguyệt Cơ cười đưa thiếp. Minh Hầu giận giết người.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 4: Quan Tài Vàng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Vô Kiệt bỗng ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cổng, chỉ thấy trên tường miếu cách đó không xa, một người khôi ngô đứng đó, trong tay cầm một thanh đao lớn lạ thường, đang lạnh lùng nhìn về phía bên này.

“Vậy thì đúng, vậy thì đúng rồi.” Lôi Vô Kiệt thì thào lặp lại.

Tiêu Sát cau mày: “Đúng rồi cái gì?”

“Nguyệt Cơ cười đưa thiệp, Minh Hầu giận giết người. Đối mặt với chúng ta chính là Nguyệt Cơ và Minh Hầu, trong bảng sát thủ giang hồ, tổ hợp hai người bọn họ đứng ở vị trí thứ năm.” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc hô lên.

Tiêu Sát ngăn người: “Vậy người nói, bọn họ đưa thiệp cho chúng ta, vậy chính là...”

“Muốn giết chúng ta.” Lôi Vô Kiệt gật đầu, cũng không có vẻ gì căng thẳng, ngược lại thêm phần hưng phấn.

“Thế nhưng sao bọn họ lại muốn giết chúng ta?” Tiêu Sát nhìn Nguyệt Cơ, nàng vẫn mỉm cười như cũ, không hề phản bác.

“Không biết.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu.

Nguyệt Cơ lắc đầu, cuối cùng mở miệng: “Thực ra thiệp mời là đưa cho vị bằng hữu ở bên trong kia, nhưng cứ theo quy củ của chúng ta, nhận thiệp đều phải chết. Vì lẽ đó, mạng của hai người tối nay đều để lại nơi này đi.”

“Ta đã nhận thiệp của các người, nhưng ta không chết.” Một giọng nói trầm thấp vang lên, Lôi Vô Kiệt chỉ thấy một bóng đen từ trên không trung đáp xuống, vũng vàng đứng trước mặt hắn, đối mặt với Nguyệt Cơ.

“Vị huynh đài này là...” Lôi Vô Kiệt tiến lại gần.

“Đường Liên.” Nguyệt Cơ cười khế. “Thế nên không phải chúng ta đã đến đây để giết người hay sao?”

Minh Hầu đứng trên tường miếu nhắc lưới đao khổng lồ khoác lên vai.

“Đường Liên! Huynh là Đường Liên.” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc hô lên. “Huynh chính là đại đệ tử Đường Liên của thủ lĩnh thành Tuyết Nguyệt! Vậy huynh chính là... đại sư huynh của ta rồi! Ta là Lôi Vô Kiệt, đến từ Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường, đang muốn đến thành Tuyết Nguyệt...”

“Cẩn thận!” Đường Liên hét lên, đẩy Lôi Vô Kiệt ra, trong tay ngân quang lấp lóe, Chỉ Tiêm nhận vũng vàng chặn lại lưới đao khổng lồ phóng thẳng từ bên ngoài vào.

Nguyệt Cơ bật cười khúc khích: “Minh Hầu trời sinh không thích nói chuyện, vì thế hắn ghét nhất kẻ lắm lời.”

“Đao lớn thật đấy.” Tuy nhìn từ xa đã thấy đó là lưỡi đao lớn không giống bình thường, nhưng ở khoảng cách gần thế này Tiêu Sát vẫn không hết kinh ngạc, nói nó là đao, thực ra giống cánh cửa hơn, ba bốn người bình thường cũng chưa chắc đã nâng nổi, thế nhưng Minh Hầu lại có thể cầm bằng một tay, vung vẩy vô cùng dễ dàng.

Nhưng nếu so sánh thì vũ khí của Đường Liên lại vô cùng nhỏ, còn nhỏ hơn cả dao găm bình thường, nếu không nhìn kỹ thì hầu như không ai chú ý đến, dưới ánh trăng phản chiếu, dường như chỉ là một luồng sáng mỏng manh trong tay Đường Liên.

“Người bị thương rồi.” Minh Hầu lui về phía sau. Giọng của hắn khàn khàn trầm thấp, giống như khó khăn phát ra từ cổ họng cứng rắn.

“Người cũng chưa giải được Bách Hương tán hoàn toàn, nếu không vừa rồi ta đã không thể ngăn được nhát đao kia.” Đường Liên lau máu tươi rỉ ra bên khóe miệng.

“Đao tiếp theo, chắc chắn người không ngăn được.” Người nói lần này là Nguyệt Cơ đứng bên ngoài cổng.

“Nhát đao tiếp theo để ta đỡ.” Lôi Vô Kiệt tiến lên một bước, đứng phía trước Đường Liên: “Sư huynh vì ta đỡ một đao, vậy ta cũng sẽ vì sư huynh ngăn một đao.”

“Ồ? Tiểu huynh đệ này cũng là người của thành Tuyết Nguyệt ư, vậy giết người cũng không tính là nhằm, chỉ là đao của Minh Hầu không dễ dàng rút, người cứ thử ném kiếm của ta trước đi.” Nguyệt Cơ nhẹ nhàng rút đai lưng màu bạc từ bên hông, nó nhanh chóng hiện nguyên hình thanh kiếm phản chiếu ánh trăng sáng lấp lánh.

“Thúc Y kiếm?” Tiêu Sát khen ngợi. “Vũ khí của hai người bọn họ đúng là tuyệt phối.”

“Thúc Y kiếm, Kim Cự đao, không có mấy người trong một đêm có thể thấy được hai món binh khí này đâu. Tiểu huynh đệ, nhìn cho kỹ nhé.” Nguyệt Cơ nhảy lên, trường sam bay lượn, chỉ thấy bóng tím lóe lên, kiếm của Nguyệt Cơ đã đâm tới trước ngực Lôi Vô Kiệt.

“Đến hay lắm.” Lôi Vô Kiệt cười to, hai tay nắm chặt, kẹp lấy kiếm Nguyệt Cơ.

Nguyệt Cơ khom người đá vào ngực Lôi Vô Kiệt, hấn vọt buông kiếm lui ra phía sau. Mũi chân Nguyệt Cơ lóe lên ánh sáng, lại cất giấu một lưỡi dao cực mảnh, xẹt qua ngực Lôi Vô Kiệt.

“Thường nghe đồn thuốc nổ của Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường đệ nhất thiên hạ, không ngờ nội lực của tiểu huynh đệ cũng kinh người như vậy, có thể tay không bắt được Thúc Y kiếm của ta.” Nguyệt Cơ than khẽ.

Lôi Vô Kiệt thở hổn hển. “Kiếm của ngươi ta đã thấy, nhưng quyền của ta, ngươi còn chưa thấy.” Hai tay hấn nắm chặt, trong người tỏa ra một luồng nhiệt, gầm một tiếng, đánh thẳng về phía Nguyệt Cơ.

Khoảnh khắc quyền này xuất ra vô cùng mãnh liệt, quyền còn chưa tới trước mắt, tuyết sau lưng Nguyệt Cơ đã bị đánh tan một khoảng.

“Là Lôi gia Vô Phương quyền, quyền chưa tới, khí đã tới trước. Nghe nói, tam đương gia Lôi gia Lôi Liệt từng đánh bị thương Mộ Dung gia chủ cách xa mười mét, chính là dùng bộ quyền pháp này.”

Đường Liên âm thầm khen ngợi trong lòng, mặc dù Lôi Vô Kiệt còn nhỏ tuổi, nhưng nhìn trình độ quyền pháp đã thấy không hề tầm thường.

Nguyệt Cơ nhảy lên không trung né tránh, nàng giơ Thúc Y kiếm, thân kiếm màu bạc dưới ánh trăng phản chiếu đột nhiên tỏa ánh sáng chói lòa, mọi người không khỏi muốn che mắt, Thúc Y kiếm giống như hòa tan trong ánh trăng, Nguyệt Cơ giơ kiếm cười khẽ, tư thế vô cùng phong nhã.

Tiêu Sát buột miệng ngợi khen: “Thảo nào tên nàng lại là Nguyệt Cơ.”

Lôi Vô Kiệt nhìn ánh trăng lạnh lẽo, những tia sáng ngưng tụ bên trên kiếm, trong chớp mắt phân tán ra bốn phía.

“Đấy không phải là ánh sáng, là kiếm!” Đường Liên vội vàng nhắc nhở.

Nhưng lúc này Lôi Vô Kiệt lại nhảy ra cửa miếu, mấy luồng ánh sáng mau chóng đuổi sát theo hắn. Bên trong nội viện, Lôi Vô Kiệt phóng ra hai quyền, lại múa thành một vòng tròn, cứ thế ngăn cản ánh trăng ở bên ngoài. Từ xa nhìn lại, dường như cả một vầng ánh trăng mảnh liệt bao phủ lấy Lôi Vô Kiệt.

Mà lúc này, trong viện lại xuất hiện mấy Nguyệt Cơ, các nàng hoặc đứng trên đất múa kiếm, hoặc bay trên không trung, thậm chí vùng kiếm chỉ cách Lôi Vô Kiệt một mét, Thúc Y kiếm trong tay nàng ngân quang lấp lánh, nhưng bất kể thế nào cũng không thể phá được vòng tròn bao phủ Lôi Vô Kiệt.

Cả hai người trong khoảnh khắc này đang đợi một thời cơ. Nguyệt Cơ đang chờ Lôi Vô Kiệt lộ ra sơ hở, chỉ cần một khe hở, Thúc Y kiếm của nàng có thể xé rách phòng thủ của Lôi Vô Kiệt, mà Lôi Vô Kiệt cũng đang chờ thời điểm thể tấn công của Nguyệt Cơ suy sụp, khi đó hắn có thể chuyển thủ sang công, chỉ một quyền là thắng.

Nguyệt Cơ đột nhiên thu kiếm, trong khoảnh khắc đó ánh trăng tiêu tán.

“Chính là lúc này.” Lôi Vô Kiệt mừng rỡ, tay trái vẫn vung tròn như cũ, mà tay phải đã phá tròn mà ra, một quyền đánh về phía Nguyệt Cơ.

Không, chưa đến lúc, Đường Liên giật mình.

Lôi Vô Kiệt cũng kinh sợ, vì thời điểm quyền của hắn xuyên qua thân thể Nguyệt Cơ, đánh vào trong không khí, Nguyệt Cơ mỉm cười xông tới, bóng dáng tiêu tán trong nháy mắt.

Là tàn ảnh ư? Lôi Vô Kiệt hít một ngụm khí lạnh.

Không, không chỉ là tàn ảnh, Lôi Vô Kiệt đột nhiên liếc mắt về cái bóng Nguyệt Cơ dưới đất nay đột nhiên đứng dậy, ngân quang hiện ra, bóng đen kia biến thành một bóng tím, chính là người mặc trường sam màu tím Nguyệt Cơ, mà mảnh ngân quang kia đã bắn về phía lồng ngực Lôi Vô Kiệt. Vòng tròn phòng thủ của Lôi Vô Kiệt đã không còn hoàn chỉnh, hắn không phòng thủ được mà cũng ko kịp lui, vậy hắn chỉ có thể tấn công, nhưng cũng ko thể kịp.

Tuy nhiên, đối với Lôi Vô Kiệt vẫn sẽ kịp, bởi vì, hắn họ Lôi! Là người của Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường.

“Phá!” Lôi Vô Kiệt gầm một tiếng, hai chân bỗng nhiên đạp trên mặt đất.

Một tiếng nổ cực lớn, nổ tung những ánh trăng kia thành năm bảy mảnh, Lôi Vô Kiệt vội vàng lùi lại ba bốn bước, sau ngã xuống mặt đất. Hắn thở nặng nề, vạt áo sau lưng đã ướt một mảng lớn.

Mà Nguyệt Cơ chỉ xoay người một cái, vũng vàng đứng trên tuyết.

“Nguyệt Ảnh kiếm, Phỏng Ảnh thuật. Đều là những đạo thuật giết người tuyệt đẳng.” Đường Liên nhìn Nguyệt Cơ khẽ thở dài.

Nguyệt Cơ lắc đầu: “Là đạo thuật giết người tuyệt đẳng nhưng lại không giết được người cần giết thì cũng vô dụng.”

Lôi Vô Kiệt ngồi dưới đất thở hổn hển, lau mồ hôi trên trán: “Ván vừa rồi ngươi thắng.”

“Tiểu huynh đệ nói đùa rồi, sát thủ chúng ta không có thắng thua, chỉ có sống chết.” Nguyệt Cơ giờ kiếm lên một lần nữa.

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, vẻ mặt càng thêm hưng phấn. “Không ngờ vừa mới gia nhập giang hồ, lại có thể gặp được đối thủ như vậy, đây chính là may mắn của Lôi Vô Kiệt ta.” Hơi nóng trên người Lôi Vô Kiệt cuộn cuộn bốc lên, áo đồ bay trong gió, giống như ánh lửa bập bùng dưới ánh trăng, mà con ngươi của hắn cũng rực lửa.

“Đây là...” Đường Liên cay mào, hắn chưa từng nghe nói Lôi gia có một loại võ công kỳ quái như vậy, ngay cả con ngươi cũng biến thành màu đỏ rực như lửa.

“Nguyệt Cơ, chúng ta đi.” Minh Hầu nâng lưỡi đao khổng lồ trong tay, đột nhiên chậm rãi đi ra ngoài.

Nguyệt Cơ gật gật đầu, thu kiếm lại, một lần nữa quán nó ở thắt lưng.

“Này, sao vừa nói đi là đi vậy.” Lôi Vô Kiệt không hiểu, đưa tay về phía trước, muốn kéo Minh Hầu.

Minh Hầu đột nhiên xoay người, lưỡi đao khổng lồ bổ ngang về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt chưa từng nhìn thấy đao nào như vậy, giống như có thiên quân vạn mã băng băng lao về phía người vậy, mang theo khí thế bá đạo lớn lao, Lôi Vô Kiệt tin chắc một đao này dễ dàng có thể chém ngang đứt eo đối thủ một cách dễ dàng, nó không giống kiếm khí dịu dàng mà nguy hiểm như của Nguyệt Cơ, đây là một loại nguy hiểm thẳng thừng, không nói đao lý, không có chỗ trốn, không thể phòng bị, chỉ có thể tìm cách phá.

Phá bằng cách đánh trả bằng đòn tấn công mạnh hơn.

Lôi Vô Kiệt không chút do dự vung hai nắm đấm đẩy ra quyền khí va chạm với lưỡi đao khổng lồ, hấn bị đẩy lùi ra sau ba bước, chỉ cảm thấy khí trong lồng ngực tuôn ra cuồn cuộn, sau khi gắng sức ngừng lại thì ho ra một ngụm máu tươi. Mà Minh Hầu vẫn chỉ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Lôi Vô Kiệt, rồi xoay người đi ra ngoài. Nguyệt Cơ đi theo sau hấn, chỉ trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Đường Liên nhíu mày: “Lạ thật, vì sao Minh Hầu và Nguyệt Cơ lại đột nhiên rời đi?”

Tiêu Sát uể oải đứng dậy, lấy một cái bình nhỏ từ trong ngực áo, từ đó đổ ra một viên thuốc màu trắng, ném nó về chỗ Lôi Vô Kiệt: “Đao của ai người cũng dám tiếp à?”

Lôi Vô Kiệt chỉ ngơ ngẩn nhận lấy viên thuốc, ánh mắt trống rỗng, hắn đang hồi tưởng lại uy thế của nhát đao kia, hắn chưa bao giờ trông thấy đao nào như vậy, lưỡi đao như muốn bổ đôi thế giới của hắn, trong khoảnh khắc, hắn nhìn thấy một chân trời hoàn toàn mới.

“Cả hai đừng ngăn người nữa. Vị đại ca áo đen đứng bên kia...” Tiêu Sát bắt đầu dõ dỏi, “Có phải người để thứ gì ở phía sau hậu viện phải không, có người đang lén lút đi vào. Ta nghĩ Minh Hầu và Nguyệt Cơ không muốn để cho có người ngư ông đắc lợi...”

Không đợi Tiêu Sát nói xong, Đường Liên vội vã chạy về phía hậu viện.

Tiêu Sát nhặt bọc đồ của Lôi Vô Kiệt ở dưới đất lên ném về phía hắn.

Lôi Vô Kiệt nhận lấy, tỉnh táo lại: “Sao vậy?”

“Đi theo chứ sao.” Tiêu Sát đạp hắn. “Không phải chúng ta muốn tìm thành Tuyết Nguyệt hay sao? Hiện giờ đại đệ tử của thủ lĩnh thành Tuyết Nguyệt đang ở ngay trước mặt, không đi theo hắn, chẳng lẽ còn đi theo tên mù đường nhà người chắc?”

“A a a, đúng đúng.” Lôi Vô Kiệt bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng chạy ra sau hậu viện.

Hai người ra đến nơi, chỉ thấy Đường Liên đang đứng trước mũi xe, bốn phía là tả mảnh đao rơi vỡ cùng mấy cỗ thi thể, Đường Liên

khinh thường nói: “Đám rác rưởi các người, chỉ dám làm chuyện trộm gà trộm chó.”

Nhưng hai người hoàn toàn không để ý tới hắn, lúc này ngựa kéo xe đã bị cắt đứt yết hầu, nằm trong vũng máu, hàng hóa ở trong xe ngựa rơi xuống đồng tuyết, lộ ra hình dạng của nó.

Đó là một cái quan tài, quan tài màu vàng.

Tiêu Sắt đi lên phía trước, hoàn toàn không bận tâm tới Chỉ Tiêm nhận của Đường Liên lúc này đã chạm tới cổ hắn, hắn quên hết tất cả, nhẹ nhàng chạm vào cổ quan tài màu vàng, vuốt ve hoa văn điêu khắc tinh xảo bên trên, sau một hồi khẽ thở dài: “Là vàng ròng, không phải mạ vàng, cái quan tài này hoàn toàn làm bằng vàng ròng.”

“Là một thứ vô cùng giá trị.” Hắn gật gật đầu, cuối cùng đưa ra kết luận.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 5: Thiên Nữ Nhụy

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Chưa từng gặp mặt, người lại cứ tin tưởng bọn ta thế à?” Tiêu Sắt chìm người trong áo choàng lông, lười nhác tựa vào thành xe.

Đường Liên ngồi đối diện hắn, lắc đầu: “Không phải ta tin tưởng người, ta chỉ tin hắn mà thôi.” Hắn chỉ chỉ bên ngoài.

Lúc này Lôi Vô Kiệt đang cởi trần để lộ lồng ngực, đón gió tuyết ra sức thúc ngựa chạy đi, nếu có thể nhìn hắn từ phía chính diện, vậy người sẽ thấy một thiếu niên đang mỉm cười rạng rỡ, giống như đang điều khiển xe ngựa đi trong gió xuân ấm áp, tràn đầy cảm giác tìm thấy mùa xuân cuộc đời.

“Ta hoàn toàn tán đồng phán đoán của người.” Tiêu Sắt thở dài. “Thằng nhóc này tuy võ công cao cường nhưng đầu óc lại quá kém, việc lừa gạt người khác hắn không làm được.”

Đường Liên buông rèm cửa xuống, ngăn gió tuyết bên ngoài: “Vậy còn người thì sao?”

“Ta ư? Ta đưa hai con ngựa Dạ Bắc thượng hạng cho người mượn kéo hàng, người còn không tin ta sao?” Tiêu Sắt không hài lòng.

"Sư huynh! Đừng để ý đến hắn!" Nãy giờ im lặng bên ngoài, Lôi Vô Kiệt đột nhiên mở miệng. "Hắn là một gã buôn ngựa, cùng hắn đi cả đoạn đường, ngoại trừ khen ngựa tốt ra cũng chẳng thấy hắn nói chuyện gì khác."

Đường Liên trầm ngâm chậm rãi mở miệng: "Lôi huynh đệ, người tạm thời còn chưa qua cửa, à, không đúng. Người tạm thời còn chưa bái nhập sư môn, hai chữ sư huynh này... Ta nghĩ, người cũng không cần gấp gấp như vậy."

"Được rồi, sư huynh!" Lôi Vô Kiệt dùng sức vung dây cương, hai con ngựa tăng tốc, mạnh mẽ băng qua con đường gió tuyết.

Đường Liên chỉ có thể bắt đắc dĩ thờ dài.

"Lại nói, người không biết bên trong cỗ quan tài này có thứ gì hay sao?" Tiêu Sát vỗ vỗ cỗ quan tài vàng bên cạnh.

Đường Liên lắc đầu: "Sư tôn cũng không nói cho ta biết, người chỉ lệnh cho ta đưa nó đến chùa Cửu Long ở thành Tất La. Nhưng người nói với ta một câu."

"Nói gì?"

"Tuyệt đối không được mở cỗ quan tài." Đường Liên bỏ tay Tiêu Sát xuống.

"Đi qua thành Tất La là tới Tây Vực ba mươi hai Phật quốc, chùa Cửu Long là ngôi chùa đứng đầu biên giới, lẽ nào trong này chứa tượng của đế vương, quan tướng nào đó, hết lòng tin theo Phật giáo, mong được đến Thánh địa siêu độ?"

"Đừng quá quan tâm tới nó. Suốt dọc đường ta đã gặp phải mười mấy toán sát thủ, có quá nhiều người quan tâm với thứ đồ bên trong đó, giữ nó là một việc hết sức nguy hiểm."

"Thương thế của người bị những sát thủ kia đã thương sao?"

"Chỉ là Nguyệt Cơ Minh Hầu, những sát thủ kia chẳng qua là một đám..." Đường Liên đột nhiên ngừng nói, hần nhớ tới người đàn ông có mái tóc bạc tay nắm ngọc kiếm, trong lòng càng bất an.

"Tiếp theo chúng ta sẽ tới đâu?"

"Thành Tam Cố, Mỹ Nhân trang!"

"Thành Tam Cố, Mỹ Nhân trang?"

Tiêu Sát nhíu mày, hần cảm thấy cái tên này quen quen nhưng không thể nhớ nổi đã từng nghe thấy ở đâu.

"Ta biết đấy!" Lôi Vô Kiệt đang đánh xe ở bên ngoài hô lên, "Hồng trần tiểu thành Tam Cố, túy phong lưu Mỹ Nhân trang! Đây chính là thanh lâu thiên hạ đệ nhất đấy!"

Tiêu Sát sửng sốt, nhìn về phía Đường Liên, chậm rãi nói:
"Đường huynh... Thật có nhã hứng!"

"Hừ." Đường Liên nghiêm mặt nói, "Muốn đến chùa Cửu Long bắt buộc phải đi qua thành Tam Cố, ở nơi đó sẽ có người chi viện chúng ta!"

"Ba lần ngấm mỹ nhân, nhìn lần thứ nhất thành quách đồ, nhìn lần thứ hai quốc gia tàn, nhìn thêm lần nữa mất cả trái tim. Chỗ vắng vẻ như thế này lại có một toàn thành diễm lệ hương sắc như vậy."

Tiêu Sát nhìn những dáng người xinh đẹp uyển chuyển dưới làn y phục tơ lụa mỏng manh tay cầm bầu rượu chậm rãi đi qua, không khỏi cảm thán.

"Muốn đến thành Tất La bắt buộc phải đi qua nơi này, qua Thành Tất La chính là tới ba mươi hai nước phật Tây Vực. Nơi đó vừa là biên giới, vừa là chốn tự do mậu dịch, buôn bán ở đó, không cần nộp thuế, vì vậy hàng năm sẽ có rất nhiều thương nhân đi qua nơi này để đi tới thành Tất La." Đường Liên giải thích, "Mới đầu nơi này chỉ là một quán trọ có mấy gian phòng cho khách nghỉ chân, thế nhưng sau này thương nhân tới đây càng ngày càng nhiều, không thiếu hào khách vung tiền như rác, chính những thương nhân này lập nên thành Tam Cổ. Nơi này không chỉ là thiên hạ đệ nhất thanh lâu, mà còn là sòng bạc lớn nhất nhì đế quốc..."

"Sòng bạc ư?" Tiêu Sát híp mắt lại, hần trông thấy được mấy phú thương mặc quần áo khảm tơ vàng ngồi xung quanh một chiếc bàn lớn, có một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo đỏ, chân dài mê người, tay cầm ống đũa xúc xác lắc lắc nở nụ cười đầy mê hoặc, sau đó nhẹ nhàng đặt nó lên bàn.

Các thương nhân nhao nhao lấy ra tiền đặt cược của bọn họ đặt lên bàn.

Đó là những viên minh châu sáng lấp lánh, trong nháy mắt toàn bộ đại sảnh trở nên sáng ngời.

"Mỹ Nhân trang là thanh lâu lớn nhất thành Tam Cổ, có thể tới thành Tam Cổ đều là hào khách một phương, mà để có thể đi vào Mỹ Nhân trang, chỉ có thể là hào khách trong hào khách. Tiền đặt cược của bọn họ quá lớn, nếu như dùng tiền tệ của đế quốc, sợ rằng phải mấy rương mới đủ cược một ván. Vì lẽ đó đánh cược ở

đây, đều quy đổi bằng minh châu, chỉ một hộp minh châu nhỏ cũng có thể mua được một gian hàng lớn ở khu vực phồn hoa nhất thành Kim Lăng. Một thương nhân bình thường cả đời không thể kiếm được."

"Dùng kim khoán do thương hội phát hành không được sao, cần gì phải dùng minh châu?"

Đường Liên lắc đầu, chỉ một thương nhân da đen: "Trong thành Tam Cố, cũng không chỉ có thương nhân nước ta, còn có thương nhân đến từ Trảo Oa, Đại Thực, Thổ Hỏa quốc, bọn họ không nhận kim khoán. Mà suy cho cùng, các thương nhân vẫn cảm thấy chỉ có minh châu mới có thể thể hiện ra tài lực, hào khí của bọn họ."

"Nếu đã tới đây rồi, chúng ta cũng thử đánh cược một phen đi." Tiêu Sắt vẫn như cũ núp người trong áo choàng lông, lười biếng nhìn về phía bên kia.

Đường Liên cười khở: "Nhưng ta không có tiền."

"Ai bảo không có." Tiêu Sắt cười cười, "Chúng ta có hẳn một cỗ quan tài làm bằng vàng ròng kia mà."

"Im miệng!" Đường Liên hạ giọng gắt, "Các thương nhân đều sẽ thuê cao thủ hàng đầu hộ vệ, dù người nhỏ giọng nói, bọn họ đều có thể nghe thấy rõ ràng. Chúng ta tới nơi này, tuyệt đối không được gây sự chú ý."

"Ai ui, đây không phải Liên ư?" Một giọng nói vô cùng mê hoặc đột nhiên vang lên.

Đường Liên và Tiêu Sắt ngẩng đầu, chỉ thấy một thiếu nữ áo đỏ đang cầm một dải lụa hồng treo trên xà nhà, từ trên không trung nhẹ

nhàng trôi xuống, cuốn theo vô số cánh hoa hồng bay lả tả, lúc này tất cả các vị khách trong đại sảnh đều dừng hoạt động,, ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

"Là Thiên Nữ Nhụy!" Có người gọi tên của nàng.

Thiếu nữ cười khẽ, tay khẽ vung lên, đem những cánh hoa kia tụ lại trong tay, tạo nên một đóa hoa hồng lớn.

"Hay!" Có người hò reo.

Thiếu nữ thả rơi bông hoa hồng xuống đất, bông dải lụa hồng, nhẹ nhàng nhảy xuống, mũi chân điểm nhẹ trên bông hoa, trong chớp mắt, những cánh hoa tung ra, bay đi khắp nơi, nàng khẽ xoay người vững vàng đứng trước mặt Đường Liên và Tiêu Sát.

"Đại sư huynh, không phải người nói không được để người khác chú ý hay sao?" Tiêu Sát nhìn chung quanh một lượt, "Bây giờ toàn bộ người trong Mỹ Nhân trang đang nhìn chúng ta đó."

Đường Liên cau có, ho khan một tiếng: "Nhụy..."

"Liên, từ sau lần trước tới giờ, đã mười sáu tháng lẻ bảy ngày chúng ta không gặp nhau rồi đó." Thiên Nữ Nhụy ra vẻ đau khổ, hai tay khoanh trước ngực, "Huynh không nhớ người ta ư?"

"Các người một người tên Nhụy, một người tên Liên. Nghe qua cũng giống một đôi thật đấy." Tiêu Sát cười nói.

Thiên Nữ Nhụy liếc mắt nhìn Tiêu Sát, uyển chuyển cười: "Thiếu niên lang này thật tuấn tú. Vừa rồi ta nghe thấy thiếu niên lang muốn cược một ván phải không?"

Tiêu Sát lắc đầu: "Ta không có tiền."

Thiên Nữ Nhụy lắc đầu: "Không, người chắc chắn có tiền."

"Ồ? Vì sao cô có thể khẳng định như vậy?"

"Người bình thường nhìn thấy đánh cược khổng lồ như vậy, sớm đã trợn trừng mắt lên rồi. Người bình thường trông thấy một mỹ nhân như ta, cũng đã mê mẩn thất thần từ lâu. Nhưng người thì lại rất bình tĩnh, dường như của cải khuynh thành, mỹ nhân khuynh quốc như kia chỉ là những điều bình thường trong mắt người mà thôi. Người nói xem, có phải người có rất nhiều tiền đúng không?" Thiên Nữ Nhụy cười nói.

"Nhụy!" Đường Liên hạ giọng nói, "Bây giờ không phải lúc nói những chuyện này..."

Thiên Nữ Nhụy xông tới, nhẹ nhàng ôm lấy Đường Liên, hắn còn đang sửng sò, Thiên Nữ Nhụy đã ghé miệng sát bên tai: "Người liên hệ của chàng với chưa tới, nhưng mấy ngày hôm nay có rất nhiều sát thủ không ngừng tràn vào thành Tam Cố, chàng không muốn người khác chú ý ư? Hiện giờ trong tòa thành này, tất cả mọi người đều muốn giết chàng! Lần này họ không đến để buôn bán, họ đến đều vì chàng!"

Đường Liên nghe vậy khẽ giật mình, tuy cỗ quan tài vàng kia vô cùng quý giá, nhưng rõ ràng thứ bên trong nó còn đáng giá gấp trăm nghìn lần, quý giá đến mức có thể tập hợp toàn bộ tài phú trong thiên hạ đến thành Tam Cố, nó là thứ đồ quý giá nhất!

Thiên Nữ Nhụy thả Đường Liên ra, vẫn như cũ nhìn về phía Tiêu Sát: "Công tử còn muốn cược chứ?"

Tiêu Sắt gật đầu: "Ta có một tòa sơn trang, tên là "Tuyết Lạc" ở gần rừng hoa đào cách thành Kim Lăng mười dặm. Nó đáng giá mười hộp minh châu, ta dùng nó làm vật thế chấp, cô nương có thể cho ta mượn tiền được chứ?"

"Đương nhiên." Thiên Nữ Nhụy nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, hai gã đại hán đầu trọc cường tráng đi tới, mỗi người bê một hộp minh châu sáng lấp lánh, đặt trước mặt Tiêu Sắt, lại có hai đại hán khác bê một chiếc bàn làm bằng gỗ tử đàn tới.

Thiên Nữ Nhụy cao giọng nói: "Hôm nay vị công tử này đã bao trọn Mỹ Nhân trang, ai muốn cược thì ở lại, còn không xin mời về trước."

"Thiên Nữ nói đùa phải không, chỉ có hai hộp minh châu đã có thể bao trọn Mỹ Nhân trang ư?" Một thương nhân mặc kim bào đứng lên, "Vị công tử này chắc mới tới đây lần đầu, sợ là không hiểu quy củ của nơi này, sao Thiên Nữ lại có thể hồ đồ theo hấn?"

"Hồ đồ?" Thiên Nữ Nhụy cười khế, mũi chân điểm nhẹ nhảy lên, trên không trung tay áo dài bay lượn, trông rất đẹp mắt. Đám người không kịp được đang định ngợi khen, nhưng nhìn kỹ lại, sợ tới mức kinh hô một tiếng.

"Đao!"

Trong tay áo Thiên Nữ Nhụy mơ hồ lộ ra một tia hàn quang, hai tay nàng hợp lại, sau khi mở ra thì hai tay đều nắm lấy một đoản đao, nàng vung đao đánh thẳng về phía vị thương nhân vừa nói kia.

Gã thương nhân trợn mắt hốc mồm, cứ đứng nguyên tại chỗ, sợ đến mức không thể cử động, đang lúc đao trong tay Thiên Nữ Nhụy

sấp cắm vào bộ ngực của hắn, hai thanh kiếm đột nhiên xuất hiện, cản lại lưỡi đao của nàng. Một thanh kiếm toàn thân đen nhánh, một thanh kiếm trắng muốt như ngọc.

Thiên Nữ Nhụy mỉm cười, đầu phải nhấc lên một chút, người cầm hắc kiếm chỉ cảm thấy trước mắt lướt qua một đạo hàn quang, hắn vội vàng lùi lại, lại thấy lúc này trong tay Thiên Nữ Nhụy ngoại trừ song đao vung vẩy khi nãy, đã xuất hiện thêm một thanh đao khác.

"Tam đao vũ?" Có người hoảng sợ nói.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 6: Cuộc Sống Chết

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Phần lớn người bình thường chỉ có thể điều khiển một loại vũ khí, song đao song kiếm đã là cực ít, bởi khó có thể khống chế sự cân bằng, chỉ một chút sơ sẩy không chú ý sẽ để lộ sơ hở cực lớn, mà Thiên Nữ Nhụy lại có thể sử dụng đồng thời ba thanh đao!

Đường Liên cau mày nói: "Đặc điểm lớn nhất của Tam Đao vũ chính là nó gần như bá đạo tấn công, khi ba thanh đao đồng thời xuất hiện, nó sẽ tấn công liên tục, không chết không thôi!"

Hai tên kiếm khách lúc này trong lòng vô cùng ngạc nhiên, chỉ có thể nhanh chóng thối lui, lại thấy Thiên Nữ Nhụy vung đoản đao trong tay trái, dùng sức đánh vào đoản đao còn lại trên không trung, tay phải xoay nhẹ, thân hình ưu nhã xoay tròn, làn váy bay lượn, mềm mại như làn sóng gợn trên mặt nước. Đoản đao trên không trung phóng thẳng về phía gã thương nhân, hắc kiếm khách giờ kiếm muốn chặn, lại cảm giác kinh lực từ đoản đao nặng tới ngàn cân, tay bị kịch liệt chấn động, kiếm rời khỏi tay.

"Cái này... Cái này..." Gã thương nhân kinh hãi hô lên.

Bạch kiếm khách vội vàng đứng chắn phía trước gã thương nhân, dùng sức vung kiếm trong tay, đánh bật đoản đao ra không

trung.

Thiên Nữ Nhụy nhảy vọt lên, tay trái nàng thu đao vào trong tay áo, sau đó nắm lấy đoản đao kia, nhanh chóng lao xuống, đánh thẳng về phía thương nhân. Bạch kiếm khách cười lạnh một tiếng, kiếm trong tay đâm tới.

Thiên Nữ Nhụy mỉm cười, thân hình trên không trung xoay nhẹ, chậm rãi hạ xuống, mũi chân điểm nhẹ trên mũi kiếm của bạch kiếm khách, mượn kiếm thế của hắn lần nữa nhảy lên, vũng vàng đứng sau lưng gã thương nhân, đao trong tay chọc nhẹ vào lưng hắn.

"Cái này..." Gã thương nhân sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thoáng cái té quy trên đất, "Không biết tại hạ đã làm sai chuyện gì, lại để Thiên Nữ tức giận đến tận đây! Tại hạ... Tại hạ..."

"Được rồi." Thiên Nữ Nhụy thu đao lại, đi lên phía trước, vờ nhẹ hai cái trên khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi kia, an ủi, "Ta cũng chỉ dọa người một chút thôi, sẽ không thật sự giết người. Còn vì sao dọa người, cũng chỉ là muốn để người ở đây biết được."

"Vị công tử này không chỉ đặt cược tiền thôi đâu, thứ mà hắn đặt cược còn quý hơn hai hộp minh châu này nhiều." Thiên Nữ Nhụy xoay người, hướng về phía những thương nhân khác cất cao giọng nói.

Đám người nhìn nhau, hít một hơi hơi lạnh: "Cược sống chết."

"Không sai, chính là cược sống chết." Thiên Nữ Nhụy cười khế.

Tiêu Sát nhíu nhíu mày, hỏi Đường Liên: "Cược sống chết là sao?"

Đường Liên suy nghĩ rồi trả lời: "Đại khái là người thua không chỉ có để tiền lại mà còn phải để cả mạng lại luôn."

Mặt mũi Tiêu Sắt tái nhợt: "Ta nói muốn cược như vậy lúc nào?"

Lúc này Thiên Nữ Nhụy đã quay lại, mỉm cười với Đường Liên: "Liên, ta có thể giúp chàng lần này thôi, hôm nay mọi người biết Mỹ Nhân trang cũng có hứng thú với món hàng của chàng. Như vậy, sẽ có khoảng một nửa người biết điều mà lui ra khỏi thành Tam Cổ, nhưng cũng có không ít người ta không thể giải quyết được."

Lần lượt có thương nhân mang theo người hầu rời sân, chỉ còn lại mấy người vẫn trụ lại, Tiêu Sắt nhìn vòng, trong lòng nhất thời có cảm giác tuyệt vọng: "Ôi... Không ngờ bọn họ cũng tới."

Chỉ thấy cách đó không xa, một cái thân hình cao lớn cường tráng, trong tay cầm một thanh đao to như cánh cửa, cả người đứng nơi đó sừng sững như một ngọn núi. Mà trái lại, thiếu nữ ngồi bên cạnh hắn, thân hình uyển chuyển mềm mại, duỗi nhẹ đôi chân thon dài, mỉm cười với bọn họ, nhẹ vung tay, một tấm thiếp vàng đã bay về phía họ.

Thiên Nữ Nhụy tái mặt, thiếp mời kia bay thẳng về phía nàng, nàng nhún chân, khẽ nhảy lên đá tấm thiếp bay ngược trở về. Hai ngón tay Nguyệt Cơ kẹp lấy tấm thiếp, âm trầm nhìn nàng.

Thiên Nữ Nhụy cười nói: "Nguyệt Cơ cười đưa thiếp, Minh Hầu giận giết người. Ta không nhận thiếp của các người, nhận sẽ phải chết. Người các người muốn giết là bọn họ, ta không liên quan cô nương chớ hiểu lầm."

"Người!" Tiêu Sát cả giận nói, quay đầu nhìn về phía Đường Liên, lại thấy Đường Liên căn bản không hề chú ý bên này, hắn nhìn theo ánh mắt Đường Liên, lại thấy một cái người đàn ông ăn vận kiểu văn sĩ ngồi ở chỗ đó, ước chừng hơn ba mươi tuổi, mái tóc bạc phơ. Trước mặt hắn để một thanh kiếm, chuôi kiếm này tinh xảo lạ thường, giống như được chế tác từ một khối ngọc, tỏa ánh sáng lưu động vô cùng đẹp mắt.

Người đó mỉm cười gật đầu: "Lại gặp mặt."

"Người đến đây cũng vì món đồ đó sao?" Đường Liên hỏi.

Người kia không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ gật gật đầu, nói ra: "Thương thế của người đã khá hơn rồi đó. Hai ngày trước lúc ta gặp người, thương thế của người còn rất nặng."

"Đương nhiên rồi, Bồng Lai đan dược của ta là linh dược, chỉ có Đế đô Dược Vương điện mới có, cho dù người có mang một hộp minh châu này tới, cũng phải xem thái độ của Dược Vương điện có chịu bán cho người hay không. Vết thương nhỏ như vậy đúng là lãng phí thuốc của ta." Tiêu Sát đắc ý nói.

Người kia quay đầu nhìn hắn, khẽ nhíu mày, sau đó cười nói: "Không ngờ bên cạnh Đường công tử còn có một vị cao nhân như vậy."

Lúc này Thiên Nữ Nhụy chợt nhớ ra chuyện gì đó, giật mình nói: "Mấy ngày nay tuy có rất nhiều người tràn vào thành Tam Cổ nhưng số người đột nhiên mất tích cũng không ít. Chẳng lẽ..."

Người kia gật gật đầu: "Vì không muốn Đường công tử gặp những phiền toái không cần thiết nên ta đã thay Đường công tử xử

lý những kẻ thừa thãi rồi.”

“Nói dễ nghe quá, chẳng qua cũng chỉ là một câu “Trước tiên giết hết những kẻ tranh giành với ta, rồi ta mới cướp của người” mà thôi.” Tiêu Sát khinh thường nói.

Người kia ngẩn người, sau đó bật cười: “Người nói không sai.”

“Đây là đồ của thành Tuyết Nguyệt, cướp đồ của thành Tuyết Nguyệt, các hạ đã suy nghĩ xong rồi chứ?” Đường Liên hỏi

Người kia lắc đầu: “Xem ra người vẫn chưa biết rốt cuộc bên trong nó là thứ gì, đó cũng không phải thứ thuộc về thành Tuyết Nguyệt. Chẳng qua các người hành động nhanh hơn, giành được trước mà thôi.”

“Chẳng lẽ người biết bên trong có thứ gì?” Đường Liên hỏi

Người kia bật cười, sau đó thở dài: “Là ma vật.”

“Có lẽ các hạ đã quên rồi.” Tiêu Sát đột nhiên nói. “Hiện giờ chuyện quan trọng nhất trong Mỹ Nhân trang này là ván cược của tại hạ, nếu như các hạ không có hứng thú với ván cược của ta, vậy xin mời về trước.”

“Ván cược ư?”

“Cược sống chết.”

Thiên Nữ Nhụy cười khế: “Đúng vậy, trong Mỹ Nhân trang rất hiếm khi gặp cược sống chết. Người tới nơi này đều giết hông vạn lượng, ai nấy cũng là cường hào một phương, sao có thể tham gia vào ván cược chỉ những kẻ liều mạng mới tham gia vào này chứ?”

“Ta là kiếm khách.” Người kia giơ thanh ngọc kiếm của mình ra trước mắt. “Năm giữ sống chết của ta chỉ có kiếm, chứ không phải mấy viên xúc xắc. Nhưng đêm nay ta đồng ý cùng hai người các người chơi trò này, nếu như hai người thắng ta, vậy ta sẽ cho các người thêm một đêm nữa.”

“Một đêm nữa ư?” Tiêu Sát cười nhạt. “Người tự tin quá rồi đấy.”

“Tự tin hay không, cứ thử sẽ biết.” Người kia vung tay phải lên, bộ xúc xắc bên trên chiếc bàn gỗ tử đàn đằng xa đồng loạt bay về phía này, rơi gọn vào trong tay hắn.

“Cách không lấy vật?” Đường Liên nhíu mày

“Công phu ảo thuật của thuật sĩ giang hồ chuyên để diễn trò mà người cũng dùng.” Tiêu Sát khinh thường nói, rồi tự mình kéo ghế chậm rãi ngồi xuống, quay đầu liếc mắt nhìn Đường Liên thấy hắn vẫn ngây người đứng đó, đành bất đắc dĩ dùng sức vỗ vỗ ghế.

“Sao vậy?” Đường Liên không hiểu hỏi hắn.

Tiêu Sát chán nản nói: “Tới ngồi chứ làm gì, đám người thành Tuyệt Nguyệt các người trong đầu chẳng có gì khác ngoài chém chém giết giết.”

“À được.” Đường Liên vội vàng chạy tới.

Người kia lắc lắc lọ đựng xúc xắc, nói thẳng: “Một ván quyết định thắng thua. Các người thắng, ta đi. Ta thắng, để đồ lại, các người vẫn có thể đi.”

“Nghe có vẻ rất công bằng, chí ít là không cần biết kết quả thế nào, cũng không cần để mạng lại.” Tiêu Sát liếm môi, ánh mắt nhìn

chăm chăm vào lọ đựng xúc xắc.

Người kia bật cười: “Không ngờ công tử lại là dân cờ bạc. Trước đó thấy công tử có vẻ chẳng quan tâm chuyện gì trên đời, nhưng không ngờ khi ngồi lên chiếu bạc, phong thái lại hoàn toàn thay đổi.”

Ánh mắt Tiêu Sát vẫn nhìn chăm chăm lọ xúc xắc như cũ, không buồn ngẩng đầu: “Ta từng cá cược ba ngày ba đêm liên tiếp tại sòng bạc Thiên Kim đài lớn nhất Đế Đô, cuối cùng thắng được một tòa thành trì, người có tin không?”

“Thiên Kim đài chính là sòng bạc đứng đầu nước Bắc Ly, dù là Mỹ Nhân trang cũng không thể sánh bằng, đừng nói là một thành, dù có thắng được hẳn một nước nhỏ cũng không phải không thể xảy ra.” Người kia lạnh lùng nói.

Tiêu Sát nhếch môi: “Nói thật dễ nghe, rõ ràng người cũng không tin.”

Lọ xúc xắc trong tay người kia đổ sụp xuống mặt bàn: “Tai nghe là giả, mắt nhìn thấy mới là thật. Công tử đã có thể cược thắng một tòa thành, như vậy thuật đánh bạc chắc hẳn kinh người, vậy ...”

“Năm năm sáu, mười sáu đếm, đặt lớn.” Đường Liên ngồi cạnh nhấc nhờ. Hắn là cao thủ ám khí, năng lực nghe tiếng gió để nhận biết đã đạt tới đỉnh điểm, đối với hắn chuyện nghe xúc xắc này quá đơn giản.

“Đám người giang hồ các người...” Tiêu Sát lắc đầu thờ dài. “Đúng là chẳng hiểu tình thú là gì. Trong đánh bạc, thú vị nhất chính là chữ “cược”, nếu như kết quả đã dự đoán trước được, thế thì ván cược này còn có ý nghĩa gì chứ?”

"Công tử nói rất có lý." Người kia gật đầu.

"Thế người muốn đặt cái gì?" Đường Liên vội la lên.

"Năm năm sáu." Tiêu Sát khoanh tay, sừng lưng ưỡn thẳng, nhàn nhã đáp, "Ta đặt lớn."

"Người..." Đường Liên bực bội.

Ngón tay người kia gõ nhẹ vào đỉnh lọ xúc xắc. "Đặt rồi thì bỏ tay."

"Không được!" Thiên Nữ Nhụy và Đường Liên đồng thời kinh hô một tiếng. Mặc dù người kia chỉ gõ nhẹ, nhưng hai người đều nhìn ra lực đánh ra chính là chiêu Toái Không Chỉ của Phật gia. Bạch mã võ tăng Giới Không từng dùng Toái Không Chỉ giết người, bề ngoài người kia nhìn không hề bị thương tổn, nhưng lực phủ ngũ tạng đều đã vỡ nát toàn bộ. Người kia dùng một đòn như vậy, xúc xắc bên trong lọ rớt cuộc biến hóa thế nào thì Đường Liên cũng không cách nào suy đoán nổi.

"Đương nhiên là không được." Tiêu Sát đứng lên, cười nói, "Đã là cá cược, sao có thể dễ dàng như vậy được?"

"Công tử muốn thay đổi không?" Người kia hỏi.

"Thay đổi ư?" Tiêu Sát đột nhiên đưa tay tóm lại lọ xúc xắc, "Cái gọi là đánh cược tất thắng, chính là tự tin mình sẽ thắng, khi người tự tin mình sẽ thắng, vậy...."

"Người nhất định sẽ thắng!" Tiêu Sát nhắc lọ đựng xúc xắc lên.

Mọi người có mặt tại hiện trường đều ngạc nhiên.

Dưới lực đạo của người kia, ba viên xúc xắc sớm đã sớm hóa thành bột phấn, không thể phân biệt lớn nhỏ, ngay cả điểm số bao nhiêu cũng không còn, cho dù người đặt lớn hay nhỏ cũng đều thua, coi như đáp án của người vô dụng. Thế nhưng, khi bụi phấn bị thổi bay, cảnh tượng bên dưới bột phấn khiến người kia cũng bất ngờ.

“Cái này...” Người đó nhíu mày.

Đám bột phấn lưu lại trên khăn trải bàn những đốm nhỏ, sắp xếp thành điểm số rõ ràng, theo thứ tự là....

“Năm, năm, sáu...” Đường Liên vui vẻ nói.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 7: Phạt Nộ Đường Liên

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Công tử võ công rất giỏi.” Người kia đứng lên, gật gật đầu.

Tiêu Sát phẩy tay: “Không, không, chỉ là một ảo thuật nhỏ thôi. Ta không biết võ công đâu.”

“Không biết võ công ư?” Người kia cười nhạt. “Con đường tiếp theo ngập tràn hung hiểm đó. Ta thấy, công tử đừng nên nhảy vào vùng nước đục này làm gì.”

“Sao đây? Tiêu Sát nhú mày. “Người muốn nuốt lời ư?”

Người kia lắc đầu: “Đương nhiên ta sẽ không nuốt lời, nhưng ta chỉ nói ta không ra tay, còn những người đi cùng ta thì khác, họ không có nhiều kiên nhẫn đến vậy. Ta nghĩ, giờ đây họ cũng đã ra tay rồi.”

“Ồ?” Tiêu Sát cười. “Nhưng chúng ta cũng vẫn còn một người nữa, tuy đầu óc hẳn hơi kém thông minh nhưng công phu cũng rất khá. E rằng đồng bọn của người cũng chưa chắc đã giành được phần hơn đâu.”

“Nếu như người biết chúng ta là ai, sẽ không chắc chắn đưa ra kết luận vậy đâu.” Người kia kiêu ngạo nói.

Tiêu Sát khoanh tay, lười biếng nói: “Thiên Ngoại Thiên, Bạch Phát Tiên. Nếu là mười hai năm trước, nói cái tên này ra chắc chắn có thể áp đảo mọi thứ.”

Người kia giật mình, trong mắt lóe tia sáng lạnh lẽo, giọng nói vốn bình thản lạnh nhạt nay trở nên hung hãn: “Người là ai? Sao người nhận ra ta? Sao người có thể biết Thiên Ngoại Thiên?”

Tiêu Sát nhún vai: “Đây cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì, người biết các người không nhiều, nhưng chung quy lại vẫn có người biết...”

Tiêu Sát còn chưa nói xong, người kia đã lướt tới, tay trái vươn ra muốn tóm lấy hắn.

Đường Liên vội vàng đưa tay ra cản lại, lại bị người đó dùng ngọc kiếm bên tay phải đẩy lui. Trong nháy mắt, người đó đã tóm được cổ áo Tiêu Sát. “Người đi cùng bọn ta.”

Tiêu Sát thản nhiên nói: “Ta đã thắng rồi.”

Người kia cười lạnh: “Nhưng nếu người đã biết Thiên Ngoại Thiên, vậy chắc hẳn đã biết chúng ta là người như thế nào.” Dứt lời, hắn kéo Tiêu Sát lao ra bên ngoài. Đường Liên muốn đuổi theo nhưng đám người hầu cận bên cạnh Bạch Phát Tiên đã lập tức rút kiếm xông tới cản hắn lại.

Nhưng Tiêu Sát lại nhìn về phái Minh Hào Nguyệt Cơ vẫn đứng xem bên kia hồ lớn: “Mười ba năm trước, huyết án ở Vọng Y lâu, hung thủ là...”

“Cái gì?” Nguyệt Cơ lập tức nhảy xuống.

Minh Hầu cũng xoay người, nắm chặt thanh đao khổng lồ trong tay.

Lúc này Tiêu Sát đã bị Bạch Phát Tiên tóm lấy xông ra khỏi Mỹ Nhân trang.

Minh Hầu và Nguyệt Cơ không hề do dự vội vàng đuổi theo. Mấy người hầu kia cũng quay ra ngăn cản bọn họ. Nhưng bên hông Nguyệt Cơ lóe lên ánh sáng bạc, lưỡi đao khổng lồ trong tay Minh Hầu cùng đồng loạt vung lên, đám người kia kẻ thì bị cứa đứt yết hầu, người thì bị chém thành hai mảnh.

“Sát khí quá mạnh.” Thiên Nữ Nhụy khẽ kêu lên.

Đường Liên nhíu mày. “Ta đã giao thủ với bọn họ hai lần, nhưng đây là lần đầu thấy họ bộc lộ sát khí mạnh đến vậy. Rốt cuộc vừa rồi Tiêu Sát nói như vậy là có ý gì?”

Thiên Nữ Nhụy lắc đầu: “Vụ huyết án Vọng Y lâu cách đây mười ba năm vốn là một vụ án chết, không biết vì sao bạn chàng lại nhắc tới. Bây giờ chúng ta phải làm gì đây, đuổi theo ư?”

Đường Liên suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Không, huyết án đó chắc chắn có liên quan tới Minh Hầu Nguyệt Cơ. Tiêu Sát cố tình để gã tóc trắng bắt hấn đi, sau đó hấn lại kéo theo Minh Hầu Nguyệt Cơ là muốn để hai bên đánh nhau. Bây giờ chúng ta phải đi tìm Lôi Vô Kiệt.”

“Lôi Vô Kiệt là ai? Ở đâu?”

“Ở hậu viện. Hẳn bảo vệ món đồ kia, nếu như gã tóc trắng kia không nói sai e rằng giờ hấn....”

“Ầm!” một tiếng nổ mạnh truyền tới, mọi người không kịp được bật chặt tai lại.

“Ta là Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia Lô Vô Kiệt! Còn kẻ nào không muốn sống thì lên cả đây.” Lô Vô Kiệt đứng bên trên chiếc quan tài vàng, hai tay cầm một nắm thuốc nổ, hô lớn, dáng vẻ vô cùng hiên ngang khí phách.

Lúc này đám người áo đen vây quanh xe ngựa dường như cũng bị hấn hù dọa, thoáng lùi về sau mấy bước.

Lô Vô Kiệt thở nặng nề, vừa rồi hấn nằm trong xe ngựa, đột nhiên cảm thấy hơn mười luồng khí lạnh từ bên ngoài xe truyền tới, hấn vội vàng khởi động chân khí chống cự. Lại phát hiện ra những luồng khí kia vô cùng quý dị, triền miên kéo dài mà âm độc nặng nề, khi chân khí của hấn chạm phải liền bị dung hợp hóa giải, hấn cảm giác toàn thân bị những luồng âm khí đó bao phủ, hoàn toàn không thể thở nổi, rơi vào đường cùng phải dùng toàn bộ chân khí toàn thân, trong nháy mắt đồng tử rục rỡ, áp lực nặng nề trên người mới nhẹ đi rất nhiều, hấn cố gắng đứng dậy, gào thét một tiếng, rốt cuộc cũng đẩy lui được đám âm khí kia. Nhưng thành xe cũng nhanh chóng sụp đổ, Lô Vô Kiệt không hề nghĩ ngợi, ném những viên thuốc nổ ra xung quanh, rốt cuộc cũng đã ép được đám người kia lui lại mười bước.

Giờ đây Lô Vô Kiệt đã nhìn thấy rõ bộ dáng của đám người kia, họ đều mặc trường bào màu đen, đều không cầm binh khí nhưng đôi tay ai nấy đều trắng bệch.

"Các người là ai?" Lôi Vô Kiệt hỏi.

Nhưng không có ai trả lời hắn, gã cầm đầu vung nhẹ tay, trong nháy mắt tám người phía sau lưng gã đồng loạt nhảy lên, tám đôi tay quỹ đồng loạt vươn về phía Lôi Vô Kiệt, cái đánh bên dưới, cái muốn túm đầu, cái thì đánh từ sau lưng, cái thì nhằm thẳng vào tim hắn, ngoài ra bốn đôi tay còn lại thì đồng loạt khóa trụ hai tay hai chân hắn. Nếu như người khác bị khống chế như vậy, chắc chắn không còn đường sống. Ai cũng chỉ có một đôi tay, làm thế nào có thể cản được tám người đồng loạt tấn công một lúc, trừ phi hắn có ba đầu tám tay.

Nhưng giờ khắc này Lôi Vô Kiệt đúng là đã biến thành ba đầu sáu tay, đồng thời xuất hiện thêm bốn Lôi Vô Kiệt khác, bọn họ tựa lưng vào nhau, tạo thành tư thế phòng ngự vô cùng hoàn mỹ.

Gã áo đen cầm đầu sửng sốt: "Tốc độ nhanh thật." Gã cẩn thận đánh giá Lôi Vô Kiệt, lại thấy cả người Lôi Vô Kiệt tỏa luồng khí nóng hổi, đôi mắt đã đỏ rực như lửa.

"Thuật Hòa Chước ư? Thảo nào..." Gã áo đen cầm đầu khẽ vung tay.

Tám người lúc đầu theo lệnh kẻ kia tấn công Lôi Vô Kiệt đã bị đẩy trở về, nhưng bọn họ lại nhanh chóng đồng loạt nhảy lên, đánh giống như khi nãy y như đúc. Thế nhưng giờ Lôi Vô Kiệt không kịp ngăn cản, bất ngờ thay, từ phía sau lưng hắn bay ra một đóa hoa sen.

Bông hoa sen màu đen, yêu kiều mà quỷ dị.

Trên không trung, bông hoa sen bung ra, bảy cánh hoa đánh thẳng về phía bảy người, tốc độ của nó cực nhanh, bảy người áo đen kia tin chắc những cánh hoa quỷ dị này có thể xuyên thủng đầu họ, vì bọn họ đều từng nghe qua tên loại ám khí này – Phật Nộ Đường Liên. Đây là một trong những ám khí đáng sợ nhất của Đường môn, chia làm bốn loại Thiên Biện liên, Trọng Đài liên, Trùng Biện liên và Thất Biện liên. Đóa sen này chỉ là Thất Biện liên (sen bảy cánh), nếu không bọn họ không có cơ hội trốn thoát. Vì lẽ đó, bọn họ nhanh chóng lui về phía sau né tránh.

Nhưng có một kẻ không lùi bước, tay phải của hắn vẫn vươn về phía tim Lôi Vô Kiệt, chỉ cần tiến thêm một tấc là có thể lấy mạng hắn. Nhưng hắn không có cơ hội tiến thêm bước nữa, vì có một bóng người từ sau lưng Lôi Vô Kiệt nhảy lên, ánh sáng trong tay lấp lánh, giống như đang nắm một chùm ánh trăng, trong nháy mắt đã chém đứt bàn tay quỷ. Ngay sau đó, bóng người kia giơ chân phải lên dùng sức đá kẻ kia bay ra ngoài, rồi vững vàng đứng trên nóc quan tài.

“Đường Liên.” Gã áo đen cầm đầu nhú mày. “Không ngờ người có thể sống sót từ trong đó đi ra.”

Đường Liên quay đầu nhìn Lôi Vô Kiệt. “Sao rồi?”

Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên người, giờ phút này dường như toàn thân hắn đang cháy rùng rục, không chỉ tỏa hơi nóng cuộn cuộn ra bên ngoài, đôi mắt cũng đỏ bừng, hắn thở ra một hơi: “Công phu này ta mới luyện thành chưa lâu, còn chưa đủ thuần thục. Giờ thì tốt rồi, có thể đánh tám người, mười người như hắn không thành vấn đề.”

“Khẩu khí lớn thật.” Gã cầm đầu cười nhạt. “Nhưng thuật Hỏa Chước là thuật thiêu đốt lửa trong tim mình để có được thần lực trong thời gian ngắn. Nhưng củi của người thì có thể đốt được bao lâu đây?”

“Ta không biết đốt được bao lâu, nhưng vẫn đủ để đánh bại đám người không ra người, quỷ không ra quỷ các người.” Lôi Vô Kiệt bước lên phía trước một bước, hiên ngang nói.

“Cứng họng thật.” Người kia chỉ cười khẩy.

Đột nhiên Đường Liên đưa tay ngăn Lôi Vô Kiệt, Lôi Vô Kiệt hoang mang nhìn hắn, lại thấy Đường Liên chỉ tay lên bầu trời đêm và nói: “Người nhìn xem.”

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu, chỉ thấy trăng tròn treo trên không, hỏi: “Sao vậy?”

“Đệ không thấy có gì lạ sao?”

Lôi Vô Kiệt mở to hai mắt nhìn kỹ một hồi, do dự nói: “Trông cứ như là giấy...”

Đường Liên thở dài: “Hôm nay là ngày hai mươi hai, lẽ ra trên bầu trời phải là trăng lưỡi liềm mới đúng, sao có thể xuất hiện trăng tròn.”

“Ý của sư huynh là...”

“Đây là thuật Cô Hư. Thuật Cô Hư là một loại trận pháp tà môn. Người trong trận Cô Hư sẽ giống như đang trải qua một giấc mơ vậy. Ở đây tất cả đều là hư ảo mà cũng đều là thật.” Đường Liên nói.

Lôi Vô Kiệt cười khở: “Sự huynh, huynh nói gì vậy, đệ nghe không hiểu.”

“Cẩn thận.” Đường Liên nhìn xuống bên dưới Lôi Vô Kiệt hét lên.

Lôi Vô Kiệt cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên trong quan tài có vô số bộ xương bàn tay trắng bệch đang muốn túm lấy hai chân hắn. Lôi Vô Kiệt vội vàng nhảy lên, nhưng giữa không trung lại xuất hiện một bàn tay quỷ khác muốn móc tim hắn, hắn đánh một quyền ra lại giống như đánh vào trong không khí, khí lực toàn thân rơi vào khoảng không. Hắn vội vàng ổn định khí tức, mới giữ được cân bằng, nghiêng ngã rơi xuống đất. Hắn tập võ từ nhỏ, cũng đã gặp không ít cao thủ, nhưng đây là lần đầu tiên trông thấy trận pháp quỷ dị đáng sợ như vậy, sau lưng đầm đìa mồ hôi lạnh, hắn quay đầu nhìn về phía Đường Liên: “Sự huynh.”

Chỉ thấy Đường Liên khẽ cau mày, nhắm chặt hai mắt.

Lôi Vô Kiệt gọi với: “Sự huynh! Huynh không cần bỏ cuộc sớm như vậy.”

Đang lúc hắn gào thét thì Đường Liên vung tay lên, một mũi tên Chu Nhan trong tay áo phá không chui ra, bắn thẳng về một bàn tay quỷ phía sau lưng Lôi Vô Kiệt, trong nháy mắt nó xuyên thủng bàn tay kia. Lôi Vô Kiệt chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bàn tay quỷ biến mất nhưng trên mặt đất lại lưu lại vết máu, kinh sợ nói: “Sự huynh, sao huynh biết cái nào là thật vậy?”

Đường Liên vẫn nhắm hai mắt như cũ, nhíu mày giống như tập trung nghe cái gì đó: “Trong trận Cô Hư, những gì đệ nhìn thấy chưa chắc đã là thật, nhưng mà vô số sát ý lại giấu trong cái ảo giác ấy. Lúc này, đệ cần quên đi đôi mắt, dùng đôi tai để cảm nhận. Nghe gió

đoán vị trí chính là một trong những môn học bắt buộc ở thành Tuyết Nguyệt, hôm nay ta sẽ dạy cho đệ trước. Cái gọi là nghe gió đoán vị trí, chính là ở chữ “gió”. Trời đất rộng lớn như vậy, gió ở khắp mọi nơi. Mà nhược điểm lớn nhất của trận Cô Hư chính là nó ngăn cách mọi âm thanh bên ngoài, vì lẽ đó trong trận Cô Hư, đệ chỉ cần cẩn thận lắng nghe, ở chỗ nào bên cạnh đệ nghe thấy tiếng gió bị xé rách cũng chính là lúc kẻ thù lộ ra vị trí của mình.” Sau khi nói xong, Đường Liên nhảy vọt lên, giữa không trung tóm được một kẻ áo đen lôi ra ngoài, trong tay Chỉ Tiêm nhận lưu chuyển, thoáng cái đã cắt đứt cổ họng đối phương, sau đó đá hắt xuống đất.

Mà lúc này hai tay Lôi Vô Kiệt cũng đồng thời chuyển động, trên dưới toàn thân múa ra một vòng tròn hoàn mỹ, ngăn cản tất cả bàn tay quỷ dữ là thật hay ảo ở bên ngoài, rồi sau đó hấn cũng nhắm mắt lại. Hấn gắng sức tập trung, lúc đầu chỉ nghe thấy tiếng gió rít gào bên tai, đó chính là quyền phong do bản thân hấn tạo ra, nhưng cẩn thận nghe kỹ, lại có thể nghe thấy bên ngoài quyền phong có một loại âm thanh đang chậm chậm lưu động cùng tiếng gió, rồi đột nhiên, có thứ gì đó nhẹ nhàng xé rách tiếng gió ấy. Lôi Vô Kiệt tập trung cao độ đánh một đòn Vô Phương quyền về hướng ấy. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, một bóng người áo đen hiện ra, phun một ngụm máu tươi rồi ngã xuống đất.

“Có thiên phú đấy.” Đường Liên khen.

Lôi Vô Kiệt mở mắt, cười nói: “Dù sao cũng tập võ từ nhỏ, thính giác cũng đã luyện rất lâu.” Đang lúc hấn đắc ý, một bàn tay đột nhiên từ dưới đất trời lên, tóm lấy mắt cá chân hấn, Lôi Vô Kiệt giật mình, lại thấy một mũi tên Chu Nhan phá không đâm vào trong lòng đất, bàn tay kia liền mất đi khí lực.

“Tiếc là chưa đủ chín chắn.” Đường Liên thở dài.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 8: Tử Y Hầu

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Nghe gió đoán vị trí, che mắt giết người.” Gã thủ lĩnh áo đen ở bên ngoài trận Cô Hư cười khẩy. “Nếu cho rằng cứ như thế có thể phá trận Cô Hư thì người cũng quá ngây thơ rồi.” Hắn móc ra một ống sáo từ trong ngực áo, sau đó một khúc ca trong trẻo mà âm thanh lạnh lẽo vang lên, trong màn đêm vắng lặng lại càng thêm quỷ dị.

Hai người ở trong trận Cô Hư đều nghe thấy tiếng nhạc vang lên, Đường Liên cau có nhíu mày.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy trong nháy mắt tiếng gió ôn hòa khi nãy đột nhiên cũng trở nên cuồng bạo dữ dội, nhưng lại không giống như có tiếng người len vào giữa tiếng gió, đang lúc hắn còn do dự thì có mấy luồng khí công phá thẳng về phía hắn. Tuy hắn vẫn kịp ngăn cản đối phó nhưng vẫn không tránh khỏi bị thương.

“Tập trung!” Đường Liên giận dữ hét, thanh âm vô cùng vang dội, mang theo công lực Sư Tử Hồng của Phật môn.

Tiếng sáo ấy cũng vì thế mà ngưng trệ, Lôi Vô Kiệt thở phào một hơi, kịp thời cản phá một bàn tay quỷ khác.

Đường Liên cười nói: “Tuy cái này đúng là trận Cô Hư nhưng nếu so sánh với trận Cô Hư mà tam sư công từng kể với ta thì vẫn còn chênh lệch quá xa. Nghe nói năm đó Ma giáo chinh phạt phương đông, bên dưới núi Kỳ Liên đặt trận Cô Hư bao phủ cả trăm dặm, trong đó có trăm loại quỷ mị xuất hiện, giống như địa ngục trần gian. Mà khi đó tam sư công cũng chỉ hơn ta bây giờ ba tuổi, tam sư công còn có thể công phá kỳ trận như vậy, chỉ một trận Cô Hư bé nhỏ thế này mà ta cũng thua thì quả là phí công thành Tuyết Nguyệt dạy dỗ nhiều năm.”

“Sư huynh có cách phá trận rồi sao?” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

Đường Liên nhón mũi chân, nhảy phắt ra sau lưng Lôi Vô Kiệt, hai người lưng tựa lưng đứng giữa trận, bảo vệ kẽ hở phía sau của nhau. Họ ở trong trận giống như người mù, nhưng với thế đứng như vậy đã giảm bớt khả năng bị đánh lén từ bốn phương tám hướng nhiều lần.

“Sư huynh thật lợi hại.”

“Đây là chuyện bình thường.” Đường Liên nói. “Mấu chốt của trận Cô Hư chính là người bày trận, hiện giờ chúng ta cần phải tìm ra người này. Chỉ cần tìm ra hắn, đánh bại hắn thì có thể phá trận.”

“Thế nhưng giờ chúng ta đang ở bên trong trận Cô Hư, làm sao có thể tìm hắn chứ?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Đường Liên mỉm cười: “Tiếng sáo. Hắn không nên thổi sáo, người bày trận phải bảo đảm tuyệt đối chỗ ẩn nấp, nhưng hắn đang cuống, để lộ sơ hở. Chúng ta cùng hợp lực phá trận.”

“Tuân lệnh.” Lôi Vô Kiệt lớn tiếng đáp, hai nắm đấm vung lên, đánh bay những kẻ áo đen đang cố gắng tiếp cận, nhưng cùng lúc đó hơi thở của hắn cũng ngày càng nặng nề, hắn biết với thể lực hiện tại của mình chỉ có thể đánh ra được một trăm chiêu, mà sau một trăm chiêu nếu Đường Liên vẫn chưa phá xong trận, chỉ e bản thân đã kiệt lực mà chết.

Bấy giờ Đường Liên nhắm chặt hai mắt, công phu nghe tiếng gió đoán vị trí của hắn vẫn còn chưa bằng những cao thủ ám khí đỉnh cao như Đường lão thái thái, Đường lão thái gia và Đường gia Tam thiếu gia, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, hắn liền tìm được tung tích tiếng sáo, tinh thần của hắn tập trung theo tiếng sáo ngược gió mà đi, rốt cuộc cũng tìm ra gã áo đen đang thổi sáo, lúc này gã đang ngồi trên một cành cây cách đó không xa.

“Chính là chỗ này.” đôi mắt Đường Liên đột ngột mở ra, một đóa Phật Nộ Đường Liên xuất hiện trong tay phá không bắn tới, trận Cô Hư giống như bị xé toạc, toàn bộ cảnh tượng xung quanh từng chút một hiện ra.

Người đang đứng trên cành cây kia buông thõng cây sáo trong tay, ông ta nhìn thấy đóa Thất Biện liên yêu đã quỷ dị bay vọt về phía mình thì vội vàng nhảy xuống. Nhưng đóa hoa sen kia đột nhiên nổ tung trên không trung, bảy cánh hoa sen tản ra bảy hướng khác nhau, trong đó có một cái xuyên thẳng qua lồng ngực của ông ta, máu tươi mãnh liệt trào ra, ông ta nặng nề ngã xuống đất.

“Phá trận rồi.” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Đúng thế. Đã phá xong.” Trả lời hắn lại là một giọng nói xa lạ.

Lôi Vô Kiệt giật mình, Đường Liên cũng sợ toát mồ hôi lạnh, chẳng biết từ lúc nào đứng giữa Lôi Vô Kiệt và đi là một người mặc trường bào màu tím, trong tay hắn cầm một chiếc quạt xếp, cười nửa miệng.

“Người...” Đường Liên xoay người, quạt xếp trong tay người kia xoay một cái đánh văng Đường Liên ra ngoài, Đường Liên nặng nề ngã xuống đất phun ra một ngụm máu tươi.

Người mặc áo tím xoay người hỏi những người áo đen còn lại: “Bạch Phát Tiên đi đâu rồi, theo kế hoạch lẽ ra lúc này hắn đã sớm giành phần thắng mới đúng. Hắn không có ở đây, với năng lực của các người sao có thể là đối thủ của Đường Liên.”

“Người là đồ hèn hạ.” Lôi Vô Kiệt cắn răng mắng.

“Hử?” Người mặc áo tím xoay người lại nhìn hắn. “Người là ai? vì sao dám nói bản hầu hèn hạ?”

“Đánh người nhân lúc người ta không để ý, chẳng lẽ không phải quá hèn hạ hay sao?” Lôi Vô Kiệt cả giận mắng.

Người mặc áo tím bật cười: “Chẳng lẽ ta còn phải hô to Đường Liên ta tới để giết người, rồi cúi người chào lẫn nhau xong mới có thể rút kiếm đối mặt hay sao?”

Lôi Vô Kiệt bực bội mắng: “Các người vốn lấy nhiều đánh ít, lại thêm sư huynh ta vừa mới phá trận Cô Hư, tâm trí còn chưa tập trung, người lại đánh lén như thế, quá hèn hạ.”

“Người nhầm rồi. Chúng ta không phải tới để đấu võ. Chúng ta tới để giết người.” Người kia nheo mắt, quạt xếp trong tay vung lên, đánh thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt vung tay nghênh đòn, cho rằng người áo đen chỉ nhẹ vung quạt lên thì có thể dễ dàng đón được. Nhưng lực trên chiếc quạt giống như nặng ngàn cân, quyền của hắn vốn thiên về tấn công mà vẫn bị quạt xếp đánh bật về phía sau.”

“Thuật Hỏa Chước thiêu đốt lửa trong tim mình để đạt được thần lực trong thời gian ngắn ngủi. Ta còn tưởng rằng ngoài Lôi Oanh ra, Giang Nam Phích Lịch đường không còn ai biết môn võ công này. Người khá đấy.” Người áo tím vừa tới vừa vung vẩy quạt xếp, đẩy lùi Lôi Vô Kiệt về phía sau: “Tiếc ra sau khi trải qua trận Cô Hư vừa rồi, người đã sức cùng lực kiệt.”

Người mặc áo tím dừng lại, ngửa mặt lên trời khẽ thở dài, quạt xếp vung lên không trung, đồng thời cũng đánh bay Lôi Vô Kiệt ra ngoài. Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy sau khi quạt xếp vung lên thì có một luồng nội lực giống như dùi núi lấp biển ập đến, hắn cảm giác toàn thân bị cỗ khí này ép đến mức không thể hít thở nổi, luồng lửa nóng trong lòng cũng nháy mắt bị dập tắt, sau khi hắn nặng nề rơi xuống đất, đôi mắt vốn đỏ rực cũng hoàn toàn trở lại bình thường.

“Năm đó Lôi Oanh đẩy lên bảy tầng thuật Hỏa Chước mới có thể miễn cưỡng kháng trụ được Tử Khí Đông Lai của bản hầu, cỡ như người mà cũng đòi chống đỡ ư?” Người mặc áo tím lắc đầu than thở, xoay người định rời đi.

“Người không giết ta sao?” Lôi Vô Kiệt liều mạng hỏi.

Người mặc áo tím dừng bước. “Dù ta có tha cho người thì những người đứng sau chuyện quan tài cũng sẽ không tha cho người. Chẳng qua, nếu như người có thể sống sót, vậy một ngày kia ta sẽ trả lại cho người một trận đánh công bằng.”

“Sự phụ đuổi ta ra khỏi cửa, lúc đầu ta không hiểu. Cho đến hôm qua ta gặp một thanh đao lớn, hôm nay gặp quạt của người mới hiểu câu “Trời đất bao la lắm.” mà sự phụ nói.” Lôi Vô Kiệt nắm chặt hai tay, khởi động nội lực khiến đôi mắt một lần nữa bị nhen lửa trở nên hồng rực, trường sam màu đỏ không gió mà bay phấp phới. “Nhưng, thấy là một chuyện, ta cũng muốn trở thành một phần của trời đất này.”

“Quả là một thằng nhóc thú vị.” Người mặc áo tím cười cười, liếc mắt nhìn đám người áo đen: “Các người cũng nên cẩn thận.”

“Tôn thượng, hai người này không thể coi thường, tốt nhất nên xử lý sớm, tránh lưu lại hậu họa về sau.” Một người áo đen thuyết phục.

“Giết hai kẻ đã trọng thương, các người làm được sao? Đám thuộc hạ do Bạch Phát Tiên dạy dỗ đúng là một đám ăn hại.” Người mặc áo tím không nói gì thêm, nhón chân một cái nhảy lên, nhanh chóng biến mất không thấy tăm tích.

“Người đó thật kỳ lạ.” Đường Liên miễn cưỡng đứng dậy. “Nếu ông ta ở lại, chúng ta không có phần thắng.”

“Ý của người là hiện giờ các người có phần thắng rồi sao?” Một gã áo đen cười khẩy.

Đường Liên đi tới vỗ vai Lôi Vô Kiệt: “Giết mấy kẻ rác rưởi các người cũng chẳng có gì khó.” Mặc dù Đường Liên giả bộ thản nhiên như không nhưng Lôi Vô Kiệt biết, Đường Liên đập vai hắn như thế chẳng qua chỉ là miễn cưỡng vịn vai mình để không bị ngã xuống.

“Sự huynh...” Lôi Vô Kiệt đang định đỡ hắn thì bị Đường Liên cản lại: “Nhụy vừa thu được tín hiệu, người liên hệ đã ở ngoài thành, bây giờ nàng đang tới chi viện. Chúng ta nhất định phải gắng sức ngăn cản những người này, chờ bọn họ tới.”

“Được.” Lôi Vô Kiệt gật gật đầu, ngay sau đó hét lớn: “Các người cùng xông lên cả đi.”

“Cùng xông lên ư?” Gã áo đen vươn đôi tay trắng bạch: “Có phải người cho rằng phô trương thanh thế là có thể dọa chúng ta lùi bước? Nhưng nếu người đã nói cùng xông lên thì chúng ta sẽ làm theo mong muốn của người. Lên!”

Trong nháy mắt, mười mấy người đồng thời tấn công về phía bọn họ. Không đúng, hướng tấn công của bọn họ đều tập trung về phía Đường Liên.

Đường Liên cắn răng nói: “Bọn họ đều nhìn thấu vết thương của ta.”

"Không hiểu rõ chưởng lực của Tử Y Hồn hơn bọn ta, trúng một chưởng kia, người hẳn biết rõ bản thân bị trọng thương!"

Vậy mà lúc này có một người đứng chắn trước mặt Đường Liên, hẳn đương nhiên là Lôi Vô Kiệt, nhưng hiện giờ Lôi Vô Kiệt, cũng chỉ dựa vào luồng chân khí cuối cùng mà gắng gượng chống đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Hơn mười đạo chưởng lực đồng thời đánh vào người hắn, hắn gầm thét một tiếng, đôi đồng tử trở nên đỏ thẫm.

"Lui!" Gã áo đen cầm đầu vội vàng hạ lệnh.

Nhưng đã không kịp, chỉ trong nháy mắt, mười mấy người đồng loạt bị Lôi Vô Kiệt đánh bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất. Lôi Vô Kiệt cũng đầu gối mềm nhũn, cả người quỳ trên mặt đất, hấn lắc đầu than thở: "Sớm biết thế này, năm đó khi học võ cùng sư phụ, ta sẽ không lười biếng như vậy."

"Còn chưa tới lúc có thể buông lỏng." Đường Liên thở dài, ngẩng đầu nhìn những người áo đen kia lần lượt đứng lên, tuy ai nấy cũng đều bị thương, nhưng thương thế không quá nghiêm trọng.

Lôi Vô Kiệt cười khở: "Hiện giờ ta đã sức cùng lực kiệt."

Đường Liên cũng thở dài: "Chưởng lực của người áo tím kia quá thực lợi hại, đến giờ ta vẫn không thể vận chân khí nổi."

Gã áo đen cầm đầu cười khẩy: "Xem ra mạng của hai người các ngươi đêm nay phải để lại nơi này."

"Có để lại hay không cũng không phải do ngươi quyết định." Một giọng nói uể oải vang lên cắt ngang lời hấn, Lôi Vô Kiệt ngạc nhiên quay đầu, kêu lên: "Tiêu Sát!"

Lại chỉ thấy một người mặc áo khoác lông, bóng dáng vững vàng hạ xuống nóc quan tài vàng, sau khi nói xong còn lười biếng ngáp một cái, không phải Tiêu Sát thì là ai?

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 9: Hòa Thượng Vô Tâm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đường Liên hạ giọng hỏi: "Vừa nãy ở trong Mỹ Nhân trang, Tiêu Sắt từng nói hấn không biết võ công, hấn tới thì có ích lợi gì?"

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: "Không thể nào. Ta từng thấy Tiêu Sắt dùng qua võ công, tay không vận khí đóng tám cánh cửa một lúc."

Giữa lúc hai người còn đang thì thầm, gã áo đen nhìn Tiêu Sắt đột nhiên xuất hiện, cũng không hành động thiếu suy nghĩ. Mà Tiêu Sắt đứng trên quan tài một lúc lâu, đột nhiên nhảy lên, nhấc chân đá nắp quan tài bay ra ngoài.

"Dừng lại!" Đường Liên phẫn nộ quát.

Thế nhưng là đã không còn kịp, nắp quan tài nặng nề rơi trên mặt đất, một bàn tay trắng bệch đột nhiên từ bên trong quan tài thò ra!

"Giả... chết?" Lôi Vô Kiệt ngây người.

Bàn tay trắng bệch kia bám lấy thành quan tài, một bóng người vin vào thành quan tài chậm rãi đứng lên.

"Là... Là một tên hòa thượng? Là một hòa thượng còn sống ư?"
Lôi Vô Kiệt tập trung nhìn kỹ, chỉ thấy một hòa thượng sần sần tuổi

mình, mặc y phục nhà chùa màu trắng, dù trong đêm tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt hấn, trắng ngần thanh tú, xuất trần thoát tục, nhưng đôi mắt thì nhắm nghiền.

"Đưa hấn đi rồi tính tiếp." Gã áo đen cầm đầu gầm một tiếng, bật người nhảy lên, những người khác cũng lập tức đi theo.

Hòa thượng kia nghe được thanh âm, rớt cục chậm rãi mở mắt, nhìn thẳng vào đám người áo đen.

Chỉ trong chớp mắt, tất cả mọi người đều dừng lại, bọn họ ngây dại nhìn cặp mắt kia, ngay sau đó sắc mặt trở nên vô cùng kinh hoàng, giống như là trông thấy chuyện gì vô cùng đáng sợ. Sau đó một cảnh tượng vô cùng quỷ dị xuất hiện, cả đám người bọn họ đều giơ bàn tay âm trầm đáng sợ không chút do dự xuyên thẳng trái tim mình.

"Cái này..." Đường Liên và Lôi Vô Kiệt cũng sợ đến ngây người khi trông thấy cảnh tượng nhóm người áo đen tụt sát, không khỏi nhìn về phía tăng nhân, nhưng một bóng người to lớn lại đứng chắn trước mặt hòa thượng kia.

Là Minh Hầu! Hấn vác Kim Cự đao trên bờ vai, cúi đầu nhìn về phía hòa thượng mặc áo bào trắng, hòa thượng kia cũng ngẩng đầu nhìn hấn, hai người chỉ đơn giản nhìn nhau, ngẩn ngủ mà cảm giác xa vời!

Khuôn mặt xưa nay chưa từng thay đổi của Minh Hầu trong khoảnh khắc đó trở nên vạn vẹo, trong ánh mắt toát ra sự kinh hãi vô cùng.

"Minh Hàu!" Nguyệt Cơ nhảy xuống đứng cạnh Minh Hàu, đưa tay muốn cản lại ánh mắt của hòa thượng.

Minh Hàu phát tay ngăn nàng, thần sắc kinh hãi trên mặt cũng dần dần biến mất.

"Chuyện mà lão hòa thượng không nguyện ý nói cho thí chủ, Vô Tâm đã nói cho người biết. Lão hòa thượng đã sớm nói với người, dù người có biết được sự thật đi chăng nữa, chắc chắn sẽ trở thành tâm ma trong lòng người." Hòa thượng áo trắng lạnh nhạt nói, giống như quen biết Minh Hàu đã lâu.

"Nỗi khổ tâm của Vong Ưu đại sư, tại hạ vô cùng cảm kích. Nhưng biết là tâm ma, không biết cũng là tâm ma." Minh Hàu buồn bã nói.

"Nhất niệm thành phật, nhất niệm thành ma. Đây là kiếp của thí chủ, thí chủ tự giải quyết cho tốt." Hòa thượng áo trắng thở dài.

"Xem như để báo đáp, chúng ta có thể đưa người rời khỏi nơi này." Nguyệt Cơ ở bên cạnh nói.

"Đây là kiếp của ta, các người cứ đi đi!" Hòa thượng áo trắng bỗng nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng dị thường.

"Đi!" Minh Hàu kéo theo Nguyệt Cơ, xoay người bỏ đi.

Mà Đường Liên và Lôi Vô Kiệt này giờ vốn đang nhìn bọn họ, rốt cuộc cũng đối diện với ánh mắt của hòa thượng. Chỉ là trong nháy mắt ánh mắt giao nhau, Đường Liên lại thấy gương mặt hòa thượng trước mắt trở nên mơ hồ, mà một cảnh tượng quen thuộc dần dần xuất hiện ngay trước mặt...

"Nhắm mắt lại! Không được nhìn vào mắt hấn!" Lúc này một giọng nói hùng hậu vang lên, giọng nói kia mang theo luồng lực kỳ quái, Đường Liên chợt cảm thấy trong lòng hình như có phật quang sáng lên, tỉnh táo trở lại, những ảo giác kia cũng dần dần biến mất.

Hòa thượng áo trắng vẫn chăm chú nhìn hấn, trên mặt khẽ mỉm cười. Lúc này một bóng người lướt qua Đường Liên, chạy như bay đến chỗ hòa thượng áo trắng, chỉ thấy đầu ngón tay hấn điểm nhẹ lên trên người hòa thượng kia tổng cộng mười tám điểm, sau đó hòa thượng áo trắng nhanh chóng nhắm mắt lại, đứng yên một chỗ không hề ngã xuống.

Lúc này Thiên Nữ Nhụy cũng đã đuổi tới, đỡ Đường Liên và Lôi Vô Kiệt: "Người liên hệ của chàng đã tới rồi, lại thêm một tên hòa thượng nữa ư?"

Hai người giật mình, ngẩng đầu nhìn tới, người kia lúc này cũng đã xoay người, đó là một hòa thượng mày rậm mắt to, mặc tăng phục màu xám, trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt cực lớn, hoàn toàn khác biệt so với hòa thượng áo trắng yêu nghiệt vừa rồi, toàn thân tỏa ra một luồng chính khí nghiêm nghị.

"Bàn tăng Vô Thiên." Hòa thượng chấp tay trước ngực, hướng về phía Đường Liên khẽ gật đầu.

Đường Liên cũng khẽ gật đầu đáp lại, nhưng ánh mắt vẫn không dứt khỏi hòa thượng áo trắng.

Vô Thiên khe khẽ thở dài, đầu ngón tay điểm nhẹ trên ngực hòa thượng áo trắng, hấn mới từ từ ngã xuống. Vô Thiên đỡ lấy hấn và nói: "Giấu diếm thí chủ suốt dọc đường, lúc này cũng không cần giấu diếm nữa. Đây là sư đệ của ta, tên là Vô Tâm."

"Thiên hạ có ba chùa lớn: Thiếu Lâm ở Tung Sơn, Bạch Mã ở Lạc Dương, Vân Lâm ở Nam Hải, đại sư là cao tăng của chùa nào? Vì sao lại để ta đi ngàn dặm hộ tống quý sư đệ tới đây?" Bấy giờ cả đám người đã quay trở lại Mỹ Nhân trang, Đường Liên ăn Bồng Lai tiên dược của Tiêu Sát đưa cho mới miễn cưỡng chế trụ vết thương, rồi cuộc cũng bật ra câu hỏi vẫn nghi ngờ bấy lâu.

Vô Thiên nghe vậy khe khẽ lắc đầu, hần nhìn Vô Tâm đang nằm một bên nói: "Chúng ta không phải đệ tử của ba ngôi chùa lớn ấy, mà là đệ tử của thiền sư Vong Ưu chùa Hàn Sơn."

"Cái gì?" Đường Liên kinh hãi, khí huyết trong lồng ngực cuộn trào mãnh liệt, vội vàng ôm ngực, gần như khụy xuống.

Thiên Nữ Nhụy thấy thế vội vàng tiến lên đỡ hần: "Chàng đường đường là đại đệ tử thành Tuyết Nguyệt, sao chỉ mới nghe một cái tên cũng có thể sợ đến như vậy."

"Vong Ưu chùa Hàn Sơn, đó là..." Đường Liên nhíu mày.

"Đó từng là thiện đạo đại tông sư." Tiêu Sát nhắc tách trà lên, nhấp một ngụm, "Còn bây giờ... là Ma tăng."

"Ma tăng ư?" Lôi Vô Kiệt nghi hoặc nói, "Là thiện đạo đại tông sư sao có thể biến thành ma tăng."

"Thiên hạ có ba chùa lớn, Thiếu Lâm, Bạch Mã, Vân Lâm tuy vang danh thiên hạ, nhưng mà luận thiện đạo đệ nhất đại tông sư trong thiên hạ, lại chỉ có Vong Ưu đại sư của chùa Hàn Sơn. Nghe nói Vong Ưu đại sư tu luyện Phật gia Lục thông: Thiên Nhãn Thông, Thiên Nhĩ Thông, Tha Tâm Thông, Túc Mệnh Thông, Thần Túc Thông, Lộ Tẩn Thông. Trong đó đặc biệt Tha Tâm Thông bất phàm

nhất, khách hành hương tới chùa Hàn Sơn để cúng bái chỉ muốn nhìn Vong Ưu đại sư một cái, không cần nói chuyện, nhưng lại cứ dấm ngực giậm chân, khóc lóc thảm thiết, cuối cùng phần lớn đều khóc đến nỗi ngất đi, sau khi tỉnh lại đều bừng tỉnh giác ngộ, quên hết mọi chuyện chốn phàm tục."

"Lợi hại như vậy ư? Cũng không cần nói chuyện luôn?" Lôi Vô Kiệt sợ hãi thán phục.

"Nghe nói Tha Tâm Thông tu luyện đến cực hạn có thể liếc mắt nhìn thấu lòng người đối diện, cũng có thể thay đổi nội tâm của người đó, không cần mở miệng, có thể lấy Phật pháp độ người."

Vô Thiên gật đầu, ánh mắt chợt trở nên nghiêm nghị: "Vị công tử này nói không sai. Nhưng ta nhận được tin, hộ tổng sư đệ chỉ có đại đệ tử thành Tuyết Nguyệt Đường Liên, hai người các người là ai, trong thư không hề nhắc đến. Không biết có thể nói cho ta biết được không?"

"Ta ư? Ta chẳng qua chỉ là một ông chủ quán trọ nhỏ, tuy quán trọ hơi nhỏ nhưng người trong giang hồ đi ngang qua cũng khá nhiều, mấy chuyện vặt này sợ rằng đã truyền khắp giang hồ rồi. Mà vị Lôi công tử đây đang nợ ta một khoản tiền, hấn muốn chạy tới thành Tuyết Nguyệt, ta sợ hấn quyt nợ nên phải đi theo, ai ngờ trên đường lại gặp Đường Liên. Vốn cho rằng có thể bớt được một số chuyện phiền phức nhưng không ngờ suýt chút nữa còn mất mạng." Tiêu Sát khe khẽ thở dài.

"Tiêu Sát người vẫn còn chưa kể xong mà. Tại sao Phật đạo đại sư lợi hại như vậy lại có thể biến thành ma tăng cơ chứ?" Lôi Vô Kiệt chen vào nói.

Tiêu Sắt nhìn Vô Thiên: "Ta có thể nói không?"

Vô Thiên chấp tay trước ngực: "Việc đó cũng liên quan đến chuyện lần này, công tử cứ nói đừng ngại. Dù sao sự tình liên quan đến danh dự sư tôn, để một đệ tử như bản tăng ra mặt nói thì cũng không thỏa đáng."

"Được." Tiêu Sắt gật gật đầu, "Vong Ưu tinh thông Phật môn Lục thông, mà phật pháp cao siêu, vì thế dù chùa Hàn Sơn chỉ là một ngôi chùa nhỏ, nhưng khách hành hương tới nối liền không dứt. Tuy nhiên cách đây hai tháng, Vong Ưu đại sư đột nhiên phát điên."

"Điên ư?" Lôi Vô Kiệt trợn mắt nhìn.

"Vong Ưu đột nhiên nhảy lên, rút kiếm gỗ trong tay tôn tượng Trì Quốc Thiên Vương cao bảy thước chém xuống đầu khách hành hương."

"Cái gì?" Lôi Vô Kiệt hít vào một ngụm khí lạnh.

"Khách hành hương bên ngoài đại điện lần đầu trông thấy cảnh này, sợ hãi xoay người bỏ chạy. Nhưng Vong Ưu lại đuổi theo, ông ta vốn là đại sư võ học, cầm trường kiếm vung vẩy bên ngoài đại điện, hơn mười vị khách hành hương không ai trốn thoát. Khi võ tăng hộ vệ chạy tới ngăn cản thì đã không kịp nữa rồi, và cũng không thể nào ngăn cản nổi ông ấy. Cuối cùng, nghe nói chỉ tới khi đệ tử chân truyền của ông ta chạy tới mới có thể chế ngự được. Vong Ưu nhìn người đó, bỏ trường kiếm trong tay, chỉ lẩm bẩm: "Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma.". Sau đó tọa hóa, thi thể ngã xuống liền hóa thành tro bụi." Tiêu Sắt ngắm nhìn Vô Tâm đang ngủ say, "Giang hồ đồn đại chính là những lời này, thi thể vừa ngã xuống đã hóa thành tro bụi, nghe giống như chuyện thần tiên

ma quái, sự thật rốt cuộc thế nào, chắc hẳn chỉ có hai vị đại sư rõ nhất."

Vô Thiên khẽ thở dài: "Lời đồn cũng không hề sai, sau khi sư phụ tọa hóa, cơ thể liền quá thành tro bụi, tất cả tăng nhân trong chùa đều tận mắt nhìn thấy. Mọi người đều cho rằng sư phụ tu luyện "Tha Tâm Thông" thì bị tẩu hỏa nhập ma. Thế nhưng về sau chúng ta mới biết thứ sư phụ luyện được sớm đã không phải "Tha Tâm Thông", mà là "Tâm Ma dẫn"."

"Tâm Ma dẫn? Đây là võ công gì, ta chưa từng nghe qua." Đường Liên cau mày nói.

Vô Thiên tiếp tục nói: " "Tha Tâm Thông" có thể nhìn thấu lòng người, giúp họ giác ngộ. Nhưng lòng người khó dò, nếu là người không có tâm Phật, chung quy cũng khó thấy được nội tâm mà nhân tâm khó dò, nếu không có Phật Tâm người, cuối cùng khó mà thấy được nội tâm. Chỉ liếc một lần có thể khiến người ta biết được cái ác trong lòng như sư phụ, từ đó tự mình giác ngộ vốn dĩ là chuyện không thể. Song môn võ công "Tâm Ma dẫn" này, thứ nhìn thấu không phải lòng người, mà là tâm ma, thậm chí còn có thể khiến người nhớ lại chuyện người đã quên. Nhưng đây vốn là cấm thuật Phật môn, phong ấn bên trong La Sát đường ở chùa Hàn Sơn. Tổ sư từng nói, tu luyện loại cấm thuật này, tuy mục đích để hàng ma nhưng bản thân đã nhập ma trước. Chỉ một ý niệm là có thể từ Phật nhập ma."

"Một lúc lại Phật, một lúc lại Ma, nghe mãi chẳng hiểu gì cả. Nói tóm lại, chính là Vong Ưu đại sư luyện công tẩu hỏa nhập ma phải không?" Lôi Vô Kiệt nghe cái hiểu cái không.

"Không đúng, là do thấy quá nhiều tâm ma nên mới phát điên."
Tiêu Sát lười biếng nói ra.

"Tiêu Sát! Không được nói bừa!" Đường Liên nghe vậy vội vàng quát.

Vô Thiên lắc đầu nói: "Không sao. Trụ trì chùa Cửu Long sư phụ Đại Giác cũng nói như vậy, ngài ấy nói sư phụ không ngừng độ người, nhưng do chứng kiến quá nhiều tâm ma, cuối cùng dẫn cả tâm ma của mình ra."

"Người là đệ tử của Vong Ưu đại sư, nhưng sao lại chạy tới chùa Cửu Long?" Lôi Vô Kiệt hỏi.

"Sư đệ Vô Tâm đi theo sư phụ học Phật pháp Lục thông, mà hồi ta còn nhỏ, từng gặp sư phụ Đại Giác chùa Cửu Long tới chùa Hàn Sơn luận đạo, ngài ấy cho rằng ta có thiên phú với Kim Cương Phục Ma thần thông, muốn dẫn ta về thành Tát La tu hành. Sư phụ cho phép, nên ta tới chùa Cửu Long, đã mười hai năm trôi qua, suốt thời gian đó ta cũng chỉ gặp được sư phụ ba lần."

"Không phải Đại Giác cho rằng người có thiên phú, mà là Vong Ưu muốn đưa người đi." Tiêu Sát đột nhiên nói ra.

Vô Thiên hơi khẽ cau mày, cúi đầu: "Không biết công tử nói vậy là có ý gì?"

"Kim Cương Phục Ma thần thông chính là môn võ học ngoại môn đầu tiên của Phật môn chính thống, người tập luyện bắt buộc phải có chính khí đầy người giống như đại sư người. Mà sư đệ của người, tuy mới chỉ gặp qua một lần, lại..." Tiêu Sát dừng một chút, liếc mắt nhìn mọi người, "Nhưng lại là một hòa thượng tà quái."

Nghe vậy Đường Liên cũng bất giác gật đầu, mặc dù hòa thượng áo trắng kia có khuôn mặt rất đẹp, nhưng trên khuôn mặt lại không có sự trầm ổn thường thấy của người xuất gia, thường trực lại là vẻ cười như không cười, quả thực rất xứng với chữ “tà”.

"Nếu ta đoán không sai, thứ mà Vô Tâm tu luyện cũng không phải Phật gia Lục thông, mà là "Tâm Ma dẫn", hoặc có thể nói, toàn bộ võ công trong La Sát đường?"

Vô Thiên ngẩn người, thờ dài "Công tử đoán không sai."

"Ta cả gan suy đoán, Vong Ưu đại sư muốn lấy được một đáp án."

"Đáp án gì?"

"Rốt cuộc là phật hàng ma trước, hay trước thành ma, rồi mới hàng ma..." Tiêu Sát hơi khẽ cau mày, "Đúng rồi. Vì sao các người không ngại xa xôi ngàn dặm đưa Vô Tâm đến nơi đây?"

"Sau khi sư phụ Đại Giác nhận được tin sư phụ tọa hóa rất kinh hãi, ngài ấy liền nhờ thành Tuyết Nguyệt đưa Vô Tâm đến đây, ngài ấy muốn triệu tập toàn bộ cao tăng của ba mươi hai Phật quốc sử dụng Phục Ma thần thông để trừ bỏ cấm thuật trên người Vô Tâm."

"Làm vậy khác nào phế hấn cơ chứ?" Lôi Vô Kiệt hạ giọng nói.

"Nhưng nghe nói khi Vô Tâm sư đệ nhận được tin cũng không hề dị nghị gì về chuyện này, đã nằm vào quan tài Chuyển Luân."

"Tại sao Thiên Ngoại Thiên lại có hứng thú với sư đệ của người vậy?"

"Thiên Ngoại Thiên? Thiên Ngoại Thiên là phái nào?" Vô Thiên lắc đầu, "Tuy là tin tức sư đệ tu luyện bí thuật La Sát đường khó tránh khỏi bị lộ, tất nhiên sẽ dẫn tới không ít người trên giang hồ muốn tranh đoạt nhưng Thiên Ngoại Thiên mà công tử nói tới là môn phái nào, sao ta chưa từng nghe qua?"

"Thiên Ngoại Thiên là..." Tiêu Sát đang muốn mở miệng, lại bị một giọng nói lạnh lẽo ngắt ngang.

"Chính là chúng ta." Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một người mặc trường bào màu tím đứng đó lạnh lùng nhìn bọn họ.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 10: Ba Bước Đường Môn

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Vô Kiệt kinh hãi: “Là người.”

“Quả nhiên bọn họ vẫn còn ở đây.” Một người tóc bạc nhảy xuống bên cạnh người mặc áo tím.

“Đường Liên và thằng nhóc họ Lôi đều trúng một chưởng của ta, không vận công chữa thương ba canh giờ thì không thể đi được.” Tử Y Hầu nhìn xung quanh phòng, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Vô Tâm đang nằm ngủ: “Là hán sao?”

Lúc này Bạch Phát Tiên cũng chú ý tới Vô Tâm, hán cau mày quát: “Mang đi!” Vừa nói xong, Tử Y Hầu đã nhảy lên lao về phía Vô Tâm. Nhưng còn có người nhanh hơn hán, lác mình đánh thẳng một quyền về phía Tử Y Hầu. Đó chính là Vô Thiên.

“Không biết tự lượng sức mình.” Tử Y Hầu cười lạnh, cũng đánh lại một chưởng.

“Cẩn thận chưởng lực của hán.” Lôi Vô Kiệt vội vàng nhắc nhở, hán từng so chiêu với Tử Y Hầu, biết rõ chưởng lực của Tử Y Hầu đáng sợ thế nào, nhưng sau khi quyền chưởng giao nhau, Vô Thiên vẫn vững vàng đứng nơi đó, mà Tử Y Hầu lại lui về sau ba bước.

“Là Kim Cương Phục Ma thần thông à?” Bạch Phát Tiên cau mày nhìn về phía Vô Thiên, chỉ thấy hắc toàn thân chính khí lẫm liệt, khuôn mặt cứng rắn giống như kim cương. “E là đã có tám tầng công lực.”

“Là võ học ngoại môn đệ nhất Phật gia phải không?” Tuy bị đẩy lui sau một quyền nhưng sắc mặt Tử Y Hài vẫn bình tĩnh như không: “Hóa ra ta đã xem thường hòa thượng này rồi”

“Cẩn thận một chút.” Bạch Phát Tiên nhắc nhở.

Tử Y Hài khẽ cười: “Ta cũng đã gặp qua hòa thượng Đại Giác ở chùa Cửu Long mấy lần, người là đệ tử của Đại Giác à?”

“Bản tăng theo trụ trì Đại Giác tu tập võ nghệ đã mười hai năm, nhưng chỉ truyền võ học, không ngộ Phật đạo, không dám xưng là đệ tử.” Vô Thiên chấp tay vun lên: “Xin thí chủ chỉ giáo.”

“Được.” Tử Y Hài lấy quạt xếp trong ngực áo, thản nhiên phe phẩy. “Bỏ qua chỉ giáo, cứ để mạng lại là được.”

“Tử Y, đừng ham chiến. Đưa người đi trước đã.” Bạch Phát Tiên cầm ngọc kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn Vô Tâm nằm trên băng ghế.

“Người cứ lòng dạ mềm yếu như vậy, giết sạch đám người này không phải tốt hơn à, nếu không cho dù người có cướp được người thì bọn họ cũng vẫn sẽ đuổi theo.” Tử Y Hài liếc mắt nhìn Lôi Vô Kiệt. “Nhóc con, vừa rồi nể mặt Lôi Oanh nên chưa giết người. Nhưng các người lại không biết tự lượng sức mình, lại muốn quản chuyện của bản hầu.”

“Người.” Lôi Vô Kiệt muốn vận khí, nhưng máu trong lồng ngực lại cuộn cuộn dâng lên, gần như muốn ngất xỉu.

“Vô dụng thôi.” Tiêu Sát lắc đầu “Người trúng chưởng của hần, nếu không có người vận công chữa thương cho người, e rằng trong vòng mười ngày cũng không thể vận khí nổi.”

“Ngược lại tên nhóc nhà người đúng là có kiến thức rộng rãi, người là...” Tử Y Hầu tò mò nhìn Tiêu Sát, quạt xếp trong tay vẫn phe phẩy khe khẽ.

“Tử Y, đừng nói nhiều.” Bạch Phát Tiên nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình chớp động, đã lướt qua đám người, phóng về phía Vô Tâm. Dưới tiếng gầm của hần, Đường Liên và Lôi Vô Kiệt không nhìn được phun một ngụm máu tươi, ngã nhào xuống đất. Tiêu Sát và Thiên Nữ Nhụy cũng phải bịt kín tai, chỉ có một người không hề bị ảnh hưởng – Vô Thiên. Trong nháy mắt, hần cũng chuyển động theo Bạch Phát Tiên.

“Chặn hần lại.” Bạch Phát Tiên lạnh nhạt nói, khí thế không giảm.

Quạt xếp trong tay Tử Y Hầu vung lên, đánh về phía Vô Thiên. Vô Thiên không dám ham chiến, vận khởi Kim Cương Phục Ma thần thông, trong giây lát đánh ra ba quyền. Nhưng quạt giấy trong tay Tử Y Hầu cũng không hề lép vế. Vừa rồi Vô Thiên dùng một quyền đẩy lui Tử Y Hầu ba bước, trong lòng cũng đã ngầm hiểu rõ công lực của người này, nhưng bây giờ tung ra ba quyền, lại cảm thấy lực quyền như đá chìm đáy biển, không khởi kinh hãi. Tử Y Hầu cười lạnh: “Trả lại cho người.” Quạt xếp trong tay hần căng ra, Vô Thiên cảm giác như có một nguồn nội lực như dãi núi lấp biển, không thể nào khống chế nổi, lui về phía sau ba bước.

Vừa nãy Tử Y Hầu lui ba bước, nay trả lại Vô Thiên cũng lui về sau ba bước.

Mà bên kia, Bạch Phát Tiên đã sớm đứng trước mặt Vô Tâm, hắn ngắm nhìn dung mạo Vô Tâm, hạ giọng thì thào: “Giống, thực sự quá giống.” Hắn vươn tay ra, đang muốn túm lấy vai Vô Tâm, chợt rút tay lại, hắn nhìn thấy một chiếc châm cực nhỏ từ phía trước xẹt qua, trên kim lấp lóe sắc tím, hiển nhiên là đã ngâm trong kịch độc.

“Long Tu châm.” Bạch Phát Tiên cau mày, quay đầu nhìn Đường Liên nằm dưới đất. “Không ngờ người bị thương nặng mà vẫn có thể sử dụng thủ pháp này, người xếp hàng thứ ba trong thế hệ này của Đường môn sao?”

Đường Liên không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ cười lạnh: “Người đã từng nghe qua một câu nói này không?”

“Ồ? Nói gì?” Bạch Phát Tiên cười khế, nhưng bàn tay khế xiết chặt ngọc kiếm, trường bào trên người không gió mà bay, hiển nhiên đã vận chân khí, bất kỳ lúc nào cũng có thể đâm ra một kiếm.

“Ba bước Đường môn, một bước Diêm Vương. Người đứng quá gần ta.” Đột nhiên Đường Liên nhảy lên, phun một ngụm máu tươi về phía Bạch Phát Tiên. Đường môn vốn được mệnh danh là môn phái chuyên sử dụng ám khí, độc nhất thiên hạ, nếu như dính phải giọt máu kia, phải chăng sẽ mất mạng? Bạch Phát Tiên không dám đánh cược, vì lẽ đó hắn nhanh chóng lùi ra phía sau, hắn hiểu được một khi người Đường môn luyện thuật ám khí đến cực hạn, ngay cả bản thân họ cũng trở thành một ám khí.”

Hắn di chuyển cực nhanh, đã tránh thoát được ngụm máu tươi kia, nhưng bên trong ngụm máu tươi đó, lại có một vật bay ra, đó là một mảnh lá cây nho nhỏ, lại nhiễm màu máu đỏ sẫm.

“Sương Diệp Hồng!” Bạch Phát Tiên kinh hãi, thân thể lệch sang một bên, nhánh Sương Diệp Hồng lướt qua trước ngực hắn, gần như có thể đánh trúng hắn nhưng Bạch Phát Tiên đã nhanh chóng dịch chuyển tránh được một đòn.

“Nhụy.” Đường Liên hô to.

Chỉ trong nháy mắt, hàn quang trong tay áo Thiên Nữ Nhụy lóe lên, hai thanh đao đâm thẳng về phía ngực Bạch Phát Tiên. Hóa ra Đường Liên dùng ba ám khí là để Thiên Nữ Nhụy hoàn thành bước cuối cùng này. Chỉ cần đao tiến thêm một tấc là có thể kết thúc tính mạng của Bạch Phát Tiên, nhưng...

“Đao của ngươi quá chậm!” Tay phải Bạch Phát Tiên cầm kiếm xuống đất, dựa thế mà xông lên phía trước, hai tay nắm chặt, nhanh chóng tóm được hai thanh đoản đao của Thiên Nữ Nhụy. Hai thanh đao nhanh chóng bị đông cứng rồi vỡ tan thành vài mảnh, Thiên Nữ Nhụy vội vàng thu người lui xuống bên cạnh Đường Liên, hơi thở nặng nề.

“Xin lỗi, Liên. Ta đã bỏ lỡ cơ hội.” Thiên Nữ Nhụy thở dài.

“Không phải lỗi của nàng, là vì hắn thực sự quá mạnh.” Đường Liên lắc đầu: “Dù ta không bị thương đi chăng nữa, cũng không phải là đối thủ của hắn.”

“Đường môn Đường Liên, ngươi có vẻ mạnh hơn so với tưởng tượng của ta.” Bạch Phát Tiên rút kiếm lên, vẻ mặt lạnh lẽo.

“Ánh mắt này, thật sự muốn giết người à.” Tiêu Sát thở dài, tất cả mọi người ở đây chỉ có mình hắn còn chưa ra tay, nhưng hết lần này

tới lần khác, hấn đều lấy vai trò như người ngoài cuộc, mở miệng nói chuyện.

Thiên Nữ Nhụy nhìn Đường Liên, Đường Liên bất đắc dĩ lắc đầu, hấn đã sức cùng lực kiệt, còn không thể gắng gượng đứng dậy, đương nhiên càng không có sức sử dụng ám khí. Mà ở bên kia, Vô Thiên và Tử Y Hài giao thủ mấy lần, nhưng căn bản không có cơ hội đẩy lùi quạt giấy nhỏ bé kia, hiển nhiên Tử Y Hài đã chiếm thế thượng phong.

“Còn có ta.” Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt không kiềm chế được nữa, nhưng vừa mới vận khí liền bị Tiêu Sát đè bả vai xuống, hiếm khi Tiêu Sát dùng giọng nói nghiêm túc quát nhỏ: “Nếu người không muốn sau này biến thành kẻ tàn phế thì đừng có khoe mẽ nữa.”

Bạch Phát Tiên cầm kiếm đi từng bước về phía trước, vừa rồi hấn đã quá coi thường Đường Liên bị trọng thương, lần này sẽ không tiếp tục phạm phải sai lầm “ba bước Đường môn, một bước Diêm Vương” nữa, một người nếu cách cao thủ Đường môn trong vòng ba bước quả đúng là đã cách cái chết không xa, cho dù là một cao thủ Đường môn sắp chết thì cũng vẫn không thể khinh thường.

Đường Liên cười khở, nhưng đúng vào lúc này, hấn chợt nghe thấy một giọng nói xa lạ, đó là giọng nói của một người thiếu niên, mang theo vài phần vui vẻ: “Này, người có thể đứng dậy được không?”

Đường Liên giật mình, quay đầu nhìn người bên cạnh, nhưng không hề thấy điều gì khác thường, dường như vốn chưa từng tồn tại giọng nói kia.

“Này, đừng nhìn quanh nữa, chỉ có người nghe thấy được thôi. Nếu như người vẫn còn chút khí lực thì hãy tới đứng trước mặt ta.”

Đường Liên nhìn về phía hòa thượng Vô Tâm đang nằm trên băng ghế dài đằng kia, thấy khoe miệng hán khê cong lên ẩn giấu nụ cười như có như không, trong lòng bừng tỉnh hiểu ra.

“Còn nhìn cái gì nữa? Còn tiếp tục nhìn thì Bạch Phát Tiên sẽ đưa ta đi đấy. Mau mau tới đứng trước mặt ta.”

Tuy Đường Liên cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực cuối cùng đứng dậy, khó khăn dời đến phía trước Vô Tâm, chắn trước mặt hán.

“Liên.” Thiên Nữ Nhụy vội vàng đi qua đỡ hán.

Bạch Phát Tiên dừng bước, khê nhíu mày: “Đường Liên, ta vốn không muốn giết người. Người cần gì phải ép ta.”

Đường Liên đang muốn mở miệng, lại phát hiện chân khí đã rút sạch, cả người gần như sắp ngã khụy xuống đất, nhưng đột nhiên hán cảm thấy có một bàn tay chống trên lưng hán, một luồng chân khí mãnh liệt từ bàn tay kia truyền vào cơ thể hán, đồng thời hán cảm nhận được một sự ấm áp không thể diễn tả nổi, thân thể đau đớn đến mức muốn vỡ nát ra khi này đang khôi phục với tốc độ kinh người.

“Người còn bao nhiêu ám khí? Thấu Cốt đinh? Chông sắt? Long tu châm? Người chỉ có cơ hội ra một đòn duy nhất, còn bao nhiêu thì thả hết ra. Thủ pháp Vạn Thụ Phi Hoa không phải cao thủ Đường môn nào cũng có thể nắm bắt được, nhưng người là Đường Liên, chắc chắn không có vấn đề.”

“Thôi.” Bạch Phát Tiên thấy Đường Liên nhất định không chịu tránh ra, thở dài, trường kiếm trong tay vung lên, kiếm quang lóe sang. Có kiếm tàn nhẫn, có kiếm nhẹ nhàng, mà kiếm của Bạch Phát Tiên ... cũng rất đẹp.

Giống như giữa tuyết lớn trong đêm mọc ra một bông hoa lê, mà trong nháy mắt tất cả mọi thứ sụp đổ. Đường kiếm tuyệt đẹp, sát ý cuộn cuộn.

“Chính là lúc này!” Giọng nói kia cuối cùng cũng đưa ra mệnh lệnh với Đường Liên.

Vạn Thụ Phi Hoa! Đây là đệ nhất thủ pháp ám khí Đường môn, dù bản thân Đường Liên cũng không hoàn toàn nắm chắc, nhưng lúc này gặp tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, lần đầu tiên Đường Liên có thể phóng ra đòn Vạn Thụ Phi Hoa lên tới cực hạn. Hắn gần như ném tất cả ám khí trong tay ra ngoài, bọn chúng giống như những đóa hoa đồng loạt nở rộ trên không trung, sau đó trút xuống Bạch Phát Tiên và Tử Y Hài.

“Sao có thể như vậy?” Bạch Phát Tiên và Tử Y Hài đồng thời kinh hô, ngọc kiếm và quạt giấy trong tay bọn họ múa may cuồng loạn, đánh rơi từng món ám khí xuống đất, nhưng chúng cũng ép bọn họ ra tới ngoài cửa.

“Người không để cho ta thất vọng, nhưng loại trình độ này vẫn không thể giết được bọn họ.” Giọng nói kia vẫn mang theo sự vui vẻ như cũ, nhưng Đường Liên cảm giác bàn tay đặt trên lưng hắn đã thu lại, nội lực ám áp cũng dần tiêu tán trong cơ thể, đầu óc choáng váng, hắn ngã xuống ngất đi.

“Liên.” Thiên Nữ Nhụy vội vàng tới đỡ hắn.

Bấy giờ hòa thượng Vô Tâm đứng dậy, hấn mở mắt, áo bào trắng nhẹ bay, cười nói: “Trông thấy trận Vạn Thụ Phi Hoa đẹp như vậy, cũng không uống công ta giả ngủ bấy lâu.”

“Sư đệ.” Vô Thiên phẫn nộ quát.

“Chào sư huynh.” Vô Tâm hơi nhú mày, ánh mắt liếc nhìn quanh, rồi dừng lại nơi Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đứng trong góc, hấn mỉm cười, vụt bay tới bên cạnh bọn họ, mỗi tay túm lấy bả vai một người. “Hai vị này vừa nhìn đã biết là người tốt, tiểu tăng muốn tới một nơi, không biết hai vị thí chủ có thể đi cùng tiểu tăng được chứ?”

“Cái gì... nơi nào?” Lôi Vô Kiệt vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

“Không đi.” Ngược lại Tiêu Sắt lạnh lùng từ chối.

Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu đã lần nữa bước vào trong phòng. Vô Tâm cười nói: “Miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo.” Nói xong, mỗi tay túm lấy một người, bay lên dùng chân đạp tung cửa sổ rồi biến mất.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 11: Trường Cung Truy Dục, Bách Quỷ Dạ Hành

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Ta từng đọc một quyển sách, trong đó nói trên đời có thần nhân, chân giẫm mây mù, mặc quần áo trắng, uống sương hít gió, có thể cưỡi gió đi cả ngàn dặm, tuổi thọ như nhật nguyệt. Lời tả này chắc chỉ người như hấn.” Tiêu Sắt ngồi trên một tảng đá ngầm, nhìn Vô Tâm bên bờ sông. Lúc này Vô Tâm đang nhìn về phía xa, gió lớn thổi tung trường bào màu trắng, ánh trăng trắng noãn chiếu lên người hấn, khiến khung cảnh thêm đôi phần tiên khí.

“Trước nay ta chưa từng thấy kinh công như vậy, chẳng khác nào cưỡi gió thực sự, công lực của hai người kia cao như vậy nhưng cũng không đuổi kịp.” Lôi Vô Kiệt cảm khái, Vô Tâm mang theo hai người chạy như bay hơn ba canh giờ, chạy từ chạng vạng tối tới tận đêm khuya, nhưng không thấy hấn có vẻ mệt mỏi gì cả.

Tiêu Sắt cười khở nói: “Chúng ta đang là con tin mà lại đứng đây tán dương hấn. Nếu hấn nghe thấy không biết sẽ nghĩ thế nào.”

Nhưng ngay lúc này Vô Tâm đột nhiên quay đầu lại, chỉ đứng dậy một cái thôi không ngờ đã lướt thẳng tới trước mặt bọn họ, mỉm cười: “Hai vị thí chủ không phải con tin của ta, vừa rồi ở quán trọ tiểu tăng đã nói rồi, ta muốn mời hai vị theo tiểu tăng tới một nơi.”

Tiêu Sát cười nhạt: “Trong quán trọ nhiều người như vậy, sao người lại chọn đúng hai người chúng ta. Chẳng phải là vì hai chúng ta một người không biết võ công, một người bị thương nặng à.”

“Người bị thương nặng?” Vô Tâm nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, cười nói: “Tiểu tăng bất tài, nguyện giúp sức cho thí chủ.”

Lôi Vô Kiệt ngây ra nói: “Người muốn chữa thương cho ta?”

Vô Tâm gật đầu: “Dọc đường còn cần hai vị giúp đỡ, chữa thương chỉ là chuyện nhỏ, đâu cần để tâm?”

“Thôi để ta...” Lôi Vô Kiệt nhìn gương mặt mỉm cười của Vô Tâm, trong lòng lại dâng lên cảm giác sợ hãi, không biết rốt cuộc hòa thượng người đầy tà khí này có ý gì.

Vô Tâm lại kéo thẳng tay của Lôi Vô Kiệt, mũi chân điểm nhẹ một cái, lao thẳng về phía sau, chỉ lên lên xuống xuống vài lần không ngờ đã hạ xuống bờ sông, ngón tay hấn đặt nhẹ lên bả vai của Lôi Vô Kiệt, điểm vài cái vào sau lưng rồi nói: “Khi đó thí chủ bị chân khí của Tử Y Hài làm bị thương, hiện giờ luồng chân khí này vẫn chạy loạn trong cơ thể của thí chủ, nếu thí chủ không vận công còn đỡ, nếu vận công hai luồng chân khí này sẽ xung đột, thương tích sẽ càng nặng hơn. Tiểu tăng sẽ dùng Lưu Chuyển thuật ép luồng chân khí đó ra.” Dứt lời hai tay Vô Tâm nắm lấy bả vai của Lôi Vô Kiệt, nhảy lên đập sóng nước đi sâu vào giữa con sông.

Lôi Vô Kiệt sợ hãi hét lên: “Ta... ta không biết bơi!”

Tiêu Sát nhíu mày, nhỏ giọng trầm trầm: “Trên đời này... thật sự có khinh công thần kỳ như vậy sao?”

Chỉ thấy Vô Tâm nắm lấy Lôi Vô Kiệt lướt sóng đi giữa con sông như đi trên đất bằng, khi đi tới chính giữa con sông, hấn đột nhiên dừng bước, hai mắt nhắm lại, tầng bào màu trắng bay phàn phật trong gió, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy thân thể lão đảo sắp ngã, như lúc nào cũng có thể rơi vào lòng sông. Nhưng đột nhiên hấn cảm thấy một luồng chân khí từ trong bàn tay của Vô Tâm truyền vào thân thể của hấn, trong lòng vốn đang lo lắng lại lập tức yên tĩnh. Hấn lặng lẽ nhắm mắt lại, nghe tiếng gió cùng sóng nước, cảm giác được một loại thanh thần trước nay chưa từng có.

Còn Tiêu Sát đứng trên bờ quan sát lại càng kinh hãi, vì giờ khắc này Vô Tâm đã thu hồi cánh tay đặt trên bả vai Lôi Vô Kiệt, nhưng Lôi Vô Kiệt vẫn hoàn toàn không hề hay biết, nhắm nghiền hai mắt đứng vững trên con sông.

Trong thần sắc Vô Tâm cũng lộ chút kinh ngạc, hấn nhẹ giọng nói: “Lão hòa thượng nói trên thế gian có người tâm hồn trong sáng, có thể hòa hợp cùng tự nhiên, hóa ra thật sự không lừa ta.” Hấn đột nhiên vung tay áo, chỉ thấy nước sông xung quanh hai người từ từ xoay tròn, tọa thành một vòng xoáy khổng lồ. Cặp mắt Lôi Vô Kiệt vẫn khép chặt, trên trán không ngừng đổ mồ hôi. Vô Tâm hơi mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào trán Lôi Vô Kiệt, khẽ thì thầm: “Phá!”

Chỉ thấy một luồng tử khí bắn ra từ ngón tay Vô Tâm theo tiếng hô, Vô Tâm đột nhiên vung sang bên trái, làm dấy lên một cột nước lớn, cột nước lập tức đổ xuống. Vô Tâm lại nắm lấy bả vai Lôi Vô Kiệt, nhanh chóng đạp sóng nước lướt về bờ, hấn đẩy Lôi Vô Kiệt về phía Tiêu Sát, đắc ý phẩy trường bào: “Thành công!”

Lúc này Lôi Vô Kiệt cũng mở mắt, thở phào nhẹ nhõm.

“Sao rồi?” Tiêu Sát hỏi hần.

Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên trán, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có cảm giác... thoải mái không nói nên lời.”

“Công lực của thí chủ đã khôi phục hoàn toàn, hơn nữa còn trong họa gặp may.” Vô Tâm chấp hai tay, gương mặt mỉm cười.

“Trong họa gặp may là sao?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Cái này sau thí chủ sẽ biết.” Vô Tâm cười không đáp.

“Sao ngươi lại giúp chúng ta?” Tiêu Sát đột nhiên hỏi.

Vô Tâm giơ tay định vỗ vai Tiêu Sát, lại bị Tiêu Sát né sang một bên, đành phải quay người sang vỗ vai Lôi Vô Kiệt còn đang sửng sốt: “Chẳng phải vừa rồi tiểu tăng đã nói rồi sao. Tiểu tăng muốn tới một nơi, cần hai vị đi cùng, chuyện chữa thương chỉ dễ như trở bàn tay mà thôi.”

Tiêu Sát lạnh lùng liếc hần một cái: “Vị đại sư này, võ công của ngươi thần kỳ như vậy, có chỗ nào mà không có hai người chúng ta, ngươi không tới được? Hơn nữa ngươi là người mà Tuyết Nguyệt thành muốn giải đến Cửu Long tự, vị bên cạnh ta lại là đệ tử của Tuyết Nguyệt thành, ngươi muốn chúng ta giúp ngươi chạy trốn hay sao?”

“Tiểu tăng cả gan hỏi hai vị thí chủ, khi ở quán trọ nếu không phải tiểu tăng thi triển Tâm Ma Dẫn, như vậy có phải đám người áo đen kia đã sớm lấy mạng hai vị rồi không, trong quán trọ, nếu không phải tiểu tăng giúp Đường thí chủ thi triển thuật Vạn Thọ Phi Hoa thì làm sao chống đỡ được Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu? Tiểu tăng giúp hai vị thí chủ hai lần, vậy mà giờ hai vị không thể đáp ứng một thỉnh

cầu nhỏ nhỏ của tiểu tăng hay sao?” Vô Tâm lắc đầu than thở, vẻ mặt đầy tiếc nuối: “Thật khiến tiểu tăng đau lòng biết bao.”

Tiêu Sát cười nhạt: “Hòa thượng thi ân còn cầu báo đáp à?”

“Đương nhiên, Phật Đà còn cầu báo đáp, huống chi tiểu tăng?” Giọng điệu của Vô Tâm đột nhiên cung kính.

Tiêu Sát hơi ngạc nhiên nói: “Phật Đà cũng cầu báo đáp? Ta cũng từng gặp một số hòa thượng nhưng chưa từng nghe nói như vậy, chẳng hay có điển cố gì?”

“Phật Đà từng đi cùng một ngàn hai trăm năm mươi vị tì khưu từ nước Ca-tỳ-la-vệ đi tới nước Xá-vệ, giữa hai nước này có một gốc cây lớn, tên là cây Ni Câu Đà. Cây cao hai mươi dặm, diện tích cành lá bao phủ là sáu mươi dặm, quả cây vừa to vừa nhiều, mùi vị như mật ong, nếu người thường ăn vào, người mù mắt sẽ sáng lại, người bệnh lâu ngày cũng có thể hết bệnh. Phật Đà đợi tì khưu ăn quả lạ xong, nói với người hầu A Nan: ‘Ta nhìn trời đất muôn vật đều có túc duyên cả.’ A Nan hỏi Phật Đà: ‘Đệ tử ngu dốt, không biết là túc duyên ra sao?’ Phật Đà đáp: “Người ta làm phúc, ví dụ như cây này vốn là một cái hạt, lớn dần lên, hái quả vô hạn. Hiện nay những người hào quý, quốc vương trưởng giả, là từ trong chỗ chăm lễ Phật, thừa sự Tam Bảo trước đây mà được. Hiện nay những người đại phú, của cải vô hạn, là từ trong chỗ chăm làm hạnh bố thí trước đây mà được. Hiện nay những người trường thọ, không có bệnh tật, thân thể rắn chắc là từ trong chỗ chăm làm hạnh trì giới trước đây mà được. Bồ thí một loại hồi báo vạn loại, cuộc sống an vui tuổi thọ lâu dài.” Gương mặt Vô Tâm mỉm cười, nói một tràng.

Tiêu Sát lắc đầu: “Đây là ‘Phật nói Kinh Tội Phúc Báo Ứng’, nói tới báo ứng tội phúc. Hòa thượng, người lại dùng để nói Phật Đà

cũng cầu báo đáp, không biết Phật Đà có đồng ý không?”

(Đoạn trên trích trong kinh Tội Phúc Báo Ứng, có tham khảo bản dịch kinh sách của Việt Nam.)

“Không ngờ thí chủ cũng là người tinh thông giáo lý nhà Phật, hơn nữa lời nói này của người giống hệt như lão hòa thượng Vong Ưu kia.” Vô Tâm vẫn mỉm cười như trước, khi nhắc tới sư phụ Vong Ưu lại trực tiếp gọi ‘lão hòa thượng’ không có chút tôn kính nào.

“Ta đi với người.” Lôi Vô Kiệt vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Ồ?” Vô Tâm quay đầu sang, hứng thú nhìn hắn.

Tiêu Sát bất đắc dĩ nhún vai: “Ta đã đoán người sẽ nói vậy mà.”

“Người đã cứu mạng của chúng ta hai lần rồi, ta sẽ giúp người lần này. Nhưng chờ sau khi người thực hiện xong tâm nguyện ta vẫn sẽ bắt người trở về.” Lôi Vô Kiệt nói rất trịnh trọng.

Vô Tâm ngạc nhiên một hồi, sau đó ngửa mặt lên trời cười dài, khi hắn cúi đầu xuống, trong con người lóe lên ánh sáng yếu ớt. Trong lòng Tiêu Sát và Lôi Vô Kiệt đều phát lạnh, nhưng chỉ chớp mắt sau con mắt kia đã khôi phục bình thường. Vô Tâm gật đầu: “Được, khi đó ta sẽ chờ người tới bắt. Chỉ cần người có bản lĩnh đó!”

“Cách xưng hô của người thay đổi rồi.” Tiêu Sát đột nhiên nói.

“Hả?” Vô Tâm hơi cau mày.

“Lúc trước người luôn tự xưng là tiểu tăng, gọi chúng ta là thí chủ, nhưng giờ người gọi ‘người’ xưng ‘ta’.”

“Người rất nhạy bén.” Vô Tâm khen: “Nếu hai vị đã đáp ứng đồng hành cùng ta, chúng ta sẽ là đồng bọn. Đã là đồng bọn đâu phải là bố thí. Cho nên tốt nhất là gọi bằng tên đi, còn chưa biết hai vị tên gì?”

“Ta gọi là Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt đáp.

“Tiêu Sắt.” Tiêu Sắt cũng trả lời với vẻ lười biếng.

“Đều là những cái tên rất hay.” Vô Tâm cười nói.

“Thế thì tốt cuộc vì sao người nhất quyết phải kéo chúng ta đi cùng với người, với võ công thần thông của người, không nói đất Trung Nguyên rộng lớn, trong ba mươi hai Phật quốc nho nhỏ ở Tây Vực này còn có nơi nào người không đến được ư?” Tiêu Sắt liếc mắt nhìn hẳn.

“Hỏi hay lắm.” Vô Tâm phát tăng bào màu trắng, ngựa đầu, âm thanh vang dội, nói một lời rất rõ ràng: “Bởi vì ta không có tiền. Ra khỏi nhà, nhất là bây giờ còn ở nước lạ, không có tiền khó đi nổi nửa bước.”

Khi Vô Tâm đứng bên bờ sông nhìn ra xa có tám phần tiên khí, khi mỉm cười không nói có chín phần yêu mị, khi thi triển thần thông lại hết sức ngang ngược, thế nhưng câu “Ta không có tiền” này lại có mười một phần thần nhiên cùng với mười hai phần vô lại!

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt không nhịn nổi cười ha hả, vừa cười vừa chỉ Tiêu Sắt: “Ha ha ha ha, hòa thượng kia, người tìm đúng người rồi. Trong cả gian phòng lúc nãy thật ra chỉ mình hẳn có tiền!”

Sắc mặt Tiêu Sắt lại cực kỳ khó coi, đang định trả lời lại thấy Vô Tâm đột nhiên nghiêng người ngăn trước mặt hẳn.

“Sao nào? Ta không đưa tiền thì người định cướp à!” Tiêu Sát trợn mắt nhìn.

Chỉ thấy Vô Tâm đột nhiên xoay người, lại thấy một mũi tên lông vũ không biết từ nơi nào bắn tới, mang theo tiếng gió rít chói tai. Vô Tâm vung ống tay áo lên, mũi tên kia ngừng lại cách bọn họ một bước, nhưng thế tên vẫn chưa tiêu tan, xoay tròn một lúc lâu mới rơi xuống đất.

Hòa thượng Vô Tâm ngẩng đầu, thấy cách bọn họ hơn ba trăm bước có một người thúc ngựa đứng đó, tay cầm cây cung hình cánh chim, bắn tên từ hơn ba trăm bước vẫn có sức mạnh như vậy, e là đối thủ không dễ đối phó.

“Trường Cung Truy Dục.” Vô Tâm đột nhiên nhớ tới một cái tên.

“Bách Quỷ Dạ Hành.” Tiêu Sát hơi nhíu mày.

“Trường Cung Truy Dục, Bách Quỷ Dạ Hành? Đây là cái gì, nghe như ai đó ghê gớm lắm.” Lôi Vô Kiệt không hiểu chuyện gì bèn hỏi: “Nhưng từ nhỏ đến giờ ta nghe các trưởng bối kể chuyện trên giang hồ, chưa từng nghe tới danh hiệu này.”

“Đương nhiên rồi, người chỉ nghe những chuyện anh hùng, thế nhưng Trường Cung Truy Dục, Bách Quỷ Dạ Hành này không phải anh hùng trong câu chuyện mà người nghe, cũng không phải ma đầu gì.” Tiêu Sát nhìn người kia lại giương cung lắp tên.

“Vậy thì là gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Là mã tặc.” Tiêu Sát nhìn xung quanh một hồi, những bóng người màu đen kia đã bắt đầu hành động: “Hòa thượng này, rất

cuộc người là ai, sao cứ thấy người tốt, người xấu, hòa thượng, mã tặc, ai cũng hứng thú với người?”

“Mã tặc chẳng phải đến cướp của à?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Lôi Vô Kiệt đại hiệp.” Tiêu Sắt vẻ mặt như nhìn kẻ ngu: “Đám người này là mã tặc lớn nhất Tây Vực, có cướp cũng phải cướp phú hào eo giắt cả vạn quan tiền, có tới mấy trăm hộ vệ quanh mình. Chúng ta chỉ có ba người, hai tên lại nghèo rớt mùng tơi, nếu không phải hòa thượng trên người mang võ học bí truyền này, mã tặc cướp của chúng ta làm gì?”

“Mấy trăm hộ vệ? Chúng ta đâu dễ cướp hơn mấy trăm hộ vệ.” Lôi Vô Kiệt chẳng hề sợ hãi.

“Cho nên vừa nãy người nói sai mất rồi.” Vô Tâm mỉm cười nhìn Tiêu Sắt: “Ba mươi hai Phật quốc ở Tây Vực này, thật sự không phải ta muốn đi đâu thì đi.”

“Nếu người còn cười được chứng tỏ một trăm con quỷ này còn chưa lọt mắt người.” Tiêu Sắt lười biếng nói.

Còn lúc này, người phía xa đã kéo căng dây cung, hấn hạ giọng quát khế: “Đủ rồi!”

Vô Tâm thở dài, tăng bào màu trắng không gió mà bay, hấn dùng tay vờ nhẹ phật châu trước ngực.

“Phá!” Người nọ ngửa mặt lên trời hét lớn, một cơn mưa tên mang uy thế vô thượng xé gió bay tới, tuy cách xa ba trăm bước nhưng gần như chỉ chớp mắt đã ập tới trước mặt ba người.

Đồng thời cơn mưa tên kia cũng như hiệu lệnh, rút cuộc những bóng đen đang rục rịch trong bóng tối cũng rút đao bên hông ra!

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 12: Đại Phạm Âm Tự

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Nước Vu Điền

Đại Phạm Âm tự.

Mặc dù tên chùa rất bá đạo, hơn nữa còn là quốc tự của nước Vu Điền, chỉ xét riêng quy mô có thể sánh vai với hai ngôi chùa nổi danh trong thiên hạ là Vân Lâm và Bạch Mã, nhưng xét theo khí phái còn thua kém rất nhiều. Hiện nay thiên tử thờ phụng Phật giáo, chùa lớn tại Trung Nguyên hương khói liên miên không dứt, nhưng Phật giáo ở Tây Vực lại chú trọng khổ hạnh, không thể ăn cơm no, không được mặc quần áo ấm, chỉ có khổ hạnh mới nhận được đại công đức. Đại Phạm Âm này gánh theo một chữ ‘khổ’ đừng nói nguy nga lộng lẫy như chùa chiền lớn ở Trung Nguyên, quả thật chẳng khác nào phủ một lớp đất, rách rưới như lúc nào cũng có thể đổ xuống.

Nhưng ngoài cửa ngôi chùa rách rưới này lại xuất hiện một cỗ kiệu, còn là một cỗ kiệu nóc vàng kim, trên cỗ kiệu còn khắc một con thần điều cưỡi gió màu vàng, trông rất sống động, cứ như có thể lập tức cưỡi mây bay lên. Cỗ kiệu do bốn người cao to vạm vỡ cùng khênh, đi phía trước bọn họ là hai vị mặt mày như ngọc, thân hình gầy gò, bên hông treo một thanh kiếm tinh xảo. Vị bên trái tuổi tác

trẻ hơn một chút, nhìn những hòa thượng vẻ mặt đau khổ đi qua bên cạnh bọn họ, không khỏi giễu cợt: “Ở Thiên Khải cũng thấy không ít hòa thượng, ai nấy chỉ hận không thể dùng chỉ vàng làm cà sa, nhưng những hòa thượng này lại trông như không được ăn cơm no vậy.”

“Người thì biết gì.” Vị tuổi lớn hơn đi bên phải hừ lạnh nói: “Hòa thượng ở Tây Vực này chú trọng khổ hạnh, nếu người cưỡng ép bọn họ mặc quần áo đẹp, bọn họ còn trách người phá việc tu hành của họ đấy.”

“Ài, bọn họ lại nhai cái gì trong miệng vậy?” Thiếu niên bên trái không buồn để ý tới hắn, vẫn dùng ánh mắt tò mò nhìn những hòa thượng này.

“Chắc là Nam Mô A Di Đà Phật gì đó thôi, hòa thượng mà, ngoài ra còn đọc gì nữa.” Thiếu niên bên phải chú ý lắng nghe một chút, nhưng phát hiện khác với mình nghĩ.

“Là Án Ma Ni Bát Mê Hồng.” Đột nhiên một giọng nói ôn hòa vang lên từ trong kiệu, nhưng âm thanh hơi chói tai, khó lòng nhận ra là nam hay nữ.

“Cái gì cơ, sư phụ, ngài đọc lại đi.” Thiếu niên bên trái nghe thấy mấy âm tiết kỳ quái này, lập tức hiếu kỳ.

“Phật giáo trong thiên hạ tuy cùng xuất phát từ một mạch, nhưng lại phân chia tông phái bất đồng. Nhất là ba mươi hai Phật quốc ở Tây Vực này có pháp tông. ‘Án Ma Ni Bát Mê Hồng’ mà người vừa nghe thấy chính là Lục Tự Đại Minh Chú, còn gọi là Lục Tự Chân Ngôn. Có Phật tông cho rằng sáu chữ này có gia trì và từ bi vô tận của chư Phật, là biểu hiện âm thanh từ bi và trí tuệ của chư Phật,

đọc một lần cũng như đọc kinh cả trăm ngàn lần, có thể tích công đức vô thượng.” Người trong kiệu có vẻ nghiên cứu nhiều về Phật giáo.

“Thế à, con thấy đám hòa thượng này lười biếng thôi, không muốn đọc kinh văn dài dòng nên bịa ra.” Thiếu niên khinh thường nói.

“Ảo diệu của Phật môn đâu phải thứ tên tiểu đồng nhà người có thể hiểu được. Bá Dong, không được lỗ mǎng.” Mặc dù lời nói nghiêm nghị nhưng giọng điệu vẫn rất ôn hòa, dường như không có ý trách mǎng thật.

Thiếu niên được gọi là Bá Dong kia vẫn nghe lời im lặng, ngược lại thiếu niên bên phải lên tiếng: “Vẫn là sự phụ hiểu chuyện của Phật môn này.”

“Thật ra ta mong mình không hiểu, nếu không đã chẳng bị đại giám phái tới vùng đất hoang vu này. Linh Quân, theo tin tức vừa đưa tới, hǎn đến đâu rồi?” Người trong kiệu nói.

“Theo do thám báo cáo lại, hôm qua đã chạy khỏi Mỹ Nhân trang. Trên đường còn gặp phải mã tặc hung ác nhất Tây Vực, nhưng vẫn không vấp khốn được hǎn, giờ đã đi tới biên giới nước Vu Điền rồi.” Thiếu niên bên phải tên Linh Quân trả lời.

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta...” Người trong kiệu cười nói.

“Nhưng mà...” Linh Quân do dự một chút nhưng vẫn lên tiếng.

“Nhưng gì?” Người trong kiệu ngạc nhiên: “Nói tiếp đi.”

“Hắn không đi một mình.” Linh Quân nói.

“Hả?” Giọng nói của người trong kiệu mang thêm chút ý cười: “Đường Liên cũng đi theo à? Chẳng lẽ bị thuyết phục?”

“Không phải Đường Liên, là hai thiếu niên, một người mặc quần áo đỏ, một người mặc áo hồ cừu, tạm thời chưa biết thân phận của bọn họ.” Linh Quân trả lời đúng sự thật.

Người trong kiệu trầm ngâm đôi chút rồi nói: “Đúng là coi thường hòa thượng này rồi, nghe nói hắn sẽ bị đưa tới Cửu Long tự, dám đại giám lập tức phái chúng ta lên đường, có thể dám đại giám không biết sự lợi hại của hòa thượng này. Mặc dù Tuyết Nguyệt thành lợi hại đấy, nhưng nếu Tam Tôn không tự mình xuất thủ cũng chẳng thể ngăn nổi hắn. Cho nên ta tới đây chờ hắn, không ngờ hắn lại tìm được người giúp giữa đường. Quần áo đỏ, áo hồ cừu, ta không nghĩ ngay ra được là ai, chẳng lẽ là đệ tử mới của Tuyết Nguyệt thành?”

“Nhắc tới Tuyết Nguyệt thành, rõ ràng đại giám đã thông báo cho bọn họ, vì sao còn phải phái chúng ta tới?” Bá Dong hỏi.

“Người của Tuyết Nguyệt thành dấu sao vẫn là người trong giang hồ, người trong giang hồ làm việc vẫn luôn nghiêng theo cảm tính. Đại giám không yên tâm.” Người trong kiệu thở dài: “Nhưng hòa thượng này rất khó đối phó, hơn nữa tính khí lại rất kỳ quái.”

“Nhưng sao sự phụ lại đoán hắn sẽ đến Đại Phạm Âm tự này?” Linh Quân đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lúc lên đường sự phụ thường nhắc tới Đại Phạm Âm Tự ở nước Vu Điền, dường như hiểu rõ mọi thứ như lòng bàn tay.

“Hắn muốn tới đây để tìm một người.” Người trong kiệu nói.

"Ai?"

“Chẳng phải đang định vào gặp à.” Người trong kiệu háng giọng một cái: “Khởi kiệu.”

Một tăng nhân mặc trường bào cũ nát từ trong chùa đi ra, dựng một bàn tay lên cung kính khoanh tay với bọn họ, chắc là tăng nhân tiếp khách trong ngôi chùa này.

Tăng nhân tiếp khách dẫn bọn họ vào trong cửa, nhưng không hỏi câu nào, chẳng qua lúc dẫn bọn họ tới chính giữa sân đột nhiên dừng lại.

“Đại hòa thượng, sao không đi nữa?” Bá Dong hỏi hẳn.

“Phượng thượng.” Tăng nhân tiếp khách không để ý tới hẳn, chỉ cung kính chấp tay hành lễ về phía trước.

Bá Dong và Linh Quân ngẩng đầu, chỉ thấy trước điện có ba hòa thượng, người chính giữa râu tóc bạc trắng, gương mặt già nua, tăng bào trên người mặc dù mộc mạc nhưng ít nhất không có chỗ nào phải vá víu, chắc là phượng thượng trong lời tăng nhân tiếp khách. Hai hòa thượng bên cạnh to cao khác thường, một người đeo một chuỗi tràng hạt một trăm lẻ tám viên, một người cầm một thanh giới đao lớn, diện mạo cả hai đều rất kiên nghị, mang theo chính khí凛冽.

“Sao vậy?” Người trong kiệu hỏi.

“Hòa thượng bên trái tu luyện Định Châu Hàng Ma Thần Thông, có bảy thành công lực, hòa thượng bên phải tu luyện Phá Giới đao,

có tám thành công lực. Hòa thượng chính giữa kia... có vẻ không biết võ công.” Bá Dong tuy tuổi còn nhỏ nhưng chỉ nhìn một cái đã nhận ra võ công của ba người phía trước.

“Pháp Lan Tôn Giả, từ khi tạm biệt ở Thiên Khải thành đã mười mấy năm không gặp.” Người trong kiệu mở miệng trước, giọng nói đầy cung kính.

Pháp Lan Tôn Giả kia chỉ chấp tay hành lễ, không trả lời.

"To gan!" Linh Quân tức giận.

“Không sao.” Người trong kiệu mở miệng ngăn cản: “Không phải Pháp Lan tôn giả bắt kính, chẳng qua hẳn không nói được mà thôi.”

“Ơ... Người câm?” Bá Dong và Linh Quân đều cảm thấy kinh ngạc. “Phượng trượng này... lại là một người câm.”

Hai võ tăng kia nghe vậy gương mặt thoáng chút tức giận, nhưng Pháp Lan Tôn Giả chỉ cười khẽ, có vẻ không để ý.

“Tôn giả, ta tới đây là muốn tìm một người.” Người trong kiệu ngữ khí nhún nhường, nhưng không hề có ý định xuống kiệu.

Pháp Lan Tôn Giả nghe vậy bèn lắc đầu.

“Tôn giả, trong tay ta có thư viết tay của quốc chủ nước Vu Điền các người.” Người trong kiệu cười nói.

Pháp Lan Tôn Giả vẫn lắc đầu.

“Tôn giả, người giấu người kia đã mười hai năm rồi, lần này người không giấu được nữa đâu.” Giọng điệu người trong kiệu vẫn ôn hòa.

Lần này ngoại trừ lắc đầu ra, Pháp Lan Tôn Giả còn vung nhẹ ngón tay, theo ngón tay hấn vung khẽ, trên mặt đất từ từ hiện lên một hàng chữ.

“Tâm Ý Hỗn Nguyên Khí Công!” Bá Dong nhận ra môn nội công thần thông đỉnh cấp của Phật môn này.

Người trong kiệu lại có vẻ không hề kinh ngạc, không vén rèm lên chỉ nói rất sâu xa: “Tôn giả viết chữ trên mặt đất? Thế nhưng lần này ta không muốn đọc.” Hấn vung nhẹ tay lên, rèm cửa bay lên rồi hạ xuống trong nháy mắt. Bá Dong đưa mắt nhìn lại, hàng chữ của Pháp Lan Tôn Giả trên mặt đất còn chưa hiện ra hết đã bị xóa sạch.

“Ta nói rồi, lần này ngươi không giấu được.” Giọng điệu người trong kiệu nặng thêm vài phần.

Pháp Lan Tôn Giả thở dài một tiếng, vẫn lắc đầu như trước.

Lời của người trong kiệu đầy bất đắc dĩ: “Mười hai năm trước tông chủ Ma giáo Diệp Đỉnh Chi đến tìm sư tôn của ngươi là Ma Kha Tôn Giả thỉnh cầu hỏi chuyện thiên đạo, mặc cho Diệp Đỉnh Chi uy hiếp ra sao, kiếm khí như nước thủy triều, ông ấy vẫn chỉ lắc đầu. Trước tiên không nói tới Phật pháp, ngươi lắc đầu như vậy quả thật có phong phạm của Ma Kha Tôn Giả. Linh Quân, Bá Dong!”

Hai tiếng niên đáp lời, rút kiếm. Hai võ tăng bên cạnh Pháp Lan Tôn Giả cũng lập tức bước lên phía trước một bước, một người tay vè tràng hạt, một người vung thanh giới đao, đều trọn tròn hai mắt, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

“Ta tới gặp các ngươi trước!” Bá Dong quát lên một tiếng, rút kiếm đâm về phía võ tăng cầm giới đao. Võ tăng không hề do dự,

nâng giới đao đánh tới.

Phá Giới đao được đặt tên là Phá Giới tức là đại khai sát giới, cho nên nghe nói bộ đao pháp này khác với thần thông bình thường của Phật gia, tất cả đều là thế công, hung ác chính xác uy mãnh. Võ tăng kia đã chìm đắm trong Phá Giới đao đã nhiều năm, có tám thành công lực, là cao thủ nhất lưu trong Đại Phạm Âm tự này. Nhưng thiếu niên trước mặt chắc chỉ mới mười ba mười bốn tuổi mà lại không hề nhượng bộ dưới uy thế của Phá Giới đao. Phá Giới đao chỉ công không thủ, hấn cũng chỉ công không thủ.

Nhưng so với uy thế mạnh mẽ bá đạo của Phá Giới đao, kiếm của Bá Dong lại có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều, hấn đập một cái lên thân Phá Giới đao, nhảy lên một cái hạ xuống sau lưng võ tăng, không buồn nhìn về phía sau đã đâm thẳng một kiếm về sau lưng, ép võ tăng kia lui lại vài bước.

“Người!” Võ Tăng kia trợn trừng hai mắt, hấn thấy đối phương chỉ là một thiếu niên, hơn nữa trên người còn có lệnh của quốc chủ, cho nên khi xuất thủ lưu lại đường sống. Thế nhưng kiếm vừa rời của thiếu niên này lại cực kỳ tàn nhẫn, vừa rời nếu mình bất cẩn một chút thôi, e rằng ngay mạng sống cũng chẳng còn.

“Hòa thượng, thấy rồi chứ, thứ ta dùng tên là Từ Bi kiếm. Từ Bi kiếm còn giết người, Phá Giới đao kia của người lại lưu lại chút đường sống?” Bá Dong múa thành một đóa hoa kiếm, giễu cợt.

Võ tăng giận dữ lại vung thanh Phá Giới đao, lần này uy thế đã khác hẳn lúc trước. Linh Quân đứng bên cạnh quan sát trận chiến chỉ cảm thấy đao khí tung hoành, chỉ tới hơi gần sẽ bị đao khí chém bị thương. Thế nhưng Bá Dong đối mặt với Phá Giới đao này lại

như đao khí càng mạnh mẽ, hấn chơi càng vui vẻ, vừa né tránh vừa kêu: “Phá Giới đao, trăm hồng trần! Phải như vậy chứ!”

Lúc này nhìn lại, Phá Giới đao đã ép Bá Dong chỉ có thể né tránh khắp nơi, nhưng chỉ có võ tăng kia âm thầm kêu khổ. Phá Giới đao của hấn có uy thế cực lớn, nhưng tiêu hao cũng cực lớn. Nếu trong ba mươi chiêu không thể nào bắt được đối thủ, tới sau sẽ không còn sức lực để tiếp tục nữa. Nếu trong vòng trăm chiêu giao chiến vẫn không có kết quả, như vậy cuối cùng mình sẽ phải kiệt sức mà chết. Nhưng thân pháp của Bá Dong này lại rất nhẹ nhàng, dường như định tránh đủ một trăm chiêu này.

“Sư huynh!” Hòa thượng cầm tràng hạt nhìn ra huyền cơ trong đó, bước tới muốn trợ giúp.

“Người xuất gia mà cũng cật nhiều bắt nạt ít à?” Linh Quân cười một tiếng khinh thường, cầm kiếm chặn hấn lại.

“Tránh ra!” Võ tăng cầm tràng hạt tức giận.

“Được thôi, ta tránh đây.” Linh Quân cười một tiếng, nhẹ nhàng nhảy một cái, hạ xuống sau lưng võ tăng cầm tràng hạt, đặt thanh kiếm lên bả vai hấn. “Ta tránh rồi đấy nhé!”

Võ tăng cầm tràng hạt gầm lên, bả vai lắc một cái, hất thanh kiếm của Linh Quân ra, chuỗi tràng hạt trong tay bổ xuống, nghe nói người luyện Định Châu Hàng Ma Thần Thông, một trăm lẻ tám viên tràng hạt trên tay mỗi viên đều có lực lượng hàng long phục hổ. Linh Quân không dám đón đỡ, vội vàng thoái lui về phía sau, chuỗi tràng hạt đánh nát phiến đá trên mặt đất.

“Hòa thượng, lần sau phải đánh cho chuẩn nhé. Nếu không đã chẳng giữ được người còn phá cả miếu của mình đấy.” Linh Quân chẳng hề sợ hãi, cười nói.

Võ tăng cầm tràng hạt không nói gì, bàn tay nhanh chóng về tràng hạt, miệng lẩm bẩm gì đó. Võ tăng cầm đao thấy vậy kinh hãi, lập tức xuất đao ép lui Bá Dong, bước trở về bên cạnh võ tăng cầm tràng hạt.

“Phục!” Võ tăng cầm tràng hạt quát lớn một tiếng, chuỗi tràng hạt trong tay lập tức nổ tan, âm thanh nội ứng sấm rền, một trăm lẻ tám viên tràng hạt theo tiếng động bắn ra, mang theo uy thế vô thượng tấn công về phía hai người.

“Đây chính là Định Châu Hàng ma Thần Thông, ngược lại có phần giống Vạn Thọ Phi Hoa của Đường môn.” Bá Dong thở dài nói.

“Bày Trận!” Linh Quân cũng lùi tới bên cạnh Bá Dong, hô lớn.

Bá Dong ném kiếm trong tay ra theo tiếng hô, song chưởng cùng đánh vào lưng của Linh Quân. Linh Quân nhận lấy kiếm mà Bá Dong vút xuống, song kiếm trong tay múa lên điên cuồng, vung kiếm khí vô hình thành một vòng tròn, cố gắng ngăn cản những tràng hạt kia.

“Không ngờ ta chuyên tu Niệm Châu Hàng Ma Thần Thông hai mươi năm nhưng lại không địch nổi hai tên tiểu đồng.” Hòa thượng cầm tràng hạt cười khở, đòn thế đó mang theo khổ học hai mươi năm của hắn, sau đòn đó hắn đã không còn sức tái chiến.

Thế nhưng Linh Quân và Bá Dong cũng không chịu nổi, chỉ cảm thấy trước ngực như dùi sông lấp biển, máu nóng trào lên, nếu

không chống kiếm xuống đất thậm chí không đứng nổi.

“Ồn ào... ồn ào chết mất thôi... Sao hôm nay Đại Phạm Âm tự lại... lại có nhiều người thế.” Một giọng nói say khướt đột nhiên vang lên, Bá Dong và Linh Quân vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trước mắt lóe lên, người nọ đã lướt đến trước mặt hai người.

“Thân pháp như vậy...” Trong lòng Bá Dong lạnh buốt, không nói nốt nửa câu sau: Gần như ngang tài ngang sức với sư phụ.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 13: Phá Giới Đạo Của Hòa Thượng Say Xì

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hai người bọn họ quay người lại, phát hiện là một tảng nhân râu dài, bộ y phục tảng nhân rách tả tơi, say tới mức ngã ngay phía trước hai võ tăng kia, miệng còn lải nhải: "Đám này là người phương nào? Còn ko mau mau đuổi chúng đi."

"Sự đệ, lai lịch của người này ra sao?" Linh Quân cau mày hỏi.

"Thụy Mộng La Hán Quyền?" Bá Dong do dự một chút. "Hình như trong Phật gia chỉ có võ công này là giống thế."

Người trong kiệu cười nói: "Không phải Thụy Mộng La Hán Quyền, hấn say thật đấy."

"Say... thật à?" Bá Dong sững sốt một hồi.

Lại thấy hòa thượng kia ợ hấn một cái, thần sắc hai võ tăng đều lộ chút chán ghét.

"Sự huynh, đám này... là người phương nào vậy." Hòa thượng say rượu giãy dụa mấy lượt nhưng vẫn không đứng lên được.

Pháp Lan Tôn Giả vẫn lắc đầu như trước, không biết ra hiệu không biết lai lịch của những người này, hay ra hiệu không biết phải

làm sao với vị sư đệ say rượu này.

“Một hòa thượng say rượu thì có bản lĩnh gì chứ. Giả thần giả quỷ, để ta tới thử một phen.” Rốt cuộc Linh Quân không nhịn nổi nữa, nâng kiếm định lao lên.

Lại thấy hòa thượng kia loạng choạng miễn cưỡng đứng dậy, cầm giới đao trong tay võ tăng bên cạnh cười nói: “Người ấy, không ăn thịt không uống rượu không háo sắc, lĩnh ngộ đối với Phá Giới đao vẫn kém một chút. Nhìn cho rõ này!” Dứt lời hất tùy ý vung thanh giới đao lên rất nhẹ nhàng.

Vung lên trông rất tùy tiện.

Nhưng lại như hút sạch gió ở nơi này.

Tựa như thời gian ngừng lại, gió không thổi nữa, chim không kêu nữa, cho dù những phiến lá đang lặng lẽ hạ xuống cũng ngừng rơi. Chỉ vì một luồng đao kinh phá vỡ không khí kia, cướp hết tất cả sinh khí xung quanh.

Linh Quân và Bá Dong cùng có một cảm giác, tựa như bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất, đâu đâu cũng có thanh giới đao kia, bay lên trời chui xuống đất đều không trốn thoát, chấp cánh bay lên cũng chẳng tránh khỏi, chẳng thể làm gì được, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Còn hòa thượng say rượu đứng trước đình đường như lập tức ưỡn thẳng sống lưng, xung quanh không chút sinh khí, chỉ có làn gió thổi quanh bên người hắn, hất tung tấm trường bào, hắn cúi đầu mỉm cười, càng giống như bốn tượng Phật Đà.

“Đây... còn là người ư.” Bá Dong hạ kiếm trong tay xuống, đầu óc ngờ ngác suy nghĩ.

Thế nhưng đao kinh vô thượng lại tiêu tan trong chốc lát, Linh Quân và Bá Dong vốn đã quyết tâm liều chết vội vàng quay đầu lại. Chỉ thấy rèm cuốn trước kiệu đã bị xé tan thành từng mảnh, sư phụ nhẹ nhàng đặt tay xuống, thở dài một tiếng.

Lúc này người cảm thấy trong lòng kinh hãi nhất hẳn là võ tăng vốn cầm giới đao. Hòa thượng say xỉn này từ trước tới giờ luôn là người bọn họ khinh thường nhất, mỗi ngày không nghiên cứu Phật pháp, không tu luyện võ đạo, cả ngày say rượu, Ma Kha Tôn Giả tiền nhiệm còn nói hẳn là người có thiên phú Phật pháp nhất trong trăm năm qua của Đại Phạm Âm tự, thế nhưng nếu không nhờ Pháp Lan Tôn Giả bênh vực cho vị tiểu sư đệ này, e rằng hẳn đã sớm bị đui khỏi cửa chùa. Thế nhưng cảnh giới tiệt tay vung thanh giới đao đó, rõ ràng bản thân mình có tu luyện mấy chục năm nữa cũng không cách nào đạt được.

Pháp Lan Tôn Giả lại chẳng hề kinh ngạc, chỉ lắc đầu.

“Sư huynh, đừng có lắc đầu nữa, phải tới thì có trốn cũng không xong, trốn không được gì giết sạch là được.” Sau khi múa đao có vẻ men rượu trên người hòa tượng say xỉn đã tan đi, không còn bộ dáng say khướt lúc vừa rồi.

Linh Quân và Bá Dong quay đầu lại nhìn sư phụ, rõ ràng hòa thượng này đã không phải người bọn họ có thể đối phó.

Người trong kiệu cười một tiếng: “Lui lại đi. Chúng ta tới đây vốn là để tìm người, hôm nay người đã tự tìm tới, không cần phải đánh nữa.”

Hòa thượng say xỉn kia vác thanh gươm lên vai, nhìn người trong kiệu hơi nhíu mày nói: “Hóa ra là tên nam không ra nam nữ không ra nữ nhà ngươi.”

Người trong kiệu nghe hắn gọi vậy nhưng lại chẳng hề tức giận, vẫn cười ha hả: “Pháp Diệt Tôn Giả, đã mười hai năm rồi chúng ta không gặp nhau.”

“Hòa thượng, ngươi muốn đi đến một nơi, không có tiền cũng không sao, Tiêu Sắt ta có thể cho ngươi vay. Chỉ cần sau chuyện này ngươi trả lại gấp đôi là được, đương nhiên nếu không có tiền thì ta chịu thiệt một chút, có thể đem bí tịch ra bù lại cho đủ. Nhưng nếu ngươi còn không biết cả đường đi nữa thì chúng ta chẳng có cách nào cả. Nếu hai người chúng ta là người biết đường đã chẳng gặp phải các ngươi.” Tiêu Sắt lười biếng đặt mông ngồi xuống một tảng đá lớn ven đường, dáng vẻ không muốn đi nữa.

“Đánh đấm thì ta còn biết, chứ đường thì không biết.” Lôi Vô Kiệt cũng bắt đầu dĩ giải đầu một cái, nếu không phải không biết đường, hắn đã chẳng chạy tới quán trọ nhỏ của Tiêu Sắt trong ngày tuyết lớn khắp trời đất, cũng chẳng nhầm hướng hai lần liên tiếp sau đó khiến cho không tới được Tuyết Nguyệt thành.

“Không sao, ta đi hỏi vài người là được.” Vô Tâm lại chẳng hề hoảng hốt, kéo người ven đường định mở miệng hỏi: “Thí chủ, xin hỏi...”

Lại thấy người nó hoảng hốt xua tay, vừa lắc đầu vừa bỏ chạy.

“Tây Vực có ba mươi hai Phật quốc, cũng có khoảng bảy tám loại ngôn ngữ bất đồng, thế nhưng cái tiếng Quan Thoại Trung Nguyên mà ngươi nói lại càng ít người biết.” Về mặt Tiêu Sắt đầy khinh bỉ.

“Cái này... Thế thì làm sao cho phải.” Vô Tâm gãi đầu, chợt thấy trong quán rượu bên cạnh xuất hiện một hòa thượng, trong lòng sáng tỏ. “Ta muốn tới Đại Phạm Âm tự, đi theo hòa thượng này chẳng phải được rồi ư.”

“Vu Điền là Đại Phật quốc, cơ hồ trăm bước là có một chùa miếu, đi theo hòa thượng là có thể tới Đại Phạm Âm Tự của người?” Mặc dù ngoài miệng Tiêu Sắt buông lời khinh thường nhưng vẫn đứng lên. Tuy người bình thường sẽ không nói tiếng Quan Thoại nhưng chùa miếu lớn đâu sao cũng có một hai hòa thượng biết nói tiếng Quan Thoại, nhờ bọn họ chỉ đường giúp tới Đại Phạm Âm tự, ngược lại cũng có khả năng.

Nhưng hòa thượng này... sao lại xuất hiện trong quán rượu? Đừng nói đây là Phật quốc Tây Vực mà việc khổ hạnh là phổ biến, cho dù trong đất Trung Nguyên, hòa thượng cũng không được phép ăn thịt uống rượu. Ít nhất có vài chỗ còn có lời giải thích “có thể ăn thịt tam tịnh”, nhưng rượu thì...

Hòa thượng này rất thuần thực cầm một vò rượu lên, giữa đầu uống một hớp lớn khiến cả Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt trợn mắt há hốc mồm. Đây không chỉ là một hòa thượng uống rượu, hơn nữa... tửu lượng còn rất cao!

“Một vò rượu đó ở Tuyệt Lạc sơn trang của ta giá trị ba lượng bạc.” Tiêu Sắt tặc lưỡi lắc đầu, hẩn nghiêng đầu nhìn sang phía Vô Tâm, lại thấy Vô Tâm hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn hòa thượng kia có vài phần kỳ quái, kỳ quái tới mức hoàn toàn không giống chính hẩn.

“Sao vậy?” Tiêu Sắt hỏi hẩn.

Vô Tâm không nói gì, chỉ giậm chân bước tới giờ tay định kéo bả vai hòa thượng uống rượu đó. Nhưng dường như hòa thượng đó đã phát hiện, nhấc vò rượu lên, tung người một cái đã nhảy lên nóc nhà, chẳng qua lão đảo như lúc nào cũng có thể ngã.

“Cao thủ!” Lôi Vô Kiệt thở dài nói, trong đầu hẳn nghĩ mình ra giang hồ chuyến này quả không uổng phí, cảm giác trên giang hồ này cao thủ như không cần tiền vậy. Tùy tiện kéo một hòa thượng uống rượu trên đường cũng có thân pháp như vậy.

Nhưng Vô Tâm nhanh chóng rảo bước đi theo, hòa thượng kia xách vò rượu chạy như bay trên nóc nhà, tư thế chạy của hắn khá khó coi, loạng chạng loạng choạng, như lúc nào cũng có thể giẫm hụt một cái rồi ngã từ trên nóc nhà xuống. Thế nhưng từ đầu đến cuối bóng người hắn vẫn rất linh hoạt, Vô Tâm gần như đạp lên không trung vẫn luôn kém hắn vài bước, có đuổi thế nào cũng không kịp.

“Chạy không?” Tiêu Sát đột nhiên hỏi Lôi Vô Kiệt đang ngáy ra bên cạnh.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu cái rụp: “Chạy!” Nói xong cũng tung người lên một cái bay lên trên nóc nhà đuổi theo hai người kia. Tiêu Sát giận tới mức vừa đuổi theo sau lưng vừa mắng: “Ngu ngốc! Ta có bảo người chạy thi với bọn họ đâu? Ta hỏi người có muốn chạy trốn không cơ mà!”

Nhưng Lôi Vô Kiệt đã chạy tới mức hưng khởi, do lần trước trong người trọng thương, chỉ có thể bị Vô Tâm kéo đi, hiện giờ rốt cuộc đã khỏi, không nhịn được muốn ganh đua cao thấp với Vô Tâm. Nếu là căn cơ khinh công của hắn lúc trước chắc chắn không cách nào đuổi kịp, thế nhưng sau ngày bị Vô Tâm dùng Lưu Chuyển Thuật gỡ mấy cái ở bờ sông, Lôi Vô Kiệt cảm thấy mình thổ nạp, hô hấp đều

nhẹ nhõm hơn nhiều so với trước kia, sau vài cái tung người đã chẳng bị bọn Vô Tâm bỏ xa bao nhiêu.

Tiêu Sát nhanh chóng theo sau, miệng vẫn mắng luôn mồm: “Cái tên nhà ngươi, thời cơ chạy trốn tốt biết bao. Chẳng lẽ ngươi định tự tay bắt hắn về à? Ngươi đánh thắng được hắn chắc?”

“Chẳng phải còn có ngươi ư?” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái.

“Xì.” Tiêu Sát cả giận nói: “Đã nói từ lâu rồi mà, ta không biết võ công!”

“Thế nhưng thân pháp khinh công này của ngươi còn tốt hơn cả ta.” Lôi Vô Kiệt ra vẻ không tin.

“Không biết võ công còn không học chút khinh công? Nếu không làm sao chạy trốn?” Tiêu Sát lại đáp rất thẳng thừng.

“Thế nhưng hôm đó trong quán trọ... Ngươi vung tay lên khiến cả mười mấy cánh cửa đều đóng lại.” Lôi Vô Kiệt nhớ lại cảnh tượng trong quán trọ, Tiêu Sát vung tay lên với khí thế bất phàm, lúc đó hắn thật sự chấn động.

“Đó là cơ quan đã bố trí từ trước, chỉ để hù dọa một số người mà thôi.” Tiêu Sát đáp rất thản nhiên.

“Cái này...” Tiêu Sát lập tức xấu hổ, xem ra trên giang hồ không chỉ có nhiều cao thủ, kẻ lừa gạt cũng chẳng ít.

Hòa thượng xách vò rượu kia ném vò rượu trên tay về phía sau, tung người một cái nhảy vào một gian nhà. Vô Tâm đón lấy vò rượu kia, dừng bước, nhẹ nhàng đặt nó xuống, cúi người nhìn về phía dưới như đang suy nghĩ.

“Sao không đuổi tiếp?” Tiêu Sắt đuổi theo, nghi hoặc lên tiếng hỏi, tiếp đó hắn nhìn theo ánh mắt Vô Tâm, không khỏi khen ngợi. “Ánh mắt tên hòa thượng nhà người thật tinh tường, đuổi một lượt mà đến đúng nơi.”

Chỉ thấy bên dưới là một ngôi chùa quy mô không nhỏ, tám biển trên cửa chùa viết bốn chữ rõ ràng - Đại Phạm Âm tự.

“Nếu đã đến, sao còn không vào?” Lôi Vô Kiệt nhìn Vô Tâm đang ngần người.

Vô Tâm ngây ra một lúc, phục hồi tinh thần, lại biến về hòa thượng phong thái nhẹ nhàng, toàn thân đầy tà khí, cười nói: “Đúng vậy! Vào thôi!” Nói xong phát ống tay áo một cái, tung người vài cái hạ xuống trong chùa. Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt đương nhiên cũng đi theo.

Sau khi ba người hạ xuống lại phát hiện ngôi chùa này không như trong tưởng tượng. Chỉ thấy giữa sân là một cỗ kiệu với phần đỉnh hoa lệ, bên ngoài cỗ kiệu là bốn người cường tráng vạm vỡ cùng hai thiếu niên mặt mũi tuấn tú, xem ra rất có khí phái của thế gia đại môn Trung Nguyên. Còn hòa thượng râu dài say xỉn vừa rồi đứng ở cửa đại điện, dáng vẻ tinh thần phấn chấn, tay nắm một thanh giới đao, khí thế bất phàm. Dường như hai phe đang giằng co, không ai dám bước lên trước một bước.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 14: Nhất Kiếm Khô Tuyệt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Ta nói này Vô Tâm hòa thượng, sao đi theo người tới đâu cũng gặp nhiều cao thủ nhất đẳng như vậy? Hơn nữa hình như lúc nào cũng sắp đánh nhau đến nơi?” Giọng nói của Tiêu Sát gần như lộ vẻ tuyệt vọng.

“Cao thủ nhất đẳng? Đánh nhau?” Lôi Vô Kiệt nhìn những người trong sân, dáng vẻ nóng lòng muốn thử.

Tiêu Sát che trán: “Lôi môn dẫu sao cũng là đại thế gia trên giang hồ, sao lại đề ra một tên ngu ngốc như người...”

“Ai đến vậy?” Người trong kiệu quay lưng về phía bọn họ, chỉ nghe thấy có người đang nói chuyện chứ không thấy được bọn họ bèn lên tiếng hỏi.

“Sự phụ, là bọn họ. Đúng như trinh thám đã nói, ngoài hòa thượng kia ra có hai thiếu niên mặc quần áo đỏ và mặc áo hồ cừu.” Linh Quân đáp.

“Ồ.” Người trong kiệu không lộ vẻ kinh ngạc, chỉ nhẹ giọng đáp.

“Tiêu Sắt, người xem tình huống ra sao?” Lôi Vô Kiệt phát hiện bầu không khí có vẻ khác thường bèn hỏi Tiêu Sắt.

“Rất rõ ràng, trước đó đám người bên cổ kiệu đang đánh nhau với đám hòa thượng này, sau đó đánh được một nửa thì chúng ta tới.” Tiêu Sắt vẫn luôn quan sát nóc của cổ kiệu kia, đáp rất thờ ơ.

“Sau đó thì sao?” Lôi Vô Kiệt vẫn nghi hoặc.

“Sau đó bọn họ phát hiện, ơ, không cần đánh nữa, con cá lớn sẽ tới giờ đã tới!” Tiêu Sắt đáp chẳng vui vẻ gì.

“Cái lớn? Chỉ chúng ta à?” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hiểu ra.

“Không!” Tiêu Sắt kéo Lôi Vô Kiệt lại, nhảy sang bên cạnh tránh xa Vô Tâm ra. “Cá lớn chỉ là hấn thôi!”

Vô Tâm mỉm cười vỗ vỗ ống tay áo, nhưng lại không giống một hòa thượng ăn chay niệm phật, mà giống một đào kép chuẩn bị phấn son ra sân: “Làm phiến đại tổng quản chưởng hương đại nội đi ngàn dặm xa xôi tới tìm tiểu họa thượng ta, thật vinh hạnh!”

Hai võ tăng hộ vệ nghe vậy kinh hãi, cùng nhìn về phía phương trước, nhưng lão hòa thượng kia vẫn đứng đó lắc đầu. Hòa thượng râu dài lại chẳng hề kinh ngạc, chỉ sững sờ nhìn Vô Tâm.

“Quả nhiên là hấn...” Lúc này Tiêu Sắt hơi nhíu mày.

“Đại tổng quản chưởng hương là ai?” Lôi Vô Kiệt vốn quen với những câu chuyện của các anh hùng trên giang hồ, lúc này lại thấy đầu óc mơ hồ.

“Hàng năm khi hoàng đế phía Bắc cúng tế, sau lưng hắn sẽ có bốn thái giám, một người trong đó cầm bảo kiếm trấn quốc, một người cầm ngọc tỷ truyền quốc, một người cầm điển tịch luật pháp, người cuối cùng bưng lư hương thanh hoa. Bốn vị đại tổng quản này cùng với thái giám bạn học lớn lên cùng hoàng thượng, được gọi là ngũ đại tổng quản. Thái giám chưởng kiếm phụ trách canh phòng hoàng cung, thái giám chưởng ấn trợ giúp xử lý công văn, thái giám chưởng sách phụ trách cai quản điển tịch Tàng Thư lâu, còn thái giám chưởng hương mới được triều đại này thiết lập, phụ trách cai quản chùa chiền của hoàng gia. Mỗi người đều có quyền lực rất lớn, hơn nữa đều là cao thủ đại nội nhất lưu.” Tiêu Sát nói.

“Tiêu huynh đúng là uyên bác!” Hiêm khi thấy Lôi Vô Kiệt gọi một tiếng Tiêu huynh chân thành.

“Ta là ông chủ của Tuyết Lạc sơn trang, mấy chuyện vặt vãnh giang hồ, lâu các triều đình, không gì ta không biết.” Tiêu Sát lộ vẻ đắc ý.

“Vậy người nói xem người bên cạnh hoàng đế chạy xa như vậy làm gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Thái giám chưởng hương trên danh nghĩa là giám thị chùa chiền của hoàng gia, nhưng vị trí Hồng Lư Tự Khanh quản lý sự vụ Phật giáo, Đạo giáo đã để trống nhiều năm, thời gian vừa qua vẫn luôn do hắn kiêm nhiệm. Chùa chiền trong thiên hạ ko đâu ko nằm trong giám thị của hắn. Chẳng qua thật ko ngờ hòa thượng này lại quan trọng đến vậy, ngay thái giám chưởng hương cũng ko ngại đi xa ngàn dặm tới bắt hắn. Xem ra thân phận của hắn tuyệt đối ko chỉ đơn giản là đệ tử của Vong Ưu.” Khi Tiêu Sát và Lôi Vô Kiệt nói chuyện, rốt cuộc người trong kiệu cũng có hành động. Cho dù là lúc đối mặt với một đao uy thế vô thượng của hòa thượng râu dài kia

người trong kiệu vẫn không hề nhúc nhích, nhưng khi nghe thấy lời của Vô Tâm, rốt cuộc người trong kiệu cũng có động tĩnh. Hắn vừa di chuyển, đại hán đứng bên phải cỗ kiệu cũng hành động theo, hắn cúi gập người trên đất, nhô lưng lên, người trong kiệu đi một đôi giày tím, giẫm lên lưng người cao to kia đi xuống.

Tiêu Sát hừ lạnh một tiếng.

“Người hừ cái gì...” Lôi Vô Kiệt nhìn người trong kiệu một cái, lập tức hiểu rõ. Tiêu Sát không muốn thua trong mọi chuyện, đặc biệt là không muốn thua kém về tướng mạo, nhưng người trong kiệu lại đẹp tới quá mức! Mặt mày như ngọc, phong độ lồi lạc, cặp mắt phượng mang theo vẻ quyến rũ khó tả thành lời, tuy rằng tóc mai hai bên đã hoa râm lộ ra tuổi của hắn, nhưng lại càng khiến hắn có thêm vẻ thần tiên. Một tay hắn cầm chuỗi phật châu nhỏ và dài, ngón tay thon thả vô nhẹ, một tay nâng thanh trường kiếm bên hông, như lúc nào cũng có thể rút kiếm.

“Đại tổng quản.” Vô Tâm chấp tay cúi đầu hành lễ.

“Đừng gọi đại tổng quản, chỉ có vị trong cung kia mới có thể gọi đại tổng quản.” Người nói cười khẽ, chỉ lên trời với vẻ thâm sâu.

“Cẩn Tiên công công.” Vô Tâm đổi cách xưng hô, vẫn rất cung kính.

Thế nhưng Cẩn Tiên công công vẫn không nhận, hắn cười lắc đầu một cái: “Người cung kính như vậy lại khiến ta không quen. Tà tăng áo trắng uống rượu trò chuyện vui vẻ với ta năm xưa đâu rồi?”

“Uống rượu nói chuyện vui vẻ?” Tiêu Sát và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau một cái, chẳng trách Vô Tâm nhìn thấy hòa thượng say xỉn kia

là sai bước đuổi theo, hóa ra là gặp người đồng đạo.

“Khi đó người tới tìm ta là để uống rượu, lần này người tới tìm ta là để bắt. Đâu có giống nhau.” Vô Tâm cười, con người lạnh lẽo.”

“Lệnh mà vị ở trong cung đã ra, ta không thể không nghe, nhưng ta vẫn có thể bảo vệ cái mạng này cho người.” Cẩn Tiên công công bước từng bước một về phía trước.

“Đi đến đây thôi.” Vô Tâm đột nhiên nói.

Cẩn Tiên công công dừng bước, nhìn Vô Tâm với vẻ hứng thú.

“Đọc con đường này, Tuyết Nguyệt thành, Cửu Long Tự, Hồng Lư tự, thậm chí Thiên Ngoại Thiên đều tới tìm ta, mỗi người trong bọn họ đều nói sẽ không giết ta. Cho nên điều kiện mà người nói có vẻ không có gì đặc biệt.” Vô Tâm nói.

“Người của Thiên Ngoại Thiên gặp người rồi?” Thần sắc của Cẩn Tiên công công hơi đổi.

“Bạch Phát Tiên, Tử Y Hầu. Đều là người đã lâu không gặp.” Vô Tâm trả lời lạnh nhạt.

“Người không đi với bọn họ à?” Tay của Cẩn Tiên công công vẫn đặt lên chuôi kiếm.

“Ta còn tâm nguyện chưa dứt.” Ánh mắt Vô Tâm không biết vô tình hay cố ý nhìn về phía sau lưng Cẩn Tiên công công.

“Xem ra ta lựa chọn chờ người ở đây không hề sai.” Cẩn Tiên công công cười nói.

“Lựa chọn của người không sai, nhưng chắc chắn người đoán sai ý định của ta.” Vô Tâm nói.

“Ồ? Không phải người tới giết hấn à?” Cẩn Tiên công công quay người nhìn về phía hòa thượng râu dài.

“Phật Đà từ bi, người xuất gia đâu thể vọng động sát niệm.” Vô Tâm thản nhiên đáp.

“Ta không muốn động thủ với người.” Cẩn Tiên công công thờ dài.

“Ta cũng không muốn. Thiên hạ đều biết trong ngũ đại tổng quản, võ công của đại tổng quản đứng hạng hai, còn hơn một bậc so với đại tổng quản chưởng kiếm.” Vô Tâm nói.

“Nhưng vừa rồi người nói sai mất một câu rồi.”

“Vô Tâm ngu muội, dám hỏi là câu nào?”

“Tuyết Nguyệt thành, Cửu Long tự, Thiên Ngoại Thiên, ta khác với bọn họ, nếu lần này ta không dẫn người đi được. Như vậy ta sẽ không hề do dự giết chết người!” Cuối cùng Cẩn Tiên công công đặt vững lên chuôi kiếm.

“Được!” Vô Tâm nhảy lên một cái, hai tay áo giương ra như cánh, trường bào phát phới như thần nhân. “Mời công công xuất kiếm!”

Rốt cuộc Cẩn Tiên công công cũng rút thanh kiếm của hấn ra, ngay khoảnh khắc hấn rút kiếm, mỗi người trong chùa đều có cảm giác lạnh lẽo thấu xương. Đó là một thanh kiếm bốc lên sương giá, mũi kiếm chỉ vào đâu, nơi đó lập tức đóng băng!

“Ta nhớ ra rồi! Ta từng nghe tới người này, hấn là...” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hô lớn. Đúng vậy, hấn từng nghe nói. Hấn được nghe người này không chỉ là nhân vật trong triều đình, hấn từng rất nổi danh trên giang hồ!

“Tay phải sát sinh, một kiếm vừa xuất, gió tuyết khô héo. Tay trái từ bi, niết nhẹ phật châu, hồn bay phách diệt.” Tiêu Sát gật đầu: “Khi còn là thiếu niên ngũ đại tổng quản từng nhận lệnh rời khỏi hoàng cung xông xáo giang hồ, mỗi người đều có tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ. Đúng vậy, quả thật người từng nghe tới hấn. Hấn chính là Phong Tuyết Kiếm - Trầm Tĩnh Chu!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 15: Bát Phương Thiên Ma Vũ

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Vô Tâm, người có lắm võ công kỳ kỳ quái quái, lần này dùng cái gì?” Cẩn Tiên công công cao giọng hỏi.

Vô Tâm cười không đáp, ống tay áo múa lên, toàn thân như hạc bay trong mây, bay nhảy xoay vòng tại chỗ.

“Hòa thượng này đang làm gì vậy?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc.

“Hắn đang...” Tiêu Sát hơi ngạc nhiên một chút, trong giọng nói mang theo chút thán phục: “Khiêu vũ?”

“Được!” Cẩn Tiên công công khen ngợi một tiếng: “Ra là Thiên Ma Vũ! Chẳng qua điệu múa này phải do tám yêu ma cùng nhau nhảy múa mới đẹp mắt, một mình người thôi thì buồn tẻ quá.”

Vô Tâm không đáp lời, thân hình rảo bước quanh sân, nhưng bóng người càng ngày càng nhiều, mỗi bóng người màu trắng lại khiêu vũ với tư thế bất đồng, nhưng đều không thấy rõ được dung mạo.

“Một người... Hai người... Ba người... Tám người...” Lôi Vô Kiệt dụi mắt một cái, hắn từng đối mặt với Tàn Ảnh Kiếm của sát thủ

Nguyệt Cơ, nhưng tám tà ảnh xuất hiện đồng thời, cao minh hơn xa Nguyệt Cơ. “Nhưng... khiêu vũ cũng có thể giết người à?” Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng nói ra nghi hoặc của mình.

“Đừng có xem!” Tiêu Sát vội vàng quay lưng lại. “Hòa thượng này đúng là tà môn!”

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt nhíu mày một cái.

“Tục truyền Thiên Ma Vũ là điệu nhảy tập thể của tám nữ nhân dưới gối Thiên Ma, là tà thuật bí truyền của Mật giáo. Nghe nói khi tám vị ma nữ cùng múa phong thái xinh đẹp tới cực điểm, yêu mị tới cực hạn, người thường chỉ nhìn một cái là lập tức bị đầu độc, cho dù trước mặt có vách đá vạn trượng cũng nhảy thẳng xuống. Người nhìn những người khác trong sân đi!” Tiêu Sát quát lên.

Lôi Vô Kiệt vội vàng nhìn lại, chỉ thấy hai võ tăng của Đại Phạm Âm tự đã nhắm mắt ngồi xuống, chấp hai tay cao giọng đọc kinh phật, phương trượng vẫn nhắm mắt lắc đầu. Còn thần sắc Bá Dong, Linh Quân cùng với bốn người cao to kia đều đã ngây ngẩn, thân thể rục rịch, bắt đầu từ từ nhảy múa theo dáng điệu của Vô Tâm.

“Cái này...” Lôi Vô Kiệt chưa từng thấy cảnh tượng nào quỷ dị như vậy.

“Sao người còn nhìn?” Tiêu Sát nghi hoặc. “Chẳng lẽ người hoàn toàn không bị ảnh hưởng?”

“ta...” Lôi Vô Kiệt tròn tròn hai mắt nhìn tám Vô Tâm nhảy múa, chỉ cảm thấy áo bào trắng bay phất phơ rất đẹp mắt. “Hình như đâu có gì đặc biệt?”

Sương kiếm trong tay Cẩn Tiên công công múa lên, từng luồng khí lạnh như cánh bướm vờn hoa, nhẹ nhàng bay tới, mỗi luồng lướt sát qua ống tay áo của Vô Tâm, không như đang tấn công Vô Tâm mà như đang trợ hứng cho Thiên Ma Vũ này.

“Hòa thượng, tuy Thiên Ma Vũ này có thể tái hiện tư thái mỹ lệ của tám đại ma nữ, thế nhưng ta làm thái giám đã hơn ba mươi năm, trong mắt ta, từ lâu rồi những thứ này chẳng khác gì đồng xương trắng, nhìn cũng chỉ thấy chán ghét. Có gì mới mẻ hơn không?”

Một người trong tám Vô Tâm kia đột nhiên hành động, bóng trắng lóe lên một cái đã tới trước mặt Cẩn Tiên công công, tay phải xuất chưởng đẩy về phía hắn.

“Đại Sư Hồn Thủ! Người học được cả võ công trong Đại Bi Phú!” Trường kiếm của Cẩn Tiên công công vung lên, một luồng sương khí đánh trúng bóng trắng tấn công chính diện kia. Thế công của bóng trắng kia từ từ chậm lại, tới cuối cùng ngừng hẳn, xung quanh bốc lên khí lạnh, không ngờ đã bị đóng băng toàn bộ. Cẩn Tiên công công không buồn nhìn sang, quét ống tay áo sang, đánh hẳn nát bấy!

“Đừng giả bộ như vậy nữa, lấy bản lĩnh thật sự ra đi.” Cẩn Tiên công công nói.

“Đâu phải không lấy bản lĩnh thật sự ra? Công công người thần công cái thế, ta không phải đối thủ.” Giọng nói Vô Tâm đầy khổ sở.

“Không phải đối thủ?”

“Không phải!”

“VẬY THÌ CHẾT ĐI!” Trường kiếm của Cẩn Tiên công công chỉ thẳng lên trời một cái, quát lớn. “Phá!”

Chỉ thấy sương khí tung hoành, xà ngang cửa sổ của chùa chiền đều phủ một lớp sương trắng, Tiêu Sát không chịu nổi cố gắng quán chặt áo hồ cừu trên người. Thân thể Lôi Vô Kiệt lại bốc lên hơi nóng bừng bừng.

“Người định làm gì?” Tiêu Sát sửng sốt nhìn hấn.

“Chúng kiến tỷ thí như vậy nhưng chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, thật đáng tiếc.” Lôi Vô Kiệt thở dài.

“Không biết điều. Người từng nghe danh Trầm Tĩnh Chu, chắc cũng biết rất cuộc kiếm của hấn đáng sợ tới mức nào.” Tiêu Sát nói.

"Đương nhiên biết, mười bảy tuổi mới bước chân vào giang hồ, một mình khiêu chiến ngũ đại kiếm phái. Đầu tiên là trong hai trăm chiêu chiến thắng chưởng môn Cô Ảnh Kiếm phái Trác Tự Tại và chưởng môn Vân Tê Kiếm phái Dịch Thủy Hồng, sau đó lại dùng ba trăm chiêu đánh bại các chủ Thiên Kiếm các Hạ Khôi. Khi khiêu chiến Thương Lôi Kiếm Hiên Phó Thanh Phong, Phó Thanh Phong được xưng khoái kiếm đệ nhất thiên hạ, chưa bao giờ quyết đấu dùng quá mười kiếm, nhưng mới xuất tới kiếm thứ tám đã bị đánh bay Kinh Lôi kiếm trong tay. Chỉ khi đến chỗ tông chủ Thiên Thủy Kiếm tông Tiêu Xuân Thủy, Trầm Tĩnh Chu đánh đến năm trăm chiêu vẫn ko cách nào thủ thắng, bèn thu kiếm rời đi. Thế nhưng Tiêu Xuân Thủy thành danh đã hơn hai mươi năm, Trầm Tĩnh Chủ chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi. Lúc đó toàn bộ Giang hồ đều lan truyền truyền thuyết của hấn. Có người nói tuy hấn là nam nhưng gương mặt có phong thái của thiên nhân, khi xuất kiếm áo bào trắng bay phất phơ, sương khí tung hoành, không biết có bao nhiêu thiếu

nữ hoài xuân trong phòng ấm ái mộ hẳn. Ta nghe nói có một bài thơ tả hẳn: ‘Như có tiên nhân từ trời xuống, một kiếm xuất ra gió tuyết khô.’ Thế nhưng hẳn chỉ xuất hiện trên giang hồ ba năm sau đó biến mất, cũng không ai nghe được tin tức của hẳn.” Lôi Vô Kiệt thuộc lầu lầu những điển tích giang hồ này.

“Năm đó Trầm Tĩnh Chu mười bảy tuổi, còn hòa thượng này, hình như hiện giờ cũng mười bảy tuổi.” Tiêu Sắt nói thâm sâu.

Chỉ trong chớp mắt bảy Vô Tâm đã hợp lại làm một, Vô Tâm chấp tay nhắm nghiền hai mắt, trường bào trên người, phật châu trên cổ tất cả đều bay lên, miệng nhanh chóng tụng niệm Phạn văn. Cẩn Tiên công công đã xuất kiếm đâm ra, trên thân kiếm mang theo uy thế vô thượng!

“Cẩn Tiên thật sự muốn giết hẳn!” Tiêu Sắt nhíu mày một cái.

Nhưng Vô Tâm lại chột mở mắt, trước mặt hẳn hiện lên hư ảnh chuông đồng to lớn, chiêu kiếm của Cẩn Tiên công công xuyên qua chuông đồng nhưng ngừng lại trước ngực Vô Tâm một tấc.

“Bàn Nhược Tâm Chung.” Mặc dù kiếm của Cẩn Tiên công công đã dừng lại nhưng kiếm khí không ngừng, một luồng sương lạnh quét về phía trán của Vô Tâm.

“Vô cùng bàn nhược tâm tự tại, ngữ mặc động tĩnh thể tự nhiên.” Vô Tâm nhỏ giọng nói, thân thể ngửa ra tạo thành một tư thế mà con người gần như không thể làm nổi, làn sương lạnh kia lướt sát qua chính giữa trán của hẳn.

“Hòa thượng, hỏi ngươi một câu cuối cùng. Có đi theo ta hay không?” Cẩn Tiên công công thở dài.

“Người nói câu này cứ như muốn bỏ trốn với ta vậy. Mặt của hòa thượng ta đỏ lên rồi này, cái tên thái giám không đứng đắn nhà người.” Vô Tâm cười nói.

Cẩn Tiên công công sừng sốt một chút, cười nói: “Hòa thượng thú vị như vậy, giết chết thật đáng tiếc.”

“Muốn giết ta! Không dễ như vậy đâu!” Trong mắt Vô Tâm lóe lên ánh sáng màu tím, vô cùng yêu mị.

“Tâm Ma Dẫn? Đây là võ công khiến cả Vong Ưu cũng nhập ma?” Cẩn Tiên công công sừng sốt một chút, nhìn vào đôi mắt kia, cảm thấy như suy nghĩ toàn thân đều đang tiêu tán...

Một trận hỏa hoạn cháy suốt một ngày một đêm, người trong cả thành trì đều đang kêu khóc, cha đứng trên tường thành giờ kiếm gào thét nhưng lại bị một mũi tên bắn ngã. Hấn cảm thấy tuyệt vọng chưa từng thấy, tất cả thân nhân đều mất mạng trong trận hỏa hoạn này, thành sẽ bị phá rất nhanh, đến lúc đó thiết kỵ của Đại Lương sẽ phá tan mảnh đất này, hấn sẽ bị buộc roi ngựa vào cổ, bị kéo lê đến chết. Nghe nói binh sĩ của Đại Lương hết sức tàn nhẫn, cho dù mình chết rồi bọn chúng vẫn sẽ lột da mình ra... Chết đầy khuất nhục như vậy, chẳng bằng tự mình giải thoát. Hấn nhìn thanh đoản kiếm trong tay.

Chẳng thà giải thoát như vậy đi... Một giọng nói nhẹ nhàng thốt lên.

Hấn đột nhiên mỉm cười.

Thần sắc trong mắt vốn từ từ tiêu tan lại ngưng tụ, ảo cảnh chậm rãi biến mất, Cẩn Tiên công công trở lại trong hiện thực, hấn nhìn

kiếm trong tay mỉm cười: “Đã rất lâu rồi không nhớ lại ngày đó, khi đó đúng là đứa trẻ hèn nhất.”

Vô Tâm mỉm cười sâu thẳm: “Lòng của công công vững như đá tảng.”

“Người từng nghe tới Côn Luân chưa, đó là một nơi rất rất lạnh, quanh năm có tuyết rơi, tuyết rơi xuống cả ngàn năm đều không tan chảy. Ta ở nơi đó luyện kiếm sáu năm, trong lòng đã sớm lạnh lẽo như tuyết ở núi Côn Luân. Đối với ta Tâm Ma Dẫn không có tác dụng gì.” Cẩn Tiên công công nói: “Chết đi!”

Cẩn Tiên công công gầm lên một tiếng, hư ảnh chương đồng trước mặt Vô Tâm lập tức bị kiếm của hắn đánh cho chia năm xẻ bảy. Nhưng Vô Tâm không hề lui bước mà giậm chân lao tới đối mặt, hai tay áo múa lên, lại xuất chiêu đánh bay hắn ra ngoài. Cẩn Tiên công công không hề hoảng hốt, tung người trên không trung, hạ xuống trước mặt Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt: “Tiểu Vô Tâm, người không phải đối thủ của ta, sao không để hai vị tiểu hữu của người hỗ trợ?”

Lôi Vô Kiệt ngậy ra một chút rồi lập tức xuất quyền đánh ra.

Tiêu Sắt kêu lên: “Đừng!”

“Vô Phương Quyền của Lôi gia, được!” Thân hình của Cẩn Tiên công công lóe lên, chiêu quyền của Lôi Vô Kiệt đánh vô ích, Cẩn Tiên công công đã về đứng bên cạnh cỗ kiệu có nóc kia.

“Lương phong suất dĩ lệ, du tử hàn vô y.” Cẩn Tiên công công nhỏ giọng đọc câu thơ.

(Gió lạnh thổi mạnh quá, Người du tử lạnh không có áo.

Đây là câu thơ trong 'Cổ thi thập cửu thủ'.)

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 16: Thánh Tăng Lắc Đầu

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Vô Tâm cau mày, không hiểu ý hấn khi đột nhiên đọc bài thơ này.

Lôi Vô Kiệt thở dài một tiếng, vừa rời nhìn qua chỉ là đánh một quyền mà không tác dụng gì, thế nhưng trên thực tế ngay khoảnh khắc ra quyền, hấn phải tránh né ít nhất ba luồng kiếm khí của Phong Tuyết kiếm. Hấn cảm thấy gò má đau nhói, lau nhẹ một cái, chạm thấy một vết máu, hấn vẫn bị thương.

“Tùy tiện xuất thủ với Phong Tuyết Kiếm, ngươi điên rồi à? Vừa rời nếu Cẩn Tiên có ý giết người, giờ ngươi đã là một người chết rồi.” Tiêu Sát dựa vào cột cửa, lười biếng nói.

Hòa thượng râu dài vẫn luôn đứng ngoài cuộc hiện giờ lại bước lên trước một bước.

“bày trận!” Linh Quân kêu lên một tiếng, Bá Dong và bốn người cao to chưa hề xuất thủ kia cũng rút binh khí của mình ra, vây quanh Cẩn Tiên công công chuẩn bị bày trận.

“Không cần, chúng ta đi.” Cẩn Tiên công công tra kiếm vào vỏ, gần như không nhìn Vô Tâm tới một cái, trực tiếp đi vào trong kiệu. Bốn người cao to lập tức thu hồi binh khí, đồng loạt nâng kiệu lên.

Mặc dù Linh Quân và Bá Dong không hiểu vì sao nhưng sau khi nhìn nhau cũng lập tức thu kiếm trong tay lại.

"Khởi kiệu!" Linh Quân la lớn.

Trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người ở đây, bọn họ nâng cỗ kiệu, trực tiếp đi ra cửa Đại Phạm Âm tự.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Sao đột nhiên lại bỏ đi?" Lôi Vô Kiệt không hiểu, nhìn về phía Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt lười biếng lắc đầu một cái: "Làm sao ta biết được. Chắc là ăn một quyền của người, cảm thấy không phải đối thủ cho nên vàng bỏ trốn."

Lôi Vô Kiệt sửng sốt một chút, sờ lên vết thương còn đang đau nhói: "Ta cũng hy vọng lời người vừa nói là thật..."

Khi cỗ kiệu có đỉnh kia đi qua bên cạnh Vô Tâm, Vô Tâm nghe thấy Cẩn Tiên công công nhỏ giọng nói: "Tiểu Vô Tâm, người của Thiên Long tự đang đuổi tới đây, muốn trốn thì mau trốn đi."

Vô Tâm nghe vậy thần sắc không thay đổi, chỉ mỉm cười nói: "Không trốn nổi."

"Ừ, mạng của người có thể trốn thoát, nhưng mạng của người trốn cũng không thoát." Cẩn Tiên công công nói xong câu trước sau không ăn nhập này, không nói gì nữa, cỗ kiệu có nóc kia cứ thế bước ra cửa của Đại Phạm Âm tự.

"Sự phụ, sao lại đột nhiên bỏ qua? Rõ ràng hòa thượng kia không phải đối thủ của ngài." Sau khi ra khỏi Đại Phạm Âm tự, rốt cuộc Bá Dong không nhịn nổi hỏi.

“Hòa thượng kia đã luyện thành ba mươi hai môn mật thuật của La Sát Nội Đường, không dễ đối phó như vậy đâu. Nhưng... Linh Quân, lấy bút tới đây cho ta, ta muốn gửi thư cho đại tổng quản!” Cẩn Tiên công công đột nhiên nhấn mạnh.

Linh Quân chưa từng nghe sư phụ nói với giọng lo âu như vậy, vội vàng lấy giấy bút từ sau kiệu ra, cung kính dâng lên.

Thế nhưng Cẩn Tiên công công nhận lấy, viết được vài chữ lẽ tẻ trên giấy rồi buông bút, sau khi trầm tư một lát lại xé tan tờ giấy kia thành từng mảnh, miệng lẩm bẩm: “Không được, không thể đưa thư, nếu đưa thư bị những người khác thấy...”

Bá Dong và Linh Quân nhìn nhau, Cẩn Tiên công công luôn nổi danh về ưu nhã lạnh nhạt, thay mặt Hồng Lư Tự bao năm như vậy, cho dù gặp đại điển tế thiên cũng chưa bao giờ rối loạn như vậy. Trong ngôi chùa vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà bọn họ không nhận ra, khiến cho Cẩn Tiên công công chấn động lớn đến vậy.

“Không được! Linh Quân, người lập tức tới dịch trạm gần đây nhất chọn một con ngựa tốt cho ta, ta phải nhanh chóng trở về đế đô, tự mình gặp đại tổng quản!” Cẩn Tiên công công ném giấy bút đi, nói.

Cao thủ trong năm hạng đầu của đại nội, tổng quản chưởng hương trong ngũ đại tổng quản với địa vị gần với đại tổng quản, không ngờ lại muốn tự mình đi ngựa cả ngàn dặm về đế đô, chỉ vì báo một tin tức? Tin tức gì mà quan trọng đến vậy?

“Xin nhận lệnh!” Linh Quân không dám nghĩ nữa, tung người một cái lập tức lên đường.

Cẩn Tiên công công thở dài, rút cuộc tâm trạng cũng dần dần bình ổn lại. “Lương phong suất dĩ lệ, du tử hàn vô y.” Hấn thì thào đọc lại câu thơ này.

Sau khi đám người Cẩn Tiên công công rút lui khỏi Đại Phạm Âm tự, Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt đứng dậy đi tới bên cạnh Vô Tâm, Lôi Vô Kiệt hỏi: “Vô Tâm, rốt cuộc người tới Đại Phạm Âm tự là muốn tìm ai?”

“E rằng là hòa thượng say xỉn vừa rồi?” Tiêu Sắt đoán.

Hòa thượng say xỉn râu dài vừa rồi chậm rãi bước tới, tay xách thanh giới đao, khí thế hung hãn. Ánh mắt Tiêu Sắt lạnh lẽo: “Cẩn thận. Võ công của hòa thượng này không kém hơn Cẩn Tiên bao nhiêu.”

Vô Tâm lắc đầu một cái, đẩy Lôi Vô Kiệt đang ngăn cản trước mặt sang một bên, đi về phía hòa thượng kia, hai người tới cách nhau ba bước mới dừng lại.

“Người trưởng thành rồi.” Hòa thượng râu dài lên tiếng than thở.

“Phí lời, đã mười hai năm trôi qua.” Vô Tâm có vẻ rất quen thuộc với hòa thượng râu dài này, cười mỉa: “Chẳng lẽ vẫn là đứa bé năm tuổi khi đó?”

Hòa thượng râu dài cũng cười nói: “Người còn nhớ được bao nhiêu chuyện của hồi năm tuổi?”

“Nhớ rất nhiều, nhớ lúc đó hay cưỡi trên vai người, kéo râu của người. Còn nhớ khi đó người còn chưa xuất gia, thủ đoạn Toái Không Đao chơi tới xuất thần nhập hóa, ta đòi học của người. Còn

nhớ gì nữa nhỉ?” Ánh mắt Vô Tâm đột nhiên lạnh băng: “Nhớ người phản bội cha ta hả?”

Trong lòng Lô Vô Kiệt và Tiêu Sắt đều cả kinh, trong khoảnh khắc đó Vô Tâm bộc lộ sát khí chưa từng có, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

“Ta vẫn luôn suy nghĩ, liệu khi trưởng thành người có tới giết ta hay không. Ta hỏi Vong Ưu đại sư, hắn nói mọi việc trên thế gian đều có nhân quả, nói một tràng giáo lý nhà Phật. Nhưng ta là hòa thượng giả, không hiểu được những đạo lý đó. Sau đó ta lại nghĩ, nếu người tới giết ta, ta làm gì được đây. Có lẽ là đưa thanh đao cho người.” Hòa thượng râu dài vung thanh giới đao trên tay lên, thanh giới đao vẽ thành một đường vòng cung trên không trung, rơi xuống trước mặt Vô Tâm, phân nửa thân đao cắm vào mặt đất.

Bàn tay Vô Tâm chạm nhẹ vào cán đao nhưng lại không nhô lên: “Lão hòa thượng nói với ta phải có lòng từ bi, bây giờ ta là tăng nhân, đâu thể khai sát giới loạn được. Yên tâm, ta không giết người.”

Hòa thượng râu dài lắc đầu một cái: “Ta lại hy vọng người tới để giết ta, người không giết ta, chứng tỏ có chuyện càng phiền phức đang cần ta.”

“Không phiền phức, chẳng qua muốn người giúp ta làm một tràng pháp sự.”

“Làm tràng pháp sự? Ta chỉ là một hòa thượng giả, bao năm như vậy còn chẳng đọc được quyển kinh nào.”

“Không phải mời mình người làm, ta muốn toàn bộ Đại Phạm Âm tự giúp ta làm tràng pháp sự này.”

Đại Phạm Âm tự là quốc tự của nước Vu Điền, do hôm nay có đại địch xâm phạm cho nên đại đa số hòa thượng nấp trong Tụng Kinh đường ở hậu viện. Nếu điều động tất cả hòa thượng chỉ ít cũng phải hơn ba trăm người, e rằng chỉ có quốc chủ nước Vu Điền mới có tư cách làm một pháp sự phô trương như vậy.

Nhưng hòa thượng râu dài chỉ hơi ngậy ra một chút rồi quay đầu sang nhìn phương tượng Pháp Lan Tôn Giả, gọi một tiếng: “ Sư huynh!”

Pháp Lan Tôn Giả kia chợt giật mình một cái, mở mắt với vẻ mê mang, nhìn hòa thượng râu dài, khóe miệng còn vết nước miếng chưa khô. Hóa ra vừa rồi kiếm khí tung hoành trong chùa, đánh một trận thật lớn, nhưng Pháp Lan Tôn Giả này giả bộ lắc đầu lia lịa, thực chất thì lén lút ngủ gật từ lâu.

“Cao nhân!” Lôi Vô Kiệt không khởi giơ ngón tay cái. hết sức tán thưởng đối với vị tôn giả chỉ biết lắc đầu kia. Người này giống hệt như cao tăng trong những truyền thuyết giang hồ mà hắn nghe được. Chẳng qua trong truyền thuyết cao tăng đối mặt với nguy cơ hay kiếp nạn lớn vẫn có thể thiên định, còn tôn giả này, dứt khoát coi thiên định thành ngủ gật...

“Sư huynh, sư đệ có chuyện muốn nhờ.” Hòa thượng râu dài cao giọng nói.

Pháp Lan Tôn Giả giơ tay lau nước miếng trên khóe miệng, gật nhẹ đầu.

“Ta cần làm một tràng pháp sự, có lẽ cần khoảng ba trăm hòa thượng của người.” Hòa thượng râu dài chẳng hề khách khí.

Nhưng thần sắc Pháp Lan Tôn Giả vẫn không hề thay đổi, nghe vậy chỉ mỉm cười, lại gật đầu một cái.

“Người là người bạn duy nhất còn sót lại trên đời của lão hòa thượng, để người tới chủ trì tràng pháp sự này cũng coi như báo đáp bao năm lỗi nhãi của ông ấy.” Vô Tâm cười một tiếng, quay người lại: “Ngày mai ta chờ người ở nơi đó.”

“Vậy sau ngày mai thì sao?” Hòa thượng râu dài hỏi.

“Sau ngày mai, đợi mai ta sống được rồi hẵng nói.” Vô Tâm không hề quay đầu, tung người một cái đã hạ xuống trên tường của chùa: “Ngày mai làm xong chuyện pháp sự thì người đi đi, mười hai năm trước bọn họ ép người cuốn vào trong chuyện này, mười hai năm sau, người không thể giẫm lên vết xe đổ nữa.”

“Ta nói này, Lôi Vô Kiệt... người có phát hiện không, lần nào hòa thượng Vô Tâm kia đi cũng không định dẫn chúng ta theo?” Tiêu Sát lặng lẽ nói.

“Ta cũng phát hiện...” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái.

“Vậy rốt cuộc vì sao hai con tin chúng ta... lại phải mặt dày mày dạn đi theo?” Tiêu Sát nghiêng đầu hỏi Lôi Vô Kiệt.

“Cũng đúng, hay là trực tiếp đi tìm Đường sư huynh đi.” Cuối cùng Lôi Vô Kiệt không cố đi theo nữa.

Ngay khi hai người coi như đạt được một lần nhất trí hiếm thấy, trên bức tường ngôi chùa kia lại có một cái đầu tuấn tú lộ lên, cái

đầu nháy mắt một cái với Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát: “Sao hai vị nhân huynh còn không đi theo? Giờ chúng ta phải tới một nơi rất xa, phải thuê mấy con ngựa. Ta đâu có mang tiền.”

“Tên hòa thượng tà môn này!” Tiêu Sát chỉ có thể tức tối mắng một tiếng.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 17: Hòa Thượng Hào Hoa Phong Nhã

Dịch: Lãng Nhân Môn

Dịch thơ: Hàm Lạc

***

Nơi rất xa mà Vô Tâm nói chẳng qua chỉ là một ngọn núi nhỏ ngoài thành cách đó không xa, trên núi có một ngôi miếu cũ nát, chữ trên đó đã mờ nhạt không còn rõ nét, tượng Phật Đà trong miếu cũng rơi mất cánh tay, dường như đã rất lâu rồi không có ai tới ngôi miếu này. Vô Tâm ngồi một mình trên nóc miếu, áo bào trắng phát phơ, lặng lẽ ngậy người nhìn nước Vu Điền phía xa.

“Đang nhìn gì thế?” Lôi Vô Kiệt nhảy lên hỏi.

“Người xem nước Vu Điền kia.” Vô Tâm chỉ tòa thành cách đó không xa.

“Sao nào?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Có nghèo không?” Vô Tâm hỏi.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Đúng vậy, thành Tam Cổ mà bọn họ tới mấy hôm trước sầm uất như vậy, càng không nói tới tòa thành tự do Tát La ở nơi biên giới, nhưng tới nước Vu Điền, hẳn chỉ thấy một số dân bản địa nghèo đói cùng tăng lữ khổ hạnh.

“Lão hòa thượng lại nói hán rất muốn về nơi đây.” Vô Tâm nhỏ giọng nói.

Nhất thời, Lôi Vô Kiệt không hiểu ý tứ trong lời nói của Vô Tâm, chỉ nhỏ giọng đáp: “Ừ.”

“Lão hòa thượng sinh ra ở nước Vu Điền này, khi sáu tuổi ông ấy đã tinh thông giáo lý nhà Phật, khi luận pháp với chủ trì Đại Phạm Âm Tụ là Hư Vọng Pháp Sư đã từng đưa ra nghi hoặc: Quốc gia mà ta ở nghèo khó như vậy, gương mặt mọi người đều không có nụ cười, cái gọi là cầu đạo vì sao lại đau khổ như vậy? Chẳng lẽ con người vì trải qua khổ nạn mới tới thế giới này ư?”

“Vậy Hư Vọng Pháp Sư trả lời ra sao?”

“Hư Vọng Pháp Sư nói, hoa nở thì sáng lạn, hoa tàn cũng thường thấy, trăm thế đời người, thế sự xoay vần, đâu thể nào cả đời không buồn rầu lo âu, vạn sự đều vui vẻ. Đời người vô thường, có đau khổ mới có vui vẻ, hai bên là cộng sinh.”

“Nghe không hiểu.” Lôi Vô Kiệt thản nhiên đáp.

“Lão hòa thượng cũng nghe không hiểu, cho nên khi sáu tuổi hán rời khỏi Vu Điền, cầu đạo khắp tứ xứ, mãi tới khi bốn mươi tuổi giảng đạo thi pháp tại Hàn Sơn tự. Nhưng nghi hoặc trong lòng hán chưa bao giờ được giải đáp, nếu giết một người có thể cứu ngàn vạn người, thế nhưng người này vốn vô tội, người có giết hay không?”

“Cái này...” Lôi Vô Kiệt do dự một hồi vẫn không biết nên trả lời sao.

“Cần thì ta giết.” Tiêu Sát ngồi trên bậc thang phía dưới nói thâm sâu.

“Khi ta còn bé có một lần ta nằm mơ, cảm thấy có một người đứng trước mặt ta, trong lúc hoảng hốt mở mắt ta phát hiện là lão hòa thượng đang cầm đao đứng đó. Hắn muốn giết ta nhưng không hạ thủ được, cuối cùng bèn bỏ đi. Sau đó hắn mở La Sát Đường ra, muốn ta từ Ma nhập Phật, nhưng trong lòng hắn vẫn không biết như vậy là đúng hay sai, cho nên cuối cùng chỉ một suy nghĩ sai lầm mà nhập vào Ma đạo.” Vô Tâm than thở.

“Ta nghĩ, ta biết đại khái người là ai rồi.” Tiêu Sát đột nhiên nói.

“Tiêu huynh đệ hiểu nhiều biết rộng, ta cũng cảm thấy rất hứng thú với Tiêu huynh, nhưng không đoán ra lai lịch của người.” Vô Tâm mỉm cười.

“Người họ Diệp.” Tiêu Sát nói chắc nịch.

“Đúng vậy, người đoán không sai, trước khi gia nhập môn hạ Hàn Sơn tự, đúng là ta họ Diệp. Ta tên là Diệp An Thế, là con trai của Diệp Đĩnh Chi.”

“Diệp Đĩnh Chi? Tông chủ Ma giáo!” Lôi Vô Kiệt cả kinh.

“Người có thể khiến cho Thiên Ngoại Thiên, Tuyết Nguyệt thành, Thiên Hạ Phật tông, thậm chí triều đình coi trọng như vậy, ta nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể liên quan tới Diệp Đĩnh Chi.”

“Thiên Ngoại Thiên là cái gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Mọi người đều biết mười hai năm trước Ma giáo đông chinh, sinh linh một vùng đồ than, nhưng người thật sự hiểu Ma giáo không

nhiều. Ma giáo thực chất là gọi chung của ba mươi mấy giáo phái ngoại vực lớn lớn nhỏ nhỏ, trong đó nhánh quan trọng nhất chính là Thiên Ngoại Thiên. Tông chủ Ma giáo đời trước Diệp Đỉnh Chi chính là thủ tọa của Thiên Ngoại Thiên. Sau khi Ma giáo đông chinh thất bại đã lập ước định với võ lâm Trung Nguyên, trong mười hai năm không đạp nửa bước chân vào lãnh thổ Đại Huyền. Nghe nói trong ước định này còn bao hàm một người máu chót, người máu chót này được một người thần bí nhận nuôi, thời hạn cũng là mười hai năm. Chắc hẳn là người?" Tiêu Sát nói.

"Là ta, năm đó ta năm tuổi, theo cha cùng đông chinh. Sau đó được Vong Ưu nhận nuôi, hôm nay thời hạn mười hai năm đã đến, đúng ra ta nên trở lại Thiên Ngoại Thiên. Nhưng sau khi thả ta đi, ai biết Ma giáo có kéo nhau trở lại lần nữa không, cho nên có người muốn phế bỏ võ công của ta, có người muốn giam giữ ta, cũng có người muốn giết ta." Vô Tâm nói.

"Còn người thì sao, người muốn thế nào?"

"Ta muốn trở lại Hàn Sơn tự, tiếp tục nghe lão hòa thượng kia tụng kinh." Vô Tâm cười một tiếng.

Tiêu Sát sững sốt một hồi, đứng lên, khoanh tay trong ống tay áo, đi về phía trước vài bước, nhìn nước Vu Điền phía xa, nhỏ giọng nói: "Sinh ra đâu sống đủ trăm tuổi, mà nổi âu sầu tới ngàn năm." ("Sinh niên bất mãn bách, thường hoài thiên tuế ưu." - Bài thơ khuyết danh có gốc từ "Tây môn hành" thuộc Hán nhạc phủ.)

"Đến thời hạn mười hai năm, tất cả mọi người đều sẽ hành động, lão hòa thượng không ngăn cản được những người này cho nên lo âu tới mức phát điên rồi." Vô Tâm nói.

“Người ban nãy là Toái Không Dao - Vương Nhân Tôn đúng không?” Tiêu Sát hỏi.

“Đúng vậy, Toái Không Dao - Vương Nhân Tôn là bạn chí thân của phụ thân ta khi còn sống, hắn là đệ tử Thiên Sơn phái, khuyên cha đừng đông chinh nhưng không thành công. Cuối cùng hắn vốn định bỏ đi nhưng lại bị sư môn bức ép tham gia một trận chiến tiêu diệt Ma giáo. Sau trận chiến đó hắn lấy lý do đã báo đáp tình nghĩa của sư môn, ra khỏi Thiên Sơn phái, bái Hư Vọng Đại Sư của Đại Phạm Âm tự làm thầy. Nếu lúc đó hắn không rút khỏi sư môn, giờ hắn đã là chưởng môn Thiên Sơn phái.” Vô Tâm nói.

“Cũng là người trọng tình trọng nghĩa.” Lôi Vô Kiệt gật đầu khen.

“Ngày mai người sẽ chết.” Tiêu Sát đột nhiên thốt lên một câu như vậy. “Bây giờ người nên tìm một con ngựa tốt, thúc ngựa không dừng vó chạy về phía tây.”

“Nếu ta muốn chạy, trong Mỹ Nhân trang ta đã chạy được rồi.” Vô Tâm cười một tiếng: “Ta nói ta còn có việc chưa làm xong, đó là vì trước kia lão hòa thượng luôn nói mình muốn về nơi đây, giờ hắn đã không còn thi thể nhưng ta muốn dẫn hồn phách của hắn trở lại.”

“Ngày mai là đại pháp sự ba trăm tăng nhân, ắt sẽ kinh động toàn bộ nước Vu Điền, Cửu Long tự cách đây không xa. Đến lúc đó có bao nhiêu cao thủ chạy tới như vậy, người có lòng tin không?”

“Chuyện của ngày mai, để mai hẵng nói.” Vô Tâm đứng dậy, tăng bào màu trắng phát phơ giữa không trung.

“Nhưng có một điều ta vẫn không nghĩ ra.”

“Ồ? Người biết Thiên Ngoại Thiên, biết Vương Nhân Tôn, thậm chí còn biết Cẩn Tiên công công từng là Phong Vũ Kiếm - Trầm Tĩnh Chu danh chấn giang hồ, ta còn tưởng người nắm mọi thứ trong lòng bàn tay.”

“Điều duy nhất ta không hiểu là, sao người lại muốn dẫn theo hai người chúng ta? Chúng ta vốn là người không liên quan gì tới chuyện này cơ mà.” Tiêu Sắt nói.

“Đúng vậy! Nếu hẳn thật sự cần người giúp đỡ, đáng lẽ ra nên tìm hai cao thủ của Thiên Ngoại Thiên kia à?” Lôi Vô Kiệt cũng hỏi.

“Không phải đã nói rồi sao, ta thiếu tiền. Các người một người mặc áo lông cừu ngàn vàng, một người mặc áo phượng hoàng lửa, xem ra rất có tiền.” Vô Tâm đáp rất chân thành.

“Cái tên hòa thượng nhà người, dưới cuống lưỡi cứ như có một ngàn câu nói dối, lúc nào cũng có thể chuẩn bị bung ra.” Tiêu Sắt không biết phải làm sao.

“Riêng điều này, hai người các người lại rất giống nhau.” Lôi Vô Kiệt lầm bầm.

Vô Tâm đi về phía trước vài bước, đi thẳng tới bên mái hiên mới ngừng lại, đột nhiên rũ ống tay áo một cái, tấm ánh trắng lạnh lẽo, ngửa mặt lên trời cười lớn, ống tay áo bay phát phơ, lại đón gió bay lượn.

“Ta muốn cưỡi gió, hướng bắc bay

Hiên Viên tuyết lớn, bão đao đày

Ta muốn mượn thuyền mà đông tiến

Còn ai đón gió, đứng mê say
Ta muốn tung hoành vạm dậm mây
Rồng ngâm khiêu khích, ta chẳng rầy
Côn Luân tắm ánh dương phơi phơi
Tận cùng ngấm biển, núi với cây
Chim kia theo gió về tổ ấm
Dậm xa hun hút, hướng nào bay?"

Vô Tâm thu ống tay áo cúi đầu nhìn xuống dưới, lúc này Tiêu Sắt cũng ngẩng đầu nhìn hấn, khoảnh khắc đó hai người đều như thấy được chính mình trong mắt nhau!

"Ta sẽ không chết, ta còn muốn tới rất nhiều nơi." Vô Tâm nói rất nghiêm túc.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 18: Thần Thông La Sát Đường

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Lúc này trông người mới giống một cao thủ.” Tiêu Sát chuyển ánh mắt sang hướng khác, miễn cưỡng nói.

“Cao thủ hay không cao thủ không quan trọng, mấu chốt là ngày mai phải còn sống.” Vô Tâm cũng đưa mắt nhìn về phía trước: “Còn nữa, người đoán không sai, ta lựa chọn các người đúng là có nguyên nhân của ta.”

“Nguyên nhân gì?” Tiêu Sát hỏi.

“Khi ta tu luyện thành công Tâm Ma Dẫn, sư tôn nói trên đời chỉ có hai loại người không bị ta làm ảnh hưởng. Một loại trời sinh có tấm lòng trong sáng, không bị phạm trần xâm nhiễm, một loại là tâm tư quá sâu, như vực sâu vạn trượng, ngay chính mình cũng không nhìn thấy bản thân mình.” Vô Tâm nói.

“Chắc hẳn người trước là chỉ Lôi Vô Kiệt, người sau xem ra đang chỉ ta?” Tiêu Sát khoanh tay trong ống tay áo, nhìn như đang lơ đãng.

Vô Tâm chấp hai tay, cười không nói.

“VẬY TRẦM TĨNH CHU KIA LÀ LOẠI NÀO?” LÔI VÔ KIỆT ĐỘT NHIÊN HỎI.
“Hôm đó trong Đại Phạm Âm tự chẳng phai hấn đã phá Tâm Ma Dẫn của người hay sao?”

“Cẩn Tiên công công không phá vỡ được Tâm Ma Dẫn của ta, hấn đã thật sự chìm vào tâm ma của mình, chẳng qua ý niệm của hấn quá mạnh mẽ, chỉ vậy khôn hấn được một lát. Các người thì khác, khi các người đối mặt với ta sẽ không hề dao động.”

“Thế thì sao, gặp hai người không bị Tâm Ma Dẫn ảnh hưởng thì đã làm sao?” Tiêu Sát thờ ơ hỏi.

“La Sát Đường đã bị lão hòa thượng phá hủy, nếu như ta chết võ công trong đó sẽ bị thất truyền. Cho nên ta muốn truyền cho hai người các người mỗi người một môn võ công, mặc dù chỉ có thời gian một đêm, nhưng đối với các người cũng đã đủ rồi, như vậy sẽ không coi là phụ lòng lão hòa thượng.” Vô Tâm quay người, mỉm cười nhìn về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt đương nhiên vui mừng: “Là võ công gì vậy?”

“Nếu như ta không đoán sai, người dùng quyền?” Vô Tâm hỏi.

“Đúng.” Lôi Vô Kiệt gật đầu.

“Bách Hiểu Sinh trên giang hồ từng liệt kê Binh Khí Phổ, tập hợp bảy loại binh khí nguy hiểm nhất trong chốn võ lâm vào cùng một chỗ, đặt là ‘bảy loại vũ khí’. Trong đó nắm đấm cũng được xếp là một, nó không phải binh khí nhưng thắng cả binh khí! Hôm nay thứ ta muốn dạy người chính là Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Địch thần thông!” Vô Tâm khẽ mỉm cười, giọng nói đầy phong phạm cao thủ.

Lôi Vô Kiệt dờ ra: “Tên dài thế...”

“Coi chừng!” Vô Tâm đột nhiên đạp lên trước vài bước, hai tay áo phất lên, quyền phải chọt vung tới, tiếp đó đánh một bộ quyền pháp như nước chảy mây trôi.

Chẳng qua tuy Vô Tâm hết sức khí thế, đánh bộ quyền đó huỳnh hồn uy vũ, nhưng Tiêu Sắt lại nhú mày. Sau khi đánh xong bộ quyền pháp này, Vô Tâm hỏi Lôi Vô Kiệt: “Nhìn hết chưa.”

Lôi Vô Kiệt do dự chút rồi gật đầu một cái.

“Đánh thử đi.” Vô Tâm nói.

“Ừ.” Lôi Vô Kiệt đáp một tiếng cố gắng nhớ lại một chút, đánh lại bộ quyền pháp kia một lượt từ đầu đến cuối, hoàn toàn không hề sai lệch, chỉ có điều khí thế không mạnh mẽ như Vô Tâm.

“Được! Quả thật thông minh!” Vô Tâm khen. “Không hổ là đệ tử của Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường.”

Lôi Vô Kiệt cúi đầu nhìn nắm đấm của mình, rớt cuộc cũng nói ra nghi vấn của mình: “Nhưng, thứ cho ta ngu độn, bộ quyền pháp này có chỗ nào cao minh?”

Tiêu Sắt ‘hừ’ một tiếng: “Thằng ngu, hấn hừ người đấy. Đây không phải Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Địch thần thông gì, rõ ràng đây chính là Đại La Hán Quyền, võ công nhập môn của Thiếu Lâm Tự, dưới chân Tung Sơn bỏ hai mươi đồng tiền là mua được một quyển bí kíp, tiểu nhị trong quán trọ của ta cũng biết mấy chiêu mấy thức.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt đàn mặt ra.

“Nói bậy!” Câu ‘nói bậy’ này của Vô Tâm thốt lên đầy lẫm liệt: “Mật giáo từng có cao tăng khổ luyện môn ‘Đại Long Vương quyền’ cực kỳ bình thường suốt năm mươi năm, đánh cả mấy trăm ngàn lần, kiên trì tu luyện khiến nó trở thành ‘Ma Kha Long Vương Thần Thông’, trở thành một đại tông sư. Người có tấm lòng trong sáng trời sinh, quyền pháp đơn giản như vậy là thích hợp với người nhất.”

“Thật à?” Lôi Vô Kiệt thấy Vô Tâm nói đường hoàng trịnh trọng như vậy nhưng trong lòng vẫn không tin.

“Thật. Nhưng năm mươi năm thì lâu quá. Rõ ràng là một thiếu niên hoạt bát, chẳng lẽ phải tu luyện tới khi thành một lão già mới có thể vô địch thiên hạ? Rõ ràng là thời thiếu niên mới là lúc tung hoành võ lâm cơ mà! Người hãy nghe cho kỹ, bộ Đại La Hán Quyền vừa rồi chẳng qua chỉ là nửa trước, nửa sau mới là Phục Ma Quyền, hai bên cộng lại mới thật sự là Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Địch thần thông! Nửa sau tương đối khó, ta sẽ nắm tay dạy bảo người!” Vô Tâm bước lên trước một bước, nắm lấy tay Vô Tâm, quả thật là dạy bảo ‘tay nắm tay’.

Vô Tâm dẫn dắt Lôi Vô Kiệt xuất quyền trên nóc nhà, lúc đầu còn từng chiêu từng thức kỹ càng cẩn thận, thế nhưng về sau lại càng lúc càng nhanh, Tiêu Sát đứng bên dưới không cách nào thấy được động tác cụ thể, chỉ thấy một bóng trắng xen lẫn một vệt đỏ nhảy tới nhảy lui trên nóc nhà. Một lúc lâu sau hai người mới dừng lại, toàn thân Lôi Vô Kiệt đã ướt đẫm mồ hôi, thở hồng hộc, thần sắc Vô Tâm lại vẫn bình thản, dáng vẻ đàng đàng tự đắc, hán buông tay của Lôi Vô Kiệt ra, lui lại phía sau một bước: “Vừa rồi ta đã dẫn người đánh ba lần, người nhớ cả chứ?”

“Nhớ... nhớ.” Lôi Vô Kiệt thở hồng hộc đáp.

“Được! Đánh lại một lần cho ta xem.” Vô Tâm cười nói.

Lôi Vô Kiệt nghỉ ngơi trong chốc lát, điều chỉnh lại hơi thở rồi gật đầu một cái: “Được!” Ngay sau đó hấn vận chân khí, bước mạnh về phía trước một bước, khiến nóc nhà sụp mất một góc, mất tập trung một cái đã ngã thẳng vào trong miếu.

“Á!” Hấn nằm trong đống đổ nát kêu la thảm thiết.

“Được, học không tệ.” Vô Tâm ngồi xổm bên cạnh lỗ hổng kia, cười hì hì nhìn Lôi Vô Kiệt.

“Không tệ chỗ nào...” Lôi Vô Kiệt cười khổ, hấn muốn đứng dậy nhưng cảm thấy chân khí toàn đã trút sạch, thậm chí không còn sức động dậy.

Vô Tâm không buồn để ý tới cậu chàng, hấn đứng dậy quay người nhìn sang phía Tiêu Sát: “Tiếp theo tới phiên ngươi.”

“Ta không biết võ công, chỉ biết một chút khinh công dùng để chạy trốn. Ta không biết đánh đấm gì đâu, ngươi dạy ta được gì đây? Võ công đi trên mặt nước thật ra cũng không tệ, ta có thể chọn không?” Tiêu Sát hỏi.

“Tâm tư của ngươi quá nặng, không học được Phi Thiên Đạp Lãng thần thông. Học cũng chỉ nửa đường là rút.” Vô Tâm lắc đầu.

“Phi Thiên Đạp Lãng thần thông?” Tiêu Sát nhíu mày một cái. “Tên gọi của võ công La Sát Đường đều tùy tiện như vậy hay sao?”

“Không phải, có một số bí tịch võ công đã bị xóa tên, ta đặt bừa ấy mà.” Vô Tâm đáp rất thản nhiên.

“Thế nhưng trừ khinh công ra, người muốn truyền thụ võ công gì khác thì tìm lộn người rồi.” Tiêu Sắt nhún vai, có vẻ chẳng hề hứng thú với võ học tuyệt thế kia.

“Không tìm sai, võ công mà ta muốn truyền cho người không cần cơ sở gì cả, chẳng qua cần tốn một chút thời gian, hôm nay ta dạy người, e rằng phải rất lâu sau người mới có thể học.” Vô Tâm nháy tung người nháy xuống trước mặt Tiêu Sắt, đôi mắt có ánh sáng tím lưu chuyển.

“Đây là...” Tiêu Sắt cau mày.

“Thứ ta muốn dạy người, là Tâm Ma Dẫn!” Khóe miệng Vô Tâm hơi nhếch lên, trong mắt lóe lên ánh sáng tím.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 19: Hành Động Tùy Tâm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Một bộ quân cờ trắng đen.

Nhưng bên bàn cờ chỉ có một người ngồi, người này mặc trường bào màu đen, tay vẫn cầm quân cờ màu trắng.

“Đường Liên đến Cửu Long Tự à?” Một âm thanh không biết từ nơi nào truyền tới.

Người ngồi bên bàn cờ cười lắc đầu một cái: “Đến rồi, nhưng lại đến tay không.”

“Vì sao? Đường Liên thất thủ à?”

“Đúng vậy, vì có hai người bạn cũ xuất hiện.”

“Bạch Phát Tiên, Tử Y Hầu?”

“Đúng là bọn họ. Mặc dù công phu của Đường Liên đã có tiến bộ, là người tài năng xuất chúng trong lứa trẻ, nhưng đối mặt với cao thủ như vậy, e rằng chưa thể đấu nổi.” Người bên bàn cờ đặt quân cờ màu trắng xuống. “Đến người rồi.”

Trên bàn cờ đáp lại bằng một lỗ thủng nhỏ hiện lên.

“Người cầm cờ trắng lắc đầu một cái: “Mỗi lần đánh cờ với người lại hỏng mất một cái bàn cờ của ta, người tu luyện kiếm khí có mạnh hơn nữa cũng đâu cần phải khoe khoang với ta?”

“Cho nên hòa thượng kia đã bị Thiên Ngoại Thiên mang đi? Nếu thật sự là vậy, người không nên tới đây tìm ta đánh cờ.” Người kia không buồn để ý đến hắn.

“Không phải, trên tin tức đưa về có nói Thiên Ngoại Thiên không hề đắc thủ. Trong lúc bọn họ hỗn chiến, hòa thượng kia nhân cơ hội bỏ chạy, còn tiện tay mang theo hai đồng bọn của Đường Liên, sau đó không biết hắn đi đâu. Ta đoán chắc hắn chạy tới Đại Phạm Âm tự. Người từng là hảo hữu chí giao của cha hắn Vương Nhân Tôn đang ở đó, đó cũng là quê hương của sư phụ hắn Vong Ưu Thiên Sư.”

“Người vừa nói còn có hai người đi với Đường Liên? Là đệ tử Tuyết Nguyệt thành?”

“Không phải, trong thư Đường Liên nói có một người là con cháu Lô gia, hắn đi chuyến này vốn định tới Tuyết Nguyệt thành bái sư.”

“Đệ tử Lô gia? Gần đây Lô gia bảo đâu có đưa tin nói có đệ tử nào vào thành, chẳng lẽ là lừa đảo?”

“Không biết, Đường Liên luôn làm việc cẩn thận, cái này không cần phải lo.”

“Còn người khác là ai?”

“Nghe nói người còn lại không phải nhân sĩ giang hồ, không biết võ công, là một chủ quán trọ, đệ tử Lô môn nợ tiền hắn, cho nên

hắn đi theo. Đường Liên nói người này tâm cơ khá sâu, không phải hạng đơn giản.”

“Tên là gì?”

“Hắn họ Tiêu.” Người cầm cờ trắng nói đầy ẩn ý.

Người không thấy bóng dáng kia im lặng một lát, chợt hỏi lại: “Còn có tin tức gì khác không?”

“Có, còn là một cái tin rất xấu. Đúng như suy nghĩ của người, vị trong cung cũng chẳng ngồi yên nổi, cao thủ đệ nhị trong ngũ đại tổng quản, một tháng trước tổng quản chưởng hương Cẩn Tiên công công đã lặng lẽ rời khỏi đế đô, hơn nữa còn chạy thẳng tới nước Vu Điền.”

“Tâm Tĩnh Chu cũng đi cơ à, xem ra vị trong cung kia vẫn không tin tưởng chúng ta.”

“E rằng chưa bao giờ, hướng chi người cũng đâu có tin tưởng vị trong cung kia? Ý của trong cung là trong chuyện này ba chúng ta ít nhất phải có một người ra tay, nhưng hôm nay ba chúng ta một người đang luyện kiếm, một người đang đánh cờ, còn một người không biết đang uống rượu ở chỗ nào.”

“Lần này đáng lẽ ra nên do người đích thân xuất mã. Cho dù Đường Liên là người xuất chúng nhất trong đệ tử thế hệ này của Tuyết Nguyệt thành, nhưng một mình hắn cũng chẳng địch nổi nhiều cao thủ như vậy, chỉ riêng hòa thượng Vô Tâm kia cũng đâu có dễ đối phó?”

“Thủ tọa nói, nên cho người trẻ tuổi một số cơ hội rèn luyện.”

“Vậy giờ thì sao, người có định chạy tới Vu Điền không?”

“Ha ha ha, thủ tọa nói, việc rèn luyện của người trẻ tuổi vẫn chưa kết thúc.” Tâm trạng của người cầm cờ trắng có vẻ rất tốt, lại đặt nhẹ một quân cờ xuống.

Người kia đột nhiên im lặng, một lúc lâu sau, người cầm cờ trắng cảm thấy một chiếc lá rụng lướt qua trước mắt, khi ngẩng đầu lên đã có một người mặc áo xanh đứng đó, tay cầm một thanh kiếm hẹp và dài.

“Người muốn đi một mình trước?” Người áo đen phủi lá trên thân thể, đứng lên.

“Chuyện liên quan tới an nguy của Trung Nguyên, không phải trò đùa đâu.” Người áo xanh đáp rất dứt khoát.

“Người ấy, đúng là quá coi trọng chuyện quốc gia đại sự. Một đứa trẻ mới mười bảy tuổi, có thể gây gia bao sóng gió cơ chứ?” Người áo đen thở dài nói.

“Là một đứa trẻ mười bảy tuổi học được tất cả võ công của La Sát Nội Đường, hơn nữa còn là tông chủ đương nhiệm của Thiên Ngoại Thiên.”

“Thế thì sao? Trong Tuyết Nguyệt thành ít nhất cũng có bảy tám người có võ công như hắn, trong cung chắc phải đến mười, Đường môn có mấy người? Lôi gia bảo có mấy người? Chẳng lẽ lại sợ hắn à?”

“Vậy Tuyết Nguyệt thành có mấy người? Mười sáu tông phái Ma giáo ở ngoại vực có bao nhiêu người?” Người áo xanh hỏi ngược lại hắn.

“Người muốn bảo vệ thiên hạ, thế nhưng chưa chắc người của Ma giáo lúc nào cũng nghĩ tới chuyện tấn công thiên hạ. Nói cho cùng thì ước hẹn mười hai năm đã đến, vốn hẳn cũng nên đi, bây giờ chúng ta ép hẳn ở lại, chẳng lẽ muốn thành loại tiểu nhân bội tín bội nghĩa hay sao?”

“Ý của thủ tọa ra sao?”

“Ý của thủ tọa rất đơn giản, mười hai năm trước Ma giáo đông chinh, Tuyết Nguyệt thành không sợ, mười hai năm sau một thiếu chủ trở về núi, Tuyết Nguyệt thành càng không sợ. Chuyện của giới trẻ cứ do giới trẻ giải quyết, không giải quyết được mới tới phiên mấy lão già chúng ta ra tay. Ba ngày trước thủ tọa đã đưa thư cho Đường Liên, chắc bây giờ Đường Liên đã nhận được rồi.”

“Trên thư được gửi đi viết gì?”

“Chỉ có bốn chữ.”

“Bốn chữ nào?”

“Hành động tùy tâm.”

Người áo xanh ngắt ra: “Hành động tùy tâm?”

“Giống như bức thư sư tôn viết cho chúng ta mười hai năm trước, hành động tùy tâm.” Người áo đen cười nói.

“Cái tên Bách Lý Đông Quân vẫn làm xằng làm bậy như vậy.” Người áo xanh trầm tư một lúc lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, thu kiếm lại, trong chớp mắt bóng xanh đã biến mất không còn tăm hơi.

“Này, có đánh cờ không thế?” Người áo đen cao giọng hỏi.

Không ai trả lời hắn, chỉ có bàn cờ trước mặt đột nhiên nổ tung.

Người áo đen bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Tính khí vẫn nóng nảy như trước, thế này biết tới năm nào tháng nào mới tu luyện thành công Chỉ Thủy Kiếm Pháp yêu cầu trong lòng phải tĩnh lặng như nước?”

Tòa thành biên giới Tất La, Cửu Long tự.

Đường Liên đứng trong sân cửa chùa, thả con bồ câu đưa thư trong tay bay đi.

Vô Thiên đứng bên cạnh hắn, cúi đầu hỏi: “Trong thư viết gì?”

“Sư tôn chỉ viết bốn chữ.” Đường Liên ngẩng đầu nhìn trắng sáng, hơi thất thần.

Vô Thiên sửng sốt một hồi, niệm phật một tiếng: “A Di Đà Phật.”

“Không phải bốn chữ này.” Đường Liên lắc đầu một cái.

Vô Thiên cười một tiếng: “Đường huynh, tiểu tăng chỉ niệm Phật thôi mà.”

Đường Liên khôi phục tinh thần, không khỏi mỉm cười: “Ta thất thần ấy mà. Nhưng ta không hiểu bốn chữ mà sư tôn viết, hành động tùy tâm, thế nào là hành động tùy tâm? Trong Phật pháp có giải thích câu này không?”

Vô Thiên trầm tư trong chốc lát rồi nói: “Phật viết, tùy tâm, tùy tính, tùy duyên.”

Đường Liên nghe vậy thở dài nói: “Ta sinh ra và lớn lên ở Đường môn, môn quy nghiêm ngặt, trước mười hai tuổi tu luyện tâm pháp

độc thuật ở Nội Phòng Lục môn, mười sáu tuổi luyện thành tất cả thủ pháp ám khí của Ngoại Phòng Tam Thập Lục môn, khi mười bảy tuổi đi tới Tuyết Nguyệt thành, bá sư tôn làm thầy, đến nay đã chín năm. Mọi chuyện trong hai mươi sáu năm này dường như đã được định sẵn, ta chỉ cần hoàn thành là được. Tùy tâm, tùy tính, tùy duyên, ba từ này ta đều không hiểu nổi. Nếu Vô Tâm quan trọng như vậy, sao sư tôn không hạ tuyệt sát lệnh của Tuyết Nguyệt thành cho ta?”

“Tuyệt sát lệnh? Đường huynh cho rằng Vô Tâm sư đệ đáng chết?” Vô Thiên do dự một chút rồi hỏi.

“Không đáng chết.” Đường Liên lắc đầu. “Nhưng nếu trong thư sư tôn đưa tới viết vậy, ta sẽ không do dự.”

Vô Thiên thở dài, không nói gì.

“Đúng rồi, Vô Thiên đại sư, vẫn chưa hỏi người, Vô Tâm là người ra sao?” Đường Liên đột nhiên hỏi.

“Tiểu tăng rời khỏi Hàn Sơn tự từ rất sớm, chỉ sống cùng Vô Tâm mấy tháng, khi đó hẳn vẫn chỉ là một tiểu đồng cho nên thực ra ta cũng không biết Vô Tâm là người ra sao. Chẳng qua khi còn bé có một việc mà đến giờ ta vẫn còn ấn tượng, hôm đó tiểu tăng luyện quyền trong chùa, Vô Tâm ngồi trên mái hiên, sau khi tiểu tăng luyện quyền xong đột nhiên nói: ‘Đây chính là Kim Cương Phục Ma thần thông? Thế nhưng lòng phục ma nặng như vậy có khác gì ma đạo cơ chứ?’ Lúc đó tiểu tăng không hiểu, Vô Tâm lại nói tiếp: ‘La Hán cũng trừ ma gọi là ‘giết gian tà’, là giết hết gian tà phiền não, không phải loại trừ tà ma bên ngoài mà là tà ma trong lòng. Lúc đó tiểu tăng đã gia nhập Phật môn sáu năm, tu luyện Kim Cương Phục Ma thần thông cũng đã ba năm, nghe lời đấy như sét đánh ngang tai,

trầm tư một lúc lâu, khi quay người lại đã không thấy Vô Tâm đâu cả. sau đó tiểu tăng thầm nghĩ những lời Vô Tâm đã nói, luyện lại bộ Kim Cương Phục ma thần thông này nhưng lại cảm thấy những nghi hoặc trước kia trong quyền pháp đều được giải quyết dễ dàng. Khi sư phụ Đại Giác của Cửu Long tự tới Hàn Sơn tự, vừa vận luyện Phục Ma thần thông tới cảnh giới tầng thứ tư.” Vô Thiên nói.

“Nếu không phải đại sư huynh tự mình nói ra, không thể tin nổi đây là lời mà một đứa trẻ mới năm tuổi có thể nói ra.” Đường Liên gật đầu. “Đường mỗ cả gan hỏi đại sư một câu: Hiện giờ có phải lòng hàng ma của chúng ta quá nặng hay không?”

“Vô Tâm không phải ma, sư phụ cũng không phải ma, chẳng qua do ngoại ma quấy nhiễu mà thôi.” Vô Thiên trầm giọng đáp.

“Cho nên Vô Thiên đại sư, ngày mai người định làm thế nào?” Đường Liên lại hỏi.

Vô Thiên suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Hành động tùy tâm.”

Đường Liên nhìn Vô Thiên một cái, nhưng thấy ánh mắt Vô Thiên thẳng thắn không hề có ý đùa giỡn, thở dài nói: “Vốn ta cho rằng lòng của đại sư đã cứng như đá tảng.”

Đâu phải lão hòa thượng trong gian nhà, nói cứng như đá tảng gì chứ.” Vô Thiên bước về phía trước một bước, nhảy lên mái hiên: “Đường huynh cứ từ từ suy nghĩ, tiểu tăng đi ngủ đây.”

Đường Liên ngậy ra một chút, hòa thượng kia luôn lộ vẻ chính khí không cười nói tùy tiện, nhưng lúc này lại để lộ đôi phần tâm tính của thiếu niên khiến hắn rất bất ngờ. Vô Thiên trên mái hiên quay người, trường bào phát phơ, mỉm cười dưới ánh trăng, cũng có vài

phần phong thái của sư đệ Vô Tâm, hấn cao giọng nói: “Cái gọi là hành động tùy tâm, tùy tính, tùy duyên, là chỉ cần không cần suy nghĩ quá nhiều, khi gặp phản ứng đột nhiên hiện lên trong lòng, chính là lòng của thí chủ.”

Đường Liên ngây ra một chút, lại thấy áo bào xám trên mái hiên lóe lên, đã không thấy Vô Thiên đâu cả. Còn trong đại điện sau lưng vang lên tiếng tụng kinh nhè nhẹ. Đường Liên cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn phương xa nói: “Hành động tùy tâm, đây là đạo lý mà sư tôn muốn dạy ta lần này sao? Đường Liên đã nhớ rồi.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 20: Lậu Tẩn Thiên Thông

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Sắc trời dần sáng.

“Hòa thượng, bọn họ tới rồi.” Tiêu Sát đứng lên ngáp một cái, đi tới bên vách núi, nhìn mấy trăm hòa thượng đứng chi chít bên dưới, giờ phút này bọn họ đang ngồi rất chỉnh tề, tay vang lên tiếng chiêng trống, đồng thời tụng kinh, trong mảnh đất rộng lớn đó dâng lên chút ý Phật. Ngay cả người lười biếng như Tiêu Sát cũng phải nghiêm túc hẳn lên: “Ba trăm hòa thượng tụng kinh độ người tại nơi hoang vắng, còn mang nhiều thiên ý hơn so với đại điển tế trời của hoàng gia.”

“Đó là...” Lôi Vô Kiệt đột nhiên chỉ về một nơi xa xa, lại thấy phía sau ba trăm hòa thượng tụng kinh đột nhiên có một tầng nhân vạm vỡ xách đao đứng dậy. Ánh mắt tầng nhân cầm đao lạnh lùng nhìn phía trước, nơi đó có chín con tuấn mã, trên tuấn mã là vài hòa thượng đang đang cưỡi, cũng đang chạy về phía này.

“Là Vương Nhân Tôn.” Tiêu Sát nghiêng đầu nhìn sang phía Vô Tâm. “Có vẻ hẳn không hề ước định nhượng bộ lui binh với người như vậy, lần này, có vẻ hẳn đã đưa ra một quyết định hoàn toàn khác so với mười hai năm trước.”

“Vào thôi.” Vô Tâm lạnh lùng nhìn một cái, không nói gì tiếp, chỉ chậm rãi bước vào trong ngôi miếu đồ nát.

Còn dưới chân núi, Vương Nhân Tôn cắm thanh giới đao trong tay xuống đất, hai mắt nhắm nghiền, thở một hơi rất dài.

Trước mặt hắn là bảy vị đại tông Phật đạo của Cửu Long tự: Đại Giác, Đại Hoà, Đại Uy, Đại Quan, Đại Mặc, Đại Vọng, Đại Phổ đại sư cùng với hòa thượng Vô Thiên, Đường Liên đang thúc ngựa chạy tới.

“Ai vậy?” Đường Liên hỏi.

“Đại Phạm Âm tự, Pháp Diệp Tôn Giả.” Vô Thiên hơi cau mày, trong ấn tượng của hắn, vị Pháp Diệp Tôn Giả này vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, thi thoảng nghe được vài lời đồn lại đều là những hành động hoang đường như uống rượu ăn thịt, ngược lại chưa từng nghe nói vị tôn giả này còn biết võ công, lại càng không biết vì sao hắn đột nhiên giơ đao cản đường.

Nhưng ngay lúc này, Vương Nhân Tôn đột nhiên mở mắt, chọt rút thanh đao trên mặt đất lên, vung ngang đao về phía chín người, đao kinh vô thượng thổi tung bụi bặm trên mặt đất, sắc máu lóe lên, chín người vội vã bỏ ngựa nhảy lên một cái, còn chín con tuấn mã đã lập tức bị đao kinh chém thành hai nửa.

Máu rơi như mưa, cho dù là Đường Liên cũng không nhịn được than thở: “Sát tính quá nặng! Đao kinh quá mạnh!”

Wương Nhân Tôn lại cắm mạnh đao vào trong đất, gầm lên một tiếng: “Ngừng!”

Đại Giác thiền sư cầm đầu thân mặc áo cà sa màu vàng, mặt mày hiền hậu, thấy cảnh tượng như vậy không khỏi tưng khẽ: “A Di Đà Phật.”

Mấy vị thiền sư khác sau lưng cũng cúi đầu niệm Phật, Đại Giác thiền sư thở dài: “Pháp Diệt Tôn Giả buông đao đồ tể đã mười hai năm, sao lại phạm vào sát giới?”

“Vốn ta định làm hòa thượng cả đời để chuộc lỗi nhưng lại phát hiện thật ra từ lâu rồi đã chẳng thể quay lại được. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cầm đao lên mới có chút cơ hội chuộc tội.” Vương Nhân Tôn lại nhắm mắt, Toái Không Đao của hắn khác hẳn những đao pháp bình thường, mỗi lần xuất đao đều là một quá trình minh tưởng.

“Pháp Diệt Tôn Giả đao pháp thông thần, mười hai năm trước lão nạp đã từng lãnh giáo. Chẳng qua bên phía lão nạp có chín người hàng ma, một thanh Pháp Giới đao của tôn giả có giữ nổi không?”

“E rằng không ngăn nổi cả chín, hòa thượng nhà ngươi cảm thấy ta giữ được mấy người lại?” Tay của Vương Nhân Tôn nhẹ nhàng chạm vào cán đao.

“Pháp Diệt Tôn Giả, ngươi động sát tâm rồi.” Giọng nói của Đại Giác thiền sư nặng thêm vài phần.

“Đúng! Ta động sát tâm rồi!” Vương nhân tôn nắm chắc cán đao, lại rút chuôi đao ra.

“Vô Thiên, ngươi và Đường thí chủ của Tuyết Nguyệt thành ngăn hẳn lại!” Đại Giác thiền sư tung người nhảy một cái, xuất chưởng đánh về phía Vương Nhân Tôn, một chưởng kia vung tới đã thấy vô

số chưởng ảnh hư hư ảo ảo xuất hiện, trình độ Thiên Phật Thủ của Đại Giác thiền sư e rằng đã đạt tới cảnh giới nhập hóa. Vương Nhân Tôn không dám đón đỡ, đột nhiên nhấc đao rút lui. Đại Giác thiền sư thấy Vương Nhân Tôn né tránh cũng không đuổi, cùng sáu vị đại sư khác chạy lên sườn núi.

Wương Nhân Tôn ổn định lại nhịp bước, nâng đao định đuổi theo, lại chợt nghe bên tai vang lên một tiếng ‘viu’, vội vàng quay người vung mạnh thanh đao lên, đánh rơi mũi đinh lấp lánh ánh sáng lạnh xuống đất.

“Thấu Cốt Đinh của Đường môn?” Vương Nhân Tôn cau mày. “Lần này còn có cả người của Đường môn, chẳng lẽ võ lâm thiên hạ thật sự muốn ép một đứa bé vào chỗ chết như vậy ư? Người là đệ tử của ai, Đường Hoàng? Đường Huyền? Hay là Đường Liên Nguyệt?”

Đường Liên nguyệt ra một chút, hấn chưa từng nghe tới tên Pháp Diệp Tôn Giả, thế nhưng người này vừa mở miệng đã gọi tên ba vị trưởng lão không nhập thế, chuyên truyền võ học cho đệ tử, có vẻ hiểu rất rõ về Đường môn, hấn ôm quyền: “Tại hạ Đường Liên, trước mười sáu tuổi học tập tuyệt kỹ phòng ngoài ở chỗ sư phụ Đường Liên Nguyệt, sau đó nhận lệnh của sư phụ tới Tuyết Nguyệt thành, hôm nay là đệ tử dưới trướng thành chủ Bách Lý Đông Quân của Tuyết Nguyệt thành.”

“Người là đệ tử của tên Bách Lý Đông Quân kia? Được, vậy ta không giết người. Hòa thượng này là ai? Sao trông quen vậy, hình như đã gặp rồi, là đệ tử của Đại Giác à?” Vương Nhân Tôn quay sang hỏi Vô Thiên.

Vô Thiên chấp tay đáp: “Bản tằng là môn hạ đệ tử của Vong Ưu thiên sư, Vô Thiên. Tạm thời đang ở Cửu Long tự tu luyện Kim Cương Phục Ma thần thông.”

“Vong Ưu? Xem ra đều là đệ tử của cố nhân. Cho nên người ở trên kia là sư đệ của ngươi?” Vương Nhân Tôn hỏi.

“Vâng.” Vô Thiên trả lời rất dứt khoát.

“Như vậy ta hỏi ngươi, muốn tới cứu hấn hay tới giết hấn?” Vương Nhân Tôn trầm giọng hỏi.

“Không biết.” Vô Thiên lắc đầu.

“Không biết?” Vương Nhân Tôn cau mày.

“Xin tôn giả cho tiểu tằng một đáp án.” Vô Thiên cúi đầu.

“Đáp án đều trong đao này, tự mình tới tìm đi.” Con ngươi của Vương Nhân Tôn co lại, xiết chặt thanh đao trong tay.

“Chẳng hay trước lúc xuất gia tôn giả có danh tính ra sao?” Đường Liên chợt nhớ tới một người bèn hỏi.

“Vương Nhân Tôn.”

“Toái Không Đao!” Nghe tới cái tên này, Đường Liên bật thốt lên. Toái Không Đao một đao phá vỡ bầu trời mênh mông, được xưng là bá đao vừa xuất, đao ý qua ba ngày vẫn lưu lại khí tức, mười hai năm trước đây được liệt vào một trong ba thanh đao của thiên hạ, cùng nổi danh với với Côn Ngô Đao của trưởng lão Tuyết Nguyệt thành Diệp Mộ Bạch!

Vương Nhân Tôn đột nhiên vung đao lên, cao giọng nói: “Tới tìm câu trả lời của ngươi đi!”

Còn trong ngôi miếu đồ nát, Vô Tâm lấy từ trong trường bào của mình ra một cái bọc, thần sắc trịnh trọng, chậm rãi bước tới mở bọc lấy đồ ở trong ra đặt trên bệ thờ Phật.

“Đây là cái gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sát cau mày nhìn một lúc lâu rồi nói: “Chẳng lẽ đây là xá lợi trong truyền thuyết?”

“Xá lợi?”

“Có một số cao tăng sau khi viên tịch, sau khi hỏa thiêu vẫn có những vật thể như trân châu không tan chảy cũng không bị đốt cháy, bèn gọi là xá lợi. Kinh Phật có nói xá lợi tử là thông qua các loại tội luyện của công đức như ‘Lục Ba La Mật’ và ‘Giới Định Tuệ’, là được đạo lực của Giới Định Tuệ từ người tu hành tạo thành, là biểu tượng tấm lòng kết hợp với Phật. Mỗi viên xá lợi đều hết sức quý giá, là thánh vật của Phật gia.” Tiêu Sát giải thích.

Vô Tâm chậm rãi đặt viên xá lợi kia lên bệ thờ rồi chậm rãi bước xuống: “Mọi người đều nói sau khi lão hòa thượng chết thân thể lập tức hóa thành tro bụi nhưng thực ra trong tro bụi kia còn lưu lại một viên xá lợi. Cho dù phải đi xa ngàn dặm ta cũng muốn mang xá lợi này về nước Vu Điền, khi còn sống lão hòa thượng không về được nơi này, sau khi chết nên đưa ông ấy về.”

Sau khi Vô Tâm nói xong bèn ngồi ngay ngắn xuống, nhắm mắt lại, tay về Phật châu, cùng tụng kinh theo ba trăm hòa thượng dưới núi.

Theo tiếng tụng kinh đó, viên xá lợi tử kia đột nhiên tỏa ra từng luồng sáng vàng kim, trên bệ thờ phật như xuất hiện một bóng người mờ mờ ảo ảo...

“Tiêu Sát, đây...” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, không nhịn được lên tiếng hỏi, lại bị Tiêu Sát giơ tay ngăn lại, Tiêu Sát gật nhẹ đầu: “Đừng nói.”

Theo tiếng tụng kinh, bóng người trên bệ thờ Phật kia càng lúc càng rõ, là một lão tăng khoác áo bào màu xám, lông mi bạc trắng, gương mặt hiền từ. Lão tăng đi xuống từ bệ thờ Phật, nhìn Vô Tâm ngồi xếp bằng trên mặt đất, cúi người xuống nhẹ nhàng xoa đầu hắn: “Đứa trẻ này...”

“Sự phụ!” Vô Tâm vẫn luôn gọi Vong Ưu đại sư là lão hòa thượng, nhưng cuối cùng vào thời điểm này lại gọi hai tiếng ‘sự phụ’. Hắn quỳ rạp xuống đất, hai mắt trào lệ.

“Trẻ ngoan chớ khóc.” Vong Ưu khẽ mỉm cười: “Đến đây làm gì, con nên về nhà đi.”

“Nhà của Vô Tâm chính là Hàn Sơn tự.” Vô Tâm nức nở nói.

“Đứa nhỏ ngốc này, Hàn Sơn tự chẳng qua là nơi con sống tạm mà thôi, bây giờ con đã trưởng thành, nên về nhà đi. Nhà của con là một nơi tự do, là chốn bên ngoài, là Thiên Ngoại Thiên.” Vong Ưu lắc đầu.

“Đệ tử chỉ muốn trở về Hàn Sơn tự.” Giờ phút này Vô Tâm như một đứa trẻ quật cường, vẫn lặp lại câu này.

“Đúng là đứa nhỏ ngốc, chỉ có đám người kia mới cảm thấy con sẽ trở thành mối lửa lật đổ thiên hạ.” Vong Ưu thở dài đứng dậy quay lưng lại.

“Sư phụ! Xin hãy chỉ đường cho Vô Tâm.” Rốt cuộc Vô Tâm cũng ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng Vong Ưu.

“Thật ra ta vẫn cảm thấy chúng ta không phải thầy trò, chỉ là bầu bạn với nhau cùng đi một đoạn đường mà thôi. Hôm nay ta đã đi hết đường, quãng đường còn lại con phải tự mình đi tiếp. Con chỉ cần nhớ một câu, đừng quay đầu lại.” Vong Ưu không nhìn Vô Tâm nữa, bước từng bước về phía trước, hình bóng cũng từ từ tiêu tán.

“Vô Tâm cần tuân pháp chỉ của sư phụ!” Vô Tâm dập đầu nói.

“Đây là quý... à?” Lôi Vô Kiệt run rẩy nói.

“Nghe nói trong Lục Thần Thông của Phật môn có một môn tên là ‘Lậu Tẩn Thông’, dù người ta đã chết rồi nguyên thần vẫn có thể giữ được bất diệt, mãi tới khi chút chấp niệm phàm trần cuối cùng tan mất.” Đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Sát thấy nguyên thần không tiêu tan sau khi chết, cuối cùng vẫn là Phật pháp ảo diệu, không thể nói bừa.

Vô Tâm đứng dậy, lau nước mắt trên mặt, trường bào vung lên, lại hóa thành hòa thượng hoạt bát phong độ lúc trước, dường như đã hoàn toàn quên bằng bản thân vừa cúi rạp trên mặt đất khóc lóc âm ỉ. Hấn hắng giọng nói cái rồi trầm giọng nói: “Đi thôi!”

“Lúc này rồi, đừng có ra dáng áo trắng như tuyết nữa. Chúng ta đều thấy chuyện vừa nãy rồi.” Tiêu Sát châm chọc hấn.

“Ài, vốn muốn trở thành loại hòa thượng thần tiên bất cần đời lại cao ngạo trước trần thế, ai mà ngờ được ta lại chẳng nở bỏ một lão hòa thượng như vậy, thất sách thất sách quá.” Vô Tâm cười mỉm nói: “Nhưng lão hòa thượng đã nói rồi đấy, phải tự đi con đường

trước mặt. Mặc dù sau khi ông ấy chết, con đường đầu tiên của ta chính là vách đá sâu vạn trượng.”

“Vong Ưu đại sư có Phật pháp ảo diệu, nhưng có đôi lời không đúng. Quãng đường còn lại, người không phải đi một mình.” Tiêu Sắt nói đầy ẩn ý.

“Ồ?” Vô Tâm suy tư, cười một tiếng.

“Còn có chúng ta cùng đi.” Lôi Vô Kiệt cười nói, bước nhanh ra phía cửa.

Tiêu Sắt hai tay khoanh trong ống tay áo, cũng lười biếng đi theo, Vô Tâm cười một tiếng, lắc đầu một cái đi phía cuối. Rốt cuộc ba người kè vai đi ra khỏi miếu, một người quần áo đỏ như máu ánh mắt trong veo, một người quần áo trắng như tuyết khoe miệng luôn mỉm cười, một người mặc áo lông cừu ngàn vàng đi hai bước lại ngáp một cái. Chỉ có một điều giống nhau, trong con mắt cả ba người đều cháy lên ánh sáng chỉ thuộc về thiếu niên.

“Là bọn họ à?” Tiêu Sắt đi tới cửa, lười biếng hỏi.

“Đúng là họ.” Vô Tâm cười đáp.

Bên ngoài miếu là bảy tầng nhân mặc cà sa ngồi ngay ngắn tại đó, có người mặt mày từ bi mỉm cười không nói, có người như La Hán trợn mắt, có người lại cúi đầu nhắm mắt như đang giả vờ ngủ.

Bản Tướng La Hán trận!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 21: Bản Tướng La Hán Trận

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Ta tới phá trận!” Lôi Vô Kiệt bước lên một bước.

“Người vốn là đệ tử Tuyết Nguyệt thành cơ mà, định đối đầu với Phật môn thánh tông à?” Tiêu Sắt liếc hẩn một cái.

“Không sao, chẳng phải ta còn chưa nhập môn à, hơn nữa ta thấy đại sư huynh còn chưa tới, nếu hẩn tới ta lập tức bỏ chạy là được.” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng.

“Đây là Bản Tướng La Hán trận, rất khó phá.” Vô Tâm nhìn Đại Giác ngồi quỳ chính giữa chấp tay chữ thập giữ trạng thái thiền định, nói đầy ẩn ý.

“Có phá được hay không, phải phá thử mới biết được.” Lôi Vô Kiệt bước tới một bước, bước này đi vào trong trận, chỉ cảm thấy bên tay phải có một quyền đánh tới, là hòa thượng Kim Cương trợn mắt kia.

“Quả nhiên tính tình không tốt.” Lôi Vô Kiệt cũng đánh một quyền ra, cũng dùng võ công Phật môn, còn là loại ngay tiểu đồng bảy tuổi trong Thiếu Lâm tự cũng có thể đánh một lượt ra dáng, Đại La Hán quyền. Hai quyền giao nhau, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy khí huyết cuộn

lên trước ngực. Hòa thượng kia cũng không chịu nổi, lực trong quyền của hắn thắng ở bá đạo mạnh mẽ, thế nhưng quyền của Lôi Vô Kiệt cũng rất bá đạo. Sau một quyền không ăn thua gì, hòa thượng quát lớn: “Thí chủ là ai!”

“Phó trang chủ Tuyết Lạc Sơn Trang, Tiêu Vô Sát!” Lôi Vô Kiệt cao giọng đáp.

“Cút!” Tiêu Sát tức tối mắng một tiếng, Lôi Vô Kiệt mới đi cùng mình có mấy ngày mà đã lây tính láu cá rồi, thuận miệng bịa chuyện mà mặt không đỏ thỏ không gáp.

Hòa thượng kia nhíu mày một cái, có lẽ đang nghĩ xem rốt cuộc Tuyết Lạc sơn trang là môn phái nào, nhưng cuối cùng lại không nghĩ ra: “Chẳng hay vì sao thí chủ lại chặn đường?”

“Nơi này chỉ có một người muốn về nhà, người chặn đường là đại sư mới đúng.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu.

Hòa thượng ngây ra một chút, không ngờ trong lời nói của Lôi Vô Kiệt lại rất có thiên ý, mặc dù hắn xếp vào vị trí Nội Mục La Hán trong Bản Tướng La Hán trận, nhưng thật ra tính cách hiền lành, trong số chư vị thánh tăng của Cửu Long tự hắn tinh thông Phật pháp chỉ sau trụ trì Đại Giác thiền sư, lập tức chìm vào trầm tư. Một hòa thượng cầm hàng ma xử bên cạnh thở dài nói: “Đại Hoài sư huynh, đây không phải lúc nhập thiền.”

Đại Hoài vội phản ứng lại: “Lời nói của thí chủ thật sắc bén!”

“Cái gì mà sắc bén với không sắc bén, ta chẳng hiểu.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu một cái: “Cứ đánh đi.” Nói xong lại xuất quyền đánh tới, trận chiến này hắn cố tình dùng kế, không muốn bại lộ lai lịch sư môn,

chỉ dùng Đại La Hán Phục Ma Vô Địch Kim Cương thần thông mà Vô Tâm truyền thụ đêm qua.

“Đừng coi thường bần tăng!” Đại Hoà thiền sư cũng bước tới một bước, xuất chưởng đánh ra. Hắn thấy quyền pháp mà Lôi Vô Kiệt sử dụng chỉ là Đại La Hán quyền cơ bản nhất của Phật môn, trong lòng vốn đã hơi tức giận, cho rằng đối phương khinh thường mình, đang cố tình khiêu khích, thế nhưng sau vài chiêu lại phát hiện bộ Đại La Hán quyền của đối phương ẩn giấu huyền cơ, tuy quyền pháp vẫn là Đại La Hán quyền mạnh mẽ hùng hồn, nhưng thân pháp lại như nước chảy mây trôi, khó mà đoán trước được, chiêu số nhìn rất bình thường có sát cơ mờ mờ ảo ảo, trong lòng thầm kinh hãi, không ẩn giấu nữa, chưởng lực lập tức tăng lên tới chín tầng uy lực.

Đây là lần đầu tiên Lôi Vô Kiệt sử dụng bộ quyền pháp này, tuy không thuận tay bằng Vô Phương quyền nhưng cảm thấy mỗi quyền đánh ra trong lòng lại thoải mái thêm một chút, lúc đầu đánh còn không lưu loát, nhưng về sau càng đánh càng thuận lợi, thân pháp như tản bước trong sân vắng, quyền kính cuộn cuộn không ngừng như dờn non lấp bể.

“Hòa thượng, người cảm thấy thằng ngốc này phá được mấy La Hán?” Tiêu Sát quay sang hỏi.

Vô Tâm lắc đầu đáp: “Chắc chẳng phá được một ai.”

“Thiếu tin tưởng đến vậy sao?” Tiêu Sát khoanh tay trong ống tay áo, lười biếng nói: “Đó là phó trang chủ của Tuyết Lạc sơn trang ta đấy, không đánh nổi một người chẳng mất mặt quá ư.”

“Bản Tướng La Hán trận, vốn không phải chuyện một người hay bảy người, khi kết trận bảy người sẽ như một người, một người

cũng như bảy người. Lôi... Tiêu Vô Sát còn chưa rơi xuống hạ phong chẳng qua vì Bản Tướng La Hán trận chỉ mới kết thành hình, chưa tạo thành ý mà thôi.” Vô Tâm nói.

“Xem ra đối thủ còn chưa coi Tiêu Vô Sát này ra gì.” Tiêu Sát thở dài ngao ngán.

Đại Hoài thiền sư kia tu luyện Đại Như Lai ẩn đã vài chục năm, nhưng tỷ thí với một thiếu niên vài chục hiệp vẫn không chiếm được thượng phong, không khỏi lo lắng. Còn thiếu niên kia càng đánh càng vui vẻ, khoe miệng còn mỉm cười, trong lòng hấn không khỏi nghĩ thầm: Chẳng lẽ thiếu niên này còn lưu lại sát chiêu? Chương pháp lập tức rối loạn, mấy lần thiếu chút nữa bị thiếu niên này đánh trúng.

Lúc này Đại Giác thiền sư vẫn luôn nhắm mắt rớt cuộc cũng mở mắt, trầm giọng nói: “Đại Hoài, vào trận.”

Đại Hoài thở dài một tiếng, lui lại một bước, bảy hòa thượng kia lấy Đại Giác làm trung tâm, quay thành một nửa hình tròn, vây lấy Lôi Vô Kiệt.

“Trận thành rồi.” Vô Tâm phẩy ống tay áo, bước tới một bước.

Tiêu Sát lại phát tay ngăn hấn lại: “Đây là cơ hội hiếm có của hấn, chẳng bằng xem thêm một lúc.”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy sau khi Đại Hoài lui lại một bước, toàn bộ trận pháp đã thay đổi, người vung quyền với hấn vẫn chỉ có mình hòa thượng Đại Hoài kia, nhưng cảm thấy chương lực vô cùng vô tận, từng tầng nối tiếp nhau, không dám khinh thường, đôi mắt lập tức đỏ bừng lên.

“Hỏa Chước thuật?” Đại Giác thiền sư lập tức nhìn ra võ công của Lôi Vô Kiệt.

“Sự phụ nói trong thiên hạ rất ít người biết môn võ công này, sao ta thấy ai ai cũng biết vậy.” Lôi Vô Kiệt biết giờ đang lúc nguy hiểm, vội vàng vận Hỏa Chước thuật, trong đầu nghĩ môn võ công này không rêu rao như Vô Phương quyền, chắc sẽ không làm bại lộ lai lịch của mình, chẳng ngờ lão tăng trước mặt chỉ nói một lời đã vạch trần.

“Lôi Oanh của Lôi môn cũng coi như một vị cố nhân của bản tăng. Thí chủ là đệ tử của hấn hả?” Đại Giác thiền sư hỏi.

“Lôi môn cái gì? Ta nói rồi, ta là phó trang chủ của Tuyết Lạc sơn trang, đi không đổi tên ngôi không đổi họ, Tiêu Vô Kiệt chính là ta!” Lôi Vô Kiệt lớn tiếng nói.

“Nhưng vừa rồi thí chủ còn nói mình tên là Tiêu Vô Sát, sao mới đó thôi đã đổi tên rồi?” Giọng điệu của Đại Giác thiền sư vẫn rất bình tĩnh.

Lôi Vô Kiệt lập tức đỏ mặt: “Nói sai tí thôi mà!”

“Vậy rốt cuộc thí chủ tên là gì?” Đại Giác thiền sư lại rất kiên nhẫn hỏi tiếp.

“Nghe kỹ cho ta, ta chính là phó trang chủ của Tuyết Lạc sơn trang, Tiêu Vô Tâm!” Lôi Vô Kiệt hét lớn một tiếng, hết sức khí thế.

Tiêu Sát lại cảm thấy thể diện của Tuyết Lạc sơn trang đã mất sạch, bất đắc dĩ vỗ vai Vô Tâm: “Hay là ngươi kéo hấn về đi.”

Vô Tâm lắc đầu một cái: “Hay là để hấn bị đánh chết đi.”

“Có lý.” Tiêu Sát thâm nghĩ cuối cùng hòa thượng này cũng nói một câu thành thật.

Ngay cả Đại Giác thiền sư cũng sửng sốt một hồi, sau đó hần mỉm cười: “Thí chủ có muốn nghĩ thêm không?”

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt lười dầy đưa ở vấn đề này, xuất quyền đánh ra, cao giọng nói: “Lôi Vô Kiệt của Lôi môn tới tiếp kiến Bản Tướng La Hán trận của Cửu Long tự! Xin được chỉ giáo!”

“Để lão nạp tiếp quyền của ngươi.” Một hòa thượng khác tiến lên một bước, đẩy một chưởng về phía trước, hần xuất chưởng rất chậm rãi rất mềm mại, khiến người ta cảm thấy chẳng qua chỉ là chạm nhẹ vào quyền của Lôi Vô Kiệt. Thế nhưng Lôi Vô Kiệt lại âm thầm kinh hãi, chỉ cảm thấy một chưởng nhu hòa kia như đầm sâu vạn trượng, quyền kinh của mình lập tức bị hút sạch không còn tăm tích.

Hòa thượng này không như vị Đại Hoài thiền sư Kim Cương trừng mắt kia, hần mỉm cười híp mắt, bộ dạng rất vui vẻ.

Lôi Vô Kiệt lại chỉ hận không thể đâm thẳng một quyền vào gương mặt cười híp mắt đó, nhưng hần không làm được, hần phát hiện nắm đấm của mình như bị dính vào lòng bàn tay của hòa thượng vui vẻ kia, có làm thế nào cũng không rút về được.

“Thật quý dị!” Lôi Vô Kiệt tung người nhảy một cái, hai chân đá vào ngực hòa thượng kia. Hòa thượng kia theo Lôi Vô Kiệt nhảy lên cao, cứng rắn chịu một cước của Lôi Vô Kiệt, nhưng vẫn mỉm cười như trước: “Cước pháp của thí chủ không có uy thế như chưởng lực.”

Lôi Vô Kiệt không khỏi cười khở, hòa thượng này như mềm yếu không có sức lực nhưng vẫn hút cứng bàn tay của mình, lúc này thậm chí không rút được cả chân về.

“Vị thú chủ không biết là Vô Tâm hay Vô Kiệt này, còn có chiêu nào nữa không?” Hòa thượng mỉm cười kia hỏi.

“Tên Vô Tâm hay Vô Kiệt đều không quan trọng.” Lôi Vô Kiệt bắt chước hấn, cũng mỉm cười.

“Hả?” Hòa thượng kia nhíu mày.

“Người quên chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là ta họ Lôi!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, chỉ nghe vài tiếng nổ vang lên trên người hòa thượng kia. Hòa thượng vui vẻ kia gầm lên một tiếng: “Lên!”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy chưởng lực vừa phóng ra lập tức trào về, vội vàng lui lại phía sau.

Hòa thượng vui vẻ kia buông Lôi Vô Kiệt ra, nhanh chóng lui lại vài bước ổn định thân hình, thế nhưng cà sa trên người đã bị nổ rách mất một góc, song nụ cười trên mặt hấn không hề giảm đi: “Thí chủ, công phu tốt lắm.”

“Hòa thượng nhà người cũng không tệ.” Lôi Vô Kiệt thở hển hển đáp.

“Lão nạp Đại Phở.” Hòa thượng vui vẻ kia chấp hai tay.

“Hòa thượng cứ cười mãi như vậy không mệt sao?” Lôi Vô Kiệt đáp có vẻ rất bình tĩnh nhưng sau lưng đã lấm tấm mồ hôi lạnh, lúc này Bản Tướng La Hán trận đã thành hình, sáu vị hòa thượng khác

tuy không xuất thủ nhưng uy thế vẫn ngay đó, Lôi Vô Kiệt cảm thấy áp lực nặng nề, ngay nói chuyện cũng càng lúc càng khó khăn.

“Thí chủ mệt rồi?” Đại Phổ thiên sư cười nói.

“Ta...” Lôi Vô Kiệt nói được một chữ rồi cảm thấy không cách nào nói tiếp.

“Thí chủ mệt rồi.” Đại Phổ thiên sư vừa cười vừa giơ tay lên: “Thí chủ mệt rồi thì ngồi xuống đi.” Đại Phổ thiên sư giơ tay lên rồi nhẹ nhàng đè xuống, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy trên người có lực lượng nặng tựa ngàn quân ập tới, không nhìn được phải quỳ về phía trước. Hắn vận chân khí, cố gắng chống cự, thân hình sừng sững không cong xuống, thế nhưng đôi chân lại lập tức chìm xuống đất, lún mất gần nửa bắp chân.

“Thí chủ khỏe lắm, vậy không ngại chìm xuống ba thước chứ?” Đại Phổ thiên sư tăng cường lực lượng trên tay.

Nhưng Lôi Vô Kiệt không tiếp tục lún xuống, gương mặt hắn đỏ lên, gắng gượng rút hai chân ra, bước lên trước một bước, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chìm sâu ba thước! Xì!” Sau tiếng xì kia, rôt cuộc hắn cũng đánh ra một quyền bị kiềm chế đã lâu!

Một quyền để, thế tựa ngàn quân!

Nụ cười trên mặt Đại Phổ thiên sư vụt tắt.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc đó, trước mặt đột nhiên xuất hiện sáu hòa thượng, có người Kim Cương trợn mắt, có người cầm hàng ma xử, có người hiền từ nâng bát, có người tay cầm túi vải, có người vê nhẹ hàng mi dài, cũng có người lại trở lại dáng vẻ mỉm cười lúc trước, ngoại trừ Đại Giác thiên sư trầm tư tĩnh

tọa, sáu người kia gần như chỉ chớp mắt đã đánh về phía Lôi Vô Kiệt.

Một quyền của Lôi Vô Kiệt có thể đánh lui bao người? Không biết, đánh trước đã rồi nói!

“Vô Tâm!” Tiêu Sắt quay đầu lại hét lớn.

Bóng trắng kia đã sớm lóe lên trước mặt hắn.

“Vô Tâm của Hàn Sơn tự, tới phá trận!”

Lôi Vô Kiệt cảm thấy hoa mắt một cái, khi khôi phục tinh thần bản thân đã đứng bên cạnh Tiêu Sắt, còn lúc này trong trận chính là hòa thượng Vô Tâm với áo bào trắng phát phơ kia.

Bảy vị lão tăng phía đối diện vẫn yên lặng hoặc đứng hoặc ngồi, cười vẫn cười, trợn mắt vẫn giữ dáng vẻ không vui kia, cứ như tất cả những chuyện vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên trán, hỏi Tiêu Sắt bên cạnh: “Vừa rồi ta suýt chết à?”

Tiêu Sắt gật đầu một cái, nhưng không hề nhìn hắn: “Chết tới không thể chết hơn.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 22: Đại Giác Thiền Sư

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Đại Giác sư phụ.” Vô Tâm chấp tay về phía Đại Giác thiền sư đang tĩnh tọa.

“Vô Tâm sư chất, đã lâu không gặp.” Đại Giác thiền sư không ngẩng đầu cũng chẳng hề mở mắt, vẫn giữ nguyên bộ dáng tĩnh tọa trầm tư kia.

“Nói đã lâu không gặp, sao không mở mắt ra nhìn vị sư chất này?” Vô Tâm mỉm cười bước tới một bước.

Sau bước đi nhẹ nhàng của hắn, sáu vị tăng nhân khác đều vào thế phòng ngự.

“Cửu Long tự tuy là ngôi chùa đứng đầu vùng biên cảnh, nhưng lại hoàn toàn không sở trường về võ thuật, cho nên có Bản Tướng La Hán trận được truyền thụ đời đời, cho dù là cao thủ nhất lưu trong thiên hạ cũng không cách nào phá vây đi được.” Vô Tâm cười một tiếng, thân hình lóe lên, nhảy tới bên cạnh hòa thượng vui vẻ kia: “Vị đại sư này, cười có mệt không?”

“Mệt, nhưng cũng không mệt.” Đại Phổ thiền sư vẫn giữ vẻ mỉm cười.

“Không, người mệt rồi.” Vô Tâm nhìn chăm chăm vào mắt Đại Phổ, cười nói.

“Sao sư chất lại nói vậy?” Gương mặt Đại Phổ không hề thay đổi.

“Trận chiến vừa rồi, người đã bị thương, cho nên ta chọn người phá trận đầu tiên.” Vô Tâm nói rất thản nhiên.

Đại Phổ nghe vậy, nụ cười trên mặt vụt tắt, hai mắt trợn trừng, xuất chưởng đánh về phía Vô Tâm. Thế nhưng Vô Tâm đã sớm chuẩn bị, nghiêng người né tránh, ống tay áo vung lên, lại đánh bay một tay áo của Đại Phổ. Khi giao chiến với Cẩn Tiên công công ở Đại Phạm Âm tự, Vô Tâm đã từng dùng công phu tương tự, ống tay áo nhìn như mềm mại nhưng tới tay hấn lại trở thành vũ khí mạnh mẽ.

“Đây là công phu gì vậy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Chắc là tương tự kiếm trong tay áo của Cửu Hoa sơn, nhưng bá đạo hơn kiếm trong tay áo nhiều.” Tiêu Sắt cau mày đáp: “Vô Tâm phá một trận trước đương nhiên chiếm tiên cơ, nhưng...”

Ngoại trừ Đại Giác và Đại Phổ bị trọng thương, năm vị tăng nhân khác đồng thời tấn công về phía Vô Tâm.

“Kim Cương Hàng Ma xử, Đại Như Lai ấn, Niêm Hoa chỉ, Kim Cương bát, Càn Khôn Bồ Đại công! Tới hay lắm!” Vô Tâm thản nhiên đọc võ công của năm hòa thượng này, không chút lo lắng, nhẹ nhàng nhảy lên một cái, ống tay áo bay lượn trên không trung, xoay tròn một cái. Năm hòa thượng chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, Vô Tâm đã đánh tới trước mặt bọn họ.

Năm hòa thượng, cũng có năm Vô Tâm!

Đây chính là võ công Vô Tâm đã từng sử dụng ở Đại Phạm Âm tỵ, Bát Phương Thiên Ma vũ.

“Tà ma to gan, muốn dụ chúng ta nhập ma ư!” Đại Hoài thiên sư trợn mắt quát lớn.

Thế nhưng Vô Tâm không rõ mặt mũi trước mặt lại không hề đáp lời, ông tay áo chỉ múa nhẹ lên, phong thái diêm dúa tới cực điểm, tựa như đang khiêu vũ nhưng lại lần lượt né tránh mỗi đợt tấn công.

Đại Hoài thiên sư động sát ý, xuất chưởng đánh ra, chính là Đại Như Lai ấn mùi thành công lực.

Thế nhưng Vô Tâm cũng xuất chưởng đánh ra, giống nhau như đúc, cũng là Đại Như Lai ấn kia!

Còn lúc này Đại Uy thiên sư dùng Niêm Hoa chỉ cũng đối mặt với một chỉ, hấn kinh hãi hét lên: “Vô Tâm, sao ngươi cũng biết Niêm Hoa chỉ!”

Đại Mặc đập Kim Cương bát trong tay xuống với khí thế ngàn quân, lại thấy Vô Tâm cũng lôi ra một cái Kim Cương bát cứng rắn chặn đòn này của mình lại.

Đại Vọng múa thanh Kim Cương Hàng Ma xử trong tay, lại thấy Vô Tâm trước mặt kia cũng cầm một thanh Kim Cương Hàng Ma xử trong tay, đánh thẳng về phía mình.

Đại Quan vung túi vải Càn Khôn trong tay lên, muốn bọc hòa thượng Vô Tâm vào trong, nhưng lại phát hiện Vô Tâm đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, trong tay cũng cầm một túi vải.

Còn Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát đứng bên cạnh quan sát trận chiến lại càng kinh hãi, Vô Tâm kia đã lướt tới cách những hòa thượng kia ba trượng, ống tay áo phát phới nhảy điệu Thiên Ma vũ kia. Thế nhưng những hòa thượng kia vẫn như không hề hay biết, vẫn ra đòn vào khoảng không, ai nấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, như gặp đại địch.

“Bọn họ bị Thiên Ma vũ vây khốn rồi?” Lôi Vô Kiệt nghiêng đầu hỏi Tiêu Sát.

Tiêu Sát nhún vai: “Xem ra võ công của đám hòa thượng Cửu Long tự này cũng chẳng ra sao.”

“Chỉ là hòa thượng không ra sao thôi nhưng vừa nãy thiếu chút nữa giết chết ta?” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái, cảm thấy mình mới thật là ‘chẳng ra sao’.

“Vô Tâm này đã không thể dùng võ công để đánh giá rồi, không thể đánh đồng được.” Hiếm lắm mới có một lần Tiêu Sát không bỏ đá xuống giếng: “Hơn nữa Bản Tướng La Hán trận còn chưa bị phá.”

Lôi Vô Kiệt nhìn về phía Đại Giác thiền sư ngồi ở chính giữa, tư thế tĩnh tọa: “Tất cả các hòa thượng khác đều ra tay nhưng hòa thượng mặc cà sa màu vàng này lại có vẻ rất dũng dũng.”

“Hắn là Đại Giác thiền sư, trụ trì của Cửu Long tự, sư phụ võ học của Vô Thiên kia.” Tiêu Sát nhíu mày: “Chỉ riêng Kim Cương Phục Ma thần thông của Vô Thiên đã mạnh hơn sáu vị lão hòa thượng kia rồi. E rằng Đại Giác này không đơn giản.”

“Đại Giác sư phụ, người còn không mở mắt, các sư đệ của người đều sẽ chết.” Vô Tâm đột nhiên cười vang.

“Vô Tâm sư chất, nếu lão nạp mở mắt sẽ ra sao?” Đại Giác thiền sư trầm giọng nói.

“Bản Tướng La Hán trận đại thành, người trong trận ắt phải chết.” Trường bào của Vô Tâm vẫn bay phấp phới, giọng nói dừng dưng.

“Cần gì phải ép lão nạp, lão nạp là bạn chí giao với Vong Ưu đã ba mươi năm...” Đại Giác thiền sư than thở một câu.

“Đại Giác sư phụ, người nhiều lời quá rồi. Người không ra khỏi trận nhãn, người cảm thấy các sư đệ này của người còn chống đỡ được trong thời gian một nén nhang tới không?”

“Ài.” Đại Giác thiền sư thở dài một tiếng, rớt cuộc cũng chậm rãi mở mắt.

Trong chớp mắt đó, tà ma tiêu tán!

Năm hòa thượng Đại Hoà, Đại Uy, Đại Quan, Đại Mặc, Đại Vọng kia vốn đã mệt mỏi kiệt sức, bọn họ sử dụng một chiêu, Vô Tâm trước mặt cũng sử dụng chiêu thức giống hệt, có lúc thậm chí còn đánh ra trước mình. Sau vài chục hiệp không riêng gì thể lực cạn kiệt, chỉ cảm thấy đầu óc mê muội, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Nhưng Đại Giác thiền sư chỉ vừa mở mắt, bọn họ đã cảm thấy đầu óc thanh tỉnh, Vô Tâm như quỷ mị trước mặt lại càng lúc càng mơ hồ. Đại Hoà thiền sư lại xuất Đại Như Lai Thủ ấn tấn công, nhưng đánh vào khoảng không. Hắn định thần nhìn kỹ lại, trước mắt nào có Vô Tâm gì.

Chỉ thấy Vô Tâm đứng cách xa ba trượng, thu ống tay áo về, mỉm cười nhìn Đại Giác thiền sư: “Tâm như gương sáng, chử tà bất xâm. Không ngờ Bồ Đề Tâm pháp của Đại Giác sư phụ đã tiến bộ tới mức này.”

“Tà ma to gan!” Đại Hoài thiền sư tức giận quát.

“Không phải tiểu tăng là tà ma mà là chử vị đại sư đánh mất Phật tâm. Nghe nói khi Phật Đà thành Phật, Thiên Ma sợ hãi bèn sai chúng nữ dưới gối, mỗi người đều có phong thái mỹ miều, xinh đẹp tới cực điểm, còn Phật Đà lại coi tất cả như không, mỹ nữ chẳng qua chỉ là hồng phấn khô lâu, dễ dàng phá tan.” Vô Tâm lắc đầu một cái, khi nhắc tới điển cố Phật gia, khoe miệng hán vẫn mỉm cười, nhưng giọng nói lại trở nên trịnh trọng.

Đại Hoài thiền sư ngây ra một chút, đáp lời: “Ma tính của sư chất lớn hơn Phật tâm của lão nạp, sư chất muốn lão nạp nhập ma, lão nạp chẳng có cách nào.”

“Lời này đúng thật là...” Vô Tâm nhíu mày suy nghĩ một chút. “Không biết xấu hổ!”

Lôi Vô Kiệt cười ha hả rất không đúng lúc, Tiêu Sát không nhịn được trợn mắt khinh bỉ.

Đại Hoài thiền sư giận tới mức mặt mũi đỏ bừng, nhưng e ngại thần thông của Vô Tâm, không dám tùy tiện tiến lên.

“Vô Tâm, lão nạp và ngươi gặp nhau lúc nào?” Cuối cùng Đại Giác thiền sư cũng đứng dậy, thật ra thân hình của hắn nhỏ bé nhất trong số các tăng nhân nhưng trên người lại có một cảm giác lạnh

nhật khó tả, cảm giác lạnh nhạt không phải do mấy chục năm đọc kinh niệm phật tu luyện được, mà là lạnh nhạt do thật sự ngộ đạo.

“Đương nhiên còn nhớ, khi đó Vô Tâm vừa vào Hàn Sơn tự bốn tháng, Đại Giác sư phụ từ Cửu Long tự tới, sau khi luận đạo với sư phụ bảy ngày bèn mang sư huynh Vô Thiên đi.” Vô Tâm đáp.

“Vậy Vô Tâm, người có biết lần đầu tiên lão nạp thấy người, suy nghĩ trong lòng ra sao không?” Đại Giác thiền sư bước từng bước một về phía trước.

“Phật gia có ngũ giới, là các giới không sát sinh, không trộm cắp, không dâm ô, không nói dối, không uống rượu. Tiểu tăng đoán lần đầu tiên Đại Giác sư phụ thấy Vô Thiên, đã phá giới đầu tiên.” Vô Tâm vẫn mỉm cười.

Đại Giác thiền sư gật đầu một cái, gương mặt vốn luôn hiền hòa đột nhiên biến thành vẻ tức giận, hét lớn một tiếng: “Không sai! Lần đầu tiên thấy người, ta đã muốn giết người!”

Thân hình Đại Giác thiền sư đột nhiên biến đổi, hần bồng cao thêm một tấc, cơ bắp trên người cũng nổi lên!

“Đây là võ công gì vậy?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, hần chưa từng thấy võ công nào như vậy, có thể khiến cơ thể con người lập tức biến đổi.

“Không gì không xuyên thủng, vạn độc không thể xâm lấn, cương mãnh vô địch.” Thần sắc Tiêu Sát nghiêm túc hiem thấy: “Đây là một trong thập đại tuyệt học của Phật môn, Kim Cương Bất Hoại thần công.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 23: Thiên Hạ Vô Song Thành

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trên sa mạc, một nhóm người ngựa khác đang phi nhanh tới.

Mỗi người bọc mình trong áo khoác màu đen, người cầm đầu đeo khăn che mặt màu đen. Tên thủ lĩnh nhìn về phía trước một cái, đạp mạnh con ngựa Tử Yên bên dưới.

“Sư huynh, đến rồi à?” Người xung quanh vội vàng kéo ngựa lại, một người trong đó kéo mũ trùm đầu ra, để lộ một gương mặt trẻ tuổi. “Đi đường này ta mệt muốn chết mất thôi.”

Thủ lĩnh lại chẳng hề để ý tới hấn, chỉ lấy một cuộn sách da dê từ trong ngực ra, sau khi mở ra đối chiếu với địa thế sông núi trước mặt, quan sát cẩn thận một hồi rồi mới gật đầu: “Đúng là đây rồi, đi thêm năm dặm về phía trước chính là nước Vu Điền. Chắc các vị đại sư của Cửu Long tự đã đến rồi.”

“Sư huynh, hòa thượng này quan trọng đến vậy sao? Dọc đường cứ phi như điên, không dừng lại nghỉ buổi tối, ta mệt lả ra rồi.” Người trẻ tuổi bước tới hỏi.

“Sau khi Vong Ưu nhập ma rồi chết, Thiếu Lâm phái võ tăng tới Hàn Sơn tự nhưng lại phát hiện La Sát đường đã bị Vong Ưu lén lút

thieu hủy từ lâu, ba mươi hai quyển bí kíp trong đó đã hóa thành tro bụi. Trên đời người duy nhất có thể hoàn trả bí kíp này chỉ có một mình hòa thượng Vô Tâm kia, nếu không phải Tuyết Nguyệt thành chiếm trước tiên cơ, võ lâm trong thiên hạ, ai không muốn có hòa thượng này?” Thủ lĩnh lạnh lạnh cất bản đồ đi.

“Thế nhưng võ công La Sát đường là bí tịch Phật môn hoặc của Thiếu Lâm, dù thế nào cũng chẳng tới phiên Vô Song thành chúng ta. Cướp bí tịch này chẳng phải sẽ khiến tăng nhân trong thiên hạ công kích à?” Người trẻ tuổi không hiểu bèn hỏi.

“Người nói đúng, thiên hạ có vô số tuyệt học, ba mươi hai bí kíp trong La Sát nội đường đương nhiên tuyệt diệu, thế nhưng vốn không phải của chúng ta, có giành được cũng vô dụng.” Thủ lĩnh gật đầu.

Người trẻ tuổi mỉm cười đắc ý, có thể được vị đại sư huynh trước nay không chịu nể mặt khen ngợi là chuyện chẳng dễ dàng gì.

“Nhưng...” Thủ lĩnh đột nhiên nói: “Hòa thượng kia không chỉ đơn giản như vậy.”

“Chẳng lẽ hòa thượng này còn có lai lịch đặc biệt gì?” Người trẻ tuổi không hiểu.

“Người từng nghe tới cái tên Diệp Đình Chi chưa?” Thủ lĩnh hỏi.

“Sư huynh đừng trêu chọc ta chứ, cho dù ta không được việc gì nhưng sao lại chưa từng nghe tên của giáo chủ Ma giáo cơ chứ? Mười hai năm trước Ma giáo đông chinh thiếu chút nữa đánh hạ cả nửa Bắc Ly, nghe nói lúc đó chỉ cần hô một tiếng ‘Diệp Đình Chi đến rồi!’ với trẻ con sáu tuổi là có thể khiến nó sợ tới phát khóc. Những

người chúng ta có ai không nghe chuyện về Diệp Đình Chi mà lớn. Tuy hắn là ma đầu nhưng cũng là kỳ tài trăm năm hiếm gặp trong giang hồ.” Người trẻ tuổi cười nói.

“Mười hai năm trước Ma giáo đông chinh, Diệp Đình Chi giết thẳng tới Thiên Khải hoàng thành, trên đường đánh hết các cao thủ trong thiên hạ không hề gặp địch thủ, sau đó thua mất nửa chiêu dưới tay Bách Lý Đông Quân lúc đó vẫn chỉ là một đệ tử bình thường của Tuyết Nguyệt thành. Tiếp đó hắn lại bị thất đại môn phái vây công, kiệt sức mà chết. Tuy cuối cùng Ma giáo vẫn có sức chiến đấu, nhưng giáo chủ đã chết, bọn họ thiết lập ước định với võ lâm Trung Nguyên, trong mười hai năm không đặt chân vào Bắc Ly nửa bước.” Thủ lĩnh nói.

“Ta biết, ước định Tỏa Sơn Hà mà! Người kể chuyện ngoài đường nói đi nói lại mãi rồi.” Thiếu niên kia chen miệng vào.

“Đúng, thế nhưng điều người kể chuyện không biết là trong ước định kia có một điểm trung tâm. Là con trai của Diệp Đình Chi, một đứa trẻ năm tuổi. Có người nói đứa trẻ kia có phong độ của Diệp Đình Chi khi còn trẻ, thông minh lạ thường, tuy mới năm tuổi nhưng đã có thể so chiêu cùng trưởng lão Ma giáo. Các phe tranh đoạt nhau đứa bé kia, Tuyết Nguyệt thành, Thiếu Lâm tự cùng với Vô Song thành chúng ta đều muốn đứa bé đó. Nhưng cuối cùng người mang đứa bé đó đi là hòa thượng Vong Ưu của Hàn Sơn tự. Mặc dù Hàn Sơn tự chỉ là một ngôi chùa nhỏ nhưng Vong Ưu được công nhận là đại tông sư thiên đạo trong thiên hạ. Nếu hắn đã đồng ý nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này, những môn phái khác đương nhiên cũng đồng ý, để trong tay mình sợ người trong thiên hạ nhớ tới, để trong tay người khác lại sợ lợi lộc bị người ta chiếm mất. Để một người không tranh với đời như Vong Ưu đứng ra, đương nhiên

là tốt nhất. Thế nhưng Vong Ưu cũng rất khó hiểu, không ngờ lại mở La Sát Đường ra cho con trai của giáo chủ Ma giáo.” Thủ lĩnh có vẻ không vội lên đường, chậm rãi kể lại.

“Cho nên lần này mục đích chúng ta tới cướp hòa thượng đó là...” Người trẻ tuổi nhíu mày một cái.

“Đầu tiên là để võ công của La Sát đường trở về với chủ, Thiếu Lâm cũng được, Cửu Long tự cũng xong, cứ trả cho Phật tông trong thiên hạ. Còn Vô Tâm này sẽ thuộc về Vô Song thành. Lần này không thể để bị Tuyết Nguyệt thành cướp mất được. Năm xưa khi Tuyết Nguyệt thành chưa thành lập, Vô Song thành của chúng ta thật sự là thiên hạ vô song. Hôm nay thì sao? Mấy lão già cứ phải nín nhịn mãi, cơn giận đó, đời của chúng ta phải giành lại.” Thủ lĩnh nhìn về phía trước.

“Bảy vị đại tông sư của Cửu Long tự đồng thời xuất thủ còn không giữ được hấn?” Người trẻ tuổi kia không đắm chìm trong khí khái phóng khoáng của thủ lĩnh, đột nhiên hỏi.

“Thật ra Cửu Long tự không chuyên về võ học, chỉ có Bản Tướng La Hán trận bí truyền có hơi khó đối phó, thế nhưng riêng vị trụ trì thế hệ này Đại Giác thiền sư lại là tăng nhân có thành tựu võ học cao nhất kể từ khi Cửu Long tự được xây dựng tới giờ. Ta nghe sư phụ nói, Đại Giác thiền sư đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại thần công.”

“Kim Cương Bất Hoại thần công? Không gì không phá nổi, vạn độc không xâm lấn được, chí cương vô địch, một trong thập đại tuyệt học của Phật môn, nghe nói trong Thiếu Lâm tự còn không có hòa thượng nào luyện thành. Chẳng lẽ như vậy rồi còn không giữ được Vô Tâm kia?” Người trẻ tuổi kia kinh ngạc nói.

“Giữ được hay không vẫn phải tới mới biết được. Chúng ta đi suốt ba ngày ba đêm rồi, hiện giờ chỉ cách nước Vu Điền có năm dặm thôi nhưng ta lại đứng đây nói những lời vừa rồi với người, người có biết vì sao không?” Thủ lĩnh quay sang hỏi hấn.

“Sư huynh luôn cao thâm khó lường, sư đệ không đoán nổi.” Người trẻ tuổi gãi đầu một cái.

“Mặc dù rất không muốn thừa nhận nhưng sư phụ nói người là người có thiên phú nhất của Vô Song thành trong trăm năm qua, Vô Song thành muốn trở lại ngôi đệ nhất thiên hạ chỉ có thể dựa vào người. Cho nên trong chiến dịch lần này, sư huynh mong người có thể dốc toàn lực ứng phó.” Thủ lĩnh kéo cương ngựa, gọi mọi người sau lưng: “Phía trước chính là nước Vu Điền, tiếp tục đi tới!”

Nói xong vung cương ngựa một cái, phóng đi.

Người trẻ tuổi ngẩn ra, vội vàng vung roi ngựa, kỹ thuật cưỡi ngựa của hấn có vẻ chẳng ra sao, lúc trước cũng luôn xếp sau trong đội ngũ, hao bao công sức cuối cùng cũng đuổi theo được.

Thủ lĩnh thấy người trẻ tuổi kia mệt tới mức thở hồng hộc, không khỏi nhíu mày: “Người còn muốn hỏi gì à?”

“Ta muốn hỏi, vì sao trước khi lên đường không nói, mãi tới khi sắp tới mới nói cho ta?” Người trẻ tuổi kia vừa thở hổn hển vừa đáp.

“Sư huynh...” Thủ lĩnh nhìn dáng vẻ nghi hoặc của người trẻ tuổi, nhớ tới hành động của vị sư đệ này trong ngày thường, thở dài: “Sợ người đi đường quên mất...”

“Hóa ra là thế. Có lý!” Người trẻ tuổi như bừng tỉnh hiểu ra.

Thủ lĩnh quay đầu sang chỗ khác, trong lòng thờ dài não nề: Cơ nghiệp trăm năm của Vô Song thành ta phải dựa vào cái thằng ngốc này thật sao?

“Đây là Kim Cương Bất Hoại thần thông mà Vong Ưu nhắc tới ư?” Vô Tâm tung người nhảy tới bên cạnh Đại Giác thiền sư, xuất quyền đánh ra, lại nghe một tiếng ‘keng’ vang lên, như đánh vào tường đồng vách sắt. Hấn ngạc nhiên lui lại phía sau.

“Sao nào?” Lôi Vô Kiệt hỏi hấn.

“Đau quá đi!” Vô Tâm vầy vầy tay, nhe răng nói.

“Ha ha ha, có muốn ta dạy người Vô Phương Quyền không. Quyền chưa tới, khí đã tới, bảo đảm người không đau.” Lôi Vô Kiệt cười nói.

“Kim Cương Bất Hoại thần công cực kỳ tổn nội lực, mặc dù tu vi của Đại Giác bất phàm nhưng dù sao cũng hơn bảy mươi tuổi rồi, người câu kéo với hấn một hồi, đừng đối đầu chính diện.” Tiêu Sát nói.

“E rằng không dùng chiêu này được.” Vô Tâm lắc đầu, chỉ thấy bên phía kia năm hòa thượng khác, kể cả hòa thượng vui vẻ Đại Phổ vừa trọng thương ngã xuống đất, sáu hòa thượng ngồi thành một hàng, hai mắt nhắm lại, nhỏ giọng tụng niệm kinh văn. Còn Đại Giác đứng trước mặt bọn họ, cựa sa bay pháp phới.

“Đây là...” Tiêu Sát cau mày.

“Trận cuối cùng của Bản Tướng La Hán trận, La Hán Quy Nhất. Lúc này nội lực của bảy người đều quy tụ trên người Đại Giác, nếu muốn đấu hao tổn, e rằng người hao tổn tới chết trước sẽ là ta.”

Mặc dù lời nói của Vô Tâm rất không thoải mái nhưng gương mặt vẫn mỉm cười.

“Vậy ngươi tính sao?” Tiêu Sát lại không hề lo lắng, xem ra hòa thượng này còn không biết bao nhiêu công phu ẩn giấu chưa sử dụng, một Kim Cương Bất Hoại thần công cộng thêm Bản Tướng La Hán trận, có thể vây khốn được hắn hay không cũng khó nói.

“Hắn muốn làm Đại La Kim Cương, vậy ta đánh cho Kim Cương của hắn tan vỡ! Kim Cương Bất Hoại? Ta đánh ngươi tan tác cả nguyên thân!” Vô Tâm đột nhiên ngưng cười, giậm chân về phía trước, xuất quyền đánh trúng Đại Giác thiền sư, ‘bịch’ một tiếng.

Một quyền nữa! Lại một quyền! Vô Tâm nổi nóng liên tục đánh ra vài chục quyền.

Đại Giác thiền sư kia vẫn chẳng hề nhúc nhích, chỉ có chân mày nhíu lại: “Đại Sư Hồ Tôn thủ?”

Lúc này Vô Tâm đã hoàn toàn biến thành người khác, không còn vẻ thanh nhã ung dung lúc trước, khí thế hùng hổ, quyền khí của hắn mạnh mẽ tới mức khiến cho ngôi miếu sau lưng lung lay như sắp đổ, hắn đáp: “Đại Giác, ngươi có biết vì sao sư phụ ta nhập ma không!”

Đại Giác chấp tay không nói gì, vẫn để Vô Tâm đánh, nhưng thần sắc không hề thay đổi.

“Là bị đám Phật Đà dõm các ngươi ép đến nhập ma!” Vô Tâm quát lớn, sáu vị tăng nhân sau lưng Đại Giác chấn động, chân mày càng nhíu lại chặt hơn, tiếng tụng kinh trong miệng càng lúc càng dồn dập.

“Sự phụ nói ta có ma tâm trời sinh, kiếp này đã định không có phật duyên, cho nên để ta vào La Sát đường, từ ma nhập phật. Thế nhưng lòng trừ ma của các người nặng như vậy, có gì khác ma kia chứ!”

“Người ta đều là người phạm.” Đại Giác thiền sư than nhẹ một tiếng, bả vai rung lên, khiến Vô Tâm bắn ngược trở lại, cuối cùng hấn cũng ra tay.

Dưới núi, Vương Nhân Tôn đặt đao trong tay xuống.

“Lòng trừ ma của các người nặng như vậy, có khác gì ma kia chứ!” Tiếng gầm này của Vô Tâm vang vọng dưới chân núi.

Vô Thiện cũng thu tay lại, chấp hai tay trước ngực, nhỏ giọng niệm phật, hấn đã từng nghe câu nói tương tự khi mới gặp Vô Tâm. Lúc này tầng bào màu xám trên người hấn đã bị đánh tới rách nát không chịu nổi, dáng vẻ hết sức chật vật. Tình hình của Đường Liên bên cạnh còn tệ hơn, xung quanh là ám khí rơi đầy đất, mỗi loại đều có danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ, nhưng đều không vượt qua nổi thanh Toái Không đao của Vương Nhân Tôn.

Hơn nữa bọn họ đều biết, mặc dù bị đánh rất chật vật nhưng Vương Nhân Tôn đã sớm hạ thủ lưu tình, nếu không e rằng hai người đã để mạng lại đây từ lâu.

“Các người tìm được câu trả lời cho vấn đề đó chưa?” Vương Nhân Tôn đột nhiên hỏi.

Vô Thiện và Đường Liên nhìn nhau, không nói gì.

Vương Nhân Tôn đột nhiên cười một tiếng, vung mạnh thanh đao trong tay khiến nó bay thẳng lên sườn núi. Khoảnh khắc đó, rút cuộc

Đường Liên cũng cảm thấy thần thoại võ lâm trong lời đồn cuối cùng cũng tái hiện hoàn toàn trước mắt.

Một đao phá tan trời cao!

Đại Giác thiền sư trên núi chợt quay người, gầm lên trên trời:
“Vương Nhân Tôn!”

Thanh đao đó xuất hiện giữa trời!

Đại Giác thiền sư xuất quyền đánh ra, quyền và đao giao nhau!

Đao lập tức lộn ngược lại.

Đại Giác thiền sư phun ra một ngụm máu tươi.

Vương Nhân Tôn đứng dưới chân núi tiếp lấy thanh đao trở về, sắc mặt đã trắng bệch, dường như chỉ chớp mắt đã già đi cả chục tuổi, hắn cầm đao đi ngược với hướng lên sườn núi. Khi đi qua bên cạnh Vô Thiền và Đường Liên, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Đi đi.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 24: Bi Thiên Mẫn Nhân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Sau khi Đại Giác thiên sư phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt sáo vị thiên sư sau lưng vàng như đất, Đại Phổ vốn đã bị thương trực tiếp ngất xỉu.

“Đây... đây... đây...” Lôi Vô Kiệt chỉ lên một đao từ trên trời giáng xuống rồi lại bay lên trời đi mất, hai mắt tròn tròn mồm há hốc, hẳn từng chứng kiến đao của Minh Hầu trong một đêm mưa tuyết, cũng hết sức bá đạo, thế nhưng khi một đao trước mắt lại cao minh hơn không biết bao nhiêu lần.

“Thế của chiêu đao này đã phá ít nhất một nửa Kim Cương Bất Hoại thần thông cho Vô Tâm.” Tiêu Sắt thở dài. “Nhưng cũng kích thích sát tâm của Đại Giác lên ít nhất là mười lần.”

Đại Giác lau vết máu nơi khóe miệng, nhìn Vô Tâm quát lớn: “Ảo diệu của Phật đạo há là thứ đám tà ma ngoại đạo các người có thể hỏi!”

Vô Tâm cười lạnh một tiếng: “Phật pháp ảo diệu, đưa mắt ra khắp thiên hạ, sư phụ ta có thể nói câu này chứ người thì không!”

Đại Giác thiền sư rung hai tay một cái, cà sa màu vàng trên người đột nhiên bay lên, chụp xuống đầu Vô Tâm. Vô Tâm không tránh không né, nhảy tới nghênh tiếp, lại xông thẳng khiến cà sa kia nát bầy. Hấn nhảy lên không trung, đột nhiên trong miệng tụng niệm Phạm Âm khó hiểu, nhưng âm thanh du dương, giai điệu vui vẻ, như đang ca hát.

“Hấn đang hát gì vậy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sát nhíu mày không trả lời.

Sau lưng Đại Giác vừa có hai vị thiền sư ngất xỉu, Phật châu trong tay ba vị còn lại đã vỡ vụn từng viên một, cho dù gấp gáp tụng kinh nhưng vẫn không trấn áp nổi khí huyết cuộn cuộn trong lòng.

“Phạm Âm Trấn Hồn ca!” Đại Giác trợn mắt: “Vô Tâm, ngươi quá đáng lắm rồi!”

Vô Tâm không đáp, miệng vẫn tụng niệm phạm âm, nhưng thân hình lại thối lui.

Cuối cùng Đại Giác không nhịn nổi nữa, da dẻ lập tức biến thành màu đỏ kim loại, chỉ trong chớp mắt đã đánh tới trước mặt Vô Tâm, thân pháp nhanh tới mức Vô Tâm cũng không kịp phản ứng. Đại Giác bóp thẳng lấy cổ Vô Tâm.

Nhưng phạm âm không biến mất.

Vô Tâm đột nhiên cười một tiếng, ánh sáng tím bùng lên trong mắt, vẫn yêu kiều quyến rũ như trước.

Đại Giác chỉ cảm thấy bên tai như có ngàn vạn người cùng tụng niệm Phạm Âm Trấn Hồn ca kia, tinh thần lập tức bị hút ra. Nhưng

hắn có Kim Cương Bát Hoại thần công hộ thể, lập tức ổn định lại tâm thần, lại thấy Vô Tâm nắm lấy bả vai mình, hắn cảm thấy chân khí trong cơ thể đột nhiên trút ra ngoài như thủy triều.

“Vô Tâm, ngươi...” Đại Giác thảm kinh hãi. Trên giang hồ thật sự có loại võ công quỷ dị Hóa Công đại pháp, nhưng Đại Giác vốn tinh thông thần thông Phật môn, vốn không sợ loại tà công này. Tuy nhiên thứ Vô Tâm sử dụng rõ ràng không đơn giản là Hóa Công đại pháp.

“Đừng trợn mắt với ta, ta không biết võ công này tên là gì, ngoài bì bị hủy mất rồi.” Sắc mặt Vô Tâm trắng bệch. “Nhưng ta đặt một cái tên mới.”

“Gọi là Bi Thiên Mẫn Nhân!” (Trách trời thương người)

Vô Tâm xuất chưởng đẩy lùi Đại Giác, sắc mặt Đại Giác xám ngắt như tro tàn, màu vàng kim trên người nhanh chóng thối lui, thân hình vốn cao lớn cũng trở về nguyên dạng, hóa thành lão tăng già nua gầy gò lúc trước, chỉ có điều so với trước đây có vẻ già yếu hơn nhiều. Sau lưng hắn, sáu vị tăng nhân đều đã ngắt xiú, chỉ có mình hắn cố gắng chống đỡ, miễn cưỡng đứng nổi.

“Đại Giác, ta đã hủy hết tu vi mấy chục năm của các ngươi.”

“Nhưng ba mươi hai bí kỹ La Sát Đường của Phật môn các ngươi, ta cũng sẽ không mang đi tới một phần!” Sau khi nói xong Vô Tâm phun ra một ngụm máu tươi, Lôi Vô Kiệt vội vàng đi tới đỡ lấy hắn.

“Hóa hết công lực của mình? Sao phải khổ như vậy, rõ ràng ngươi còn có cách khác cơ mà.” Tiêu Sắt cũng bước tới nhìn Vô

Tâm.

Vô Tâm cười một tiếng: “Không hóa hết ma công trên người, e rằng đám hòa thượng này có liều cả mạng già cũng không để ta đi.”

Tiêu Sát định nói gì nhưng do dự một hồi rồi không nói gì.

“Định nói gì?” Vô Tâm hỏi.

Tiêu Sát cười một tiếng: “Bi Thiên Mẫn Nhân, lần này đặt tên không tệ.”

“Vẫn không tệ mà.” Vô Tâm cười.

Lôi Vô Kiệt nhìn Đại Giác sắc mặt già nua phía trước hỏi: “Đại sư, đánh cũng đánh rồi, võ công của Vô Tâm đã mất, cũng nên nhường đường rồi chứ?”

Đại Giác thiền sư lắc đầu thờ dài nói: “Cảm tạ ơn không giết của Vô Tâm sư diệt!”

“Ta là hòa thượng Hàn Sơn tự, đâu thể vi phạm sát giới bừa bãi được?” Vô Tâm muốn đứng dậy lại thấy trước mắt choáng váng, ngã xuống co quắp trên mặt đất.

“Để ta công ngươi.” Lôi Vô Kiệt đỡ lấy Vô Tâm.

“E rằng không đi nổi.” Tiêu Sát lắc đầu.

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt nhìn theo hướng ánh mắt Tiêu Sát, chỉ thấy Đường Liên và Vô Thiên đã đến từ lúc nào chẳng hay, đang dùng thần sắc kỳ quái nhìn bọn họ.

Lôi Vô Kiệt lập tức buông Vô Tâm ra, Vô Tâm ngã xuống đất đau đớn kêu ‘hự’ một tiếng. Lôi Vô Kiệt giơ chân đạp nhẹ hấn ra, gãi đầu với Đường Liên: “Sư huynh... thật tình cờ!”

Tiêu Sát nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, hai tay khoanh trong ống tay áo, không nói gì.

Lúc này Vô Thiên đi tới đỡ Vô Tâm trên mặt đất dậy, thở dài: “Sư đệ, người chịu khổ rồi.”

“Sư huynh, bao năm rồi không về Hàn Sơn tự?” Lúc này gương mặt mỉm cười của Vô Tâm không còn vẻ quyến rũ yêu dị lúc trước nữa, trong sáng thanh tịnh như một thiếu niên mười bảy tuổi thông thường.

“Sắp mười hai năm rồi.” Vô Thiên trả lời.

“Có nhớ Hàn Sơn tự không?” Vô Tâm hỏi.

Vô Thiên không đáp, chỉ lặng lẽ cõng Vô Tâm lên, bước từng bước một về phía trước, khi bước qua Đại Giác thiền sư, hấn hành lễ bằng một tay: “Đại Giác sư phụ, mười hai năm dạy bảo, Vô Thiên xin khắc ghi trong lòng.”

“Thật ra mười hai năm trước ta đã đánh cược với Vong Ưu.” Đại Giác thiền sư đột nhiên nói.

“Đánh cược cái gì?” Vô Thiên nhíu mày.

“Ai thắng?” Vô Tâm nằm trên lưng Vô Thiên hỏi thẳng kết quả.

“Bây giờ nhìn lại chuyện đánh cược có vẻ chưa từng thành lập, là ý định một phía của lão nạp.” Đại Giác thiền sư cười khổ.

“Xem ra là lão hòa thượng thắng rồi.” Vô Tâm cười nói.

“Bại dưới tay đại tông sư đệ nhất trong Phật đạo, không hề mất mặt.” Đại Giác thiền sư tự mình nghiêng người tránh một bước.

Lôi Vô Kiệt nhìn cảnh tượng kỳ quái đó, trong lòng buồn bực, không phải sư huynh và Vô Thiên đi theo những lão hòa thượng này bắt Vô Tâm à? Sao không khí lại hài hòa vậy?

“Sư huynh...?” Lôi Vô Kiệt tiến tới hỏi Đường Liên.

Đường Liên không để ý tới hắn, chỉ quay người nói: “Đi?”

Lôi Vô Kiệt không hiểu: “Đi đâu?”

Đường Liên chỉ về phía xa: “Tuyết Nguyệt thành.”

Vô Thiên chào Đại Giác thiền sư rồi cũng đi về phía trước: “Chúng ta trở về Hàn Sơn tự.”

Còn dưới chân núi lại có vài chục người cưỡi ngựa chạy tới, cùng mặc áo khoác trùm đầu màu đen, người cầm đầu đeo khăn che mặt màu đen. Người trẻ tuổi bên cạnh tháo mũ trùm đầu nhìn đám người đi từ trên núi xuống hỏi: “Hòa thượng của Cửu Long tự thất bại rồi.”

“Hình như là thế.” Thủ lĩnh lạnh nhạt trả lời.

“Thế nhưng bọn họ có vẻ cũng chẳng dễ chịu gì, người mà tặng nhân mặc áo bào màu xám đó đang cống chính là người chúng ta muốn tìm phải không? Cũng tức là chúng ta đến đúng lúc?” Người trẻ tuổi hỏi.

Thủ lĩnh gật đầu một cái.

“Thắng cũng chẳng giỏi giang gì.” Người trẻ tuổi bĩu môi.

Đám người Vô Thiên cũng dừng bước, Lôi Vô Kiệt nhìn mấy chục người mặc áo đen cưỡi ngựa trước mắt, nghi hoặc: “Đám người này là ai?”

“Vô Song thành.” Đường Liên lạnh lùng đáp.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 25: Thiếu Niên Ngự Kiếm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đất Tây Thục có một thành trì, được xưng là ôm hết nhân tài trong thiên hạ, có tài sản bằng cả một nước, thiên hạ vô song, tên là Vô Song thành.

Nhưng năm trăm trước, Tây Thục bị Bắc Ly tiêu diệt, Vô Song thành tuy may mắn vẫn còn tồn tại, nhưng bị đánh mất hơn nửa khí vận, sau đó tuy ngưng chiến, từ từ khôi phục tám phần mười uy danh. Thế nhưng ngay lúc này trên giang hồ lại có thêm một tòa Tuyết Nguyệt thành, ngay cả thế gia danh môn như Đường môn, Lôi gia bảo cũng sai môn hạ đệ tử bái làm môn hạ nơi này. Thành chủ đương nhiệm của Vô Song thành Tống Yển Hồi được xưng là ‘một chiêu kiếm cắt đứt làn nước, ngàn con sông cũng ngừng chảy’, thế nhưng hấn so kiếm với nhị tôn chủ Tuyết Nguyệt thành Lý Hàn Y ba lần, lại bại cả ba lần. Vô Song thành vẫn được gọi là Vô Song thành, nhưng không còn ai dám nhắc tới bốn chữ thiên hạ vô song nữa.

“Vô Song thành cũng nhúng tay vào vũng nước đục lần này ư?” Đường Liên bước lên một bước, lạnh lùng nhìn người đeo khăn che mặt màu đen.

Người đeo khăn che mặt màu đen kia xuống ngựa, tháo áo choàng đen ra, tay cầm một thanh trường thương màu bạc: “Lần

này Tuyết Nguyệt thành tới đây là nước trong à?”

“Người muốn cản đường chúng ta?” Đường Liên khinh thường cười một tiếng.

Thủ lĩnh dùng trường thương chỉ vào Vô Tâm trên lưng Vô Thiên: “Chúng ta chỉ muốn hòa thương này.”

“Nếu ta không giao thì sao?” Con người của Đường Liên hơi co lại.

“Không cần gắng gượng như vậy.” Thủ lĩnh cười lạnh một tiếng: “Đừng tưởng ta không nhận ra, các người đều đã trọng thương.”

Đường Liên hừ lạnh một tiếng, tên thủ lĩnh kia nói đúng, sau khi hắn và Vô Thiên giao chiến với Vương Nhân Tôn đã hết sức mệt mỏi, Vô Tâm lại còn bị phế hết võ công, Lôi Vô Kiệt cũng bị thương không nhẹ khi phá Bản Tướng La Hán trận, thêm vào Tiêu Sắt không biết võ công, đối mặt với mấy chục cao thủ của Vô Song thành, đúng là hoàn toàn không có phần thắng.

“Vậy các người muốn làm gì? Giết hết chúng ta? Người có tin sau chuyện này Tuyết Nguyệt thành, Đường môn, Lôi gia bảo, Phật môn trong thiên hạ, sẽ đồng lòng đập nát Vô Song thành của các người không?” Đường Liên lạnh lùng nói.

“Chỉ làm bị thương chứ không giết, chúng ta vẫn làm nổi.” Thủ lĩnh nắm chặt trường thương trong tay.

“Sư huynh, chẳng bằng để ta đi.” Người trẻ tuổi kia cũng xuống ngựa, tay xách theo một cái hộp dài, hắn mỉm cười lộ ra hàm răng trắng bóc. “Sư huynh mà đánh không biết bao lâu nữa mới xong.

Người không vội, chứ ta còn đang mong về Vô Song thành cho mau đây.”

Thủ lĩnh sững sốt một chút, có vẻ không buồn tức giận vì tiểu sư đệ này cười nhạo võ công của mình, chỉ nhỏ giọng nói: “Chỉ làm bị thương chứ không giết, người nhớ kỹ chưa?”

“Biết rồi, ta có phải đại ma đầu suốt ngày nghĩ tới chuyện giết người đâu. Nhưng đao kiếm không có mắt, nếu ta sơ ý không khống chế được, ta cũng chẳng có cách nào đâu.” Người trẻ tuổi cười nói.

Đối mặt với đại đệ tử của Tuyết Nguyệt thành, lời nói của thiếu niên mười mấy tuổi này đúng là không để ai trong mắt, nhưng nhưng thủ lĩnh kia chỉ gạt đầu một cái, lui lại phía sau vài bước.

Đường Liên không nhịn nổi tức giận mắng: “Vô Song thành thật lớn lối! Người tên là gì?”

Người trẻ tuổi lại ngồi xuống đất, đặt hộp kiếm phía trước mình rồi cười nói: “Vô Song.”

“Vô Song?” Mọi người sững sốt một chút, dùng thẳng tên thành làm tên mình, so với những lời người trẻ tuổi này nói lúc trước, cái tên của hắn mới đúng là không để ai trong mắt.

“Có vấn đề gì không?” Thiếu niên tên là Vô Song hỏi với vẻ vô tội.

Mọi người nhìn nhau, hình như không vấn đề gì thật.

“Nếu không vấn đề gì, vậy ta bắt đầu đánh đây.” Vô Song mở hộp kiếm ra, bên trong đặt một thanh trường kiếm màu đỏ rực cùng mười hai thanh kiếm nhỏ bé khác.

“Đây là?” Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt, vốn là kẻ từ bé đã thích nghe đủ loại truyền thuyết giang hồ, đương nhiên hẳn từng nghe tới một loại kiếm thuật tên là Ngự Kiếm thuật, không phải cầm kiếm chém giết với người ta mà là điều khiển đồng thời vài thanh phi kiếm. Ngón tay gầy khẽ, cười nói giết người, lấy tính mạng người ta dễ dàng như tiên nhân hái sao trên trời. Chẳng qua công phu này chỉ tồn tại trong truyền thuyết giang hồ, nhiều người nghe tới nhưng ít người chứng kiến, nghe nói người có thể sử dụng Ngự Kiếm thuật đã đạt tới cấp bậc kiếm tiên. Thế nhưng người trẻ tuổi trước mặt chỉ là một thiếu niên cùng lứa với mình, lần đầu tiên Lôi Vô Kiệt cảm thấy thất bại nặng nề.

“Vân Toa.” Vô Song đọc khẽ một tiếng, ngón tay búng nhẹ vào một thanh kiếm trong hộp, chỉ thấy thanh kiếm kia lượn một vòng trên không trung rồi bay thẳng về phía Đường Liên.

“Khinh Sương.” Một thanh kiếm bay về phía Vô Thiên.

“Nhiều Chỉ Nhu.” Một thanh kiếm bay về phía Lôi Vô Kiệt.

“Ngọc Như Ý.” Thanh kiếm cuối cùng bay về phía Tiêu Sát.

Cuối cùng Đường Liên cũng tin Vô Song trước mặt không phải không coi ai ra gì, thanh Vân Toa bay về phía hắn nhanh chóng tới cực hạn, Chỉ Tiêm Nhận trong tay vội vàng vung lên, đỡ được một đòn. Thế nhưng Vô Song kia chỉ vẫy nhẹ ngón tay, thanh Vân Toa này lại tấn công về phía Đường Liên.

Vô Thiên không dám đón đỡ, vận chân khí toàn thân, gắng gượng tạo thành một tấm bình phong che chở quanh người mình và Vô Tâm, ngăn thanh phi kiếm này bên ngoài.

Lôi Vô Kiệt lại cảm thấy đầu óc như phình ra, đối đầu với hắn là một thanh phi kiếm được gọi là Nhiễu Chỉ Nhu, thanh kiếm này cũng khó dây dưa như tên của mình, Lôi Vô Kiệt đánh vài quyền đều hụt, chỉ trong chớp mắt thanh phi kiếm này đã lưu lại vài vết thương trên người hắn. Hắn nắm chặt cái bọc dài trên người, dọc đường đi hắn chưa từng mở ra, giờ phút này rốt cuộc không kiềm chế nổi nữa.

Còn Tiêu Sắt lại rất tiêu sái chạy tới chạy lui, hắn có khinh công trác tuyệt, mặc dù không thể ngăn cản phi kiếm như Đường Liên và Vô Thiên, nhưng trong thời gian ngắn cũng không bị thương.

“Phong Tiêu.” Vô Song đọc khẽ một tiếng, ổng tay áo vung lên, lại một thanh kiếm nhỏ bay ra ngoài, chém mũi Chu Nhan Tiểu Tiễn đang bay về phía mình thành hai nửa, thanh phi kiếm này lượn một vòng rồi bay trở về. Thiếu niên giơ một ngón tay ra, thanh phi kiếm lượn vòng quanh ngón tay hắn, người trẻ tuổi kia thản nhiên nói: “Đây là lần đầu tiên không chế đồng thời cả năm thanh kiếm, các người phải cố gắng chơi với ta đấy.”

Tiêu Sắt chạy qua chạy lại bên cạnh Lôi Vô Kiệt, gương mặt lại chẳng hề hoảng hốt: “Lôi Vô Kiệt, nghe ta nói này, có phải giờ người đang chán nản lắm không?”

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt vội vàng giằng co với thanh phi kiếm, đầu đã đầy mồ hôi.

“Cho rằng mình là thiếu niên anh hùng, hành tẩu giang hồ chắc sẽ vô địch, nào ngờ toàn gặp người lợi hại hơn mình.” Tiêu Sắt nghiêng người, lại né được thanh Ngọc Như Ý kia.

Thật ra trước đó còn đỡ, dẫu sao Minh Hào Nguyệt Cơ cũng là người thành danh đã lâu trên giang hồ, thứ hòa thượng Vô Tâm

dùng vốn không tính là võ công. Nhưng chỉ riêng thiếu niên này, xem ra tuổi tác không chênh lệch mấy với mình nhưng đã là cao thủ có thể nắm giữ Ngự Kiếm thuật, còn có thể điều khiển cùng lúc năm thanh phi kiếm, cho dù đại đệ tử của Tuyết Nguyệt thành là Đường Liên cũng không làm gì được. Lôi Vô Kiệt lại nghĩ tới chuyện mở cái bọc đằng sau, cái bọc đó là do sư phụ dặn riêng, phải tới Tuyết Nguyệt thành, gặp người kia rồi mới được mở ra, nhưng hôm nay tình thế nguy cấp... Lôi Vô Kiệt cắn răng, nhớ tới lời của sư phụ, lại thu tay về.

“Đường huynh có cách gì không?” Tiêu Sát vẫn như đang tản bộ trong sân, lại lắc lư đi sang bên cạnh Đường Liên.

“Người không biết võ công nhưng kinh công đúng là xuất thần nhập hóa.” Đường Liên hung hăng trừng mắt với hắn.

“Chẳng qua hắn không muốn giết ta thôi.” Tiêu Sát thở dài.
“Người có thấy không, giữa ngón tay hắn còn một thanh nữa, nếu muốn liều mạng không khéo còn lấy được hai thanh nữa ra. Kinh công của ta có tốt hơn, trốn được một thanh thì trốn được hai thanh không? Cho nên phiền Đường Liên sư huynh nghĩ cách đi.”

“Lúc ở dưới núi đánh một trận với Vương Nhân Tôn, sắp dùng hết ám khí rồi. Người muốn ta nghĩ cách, ta nghĩ cách gì đây?” Hiếm khi Đường Liên tức tới nổi phỉ như giờ, hắn đường đường là đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, lại bị một đệ tử trẻ tuổi không biết tên của Vô Song thành đánh cho không có cách nào, trong lòng cũng không nhịn nổi dần dần tức giận.

“Sư huynh, đặt ta xuống.” Vô Tâm đột nhiên lên tiếng.

Vô Thiên sửng sốt nhưng vẫn đặt Vô Tâm xuống: “Sư đệ, người trọng thương chưa lành...”

Ai dè Vô Tâm vừa hạ xuống đất, thân hình lại lóe lên, không ngờ lại lướt tới bên cạnh Đường Liên, hấn giơ hai ngón tay búng nhẹ vào thân kiếm Vân Toa, búng nó về hộp kiếm của Vô Song.

Vô Song hơi ngạc nhiên, ngón trở vung lên, phóng thanh Phong Tiêu ra ngoài.

Thế nhưng thân hình Vô Tâm lại lóe lên, đã hạ xuống bên cạnh Lôi Vô Kiệt, ngón tay gảy nhẹ một cái, lại khiến thanh Nhiễu Chỉ Nhu đổi hướng, bay trở về chỗ Vô Song. Ngay sau đó hấn nhắm mắt lại, nghiêng đầu sang một bên, lại tránh được thanh Phong Tiêu này.

Cuối cùng thần sắc Vô Song cũng trở nên nghiêm túc, thanh Ngọc Như Ý đuổi theo Tiêu Sát cũng đổi hướng tấn công về phía Vô Tâm. Vô Tâm đột nhiên mở mắt, thanh phi kiếm bay tới cách hấn chỉ có một tấc chợt dừng lại, không cách nào tiến thêm tấc nào.

Ngón tay của Vô Tâm vạch một cái, nắm thanh phi kiếm cùng trở lại trong hộp kiếm.

Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt: “Vô Tâm, chẳng phải người đã phế bỏ hết thần thông trên người rồi sao? Hóa ra là lừa gạt mấy lão hòa thượng kia à?”

“Không, công phu hấn dùng lần này không giống lúc trước.” Tiêu Sát cau mày.

Vô Thiên sửng sốt một hồi, sau đó hấn mỉm cười: “Chúc mừng sư đệ.”

“Thần Túc Thông, Thiên Nhĩ Thông, Thiên Nhãn Thông. Đây không phải võ công của La Sát Đường, đây thật sự là Lục Thần Thông trong Phật pháp!” Đường Liên thở dài nói.

“Chẳng lẽ đây là từ ma nhập phật mà sư tôn đã nói? Sư đệ phế bỏ Mật thuật trên người ngược lại gián tiếp tập được Lục Thần Thông trong Phật pháp!” Vô Thiên nghi hoặc.

Vô Tâm lắc đầu: “Ta cũng không biết, ngay khoảnh khắc vừa rồi ta đột nhiên cảm thấy trong đầu thanh tịnh, thân thể bỗng khôi phục một chút lực lượng. Ta chỉ từng thấy lão hòa thượng sử dụng những thứ võ công này khi còn bé. Thế nhưng lúc này lại cảm thấy như đã tu luyện cả ngàn vạn lần vậy...”

“Như vậy cũng tốt.” Tuy Vô Song không biết bọn họ đang nói gì, nhưng đã không còn vẻ lười biếng lúc vừa rồi. “Cũng phải thú vị một chút mới đánh tiếp được chứ.”

Vô Tâm bước về phía trước một bước, chỉ là một bước nhưng đã tiến thẳng tới trước mặt Vô Song, giơ tay muốn chạm vào đầu Vô Song: “Người muốn thú vị ra sao?”

Vô Song đột nhiên cười lớn, chẳng qua trong lúc hấn cười, hộp kiếm trước mắt đã như đóa hoa nở rộ, năm thanh khi kiếm đồng loạt đánh tới ngực Vô Tâm.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 26: Một Thương Từ Tây Đền

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Người tập được Thần Túc Thông có thể khiến cho thân hình như ý, hành động thoải mái theo suy nghĩ.

Người tập được Thiên Nhãn Thông, có thể trước thấy hoa nở, thấy gió tới, thấy bụi nổi lên, sau có thể thấy thế giới muôn hình muôn vẻ, cho tới khi thấy được cả sinh tử vui khổ của chúng sinh lục đạo.

Còn người tập được Thiên Nhĩ Thông có thể nghe tiếng nói cười trong trăm dặm, mây nổi ngàn dặm, mãi tới khi nghe được tiếng vui khổ ưu hỉ của chúng sinh lục đạo.

Trong khoảnh khắc đó Vô Tâm không thông hiểu Lục Thần Thông của Phật môn, chỉ hiểu được ba môn. Nhưng chỉ ba môn này đủ cho hắn rung chuyển đất trời. Năm thanh phi kiếm đó đều bay rất nhanh, rất hiểm, rất bá đạo. Nhưng trong mắt Vô Tâm lại rất chậm, khi kiếm rời hộp hắn đã nghe thấy, kiếm đến trước ngực chỉ trong chớp mắt, nhưng trong mắt hắn đã qua mấy xuân thu, hắn ngửa người một cái, năm thanh kiếm lướt sát qua bên cạnh. Hắn cười khẽ, ngón tay bóp nhẹ lên thanh Phong Tiêu cuối cùng, như Phật Đà nhật hoa mỉm cười.

Vẫn là vẻ hào hoa phong nhã đó.

Vô Song ôm hộp kiếm, lập tức thối lui ba bước, bốn thanh phi kiếm còn lại cũng lui về nhưng chưa vào trong hộp mà lơ lửng bên cạnh Vô Song.

“Phong Tiêu!” Vô Song quát lên một tiếng, thanh phi kiếm bị Vô Tâm nắm trong tay rung động như muốn đáp lời chủ nhân thoát khỏi tay Vô Tâm. Vô Tâm không ngăn cản, bàn tay nhẹ nhàng thả ra, thanh Phong Tiêu này cũng rơi xuống bên cạnh Vô Song.

Vô Tâm cười nói: “Ngự Kiếm thuật, quả thật mở mang tầm mắt.”

“Phật pháp Lục Thông, tự có ảo diệu.” Vô Song một đòn không trúng nhưng chẳng hề nổi giận, mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóc.

Thủ lĩnh đeo khăn che mặt của Vô Song thành nhú mày, trường thương không nhin nổi rung động tạo thành một tiếng ngâm.

“Sư huynh của ta không đợi nổi nữa rồi.” Vô Song cười một tiếng, ngón tay vẫy một cái, năm thanh phi kiếm xếp thành một hàng trước mặt hắn. “Nếu người không bị thương, muốn đánh người đúng là phải tốn không ít công sức.”

Sắc mặt Vô Tâm hơi đổi, mặc dù chỉ trong chớp mắt hắn ngộ ra được ba môn thần thông, nhưng lúc ở sườn núi vừa rồi phé bỏ võ công trên người cũng là thật, giờ phút này mặc dù ra vẻ bình tĩnh thoải mái, nhưng sức lực toàn thân lúc nào cũng có thể cạn kiệt.

Lôi Vô Kiệt bước tới một bước: “Hòa thượng...”

Vô Tâm lắc đầu với hắn một cái, Tiêu Sắt cũng ngăn hắn lại: “Đừng quên sau lưng hắn còn ba mươi đệ tử Vô Song thành, cho dù

đánh bại tên biết Ngự Kiếm thuật này vẫn là thua thôi.”

Đường Liên, Vô Thiên và Lôi Vô Kiệt vẫn còn sức đánh một trận, nhưng ngoại trừ vị thiếu niên biết Ngự Kiếm thuật này ra, thủ lĩnh cầm trường thương màu bạc rõ ràng cũng là cao thủ không dễ đối phó, sau lưng còn nhiều đệ tử Vô Song thành như vậy, thực lực cách biệt quá xa.

“”mVừa rồi năm thanh kiếm của ta cùng xuất hiện nhìn thì bá đạo nhưng thực chất chỉ là phô trương thanh thế. Giờ ngươi xem cho kỹ, mấy thanh kế tiếp mới thật sự là kiếm của ta. Hòa thượng, nếu ngươi chống được năm kiếm, ta sẽ tránh đường, thế nào?” Vô Song cười hỏi.

“Sự đệ!” Thủ lĩnh thàn than một tiếng, quả nhiên cái tên sư đệ này tới thời khắc mấu chốt lại trở nên tùy hứng.

“Không tệ.” Vô Tâm bước về phía trước một bước.

“Cút.” Vô Song cười một tiếng, ngón tay gõ nhẹ lên thanh Nhiễm Chỉ Nhu trước mặt. “Ngăn hẳn lại.”

Thanh Nhiễm Chỉ Nhu này bay tới trước mặt Vô Tâm, bước chân của Vô Tâm như bị ngăn lại, không thể bước một cái lướt thẳng tới trước hộp kiếm như vừa rồi.

“Phá khí môn của hắn.” Vô Tâm gõ Vân Toa một cái, Vân Toa rít lên bay ra, nhắm thẳng vào giữa trán Vô Tâm.

Vô Tâm chấp hai tay gằm lên một tiếng: “Ngưng!” Thanh Vân Toa này ngừng lại theo tiếng gằm nhưng không quay đầu lại, thế đi vẫn không giảm.

“Khinh Sương, lấy thủ cấp của hấn.” Vô Song nhẹ nhàng thổi một cái, thanh Khinh Sương này mang theo một luồng hơi lạnh bay tới.

“Phá!” Vô Tâm lại gầm lên, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Ba thanh phi kiếm lập tức mất đi thế bay, rơi xuống đất.

Vô Song gật đầu một cái: “Hay cho một hòa thượng không sợ chết. Ngọc Như Ý, Phong Tiêu!”

Hai thanh phi kiếm cuối cùng rút cuộc cũng hành động!

Nhưng Vô Tâm đã ngã nhào trên mặt đất, khoảnh khắc đó sức lực toàn thân đã cạn kiệt, hấn cười khổ một tiếng, không ngờ mình chặn được Trầm Tĩnh Chu trong ngũ đại tổng quản, chặn được Bản Tướng La Hán trận của Cửu Long tự, nhưng cuối cùng lại phải bỏ mạng dưới phi kiếm của một thiếu niên.

“Đừng giết hấn!” Thủ lĩnh của đám người áo đen vội vàng hét lên.

Vô Song cười khẽ, ngón tay vẫy nhẹ.

Khoảnh khắc đó Đường Liên suy nghĩ vô số phương pháp

Vô Thiên do dự một chút, cuối cùng bước lên trước một bước.

Nhưng bọn họ đều đã chậm, một bộ quần áo đỏ đã lao tới trước mặt Vô Tâm.

Trong số những người ở đây, tu vi võ công của hấn nông cạn nhất, nếu thật sự có người ngăn được hai thanh kiếm này, vậy tuyệt đối không phải hấn. Nhưng chính vì hấn không ngăn được, cho nên lựa chọn của hấn rất đơn giản.

Hai thanh phi kiếm, một thanh cắm vào vai trái của hắn, một thanh cắm vào vai phải của hắn, máu tươi lập tức bắn ra.

“Lôi Vô Kiệt!” Đường Liên kêu lên một tiếng.

“Đồ ngốc.” Tiêu Sát mắng một câu không nặng không nhẹ.

Thủ lĩnh đám người áo đen bên kia cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vô Tâm ngồi dưới đất cười khổ nói: “Không có cách nào ngu hơn cách này.”

Vô Song rất hứng thú nhìn người trẻ tuổi mặc áo đỏ trước mặt: “Người tên gì?”

“Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt cố gắng chịu đau nói.

Vô Song nhíu mày một cái, suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Hình như chẳng có danh tiếng gì.”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy vết thương trên bả vai càng đau hơn.

Vô Song gõ lên hộp kiếm một cái: “Này, kiếm của ta không làm bị thương hạng vô danh. Tiểu tử ngươi phải nhớ cho kỹ, sau này nhất định phải dương danh vạn dặm đấy nhé.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt sửng sốt một chút rồi cười nói: “Đương nhiên rồi.”

Ngón tay Vô Song ngoắc nhẹ một cái, ba thanh phi kiếm rơi dưới đất cùng hai thanh cắm trên bả vai Lôi Vô Kiệt đều bay trở về, hắn vung ống tay áo, lau vết máu trên thân kiếm, năm thanh phi kiếm rơi vào trong hộp kiếm. Vô Song đóng hộp kiếm lại, đứng dậy, thong

dong trở lại bên cạnh thủ lĩnh áo đen: “Đại sư huynh, ta đánh xong rồi.”

Thủ lĩnh áo đen lặng lẽ gật đầu, không nói gì thêm, nhắc thương đi tới.

“Đại đệ tử Vô Song thành, Lô Ngọc Địch.” Đường Liên lạnh lùng nói.

“Đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên?” Lô Ngọc Địch bắt chước giọng điệu của hắn.

Trên tay Đường Liên lóe lên ánh bạc, đã cầm Chỉ Tiêm Nhận trong tay.

Lô Ngọc Địch vung thanh trường thương, bay tới như giao long.

Ngay lúc sắp va chạm, Đường Liên chỉ cảm thấy sức cùng lực kiệt, tất cả mọi sức lực đều dồn hết vào đòn thế này. Nhát thương của Lô Ngọc Địch cũng chẳng hề lưu lại chút sức lực nào, đối với đối thủ như Đường Liên, chỉ làm bị thương chứ không giết chẳng qua là chuyện cười, việc duy nhất có thể làm chính là dốc toàn lực đánh một trận.

Phía sau, đệ tử Vô Song thành chưa hề xuống ngựa đồng loạt vung roi, xông thẳng về phía trước.

Vô Thiên vẫn không hề tham chiến nín thở vài khắc, ngựa mặt lên trời gầm lên một tràng dài, tiếng gầm đó mang theo đau khổ khi chứng kiến sư đệ gặp nguy hiểm mà không thể cứu, khí thế phi phàm. Một nửa số ngựa lập tức ngã quy, không thể đứng dậy được.

Vô Song thu hồi hộp kiểm chứng kiến cảnh tượng trước mắt, không khỏi lắc đầu: “Đánh thế này thì khó coi quá.”

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng động vang lên từ hướng tây.

“Viu!”

Đường Liên và Lô Ngọc Địch đều quay đầu lại.

Chỉ thấy một thanh trường thương màu vàng đen từ phía tây phóng tới, phá vỡ bầu trời mênh mông, tiếng thương réo dài như tiếng rỗng ngâm hồ gươm.

Đường Liên và Lô Ngọc Địch vội vàng lui lại, thế của nhát thương đó đã vượt xa tu vi của bọn họ, chỉ có thể né tránh.

Mũi thương kia nhắm thẳng vào giữa hai người, một rãnh sâu vài chục trượng đột nhiên xuất hiện, ngăn cản hai nhóm người.

“Ai!” Lô Ngọc Địch gầm lên.

“Ta.” Một giọng nói lạnh nhạt đáp lại lời hấn, một người mặc áo đen từ xa bay tới, hạ xuống vững vàng trên thanh trường thương này.

Gương mặt Đường Liên hết sức vui mừng: “Tam sư tôn!”

Người áo đen quay sang nhìn Lô Ngọc Địch một cái: “Vừa rồi người hỏi ta là ai?”

Lô Ngọc Địch cố nén nỗi sợ trong lòng, trường thương màu bạc trong tay không ngừng kêu vang, nhưng lại không nói ra được một lời.

“Người không nhận ra ta? Thế có nhận ra thanh thương của ta không?” Người áo đen lại hỏi, giọng vẫn lạnh nhạt.

Lô Ngọc Địch chỉ cảm thấy như bị khí thế ngàn quân ép xuống, ngay thở ra cũng khó nhọc, cuối cùng không nhịn nổi gầm lên, đột nhiên vung trường thương trong tay lên, thế nhưng sau khi vung thương lên...

Lại gãy thành từng khúc!

Lô Ngọc Địch lui thẳng về, mỗi bước lùi lại phun ra một ngụm máu tươi, lui thẳng ba mươi bước, cuối cùng được sư đệ Vô Song đỡ lấy mới ngừng lại.

“Còn muốn hỏi ta là ai nữa không?” Người áo đen đứng trên trường thương, cúi đầu nhìn hấn từ xa.

Lôi Vô Kiệt đã nhìn tới mức trợn mắt á khẩu, trong lòng chỉ còn một suy nghĩ: Đây... còn là người không?

Tiêu Sát vừa băng bó vết thương cho hấn xong quay đầu lại, nhìn người áo đen đứng trên thanh trường thương màu vàng đen, thần sắc nghiêm nghị: “Lôi Vô Kiệt, chẳng phải người thích nghe những chuyện kể giang hồ ư? Người nhất định phải nhớ cho kỹ người này, cho dù người từng thấy những cao thủ nhất đẳng như Phong Tuyết Kiếm - Trầm Tĩnh Chu, Toái Không Dao - Vương Nhân Tôn, nhưng người có thể quên hết bọn họ, còn người này người nhất định phải nhớ.”

“Những người đó chơi kiếm tốt hơn nữa, dùng đao thần kỳ hơn nữa chẳng qua chỉ kiếm được danh hiệu một trong những người mạnh nhất.”

“Người này lại không giống, hẳn không phải một trong những người mạnh nhất, hẳn chính là đệ nhất.”

“Người dùng thương đệ nhất trên thế gian.”

“Thương Tiên, Tư Không Trường Phong.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 27: Cung Tiễn Diệp An Thế Về Tông

Dịch: Lãng Nhân Môn

Dịch thơ: Hàm Lạc

***

Trong chốn võ lâm có kể ư chuyện thích liệt kê võ bả, binh khí phổ gì đó, đưa từng người nổi danh giang hồ lên đó. Lâu dần thì có đủ loại danh hiệu, chỉ riêng binh khí kiếm thôi đã có một loạt cách gọi Kiếm Thánh, Kiếm Thần, Kiếm Vương, Kiếm Bá, Kiếm Hầu, Kiếm Hoàng, Kiếm Quỷ, Kiếm Hào, những binh khí khác chẳng cái nào bằng. Nhưng chỉ có một chữ những người ư chuyện này đều không dám tùy ý đặt, đó chính là chữ 'tiên'. Có thể dùng chữ tiên để gọi đều gần như là nhân vật truyền thuyết trong võ lâm.

Nhưng dẫu vậy, vẫn có ba vị đao tiên, cũng có khoảng năm vị kiếm tiên, riêng chỉ có thương.

Chỉ một vị, Thương Tiên - Tư Không Trường Phong, tam tôn chủ của Tuyệt Nguyệt thành.

Nghe nói thanh trường thương của hắn có thể chém giết vong hồn ác quỷ, đã từng dùng một thương phá vỡ Cô Hư Quỷ trận mà sáu vị trưởng lão Ma giáo hợp lực bày ra dưới Kỳ Liên sơn. Người liệt kê binh khí phổ từng nói, sức mạnh của người dùng thương trong thiên hạ, mình hắn chiếm tám phần.

Lôi Vô Kiệt nhìn người trung niên trước mắt, người mặc áo đen thần sắc lạnh nhạt, mang theo đôi phần khí tức nho nhã của thư sinh, ánh mắt sáng rực.

Tiêu Sát thở dài: “Khi đám con cháu ăn chơi trong Thiên Khải thành chứng kiến hoa khô trong Yêu Nguyệt lâu cũng có ánh mắt tương tự như người vậy.”

Lô Ngọc Địch lau vết máu nơi khóe miệng, cười lạnh nói: “Hay cho một Thương Tiên, văn bối lĩnh giáo cao chiêu!” Hấn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘văn bối’, châm chọc Tư Không Trường Phong không giữ thân phận, ra tay với văn bối.

Hai tay Tư Không Trường Phong vẫn khoanh lại sau lưng, đứng trên trường thương, chân mày hơi nhíu lại, cười nói: “Ta... ra tay à?”

Lô Ngọc Địch tắt tiếng, đúng là Tư Không Trường Phong không đánh tới một chiêu, chỉ là tư thế cười thương bay tới đã ép cho mình không còn đường lui.

“Vô Song thành phái nhiều tinh nhuệ tới như vậy, một hòa thượng có quan trọng đến vậy thật không?” Tư Không Trường Phong tiếp tục cười nói.

Lô Ngọc Địch cười nhạt không đáp.

“Về nói với mấy lão già của Vô Song thành, nếu thật sự nghĩ rằng dựa vào việc bắt một đứa trẻ là có thể lật đổ giang hồ, như vậy sau này các người đừng hòng nói lại bốn chữ thiên hạ vô song, cũng đừng gọi tên của Vô Song thành nữa.” Tư Không Trường Phong nói rất dửng dưng, nhưng lời nói lại cực kỳ khinh người, thế nhưng

đúng, hẳn chính là một trong ba người có tư cách nói những lời này trên đời.

Lô Ngọc Địch giận mà không dám nói gì.

“Còn nữa.” Tư Không Trường Phong nhìn người trẻ tuổi xách theo hộp kiếm: “Vô Song thành khó khăn lắm mới tìm được một khối ngọc đẹp để chất lượng, đừng có cầm dao mổ heo mà điêu khắc. Phiền người chuyển những lời này cho Tống Yến Hồi.”

Vô Song không tức giận như sư huynh, hẳn chỉ gật đầu: “Vãn bối chắc chắn sẽ chuyển những lời này của tiền bối. Ừm... Nếu như đến lúc đó ta còn nhớ.”

“Vừa rồi người đã lưu thủ rồi, nếu không với tu vi của người, giết chết hay đánh trọng thương bọn họ đều là chuyện nhỏ.” Tư Không Trường Phong gật đầu nói: “Đa tạ.”

“Không cần cảm ơn, chỉ hy vọng khi các vị chữa thương xong có cơ hội tái chiến.” Vô Song mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóc.

“Kiếm của ta không sánh được với nhị sư huynh nhưng cũng từng luyện vài năm.” Tư Không Trường Phong đột nhiên giơ tay ra, vung lên. Nắp của hộp kiếm bên cạnh Vô Song lập tức mở toang, mười hai thanh phi kiếm lập tức bay ra, lượn một vòng xung quanh Tư Không Trường Phong sau đó lại tuần tự bay trở về hộp kiếm của Vô Song. Tư Không Trường Phong vung tay lên, nắp hộp kiếm lại đóng lại.

Vô Song tròn tròn hai mắt, không ngờ vị cao thủ được tôn là Thương Tiên này lại tinh thông Ngự Kiếm thuật, còn có thể điều khiển cùng lúc mười hai thanh phi kiếm.

Tư Không Trường Phong cười nói: “Ngự kiếm, ngự thương, cùng một đạo lý cả thôi. Lần này ta giúp người mở thêm một kiếm, nhưng muốn thật sự nắm giữ ý ở trong đó, phải dựa vào chính người.”

Hai tay Vô Song ôm quyền nói: “Đa tạ.”

Tư Không Trường Phong quay người, không nhìn hẳn tiếp: “Đi thôi.”

Vô Song đỡ Lô Ngọc Địch đã bị thương nặng lên ngựa, quát mạnh roi, vài chục người cưỡi ngựa khác cũng lập tức rời khỏi theo.

Đường Liên ngẩng đầu nhìn Tư Không Trường Phong một cái: “Tạ sư tôn...”

“Đường Liên, con chịu khổ rồi.” Tư Không Trường Phong nhìn Đường Liên, thở dài.

“Tam sư tôn...” Đường Liên lại gọi một tiếng.

Tư Không Trường Phong buồn bực: “Đường Liên, người định nói gì?”

“Tam sư tôn, ngài có thể xuống dưới này nói chuyện được không? Ngài để chúng ta ngựa đầu nói chuyện không biết là mỗi lần à?” Cuối cùng Đường Liên không nhịn được nói ra câu này.

“À à à.” Tư Không Trường Phong giờ mới nhận ra, nhảy từ trên trường thương xuống, vung nhẹ tay lên, cầm thanh trường thương màu ô kim này vào trong tay. “Đường Liên, lần này hoàn thành nhiệm vụ không tệ.”

Đường Liên cười khở: “Suýt nữa thì chết, sao lại hoàn thành không tậ.”

“Không chết là được rồi, không chết là được rồi, nhiệm vụ này chỉ cần không chết coi như hoàn thành không tậ.” Tư Không Trường Phong mỉm cười gật đầu.

Mọi người nghe xong câu này đều trợn tròn hai mắt, chỉ có Đường Liên dường như đã quen với vị Thương Tiên nhìn bề ngoài thì là cao thủ tuyệt thế, thực chất là thần kinh thô. Hắn chỉ nhìn quanh một lượt rồi hỏi: “Lần này tam sư tôn tới một mình à?”

“Vốn là đi một mình, nhưng trên đường gặp hai người quen cũ, lôi kéo nhau hội họp cho nên mới đến chậm. Đừng trách, đừng trách.” Tư Không Trường Phong cười lúng túng.

Vô Thiên bước tới hành lễ: “Tại hạ là Vô Thiên môn hạ của Vong Ưu thiên sư Hàn Sơn tự, vị này là sư đệ của ta Vô Tâm.”

Tư Không Trường Phong gật đầu một cái, đi về phía hòa thượng ngã ngồi dưới đất.

“Tại hạ là Lôi Vô Kiệt của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, đang muốn tới Tuyết Nguyệt thành báỉ sư!” Lôi Vô Kiệt vội vàng ôm quyền, cao giọng nói.

“Ờ.” Tư Không Trường Phong thản nhiên đáp một tiếng, vớ một cái lên bả vai Lôi Vô Kiệt: “Tiểu huynh đệ, vết thương của ngươi lại vỡ ra kia.”

Lôi Vô Kiệt mặt mũi đỏ bừng, vội vàng cúi đầu nhìn vai mình.

Tư Không Trường Phong cúi người nhìn hòa thượng sắc mặt nhợt nhạt, thở dài nói: “Tự phế công lực toàn thân, đây không phải chuyện người thường làm nổi, chẳng trách Vong Ưu đại sư coi trọng người như vậy.

Vô Tâm cười thảm: “Người cũng tới mang ta đi à.”

“Không.” Tư Không Trường Phong đứng dậy cúi đầu nhìn Vô Tâm, cao giọng nói: “Tuyệt Nguyệt thành đặc phái tới đây, cung tiễn Diệp An Thế về tông!”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều ngây ra tại chỗ.

“Tuyệt Nguyệt thành đặc phái tới đây, cung tiễn Diệp An Thế về tông!” Tư Không Trường Phong lặp lại một lần.

Tuyệt Nguyệt thành không định bắt giữ hòa thượng này để ngăn cản Ma giáo, cũng không định để mặc cho hòa thượng này trở về Hàn Sơn tự. Quyết định lần này của Tuyệt Nguyệt thành là tuân theo ước định mười hai năm về trước, đưa thiếu chủ Ma giáo trở về Thiên Ngoại Thiên!

Vừa là tuân thủ ước định, cũng vừa là một loại uy hiếp. Sau tiếng ra lệnh này, Vô Tâm không còn lựa chọn nào khác.

Đường Liên đột nhiên ngẩng đầu, phía xa có hai bóng người bay tới, hắn định thần nhìn kỹ lại, thềm hô không ổn, lập tức vận chân khí. Một người tóc trắng, một người mặc quần áo tím. Chính là Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu của Thiên Ngoại Thiên.

“Không cần.” Tư Không Trường Phong lắc đầu với Đường Liên: “Hai người quen cũ mà ta nói với người chính là bọn họ.”

“Bọn họ?” Đường Liên ngạc nhiên.

Hai người đã lướt tới bên cạnh đám người, không buồn nhìn bọn họ, Tử Y Hầu luôn mang theo một luồng khí tím đi thẳng tới đỡ Vô Tâm dậy, hấn đặt tay lên lưng Vô Tâm, vận chuyển chân khí cho hấn. Vô Tâm cười một tiếng: “Vũ Tịch thúc thúc.”

“Hừ, thấy ta là chạy, còn nhận ta làm thúc thúc?” Tử Y Hầu hừ lạnh một tiếng.

Bạch Phát Tiên nhìn Tư Không Trường Phong nói: “Chúng ta sẽ mang người đi, Tuyết Nguyệt thành không hối hận chứ?”

“Vẫn câu nói đó, Tuyết Nguyệt thành không sợ Ma giá không sợ Tuyết Nguyệt thành, càng không sợ một thiếu niên mười bảy tuổi.” Tư Không Trường Phong thản nhiên đáp.

Bạch Phát Tiên nhìn Đường Liên một cái: “Có phải trong lòng không phục hay không?”

Đường Liên hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

“Tiểu Liên, không cần phải không phục. Vị thúc thúc tóc trắng này từng là Mỹ Kiếm - Mạc Kỳ Duyên vang danh thiên hạ, người giao thủ với hấn vài lần, nếu không phải hấn nể mặt sư phụ người, lưu thủ một chút, e rằng người đã chẳng đến được nơi này.” Tư Không Trường Phong mỉm cười giảng hòa.

Mỹ Kiếm - Mạc Kỳ Duyên. Sắc mặt Đường Liên hơi đổi, cái tên này quả thật như sấm rền bên tai, nhưng sắc mặt hấn chỉ hơi tối đi: “Tam sư tôn, đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có gọi con là Tiểu Liên.”

Tư Không Trường Phong dường như hoàn toàn không có chút uy nghiêm nào của tam thành chủ Tuyết Nguyệt thành, hần mỉm cười vỗ vai Đường Liên một cái: “Sao nào? Muốn trách thì trách Liên Nguyệt sư phụ của ngươi đi, tên mình đàn bà thì cũng thôi, sao còn đặt cái tên đàn bà chẳng kém cho đệ tử của mình.”

Tử Y Hào đương nhiên không hứng thú nghe hai người bọn họ tán gẫu, vẻ mặt đã sớm mất kiên nhẫn, kéo Vô Tâm định đưa đi nhưng lại thấy một bộ quần áo đỏ ngăn trước mặt mình.

Tử Y Hào sửng sốt, có phần tức giận: “Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?”

Lôi Vô Kiệt nhìn Vô Tâm một cái rồi nói: “Các ngươi muốn dẫn hần đi, đã hỏi hần đồng ý hay không chưa?”

Tử Y Hào cả giận nói: “Hần vốn là thiếu tông chủ của Thiên Ngoại Thiên, hần không trở về Thiên Ngoại Thiên chẳng lẽ muốn về Hàn Sơn tự kia?”

Lôi Vô Kiệt lại chẳng hề sợ hãi: “Nếu hần muốn về Hàn Sơn tự thì sao?”

Luồng khí tím trên người Tử Y Hào lập tức bùng lên: “Tiểu tử, ngươi muốn chết à? Tưởng ta sợ cái tên Lôi Oanh nấp trong Lôi gia bảo kia, không dám giết ngươi chắc?”

Tiêu Sắt chậm rãi bước tới đứng bên cạnh Lôi Vô Kiệt, không buồn để ý tới Tử Y Hào, chỉ nhìn về phía Vô Tâm: “Hòa thượng, ngươi muốn đi thật à?”

Vô Tâm cau mày không nói gì, Tử Y Hào hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì.

Bạch Phát Tiên tay cầm kiếm ngọc lập tức quỳ sụp xuống đất.

“Thiếu tông chủ, Thiên Ngoại Thiên đã chờ thiếu tông chủ về tông suốt mười hai năm!”

“Ngày nay trong giáo chia năm xẻ bảy, chỉ có Thiên Ngoại Thiên chưa từng có một người rời khỏi!”

“Chúng ta đều đang chờ thiếu tông chủ về tông, không chế lại đại cục!”

Vô Tâm thở dài một tiếng, đẩy Tử Y Hầu đang đỡ ra, đi tới trước mặt Bạch Phát Tiên đang quỳ sụp dưới đất, gọi một tiếng: “Mạc thúc thúc.”

Bạch Phát Tiên không ngẩng đầu lên.

“Ta hiểu rồi!” Vô Tâm bước tới một bước, đi qua bên cạnh hắn: “Đi thôi.”

“Vô Tâm.” Lôi Vô Kiệt gọi hắn.

“Tuyết Nguyệt thành cung tiến Diệp An Thế tông chủ Thiên Ngoại Thiên về tông.” Tư Không Trường Phong cười nói.

Vô Tâm cũng mỉm cười: “Tư Không Thương Tiên đừng uy hiếp ta nữa. Vô Tâm cũng biết, thật ra lão hòa thượng đã không còn nữa, có về Hàn Sơn tự kia hay không cũng chẳng quan trọng. Lão hòa thượng nói đúng, nhà của ta là chốn bên ngoài, là Thiên Ngoại Thiên.”

“Đương nhiên Diệp tông chủ có thể trở về Hàn Sơn tự, nhưng không phải bây giờ.” Tư Không Trường Phong nói.

“Sư huynh, ta đi đây.” Vô Tâm quay đầu lại nhìn Vô Thiên đứng đàng xa.

Vô Thiên thở dài gật đầu một cái: “Hôm nay sư huynh sẽ về Hàn Sơn tự, bất luận sư đệ có phải tông chủ Thiên Ngoại Thiên hay không, trong Hàn Sơn tự sẽ luôn có một gian thiền phòng, một cái bồ đoàn, một quyển kinh phật, thuộc về sư đệ.”

“Kinh phật thì thôi bỏ qua, thật ra từ trước tới đây nay ta không tụng kinh.” Vô Tâm cười một tiếng, lại nhìn sang phía Lô Vô Kiệt: “Bộ quyền đã dạy ngươi, phải đánh mỗi ngày. Nhớ lấy, bộ quyền kia quan trọng không phải phục ma mà là La Hán. Nửa trước của bộ quyền có vẻ rất bình thường, nhưng đánh cả ngàn vạn lần có thể lấy lửa trong tro bụi, nở hoa trên đá tảng.”

“Hòa thượng, ngươi phải đi thật à...” Trong lòng Lô Vô Kiệt không đành lòng, gần như rơi lệ, hấn và hòa thượng này mới quen biết vài ngày nhưng trong lòng đã có tình cảm thân mật.

“Còn thứ ta dạy ngươi...” Vô Tâm lại nhìn sang phía Tiêu Sắt. “Ta hy vọng ngươi vĩnh viễn không có cơ hội dùng nó.”

“Ta quên mất rồi.” Tiêu Sắt nhún vai.

“Quên thì tốt.” Vô Tâm lại quay người, đưa lưng về phía bọn họ, bước tới một bước, tung người nhảy lên, Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu cũng tung người đi theo.

“Ta muốn cưỡi gió, hướng bắc bay

Hiên Viên tuyết lớn, bão đao dày

Ta muốn mượn thuyền mà đông tiến

Còn ai đón gió, đứng mê say
Ta muốn tung hoành vạn dặm mây
Rồng ngâm khiêu khích, ta chẳng rầy
Côn Luân tắm ánh dương phơi phơi
Tận cùng ngấm biển, núi với cây
Chim kia theo gió về tổ ấm
Dặm xa hun hút, hướng nào bay?"

Bóng dáng hòa thượng càng lúc càng đi xa, thế nhưng âm thanh vẫn vang vọng khắp trời, một lúc lâu mới tiêu tan.

"Hẹn ngày tái ngộ!" Hòa thượng mặc áo bào trắng kia không còn tăm tích.

Vô Thiên cúi đầu niệm phật: "A Di Đà Phật."

Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát cùng nhìn bóng người biến mất đằng xa, hạ giọng thì thầm: "hẹn ngày tái ngộ."

Còn Thương Tiên Tư Không Trường Phong danh chấn thiên hạ lại vung vẩy thanh trường thương màu ô kim trong tay, chỉ vào hòa thượng tuyệt thế kia nói với Đường Liên: "Xem xem, năm xưa khi ta và bọn sư phụ người xông xáo giang hồ, cũng phong lưu phóng khoáng như vậy."

Vẻ mặt Đường Liên coi thường, thốt lên một chữ rất rõ ràng.

"Xi!"

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 28: Cho Một Bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hoàng hôn đã đến, mặt trời ngả về tây, trên con đường hai con tuấn mã đang thất thểu đi về phía trước, thật ra cả hai con đều là ngựa tốt, nhưng đi cả ngàn dặm, dẫu là ngựa tốt lúc này cũng quá mệt mỏi. Một người mặc áo dài nam màu xanh lười biếng ngáp một cái. Một người khác mặc quần áo đỏ, chỉ vào thành trì phía xa, cao giọng hô: “Đến rồi!”

Người còn lại chẳng buồn để ý, chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng: “Ờ!”

“Đây là Tuyết Nguyệt thành đấy! Tòa thành đệ nhất trên giang hồ, chẳng lẽ người không hưng phấn ư?” Chàng trai áo đỏ bất mãn nói.

Người áo xanh nhíu mày rất sâu, vẻ mặt không chịu nổi nữa, thấy chàng trai áo đỏ nói đến hưng phấn bèn giơ chân đạp hấn xuống ngựa: “Cút!”

Hai người này đương nhiên là Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát, sau khi tiễn hòa thượng Vô Tâm ở nước Vu Điền, hai người tiếp tục lên đường tới Tuyết Nguyệt thành. Chẳng qua vốn tưởng đi ké tam thành chủ và đại đệ tử thủ tịch của Tuyết Nguyệt thành, đoạn đường này chắc chắn sẽ rất nhẹ nhõm, thế nhưng hòa thượng Vô Tâm kia vừa đi khỏi, Thương Tiên kia vừa mới một thương từ tây tới đã

thành một thương đi tới tây khiến Lôi Vô Kiệt thậm chí ko kịp lên tiếng bắt chuyện. Đại sư huynh Đường Liên ngược lại trọng tình trọng nghĩa, nhưng chỉ cho một tấm bản đồ rồi nói mình còn trọng trách trên người, phải về Đường môn một chuyến, sau đó cũng vỗ mông rời khỏi. Hòa thượng Vô Thiên ko nói chuyện mình sẽ đi, nhưng Hàn Sơn tự và Tuyết Nguyệt thành ở hai hướng hoàn toàn khác nhau, cho lên hành trình lần này lại biến thành hai người Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt.

Hai tên mù đường.

Hai người cầm một tấm bản đồ chẳng khác gì thiên thư, vòng vo hết chỗ này đến chỗ khác lại mất ba tháng, đi lòng vòng tới mức cuối cùng Tiêu Sắt nóng quá không chịu nổi đành cởi áo hồ cừu ra đổi thành một bộ áo xanh. Thế nhưng người còn suy tư phiền muộn hơn lại là Đường Liên. Đường Liên trở lại Tuyết Nguyệt thành đã hơn một tháng, nhưng hỏi hết mọi đồng môn, ai cũng nói không có hai người như vậy đến, trong lòng lo lắng không biết trên đường có xảy ra chuyện bất trắc gì không, nhưng hỏi các đệ tử vừa từ ngoài thành trở về ai cũng nói gần đây trên giang hồ gió êm sóng lặng, không nghe nói có đệ tử Lôi môn mặc áo đỏ nào bị giết. Hắn suy nghĩ rất lâu rồi đoán có lẽ tính khí hai người còn trẻ con, không chừng lại tới chỗ nào chơi.

Nhưng mặc dù đường xá gian khổ, cuối cùng bọn họ cũng tới được tòa thành này.

Thiên hạ tứ thành, Bắc Thiên Khải, Nam Tuyết Nguyệt, Tây Mộ Lương, Đông Vô Song. Trong đó Thiên Khải là hoàng thành hội tụ khí vận của thiên hạ. Mộ Lương là tòa thành cô độc, chỉ có một mình kiếm tiên Lạc Thanh Dương cư ngụ. Vô Song thành là võ thành, tất cả mọi người trong thành đều biết võ, hơn nữa không cho người

ngoài tiến vào. Ba thành này đều khiến người thường có cảm giác xa cách khó tả, chỉ có Tuyết Nguyệt thành là khác, nó tự xưng là phàm thành.

Năm xưa tòa thành này tên là ‘Đại Trường Hòa’, sau đó có vài người tài hoa tuyệt thế lưu luyến với phong cảnh mỹ lệ độc đáo ở đây, võ đạo của những người này có một không hai trong thiên hạ, càng ngày càng có nhiều người ngưỡng mộ danh tiếng đi tới, nơi này trở thành tòa thành của bọn họ. Bọn họ bèn đổi tên là - Tuyết Nguyệt.

Thế nhưng khi Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát cưỡi ngựa tới dưới thành lại phát hiện trên cửa thành viết hai chữ rất rõ ràng, không phải Trung Nguyên mà là... Hạ Quan.

“Đi nhầm à?” Lôi Vô Kiệt đàn ra một lúc.

Tiêu Sát giơ tay cảm nhận làn gió xuân thổi tới, miệng ngâm nga: “Hạ quan phong, thượng quan hoa, Thương sơn tuyết, Nhĩ Hải nguyệt.” (Ý chỉ bốn cảnh đẹp của nước Đại Lý là đón gió, ngắm hoa, thưởng tuyết trên núi Thương và ngắm trăng ở hồ Nhĩ Hải.)

“Người nói gì vậy?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Im miệng!” Tiêu Sát lại đá một phát.

Hai người xuống ngựa, dắt ngựa vào thành nhưng lại phát hiện tòa thành này khác với những thành trí bình thường. Ven đường đều là tiếng rao bán hàng rong, dọc đường là đủ loại quán rượu lớn nhỏ, có cô gái cầm hoa sơn trà bước chân uyển chuyển chạy qua bên cạnh bọn họ, có tiểu nhị trên người vắt một chiếc khăn lông màu trắng tới chào hỏi: “Hai vị khách quan mới vào thành phải không?”

Chẳng bằng vào trong quán của chúng tôi uống một chén trà, nghỉ ngơi một chút.”

“Chúng ta không đi nhầm đây chứ?” Lôi Vô Kiệt vẫn không hiểu nổi.

Tiêu Sát liếc nhìn hắn một cái, không buồn để ý tới hắn mà theo chân tiểu nhị bước vào trong quán trà. Lôi Vô Kiệt không biết làm thế nào, chỉ có thể đi theo. Hai người gọi một bình trà và một ít bánh điểm tâm, Tiêu Sát ăn rất từ tốn nhưng Lôi Vô Kiệt chẳng có tâm trạng ăn thứ gì, hắn nhìn xung quanh, thầm nghĩ chẳng lẽ những tiểu nhị, khách uống trà này đều là cao thủ ẩn giấu tài năng? Hắn nghĩ thầm Tuyết Nguyệt thành này thật quá cao thâm khó lường.

Tiểu nhị kia có vẻ đã nhận ra nghi hoặc của Lôi Vô Kiệt, cũng thường xuyên thấy chuyện này bèn cười nói: “Có phải trong lòng khách quan đang suy nghĩ, vì sao cảnh tượng của Tuyết Nguyệt thành này lại bình thường như vậy, chẳng lẽ đi nhầm chỗ?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Lôi Vô Kiệt gật đầu.

“Mời khách quan xem.” Tiểu nhị chỉ vào một gian nhà cao tầng nói: “Có thấy tòa Đăng Thiên các kia không?”

“Ta đâu có mù, đương nhiên là thấy.” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Đi qua Đăng Thiên các kia mới là Thượng Quan, đó mới thật là Tuyết Nguyệt thành. Bên ngoài Đăng Thiên các vẫn là phàm thành. Vượt qua Đăng Thiên các mới có thể thấy Tuyết Nguyệt. Không thì võ lâm chí tôn đệ nhất thành chẳng dễ thấy quá à.” Tiểu nhị cười nói.

“Hóa ra là vậy!” Lôi Vô Kiệt chợt hiểu ra, mọi nghi hoặc trong lòng lập tức quét sạch, uống một hớp trà rồi nói: “Muốn vượt qua Đấng Thiên các khó lắm sao?”

“Nói khó thì không khó, nói không khó thì khó. Nếu có một tấm danh thiếp có thể trực tiếp đi vào. Nếu không có, vậy phải lên Đấng Thiên các, lên mười sáu tầng Đấng Thiên các. Nghe nói nếu người có thể leo lên tới tầng thứ mười sáu, như vậy người có thể thấy vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành nổi danh khắp thiên hạ Bách Lý Đông Quân.” Tiểu nhị cười một tiếng. “Nếu hai vị muốn lên các, chẳng bằng gọi một bình ‘Phong Hoa Tuyết Nguyệt’ mà tiểu quán ủ riêng, tăng cường can đảm?”

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt? Cái tên rượu này thật thú vị. Ta không giỏi vụ này, nhưng vị bằng hữu này của ta hết sức phong lưu, cho hẳn một bình đi.” Lôi Vô Kiệt chỉ sang Tiêu Sắt đang ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần.

“Vâng vâng.” Tiểu nhị không để ý tới vẻ châm chọc trong lời nói của Lôi Vô Kiệt, vội vàng quay người đi lấy rượu.

“Hạ quan phong, thượng quan hoa. Thương sơn tuyết, Nhĩ Hải nguyệt. Thú vị.” Lôi Vô Kiệt nhìn tòa Đấng Thiên các phía xa, lẩm bẩm: “Tuyết Nguyệt thành đúng là không làm ta thất vọng. Người nói Đường sư huynh là đệ tử của Bách Lý thành chủ, chẳng lẽ hẳn leo lên tới tầng mười sáu? Người cảm thấy ta leo được mấy tầng?”

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt tới rồi!” Tiêu Sắt bưng bình rượu lên.

Tiêu Sắt không hề khách khí, rót một chén cho mình, kêu một tiếng, chỉ cảm thấy rượu này hết sức trong trẻo, không hẳn đậm đà nhưng lại có cảm giác mát lạnh thanh nhã, tâm trạng cũng khá hơn

đôi phần, lần đầu tiên chịu nói vài lời đáp lại Lôi Vô Kiệt: “Đường Liên là đệ tử trưởng lão Đường môn Đường Liên Nguyệt, vốn không cần xông lên Đấng Thiên các kia. Chỉ có hai loại người cần xông lên Đấng Thiên các, một loại là định tới khiêu khích Tuyết Nguyệt thành, một loại khác là muốn bá sự ở Tuyết Nguyệt thành. Leo được năm tầng là có thể gia nhập làm môn hạ của Tuyết Nguyệt thành, leo lên tầng thứ mười là có thể được trưởng lão truyền nghề, leo lên tầng th mười sáu, tức là thành đệ tử của Bách Lý Đông Quân.”

“Vị khách quan này có vẻ hiểu rất rõ về Tuyết Nguyệt thành? Không phải lần đầu tiên tới đúng không?” Tiểu nhị có vẻ hứng thú, nói tiếp: “Nhưng từ nhỏ tới lớn ta lớn lên trong Hạ Quan này, số người leo lên tầng thứ mười chỉ đếm được trên đầu ngón tay, còn về leo được lên tầng thứ mười sáu chỉ thấy có một người, nhưng lần đó lại không gặp được Bách Lý Đông Quân đại nhân.”

“Là cái gã ăn mày Từ Vi được gọi là Côn Đả Giang Hồ hả.” Tiêu Sắt lại uống một chén.

“Khách quan quả là người hiểu biết. Chính là lão ăn mày cầm một cây gậy nát đến, lúc đó hắn còn đòi uống trà ở chỗ ta. Khi ấy ta nghĩ, tên này điên rồi à, không ăn nổi một cái bánh bao mà đòi leo lên Đấng Thiên các. Nhưng hắn leo một phát lên tận tầng mười, sau khi leo lên tầng mười lại tới chỗ ta đòi bát rượu uống, ta nào dám không cho, xách một bầu rượu tới. Lão ăn mày kia chẳng hề từ chối nhưng chỉ uống một bình sau đó lại leo một mạch năm tầng. Khi đi lên là một lão ăn mày ăn mặc rách rưới mặt mày ủ dột, nhưng qua hết mười lăm tầng lại cảm thấy toàn thân hắn như phát ra ánh sáng vàng kim chẳng khác gì thần tiên. Sau tầng mười lăm, lão ăn mày kia lại tới quán trà của ta ngồi, lại đòi một bình Phong Hoa Tuyết

Nguyệt, cứ thế uống từng chén một, uống từ giữa trưa tới tận hoàng hôn, nhưng bên Đăng Thiên các lại chẳng hề có động tĩnh.”

“Chúng ta nghĩ, hay là Tuyết Nguyệt thành không nhận khiêu khích. Kết quả lão ăn mày ngồi đó uống xong một bình, rót cuộc trên đỉnh Đăng Thiên các kia cũng có bóng người đứng lên. Tay cầm trường thương màu ô kim, người mặc áo bào đen, khoanh khắc đó gió khắp thành như ngừng lại, vờn quanh đỉnh các. Ta nghĩ: Vị này mới là chẳng khác gì thần tiên, lão ăn mày kia là cái thá gì.”

“Thương Tiên - Tư Không Trường Phong.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói ra cái tên này.

“Đúng, chính là Thương Tiên - Tư Không Trường Phong! Tam thành chủ của Tuyết Nguyệt thành chúng ta. Sau đó chỉ nghe lão ăn mày kia cười lớn vài tiếng, cầm cây gậy nát kia lên...”

“Sau đó thì sao?” Lôi Vô Kiệt nghe kể chuyện mà hưng phấn, không nhịn được hỏi.

Tiểu nhị ra dấu đồng tiền, không nói tiếp.

Lôi Vô Kiệt rất phóng khoáng phát tay: “Tiểu nhị, thêm một bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt.”

Tiêu Sắt ngần ra: “Người có tiền à?”

Lôi Vô Kiệt vỗ vai Tiêu Sắt: “Đã đến Tuyết Nguyệt thành rồi cơ mà? Người còn sợ ta quyết nợ à? Tiểu nhị, người nói tiếp đi.”

Tiểu nhị vui vẻ ra mặt: “Chỉ thấy lão ăn mày kia xách cây gậy, nhảy một cái lên mười sáu tầng, sau đó...”

“Sau đó...” Lôi Vô Kiệt nuốt một ngụm nước miếng.

“Sau đó bị một thương đánh ngã.” Tiêu Sát lạnh lùng tiếp lời.

Lôi Vô Kiệt chép miệng một cái: “Nói bậy, dẫu sao cũng đánh hết mười lăm tầng rồi, sao có thể bị một thương đánh ngã được chứ?”

Vẻ mặt tiểu nhị không nén nổi cơn giận, chỉ cảm thấy vị khách nhân lạnh lẽo như băng này còn xa mới đáng yêu bằng khách quan áo đỏ, hậm hực đáp: “Vị khách quan này nói không sai, đúng là bị một thương đánh ngã. Chẳng qua lão ăn mày kia lại rất vui vẻ, ngã từ tầng mười sáu xuống mà không chết, chỉ đứng dậy phỉ phỉ bụi đất trên quần áo rồi cầm gậy bỏ đi.”

“Đúng là bị một thương đã ngã à.” Lôi Vô Kiệt hơi ngạc nhiên, có điều nghĩ tới khí thế lúc trước của Thương Tiên, một thương từ tây tới, không ra tay đã ép đại đệ tử Vô Song thành lui liền ba mươi bước, một thương đánh ngã lão già cầm côn chắc không phải là hư cấu.

“Thế nhưng sau đó không còn thấy tam thành chủ nữa, đừng nói tầng mười sáu, thậm chí chẳng ai leo được tới tầng mười ba.” Tiểu nhị buồn bã nói.

“Thương Tiên thì thôi vậy, có muốn gặp thử Kiếm Tiên không. Chờ nhé, ta dẫn ngươi thấy chút chuyện mới mẻ.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười đứng dậy, uống một chén rượu rồi nói: “Rượu này nhẹ quá, chẳng bằng Lão Tào Thiêu của ông chủ Tiêu nhà ngươi”

Tiêu Sát lạnh lùng hừ một tiếng.

“Đi, đi leo Đãng Thiên các!” Lôi Vô Kiệt mỉm cười sải bước đi tới.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 29: Cửa Tiệm Nhỏ Có Mười Hai Chén Rượu

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thế nhưng sau khi Lôi Vô Kiệt hết sức hăng hái đi được vài bước, khi quay đầu lại phát hiện Tiêu Sát vẫn lười biếng ngồi trên ghế, thong dong uống từng chén một.

“Sao không đi?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sát nhướn mày: “Đã trả tiền chưa?”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy bầu máu nóng đang dâng lên đầy người bị tưới một chậu nước lạnh, lục trên người được một chút bạc vụn cuối cùng, lại đi về để lên bàn: “Tiểu nhị, tính... tính tiền.”

Ban đầu tiểu nhị thấy hấn uy vũ bất phàm, dung mạo lại tuấn tú như vậy, vốn tưởng rằng công tử giàu có thế nhưng lúc trả tiền lại bủn xỉn như vậy, sau khi thu bạc mặt hấn lạnh tanh đi ra ngoài.

“Giờ đã đi được chưa?” Lôi Vô Kiệt bắt đắc dĩ nhìn Tiêu Sát.

Tiêu Sát uống một chén rượu, gật nhẹ đầu một cái: “Không đi.”

“Lại vì sao nữa!” Lôi Vô Kiệt nổi giận, thế nhưng bị Tiêu Sát trừng mắt một cái, lửa giận lập tức tắt ngúm.

Tiêu Sắt chậm rãi nói: “Đi, được. Đăng Thiên các, không leo. Người là đệ tử của Lôi môn, cần gì phải đi leo Đăng Thiên các kia, cầm danh thiếp rồi nghênh ngang vào thẳng là được.”

“Ta không có danh thiếp.” Lôi Vô Kiệt hạ giọng nói.

“Cái gì?” Tiêu Sắt sững sốt.

“Ta không có danh thiếp.” Giọng nói của Lôi Vô Kiệt nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Lần này Tiêu Sắt lại nghe rất rõ, hấn lạp lại lần nữa mang theo vẻ uy hiếp: “Người không có danh thiếp? Người đường đường đệ tử Lôi gia bảo, người lại nói với ta người không có danh thiếp? Người không có danh thiếp thì tới Tuyết Nguyệt thành làm gì.”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái: “Thật ra lần này ta tự ý chạy tới, Trong danh sách Lôi gia bảo đi tới Tuyết Nguyệt thành năm nay không có ta. Bởi vì, ta là...”

“Bởi vì, người là... đệ tử của Lôi Oanh.” Tiêu Sắt nhíu mày một cái.

Lôi Vô Kiệt gật đầu đáp: “Đúng, ta là đệ tử của Lôi Oanh. Sư phụ cũng là một người khác thường trong Lôi gia bảo, ngoại trừ ta ra không có ai nói chuyện với ông ấy. Ngày đó ông ấy cho ta cái bọc này, bảo ta tới Tuyết Nguyệt thành, gặp một người. Vì vậy ta đã tới đây.”

Chân mày của Tiêu Sắt càng nhíu chặt, cuối cùng lại không mắng tiếp.

“Nhưng người yên tâm, ta sẽ leo lên Đấng Thiên các.” Lôi Vô Kiệt thề thốt rất chân thành: “Bạc đang nợ người cũng sẽ trả.”

“Muốn gặp người người nói cần tới tầng thứ mấy?” Tiêu Sắt hỏi.

“Chắc là tầng thứ mười sáu.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười đáp.

“Ta đoán được đại khái người mà người muốn gặp là ai rồi.” Tiêu Sắt đứng dậy đi ra ngoài. “Nhưng với tu vi của người hiện giờ, không leo được đến đó.”

Lôi Vô Kiệt đi theo, vổ vổ cái bọc dài: “Thật ra dọc con đường này ta vẫn ẩn giấu một thủ đoạn, hơn nữa mấy tháng nay ta đánh đi đánh lại bộ La Hán quyền kia, đã ngộ được đôi chút đạo lý.”

Hai người chỉ chậm rãi đi về phía trước như vậy, khi đi ngang qua một quán rượu, Tiêu Sắt đột nhiên dừng chân, mũi hít hít: “Thơm quá.” Hắn ngẩng đầu thấy trên bảng hiệu có ghi: Đông Quy.

“Người ở đây chờ ta đã.” Lôi Vô Kiệt vổ lên vai Tiêu Sắt một cái. “Ta đi leo các, khi leo được đến tầng thứ mười sáu, gặp được người ta cần gặp, ta sẽ trở lại tìm người.”

Tiêu Sắt nhìn hắn một cái như đang suy tư.

“Mang năm trăm lượng bạc trở lại tìm người!” Lôi Vô Kiệt vội vàng bồi thêm một câu.

Tiêu Sắt thở dài không nói gì, Lôi Vô Kiệt đã bước nhanh về phía trước. Tiêu Sắt nhớ tới đêm tuyết hôm đó, thiếu niên này cũng sải bước đi thẳng tới Tuyết Lạc sơn trang của mình, toàn thân mang theo khí thế hăng hái.

“Người cảm thấy hần leo được mấy tầng?” Một giọng nói lười biếng đột nhiên vang lên. Tiêu Sắt quay đầu lại, thấy một người đàn ông để ria mép đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào chẳng hay. Người nọ mới chừng ba mươi tuổi, thân mặc một bộ áo dài màu xanh, thần sắc lười biếng, mái tóc dài bông xõa, tinh thần có phần mệt mỏi, nhưng giữa hai hàng mi có một luồng khí kiệt xuất không cách nào che giấu, đứng cạnh Tiêu Sắt mặc một bộ quần áo màu xanh, người lại như đôi huynh đệ lâu ngày gặp lại.

“Tầng mười một. Chắc là vừa vắn qua được Trương Lão các, tầng mười sáu thì không cần phải nghĩ.” Tiêu Sắt quay người lại nói.

Người đàn ông để ria mép kia vuốt ria, lắc đầu: “Nếu mở cái bực kia ra có thể tới tầng mười hai.”

“Chỉ hơn có một tầng?” Tiêu Sắt nhíu mày.

“Trên tầng mười, mỗi một tầng là một cảnh giới.” Người đàn ông kia cười một tiếng.

“Người hiểu rõ vậy à?” Tiêu Sắt hỏi.

“Ta mở quán rượu ở đây đã hơn mười năm.” Người đàn ông kia đứng dưới tấm biển ‘Đông Quy’, giọng nói khá tự hào.

“Vừa rồi cũng có một tiểu nhị nói mình ở đây đã mười mấy năm, nhưng những thứ hần biết có vẻ không nhiều như người.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

“Cái đấy thì đương nhiên rồi.” Người đàn ông kia chỉ vào trong nhà, sau đó hít mạnh một cái người mùi thơm: “Vì rượu của ta thơm hơn hần.”

“Có rượu gì?” Tiêu Sát hỏi.

"Rượu Thiệu Hưng Hoa Điều Đỗ Khang, rượu Lan Lăng Mỹ Tửu Trạng Nguyên Hồng, rượu Tảo Tập Mỹ Tửu Hồng Mao Tửu, rượu Dương Cao Mỹ Tửu Ngũ Gia Bì, rượu Nữ Nhi Tửu Trúc điệp Thanh, Linh Tửu Hạc Niên Cống, rượu phần hoa hạnh "Đồng Thịnh Kim". Khách quan muốn uống loại nào?" Người đàn ông gọi xong mấy cái tên này cảm thấy cũng mình say ngất ngư.

“Đã đến Tuyết Nguyệt thành, đương nhiên phải uống Phong Hoa Tuyết Nguyệt.” Tiêu Sát lại chẳng hề lựa chọn.

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt?” Người đàn ông kia mỉm cười, vung nhẹ tay lên, một đóa hoa sơn trà trong tay cô gái bán hoa thơm ven đường rơi vào trong tay hắn. “Ta đi cất rượu ngay bây giờ.”

“Bây giờ mới cất có phải hơi muộn rồi không?” Tiêu Sát chẳng hề kinh ngạc trước cái vung tay ảo diệu thần kỳ của hắn.

“Không muộn, có rượu càng cũ uống càng ngon, có rượu lại càng mới uống càng ngon. Phong Hoa Tuyết Nguyệt, không thể chờ một giây một phút, khi rượu được ủ thành công là lúc nó đẹp nhất. Không cần nôn nóng, tối nay trăng đẹp, uống được.” Người đàn ông kia cầm đóa hoa sơn trà đi vào trong quán rượu.

Tiêu Sát suy nghĩ một lúc về ý tứ trong lời nói của người đàn ông này, sau đó cũng mỉm cười, định theo chân hắn đi vào nhưng lại vô tình liếc mắt thấy cô gái bán hoa tươi bị hái mất hoa sơn trà. Cô gái ảm ức hai mắt mở tròn, sắp khóc đến nơi. Hắn thở dài, trong đầu thầm nghĩ sao mình cứ luôn gặp mấy chuyện xúi quẩy phải tiêu tiền thế này, chỉ có thể lấy một khối bạc vụn trong lòng ra, ném cho cô gái bán hoa tươi.

Cô gái bán hoa tươi kia thấy thế mỉm cười, nhận bạc nói một câu cảm ơn rồi chạy mất. Tiêu Sắt không buồn để ý, chỉ quay đầu sang nhìn người mặc áo đỏ kia đã sắp đi tới chân Đăng Thiên các.

Tiêu Sắt đi vào trong quán rượu, phát hiện người đàn ông để ria mép đã đi đâu không biết, trong quán rượu tiếng người huyên náo, làm ăn rất tốt. Tiêu Sắt tìm một góc ngồi xuống, một tiểu nhị bước tới tiếp đón: “Khách quan cần gì ạ.”

“Ta hẹn ông chủ của các người tối nay uống một bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt. Bây giờ cứ tùy ý lấy cho ta chút rượu giết thời gian là được.” Tiêu Sắt lười biếng nói.

“Khách quan nói đùa rồi, rượu trong tiểu quán chúng tôi đều là tuyệt phẩm, nào có rượu giết thời gian gì. Tiểu nhân xin tự đề cử. Cứ gọi Tang Lạc, Tân Phong, Thù Du, Tùng Lao, Trường An, Đồ Tô, Nguyên Chính, Quế Hoa, Đỗ Khang, Tùng Hoa, Thanh Văn, Bàn Nhược, mỗi loại một chung đi.” Tiểu nhị nói một lèo tên mười hai loại rượu.

“Trong đó có gì cần chú ý?” Tiêu Sắt hơi cau mày.

“Tổng cộng mười hai chung, bằng hữu của khách quan cứ leo được một tầng các thì uống một chung. Sau mười hai chén, bằng hữu của khách quan cũng sẽ trở về. Lúc đó là uống được Phong Hoa Tuyết Nguyệt kia.” Tiểu nhị vẫn mỉm cười đáp.

Rõ ràng quán rượu này không phải hạng phàm, nhưng lòng hiếu kỳ của Tiêu Sắt lại bị khơi dậy, trong lòng không hề lo sợ, chỉ gật đầu một cái nói: “Được, vậy thì gọi mười hai chung.”

Tiểu nhị nhanh chóng bưng mưới hai chung rượu lên, xếp thành hình chữ nhất trên một cái bàn dài, cực kỳ bắt mắt. Mọi người xung quanh không nhịn được quay sang nhìn người áo xanh trẻ tuổi tuấn tú này, nhỏ giọng bàn tán. Tiêu Sắt chẳng buồn để ý tới, chỉ uống từng ngụm một không nhanh không chậm. Thế nhưng mới uống xong chén thứ nhất, Lôi Vô Kiệt mặc áo đỏ đã đập cửa đi vào, thấy tư thế uống rượu của Tiêu Sắt không khỏi kinh ngạc: “Tiêu Sắt, người có cần gấp như vậy không? Bây giờ đã bày tiệc ăn mừng cho ta rồi à?”

Tiêu Sắt càng kinh ngạc: “Người mới tới tầng thứ nhất đã bị đánh ngã rồi à?”

Lôi Vô Kiệt thở dài, ngồi xuống ngựa đầu lên uống cạn một bát rượu Tang Lạc, lắc đầu nói: “Sao mà thế được.”

“Thế thì sao lại về?” Tiêu Sắt không hiểu.

“Ài, người giữ các nói đã là giờ tuất. Đăng Thiên các đóng cửa, phải chờ đến mai!” Lôi Vô Kiệt đầy tiếc nuối đáp.

Tiêu Sắt á khẩu không trả lời được, chỉ muốn trả lại bàn rượu.

Lúc này, tại cửa thành một con ngựa già nua mệt mỏi lung lay đi vào, một người bộ dáng như thư đồng dắt con ngựa, trên lưng cõng một thanh kiếm gỗ đào. Còn phía trước hắn là một thư sinh cõng rương sách về mặt mừng rỡ nhìn cảnh tượng trong thành, miệng lầm bầm: “Tuyệt Nguyệt thành này đúng là thú vị hơn Thanh Thành sơn nhiều.”

Về mặt thư đồng cõng kiếm gỗ đào đầy khinh thường: “Tuyệt Nguyệt thành là phàm thành, Thanh Thành sơn là tiên sơn. Tiểu sư

thúc, người thật quá dung tục.”

“Tục thì tục chứ.” Thư sinh kia cười nói: “Các người là tu đạo, còn ta là luyện kiếm. Đâu có gia nhập tiên môn của các người. Còn nữa, đừng gọi ta là tiểu sư thúc, phải gọi ta là công tử.”

“Công cái rắm.” Thư đồng chẳng hề nể mặt.

Thư sinh lúng túng gãi đầu một cái mảng: “Há mồm là cứt đái rắm, đây là đạo tu tiên của người đấy à?”

Thư đồng khinh thường hừ một tiếng: “Đạo khả đạo, phi hăng đạo. Danh khả danh, phi hăng danh. Người thì hiểu cái rắm gì.”

“Được, ta không hiểu.” Thư sinh lườm hấn một cái, tức giận nói: “Cũng không hiểu Vô Lượng kiếm thuật kia đâu, người đi tìm người khác mà học.”

“Được thôi.” Thư đồng chẳng hề sợ hãi. “Vậy ta sẽ về nói với sư tổ, người lén lút chạy tới Tuyết Nguyệt thành!”

“Nếu gặp được người kia thật, sư phụ vui còn chẳng đủ, sẽ không trách móc gì ta.” Thư sinh mỉm cười, nhìn tòa Đăng Thiên các phía xa.

“Trên Đăng Thiên các thật sự có người như thần tiên à, ngay cả sư tổ cũng để ý tới.” Thư đồng nghiêng đầu, không hiểu nổi.

“Đương nhiên rồi, để xem xem vị ở bên trên kia có hợp với sư phụ không.” Thư sinh lại cười, nói một câu đại nghịch bất đạo.

“Bao giờ thì lên các?” Thư đồng hỏi.

Thư sinh lấy từ trong lòng ra một cái ống trúc, giả vờ giả vịt vung vung một hồi, sau đó duỗi tay bắt lấy một cây thăm bằng trúc vừa bay lên. Hắn cau mày xem cả nửa ngày rồi mới nói: “Trưa mai.”

Thư đồng chứng kiến hành động đoán thăm của thư sinh kia lập tức nổi nóng. Ngón tay hắn vung lên, một luồng kiếm khí lập tức cắt đứt lá thăm kia, thư đồng nói với giọng chế nhạo: “Công tử, người cầm ngược lá thăm rồi!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 30: Say Lên Tận Trời Cao

Dịch: Lãng Nhân Môn

Dịch thơ: Hàm Lạc

***

Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát cứ thế ngồi đối diện với nhau không nói một lời, Tang Lạc, Tân Phong, Thù Du, Tùng Lao, Trường An, Đồ Tô, Nguyên Chính, Quế Hoa, Đỗ Khang, Tùng Hoa, Thanh Văn, Bàn Nhược, uống từng chung một. Tửu lượng hai người đều rất kinh người, đều không say.

“Vốn dĩ chúng ta đoán người có thể leo lên mười hai tầng, cho nên gọi mười hai chung rượu.” Khi uống tới chung rượu Bàn Nhược cuối cùng, rót cuộc Tiêu Sát cũng mở miệng lên tiếng.

“Chúng ta?” Lôi Vô Kiệt sửng sốt hỏi: “Còn ai nữa?”

“Ta.” Một giọng nói lười biếng vang lên, Lôi Vô Kiệt nghe theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người tóc dài để râu mặc áo sam màu xanh đang uể oải bước tới.

“Ca ca của người à?” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút.

Người đàn ông để râu kia ngáp một cái, há miệng ra, chung rượu Bàn Nhược cuối cùng đã bị hắn hút thẳng vào trong miệng.

Lôi Vô Kiệt nhìn mà tròn tròn hai mắt, hẳn từng nghe nói tới công phu lấy vật từ xa nhưng chưa từng thấy công phu hút rượu từ xa này.

“Ủ rượu xong chưa?” Tiêu Sát hỏi.

Người đàn ông kia cười lắc đầu một cái, đi tới bên cạnh hai người rồi ngồi xuống: “Còn thiếu một chút ánh trăng.”

“Xin hỏi rốt cuộc vị này là...” Lôi Vô Kiệt biết vị trước mắt là cao thủ, giọng nói kèm theo chút kính ý.

“Ông chủ quán rượu.” Người đàn ông kia híp mắt một cái. “Rượu Bàn Nhược này hơi rượu khá nặng, lại hơi đắng.”

Ông chủ quán rượu? Nhưng sao tửu lượng lại kém vậy. Tiêu Sát buồn bực nhưng không hỏi ra miệng. Giờ đã không còn rượu, Tiêu Sát nghịch chén rượu trong tay, rất hứng thú nhìn người đàn ông kia: “Mười hai chung rượu này có thể nói là tuyệt phẩm trên thế gian. Thu Lộ Bạch mà ta từng uống trong Diêu Lâu Tiểu Trúc ở Thiên Khải thành được xưng là có một không hai trong thiên hạ, thế nhưng chỉ ngang tài ngang sức với những thứ này. Rượu này, là do người cất?”

Người đàn ông kia có vẻ đã hơi say, híp mắt lại nói: “Đương nhiên là ta.”

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt, có ngon hơn chúng không?” Tiêu Sát cũng híp mắt lại.

“Như trời cao sinh thành.” Người kia nhắm hai mắt lại, hít một hơi say sưa.

Lôi Vô Kiệt không hiểu phong tình lắc đầu một cái: “Ta vẫn cảm thấy Lão Tào Thiêu của Tuyết Lạc sơn trang uống ngon hơn một chút.”

Người kia mắt hơi hé ra hỏi: “Tuyết Lạc sơn trang?”

Tiêu Sát đặc ly rượu xuống bàn không nặng không nhẹ: “Đừng nịnh bợ, nhớ trả tiền nợ là được rồi.”

“Chẳng qua Phong Hoa Tuyết Nguyệt vẫn chưa phải ngon nhất.” Người kia đột nhiên nói.

“Ồ?” Tiêu Sát hứng thú. “Có gì ngon hơn?”

“Mạnh Bà Thang.” Người đàn ông nói gần từng chữ.

“Mạnh Bà Thang?” Lôi Vô Kiệt nhíu mày một cái: “Thứ này chẳng phải chỉ người ở bên dưới mới uống ư?” Đúng như Lôi Vô Kiệt nói, Mạnh Bà Thang là loại cháo thường xuyên xuất hiện trong những câu chuyện ma quỷ, uống vào có thể quên hết mọi phiền não, mọi yêu hận tình thù. Trong truyền thuyết khi con người trở thành vong hồn đi qua cầu Nại Hà, đầu thai sang kiếp khác, nó sẽ được Mạnh Bà bưng trong tay, lặng lẽ chờ đợi người uống nó vào. Người sống trên đời có biết bao gian khó đau khổ, một bát này cũng là một loại thoải mái, kết thúc triệt để với mọi thứ của kiếp trước.

“Đúng vậy, Mạnh Bà Thang, chỉ cần uống một chén người sẽ quên hết mọi chuyện xảy ra trong quá khứ, sau khi tỉnh lại sẽ là một cuộc đời mới, thật tốt biết bao. Nhưng mãi ta vẫn không cất được.” Đầu của người đàn ông kia càng lúc càng rũ thấp, như đã say khướt, gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Tiêu Sắt nghe được vẻ thất vọng chán nản trong lời nói của người kia, đứng dậy, đi tới cửa quán rượu. Hai người mười hai chung rượu uống từ hoàng hôn tới tận đêm khuya. Khi Tiêu Sắt đi ra cửa, mặt trăng đã lên cao, Tiêu Sắt tắm trong ánh trăng lạnh lẽo đó, ngây ngẩn một lúc lâu. Lôi Vô Kiệt cũng đi ra phía cửa ngòi trên bậc thang nhìn về phía Đãng Thiên các xa xa, đột nhiên hỏi: “Tiêu Sắt, trước đây nhà của ngươi là ở Thiên Khải thành à?”

Tiêu Sắt ngạc nhiên hỏi lại: “Sao tự nhiên lại hỏi vậy?”

“Cứ hay nghe ngươi nhắc tới Thiên Khải, cảm giác như ngươi đã ở đó rất lâu rồi.” Lôi Vô Kiệt chậm rãi nói.

“Chỉ là một nơi từng ở mà thôi.” Hai tay Tiêu Sắt khoanh trong ống tay áo, nhìn về phương xa. “Ta không có nhà.”

Hai người không nói tiếp nữa câu, cứ đứng như vậy. Không biết đứng bao lâu, một cơn gió lạnh thổi qua, Tiêu Sắt bỗng cảm thấy hơi lạnh, trong đầu thầm nghĩ ông chủ ngủ say thật, e rằng không uống được Phong Hoa Tuyết Nguyệt tuyệt diệu kia rồi, bèn thở dài: “Lôi Vô Kiệt, chúng ta đi thôi.”

Lôi Vô Kiệt đáp lại một tiếng, thế nhưng vừa quay người đã phát hiện ông chủ quán rượu mặc áo sam màu xanh đã tỉnh lại. Hắn đứng dậy, khẽ mỉm cười nói: “Nhất túy niên niên kim dạ nguyệt. Rượu này, đã xong rồi.”

Người đàn ông kia quay người đi về phía sau nhà, Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đưa mắt nhìn nhau, cũng đi theo. Hai người bước vào sân sau, trong sân bày rất nhiều hũ rượu lớn lớn nhỏ nhỏ, còn trên bàn đặt một vò rượu nhỏ, trên vò rượu là một đóa hoa sơn trà lắc lư theo làn gió.

“Nếu rượu đã cất xong, vậy xin uống một chén.”

“Chớ vội.” Người đàn ông kia cười một tiếng, vung nhẹ tay lên, lại kéo hết rượu trong vò ra ngoài. Người kia ôm theo chỗ rượu này nhảy lên nóc nhà, vẫy nhẹ cánh tay. Nước rượu bị kéo ra rất dài, đẹp đẽ như ống tay áo khiêu vũ trắng noãn của người trong cung. Nước rượu ản chứa ánh trăng tỏa sáng lấp lánh, như một ngân hà nho nhỏ.

Người kia vung nhẹ tay lên, hai mắt nhắm lại, vừa lơ lửng vừa nhảy múa trên nóc nhà.

"Dục mộng thanh hư quế tử phiêu, nhất bôi trọc tửu hướng thiên yêu.

Hà nhân nhĩm ái kim tiêu nguyệt, dã thượng lâu đầu lộng ngọc tiêu."

(Bài thơ ‘Si nguyệt’, tạm dịch:

Muốn say để mộng chốn cung trăng

Nên mới nâng ly chúc chị Hằng

Là ai mê mẩn đêm trăng sáng

Lầu cao tiêu ngọc cuốn trăng tan...”

Người đàn ông cao giọng đọc thơ bài thơ này xong bèn thu ống tay áo màu xanh lại, ngừng điệu nhảy, giơ tay chỉ một cái, chỗ rượu kia bay trở về trong vò. Người kia nhảy xuống, tay trái cầm một đóa hoa sơn trà rơi ra từ trong rượu, tay phải cầm chén rượu, rót một

bát, nhẹ nhàng vung tay một cái, chén rượu hạ xuống trên tay Tiêu Sắt, lại múc một chén, hạ xuống trên tay Lôi Vô Kiệt.

“Uống đi, đây là Phong Hoa Tuyết Nguyệt tuyệt vời nhất.” Người đàn ông không còn mang vẻ lười biếng lúc trước nữa, ánh mắt như phát sáng.

Tiêu Sắt ngửa đầu uống hết chén rượu trước Lôi Vô Kiệt, sau khi buông chén xuống chỉ im lặng không nói gì.

“Thấy sao?” Người kia hỏi.

“Thư thái mát mẻ như gió, thanh thoát mỹ lệ như hoa, lạng lẽ trống trải như tuyết, buồn rầu chán nản như trăng.” Tiêu Sắt lẩm nhẩm lời này.

“Rượu ngon có thể thưởng thức được một vị, Thu Lộ Bách của Điều Lô Tiểu Trúc thưởng thức được ba vị. Rượu này của ta có thể thưởng thức được bốn vị?” Giọng nói của người đàn ông mang chút tự hào.

“Nhân gian trăm vị.” Tiêu Sắt lạnh nhạt đáp, đột nhiên nháy một cái leo lên nóc nhà, ngòai xuống nhìn về phía bắc, ngắm vàng trắng sáng trên bầu trời, một lúc lâu sau mới nói rất chậm rãi: “Đúng vậy, nhà của ta là ở Thiên Khải. Một ngày nào đó, ta sẽ trở về.”

Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sắt đang quay lưng vào mình ngòai theo hướng bắc, khoảnh khắc đó bỗng thấy hấn xa lạ, cườì một tiếng: “Lạng lẽ trống trải như tuyết, buồn rầu chán nản như trăng. Ta không thích rượu như vậy, cảm thấy nó có vẻ thiếu phóng khoáng. Ta thích loại rượu nóng rực như lửa.”

Ngoài dự liệu của hấn, Tiêu Sắt ngòai trên nóc nhà tắm vàng trắng

bi thương lại đáp lời: “Ta biết, Lão Tào Thiêu của Tuyết Lạc sơn trang đúng không.”

“Vẫn là người hiểu ta.” Lôi Vô Kiệt ngửa đầu uống một chén rượu, thế nhưng chén rượu đó không có vẻ mềm mại mỹ lệ như Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy rượu kia như ngọn lửa cháy hừng hực, hần cảm thấy khoảnh khắc đó toàn thân như bị lửa đốt, cháy bùng bùng. Hơi nóng dâng lên trên người, ánh mắt lập tức biến thành màu đỏ chói, không thể khống chế được bắt đầu vận Hỏa Chước thuật. Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi đầy đầu, miệng thở hổn hển, nhìn về phía người đàn ông cất rượu: “Sao lại như vậy?”

Người kia không hề ngạc nhiên, chỉ rót một chén rượu rồi chậm rãi nói: “Ta cho người một lời hứa, người cứ uống một ly là có thể lên thêm một tầng Đẳng Thiên các, người thấy sao?”

Lôi Vô Kiệt không còn hơi sức đâu để ý tới hần, cố gắng chống lại hơi nóng dâng loạn trong cơ thể, sau thời gian một nén nhang, hơi nóng trên người mới từ từ tiêu tán. Hần mở mắt ra, thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy thân thể thoải mái khó nói thành lời. Đương nhiên hần biết sau chén rượu vừa rồi thân thể của mình đã xảy ra biến hóa ra sao, hần nhìn về phía người đàn ông kia, ánh mắt đầy khiếp sợ: “Rốt cuộc người là ai? Rốt cuộc đây là rượu gì?”

“Ta là một ông chủ quán rượu, đây là Phong Hoa Tuyết Nguyệt. Bây giờ ta chỉ hỏi người, còn muốn uống chén thứ hai hay không.” Người đàn ông kia giờ chén rượu trong tay lên.

Lôi Vô Kiệt không nhiều lời đoạt lấy chén rượu, lại uống một hơi cạn sạch. Thế nhưng rượu vừa vào bụng đã không nhịn nổi gầm lên một tiếng, trong sân sau, ngoại trừ vò rượu đựng Phong Hoa Tuyết Nguyệt, mùi hai hũ rượu còn lại lập tức nổ tung, rượu chảy ra lênh

láng khiến khắp sân nồng nặc mùi rượu. Tiêu Sắt lại coi như không thấy biến cố dưới mái hiên, vẫn nhìn về phương bắc xa xôi, không hề quay đầu lại.

“Giờ chắc người đã có thể leo lên tầng thứ mười bốn, chén thứ ba, người có dám uống không?” Người kia vung ống tay áo, lại một chén rượu nữa hạ xuống trước mặt Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt không giơ tay nhận lấy, thời khắc này con người hẳn đổ rục như lửa, cơ bắp nổi lên khắp người, lại bắt chước người đàn ông lúc vừa rồi, hút mạnh một cái, khiến cả chén rượu kia bay vào trong miệng.

“Được.” Người kia mỉm cười, thờ dài nói.

Lôi Vô Kiệt ngồi mạnh xuống, nước rượu chảy ra từ hũ xung quanh tràn tới cách hắn ba trượng lập tức hóa thành hơi. Đường như người áo xanh cũng cảm thấy nóng bức, xách vò rượu lui lại phía sau một bước: “Chén thứ tư, người có muốn uống không.”

Lôi Vô Kiệt không nói gì, từ từ đưa tay ra.

“Chén này, người uống vào chắc chắn sẽ chết.” Người đàn ông kia một tay nâng vò rượu, một tay gõ nhẹ.

Cánh tay Lôi Vô Kiệt không hề buông xuống, ánh mắt nóng rục như muốn thiêu cháy người trước mắt.

“Chết, không cần leo Đãng Thiên các nữa, bay thẳng lên trời đấy.” Người kia cười nói, chẳng hề e ngại.

Bàn tay Lôi Vô Kiệt nắm thành quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đưa ta.”

“Ha ha ha.” Người đàn ông kia cười một tràng dài, đột nhiên nhắc vò rượu kia lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Sau đó hắn buông vò rượu xuống, lau giọt rượu nơi khóe miệng, gương mặt vẫn mang nụ cười thản nhiên: “Người say rồi.”

Thân thể của Lôi Vô Kiệt ngã cái rầm xuống đất.

Sau ba chén rượu, Hỏa Chước thuật của Lôi Vô Kiệt cũng lập tức đột phá ba tầng cảnh giới, theo như lời sư phụ Lôi Oanh từng nói, vốn muốn tự mình đạt tới cảnh giới này phải khổ luyện ít nhất ba năm. Nhưng hôm nay, chỉ là ba chén rượu.

Đúng vậy, hắn say rồi.

Say lên tận trời cao.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 31: Đăng Thiên Các

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hôm sau Lôi Vô Kiệt bị một tiếng sáo đánh thức, tiếng sáo kia thay đổi thất thường, mang theo nỗi phiền muộn khó tả, tinh thần của hắn theo tiếng sáo đó như đang trong giấc mơ, bay về tòa Lôi gia bảo danh chấn thiên hạ kia. Trong một cái sân lớn chỉ có một căn nhà nhỏ rách rưới, một người trung niên mặc áo bào xám đang ở đó. Hắn rất gầy, da dẻ tái nhợt, ngồi trong sân lật xem một quyển sách cổ. Dường như đột nhiên nhận ra trước mặt có người, người trung niên kia bèn ngẩng đầu lên, thần sắc tức giận: “Người về đây làm gì!” Lôi Vô Kiệt lập tức tỉnh lại.

Hắn đứng dậy xoa mạnh lên đầu, ngẩng đầu nhìn lại phát hiện Tiêu Sắt vẫn ngồi trên mái hiên kia, nhưng không phải đang thổi sáo mà là nhặt một chiếc lá không biết ở đâu, đặt lên miệng thổi một khúc nhạc. Tiêu Sắt thấy Lôi Vô Kiệt tỉnh lại, cánh tay vung nhẹ, chiếc lá kia bay theo làn gió, hắn tung người nhảy từ trên nóc nhà xuống.

“Tỉnh rồi à?” Tiêu Sắt hỏi nhỏ.

“Ông chủ kia đâu?” Lôi Vô Kiệt nhìn khắp nơi xung quanh, không thấy người đàn ông để ria mép kia đâu.

“Ông chủ ra khỏi thành rồi, hấn nói Mạnh Bà Thang của hấn còn thiếu một vị thuốc dẫn rượu, muốn tới tiên sơn ngoài biển khơi tìm kiếm.” Tiểu nhị đi tới sân sau, mỉm cười nói với bọn họ.

“VẬY ông chủ kia...” Lôi Vô Kiệt nhíu mày. “Rốt cuộc là ai?”

Tiêu Sát vỗ vỗ lên vai hấn: “Người ta giúp người mở liền ba cửa Hỏa Chước thuật, dẫu sao cũng là một cao nhân, lại còn là người tốt. Nghĩ nhiều vậy làm gì?”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Cũng đúng. Đi thôi, tới leo Đăng Thiên các.”

Tiêu Sát trợn mắt với hấn: “Không ăn sáng đã đòi đi rồi à?”

“Đúng đúng đúng” Lúc này Lôi Vô Kiệt mới nhận ra bụng mình trống rỗng, vội vàng gặt đầu. Hai người tạm biệt tiểu nhị, đi ra khỏi quán rượu Đông Quy, ngồi vào một quán bánh bao hừng hực hơi nước ở ven đường. Tiêu Sát gọi hai lồng bánh bao, hai bát sữa đậu nành rồi thản nhiên nói: “Sau ngày hôm nay chúng ta phải đường ai nấy đi rồi. Bữa sáng cuối cùng này, ta mời người.”

“Tiêu huynh, người nói câu này nghe buồn quá.” Lôi Vô Kiệt uống một ngụm sữa đậu nành, chỉ cảm thấy một làn nước ấm chảy xuống dạ dày, thoải mái không nói nên lời.

“Không buồn, không buồn.” Tiêu Sát buông chén xuống nhìn Đăng Thiên các phía xa. “Chỉ cảm thấy đường trở về thật xa xôi, đi chuyến này lại chỉ vì năm trăm lượng bạc...”

Sắc mặt Lôi Vô Kiệt cứng đờ lại, có vẻ hấn đã đoán ra tiếp theo Tiêu Sát định nói gì.

“Chặng đường này còn phải đi biết bao nhiêu quãng đáng lẽ chẳng phải đi, còn thiếu chút nữa mất cả tính mạng mới có chút tiền lãi như vậy, hay là tính người tám trăm...”

“Ăn no rồi, ta đi leo các đây!” Lôi Vô Kiệt nuốt chửng luôn một cái bánh bao, cầm cái bọc kia chạy về phía Đăng Thiên các.

Tiêu Sắt mỉm cười, uống một ngụm sữa đậu, không nói gì tiếp.

Tiểu nhị bên cạnh vắt khăn lông lên vai, nhìn thiếu niên áo đỏ hào khí ngập trời đi về phía Đăng Thiên các kia, lắc đầu: “Lại một tên không biết trời cao đất dày.”

“Hả?” Tiêu Sắt nhìn sang phía hắn.

“Đăng Thiên các này, bao nhiêu tên giang hồ lỏi đời khổ luyện mấy chục năm còn không leo lên nổi, huống chi một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như hắn?” Giọng nói của tiểu nhị lộ rõ vẻ khinh thường.

Tiêu Sắt móc một khối bạc vụn ra: “Không thì chúng ta đánh cược nhé?”

“Đánh cược nhé?” Vẻ mặt tiểu nhị hoang mang.

“Đánh cược cái tên kia lên được mấy tầng.” Tiêu Sắt chỉ bóng lưng của Lôi Vô Kiệt.

“Được, đánh cược ra sao.” Tiểu nhị nghe vậy hứng thú hỏi lại.

“Ta đặt cược hắn...” Tiêu Sắt nghiêm túc nhìn tiểu nhị. “Có thể lên tầng mười sáu.”

Tiểu nhị sửng sốt một hồi, sau đó phá ra cười, thăm nghĩ khách quan này đúng là bị hơi nóng hun cho hồng cả đầu rồi, tặng không một khối bạc cho mình.

Còn lúc này, một người ăn mặc như thư đồng đang dắt một con ngựa già nua mệt mỏi, trên con ngựa là một thư sinh áo trắng mặt mũi thanh tú cõng một cái rương sách. Hai người chậm rãi đi về phía Đăng Thiên các.

“Tiểu sư thúc, người mặc áo đỏ kia hình như cũng định leo lên các.” Giọng nói thư đồng có vẻ trách móc: “Ai bảo sáng nay người ngủ nướng, giờ có người tranh mất rồi kìa.”

Thư sinh kia cười ngượng ngập: “Nhỡ đâu tên kia vừa lên đã bị đánh xuống thì sao?”

“Chẳng phải tiểu sư thúc người nhận được chân truyền của sư tổ, biết Vọng Khí thuật à? Người có thể thử nhìn khí của thanh niên này, xem xem có thể lên được mấy tầng?” Thư đồng lắc lắc đầu theo hướng Lôi Vô Kiệt.

Thư sinh vung nhẹ cánh tay lên, đánh giả vờ vào đầu thư đồng: “Đã bảo gọi công tử cơ mà, đừng có gọi tiểu sư thúc.”

Thư đồng lại như bị đánh thật, ôm đầu nói: “Lúc về chắc chắn ta sẽ nói với sư tổ!”

Thư sinh kia không buồn để ý tới hắn, ngẩng đầu mỉm cười nhìn về phía Lôi Vô Kiệt: “Vị thiếu niên này à, ta đoán hắn có thể leo được...” Thư sinh đột nhiên ngừng nói, thần sắc lộ rõ vẻ kinh ngạc.

“Sao vậy?” Thư đồng quay lại nhìn hắn.

Một lúc lâu sau thư sinh mới thở dài một tiếng: “Phi Hiên à, xem ra hôm nay bản công tử ngủ một giấc, đúng là dậy muộn mất rồi.”

Còn lúc này trong quán bánh bao hơi nóng hừng hực, Tiêu Sát hơi cau mày, gõ nhẹ lên mặt bàn, nói với vẻ suy tư: “Núi Thanh Thành?”

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng đi tới bên dưới Đăng Thiên các, chính giữa là một cánh cửa xuyên qua các, vài đệ tử thế gia ăn mặc lộng lẫy đang thoir bước vào. Còn bên cạnh là một cái cửa nhỏ, trong đó là đường lên các. Một người trẻ tuổi đang ngồi ở bậc cửa ngáp ngấn ngáp dài, miệng gặm một cái bánh bao lớn, miệng lẩm bẩm: “Hôm nay đúng là xui xẻo, tới phiên mình giữ cái căn các rách này, lại còn là tầng một. Không biết phải đánh bao nhiêu tên ngu ngốc không biết tự lượng sức mình đây.” Hắn nghe được tiếng bước chân bèn ngẩng đầu, nhìn Lôi Vô Kiệt nói: “Tiểu tử, ngươi tới leo các à?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu.

Người trẻ tuổi kia ‘hừ’ một tiếng khinh thường: “Chờ ta ăn xong cái bánh bao này đã.”

Lôi Vô Kiệt cũng chẳng nóng nảy, chỉ mỉm cười đi tới bên cạnh người trẻ tuổi rồi ngồi xuống.

Người trẻ tuổi thấy có thêm hảo cảm với Lôi Vô Kiệt, hắn thường xuyên gặp những kẻ vũ phu vừa tới đã kêu gào đòi đánh đấm, chẳng có ai nhẹ nhàng lịch sự đợi hắn, giờ tay đánh nhau ngay tấp tự. Lôi Vô Kiệt tiêu sái tự nhiên như vậy, còn có chút phong thái của thế gia.

“Ài, ta mới báỉ làm môn hạ của Tuyết Nguyệt thành ba tháng, nhưng đây đã là lần thứ sáu tới phiên ta giữ cái tòa các rách này, hôm nay còn phải chịu khổ ngồi tầng thứ nhất nữa.” Người trẻ tuổi vừa ăn bánh bao vừa thở dài.

Lôi Vô Kiệt nhíu mày nói: “Các người thay phiên nhau giữ các à?”

“Đúng vậy.” Người trẻ tuổi kia trừng mắt nhìn Lôi Vô Kiệt một cái. “Tới chuyện này mà người cũng không biết còn đòi tới leo các. Năm tầng đầu là đệ tử vừa nhập môn không đến một năm. Tầng sáu đến tầng mười là đệ tử nhập môn một năm trở lên. Tầng mười một đến tầng mười bốn là đệ tử nhập môn ba năm trở lên. Tầng mười lăm là trưởng lão giữ các. Tầng mười sáu? Trong Tuyết Nguyệt thành có tới vài chục người lợi hại hơn trưởng lão giữ các, không ai biết sẽ tới phiên ai. Dẫu sao mấy năm nay chỉ có một người leo được tới tầng mười sáu, khi đó tam thành chủ đích thân tới.”

“Đệ tử nhập môn không tới một năm đã được giữ các rồi à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Đương nhiên rồi, Tuyết Nguyệt thành là đâu chứ. Ta mới tới ba tháng thì đã sao? Đám vũ phu tự xưng rèn luyện mười năm hai mươi năm trên giang hồ cũng chẳng đủ trình đánh với ta. Không phải tiểu ca ta đây khoác loác, nếu không sinh ra trong thế gia võ lâm có một tấm danh thiếp vàng son rực rỡ, đừng nghĩ tới chuyện leo Đấng Thiên các này ném mùi đau khổ. Đừng nói tới tầng mười hai báỉ vào môn hạ trưởng lão, ta còn chẳng thấy ai leo được năm tầng!” Cuối cùng người trẻ tuổi cũng ăn sắp xong cái bánh bao, hần nhìn Lôi Vô Kiệt có vẻ tiếc nuối. “Người ấy, trông mặt thì giống công tử thế gia, nhưng lại chẳng có mệnh của công tử thế gia. Không thì nghe lời khuyên của tiểu ca, đi đi.”

“Đi mấy ngàn dặm mới tới nơi này, không nỡ bỏ đi như vậy.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu.

Người trẻ tuổi ‘chẹp’ một tiếng: “Cũng là người kiên trì. Người tên gì? Tuy chỉ chốc lát nữa thôi có lẽ người sẽ bị ta đánh ngã, nhưng dẫu sao cũng là một lần quen biết, sau này hành tẩu giang hồ, tiểu ca sẽ bảo hộ cho người.”

“Lôi Vô Kiệt.”

“À, Lôi Vô...” Người trẻ tuổi không ăn nốt được miếng bánh bao cuối cùng, hấn trọn tròn hai mắt: “Lôi nào?”

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, phỉ phỉ bụi đất trên người, cười sang sảng: “Chính là Lôi mà người nghĩ đến đấy.”

Má ơi, là đệ tử thế gia thật à, còn là một trong những đại thế gia khó chọc nhất nữa. Nhưng đáng lẽ ra tên đệ tử Lôi môn này nên đi theo con đường lớn tươi sáng bên cạnh chứ? Vào Đãng Thiên các trêu mình làm gì! Người trẻ tuổi hốt hoảng đứng dậy: “Tại hạ Tạ Yên Thụ, đến từ Lĩnh Nam Tạ gia.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu cười với hấn: “Ăn xong bánh bao rồi à?”

Tạ Yên Thụ nuốt nốt miếng cuối cùng rồi gật đầu: “Vâng!”

“Vậy ta leo các đây.” Lôi Vô Kiệt bước lên phía trước một bước.

Tạ Yên Thụ thầm nghĩ có thua trận cũng không thể đánh mất thể diện được, cho dù người có là đệ tử Lôi môn đi chăng nữa, dẫu sao ta cũng luyện đao ở Tuyết Nguyệt thành ba tháng, chẳng lẽ lại sợ người chắc. Hấn cũng hùng hổ bước lên một bước: “Muốn leo lên các, phải bước qua...”

Lôi Vô Kiệt không đợi hắn nói xong, xuất quyền đâm ra, đánh hắn bay thẳng ra ngoài.

“... người ta trước đã...” Tạ Yên Thụ gắng gượng nói hết lời giữa không trung, sau đó ngã cái rầm trên mặt đất, một bóng đổ hoàn toàn không hề do dự bước qua người hắn.

Lôi Vô Kiệt bắt đầu leo lên các.

Vừa bước lên, leo thẳng mười tầng!

Trong nội thành của Tuyết Nguyệt thành, một đệ tử trẻ tuổi mồ hôi đầm đìa chạy về phía Tuyết Hải các, hét lớn: “Không hay rồi! Không hay rồi!”

“Có gì không hay.” Một nam tử lớn hơn vài tuổi bước ra khỏi các, nhíu mày. Những đệ tử khác nghe tiếng hét cũng lao nhao chạy ra.

“Có người... có người leo lên các.” Đệ tử trẻ tuổi kia thở hồng hộc đáp.

Mọi người nghe vậy lại mắng tới tấp: “Nói thừa, ngày nào chẳng có người leo lên Đãng Thiên các, có gì đáng kinh ngạc.”

“Nhưng người này... leo liền mười tầng!”

Mọi người ồ lên: “Mười tầng? Người giữ tầng mười hôm nay chính là Hàn sư huynh! Chẳng lẽ là tiên bối võ lâm tới khiêu khích, đánh bại được cả Hàn tiên bối cơ à?”

“Không phải, không phải tiên bối gì, hắn nói mình chỉ mười bảy tuổi.”

“Cái gì? Mười bảy tuổi?” Mọi người hai mặt nhìn nhau, đang muốn hỏi kỹ song đột nhiên lại cùng im lặng. Đệ tử tới báo tin đang buồn bực, quay người lại rồi lập tức cúi đầu theo: “Đại sư huynh...”

Đường Liên mặc một bộ áo đen, không trách mắng hấn mà chỉ hỏi: “Người người nói có điểm đặc biệt gì không?”

“Khởi bẩm sư huynh, hấn mặc một bộ áo đỏ, cầm theo một cái bọc dài, tự xưng... tự xưng là người của Lô gia bảo.” Đệ tử trẻ tuổi bẩm báo đúng sự thật.

“Quả nhiên là hấn.” Đường Liên trong lòng hơi động, lắc người một cái đã chạy về phía Đãng Thiên các.

“Đại sư huynh làm vậy là... định tự mình giữ các?”

“Nếu là đại sư huynh thì giữ tầng nào?”

“Công phu của đại sư huynh chỉ kém các trưởng lão một chút, nếu đại sư huynh tới thì...”

“Là tầng thứ mười bốn!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 32: Tiên Nhân Lãm Lục Trứ, Đồi Bác Thái Sơn Ngung (*)

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên trán, ôm quyền thi lễ với nam tử cầm kiếm trước mặt: “Đa tạ.”

Ông tay áo bên phải của nam tử cầm kiếm bị đánh nát nhưng hắn không giận mà còn mỉm cười tiêu sái: “Tài nghệ không bằng người.”

Lôi Vô Kiệt chỉ vào cầu thang: “Ta đi lên nhé.”

“Đi đi, nhưng người trên tầng khó đối phó đấy.” Nam tử kia cầm kiếm về võ, bước tới võ võ lên bả vai của Lôi Vô Kiệt: “Người khó mà qua được.”

“Tầng thứ mười ba đã khó leo lên như vậy à?” Lôi Vô Kiệt võ võ cái bực bên cạnh, mỉm cười tự tin. “Ta còn giữ chút sức chưa dùng đâu.”

“Biết là người lưu thủ rồi, đừng có khoe khoang với ta. Ta thấy người tính tình chân chất, nhưng người ở trên tầng tính cách giao hoạt khó lường, không luyện võ công mấy nhưng lại biết rất nhiều

thứ linh tinh quý dị. Cho nên ta khuyên người nên cẩn thận thì hơn.” Nam tử cầm kiếm nghiêng người tránh đường. “Lên đi.”

Giảo hoạt khó lường? Có giảo hoạt bằng tên hồ ly tên là Tiêu Sát kia không? Lôi Vô Kiệt nghĩ tới Tiêu Sát đang ngồi ở tiệm bánh bao bên dưới chờ mình lấy năm trăm lượng bạc xuống, cười khở một tiếng, cảm ơn nam tử cầm kiếm kia rồi rảo bước lên tầng trên. Sau khi hấn bước lên tầng thứ mười ba bèn cao giọng ôm quyền nói theo thường lệ: “Môn hạ của Lôi Oanh Lôi gia bảo, Lôi Vô Kiệt tới bái các.”

Nhưng không ai đáp lại hấn, Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một người khoác áo choàng màu trắng đưa lưng về phía hấn, trên chiếc áo choàng trắng đó in một chữ rất lớn.

Cược.

“Môn hạ của Lôi Oanh Lôi gia bảo, Lôi Vô Kiệt tới bái các.” Lôi Vô Kiệt cao giọng lặp lại.

Người kia vẫn không buồn để ý tới hấn.

“Môn hạ của Lôi Oanh Lôi gia bảo...” Lôi Vô Kiệt quyết định lặp lại lần cuối cùng.

“Xuyt!” Người kia quay lại, không ngờ là một thiếu niên tuổi tác tầm Lôi Vô Kiệt, da dẻ trắng bệch, lông mày nhú lại lộ rõ vẻ không kiên nhẫn, hấn giơ ngón trỏ lên môi, hung hăng trừng mắt nhìn Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt sửng sốt: “Sao vậy?”

“Người lại đây.” Người kia vẫy tay với Lôi Vô Kiệt, nhỏ giọng nói.

Lôi Vô Kiệt vội vàng đi tới, người kia nghiêng người sang bên, lúc này Lôi Vô Kiệt mới phát hiện hai con rối được tạo hình sinh động như thật sau lưng hắn, chính giữa là một thứ trông giống như bàn cờ, dường như đang đánh cờ.

“Người biết đây là cái gì không?” Người kia hỏi hắn.

“Không biết.” Lôi Vô Kiệt thành thật trả lời.

“Tiên nhân lãm lục trứ, đối bác thái sơn ngưng. Cái này gọi là lục bác, nghe nói đây là một ván cờ tàn, trên ván cờ tàn này ẩn chứa võ công tuyệt thế. Nếu có thể phá giải còn vượt qua hai mươi năm khổ luyện.” Người nọ giải thích. “Ta vừa nhìn ra chút môn đạo, người đã xông vào. Người nói xem, người đèn ta thế nào đây?”

Lôi Vô Kiệt lộ vẻ xấu hổ: “Chẳng lẽ cũng phải đèn năm trăm lượng.”

“Không cần.” Người nọ vỗ vỗ lên vai Lôi Vô Kiệt, giờ ngón tay cái. “Giảm giá, ba trăm lượng là được.”

Lôi Vô Kiệt nghĩ thầm, đúng là nên giới thiệu hắn tới làm quen với Tiêu Sát.

“Không thì đợi ta leo các xong đã?” Lôi Vô Kiệt dọ dự một chút rồi nói.

Người nọ gật đầu, vẫy ống tay áo: “Được rồi, nói đánh cược cái gì?”

Lôi Vô Kiệt nghe mà chẳng hiểu gì cả.: “Cái gì?”

Người nọ không kiên nhẫn ‘chẹp’ một tiếng: “Chơi xúc xắc, lục bác, bài cữu, tuyên hòa, mã điều, ta hỏi người đánh cược cái gì. Người mau mau chọn một loại đi.”

Lôi Vô Kiệt vẫn chẳng hiểu gì cả: “Ta không hiểu người đang nói cái gì...”

Người nọ thở dài, ra vẻ chỉ hận rèn sắt không thành thép, sau đó hấn móc từ đằng sau ra một đồng bài, quân bài lung ta lung tung đặt lên bàn rồi hỏi: “Cái lũ vũ phu các người, chẳng lẽ tỷ thí thì chỉ có mỗi cách đánh nhau thôi à? Tới các cửa ta, phải nghe lời ta, ta không đọ võ công, chỉ đọ thuật đánh cược! Người không đọ? Không đọ thì xuống các đi.”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Không đọ, cũng không xuống các.”

“Vậy người đánh chết ta đi.” Người nọ giang hai tay, dáng vẻ vô lại.

“Cái gì?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

“Hoặc là người đánh chết ta, đi qua thi thể của ta. Hoặc là đánh cược với ta, người chọn cái nào?”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy người trước mặt đúng là không chịu nói lý, thế mới hiểu lời khuyên của người ở tầng mười hai có ý gì. Hấn chỉ đành lắc đầu quày quạ: “Nếu người không đánh trả, làm sao ta động thủ với người được?”

“Thế người có đánh cược không?”

Lôi Vô Kiệt ngây người, một lúc lâu sau mới nói: “Ta không biết.”

“Cả một loại cũng không biết?”

“Cả một loại cũng không biết.”

“Người nghĩ kỹ lại xem.”

“Hình như... biết một loại.”

“Loại nào?”

“Tung xúc xác đoán lớn nhỏ.”

Người nọ thở dài, vung tay lên, quét hết đồng bài linh tinh kia xuống đất, chỉ để lại một hộp xúc xác trống không: “Đoán lớn nhỏ thì đoán lớn nhỏ vậy. Chán chết.”

“Không thể luận võ thật à?” Lôi Vô Kiệt thử thăm dò.

“Không thể! Thì đánh cược xúc xác vậy, ba trận thắng hai!” Người nọ trả lời rất kiên quyết, cầm hộp xúc xác vung vẩy một chút rồi đặt lên bàn. “Đoán đi.”

“Lớn đi....” Lôi Vô Kiệt do dự một chút, hẳn không có năng lực nghe gió đoán vị trí như Đường Liên, cũng không có kỹ thuật đánh cược như Tiêu Sát, chỉ có thể đoán mò.

Người nọ ngẩng mặt lên, ra vẻ tiếc nuối: “Rất đáng tiếc, người đoán sai rồi. Là nhỏ.”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy thế này còn khó hơn luận võ ở bên dưới nhiều, sau lưng đã lấm tấm mồ hôi: “Thật à?”

Người nọ nhắc nắp hộp: “Ba ba một, nhỏ tới không thể nhỏ hơn.”

Lôi Vô Kiệt bắt lực ngồi bệt xuống ghế.

“Sang ván thứ hai nhé?” Người nọ không chờ nổi lung lay hộp xúc xắc trên tay.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi nói: “Ta muốn uống bát sữa đậu, lát nữa chúng ta đánh cược nốt hai ván được không?”

“Rõ ràng chỉ còn có một ván mà.” Người nọ mỉm cười tự tin nói: “Đi thôi đi thôi. Nhớ đem bạc đến là được.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu, quay người nhảy từ cửa sổ tầng mười ba xuống.

Cái nhảy này khiến toàn thành kinh hãi, đã bao năm như vậy rồi, người của Hạ Quan thành lâu lắm rồi không thấy người leo lên được từ mười tầng trở lên. Còn lúc này lại đột nhiên có người nhảy từ tầng mười ba xuống, hơn nữa còn là một thiếu niên trẻ tuổi như vậy, thật sự khiến bọn họ kinh hãi.

Bóng người áo đỏ kia có vẻ hoàn toàn không bị thương, sau khi nhảy từ tầng mười ba xuống bèn hối hả chạy về phía tiệm bánh bao lúc đầu, đặt mông ngồi xuống. Tiểu nhị vốn khinh thường hần nhìn vậy trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy thiếu niên áo đỏ này chẳng khác gì thần tiên.

Lúc này Tiêu Sát đã gọi một bình trà, đang chậm rãi nhấp nháp, thấy Lôi Vô Kiệt gây động tĩnh lớn như vậy nhưng mí mắt chẳng hề nhếch lên, chỉ thổi nhẹ trà nóng trên tay, lười biếng nói: “Mười ba tầng đã bị đánh xuống? Người yếu hơn tưởng tượng của ta.”

“Còn chưa xong, nhưng trên tầng mười ba ta gặp một người kỳ quái, hần không chịu đấu võ với ta, nhất quyết đòi ta chơi đánh

cược. Dọc đường này cứ nghe người khoác loác, nói rằng mình từng đánh cược ở đài Thiên Kim tại Thiên Khải thành, người giúp ta lần này đi.” Lôi Vô Kiệt rất nhiệt tình rót trà cho Tiêu Sát.

Tiêu Sát giơ ngón tay gõ nhẹ lên bàn ba cái: “Thêm ba trăm lượng. Tổng cộng tám trăm lượng.”

Lôi Vô Kiệt cắn răng: “Không thành vấn đề!”

Lúc này ánh mắt Tiêu Sát mới nâng lên: “Nói đi.”

Lôi Vô Kiệt kể lại chuyện mình gặp người kỳ quái từ đầu đến chân này, còn kể luôn chuyện mình thảm bại trong ván đặt cược đầu tiên.

“Chắc hẳn người người gặp là đệ tử của Doãn Lạc Hà ở Tuyết Nguyệt thành. Doãn Lạc Hà bản tính thích đánh bạc, sau lại đánh cược cùng Thương Tiên - Tư Không Trường Phong ba ván liền đều thua, cho nên mới bị ép gia nhập Tuyết Nguyệt thành đảm nhiệm chức trưởng lão. Nghe nói sau khi tới Tuyết Nguyệt thành chỉ nhận một đệ tử, cũng thích đánh cược như tính mạng giống hệt cô ấy.” Tiêu Sát suy nghĩ một chút rồi nói. “Sau khi người đánh cược, hẳn có hành động kỳ lạ gì không?”

Lôi Vô Kiệt cố nhớ lại một chút rồi nói: “Hắn mở hé một cái khe trên hộp xúc xắc, nhìn lướt qua, sau đó ta thua.”

“Bên dưới hộp xúc xắc có bố trí ngàm.” Tiêu Sát không hề do dự nói luôn. “Hắn xem trước một lần, nếu người sai, vậy trực tiếp mở hộp, nếu người đúng, hắn gẩy nhẹ dưới đáy hộp, xúc xắc ở trên thay đổi hoàn toàn mặt trên với mặt dưới, người cũng thua nốt.”

Đương nhiên, tinh túy của kỹ thuật đánh cược vẫn là câu nói đó, người tin tưởng mình sẽ thắng, như vậy người sẽ thắng!”

Lôi Vô Kiệt làm lơ nửa câu sau khí phách ngập trời của Tiêu Sắt, chỉ đột nhiên bừng tỉnh với nửa câu đầu: “Thì ra là thế! Nhưng Tiêu Sắt, sao người lại biết...”

Tiêu Sắt đặt chén trà xuống, nhướn mày.

Lôi Vô Kiệt sợ tới mức lập tức chạy ngược về phía Đãng Thiên các, gã thanh niên tên là Tạ Yên Thụ bị một quyền đánh bay lúc vừa rồi vẫn ngồi phơi nắng ở cửa bậc thang, thấy Lôi Vô Kiệt lại đến bèn cười nói: “Lôi huynh lại về rồi à.”

Lôi Vô Kiệt không có thời gian để ý tới hắn, bước thẳng qua đầu hắn lên trên.

Lôi Vô Kiệt gãi gãi chỗ ngứa, thở dài: “Công phu kém hèn gì bị người ta bắt nạt.”

“Tiểu sư thúc, chàng trai áo xanh kia lại tới rồi, xem ra đúng là chỉ nghỉ ngơi một lát, còn chưa bị đánh xuống. Cứ để như vậy tiếp, hôm nay sẽ bị hắn cướp hết tiếng tăm mất.” Về mặt thư đồng đang rất nôn nóng.

“Không vội không vội, đợi khi hắn leo tới tầng mười sáu, công tử ta sẽ đi lên đánh hắn rơi xuống, đỡ tốn công chúng ta phải leo từng tầng một.” Thư sinh lại chẳng hề nôn nóng, nằm trên lưng ngựa, cầm một quyển sách đọc từ từ.

“Tiểu sư thúc, trên đời này đúng là không ai lười hơn người.” Thư đồng giận dỗi nắm dây cương trong tay xuống.

“Chúng ta đều là người đợi hán từ trên các đi xuống, chẳng bằng tới đây uống một chén trà?” Một giọng nói đột nhiên vang lên, thư đồng kinh ngạc nhìn theo hướng đó, chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc áo xanh đang cầm một chén trà, mỉm cười nhìn bọn họ.

Chính là Tiêu Sắt.

Thư sinh buông quyển sách trên tay xuống, nhìn Tiêu Sắt với vẻ rất hứng thú.

“Tử vi vọng khí, đạo nhãn tâm long. Có nhìn ra cái gì không?” Tiêu Sắt thản nhiên nói.

Thư đồng cả kinh, kiếm gỗ đào trên lưng rung lên bần bật như muốn phóng thẳng lên trời.

“Phi Hiên, đừng động thủ.” Thư sinh xua tay, đè thanh kiếm gỗ đào này xuống. “Vị huynh đài này không biết võ công.”

“Vọng Khí thuật có ba tầng cảnh giới, tham khí, quan tâm, tâm long. Xem ra ngươi mới tu luyện thành công cảnh giới thứ nhất.” Tiêu Sắt nói.

“Huynh đài nói ta nhìn lầm ư? Thật ra huynh đài là một vị cao thủ giấu tài?” Thư sinh cười nói.

“Không, ngươi nhìn rất đúng, ta không biết võ công. Thật sự chỉ muốn mời hai vị uống một chén trà mà thôi.”

“Chỉ uống một chén trà?”

“Đã gặp đạo sĩ trên Núi Thanh Thành, đương nhiên cũng muốn bói một quẻ.” Tiêu Sắt nhìn thư sinh.

Thư sinh nhoẻn miệng cười: “Cái này thì người tìm làm người rồi,ta chỉ theo sư phụ học kiếm thuật, không biết đạo pháp.”

“Thế vị tiểu hữu này thì sao?” Tiêu Sắt quay đầu sang nhìn thư đồng.

Thư đồng lạnh lùng hừ một tiếng.

(*: Tiên nhân lăm lục trứ, đối bác thái sơn ngưng

Xuất phát từ bài thơ “Tiên Nhân Bản”.

Dịch nghĩa: Các tiên nhân lấy hết sáu quân cờ trắng đen, nhàn nhã đánh cờ ở một góc Thái Sơn.)

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 33: Thuật Cược Tâm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Vô Kiệt lại trèo lên tầng thứ mười ba, tên thích đánh cược kia vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, tay cầm hộp xúc xắc khẽ lung lay như đang suy nghĩ điều gì. Hắn đưa mắt nhìn sang phía Lôi Vô Kiệt, thản nhiên nói: “Về rồi à? Sữa đậu có ngon không?”

Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Chờ ta đánh xong mười sáu tầng sẽ mời người uống một bát.”

“Ngông cuồng.” Người nọ đột nhiên ném hộp xúc xắc trong tay ra, Lôi Vô Kiệt vội vàng nghiêng đầu lách mình né tránh, hộp xúc xắc xoay một vòng trên không trung rồi về tay người nọ, khoe miệng hắn nhếch lên thành một nụ cười kỳ quái, hơi nhướn mày: “Đại, hay là tiểu?”

“Đại.” Lôi Vô Kiệt đáp không hề do dự.

“Đại?” Người nọ hơi nheo mắt, chậm rãi nhấc lên một cái khe, lần thứ hai để lộ vẻ tiếc nuối. “Đáng tiếc, đáng tiếc, người không có cơ hội chơi tiếp lượt ba rồi.” Nhưng lúc này Lôi Vô Kiệt lại phát hiện khi người này ra vẻ tiếc nuối, ngón tay lại gõ một cái lên đấy, không nhẹ không nặng, chỉ một cái như vậy thôi.

“Cho dù có thua cũng phải tận mắt chứng kiến mình thua.” Ngay khi người nọ chuẩn bị nhấc hộp xúc xắc lên, thân hình Lôi Vô Kiệt đột nhiên hành động, ánh đờ lóe lên, đã đoạt lấy hộp xúc xắc.

Người nọ chỉ ngạc nhiên chứ không tức giận: “Cũng được.”

“Đúng là được.” Lôi Vô Kiệt không làm được nhẹ nhàng như mây gió giống người kia, hết sức nghênh ngang lấy ngón tay gõ một cái vào đáy hộp xúc xắc.

“Ngươi!” Người nọ kinh hãi tới biến sắc.

“Để ta xem xem, rốt cuộc ta sẽ dừng bước ở tầng mười ba này thế nào!” Lôi Vô Kiệt mở nắp hộp xúc xắc ra. Bốn, năm, năm, hấn không nhịn được cười ha hả: “Đại tới không thể đại hơn!”

Con ngươi của người nọ đột nhiên co lại: “Làm sao ngươi biết?”

“Ta có một bằng hữu, hấn nói với ta đã từng thắng một tòa thành ở Thiên Kim đài tại Thiên Khải thành. Hấn nói ngươi chẳng qua là dùng chút kỹ xảo mà thôi.” Lôi Vô Kiệt ném trả hộp xúc xắc cho người nọ. “Ván thứ ba.”

Người nọ nhận lấy hộp xúc xắc, không còn vẻ tính sẵn trong lòng lúc trước nữa, ánh mắt từ từ trở nên lạnh lẽo, hấn chậm rãi lung lay hộp xúc xắc: “Được lắm. Vậy ngươi đoán xem, bây giờ ngươi nên đặt gỗ hay không nên gỗ?”

Lôi Vô Kiệt ngậy ra như phỗng.

Sau khi mẹo nhỏ này bị vạch trần, tám ngăn tầng dưới chót đã chẳng còn thần bí nữa, nhưng nếu Lôi Vô Kiệt đoán trúng, người thủ các lại không gỗ, như vậy tới tay Lôi Vô Kiệt, vì hoài nghi đối

phương đã động tay động chân cho nên lại gõ một cái, thắng bại lại tiếp tục đảo ngược. Nhưng nếu đối phương gõ thì sao?

Cho nên rốt cuộc phải lựa chọn ra sao? Người nọ vẫy vẫy ngón tay như có như không, lúc này Lôi Vô Kiệt lại chẳng thể khẳng định.

“Thuật đánh cược trước nay đều chỉ là một số mảnh khốe nhỏ, cái gọi là đánh cược trước nay đều chỉ là cược tâm!” Hộp xúc xắc trong tay người nọ càng lắc càng nhanh.

“Được!” Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt cũng thấy hứng thú với trận đánh cược này, hấn hét lớn một tiếng, hộp xúc xắc hạ xuống bèn nói: “Lần này ta vẫn đặt cược đại! Bằng hữu của ta nói với ta, cái gọi là đánh cược tức là đánh cược mình sẽ thắng. Chỉ cần người tin tưởng mình sẽ thắng, như vậy người chắc chắn sẽ thắng!”

“Đặt rồi thì bỏ tay ra?” Người nọ cao giọng nói.

“Bỏ tay người ra.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên giơ chân đá nát cái bàn đá trước mặt, lao thẳng tới trước người nọ, giơ tay chộp lấy hộp xúc xắc kia.

“Tới hay lắm.” Người nọ ném hộp xúc xắc lên, giơ tay giao đấu một chưởng với Lôi Vô Kiệt.

Hai người cùng bị ép lùi ba bước, trên người Lôi Vô Kiệt bùng lên khí nóng, gương mặt người nọ tỏa ra một luồng ánh sáng tím. Lần thứ hai đấu chưởng với nhau, hộp xúc xắc lại bị đánh văng ra, ba viên xúc xắc bên trong bay ra khỏi hộp, Lôi Vô Kiệt cướp lấy một viên trong đó, tiện tay ném một cái, ghim lên trên tường: “Sáu!”

Người nọ cũng cướp lấy một viên, không buồn nhìn, cũng tiện tay ghim lên tường: “Một!”

Còn một viên xúc xắc cuối cùng!

Lôi Vô Kiệt và người nọ giao đấu ba chưởng, lúc này hai người không hề lùi lại, song chưởng giăng co, chân khí tuôn trào, viên xúc xắc kia không rơi xuống, ngược lại lơ lửng giữa không trung.

“Nội lực khá lắm.” Người kia khen.

“Công phu của người khá hơn kỹ thuật đánh cước của người.” Lôi Vô Kiệt cũng mỉm cười.

“Đối với ta.” Người nọ lắc đầu, đột nhiên khí tím bùng lên trên người. “Đây không phải chuyện đáng khen ngợi gì!”

Lôi Vô Kiệt cảm thấy khí huyết cuộn lên trước ngực, hấn cắn chặt răng hô lên: “Hỏa Chước thuật, lên!” Đây là lần đầu tiên hấn tăng Hỏa Chước thuật lên Ly Hỏa cảnh, cảm thấy chân khí toàn thân tuôn trào mãnh liệt, hầu như không thể khống chế. Nhưng người kinh ngạc hơn lại là người thủ các cửa tầng mười ba này, hấn vốn tưởng đối phương đã dốc hết bản lĩnh, sau khi mình dốc toàn lực ứng phó rõ ràng đã chiếm thượng phong, thế nhưng Lôi Vô Kiệt đột nhiên cưỡng ép tăng cường chân khí thêm một tầng, hấn chỉ cảm thấy bàn tay đang giao đấu với Lôi Vô Kiệt đau đớn như bị lửa nung.

Cặp mắt của Lôi Vô Kiệt đỏ bừng, áo đỏ trên người không gió mà bay, hấn cảm thấy mỗi lần hít thở của mình đều như phun ra nuốt vào ngọn lửa: “Ván này, ta thắng.”

Người thủ các không chịu lui lại nửa bước, nhưng khí tím trên người càng lúc càng yếu.

Viên xúc xắc kia không tiếp tục lơ lửng trên mặt đất mà lắc lư một vòng tròn trên không trung sau đó rơi thẳng xuống đất.

“Sáu! Ta thắng!” Song chưởng của Lôi Vô Kiệt đẩy một cái, khí nóng khắp người dần dần tiêu tan.

Người giữ các lùì liền bảy bước, ngã ngòì trên mặt đất, nhìn viên xúc xác trên mặt đất.

Toàn bộ xúc xác đã chìm vào trong đất, nhưng mặt ngửa lên lại rõ ràng rành.

Sáu! Sáu, một, sáu. Mười bá điểm, lớn tới không thể lớn hơn!

Còn bên ngoài, những người trong Hạ Quan thành đưa mắt nhìn về phía Đãng Thiên các đã hịu quanh rất lâu kia. Trong thành bắt đầu đồn đại có một công tử mặc áo đỏ gương mặt tuấn tú như tiên nhân hạ phàm vừa bước vào các đã lên thẳng mười tầng. Tiểu nhị của quán trà cũng bắt đầu khoác loác với những người xung quanh, nói công tử như thần tiên kia vừa rồi còn uống một bát sữa đậu tại đây. Cho nên đám người còn để ý tới Tiêu Sắt mặc áo xanh, vẻ mặt hồ hững.”

Thư sinh kia cảm nhận được ánh mắt từ bốn phương tám hướng đổ về nơi này bèn cười nói: “Hiện giờ toàn bộ Hạ Quan thành đều đang nhìn ngươi, xem bói cho ngươi chẳng phải chúng ta tự cầm một lá cờ lên ngươi, viết rõ mấy chữ: Cao thủ Núi Thanh Thành tới bá kiến Tuyết Nguyệt thành?”

“Đừng nghĩ tới chuyện che giấu thân phận, Tuyết Nguyệt thành có một tổ chức tên là mạng nhện. Ngay khi ngươi hay ta vào trong thành bọn họ đã bắt đầu theo dõi chúng ta rồi. Huống chi vị tiểu huynh đệ kia của ta đã leo lên tới tầng mười ba, ngươi sẽ sớm gặp được người ngươi muốn gặp thôi.” Tiêu Sắt chậm rãi nhấp một ngụm trà.

“Hình như cái gì người cũng biết nhỉ.” Thư sinh xoay người xuống ngựa.

Tiêu Sát thở dài: “Chỉ không biết mệnh của mình, cho nên mới muốn bói một quẻ.”

Thư đồng đưa mắt nhìn thư sinh một cái, thư sinh gãi đầu đi về phía Tiêu Sát: “Chẳng phải người luôn nói tuy mình học được thuật thông thiên nhưng lại không tìm được người tài hoa xứng đáng ư? Lần này có rồi nhé, người bói một quẻ cho hấn đi.”

“Người tài hoa xứng đáng?” Thư đồng đi tới cạnh bàn trà, khinh thường nhìn Tiêu Sát một cái.

“Người bói đi, không thiệt đâu mà.” Thư sinh dùng quyền sách trên tay gõ lên đầu thư đồng.

“Vận mệnh là thiên đạo, cho nên thuật bói toán cũng là thuật thấu thiên, vi phạm thiên đạo. Có một câu phải nói với người trước, mệnh càng bói càng mỏng, người có chắc là muốn bói không?” Thư đồng lấy từ trong người ra một cái ống trúc.

Tiêu Sát cầm lấy một cây đũa, giả bộ gõ lên đầu thư đồng: “Tiểu đạo sĩ, sao lại nhiều lời như vậy.”

“Hơn nữa thuật bói toán của Núi Thanh Thành ta hoàn toàn khác với thuật bói toán của những đạo nhân ven đường, Núi Thanh Thành có bói toán nhưng lại không có chuyện giải quẻ. Lục hào cùng hiện, chí hung chí cát đều là chuyện của thiên vận tạo thành.” Thư đồng sắc mặt nghiêm túc, rõ ràng chỉ là một đứa bé, nhưng khi nghiêm nghị như vậy lại có vẻ ông cụ non.

Thư sinh ngồi xuống bên cạnh Tiêu Sắt, rót một chén trà cho mình, cười nói: “Công tử đừng trách, sự phụ ta từng nói, Núi Thanh Thành trong tương lai, ta chiếm sáu phần võ vận, nhưng thiên vận, đứa nhỏ này chiếm tới tám phần. Phi Hiên, bói cho công tử này đi.”

Thư đồng đặt ba đồng tiền vào trong ống trúc, mỗi đồng tiền đều có hai mặt, trong đó một mặt có khắc hình Nữ Oa thân rắn, mang một nụ cười hiền lành mà lại quỷ mị, mặt còn lại khắc hình Phục Hy xà thân, thể hiện rõ cơ bắp gồng lên đáng sợ. Hắn đưa ống trúc cho Tiêu Sắt nói: “Ném đi.”

Tiêu Sắt nhận lấy ốc trúc, lắc nhẹ, tiếng đồng tiền va nhau vang lên lanh lảnh.

“Thiên vận? Ngay khi chúng ta biết thiên vận, thiên vận đã thay đổi.” Tiêu Sắt nhẹ nhàng hất ống trúc ra, ba đồng tiền bay ra từ ống trúc, rơi xuống mặt bàn.

Ba đồng đều là mặt Nữ Oa ngựa lên.

“Quẻ đầu, ba mặt âm, lão âm.” Thư đồng hơi nhíu mày, thư sinh dùng ngón tay chấm một giọt nước trà, vẽ một đường ngang trên mặt bàn.

“Nhìn thần sắc người cũng hiểu được đại khái rồi, chẳng qua nghe chữ âm quả thật không tốt bằng dương.” Tiêu Sắt lại mỉm cười rất thản nhiên.

Thư đồng lắc đầu: “Lão âm là quẻ biến đổi, chỉ một quẻ này không nhìn điều gì, người tiếp tục đi.”

Tiêu Sắt lại lay nhẹ ống trúc, tung đồng tiền ra.

Lại ba mặt Nữ Oa ngửa lên!

“Quẻ hai, ba mặt âm, lão âm.” Thư đồng cau mày. “Bói tiếp!”

“Quẻ ba, ba mặt âm, lão âm.”

“Quẻ bốn, ba mặt âm, lão âm.”

Ngay cả thư sinh vẫn luôn mỉm cười chẳng buồn để ý tới chuyện bói toán này cũng căng thẳng hẳn lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào quẻ thứ năm Tiêu Sát ném ra.

Ba đồng tiền rơi trên mặt bàn, xà thần Phục Hy đại biểu cho mặt dương vẫn không xuất hiện.

“Quẻ năm, ba mặt âm, lão âm.”

“Năm quẻ chí âm, xem ra mệnh của ta đúng là không tốt?” Tiêu Sát thản nhiên nói.

Thư đồng lau mồ hôi trên trán: “Năm quẻ toàn âm, ta chưa bao giờ thấy quẻ tượng kỳ dị như vậy. Nhưng năm quẻ đều là quẻ biến động, ta không thấy rõ được, không thấy rõ được... Chỉ khi quẻ thứ sáu xuất hiện ta mới thấy được thiên đạo. Chẳng qua thiên đạo này... liệu chúng ta có nhìn ngó được không.”

Tiêu Sát đẩy ống trúc trở lại, cười nói: “Không thì bỏ đi.”

Sắc mặt thư sinh cũng nghiêm túc hẳn lên: “Phi Hiên!”

Thư đồng thở phào nhẹ nhõm, đẩy ống trúc lại cho Tiêu Sát, chỉ nói một chữ: “Ném!”

“Thiên vận của Núi Thanh Thành, mình Phi Hiên độc chiếm tám phần.” Khoản khắc này thư sinh mới cảm thấy lời nói của tổ sư gia có vẻ đáng tin.

Tiêu Sắt không từ chối, lắc nhẹ ống trúc vài cái, đột nhiên tung nó lên, ba đồng tiền rơi xuống mặt bàn.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 34: Kiến Quân Long Vô Thủ (Thấy Rắn Mất Đầu)

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Ba người cùng ngừng thở.

Một đồng tiền rơi xuống mặt bàn trước.

“Mặt Nữ Oa.” Thư đồng xiết chặt nắm tay.

Đồng tiền thứ hai cũng để lộ diện mạo của mình.

“Mặt Nữ Oa.” Thư đồng hít thở càng ngày càng nặng nề.

Đồng tiền thứ ba rơi trên mặt bàn, vẫn tiếp tục xoay tròn tại chỗ, dường như không vội hiển thị quẻ tượng kỳ dị này. Mãi một lúc sau, ngay khi đồng tiền cuối cùng cũng từ từ dừng lại, đột nhiên một bàn tay che nó lại. Đồng tiền hẳn đã lộ mặt, nhưng bàn tay kia đã che khuất tầm mắt.

Thư đồng ngẩng đầu lên, lúc này đầu hắn đã đầy mồ hôi: “Vì sao?”

Tiêu Sát vẫn giữ nguyên bộ dáng chẳng hề để ý kia, chỉ lười biếng cười nói: “Giờ quẻ tượng chỉ có hai loại. Ta muốn hỏi tiên sinh một câu trước đã, nếu vẫn là mặt âm thì giải thích ra sao? Nếu có một mặt dương thì giải thích thế nào?”

Thư đồng ổn định lại hơi thở, không vội xem quẻ mà trả lời: “Nếu vẫn là mặt âm, như vậy là lục lão âm. Sáu quẻ toàn bộ là quẻ động, như vậy quẻ này là ‘dung cửu, kiến quân long vô thủ’.”

“Ồ?” Tiêu Sát mỉm cười: “Vậy là hung hay cát?”

“Đại cát.” Thư đồng chậm rãi nói: “Thiên hạ cùng cai quản, rắn mất đầu, là thời cơ thích hợp cho kẻ đứng xem, có thể một bước hóa rồng, bay thẳng lên chín tầng trời.”

“Vậy nếu là mặt Phục Hy thì sao?” Tiêu Sát tiếp tục hỏi.

Thư đồng thở dài: “Long chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng.” (Rồng đánh nhau ở đồng nội, đổ máu đen máu vàng.)

Tiêu Sát không tiếp hỏi tiếp, chỉ ‘ừ’ khẽ một tiếng.

“Ờ, sao đột nhiên lại trở ngại rồi?” Tiểu nhị bước ra khỏi quán trà, ngẩng đầu nhìn lên trời lại phát hiện không biết từ lúc nào bầu trời đã giăng đầy mây đen, sấm chớp cuồn cuộn.

Thư sinh xiết chặt nắm tay, thanh kiếm gỗ đào trong tay rục rà rục rịch, cứ như sẽ lập tức bay thẳng ra.

“Quẻ đại hung.” Thư đồng tiếp tục giải thích. “Bảy vì sao chòm Thương Long sắp tới, tranh đoạt âm dương sẽ dẫn tới chiến tranh kịch liệt, rồng chết trận nơi hoang vắng, máu chảy ba vạn dặm.”

“Ầm!” Trên bầu trời vang lên tiếng sấm lớn.

“Được.” Tiêu Sát cao giọng nói, đột nhiên vung tay, ném bay đồng tiền kia ra xa.

Đại hung, đại cát, không ai biết kết quả.

Mây đen tản mát, tiếng sấm cũng chỉ như một đợt ảo giác, ánh mặt trời lại chiếu vào, chỉ còn tiểu nhị đứng ngoài ôm vẻ mặt buồn bực: “Thời tiết hôm nay... thay đổi nhanh vậy.”

“Vì sao?” Thư sinh không hiểu.

Tiêu Sát nhặt hai đồng tiền còn lại lên, cất vào trong ống trúc: “Ta không tin thiên đạo gì cả, chỉ tin chính mình. Chỉ có điều đêm qua trong lòng ta bỗng lóe lên một chút nghi hoặc, suy nghĩ không biết mình có nên đưa ra một quyết định hay không. Nhưng ta không có dũng khí, cho nên mới hèn nhát muốn xin hỏi thiên đạo. Nhưng vừa rồi ta đột nhiên hiểu ra, cho nên quẻ này có bói nữa không, đều không quan trọng.”

Thư đồng lặng lẽ thu hồi ống trúc, sắc mặt bình tĩnh, nhưng một lát sau đột nhiên quỳ cả hai đầu gối xuống đất, lớn tiếng nói: “Đa tạ!”

“Không phải chỉ vì ngươi.” Tiêu Sát cười nói: “Nếu thật sự làm mất tám phần thiên vận của Núi Thanh Thành, ta sợ Triệu Ngọc Chân sẽ cầm kiếm gõ đào tới chém đầu ta.”

Thư đồng thở dài nói: “Là Phi Hiên cuồng vọng rồi.” Trong lòng hấn tự hiểu, nếu không phải vừa rồi Tiêu Sát đột nhiên kết thúc quẻ bói này, e rằng tiếng sấm ầm ầm bên trên sẽ đánh thẳng xuống người mình.

Lúc này, đột nhiên có tiếng hét kinh hãi vang lên trong thành: “Tư Không tiểu thư về rồi!” Sau tiếng hét kinh hãi đó là một hồi náo loạn, không ít tiểu thương thu dọn sạp hàng, bỏ trốn mất dạng.

“Tư Không tiểu thư về rồi!” Tiếng hét kinh hãi đó cứ liên tiếp vang lên, toàn bộ Hạ Quan thành không ngừng vang vọng câu nói này.

Tiểu nhị quán trà mang gương mặt đau khổ đi tới, muốn xoa nốt bàn khách khứa cuối cùng -- bọn Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt trợn mắt với hắn: “Bằng hữu của ta còn đang leo lên các, lát nữa còn phải về đây. Hiện giờ người lại định đóng cửa quán à?”

Trong lòng tiểu nhị do dự không ngừng, vừa rồi có tin tức đưa về, thiếu niên áo đỏ kia đã vượt qua tầng thứ mười ba, đang leo lên tầng tiếp, như vậy chắc chắn sau này hắn sẽ là một nhân vật khuấy động phong vân trong Tuyệt Nguyệt thành, đến lúc đó làm sao mình trèo vào được đây? Ngàn vạn lần không đắc tội nổi. Nhưng mà, Tư Không tiểu thư...

Thấy vẻ mặt khó xử của tiểu nhị, Tiêu Sắt buông chén trà xuống, đứng dậy.

“Công tử định?” Thư sinh nhìn ra phía ngoài quán trà.

“Người trên kia nợ ta tám trăm lượng, ta cũng phải bỏ chút công sức giúp hắn bước lên tầng thứ mười sáu chứ.” Tiêu Sắt đi ra ngoài quán trà, đứng ở chính giữa đường, quay người nhìn về phía con ngựa đen đang rẽ khói bụi đi tới. Trên ngựa là một cô gái mặc áo đen cầm trường thương màu ô kim, khí khái phi phàm, rất giống một người Tiêu Sắt vừa gặp cách đây không lâu - Thương Tiên, Tư Không Trường Phong.

“Ta chỉ ra khỏi thành có nửa ngày, đã để người ta leo lên tầng mười ba, đúng là một lũ rác rưởi!” Cô gái kia tức giận mắng.

Tùy tùng cưỡi ngựa phía sau đi lên nói: “Nghe nói đã xông qua tầng thứ mười ba, hiện giờ đã leo lên tầng thứ mười bốn.”

“Hôm nay tầng mười bốn đến phiên ai giữ các?” Cô gái ngạc nhiên hỏi.

“Hình như là tiểu thư.” Tùy tùng đáp.

Cô gái kia vung mạnh roi ngựa: “Nếu tên kia thấy trong các không có ai, há chẳng cho là bốn tiểu thư sợ hấn? Đi!” Song khi cô gái ngẩng đầu lên lại thấy trên con đường vốn trống trải không một bóng người vẫn còn một quán trà ở lại. Một người mặc áo xanh đang khoanh tay trong áo, nhìn mình ngáp một cái.

Tuy cô gái nổi tiếng ngang ngược khắp Hạ Quan thành nhưng lại không phải kẻ ác độc gì, không có sở thích cưỡi ngựa đạp chết người khác, vội vàng ghìm cương mắng: “Ai đó? Không muốn sống nữa à?”

Tiêu Sát ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn cô gái áo đen.

Cô gái áo đen sững sốt, thậm chí hơi thất thần. May là có tùy tùng bên cạnh nhắc: “Tiểu thư, còn không tới Đãng Thiên các, e rằng tiểu tử kia sẽ lên thẳng tầng thứ mười lăm đấy.”

Cô gái áo đen khôi phục tinh thần, chỉ thẳng trường thương vào Tiêu Sát: “Người là người phương nào? Vì sao lại cản đường bốn tiểu thư?”

Tiêu Sát không đáp, chỉ nhìn thanh trường thương như đang suy ngẫm: “Con gái của Thương Tiên?”

“Thương Tiên với không Thương Tiên, con gái với chả con trai. Bốn tiểu thư Tư Không Thiên Lạc, ta đang hỏi người vì sao lại cản

đường ta?” Cô gái áo đen tức giận, có vẻ rất ghét cách gọi con gái của Thương Tiên này.

Tiêu Sát quay người chỉ vào Đăng Thiên các ở phía xa: “Vị trên các là bằng hữu của ta.”

“Người định cản ta ở đây?” Tư Không Thiên Lạc nhảy xuống ngựa, vẽ thành một đóa hoa thương.

Nhưng trước mắt đã không còn bóng dáng người áo xanh.

“Đúng.” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Tư Không Thiên Lạc, hơi thở ấm áp thổi vào vành tai cô. Cô cả kinh, trường thương trong tay phóng ra, bóng người áo xanh đột nhiên xuất hiện kia thối lui hơn một trượng.

“Tiểu sư thúc, chẳng phải người nói người này không biết võ công à?” Thư đồng thấy cảnh tượng này, hai mắt tròn tròn.

Thư sinh cười xấu hổ: “Đây đâu phải là võ công, rõ ràng là khinh công mà.”

“Khinh công gì?” Thư đồng hỏi.

“Khinh công đệ nhất thiên hạ, Đạp Vân!” Thư sinh nuốt một ngụm nước miếng.

Trên tầng mười ba của Đăng Thiên các, Lôi Vô Kiệt đang nhắm mắt điều chỉnh hơi thở của mình. Tuy người giữ các cũng bị thương không nhẹ nhưng không vội vận công chữa thương mà chỉ lẳng lặng thu hồi mấy viên xúc xắc bị ném ra: “Người tên là gì?”

“Lôi Vô Kiệt, khi lên lầu ta đã báo tên ba lần rồi mà.” Lôi Vô Kiệt nhắm mắt cười đáp.

“Hừ, tuy rằng ngươi thắng ta. Nhưng vẫn phải trả bạc đền bù cho ta.” Người giữ các oán hận nói. “Thua mất trận này, lúc về lại bị bà già kia chế nhạo rồi.”

“Mẹ ngươi à?” Lôi Vô Kiệt vận công xong, mở mắt ra hỏi.

“Sư phụ ta, Doãn Lạc Hà. Một bà già phiền toái, bảo ta có tỷ võ thua ai cũng không sao, nhưng đánh bạc thì không được thua. Có một sư phụ như vậy rõ là đau đầu.” Người giữ các gãi đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Doãn Lạc Hà? Lạc Hà Tiên Tử? Lạc Hà Tiên Tử xuất một chướng cất đứt con sông bên bờ sông Thương Lan?” Hai mắt Lôi Vô Kiệt sáng lên, Lạc Hà Tiên Tử là nhân vật thần tiên thường trú tận mười năm trên Mỹ Nhân bảng mà đám người lảm chuyện biên soạn.

“Đã hơn ba mươi, tiên cái quái gì. Còn bảo xuất chướng chặt đứt con sông, có phải chặt đứt Trường Giang hay Hoàng Hà đâu mà, ngươi tôn sùng như vậy làm gì? Nói cho ngươi biết, cái bà lão ấy...” Người giữ các cắn nhần liên tục, đột nhiên một giọng nữ hiền dịu vang lên: “Minh Hiên.”

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu nhìn quanh, không thấy có ai.

“Minh Hiên, tới Tịch Chiếu các.” Giọng nữ kia lại vang lên, lúc này Lôi Vô Kiệt mới hiểu ra, tuy giọng nói kia vang lên bên tai nhưng lại truyền từ xa tới.

Người giữ các lộ về đau khổ, chỉ thấy sắp khóc tới nơi, hấn thở dài, nhún người đi xuyên qua các, trước khi đi vẫn không quên quay lại nói với Lôi Vô Kiệt: “Ta tên là Lạc Minh Hiên. Chẳng mấy chốc chúng ta sẽ gặp lại thôi. Lần sau ta sẽ không thua cược nữa.”

“Đúng là người thú vị.” Lôi Vô Kiệt cầm cái bọc trên mặt đất lên, tiếp tục đi lên trên, sau khi lên tới tầng thứ mười bốn lại phát hiện bên trong trống rỗng, không có một ai. Hấn nhíu mày cảnh giác nhìn bốn phía. Tầng mười bốn không có người chỉ có một cách giải thích, đó chính là người giữ các tầng này ẩn giấu thân hình, người có công phu như vậy có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, chỉ một chiêu thôi là có thể cướp đi tính mạng của mình.

“Phá!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, chân khí tỏa ra khắp bốn phương, nhưng ngoại trừ thổi tung bụi bặm ra, dường như không có động tĩnh gì khác. Một lúc lâu sau hấn mới dám chắc, không có cao thủ ám sát tuyệt đỉnh ẩn nấp trong bóng tối, tầng mười bốn này chỉ là một tòa các trống không. Thế thì giờ đi thẳng lên tầng thứ mười lăm à? Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống đất.

Mười lúc sau, tầng mười bốn vẫn không có chút động tĩnh, lúc này Lôi Vô Kiệt mới đứng lên, phủi bụi đất trên người, định leo lên tầng mười lăm. Nhưng ngay sau khi hấn đứng dậy lại phát hiện đã có một người đứng trước mặt mình.

Mặc một bộ áo đen, thân hình cường tráng, gương mặt mỉm cười hứng thú.

Một người Lôi Vô Kiệt cực kỳ quen thuộc, một người từng đồng sinh cộng tử với hấn.

“Đại sư huynh!” Hốc mắt của Lôi Vô Kiệt ươn ướt.

Đường Liên gật đầu: “Cuối cùng người cũng tới! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh như vậy.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 35: Thiên La Địa Võng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tư Không Thiên Lạc thu hồi trường thương. Đáng lẽ ra hôm nay cô là người giữ các ở tầng thứ mười bốn, từ nhỏ cô đã theo phụ thân Tư Không Trường Phong tu luyện thương thuật, trong Tuyệt Nguyệt thành này cho dù bỏ qua thân phận con gái Thương Tiên, võ công của cô cũng là thuộc hàng xuất sắc trong giới đệ tử trẻ tuổi, chỉ xếp sau Đường Liên. Ngay cả Lạc Minh Hiên đệ tử của trưởng lão Lạc Hà Tiên Tử cũng kém hơn cô một bậc, thế nhưng đối mặt với thiếu niên áo xanh bước chân tùy ý, dường như không có nội lực thâm hậu này, cô xuất thương liên tục ba mươi lần lại không lần nào đắc thủ.

“Người là ai?” Tư Không Thiên Lạc xiết chặt trường thương trong tay.

Tiêu Sát ngừng bước ở phía xa, cười nói: “Tuyệt Lạc sơn trang, Tiêu Sát.”

Tư Không Thiên Lạc suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Tuyệt Lạc sơn trang là môn phái nào?”

“Không phải môn phái, chỉ là một quán trọ.” Tiêu Sát giải thích.

Tư Không Thiên Lạc mặt mũi tối sầm: “Người trêu ta?”

“Ta vốn là ông chủ một quán trọ. Người không tin thì ta biết làm sao đây?” Tiêu Sắt nhún vai.

Tư Không Thiên Lạc không nói tiếp, chỉ giơ thanh trường thương lên, tức giận nói: “Gió ngừng!”

Hạ quan phong, thượng quan hoa. Thương Sơn tuyết, Nhĩ Hải nguyệt. Từng có một truyền thuyết về hạ quan phong: Ngày xưa ngày xưa trên Thương Sơn một con bạch hồ đã biến thành mỹ nữ tới nhân gian, nảy sinh tình cảm với một vị thư sinh Bạch tộc. Có một ngày, tiên sinh của thư sinh kia phát hiện chuyện của hai người bọn họ, tức giận cầm nghiên mực đánh vị thư sinh kia ngã vào trong biển. Vì cứu người yêu của mình, bạch hồ chạy tới Nam Hải tìm Quan Âm Bồ Tát cầu cứu. Quan Âm Bồ Tát cho nàng sáu bình đựng gió, dặn nàng trên đường không thể nói chuyện càng không được kêu la. Thế nhưng do nóng lòng cứu người bạch hồ vội vàng đi đường, khi đi qua cầu sơ ý vấp ngã một cái, kêu một tiếng “ai da”, kết quả trong sáu bình đựng gió có năm bình bỏ chạy. Từ đó trở đi, Hạ Quan lúc nào cũng có gió lớn. Nhưng thực ra đây chỉ do Hạ Quan thành nằm ở cửa núi, nằm tại nơi ra vào sơn cốc giữa Thương Sơn và Ai Lao sơn, cho nên quanh năm có gió lớn, đặc biệt là mùa đông và mùa xuân gió càng mạnh.

Nhưng khi Tư Không Thiên Lạc quát lên câu “Gió ngừng” kia, tất cả gió trên con đường như lập tức ngưng lại.

Tư Không Thiên Lạc lại quát lên một tiếng: “Nổi gió!”

Cơn gió khắp đường như chỉ trong chớp mắt đã bay tới xoay quanh trường thương của cô, mũi thương vang lên tiếng gió rít. Một

thương đâm ra không còn là đòn đánh sắc bén bình thường kia nữa mà là một đòn cuốn theo cuồng phong trên đường.

Một thương đó đánh ra, Tiêu Sát đột nhiên nhớ lại câu chuyện tiểu nhị của quán trà đã kể ngày hôm qua: Khi Tư Không Trường Phong đứng trên Đãng Thiên các, gió lớn khắp thành đều ngừng lại, tất cả xoay quanh người đàn ông áo đen cầm trường thương màu ô kim đó. Giờ khắc này truyền thuyết đã biến thành hiện thực, mũi thương có thể khuấy động mây gió khắp thành kia đang ở ngay trước mặt của mình.

Không, ngay trước ngực của mình.

Tiêu Sát nhanh chóng lui lại, Đạp Vân bộ của hắn được xưng là khinh công có thể bước trên mây, nếu luyện được thêm một tầng nữa, học được Phù Diêu có thể đạp lên gió mà đi. Thế nhưng hôm nay Đạp Vân Bộ của hắn đối mặt với cuồng phong khắp đường này, vẫn còn kém một tầng.

“Tiểu sư thúc.” Do một quả vừa rồi, trong lòng thư đồng rất cảm kích Tiêu Sát, vội vàng kêu lên một tiếng.

Thư sinh chần chừ, vốn ý của hắn là trước khi thấy người kia tuyệt đối không để lộ võ công ở Tuyết Nguyệt thành. Huống chi hắn có một loại dự cảm, hình như Tiêu Sát còn thủ đoạn ẩn giấu.

“Sơ ý rồi. Không ngờ trông xinh xắn như vậy mà công phu rõ là tốt.” Tiêu Sát vừa lui nhanh lại, vừa lắc đầu thờ dãi.

Tư Không Thiên Lạc ngây ngốc.

Trông xinh xắn như vậy? Chàng trai trông còn thanh tú hơn cả con gái này khen ta xinh xắn?

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, Tư Không Thiên Lạc đột nhiên đỏ mặt, một màu đỏ như trái hoa đào lên mặt tuyết.

Rốt cuộc tại thời điểm cuối cùng mũi thương kia lệch đi một tấc, phá tan ống tay bên phải bộ thanh sam của Tiêu Sát thành từng mảnh. Trường thương thu lại, gió lớn rít lên khắp đường.

“Hay cho một thương tuyệt thế. Con gái còn vậy, không biết phong phạm của Thương Tiên còn đến mức nào.” Thư sinh tấm gió lớn khắp đường, than thở.

Tiêu Sát xé ống tay áo rách bươm ra, nhìn con gái Thương Tiên đột nhiên ngậy ngốc đứng yên tại chỗ đỏ mặt, mỉm cười nói: “Ta không ngăn đường của người được rồi, người đi đi.”

Tư Không Thiên Lạc khôi phục tinh thần, thu thanh trường thương lại, nhìn ống tay áo rách rưới, lại nhìn thiếu niên áo xanh vẫn rất phong độ, quay người lên ngựa hỏi: “Người nói lại đi, người tên là gì?”

“Tiêu Sát.” Tiêu Sát mỉm cười.

“Chúng ta sẽ gặp lại.” Tư Không Thiên Lạc thúc ngựa lên đường, lại thấy một tùy tùng đi từ phía Đãng Thiên các về, cô cau mày. “Sao vậy? Người kia lên tầng thứ mười lăm rồi à?”

“Không phải, Đường Liên công tử đã tới trần thủ tầng mười bốn.” Tùy tùng kia đáp.

“Đại sư huynh?” Tư Không Thiên Lạc ngăn người, nhìn Tiêu Sát suy nghĩ một chút rồi hỏi một câu không hiểu ra sao. “Người biết thương của ta mạnh đến mức nào không?”

“Trong số đệ tử đồng lứa của Tuyết Nguyệt thành ít nhất cũng xếp trong mười hạng đầu?” Tiêu Sắt suy nghĩ rồi đáp.

Tư Không Thiên Lạc không tỏ ý kiến, chỉ tiếp tục nói: “Đại sư huynh đứng đầu, trước mặt huynh ấy, mũi thương này của ta khi luận bàn tỷ thí chỉ có thể giữ cho mình trăm chiêu không thua. Nếu thật sự tranh đấu sinh tử, ba phát ám khí của huynh ấy là có thể giết chết ta. Hơn nữa cha ta đã từng nói, sau ba tháng rèn luyện vừa rồi, võ công của đại sư huynh đã vượt lên trên một số trưởng lão. Người ngăn cản ta, đổi lấy Đường Liên đứng đầu Tuyết Nguyệt thành, có đáng không?”

Tiêu Sắt nghe Tư Không Thiên Lạc nói vậy, gương mặt chẳng những không lo lắng ngược lại có vẻ ung dung hơn hẳn, hấn cười nói: “Nếu là Đường Liên, đương nhiên đáng.”

“Đại sư huynh, lâu rồi không gặp.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười sáng khoái với Đường Liên, gặp Đường Liên tại nơi này trong thời điểm này bỗng có cảm giác gặp bạn cũ nơi đất khách quê người.

Đường Liên vung tay áo, một mũi Thấu Cốt đinh lướt sát qua bên tai Lôi Vô Kiệt, vài sợi tóc rơi xuống. Sắc mặt Lôi Vô Kiệt không hề thay đổi, nụ cười cũng chẳng bớt đi, Đường Liên thờ dãi lắc đầu nói: “Chẳng phải đã bảo người còn chưa vào cửa, không được gọi ta là sư huynh à?”

“Có thể không gọi người khác chứ nhất định phải gọi sư huynh. Dẫu sao chúng ta cũng từng đồng sinh cộng tử cơ mà.” Lôi Vô Kiệt không bị thái độ lạnh lùng của Đường Liên làm ảnh hưởng, vẫn giữ nguyên bộ dáng vui mừng hơn hờ đó.

Sắc mặt Đường Liên vẫn không chút tình cảm: “Vì sao ngươi lại leo lên Đãng Thiên các? Ngươi là đệ tử của Lôi môn, nếu ngươi muốn vào thành, chỉ cần các trưởng lão soạn cho ngươi một tờ danh thiếp là được.”

“Sư huynh, ta đã kể về sư phụ ta với ngươi chưa? Sư phụ ta tên là Lôi Oanh, mười mấy năm trước được tôn là kỳ tài trăm năm có một của liêu mạng, nhưng ông ấy lại đi theo con đường mà mình muốn, không đi theo con đường mà các trưởng lão đã chọn sẵn cho. Sau này khi lang bạt trên giang hồ ông gặp một người, vì ước định với người này mà tự nhốt mình lại, chỉ sống trong khoảng sân nho nhỏ của bản thân. Sư huynh, ngươi đến từ Đường môn nên chắc cũng biết, thế gia như Lôi gia bảo có một chi chính và vô số chi phụ ở cùng nhau, nhưng những vinh quang đó đều thuộc về chi chính, chi phụ muốn được chia ít vinh quang phải trả giá bằng nỗ lực gấp nhiều lần. Sư phụ là một đệ tử chi phụ, một khi mất đi giá trị lợi dụng sẽ chẳng còn ai để ý tới, mặc cho ông ấy ngồi trong khoảng sân đó tự sinh tự diệt, cuối cùng không còn ai biết đến nữa.”

“Cha mẹ ta mất sớm, ta sống ở nhà thúc phụ từ nhỏ. Thúc phụ đối đãi với ta rất tốt, nhưng ông ấy cũng chỉ là một đệ tử chi phụ thất bại mà thôi, suốt ngày say rượu không để ý tới ta. Có một lần ta tình cờ chạy vào trong khoảng sân của sư phụ, lúc đó ông ấy đang ngửa mặt lên nhìn bầu trời, ngân ngẩn một lúc lâu. Ta hỏi ông ấy, thúc thúc, thúc xem gì thế? Ông ấy lại hỏi ta, có muốn theo ông ấy học võ không. Sau ngày hôm đó, ta bắt đầu theo sư phụ học tập võ nghệ, tập luyện liền mười năm.”

“Ba tháng trước, sư phụ đột nhiên nói với ta, ông ấy sắp chết rồi, có lẽ chỉ còn khoảng một năm tuổi thọ. Trước khi chết ông ấy muốn gặp một người, người này đang ở Tuyết Nguyệt thành, nhưng trên

thế gian rất ít người gặp được người đấy. Ta không có danh thiếp, bởi vì ta khác với sư huynh, ta không phải người được gia tộc để ý tới, ta chỉ là một đệ tử chi phụ. Nhưng ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, ta muốn gặp người đó.”

“Nói nhiều quá rồi.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười ngượng ngùng. “Chỉ muốn nói với sư huynh một câu, ta leo lên Đãng Thiên các này là muốn hoàn thành một tâm nguyện của sư phụ, không phải vì thanh danh lợi ích gì. Cho nên nếu thật sự phải động thủ với sư huynh, xin chớ trách...”

Ánh bạc lóe lên trong tay Đường Liên, thanh Chỉ Tiêm nhận nổi danh trên thiên hạ đã được hấn nắm trong tay: “Lôi Vô Kiệt, người cảm thấy mình đấu được với ta ư?”

“Nếu là trước kia, cho dù ta dốc hết sức giao chiến chắc chắn vẫn không phải đối thủ của sư huynh. Nhưng ở Hạ Quan thành, ta gặp được một người, hấn mời ta uống ba chén rượu, cảnh giới Hỏa Chước thuật của ta tăng liền ba tầng. Nếu dốc hết sức chiến đấu, thêm vào sư huynh nương tay, ta cảm thấy vẫn có chút cơ hội...” Lôi Vô Kiệt vận chân khí, hai mắt đỏ ngầu.

“Nương tay?” Đường Liên đột nhiên phóng Chỉ Tiêm nhận trong tay ra, lưỡi đao nhỏ gần như trong suốt bắt đầu bay loạn trong phòng.

Lôi Vô Kiệt vận chân khí khắp toàn thân, không hề do dự tăng Hỏa Chước thuật lên thẳng cảnh giới thứ tư - Ly Hỏa cảnh.

“Còn chưa đủ.” Đường Liên cười lạnh.

Lôi Vô Kiệt cắn răng, lại tăng cường chân khí! Hỏa Chước thuật cảnh giới thứ năm - Long Hỏa cảnh!

“Thế này còn tạm được.” Thanh Chỉ Tiêm nhận đã trở về tay Đường Liên.

Lôi Vô Kiệt nhìn quanh, phát hiện khi thanh Chỉ Tiêm Nhận kia bay loạn khắp nơi, một tấm lưới nhện gần như trong suốt đã bao quanh gian phòng này.

Trên thế gian này có một loại vũ khí, cũng chỉ có loại vũ khí này là không có thân đao, chỉ có lưỡi đao. Nó như sợi tơ gần trong suốt lại sắc bén tới đáng sợ, khi giết người vết thương cực kỳ chính tề, phần da thịt ở miệng vết thương không hề bị cuốn lên, như dùng đao cắt vào. Loại vũ khí này tên là...

“Đao Ti?” Lôi Vô Kiệt nhú chặt lông mày.

Đường Liên gật đầu: “Sự phụ và đại gia trưởng của Âm Hà là bạn tốt đã nhiều năm, ông ấy biết ta chuyên tu ám khí cho nên xin cho ta một cuộn Đao Ti. Đây là sát trận độc đáo do ta sáng tạo ra, Thiên La Địa Võng. Lôi Vô Kiệt, người nghĩ sai rồi, ta sẽ không nương tay.”

“Có thể khiến đại sư huynh dốc hết sức ứng phó là vinh hạnh của ta.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười, biết mình không có chút đường sống nào.

Không khí trong các như sắp bùng cháy, sau lưng Lôi Vô Kiệt dường như có một con chim lửa chậm rãi hình thành...

Hỏa Chước thuật cảnh giới thứ sáu, Già Lô La!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 36: Già Lâu La

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đỉnh Thương Sơn.

Nho sĩ trung niên mặc áo đen ngồi ngay ngắn tại đó, trước mặt đặt một bàn cờ, bên cạnh đặt một thanh trường thương màu ô kim.

Thương Tiên, Tư Không Trường Phong.

Tay hắn cầm quân cờ màu trắng, trầm ngâm một lát mới đặt một quân cờ xuống.

“Đùng” một tiếng, hắn đặt một quân cờ xuống, bàn cờ lại có thêm một cái lỗ.

Tư Không Trường Phong cười khổ một tiếng, nói: “Người còn nhớ chuyện ta nói với ngươi mấy hôm trước không. Ở nước Vu Điền ta gặp đệ tử Lôi môn bên cạnh Đường Liên kia, hắn biết Hỏa Chước thuật, nếu ta đoán không lầm, hắn là đệ tử của Lôi Oanh.”

“Nghe nói lúc này hắn đã bước vào Hạ Quan thành, đang leo Đăng Thiên các. Nếu ta đoán không lầm, chắc hắn tới vì ngươi. Ta e ngươi không thoát nổi khoản nợ với Lôi Oanh rồi.”

“Hừ.” Tiếng hừ lạnh vang lên không biết từ đâu.

“Hơn nữa đứa trẻ kia cũng mặc áo đỏ, giống hệt mẫu thân nó năm xưa.” Tư Không Trường Phong lại đặt một quân cờ xuống.

Thế nhưng người nấp trong bóng tối kia lại không dùng kiếm khí đục lỗ nữa, im lặng một hồi lâu rồi mới hỏi: “Người có chắc đúng là người đó không?”

“Nếu người thấy người cũng biết ngay. Ánh mắt đó giống hệt mẫu thân hẳn. Nhưng tính cách ngây ngô kia rõ ràng là giống cha.” Tư Không Trường Phong cười nói.

“Hạt giống đã trưởng thành, từng quân cờ đều đã vào ván.” Người trong bóng tối thờ dài.

“Đúng vậy, Đường Liên là hạt giống, Thiên Lạc là hạt giống, bây giờ hạt giống thứ ba rốt cuộc cũng bước vào ván. Ước định mười bốn năm trước cũng sắp đến lúc thực hiện.” Tư Không Trường Phong thấy đối phương không còn hứng thú chời cờ, bèn thu bàn cờ lại: “Lần này chưa thắng mấy lỗ, về sửa lại chút, lần sau còn đánh được.”

“Quân cờ đã vào cuộc, vậy người chơi cờ thì sao?”

Tư Không Trường Phong đứng dậy, nhắc thương dưới đất lên: “Trên ván cờ này không có người chơi, ai ai cũng là quân cờ. Nếu nhất định phải nói có người chơi cờ, như vậy khi ván cờ chính thức bắt đầu, hẳn đã chết.”

“Chúng ta có thể đi lại không?” Tư Không Trường Phong cảm thấy một đợt lá rụng thổi qua trước mắt, một người mặc áo trắng cầm trường kiếm đứng quay lưng về phía hắn.

Tư Không Trường Phong lắc đầu: “Quân tử không đi lại.”

“Nhưng ta không phải là quân tử.” Người cầm trường kiếm kia đi về phía trước.

Tư Không Trường Phong đi theo: “Định tới gặp đứa bé kia à? Với năng lực của đứa bé kia, vốn dĩ nhiều nhất là lên tới tầng thứ mười hai, nhưng có một kẻ nhiều chuyện mời hấn uống một bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt, hiện giờ công lực của hấn tăng liền ba tầng, e rằng có thể bước lên tầng mười sáu thật.”

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt? Là hấn à?”

“Đúng vậy, là hấn.”

“Hôm nay hấn đang ở đâu? Sao không đến cùng người?”

“Hấn muốn cắt cái Mạnh Bà Thang kia, nói phải tới tiên sơn nơi hải ngoại tìm kiếm thuốc dẫn cuối cùng.”

“Mạnh Bà Thang? Hấn muốn quên chuyện quá khứ đến vậy sao?”

“Hấn chỉ muốn quên một chuyện thôi. Nhưng vì quên chuyện đó, cho dù quên hết mọi việc, hấn cũng hoàn toàn không để ý.”

“Thằng điên.”

“Không phải chỉ mình hấn là thằng điên, ngoại trừ đệ tử của Lôi Oanh ra còn có đệ tử của một thằng điên khác cũng tới, còn giả bộ làm thư sinh, mang theo một tiểu đạo sĩ, cưới một con ngựa già nghiêng ngã đi vào thành.”

“Đạo sĩ? Người bảo hấn à?” Người cầm kiếm đứng dậy.

“Núi Thanh Thành, Triệu Ngọc Chân.” Tư Không Trường Phong chậm rãi nói, chẳng qua chữ ‘Chân’ cuối cùng còn chưa nói xong, bóng trắng đã lóe lên, người cầm kiếm đã lao vút xuống chân núi.

“Ài. Hôm nay tăng mười bốn do khuê nữ nhà ta trấn thủ, ta còn chẳng vội như ngươi.” Tư Không Trường Phong thở dài, cũng tung người nhảy tới, lao nhanh xuống chân núi.

Đường Liên nhìn con chim lớn như ẩn như hiện sau lưng Lôi Vô Kiệt, cau mày nói: “Đây là cảnh giới thứ sáu của Hỏa Chước thuật, Già Lô La? Mới là cảnh giới thứ sáu đã có uy lực như vậy rồi, năm xưa Lôi Oanh tiên bối lên tới cảnh giới thứ chín, uy thế còn đến nhường nào?”

“Sư huynh, đắc tội.” Lôi Vô Kiệt bước tới một bước, tay phải vung mạnh quyền ra.

Quyền chưa tới, khí đã tới! Lôi môn Vô Phương quyền!

Ngoài dự kiến của Lôi Vô Kiệt, chiêu Vô Phương quyền này chỉ là hư trương thanh thế nhưng Đường Liên lại chẳng hề né tránh, vai phải dính trọn một đòn. Đường Liên đau đớn trọn mắt nhe răng, ôm bả vai lui lại ba bước, hét lớn: “Thật lợi hại!”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt chờ ra tại chỗ..

“Quả không hổ danh cao thủ của Lôi gia bảo! Vô Phương quyền này e rằng đã có công lực chín tầng!” Đường Liên than thở, ra vẻ khâm phục.

“Sư huynh nói linh tinh gì thế? Ta chỉ tùy tiện đánh một quyền thôi mà!” Lôi Vô Kiệt vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo.

“Xem Thiên La Địa Võng của ta!” Tay phải của Đường Liên vung lên, Thiên La Địa Võng mà Đào Ti của Âm Hà đã bố trí đột nhiên xiết chặt lại, nếu là người thường chắc chắn đã bị xiết tới chia năm xẻ bảy dưới đòn này!

Nhưng Lôi Vô Kiệt không phải người thường. Khi vận Hỏa Chước thuật tới cảnh giới Già Lâu La, xung quanh cơ thể Lôi Vô Kiệt đã được khí của Hỏa Chước thuật bao phủ, bình khí bình thường muốn làm thương tổn tới hắn, trước hết phải phá vỡ được luồng khí của Hỏa Chước thuật này đã. Thế nhưng Âm Hà Đào Ti đâu phải bình khí bình thường.

“Phá!” Lôi Vô Kiệt lập tức vận chân khí toàn thân chống đỡ Thiên La Địa Võng trận do Đào Ti tạo thành.

Thế nhưng Đào Ti kia tới cách thân thể Lôi Vô Kiệt hơn một thước đã cháy sạch, Lôi Vô Kiệt đang muốn đánh một trận thật lớn cũng choáng váng đầu óc: “Sự huynh, đây mà là Đào Ti à? Đây là tờ nhện hủ, kéo một cái đã đứt rồi.”

“Nói bậy, rõ ràng là Hỏa Chước thuật của ngươi thật sự quá lợi hại! Đào Ti của ta là vũ khí tuyệt đỉnh trong thiên hạ, thế nhưng vẫn bị ngươi phá vỡ.” Đường Liên nói rất đường hoàng: “Người đi đi, ta không phải đối thủ của ngươi.”

Lôi Vô Kiệt dở khóc dở cười: “Sự huynh, ngươi diễn kịch kém quá. Huống chi nơi này chỉ có hai người chúng ta, ngươi muốn nương tay thì cứ nương tay, ta sẽ không nói với người khác đâu mà.”

Đường Liên cả giận nói: “Ta đường đường đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, ngươi nói ai nương tay? Ăn một phát Phật Nộ Đường

Liên của ta.” Đường Liên giả bộ định lấy ra. Lôi Vô Kiệt vừa nghe bốn chữ ‘Phật Nộ Đường Liên’ lập tức sợ tới mức run lên bần bật, chân khí vừa buông ra lại nâng về. Kết quả Đường Liên moi chỗ nọ móc chỗ kia cả nửa ngày mới nói: “Lúc ra ngoài vội quá, hình như quên không mang theo.”

“Sự huynh...” Lôi Vô Kiệt đã không còn lời nào để nói.

Trong số các đệ tử đông đảo của Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên luôn luôn dùng hình tượng nghiêm túc, ôn hòa để tiếp xúc với người khác. Lúc này hán cũng lười giả bộ tiếp, vẫy tay ném một lọ thuốc cho Lôi Vô Kiệt: “Uống nó vào, sau đó lên tầng mười lăm đi.”

“Cái gì đây?” Lôi Vô Kiệt nhận lấy bình thuốc, vẫn không hiểu gì cả.

“Người biết Đường môn là thế gia ám khí đệ nhất giang hồ, vậy người có biết độc của Đường môn cũng nổi tiếng như Ôn gia, Nam Cương Vu gia không.” Đường Liên ngạo nghễ đáp.

“Đương nhiên biết.” Lôi Vô Kiệt vội vàng gật đầu.

“Bình thuốc này tên là Băng Thanh Thủy, người thường uống vào thì máu huyết toàn thân sẽ đóng băng chỉ trong chốc lát, ngã xuống chết ngay. Nhưng người thì khác, sau khi người vận Già Lâu La cảnh cảm thấy ra sao?” Đường Liên hỏi.

Lôi Vô Kiệt cười khổ một tiếng: “Toàn thân nóng bỏng, như rơi vào lò lửa.”

“Quả nhiên là vậy, vừa rồi nhìn người vận công ta đoán nội lực của người đã đủ để vận Già Lâu La cảnh nhưng thân thể của người vẫn chưa thể gánh vác được. Nếu vận công quá lâu, ta sợ người sẽ

tự khiến mình bị thương. Cho nên ta cho người bình Bằng Thanh Thủy này. Sau khi uống nó vào, ít nhất có thể bảo vệ tâm mạch của người không bị đốt cháy.” Đường Liên nói.

Lôi Vô Kiệt cảm kích gật đầu, cầm bình thuốc uống một hơi cạn sạch, chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo chảy xuống ngực, vốn là độc dược khiến người ta mất mạng trong chớp mắt nhưng lúc này lại có tác dụng thần kỳ. Hắn chỉ cảm thấy cảm giác nóng bức vừa rồi đã lập tức giảm bớt, chỉ thấy thoải mái không nói nên lời, nhưng Hỏa Chước thuật vẫn giữ ở cảnh giới Già Lô La, không hề suy giảm. Hắn vui mừng nói: “Quả nhiên hữu dụng, đa tạ sư huynh.”

“Đúng rồi, người nói sau khi người vào thành từng có một người mời người uống ba chén Phong Hoa Tuyết Nguyệt, sau đó giúp người tăng thêm ba tầng cảnh giới.” Đường Liên đột nhiên nhớ ra một chuyện hỏi: “Hắn trông thế nào? Khoảng bao nhiêu tuổi?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ nói nói: “Chắc khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc quần áo màu xanh, không buộc tóc, để ria mép. Trông giống Tiêu Sắt, khi nói chuyện có vẻ khá lười biếng.”

Đường Liên nhíu mày: “Chẳng lẽ là...”

“Sư huynh, ta phải leo các đây. Người có đề nghị gì với ta về tầng mười lăm không?” Lôi Vô Kiệt cầm lấy cái bọc, định leo lên trên.

Đường Liên khôi phục tinh thần, cười nói: “Tầng mười lăm là trưởng lão giữ các. Ở đây, người giữ các mỗi ngày đều thay đổi, nhưng trưởng lão giữ các đã ở đó mười năm rồi. Hơn nữa, nếu người gặp ông ấy, chắc sẽ cảm thấy rất thân thiết.”

“Rất thân thiết?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Đúng vậy, rất thân thiết. Bởi vì ông ấy họ Lôi.” Đường Liên chậm rãi nói.

“Lôi?” Lôi Vô Kiệt cả kinh.

“Đúng vậy, cùng chữ Lôi với ngươi. Ông ấy từng rất nổi danh trên giang hồ, chắc ngươi đã từng nghe tới ông ấy.” Đường Liên nhìn theo hướng lên tầng trên: “Ông ấy chính là Lôi Vân Hạc!”

Lôi Vô Kiệt ngây ra tại chỗ.

Đương nhiên hắn từng nghe danh Lôi Vân Hạc, năm đó Lôi môn có hai người trẻ tuổi ra ngoài, dắt tay nhau gần như lật nghiêng cả giang hồ. Một người là sư phụ của Lôi Vô Kiệt, Lôi Oanh, một người là Lôi Vân Hạc. Khác với Lôi Oanh, Lôi Vân Hạc đến từ chi chính của Lôi môn, là con trai trưởng của gia chủ Lôi môn đời trước Lôi Lạc Thạch. Nghe nói Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật thất truyền đã lâu của Lôi môn đã từng tái hiện trên tay hắn, thậm chí là người thiếu chút nữa bước lên chức vị gia chủ. Chẳng qua cuối cùng hắn đột nhiên biệt tăm biệt tích, ngay tên của hắn cũng trở thành một cấm kỵ trong Lôi gia bảo. Thậm chí có người đồn đại hắn bị đệ đệ của mình, cũng là gia chủ đương nhiệm của Lôi môn Lôi Thiên Hổ giết chết. Thế nhưng không ngờ hóa ra hắn chỉ ở trong Tuyết Nguyệt thành.

Người như vậy trấn thủ tầng thứ mười lăm? Mặc dù Tuyết Nguyệt thành được xưng là võ lâm đệ nhất thành, thế nhưng như vậy có khoa trương quá không? Với thanh danh của hắn năm xưa, đáng ra phải sánh vai với ba vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành chứ.

“Tuyết Nguyệt thành có tất cả là hai mươi tám vị trưởng lão, không có xếp hạng võ lực nhưng mọi người đều công nhận trưởng lão giữ các là yếu nhất trong đó.” Đường Liên thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Lôi Vô Kiệt, cười nói: “Chắc hẳn người đang nghĩ, Lôi Vân Hạc từng suýt chút nữa lên tới chức gia chủ Lôi môn, sao chỉ có chút trình độ như vậy. Khi người thấy hẳn, người sẽ biết.”

Tuy trong lòng Lôi Vô Kiệt vẫn còn kinh ngạc nhiên không hỏi nhiều mà chỉ gật đầu với Đường Liên rồi chạy lên tầng mười lăm.

Đường Liên ở phía sau nói một câu không nặng không nhẹ: “Ta vẫn luôn muốn biết trong cái bọc của người để cái gì.”

Lôi Vô Kiệt không quay đầu lại, lên thẳng tầng mười lăm.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 37: Sát Phổ Kiếm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thật yên tĩnh.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Lôi Vô Kiệt khi lên tới tầng mười lăm.

Tầng mười lăm giống như một tầng thư các, hai bên là hai kệ sách lớn, trên đó xếp một loạt sách cổ, chính giữa phòng là một lư hương, một người trung niên mặc áo bào màu xám đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế lạng lẽ đọc sách, dường như không chú ý tới Lôi Vô Kiệt đã tới.

Sư phụ? Lôi Vô Kiệt thầm kinh ngạc, thần thái khí chất thậm chí cả diện mạo của người này đều rất giống với Lôi Oanh ẩn thân trong một sân nhỏ ở Lôi gia bảo, chỉ có một điểm hoàn toàn bất đồng. Cũng chính nhờ điểm này Lôi Vô Kiệt mới hiểu, vì sao Lôi Vân Hạc từng danh chấn giang hồ lại chịu nương thân trong Đãng Thiên các.

Bởi vì hắn chỉ có một cánh tay. Toàn bộ cánh tay phải đã bị người ta chặt đứt. Lúc này tay trái hắn đang cầm sách cổ, ống tay áo bên phải trống không. Hắn không hề để ý tới Lôi Vô Kiệt, chỉ lật từng tờ sách một.

Lôi Vô Kiệt đợi một lúc lâu sau mới nhẹ giọng gọi một tiếng: “Tiền bối?”

“Ờ? Vừa rồi còn cảm thấy tầng dưới rất náo nhiệt, hóa ra có người leo lên tầng thứ mười lăm này thật.” Lôi Vân Hạc dường như đột nhiên khôi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, nhíu mày: “Hỏa Chúc thuật, Già Lâu La cảnh? Người là đệ tử Lôi môn?”

“Tại hạ Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt vội vàng ôm quyền cung kính thi lễ đáp.

“Lôi Oanh là gì của ngươi?” Lôi Vân Hạc hỏi.

“Chính là gia sư.” Lôi Vô Kiệt vội vàng gật đầu.

Lôi Vân Hạc khép quyển sách cổ lại, đặt nó lên bàn: “Là Lôi Oanh phái ngươi tới Đãng Thiên các? Hẳn biết ta đang ở đây?”

“Tiểu bối...” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng lại nói ra một câu làm mất lòng người nghe: “Đến đây không phải vì tiền bối.”

Lôi Vân Hạc hơi ngạc nhiên nhưng không tức giận, cười lạnh nói: “Ta hiểu rồi, ngươi tới vì người kia. Nhưng ta nhớ Lôi Oanh đã từng nói, cả đời này sẽ không gặp lại người kia cơ mà.”

“Sư phụ nói người đang bị bệnh nặng, có lẽ chỉ còn sống được một năm. Có một hôm, sau khi say rượu sư phụ nói mình không sợ sinh tử, chỉ còn một tâm nguyện chưa hoàn thành, đó là muốn gặp lại người đó một lần. Nhưng hiện tại sư phụ không thể ra khỏi Lôi gia bảo, chỉ có thể phái đệ tử là ta làm hộ.” Lôi Vô Kiệt nói.

“Vậy người có biết trước khi gặp được người kia, người cần làm một chuyện không.” Lôi Vân Hạc vờ hương khói trên lư hương kia, khẽ búng ra. Lôi Vô Kiệt nghiêng người né tránh, tay vịn phía sau lập tức bị nổ tan. “Đó là đánh thắng ta.”

Tiện tay dẫn lôi tới! Đây chính thực lực của người từng nhòm lên ngôi gia chủ Lôi môn!

“Đắc tội.” Lôi Vô Kiệt không hề sợ hãi, bước lên một bước, xuất chưởng đánh ra.

“Vô Phương quyền?” Lôi Vân Hạc đột nhiên mỉm cười, vung nhẹ cánh tay lên, chưởng kinh vốn có uy thế vô thượng dưới cái vung này của hắn lập tức biến mất không còn tăm hơi. “Dùng Vô Phương quyền trước mặt ta, người có biết mình đang làm một chuyện hết sức nhục cười không? Vô Phương quyền của Lôi môn vốn là võ công do ta sáng tạo ra!” Tay trái Lôi Vân Hạc nhẹ nhàng vung lên, một luồng chưởng kinh mãnh liệt đánh ra, khiến cho Lôi Vô Kiệt lui liền ba bước. Ngay sau đó Lôi Vân Hạc cũng rảo bước tiến tới, giơ tay muốn nắm lấy yết hầu Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt lắc mình, lại một quyền đánh ra.

“Tới hay lắm!” Tuy Lôi Vân Hạc chỉ có một bàn tay, nhưng thân hình vẫn rất linh hoạt, hắn vừa thu tay lại đã sắp bắt được quyền của Lôi Vô Kiệt. Ngay lúc chuẩn bị bắt lấy, quyền của Lôi Vô Kiệt lại biến mất.

“Hả?” Lôi Vân Hạc hơi cau mày.

“Ở đây.” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai hắn, Lôi Vân Hạc lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Lôi Vô Kiệt lại xuất quyền đánh

tới, thế quyền mạnh mẽ hùng hồn, nhanh chóng tuần tự, chính là võ công mà trong giang hồ hầu như ai cũng biết vài chiêu -- Đại La Hán Quyền! Thế nhưng trong quyền pháp này lại có ảo diệu khác, người bình thường không nhìn ra nổi nhưng trong lòng Lôi Vân Hạc lại âm thầm kinh hãi.

Bởi vì sau một chiêu Đại La Hán Quyền này, tiếp theo lại cực kỳ cao minh, quyền chiêu từ một quyền hóa thành ngàn vạn quyền. Đây mới là sát chiêu chân chính của Lôi Vô Kiệt, Phục Ma quyền.

“Đây không phải là võ công của Lôi môn!” Lôi Vân Hạc gầm lên một tiếng, tay trái duỗi ra, hương khói trong lư hóa thành năm luồng rơi vào tay hắn, lại vung mạnh lên, đánh về phía ánh quyền của Lôi Vô Kiệt.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Ổng tay áo của Lôi Vô Kiệt bị nổ tan, quyền kinh trong tay lập tức bị phá vỡ, ảo ảnh Già Lâu La phía sau lưng lay như sắp đổ, gần như nứt toác ra.

“Người tưởng Hỏa Chúc thuật tới cảnh giới Già Lâu La là có thể leo lên tầng mười lăm này? Người quá coi thường Tuyết Nguyệt thành, quá coi thường Đấng Thiên các, cũng quá coi thường ta.” Lôi Vân Hạc lạnh lùng nói: “Hỏa Chúc thuật, Vô Phương quyền, thêm cả quyền pháp không biết học trộm từ đâu kia nữa, còn sát chiêu gì, ta khuyên người mau mau dừng đi.”

Lôi Vô Kiệt cười khở một tiếng, cuối cùng cũng mở cái bọc dài theo hắn suốt dọc đường nhưng chưa từng được mở ra. “Đúng là ta còn con đường cuối cùng có thể lựa chọn. Tuy rằng sự phụ ta nói

trước khi gặp người kia đừng mở nó ra. Nhưng hiện giờ có vẻ không còn lựa chọn nào khác.”

“Thuốc nổ lớn như vậy, chẳng lẽ là Kỳ Lân Hỏa Nha?” Lôi Vân Hạc sửng sốt. “Người muốn nổ tan cả Đấng Thiên các này sao?”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu, chậm rãi mở cái bọc ra, cuối cùng thứ bên trong cũng hiện lên.

Đó là một thanh trường kiếm đỏ rực như lửa, trên thanh kiếm phủ đầy hoa văn hình ngọn lửa, đầu kiếm có khắc hình một con rồng phun ra lửa.

Đường Đường là người của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, không ngờ lại lấy ra một thanh kiếm! Từ xưa tiên tổ Lôi môn đã từng tổ chức nghi thức phong đao treo kiếm, người trong Lôi môn không được dùng kiếm, không được dùng đao, chuyên tâm tu luyện hỏa dược, quyền pháp, chỉ pháp. Bao năm như vậy chỉ có một ngoại lệ duy nhất, khi người này ra khỏi Lôi môn hành tẩu giang hồ từng chứng kiến một chiêu kiếm, bị kiếm thu hút, thậm chí to gan vi phạm tổ huấn, sáng tạo ra một thanh kiếm thuộc về bản thân. Nhưng khi đó trong Lôi môn không ai dám nói một lời, không chỉ vì thanh kiếm này vốn được rèn từ hỏa dược khi múa kiếm thường mang theo tiếng nổ như sấm rền, dùng nó không tính là vi phạm tổ huấn; mà còn vì thanh kiếm này thật sự quá mạnh. Khi đó Lôi Oanh cầm thanh kiếm này gần như quét ngang toàn bộ võ lâm, gần như lên tới vị trí Kiếm Tiên đỉnh cao!

Thanh kiếm này có một cái tên rất đáng sợ.

“Sát Phổ kiếm.” Lôi Vân Hạc chậm rãi đọc tên thanh kiếm này, như đang gọi tên một người quen xưa.

“Đúng vậy, Sát Phổ kiếm.” Lôi Vô Kiệt cao giọng đọc lại, xuất kiếm chém ra, hai kệ sách lập tức bị nổ tan, ảo ảnh Già Lâu La sau lưng vốn lung lay như sắp tiêu tan lập tức bùng lên.

Lúc này người ở dưới các chỉ thấy một ánh sáng đỏ từ trong các chiếu ra!

“Áo đỏ, kiếm đỏ, được! Quả là thiếu niên tốt!” Lôi Vân Hạc cao giọng quát lên, bước lên trước một bước, giơ hai ngón tay, không ngờ lại kẹp lấy Sát Phổ kiếm.

“Ta từng một chỉ phá Thương Sơn! Ta chùng song chỉ cắt ngang đất trời!”

“Kính Lôi chỉ!” Lôi Vô Kiệt gọi ra tên của chỉ pháp từng nổi danh khắp thiên hạ này.

Vài người đứng dưới các ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên đưa mắt nhìn nhau.

“Người cũng nghe thấy chứ?” Tiêu Sát nhíu mày, quay sang hỏi Tư Không Thiên Lạc.

Tư Không Thiên Lạc kia hừ lạnh một tiếng, quay sang hướng khác không để ý tới hắn.

Thư sinh kia lại háng giọng một cái, giảm bớt lúng túng rồi gật đầu: “Tiêu huynh, người không nghe lầm nhìn lầm, vừa rồi đúng là trên tầng mười lăm có tiếng nổ lớn, cũng đúng là có ánh sáng đỏ rọi ra.”

“Người kia đã lên tới tầng thứ mười lăm? Chẳng lẽ Đường sư huynh đã thua? Không thể nào!” Tư Không Thiên Lạc cau mày.

“Sao? Thua thì làm mất mặt Tư Không tiểu thư à? Nếu không phải Tư Không tiểu thư chạy ra ngoài thành chơi, đâu tới phiên ta tới thủ Đãng Thiên các.” Một giọng nói trầm ổn đột nhiên vang lên, mọi người quay đầu lại thấy Đường Liên mặc áo đen đang ngồi trên mái hiên bên cạnh, ngửa đầu nhìn phía trên.

“Đường Liên.” Tiêu Sát chậm rãi nói.

“Tiêu Sát.” Đường Liên cũng cúi đầu nhìn người quen từng cũng trải qua sinh tử với mình.

“Các người biết nhau à?” Tư Không Thiên Lạc trợn tròn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ta đã nói với người rồi mà, gặp Đường Liên ở tầng mười bốn không phải chuyện xấu đối với chúng ta.” Tiêu Sát nhún vai.

Tư Không Thiên Lạc suy nghĩ một lát rồi cả giận nói: “Ta hiểu rồi. Sư huynh, người nương tay!”

Đường Liên lại gật đầu rất thản nhiên: “Đúng vậy, ta nương tay. Nhưng giờ ta hơi hối hận rồi.”

“Hối hận?” Tiêu Sát nhảy tới đứng bên cạnh Đường Liên. “Vì sao?”

Đường Liên bước lên trước, trong ánh mắt mang chút âu lo: “Ta đang nghĩ có phải mình làm sai rồi không? Nếu ở tầng mười bốn ta dốc sức đánh một trận, Lôi Vô Kiệt sẽ chỉ thua mà thôi, còn giờ, có thể hắn sẽ phải chết.”

“Người nói không sai. Mọi người đều cho rằng trưởng lão thủ các là người có võ lực yếu nhất trong số các trưởng lão ở Tuyết Nguyệt

thành, nhưng thực tế nếu hấn thật sự dốc hết sức chiến đấu, gọi Cửu Tiêu Thần Lô tới, e rằng toàn bộ Đấng Thiên các đều bị hấn phá hủy.” Một giọng nói quen thuộc khác vang lên bên tai, Tiêu Sát quay đầu lại, phát hiện một người mặc áo đen như Đường Liên, tay cầm một trường thương màu ô kim đang đứng đó.

“Thương Tiên - Tư Không Trường Phong.” Lần này Tiêu Sát thật sự ngạc nhiên.

“Tư Không Trường Phong thì Tư Không Trường Phong thôi, đừng có luôn miệng tiên này tiên kia nữa.” Về mặt Tư Không Trường Phong rất thiếu kiên nhẫn. “Cũng đừng làm cái vẻ mặt kinh ngạc ấy nữa, chẳng lẽ lớn tuổi rồi thì không thể tới chỗ náo nhiệt, xem trò hay à?”

“Cha?” Tư Không Thiên Lạc ở dưới gọi một tiếng có vẻ nghi hoặc.

“Con gái ngoan, chẳng phải hôm nay tới phiên con giữ các à? Sao thế, lại chạy đến chỗ nào chơi à?” Tư Không Trường Phong mỉm cười, có vẻ không có ý trách cứ.

Tư Không Thiên Lạc đỏ mặt: “Làm sao con biết có người leo cao như vậy.”

“Thế gọi là trên trời còn có trời, trên người còn có người. Người nói xem đúng không, tiểu đạo sĩ tới từ Núi Thanh Thành?” Tư Không Trường Phong mỉm cười nhìn cặp thư sinh và thư đồng đang lén lén lút lút định bỏ đi, cao giọng nói.

Thư sinh chạy được nửa đường xấu hổ quay lại, nụ cười cứng lại trên mặt: “Vãn bối Lý Phàm Tùng của Núi Thanh Thành, tham kiến

tam thành chủ.”

Thư đồng cũng vội vàng chấp tay thi lễ: “Phi Hiên của núi Thanh Thành, tham kiến tam thành chủ.”

“Đã đến đây rồi còn trốn cái gì mà trốn, chẳng lẽ ta ăn thịt các ngươi hay sao. Biết các ngươi đến đây không phải vì ta rồi. Ta xem trò hay của ta, các ngươi tìm người của các ngươi, hai bên không mâu thuẫn.” Tư Không Trường Phong hừ lạnh một tiếng. “Thật ra người các ngươi muốn gặp đã tới, chỉ xem vị trên kia có qua được cửa của Lô Vân Hạc không.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 38: Cứu Thiên Dẫn Lôi, Hạc Trong Mây

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Song chỉ của Lôi Vân Hạc kẹp lấy kiếm của Lôi Vô Kiệt.

“Ta từng đờn chỉ phá Thương Sơn! Ta từng song chỉ đoạn càn khôn!”

Câu nói này có vẻ ngông cuồng, nhưng thốt lên từ miệng Lôi Vân Hạc lại rất tự nhiên, bởi vì đó là sự thật. Năm đó hắn một mình lên bái kiến núi Thanh Thành, hơn trăm đạo sĩ chặn đường, hắn chỉ tay một cái, phá mở một đường lên núi. Lại dùng hai ngón tay hất tung nóc Càn Khôn điện, gặp Triệu Ngọc Chân đang bế quan luyện kiếm.

“Ta có một huynh đệ, thấy kiếm của ngươi, nói võ học trên đời đẹp nhất vẫn là kiếm. Ta cũng muốn xem thử.” Lôi Vô Kiệt giơ ba ngón tay về phía chân nhân đang nhắm mắt.

Đó là truyền thuyết cuối cùng mà Lôi Vân Hạc lưu lại trong chốn võ lâm, không ai biết kết quả cuối cùng của trận chiến đó ra sao. Sau ba chỉ đó, Lôi Vân Hạc một mình xuống núi, Triệu Ngọc Chân tiếp tục bế quan luyện kiếm, nhưng Lôi Vân Hạc lại biến mất trong giang hồ.

Lôi Vô Kiệt cảm thấy toàn thân hưng phấn hẳn lên, đúng vậy, hẳn gặp được. hẳn gặp được Kinh Lôi chỉ! Là Kinh Lôi chỉ mà ngay đối với người trong Lôi môn cũng gần như truyền thuyết. Đơn chỉ phá Thương Sơn, song chỉ đoạn càn khôn, mặc dù tên của Lôi Vân Hạc là cấm kỵ, nhưng Kinh Lôi chỉ vẫn là một trong những truyền thuyết giang hồ mà hẳn thích nghe nhất. Nhưng giờ phút này, truyền thuyết đang ở ngay trước mặt hẳn!

Hẳn có cơ hội giao chiến với truyền thuyết đó!

Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, Sát Phó kiếm trong tay tuy bị song chỉ kẹp lấy, nhưng thế công vẫn không hề giảm sút, ép cho Lôi Vân Hạc lùi liền vài bước, trên thân kiếm vang lên tiếng nổ như sấm rền!

“Được! Có khí thế của Lôi Oanh thời trẻ!” Lôi Vân Hạc cao giọng cười lớn, đột nhiên song chỉ buông ra.

Sát Phó kiếm không bị giam cầm nữa, Lôi Vô Kiệt quát lớn một tiếng, vung thanh trường kiếm lên, một luồng kiếm khí màu đỏ đánh thẳng về phía Lôi Vân Hạc. Lôi Vân Hạc không lùi mà tiến, lại giờ một chỉ, vị trí chỉ này tới, kiếm khí tan tác, lại giờ tiếp một chỉ.

Song chỉ đoạn càn khôn!

Khoảnh khắc đó Lôi Vô Kiệt cảm nhận được hương vị của tử vong, mặc dù ở nước Vu Điền hẳn đã nhiều lần tiếp cận với tử vong, thế nhưng không lần nào hương vị của tử vong mãnh liệt đến vậy. Nghe nói trước khi con người chết đi, mọi chuyện trong quá khứ sẽ hiện lên trước mắt như đèn kéo quân. Còn lúc này trước mắt Lôi Vô Kiệt đã hiện lên từng hình ảnh của quá khứ.

Một văn sĩ trung niên mặc trường bào màu xám hỏi hần: “Người là đệ tử trong Lô môn, vũ khí lợi hại nhất thiên hạ là gì?”

“Thúc phụ nói là thuốc nổ.” Lô Vô Kiệt nhỏ tuổi cắn ngón tay đáp.

“Vậy đẹp nhất là gì?” Văn sĩ trung niên lại hỏi.

Lô Vô Kiệt lắc đầu không hiểu: “Đẹp là cái gì?”

“Người biết thuốc nổ rất lợi hại, vậy người có biết kiếm không?” Văn sĩ trung niên không đáp, chỉ hỏi tiếp.

Lô Vô Kiệt lại lắc đầu.

“Muốn thấy kiếm không?” Văn sĩ trung niên lại hỏi.

Lúc này Lô Vô Kiệt gật đầu.

“Được!” Đột nhiên văn sĩ trung niên kia không còn vẻ ủ oải chán trường nữa, mặt mày như sáng bừng lên, hần vung tay áo một vệt sáng đỏ tỏa ra từ tay áo. Lô Vô Kiệt lắc đầu, chỉ thấy một thanh trường kiếm màu đỏ lửa bay phóng thẳng lên trời, ánh đỏ kia khiến cả áng mây cũng nhuộm một màu đỏ chói.

“Đây là đẹp ư? Đây là kiếm ư?” Lô Vô Kiệt ngấm tới thất thần.

“Muốn học kiếm không?” Thanh trường kiếm kia hạ xuống, cắm trước mặt Lô Vô Kiệt, văn sĩ chậm rãi nói.

Lô Vô Kiệt đi tới cầm lấy chuôi kiếm, giọng nói run rẩy: “Muốn!”

“Ta sẽ không chết. Ta muốn cầm kiếm của ta đi rất nhiều nơi!” Lô Vô Kiệt nhớ lại lời của hòa thượng hào hoa phong nhã kia, ảo ảnh như đèn kéo quân trước mặt biến mất, song chỉ Kinh Lô kia đã đánh

tới trước ngực của mình, luồng kiếm khí đầu tiên của hắn đã bị phá, nhưng vì sao không thể có luồng thứ hai! Lôi Vô Kiệt lại vung kiếm, lúc này trên thân kiếm không có tiếng nổ như sấm rền nhưng ánh sáng đỏ lại lập tức bùng lên!

Lôi Vân Hạc kinh ngạc, thở dài. Ánh mắt Lôi Vô Kiệt quen thuộc biết bao. “Cũng như chúng ta năm đó.” Song chỉ Kinh Lôi của Lôi Vân Hạc đột nhiên thu hồi một chỉ, một chỉ còn lại gầy nhẹ, đè ánh sáng đỏ kia xuống.

Lôi Vô Kiệt nhanh chóng lui lại, một tay ném hết Phích Lịch tử trên người ra.

Lôi Vân Hạc thản nhiên lui lại, lùi thẳng tới bên cửa sổ, hắn nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, nhìn mây ngoài cửa rồi thở dài: “Đã lâu lắm rồi không thấy khí thể thiếu niên như vậy, quả nhiên giang hồ không thay đổi, ta nhốt mình trong các đả lâu lắm rồi.”

Lôi Vô Kiệt toàn thân ướt sũng, miệng thở hổn hển, ảo ảnh Già Lô La sau lưng hắn đã hoàn toàn sụp đổ, màu đỏ lập tức lui lại, Hỏa Chước thuật của hắn đã bị một chỉ đó phá vỡ.

“Ta cũng nên hỏi tưởng lại khí thể thiếu niên đấy thôi.” Lôi Vân Hạc nhắm hai mắt lại, đột nhiên giơ tay trái lên trời.

“Để ta nhớ lại, lực lượng kia!” Lôi Vân Hạc lẩm bẩm.

Chỉ trong phút chốc mây đen giăng đầy bầu trời!

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Đường Liên đứng dưới các nhìn lên kinh hãi nói.

Thư đồng Phi Hiền bên dưới bấm tay tính toán: “Vì sao? Vì sao lại thế? Vì sao đột nhiên trên trời sinh ra dị tượng!”

Ngược lại tiểu nhị của quán trà không mấy ngạc nhiên, chỉ oán hận: “Hôm nay đã hai lần trời đầy mây rồi, rốt cuộc có mưa hay không?”

Tư Không Trường Phong không nói gì, chỉ có trường thương sau lưng không ngừng kêu vang.

Trong Tuyệt Nguyệt thành, các trưởng lão đều ra khỏi đại điện của mình nhìn lên không trung như đang suy nghĩ.

“Sư phụ, trời tối đen như thế có gì đẹp đâu.” Lạc Minh Hiền đang chịu phạt thấy sư phụ đột nhiên ra khỏi đại điện, vẻ mặt hoang mang.

Lạc Hà Tiên Tử đã hơn ba mươi nhưng gương mặt vẫn giữ nguyên nét thiếu nữ, nhẹ nhàng đáp lại: “Không phải trời tối đen, lát nữa sẽ có sét.”

Vừa dứt lời, trên bầu trời vang lên tiếng sấm rền như vạn con ngựa lao qua, khiến người ta inh tai nhức óc. Lôi Vân Hạc đứng bên cửa sổ, tấm mưa gió đột nhiên ập tới này, bỗng chốc tựa tiên nhân.

Lôi Vô Kiệt tròn tròn hai mắt: “Đây là thần tiên ư!”

“Tiểu tử, nhờ phúc của ngươi, ta lại bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh.” Lôi Vân Hạc nói một câu khó hiểu.

“Hả?” Tuy thời tiết như vậy nhưng Lôi Vô Kiệt không hề sợ hãi, bởi vì hắn đã không cảm nhận được sát ý trên người Lôi Vân Hạc,

ngược lại là một loại... Đúng rồi, hết như hai chữ trong lời Lôi Vân Hạc, tiêu dao.

“Sấm lên!” Lôi Vân Hạc quát lớn.

Tiếng rền vang khắp trời, nước mưa đổ xuống như trút nước.

“Sấm xuống!” Lôi Vô Kiệt giơ tay trái, quát lớn.

Sấm sét chín tầng trời rơi xuống! Hạ xuống tay Lôi Vân Hạc!

“Ta dùng sấm sét chín tầng trời rung chuyển càn khôn, một chỉ phá tan bầu trời chín vạn dặm!” Lôi Vân Hạc vung nhẹ tay trái, luồng sét kia trong tay hắn như món đồ chơi.

Đường Liên đã không phân biệt được trên người là mồ hôi hay là nước mưa. Mọi người đều cho rằng trải qua chuyện ở biên cảnh, tu vi của hắn đã đứng trên trường lão giữ các, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt làm sao mình chống lại được sấm sét chín tầng trời kia, nói chi tới Lôi Vô Kiệt đang trên tầng mười lăm. Hắn quay sang phía Tư Không Trường Phong kêu lớn: “Tam sư tôn!”

“Sao nào? Thấy bằng hữu gặp nguy hiểm mới cuống lên gọi ta là tam sư tôn?” Tư Không Trường Phong không hề nóng nảy, chậm rãi gọi với lên trên Đấng Thiên các: “Chúc mừng Vân Hạc huynh trở lại Tiêu Dao cảnh! Nhưng Đấng Thiên các... tổn bao tiền mới dựng được, khẩn thiết xin Vân Hạc huynh hạ thủ lưu tình, nếu sét này thật sự đánh xuống, Đấng Thiên các không chịu nổi đâu.”

“Tam sư tôn!” Đường Liên vội vàng la lên: “Giờ là lúc lo cho Đấng Thiên các hay sao!”

Lôi Vân Hạc trên các cưỡi nói: “Cho dù có phá Đãng Thiên các của người thì đã sao?”

Tư Không Trường Phong suy nghĩ cả nửa ngày, chỉ nói ba chữ: “Xin người đấy...”

“Xi!” Cuối cùng là con gái duy nhất của hắn, Tư Không Thiên Lạc nói ra tiếng lòng của mọi người.

“Ha ha ha ha.” Lôi Vân Hạc ngửa đầu lên trời cười lớn, tay trái vung về phía trước, không ngờ tia sét kia bị ném lại bầu trời. Mây đen tiêu tan, mưa gió chấm dứt, dường cứ như mọi thứ vừa qua chỉ là ảo ảnh. Hắn quay đầu lại nhìn Lôi Vô Kiệt: “Người muốn lên tầng mười sáu, sau đó dẫn người đó đi gặp sư phụ của người?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu, nhưng rõ ràng mới tầng thứ mười lăm này hắn đã chẳng qua được.

Lôi Vân Hạc lại như biến thành người khác, gương mặt như trở lại thời thiếu niên: “Được. Đến lúc đó ta cũng sẽ tới gặp Lôi Oanh. Ta muốn hỏi hắn một câu.”

“Hỏi gì vậy?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Con mẹ nó tưởng ta chết thật à? Con mẹ nó không muốn gặp ta à?” Lôi Vân Hạc đột nhiên chửi bậy, khí thế tiên nhân trên người lập tức tiêu tan phân nửa.

“Hả?” Lôi Vô Kiệt ngây ra như phỗng.

Lôi Vân Hạc không buồn để ý tới hắn nữa, gằm lên bên cửa sổ: “A Lý!”

Một tiếng hét lớn vang lên, thê lương lạ thường! Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy từ trong Thương Sơn có một con hoàng hạc lớn phóng thẳng lên trời, tiến vào áng mây, giây lát sau đã đi tới ngoài Đấng Thiên các. Lôi Vân Hạc bước ra cửa sổ, nhảy lên lưng hoàng hạc. Hoàng hạc kêu riu rít không ngừng, lượn vòng quanh Đấng Thiên các.

“Thần tiên, thần tiên kìa!” Mọi người trong thành Hạ Quan lập tức quỳ xuống dập đầu.

Tư Không Trường Phong quay sang hỏi Đường Liên: “Năm xưa ta cảm thương đứng trên đỉnh các đánh một thương khiến mọi người xông xáo, phong thái có thể này không?”

Đường Liên hừ lạnh chẳng chút nể mặt: “Còn chẳng bằng nửa người ta.”

“Ai, thua rồi. Thế nhân đều gọi ta là Thương Tiên, thế nhưng làm gì khí thế bằng hô mưa gọi gió, đáp mây cưỡi hạc kia chứ.” Tư Không Trường Phong thở dài.

Thế nhưng trong ánh mắt của thư sinh Lý Phàm Tùng và thư đồng Phi Hiên lại toát lên vẻ kinh ngạc. Phi Hiên chỉ vào hoàng hạc, nhìn sang Lý Phàm Tùng, giọng run rẩy: “Tiểu sư thúc, đây chẳng phải...”

Lý Phàm Tùng giơ tay ngắt lời Phi Hiên, khẽ lắc đầu.

“A Ly, chờ ta ra khỏi các lâu lắm rồi phải không?” Lôi Vân Hạc nhẹ nhàng xoa đầu hoàng hạc.

Hoàng hạc đáp lại bằng một tiếng kêu dài.

“Ta từng nhất chỉ phá Thương Sơn, ta từng song chỉ đoạn càn khôn, nhưng tam chỉ của ta vẫn không phá được Thanh Tiêu kiếm còn mất đi một cánh tay. Hiện nay trở về Tiêu Dao Thiên Cảnh, lại đến gặp Thanh Tiêu kiếm thì sao?” Lôi Vân Hạc lẩm bẩm, không chờ hoàng hạc đáp lại đã vỗ nhẹ lên cánh của nó rồi nói: “Đi thôi, tới núi Thanh Thành.”

Biển mây quay cuồng khắp trời, hoàng hạc hét một tiếng dài, Lôi Vân Hạc như thần tiên cưỡi hạc bay về phía tây.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 39: Một Kiếm Của Kiếm Tiên Lưu Truyền Cả Ngàn Đời

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Vô Kiệt ngỡ ngác nhìn tiền bối của mình cưỡi hạc bay về phía tây, không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ: “Đây mới thật là cao thủ chứ.” Nhưng cũng may tuy tính cách vị tiền bối này kỳ quái nhưng cũng tính là mình qua được tầng thứ mười lăm, có thể lên thẳng tầng mười sáu. Hắn thở phào một cái, tiếp tục đi lên, nhưng tầng mười sáu lại trống không.

Không có ai, không có một ai.

Lần này Lôi Vô Kiệt không chọn chờ đợi mà nhảy một cái, phá tan nóc nhà, bước lên đỉnh Đấng Thiên các, cao giọng quát: “Môn hạ đệ tử của Lôi Oanh Lôi gia bảo, Lôi Vô Kiệt tới hỏi kiếm Tuyệt Nguyệt thành!”

“Cầu kiến Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y!”

Hỏi kiếm Tuyệt Nguyệt thành? Cầu kiến Lý Hàn Y?

“Điên rồi.” Tư Không Thiên Lạc nhỏ giọng nói một câu.

Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, một trong năm vị Kiếm Tiên trên thế gian này, từ khi xuất kiếm tới nay chưa một lần bại, đánh với

thành chủ của Thiên Hạ Vô Song thành ba trận toàn thắng. Cho dù hấn là đệ tử Lô môn, cho dù hấn được chân truyền của Lô Oanh, nhưng mà...

Hấn có tư cách gì để hỏi kiếm chỗ Kiếm Tiên?

Đường Liên và Tiêu Sát biết nội tình, sắc mặt không ngạc nhiên, chỉ có điều trong lòng lại dâng lên cảm giác sợ hãi khó tả.

Bản thân ba chữ Lý Hàn Y đã mang theo một cảm giác đáng sợ. Trong ba vị thành chủ của Tuyết Nguyệt thành, Tư Không Trường Phong được tôn làm Thương Tiên độc nhất vô nhị trong thiên hạ nhưng hành xử tiêu sái tự nhiên, là người duy nhất trong ba vị thành chủ thân cận với các đệ tử, cũng là thành chủ duy nhất thật sự quản lý Tuyết Nguyệt thành. Còn đại thành chủ Bách Lý Đông Quân lại như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, cho dù là Đường Liên cũng chưa từng gặp hấn được mấy lần, mỗi lần truyền thụ chỉ là vài câu nói ít ỏi, đôi khi chỉ đơn giản là một phong thư đưa tới. Trong giới đệ tử có lời đồn, thật ra đại thành chủ quanh năm tự do bên ngoài, vốn không ở trong Tuyết Nguyệt thành. Còn nhị thành chủ Lý Hàn Y vẫn luôn cư ngụ trong Thương Sơn, bé quan luyện kiếm, cũng chưa từng xuất hiện trong Tuyết Nguyệt thành. Mọi thứ về hấn đều là câu đố.

“Lý Hàn Y là người ra sao?” Tiêu Sát hỏi Đường Liên.

Đường Liên lắc đầu: “Không biết.”

“Trông thế nào?” Tiêu Sát lại hỏi.

Đường Liên vẫn lắc đầu: “Không biết.”

“Người chưa từng thấy hấn à?” Tiêu Sát không hiểu bèn hỏi.

“Từng gặp nhị sư tôn bảy lần, trong đó có sáu lần nghe tiếng chứ không thấy người, chỉ có một lần nhị sư tôn hiện thân nhưng dùng khăn xám che mặt.” Đường Liên lắc đầu; “Hơn nữa nhị sư tôn chưa bao giờ nói chuyện với ta, cho nên ta cũng không biết nhiều về ông ấy.”

Tiêu Sát lại quay sang phía Tư Không Trường Phong: “Chắc hẳn Thương Tiên tiên bối biết chứ.”

Tư Không Trường Phong lắc đầu thả nhiên đáp: “Tính khí rất tệ! Hơn nữa tiểu tử này phá hỏng đỉnh các, cho dù Hàn Y không ra tay giáo huấn hắn, ta cũng sẽ ra tay!”

Còn Lôi Vô Kiệt hô hào một lúc lâu sau vẫn không ai đáp lại không khỏi xấu hổ, đằng hắng một cái, lại cao giọng hô: “Môn hạ đệ tử của Lôi Oanh Lôi gia bảo, Lôi Vô Kiệt tới hỏi kiếm Tuyệt Nguyệt thành!”

“Cầu kiến Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y!”

Vẫn không ai đáp lời, trên đỉnh các gió rất lớn, lúc này Lôi Vô Kiệt cảm thấy hơi lạnh, nhớ lại lúc vừa rồi Lôi Vân Hạc gọi gió dẫn lôi trên đỉnh các, phong thái tựa tiên nhân, thầm nghĩ sao cùng là người với nhau mà chênh lệch lớn như vậy.

“Môn hạ đệ tử...” Lôi Vô Kiệt lại kêu lên.

“Kêu gào cái nỗi gì? Ôn ào chết đi được.” Lôi Vô Kiệt cảm thấy mắt hoa lên, một người mặc áo trắng đeo khăn che mặt màu xám đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn. Người nọ nổi giận quát: “Hỏi kiếm Tuyệt Nguyệt thành? Dựa vào cái gì, chỉ bằng cái thanh Sát Trư kiếm của ngươi à?”

“Là Sát Phổ kiếm...” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng nói.

“Cút!” Trường kiếm trong tay người nọ vung lên, nửa cái đỉnh các bị kiếm này hất tung.

“Lý Hàn Y, tên khốn kiếp!” Tư Không Trường Phong tiếc đỉnh các kia, tức tối mắng.

Lôi Vô Kiệt bị chiêu kiếm này đánh rơi, ngã thẳng từ tầng mười sáu xuống.

Có lên tầng mười sáu thì đã sao, cũng như Thương Tiên năm đó, chỉ một thương đã gõ rơi lão ăn mày, lúc này Lý Hàn Y cũng chỉ một kiếm đánh ngã Lôi Vô Kiệt.

Nhưng khi Lôi Vô Kiệt ngã tới tầng mười ba, hắn lại dùng kiếm cắm vào Đấng Thiên các, rơi xuống ba tầng nữa mới ngừng. Hắn vận chân khí toàn thân, ảo ảnh Già Lâu La sau lưng lại hiện lên, vận thẳng tới Già Lâu La của cửa Hỏa Chước thuật! Mũi chân hắn điềm nhẹ, nhảy lên trên, lại bước lên đỉnh Đấng Thiên các.

“Hỏa Chước thuật, Già Lâu La cảnh?” Lý Hàn Y cầm trường kiếm nhíu mày: “Cái trò xiếc này mà cũng đòi lấy ra? Đúng là mất mặt!” Trường kiếm của hắn lại vung lên, toàn bộ đỉnh các đều bị thổi bay. Lôi Vô Kiệt không đứng vững lại ngã xuống.

Tư Không Trường Phong đứng bên dưới đau đớn khôn nguôi, không nỡ xem tiếp.

Khác với hắn là, các trưởng lão trong Tuyết Nguyệt thành lại chen nhau lao tới, tung người lao về phía Đấng Thiên các.

Lạc Minh Hiên đuổi theo Lạc Hà Tiên Tử đang chạy như điên, thờ hồn hển hỏi: “Su phụ, sao mọi người chạy vội như vậy?”

Doãn Lạc Hà nhìn bóng người áo trắng đứng trên đỉnh các, trầm giọng nói: “Xem chiêu kiếm của Kiếm Tiên!”

Lần này Lôi Vô Kiệt ngã thẳng xuống đất, người giữ các tầng một Tạ Yên Thụ đang ngẩng đầu quan sát trận chiến chỉ thấy mắt hoa lên, bóng người áo đỏ kia đã ngã ngay trước mặt mình. Tạ Yên Thụ đi tới vồ vồ lên vai hắn, hỏi: “Chết chưa?”

Thân thể Lôi Vô Kiệt run nhẹ.

“Còn chưa chết à?” Tạ Yên Thụ lại gõ hắn một cái.”

“Dậy!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên đứng lên

“Xác... Xác chết vùng dậy?” Tạ Yên Thụ sợ tới mức lùi liền ba bước.

Lúc này quần áo trên người Lôi Vô Kiệt đã rách, toàn thân dính đầy bụi đất, rút thanh Sát Phổ kiếm trong tay ra, nhún người nhảy lên. Lại thấy cách đó không xa bỗng vang lên tiếng hô.

“Môn hạ của Triệu Ngọc Chân núi Thanh Thành, Lý Phàm Tùng. Tới bái kiến Tuyết Nguyệt thành, hỏi kiếm Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y!”

Thanh kiếm gỗ đào trên lưng thư đồng cuối cùng cũng phóng ra, thư sinh Lý Phàm Tùng nhảy lên, nắm lấy thanh kiếm gỗ đào này, bay thẳng lên Đãng Thiên các.

“Không tệ, có phong thái của Triệu Ngọc Chân!” Tư Không Trường Phong tán thưởng.

Lôi Vô Kiệt quay người lại về mặt ẩm ức: “Người leo lên các là ta, người muốn hỏi kiếm chỗ Kiếm Tiên thì tự leo từ tầng một lên đi.”

Chiêu kiếm của Lý Phàm Tùng như cầu vồng xuyên qua mặt trời, ánh sáng trắng rực rỡ, phong thái tựa tiên nhân, chiêu kiếm kia bay thẳng tới đỉnh các còn giữ được một tác kia, chiêu kiếm ngừng lại trước ngực Kiếm Tiên Lý Hàn Y!

“Vô Lượng kiếm?” Lý Hàn Y nhướn mày. (Kiếm bất lượng)

“Là Vô Lượng kiếm!” Lý Phàm Tùng gầm lên.

“Lượng cái rắm!” Trường kiếm của Lý Hàn Y vẽ thành một vòng tròn, từ trên không chém xuống. Mạnh mẽ hùng hồn, lại là đao pháp Ngũ Hồ Đoạn Hồn Đao hoàn toàn không hề cao minh.

“Nhãi ranh hôi sữa, đánh với người cần gì dùng chiêu kiếm?” Lý Hàn Y ngạo nghễ nói.

Lý Phàm Tùng chỉ cảm thấy có lực lượng nặng tựa ngàn quân bổ xuống đầu. Thế gian có lời đồn, kiếm chiêu của Tuyết Nguyệt thành Lý Hàn Y nhẹ nhàng nhanh chóng, phóng khoáng tới cực điểm. “Phóng khoáng cái rắm!” Lý Phàm Tùng tức tới mức chửi một tiếng, kiếm thế bị ngăn cản, rốt cuộc cũng bị một kiếm bổ xuống, rơi thẳng xuống mười sáu tầng, ngã bên cạnh Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt ngờ ngác nhìn cao đồ núi Thanh Thành chỉ oai phong được một chốc này, do dự một chút rồi hỏi: “Huynh đài, có sao...”

Lý Phàm Tùng đứng dậy, phủ bụi đất trên người rồi thản nhiên nói: “Không đánh nổi.”

Lôi Vô Kiệt vội vàng gật đầu tán thành: “Không đánh nổi.”

Lý Phàm Tùng suy nghĩ một chút rồi đề nghị: “Không thì cùng lên đi?”

Giờ phút này Lôi Vô Kiệt không còn chút kiêu ngạo nào, vội vàng gật đầu: “Được thôi!”

“Môn hạ đệ tử của Lôi Oanh Lôi gia bảo, Lôi Vô Kiệt tới hỏi kiếm Tuyết Nguyệt thành!”

“Đệ tử dưới trướng Triệu Ngọc Chân núi Thanh Thành, Lý Phàm Tùng cũng tới hỏi kiếm Tuyết Nguyệt thành!”

Một thanh kiếm hoa văn lửa đỏ, một thanh kiếm gỗ đào, lần thứ hai phóng lên.

Lý Hàn Y nhìn hai người hầu như không chút do dự liên thủ với nhau, cười lạnh một tiếng, đột nhiên cầm thanh kiếm trong tay vào trong các, nhảy lên, tay áo múa một vòng, hai luồng kiếm khí tan tác trong ống tay áo.

Lý Phàm Tùng đột nhiên phun ra ngụm máu tươi, lại rơi xuống.

Ảo ảnh Già Lô La sau lưng Lôi Vô Kiệt lại tan vỡ, cũng rơi thẳng xuống.

Doãn Lạc Hà đứng xa xa quan sát trận chiến tán thưởng: “Kiếm pháp hay lắm.”

Lạc Minh Hiên không hiểu bèn hỏi: “Rõ ràng nhị thành chủ đã buông kiếm ra rồi mà, thế này cũng coi là kiếm chiêu à?”

Doãn Lạc Hà liếc mắt nhìn hắn, hừ lạnh nói: “Trẻ nhỏ không dạy được.”

Lạc Minh Hiên gãi gãi đầu: “Cho nên mới bị người ta đánh ngã chứ.”

Đường Liên lại hét lên một tiếng: “Không tốt!” Vừa rồi Lý Phàm Tùng và Lôi Vô Kiệt có chân khí hộ thể nên mới có thể ngã từ tầng mười sáu xuống mà chỉ bị thương ngoài da. Nhưng lúc này chân khí của hai người đều đã bị kiếm khí của Lý Hàn Y phá bỏ, lần này mà ngã xuống chắc chắn sẽ chết.

Lúc này thư đồng Phi Hiên lại bước lên trước, bàn tay vung nhẹ lên, hô lớn một tiếng: “Ngừng!”

Thế rơi của hai người đột nhiên giảm đi.

Bàn tay Phi Hiên đẩy nhẹ lên trên, lại hô một tiếng: “lên!”

Hai người lại bay lên trên.

“Được. Đại Long Tượng khí của núi Thanh Thành! Hóa ra cao thủ đang ở đây.” Tư Không Trường Phong tán thưởng.

Phi Hiên lại chẳng dễ chịu gì, từng giọt mồ hôi lớn chảy ra.

“Người còn xuất kiếm được không?” Lý Phàm Tùng nhìn Lôi Vô Kiệt sắc mặt tái nhợt.

Lôi Vô Kiệt xiết chặt Sát Phổ kiếm trong tay: “Còn đánh được một kiếm.”

Lý Phàm Tùng gật đầu: “Vừa hay, ta cũng còn một chiêu kiếm.”

“Vô Kiệt còn một kiếm, kính mong Kiếm Tiên chỉ giáo!” Lôi Vô Kiệt dùng chút sức lực cuối cùng hét lớn.

“Phàm Tùng cũng có một kiếm, kính mong Kiếm Tiên chỉ giáo!” Lý Phàm Tùng cũng cao giọng hô theo.

“Kiếm tên là Liệt Hỏa Oanh Lôi!”

“Kiếm tên là Vô Lượng Thiên Cương!”

Bọn ăn cắp truyện là rác rưởi, đám đọc của bọn ăn cắp cũng là rác rưởi.

Một ánh sáng đỏ, một ánh sáng tím, dần dần giao thoa giữa không trung, kiếm khí bùng bùng bay lên, xua tan mây trên trời, Lý Hàn Y khẽ cau mày, áo trắng phất phơ trong gió, Đẳng Thiên các lung lay như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Thế này mới xứng hỏi kiếm của Kiếm Tiên chứ.” Tư Không Trường Phong cười nói.

Lý Hàn Y thở dài: “Tên đúng là khó nghe, hai tên sư phụ của các người đều có khiếu đặt tên. Kiếm lên!”

Thanh kiếm bị hấn cắm trong các bay vè tay hấn, thân kiếm lóe lên một luồng sáng trắng.

Kiếm tên Thiết Mã Băng Hà, đứng hạng ba trong thiên hạ thập đại danh kiếm!

Lý Hàn Y vung trường kiếm: “Ta cũng có một kiếm, kiếm tên là Nguyệt Tịch Hoa Thần!”

Khác với mấy chiêu kiếm vừa rồi của Lý Hàn Y, chiêu kiếm này rất đẹp, rất mềm mại, rất chậm chạp, như làn khói bếp từ từ dâng lên, trong làn khói là hơi ấm nhẹ nhàng, như hoa tươi sớm mai, vàng trắng buổi tối, ôn nhu tới cực điểm, khiến người ta chỉ muốn say chết trong đó.

Chiêu kiếm cực kỳ đẹp đẽ cũng cực kỳ nguy hiểm, hoa sơn trà trong toàn bộ Tuyết Nguyệt thành đều bay lên, ngàn vạn cánh hoa quay quanh trường kiếm của Lý Hàn Y, đẹp tới mức không thể tả nổi.

“Một kiếm của Kiếm Tiên.” Tư Không Trường Phong khen.

“Lưu truyền cả ngàn đời.” Doãn Lạc Hà nhắm hai mắt lại, ngửi hương hoa trải khắp thành.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 40: Ước Định Đã Thành, Vạn Núi Chặng Ngăn

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Liệt Hỏa Oanh Lôi và Vô Lượng Thiên Tôn, một luồng sáng đỏ một luồng sáng tím, hai luồng kiếm chiêu hội tụ thành một kiếm vô cùng bá đạo.

Nhưng một kiếm lại đánh hạ chúng, lúc này Lý Hàn Y lại cố tình đổi sang một chiêu kiếm cực mỹ lệ cực ôn nhu.

Lôi Vô Kiệt vừa phóng một kiếm ra, gần như mất đi tri giác.

Lý Phàm Tùng cắn răng, liều mạng dẫn theo kiếm khí nhưng chỉ thấy hoa bay khắp trời, hai luồng kiếm khí của bọn họ căn bản không cách nào phá vòng vây.

Thư đồng Phi Hiên rút cuộc không chống đỡ nổi, quỳ rạp xuống đất, Đại Long Tượng khí lập tức tản đi.

Kiếm khí của Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng cũng đã tiêu tan không còn một mống, hai người đều sức cùng lực kiệt, trường kiếm tuột tay rơi ra, lơ lửng bên cạnh Lý Hàn Y.

"Vẫn đánh không lại." Lôi Vô Kiệt cười khổ một tiếng.

“Vị huynh đài này, người từng nghe nói tới Long Tuyền chưa?” Lý Phàm Tùng đột nhiên hỏi.

“Long Tuyền là gì?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Long Tuyền là một thác nước lớn trong núi Thanh Thành, cách mặt đất mấy trăm trượng, sâu cũng tới vài trăm trượng, đổ xuống giữa hai ngọn núi, hình dáng như mấy trăm con rồng lớn màu trắng đang phun nước. Từ núi Thanh Thành nhìn xuống luôn thấy trên mặt nước so tới mấy trăm cái cầu vồng, còn mấy trăm con rồng lớn đó lật mây làm mưa trong cầu vồng. Chênh lệch giữa chúng ta và kiếm tiên có lẽ là Long Tuyền và dòng suối nhỏ.” Lý Phàm Tùng giải thích.

“Huynh đài thật có nhã hứng, lúc này còn nói có sách, mách có chứng.” Lôi Vô Kiệt cười khổ: “Huynh đài có biết chúng ta sắp chết rồi không?”

“Chết thế nào?” Lý Phàm Tùng nghi hoặc.

“Ngã chết chứ sao!” Lôi Vô Kiệt thở dài.

Hai người lại ngã từ trên không trung xuống.

Đường Liên cất bước chạy như điên về phía hai người.

“Đường Liên, với công lực của người không ngăn nổi.” Tư Không Trường Phong thở dài, nói với Lý Hàn Y trên không trung: “Hàn Y!”

Lý Hàn Y hừ lạnh một tiếng, cánh tay khẽ cử động, hoa trà bay lượn khắp trời ập xuống, bao phủ lấy Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng. Hai người vẫn ngã cái rầm xuống đất, hoa sơn trà tan rã, bọn họ đưa mắt nhìn nhau.

“Không chết à?” Lôi Vô Kiệt nói chậm rãi.

“Hắn đã cứu chúng ta?” Lý Phàm Tùng ngẩng đầu, lại thấy một vết sáng hồng, một vết sáng tím đang bay về phía mình, kêu thảm một tiếng: “Chạy!”

Vừa dứt lời, thanh kiếm gỗ đào đã nhắm thẳng vào ấn đường của hắn, thanh Sát Phố kiếm cũng ép thẳng tới trước mặt Lôi Vô Kiệt.

Lý Hàn Y chậm rãi hạ xuống đất, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Còn Tư Không Trường Phong, Đường Liên, Tiêu Sát, Phi Hiên và Tư Không Thiên Lạc đều chạy tới đây.

“Ai da, Hàn Y, đừng giận đừng giận. Nổi giận với bọn nhỏ làm gì.” Tư Không Trường Phong giơ thanh trường thương gạt một cái, hất hai thanh kiếm kia xuống đất.

Lý Hàn Y đi tới vài bước: “Các người muốn gặp ta?”

Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng nhìn nhau một cái, vội vàng gạt đầu.

“Vì sao?” Lý Hàn Y ngoắc ngón tay, thanh kiếm gỗ đào bay tới trong tay hắn. “Thanh kiếm này tên là gì?”

“Tự mình đẽo gỗ đào ra, còn chưa đặt tên, không thì mời Kiếm Tiên đặt đi?” Lý Phàm Tùng cười bồi nói.

Ngón tay Lý Hàn Y vung lên, kiếm gỗ đào rơi xuống đất, đứt thành từng khúc: “Lười đặt.”

Lý Phàm Tùng không dám đau lòng, chỉ gật đầu lia lịa: “Kiếm tiên nói chí phải.”

“Sao ngươi muốn gặp ta?” Lý Hàn Y hỏi.

Lý Phàm Tùng do dự trong chốc lát rồi nói: “Cái này... nghe sư phụ nhắc tới đại danh của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên nhiều lần cho nên hâm mộ. Lần này theo lệnh sư phụ ra ngoài du lịch, muốn gặp tiên bối một chút.”

“Giờ gặp rồi chứ?” Ánh mắt Lý Hàn Y lạnh băng.

“Gặp rồi, gặp rồi. Không hổ danh kiếm tiên, vẫn bối bối phục.” Lý Phàm Tùng vội vàng nói.

“Nếu gặp rồi, còn không mau cút đi?” Lý Hàn Y vung tay áo, đánh bay Lý Phàm Tùng ra ngoài.

Phi Hiên hừ lạnh một tiếng, vung tay phải lên, đưa Lý Phàm Tùng lên trên con ngựa già đầy vẻ mệt mỏi kia.

“Đại Long Tượng lực?” Lý Hàn Y nhíu mày.

Phi Hiên không để ý tới hắn, xoay người dẫn ngựa đi ra phía ngoài thành.

Lý Phàm Tùng ngồi trên lưng ngựa phun liền ba ngụm máu tươi nhưng nụ cười lại chẳng hề tắt: “Lần này tới Tuyết Nguyệt thành, thật sự đáng giá!”

“Tiểu sư thúc, thiếu chút nữa ngươi bị người ta đánh chết, còn nói đáng giá cái gì? Bị đánh tới hồng cả đầu rồi à?” Phi Hiên trợn mắt với hắn.

Lý Phàm Tùng cười nói: “Có thể đối mặt chính diện với một kiếm của Kiếm Tiên mà không chết, còn hơn luyện kiếm mấy năm, đạo lý này mà người còn không hiểu, sau này làm sao học được Vô Lượng kiếm?”

“Xì, vừa rồi nếu không nhờ Đại Long Tượng công của ta, người đã ngã chết từ lâu rồi.” Phi Hiên khinh thường nói: “Vừa rồi Thương Tiên còn nói, ta mới là cao thủ chân chính.”

“Cao thủ? Sau này người sẽ là tiên nhân. Cao thủ thôi mà người cũng vui à?” Lý Phàm Tùng nhắm hai mắt lại, không nói gì nữa.

Phi Hiên cũng lặng lẽ kéo dây cương, một thư sinh một thư đồng này chậm rãi đi ra khỏi thành.

Tư Không Trường Phong nhìn bóng dáng hai người, cảm thán: “Lửa này của núi Thanh Thành phân chia võ vận, thiên vận vừa vận. Xem ra về sau núi Thanh Thành sẽ đoạt mất một nửa giang hồ này từ tay Tuyết Nguyệt thành.”

“Thế thì đã sao?” Lý Hàn Y lại nhìn sang Lôi Vô Kiệt hỏi: “Vậy còn người, vì sao người muốn gặp ta?”

“Khẩn cầu Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên gặp sư phụ ta một lần!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên quỳ xuống.

“Lôi Oanh?” Lý Hàn Y cười lạnh một tiếng: “Hắn muốn gặp ta?”

“Sư phụ đang mắc bệnh nặng, không còn sống lâu nữa. Lôi Vô Kiệt cả gan, khẩn cầu Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên gặp mặt sư phụ một lần.” Lôi Vô Kiệt quỳ xuống không đứng lên.

Ánh mắt Lý Hàn Y hơi dao động trong khoảnh khắc, nhưng lại lập tức trở lại về bình tĩnh: “Lôi Oanh sắp chết?”

“Đúng!” Lôi Vô Kiệt cúi đầu.

“Được, ta đi. Nhưng ta có một điều kiện.” Lý Hàn Y ngoắc tay, Sát Phó kiếm bay tới trên tay hắn.

“Không được!” Lôi Vô Kiệt giơ tay muốn cản. “Sát Phó kiếm là thứ sư phụ ta yêu mến nhất...”

Lý Hàn Y vẽ ra một đóa kiếm hoa. “Sao nào, người tưởng ta cũng định chặt đứt Sát Phó kiếm như lúc phá hủy thanh kiếm gỗ đào kia à?”

Lôi Vô Kiệt chỉ nói: “Kính xin kiến tiên hạ thủ lưu tình.”

Lý Hàn Y vung tay, cắm thanh Sát Phó kiếm này lên đầu tường Hạ Quan thành: “Điều kiện của ta rất đơn giản, người làm đệ tử của ta. Khi nào người tiếp được ba kiếm của ta, lấy thanh Sát Phó kiếm này về. Ta sẽ theo người đi gặp Lôi Oanh.”

Làm đệ tử của Lý Hàn Y? Làm đệ tử của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên?

Tuyết Nguyệt thành có ba vị thành chủ, Bách Lý Đông Quân nhận Đường Liên làm đồ đệ, Tư Không Trường Phong truyền thụ thương pháp cho con gái duy nhất, chỉ có mình Kiếm Tiên - Lý Hàn Y bao năm qua vẫn không nhận đồ đệ, trước nay cũng không để lộ ý định thu nhận đồ đệ.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, không biết nên trả lời ra sao. Tuy hắn vẫn luôn đùa bỡn gọi Đường Liên là đại sư huynh nhưng thực ra không

có ý định gia nhập Tuyết Nguyệt thành, càng không định trực tiếp bái Kiếm Tiên Lý Hàn Y làm sư phụ.

Tư Không Trường Phong thấy Lôi Vô Kiệt còn dằn ra ở đó, cười nói: “Chẳng phải giờ đã hành lễ bái sư rồi sao? Cứ gọi thẳng là sư phụ đi.”

Lý Hàn Y nhìn ra vẻ do dự trong mắt hắn: “Người không muốn?”

Lôi Vô Kiệt vội vàng lắc đầu: “Kiếm Tiên kiếm thuật thông thần, Lôi Vô Kiệt vốn đã ngưỡng mộ, được bái làm môn hạ của kiếm tiên là chuyện cầu còn chẳng được. Nhưng chuyện lớn cỡ này, vẫn phải thông báo với sư phụ một tiếng...”

“Người đang nói, trước tiên gặp sư phụ người đã rồi hãy nói tới chuyện bái sư. Người có biết hành động đó của người gọi là gì không?” Ánh mắt của Lý Hàn Y lạnh băng.

“Trên chiêu bạc có một cách gọi.” Tiêu Sát khoanh tay trong áo, lười biếng nói: “Tay không bắt sói.”

Đường Liên vội vàng la lên: “Vô Kiệt, bái vào làm môn hạ của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên là chuyện muôn vàn người luyện kiếm chỉ có cầu cũng chẳng được, đừng do dự nữa.”

Lôi Vô Kiệt trầm ngâm một lát, đột nhiên đập đầu liền ba lần, hành lễ bái sư rồi ngẩng đầu lên nói: “Đệ tử Lôi Vô Kiệt bái vào làm môn hạ của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên. Sau khi ta thu hồi Sát Phố kiếm, về Lôi gia bảo cùng sư phụ, nếu sư phụ Lôi Oanh trách cứ, xin lấy cái chết tạ ơn truyền nghề của hai vị ân sư.”

“Thằng ngốc.” Tiêu Sát lại mắng một tiếng không nặng không nhẹ.

Lý Hàn Y quay người, im lặng một lát rồi nói: “Thay quần áo đi, ngày mai tới sau núi gặp ta.”

Chỉ có Tư Không Trường Phong đứng cạnh hắn mới thấy, lúc này khóe mắt của Kiếm Tiên bễ nghệ thiên hạ đã hơi ướt, một giọt nước mắt lăn xuống.

Chỉ là một giọt nước mắt của kiếm tiên.

Tư Không Trường Phong thở dài: “Người sinh giữa đất trời, chợt lại như khách xa.”

“Người lắm mồm quá.” Lý Hàn Y vung thanh Thiết Mã Băng Hà lên, ngựa kiếm bay đi.

Giọng nói vẫn còn vọng lại: “Ước định đã thành.”

“Vạn núi chẳng ngăn!” Lôi Vô Kiệt đáp lại câu này xong, ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lần leo các kinh thiên động địa này rốt cuộc cũng vẽ một nét chấm tròn. Các trưởng lão và đệ tử chạy ra quan sát trận chiến đều trở về trong điện của mình, các tiểu thương trong thành chỉ cảm thấy cuộc đời này được chứng kiến cảnh tượng vừa rồi đã không còn gì tiếc nuối, vừa bàn tán tiên nhân cưỗi hạc dẫn thiên lôi đánh xuống kia lợi hại hơn hay kiếm tiên cuốn sạch hoa sơn trà trong thành lợi hại hơn, vừa giải tán ra bốn phía. Chỉ có Tiêu Sắt, Đường Liên và Tư Không Trường Phong, Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt còn ở lại tại đó.

Tiêu Sắt vỗ Đường Liên: “Đại sư huynh nghe ta nói này, sư đệ người nợ ta tám trăm lượng, hay là người trả nợ cho ta đi, cũng tiện để ta về Tuyết Lạc sơn trang.”

“Ta không có tiền.” Đường Liên đáp rất dứt khoát.

“Vậy ai có tiền?” Tiêu Sát hỏi.

“Đang ở trước mặt ngươi đây.” Đường Liên lắc nhẹ đầu sang phía Tư Không Trường Phong.

Tư Không Trường Phong mỉm cười: “Đúng vậy, tất cả tiền bạc phí tổn của Tuyết Nguyệt thành đều do ta phụ trách.”

Tiêu Sát giơ tay phải ra: “Tám trăm lượng.”

Tư Không Trường Phong lại trực tiếp bỏ qua câu này: “Ta nghe Đường Liên nói, ngươi tên Tiêu Sát?”

“Sao nào?” Lòng mày Tiêu Sát nhíu lại.

“Tên hay.” Tư Không Trường Phong gật đầu.

“Đừng có nịnh bợ, tiền nên trả vẫn phải trả, ta đang vội lên đường.” Tiêu Sát không kiên nhẫn nói.

“To gan! Có tin ta lấy thương gõ chết ngươi không!” Tư Không Thiên Lạc tức giận vung trường thương trong tay lên.

Tư Không Trường Phong mỉm cười gạt thương của con gái ra: “Tiền, đương nhiên sẽ trả, chẳng qua chỉ muốn mời Tiêu huynh đệ vào thành ở lại một thời gian ngắn. Trong lòng tại hạ còn chút nghi hoặc, muốn mời Tiêu huynh giải đáp.”

“Ta không đi theo thì sao, ngươi định dùng vũ lực cưỡng bức ta à?” Tiêu Sát cười lạnh nói.

Tư Không Trường Phong lắc đầu: “Đương nhiên là không. Nói thật, muốn mời Tiêu huynh đệ vào thành, đúng là ta có ý riêng.”

“Ý riêng gì?”

“Trường Phong bắt tài, muốn nhận Tiêu huynh đệ làm đồ đệ.”

“Cái gì?” Tiêu Sát kinh ngạc, Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc bên cạnh càng kinh hãi, sợ rằng mình nghe lầm, vội vàng hỏi:

“Ngươi (cha) nói gì vậy?”

“Trường Phong bắt tài, muốn nhận Tiêu huynh đệ làm đồ đệ.” Tư Không Trường Phong cảm trường thương lên mặt đất, quỳ một gối xuống.

Khác với lúc Lý Hàn Y thu đồ đệ, tư thế thu đồ đệ của Tư Không Trường Phong thật sự khiêm tốn quá mức.

Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc đều tưởng hấn điên rồi, nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc đó của hấn, hai người không dám nhiều lời, chỉ đưa mắt nhìn nhau.

Còn Tiêu Sát lại chỉ cười lạnh.

“Hay cho một Tuyết Nguyệt thành!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 41: Dùng Cả Thiên Hạ Làm Bàn Cờ

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tư Không Trường Phong quỳ một gối xuống đất, sắc mặt trầm tĩnh.

Tiêu Sát lạnh lùng nhíu mày, gương mặt không chút biểu cảm.

Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc nhìn nhau một cái, không hiểu sao đường đường Thương Tiên, tam thành chủ Tuyết Nguyệt thành, rốt cuộc Tư Không Trường Phong đang nghĩ cái gì. Dù sao Lôi Vô Kiệt cũng là đệ tử của Lôi môn, còn có võ công xuất chúng trong giới trẻ, không tính hai tầng cuối cùng, mười bốn tầng trước là thật sự đánh lên. Còn Tiêu Sát là người thế nào? Một ông chủ quán trọ, không biết chút võ công nào, chỉ biết chút công phu chạy trốn.

Vì sao Thương Tiên lại muốn thu hấn làm đồ đệ đến vậy?

Hơn nữa hấn còn có vẻ không ưa như vậy?”

“Nhận ta làm đồ đệ? Dựa vào cái gì?” Tiêu Sát lạnh lùng nói.

Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc đều thảm cả kinh, Tư Không Thiên Lạc chỉ muốn xách thương lên đập cho một nhát.

Tư Không Trường Phong lại chẳng hề để ý, chỉ mỉm cười: “Tại hạ bất tài, võ nghệ trên người cũng tạm được trong chốn giang hồ.”

“Ta không tập võ.” Tiêu Sắt lắc đầu.

“Nhưng bên hông huynh dài chẳng đang dắt theo Vô Cực côn? Côn pháp, thương pháp coi như cùng một mạch.” Tư Không Trường Phong nhìn thanh trường côn bên hông Tiêu Sắt nói.

Tiêu Sắt vượt cây gậy kia, dọc đường này hẳn chưa từng cầm cây gậy này. Lôi Vô Kiệt từng hỏi hẳn vài lần, hẳn chỉ nói là lúc nào đi núi thì dùng để chống. Nhưng lúc này Tư Không Trường Phong chỉ nhìn một cái đã nói toạc tên của cây gậy này ra.

Vô Cực côn, chủ nhân trước của nó từng một người một côn cố thủ ngoài thành, ngăn cản mười tám vị cao thủ nhất đẳng có ý đồ phá thành đánh vào. Nghe nói một côn đánh ra vô biên vô tận, không có điểm cuối.

“Tuy ta cầm cây gậy này nhưng không có nghĩa là ta biết võ công. Cái này là do một người nợ tiền của ta lấy ra gán nợ.” Tiêu Sắt chạm nhẹ vào cây gậy kia, chẳng buồn để tâm.

Tư Không Trường Phong không hỏi tiếp: “Đương nhiên, ta ngoại trừ võ công không tặc ra, kỳ thuật cũng là thiên hạ vô song. Người có thích chơi không?”

“Không thể nói là thích. Bởi vì chưa từng bại.” Tiêu Sắt vẫn không hề dao động.

“Chưa từng bại à. Vậy chúng ta đánh ba ván cờ nhé, nếu người thắng được một ván ta không ép người. Sao nào?” Tư Không

Trường Phong quay sang nói với Đường Liên: “Đường Liên, đi lấy một bàn cờ tới đây.”

Tuy Đường Liên không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, nhưng khi tam sư tôn nói năng nghiêm túc hẳn cũng không dám trái ý, chỉ có thể tới quán rượu ven đường mượn một bàn cờ. Tiêu Sát cũng không từ chối, bèn ngồi xuống cùng Tư Không Trường Phong trong quán trà gần đó.

“Năm xưa người cũng lừa Lạc Hà Tiên Tử ở lại như vậy đấy à?” Tiêu Sát cười lạnh nói.

Tư Không Trường Phong chép miệng một cái: “Đã đánh cược thì thua phải chịu chứ, sao lại gọi là lừa. Đường Liên, người mau mau đưa Lôi Vô Kiệt vào trong thành, hẳn hao hết thể lực, chắc chắn sẽ ngủ suốt ba ngày ba đêm.”

Đường Liên gật đầu, cõng Lôi Vô Kiệt lên nói với Tiêu Sát: “Ta và Vô Kiệt ở trong thành chờ người.”

Tiêu Sát lắc đầu: “Không cần chờ ta, sau khi nhận được tám trăm lượng bạc ta sẽ đi. Dọc đường này coi như có duyên với hai người các người, về sau nếu thuận tiện có thể tới Tuyết Lạc sơn trang của ta uống một chén. Không thể không tính tiền, nhưng có thể giảm giá một chút.”

Đường Liên mỉm cười, không nói gì nữa, đi vào trong thành. Tuy hẳn không biết vì sao tam sư tôn lại coi trọng Tiêu Sát như vậy, nhưng hẳn biết khi Tiêu Sát đáp ứng vụ đánh cược này, hẳn đã thua. Bởi vì từ khi hẳn biết Thương Tiên - Tư Không Trường Phong đến nay đã bốn năm năm, chưa từng thấy hẳn luyện thương tới một

lần, ngày ngày chỉ thấy hấn ngồi trong sân, quay mặt vào bàn cờ là ngồi im cả ngày.

“Mời đi trước.” Tư Không Trường Phong cầm một quân cờ đen, ý bảo Tiêu Sát cầm quân trắng đi trước.

Tiêu Sát không từ chối, cầm một quân cờ trắng ung dung ném xuống bàn.

Tư Không Trường Phong suy nghĩ một chút rồi cũng hạ một quân xuống.

Tiêu Sát vẫn ném lung tung.

Cứ thế lặp đi lặp lại, Tư Không Thiên Lạc đứng xem bên cạnh càng lúc càng nhíu mày. Cách hạ cờ của hai người hoàn toàn bất đồng, Tư Không Trường Phong hùng hồn trầm ổn, trước khi đánh một quân cờ đều suy nghĩ một hồi. Còn Tiêu Sát lại như một người ngoại đạo, mỗi lần hạ cờ đều tùy ý ném một cái. Tuy rằng quân cờ hấn đánh xuống như lung tung không có kết cấu, nhìn như lộn xộn nhưng lại có thể hồi sinh trong chỗ chết. Tư Không Thiên Lạc bị ảnh hưởng bởi phụ thân, cũng đánh cờ nhiều năm nhưng chưa từng thấy cách đánh cờ như vậy, rất nhiều lần xem tới mức kinh hồn bạt vía, mồ hôi ướt đầm lưng.

Ván cờ đánh hết hơn nửa canh giờ, hai người đều im lặng không nói gì, sau khi trầm ngâm một lát mỗi người lại thu cờ về, lại bắt đầu ván mới. Cứ thế lặp lại ba lần.

Ba ván đều hòa, không phân được thắng bại.

Tư Không Trường Phong cười nói: “Kỳ phùng địch thủ?”

Tiêu Sát cười lạnh: “Cờ vây là quẻ trận, không phải đại đạo. Đường đường tam thành chủ Tuyết Nguyệt thành sao lại đắm chìm trong quẻ đạo?”

“Nếu lấy bốn nước làm quân cờ, thiên hạ làm bàn cờ. Có coi là đại đạo không?” Tư Không Trường Phong cất bàn cờ đi.

Tiêu Sát đứng lên, háng giọng nói: “Có đại nữa cũng chẳng lớn hơn bạc, đưa tiền đây!”

Tư Không Trường Phong suy nghĩ một chút rồi nói: “Nghe Đường Liên nói người từng là chưởng quầy của quán trọ. Như vậy đi, nếu người bái làm đồ đệ của ta, ngoại trừ dạy thương thuật cho người, ta còn để người phụ trách quản lý tài vụ của Tuyết Nguyệt thành, sao nào?”

Tư Không Thiên Lạc cả kinh, tức giận nói: “Cha! Sao cha có thể tùy tiện giao việc quan trọng như vậy cho một người ngoài được!”

Tiêu Sát lại chẳng hề bị lay động, chỉ giơ bàn tay ra: “Lương tháng bao nhiêu?”

“Lương tháng tám trăm lượng!” Hiếm khi Tư Không Trường Phong mới trả lời hào phóng như vậy.

Hai tay Tiêu Sát khoanh trong áo, ngẩng đầu nhìn bầu trời, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Không đủ.”

Tư Không Trường Phong chẳng hề tức giận, chỉ hỏi: “Vậy người thấy cần bao nhiêu?”

Tiêu Sát chậm rãi đi vào trong thành: “Tám trăm vạn lượng đi. Chờ tới ngày ta ra khỏi thành thì trả hết cho ta.”

“Tám... tám trăm vạn lượng?” Tư Không Thiên Lạc cả giận: “Sao người không nói thẳng người lên làm thành chủ đi?”

Nhưng Tư Không Trường Phong lại đáp rất khí phách: “Được. Thống nhất thế nhé!”

Tiêu Sắt phát phát tay về sau lưng, tiếp tục đi về phía trước, không hề quay đầu lại. Hắn khẽ thở dài, lẩm bẩm: “Dùng bốn nước làm quân cờ, toàn bộ thiên hạ là bàn cờ. Ván cờ như vậy, một khi bắt đầu sẽ định trước mỗi người đều là quân cờ. Chúng ta cũng không ngoại lệ.”

Âm thanh của hắn rất nhỏ, nhưng dường như Tư Không Trường Phong nghe được, hắn nhìn thanh trường thương trong tay rồi lẩm bẩm: “Đúng vậy, không ai ngoại lệ, cho nên chỉ có thể cố gắng chiến thắng.”

Tiêu Sắt không nói tiếp, chậm rãi đi tới, đột nhiên giơ tay ra bắt lấy một đóa hoa sơn trà. Đó là một trong những đóa hoa sơn trà được chiêu kiếm của Kiếm Tiên Lý Hàn Y cuốn lên khắp thành. Lúc này Kiếm Tiên đã đi khỏi, những đóa hoa sơn trà tụ tập lại đã bị làn gió thổi tan. Hắn dừng bước nhìn đóa hoa sơn trà kia, như đang suy ngẫm, nhỏ giọng nói: “Người sinh giữa đất trời, xa...”

“Rầm!” Một tiếng vang lạnh lạnh truyền tới. Tiêu Sắt chỉ cảm thấy đầu bị gõ mạnh một cái. Hắn khẽ sờ quay người, lại thấy Tư Không Thiên Lạc khí khái hiên ngang cầm trường thương trong tay, vẻ mặt đầy tức tối nhìn hắn: “Người đã báỉ cha ta làm sư phụ, như vậy từ nay về sau phải gọi ta là sư tỷ! Sư tỷ chưa nói cho người đi, người ngoan ngoãn đứng đó cho ta!”

“Người...” Tiêu Sắt cố chịu đau nói.

Tư Không Thiên Lạc lại nâng trường thương gõ thẳng vào đầu Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt hai mắt tối sầm, ngã quy trên mặt đất.

Tư Không Thiên Lạc đắc ý vung thanh trường thương: “Ai bảo ngươi lảm mồm.” Chẳng biết vì sao, tuy không hiểu vì sao cha mình tự dưng lại nhận tên đồ đệ này, nhưng sâu trong lòng Tư Không Thiên Lạc lại cảm thấy chút vui sướng.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 42: Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thiên Khải thành.

Hồng Lư Tự.

Một nam tử tuấn mỹ hai bên tóc mai đã hoa râm ngời trên bờ đoàn, tay trái vờ nhẹ phật châu, tay phải đặt lên một thanh trường kiếm, miệng nhỏ giọng tụng niệm kinh văn.

Một trong ngũ đại tổng quản, tổng quản chưởng hương, dùng thân phận thái giám quản lý quyền hạn Hồng Lư Tự, còn từng một mình một thanh hàn kiếm khuấy động phong vân trên giang hồ, Phong Tuyết Kiếm Thảm Tĩnh Chu - Cẩn Tiên công công.

“Sự phụ.” Một tiểu đồng bước vào trong cánh cửa, gọi khẽ một tiếng. Chính là Bá Dong đã theo hắn đi tới Đại Phạm Âm tự ngày trước.

Cẩn Tiên công công không nhìn sang, chỉ ‘ừ’ khẽ một tiếng.

“Tổng quản chưởng sách Cẩn Ngọc công công tới.” Bá Dong hạ giọng nói.

Cần Tiên công công gạt đầu, phát phát tay, ý bảo Bá Dong đi ra ngoài.

Bá Dong quay người nhanh chóng rời khỏi, bước ra cửa, phát hiện nam tử cao lớn mặc măng bào màu tím vẫn cung kính đứng trước cửa, đôi tay khoanh sau lưng, ngửa đầu nhìn không trung ngây người. Khác với những vị tổng quản khác, tổng quản chưởng sách là người rất ít khi tới cửa bá kiến, còn mỗi lần tới bá kiến đều có vẻ xa lạ. Đầu tiên để đệ tử vào trong thông báo, sau đó mới vào trong viện, sẽ không thiếu chút lễ tiết nào. Khác với tổng quản chưởng kiếm nghiêm khắc nóng nảy, cũng không có vẻ khéo hoạt bát khéo đưa đẩy của tổng quản chưởng ấn, tổng quản chưởng sách luôn ngồi trong Tàng Thư Lôu đọc sách trông như một nho sĩ trung niên. Nhưng không biết vì sao Bá Dong rất thích tổng quản chưởng sách luôn mỉm cười lễ phép này.

“Công công, sư phụ mời ngài vào trong điện.” Bá Dong cung kính nói.

Cần Ngọc công công khôi phục tinh thần, gạt đầu rồi đi vào trong điện. Bá Dong phát hiện một con bướm đậu trên vai hắn, trong lòng cả kinh, đừng nói người bình thường cử động sẽ khiến con bướm sợ hãi bay đi, người tập võ có lệ khí rất nặng, con bướm càng không thể tới gần. Rốt cuộc tổng quản chưởng sách tu luyện võ công gì mà có thể che giấu khí thế tới cảnh giới như vậy. Trong lúc Bá Dong đang suy nghĩ, Cần Ngọc công công bước chân nhìn như chậm rãi đã đi vào trong điện.

“Cần Ngọc.” Cần Tiên công công mở mắt ra, tay cũng ngừng vè tràng hạt.

Cần Ngọc công công gạt đầu, ngồi xuống một chiếc ghế dài.

Cần Tiên công công không đứng dậy chỉ cười khẽ nói: “Cơn gió nào đưa người tới chỗ ta vậy.”

“Không phải một cơn gió.” Cần Ngọc công công lắc đầu.

“Thế thì là gì?” Cần Tiên công công nhìn Cần Ngọc công công.

“Là một tràng phong hoa tuyết nguyệt.” Cần Ngọc công công trầm giọng nói.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Cần Tiên công công thở dài nãy nê: “Quả nhiên, hấn vẫn vào tòa thành đó.”

“Đúng vậy. Từ khi hấn bước vào tòa thành đó, bàn cờ đã bắt đầu, còn giờ chúng ta không thể không xuất hiện trên bàn cờ với thân phận quân cờ. Mà thân là quân cờ, chúng ta phải lựa chọn.” Cần Tiên công công cầm một chén trà trên bàn lên.

“Nguội rồi.” Cần Tiên công công nhắc.

“Không sao” Cần Ngọc công công giơ ngón tay chạm khẽ dưới đáy chén trà, chén trà nguội lập tức sôi trào, tỏa ra hơi nóng hôi hổi, hấn thổi khẽ rồi nhấp một ngụm.

“Dùng Miên Tức thuật để pha trà, sự phụ mà biết khéo tức chết.” Cần Tiên công công cười khẽ.

Cần Ngọc công công buông chén trà xuống, như đang tự nói với mình: “Chúng ta phải lựa chọn.”

“Chúng ta không thể lựa chọn. Trong triều có ba vương gia, bốn tướng quân, năm thượng thư cùng với mấy tòa thành trên giang hồ, vài đại thế gia, bọn họ đều có thể có lựa chọn của mình. Nhưng ngũ

đại tổng quản của đại nội không thể lựa chọn, trên cuộn giấy giấu trong tấm biển trên Thái An điện viết tên ai, chúng ta phải chọn người đấy.” Cẩn Tiên công công ngưng cười, nói với vẻ nghiêm túc.

“Nhưng ta muốn chọn.” Cẩn Ngọc công công nói rất thản nhiên, nhưng mỗi chữ đều như đập mạnh vào trong lòng Cẩn Tiên công công.

“Cẩn Ngọc! Người!” Cẩn Tiên công công kinh hãi.

“Cẩn Ngọc nói rất đúng, giờ phút này trong cuộn giấy trên tấm biển đó còn chưa viết tên!” Ngay lúc này, một giọng trầm đột nhiên vang lên, ánh sáng tím lóe lên, trong điện nhiều thêm một người.

Mắt to mày rậm, không giận mà uy.

Đại tổng quản chưởng kiếm, Cẩn Uy công công.

“Còn chúng ta, có thể ảnh hưởng tới cái tên cuối cùng được viết lên trên cuộn giấy đó, rốt cuộc là ai.” Một giọng nói mang theo ý cười tiếp lời, ngoài điện có thêm một bóng người mập mập, gương mặt tươi cười nhưng trong mắt ẩn chứa vẻ sắc bén khó lòng phát hiện.

Tổng quản chưởng ấn, Cẩn Ngôn công công.

“Ba tháng trước người triệu tập hội nghị tổng quản, nói với chúng ta người gặp người đó ở Đại Phạm Âm tự. Tới giờ chúng ta lại nhận được tin, người đó đã bước vào Tuyết Nguyệt thành. Chuyện này nói nên rằng trận cờ mà chúng ta tưởng rằng đã tàn cục lại sống dậy. Trước đây chúng ta là quân cờ, nhưng hiện giờ chúng ta có thể trở thành người chơi cờ.” Cẩn Ngôn công công bước vào đại điện.

“Người chơi cờ? Cẩn Ngôn, người quá coi trọng mình rồi đấy.” Cẩn Tiên công công cười lạnh nói.

Cẩn Ngôn công công vẫn mỉm cười đáp: “Khi người vẫn là một tiểu thái giám, có từng nghĩ mình sẽ trở thành tổng quản chưởng hương có thể quản lý cả Hồng Lư Tự không? Giờ người đứng trên địa vị cao, sao không nghĩ tới chuyện bước lên thêm tầng nữa, tay hái sao trời?”

“Tay hái sao trời?” Cẩn Tiên công công cười lạnh, toàn thân tỏa ra kiếm khí mãnh liệt khiến toàn bộ đại điện lay động.

“Từ nhỏ hai người các người đã thích cãi nhau, tới khi nào mới sửa được cái tật xấu này đây.” Cẩn Ngọc công công đứng dậy từ trên ghế, tay vung nhẹ lên, ép luồng kiếm khí lạnh lẽo kia xuống.

Cẩn Tiên công công hừ lạnh một tiếng: “Ngũ đại tổng quản nghe lệnh của hoàng thượng hành sự, chúng ta được sự phụ thu dưỡng từ nhỏ, sự phụ đã bao giờ nói những lời đại nghịch bất đạo như tay hái sao trời chưa?”

“Ta chỉ nói tay hái sao trời, chứ chưa nói muốn tranh sáng với nhật nguyệt. Cẩn Tiên, người nhạy cảm quá đấy.” Cẩn Ngôn công công cũng xoa tay hòa giải.

Cẩn Uy công công cầm kiếm đứng đó với bộ mặt uy nghiêm, cuối cùng cũng lên tiếng: “Cẩn Ngôn nói không sai. Nếu là trước đây đương nhiên chúng ta chỉ có thể chờ đợi thánh thượng lựa chọn. Nhưng nếu người đó lại xuất hiện, rất nhiều chuyện sẽ thành bất đồng. Hiện nay chỉ có chúng ta biết, nhưng một khi hấn bước vào Tuyết Nguyệt thành, như vậy càng ngày càng nhiều người sẽ biết. Chúng ta không thể chờ được. Lúc trước người cười khoái mã suốt

mười ngày từ nước Vu Điền về Thiên Khai, chẳng phải cũng vì nguyên nhân này ư?”

Cần Tiên thở dài, không trả lời.

“Một năm qua có tới mấy chục tốp người ngựa rời khỏi Thiên Khai thành. Các người có biết bọn họ đi đâu không?” Một giọng nói trầm trầm đột nhiên vang lên phía sau đại điện.

Bốn người đều kinh ngạc, người nào mà có thể lặng lẽ xuất hiện phía sau bọn họ không có chút khí tức nào? Bọn họ vội vàng quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc măng bào màu tím, mái tóc bạc trắng đang ngồi trước tượng Phật Đà, bình tĩnh nhìn bọn họ.

Bốn người vội vàng quỳ lạy: “Đại tổng quản!”

Chỉ dùng thân phận bạn đọc sách lớn lên cùng hoàng đế, không quản lý bất cứ sự vụ nào trong đại nội, nhưng về mặt ý nghĩa lại thực sự là thủ lĩnh tối cao của các hoạn quan - Cần Tuyên đại tổng quản.

Cần Tuyên đại tổng quản nói tiếp: “Bọn họ chia ra đi tới Tuyết Nguyệt thành, Vô Song thành, Mộ Lương thành, Giang Nam Lô gia, Thục Trung Đường môn, Ôn gia lâu đời ở Lĩnh Nam, núi Thanh Thành, núi Võ Đang, Thiếu Lâm tự, Vân Lâm tự, thậm chí còn tới Thiên Ngoại Thiên ở ngoài lãnh thổ cùng với Âm Hà không thể tìm ra đang ở đâu. Hầu hết các thế lực lớn trong võ lâm đều bị bọn họ phái người tới. Tranh đấu trong triều đình còn chưa kết thúc, tranh đoạt trên giang hồ đã bắt đầu.

Lúc này bốn người đứng dậy, nhìn nhau vài lần, không trả lời, vì bọn họ cũng không hiểu giờ phút này Cẩn Tuyên đại tổng quản định nói gì.

“Cẩn Ngôn, vừa rồi người nói muốn ảnh hưởng tới cái tên trên cuộn giấy kia?” Cẩn Tuyên đại tổng quản đột nhiên nhìn về phía Cẩn Ngôn công công.

Cẩn Ngôn công công béo mập nghe vậy sợ tới mức mồ hôi đổ đầy đầu, vội vàng quỳ xuống: “Đại tổng quản, Cẩn Ngôn nhất thời khoác loác...”

“Đừng lo, người không cần sợ ta như vậy.” Cẩn Tuyên công công vẫy tay: “Chúng ta vốn là sư huynh đệ, nhưng ta không sống cùng các người từ nhỏ, cho nên từ xưa tới nay không thân thiết như các người với nhau. Nhưng chuyện này hết sức quan trọng, giữa ngũ đại tổng quản chúng ta không được có hiểu lầm lẫn nhau. Người nói không sai, đúng là chúng ta có năng lực ảnh hưởng tới cái tên trên đó. Nhưng chúng ta không cần.”

“Không cần?” Bốn người đều khó hiểu.

“Đúng vậy, không cần. Bởi vì cái tên được viết trên cuộn giấy kia, chắc chắn do chúng ta lựa chọn!” Cẩn Tuyên đại tổng quản cao giọng nói.

Sau lưng bốn người đã thấm đẫm mồ hôi lạnh, những lời này có thể giải thích theo nhiều hướng, nhưng có một cách giải thích có thể khiến đám người bọn họ lập tức rơi đầu xuống đất.

“Đại tổng quản, hiện giờ chúng ta có nên phái người tới Tuyết Nguyệt thành không?” Chỉ có Cẩn Ngọc công công sắc mặt vẫn như

thường, trầm giọng hỏi.

“Không cần. Đám người đó quá nóng vội. Bởi vì trong lòng họ sợ.”

“Chúng ta đợi ở đây thôi.”

“Hắn vào Tuyết Nguyệt thành chỉ là một khởi đầu, chờ tới ngày hắn bước vào Thiên Khải thành, đó mới là lúc chúng ta vào bàn!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 43: Sơn Thủy Kiếm Cảnh

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Sư phụ, mọi người thường nói võ công trong thiên hạ, trên võ phu tầm thường có bốn cảnh giới. Kim Cương Phàm Cảnh, Tụ Tại Địa Cảnh, Tiêu Dao Thiên Cảnh, Thần Du Huyền Cảnh. Cảnh giới sau cao hơn cảnh giới trước, sư phụ, người đang trong cảnh giới gì?” Thiếu niên múa trường kiếm hoa văn ngọn lửa trên mặt đất đầy tuyết, luyện tới mức mồ hôi đầm đìa nhưng vẫn không quên trò chuyện với sư phụ bên cạnh.

Nho sĩ trung niên mặc trường bào màu xám không để ý tới nó, mà chỉ lật từng trang sách một.

Thiếu niên vẫn hỏi tiếp không chịu ngừng: “Sư phụ, người nói võ học nhất đẳng có thể chia ra bốn loại cảnh giới, vậy kiếm thuật thì sao? Kiếm thuật có thể chia ra mấy cảnh giới?”

Nho sĩ mặc trường bào xám buông quyển trách trong tay xuống, chậm rãi đáp: “Sát Phó kiếm của ta không coi là kiếm thuật nhập lưu, không có cảnh giới. Nhưng ta gặp được một vị kiếm tiên, kiếm của hắn chia ra ba tầng cảnh giới.”

“Sư phụ, sao người lại khiêm tốn như vậy, kiếm của ai lại cao thâm hơn người được?” Thiếu niên miệng thì nói chuyện nhưng tay

vẫn không ngừng luyện kiếm.

“Có. Kiếm của hần chia ra ba tầng cảnh giới. Tầng thứ nhất: thấy núi là núi, thấy nước là nước. Tầng thứ hai: thấy núi không phải núi, thấy nước không phải nước. Tầng thứ ba: thấy núi vẫn là núi, thấy nước vẫn là nước.”

Thiếu niên nghe xong cười khổ một tiếng: “Cái này cao thâm quá, nghe chẳng hiểu gì cả.”

Nho sĩ áo xám nhắm hai mắt như đang nhớ lại kiếm thuật của người họ. Một lát sau hần đột nhiên giơ tay: “Kiếm lên!”

Thiếu niên cảm thấy thanh kiếm trong tay đột nhiên không chịu khống chế của bản thân, khiến kiếm tuột tay bay ra ngoài, dừng lại trên tay nho sĩ mặc trường bào màu xám. Nho sĩ mở mắt, đột nhiên vung nhẹ trường kiếm lên: “Ta từng học một kiếm của hần, kiếm này tên là Lộ Hồng Yên Lục, con xem kỹ đây.”

Thiếu niên chỉ cảm thấy thân thể ấm lên, còn chưa kịp thấy rõ, nho sinh đã thu kiếm về.

“Sự phụ, con còn chưa thấy gì mà.” Thiếu niên vội vàng la lên.

Nho sinh mỉm cười, ném trả kiếm cho nó rồi quay người bỏ đi.

Thiếu niên nhận lại kiếm, vẻ mặt buồn bực, đang định đi theo, lại cảm thấy trên mặt hơi ngứa, giơ tay sờ thử lại chạm phải một cánh hoa đào, âm thầm kinh ngạc, vội vàng quay đầu.

Lại phát hiện trong mùa đông khắc nghiệt này, sau lưng lại là một cây hoa đào đỏ bừng. Chiêu kiếm đó khiến hơi ấm bùng lên, thúc giục khiến cây hoa đào lập tức nở hoa!

Lúc này Lôi Vô Kiệt mở mắt ra, tỉnh lại từ giấc mộng.

Cuối cùng cậu cũng biết Kiếm Tiên chia kiếm thành ba cảnh giới non nước rất cuộc là ai, hẳn từng chứng kiến sư phụ dùng Lộ Hồng Yên Lục, còn lần này lại tận mắt chứng kiến chiêu kiếm Nguyệt Tịch Hoa Thần, vị Kiếm Tiên này...

Lôi Vô Kiệt xoa đầu đang đau âm ỉ, lẩm bẩm: “Hiện giờ là sư phụ ta?”

Lôi Vô Kiệt nhìn quanh một chút, phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, chắc là gian nhà nào đó trong Tuyết Nguyệt thành, xung quanh không có ai. Hắn bước xuống khỏi giường, đẩy cửa ra, đi vào một khoảng sân, phát hiện ông chủ quán trọ luôn mặc áo xanh vẻ mặt lười biếng đang nằm phơi nắng trên một cái ghế dài.

“Người tỉnh rồi.” Tiêu Sát không quay đầu lại.

Lôi Vô Kiệt gật đầu, đi tới một thềm đá bên cạnh Tiêu Sát ngồi xuống.

“Người ngủ ba ngày.” Tiêu Sát thản nhiên nói.

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Ta còn tưởng người đã đi rồi.”

Tiêu Sát hừ lạnh một tiếng: “Muốn ta đi đến vậy cơ à? Biết mình không trả nổi tám trăm lượng cho nên định ăn quịt?”

Lôi Vô Kiệt xấu hổ cười nói: “Ta tới xin đại sư huynh, người chờ chút.”

“Xin cái gì mà xin, tam sư tôn đã đưa tiền cho hắn rồi, đừng bị hắn dọa.” Một giọng nói vang lên sau lưng, Lôi Vô Kiệt quay đầu lại,

phát hiện Đường Liên cũng đang nằm phơi nắng trên nóc nhà.

“Đại sư huynh.” Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng có thể đường đường chính chính gọi câu này.”

“Ờ, lần này xem như gọi đại sư huynh là chuẩn rồi. À mà, vị bên cạnh là tam sư đệ của ngươi.” Đường Liên cười nói.

Lôi Vô Kiệt sửng sốt: “Là sao?”

Tiêu Sát chỉ quay người, không buồn để ý tới bọn họ.

Đường Liên tiếp tục nói: “Sau khi ngươi bá sư nhị sư tôn, Tiêu Sát cũng được tam sư tôn thu vào môn hạ. Tuy nói trong Tuyệt Nguyệt thành tất cả mọi người đều là sư huynh đệ, nhưng xét riêng ba vị thành chủ thì chỉ có ba chúng ta là đồ đệ. Bất kể thứ tự nhập môn hay bồi phận của sư phụ, đều xếp như vậy. Ngươi nói đúng không, tam sư đệ?”

Tiêu Sát hất mạnh chân, đá cái giày về phía sau.

“Dùng ám khí trước mặt Đường môn?” Đường Liên chẳng buồn nhìn, vung nhẹ tay lên đã hất bay cái giày kia đi.

Thế nhưng Lôi Vô Kiệt lại lập tức chạy hùng hục đi nhặt giày về, để trước mặt Tiêu Sát, vẻ mặt vui sướng: “Thật không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi. Cuối cùng lại thành đồng môn với Tiêu huynh đệ. Chúng ta đi cùng nhau đã lâu, nghĩ tới chuyện sắp phải chia tay lại thấy luyến tiếc, giờ thì tốt rồi, sau này không cần tách ra nữa.”

Tiêu Sát sửng sốt, lại đá một cái: “Ai muốn không tách ra với ngươi.”

Đường Liên trên nóc nhà mỉm cười: “Lôi sư đệ đúng là trẻ con.”

Lôi Vô Kiệt vẫn mỉm cười vui vẻ: “Sau này ba huynh đệ chúng ta cùng nhau xông xáo giang hồ như ba vị thành chủ khi còn trẻ nhé? Cũng kiếm vài cái danh hiệu thiên hạ đệ mấy gì đó chơi?”

“Không tệ.” Đường Liên gật đầu cười nói.

Tiêu Sát ngáp một cái, không nói gì.

“Đúng rồi, người ngủ ba ngày rồi, mấy hôm nay có một chuyện lớn, có muốn nghe không?” Đường Liên đột nhiên nói.

“Chuyện lớn gì?” Lôi Vô Kiệt nghe vậy hứng thú hỏi lại.

“Liên quan tới Lôi Vân Hạc, cũng có thể coi là sư bá của người. Sau khi ông ấy rời khỏi Đãng Thiên các bèn cưỡi hạc bay về núi Thanh Thành, lại một chỉ phá núi xanh, hai chỉ hất tung nóc Càn Khôn điện, ba chỉ kẹp lấy Thanh Tiêu kiếm của thủ tọa núi Thanh Thành Triệu Ngọc Chân. Nghe nói hai người đại chiến một đêm, thời gian đó sét đánh ầm ầm khắp núi Thanh Thành, mưa như trút nước, tất cả các đạo sĩ trên núi Thanh Thành xuống núi tránh xa hơn ba dặm. Ngoại trừ lục đại chân nhân lưu lại trên núi quan chiến ra, những người khác chỉ có thể đi tị nạn. Sau một đêm, Lôi Vân Hạc lại cưỡi hạc bay đi, nhưng Triệu Ngọc Chân chính miệng thừa nhận, trận chiến này Lôi Vân Hạc không bại. Nói cách khác, Lôi Vân Hạc tái xuất giang hồ đánh ngang tay với Triệu Ngọc Chân chắc chắn trong mười hạng đầu trên giang hồ. Rất nhiều người suy đoán, bước tiếp theo Lôi Vân Hạc sẽ tới Giang Nam Phích Lịch đường, đoạt lại vị trí gia chủ Lôi môn từ tay Lôi Thiên Hồ. Thế nhưng theo tin tức đệ tử Tuyết Nguyệt thành đưa về, Lôi Vân Hạc bay theo hướng ngược lại với Lôi gia bảo.” Đường Liên chậm rãi nói: “Tam sư tôn

nói, chắc chắn Lôi Vân Hạc sẽ về Lôi môn, chỉ là không phải hiện tại.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Ông ấy từng nói sẽ cùng ta về thăm sư phụ. Nhớ lại lúc trước không tự lượng sức mình muốn leo qua mười lăm tầng các, thật hổ thẹn. Nếu lúc đó Cửu Thiên Dẫn Lôi của Lôi tiên bối đánh xuống, e rằng ta không thể đứng ở đây được rồi.”

Đường Liên cười nói: “Tam sư tôn còn nói, khi Lôi Vân Hạc tới Tuyết Nguyệt thành, cảnh giới đã xuống dốc không phanh, chỉ là Kim Cương Phàm Cảnh, quả thật xếp sau trong số rất nhiều trưởng lão. Chẳng qua bao năm rồi ông ấy vẫn ở trong các bế quan dưỡng khí, vừa vặn gặp được thiếu niên anh hùng như Lôi sư đệ tới leo các, cả cơ duyên lẫn trùng hợp mới khiến Lôi Vân Hạc trở lại Tiêu Dao Thiên Cảnh. Ông ấy cảm kích còn chẳng kịp, làm sao lại giết người được.”

“Tiêu Dao Thiên Cảnh đã thần thông kinh thiên động địa nhường đó, vậy bước lên Thần Du Huyền Cảnh chẳng phải thật sự là thần tiên rồi à. Tam sư tôn có tới cảnh giới này không? Sư phụ ta thì sao?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sát cười lạnh một tiếng: “Bước lên Thần Du Huyền Cảnh có thể tỉnh tóa nhắm mắt mà tinh thần du lãm ngoài vạn dặm. Cảnh giới như vậy mấy trăm năm chưa chắc đã có một người đạt được, người quá đề cao Tuyết Nguyệt thành này rồi.”

“Xem thường Tuyết Nguyệt thành như vậy, thế thì người đừng có ở lại đây ăn vạ tám trăm lượng bạc, không chịu đi.” Đường Liên khinh thường nói.

Tiêu Sát đuổi người, thân nhiên đáp: “Không phải tám trăm lượng mà là tám trăm vạn lượng.”

“Đúng rồi, sư huynh, vừa rồi huynh nói có vài chuyện muốn nói với ta. Ngoại trừ chuyện này ra còn chuyện gì nữa?”

Đường Liên mỉm cười: “À, còn một chuyện là lúc trước nhị sư tôn bảo người hôm sau tới Thương Sơn gặp sư tôn. Nhưng tới hôm nay đã qua ba ngày, tính khí nhị sư tôn trước giờ đều không tốt, nếu người còn không đi, e rằng cả đời này cũng chẳng cách nào bước vào Thương Sơn.”

Lôi Vô Kiệt nhảy dựng lên như bị sét đánh, hét lớn một tiếng: “Không xong rồi, sư huynh. Ta đi ngay đây.” Nói xong rảo bước chạy thẳng, nhưng mới chạy được một đoạn đột nhiên nhớ ra cái gì lại vòng về.

Đường Liên ném mạnh vật trong tay ra, chỉ thấy ánh đỏ lóe lên, một thanh kiếm phủ kín hoa văn ngọn lửa đã bay tới trước mặt Lôi Vô Kiệt.

“Đi đi. Tam sư tôn bảo ta chuyển cho người một câu.”

“Câu gì?”

“Ông ấy nói, Lý Hàn Y tính khí không tốt. Người đừng chết trên núi Thương Sơn.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 44: Vì Sao Rút Kiếm?

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Đỉnh núi tuyết đọng, sườn núi mây trắng, ông trời khéo tạo, khác nào kỳ quan.”

Bài hát này miêu tả Thương Sơn, Thương Sơn được tạo thành từ mười chín ngọn núi, mười chín ngọn núi này lần lượt từ bắc vào nam là: Vân Lộng, Thương Lãng, Ngũ Thai, Liên Hoa, Bạch Vân, Hạc Vân, Tam Dương, Lan Phong, Tuyết Nhân, Ứng Nhạc, Quan Âm, Trung Hòa, Long Tuyền, Ngọc Cục, Mã Long, Thánh Ứng, Phật Đỉnh, Mã Nhĩ, Tà Dương.

Giữa mỗi hai ngọn núi đều có một suối nước chảy qua, chảy vào Nhĩ Hải, đây là mười tám khe suối nổi tiếng, tên của các khe suối lần lượt là: Hà Di, Vạn Hoa, Dương Khê, Mang Dũng, Cẩm Khê, Linh Tuyền, Bạch Thạch, Song Uyên, Ẩn Tiên, Mai Khê, Đào Khê, Trung Khê, Lục Ngọc, Long Khê, Thanh Bích, Mạc Tàn, Đỉnh Minh, Dương Nam.

Bất luận tên ngọn núi hay tên khe nước đều hết sức phong nhã, nhưng phong nhã nhất vẫn là tuyết Thương Sơn ngảng đầu lên là nhìn thấy, đọng trên đỉnh núi quanh năm suốt tháng không tan, là thắng cảnh được mọi người ưa thích nhất trong bốn cảnh đẹp ‘Phong Hoa Tuyết Nguyệt’. Lôi Vô Kiệt bước từng bước một lên trên,

hắn không biết Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y ở ngọn núi nào, chỉ có thể lang thang không mục tiêu, bởi vì hắn biết, ngay từ khi hắn bước vào Thương Sơn, nếu muốn tìm được Lý Hàn Y, vậy chỉ có một khả năng, đó là Lý Hàn Y muốn hắn tìm thấy.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng cảm thấy mệt mỏi, bèn ngồi xuống một bậc thang, nhìn xuống bên dưới, lúc này hắn mới phát hiện mình đã đi xa như vậy. Hắn nhìn Tuyết Nguyệt thành bên dưới, đột nhiên mỉm cười.

“Cười cái gì?” Đột nhiên có một âm thanh hỏi hắn.

“Chỉ đột nhiên cảm thấy Tuyết Nguyệt thành rộng lớn là vậy, nhưng từ trên núi nhìn xuống lại như một bàn cờ nho nhỏ.” Lôi Vô Kiệt nhếch miệng cười đáp.

“Người thích chơi cờ à?”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Ta không biết chơi cờ, từ nhỏ ta đã không ngồi yên được, chỉ thấy sư phụ thường xuyên chơi cờ với chính mình.”

“Lên đây đi.”

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, phủi bụi đất trên người, tiếp tục đi lên trên, đi thêm thời gian nửa khắc nữa rốt cuộc cũng tới sườn núi, chỉ thấy một gian nhà tranh không lớn mấy tại đó. Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y người mặc áo trắng, mặt phủ khăn xám đang nhắm mắt ngồi trước gian nhà.

“Sư phụ.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên quỳ rạp xuống đất, nước mắt tràn mi.

Lý Hàn Y mở mắt ra, gật đầu.

Sau chuyện này, cặp thầy trò này rút cuộc cũng bái sư.

Dưới chân núi Tuyết Nguyệt thành, Tiêu Sát vẫn lười biếng nằm phơi nắng, miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó, nhàm chán nhìn lên không trung. Đường Liên trên nóc nhà thản nhiên nói: “Năm đó khi Liên Nguyệt sư phụ đưa ta tới Tuyết Nguyệt thành, bảo ta phải thay Đường môn ở lại Tuyết Nguyệt thành đợi một người. Người là người đó ư?”

“Không phải.” Tiêu Sát trực tiếp trả lời.

Đường Liên cười: “Ta cũng cảm thấy không phải.”

Tiêu Sát đơng đưa cọng cỏ: “Người đường đường nam nhi đại trượng phu, có chờ cũng là chờ một cô nương như hoa như ngọc, chờ một ông lão như ta làm gì?”

“Đúng thật ta là nam nhi đại trượng phu, nhưng người có chỗ nào giống ông lão. Người lúc nào cũng ra vẻ trải hết chuyện đời, nhưng thực tế người bao tuổi? Chẳng qua chỉ lớn hơn Lôi Vô Kiệt một hai tuổi chứ mấy.” Đường Liên đáp.

Tiêu Sát bĩu môi: “Không cần người quản.”

“Ai dư hơi quản người, chẳng qua có người sẽ đến quản người, Tam sư đệ.” Đường Liên đột nhiên đứng dậy, khóe miệng nở nụ cười không có ý tốt.

“Hả?” Tiêu Sát nhíu mày.

“Tạm biệt.” Đường Liên tung người, đã nhảy đi.

Tiêu Sắt thềm hô không ổn, nhảy xuống khỏi ghế, đang định chạy trốn đã thấy một thanh trường thương màu ô kim đánh tới trước mặt. Tiêu Sắt cau mày lui lại một bước, thanh trường thương đập tan cái ghế hắn vừa nằm.

Tiêu Sắt thở dài: “Đại tiểu thư, cô định đánh hết ghế ngồi của ta hay sao?”

Con gái Thương Tiên, Tư Không Thiên Lạc bề ngoài thanh tú, giữa hai hàng mi bừng bừng khí khái, thu hồi trường thương cười lạnh nói: “Lại trốn đây lười biếng rồi?”

“Lười biếng cái gì, ta đã nói với các người rồi mà, ta sẽ không tập võ. Hiện giờ mỗi ngày ta đều chơi ba ván cờ với cha cô, buổi sáng thì xem sổ sách, vất vả lắm rồi mà!” Tiêu Sắt nhỏ giọng cõng cõ đuôi chó ra, bất mãn nói.

“Xì, cứ hết ăn lại nằm như vậy cũng đòi mỗi tháng nhận tám trăm lượng? Cũng xứng làm đệ tử của Thương Tiên?” Tư Không Thiên Lạc vung thanh trường thương đuổi theo. “Bản tiểu thư sẽ không tha cho người, chẳng phải khinh công của người trác tuyệt sao? Sau này người phụ trách giúp bản tiểu thư luyện thương nhé?”

“Hả?” Tiêu Sắt kinh hãi, lắc người một cái, đã chạy tới cửa.

Thiên hạ có vô số khinh công, Thê Vân Tung của Võ Đang, Đạp Tuyệt Vô Ngân của Thiên Sơn phái, Bát Bộ Truy Thiên của Phi Vân các đều là khinh công nhất đẳng. Nhưng Đạp Vân Thừa Phong bộ vẫn được xưng là khinh công đệ nhất thiên hạ, đơn giản là vì khinh công bình thường chỉ có thể tô điểm thêm, còn nó có thể đặt song song với võ công.

“Hừ, người chạy đi đâu được đây!” Tư Không Thiên Lạc cảm thương đuổi theo.

Lần trước bị Tư Không Thiên Lạc dẫn gió lớn khắp con phố đánh tan một ống tay áo, nhưng đó là vì khi đó mục đích của Tiêu Sát là ngăn cản cô, còn giờ tình hình đã khác. Nếu Tiêu Sát quyết tâm chạy trốn, như vậy trừ phi Thương Tiên đích thân tới, bằng không muốn bắt được hẳn thật sự không đơn giản. Tiêu Sát rảo bước một cái đã lao ra sân, nhưng Tư Không Thiên Lạc đâu cam lòng từ bỏ như vậy, vung thanh trường thương, lập tức đuổi theo.

Một thiếu niên áo xanh, một thiếu nữ áo đen, hai người bắt đầu truy đuổi không ngừng nghỉ trong Tuyết Nguyệt thành.

Lạc Minh Hiên đang đổ xúc xắc với sư phụ Doãn Lạc Hà, thua tới mức thương tích đầy mình, lúc này lại đi ra khỏi đại điện, chứng kiến hai thân ảnh lướt qua trước mặt mình, không khỏi xoa xoa hai mắt: “Trời ạ, đây là kinh công gì vậy? Sao tốc độ nhanh thế?”

Lạc Hà Tiên Tử tuổi đã quá ba mươi nhưng gương mặt vẫn như thiếu nữ, nhíu mày rồi nói: “Đạp Vân?”

Lạc Minh Hiên cười trên nỗi đau của người khác: “Sau này có người chơi với Thiên Lạc muội muội rồi, chúng ta cũng bớt chút phiền phức. mà không biết tiểu tử kia thế nào rồi, đi theo nhị thành chủ tính khí kỳ quái ấy chắc chắn sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ.”

Còn trong Thương Sơn, Lý Hàn Y đột nhiên hỏi: “Lôi Vô Kiệt, vì sao người lại rút kiếm?”

Lôi Vô Kiệt đàn ra tại chỗ, trầm ngâm một lúc lâu vẫn không trả lời.

“Có người rút kiếm là vì muốn làm anh hùng, dùng uy thế của kiếm để giải quyết chuyện bất bình trong thiên hạ. Có người rút kiếm là vì sợ hãi, vì nếu hắn không rút kiếm, người khác sẽ rút kiếm; nếu không muốn chết chỉ có thể rút kiếm. Như vậy, Lôi Vô Kiệt, ta hỏi ngươi, vì sao ngươi lại rút kiếm?” Lý Hàn Y tiếp tục nói.

Lôi Vô Kiệt vẫn không biết trả lời ra sao.

“Năm xưa vì sao ngươi lại cầm kiếm lên?” Lý Hàn Y nhìn hắn.

Lôi Vô Kiệt nhớ lại một lúc rồi đáp: “Ngày đó sư phụ vung tay áo lên, một thanh trường kiếm đỏ rực như lửa phóng thẳng lên trời, một luồng sáng đỏ nhuộm hồng áng mây. Cả đời ta chưa từng thấy kiếm thuật huyền diệu như vậy, sư phụ hỏi ta có muốn tập kiếm không, lúc đó ta không do dự, chỉ vì rung động trước vẻ đẹp của chiêu kiếm đó.”

“Đúng, kiếm là thứ đẹp nhất trên thế gian. Nếu sư phụ ngươi không chứng kiến vẻ đẹp của chiêu kiếm, chắc đã chẳng đến gặp tình cảnh như hiện giờ. Nhưng ngươi đang nói tới tập kiếm còn ta đang nói tới rút kiếm, hai thứ hoàn toàn bất đồng. Tập kiếm có thể bàn phong lưu, nhưng rút kiếm lại chỉ có thể luận sinh tử!” Khi Lý Hàn Y nói ra lời cuối, hắn cau mày, giọng nói mang theo cảm giác uy nghiêm.

Lôi Vô Kiệt lắc đầu, sinh tử? Đúng vậy, trên giang hồ sinh tử là chuyện rất đơn giản, dường như chỉ một lời không hợp là có thể rút đao chém giết, đao kiếm vạch một vết trên cổ, chết tới không thể chết hơn. Nhưng Lôi Vô Kiệt nghe nhiều câu chuyện giang hồ như vậy, bất luận say mê giang hồ thế nào, nhưng trước nay lại không ủng hộ giang hồ như vậy. Trên giang hồ thắng bại là chuyện thường

tình, nhưng việc gì phải phân sinh tử. Lôi Vô Kiệt chậm rãi nói: “Rút kiếm có thể luận kiếm, không cần phân sinh tử.”

“Người không muốn phân sinh tử nhưng người khác lại rút kiếm với người, muốn người chết. Như vậy người định chịu chết ư?” Lý Hàn Y hỏi.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy đầu óc rối tung, không biết nên trả lời như thế nào.

Lý Hàn Y cười lạnh một tiếng, vung nhẹ tay phải, một thanh trường kiếm từ trong nhà tranh bay ra, cắm trước mặt Lôi Vô Kiệt.

“Thanh kiếm này tên là Thính Vũ, là quà nhập môn mà vi sư tặng cho người.”

Lôi Vô Kiệt bước lên trước một bước, cầm lấy thanh kiếm này, đó là một thanh kiếm trường kiếm tinh xảo thanh tú, hết sức nhẹ nhàng, cầm trên tay như không cảm nhận được trọng lượng. Trong lúc hắn còn đang không hiểu vì sao Lý Hàn Y đột nhiên thay đổi đề tài, thì đã cảm thấy kiếm khí hiện lên xung quanh. Lôi Vô Kiệt lập tức ngừng đầu, lại phát hiện áo trắng của Lý Hàn Y bay phấp phới, giữa hai hàng mi ẩn hiện chút sát ý!

“Đến đây, rút kiếm với ta!” Lý Hàn Y cao giọng nói.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 45: Thanh Kiếm Nhận Chủ

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Không phải Lôi Vô Kiệt chưa từng rút kiếm với Lý Hàn Y, ngày đó ở Đãng Thiên các, Lôi Vô Kiệt từng dùng hết công lực, chém ra cả chiêu kiếm Liệt Hỏa Oanh Lôi. Nhưng ngày đó là vì Lôi Vô Kiệt muốn tìm cơ hội gặp Lý Hàn Y, hiện giờ, có vẻ hắn không có lý do rút kiếm.

“Đến đây, rút kiếm!” Lý Hàn Y cau mày, kiếm triều tỏa ra mảnh liệt quanh người, toàn bộ sườn núi bao phủ trong tiếng gào thét của cuồng phong, cây cối rung chuyển, từng mảng lá cây rụng xuống bay theo gió.

Lôi Vô Kiệt cảm nhận được uy hiếp chưa từng thấy, thân thể lung lay như sắp ngã, không nhịn được muốn vận Hỏa Chước thuật, nhưng chỉ vừa vận khí đã lập tức bị luồng kiếm khí lạnh giá kia ép xuống.

“Ta nói, rút kiếm.” Giọng nói của Lý Hàn Y vang lên lạnh lùng.

Lôi Vô Kiệt chỉ có thể đặt tay lên chuôi kiếm, nhưng vẫn không rút kiếm.

“Kiếm lên!” Lý Hàn Y vung nhẹ cánh tay, thanh Thiết Mã Băng Hà danh chấn thiên hạ rời vỏ bay tới tay hắn.

Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt không còn lựa chọn, nắm chặt lấy chuôi kiếm: “Sự phụ, đắc tội!”

Lý Hàn Y không nói gì, vung mạnh thanh trường kiếm lên. Chỉ thấy trong chốc lát, gió trên núi ngưng bật, những chiếc lá cây rụng xuống cũng đông lại giữa không trung, chim chóc kinh hãi bay khỏi khu rừng ngừng lại ngay khoảnh khắc giang cánh, sau đó một luồng kiếm khí lướt qua bầu trời, chém áng mây trên trời thành hai nửa.

Sau lưng Lôi Vô Kiệt đã ướt sũng, hắn đặt thanh kiếm xuống thờ dài một tiếng, hắn vẫn không rút kiếm ra. Giữa thanh Thính Vũ kiếm này và vỏ kiếm dường như bị cái gì gắn lại, hắn dùng hết sức lực toàn thân vẫn không thể rút ra được. Cũng may cuối cùng khi Lý Hàn Y xuất kiếm lại đột nhiên đổi hướng, nếu không giờ phút này e rằng Lôi Vô Kiệt đã là người chết.

“Sự phụ...” Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi, nhìn Lý Hàn Y đầy nghi hoặc.

“Thính Vũ kiếm là thanh kiếm do Kiếm Linh trủng đúc thành, biết nhận chủ. Trong lòng người không có ý chí rút kiếm, cho nên người không rút nó ra được. Người cần tìm ra lý do rút kiếm của mình.” Lý Hàn Y khoanh tay sau người, thanh Thiết Mã Băng Hà lại trở về trong vỏ kiếm.

Lôi Vô Kiệt vô cùng ngưỡng mộ một bản lĩnh ngự kiếm xuất thần nhập hóa của Lý Hàn Y: “Sự phụ, ta phải mất bao lâu mới có thể ngự kiếm như người?”

“Ngự kiếm? Còn chưa rút kiếm đã đòi ngự kiếm, với tư chất của người, ta thấy ít nhất cũng phải mười năm.” Lý Hàn Y không hề lưu tình.

“Mười năm? Nhưng hồi ở nước Vu Điền ta từng gặp một thiếu niên của Vô Song thành, có thể một mình khống chế năm thanh phi kiếm.” Lôi Vô Kiệt hơi chán chường.

“Phi kiếm?” Lý Hàn Y nhíu mày: “Có phải hẳn cũng một cái hộp kiếm không?”

“Đúng vậy.” Lôi Vô Kiệt nhớ lại một chút. “Người đó cũng một cái hộp kiếm, trong hộp kiếm có mười hai thanh phi kiếm khá nhỏ cùng một thanh trường kiếm màu đỏ lửa. Mấy thanh phi kiếm kia tên là Vân Toa, Khinh Sương, Nhiễu Chỉ Nhu gì đó.”

“Là Thập Tam Kiếm Hạp của Âu Dương Vô Song. Không ngờ sau trăm năm cuối cùng Vô Song thành cũng có người mở được hộp kiếm này.” Thần sắc Lý Hàn Y hơi đổi.

Lôi Vô Kiệt vội vàng cười làm lành: “Sự phụ ời, không thì chúng ta thay thanh kiếm khác, bắt đầu luyện kiếm?”

“Luyện kiếm?” Lý Hàn Y lạnh lùng nói: “Chúng ta đã bắt đầu rồi. Sau này cứ mỗi ngày ta sẽ thử kiếm với người một lần, khi nào người rút được kiếm ra trước mặt ta, ta sẽ dạy người kiếm thuật.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi.

Lý Hàn Y đã quay người đi vào gian nhà tranh.

“Rút kiếm! Được, rút kiếm!” Lôi Vô Kiệt vận Hỏa Chước thuật lên thẳng cảnh giới Già Lô La, dốc hết chân khí toàn thân muốn rút

thanh kiếm ra, nhưng thanh kiếm này vẫn không hề lay chuyển, cuối cùng đành phải từ bỏ. Hắn thở dài, thầm nghĩ tính khí Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên đúng là kỳ quái.

Lý do rút kiếm thật sự quan trọng đến vậy ư?

Còn trong gian nhà tranh nhìn như yên tĩnh, thật ra còn một người khác đang ngồi.

Người mặc áo đen, gương mặt mỉm cười, tam thành chủ của Tuyết Nguyệt thành Tư Không Trường Phong đang ngồi trong góc nhà tối đen, chậm rãi thưởng trà, dưới chân là một lư hương tỏa khói tím.

“Người đưa Thính Vũ kiếm cho hắn? Đó là thanh kiếm đầu tiên người nhận được khi bước vào giang hồ, người đúng là hào phóng với tên đồ đệ này.” Tư Không Trường Phong cười nói.

Lý Hàn Y không nói gì, chỉ ngồi xuống bên cạnh Tư Không Trường Phong.

“Thật ra lúc này người thực sự hy vọng hắn có thể rút kiếm ra. Khoảnh khắc sinh tử, buộc phải rút kiếm ra, đây vốn là cách tốt nhất. Sợ nhất là người không rút kiếm vì mình mà rút kiếm vì người khác.” Tư Không Trường Phong nói một câu mang chút ẩn ý khó hiểu.

Lý Hàn Y không tiếp tục đề tài này, chỉ hỏi: “Vị đồ đệ kia của người thì sao?”

“Khinh công trác tuyệt, ta thấy luyện thêm vài năm nữa sẽ chẳng kém đạo tặc đệ nhất giang hồ Mặc La Sinh bao nhiêu. Năng lực tính toán sổ sách cũng không tồi, mới đến mấy ngày đã xử lý xong

khoản nợ để lâu mấy tháng nay.” Tư Không Trường Phong cười nói.
“Nhưng...”

“Nhưng sao?” Lý Hàn Y nhướn mày.

“Nhưng ản mạch bị tổn thương, e rằng cả đời này không tập được võ công thượng thừa. Ban đầu thấy hấn mang theo Vô Cực côn, ta còn tưởng rằng mấy lời không biết võ công là lừa ta.” Tư Không Trường Phong thở dài.

“Ản mạch bị tổn thương!” Cho dù là Lý Hàn Y luôn trấn định lúc này cũng phải kinh hãi: “Sao lại như vậy?”

“Ban đầu ta cũng không tin, nhưng ta xem mạch đập của hấn. Ản mạch chết đã đứt, nếu muốn vẫn có thể cưỡng ép vận công, nhưng khí huyết sẽ cuộn lên, lúc nào cũng có thể đứt hết kinh mạch toàn thân mà chết. Đúng là năm xưa trong Thiên Khải thành có người hạ độc thủ với hấn. Nhưng chính hấn không chịu nói ra, ta cũng không hỏi lại.” Tư Không Trường Phong nói.

“Ản mạch bị tổn thương, có thuốc gì chữa được không?” Lý Hàn Y nhíu mày.

“Có.” Tư Không Trường Phong trả lời rất dứt khoát.

“Là thuốc gì?” Lý Hàn Y biết tam sư đệ của mình tinh thông y thuật, nếu hấn nói có chắc chắn không phải lời nói xuông.

“Bồng Lai tiên đảo, tiên nhân hải ngoại, Bồ Hồn Thiên thuật.” Tư Không Trường Phong gằn từng chữ một.

Lý Hàn Y trầm ngâm nửa ngày, sau đó khẽ lắc đầu.

Tư Không Trường Phong cười: “Không tập võ cũng là chuyện tốt, đồ đệ kia của ngươi có võ công cao là đủ rồi.”

Lý Hàn Y đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại hỏi: “Lần này tới nước Vu Điền, ngươi có gặp thằng nhóc của Vô Song thành không?”

“Ngươi nói thằng nhóc mở được Thập Tam Kiếp Hạp của Vô Song thành hả? Ta gặp rồi.” Tư Không Trường Phong gật đầu.

“Nó đã tập được Phi Kiếm thuật?” Lý Hàn Y hỏi.

“Hiện giờ nó có thể khống chế ít nhất sáu thanh phi kiếm. Lúc đó công lực của nó không đủ, ta giả vờ dùng Lưu Chuyển thần thông, khống chế mười hai thanh kiếm của nó. Mười hai thanh kiếm đều có ý phản kháng mơ hồ đối với ta, không tới ba năm, kiếm thai của mười hai thanh phi kiếm đều sẽ thành hình. Chỉ có thanh thứ mười ba, Đại Minh Chu Tước còn cần chút thời gian.” Tư Không Trường Phong nói.

Lý Hàn Y hừ lạnh một tiếng.

“Sau này bọn chúng sẽ phải đối mặt với kỳ tài trăm năm có một như vậy. Hàn Y, ngươi gánh trọng trách đấy.” Gương mặt Tư Không Trường Phong mỉm cười như đang vui sướng khi người khác gặp họa.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 46: Đảo Ngược Cường Phong

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hai vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành danh chấn thiên hạ trò chuyện câu được câu không như vậy được một lúc, Lý Hàn Y vốn không nói nhiều nhanh chóng im lặng, ngồi xuống đất nhắm mắt tu khí. Tư Không Trường Phong lại chẳng có vẻ gì là muốn đi, chỉ chậm rãi uống trà, nhưng đang uống lại đột nhiên hít một cái nói: “Thơm quá.”

Vừa dứt lời đã nghe tiếng bước chân dồn dập truyền lại, Lôi Vô Kiệt đẩy cửa bước vào thấy cảnh trong phòng hơi ngạc nhiên: “Tam sư tôn, ngài cũng tới à.”

Lúc này tay trái Lôi Vô Kiệt đang cầm thanh Thính Vũ không rút được ra kia, tay phải cầm một cây gậy gỗ dài, bên trên xuyên một con gà đã nướng vàng, đang tỏa mùi hương mê người.

“Vô Kiệt, người đang...” Tư Không Trường Phong nuốt một ngụm nước miếng.

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Ta luyện kiếm một lúc thì đói bụng quá bèn vào trong núi bắt một con gà rừng, vốn định nướng ăn, thế nhưng nghĩ tới sư phụ còn chưa ăn cơm cho nên muốn đưa tới cho sư phụ ăn trước. Nhưng mà...”

Lý Hàn Y sắc mặt lạnh băng, thanh Thiết Mã Băng Hà đặt trên bàn rung rung, như đang định rút kiếm chém tên đồ đệ không nên thân này.

Tư Không Trường Phong lại mỉm cười, nói với Lôi Vô Kiệt: “Nhưng sao?”

Lôi Vô Kiệt cười ngược ngung: “Nhưng tam sư tôn cũng ở đây, e rằng con gà rừng này không đủ cho ba người ăn.”

Tư Không Trường Phong đứng dậy cầm con gà rừng trong tay Lôi Vô Kiệt: “Chắc sư phụ ngươi không thích...”

Nhưng vừa cầm vào tay đã thấy một luồng kiếm khí đánh tới, Tư Không Trường Phong lui nhanh lại một bước, con gà nướng trên tay lập tức bị chém thành hai nửa. Lý Hàn Y giơ tay, đoạt lấy nửa con gà nướng vẫn cắm trên cây gậy. Nửa còn lại rơi xuống, Lôi Vô Kiệt nhanh mắt nhanh tay vội vàng đưa Thính Vũ bên tay trái ra đỡ lấy nửa con gà nướng còn lại.

Lý Hàn Y cười lạnh: “Không ngờ Thính Vũ kiếm còn có tác dụng như vậy.”

“Có thịt mà không có rượu, thật đáng tiếc. Sư phụ ngươi dùng bữa chưa bao giờ để người ngoài thấy, chúng ta ra bên ngoài đi. Ta có chôn một vò rượu bên ngoài gian nhà, ngươi đi nướng thêm một con gà, chúng ta cùng uống.” Tư Không Trường Phong đi qua bên cạnh Lôi Vô Kiệt, vỗ vỗ lên vai hắn, Lôi Vô Kiệt vội vàng ra ngoài theo.

Lúc này sắc trời đã hoàng hôn, Lôi Vô Kiệt lại bắt một con gà rừng trong núi, đốt một đồng lửa ở bên cạnh nướng gà. Tư Không

Trường Phong lại đào một bầu rượu từ dưới đất lên thật, mới mở bình đã cảm thấy hương thơm tỏa khắp bốn phía. Lôi Vô Kiệt lập tức hít một cái: “Rượu ngon.”

“Ngự kiếm cưỡi gió bay, trừ ma trong thiên địa, có rượu ta tiêu dao, không rượu vẫn túy lúy, một chén cạn sông hồ, hai chén trôi nhật nguyệt, ngàn chén say không ngã, mình ta tửu kiếm tiên. Vô Kiệt, ngươi từng nghe bài thơ này chưa?” Tư Không Trường Phong rót hai chén hỏi.

“Đương nhiên từng nghe.” Lôi Vô Kiệt vừa xoay gậy nường vừa tỏ vẻ ngưỡng mộ: “Là bài thơ do Tửu Kiếm Tiên - Tư Đồ Chung Sở của Thục Sơn làm ba trăm năm trước.”

“Bây giờ Thục Sơn đã trở thành truyền thuyết, Tửu Kiếm Tiên kia cũng đã chết già. Thế nhưng kiếm ý trong rượu kia vẫn lưu lại tại nhân gian, thật khiến người ta thán phục.” Tư Không Trường Phong chạm nhẹ vào chén rượu, chén rượu kia bay thẳng ra ngoài, tới tay Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt nhận lấy chén rượu, nói một câu cảm ơn.

Tư Không Trường Phong quơ nhẹ chén rượu trong tay, đột nhiên hỏi: “Lôi Vô Kiệt, giang hồ trong tưởng tượng của ngươi ra sao?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi đáp: “Thiếu niên rượu ngon, thúc ngựa ngắm hoa. Dưới trăng hoa nở, uống rượu hát vang.”

“Giang hồ không phải như vậy.” Tư Không Trường Phong uống một chén rồi nói: “Giang hồ với triều đình giống nhau, chỉ có dã tâm vô tận.”

“Mỗi người đều có giang hồ bất đồng, giang hồ mà ta muốn chính là như vậy.” Lôi Vô Kiệt đáp rất kiên quyết.

Tư Không Trường Phong uống một ngụm rượu rồi nói: “Lúc nói cười dựng xây bá nghiệp, chẳng bằng một trận say giữa đời. Đúng là rượu ngon. Vô Kiệt, người đừng trách Hàn Y, hẳn mong người hiểu lý do rút kiếm. Chỉ khi biết vì sao mình rút kiếm mới thật sự không chế được kiếm của mình.”

Lôi Vô Kiệt mỉm cười, cầm con gà nướng đặt lên bàn rồi ngồi xuống nói: “Đương nhiên không trách sư phụ rồi. Sư phụ là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên, sư phụ nói luôn luôn đúng.”

“Ta nghe Tiêu Sắt nói, hòa thượng Vô Tâm từng nói người là người có trái tim trong sáng trời sinh, không bị phạm trần quấy nhiễu. Xem ra quả thật là vậy. Đúng rồi, người có biết, trên đời này có năm vị kiếm khách được gọi là Kiếm Tiên, là những ai không?” Tư Không Trường Phong hỏi.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Đương nhiên biết, Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương, Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân, Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên, Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên.”

“Trong năm vị kiếm tiên này, người nghĩ ai có cảnh giới cao nhất.” Tư Không Trường Phong hỏi một câu hỏi khó lòng trả lời.

Lôi Vô Kiệt bỗng chốc không biết trả lời ra sao.

“Đừng ngại, cứ nói thẳng.”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi đáp: “Lạc Thanh Dương.”

Tư Không Trường Phong cười vang: “Ha ha ha. Chính xác! Thiên hạ tứ thành, Thiên Khải Mộ Lương, Tuyết Nguyệt Vô Song. Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương một mình chiếm một tòa thành, đúng là khí thế có vô song. Nếu bảo ta nói ta cũng cảm thấy hấn mạnh nhất. Thế nhưng sư phụ ngươi không phục, hấn vẫn luôn mong chờ ngày tái giao chiến với Lạc Thanh Dương. Cho nên Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên này là người chịu khó nhất trong số những người luyện kiếm tại Tuyết Nguyệt thành.”

Tư Không Trường Phong vừa dứt lời, Lý Hàn Y đã ra khỏi nhà tranh, tung người nhảy lên đỉnh núi.

“Đi thôi, dẫn ngươi đi xem Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên luyện kiếm ra sao.” Tư Không Trường Phong uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, kéo Lôi Vô Kiệt cùng đi.

Lý Hàn Y đi thẳng một lèo không hề quay đầu lại, có người nói núi cao có bốn mùa, Lôi Vô Kiệt xem như cảm thụ rõ rệt. Khi tới đỉnh núi chỉ cảm thấy gió lạnh tiêu điều, còn lạnh hơn nhiều so với ba tháng chày trong đêm tuyết. Thế nhưng Lý Hàn Y vẫn như không cảm nhận được gì, đứng trên đỉnh núi, cầm thanh kiếm Thiết Mã Băng Hà, nhắm mắt trầm tư, làn gió lạnh lẽo thấu xương thổi bay vạt áo trắng của hấn.

“Thế này là...” Lôi Vô Kiệt tròn tròn hai mắt.

“Nhìn cho kỹ đi.” Tư Không Trường Phong mỉm cười.

Lý Hàn Y đột nhiên tung người nhảy xuống giữa hai vách núi, hấn cảm kiếm lơ lửng giữa không trung chẳng khác nào thần tiên. Đột nhiên trường kiếm vung lên, cuồng phong cầm lên trong khe tuyết, thổi tới mức Lôi Vô Kiệt suýt nữa không đứng nổi.

“Lên!” Lý Hàn Y vung kiếm lên trời, cuồng phong trong khe tuyết như thuận thế phóng thẳng lên, tuyết đọng trên đỉnh núi không ngừng trút xuống. Lý Hàn Y đạp lên lớp tuyết bước từng bước một lên trên, hấn nâng kiếm trong tay xuất một chiêu kiếm như ngưng đọng cuồng phong khắp núi, lại xoay một vòng.

“Ta hiểu rồi!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hiểu ra, rốt cuộc cũng biết Lý Hàn Y đang định làm gì. Lý Hàn Y muốn dùng thế của một chiêu kiếm đảo ngược cuồng phong trong khe tuyết này.

Nhưng chỉ dùng võ học có làm vậy được không?

Chiêu kiếm này của Lý Hàn Y chỉ đánh ra đc một nửa đã ngừng lại, sau khi kiếm thế ngừng lại, cuồng phong khắp núi lại ập về, từng tầng tuyết đọng đổ sập xuống đầu Lý Hàn Y. Lý Hàn Y vội vàng thu kiếm trong tay, thân hình nhảy một cái, trở về trên đỉnh núi, tra kiếm vào vỏ nhú mào im lặng.

Cuồng phong vẫn gầm thét trong khe núi.

Tư Không Trường Phong thở dài: “Đây là tầng cuối cùng trong Chỉ Thủy kiếm pháp mà sư phụ ngươi tu luyện, Thiên Đạo. Khi hấn luyện được chiêu kiếm này sẽ xuống núi tới Mộ Lương thành. Chẳng qua...”

“Chẳng qua sao?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tư Không Trường Phong lắc đầu: “Không sao.”

Khi hai người đang nói chuyện, đã không thấy bóng dáng Lý Hàn Y đâu nữa.

Tư Không Trường Phong thở dài, vồ nhẹ lên vai Lôi Vô Kiệt: “Ta cảm thấy sự phụ người luyện được Chỉ Thủy kiếm pháp hay không đều dựa vào người.”

Lôi Vô Kiệt cười khổ một cái. Dựa vào ta, một kẻ luyện kiếm mà còn chẳng rút được kiếm?

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 47: Chích Dữ Ly Nhân Chiếu Đoạn Trường

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

(Chiếu rọi người xa ánh thê lương)

Ba ngày liên tiếp, Lôi Vô Kiệt chỉ luyện tập thuật rút kiếm.

Sáng sớm mỗi ngày, Lý Hàn Y đều ra khỏi nhà tranh, đánh một chiêu kiếm với Lôi Vô Kiệt. Nhưng bất luận kiếm của Lý Hàn Y có uy thế ra sao, Lôi Vô Kiệt vẫn không cách nào rút kiếm ra. Nhưng sau vài lần Lý Hàn Y rõ ràng không nể tình nữa, sau vài kiếm trên người Lôi Vô Kiệt đã chong chát những vết thương.

Lý Hàn Y đánh một kiếm xong lại quay người bỏ đi, có khi vào trong nhà tranh cả ngày không buồn ra cửa, có lúc lại nhảy vào trong núi sâu luyện kiếm. Việc Lôi Vô Kiệt có thể làm hàng ngày là suy nghĩ lý do rút kiếm của mình cùng với phụ trách mỗi ngày ba bữa cơm cho Lý Hàn Y. Thật ra vốn mỗi ngày đều có đệ tử từ dưới chân núi đưa cơm lên, nhưng Lôi Vô Kiệt chỉ ăn một miếng rồi đuổi thẳng cổ, sau đó tự mình dựng một cái bếp, bắt đầu nấu cơm. Thương Sơn có tới mười chín ngọn núi, vô số rau dại nấm rùng, chim bay cá nhảy, vừa vặn từ nhỏ sở thích của Lôi Vô Kiệt ngoại trừ tập võ chính là nấu cơm, cho nên hẳn xung phong nhận việc này. Lý Hàn Y thấy vậy không nói được cũng không nói không được, thế nhưng vẫn không dạy một chiêu kiếm thuật nào.

Sáng sớm ngày thứ tư, Lôi Vô Kiệt đang làm bữa sáng, Lý Hàn Y đi từ trong gian nhà tranh ra.

Lôi Vô Kiệt vội vàng chào: “Sư phụ, hôm nay dậy sớm thế?”

Lý Hàn Y ngửi mùi, giọng nói mang theo ý cười khá hiếm thấy: “Nếu thiên phú tập võ của ngươi bằng được một hai phần của nấu ăn thì tốt.”

Lôi Vô Kiệt lập tức vui mừng khôn xiết: “Sư phụ, hôm nay tâm trạng người có vẻ rất tốt.”

Lý Hàn Y vẫy ống tay áo: “Ngươi xuống núi đi.”

Lôi Vô Kiệt ngậy ra tại chỗ, cái nôi đất trên tay rơi xuống: “Sư... sư phụ, tuy ta hơi ngốc nhưng xin người đừng đuổi ta đi.”

Lý Hàn Y lắc đầu: “Không phải ta đuổi ngươi đi. Ta muốn bế quan ba ngày, ba ngày tới ngươi xuống núi đi, đừng để ai vào núi.”

Lôi Vô Kiệt từ buồn chuyển vui, gật đầu nói: “Không vội, ta làm bữa sáng cho sư phụ xong rồi sẽ đi.”

Lý Hàn Y không nói gì, chỉ lẳng lặng quay đầu, nhảy lên ngòai trên nóc nhà, nhìn về phương bắc thờ dài: “Giống quá.” Hắn giơ tay ra, bắt lấy một chiếc lá bay qua rồi đặt lên môi thổi. Khúc nhạc lạnh lẽo cô đơn như một bày én lẻ loi bay qua bầu trời, Lôi Vô Kiệt cảm thấy quen quen, đột nhiên nhớ ra ngay trước Tiêu Sắt cũng ngòai trên nóc quán rượu thổi khúc nhạc này. Lôi Vô Kiệt quay sang nhìn theo thân hình của Lý Hàn Y, đột nhiên cảm thấy quen thuộc.

Lý Hàn Y buông chiếc lá xuống, nhẹ nhàng ngâm nga: "Xuân đình nguyệt ngọc, diêu đặng hương lao quang dục vũ. Bộ chuyển hồi

lang, bán lạp mai hoa uyển văn hương. Khinh vân bạc vụ, tổng thị thiếu niên hành nhạc xử. Bất tự thu quang, chích dữ ly nhân chiếu đoạn tràng."

(Dịch nghĩa: Buổi tối mùa xuân trong vườn, trăng đang lên cao. Ánh trăng bạc lấp loáng trên ly rượu đông đưa như điệu nhảy mỹ lệ. Đi qua hành lang uốn khúc, hoa mai hơi rủ xuống tỏa hương thơm.

Làn gió nhẹ thổi tan ướng mù bao phủ ánh trăng xuân, chiếu xuống nơi thiếu niên đang vui chơi. Ánh trăng sáng khác hẳn trời thu rọi xuống người đi xa cô độc, càng tăng vẻ thê lương.)

"Sự phụ." Lôi Vô Kiệt gọi một tiếng.

"Có phải hôm nay còn chưa luyện kiếm không?" Lý Hàn Y đột nhiên quay người.

"Hả?" Lôi Vô Kiệt sửng sốt.

Lý Hàn Y vung nhẹ tay phải, chiếc lá rụng kia đột nhiên làm dấy lên một cơn gió mạnh bay thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Hái hoa phóng lá, vô cùng thần kỳ!

Lôi Vô Kiệt đột nhiên cầm Thính Vũ kiếm bên cạnh, rút mạnh một cái, thế nhưng thân kiếm vẫn không hề lay chuyển. Chứng kiến chiếc lá kia đã đánh tới trước mắt, hắn chỉ có thể lui lại. Nhưng thế đuôi của chiếc lá kia không hề suy giảm, Lôi Vô Kiệt lùi liền bốn bước vẫn cảm nhận được kiếm khí vô thượng trên chiếc lá, bèn quay người chạy xuống chân núi.

"Sự phụ, ba hôm sau gặp lại!" Lôi Vô Kiệt hét lớn.

Lý Hàn Y tháo chiếc khăn che mặt màu xám ra, đột nhiên mỉm cười.

Lôi Vô Kiệt chạy như điên xuống núi, mau mau chóng chóng về trong Tuyết Nguyệt thành. Hắn lên núi đã mấy ngày, thật ra đã rất nhớ Tiêu Sắt và Đường Liên từng ở chung với mình thời gian trước, vào trong thành muốn tìm tới chỗ họ ngay. Hắn nhìn xung quanh một lượt, phát hiện một bóng người quen thuộc.

Màu da tái nhợt, thân hình cao ráo, người mặc áo choàng màu trắng, phía sau viết một chữ ‘cực’ lớn, chính là người giữ các ở tầng thứ mười ba, Lạc Minh Hiên. Bên cạnh hắn là một cô gái gương mặt xinh xắn, vóc dáng yếu đuối, giữa hai hàng mi tràn ngập phong tình, dáng vẻ chỉ mới khoảng hơn hai mươi nhưng Lôi Vô Kiệt lại biết cô là Lạc Hà Tiên Tử - Doãn Lạc Hà, cũng là sư phụ của Lạc Minh Hiên. Bởi vì cô mặc một cái áo choàng màu trắng giống như đúc, chẳng qua chữ ‘cực’ trên đó to hơn một chút.

“Lôi Vô Kiệt?” Lạc Minh Hiên mỉm cười xấu xa với hắn: “Tám trăm lượng nợ ta đâu?”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Cái này...”

“Thua người ta còn không biết xấu hổ đòi tiền? Đừng làm ta mất mặt.” Doãn Lạc Hà bước tới một bước, tuy tức giận mắng mỗ nhưng giọng nói vẫn hiền dịu thánh thót, cô mỉm cười nhìn Lôi Vô Kiệt: “Người là Lôi Vô Kiệt hả, ta là Doãn Lạc Hà.”

“Lạc Hà Tiên Tử, ngưỡng mộ đã lâu.” Lôi Vô Kiệt thấy vậy kinh ngạc, vội vàng ôm quyền đáp lễ.

Doãn Lạc Hà cười khanh khách: “Sao hôm nay lại xuống núi, sự phụ người đâu?”

“Sự phụ nói muốn bé quan, bảo ta mấy hôm tới xuống chân núi đợi, đừng quấy rầy ông ấy.” Lôi Vô Kiệt đáp.

Doãn Lạc Hà gật đầu như đang suy nghĩ gì đó, hạ giọng nói: “Bé quan? Chẳng lẽ lại có bằng hữu cũ tới?”

Lôi Vô Kiệt không nghe rõ, nghi hoặc hỏi lại: “Tiên tử nói gì cơ?”

Doãn Lạc Hà khôi phục tinh thần, mỉm cười lắc đầu: “Không có gì, giờ người định đi đâu?”

Lôi Vô Kiệt hơi nhíu mày: “Ta muốn tìm một bằng hữu của ta, là vị bằng hữu cùng ta vào thành ấy.”

“Tiêu Sắt à?” Lạc Minh Hiên cười khẽ một tiếng.

“Lạc huynh đệ cũng biết hắn à?” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Không riêng gì ta.” Lạc Minh Hiên ngẩng đầu nhìn về phía xa; “Tất cả mọi người trong Tuyết Nguyệt thành đều biết hắn. Sự phụ, người đoán xem hôm nay mất bao lâu mới đến Lạc Hà điện của chúng ta? Ta cược tổn thời gian một khắc.”

Doãn Lạc Hà nghe tới chữ ‘cược’ là hai mắt sáng bừng lên: “Ta cược hiện tại.”

Vừa dứt lời một bóng người đã nhảy qua nóc đại điện nhanh chóng chạy về phía này. Người này mặc áo xanh, gương mặt tuấn tú, chính là Tiêu Sắt!

“Càng ngày càng nhanh.” Lạc Minh Hiên than thở.

“Tiêu Sát!” Lôi Vô Kiệt vội vàng gọi to.

Tiêu Sát nghe vậy sửng sốt, bước chân chậm đi đôi chút, chỉ thấy một thanh trường thương màu ô kim đã đuổi từ sau tới, hắn nghiêng người bỏ trốn nhưng ống tay áo vẫn bị đâm rách một lỗ. Hắn nổi giận nói: “Người biết người làm rách gì không? Là vải Vân Yên đấy! Một ngàn lượng một tấm đấy!”

“Ta mặc kệ nó là cái gì!” Về mặt cô gái kia chẳng buồn để ý, vẫn xuất thương đâm tới.

Tiêu Sát khó khăn lắm mới tránh được, tiếp tục rảo bước chạy trốn với tốc độ nhanh hơn.

“Đạp Vân quả đúng là khinh công đệ nhất thiên hạ. Thiếu niên này không hề có chút nội lực nào nhưng lại có khinh công tầm cỡ cao thủ Tự Tại cảnh.” Doãn Lạc Hà nhìn theo bóng dáng Tiêu Sát, lên tiếng khen ngợi.

Tiêu Sát vừa chạy vội vừa hét lớn: “Lôi Vô Kiệt!”

“Tới đây!” Lôi Vô Kiệt rất ăn ý bước tới đánh một quyền lên trời.

Đây là võ công biểu tượng của hắn, Vô Phương quyền của Lôi môn, quyền chưa tới, khí đã tới.

Lôi Vô Kiệt không mấy ấn tượng về Tự Không Thiên Lạc, ngày đó khi leo Đãng Thiên các, Tự Không Thiên Lạc tự tiện chạy ra khỏi thành, tuy nghe tin chạy về nhưng lại bị Tiêu Sát cuốn lấy. Cuối cùng tuy gặp mặt một lần nhưng lúc đó đông người lại hỗn loạn, hai người đều không báo tên cho nhau. Thế nhưng chỉ Lôi Vô Kiệt không biết Tự Không Thiên Lạc, Tự Không Thiên Lạc tuyệt đối không quên được Lôi Vô Kiệt.

Thương của cô ngừng lại, cô cũng dừng bước, đứng trên nóc nhà nhìn Lôi Vô Kiệt bên dưới, ngạo nghễ nói: “Được. Hôm nay ta thu thập cả hai tên các người.”

“Ngày đó Lôi Vô Kiệt leo các, trên tầng mười sáu nhị thành chủ chỉ dùng một kiếm đã đánh bay hắn, Lôi Vân Hạc ở tầng mười lăm còn gọi sấm sét chín tầng trời, nếu hắn không hạ thủ lưu tình khéo Lôi Vô Kiệt đã chẳng còn mạng sống. Đại sư huynh ở tầng mười bốn lại nương tay, nói trắng ra Lôi Vô Kiệt chỉ xông qua mười ba tầng các. Gặp người thật sự giữ các tầng mười bốn, hắn thắng được không?” Lạc Minh Hiên quay sang nhìn sư phụ.

Hai hàng mi như thiên thần của Doãn Lạc Hà hơi nhíu lại, vung vẩy viên xúc xắc trên tay: “Hay là cược cái nhỉ?”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 48: Tuyệt Thương Sơn, Thương Ngân Nguyệt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tư Không Thiên Lạc đứng trên nóc nhà nâng mũi thương trong tay, nhắm thẳng vào Lôi Vô Kiệt đứng bên dưới.

“Nghe nói người một mình leo lên tầng thứ mười sáu, là thiếu niên cao thủ của liêu mạng?”

“Nghe nói một mình người ép tới mức khiến đệ nhất nhân của Lôi môn năm xưa Lôi Vân Hạc bước lên lại Tiêu Dao Thiên Cảnh, giờ tay gọi sấm sét chín tầng trời, thiếu chút nữa phá hủy Đấng Thiên các?”

“Nghe nói người hỏi Kiếm Tiên một kiếm, kiếm tên ‘Liệt Hỏa Oanh Lôi’ khí thế vô song, ngay Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên cũng phải thi triển một chiêu kiếm ‘Hoa Thần Nguyệt Tịch’, khiến hoa sơn trà bay khắp toàn thành?”

Tư Không Thiên Lạc hỏi liền ba vấn đề, nhưng Lôi Vô Kiệt chỉ gãi đầu gãi tai hỏi: “Vì sao người đánh tam sự đệ của ta?”

Tiêu Sát đứng bên cạnh giờ chân đá một cái lên người Lôi Vô Kiệt: “Cút, thử kêu sự đệ lần nữa xem”

Lôi Vô Kiệt cười xấu hổ, nhìn Tư Không Thiên Lạc trên nóc nhà, đổi lời: “Vì sao ngươi lại đánh Tiêu huynh đệ của ta?”

Tiêu Sát vẫn bất mãn: “Tiêu huynh thì là Tiêu huynh, lấy đâu ra chữ đệ?”

Tư Không Thiên Lạc đột nhiên nhoẻn miệng cười: “Ta không đánh Tiêu huynh đệ của ngươi.”

Nhưng nụ cười lập tức tắt vụt, ánh mắt ngạo nghễ: “Ta đánh ngươi.”

Quần áo của Lôi Vô Kiệt lập tức phình lên, áo đỏ phát phơ, ánh mắt sáng rực, sau lưng mờ hồ hiện lên ảo ảnh đại bàng cánh vàng.

Hỏa Chước thuật - Già Lâu La cảnh.

Chỉ trong nháy mắt, Lôi Vô Kiệt đã cảm nhận được uy thế của cô gái cảm thương này: “Ngươi là ai?”

“Là người đứng ra phải chờ ngươi ở tầng thứ mười bốn.” Tư Không Thiên Lạc nâng cao thanh trường thương, lui lại một bước.

Doãn Lạc Hà và Lạc Minh Hiên nhìn nhau một cái, nhảy từ bên cạnh Lôi Vô Kiệt lùi lại phía sau. Lạc Minh Hiên vẫn mỉm cười không chút ý tốt: “Lôi huynh, trước khi hai ta tái chiến, đừng có chết nhé.”

Lôi Vô Kiệt không có thời gian trả lời, không cần Lạc Minh Hiên nhắc, hắn cũng biết sự kinh khủng của thanh trường thương này, nếu không hắn đã chẳng vận thẳng Hỏa Chước thuật lên cảnh giới cao nhất.

Tư Không Thiên Lạc bước lên trước một bước, cuối cùng cũng phóng thanh trường thương trong tay ra.

Lúc ở trên đường cô đã từng dẫn dắt gió khắp phố, đâm ra một thương cực mạnh phá tan Đạp Vân của Tiêu Sát.

Còn lúc này trường thương của cô lại xé tan bầu trời, mũi thương gầm thét như tiếng kêu của trăm loài chim, lớp vỏ màu ô kim của trường thương bắt đầu bong ra từng mảnh, lộ ra bộ dáng nguyên bản của thanh thương này.

Trắng bạc như tuyết.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên nghĩ tới truyền thuyết hấn từng nghe, khi còn trẻ Thương Tiên cũng cầm một thanh trường thương màu trắng bạc, nghe nói khi múa nó lên như giao long bay lên trời, như rắn bạc khiêu vũ, thanh thương đó tên là Nguyệt Ngân

Tuyết Thương Sơn, thương Ngân Nguyệt.

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng hiểu ra người trước mắt là ai, hấn cũng bước lên trước một bước, đâm mạnh một quyền ra, một luồng khí đỏ rực tạo thành hình vòng tròn bao phủ lấy hấn vào trong, ngăn cản thanh trường thương bên ngoài vòng. Nhưng thế thương không giảm, nhanh chóng xoay tròn bên ngoài vòng khí, muốn xuyên thủng vòng tròn hoàn mỹ đó.

Đại bàng cánh vàng sau lưng Lôi Vô Kiệt đã biến lớn hết cỡ, nhưng cũng lung lay như sắp đổ, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy xuống. Lôi Vô Kiệt cắn chặt răng, gầm lên một tiếng: “Đi!”

Ông tay áo của hấn vung lên, đột nhiên lại đánh ba quyền. Mỗi quyền đều tan rã một tầng thương kinh, sau ba quyền thanh trường

thương xoay tròn, như sắp rơi xuống đất.

Tư Không Thiên Lạc đột nhiên nhảy xuống nắm lấy thanh trường thương. Cô khẽ mỉm cười: “Tốt lắm, đáng lẽ ta nên chờ ngươi.”

“Ngươi tên là gì.” Lôi Vô Kiệt vẫn hỏi.

“Tư Không Thiên Lạc.” Tư Không Thiên Lạc chậm rãi trả lời.

“Được.” Lôi Vô Kiệt gật đầu.

Chỉ một câu đó, Tư Không Thiên Lạc đã cầm trường thương, đâm ra ba nhát, Lôi Vô Kiệt cũng đánh ra sáu quyền.

Doãn Lạc Hà đứng cách đó không xa quan chiến bỗng nhìn sang đệ tử của mình, cười nói: “Sao nào?”

Lạc Minh Hiên suy nghĩ rồi nói: “Ta vẫn đặt Thiên Lạc sư tỷ! Không đúng, vẫn là đặt Lôi Vô Kiệt đi, dù sao hắn cũng là người từng thắng ta.”

Doãn Lạc Hà lại mỉm cười không nói gì.

Lạc Minh Hiên gãi đầu: “Sư phụ, người mua ai thắng?”

Doãn Lạc Hà quay lại đi về điện: “Ta đặt người thắng.”

“Ta?” Lạc Minh Hiên sửng sốt: “Ta đâu có đánh với bọn họ, hơn nữa trước đó ta từng đánh với Lôi Vô Kiệt rồi, ta thua rồi mà.”

“Ta mặc kệ, ngươi là đệ tử của ta, ta chỉ đặt người thắng. Trước đó có thua cũng không sao, chỉ cần ngươi còn chưa chết, trận cược vẫn còn.” Giọng nói của Doãn Lạc Hà mang theo vẻ tùy hứng của thiếu nữ.

Lạc Minh Hiên nhìn bóng lưng sư phụ, đột nhiên thất thần.

Còn lúc này trên đại điện cũng có hai người đang quan sát trận chiến bên dưới. Hai người đều mặc áo đen, trông hết như một cặp thầy trò. Tam thành chủ Tuyết Nguyệt thành Tư Không Trường Phong và đại đệ tử Đường Liên.

“Người thấy ai sẽ thắng?” Tư Không Trường Phong mỉm cười nhìn Đường Liên.

Đường Liên lắc đầu: “Khó mà nói được, nhưng nếu Vô Kiệt không dùng kiếm, chắc chắn sẽ thua.”

“Hắn là đệ tử của Kiếm Tiên, sao lại không dùng kiếm cơ chứ?” Tư Không Trường Phong thản nhiên đáp.

Đường Liên lại hơi nhíu mày, cứ cảm thấy hình như trên người Lôi Vô Kiệt có chỗ nào không đúng.

Bên dưới, sau vài hiệp đấu, Lôi Vô Kiệt đã mệt tới mức mồ hôi đổ ra đầy đầu, bộ áo đỏ trên người đã bị cắt rách vài chỗ. Tiêu Sát nhíu mày: “Còn may cái áo này là tiệm tay mua ven đường, có rách cũng không tiếc. Vô Kiệt, nếu người thắng ta tặng người một chiếc phượng hoàng lửa, giống hết cái trước của người!”

Lôi Vô Kiệt lại không thấy được cổ vũ mấy, tuy rất không muốn thừa nhận nhưng theo tình hình trước mắt, hắn đã dần dần rơi xuống hạ phong. Hắn cười khổ một tiếng: “Người hào phóng như vậy từ bao giờ thế?”

Tiêu Sát vốn gặp chuyện gì cũng không dao động, nhưng mấy hôm nay đã dồn nén không ít uất ức: “Nếu người có thể đánh ngã cô

nàng này, ta cho ngươi tám trăm lượng! Không! Tám ngàn lượng cũng được!”

Tư Không Thiên Lạc cười lạnh một tiếng: “Đánh ngã ta? Ngươi chờ đấy cho ta, hôm nay hai ngươi đừng hòng trốn thoát.” Cô nâng thanh trường thương lên, vung về phía trước, ép Lôi Vô Kiệt lui liền ba bước.

“Ta có một thương, tên Phiên Vân Phúc Vũ.”

Mũi thương gây gió vù vù, Lôi Vô Kiệt lại lui ba bước.

“Còn có một thương, tên Liệt Nguyên Bách Lý.”

Thế thương kéo dài, Lôi Vô Kiệt lại lui sáu bước.

“Lại có một thương, tên Bách Điều Triều Phượng.”

Thân thương lại kêu vang, như trăm loài chim cùng hót, ánh mắt Tư Không Thiên Lạc trở nên sắc bén, từ từ ép sát tới: “Ta từng thấy kiếm của ngươi ở dưới thành, trình độ của ngươi đâu chỉ có vậy, kiếm của ngươi đâu?”

Tuy thanh Sát Phổ kiếm bị cắm trên tường thành Hạ Quan, nhưng ai cũng thấy bên hông Lôi Vô Kiệt treo một thanh trường kiếm khác.

Kiếm tên Thính Vũ.

Ngân Nguyệt thương, Thính Vũ kiếm, Kinh Lôi đao.

Ba món binh khí này đã từng nổi danh trên giang hồ như nhau, bởi vì chúng từng nằm trong tay ba người trẻ tuổi sau này nổi danh khắp thiên hạ.

Thương Tiên - Tư Không Trường Phong, Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, cùng với Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân.

Lúc này Thính Vũ kiếm phảng phát nghe thấy tiếng gọi của bạn cũ, kêu vang trong hộp kiếm, thân kiếm khẽ rung như muốn tự rời vỏ bay ra. Lôi Vô Kiệt chưa từng thấy nó dao động mãnh liệt như vậy. Lúc này hắn đã không còn đường lui, cuối cùng cũng đặt tay lên chuôi kiếm.

Tiếng ngâm đột nhiên biến mất, nhưng chuôi kiếm lại như có tiếng sấm rền vang lên.

Lôi Vô Kiệt thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng ngừng lui về phía sau, con mắt vốn dần ảm đạm lại bừng cháy, hắn xiết mạnh chuôi kiếm.

“Xem kiếm.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 49: Nại Lạc Ngự Giới

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Con người của Tư Không Thiên Lạc đột nhiên co lại, trường thương trong tay đâm tới với khí thế ngàn quân. Nàng có thể cảm nhận được tiếng sấm vang lên mơ hồ ở chuôi kiếm, nàng không biết kiếm này rút ra không biết sẽ có uy thế ra sao, cho nên chỉ có thể dốc toàn lực xuất thương ứng phó.

Nhưng Lôi Vô Kiệt lại không rút ra được! Hắn dùng hết sức lực toàn thân cầm chuôi kiếm nhưng vẫn đờ người ra, chứng kiến bàn tay trống trơn.

Vốn hắn đang rất tự tin, nghĩ rằng lúc này chắc chắn mình sẽ rút được kiếm ra, nào ngờ tuy thân kiếm và vỏ kiếm ngo ngoe như muốn hành động nhưng vẫn không hề có ý định rời khỏi nhau. Lôi Vô Kiệt sửng sốt một giây, sau đó đột nhiên nhảy lên cao. Thanh Ngân Nguyệt cắt đứt vai hắn, máu tươi chảy ròng ròng.

Tư Không Thiên Lạc ngây người, vốn đã chuẩn bị để nghênh chiến với chiêu kiếm cực mạnh, nào ngờ Lôi Vô Kiệt lại đột nhiên thu kiếm. Cô vội vàng thu hồi thế thương, cho nên chỉ cắt đứt bên vai Lôi Vô Kiệt, không xuyên thủng cả vai hắn.

Mọi người quan chiến đều ngây ra như phỗng.

Tư Không Trường Phong trên nóc nhà chỉ mỉm cười, không nói gì.

Đường Liên lại nhíu mày: “Lôi Vô Kiệt, ngươi nghĩ cái gì thế?”

Tiêu Sắt đưa mắt nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, Lôi Vô Kiệt sờ miệng vết thương trên vai, cười khổ lắc đầu nói với Tiêu Sắt.

“Không đánh nổi.” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng nói.

Tư Không Thiên Lạc còn đang ngây ra tại chỗ, không hiểu vì sao Lôi Vô Kiệt lại đột nhiên thu hồi chiêu kiếm kia.

Đúng lúc này Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt không hẹn mà cùng quay người, nhanh chân bỏ chạy!

Một người là truyền nhân của khinh công đệ nhất thiên hạ Đạp Vân, một người không biết được hòa thượng Vô Tâm đã thông kinh mạch nào, xét theo công phu chạy trốn bọn họ không thua kém bất cứ ai. Chỉ trong giây lát đã chạy xa mấy chục bước!

Tư Không Thiên Lạc khôi phục tinh thần, xách trường thương lên đuổi theo: “Hai tên rác rưởi kia, chạy đâu!”

Lôi Vô Kiệt vừa chạy vừa than thở: “Tiêu huynh, rốt cuộc ngươi rước đâu ra cô nàng lợi hại như vậy?”

“Ta rước á?” Tiêu Sắt trợn mắt khinh bỉ: “Ai rảnh rang đi trêu loại con gái như vậy?”

Tư Không Thiên Lạc cách đó không xa nghe thấy câu này, nổi giận mắng: “Loại con gái nào?”

Tiêu Sắt nhảy dựng lên, cao giọng nói: “Chính là cái loại con gái không biết xấu hổ suốt ngày chạy theo đàn ông con trai ấy!”

“Tiêu Sắt, ngươi muốn chết à?” Tư Không Thiên Lạc dừng bước, nâng thanh trường thương lên ném mạnh ra, thế nhưng chưa ném được bao xa đã bị một bàn chân đá văng trên mặt đất.

Bàn chân này từ trên trời giáng xuống, cực kỳ bá đạo đá văng nhát thương uy thế hùng hồn kia!

Đương nhiên cũng vì bản thân thanh thương này do chính hắn truyền lại.

“Ngân Nguyệt thương đã lộ chân thân rồi vẫn không giữ được người ta, đúng là uất ức.” Thương Tiên - Tư Không Trường Phong khẽ giơ tay, thanh trường thương như cảm ứng được, bay lên tay hắn.

Tư Không Thiên Lạc bất mãn bĩu môi: “Ai bảo không giữ được, chiêu vừa rồi chắc chắn giữ bọn họ lại được.”

“Đừng quậy nữa, nhát thương này của con cố ý ném trệch đi. Nói dối trước mặt Thương Tiên, con gái à, con thật đáng yêu.” Tư Không Trường Phong mỉm cười xấu xa.

“Không chỉ hôm nay, bốn ngày vừa rồi hôm nào chẳng ném lệch.” Đường Liên đứng bên cạnh bổ sung.

Tư Không Thiên Lạc lập tức đỏ mặt, bước lên trước một bước đoạt lại Ngân Nguyệt thương, nói với vẻ tức tối: “Được, vậy con ném không trượt cho cha xem! Xem hôm nay con trừng trị hắn ra sao!”

“Hắn?” Tư Không Trường Phong nhướn mày.

“Bọn hần!” Tư Không Thiên Lạc giơ chân đá bay phụ thân mình.

Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát chạy một lèo, rút cuộc phát hiện sau lưng không còn bóng dáng Tư Không Thiên Lạc nữa, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này trên vai Lôi Vô Kiệt đầm đìa máu tươi, Tiêu Sát liếc mắt nhìn một cái bèn nói: “Phải mau mau băng bó lại thôi.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu, đang định xé áo ra, lại phát hiện quần áo của mình đã bị Ngân Nguyệt thương đánh tới mức rách bươm, không còn chỗ nào hoàn chỉnh để xé. Hần nhìn Tiêu Sát một cái, Tiêu Sát lập tức lui lại một bước: “Đây là vải bông vân yên!”

“Đắt lắm à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Không phải... cái này, cái này không thấm máu.” Cuối cùng Tiêu Sát cũng nghĩ ra cách giải thích.

Hai người không còn cách nào, chỉ có thể đi vào một gian nhà gần đó. Tuyết Nguyệt thành vốn như vậy, có lầu các lớn lớn nhỏ nhỏ, cũng có rất nhiều gian nhà nhỏ, đủ loại người cư ngụ trong đó, có người thậm chí không biết võ công, nhưng ai nấy tuyết đối không phải người bình thường.

Hai người đẩy cửa ra, phát hiện bên trong là một khoảng sân tĩnh vắng vẻ, trong sân phủ đầy màu xanh, có một cái bập bênh được dây mây quấn quanh đang lung lay, trên đó không có người ngồi. Trong sân có cái đình nhỏ, trên đó đặt một cây đàn cổ. Tiêu Sát đi tới, vượt nhẹ lên cây đàn: “Rất sạch sẽ, gian nhà này chắc có người ở.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu, cao giọng nói: “Mạo muội tới bái kiến, xin chủ nhân ra gặp mặt.”

Vừa dứt lời, cửa nhà bị đẩy ra, một cô gái dáng vóc mảnh khảnh mặc áo xanh lá bước ra.

Kinh Thi có nói: thủ như nhu đề, phu như ngưng chi, lĩnh như tù tề, xỉ như hồ tê, tần thủ nga mi. Xảo tiểu thiên hề, mỹ mục phán hề.

(Dịch nghĩa: Tay của nàng trắng và mềm như ngọc tranh mới mọc,

Da của nàng trắng như mỡ đông lại,

Cổ của nàng cao mà trắng như hình con mọt gỗ,

Răng của nàng trắng, vuông và sắp nhau đều như hạt bầu.

Trán của nàng vuông mà rộng như trán con tần, và lông mày nhỏ, dài, cong như râu con ngài.

Nàng cười rất khéo, trông rất đẹp ở bên khoé miệng có duyên.

Mắt của nàng đẹp dễ, tròn đen, tròn trắng phân biệt long lanh.

Nguồn bản dịch nghĩa: <https://www.thivien.net/>)

Thơ cổ cũng có nói: Phương bắc có giai nhân. Tuyệt trần nhưng đơn độc. Ngoảnh đầu lại nghiêng thành. Lại ngoảnh đầu nghiêng nước. Lẽ đâu ai không biết, nghiêng thành và nghiêng nước, giai nhân đâu dễ gặp.

(Giai nhân ca - Lý Diên Niên)

Lôi Vô Kiệt không đọc sách nhiều như Tiêu Sắt, nhưng khoảnh khắc đó câu chữ lại hiện lên rõ từng lời một trong đầu hẳn như đèn kéo quân, những khung cảnh vốn tưởng rằng chỉ tồn tại trong sách vở, lúc này lại thật sự hiện lên trước mắt hẳn.

Tiêu Sắt đẩy nhẹ Lôi Vô Kiệt đang đàn ra tại chỗ, Lôi Vô Kiệt ngo ngác quay lại hỏi: “Sao thế?”

“Lôi Vô Kiệt, ngươi muốn chảy hết máu à?” Tiêu Sắt lạnh lùng đáp.

Lôi Vô Kiệt cúi đầu nhìn lại, cảm giác như sắp ngất.

Cô gái áo lục đã đi tới, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lấy ra một chiếc khăn tay, đặt lên bả vai Lôi Vô Kiệt, đôi tay rất thuần thục và tự nhiên, mau chóng băng bó vết thương lại. Lôi Vô Kiệt cúi đầu nhìn cô, hơi thở bỗng như tắc nghẽn, ập a ập úng nói: “Làm... làm phiền rồi. Cái khăn tay này...”

Tiêu Sắt mắt sắc bén lập tức tiếp lời: “Là gấm hoa la. Cái khăn này chắc cũng phải tám mươi lạng.”

Cô gái áo lục nghe vậy chỉ cười khẽ, lắc đầu.

“Cô tên là gì, sao lại ở đây.” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Cô gái áo lục đang định đáp lời lại đột nhiên biến sắc, che miệng lại, ho khẽ vài tiếng.

Lôi Vô Kiệt nhíu mày: “Cô bị bệnh à?”

Cô gái áo lục gật đầu. Lúc này, cách đó không xa lại vang lên tiếng gầm: “Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, các ngươi chạy đâu!”

“Không xong, đuổi đến nơi rồi! Chạy mau!” Tiêu Sắt đi tới kéo Lôi Vô Kiệt, định lôi hắn bỏ chạy.

Cô gái áo lục lại kéo tay Lôi Vô Kiệt, khẽ lắc đầu.

Âm thanh kia đã càng ngày càng gần, Tiêu Sắt nghe thấy tiếng Tư Không Thiên Lạc nhảy xuống ngoài cửa gian nhà, đã sắp bước vào đây.

Cô gái áo xanh chỉ nhẹ nhàng giơ tay, rớt cuộc cũng nói thành lời, giọng nói ôn nhu êm tai, chỉ hai chữ hết sức đơn giản nhưng có thể tôn là tuyệt thế.

“Nại Lạc.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 50: Ra Là Người Quen Tới

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Sau khi cô gái áo lục nói ra hai chữ này, chỉ thấy một làn sương đen nửa trong suốt tỏa ra quanh người Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt. Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt, kinh ngạc nhìn Tiêu Sắt. Tiêu Sắt cau mày, hạ giọng nói: “Bí thuật? Nại Lạc Ngự Giới?”

Nếu nói võ học là chính đạo, đạo pháp là kỳ đạo, như vậy bí thuật nghiêng theo hướng tà đạo. Hòa thượng Vô Tâm của Hàn Sơn tự tu luyện thần thông La Sát đường xen giữa võ đạo và bí thuật, đã được coi là tà môn quý dị. Có rất ít người thật sự tu luyện bí thuật, nghe nói chỉ có Khâm Thiên tự ở Thiên Khải có vài vị thiền sư cùng một ít bí thuật sư lác đác trong dân gian có trình độ cực cao trong phương diện này. Nguyên nhân có hai, một là vì tu luyện bí thuật cần tinh thần lực siêu cường, người thường không có thiên phú như vậy, hai là vì tu luyện bí thuật có phần vi phạm thiên đạo, người tu luyện thường ốm yếu tiều tụy, cuối cùng không thể chết già. Cô gái áo lục này là một trong số mười mấy bí thuật sư trong thiên hạ ư?

Hơn nữa hai chữ cô niệm rõ ràng là Nại Lạc! Tiêu Sắt đã từng nghe thấy từ này, từ miệng một người vô cùng đáng sợ.

Làn sương đen kia bao phủ lấy người bọn họ, lúc này Tư Không Thiên Lạc đã bước một chân vào trong gian nhà, nhưng dường như

cô hoàn toàn không chứng kiến làn khói đen quỷ dị này, chỉ nhìn lướt qua sân một lượt rồi mỉm cười với cô gái áo lục: “Xin chào Diệp tử tử.”

Cô gái áo lục gật đầu đáp: “Thiên Lạc cô nương.”

Tư Không Thiên Lạc vẫn nghi ngờ đi lòng vòng trong sân, thanh trường thương trong tay đúng đưa không an phận. Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau một cái, coi như hiểu biết thêm đôi chút về bí thuật này. Làn khói đen kia tạo ra một tấm bình phong, hai người có thể nhìn thấy mọi việc bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không nhìn thấy người ở trong, cũng không thấy làn khói đen đó. Công phu như vậy quả thật vượt ngoài tưởng tượng của võ học, chẳng trách mọi người e ngại bí thuật sư.

Cuối cùng Tư Không Thiên Lạc đành từ bỏ, không cam lòng nhú mày nói với cô gái áo lục: “Diệp tử tử, nếu tử thấy hai tên tiểu tử thói chạy trốn tới chỗ tử, nhất định phải nói cho ta đấy!”

Cô gái áo lục che miệng cười đáp: “Hai tên tiểu tử thói ra sao?”

Tư Không Thiên Lạc nói với giọng căm tức: “Một tên mặc áo đỏ, một tên mặc áo xanh, đều rách lung tung rồi. Một tên cầm kiếm, một tên đeo gậy bên hông. Trông không giống người tốt!”

Tiêu Sắt vô thức trợn mắt khinh bỉ, Lôi Vô Kiệt lại đặt tay lên chuôi kiếm, muốn thử xem có rút được kiếm ra không.

Cô gái áo lục suy nghĩ rồi lắc đầu: “Chưa từng gặp hai người như vậy, nếu ta gặp chắc chắn sẽ báo cho Thiên Lạc cô nương.”

“Vậy được rồi. Hai ngày tới thời tiết chuyển lạnh, thân thể Diệp tử tử không được tốt, nên nghỉ ngơi trong phòng thôi.” Cuối cùng Tư

Không Thiên Lạc từ bỏ, tung người nhảy ra khỏi gian nhà.

Tiêu Sát và Lôi Vô Kiệt thấy thế đang định chạy khỏi làn khói đen, nhưng lại phát hiện làn khói đó như dính trên người bọn họ, có làm sao cũng không bỏ đi được, trong lòng hơi hoảng sợ. Đúng lúc này, Tư Không Thiên Lạc lại đột nhiên đẩy cửa đi vào, nhưng trong mắt cô vẫn chỉ là cái sân trống rỗng, chính giữa sân là cô gái luôn khiến người ta có cảm giác tĩnh lặng thanh nhã. Cô gái áo lục mỉm cười với Tư Không Thiên Lạc: “Thiên Lạc cô nương làm rơi cái gì à?”

Tư Không Thiên Lạc đi vào, nhặt một cái lục lạc nhỏ trên mặt đất lên: “Vừa nãy làm rơi cái này.” Sau khi nói xong mới đóng cửa đi khỏi.

Lúc này cô gái áo đen mới vung tay lên, làn sương đen từ từ tản mát, cô nhỏ giọng nói: “Nại Lạc Ngự Giới của ta mới chỉ là sơ cảnh, không thể che giấu hết khí tức của các người. Tuy Tư Không Thiên Lạc còn trẻ tuổi nhưng đã nhận được chân truyền của Thương Tiên, cho nên vừa rồi cô ấy đã phát hiện gì đó, quay lại lần nữa rồi mới đi hẳn.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu, ôm quyền: “Đa tạ cô nương. Xin hỏi tôn tính đại danh của cô nương...”

Cô gái áo lục lắc đầu: “Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, đâu có tốn công sức gì. Ta gặp Thiên Lạc cô nương đâu phải một hai lần, cũng quen rồi.”

“Đi thôi.” Tiêu Sát kéo Tiêu Sát, nói với cô gái áo lục: “Đa tạ.”

“Đợi đã...” Tiêu Sát còn định phản kháng nhưng bị Tiêu Sát kéo đi, nhảy ra ngoài. Hắn vội vàng quay đầu lại, phát hiện cô gái áo lục

vẫn đứng yên tại chỗ, gương mặt vẫn mỉm cười nhẹ nhàng.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc cô gái áo lục cũng quay người, đẩy cửa bước vào trong phòng. Cô nhẹ nhàng khép cửa lại, hạ giọng lầm bầm: “Đã lâu lắm rồi.”

Lúc này Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát đã đi qua vài gian nhà, đương nhiên không nghe thấy câu này của cô gái áo lục. Lôi Vô Kiệt tức giận nói: “Sao người lại kéo ta đi?”

“Chắc người muốn hỏi đầu tiên là tôn tính đại danh của cô nương, rồi lại hỏi bao nhiêu cái xuân xanh, cuối cùng hỏi đã có hôn phối gì chưa?” Tiêu Sát cười lạnh: “Thế nhưng cô gái kia lại không trả lời câu hỏi đầu tiên của người, còn nói chuyện như vậy đã xảy ra nhiều lần rồi, không phải cố tình cứu chúng ta. Làm vậy rõ ràng đang thể hiện thái độ vạch rõ giới hạn với chúng ta. Không mau mau chạy đi còn ở lại cựa với cảm cái gì? Mà người muốn gặp lại cô nàng cũng khó gì đâu, nếu Tư Không Thiên Lạc biết cô ấy, vậy người cứ hỏi Đường Liên là biết.”

“Hỏi ta cái gì?” Một giọng nói trầm trầm quen thuộc vang lên, hai người lập tức dừng bước, chỉ thấy phía xa có một người xách theo một bầu rượu đang quay sang mỉm cười nhìn bọn họ.

Lôi Vô Kiệt vui mừng đi tới: “Đại sư huynh.”

“Còn chẳng đánh nổi Tư Không Thiên Lạc, ta chẳng muốn làm sư huynh của người.” Đường Liên mỉm cười, ném bầu rượu trong tay cho Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt vội vàng đón lấy, ngửa đầu uống một ngụm: “Nếu có Sát Phổ kiếm trong tay, ít nhất cũng đánh được ngang tay.”

“Vì sao?” Đường Liên đột nhiên nghiêm mặt nói: “Vì sao không rút kiếm?”

Lôi Vô Kiệt buông bầu rượu xuống, thở dài, xoay thanh trường kiếm một vòng: “Thanh kiếm này.”

Đường Liên nhíu mày: “Thính Vũ?”

“Đúng, sư phụ nói đây là Thính Vũ kiếm do Kiếm Linh trủng rèn ra, là thanh kiếm biết nhận chủ, nếu không có ý chí rút kiếm phân sinh tử không thể rút được nó ra.” Lôi Vô Kiệt nhìn thanh trường kiếm, vừa rồi khi đối mặt với Ngân Nguyệt thương nó còn ngâm nga không ngừng, nhưng giờ lại cực kỳ yên tĩnh.

“Kiếm do Kiếm Linh trủng của Bình Giang đạo Lý gia rèn ra quả thật khác biệt, nghe nói khâu cuối cùng trong rèn kiếm là cắt đứt bàn tay, dùng máu nuôi kiếm. Cho nên thanh kiếm rèn ra được xưng có hồn phách bám trên đó. Nghe nói hai thanh cổ kiếm nổi tiếng nhất Chuyển Phách, Diệt Hồn còn là dùng người nuôi kiếm.” Tiêu Sát chậm rãi nói.

Đường Liên mỉm cười: “Với tư chất của ngươi, rút được kiếm ra chỉ là vấn đề thời gian. Khó khăn lắm mới có cơ hội xuống núi, hay là cùng đi uống một chén.”

Hai mắt Lôi Vô Kiệt sáng bừng lên: “Ta biết một quán rượu không tệ tại Hạ Quan thành.”

Đường Liên hỏi: “Chính là quán rượu mà ngươi uống một chén tăng một tầng cảnh giới?”

“Đúng vậy, quán rượu Đông Quy. Nhưng ta dẫn sư huynh tới đó, sư huynh phải đáp ứng một điều kiện của ta. Ta muốn hỏi một việc.”

Lôi Vô Kiệt nói.

Tiêu Sát huấn luyện một tiếng, không ngờ mới đó thôi Lôi Vô Kiệt đã mê mẩn cô gái áo lục tới mức như vậy.

Nhưng lời tiếp theo của Lôi Vô Kiệt lại khiến hắn kinh ngạc.

“Ta muốn hỏi, giữa Lôi Oanh, Triệu Ngọc Chân, Lý Hàn Y rốt cuộc có chuyện gì?”

Đường Liên ngây ra một chút, gật đầu cười nói: “Đúng vậy, không phải tùy tiện tìm quán trà nào cũng nghe được chuyện về bọn họ.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 51: Đạo Kiếm Vô Song

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Khoảng mười bốn năm trước, trên giang hồ đột nhiên xuất hiện rất nhiều thiếu niên anh tài. Trong đó có năm vị đệ tử mà đại tổng quản Thiên Khải Lý công công phái tới giang hồ, có cả Phong Tuyết Kiếm - Trầm Tĩnh Chu, Tiểu Nho Thánh Mạc Diệc Trần vân vân; còn có cả Triệu Ngọc Chân được xưng là tập hợp cả võ vận và khí vận của núi Thanh Thành trên người, sau này được tôn là Đạo Kiếm Tiên; cùng với ba người đã đẩy Tuyết Nguyệt thành lên tới ngôi chí tôn trong giang hồ gồm Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân, Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, Thương Tiên - Tư Không Trường Phong; kể cả Lôi môn cũng xuất hiện hai thiếu niên cực kỳ nổi tiếng. Một người là đệ tử chi phụ Lôi Oanh tái hiện lại Hỏa Chước thuật thất truyền đã lâu. Một người là thiếu chủ của chi chính Lôi Vân Hạc, không chỉ tu luyện võ công Lôi môn mà còn gặp được một đạo nhân áo vàng thần bí trên Long Hồ sơn, học tập đạo pháp ở chỗ hắn, kết hợp hai thứ, cuối cùng có thể giơ tay gọi sấm sét trên chín tầng trời.

Những anh hùng bá chủ danh chấn một phương trong tương lai này khi còn niên thiếu rất thích đi du lịch khắp nơi, cũng vài lần giao thủ với nhau. Hai vị anh tài của Lôi môn tuy một người sinh ra trong chi chính, một người thuộc chi phụ, nhưng hai bên tính tình tiêu sái, rất hợp ý nhau, cho nên bắt tay nhau cùng phiêu bạt giang hồ, trong

lòng không hề có khúc mắc gì. Sau này hai người chia tay dọc đường, hẹn một năm sau gặp lại ở Lôi môn. Lôi Vân Hạc lên Long Hồ sơn, gặp được một lão đạo sĩ áo vàng tại Đãng Tiên các. Lão đạo sĩ kia há miệng bảo Lôi Vân Hạc bái sư, Lôi Vân Hạc cảm thấy nực cười, đánh liền ba quyền vào lão đạo sĩ kia. Mặc dù ba quyền không có sát khí nhưng cũng chẳng phải hạng phàm, nhưng lão đạo sĩ chịu liền ba quyền lại chỉ rơi mất sợi râu, còn mỉm cười nói mình khinh thường Lôi Vân Hạc. Lôi Vân Hạc lập tức hiểu mình gặp được cao nhân, chẳng hề e ngại lập tức bái sư, đi theo đạo nhân áo vàng bắt đầu tu luyện đạo thuật.

Còn Lôi Oanh lên núi Thanh Thành. Triệu Ngọc Chân là người thành danh sớm nhất trong số những người cùng lứa, hấn sinh ra trong thôn xóm dưới núi Thanh Thành, khi sinh ra có một luồng hào quang chiếu vào trong nhà. Cha mẹ hấn không biết đây là phúc hay là họa, chỉ thấy toàn bộ sáu vị thiên sư trên núi Thanh Thành đều đồng loạt xuống núi. Khi bọn họ chạy tới, mẫu thân vừa ôm Triệu Ngọc Chân vào trong ngực, đứa trẻ này không khóc cũng không ngừng thở. Người bình thường đều biết, khi trẻ con mới sinh, nếu không khóc quá nửa là đã chết. Nhưng đứa nhỏ này vẻ mặt lạnh nhạt, giữa hàng mi như có ánh cầu vồng ẩn hiện. Mẫu thân của Triệu Ngọc Chân thấy sáu vị thiên sư đến, hết sức kinh ngạc, còn tưởng con trai mình chắc là yêu ma chuyển thế mới khiến những nhân vật thần tiên này tới đây. Nhưng Lữ Tố Chân chường giáo núi Thanh Thành tuổi đã hơn thất tuần, dáng vẻ tiên phong đạo cốt lại bật khóc, ôm lấy đứa trẻ mãi vẫn không cất tiếng khóc trong lòng người phụ nữ trước mặt, thở dài: “Núi Thanh Thành khổ sở chờ đợi cả trăm năm, cuối cùng cũng đợi được viên ngọc này.” Bèn đặt tên cho đứa trẻ là Triệu Ngọc Chân, được sáu vị thiên sư mang về núi Thanh Thành nuôi nấng, cũng là đệ tử đầu tiên của núi Thanh Thành đồng thời tu luyện cả đạo pháp Đại Long Tượng khí và kiếm

pháp Vô Lượng Kiếm tông. Hấn cũng không phụ hai hàng nước mắt duy nhất trong cuộc đời chưởng giáo chân nhân Lữ Tố Chân, mười sáu tuổi đã trở thành một trong số các thiên sư của núi Thanh Thành. Lôi Oanh lên núi là muốn tỉ thí với Triệu Ngọc Chân. Nhưng rất không may, khi hấn lên núi, Triệu Ngọc Chân đang đọ kiếm với người khác.

Khi đó nhị đệ tử của Tuyết Nguyệt thành Lý Hàn Y vừa nhận được danh kiếm Thiết Mã Băng Hà cũng lên núi luận bàn cùng Triệu Ngọc Chân.

Kết quả của trận chiến đó là hòa, đạo kiếm của Triệu Ngọc Chân vừa xuất hiện đã kinh động khiến toàn bộ núi Thanh Thành chim bay cá nhảy, khi Lôi Oanh lên núi vừa vặn thấy gà rừng, khỉ, báo đốm, thậm chí cả gấu, măng xà đang ngủ đông cũng bỏ chạy như điên. Tuy kiếm không nhắm vào chúng nhưng bản năng của chúng lại cảm nhận được nguy hiểm. Lôi Oanh đi tiếp lên trên nhưng lại phát hiện tuy đang là mùa xuân nhưng trong gió như ẩn chứa sương tuyết. Đó là vì Chỉ Thủy kiếm pháp của Lý Hàn Y đã luyện tới tầng thứ hai, phối hợp với Thiết Mã Băng Hà đã có thể ngưng thủy thành băng.

Khi Lôi Oanh lên tới đỉnh núi, kiếm gỗ đào trong tay Triệu Ngọc Chân đang bay lượn giữa không trung, đột nhiên hóa thành ngàn vạn thanh trút xuống đầu Lý Hàn Y. Còn Lý Hàn Y cũng dùng một kiếm kêu gọi hoa đào khắp núi, phá tan ngàn vạn thanh kiếm gỗ đào kia. Hai người đều thu kiếm, không nói ai thắng.

Lôi Oanh lập tức quay người xuống núi. Với tu vi lúc đó của hấn vốn không phải đối thủ của Triệu Ngọc Chân và Lý Hàn Y, nhưng chấn động trong lòng hấn không phải chênh lệch về mặt võ học mà là vẻ đẹp tuyệt diệu khi hai người xuất kiếm. Hấn lập tức trở về Lôi

môn, nhốt mình trong nhà, khổ sở suy nghĩ suốt ba ngày ba đêm. Trong lúc các trưởng bối Lôi môn đang khó hiểu, rốt cuộc Lôi Oanh cũng mở cửa, việc đầu tiên hắn làm là rèn một thanh kiếm.

Hắn kết hợp thanh kiếm này với thuốc nổ của Lôi môn, đặt tên là ‘Sát Phổ kiếm’. Nhưng hành động này đã vi phạm tổ huấn, các trưởng lão mở hội nghị thâu đêm vài lần, muốn ngăn cản Lôi Oanh. Còn lúc này Lôi Vân Hạc đã trở về, thấy lúc này Lôi Oanh đã trầm mê với kiếm, bèn hỏi: “Vì sao đột nhiên lại tập kiếm.”

Lôi Oanh đáp: “Bởi từng thấy vẻ đẹp của một chiêu kiếm.”

Lôi Vân Hạc quay đầu cưỡi hạc bay đi, không tìm được Lý Hàn Y vân du tứ hải không chút hành tung, Lôi Vân Hạc bèn trực tiếp lên núi Thanh Thành tìm Triệu Ngọc Chân cả đời không xuống núi kia. Khác với Lôi Oanh cung kính lên núi bái kiến, Lôi Vân Hạc nói thẳng là tới phá núi, khi cưỡi hạc lên núi còn hét lớn: “Triệu Ngọc Chân, ngươi rút ra đây cho ta!” Kết quả khiến hơn trăm đạo sĩ chặn đường, hắn dùng một chỉ phá mở một con đường lên núi. Lại dùng hai chỉ lật tung nóc Càn Khôn điện, thấy Triệu Ngọc Chân đang bế quan luyện kiếm.

“Ta có một huynh đệ thấy kiếm của ngươi, nói võ học trên đời này đẹp nhất là kiếm. Ta cũng muốn xem thử.” Lôi Vân Hạc giơ ba ngón tay về phía chân nhân trẻ tuổi đang nhắm mắt.

Nếu chỉ là Triệu Ngọc Chân khi Lôi Oanh chứng kiến chưa chắc đã đánh thắng được Lôi Vân Hạc, nhưng lúc này Triệu Ngọc Chân đang bế quan, Lôi Vân Hạc dùng hai chỉ lật tung nóc Càn Khôn điện, khoảnh khắc đó Triệu Ngọc Chân bị ép xuất quan suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, nhưng công lực lại đáng sợ hơn ngày thường nhiều. Hai người đại chiến một hồi, Triệu Ngọc Chân xuất kiếm chém đứt một

cánh tay Lôi Vân Hạc, bản thân cũng phun ra một ngụm máu đen, chân khí tiết ra như điên. Lúc này đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân đột nhiên trình diện, cùng chưởng giáo chân nhân Lữ Tổ Chân hợp lực ngăn chặn Triệu Ngọc Chân đã nhập ma, mang Lôi Vân Hạc đã trọng thương đi.

Từ đó trở đi Lôi Vân Hạc biến mất trên giang hồ. Còn Lôi Oanh mang theo một thanh Sát Phổ kiếm đã đại thành lại bước ra khỏi Lôi môn. Lúc này hấn vẫn lên núi Thanh Thành, nhưng Triệu Ngọc Chân sau khi nhập ma đại thương nguyên khí, đang dưỡng thương. Khi Lôi Oanh bước lên núi Thanh Thành, người đứng trên đỉnh núi nghênh tiếp hấn chính là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.

Không ai biết kết quả cuối cùng, chỉ biết Lôi Oanh xuống núi không chút tổn thương, còn Lý Hàn Y vẫn được tôn là chưa một lần bại. Lôi Oanh về Lôi môn, mười mấy năm qua chưa từng bước ra khỏi Lôi môn nửa bước.

“Người không biết trận tỷ thí đó diễn ra như thế nào à?” Lôi Vô Kiệt vội vàng la lên.

Đường Liên uống một ngụm rượu, nói đầy ẩn ý: “Đúng, ta không biết. Bởi vì kẻ tới đây sư phụ say mất rồi. Người có thể trực tiếp tới hỏi nhị sư tôn.”

“Ai mà dám.” Lôi Vô Kiệt gãi đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi. Ta tới Tuyết Nguyệt thành cũng mấy ngày rồi, sao chưa từng gặp đại thành chủ Bách Lý Đông Quân.”

Đường Liên mỉm cười lắc đầu; “Không, người gặp rồi.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 52: Tửu Tiên Tiêu Dao

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Vô Kiệt sửng sốt: “Ta gặp rồi? Sao ta không nhớ?” Hắn nhìn sang phía Tiêu Sắt nhưng lại phát hiện Tiêu Sắt vẫn ôm vẻ mặt thản nhiên uống rượu, dường như không hề ngạc nhiên gì trước chuyện này. Lôi Vô Kiệt không nhịn được bèn hỏi: “Tiêu Sắt? Ta từng gặp thật à?”

Tiêu Sắt gật đầu: “Người không chỉ gặp vị Tửu Tiên trong truyền thuyết này rồi, người còn uống Tang Lạc, Tân Phong, Thù Du, Tùng Lao, Trường An, Đồ Tô, Nguyên Chính, Quế Hoa, Đỗ Khang, Tùng Hoa, Thanh Văn, Bàn Nhược tổng cộng mười hai chung rượu cùng với một bình Phong Hoa Tuyệt Nguyệt.”

Lôi Vô Kiệt kinh hãi nhảy dựng lên từ chỗ ngồi: “Là hắn?”

Đường Liên mỉm cười: “Thật ra từ khi người nói mình uống một bình Phong Hoa Tuyệt Nguyệt, cảnh giới lập tức tăng thêm vài tầng, ta đã đoán người đó là sư phụ. Nhưng mãi đến hôm nay uống mấy bình rượu này mới dám xác nhận, nhưng sư phụ...” Đường Liên quay đầu nhìn tiểu nhị ngồi bên quầy, mỉm cười lười biếng.

“Đại thành chủ đã rời thành đi rồi, nói là đi tìm một loại thuốc dẫn rượu cuối cùng, để ủ Mạnh Bà Thang.” Tiểu nhị nói.

“Không biết kiếp sau nàng là ai, uống canh quên hết chuyện ba đời. Trên đời này thật sự có thứ rượu như Mạnh Bà Thang ư?” Đường Liên thì thào nói.

“Năm xưa đại thành chủ một tay cầm đao một tay cầm kiếm, dùng đao kiếm trên tay tung hoành khắp giang hồ nhưng lại không được đưa tên vào Đao Tiên, Kiếm Tiên mà được xưng là Tửu Tiên. Còn cố ý tới Điều Lô Tiểu Trúc ở Thiên Khải thành, dùng bẫy chung rượu Tinh Dạ đánh bại Thu Bạch Lộ nổi danh thiên hạ. Rượu mà người như vậy muốn ủ, cuối cùng sẽ ủ được thôi.” Tiểu nhị nói.

Đường Liên đi ra cửa, nhìn về xa xăm thở dài: “Mấy năm nay luôn cảm thấy sự phụ thật tiêu sái nhưng có lúc lại tâm sự nặng nề. Tên đệ tử ta đây lại chẳng giúp được gì cho ông ấy.”

Lôi Vô Kiệt cũng bước tới vỗ vai Đường Liên: “Yên tâm đi, Bách Lý thành chủ là người ra sao? Cho dù không phải thiên hạ đệ nhất thì cũng gần thế.”

Đường Liên cười khổ: “Có một số thứ không phải chỉ suy xét bằng võ công được.”

“Đại sư huynh, hôm nay người có tâm sự à.” Lôi Vô Kiệt nhìn vào mắt Đường Liên, như đang suy tư.

Đường Liên xách một bầu rượu, nhảy lên trên mái hiên: “Ta sinh ra trong chi chính của Đường môn, là đệ tử của trưởng lão Đường môn Đường Liên Nguyệt. Vốn tưởng sẽ sinh tại Đường môn, chết tại Đường môn, thế nhưng đột nhiên bị đưa tới Tuyết Nguyệt thành, còn bái Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân nổi danh thiên hạ làm sư phụ. Bọn họ nói với ta, phải ở đây đợi một người. Nhưng ta đã đợi sáu năm rồi.”

“Người nhớ Đường môn à?” Tiêu Sắt cũng bước ra cửa.

“Không.” Đường Liên lắc đầu: “So với Đường môn, ta thích Tuyết Nguyệt thành hơn. Nhưng ta muốn biết lý do sống của mình.”

Tiêu Sắt cười lạnh: “Người của Đường môn luôn như vậy. Từ khi sinh ra đã bị giao phó quá nhiều sứ mệnh, cho nên mỗi người đều sống quá mệt mỏi. Chuyện của Bách Lý Đông Quân người cũng lo, sứ mệnh của Đường môn người cũng chẳng thể quên. Nhưng thế gian này có bao người như vậy, cuộc sống mỗi ngày chẳng qua là để mình tiếp tục sống, lấy đâu ra nhiều việc cần nghĩ như vậy?”

Đường Liên nhấp một ngụm rượu, hỏi ngược lại: “Thế thì sao người ở lại Tuyết Nguyệt thành, vì tám trăm lượng kia thật à?”

Tiêu Sắt nhảy dựng lên, ngồi bên cạnh Đường Liên: “Ta đã nói bao lần rồi, là tám trăm vạn lượng.”

“Nếu thật sự có nhiều tiền như vậy, người định làm gì?” Đường Liên mặc kệ Tiêu Sắt nói thật hay nói dối, hỏi theo.

“Chiêu binh mãi mã, đập vỡ Thiên Khải thành!” Tiêu Sắt đoạt lấy rượu trong tay Đường Liên uống một hơi cạn sạch, ném bầu rượu về phía Lôi Vô Kiệt ở dưới lầu.

Lôi Vô Kiệt giơ tay bắt lấy bầu rượu kia, cười nói: “Vậy ta đi cùng người.”

“Đi theo ta làm gì?” Tiêu Sắt nhíu mày.

“Người đi theo ta tới Tuyết Nguyệt thành, ta sẽ theo người tới Thiên Khải thành!” Lôi Vô Kiệt trả lời rất nghiêm túc.

Tiêu Sát cười: “Được!”

Đường Liên do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Người thật sự không phải người ta đang đợi?”

Tiêu Sát trừng mắt với hắn: “Ai muốn một đại lão gia như người chờ!”

Đường Liên căm giận: “Người dám trừng mắt với đại sư huynh? Ta đánh người phát khóc bây giờ?”

Tiêu Sát chẳng hề sợ hãi: “Người chỉ biết đánh một người không có võ công à? Có dám đọ cái khác không?”

“Đọ thì đọ? Ta sợ người chặc? Đạp Vân thì ghê gớm lắm à? Người nghe tới Nhất Túy Thiên Lý mà Tửu Tiên sáng tạo ra chưa? Có dám thử không?” Đường Liên tưởng Tiêu Sát định đọ khinh công, vẻ mặt khinh thường cười đáp.

Nhưng Tiêu Sát lại đột nhiên vỗ mái hiên: “Ai nói muốn đọ khinh công, chúng ta đọ rượu! Tiểu nhị, đưa rượu lên!”

Tiểu nhị vẻ mặt lười nhác kia đã cầm theo một vò rượu xuất hiện sau lưng hai người, hắn mở nắp bình, hương rượu tỏa khắp bốn phương.

“Đây là rượu gì?” Tiêu Sát ngửi một chút, không khỏi vui mừng.

Hai mắt Đường Liên cũng tỏa sáng: “Là một trong bảy bình rượu Tinh Dạ mà sư phụ đã ủ, Khai Dương!”

Hai người lập tức cầm chén ngồi xuống đọ rượu. Thật hiếm khi Lô Vô Kiệt không tham gia náo nhiệt, đi tới một gốc cây ven đường

hái một chiếc lá, đặt lên môi thổi.

Giai điệu miên man mà âm sắc lạnh lẽo, chính là khúc nhạc Lý Hàn Y và Tiêu Sắt đã từng thổi.

Tiêu Sắt ngây người, bông chèn rượu trong tay xuống, nhẹ giọng thì thầm: "Xuân đình nguyệt ngọc, diêu đặng hương lao quang dục vũ.

Bộ chuyển hồi lang, bán lạc mai hoa uyển văn hương. Kinh vân bạc vụ, tổng thị thiếu niên hành nhạc xử. Bất tự thu quang, chích dữ ly nhân chiếu đoạn tràng." Tiếp đó thân hình từ từ đổ ra sau, hai mắt nhắm lại, đã say tới mê man.

Lôi Vô Kiệt ném chiếc lá đi, tung người nhảy lên nóc nhà cười nói: "Xem ra đại sư huynh thắng rồi?"

Nhưng Đường Liên không lên tiếng.

Lôi Vô Kiệt đi tới nghiêng người thăm dò, cuối cùng lại nghe thấy tiếng ngáy nhẹ nhàng, nhìn kỹ lại mới phát hiện Đường Liên đã ngồi đó ngủ thiếp đi từ lúc nào.

"Đại sư huynh giỏi thật, say cũng không chịu nằm xuống." Lôi Vô Kiệt tán thưởng, thế nhưng trong lòng lại hơi thất vọng. "Lại quên hỏi hấn lai lịch của cô gái áo lục rồi."

Đang lúc Lôi Vô Kiệt cực kỳ hối hận, đột nhiên sau lưng nổi lên một cơn gió mạnh. Hấn lập tức quay đầu lại, chỉ thấy một bóng đen lướt qua trước mắt, tung người nhảy vài lần đã tới trên nóc nhà phía xa.

Có người muốn nhân ban đêm xông vào Tuyết Nguyệt thành?

Lôi Vô Kiệt cau mày, phát hiện bên dưới cũng có vài bóng đen đang nhanh chóng hành động. Hắn hiểu đây chính là Mạng Nhện của Tuyết Nguyệt thành. Mạng Nhện rải rác khắp các góc ngách, bất luận là ai bước vào thành Hạ Quan, tên là gì, lai lịch ra sao, bọn họ đều nắm giữ rõ ràng. Nhưng đại đa số thời điểm bọn họ chỉ quan sát chứ không ra tay. Cũng như lần trước Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng của núi Thanh Thành, tuy hành tung bị nắm giữ nhưng Mạng Nhện lại không hiện thân. Lúc này bọn họ xuất quan chứng tỏ vị bên trên chắc chắn là khách không mời mà tới. Tuy mình cũng từng là khách không mời mà tới, nhưng ít nhất cũng tới giữa ban ngày ban mặt, tới quang minh lỗi lạc, huống chi giờ mình đã là môn nhân của Tuyết Nguyệt thành, theo lý lúc này cũng nên ra tay.

Lôi Vô Kiệt lập tức suy nghĩ một chút rồi vội vàng tung người đuổi theo. Nhưng tốc độ của người nọ quả thật rất nhanh, với khinh công của Lôi Vô Kiệt cũng chỉ có thể miễn cưỡng không bị bỏ xa. Mạng Nhện bên dưới không hổ là cao thủ truy tung của Tuyết Nguyệt thành, đã sắp đuổi kịp. Nhưng sau khi đuổi được ba dặm Lôi Vô Kiệt lại phát hiện những Mạng Nhện vốn đang bám sát lại đột nhiên bỏ đi. Trong lòng hắn thầm buồn bực, chẳng lẽ những người này thấy ta đuổi theo nên để cái chuyện khổ cực này lại cho ta? Nhưng khi nhìn kỹ lại, cuối cùng hắn cũng hiểu.

Hướng người này đi tới không phải Tuyết Nguyệt thành, mà là...

Thương Sơn.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 53: Nhất Kiếm Đoạn Thủy, Thiên Giang Tuyệt Lưu

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyệt lưu

(Một kiếm rẽ nước, ngàn sông ngừng chảy)

Trên Thương Sơn, lúc này chỉ có một người.

Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.

Lôi Vô Kiệt thầm kinh hãi, vội vận chân khí rảo bước nhanh hơn.

Trong đêm đen, nam tử đeo khăn che mặt màu đen dừng bước, trên ngực hắn có vẽ hình một con nhện màu đỏ sậm chứng minh thân phận của hắn - Mạng Nhện của Tuyệt Nguyệt thành.

Một nam tử khác mặc trang phục giống vậy chạy tới bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói: “Có cần báo cáo với tam thành chủ không?”

Nam tử lắc đầu: “Không cần, hắn đi tiếp về phía trước là tới Thương Sơn. Nơi đó có nhị thành chủ.”

“Nhưng hiện giờ Lôi Vô Kiệt cũng đi theo, liệu có nguy hiểm gì không?” Một người khác hỏi.

Nam tử kia hơi nhú mào: “Không đâu. Người này tới là vì nhĩ thành chủ, sẽ không gây chuyện đâu. Hấn sẽ không giết Lôi Vô Kiệt.”

“Người vừa đến đúng là...?” Một người khác cả kinh.

Nam tử kia gật đầu: “Đúng vậy. Đây đã là lần thứ tư tới bá kiến.”

Lôi Vô Kiệt đã đuổi tới mức mồ hôi chảy đầy đầu, rất nhiều lần hấn cho rằng mình đuổi theo được, người nọ lại tăng tốc, vẫn giữ khoảng cách nhất định với hấn. Khi người nọ đi thẳng tới chân núi Thương Sơn mới dừng bước, quay đầu lại liếc nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, giọng nói trầm trầm uy nghiêm: “Người là ai?”

Lôi Vô Kiệt sửng sốt, có lẽ cũng không ngờ vị khách không mời mà tới này lại lên tiếng hỏi trước, không khỏi cảm thấy nực cười: “Ta còn chưa hỏi người là ai đấy?”

“Ta có thể nói tên của ta, nhưng người có dám hỏi không?” Trong bóng đêm, đôi mắt người nọ đột nhiên lóe sáng, Lôi Vô Kiệt cảm thấy bả vai đau nhức, cúi đầu nhìn xuống lại phát hiện máu tươi đã nhuộm đỏ nơi đó.

“Đây là? Kiêu Đồng kiếm?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, nhớ tới kiếm thuật kỳ lạ trong truyền thuyết này. Không mấy ai biết loại kiếm thuật này, nhưng mỗi người đều nổi danh khắp một phương.

“Mau tránh đường.” Người nọ trầm giọng nói, đầy uy nghiêm.

Lôi Vô Kiệt lại lắc đầu: “Sư phụ đang bế quan, mấy hôm nay người không muốn có ai tới quấy rầy. Nếu người thật sự muốn bá kiến, cứ chờ hai ngày nữa. Sau hai ngày, người lên núi, ta không ngăn cản người.”

“Hả?” Người nọ cười, con mắt lại sáng lên, nhưng lúc này Lôi Vô Kiệt đã học khôn, lập tức nghiêng người né tránh. Người nọ lại chẳng giận chỉ nói: “Người là đệ tử của Lý Hàn Y? Lý Hàn Y nhận đệ tử? Người tên là gì?”

“Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt lớn tiếng đáp.

“Lôi Vô Kiệt.” Người nọ suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta từng nghe tên của người.”

Lôi Vô Kiệt vui mừng, không ngờ mình không chỉ có tiếng trong Tuyệt Nguyệt thành mà còn nổi danh bên ngoài như vậy.

“Ta cũng có một đệ tử, trí nhớ của nó không được tốt, nhưng nó lại nhớ rất rõ tên của người.” Người nọ bước lên trước một bước. “Nhưng giờ ta đang cần gặp Lý Hàn Y gấp, không có thời gian dây dưa với người. Tránh ra đi, ta không hại người.”

Lôi Vô Kiệt vẫn cố chấp lắc đầu: “Sự phụ bảo ta ba ngày này không cho ai khác quấy rầy người. Tuy ta vô dụng nhưng không đến mức để người đi qua như vậy được.”

“Vớ vẩn.” Người nọ cười lạnh một tiếng, lắc người một cái đã lao tới sau lưng Lôi Vô Kiệt: “Người ngăn được ta chắc?”

Lôi Vô Kiệt vội vàng quay người, vận Hỏa Chước thuật, xuất quyền đánh ra.

“Lôi môn Hỏa Chước thuật, Cách Không Vô Song quyền. Đến hay lắm.” Người kia vung nhẹ ống tay áo, hấp thu toàn bộ luồng quyền kinh kia. “Còn gì lợi hại hơn không?”

Lôi Vô Kiệt hiểu người trước mắt có võ công cao tới mức không thể ước lượng nổi, không dám giấu diếm gì nữa, chỉ trong nháy mắt đã dùng hết mọi công phu của mình. Mấy ngày nay ngoại trừ hàng ngày tu luyện thuật rút kiếm ra, hắn còn ngoan ngoãn đánh bài La Hán Phục Ma quyền kia, đã có chút hiệu quả. Bởi vì hắn phát hiện, khi mình nhắm mắt trầm tư không ngờ có thể chậm rãi chứng kiến bản tướng La Hán trong lòng. Có lúc vung quyền đã không cần phải suy nghĩ, thuận theo bản tướng trong lòng là có thể thi triển như nước chảy mây trôi.

“La Hán quyền?” Người nọ hơi cau mày.

“Là La Hán Phục Ma thần thông!” Lôi Vô Kiệt hét lớn một tiếng, xuất quyền đánh ra, làm dấy lên một cơn cuồng phong.

Người nọ lui lại, nhảy lên đỉnh một gốc cây, cúi đầu nhìn về phía Lôi Vô Kiệt: “Được, xứng với hai chữ thần thông.”

Lôi Vô Kiệt vận hết chân khí toàn thân lên song quyền, áo đồ tung bay.

“Ta xuất một chiêu kiếm vì ngươi.” Người nọ chậm rãi rút kiếm trong tay, phía mũi kiếm đã gãy.

“Mũi kiếm của ta do sự phụ ngươi đánh gãy.” Người nọ chậm rãi nói.

“Nó tên là Đoạn Thủy, nhưng không phải vì nó là một thanh kiếm gãy, mà vì tám chữ.” Người nọ nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm.

“Nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyệt lưu.” Người nọ đột nhiên cúi đầu, giọng điệu vẫn vô cùng uy nghiêm.

“Người vừa hỏi tên của ta, hiện giờ chắc người đã biết tên của ta là gì.”

Lôi Vô Kiệt không nói gì nhưng thân thể lại khẽ run rẩy. ‘Nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyệt lưu’, tám chữ này bất cứ ai trên giang hồ đều đã nghe. Người phía sau tám chữ đó tuy không đứng trong năm vị Kiếm Tiên nhưng vẫn là chủ của một trong thiên hạ tứ thành.

Thiên Hạ Vô Song thành, thành chủ Tống Yến Hồi.

Có rất nhiều truyền thuyết liên quan tới Tống Yến Hồi, có người nói nguồn gốc cái tên của hắn là vì khi còn trẻ từng chém một kiếm lên bầu trời, chiêu kiếm kia đẹp tới mức khiến chim én quay đầu bay về, kiếm khí sót lại quanh quẩn giữa không trung. Đáng tiếc là khi hắn ra đời Vô Song thành đã không còn uy thế năm xưa. Mặc dù dưới sự nỗ lực của hắn, Vô Song thành vẫn là một trong thiên hạ tứ thành, nhưng so với Tuyết Nguyệt thành nhất môn tam kiệt vẫn kém hơn một quãng. Sau đó hắn lại thử kiếm với Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y ba lần, lần nào cũng kết thúc bằng thất bại cho nên không được xếp vào hàng ngũ kiếm tiên. Nhưng có lần sông Thương Lan có nước lũ bùng phát, theo truyền thuyết khi đê vỡ Tống Yến Hồi xuất một kiếm, cứng rắn ngăn chặn nước lũ trong thời gian nửa khắc, cứu được hơn ngàn người dân gặp nạn, mới có câu nói ‘nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyệt lưu’. Tiên sư bọn ăn cắp truyện.

Nghe nói Tống Yến Hồi thích luyện kiếm bên bờ sông, mọi kiếm thuật đều dùng chữ ‘thủy’ đặt tên.

“Chiêu kiếm này tên là Vạn Thủy Thiên Sơn.” Tống Yến Hồi nâng cao thanh kiếm, đột nhiên bổ mạnh xuống.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy kiếm khí dâng trào mênh mông như nước thủy triều lên, từng tầng nối tiếp nhau đập thẳng về phía mình. Hấn vội vàng vận hết chân khí toàn thân, vung quyền đánh tới.

Chỉ giây lát sau, hai bóng người giao nhau.

Lôi Vô Kiệt quỳ rạp xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Tống Yến Hồi vẫn đứng đó, thân kiếm vẫn còn trong vỏ, hấn thở dài: “Ta nghĩ sai rồi, người không xứng để ta xuất kiếm này.” Hấn quay người, chậm rãi đi về phía trước, khi đi ngang qua Lôi Vô Kiệt, một thanh kiếm đột nhiên ngăn trước mặt hấn.

“Thính Vũ?” Tống Yến Hồi nhẹ giọng nói.

“Ta đã nói rồi, sự phụ lệnh cho ta không để ai quấy rầy người. Ta còn chưa chết, người không thể đi qua.” Lôi Vô Kiệt đứng dậy lau vết máu nơi khóe miệng, giơ tay đặt lên chuôi kiếm.

Trên chuôi kiếm, tiếng sấm vang lên.

Lôi Vô Kiệt chậm rãi rút thanh kiếm này ra, chỉ trong phút chốc, gió núi gầm thét, hoa lá bay lượn.

“Ta cũng có một chiêu kiếm, kiếm tên Nguyệt Tịch Hoa Thần.”

“Kiếm Tiên - Lý Hàn Y truyền thụ!”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 54: Nguyệt Tịch Hoa Thần

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Ngày đó Kiếm Tiên Lý Hàn Y thi triển Nguyệt Tịch Hoa Thần tại Đãng Thiên các, khiến cho hoa sơn trà bay khắp thành, có thể nói là chiêu kiếm tuyệt thế.

Hôm nay đệ tử Lôi Vô Kiệt cũng dùng chiêu kiếm Nguyệt Tịch Hoa Thần kia nhưng lại không thấy hoa rơi cũng chẳng thấy lá rụng, chỉ có một vầng trăng rất sáng!

Thanh Thính Vũ kiếm mang theo ánh trăng này chém về phía Tống Yến Hồi, khiến toàn bộ con vừa rục rở vừa lạnh lẽo!

Tống Yến Hồi mỉm cười gật đầu khen: “Đẹp lắm, là kiếm của kiếm tiên.”

“Ta thu hồi lời vừa nói, người thật sự có tư cách tiếp một kiếm của ta.”

“Vậy ta ban người phần sau của chiêu kiếm, Vạn Thủy Thiên Sơn!”

Tống Yến Hồi lại rút thanh Đoạn Thủy trong tay ra, kiếm khí chỉ đưa ra một nửa lại tuôn trào mãnh liệt, không ngờ lại mạnh mẽ xé

tan ánh trăng kia. Lôi Vô Kiệt cắn chặt răng, vẫn không ngăn nổi kiếm khí hùng hồn đánh tới, cảm thấy Thính Vũ kiếm như sắp rời tay.

“Nhưng chỉ một chiêu kiếm mà thôi.” Tống Yến Hồi hờ hững thu hồi Đoạn Thủy kiếm, nói.

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu lên, Thính Vũ kiếm đã rời tay.

Vì bị người khác cầm.

Người nọ đập trên lá cây lao tới, một tay cầm Thính Vũ kiếm, một tay đỡ lấy Lôi Vô Kiệt sắp ngã. Trường bào trắng toát, khăn xám che mặt, tay cầm danh kiếm Thiết Mã Băng Hà.

“Sư phụ.” Lôi Vô Kiệt thều thào gọi.

“Hay cho câu Kiếm Tiên truyền thụ, Nguyệt Tịch Hoa Thần, ta có dạy người kiếm thuật kém cỏi thế không? Nếu chuyện này bị truyền ra, sau này thể diện của sư phụ người trên giang hồ đều mất hết rồi!” Tuy ngoài miệng Lý Hàn Y trách cứ nhưng giọng điệu lại hết sức bình tĩnh.

“Sư phụ, ta rút được Thính Vũ kiếm rồi.” Lôi Vô Kiệt gắng gượng mỉm cười nói.

Lý Hàn Y hừ lạnh một tiếng: “Mới rút được kiếm ra đã vui vẻ vậy rồi à? Sau làm sao mà dạy người kiếm thuật thượng thừa đây?”

“Sư phụ, ta hiểu lý do rút kiếm của mình rồi...” Lôi Vô Kiệt cảm thấy thân thể kiệt sức, mắt hơi nhắm lại: “Là bảo vệ.” Sau khi nói xong hấn ngựa đầu ra hôn mê bất tỉnh.

Lý Hàn Y thở dài, đặt hán xuống.

“Người có một đồ đệ tốt.” Tống Yến Hồi chậm rãi nói.

Lý Hàn Y lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Quả nhiên kết cục vẫn là như vậy.”

Tống Yến Hồi không nói tiếp, chỉ nắm chặt Đoạn Thủy kiếm trong tay, bởi vì ngay khoảnh khắc Lý Hàn Y lắc đầu rõ ràng trên người đã có sát khí.

“Nghe nói người có một đồ đệ, mở được Vô Song Kiếm Hạp? Đang tu luyện Thập Tam Phi Kiếm thuật?” Lý Hàn Y đột nhiên quay sang hỏi.

Tống Yến Hồi sửng sốt, gạt đầu nói: “Trong vòng năm năm, tất thành Kiếm Tiên.”

“Năm năm? Được, tên đồ đệ này của ta, ba năm thành Kiếm Tiên!” Lý Hàn Y cầm Thiết Mã Băng Hà trong tay, ngạo nghễ nói.

Tống Yến Hồi lui lại một bước, không nói gì.

“Tống Yến Hồi, người với ta thử kiếm ba lần, người bại ba lần. Nhưng đây, là lần cuối cùng người và ta thử kiếm.” Lý Hàn Y cầm kiếm bước từng bước một về phía trước.

“Từ nay trở đi, trong lòng người sẽ không còn lại hy vọng xa vời gì về chuyện chiến thắng ta.”

“Người sẽ biết, khi Kiếm Tiên nổi giận kết quả ra sao?”

“Chạy đi.” Lý Hàn Y đột nhiên cúi đầu, thở dài một tiếng.”

Tổng Yên Hồi và Lý Hàn Y thử kiếm ba lần, nhưng không lần nào phân định sinh tử, vẫn lưu lại đường sống. Cho nên có người từng nói nếu tử chiến đến cùng bất kể hậu quả, kết quả cuối cùng ra sao còn chưa biết. Nhưng nếu có người biết trận chiến ngày hôm nay, như vậy chắc chắn bọn họ sẽ có kết quả.

Nếu là dốc hết sức giao chiến, Tổng Yên Hồi chắc chắn phải chết!

Lý Hàn Y cũng gọi một vàng trắng tới, chỉ có điều vàng trắng này không hề ôn nhu hiền hòa mà là bá đạo! Một kiếm chặn kiếm thế của Tổng Yên Hồi, một kiếm phá tan đường lui của Tổng Yên Hồi, một kiếm cuối cùng hủy diệt hoàn toàn chiến ý của Tổng Yên Hồi.

Đó là một kiếm từ trên trời giáng xuống, khí thế vô song, một kiếm thật sự của Kiếm Tiên.

Trong Lạc Hà hiện tại Tuyết Nguyệt thành.

Tư Không Trường Phong mặc áo đen đứng từ xa nhìn Thương Sơn lóe lên ánh sáng lạnh, chậm rãi nói: “Lạc Hà, người từng thấy chiêu kiếm của Kiếm Tiên khi nổi giận chưa?”

“Ai cũng nói tiên nhân thái thượng vọng tình, không vui không giận, không đau không buồn, trừ bỏ Nộ Kiếm tiên nổi tiếng với Bá kiếm, những người khác đều không mấy khi nổi giận.” Doãn Lạc Hà đi tới bên cạnh Tư Không Trường Phong nói.

“Đúng vậy, bởi vì không mấy khi giận, cho nên khi nổi giận rút kiếm có thể hủy thiên diệt địa.” Tư Không Trường Phong nói đầy ẩn ý. “Bây giờ, Hàn Y nổi giận rồi.”

“Bởi vì Lôi Vô Kiệt? Tống Yến Hồi làm bị thương Lôi Vô Kiệt thật à?” Doãn Lạc Hà nhíu mày, tuy cô chưa gặp Lôi Vô Kiệt mấy lần nhưng trong lòng cũng thầm tán thưởng vị thiếu niên hào sảng kia.

“E rằng vì Lôi Vô Kiệt rút kiếm. Bởi vì đây là lý do rút kiếm mà hấn sợ nhất. Thật ra Hàn Y rất để ý tên đệ tử này, bởi vì Hàn Y đã đọit hấn rất nhiều năm.” Tư Không Trường Phong thở dài: “Lạc Hà, người và Tống Yến Hồi từng trải qua chút chuyện bên bờ sông Thương Lan. Hấn được xưng là ‘Nhất Kiếm Đoạn Thủy’, còn người lại là ‘Nhất Chưởng Đoạn Giang’, người tới cứu hấn một lần đi.”

“Không thì, đường đường thành chủ Vô Song thành một trong thiên hạ tứ thành, hôm nay sẽ chết trong Tuyết Nguyệt thành.”

Doãn Lạc Hà gật đầu, tung người nhảy về phía Thương Sơn. Chỉ có điều bản thân nàng cũng nghi hoặc, với tu vi của mình, liệu có ngăn được cơn giận của Kiếm Tiên không?

Đoạn Thủy kiếm của Tống Yến Hồi đã rơi xuống tay Lý Hàn Y.

Chỉ thấy Lý Hàn Y tay trái cầm Thiết Mã Băng Hà, tay phải cầm Đoạn Thủy kiếm, hơi nâng tay lên, dường như muốn thi triển kiếm thuật hai tay tuyệt thế.

“Thế nhân đều biết Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân từng dùng đao kiếm thuật hai tay tung hoành giang hồ, nhưng rất ít người thấy Lý Hàn Y ta dùng kiếm thuật hai tay. Chết dưới chiêu kiếm này có còn gì tiếc nuối?” Lý Hàn Y lạnh lùng nói.

Tống Yến Hồi phun ra một ngụm máu tươi, cười thảm nói: “Hôm nay thử kiếm này, cuộc đời cũng chẳng uổng.”

“Người bị cả thành kéo mệt rồi, nếu người không phải thành chủ Vô Song thành, chắc chắn tu vi hôm nay không chỉ có thế.” Lý Hàn Y thở dài, đã thi triển kiếm thuật hai tay.

“Hạ thủ lưu tình!” Doãn Lạc Hà từ xa bay tới, thấy cảnh này vội hô.

Nhưng Lý Hàn Y vẫn không dừng lại, hai thanh kiếm vẫn không nhanh không chậm chém ra.

“Không!” Doãn Lạc Hà hét lớn, thành chủ Vô Song thành chết thảm tại Tuyết Nguyệt thành, hậu quả này thật không dám tưởng tượng!

Thiệt Mã Băng Hà đột nhiên về võ kiếm.

Đoạn Thủy kiếm cắm bên chân Tống Yên Hồi!

Ánh kiếm tan đi, Tống Yên Hồi không chút thương tổn, hấn vốn đã nhắm mắt chờ chết lại hờ hững ngẩng đầu: “Vì sao?”

Lý Hàn Y không trả lời, quay người bế Lôi Vô Kiệt lên, rảo bước lên trên núi.

“Được, kiếm của người là thanh kiếm bảo vệ, giống như mẫu thân người. Tuy đây là kết quả ta không muốn chứng kiến nhất, nhưng người vốn nên như vậy. Bởi vì phụ thân người họ Lôi, mẫu thân người họ Lý. Ta chấp nhận kết quả này.” Lý Hàn Y hạ giọng nói.

Cuối cùng Doãn Lạc Hà cũng chạy tới bên cạnh Tống Yên Hồi, thấy tuy khắp người hấn đâu đâu cũng có vết thương nhưng vẫn còn hơi thở, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Sau khi yên lòng cô lại

không nhin được đá hấn một cái: “Đánh ba lần đều không lại, còn cứng đầu đòi đánh! Người thấy đủ chưa!”

Tổng Yến Hồi lặng lẽ nghiêng người né tránh. Nếu nói tới người hấn sợ hãi nhất trong Tuyết Nguyệt thành, hoàn toàn không phải Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên vừa rồi chỉ chút nữa là đẩy hấn vào chỗ chết mà ngược lại là nữ nhân này.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 55: Ân Kiếm Phong Lô, Bạt Kiếm Bát Phương

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Ngày hôm sau, Lô Vô Kiệt mở mắt trong nhà tranh, hấn chạm thấy Thính Vũ kiếm bên mép giường bèn cầm kiếm đi ra ngoài cửa. Chỉ thấy Lý Hàn Y đang ngồi ngoài phòng đưa lưng về phía mình, bên cạnh cắm thanh Thiết Mã Băng Hà này. Lý Hàn Y nghe thấy tiếng bước chân sau lưng nhưng chẳng hề quay đầu, chỉ lạnh nhạt nói: “Từ hôm nay trở đi, ta chính thức truyền cho ngươi kiếm thuật.”

“Kiếm thuật gì vậy?” Lô Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Rút kiếm thuật.” Lý Hàn Y nhỏ giọng đáp.

Lô Vô Kiệt cảm thấy đầu óc hoa lên: “Sự phụ, sao lại là rút kiếm. Chẳng phải ta rút kiếm ra rồi à?”

Lý Hàn Y đứng dậy đặt tay lên chuôi kiếm. “Ngươi đừng coi thường thuật rút kiếm. Cao thủ so chiêu, rút kiếm cũng là sinh tử, khoảnh khắc khi rút kiếm là quan trọng nhất. Hôm nay ta sẽ dạy ngươi kiếm quyết, ngươi nhớ cho kỹ.”

“Kiếm quyết gì vậy?” Lô Vô Kiệt vội vàng hỏi.

“Ăn kiếm phong lôi.” Lý Hàn Y quay người, tay vẫn nắm trên chuôi kiếm nhưng tại chuôi kiếm như có sấm sét gầm vang lên, tuy Lôi Vô Kiệt đứng cách xa hắn vài bước nhưng vẫn cảm nhận được thanh kiếm này như sắp rời vỏ chém ra.

Khoảnh khắc đó gió xung quanh cũng trở nên lạnh lẽo thấu xương.

Lúc này Lý Hàn Y đột nhiên rút kiếm chỉ vào Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy xung quanh như có gần mười thanh kiếm đang chỉ vào mình, mũi nhọn nhắm thẳng vào lưng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Lý Hàn Y thu kiếm, Lôi Vô Kiệt quỳ một đầu gối xuống đất, đầu đầy mồ hôi.

“Bạt kiếm bát phương.” Lý Hàn Y nói nốt nửa câu kiếm quyết sau.

Lôi Vô Kiệt thở hổn hển từng hơi một: “Đệ tử xin ghi nhớ.”

Lý Hàn Y gạt đầu, quay người định đi khỏi. Lôi Vô Kiệt do dự một chút nhưng vẫn gọi hắn lại: “Sư phụ!”

Lý Hàn Y dừng bước: “Sao nào?”

“Tống Yến Hồi kia thế nào rồi?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Thưa, giờ chắc đã được Doãn Lạc Hà đón xuống dưới chân núi chữa thương.” Lý Hàn Y đáp.

“Ừm.” Lôi Vô Kiệt lên tiếng, lại hỏi: “Vậy bao giờ thì sư phụ đi theo ta về Lôi môn, sư phụ ông ấy... còn muốn gặp người.”

“Khi nào người có thể thử kiếm cùng ta.” Lý Hàn Y nói xong tung người, biến mất trong núi rừng.

Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ gãi đầu. Thử kiếm cùng kiếm tiên, không có tám năm mươi năm, làm sao mà làm nổi?

Còn dưới chân núi cũng có một người mở mắt.

“Nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyệt lưu.” Tống Yến Hồi.

Người ngồi bên cạnh hắn từng là Nhất Chương Đoạn Giang - Lạc Hà Tiên Tử.

Trên giang hồ rất ít người biết giữa hai bên từng có chút chuyện xưa, không chỉ là tình nghĩa cùng cứu giúp ngàn vạn người dân gặp nạn, còn là một loại tình cảm kỳ diệu nảy sinh khi sớm chiều bên nhau. Nhưng nam nhân đã định sẵn đời này sống vì kiếm cuối cùng lại vẫn bỏ đi.

“Sao người lại ở Tuyết Nguyệt thành?” Tống Yến Hồi ngồi dậy, xấu hổ nói.

Doãn Lạc Hà cười lạnh một tiếng: “Bị tên khốn kiếp Tư Không Trường Phong kia lừa tới đây. Đánh cược với hắn ba ván, nhưng tên này giở trò, ta thua liền ba ván. Còn nữa, người giả bộ hồ đồ cái nỗi gì, ta không tin người không biết ta ở Tuyết Nguyệt thành.”

Tống Yến Hồi cười: “Ở với không ở có gì khác nhau.”

Doãn Lạc Hà không buồn để ý tới hắn, chỉ dùng lời nói chế nhạo: “VẬY người thắng hay không thắng cũng có gì khác nhau. Người khiêu chiến Lý Hàn Y liền bốn lần, kết quả thua lần sau thảm hơn lần trước, lần này còn thiếu chút nữa thì mất cả mạng. Người còn

luyện kiếm cái nỗi gì? Nếu ta là người đã bán thanh kiếm đi, về thôn quê tìm một nữ nhân mà cưới rồi.”

Mười ba năm trước bên bờ sông Thương Lan, cũng từng có thiếu nữ tiên tử nói vậy: “Đừng luyện kiếm, chúng ta bán kiếm đi, về thôn quê dựng nhà cùng ở.”

Nhưng người đàn ông trước mắt vẫn chẳng hiểu phong tình như mười ba năm trước, chỉ lắc đầu nói: “Mấy năm trước ta vừa nhận một đồ đệ, tư chất đó đưa mắt khắp giang hồ không có người thứ hai. Nếu là hán chác chần có thể gánh vác trọng trách tái hiện hưng thịnh của Vô Song thành. Tuy kiếm của ta bại dưới tay Lý Hàn Y, nhưng đồ đệ của ta chắc chắn sẽ không.”

Doãn Lạc Hà thở dài một tiếng: “Phục hưng Vô Song thành quan trọng như vậy thật ư?”

Tổng Yên Hồi cúi đầu không nói gì.

“Thắng được Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên, quan trọng như vậy thật ư?”

Tổng Yên Hồi lặng lẽ đi tới cửa.

“Ta thì sao? Ta thì không quan trọng?”

Tổng Yên Hồi đẩy cửa chạy nhanh ra sân, tránh né đề tài đáng sợ này. Doãn Lạc Hà tựa người vào cánh cửa, nhìn bóng dáng hần bỏ đi, vẻ mặt ai oán. Tổng Yên Hồi thờ ơ không nói một lời, nhanh chóng bỏ đi, không dám ngẩng đầu lên như tên lang quân phụ lòng.

Vốn là hình ảnh tĩnh lặng sâu thẳm.

Lại bị tiếng gầm đột nhiên vang lên xé tan.

“Cút đi tên phụ tình kia!”

Tống Yến Hồi vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một cái chân đá về phía mình. Hấn đang định né tránh, bả vai lại đau nhói. Hôm qua đọ kiếm cùng Kiếm Tiên bị thương quá nặng, thế nên tới hiện tại hấn vẫn không thể sử dụng chân khí. Vì vậy thật sự bị một cước này đá bay ra ngoài.

“Ngươi!” Tống Yến Hồi bò lên từ dưới đất nhìn người trước mắt. Một người mặc áo bào trắng giống hệt Doãn Lạc Hà, sau lưng cũng viết một chữ ‘cước’ to đùng, hiển nhiên là đệ tử chân truyền của Doãn Lạc Hà - Lạc Minh Hiên.

“Ngươi cái gì mà ngươi?” Lạc Minh Hiên trợn tròn hai mắt: “Ta đánh chết cái tên phụ tình nhà ngươi!” Lạc Minh Hiên vốn tới chào Doãn Lạc Hà như thường lệ, tiện đó thảo luận thành quả nghiên cứu Tiên Nhân Lục Bác hôm qua, nào ngờ lại thấy cảnh trước mắt. Rõ ràng là sư phụ của mình Lạc Hà Tiên Tử đang ai oán muốn giữ người đàn ông trước mặt lại nhưng người đàn ông này lại kiên quyết cả đời chỉ cưới kiếm của mình làm vợ, không nhịn được muốn đòi lại công bằng cho sư phụ của mình. Chẳng qua tính cách Lạc Minh Hiên luôn là bắt nạt kẻ yếu, nếu biết người trước mặt là thành chủ Thiên Hạ Vô Song thành, e rằng sẽ lập tức quay đầu bỏ chạy...

“Còn dám trừng mắt với ta? Ngươi biết đây là địa bàn của ai không?” Lạc Minh Hiên cả giận nói, xuất chưởng đánh ra, rõ ràng là Thê Đoạn chưởng của Doãn Lạc Hà, hơn nữa còn không lưu thủ.

Y phục trên người Tống Yến Hồi bị đánh rách bươm, thân hình như sắp vỡ vụn. Nếu là ngày thường Lạc Minh Hiên còn chẳng có

tư cách để hắn xuất một chiêu kiếm, nhưng lúc này lại khiến hắn chật vật không thể tả. Hiện giờ Tống Yến Hồi cũng hiểu mình không đánh nổi, đánh không nổi, vậy chạy thôi.

Lạc Minh Hiên đuổi theo không tha, còn Tống Yến Hồi không hổ danh ‘yến hồi’ khinh công cũng rất tốt. Né trái trốn phải, hai người bắt đầu chơi trốn tìm trong sân.

“Sư phụ, chờ ta bắt được tên phụ tình này, ta thiến hắn đi giúp người!” Lạc Minh Hiên cao giọng nói.

Doãn Lạc Hà che miệng cười khế: “Được!”

Tống Yến Hồi đã quen làm chủ nhân một thành, cho dù tu thân dưỡng tính tốt đến đâu lúc này cũng không khỏi tức giận ngập trời: “Tiểu tử, ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không hả?”

“Ô, lại còn ra vẻ nữa?” Lạc Minh Hiên lao tới trước mặt Tống Yến Hồi, lại giơ chân xuất cước, đá Tống Yến Hồi bay thẳng ra ngoài.

Tống Yến Hồi xoay người đứng trên tường, hắn do dự một chút, nhìn Doãn Lạc Hà vẫn đứng dựa vào cửa một cái rồi quay người nhảy từ trên tường xuống.

“Sư phụ, ta đuổi hắn đi rồi.” Lạc Minh Hiên quay lại mỉm cười nhìn sư phụ. Nhưng Lạc Hà Tiên Tử vốn đang cười rung cả người kia, tuy gương mặt vẫn mang nụ cười nhưng nước mắt lại như đê vỡ tuôn rơi không ngừng.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 56: Phi Diệp Nhược Y

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Từ khi Lôi Vô Kiệt lên núi đến giờ đã sắp một tháng.

Toàn bộ Tuyết Nguyệt thành bước vào mùa đẹp nhất trong năm, Thượng Quan hoa đua nở, Hạ Quan gió vẫn mạnh, hương hoa theo gió lan khắp tòa thành.

Nhưng vẻ đẹp của Tuyết Nguyệt thành, đứng đầu vẫn là Thương Sơn.

Lôi Vô Kiệt đang ngồi trên một gốc cây, ngửi mùi hoa, để gió thổi qua mái tóc, thanh thoi thoải mái. Nhớ lại những ngày tháng tập võ tại Lôi môn, đi theo Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên tu luyện kiếm thuật thật quá nhẹ nhàng. Lôi Vô Kiệt nhắm mắt lại, cảm thụ hoa sơn trà khắp nơi, gió khắp thành.

Nửa tháng trước, Lý Hàn Y từng hỏi: “Người ngửi được mùi hoa xa cỡ nào?” Lôi Vô Kiệt đáp: “Chắc là trong sườn núi này. Sư phụ, người thì sao?” Lý Hàn Y mỉm cười, đáp không nhanh không chậm: “Ta có thể ngửi thấy cả Thương Sơn.”

Lý Hàn Y nói với hắn, lý do chiêu kiếm của Kiếm Tiên mạnh mẽ đến thế, một kiếm đánh ra có uy thế vô thượng là vì chiêu kiếm

không bàn mà hợp với thiên đạo. Trong số Kiếm Tiên, Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân cố thủ núi Thanh Thành mấy chục năm chưa từng rời núi một bước, kiếm đánh ra hợp với đạo pháp núi Thanh Thành, cho nên kiếm hấn ở núi Thanh Thành mới là mạnh nhất. Còn Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y lại luyện kiếm ở Thương Sơn, không bàn mà hợp ý với mỗi cọng cỏ mỗi gốc cây mỗi bông hoa mỗi giọt nước của Thương Sơn, cho nên thậm chí có thể thi triển một chiêu kiếm khiến hoa sơn trà phủ khắp nơi. Còn trong ngũ đại kiếm tiên, người phụ lòng sinh mệnh nhất là Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương một mình ở một thành, độc chiếm cả tòa thành quách hiu quạnh. Cho nên nghe nói người tới thử kiếm với hấn, trong vòng trăm bước cô đơn lạnh lẽo, nước mắt không kiếm được chảy ra. Nhưng hễ là Kiếm Tiên đều có thể mang theo Thiên Đạo đi, chỉ có thời gian dài ngắn bất đồng. Tuy nhiên cũng có Kiếm Tiên bất đồng, Nho Kiếm Tiên vốn dựa vào đọc sách để lên tới Tiêu Dao Thiên Cảnh.

Cho nên hiện giờ việc Lôi Vô Kiệt phải làm chính là để bản thân ngâm hợp với thiên đạo của Thương Sơn. Tuy Lôi Vô Kiệt nghe không hiểu nhưng mỗi ngày đều luyện tập nội công tâm pháp của Lý Hàn Y sau đó ngồi trên cây không ngừng hít thở không khí.

“Có người.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên mở mắt.

Có người đi lên chân núi, hơn nữa còn là hai người. Bước chân đều rất nhanh, chẳng qua một người bước chân trầm ổn mạnh mẽ, người còn lại bước chân phù phiếm phiêu đảng. Lôi Vô Kiệt lập tức nhận ra, cao giọng gọi: “Đại sư huynh! Tam... Tiêu huynh đệ!”

Hai người đang lên núi đưa mắt nhìn nhau, Tiêu Sắt nhíu mày: “Sao hấn biết hai chúng ta tới?”

Đường Liên vui mừng ra mặt: “Xem ra đã bước vào tầng thứ nhất trong Chỉ Thủy kiếm pháp của nhị sư tôn. Không ngờ mới một tháng không gặp mà cảnh giới của hắn đã tăng lên rồi. Không như ai kia, chỉ có chạy trốn càng lúc càng nhanh.”

Tiêu Sát không buồn để ý tới lời châm chọc của Đường Liên, chỉ rảo bước nhanh hơn.

Khi hai người chạy tới, Lôi Vô Kiệt đang ngồi trên nhánh cây, nâng đầu ngón tay phải, trên đó là một con bướm nhỏ xinh đẹp. Đường Liên mỉm cười: “Xem ra nhị sư đệ rất nhàn nhã.”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Sư phụ bảo ta mỗi ngày khi không luyện kiếm thì ở đây ngắm hương hoa, người nói xem có công phu nào tu luyện nhẹ nhàng như vậy không?”

“Tu luyện công phu này chẳng thoải mái thế đâu. Động vật trên Thương Sơn đều có linh tính, con bướm kia đậu trên đầu ngón tay của người, không sợ không bay, người làm được như vậy không nhiều.” Đường Liên đột nhiên ngừng cười, nhảy tới, đầu ngón tay lóe lên ánh sáng bạc, đã cầm thanh Chỉ Tiêm nhận chém về phía con bướm: “Ta muốn cặp cánh của nó.”

“Đại sư huynh, sao người lại thành ra mất nhân tính như vậy?” Lôi Vô Kiệt cười nói, xoay người một cái rồi nhảy xuống, tay vung nhẹ lên, con bướm trên đầu ngón tay chậm rãi bay đi.

“Vậy lấy đầu của người!” Đường Liên đuổi theo.

“Thính Vũ!” Lôi Vô Kiệt gọi một tiếng, thanh Thính Vũ kiếm đặt dưới gốc cây theo tiếng gọi rời vỏ.

“Được lắm, không chỉ rút được kiếm mà còn ngự kiếm được rồi.”
Đường Liên khen.

“Sư huynh, xem kỹ chiêu Tịch Nguyệt Hoa Thần của ta!” Lôi Vô Kiệt cao giọng hét lớn, khí thế hùng hồn, đột nhiên chém về phía Đường Liên. Chỉ thấy cuồng phong gầm thét xung quanh, trên thân kiếm là...

Một đóa hoa sơn trà đang lẳng lặng nằm đó.

Lôi Vô Kiệt dần ra tại chỗ.

Đường Liên cũng ngậy ra như phỗng.

Tiêu Sát quay đầu sang chỗ khác, không nở nhìn.

Đường Liên đi vài bước về phía trước, giơ đao chém nát đóa hoa sơn trà đó rồi nói: “Người gọi cái này là Nguyệt Tịch Hoa Thần, nhị sư tôn có đồng ý không?”

Lôi Vô Kiệt xấu hổ thu kiếm lại, xua tay nói: “Tuyệt đối đừng nói cho sư tôn.”

Đường Liên cũng thu hồi Chỉ Tiêm nhận: “Nhị sư tôn đi đâu rồi?”

Lôi Vô Kiệt đáp: “Mỗi ngày nhị sư tôn đều vào trong núi luyện kiếm, ngoại trừ mỗi buổi sáng hàng ngày truyền thụ cho ta vài câu, hầu như không thấy bóng dáng đâu cả. Có điều đến giờ cơm thì về rất đúng lúc.”

Tiêu Sát giơ chân đạp hấn một cái: “Người đang oán hận đấy à?”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Đâu dám đâu dám. Ta chỉ nghĩ về sau có nên thôi luyện kiếm, xuống núi làm một đầu bếp không. Đúng rồi,

hôm nay hai người các người lên núi là để tìm ta hay nhị sư tôn?”

“Tìm người, kể cho người chuyện về một người.” Tiêu Sát cười nói.

“Ai cơ?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Một cô gái. Tên là Diệp Nhược Y.” Đường Liên đáp.

“Ta đâu có biết.” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ.

“Không, người biết cô ấy.” Tiêu Sát mỉm cười ám muội.

“Không chỉ người biết cô ấy, cô ấy còn băng bó miệng vết thương cho người.” Đường Liên và Tiêu Sát kể xướng người họa.

Lôi Vô Kiệt lập tức nghĩ ra, chính là cô gái áo lục từng gặp trong Tuyết Nguyệt thành. Diệp Nhược Y? Cái tên này quả thật rất hợp với cô ấy. Lôi Vô Kiệt hơi đỏ mặt, gãi đầu nói: “Sao lại kể chuyện của cô ấy cho ta? Ta đâu có hỏi.”

“Được. Chúng ta đi đây.” Tiêu Sát quay người vờ xuống núi.

“Được được được được, các người nói đi, các người nói đi.” Lôi Vô Kiệt vội vàng kéo hấn lại.

Đường Liên mỉm cười nói: “Nhược Y đến Tuyết Nguyệt thành cùng năm với ta. Các đệ tử trong Tuyết Nguyệt thành đều biết thân phận của cô ấy. Cô ấy cũng không phải người bình thường, là con gái của đương kim Trấn Quốc đại tướng quân, Diệp Khiếu Ưng.”

“Con gái đại tướng quân? Vì sao lại tới Tuyết Nguyệt thành?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

“Dưỡng bệnh.” Đường Liên chậm rãi đáp.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên nhớ ra, ngày hôm đó khi cô gái ấy ho khan, hẳn đã hỏi cô có phải đang bị bệnh không, cô ấy đã gật đầu. Nhưng bị bệnh gì mà phải tới Tuyết Nguyệt thành tĩnh dưỡng?

Đường Liên liếc mắt một cái là đoán ra suy nghĩ của Lôi Vô Kiệt: “Cụ thể bị bệnh gì thì không ai biết, tuy tam sư tôn có y thuật thiên hạ vô song nhưng tĩnh dưỡng bao năm như vậy vẫn không thấy thân thể cô ấy có tiến triển gì. Nghe nói các thiên sư của Khâm Thiên giám tại Thiên Khải cũng từng tới xem bệnh cho cô ấy nhưng không có kết quả gì. Nói vậy bệnh này chắc chắn không đơn giản.”

Lôi Vô Kiệt nhíu mày, không nói gì.

“Được rồi, không cần nghĩ tới chuyện này nữa. Người có muốn làm quen với cô ấy không?” Tiêu Sát đột nhiên nói.

“Hả?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

“Ba ngày nữa là tới Bách Hoa hội mỗi năm tổ chức một lần của Tuyết Nguyệt thành, đến lúc đó tất cả các đệ tử trong thành đều sẽ tới tham gia. Diệp Nhược Y bình thường không ra khỏi cửa nhưng hôm đó cũng sẽ tới, người có muốn tham gia không?” Đường Liên vỗ vỗ lên vai Lôi Vô Kiệt.

“Bách Hoa hội? Sư phụ ta có đi không?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Đường Liên lắc đầu: “Ngàn vạn lần đừng nói cho sư phụ người, tam sư tôn nói ai cũng có thể tới, Lý Hàn Y tuyệt đối không nên tới.”

“Vì sao?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc hỏi.

Đường Liên cười: “Chắc là sợ sự phụ người thi triển một chiêu kiếm, sau đó tất cả hoa trong Bách Hoa hội đều rụng sạch.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 57: Tuyết Thành Có Giai Nhân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tuyết Nguyệt thành, Bách Hoa hội.

Tuyết Nguyệt thành tên thật là ‘Đại Trường Hòa’, vốn chỉ là một thành thị bình thường ở phía nam, nhưng phong cảnh mỹ lệ, khí hậu bốn mùa dễ chịu. Sau đó lại có vài người có thể xưng là tuyết thế trên giang hồ đi ngang qua nơi đây, vì rượu ngon tại đây mà dừng chân vài ngày, sau đó trong một buổi tối rượu say đám người hứng chí bước lên căn gác cao, ngắm trăng treo trên núi tuyết Thương Sơn, đột nhiên sinh lòng cảm thán: Tới ngoài Đãng Thiên các, vẫn chỉ là phàm thành. Vượt qua Đãng Thiên các mới thấy cảnh trăng tuyết. Vì vậy bọn họ ở lại trong thành. Do bọn họ thật sự quá nổi danh, cái tên ‘Tuyết Nguyệt thành’ cứ thế lan truyền, ngược lại tên cũ của nó đã bị lãng quên.

Trong các cao nhân đó có một cô gái thích trồng hoa, đã từng trồng được loại hoa hồng trắng độc nhất vô nhị, bên rìa cánh hoa đó có đường viền màu tím, được đặt là Tử Mị Cơ. Những người khác ở lại Tuyết Nguyệt thành là vì cảnh sắc trăng tuyết, cô ở lại là vì hương thơm tỏa khắp thành mỗi tháng tư. Cô gái này khơi mào Bách Hoa hội, từ đó trở đi Bách Hoa hội mỗi tháng tư hàng năm đều là sự kiện lớn nhất trong Tuyết Nguyệt thành, những đệ tử thế gia tự

nhận mình phong lưu thanh nhã sẽ tụ tập tại Vụ Vũ hiên ngắm hoa thường rượu, ngay cả các thành chủ Tuyết Nguyệt thành cũng có người đích thân tham dự.

“Đáng tiếc Bách Hoa hội mỗi năm mở một lần, nhưng rốt cuộc không còn thấy cô nương tuyệt thế như vậy xuất hiện.” Một công tử mặc áo trắng phe phẩy cây quạt tím chậm rãi nói.

“Nghe nói Lạc Hà Tiên Tử cũng là mỹ nhân tuyệt thế, đáng tiếc là chưa bao giờ xuất hiện trong Bách Hoa hội. Nhưng trong môn phái chúng ta cũng có không ít cô nương thế gia xinh đẹp, ca ca không lọt mắt ai à?” Một người khác đứng bên cạnh hắn nói, người này giống công tử áo trắng kia tới tám phần, chẳng qua trông trẻ hơn vài tuổi.

Trong các khắp nơi đều là hoa tươi cỏ đẹp, âm nhạc thanh nhã, hương hoa thơm ngát, ngày thường Tiêu Sát luôn có vẻ hờ hững nhưng trong cảnh đẹp như vậy cũng nở một nụ cười hiếm thấy, nhìn sang bọn họ: “Giang Nam Đoàn gia?”

Đường Liên bên cạnh gật đầu: “Đúng vậy, ‘Non xanh mơ hồ nước xa xăm, cuối thu cỏ Giang Nam chưa tàn’, Đoàn gia ở Giang Nam nổi tiếng phong nhã. Người ít tuổi chính là đệ tử của Tuyết Nguyệt thành Đoàn Tuyên Hằng, người khác là ca ca của hắn, gia chủ tương lai của Đoàn gia, Đoàn Tuyên Dịch.”

“Phong nhã? Rõ ràng là phong lưu.” Tiêu Sát không cho là đúng hừ một tiếng.

“Tạ huynh, Bách Hoa hội lần này có khiến huynh hài lòng không?” Người duy nhất chịu xuất đầu lộ diện trong cùng lứa của Tuyết Nguyệt thành, tam thành chủ Tư Không Trường Phong ngồi

trong một gian phòng trang nhã trên tầng cao nhất của Vụ Vũ hiên, nhấp một ngụm rượu, ngắm cảnh phồn hoa bên dưới, mỉm cười híp mắt. Thường ngày hắn luôn tiêu sái phóng túng, hiếm khi để lộ phong độ thanh thoát như hiện tại.

Văn sĩ áo trắng bên cạnh sắc mặt vẫn bình thản như làn nước, khẽ thở dài nói: “Đúng là cảnh phồn hoa hiếm thấy, nhưng có cảnh đẹp mà lại thiếu mỹ nhân, đúng là đáng tiếc. Ba ngàn nhân sĩ thanh nhã, thi văn tải kín tường, nhưng lại không có mỹ nhân, rượu ngon này cũng thành vô vị.”

Tư Không Trường Phong lại chẳng để đổi sắc chỉ nói: “Vụ Vũ hiên là nhạc phường đệ nhất trong Tuyết Nguyệt thành, có nhiều vũ nữ ca sĩ như vậy, hơn nữa hôm nay có biết bao con cháu thế gia tới tham gia Bách Hoa hội này, chẳng lẽ không ai lọt mắt xanh của Tạ huynh?”

Văn sĩ áo trắng cúi đầu cười nhạt: “Mỹ nhân như tuyết, thuần khiết thanh cao, người xứng danh mỹ nhân trên thế gian này đâu có mấy. Cũng như Tuyết Nguyệt thành này tuy lớn nhưng ta mới chỉ gặp được hai mỹ nhân. Đáng tiếc một người thích đánh bạc, một người tính khí quá tệ, hơn nữa đều không tới Bách Hoa hội này.”

“Người có giỏi thì nói câu này trước mặt hai nàng ấy đi.” Tư Không Trường Phong nhấp một ngụm rượu cười nói.

Văn sĩ kia cười khế: “Cái này thì chịu. Mỹ gian kia nổi giận, chớp mắt đã nghiêng thành.”

Hai người không nói chuyện nữa, Tư Không Trường Phong có vẻ hết hứng thú, không ngắm cảnh dưới lầu nữa, chỉ tự uống rượu

phần mình. Văn sĩ áo trắng vẫn mỉm cười nhìn xuống, nhưng lần này vừa nhìn lập tức thấy một bóng người áo lục.

Văn sĩ áo trắng này có thể ngồi cùng bàn uống rượu với Tư Không Trường Phong đương nhiên không phải hạng phàm; nhưng vị nam tử có thể xưng tuyệt thế đó lại đột nhiên nâng chén rượu tán thưởng.

Rất nhiều năm trước, văn sĩ áo trắng từng tình cờ xuất kiếm cắt đứt một chiếc khăn che mặt, chứng kiến một cô gái tuyệt thế. Ngay khoảnh khắc thấy gương mặt của cô, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hắn là: Mỹ nhân nên như vậy. Rất nhiều năm sau cuối cùng những lời này cũng lại vang lên trong đầu hắn.

Mỹ nhân, nên như vậy.

Văn sĩ áo trắng nhẹ nhàng buông chén rượu xuống: “Tư Không thành chủ, ta thu hồi lời vừa nói. Bách Hoa hội năm nay là lần khác biệt nhất so với bao năm ta từng tham dự. Tuyết Nguyệt thành không hổ danh Tuyết Nguyệt thành.”

“Hả?” Tư Không thành chủ hơi ngạc nhiên, nhìn theo ánh mắt văn sĩ áo trắng, chứng kiến bóng người áo lục kia, gật đầu như đang suy nghĩ gì đó. “Là cô bé đó à, đúng là một mỹ nhân.”

Văn sĩ áo trắng phe phẩy cây quạt, thuật miệng ngâm nga: “Tuyết thành có giai nhân, trăng gió không tì vết.”

Hai câu này hắn nói rất nhỏ, nhưng cô gái áo lục lại đột nhiên ngẩng đầu, mỉm cười về phía văn sĩ áo trắng, rõ ràng là nghe thấy lời trò chuyện bên này.

Văn sĩ áo trắng ngạc nhiên, sau đó mỉm cười: “Xem ra còn là một mỹ nhân khó lường.”

“Đương nhiên rồi. Người cũng biết sự phụ cô bé đấy, là Tề Thiên Trần.” Tư Không Trường Phong thần nhiên nói.

Văn sĩ áo trắng kinh ngạc, hạ giọng nói: “Giám sát chính của Khâm Thiên giám?”

“Đúng vậy.” Tư Không Trường Phong gật đầu; “Cô bé ấy là con gái của Diệp Khiếu Ứng, chắc người từng gặp nó rồi.”

“Là đứa bé đấy à.” Văn sĩ áo trắng gật đầu, thần sắc tiếc nuối: “Đúng là ta từng gặp cô bé này, lúc đó nó mới ra đời, tất cả mọi người đều cảm thấy nó không sống nổi. Sao cô bé lại ở Tuyết Nguyệt thành, chẳng lẽ người chữa được cho nó rồi à?”

Tư Không Trường Phong nhẹ nhàng lắc đầu. Văn sĩ áo trắng cau mày tiếp tục uống rượu, không nói gì nữa.

Tiêu Sát và Đường Liên bên dưới cũng thấy Diệp Nhược Y mặc áo lục, hai người đưa mắt nhìn nhau, nôn nóng đảo mắt qua một hồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lô Vô Kiệt đâu, chắc đã bị Kiếm Tiên quản thúc, không cách nào xuống núi.

“Tiêu Sát thật không ngờ người lại quan tâm tới chuyện chung thân đại sự của Lô Vô Kiệt.” Đường Liên cười nói.

Tiêu Sát lại chẳng hề nể mặt: “Ta cũng rất quan tâm tới chuyện chung thân đại sự của đại sư huynh, chẳng hay gần đây Thiên Nữ Nhụy trong Mỹ Nhân trang kia có viết thư cho người không?” Sau khi nói xong Tiêu Sát lại phát hiện không có tiếng trả lời, quay đầu nhìn sang không ngờ lại phát hiện đại sư huynh ngày thường

nghiêm túc không nói năng tùy tiện lúc này mặt lại đỏ như bị lửa đốt, bỗng cảm thấy buồn cười.

Thế nhưng ở một hướng khác, hai vị công tử họ Đoàn tự xưng phong nhã cũng chứng kiến Diệp Nhược Y. Vị công tử Đoàn Tuyên Dịch phe phẩy quạt, ánh mắt tỏa sáng như chim ưng: “Tuyên Hằng, vị cô nương kia là sư muội của ngươi à?”

Đoàn Tuyên Hằng đưa mắt nhìn sang, lắc đầu;” Hình như chưa từng gặp cô gái này. Chắc là đệ tử thế gia nào tới xem lễ hội.”

Đoàn Tuyên Dịch xếp quạt lại, tiện tay cầm một chén rượu đi tới: “Chờ vi huynh lên đánh trận đầu.”

Ánh mắt Tiêu Sát lạnh băng: “Đại sư huynh.”

Đường Liên gật nhẹ đầu, búng ngón tay. Chỉ thấy chén rượu trong tay Đoàn Tuyên Dịch đột nhiên nổ tung, rượu bay tứ phía. Đoàn Tuyên Dịch cau mày, đột nhiên duỗi tay, rượu trong ly đang nở rộ như đóa hoa đột nhiên ngưng đọng giữa không trung!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 58: Một Kiếm Gọi Hoa Tới

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Văn sĩ áo trắng ngồi trong gian phòng trang nhã hơi nhú mào: “Non xanh mơ hồ nước xa xăm, cuối thu cỏ Giang Nam chưa tàn. Ẩn Thủy quyết của Giang Nam Đoàn gia, hơn nữa xem ra công lực không tệ, đại đệ tử nhà các người đánh giá thấp người ta rồi.”

Tư Không Trường Phong lại rất tò mò: “Tên đại đệ tử nhà chúng ta trước đây luôn giữ cái vẻ đau khổ kiêu thù sâu như biển, mấy tháng trước ra ngoài một chuyến, sau khi trở về ngược lại có thêm chút ý người. Chỉ mấy ngày không để ý tới, đã học được cách tranh giành tình cảm với người khác rồi à?”

“Đại sư huynh, người thất thủ rồi.” Tiêu Sắt ở bên cạnh thản nhiên nói.

“Im ngay, đừng nhìn hấn, giả bộ không phải hai ta làm!” Đường Liên trầm giọng nói.

“Thì vốn có phải ta làm đâu.” Tiêu Sắt quay đầu sang một bên.

Đoàn Tuyên Dịch lạnh lùng nhìn quanh bốn phía, thấy Đường Liên và Tiêu Sắt ngồi cách đó không xa. Tuy lúc này bọn họ không có hành động gì đặc biệt nhưng có một số người cho dù không làm

gì đặc biệt chỉ đứng yên tại đó cũng có thể khiến người khác cảm thấy hẳn đặc biệt.

“Bọn họ là?” Đoàn Tuyên Dịch hỏi.

“Một người là đại sư huynh Đường Liên, một người khác là đệ tử tam sư tôn mới nhận Tiêu Sát.” Đoàn Tuyên Hằng trả lời.

“Là đệ tử của hai vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành à. Nhưng mà, Đường Liên? Thật ra đã nghe cái tên này rất lâu rồi.” Đoàn Tuyên Dịch cười lạnh, đột nhiên nhấc tay lên. “Nghe nói Đường môn có môn ám khí tên là Thiên Nữ Tán Hoa, không biết có phải thế này không.” Chén rượu kia bị hắn ném lên, rơi vào không trung, đột nhiên phóng về phía Đường Liên và Tiêu Sát.

“Thiên Nữ Tán Hoa?” Đường Liên hừ lạnh một tiếng, tay nhấc lên, đóa hoa nước đó lại ngưng đọng giữa không trung.

“Ta không biết có phải Đoàn Tuyên Hằng vừa thi triển Thiên Nữ Tán Hoa hay không, nhưng chiêu này của Đường Liên trông rất giống Ân Thủy quyết cực kỳ chính tông.” Văn sĩ áo trắng mỉm cười.

Tư Không Trường Phong lắc đầu nói: “Không phải Ân Thủy quyết, đây là võ công do sư huynh tự nghĩ ra, tên là Tích Thủy Thành Uyên.”

Hắn vừa nói xong đã thấy nước rượu quay xung Đường Liên đột nhiên chảy ra, tập trung vào khoảng không trên đầu hắn. Chỉ thấy hương rượu lan khắp bốn phương, khối rượu kia hội tụ thành một con sông dài. Đường Liên vung nhẹ tay, con sông dài từ từ chuyển động. Tiêu Sát đột nhiên nhớ lại đêm trăng hôm ấy, người áo xanh

cũng chạy trên mái hiên kéo nước rượu thành một con sông dài, lúc này mới cảm thấy hai người này thật sự là một cặp thầy trò.

“Ca ca.” Đoàn Tuyên Hằng thềm lo lắng, hấn từng so chiêu với vị đại sư huynh mà mọi đệ tử trong môn phái đều kính nể này, hiểu rõ sự đáng sợ trong võ công của hấn.

Đoàn Tuyên Dịch lại bước lên trước một bước, cười nói: “Đây là Tích Thủy Thành Uyên trong truyền thuyết ư?”

“Sao nào?” Đường Liên chậm rãi hỏi.

“Uyen ư? Chẳng qua là cái ao nhỏ thôi.” Đoàn Tuyên Dịch nhảy lên, xuất cước đá lên con sông.

Đường Liên nhẹ nhàng vung tay, con sông dài đánh về phía Đoàn Tuyên Dịch. Đoàn Tuyên Dịch vận Ấn Thủy quyết, không lùi mà tiến, thử điều khiển con sông đó.

Người dùng Tích Thủy Thành Uyên, ta sẽ đoạt vục của ngươi!

Đường Liên lại mỉm cười thản nhiên, kéo con sông dài kia ra tay trước đập thẳng xuống người Đoàn Tuyên Dịch.

Đoàn Tuyên Dịch đột nhiên cầm cây quạt dài bên hông, mở bật ra, chặn một đòn của con sông kia, lùi lại phía sau vài bước, lại lấy trường tiêu bên hông trái đâm về phía Đường Liên.

“Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu.”
Văn sĩ áo trắng nhẹ giọng ngâm nga.

(Dịch nghĩa: Đêm trăng sáng trên hai mươi bốn cây cầu, người đẹp đang dạy thổi tiêu ở nơi đâu.)

Trên chiếc quạt kia có vẽ hai mươi bốn cây cầu, thanh trường tiêu kia cũng có một cái tên rất dễ nghe, gọi là Minh Nguyệt Dạ! Tay phải múa quạt, tay trái cầm tiêu, khí khái phong lưu chốn Giang Nam, mình Đoàn thị ta độc chiếm tám phần! Đây là lời tuyên bố hào sảng mà gia chủ Đoàn gia đã từng nói.

“Xem ra Đoàn gia kỳ vọng rất cao đối với trưởng tử này, còn trẻ tuổi như vậy đã kế thừa cây quạt cùng thanh trường tiêu này. Võ công như vậy, trong số các đệ tử thế gia cũng coi là xuất sắc.” Tư Không Trường Phong cảm thán nói.

“So với đại đệ tử nhà ngươi thì sao?” Văn sĩ áo trắng hỏi.

“Ấn Thủy quyết, Nhị Thập Tứ Kiều phiến, Minh Nguyệt Dạ tiêu, đều là võ công rất lợi hại. Nhưng đại đệ tử nhà chúng ta từ nãy đến giờ chỉ dùng một chiêu ‘Tích Thủy Thành Uyên’. Đây còn chẳng phải một trong năm võ công sở trường của hắn. Đường Liên không dùng tới một món ám khí đã ép gia chủ tương lai của Đoàn gia phải rút Nhị Thập Tứ Kiều phiến, ngươi cảm thấy ai lợi hại hơn?” Tư Không Trường Phong chậm rãi uống một chén rượu.

“Đường huynh võ công được lắm.” Đoàn Tuyên Dịch trầm giọng nói, hắn đã dùng hết mọi võ công am hiểu, đánh liền hơn mười chiêu nhưng Đường Liên vẫn thản nhiên dịch chuyển con sông dài kia, không ép tới nhưng cũng không để lộ chút sơ hở nào cho hắn lợi dụng.

“Chịu thua rồi à?” Đường Liên chậm rãi nói.

“Mơ đi!” Đoàn Tuyên Dịch cắn răng một cái, đột nhiên đảo ngược cây quạt.

Ánh bạc hiện lên!

Trường thương của Tư Không Trường Phong lập tức bay tới tay hắn.

Trường kiếm bên cạnh văn sĩ áo trắng đột nhiên ngâm nga.

Nhị Thập Tứ Kiều phiến, mặt chính có hai mươi ba cây cầu, Minh Nguyệt, Thanh Phong, An Bình, Phong Vũ, Hoa Mãn, Ngũ Bình, Ngọc Đái, Ngũ Âm, Quan Nguyệt, Thính Phong, Đăng Lự, Tử Yên, Nguyệt Tức, Diệp Khởi, Tuyết Lai, Dạ Quy, Cầm Âm, Thất Quyết, Đông Thanh, Xuân Lôi, Quý Hiểu, thể hiện hết khí khái phong nhã. Mặt trái chỉ có một cây cầu, tên là Đoàn.

Phong nhã đã ngừng, chỉ luận sinh tử!

Một vệt sáng bạc lóe lên, vô số phi châm bắn về phía Đường Liên.

“Ám khí! Đê tiện!” Có người không nhịn được quát lên.

“Ta dùng ám khí giết người của Đường môn, sao lại là đê tiện?” Đoàn Tuyên Dịch quát lớn.

Đường Liên nhanh chóng lui lại, nhưng chiêu ‘Đoàn’ trong Nhị Thập Tứ Kiều phiến cũng do người trong Đường môn dùng ám khí tuyệt đỉnh của Đường môn là Bạo Vũ Lê Hoa Châm tạo ra, cực kỳ nguy hiểm!

“Để ta.” Văn sĩ áo trắng đứng lên định xuất kiếm cứu Đường Liên. Giờ phút này trong Vụ Vân hiên chỉ có ba người có thể cứu được Đường Liên: Hắn, Tư Không Trường Phong cùng với chính Đường Liên.

Tư Không Trường Phong có thể cứu nhưng đường đường đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành thua trận trong nhà của mình, còn phải nhờ thành chủ cứu mạng, như vậy thật quá mất mặt.

Còn nếu Đường Liên tự cứu chính mình sẽ có một kết quả, đó là Đoàn Tuyên Dịch chắc chắn sẽ chết.

Giờ phút này văn sĩ áo trắng ra tay là thích hợp nhất, cho dù hẳn không muốn bại lộ thân phận bản thân.

Đột nhiên lại có một luồng kiếm quang đánh tới.

Mang theo hàn khí nhưng lại lộ ra sắc đỏ.

Luồng kiếm khí thứ nhất chém vô số phi châm kia xuống.

Một người áo đỏ đứng trong sân.

Lại phóng một luồng kiếm khí.

Ép Đoàn Tuyên Dịch lùi tới hơn mười bước, mãi tới khi miệng phun máu tươi, quỳ rạp xuống đất.

Lại phóng một luồng kiếm khí.

Văn sĩ áo trắng buông thanh kiếm trong tay xuống, ánh mắt lóe lên vẻ vui mừng: “Nguyệt Tịch Hoa Thần?”

Chỉ thấy dưới luồng kiếm khí này, tất cả hoa cỏ của Bách Hoa hội trong Vũ Vụ hiên đều hưởng ứng, chỉ trong chớp mắt toàn bộ cánh hoa rời nhánh bay về phía thanh kiếm kiếm này. Đủ mọi màu sắc giao thoa đan xen bay xung quanh thanh trường kiếm, trăm hoa múa lượn, hưng thịnh tới cực điểm. Còn điểm cuối của biển hoa đó chính là Lôi Vô Kiệt.

Giờ phút này rốt cuộc có thể được gọi là truyền nhân của Kiếm Tiên, Lôi Vô Kiệt!

Tư Không Trường Phong vỗ bàn đứng bật dậy: “Mẹ nhà hấn, đúng là sư phụ gì thì dạy là ra đồ đệ như vậy! Thế này là muốn làm rụng hết cả Bách Hoa hội của ta à!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 59: Nhược Y Kiếm Vũ

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Ba ngàn đóa hoa.

Ta đâm người một chiêu kiếm.

Lôi Vô Kiệt giờ kiếm chỉ thẳng vào Đoàn Tuyên Dịch, luồng kiếm khí thứ ba liên miên bất tuyệt, hương hoa tỏa ra bốn phía đều ẩn chứa sát khí.

Đoàn Tuyên Dịch nhanh chóng lui lại, vận Ấn Thủy quyết nhưng lập tức bị kiếm khí phá tan. Hấn bộc phát chân khí, lại định dùng ‘Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ’ nhưng phát hiện quạt và tiêu vốn đã luyện tới mức lô hỏa thuần thanh lại mơ hồ có ý kháng cự bản thân mình. Hấn nhớ tới lời phụ thân nói khi truyền thụ võ nghệ cho mình năm xưa, Hai mươi ba cây cầu của mặt chính hết sức phong nhã, có phong thái của quân tử. Còn một cây cầu bên mặt trái ‘Đoàn’ là chiêu đập nồi dìm thuyền, tuy lợi hại nhưng vi phạm đạo của quân tử, không tới lúc vạn bất đắc dĩ không được sử dụng. Vốn hấn còn không cho là đúng, thậm nghĩ binh khí thì là binh khí thô, cần gì phải tính toán kỹ càng như vậy. Nhưng tới hôm nay rốt cuộc cũng hiểu lời mà phụ thân nói.

Đáng tiếc, hấn sắp chết!

“Tuy Giang Nam Đoàn gia không bằng Đường môn hay Lôi gia bảo nhưng cũng coi như thế gia lớn, con trai trưởng chết ở đây cũng không được hay cho lắm.” Văn sĩ áo trắng ngồi xuống, lần này không tới lượt hắn ra tay.

Tư Không Trường Phong lại chẳng vội, buông thanh trường thương xuống: “Ai cũng vậy thôi, đều không thể chết ở Tuyết Nguyệt thành.”

Tuy Đường Liên vừa thoát chết nhưng nhìn thấy cảnh này vẫn mở miệng quát: “Vô Kiệt, dừng tay!”

Lúc này cánh hoa bay vòng quanh người Lôi Vô Kiệt, kiếm khí như nước. Nhìn thoáng qua tuần tú tựa tiên nhân. Thế nhưng trong lòng hắn lại không ngừng kêu khổ, hắn đâu có định giết chết Đoàn Tuyên Dịch thật. Chẳng qua vừa rồi tình huống cấp bách, bất ngờ sử dụng được Nguyệt Tịch Hoa Thần hàng thật giá thật, nhưng hắn lại không khống chế được luồng kiếm khí cường đại đó nên không cách nào thu hồi!

“Lôi Vô Kiệt!” Đường Liên lại quát lên một tiếng, bước lên trước một bước định lao thẳng tới, nhưng đã không còn kịp.

Đoàn Tuyên Dịch sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đã không còn đường lui, đầu gối mềm nhũn tới mức nửa quỳ xuống đất, hoàn toàn không còn khí khái phong nhã lúc vừa rồi.

Ngay khoảnh khắc này, một bóng người màu xanh biếc bước vào trong biển hoa. Cô rảo bước rất tự nhiên, hoàn toàn không sợ kiếm khí đang dâng trào kia; rồi cứ như vậy che trước mặt Lôi Vô Kiệt, nhẹ nhàng bắt lấy một đóa hoa sơn trà bay xung quanh.

Là cô ấy, Diệp Nhược Y.

Lôi Vô Kiệt kinh hãi tới biến sắc nhưng vẫn không khống chế được kiếm thế trong tay. Diệp Nhược Y đột nhiên bước lên trước một bước, bàn tay chạm nhẹ lên thanh Thính Vũ kiếm. Chỉ thấy Thính Vũ kiếm lướt sát qua người cô, cắt đứt dây buộc tóc của cô. Mái tóc màu đỏ sậm trút xuống như thác nước.

Lôi Vô Kiệt nhìn mà mê mẩn, Diệp Nhược Y xoay người một cái, đột nhiên nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, nhỏ giọng nói: “Người có một thanh kiếm tốt.”

Lôi Vô Kiệt không biết nên trả lời ra sao, chỉ ngơ ngơ ngác ngác đáp lại: “Ừ.”

Diệp Nhược Y vung nhẹ cánh tay hắn, mang theo biển hoa xung quanh. Chỉ trong nháy mắt kiếm khí tràn ngập sát ý kinh người đột nhiên trở nên ấm áp, tuy vẫn là kiếm khí như nước nhưng không còn mang theo chút sát khí nào. Diệp Nhược Y giậm chân, kéo Lôi Vô Kiệt lui lại một bước rồi đột nhiên buông tay Lôi Vô Kiệt ra nói: “Làm theo động tác của ta.”

Lôi Vô Kiệt chỉ có thể lẩm bẩm gật đầu, giọng nói của Diệp Nhược Y dịu dàng êm tai nhưng lại có một loại ma lực gần như mệnh lệnh.

“Đúng là chàng ngốc.” Diệp Nhược Y nhoen miệng cười, lui lại một bước, vung tay áo lên, ống tay áo phát phới, không ngờ lại bắt đầu khiêu vũ.

Lôi Vô Kiệt gần như không hề do dự, nâng kiếm đuổi theo bước chân của Diệp Nhược Y.

Cánh hoa bay lượn xung quanh, ảo đảo của Lôi Vô Kiệt quay cuồng, cầm thanh kiếm mỹ lệ khiêu vũ. Còn bên cạnh hắn, cô gái tuyệt thế có thể được tôn là ‘mỹ nhân’ hai ống tay áo phát phối, bước chân uyển chuyển.

Lúc này trong lòng mọi người chỉ có bốn chữ: hào hoa phong nhã.

“Đây mới thật là phong nhã.” Văn sĩ áo trắng cười nói: “Giang Nam Đoàn gia? Còn kém xa.”

“Đây là... Nhược Y Kiếm Vũ.” Tư Không Trường Phong trầm ngâm nói.

“Đúng vậy, Nhược Y Kiếm Vũ. Vũ đạo mà tướng quân Diệp gia sáng chế trên chiến trường. Nghe nói hai mươi năm trước khi Diệp gia quân hành quân có một cô gái áo trắng cầm kiếm khiêu vũ, từ xa nhìn lại chẳng khác nào thiên nhân hạ phàm. Điệu Kiếm Vũ này có hai phần trên dưới, phần trên tên là Vân Môn, như nước chảy mây trôi, chậm rãi nhàn nhã, phần dưới lại là sát trận, sát khí tung hoành, ngàn dặm cũng có thể chứng kiến. Điệu nhảy này chắc là Vân Môn rồi.” Văn sĩ áo trắng cười nói: “Nhưng chỉ có khiêu vũ chứ không có nhạc, quả là đáng tiếc.”

“Vũ Vũ hiện có nhiều ca cơ nhạc sư như vậy, sao lại không có nhạc?” Tư Không Trường Phong nói.

Văn sĩ áo trắng lắc đầu: “Không phải ta coi thường Tuyết Nguyệt thành của ngươi, nhưng không dễ tìm được nhạc sư xứng với Nhược Y Kiếm Vũ.”

Vừa dứt lời bỗng nghe một tiếng sáo vang lên. Văn sĩ áo trắng sửng sốt nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một chàng chai dáng người cao ráo mặc quần áo màu xanh đang cầm một cây sáo đứng đó thối. Sắc mặt hần bình thản như nước, âm thanh không lớn nhưng trong tiếng sáo lại ẩn chứa tình cảm phong phú. Hơn nữa tiếng sáo này phối hợp hoàn mỹ với bước nhảy của hai người trong sân. Dường như giai điệu này được viết riêng cho điệu Kiếm Vũ hai người đang nhảy.

“Không! Không phải dường như, giai điệu này chính là bản nhạc của Nhược Y Kiếm Vũ. Là ‘Thiều’, khúc nhạc đã thất truyền ‘Thiều’! Tư Không Trường Phong, người kia là ai, sao Tuyết Nguyệt thành của người lại có đệ tử như vậy.” Văn sĩ áo trắng lại đứng bật dậy, hai mắt tỏa sáng.

“Là đệ tử của ta, Tiêu Sát.” Tư Không Trường Phong đắc ý nói.

“Được được được. Lần này ta tới Bách Hoa hội không uống rồi.” Văn sĩ áo trắng hứng thú hẳn lên, nhìn xung quanh một lượt rồi nhảy ra khỏi gian phòng, hạ xuống trong sân. Nhạc sư cạnh đó đang ngây ngẩn quan sát mọi chuyện trong sân lại bỗng thấy một người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, càng ngây ngốc.

Còn văn sĩ áo trắng sắc mặt nho nhã này lại vẫy tay với hẳn: “Làm phiền rồi, mượn đàn dùng một chút.”

Nhạc sư gật đầu, bối rối đứng bật dậy. Lại thấy cánh tay của văn sĩ áo trắng vung nhẹ lên, cây đàn cầm cổ này đã hạ xuống tay hẳn. Văn sĩ không ngồi xuống, tay phải nâng đàn cầm, tay trái đột nhiên quét qua dây đàn.

Như thiên quân vạn mã, đập tan đồng hoang!

“Ai?” Trong sân, Lôi Vô Kiệt, Diệp Nhược Y và Tiêu Sát đều cả kinh, khí thế của tiếng đàn này quá mạnh, bọn họ khó lòng sánh kịp.

Văn sĩ trung niên mỉm cười, lui lại một bước, đặt cây đàn cầm về bàn, thản nhiên ngồi xuống cao giọng nói: “Không cần để ý tới ta! Cuộc đời này được chứng kiến một điệu Nhược Y Kiếm Vũ chân chính, là vinh hạnh của ta!”

Kiếm vũ không hề dừng lại, tuy ba người âm thầm kinh ngạc nhưng chân vẫn rảo bước, tiếng sao không rối loạn. Văn sĩ trung niên nhắm mắt lại, yên lặng lắng nghe, ngón tay điểm nhẹ lên dây đàn cầm. Đây là lần đầu tiên hắn được nghe khúc nhạc Nhược Y Kiếm Vũ chân chính -- Thiều, nhưng với tài hoa thông thiên của hắn, ngay từ khi chạm vào cây đàn cầm, hắn đã hiểu hết cả khúc nhạc.

Mọi việc trên đời đều tuân theo đạo. Một pháp thông, vạn pháp cùng thông.

Ngay khoảnh khắc hắn ngồi xuống, Tiêu Sát đã đoán ra thân phận của văn sĩ áo trắng này. Có người luyện kiếm cả đời mà võ nghệ vẫn tầm thường. Còn người đọc sách cả nửa đời, tự xưng thông hiểu hết việc trong thiên hạ. Có người trêu hắn, vậy thư sinh nhà người có biết dùng kiếm không, rồi đưa cho hắn một thanh kiếm.

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, cầm lấy kiếm; sau khi vung kiếm khá trúc trắc lại đột nhiên thi triển một chiêu kiếm.

Chiêu kiếm này có thể xưng là tuyệt thế!

Chiêu kiếm này cũng khiến giang hồ có thêm một vị Kiếm Tiên.

Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 60: Tiểu Bạch Liên Phù Tam Thập Bôi, Chỉ Tiêm Hạo Khí Hưởng Xuân Lôi

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tiêu Sắt thổi sáo, Tạ Tuyên đánh đàn, Diệp Nhược Y múa ống tay áo, Lôi Vô Kiệt múa kiếm trợ trận, Đường Liên đứng bên cạnh bỗng thấy phiền muộn, có cảm giác như bị cho ra rìa nhưng ý chí sục sôi trong lòng cũng bị kích thích. Hắn theo đó nhảy một cái bước lên nóc nhà, làn áo đen tung bay theo gió, cao giọng hát vang.

“Ta muốn cưỡi gió bay về bắc, Hiên Viên tuyết lớn tựa bão đông.

Ta muốn mượn thuyền chèo về đông, tiên tử yếu điệu đứng đón gió.

Ta muốn cưỡi mây ngàn vạn dặm, long ngâm trong triều làm gì ta?

Trên đỉnh Côn Luân tắm nắng dương, tận cùng biển cả ngấm núi xanh.

Gió thổi vạn dặm yến về tổ, không thấy chân trời chẳng về đâu!”

Đây là bài ca Vô Tâm đã từng hát vang ở nước Vu Điền, Đường Liên chỉ nghe một lần đã nhớ kỹ, chỉ cảm thấy khí phách muốn đi tới nơi ‘sơn cùng, biển tận’ trong bài hát khiến mình ngưỡng mộ. Giờ

phút này rốt cuộc không nhịn được hát vang lên. Hấn luôn nổi tiếng trầm ổn cẩn thận, rất hiếm khi phóng túng như vậy. Nhưng Đường Liên lúc này mới khiến người ta cảm thấy giống đệ tử của Bách Lý Đông Quân. Bởi vì Bách Lý Đông Quân được tôn là Tửu Tiên, khi thiếu niên nổi tiếng phóng túng tiêu sái.

Giai điệu kết thúc.

Tiêu Sát buông cây sáo xuống, Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên cũng rời tay khỏi cây đàn cầm, Diệp Nhược Y thu tay áo lại, còn Lôi Vô Kiệt cũng vung mạnh kiếm lên. Tất cả cánh hoa bay thẳng lên trời rồi phủ xuống như thiên nữ tán hoa, tạo thành một cơn mưa hoa muôn màu muôn vẻ.

Sau khi mưa hoa hạ xuống, Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu, gương mặt ngại ngùng nhìn Diệp Nhược Y, do dự trong chốc lát rồi mới nói: “Thật tình cờ. Lại gặp nhau rồi.”

Nếu những người ưa chuyện trên giang hồ cũng xếp một bảng những lời mở đầu tệ nhất, như vậy câu này chắc chắn sẽ nằm trong đó.

Tiêu Sát cất ống sáo lạng lẽ đi sang một bên, Đường Liên nhảy từ trên nóc nhà xuống, lén lút hỏi Tiêu Sát: “Tuy ta không hiểu chuyện này lắm nhưng mở đầu bằng câu này có phải hơi tệ không?”

Tiêu Sát bĩu môi: “Phải là tệ tới không còn gì tệ hơn.”

Diệp Nhược Y khẽ mỉm cười, vén tóc lên nói: “Đúng vậy, lại gặp nhau rồi.”

Bầu không khí ngược ngùng. Uổng cho chiêu thức Kiếm Tiên của Lôi Vô Kiệt, tuyệt mỹ lay động lòng người, gây dựng một khung

cảnh mở màn cực kỳ khí phách, cuối cùng lại bị một lời chào làm lãng phí mất cả một điệu kiếm vũ tuyệt diệu.

“Có mỹ nhân hề, thấy là chẳng quen. Một ngày không thấy hề, nhớ nhung tới điên cuồng.” Tạ Tuyên vuốt nhẹ dây đàn cầm nhẹ nhàng ngâm nga, khiến không khí bớt chút xấu hổ. Hắn đứng dậy nhìn về phương xa, đột nhiên nói: “Có người quen sắp tới.”

“Còn không mau chạy đi?” Tư Không Trường Phong đứng trên phòng khách trang nhã nói với Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên tung người nhảy lên phòng khách đó, cõng cái rương sách đặt bên cạnh lên, lại nhảy xuống sân nói với mọi người: “Hôm nay được thấy đệ tử thiếu niên trong thành Tuyết Nguyệt mới biết giang hồ đệ nhất thành không phải lời nói xuông. Lần này tới Bách Hoa hội thật chẳng uổng công. Giờ xin tạm biệt tại đây, không có gì để tặng, đành đưa mọi người vài quyển sách.” Hắn vung tay lên, một quyển sách cũ kỹ từ song rương sách bay ra, hạ xuống tay Diệp Nhược Y.

Diệp Nhược Y nhìn bìa sách, thần sắc ngạc nhiên: “Đây là...”

“Tuy Nhược Y Kiếm Vũ là vũ điệu rất hay nhưng khí sát phạt quá nặng, người là con gái hơn nữa thân thể còn không tốt, không thể thường xuyên nhảy được. Vũ điệu này có tên Kinh Hồng, khu nhảy như hồng nhan bay lượn trên không trung, chú trọng ôn nhu, bớt phần sát phạt, có lợi cho người.” Tạ Tuyên cúi đầu cười nói.

Diệp Nhược Y cũng gật đầu: “Đa tạ tiên sinh.”

Tạ Tuyên lại đưa một quyển sách ngoài bìa không có chữ cho Tiêu Sát, đột nhiên nói: “Vị huynh đệ này, có phải chúng ta từng gặp

mặt rồi không?”

Tiêu Sát ngày thường còn chẳng để Tư Không Trường Phong trong mắt nhưng lúc này lại cung kính lễ độ, gật đầu, trả lời rất ngắn gọn: “Tất Hạ học cung.”

“Chẳng trách.” Thần sắc Tạ Tuyên vẫn bình thản như lúc trước. “Vậy ta đưa quyển sách này không sai rồi, quyển sách này vốn không có tên, vì nó do ta viết, còn chưa nghĩ được tên để đặt. Nếu người đọc xong nghĩ ra cái tên gì hay có thể tự viết lên.”

Quyển sách không tên của Nho Thánh - Tạ Tuyên? Một số người ở đây đã nhận ra thân phận của hắn, trong lòng không khỏi rung động. Ai cũng biết Tạ Tuyên uyên bác hiểu thông thiên cổ, về mặt học thức đã có thể sánh vai với Thánh Nhân tiền triều, nhưng khi viết sách không hề đề tên. Hắn từng nói, khi người khác đọc sách của ta, hiểu được điều gì, vậy nó đã không liên quan gì tới hắn. Những thứ người đó hiểu được, những điều đọc sách mà nhớ tới đều là thứ của người khác. Cho nên hắn không đặt tên, giao chuyện này cho người đọc sách. Chỉ tiếc là trên giang hồ số người có tư cách được hắn tặng sách không tên chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tạ Tuyên lại quay sang phía Đường Liên: “Ta thường nghe sư phụ người oán hận nhận phải một tên đồ đệ giả vờ đứng đắn. Nhưng vừa rồi chứng kiến tiểu hữu cao giọng hát vang, rất có phong thái của sư phụ người khi còn trẻ tuổi. Ta tặng người một quyển sách, đây cũng là quyển sách sư phụ người thích đọc nhất khi còn trẻ.”

Đường Liên ngạc nhiên, vội vàng nhận lấy quyển sách cổ kia, lại thấy bên trên có viết hai chữ: ‘Tửu Kinh’. Hắn dở khóc dở cười: “Khi còn trẻ sư phụ đã thích cái này rồi à?”

“Sự phụ người được tôn làm Tửu Tiên, ngày thường thích rượu như mạng. Khi ta mười hai tuổi gặp hắn, hắn đã như vậy rồi. Lúc đó hắn đã nói mình cảm thấy rượu trên đời không còn mùi vị gì cả, bèn hỏi mượn ta quyển ‘Tửu Kinh’ này, rượu trong đó không phải rượu bình thường, “Tiểu bạch liên phù tam thập bôi, chỉ tiêm hạo khí hưởng xuân lôi”, đừng lãng phí.”

“Văn bối xin ghi nhớ.” Đường Liên vội vàng ôm quyền.

“Quả nhiên là người nghiêm túc.” Tạ Tuyên lại quay sang phía Lô Vô Kiệt, đưa cho hắn một quyển sách nhỏ bìa ngoài tinh xảo.

Lô Vô Kiệt nhận lấy, nhìn tựa sách lấy làm khó hiểu: “Tiền bối, đây là cái gì?”

Tiêu Sát liếc mắt nhìn tên sách, thì thầm như đang suy tư: “Văn lai tuyệt?”

“Tối nay trời đổ tuyết, có thể uống một chén không. Đây là lời mà tài nữ Giang Nam Tạ Phi Tuyên ghi lại, tình ý lay động lòng người, ngay cả các nương nương trong cung cũng vừa xem vừa khóc. Tặng người một quyển ‘Văn lai tuyệt’ này, học tập nhân vật chính, sau này gặp mặt đừng nói mấy câu xấu hổ ấy nữa.” Tạ Tuyên cười nói.

Gương mặt Lô Vô Kiệt lập tức đỏ bừng, còn Diệp Nhược Y lại rất bình thản, vẫn mỉm cười nhẹ nhàng.

“Được rồi, ta phải đi đây.” Tạ Tuyên đột nhiên quay người.

Phía xa có tiếng nói truyền lại: “Ta vừa mới tới người đã định đi. Sợ ta đến vậy cơ à?”

Tạ Tuyên nhanh chóng bỏ chạy, miệng ngâm nga: “Gặp nhau không bằng không gặp, không gặp cũng như đã gặp, mắt không thấy, lòng đã thấy.”

“Thư sinh chết tiệt.” Giọng nói phía xa lạnh lùng mắng.

“Dữ...” Tạ Tuyên càng chạy càng xa, mấy chữ cuối cùng khó mà nghe ra được.

Vẻ mặt của Lôi Vô Kiệt hốt hoảng, quay đầu cũng định chạy lại bị một thanh kiếm cản đường. Hóa ra người vừa nói đã chạy tới, mặc một bộ áo trắng, mặt phủ khăn che màu xám, chính là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.

“Sự phụ.” Lôi Vô Kiệt cúi đầu khom lưng, như vừa làm sai chuyện gì.

Lý Hàn Y lạnh lùng nhìn hấn một cái: “Vừa nãy ta ngồi trên Thương Sơn, đột nhiên trông thấy nơi này có một luồng kiếm khí.”

“Chiêu kiếm này, không tệ.” Lý Hàn Y chậm rãi nói.

“Sự phụ, người khen ta?” Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt, vui mừng tới mức khó tin.

“Nhưng, ai cho phép người chạy xuống núi!” Lý Hàn Y nâng kiếm, đánh bay Lôi Vô Kiệt còn đang há miệng cười to.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 61: Ước Hẹn Của Kiếm Tiên

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Sự phụ, vì sao chưa bao giờ người tham gia Bách Hoa hội?”
Trên đường về, Lôi Vô Kiệt không nhịn được hỏi.

Lý Hàn Y chẳng buồn quay đầu lại, vừa đi vừa nói: “Hoa có đẹp hơn nữa ngắm tới mười năm cũng chán rồi, có gì hay mà đến.”

Giờ đang buổi tối, vàng trăng tròn treo giữa không trung, chuyện này đối với cặp sư đồ võ công tuyệt thế đang chậm rãi rảo bước dưới ánh trăng lại có thêm chút cảm giác hài hòa. Lôi Vô Kiệt cũng không nhịn được nói nhiều hơn. Hắn lại hỏi: “Sự phụ, vừa rồi chính là người đọc sách mà thành một vị Kiếm Tiên, lần đầu xuất kiếm đã là Kiếm Tiên, Tạ Tuyên?”

“Thư sinh chết tiệt.” Lý Hàn Y hừ lạnh nói.

“Hắn còn tặng ta một quyển sách tên là ‘Văn Lai Tuyết’. Vì sao hắn đưa sách cho ai cũng rất độc đáo, tới quyển của ta hình như ngay Thính Trúc thư hiên của Tuyết Nguyệt thành cũng có bán?” Lôi Vô Kiệt bất mãn nói.

Lý Hàn Y lại chẳng buồn để ý tới, chỉ đột nhiên hỏi: “Người thích cô bé tên là Diệp Nhược Y ấy à?”

Lôi Vô Kiệt ngẩn ra, do dự một chút nhưng vẫn gật đầu.

“Vì sao?” Hiếm hoi lắm Lý Hàn Y mới hỏi một câu vì sao.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng ập a ập ứng nói: “Bởi vì... trông dễ nhìn.”

Lý Hàn Y đột nhiên đứng lại: “Chỉ có nguyên nhân này à?”

Lôi Vô Kiệt lại suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng vẫn gãi đầu gãi tai: “Hình như... không có nguyên nhân gì khác.”

Lý Hàn Y nghe thế chán nản: “Người cũng thật thẳng thắn. Nhưng thế gian nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, vì sao chỉ riêng cô bé này là người nhìn một cái đã thích?”

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Ta nói trông cô ấy dễ nhìn chứ không nói ta thích các cô gái xinh đẹp trên đời này. Có nghĩa là ngay khi nhìn thấy gương mặt của cô ấy bỗng cảm thấy bản thân trở nên khác thường. Thế nhưng khi nghĩ cẩn thận lại, ta không biết quá khứ của cô ấy, không biết tính cách của cô ấy, thậm chí cô ấy thích gì ghét gì ta đều không biết. Nghĩ tới nghĩ lui, thật ra đều do cái nhìn kia làm bản thân động lòng, cũng tức là vì...”

“Trông con bé dễ nhìn.” Lý Hàn Y tiếp lời, lúc này lại không nói lời khinh bỉ tên đồ đệ không nên thân, chỉ nhẹ giọng nói: “Nữ nhân xinh đẹp đều thích lừa người.”

“Sự phụ, người nói như vậy chẳng lẽ người từng bị nữ nhân xinh đẹp làm thương tâm?” Lôi Vô Kiệt vừa hỏi ra khỏi miệng lập tức hối hận, hôm nay hiếm hoi lắm sự phụ mới nói mấy câu với mình, chắc chắn là một chút tán thưởng chiêu kiếm Nguyệt Tịch Hoa Thần mà

mình vừa thi triển. Nhưng nó không nghĩa là mình có thể không kiêng nể gì cả.

Thế nhưng Lý Hàn Y không hề tức giận, chỉ đứng lại, cầm chuôi kiếm Thiết Mã Băng Hà, cúi đầu không nói gì.

“Sư phụ, ta sai rồi!” Lôi Vô Kiệt vội vàng cúi đầu nhận sai.

“Ba tháng sau, ta xuống núi với ngươi.” Lý Hàn Y đột nhiên ngẩng đầu: “Ta có một dự cảm, ta sợ vị sư phụ kia của ngươi sắp không đợi được nữa.”

“Ba tháng?” Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Được, vậy ba tháng. Khi đó ta sẽ thử kiếm với sư phụ.”

“Được, ba tháng sau ta thử kiếm với ngươi. Ba năm sau ngươi trở thành Kiếm Tiên. Đây là ước định giữa chúng ta.” Lý Hàn Y đột nhiên nâng kiếm đi về phía trước.

Ba năm thành Kiếm Tiên? Lôi Vô Kiệt thầm nghĩ mình đâu có lập ước định như vậy, không khỏi cảm thấy khó hiểu. Nhưng nhìn thần sắc sư phụ hẳn lại không dám hỏi nhiều, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo. Huống chi, ba năm thành Kiếm Tiên.

Cũng được thôi. Lôi Vô Kiệt mỉm cười.

Thiên Hạ Vô Song thành.

Bờ Dịch Thủy mệnh mộng.

Một thiếu niên áo trắng ôm hộp kiếm ngồi bên bờ sông, nói một câu rất chậm rãi: “Lại thua rồi à?”

Kiểm khách đường đường là thành chủ của Vô Song thành một trong thiên hạ tứ thành, lúc này chỉ lẳng lẳng cầm thanh kiếm gãy trong tay xuống đất: “Thua, lần này thua triệt để rồi. Khoảng cách giữa ta và Lý Hàn Y chẳng khác nào dòng suối Dịch Thủy và sông lớn Thương Lan. Sau này sẽ không tới Tuyết Nguyệt thành đọ kiếm với hấn nữa.”

“Không sao, ta sẽ thắng lại giúp ngươi.” Thiếu niên mỉm cười để lộ hàm răng trắng toát, chính là thiếu niên Vô Song mà ở nước Vu Điền từng một mình ngự kiếm ngăn cả Vô Tâm, Vô Thiên, Đường Liên, Tiêu Sát cùng với Lôi Vô Kiệt.

“Trong lứa này ta bại dưới tay Lý Hàn Y cũng đành nhận. Ngươi thắng trở lại trong lứa dưới là được. Lần này ta gặp một người, hấn nói hấn tên Lôi Vô Kiệt, hình như ta từng nghe ngươi nhắc tới tên hấn.” Tống Yến Hồi ngồi xuống bên cạnh Vô Song.

“Đúng vậy, ta đã gặp hấn. Ở cái nơi toàn là cát, tên cái nước ấy khó nhớ bỏ xừ, không nhớ được.” Vô Song gãi đầu, mỉm cười. “Sự phụ, người biết mà, trí nhớ của ta không tốt.”

“Ngươi không nhớ được tên của một quốc gia nhưng lại nhớ được tên hấn?” Tống Yến Hồi mỉm cười đáp.

“Bởi vì hấn rất đặc biệt, những người ta gặp ngày hôm đó đều rất đặc biệt, ta vẫn nhớ bộ dáng của họ. Nhưng đáng tiếc, hôm đó bọn họ bị thương, bằng không chắc chắn sẽ đánh một trận thật to.” Vô Song vuốt nhẹ hộp kiếm.

“Sau này chắc chắn ngươi sẽ có cơ hội. Bởi vì hiện giờ hấn là đệ tử của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.” Tống Yến Hồi nói.

Hai mắt Vô Song sáng bừng lên: “Hắn cũng học kiếm? Ta nhớ lúc đó hắn dùng quyền pháp.”

Tống Yến Hồi gật đầu: “Đúng vậy, hôm trước ta đã thử võ công của hắn, thi triển một kiếm về phía hắn, hắn đã nhận được vài phần chân truyền của Lý Hàn Y nhưng vẫn kém người một quãng. Nhưng ta nói với Lý Hàn Y, ta có một đệ tử trong vòng năm năm chắc chắn sẽ thành Kiếm Tiên. Hắn lại nói, đệ tử của hắn chỉ cần ba năm. Hai mươi năm qua Lý Hàn Y chỉ nhận một đồ đệ như vậy, ta thấy hắn cũng đặt kỳ vọng rất cao.”

Vô Song nghe vậy trầm ngâm một lát, đột nhiên mở hộp kiếm ra, trong hộp vẫn là mười hai thanh phi kiếm cùng một thanh trường kiếm màu đỏ lửa. Hắn vỗ mạnh lên hộp kiếm, mười thanh phi kiếm bay ra từ trong hộp, xếp thành hàng trước mặt Vô Song, Vô Song nhẹ nhàng đọc tên của chúng.

“Vân Toa, Kinh Thương, Phong Tiêu, Hồng Diệp, Hồ Diệp, Tuyệt Ảnh, Sát Sinh, Phá Kiếp, Ngọc Như Ý, Nhiễu Chỉ Như.”

“Người đã có thể không chế mười thanh phi kiếm?” Tống Yến Hồi vừa mừng vừa sợ.

Vô Song mỉm cười, vung tay áo lên, mười thanh phi kiếm bay ra, làm dậy lên một cơn sóng lớn trên mặt hồ. Vô Song lại vung tay áo, mười thanh kiếm gầm thét đâm xuống, tiếng động như sấm rền trên mặt đất! Vô Song lại vung tay áo lần thứ ba, mười thanh kiếm khuấy động nước sông trong hồ, sóng dậy khắp bốn bề liên miên không ngừng. Hai thanh phi kiếm cuối cùng trong hộp kiếm đột nhiên rung động, như muốn rời hộp bay ra.

Vô Song cười nói: “Nếu Lôi Vô Kiệt ba năm thành Kiếm Tiên, vậy ta sẽ dùng một năm thành Kiếm Tiên!” Hắn giơ tay, mười thanh phi kiếm bay trở lại trong hộp. Vô Song đóng hộp kiếm lại, đứng dậy cầm hộp kiếm quay người đi khỏi.

Tống Yến Hồi lặng lẽ nhìn theo bóng lưng hắn, một lúc lâu sau mới thở dài: “Vô Song thành muốn trở về đỉnh cao, hoàn toàn dựa vào người đẩy.”

Vô Song nghe câu này bèn quay người cười nói: “Sư phụ, ta không muốn làm thành chủ Vô Song thành. Ta chỉ thích luyện kiếm. Nhưng nếu sư phụ muốn làm, vậy ta làm là được.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 62: Thiên Ngoại Chi Thiên

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trên trời có trăng, ánh trăng yêu kiều, dưới đất có rượu, hương rượu đậm đà.

Trần gian đã qua bốn tháng thơm hương hoa cỏ, nhưng tại đây vẫn là lúc hoa mai nở đẹp nhất, hương hoa lan khắp bốn phương hòa cùng hơi rượu, khiến người ta không khỏi say mê trong đó. Bên gốc hoa mai là một người đang ngồi, trường bào màu trắng, ngồi dưới ánh trăng bên cạnh hành mai, nâng chén bạch ngọc nhấp một ngụm, hai mắt hơi nheo lại, như đã say thật.

Nơi đây là vùng đất bên ngoài, là Thiên Ngoại Thiên.

Người này dáng vẻ tuấn mỹ dị thường, không thua gì vàng trắng trên bầu trời, cành mai nở rộ. Nhưng người này lại là một nam nhân.

Còn là một nam nhân không có tóc.

Từng là hòa thượng của Hàn Sơn tự, Vô Tâm. Tông chủ của Thiên Ngoại Thiên hiện tại, Diệp An Thế.

Uống rượu một mình dưới ánh trăng vốn là chuyện tịch mịch, lại còn có từng bông tuyết nhỏ bé rơi xuống, Diệp An Thế giơ tay đón

lấy bông tuyết đó, nhưng chúng còn chưa hạ xuống tay hắn đã tan thành nước. Hắn thở dài một tiếng, nhíu mày, cúi đầu định uống một hơi cạn sạch chén rượu, lại phát hiện có hoa rơi trong chén, vì vậy mỉm cười.

Phong hoa tuyết đại.

Trên bức tường phía tây có một tiếng động rất nhỏ vang lên, nhỏ tới mức như âm thanh một đóa hoa mai lặng lẽ lan tỏa. Diệp An Thế nghe được nhưng có vẻ không hề để ý. Hắn đổ chén rượu xuống dưới đất rồi ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm.

Chắc là cuối cùng rồi nhỉ. Diệp An Thế khẽ mỉm cười một chút, đi tới bên cây mai, vươn ngón tay ngọc cầm một đóa hoa, lặng lẽ suy nghĩ.

Chẳng biết từ lúc nào, bông tuyết rơi xuống bỗng trở nên hỗn loạn. Cành mai bắt đầu lay động, như đột nhiên có một cơn gió quét tới. Cuối cùng hoa rơi như mưa, lẫn cùng những bông tuyết đang nhanh chóng bay xuống. Diệp An Thế cảm thấy trước mắt đều bị hoa và tuyết nhanh chóng che phủ. Đối mặt với dị tượng đột nhiên kéo tới này, hắn lại chẳng hề kinh hoàng, chỉ nhìn hoa mai trong tay im lặng không nói một lời.

Đột nhiên một vệt sáng đen đậm xuyên qua hoa tuyết mỹ lệ, đó là một lưỡi đao toàn thân đen kịt, sau khi xuyên thủng làn hoa tuyết đó, đao thế đen nhánh tỏa ra ánh sáng quỷ dị. Ngay lúc lưỡi đao sắp chạm vào ngực Diệp An Thế, rốt cuộc hắn cũng hành động. Thân thể hắn đổ về phía sau, tiếp đó cánh tay nhẹ nhàng vung lên, đóa hoa mai kia lướt sát qua thanh đao bay về phía người cầm đao.

Người kia kinh hãi, vội vàng thu đao lại, đóa hoa mai quét qua râu hắn.

“Nghe nói Hắc Đao Nguyệt Lâm khi sát khí trở nên mạnh mẽ nhất sẽ tỏa ra ánh sáng quỷ dị. Từ biệt đã mười hai năm, nay lại được gặp thanh đao này.” Diệp An Thế đứng thẳng dậy, mỉm cười nói: “Chẳng qua người không phải Lý thúc thúc, mười hai năm trước Lý thúc thúc đã chết rồi. Người là... con gái của ông ấy?”

Đao khách mặc áo đen, chống đao xuống đất, thờ ơ không nói một lời, tuy sát khí lạnh lẽo không hừng hực như lúc vừa rồi nhưng những bông tuyết xung quanh cô vẫn bay lượn ngổn ngang.

“Có phải khi còn nhỏ ta từng gặp người rồi không? Người tên là Lý Vân Yên?” Diệp An Thế suy nghĩ, nhỏ giọng hỏi. Hắn đột nhiên nhớ tới khi còn bé mình từng gặp cô gái này, khi đó cô tết một búi tóc chổng lên trời, khí thế lúc nào cũng hung hăng. Giờ cũng đã thành một cô gái xinh đẹp, chỉ có điều, lại thành một thanh đao trong tay người khác.

“Đoàn Thần Dật muốn cướp chức tông chủ Thiên Ngoại Thiên đã mười hai năm nay, bồi dưỡng mười hai thanh đao, đặt là ‘Lâm Đao’, là tử sĩ của hắn. Thế nhưng không ngờ ta lại đột nhiên trở về, hắn chạy trốn, để lại mười hai thanh đao này tới ám sát ta. Hôm kia bốn người tới, hôm qua bảy người tới, hôm nay chỉ còn lại một mình người. Người biết rõ là không đánh nổi, vì sao còn tới tự tìm đường chết?” Diệp An Thế chậm rãi bước về phía đao khách kia.

Đao khách xiết chặt đao trong tay, nhú mày.

“Bởi vì, người yêu hắn?” Diệp An Thế dừng bước, bỗng hỏi.

Đao khách đột nhiên ngừng đầu, lưỡi đao màu đen trong tay lại tỏa ra ánh sáng quỷ dị.

Diệp An Thế lại như hoàn toàn không nhìn thấy, chỉ bước về cạnh gốc mai rồi thở dài một tiếng: “Hoa mai trong Họa Tuyết sơn trang luôn lặng lẽ úa tàn chỉ trong chốc lát, thường là lúc trên trời có bông tuyết như vậy. Khi cha còn sống mỗi năm ta đều chờ xem cảnh đẹp úa tàn trong chốc lát này. Ông ấy gọi cảnh tượng này là ‘tuyết thương’, ông cảm thấy khi hoa mai úa tàn, tuyết cũng đã chết đi. Vốn đã đợi rất lâu rồi muốn xem cảnh ‘tuyết thương’ này, đáng tiếc, người lại chém một đao làm rụng hết hoa rồi.”

Đao khách nhìn hoa rơi đầy đất, không khỏi buồn bã. Khi cô còn nhỏ thường xuyên thấy người đàn ông mà Diệp An Thế gọi là cha ngắm tuyết rơi trong khoảng sân này. Lúc đó cô đã cảm thấy bản thân ông đã là một phong cảnh giữa khoảng trời tuyết. Đao khách nhắm hai mắt lại, xiết chặt đao trong tay, Diệp An Thế không thấy rõ cô chém ra một đao đó ra sao, nhưng chỉ trong chớp mắt luồng sáng đen đã xuyên qua những bông tuyết rơi, đánh về phía mình.

Hắn nhẹ nhàng vung cánh tay lên, hoa rơi trên mặt đất đều bị cuốn lên, đánh về phía đao khách. Ánh sáng màu đen yêu dị kia lập tức ảm đạm xuống. Đao khách cảm thấy đao thế bị ngăn cản, cuối cùng không cách nào tiến thêm. Cô kinh hãi trợn tròn hai mắt, lại phát hiện cảnh sắc trước mắt đều đã bị bông tuyết cùng cánh hoa bao phủ.

Diệp An Thế nhìn đao khách ngất xỉu trước mắt, đi tới vung nhẹ tay lên, quét sạch cánh hoa tàn trên người cô. Hai người từ trong các đi ra, một người tóc bạc đeo ngọc kiếm, một người áo tím uy nghiêm.

Bạch Phát Tiên, Tử Y Hào.

“Đưa cô ấy đi đi, sau khi ngủ dậy cô ấy sẽ quên hết mọi chuyện. Mười hai thanh Lâm Đao đều đã gãy, còn có muốn đuổi giết Đoàn Thần Dật hay không thì tùy các người.” Diệp An Thế ngẩng đầu lên ngắm ánh trăng trên trời, đột nhiên ngâm nga: "Lộ tông kim dạ bạch, nguyệt thị cố hương minh." (Sương đêm nay trắng xóa, trăng tựa ánh quê hương.

Lấy trong ‘Nguyệt Dạ Xá Ưc Đệ’ của Đỗ Phủ.)

Bạch Phát Tiên ngẩng đầu cười nói: “Chẳng hay quê hương trong lòng tông chủ là nơi nào? Là Thiên Ngoại Thiên hay là Hàn Sơn tự?”

Diệp An Thế cười nói: “Người biết trước khi phụ thân ta lên làm chủ Thiên Ngoại Thiên, ông ấy là người nơi nào không?”

Bạch Phát Tiên kinh ngạc lắc đầu: “Tông chủ chưa từng nhắc tới những chuyện quá khứ.”

“Là Hàng Châu, trước khi lên bốn, ta sống ở Hàng Châu cùng phụ thân. Nếu nói tới quê hương, Hàng Châu mới là quê hương của ta.” Diệp An Thế nhìn về phương xa.” Nhưng ta chỉ nhớ trước cửa nhà có một cái hồ, nước hồ xanh biếc, bên hồ là một cây liễu rủ xuống, mẫu thân ta luôn thích quay về phía mặt hồ chải đầu. Thế nhưng một buổi sáng, mọi người tìm thấy lợc của bà bên hồ, nhưng rất cuộc ta không tìm thấy bà đâu nữa. Sau đó, phụ thân dẫn ta tới đây.”

“Ông ấy xây dựng Hoa Tuyết sơn trang, lên làm tông chủ của Thiên Ngoại Thiên, sau đó lại thống lĩnh mọi tông phái ngoại vực,

cuối cùng tiến công Trung Nguyên. Hành động như đày hào hùng, nhưng ta lại cảm thấy ông cũng không biết nơi mình thật sự muốn đi là đâu.”

“Nếu ta không nhớ nhầm, thật ra phụ thân chết ở Hàng Châu. Đâu là quê hương chẳng quan trọng, nơi nào có người mà người quan tâm, đó mới thật sự là quê hương.”

“Cho nên bất luận Hàn Sơn tự hay Họa Tuyết sơn trang đều không phải quê hương của ta.” Diệp An Thế vung tay, một áng hoa mai rơi trên mặt đất bay tới tay hắn, hắn đưa lên mũi ngửi.

“Nếu không nhớ nhầm, tông chủ từng nói muốn tới tiên sơn nơi hải ngoại, tới cuối bầu trời.” Tử Y Hầu đột nhiên nói.

Diệp An Thế gật đầu cười: “Không sai. Muốn tới tận điểm cuối xem thử. Đâu có phải ông già, ai lại lúc nào cũng nghĩ tới chuyện lá rụng về cội.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 63: Lang Nguyệt Phúc Địa

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tuy Diệp An Thế không tự xưng là hòa thượng Vô Tâm nữa nhưng cũng không tháo phật châu trên người, hơn nữa còn mặc bộ trường bào màu trắng ngày trước, cũng rất tùy hứng không muốn để tóc, khi bẻ gãy thanh đao từng là Lâm Dao kia cũng kiên trì không giết người. Đôi khi Tử Y Hào lại nghĩ, một người nhân từ như vậy có thật sự thích hợp làm tông chủ Thiên Ngoại Thiên không? Thế nhưng chính một người nhân từ như vậy lại nhanh chóng được tất cả các môn nhân từ trên xuống dưới của Thiên Ngoại Thiên ủng hộ. Có một số lão nhân trong môn phái còn nói từ lần đầu tiên thấy hắn đã có cảm giác lão tông chủ trở về nhân gian.

“Tông chủ, gần đây có tin tức mới được đưa đến có liên quan tới vài vị bằng hữu của ngài.” Bạch Phát Tiên đột nhiên nói.

Diệp An Thế ngạc nhiên mỉm cười nói: “Ồ? Gần đây bọn họ sao rồi?”

“Sau khi rời khỏi nước Vu Điền, Đường Liên trở về Đường môn một chuyến, gặp mặt sư phụ của Đường môn là Đường Liên Nguyệt một lần. Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đi đường mất khoảng ba tháng, sau đó mới tới Tuyết Nguyệt thành. Lôi Vô Kiệt leo lên Đấng Thiên các, còn đánh tới tầng thứ mười sáu, cùng với đệ tử của Đạo Kiếm Tiên -

Triệu Ngọc Chân hỏi kiếm Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y. Cuối cùng tuy bị một chiêu kiếm của Lý Hàn Y đánh ngã nhưng lại được Lý Hàn Y thu nhận làm môn hạ, trở thành đệ tử đầu tiên của hắn.” Bạch Phát Tiên nói rất chậm rãi.

Diệp An Thế cười: “Tiểu tử này thật may mắn, còn được Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên thu nhận làm môn hạ. Có điều sư phụ Lôi môn của hắn, Lôi Oanh có chút chuyện với Lý Hàn Y, e rằng còn có ẩn tình. Còn một người khác thì sao? Cái gã chủ quán trọ keo kiệt đã về Tuyết Lạc sơn trang của hắn chưa?”

“Tiêu Sát, hắn cũng ở lại Tuyết Nguyệt thành, hơn nữa còn trở thành đệ tử của Thương Tiên - Tư Không Trường Phong.” Tử Y Hầu vẫn luôn im lặng lại đột nhiên mở miệng.

“Thương Tiên - Tư Không Trường Phong? Ta còn tưởng là Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân chứ, thật ra ta thấy hai người đó mà gặp mặt chắc chắn sẽ tâm đầu ý hợp.” Diệp An Thế giơ tay, chén rượu rơi dưới tuyết bay về tay hắn: “Hơn nữa ta cũng rất muốn ném thử bảy chung rượu Tinh Dạ của Tửu Tiên từng thắng Thu Lộ Bạch của Điều Lâu Tiểu Trúc.”

“Có tin tức được truyền về, đại thành chủ Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân đã bỏ đi ngay đêm Lôi Vô Kiệt vào thành, hiện giờ không rõ tung tích.”

“Thật ra mấy năm nay Tuyết Nguyệt thành vẫn luôn do Tư Không Trường Phong quản lý, hai vị thành chủ khác một vị ủ rượu, một vị luyện kiếm, đều hết sức tự tại. Huống chi không ai biết tung tích cũng có sao, người đoán xem Bách Lý Đông Quân liệu có bước vào vào Thần Du Huyền Cảnh không? Đến lúc đó nhắm mắt lại là có thể thần du vạn dặm, có không ở Tuyết Nguyệt thành cũng có sao?”

Diệp An Thế đoán ra suy nghĩ trong lòng Bạch Phát Tiên, chậm rãi nói.

Bạch Phát Tiên và Tử Y Hài nhìn nhau một cái, không nói gì, Từ mười hai năm trước Tử Tiên - Bách Lý Đông Quân đã mơ hồ có khí thế của thiên hạ đệ nhất, nhưng lại cực kỳ kín tiếng, rất ít khi giao thủ với người khác, chỉ một lòng chuyên tâm cất rựu. Nhưng nghe nói Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương trấn thủ Mộ Lương Thành đến nay vẫn không xưng là đệ nhất thiên hạ là vì không nắm chắc thắng được Bách Lý Đông Quân. Người như vậy không phải không có khả năng bước vào cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh trăm năm có một.

“Nói vậy ba vị bằng hữu kia của ta sẽ nhanh chóng nổi danh khắp giang hồ, cũng như ba thiếu niên của Tuyết Nguyệt thành năm xưa. Ta rất mong chờ ngày chúng ta gặp nhau.” Diệp An Thế quay người, chậm rãi bước ra ngoài.

“Tông chủ đi đâu vậy?” Bạch Phát Tiên hỏi.

“Đi Lang Nguyệt phúc địa.” Diệp An Thế thản nhiên đáp: “Hiện giờ nội loạn trong Thiên Ngoại Thiên đã trừ, với năng lực của hai người các ngươi trong mấy năm kế tiếp sẽ không có vấn đề gì. Ta tới Lang Nguyệt phúc địa bế quan.”

“Khi nào tông chủ trở về?” Tử Y Hài nhíu mày.

Diệp An Thế nhảy về phía trước, đứng trên tường tây, giọng nói sang sảng: “Khi ta bước vào Thần Du Huyền Cảnh.”

Tử Y Hài và Bạch Phát Tiên đều kinh ngạc, Diệp An Thế quay đầu lại nhìn bọn họ cười một cái: “Ta nói thật đấy.” Sau đó tung

người đi về phía xa.

“Tông chủ có thể bước vào Thần Du Huyền Cảnh thật không?”
Tử Y Hầu nhìn sang Bạch Phát Tiên.

Bạch Phát Tiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Lần đầu tiên gặp hần, hần đã có cảnh giới tiếp cận Tiêu Dao Thiên Cảnh. Hiện giờ về Thiên Ngoại Thiên đã ba tháng, tu luyện Phật Pháp Lục Thông, cảnh giới đã trên người và ta. Hần mới có mười bảy tuổi, có vẻ thiên phú còn tốt hơn lão tông chủ năm xưa, chưa biết chừng sau này thật sự bước vào cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh. Đến lúc đó chúng ta xâm lấn Trung Nguyên, kết cục sẽ không như mười hai năm trước...”

Tử Y Hầu cười lạnh một tiếng: “Chuyện này người có thể yên tâm, nếu thật sự bước vào Thần Du Huyền Cảnh, chắc chắn tông chủ sẽ tới hải ngoại tiên sơn du ngoạn cùng tiên tử yêu kiều nơi đó, sẽ không dẫn người xâm lấn Trung Nguyên.”

Bạch Phát Tiên mỉm cười lắc đầu: “Có một tông chủ mạnh mẽ vô song nhưng lại chẳng hề có chút hùng tâm nào, không biết có phải chuyện đáng vui vẻ hay không.”

Tử Y Hầu nhìn hoa mai rơi đầy đất, lẩm bẫm: “Hóa ra nhà lão tông chủ ở Hàng Châu.”

Giờ khắc này trong Tuyết Nguyệt thành cũng có một người đang ngắm trăng.

Ngậm một cọng cỏ đuôi chó, biếng nhác nằm trên nóc nhà, ngây ngốc ngắm vàng trăng tròn.

Một cô gái cầm thương thấy hần, tung người nhảy lên nóc nhà:
“Tiêu Sát, người được lắm, hóa ra lại trốn lên đây lười biếng.

Tiêu Sắt nhắm mắt lại, chẳng buồn để ý tới cô: “Tối lắm rồi, đừng đuổi tới đuổi lui nữa, quá nhiều người khác nghỉ ngơi. Ngân Nguyệt thương của người luyện thế nào rồi?”

“Ngân Nguyệt thương, khóc đoạn tràng. Ta luyện tới tầng thứ tư, người có muốn thử chút không?” Tư Không Thiên Lạc mỉm cười không có ý tốt.

“Được, sáng mai sẽ thử. Cho người biết, đừng chọc ta điên lên, đến lúc đó ta rút Vô Cực côn ra đánh ngã người đấy!” Tiêu Sắt mở mắt lờm cô một cái.

“Câu này ta nghe tới mồn cả tai ra rồi, người giỏi thì đánh đi.” Tư Không Thiên Lạc lập tức trừng mắt nhìn lại.

“Ấu trĩ.” Tiêu Sắt quay đầu đi.

“Tham tiền, mỗi ngày người đều lên đây nhìn, người nhìn cái gì vậy? Hướng đó là Thương Sơn, chẳng lẽ người đang nhìn Lôi Vô Kiệt. Ta đã thấy các người có vẻ lạ lạ từ lâu rồi, chặc chặc chặc.” Tư Không Thiên Lạc lè lưỡi.

“Người từng tới Thiên Khải chưa?” Tiêu Sắt đột nhiên hỏi.

“Đế đô Thiên Khải? Chưa từng tới.” Tư Không Thiên Lạc lắc đầu: “Người từng đến rồi à?”

Tiêu Sắt gật đầu: “Đến rồi.”

Tư Không Thiên Lạc thản nhiên ‘ồ’ một tiếng: “Ra sao? So với Tuyết Nguyệt thành thì sao?”

“Không đẹp đẽ như Tuyết Nguyệt thành nhưng rất lớn, lớn tầm bảy tám lần Tuyết Nguyệt thành. Rất đông người, rất náo nhiệt, mỗi năm lại có vài lần họp chợ lớn, trong chợ có thể thấy rất nhiều thứ mới lạ kỳ quái từ nơi xa xôi vận chuyển tới. Ta đã từng thấy một khối thủy tinh rất lớn, hoàn toàn tự nhiên, lớn chừng cái lu rượu, người Hồ đổ rượu nho vào trong. Ta từng uống một ngụm, có nói là ngọc thạch dưỡng thành cũng chẳng hề quá lời. Còn có một sông bạc tên là Thiên Kim đài, ta từng thắng một tòa thành trong đó...” Tiêu Sắt bỗng trở nên dông dài

Tư Không Thiên Lạc lại cực kỳ yên tĩnh, cô đột nhiên cảm thấy mỗi khi nói tới Thiên Khải, Tiêu Sắt lại trở nên bất đồng. Nhưng Tiêu Sắt như vậy lại khiến người ta có cảm giác thân thiết hơn. Tư Không Thiên Lạc lặng lẽ lắng nghe những lời Tiêu Sắt nói, đột nhiên hỏi: “Có dịp thì dẫn ta tới Thiên Khải nhé?”

Tiêu Sắt mỉm cười, gật đầu: “Được.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 64: Ta Có Ba Kiếm, Mời Người Chỉ Giáo

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hoa xuân héo tàn, gió hạ ập tới.

Lại ba tháng trôi qua, mùa xuân tươi đẹp nhất đã rời khỏi Tuyết Nguyệt thành, mùa hè buồn chán nối tiếp. Đường Liên lại ra ngoài thành vài chuyến thực hiện nhiệm vụ, thân là đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, trách nhiệm của hắn không hề nhẹ, thường xuyên phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Thế nhưng hai người khác cũng là đệ tử của thành chủ Tuyết Nguyệt thành là Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc lại hết sức thoải mái, mỗi ngày chơi trốn tìm trong Tuyết Nguyệt thành, Tiêu Sắt chạy mệt lại nằm trên nóc nhà phơi nắng hoặc chơi cờ với Tư Không Trường Phong, thi thoảng lại đọc quyển sách không tên mà Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên đã tặng. Hôm nay vừa vặn gặp ngày Tư Không Thiên Lạc ra khỏi thành, Tiêu Sắt vui vẻ tự tại nằm đó đọc sách phơi nắng, ngắm nhìn Thương Sơn.

Nhắc tới Thương Sơn, người trên Thương Sơn dường như đã lâu rồi không xuống núi. Từ sau khi tạm biệt tại Bách Hoa hội, Lôi Vô Kiệt không bước ra khỏi Thương Sơn một bước. Nhưng hôm nay, Tiêu Sắt lại có cảm giác mơ hồ là sẽ xảy ra chuyện gì đó. Hắn đặt quyển sách xuống, nhìn về phía Thương Sơn, cảm thấy một cơn gió

đột nhiên lướt qua bên người, vừa quay đầu lại đã thấy Đường Liên đứng đó.

“Về rồi à?” Tiêu Sắt nhìn sang hấn một cái.

Đường Liên gật đầu: “Cùng là đệ tử của thành chủ Tuyết Nguyệt thành, sao mỗi ngày các người đều được ở đây phơi nắng còn ta ngày ngày phải ra ngoài chạy ngược chạy xuôi. Lần này còn thiếu chút nữa mất cả mạng.”

“Người là ai? Là đại sư huynh của Tuyết Nguyệt thành, sau này không khéo còn là thành chủ, mệ mệ một chút khổ một chút cũng đúng thôi.” Tiêu Sắt mỉm cười vui sướng trước tai họa của người khác.

Đường Liên điềm nhẹ mũi chân, một mảnh ngói nho nhỏ bắn về phía Tiêu Sắt. Tiêu Sắt mỉm cười, nghiêng người sang một bên, thân thể lại lướt về phía trước một thước.

“Xem ra thời gian vừa qua Thiên Lạc không quên đốc thúc người, khinh công càng lúc càng thần kỳ.” Đường Liên cười nói.

Tiêu Sắt đứng dậy phủi tro bụi trên người: “Đại sư huynh đừng có trêu ta, nếu người thật sự muốn giết ta, chấn vỡ tất cả ngói trên nóc nhà này, sau đó thi triển Vạn Thủ Phi Hoa, ta chẳng còn chỗ nào mà trốn. Đúng rồi, lần này thiếu chút nữa mất mạng là do gặp cao thủ gì à?”

“Lần này gặp hai người quen cũ. ‘Nguyệt Cơ cười đưa thiếp, Minh Hài giận giết người’, còn nhớ bọn họ không?” Đường Liên hỏi.

“Tí nữa thì bị bọn họ giết, sao lại không nhớ kia chứ?” Tiêu Sắt nói.

‘Minh Hầu vốn là con trai trưởng của lâu chủ Vọng Y lâu Tạ Liễu Y. Năm đó Vọng Y lâu chịu cảnh diệt môn, khi đó Minh Hầu bị đánh hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại mất đi ký ức đêm hôm đó. Hắn khổ sở tìm kẻ thù nhiều năm, cuối cùng nhận được đáp án ở chỗ Vô Tâm. Người tàn sát Vọng Y lâu chính là sư phụ của Minh Hầu, Thiên Tuyên lão nhân. Lần này Minh Hầu tới Thiên Tuyên các trả thù, nói rằng muốn huyết tẩy Thiên Tuyên các.’

“Kết quả ra sao?” Tiêu Sát lại hoàn toàn không ngạc nhiên.

“Kết quả, Thiên Tuyên các bị hủy, Thiên Tuyên lão nhân bỏ trốn. Minh Hầu trọng thương rất nặng, được Nguyệt Cơ chạy tới cứu đi.” Đường Liên đáp.

Tiêu Sát thở dài: “Đáng tiếc, kẻ bại hoại như Thiên Tuyên lão nhân nên cho một đao giết chết mới phải.”

Đường Liên không nói tiếp, nhìn sang phía Thương Sơn, đột nhiên nói: “Gần đây thằng ngốc kia thế nào rồi?”

“Không biết.” Tiêu Sát lắc đầu.

“Không biết?” Đường Liên nhướn mày.

“Đã ba tháng rong không xuống núi rồi, e rằng hôm Bách Hoa hội tụ ý xuống núi nên bị cấm túc rồi. Ta không biết võ công, cũng không dám lên Thương Sơn kiếm hắn, sợ bị Kiếm Tiên cho một kiếm giết chết.” Tiêu Sát suy nghĩ rồi nói.

“Thằng ngốc kia còn nói sau này ba người chúng ta cùng nhau phiêu bạt giang hồ, cũng như ba vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành khi còn trẻ tuổi. Nhưng không biết lúc nào hắn mới học thành tài với được xuống núi.” Đường Liên lẩm bẫm.

Thương Sơn, đỉnh Vạn Hoa.

Kiểm Tiên Lý Hàn Y ngồi nhắm mắt trầm tư tại đó, danh kiếm Thiết Mã Bằng Hà lặng lẽ nằm bên.

Hôm nay là tròn ba tháng ước định. Theo như ước định, hôm nay đệ tử của hấn Lôi Vô Kiệt sẽ tới thử kiếm với hấn, nếu kết quả khiến hấn hài lòng, như vậy hấn sẽ xuống núi tới Lôi gia bảo gặp mặt Lôi Oanh lần cuối. Còn lần trước Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên rời thành đã là bốn năm về trước.

Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân, Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên cùng với Sát Phó kiếm - Lôi Oanh đều là người thành danh đã lâu nhưng gần đây lại đột nhiên xuất hiện. Lý Hàn Y thầm thở dài một tiếng, nhốt mình trong Tuyết Nguyệt thành bao năm như vậy, cuối cùng vẫn phải ra ngoài ư?

Lôi Vô Kiệt cầm theo Thính Vũ chậm rãi bước lên núi. Ba tháng này mỗi ngày Lý Hàn Y vẫn dạy kiếm như trước nhưng chỉ là dạy bằng lời nói, chưa từng thi triển một chiêu kiếm nào với hấn. Hấn biết, lần tiếp theo bọn họ thử kiếm sẽ là ba tháng sau. Còn một tháng trước, Lý Hàn Y rời khỏi gian nhà tranh lên mười chín ngọn núi của Thương Sơn luyện kiếm, để Lôi Vô Kiệt ở lại hàng ngày khổ tu cạnh gian nhà tranh. Mãi tới một tuần trước, Lôi Vô Kiệt đột nhiên thu kiếm, cũng học theo sư phụ bắt đầu nhắm mắt suy tư.

Ẩn kiếm phong lôi, bạt kiếm bát phương! Đây là thuật rút kiếm mà Kiếm Tiên Lý Hàn Y truyền thụ!

“Nhưng giờ mình đã có tư cách để thử kiếm với Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên chưa?” Lôi Vô Kiệt nhìn thanh kiếm trong tay, bỗng ngây người. Ngoại trừ Thần Du Huyền Cảnh huyền diệu khó lý giải nổi, đã

gần như thành tiên thành phật, cao thủ nhất phẩm chia làm ba cảnh giới, Kim Cương Phàm Cảnh, Tự Tại Địa Cảnh, Tiêu Dao Thiên Cảnh. Có người nói khi Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên mười chín tuổi đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, hiện giờ đã lên tới đỉnh điểm trong Tiêu Dao Thiên Cảnh, chỉ thiếu vài bước là lên tới nửa bước Thần Du Huyền Cảnh. Còn bản thân thậm chí còn chưa chạm tới ranh giới cao thủ nhất phẩm, nhìn khắp các đệ tử trẻ tuổi của Tuyết Nguyệt thành, chỉ có Đường Liên coi như chính thức bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, Tự Không Thiên Lạc vẫn còn thiếu một bước. Dùng một thanh kiếm dưới Kim Cương Phàm Cảnh quyết đấu với một kiếm của Kiếm Tiên Tiêu Dao Thiên Cảnh, kết quả liệu có giống như ngay trước lên Đãng Thiên các không? Một chiêu kiếm là bị đánh ngã? Rồi cuộc mình bây giờ có thể sánh được với chiêu kiếm mà mình và Lý Phàm Tùng liên thủ không?

Đánh không lại cũng phải đánh thôi. Lôi Vô Kiệt cười khổ gãi đầu. Thường nghe trong núi có bốn mùa, Lôi Vô Kiệt chậm rãi đi lên, hán cũng không vội. Đi từ chân núi hơi nóng bức đi tới sườn núi vẫn có muôn hoa đua sắc ấm áp như xuân Lôi Vô Kiệt nghỉ ngơi một lúc lâu rồi mới tiếp tục leo núi, đi thẳng lên đỉnh núi luôn khiến người ta cảm thấy hiu hiu giá lạnh. Thấy Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên mặc áo trắng ngồi trên đỉnh núi chẳng khác nào tiên nhân, Lôi Vô Kiệt đứng lại cúi đầu hành lễ.

Lý Hàn Y vẫn nhắm mắt, chậm rãi nói: “Người đến rồi.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Sự phụ, ta tới thực hiện ước định.”

Lý Hàn Y vẫn nhắm mắt, không nói gì.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên cầm kiếm, chuôi kiếm lấp lóe sấm sét, vẻ tiêu sái tự tại vừa rồi lập tức biến mất, trong đôi mắt tràn ngập lệ khí.

Hắn trầm giọng nói: “Ta có ba kiếm, xin ngài chỉ giáo.”

Thiết Mã Băng Hà vốn đang lặng lẽ nằm bên cạnh đột nhiên
ngâm vang, cuối cùng Lý Hàn Y cũng mở mắt, nói rất từ tốn:
“Được!”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 65: Một Chiêu Kiếm Bước Vào Kim Cương

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Hoa thần nguyệt tịch, như cưỡi mây tía bay lên giữa bầu trời.”
Lôi Vô Kiệt trầm giọng ngâm nga.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên rút kiếm vẩy một ngón tay với Lý Hàn Y:
“Chiêu kiếm thứ nhất, do Kiếm Tiên truyền lại, Nguyệt Tịch Hoa
Thần.”

Tiếng gầm thét vang lên trên đỉnh núi, không có hoa bay tới cũng
chẳng có ánh trăng hạ xuống, lần này chiêu kiếm Nguyệt Tịch Hoa
Thần trống trải không có thứ gì. Nhưng tuy không có hoa, không
thấy trăng mà lại có ý của hoa, có ánh của trăng!

Chiêu kiếm này có thể xưng phong hoa tuyệt đại!

Lôi Vô Kiệt xuất một chiêu đánh úp tới, thân kiếm lóe lên ánh
sáng lạnh. Đây đã là lần thứ tư hấn dùng chiêu kiếm này, lần này thi
triển kiếm ý đã rất có phong phạm của Kiếm Tiên.

Lý Hàn Y gạt nhẹ đầu, ngón tay ngoắc nhẹ, Thiết Mã Băng Hà rời
vỏ bay tới, hấn quát khẽ một tiếng: “Hạ!” Thanh Thiết Mã Băng Hà
chém thẳng một chiêu kiếm xuống phá tan hoa ý của Lôi Vô Kiệt,
xuyên thủng ánh trăng của hấn, mang theo hàn ý của cả ngọn núi

đánh về phía hắn, thanh thế mênh mông, kiếm khí như vó ngựa hoang đập tan đồng bằng, lao thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt cầm kiếm đứng đó, không lùi một bước, vạt áo tay phải đã bị phá tan thành từng mảnh. Hắn vẫn thờ ơ không nói gì, xiết chặt Thính Vũ kiếm trong tay.

“Thôi hoa vũ tiểu, trứ liễu phong nhu, đô tự khứ niên thì hậu hảo. Lộ hồng yên lục, tẫn hữu cuồng tình đấu xuân tảo.” Lôi Vô Kiệt lui lại một bước, vẽ thành một đóa hoa kiếm, lại thi triển một chiêu.

(Mưa xuân vô tận tẩm ướt hoa nở, làn gió xuân ôn nhu lung lay cành liễu, cảnh xuân vẫn tuyệt vời như năm trước: mượt mà như làn sương đỏ, nhẹ nhàng như làn khói xanh, thỏa thích khoe sắc trong thời tiết đầu xuân.)

“Chiêu kiếm thứ hai, Kiếm Tiên truyền thụ, Lộ Hồng Yên Lục.” Lôi Vô Kiệt chỉ kiếm lên trời.

Hắn từng thấy sư phụ Lôi môn Lôi Oanh sử dụng chiêu kiếm này, giữa mùa đông khắc nghiệt khiến một cây hoa đào nở hoa đỏ bừng chỉ trong chớp mắt.

Chiêu kiếm này cực kỳ ám áp, trên thân kiếm Thính Vũ uyển chuyển lóe lên chút ánh sáng đỏ, cuối cùng hàn ý mãnh liệt mà Thiết Mã Băng Hà cũng rút lui đôi chút. Lôi Vô Kiệt không ngờ uy thế một chiêu kiếm của mình có thể áp đảo được Thiết Mã Băng Hà, trong lúc vui vẻ bước tới vài bước.

Lý Hàn Y gật đầu: “Được, Lộ Hồng Yên Lục là chiêu kiếm ta sáng tạo ra khi còn trẻ. Năm đó ta du lịch tới Giang Nam, thấy bóng liễu rủ bên bờ Tây Hồ nên sáng tạo ra chiêu kiếm này. Người thật giỏi lắm,

vốn là người Giang Nam nên lĩnh ngộ chiêu kiếm này không khó khăn gì.” Sau khi nói xong hất ngoắc tay một cái, Thiết Mã Băng Hà bùng lên ánh sáng lạnh lẽo!

Trong Tuyết Nguyệt thành.

Tư Không Trường Phong đi ra khỏi đại điện của mình, nhìn về phía Thương Sơn xa xa.

“Tam sư tôn, người đang nhìn gì vậy?” Đường Liên thấy Tư Không Trường Phong đi ra khỏi đại điện bèn ngẩng đầu lên hỏi.

Tư Không Trường Phong cười nói: “Sư đệ của các người sắp xuống núi rồi.”

“Xuống núi?” Đường Liên và Tiêu Sát cùng đưa mắt nhìn nhau.

“Mau đi thôi, có lẽ còn kịp tới xem chiêu kiếm cuối cùng.” Tư Không Trường Phong tung người theo phía Thương Sơn.

Đường Liên và Tiêu Sát vội vàng đuổi theo, ngày đó dưới Tuyết Nguyệt thành, Lôi Vô Kiệt và Lý Hàn Y đã lập một ước định với nhau. Khi nào hai người có thể giao đấu ba kiếm, Lý Hàn Y sẽ theo Lôi Vô Kiệt xuống núi, nhưng giờ mới qua ba tháng, Lôi Vô Kiệt làm được không?

Chiêu kiếm thứ hai của Lôi Vô Kiệt, ‘Lộ Hồng Yên Lục’ tạo thành một dải hào quang, bông tuyết bên cạnh Lôi Vô Kiệt lập tức tan thành nước, nhưng hàn khí của Thiết Mã Băng Hà lại khiến vũng nước vừa chảy xuống hóa thành băng cứng. Toàn thân Lôi Vô Kiệt tỏa ra hơi nóng, giơ chân đạp nứt băng đá đó.

Hỏa Chúc thuật, Già Lâu La cảnh!

Lý Hàn Y cau mày, đây là thủ đoạn ẩn giấu của Lôi Vô Kiệt ư? Hẳn quá coi thường chiêu kiếm của Kiếm Tiên rồi, Hỏa Chước thuật vốn chẳng phải võ công cao minh đến đâu, hưởng chi chỉ là Già Lâu La cảnh.

Ánh mắt Lôi Vô Kiệt vẫn hừng hực, chân khí khắp người bùng lên, trong mắt như có ngọn lửa thiêu cháy đồng bằng.

Hỏa Chước thuật lại tăng thêm một cảnh giới - Hỏa Nguyên cảnh!

“Được lắm, khi bằng tuổi ngươi, Lôi Oanh không bằng ngươi.” Lý Hàn Y tán thưởng một câu, ngón tay lại ngoắc một cái, Thiết Mã Băng Hà kiếm bay từ trên trời xuống, khí thế như hủy diệt thiên địa.

“Ngươi có lửa cháy khắp đồng bằng, liệu có tiếp được Băng Đổng Thiên Xích của ta không?” Lý Hàn Y ngạo nghễ nói.

Tay phải Lôi Vô Kiệt vung kiếm cố gắng ngăn cản chiêu kiếm của Lý Hàn Y, nhưng sau khi lui lại hơn mười bước hàn khí thấu xương trên Thiết Mã Băng Hà vẫn khiến đầu óc hắn choáng váng.

Hắn nhớ tới văn sĩ áo xám luôn ngồi trong viện ngậy người, nhớ hắn đã từng nói với mình, kiếm có sinh mệnh, nếu người có tình cảm với một thanh kiếm, thanh kiếm đó sẽ là bằng hữu của hắn. Khi bằng hữu gặp khó khăn, kiếm sẽ cảm nhận được. Đây cũng là lý do vì sao khi phát hiện sát khí kiếm sẽ âm vang không ngừng.

“Ta truyền Sát Phổ kiếm lại cho ngươi, sau này người còn kiếm còn.”

“Người mất kiếm mất?” Lôi Vô Kiệt nhận lấy Sát Phổ kiếm, trả lời rất trịnh trọng.

“Kiếm về đây!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên mở mắt, nổi giận gầm lên một tiếng.

Trên cửa Tuyết Nguyệt thành, thanh Sát Phổ kiếm bị cầm suốt ba tháng đột nhiên vang lên tiếng kiếm ngâm.

Mọi người dưới cửa thành đều nghe thấy tiếng ngâm dai dẳng này, ngẩng đầu nhìn thanh kiếm màu đỏ lửa.

Nghe nói thanh kiếm này do dung hợp thuốc nổ với kỹ thuật rèn sắt mà thành, trên đó phủ kín hoa văn ngọn lửa, đầu kiếm có khắc một con hỏa long phun lửa, tên là Sát Phổ kiếm. Nó có uy lực phi phàm, đã từng tung hoành võ lâm, Lôi Vô Kiệt cảm nó coi như bước nửa bước lên vị trí Kiếm Tiên!

Còn hiện giờ Sát Phổ kiếm muốn đi tìm chủ nhân của mình.

“Kiếm về đây!” Lôi Vô Kiệt đứng trên đỉnh núi, vươn tay trái, lại quát một tiếng.

Cuối cùng Sát Phổ kiếm cũng rời khỏi tường thành, bay thẳng về phía Thương Sơn, như một vệt sáng đỏ xé tan bầu trời.

Tư Không Trường Phong và Đường Liên, Tiêu Sắt đang trên đường, đột nhiên có tiếng cuồng phong lướt qua, ngẩng đầu nhìn lại, thấy là thanh Sát Phổ kiếm kia.

Tư Không Trường Phong khen: “Nhân kiếm tương thông, có thể làm được tới mức này, sự đệ của các người đã bước vào cảnh giới nhất phẩm.”

“Cảnh giới nhất phẩm?” Đường Liên kinh ngạc hỏi lại.

Lôi Vô Kiệt vươn tay trái, đón lấy thanh Sát Phó kiếm này, ánh sáng lưu chuyển trên hoa văn ngọn lửa ở thân kiếm. Lôi Vô Kiệt vung tay trái, đánh văng thanh Thiết Mã Băng Hà ra ngoài.

"Tạc tiêu ân kỳ lôi, phong quá tề vạn nãi. Phục xuy mai ế tán, hư giác thần linh tụ. Kiếm thứ ba, do kiếm khách Lôi môn Lôi Oanh truyền thụ, tên Liệt Hỏa Oanh Lôi."

(Tạm dịch: Đêm qua sấm nổi khắp trời,

Cuồng phong thổi tới như vạn mũi tên.

Mây mù gặp gió là tan,

Thần linh chẳng thấy tụ tập chốn nao.

Trích từ Lôi - (Đại hạn sơn nhạc tiêu) của Đổ Phủ)

"Chỉ lạc vân yên cung túy hậu, thi thành châu ngọc khán triều hoàn. Kiếm thứ ba, Kiếm Tiên - Lý Hàn Y truyền thụ, tên là Chỉ Lạc Vân Yên."

Lôi Vô Kiệt tay phải cầm Thính Vũ kiếm, tay trái Sát Phó kiếm, khí thế vô song. Hắn chậm rãi nâng song kiếm lên, trên thân Thính Vũ kiếm tỏa ra hàn khí liên miên, trên thân Sát Phó kiếm tỏa ra ánh lửa bùng bùng, một nóng một lạnh, hắn chậm rãi nói: "Đây là kiếm thứ ba, xin sự phụ chỉ giáo."

Lý Hàn Y gật đầu: "Được." Trong khoảnh khắc đó hắn như thấy được bản thân khi còn trẻ. Sự phụ hắn là thành chủ nhiệm của Tuyết Nguyệt thành, Lý Trường Sinh, tất cả võ nghệ đều là một cặp. Năm đó Bách Lý Đông Quân tay đao tay kiếm tung hoành giang hồ.

Tư Không Trường Phong lại sử dụng song thương thuật một dài một ngắn, còn bản thân hắn cũng từng dùng song kiếm.

Ngón tay Lý Hàn Y ngoắc nhẹ, một tay cầm lấy thanh Thiết Mã Băng Hà. Vừa rồi Lý Hàn Y vẫn luôn dùng ngón tay ngửa kiếm, chặn liền hai chiêu kiếm của Lôi Vô Kiệt, nhưng cuối cùng chiêu kiếm thứ ba này cũng đáng cho hắn cầm kiếm, đánh một trận chân chính.

Bởi vì chiêu kiếm này của Lôi Vô Kiệt đã bước vào Kim Cương Phàm Cảnh.

“Sự phụ cũng ban cho người một chiêu kiếm, chiêu kiếm này có một cái tên, là.” Lý Hàn Y nói rất chậm rãi: “Bình Địa Nhất Thanh Lôi.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 66: Bình Địa Nhất Thanh Lô

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Một tiếng sấm rền, vang lên tại đồng bằng.

Mũi kiếm Thiết Mã Băng Hà lấp loáng ánh sáng xanh, gió núi rít gào, kiếm khí như con ngựa hoang đạp tan đồng bằng, ập thẳng tới.

Khác với những chiêu kiếm Lý Hàn Y đã từng dùng, chiêu kiếm này rất bá đạo, không có ý thơ, chỉ có sát ý kinh khủng tới đáng sợ.

Chiêu kiếm vô cùng bá đạo này không phải kiếm thuật của bản thân Lý Hàn Y mà là chiêu kiếm do kẻ khác biệt trong Lô môn Lô Oanh sáng tạo ra.

Năm đó, thiếu niên hăng hái tới Tuyết Nguyệt thành, cầm theo một thanh trường kiếm rất đặc biệt, gương mặt ngượng ngùng, giọng nói lại hết sức ngông cuồng: “Phượng hàm kim băng xuất môn lai, bình địa nhất thanh lô. Ta có một chiêu kiếm, tên ‘Bình Địa Nhất Thanh Lô’. Xin được chỉ giáo.”

(Phượng ngậm băng vàng bay ra cửa, tiếng sấm rền vang nơi đất bằng.)

Lúc này Lý Hàn Y đang nhắm chặt hai mắt, chiêu kiếm đang đưa ra lại thu về.

“Lôi Oanh, cuối cùng chúng ta cũng gặp lại.” Lý Hàn Y lẩm bẩm.

Lôi Vô Kiệt tay trái Sát Phổ kiếm xuất chiêu ‘Liệt Hỏa Oanh Lôi’, tay phải Thính Vũ kiếm thi triển ‘Chỉ Lạc Vân yên’, đây đã là kiếm thuật đỉnh cao của hắn. Nhưng dưới uy thế của chiêu kiếm Bình Địa Nhất Thanh Lôi này lại chỉ có thể lui lại không ngừng. Lý Hàn Y đã thu kiếm nhưng kiếm thế không hề suy giảm, Bình Địa Nhất Thanh Lôi đó dẫn dắt sấm sét cuồn cuộn khắp bầu trời, chỉ trong chớp mắt mây đen đã phủ kín, mưa lớn lập tức đổ xuống tầm tã.

Lý Hàn Y quay đầu lại nhìn hắn, nước mưa trút xuống nhưng chẳng thể làm ướt nổi vạt áo.

Lôi Vô Kiệt lại bị tưới ướt đẫm, đứng trong làn mưa kinh ngạc một hồi lâu, đột nhiên lại thi triển một chiêu kiếm. Một chiêu kiếm vô cùng bình thường, như chiêu kiếm mà một đứa trẻ đánh ra, không có kết cấu, cũng chẳng mang theo kiếm ý.

Lý Hàn Y đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung, ngón tay khẽ nhấc lên, một giọt nước dừng lại trong tay hắn, hắn nhẹ nhàng vạch một cái, giọt nước kia kéo thành một chuỗi ngọc nước, rồi từ từ hiện thành hình một thanh kiếm. Hắn đột nhiên ngẩng đầu, chiêu kiếm của Lôi Vô Kiệt đã tới trước mặt. Lý Hàn Y cúi đầu tập trung quan sát, thanh kiếm bằng nước trong tay lập tức nổ tan, kiếm ý vô vận nhưng lại không có sát ý.

“Chiêu kiếm này của ngươi tên là gì?” Lý Hàn Y hỏi.

“Tam Tài kiếm pháp, Bình Thứ.” Lôi Vô Kiệt đáp.

Lý Hàn Y mỉm cười xoay người lại, chiêu kiếm hết sức bình thường của Lôi Vô Kiệt đã cắt qua khăn che mặt của hắn. Chiếc khăn che chậm rãi rơi xuống đất, kiếm khí vây quanh người hắn lập tức rút lại, nước mưa gọi thẳng xuống người hắn. Kiếm Tiên thế hệ này mặc cho nước mưa thấm ướt vạt áo, mái tóc của mình, im lặng không nói gì.

Lôi Vô Kiệt thu kiếm, gương mặt đột nhiên giàn giụa nước mắt.

Giờ phút này rốt cuộc Tư Không Trường Phong và Đường Liên, Tiêu Sát cũng chạy tới đỉnh núi, chứng kiến cảnh tượng này. Chỉ thấy dưới uy thế của Bình Địa Nhất Thanh Lôi, Lôi Vô Kiệt chỉ đâm ra một chiêu kiếm Bình Thứ không có gì đặc biệt. Tam Tài kiếm, đây là kiếm phổ nhập môn cho người tập kiếm trên giang hồ. Ra hiệu sách bỏ mấy chục đồng là mua được một quyển, một đứa bé chưa tới mười tuổi cũng dùng được vài chiêu. Chiêu kiếm này có thể làm một Kiếm Tiên thế hệ này bị thương?

Nhưng chính chiêu kiếm này đã cắt đứt khăn che mặt vẫn luôn phủ trên dung nhan của Kiếm Tiên.

Dưới chiếc khăn che mặt này lại lộ ra một gương mặt tuyệt thế.

Đường Liên ngây ra tại chỗ: “Nhị sư tôn, không ngờ lại là nữ?”

Tuy tuổi đã không còn trẻ, nhưng gương mặt dưới chiếc khăn che kia vẫn có thể xưng là tuyệt thế, chỉ có điều vẻ mặt lạnh lẽo như băng tuyết, tỏa ra một luồng uy nghiêm không cho phép tới gần.

Chẳng trách Lôi Oanh thấy một kiếm của cô, gọi đó là vẻ đẹp của kiếm.

Chẳng trách Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên nói Tuyết Nguyệt thành có hai mỹ nhân, một là Lạc Hà Tiên Tử - Doãn Lạc Hà, một người khác có hơi dữ.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên quỳ một gối xuống đất, nhẹ giọng gọi: “Tỷ tử.”

Lý Hàn Y cúi đầu nhìn hắn, thần sắc vẫn lạnh nhạt như trước: “Người đã biết từ trước.”

Lôi Vô Kiệt nói lần đầu hắn luyện kiếm là thấy Lôi Oanh dùng một chiêu kiếm, mới biết vẻ đẹp của kiếm, từ đó muốn học kiếm. Thế nhưng từ khi hắn còn rất nhỏ đã từng cầm kiếm. Lúc đó, hắn và phụ thân, mẫu thân cùng với tỷ tỷ ở trong một tòa thành rất lớn. Phụ thân luôn ra ngoài, mẫu thân cũng không hay ở nhà, tỷ tỷ thường luyện kiếm trong sân, lúc buồn chán lại kéo hắn khi đó còn nhỏ cùng luyện kiếm. Từ đó mới có chiêu kiếm Bình Thứ này, khi đó hắn còn nhỏ sức yếu, chiêu thức duy nhất sử dụng được cũng là Bình Thứ.

Cho nên khi Lôi Vô Kiệt nhắc tới kiếm Lý Hàn Y đã biết.

“Tam sư tôn, sao lại thế này?” Đường Liên quay sang hỏi Tư Không Trường Phong.

Tư Không Trường Phong thở dài: “Tuy Hàn Y nhập môn sớm hơn ta một tháng nhưng thực ra nhỏ hơn ta bốn tuổi. Mẫu thân của cô ấy là truyền nhân của Kiếm Trùng, Lý Tâm Nguyệt. Phụ thân của cô ấy là tiền bối Lôi môn, Lôi Mộng Sát. Cô ấy không gia nhập Lôi môn, theo họ mẹ.”

“Lôi Mộng Sát? Lý Tâm Nguyệt? Đó là...” Đường Liên kinh hãi.

“Đúng vậy. Kiếm tâm hữu nguyệt, thụ mộng sát nhân. Bọn họ từng rất nổi tiếng. Hai mươi năm trước xảy ra loạn lạc tại Thiên Khải thành, bọn họ thân là hộ vệ của đương kim thánh thượng, bảo vệ đương kim thanh thượng giết vào Bình Thanh điện. Sau đó Lôi Mộng Sát trở thành một trong tám trụ cột của quốc gia, viễn chinh Nam Quyết, chết trận nơi sa trường. Lý Tâm Nguyệt lại trở thành người đứng đầu bốn hộ vệ Thiên Khải, thủ hộ vị trí phía đông, danh hiệu Thanh Long. Bốn năm trước sau vụ án Lang Gia Vương bà ấy rời khỏi Thiên Khải, không rõ tung tích.” Tư Không Trường Phong thở dài: “Lôi Mộng Sát và Lý Tâm Nguyệt có địa vị rất cao trong giang hồ, cho nên đã đưa con cái ra khỏi Thiên Khải từ sớm. Một người tới Tuyết Nguyệt thành, một người trở về Lôi gia bảo. Trên giang hồ rất ít người biết chuyện này, tuy Hàn Y là Kiếm Tiên nhưng lại hầu như không bao giờ rời thành, trên giang hồ cũng rất ít người biết thật ra cô ấy là nữ.”

“Cho nên người tới tìm ta không phải vì Lôi Oanh sắp chết?” Lý Hàn Y nói.

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Đúng là sư phụ bị bệnh rất nặng, cũng đúng là vì ông ấy ta mới chạy tới Tuyết Nguyệt thành. Có điều ngày đó nhìn thấy tỷ tỷ bỗng có cảm giác quen thuộc khó tả, chẳng qua vừa rồi mưa như trút nước đột nhiên nhớ tới khi còn bé, ta lén ra ngoài chơi, lạc đường. Trời đổ mưa rất to, ta không tìm thấy đường về nhà, đứng đó khóc lớn. Tỷ tỷ đột nhiên xuất hiện trong mưa, như lập tức chiếu sáng thế giới của ta. Vừa rồi mưa tầm tã, ta đột nhiên nhớ tới cảnh tượng đó. Lúc đó tỷ tỷ cũng nhìn ta như vậy, như có hơi vui mừng nhưng cũng như đang hơi tức giận. Ta không biết làm thế nào, không biết nên cúi đầu nhận sai hay lập tức chạy tới gục vào lòng tỷ tỷ khóc lóc.”

Lý Hàn Y tra thanh Thiết Mã Băng Hà về võ, thở dài, chậm rãi bước tới, đột nhiên cúi người nhẹ nhàng ôm lấy Lôi Vô Kiệt: “Tiểu Kiệt, bao năm qua người đã chịu khổ rồi.”

Lôi Vô Kiệt tuy lệ rơi đầy mặt nhưng chỉ lắc đầu, không nói gì.

Tư Không Trường Phong lặng lẽ xoay người, đi xuống chân núi, miệng khẽ ngâm nga: “Tương khứ vạn dư lý, các tại thiên nhân nhai.” (Cách nhau hơn vạn dặm, mỗi người một phương trời.)

Đường Liên lặng lẽ đi theo, tình cảnh như vậy không thích hợp cho bọn họ ở lại. Nhưng Tiêu Sắt vẫn ngờ ngác đứng đó như đang thất thần. Đường Liên kéo vạt áo của hắn: “Người đang nghĩ gì vậy?”

Tiêu Sắt lẩm bẩm: “Ta nghĩ, có một số việc đúng là như định mệnh.”

“Cái gì?” Đường Liên không hiểu.

Tiêu Sắt lắc đầu rồi lập tức rảo bước xuống chân núi.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 67: Ghi Chép Chuyện Thiên Khải - Loạn Bát Vương

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hai mươi năm trước, tiên hoàng đột nhiên mắc bệnh nặng, Thiên Khải thành xảy ra bạo động. Tám vị vương tử mỗi người một phe, tranh đoạt vị trí cửu đỉnh kia, sử gọi là ‘Loạn bát vương’. Trong đó thất vương tử Lang Gia Vương - Tiêu Nhược Phong tài trí võ công đều là hạng nhất, cũng rất có uy tín, vốn là lựa chọn tốt nhất cho vị trí thái tử. Nhưng thất vương tử lại không thích quyền lực địa vị đó, kết giao với nghĩa sĩ trên giang hồ, quanh năm không ở trong Thiên Khải. Hắn trở lại Thiên Khải trong cơn bão ‘loạn bát vương’ không phải để đoạt ngôi vị chí tôn mà là để ủng hộ ca ca ruột thịt, tam vương tử Tiêu Nhược Cảnh. Đồng thời hắn còn mang theo một số bạn bè mà mình kết giao được khi du lịch trên giang hồ, đều là thiếu niên anh tài trên giang hồ năm đó, trong đó có cả Lôi Mộng Sát của Lôi môn và Lý Tâm Nguyệt truyền nhân của Kiếm Trùng.

Đêm hôm tiên vương băng hà, các thế lực khắp nơi đều mang theo binh mã của mình chạy tới Bình Thanh điện, bởi vì ai có thể trở thành cái tên trên tờ chiếu thư đó là có thể trở thành cửu ngũ chí tôn đời tiếp theo. Trong đó tam vương tử Tiêu Nhược Cảnh không chiếm ưu thế về binh mã, chỉ có ba trăm Hồ Bí tướng, vốn không có hy vọng gì. Thế nhưng ngày hôm đó ngoài Bình Thanh điện đã lưu lại rất nhiều truyền thuyết.

Tỷ như Lý Tâm Nguyệt truyền nhân Kiếm Trùng mặc một bộ áo trắng như tiên nữ, một chiêu kiếm phá cả trăm quân mặc giáp mở đường vào điện.

Còn có Lôi Mộng Sát của Lôi môn đứng ngoài trăm mét xuất quyền đánh ra, cách mấy chục người đánh nát đầu tứ vương tử.

Còn có một thiếu niên chưa đầy mười lăm tuổi một tay cầm trường thương, ngăn cản gần mười cao thủ của quân địch.

Còn có một nam tử tóc dài cầm trường côn, một người một côn cố thủ phương tây Thiên Khải thành, ngăn cản mười tám vị cao thủ nhất đẳng có ý đồ phá thành đột nhập. Có người nói một côn đánh ra, không thấy bờ bến, vô cùng vô tận, không điểm kết thúc.

Còn bản thân Lang Gia Vương - Tiêu Nhược Phong cũng là một cao thủ, tuy những vị vương tử khác cũng mời các cao thủ đỉnh cao trên giang hồ tới trợ giúp nhưng hấn lại dùng sức mình mình mạnh mẽ ngăn chặn vài vị vương tử hợp lực. Cuối cùng khi che chở cho Tiêu Nhược Cảnh giết đến trước Bình Thanh điện, toàn thân đã tắm đẫm máu, gần như không thể đứng thẳng, nhưng những người khác lại không dám tiến lên nữa bước. Chỉ có hai huynh đệ Tiêu Nhược Phong và Tiêu Nhược Cảnh đứng ngoài Bình Thanh điện, chờ đợi chiếu thư truyền ngôi.

Đại tổng quản đại nội khi đó mang theo tổng quản chưởng hương, tổng quản chưởng ấn, tổng quản chưởng sách và tổng quản chưởng kiếm; đồng thời bưng chiếu thư truyền ngôi đi ra. Khi đó các vị vương tử, bao gồm cả tam vương tử Tiêu Nhược Cảnh đã chiếm ưu thế tuyệt đối đều không dám vọng động, bởi vì mặc dù trong số họ có truyền nhân Kiếm Trùng, cao thủ Lôi môn, nhưng khí thế của ngũ đại tổng quản Thiên Khải vẫn không dễ động tới.

Tất cả mọi người trơ mắt nhìn năm vị tổng quản, đặc biệt là những vị vương tử khác. Rõ ràng phương diện vũ lực đã thua dưới tay tam vương tử, như vậy hy vọng cuối cùng của bọn họ đó là mong đợi trên tờ chiếu thư kia có viết tên của mình. Như vậy dựa vào chiếu thư kia bọn họ là người danh chính ngôn thuận, hơn nữa có ngũ đại tổng quản trợ giúp, có lẽ còn có thể liều mình lần nữa, leo lên ngôi vị hoàng đế.

Nhưng năm vị tổng quản chỉ bưng chiếu thư, mãi vẫn không nói một lời.

Cuối cùng vẫn là Lang Gia Vương phá tan cục diện khó xử này. Hắn bước lên phía trước, cầm lấy chiếu thư truyền ngôi trong tay đại tổng quản, nhìn lướt qua ngay trước mặt mọi người sau đó xé nát tấm chiếu thư kia, cao giọng tuyên bố: “Bản vương đã xem, thánh thượng có lệnh, truyền ngôi cho tam vương tử Tiêu Nhược Cẩn!”

“Truyền ngôi cho tam vương tử Tiêu Nhược Cẩn!”

Trước mặt bao người như vậy, hành động này của Lang Gia Vương Tiêu Nhược Phong có thể nói là đại nghịch bất đạo, nhưng điểm kỳ lạ là ngũ đại tổng quản Thiên Khải phụng chỉ truyền hoàng lệnh lại giữ im lặng, không hề ngăn cản. Cho nên sau khi Tiêu Nhược Phong hét tới lần thứ ba “Truyền ngôi cho tam vương tử Tiêu Nhược Cẩn”, ngũ đại tổng quản quỳ xuống trước tiên. Mấy vị vương tử còn sống thấy tình cảnh như vậy đành ném binh khí trong tay, quỳ xuống, tiếp đó tất cả binh sĩ hầu cận trong hoàng cung đầu quỳ xuống, đồng thanh hô ‘Vạn tuế’.

Ngày hôm sau, tam vương tử Tiêu Nhược Cẩn đăng cơ, Lang Gia Vương - Tiêu Nhược Phong được phong làm một trong bát đại trụ quốc, tôn làm ‘Bát Ly Đại Đô Hộ’ thống lĩnh tam quân. Những cao

thủ hộ tổng Tiêu Nhược Cẩn vào thành tối hôm đó chỉ có Lôi Mộng Sát tiếp nhận chức quan, trở thành một trong bát đại trụ quốc, còn những người khác lại trở về bóng tối, không nhận chức tước, không vào quân ngũ, xưng là Thiên khải tứ thủ hộ, lấy Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ làm danh hiệu bảo vệ hoàng thành.

Sau đó có người suy đoán, trên chiếu thư kia đúng là viết cái tên khác, không phải tam vương tử Tiêu Nhược Cẩn mà chính là thất vương tử Tiêu Nhược Phong. Thế nhưng hấn lựa chọn xé bỏ tấm chiếu thư này, nếu tân hoàng đã tự nguyện thoái vị, như vậy đương nhiên ngũ đại tổng quản sẽ không nói gì thêm. Thế nhưng vì sao Tiêu Nhược Phong lại làm vậy, mỗi người nói một kiểu. Có người nói là vì Tiêu Nhược Phong thích cuộc sống giang hồ tiêu dao tự tại, không muốn bị vây trong Thiên Khải thành, thế nhưng sự thật là sau ‘loạn bát vương’, Tiêu Nhược Phong nhận chức Bắc Ly đại đô hộ, bốn năm liền không rời khỏi Thiên Khải thành nửa bước, sau bốn năm rời thành cũng là để tới sa trường. Mãi tới khi hấn chết đều không bước vào giang hồ. Vì vậy có người nói, Tiêu Nhược Phong làm như vậy là vì khi còn bé Tiêu Nhược Phong từng bị bệnh rất nặng, gần như sắp chết, khi đó mẫu hậu của bọn họ không được sủng ái, người trong cung đối xử rất lạnh lùng với bọn họ, ngay thái y cũng chẳng buồn để tâm. Tiêu Nhược Cẩn dùng thân thể vương tử quý xuống trước mặt thái y vốn định vội vàng tới khám xét qua loa, mới khiến thái y không thể không dốc hết sức chữa trị, cuối cùng bảo vệ được tính mạng của Tiêu Nhược Phong. Thế nhưng chân tướng thật sự ra sao, cho tới chết Lang Gia Vương cũng không nói tới một lời.

Sau đó, khi Lôi Hàn Y mười một tuổi, Lôi Mộng Sát vi phạm tổ huấn ‘không vào quân ngũ’ nên bị Lôi môn trục xuất. Lôi Hàn Y không bước vào Lôi môn, kế thừa Kiếm Tâm quyết của Kiếm Trùng,

theo họ Lý của mẹ, đổi tên thành Lý Hàn y. Sau đó cô bái vào làm môn hạ của thành chủ Tuyết Nguyệt thành Lý Trường Sinh, trở thành đệ tử nhập thất thứ hai. Lý Hàn Y tiếp tục tập kiếm tới năm mười bốn tuổi, không trở lại Thiên Khải thành. Mãi tới sau khi đệ đệ ra đời cô mới vi phạm mệnh lệnh của cha mẹ, một mình tới Thiên Khải thành.

Sau đó lại đợi trong tòa thành này năm năm, mười chín tuổi mới cầm kiếm rời Thiên Khải, cùng với Bách Lý Đông Quân, Tư Không Trường Phong phiêu bạt giang hồ. Lúc đó cô đeo khăn che mặt, tay cầm Thính Vũ kiếm, kiếm pháp uyển chuyển nhẹ nhàng, được giang hồ gọi là 'Liễu hạ thính vũ kiếm vô ngân'. Năm đó Ma giáo đông chinh, Tuyết Nguyệt thành thân là thế lực chính phái trong giang hồ đứng lên chống lại. Lý Hàn Y dùng sức mình mình đánh nát trường kiếm trong tay tám trưởng lão Ma giáo.

Từ ngày đó trở đi, cô được gọi là Kiếm Tiên. Nhưng trên giang hồ không ai biết cô là con gái của Lôi Mộng Sát và Lý Tâm Nguyệt, thậm chí ngay bản thân cô cũng từ từ quên lãng. Mãi tới bốn năm trước, Lý Hàn Y mới trở lại Thiên Khải thành.

Chuyện xảy ra năm đó được sách sử gọi là 'Án mưu phản của Lang Gia Vương'. Trong chuyện này có ít nhất mấy chục quan viên giữ trọng trách trong triều xuống ngựa, hơn mười tướng quân cởi giáp về quê, tứ thủ hộ vốn trấn thủ Thiên Khải tan rã.

Còn khi đó Lý Hàn Y bước vào Thiên Khải thành, trong tay đã đổi thành thanh kiếm hạng ba trong thiên hạ thập đại danh kiếm, 'Thiết Mã Băng Hà'. Khi đó một kiếm của Kiếm Tiên gần như đặt vào yết hầu của thiên tử.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 68: Ghi Chép Chuyện Xưa Thiên Khải - Ân Mưu Phản Của Lang Gia Vương

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Năm thứ mười sáu Bắc Ly Minh Đức Đế, cũng là mười sáu năm sau ‘loạn bát vương’ tại Thiên Khải thành, Lang Gia Vương đột nhiên làm phản. Nguyên nhân ở chỗ Minh Đức Đế ban bố ‘Mười hai điều thuế pháp’. Thuế pháp này được coi là thuế pháp nghiêm khắc nhất kể từ khi triều đình Bắc Ly được thành lập tới nay. Lang Gia Vương phản đối ngay trong triều, cãi nhau kịch liệt với Minh Đức Đế. Đây cũng là lần đầu tiên triều thần chứng kiến hai người cãi nhau.

Sau lần cãi vã đó, Minh Đức Đế tuyên bố ngưng triều ba ngày, Lang Gia Vương trở lại vương phủ của mình.

Mãi tới ba ngày sau, Thiên Khải thành cháy lớn.

Ngày đó đột nhiên có một đám loạn dân không biết từ đâu chạy tới, bắt đầu phóng hỏa khắp nơi trong Thiên Khải thành, sau đó bị cấm quân chạy tới ngăn cản. Thế nhưng trong cấm quân ẩn giấu một số kẻ phản bội, bắt đầu đốt lửa giết người bắt bớ cướp bóc trong thành, khiến cho Thiên Khải thành đại loạn. Mãi tới khi Vũ Lâm tướng quân Tạ Lăng Vân suất lĩnh một vạn Vũ Lâm quân vào thành mới miễn cưỡng ngăn cản được loạn thế. Còn lúc này cửa thành phía tây lại lạng lẽ mở rộng, một chiếc xe ngựa lén lút rời khỏi cửa

sau của Lang Gia vương phủ. Khi xe ngựa tới cửa tây không có trọng binh canh gác, chỉ có một người ngồi trên tường thành.

Đó là một nam tử tóc dài cầm trường côn, người bảo hộ phương tây trong Thiên Khải tứ thủ hộ - Bạch Hồ.

Năm đó Thiên Khải tứ thủ hộ đều là bạn bè của Lang Gia Vương khi du lịch giang hồ, nhưng hôm nay họ ở Thiên Khải thành đã mười sáu năm, rốt cuộc họ sẽ coi trọng tình nghĩa năm xưa, hay sẽ trung thành với hoàng thất?

Bạch Hồ không ra tay, chỉ lẳng lặng ngồi đó. Cuối cùng Lang Gia Vương xuống xe, tay cầm lấy kiếm, đánh mạnh lên con ngựa, xe ngựa nhanh chóng phóng ra ngoài thành. Bạch Hồ không hạ cửa thành, thu hồi trường côn quay người rời khỏi. Lang Gia Vương ném trường kiếm trong tay xuống, quay người lẳng lẽ giơ hai tay ra. Trước mặt hắn là giám sát chưởng hình của Hình bộ khi đó, Tiêu Trường Lễ.

Cuối cùng Lang Gia Vương bị phán mưu phản, một người không có lý do mưu phản nhất lại mưu phản. Hầu như không ai tin tưởng đây là sự thật, nhưng từ ngày đầu tiên Lang Gia Vương tự đi vào tù hắn luôn giữ im lặng, không nói tới một câu, không nhận tội nhưng cũng không phản bác lại gì cho mình. Cho nên mặc dù có người đồng ý ra mặt nói thay cho hắn nhưng đều không giúp được gì. Huống chi, cho dù ngày thường nhân duyên của Lang Gia Vương trong triều vô cùng tốt, cũng không ai còn dám đứng ra. Trong bảy ngựa sử Thiên Khải thẩm vấn hắn có ba người cho rằng hắn vô tội, ngày hôm sau đã được phát hiện chết trong nhà mình.

Chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nghĩ ra, đây không phải ai muốn hãm hại Lang Gia Vương, đây là đương kim thiên tử Minh

Đức Đế muốn hấn phải chết.

Ngay lúc mọi người đều giữ im lặng không dám nói gì, rốt cuộc cũng có một người đứng ra, lại là một người có thân phận cực kỳ đặc biệt - lục vương tử Tiêu Sở Hà. Đây là vương tử mà Minh Đức Đế yêu quý nhất, năm đó mười lăm tuổi, bất luận là võ học, binh pháp thậm chí văn học đều được coi là thiên tài, là ứng cử viên cho vị trí 'thái tử' mà tất cả mọi người đều nhận định. Nhưng vương tử mà Minh Đức Đế sinh ra này lại bị nhiều người cho là có phong thái của Lang Gia Vương khi còn nhỏ tuổi, mà bản thân hấn cũng rất thân thiết với Lang Gia Vương, Lang Gia Vương là sư phụ của hấn trên phương diện đánh cờ.

Tiêu Sở Hà một thân một mình vào trong triều, thị vệ ngoài điện ngăn cản nhưng bị hấn dùng một chiêu đánh bại. Lúc đó cả triều đình chấn động, Tiêu Sở Hà đứng thẳng trước điện không quỳ, nói liền mười ba chỗ khả nghi trong án mưu phản của Lang Gia Vương, âm thanh hùng hồn, tình cảm lay động lòng người, khiến cho có lão thần trong triều đình rơi lệ. Thế nhưng chuyện này lại khiến Minh Đức Đế tức giận, giáng lục vương tử thành thứ dân, lưu đày tới Thanh Châu.

Triều thần không ai dám nhiều lời, ngay vương tử còn bị phế truất, như vậy tới cuối cùng chỉ còn bốn người có thể ngăn cản chuyện này. Khi đó Lôi Mộng Sát đã chết trên chiến trường ở Nam Chiếu, trong Thiên Khải thành bằng hữu của Lang Gia Vương chỉ còn có Thiên Khải tứ thủ hộ. Trong đó Bạch Hổ đã tử rõ lập trường, Chu Tước đã rời khỏi Thiên Khải thành sau loạn bát vương, lúc này Huyền Vũ vừa vặn nhận mật lệnh phải ra ngoài. Chỉ có Thanh Long là biến số lớn nhất trong án mưu phản này.

Thanh Long, truyền nhân Kiếm Trùng - Lý Tâm Nguyệt.

Nhưng Lý Tâm Nguyệt cũng giữ im lặng, bởi vì kể từ ngày Lang Gia Vương bị cầm tù xung quanh phủ của nàng đã có mười mấy cao thủ đang bao vây. Bảy ngày liền Lý Tâm Nguyệt đều không bước ra khỏi phủ nửa bước. Mãi tới bảy ngày sau, Lang Gia Vương bị xử tử. Dựa theo luật pháp, phạm nhân bình thường sau khi bị định tội còn phải chờ tới mùa thu mới xử tử, hoàng thân quốc thích còn phải chờ xét xử rất lâu ngày. Thế nhưng Khâm Thiên giám xem thiên tượng, truyền thiên lệnh, nói là hình phạt của Lang Gia Vương không thể chậm trễ.

Ngày đó ánh mặt trời chói chang, Lang Gia Vương người mặc áo trắng, tay đeo xiềng xích, chậm rãi đi lên đài hành hình. Tuy sắp chết nhưng phong độ không hề giảm sút, vẫn là vị vương hầu nhanh nhẹn tuy đứng trong triều đình nhưng lại mang hơi hướng giang hồ. Triều thần tới xem lễ đều nhỏ giọng thở dài, chỉ có vị quân vương sau tấm rèm vẫn giữ vẻ im lặng lạnh lùng.

Lúc này Lý Tâm Nguyệt rốt cuộc cũng ra khỏi phủ đệ của mình. Lý Tâm Nguyệt dưỡng kiếm bảy ngày, thế của Kiếm Tâm quyết hùng hồn không thể đỡ nổi, các cao thủ bao vây bà liên tiếp bại trận thối lui, lui thẳng tới trên pháp trường. Lúc đó Lang Gia Vương đứng trên đài hành hình, áo bào trắng phát phơ. Lý Tâm Nguyệt cầm kiếm đi tới, mặt như băng giá.

Vị quân vương phía sau màn chỉ nói một câu: “Lý Tâm Nguyệt, ngươi cũng định mưu phản sao?”

Lý Tâm Nguyệt đáp: “Ta chưa từng mưu phản, thánh thượng lại muốn ép ta mưu phản.”

Quân vương không nói gì, chỉ phát nhẹ tay.

Ngũ đại tổng quản Thiên Khải, bảy vị thiên sư Khâm Thiên giám, cùng với vị cuối cùng còn sót lại trong Thiên Khải tứ thủ hộ - chủ nhân Vô Cực côn, lập tức tỏa ra bảy phần sát khí.

Trong ngũ đại tổng quản Thiên Khải, ngoại trừ Cẩn Tuyên bốn người còn lại xông lên trước tiên. Lý Tâm Nguyệt cười vang nói: "Ngã hữu côn ngô kiếm, cầu xu phu tử đình. Bạch hồng thì thiết ngọc, tử khí dạ kiên tinh. Ngạc thượng phù dong động, hạp trung sương tuyết minh. Ý thiên trì báo quốc, họa địa thủ hùng danh." Sau đó rút kiếm, người trong phương viên mười trượng xung quanh đài hành hình đều bị kiếm khí ép lui. Nhưng cho dù Lý Tâm Nguyệt dưỡng kiếm bảy ngày, khiến Kiếm Tâm quyết đại thành vẫn không đánh nổi tứ đại tổng quản liên thủ.

Nhưng vị giam chính Tề Thiên Trần của Khâm Thiên giám vốn đứng trên đài cao ngẩng đầu nhìn bầu trời lại đột nhiên kinh hãi nói: "Có một kiếm từ tây tới, uy hiếp tới thiên tử!"

Minh Đức Đế nhìn Lý Tâm Nguyệt toàn thân nhuốm máu bên dưới, nhíu mày: "Cô ta? Nhưng cô ta sắp chết rồi còn gì."

Tề Thiên Trần thân là giam chính của Khâm Thiên giám, đứng đầu thất đại thiên sư, ngày thường rất ít khi ra khỏi Khâm Thiên giám, trong lòng các vị triều thần là nhân vật nửa người nửa tiên. Thế nhưng lúc này hắn lại rất nghiêm túc nói: "Không phải cô ta, xin hoàng thượng mau mau né tránh! Thế của kiếm này có thể phá cả vạn thành!"

Minh Đức Đế thân là đương kim đế vương, lúc này chẳng hề sợ hãi: "Có kiếm gì mà phá được cả vạn thành?"

“Kiếm của Kiếm Tiên.” Nam tử cầm Vô Cực côn đi lên một bước: “Cô ta tới rồi.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy phía xa có một bóng trắng hiện lên, đang dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi lao về phía này như một tia chớp, áng mây trên không trung bay lượn như tiên nhân giáng thế.

“Kéo cung!” Vũ Lâm đại tướng quân Tạ Lăng Vân thấy bóng người kia bèn giơ cao đao trong tay, quát lớn. Các binh sĩ trong pháp trường lập tức kéo căng trường cung trong tay.

Bóng trắng đã lướt tới ngoài pháp trường.

“Bắn!” Tạ Lăng Vân chém mạnh đao trong tay xuống.

Tên bắn như mưa, đen nghìn nghịt, như cơn mưa tầm tã dưới áng mây trắng.

Thế nhưng bóng người kia đã lướt qua đài hành hình, trực tiếp đứng dưới đài thiên tử.

Lúc này Vô Cực côn cũng xuất thủ, một côn đánh ra không bờ không bến, vô cùng vô tận, không có điểm cuối. Tề Thiên Trần cũng ra tay, hấn vẩy cây phát trần trong tay, phát trần kia như con chim trắng đột nhiên giương muôn vàn cánh chim, mỗi cánh chim vừa sắc bén lại vừa nguy hiểm. Đại tổng quản đương nhiệm Cẩn Tuyên công công cũng nhẹ nhàng xuất chưởng đẩy ra.

Nhưng kiếm khách áo trắng kia vẫn chẳng hề sợ hãi, chỉ xông thẳng về phía trước. Nếu ba người này không thu tay lại chắc chắn cô sẽ phải chết. Tuy nhiên, một người cũng sẽ chết theo!

Minh Đức Đế, Tiêu Nhược Cẩn!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 69: Ghi Chép Chuyện Xưa Thiên Khải - Lời Hứa Của Thanh Long

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Người là ai?” Minh Đức Đế ngẩng đầu, mũi kiếm đặt trên cằm hắn.

Người tới im lặng không nói gì, mũi kiếm tiến về phía trước một tấc.

“Lý Hàn Y to gan!” Cảnh Tuyên công công phẫn nộ quát lớn: “Người tưởng mình bước vào cảnh giới Kiếm Tiên là thật sự vô địch thiên hạ chắc?”

Minh Đức Đế gật đầu: “Hóa ra là nhị thành chủ Tuyết Nguyệt thành, hình như chúng ta chưa bao giờ gặp nhau, nhưng ta thấy gương mặt người lại khá quen thuộc. Người là con gái của người bên dưới đúng không?”

Tuy Lý Hàn Y dùng khăn xám che mặt, nhưng vẫn bị nhận ra thân phận, cô hơi nhú mày, im lặng không nói gì.

“Người muốn điều kiện gì?” Cuối cùng Minh Đức Đế cũng nói câu này ra miệng, hắn thân là cửu ngũ chí tôn, có gần vạn binh sĩ hộ giá,

bên cạnh có không dưới năm vị cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh nhưng vẫn không thể không mở miệng bàn bạc điều kiện với đối phương.

Cuối cùng Lý Hàn Y nói: “Ta muốn mang hai người bên dưới đi.”

Minh Đức Đế lắc đầu: “Hai người bên dưới, người chỉ có thể mang một đi.”

Thần sắc Lý Hàn Y hơi tức giận, trường kiếm trong tay ngâm vang.

Tề Thiên Trần thở dài: “Lý thành chủ, có một số việc không phải dùng một thanh kiếm là giải quyết được, xin ngài thu tay lại.”

Ánh mắt Lý Hàn Y lạnh lẽo như băng giá: “Tề thiên sư, người định cản ta?”

Tề Thiên Trần thấy nhẹ phát trần, từ từ xê dịch kiếm của Lý Hàn Y ra: “Cha mẹ người đưa người ra khỏi Thiên Khải thành là vì không muốn người động chạm vào những chuyện trong triều đình như thế này. Sao người phải phụ tấm lòng khổ nhọc của bọn họ?”

Lý Hàn Y hừ lạnh một tiếng, bước vào trong pháp trường, đánh một kiếm ép lui tứ đại tổng quản, nâng Lý Tâm Nguyệt đang ngã ngời dậy, sau đó đưa mắt nhìn Lang Gia Vương vẫn luôn lẳng lặng đứng yên chính giữa pháp trường. Ánh sáng lạnh chợt lóe lên trong tay Lý Hàn Y, xích sắt trên tay Lang Gia Vương rơi thẳng xuống đất.

“Ngăn hấn lại!” Minh Đức Đế đứng bật dậy.

Nhưng không ai hành động, thất đại thiên sư, ngũ đại tổng quản, thậm chí cả nam tử tóc dài cầm Vô Cực côn kia đều không vọng động. Bởi vì bọn họ đều thấy vị vương gia mặc áo trắng kia đột

nhiên mỉm cười, dường như trong nụ cười đó còn mang theo chút bi ai và trào phúng. Hắn đi tới trước mặt Lý Tâm Nguyệt đã trọng thương nằm trên mặt đất, nhỏ giọng nói vào tai bà vài câu, tiếp đó lại nhặt thanh kiếm của Lý Tâm Nguyệt rơi trên mặt đất, đưa mắt nhìn Minh Đức Đế ngồi trong triều, nói câu cuối cùng trong cuộc đời này.

“Ca ca.”

Lang Gia Vương nâng kiếm cửa mạnh một đường trên cổ mình, máu tươi phun ra ào ào.

Mọi người trong pháp trường lẳng lặng chứng kiến hết thấy, máu tươi phun cao ba thước, nhuộm đỏ toàn đài hành hình. Minh Đức Đế lùi lại ba bước, người cứng đờ ngã xuống trên ghế ngọc. Nam tử tóc dài thu hồi Vô Cực côn, quay người bỏ đi. Bạch Hổ trong Thiên Khải tứ thủ hộ, sau hôm đó không một ai thấy hắn. Ngũ đại tổng quản lập tức hô nâng loan giá thiên tử, đưa Minh Đức Đế về cung. Tục truyền sau khi Minh Đức Đế hồi cung tới Bình Thanh điện, ngồi trong điện không ăn không uống đờ đẫn suốt ba ngày ba đêm.

Còn trên pháp trường vẫn chưa yên tĩnh lại, gần vạn Vũ Lâm quân tạo thành một vòng vây xung quanh Lý Hàn Y, từ từ ép sát vào trong. Lý Hàn Y xuất kiếm phá tan không trung, chỉ thẳng vào yết hầu của thiên tử, đây đã là tội nghịch thiên. Nếu Vũ Lâm quân buông tha cho cô, như vậy Tạ Lăng Vân cũng khó mà thoát tội.

Nhưng Kiếm Tiên có thể giết bao nhiêu người? Ngày trước Lý Tâm Nguyệt có thể dùng một chiêu kiếm phá trăm quân mặc giáp, Lý Hàn Y thân là kiếm tiên, một khi nổi giận liệu có giết tới mấy ngàn người không? Tạ Lăng Vân do dự, Vũ Lâm quân từ từ đẩy tới. Lúc này Tề Thiên Trần vẫn chưa hề rời khỏi lại đi xuống, hắn ngăn chính

giữa Vũ Lâm quân và Lý Hàn Y. Tạ Lăng Vân lập tức phát tay ý bảo binh sĩ dừng lại. Tề Thiên Trần thân là giám chính của Khâm Thiên giám, tuy chức quan không quá cao nhưng chắc chắn là một trong những người lợi hại nhất trong Thiên Khải thành.

Tề Thiên Trần chỉ nói một câu: “Dùng sáu ngàn quân giáp sắt đổi lấy một lời hứa của bệ hạ, Tạ tướng quân thấy có đáng không?”

Tạ Lăng Vân do dự một chút rồi gọi quan truyền lệnh: “Truyền lệnh xuống, tam quân lui binh, về doanh!”

Lúc này Lý Tâm Nguyệt đã mất đi thần trí, Tề Thiên Trần đi qua, vuốt trán Lý Tâm Nguyệt, truyền chân khí vào cơ thể bà. Lúc này Lý Tâm Nguyệt mới từ từ tỉnh lại.

Tề Thiên Trần hỏi: “Vừa rồi Lang Gia Vương đã nói gì với người?”

Lý Tâm Nguyệt lắc đầu không đáp.

Tạ Tuyên không hỏi tiếp, đứng dậy chậm rãi đi ra ngoài pháp trường.

Lý Hàn Y đỡ Lý Tâm Nguyệt dậy hỏi: “Mẫu thân, tới Tuyết Nguyệt thành hay Kiếm Trủng?”

Lý Tâm Nguyệt lắc đầu: “Tới Lôi gia bảo.”

Lý Hàn Y ngồi trước cửa gian nhà tranh, nhớ lại những chuyện trong quá khứ. Năm đó cô dẫn mẹ về Lôi gia bảo, nhưng Lý Tâm Nguyệt không cho phép cô đi vào, chỉ một mình bước vào gặp một người. Đó là đệ đệ của Lôi Mộng Sát, Lôi Mộng Thần, cũng là thúc phụ của Lôi Vô Kiệt. Còn họ nói gì, rốt cuộc Lý Tâm Nguyệt có gặp

Lôi Vô Kiệt hay không, Lý Hàn Y đều không biết. Cô chỉ biết khi Lý Tâm Nguyệt đi ra có giao cho cô một tấm lệnh bài, nếu một ngày nào đó Lôi Vô Kiệt đủ tư cách thì đưa lệnh bài này cho hắn.

Đó là một tấm lệnh bài tinh xảo được tạo bằng vàng ròng, trên đó có khắc một con rồng phun lửa.

Cuối cùng Lý Tâm Nguyệt trở lại Kiếm Trùng, trải qua thời gian cuối đời tại đó. Ngày trong pháp trường, bà đã bị trọng thương, dựa vào luồng tiên thiên cương khí mà Tề Thiên Trần truyền vào cơ thể mới miễn cưỡng sống sót. Thật ra bà chưa chắc đã phải chết, Tề Thiên Trần có cách cứu bà mười ngày đương nhiên cũng có cách cứu bà mười năm. Nhưng lời nói cuối cùng Lang Gia Vương thì thào vào tai bà, Lý Tâm Nguyệt lại không thể nói cho Tề Thiên Trần. Bà ở lại Kiếm Tâm nhai trong Kiếm Trùng mười ngày, đó là nơi bà và Lôi Mộng Sát gặp nhau. Mười ngày sau, Lý Tâm Nguyệt nhắm mắt bình yên rời khỏi trần thế.

Bà và Lôi Mộng Sát quen nhau trong giang hồ, bà là truyền nhân của Kiếm Trùng, vốn chỉ chìm đắm trong kiếm thuật nhưng Lôi Mộng Sát lại có khí hưởng với thiên hạ, cho nên bà đi theo Lôi Mộng Sát đánh tới Thiên Khải thành. Thật ra Thiên Khải tứ thủ hộ, bát trụ quốc gì đó, bà đều không để tâm, trong lòng bà chỉ có Lôi Mộng Sát. Thế nhưng người đàn ông đó đã chết trận trên sa trường. Cuối cùng bà lựa chọn đứng về phía Lang Gia Vương, không ngại xung đột với Minh Đức Đế, tất cả chỉ là vì Lang Gia Vương là bằng hữu duy nhất trong cuộc đời của Lôi Mộng Sát, chỉ thế mà thôi.

Lý Hàn Y lấy tấm lệnh bài kia ra, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, ánh trắng như nước chiếu lên tay cô khiến kiếm tiên tuyệt thế bỗng cảm thấy lạnh lẽo. Cô xoay người, phát hiện đệ tử của mình, cũng là em

traì mình Lôi Vô Kiệt vẫn đứng yên tại đó, sắc mặt trầm tĩnh, an nhàn.

Tất cả đều là số mệnh, Lý Hàn Y nhẹ nhàng thở dài, đi tới vài bước, đặt tám lệnh bài đang cầm vào tay Lôi Vô Kiệt.

“Đây là lệnh bài của mẫu thân, từ nay về sau nó được truyền tới tay ngươi.”

“Ngươi chính là tứ thủ hộ Thiên Khải thể hệ này, vị trí phía đông, Thanh Long!”

Lôi Vô Kiệt lặng lẽ nhận lấy tám lệnh bài này: “Con trai Lôi Vô Kiệt, chắc chắn sẽ không phụ sứ mệnh của mẫu thân.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 70: Ngăn Tiếng Ve Kêu, Ngày Rời Thành

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Sông rộng mây dài, ngăn tiếng nhạn ve.”

Tư Không Trường Phong cảm trường thương đứng trên đỉnh Đăng Thiên các đã được sửa chữa, nhìn về xa xăm, nhẹ nhàng ngâm nga câu này.

Đệ tử trên danh nghĩa của hãn Tiêu Sắt đứng phía sau, lười biếng ngáp một cái.

Tư Không Trường Phong cười nói: “Khi còn trẻ leo lên mười sáu tầng các này chỉ cảm thấy núi cao sông dài, rất muốn ra ngoài du ngoạn. Hiên giờ đứng trên Đăng Thiên các lại thấy sông rộng mây dài, có cảm giác phiền muộn khó tả. Cứ như chỉ bước ra một bước thôi là không thể về được.”

Tiêu Sắt đi tới bên cạnh Tư Không Trường Phong: “Có một số nơi luôn phải trở về, bởi vì đó là nhà của người. Nghe nói năm đó quân đội Bắc Ly nam chinh Nam Chiếu, có tới ba vạn người chết trên chiến trường, bọn họ không thể về nhà, thi thể mai táng thi thể được quay đầu theo hướng bắc. Không thể về quê hương, cũng phải ngấm quê nhà.”

Tư Không Trường Phong quay đầu nhìn sang phía Thương Sơn: “Có người phải về nhà.”

Chàng trai áo đỏ vừa xuống khỏi Thương Sơn, lưng cõng hai thanh kiếm, gương mặt mỉm cười sang sảng. Hắn đi xuống dưới chân núi, quay đầu nhìn lại mùi chín ngọn núi Thương Sơn, mỉm cười: “Ta sẽ còn trở về.” Nói xong quay đầu đi xuống dưới núi. Còn Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên người mặc áo trắng, mặt đeo khăn che màu xám lại không ở bên cạnh hắn.

Lôi Vô Kiệt cứ thế chậm rãi rảo bước đi đường, tới dưới Đấng Thiên các, thấy Tư Không Thiên Lạc chống trường thương đứng đó. Người giữ các ăn bánh bao ở tầng một năm đó giờ đang ngồi bên cạnh cô ăn bánh bao, thấy Lôi Vô Kiệt tới lập tức vẫy tay chào hỏi hắn.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi nói: “Tạ gia ở Lĩnh Nam, Tạ Yên Thụ?”

Gương mặt Tạ Yên Thụ lập tức mỉm cười vui vẻ: “Không ngờ Lôi huynh còn nhớ đến ta? Thật vinh hạnh!”

“Người im ngay!” Tư Không Thiên Lạc giơ chân đá bay hắn ra ngoài. “Cái tên nhà người, sáu tháng rồi còn ngồi giữ các tầng một, người không cố gắng luyện công đi còn ngồi đó ăn bánh bao làm gì!”

Bánh bao trong miệng Tạ Yên Thụ rơi xuống đất, hắn đứng dậy tiếc nuối phui phui bánh bao dính bụi nói: “Ai có chí nấy chứ, ta không có hứng thú với việc tập võ thì có cách nào đây.”

Tư Không Thiên Lạc không buồn để ý tới tên đồng môn không nên thân này, chỉ hỏi Lôi Vô Kiệt: “Người phải đi rồi? Về Lôi gia

bảo?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Đúng vậy, thế nhưng ta sẽ về sớm thôi.”

Tư Không Thiên Lạc liếc mắt nhìn hắn: “Vậy ngươi đi luôn đi, còn tới nơi này làm gì?”

Lôi Vô Kiệt lè lưỡi: “Sự tử, ngươi dữ quá đi.”

Tư Không Thiên Lạc nắm lấy trường thương: “Ngươi có im không?”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên ngẩng đầu, gọi với lên Đấng Thiên các: “Tiêu Sát!”

“Đã bảo ngươi im ngay cho ta!” Tư Không Thiên Lạc nhắc trường thương lên, đâm thẳng tới.

Ngân Nguyệt thương, khốc đoạn trường. Đầu mũi thương vang lên tiếng khóc, nhát thương này của Tư Không Thiên Lạc gọi lên một luồng gió mạnh.

Tư Không Trường Phong trên Đấng Thiên các nhíu mày: “Mới mấy ngày không để ý tới con bé, sao lại vô thanh vô tức bước vào Kim Cương Phàm Cảnh rồi?”

Lôi Vô Kiệt mỉm cười nói: “Ta hiểu rồi.” Nói đoạn lui lại phía sau một bước, Thính Vũ kiếm sau lưng rời vỏ. Lôi Vô Kiệt nhẹ nhàng vung tay, trường kiếm cản trước mũi thương, ngăn cản nhát thương xé tan không trung này. Lôi Vô Kiệt bước lên trước một bước, cầm lấy chuôi kiếm, tung người nhảy qua đỉnh đầu Tư Không Thiên Lạc: “Ngươi sợ ta dẫn hắn đi.”

Tư Không Thiên Lạc nổi giận: “Người nói bậy bạ gì đó!” Lại đâm một thương tới. Lôi Vô Kiệt từ trên trời hạ xuống, Thính Vũ kiếm và Ngân Nguyệt thương lại va chạm. Hai người đều vừa bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, một lòng muốn so tài cao thấp, đều vận chân khí toàn thân. Thương kiếm giao nhau, không ai lui lại nửa bước.

“Kim Cương Phàm Cảnh, cao thủ thiếu niên?” Giọng nói mang theo ý cười vang lên, hai người lập tức ngừng đầu, chỉ thấy một bóng người đột nhiên hạ xuống đứng trên thương và kiếm của hắn, người mặc áo đen, tiêu sái tự tại.

“Tam sư tôn.” Lôi Vô Kiệt gọi.

“Cha!” Tư Không Thiên Lạc nhăn mày.

“Ngày nào cũng đánh tới đánh lui, có yên tĩnh một chút được không?” Tư Không Trường Phong thở dài, chân hơi vận sức, Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt lập tức cảm thấy trên thân thương thân kiếm như có sức nặng ngàn quân ép xuống. Hai người không chịu yếu thế, không nói gì nhưng liên thủ rất ăn ý, cùng vận sức đẩy lên. Tư Không Trường Phong mỉm cười, nhìn hai người đầy hứng thú, chân lại vận sức.

“Không được, không chịu nổi.” Mồ hôi của Lôi Vô Kiệt đổ ra như tắm.

Tư Không Thiên Lạc lại chẳng chịu yếu thế, tức giận nói: “Đồ thiếu ý chí.”

Tư Không Trường Phong không còn hứng thú, đạp mạnh xuống một cái. Thương kiếm lập tức chia lìa, hai người lui lại hơn mười bước mới miễn cưỡng dừng lại được.

Lúc này Tiêu Sắt mới chậm rãi đi ra khỏi Đăng Thiên các. Lôi Vô Kiệt thu kiếm, vui vẻ nói: “Tiêu Sắt, người theo ta về Lôi gia bảo đi. Sư phụ ta có y thuật cao minh, không khéo chữa được thương thế trên người người.”

Tư Không Thiên Lạc hừ lạnh nói: “Y thuật cao siêu, người biết trước khi cha Tư Không Thiên Lạc ta gia nhập Tuyết Nguyệt thành, là đồ đệ của ai không?”

Lôi Vô Kiệt sửng sốt lắc đầu.

Tiêu Sắt khoanh tay trong áo nói: “Được Vương Cốc, Bình Thiên Vấn.”

Tư Không Trường Phong lắc đầu: “Hở thẹn hở thẹn, phụ lòng của sư phụ lão nhân gia, trong Tuyết Nguyệt thành này có hai người bệnh nhưng ta lại chẳng chữa được cho ai cả.”

“Hai người bệnh?” Lôi Vô Kiệt ngạc nhiên, quay người lại rồi thấy cô gái mặc áo lục và Đường Liên đang từ từ đi về phía này.

“Sư huynh.” Lôi Vô Kiệt vội vàng chào hỏi: “Cái này... Diệp cô nương.”

Diệp Nhược Y mỉm cười nhẹ nhàng. Đường Liên vỗ lên vai Lôi Vô Kiệt: “Nghe nói hôm nay người phải đi, tới đây tiễn người một quãng. Nhị sư tôn đâu rồi? Chẳng phải nhị sư tôn cũng đi cùng à?”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Sư phụ nói một ngày người có thể đi được nghìn dặm, bảo ta đi trước, đến lúc đó chắc chắn sư phụ sẽ theo kịp.”

Đường Liên gật đầu: “Hôm nay ta cũng muốn đưa Diệp cô nương về Đường môn một chuyến. Đến lúc đó nếu xử lý xong xuôi mọi việc mà còn đủ thời gian, ta sẽ tới Lôi môn tìm ngươi.”

“Diệp cô nương cũng phải tới Đường môn à?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

Diệp Nhược Y gật đầu, Đường Liên giải thích giúp cô: “Hình như Liên Nguyệt sư phụ tìm ra cách chữa trị thân thể Diệp cô nương rồi. Mấy ngày trước người đưa thư về, bảo ta dẫn Diệp cô nương tới.”

Tư Không Trường Phong thở dài: “Hai người bệnh, một người phải tới Lôi gia bảo, một người phải tới Đường môn, chỉ trách cái tên truyền nhân Dược Vương ta đây vô dụng.”

Tư Không Thiên Lạc bất mãn nói: “Ai dám đảm bảo bọn họ chữa được?”

Lôi Vô Kiệt đi tới vỗ vai Tiêu Sát: “Sao nào? Đi cùng ta nhé, đi một mình thì cô đơn lắm.”

Tiêu Sát liếc mắt nhìn hắn: “Ngươi biết đường không?”

Lôi Vô Kiệt vỗ ngực đầy tự tin: “Đường về Lôi môn đương nhiên phải nhớ rồi.”

Tiêu Sát ngáp một cái, không nói gì chỉ, chậm rãi đi tới. Phía trước có hai người hầu của Tuyết Nguyệt thành dắt hai con ngựa đang đứng chờ. Đó là hai con ngựa Dạ Bắc tốt nhất, tuy trước đó trải qua một quãng đường cực khổ, hai con ngựa gầy tới mức chỉ còn da bọc xương, nhưng được Tuyết Nguyệt thành nuôi dưỡng một thời gian đã khôi phục vẻ mạnh mẽ trước đó. Tiêu Sát xoay

người lên ngựa, quay đầu lại nhìn Lôi Vô Kiệt đang đứng ngẩn ra tại chỗ: “Đi thôi.”

Lôi Vô Kiệt do dự một chút rồi lập tức đi theo, có điều chỉ đi được vài bước đã lại quay đầu nói với Diệp Nhược Y: “Cái này... Diệp cô nương, nếu Đường môn không chữa được cho cô... thì tới Lôi môn nhé!”

Diệp Nhược Y nhướn miệng cười: “Được.”

Gương mặt Lôi Vô Kiệt lập tức đỏ bừng, xoay người bỏ chạy.

Tiêu Sát nhíu mày: “Lôi Vô Kiệt, ta có một nghi vấn. Chẳng phải người nói Lôi Oanh sắp chết rồi à? Người giao bệnh tình của chúng ta cho một người không sống được bao lâu nữa?”

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Ta nói bậy đấy, thân thể sư phụ đang khỏe mạnh, chẳng qua ta thấy ông ấy ngày nào cũng nhớ tới tỷ tỷ của ta nhưng lại không dám gặp mặt nên nói dối thế thôi.”

Tiêu Sát nhướn mày: “Người cũng nhiệt tình nhỉ, người biết Lôi Oanh thích tỷ tỷ của người, vậy người có biết tỷ tỷ của người thích ai không?”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Chẳng lẽ không phải sư phụ ta?”

Tiêu Sát lắc đầu, nói ra một cái tên: “Núi Thanh Thành, Triệu Ngọc Chân.” Nói xong vung mạnh roi ngựa, phóng như điên về phía cửa thành.

Lôi Vô Kiệt còn chưa kịp hiểu ra, vội vàng quay đầu nói với mọi người: “Tạm biệt”, sau đó cũng vung roi ngựa chạy theo.

“Nhược Y, ngươi cảm thấy vị sự đệ của ta thế nào?” Đường Liên hỏi Diệp Nhược Y.

Diệp Nhược Y nhìn bóng người màu đỏ từ từ đi xa, cười nói: “Mang đầy khí thể thiếu niên.”

Đường Liên mỉm cười không nói gì.

Tư Không Thiên Lạc ảo não vút thanh trường thương trong tay. Tư Không Trường Phong cười nói: “Yên tâm đi, hấn sẽ về thôi.”

“Ngày hấn trở lại Thiên Khải thành, con sẽ đứng bên cạnh hấn.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 71: Bước Đi Trên Lá

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hai con ngựa tốt chạy băng băng trên đường, một người cưỡi ngựa mặc áo đỏ, một người cưỡi ngựa mặc áo xanh.

Ba tháng trước bọn họ lòng và lòng vòng khó khăn lắm mới tới được Tuyết Nguyệt thành. Ba tháng sau bọn họ lại hăm hở cưỡi ngựa rời thành. Chẳng qua lần này bọn họ cực kỳ tự tin, bởi vì trước khi ra khỏi thành Lôi Vô Kiệt đã chuẩn bị sẵn, một tấm bản đồ!

Lôi Vô Kiệt nhìn lướt qua bản đồ rồi quay đầu ngựa nói: “Đi sang hướng kia?”

Tiêu Sát nghi ngờ nhìn hấn một cái: “Người có chắc đi Lôi gia bảo là hướng này không?”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu cười: “Đương nhiên là không, trước hết chúng ta không tới Lôi gia bảo.”

Tiêu Sát kinh ngạc: “Thế chúng ta đi đâu?”

Lôi Vô Kiệt nhìn về phía trước, ngẩng cao đầu với vẻ hứng thú: “Tới núi Thanh Thành!”

Tiêu Sát nhíu mày: “Núi Thanh Thành? Người muốn làm gì?”

“Đương nhiên là lên núi Thanh Thành lôi cả vị thần tiên kia xuống núi. Người nói xem, ba người bạn cũ gặp nhau ở Lôi gia bảo, chuyện này sẽ thú vị tới mức nào?” Lôi Vô Kiệt vung mạnh roi ngựa, bỏ lại Tiêu Sắt phía sau.

Tiêu Sắt bất đắc dĩ nhìn Lôi Vô Kiệt vừa bộc phát ý tưởng, thở dài: “Triệu Ngọc Chân của núi Thanh Thành cả đời đều không xuống núi, liệu có hạ sơn vì cái thằng ngốc nhà người không?”

Triệu Ngọc Chân của núi Thanh Thành, khi sinh ra đã được sáu vị thiên sư của núi Thanh Thành mang lên núi nuôi dưỡng. Ba tuổi đã được Lữ Tổ Chân đảm nhiệm chưởng giáo gần bốn mươi năm nhận làm đệ tử quan môn. Sáu tuổi đã tập được Đại Long Tượng Lục, mười một tuổi bắt đầu chuyên tu Vô Lượng kiếm pháp, trở thành đệ tử duy nhất của núi Thanh Thành trong trăm năm qua kiêm tu cả đạo pháp và kiếm thuật, mười sáu tuổi trở thành vị thiên sư thứ bảy của núi Thanh Thành. Khi hấn hai mươi hai tuổi, Lữ Tổ Chân quy tiên, Triệu Ngọc Chân đảm nhiệm chức chưởng giáo, là vị chưởng giáo trẻ tuổi nhất của núi Thanh Thành từ khi khai sơn lập phái đến nay, cũng bước lên vị trí ‘Đạo Kiếm Tiên’. Nhưng nhân vật như truyền thuyết giang hồ này cả đời không xuống khỏi núi Thanh Thành. Mặc dù ngôi nhà hấn từng ở nằm ngay trong một thôn xóm dưới núi Thanh Thành, nhưng hấn vẫn chưa từng xuống núi một bước nào.

Lữ Tổ Chân từng nói, Triệu Ngọc Chân kiêm cả võ vận và thiên vận của núi Thanh Thành trên người, nếu hấn xuống núi chắc chắn sẽ gây ra bão táp. Nhưng Triệu Ngọc Chân lại quyết tâm không gây ra chút phong vân nào, cứ thế đợi trên núi Thanh Thành hơn ba mươi năm, không xuống núi tới một bước.

Ngày hôm đó, hắn vẫn ngồi trên đỉnh núi nhìn về xa xăm, cứ như thần du ngàn dặm.

Sau lưng Triệu Ngọc Chân là đồ đệ và đồ tôn của hắn. Một công rương sách, vẻ mặt như nhà nho thánh khiết. Một lại chỉ là đứa trẻ, lưng cũng một thanh trường kiếm không tương xứng với thân hình. Chính là người đơn độc tới Tuyết Nguyệt thành mong hỏi một kiếm của Kiếm Tiên, Lý Phàm Tùng và Phi Hiên.

“Phàm Tùng, ra ngoài du lịch hơn nửa năm, cuối cùng cũng đã về.” Triệu Ngọc Chân không quay đầu lại, vẫn nhìn về phía trước, giọng điệu của hắn không nghiêm túc như trong tưởng tượng, ngược lại như đang bàn việc nhà với con cháu.

Lý Phàm Tùng bước tới đặt mông ngồi xuống bên cạnh Triệu Ngọc Chân: “Hơn nửa năm nay không có đệ tử bầu bạn, sư phụ lão nhân gia sống vẫn tốt chứ?”

Triệu Ngọc Chân mặc đạo bào màu tím, gương mặt tuấn tú, nhìn qua có đôi chút khí chất thần tiên, hắn vuốt râu: “Còn tốt, thanh tĩnh hơn nhiều. Phàm Tùng, một năm qua con đi tới những đâu.”

“Tới Sài Tang thành ngắm hoa, trong sách nói mùa xuân ở Sài Tang thành trên con đường dài trăm dặm có thể thấy hàng ngàn loại hoa dại bất đồng. Còn tới Cô Lạc thành ngắm biển, con xuất một chiêu kiếm làm dậy lên hàng ngàn lớp sóng, những ngư dân ở đó thấy con còn tưởng con là tiểu thần tiên cơ. Đúng rồi, con còn trèo lên núi Côn Luân, hóa ra trên đời này thật sự có nơi quanh năm tuyết không tan, khung cảnh cực kỳ cô quạnh. Thế nhưng có người xây dựng sơn trang ở đó, còn ở liền hai mươi năm.” Lý Phàm Tùng từ từ kể lại: “Thật đấy, thế giới dưới chân núi quá đặc sắc, sư phụ không xuống núi thì thật đáng tiếc.”

“Đáng tiếc à?” Triệu Ngọc Chân mỉm cười nhìn Lý Phàm Tùng một cái.

Lý Phàm Tùng lập tức sửa lại: “Nhưng sư phụ không xuống núi mà dưới chân núi đâu đâu cũng là truyền thuyết về sư phụ. Thiên hạ ngũ kiếm tiên, nho đạo cô nộ nguyệt đều rất nổi tiếng trên giang hồ, người kể truyện trong các quán trà đều kể câu chuyện về bọn sư phụ.”

“Ồ? Bọn họ nói về vi sư ra sao?” Triệu Ngọc Chân hỏi.

“Đơn giản là khi sư phụ ra đời, một luồng hào quang chiếu vào trong phòng, sáu vị thiên sư của núi thanh thành cùng xuống núi nghênh đón, bởi vì sư phụ là thần tiên chuyển thế. Bọn họ còn kể lại trận chiến của sư phụ cùng Lôi Vân Hạc năm xưa, dùng ngàn vạn đạo pháp phá sấm sét chín tầng trời, trận chiến đó còn đánh tới mức khiến bầu trời xuất hiện lỗ thủng. Còn nói sư phụ không chịu xuống núi là vì một cô gái, sợ xuống núi là không muốn về nữa...” Lý Phàm Tùng lén lút nhìn sắc mặt sư phụ.

Triệu Ngọc Chân nhíu mày: “Phía trước còn tạm được, đoạn cuối chắc là người nói bậy hả?”

“Đệ tử không dám, đệ tử không dám.” Lý Phàm Tùng vội vàng xua tay.

Triệu Ngọc Chân giơ tay bắt lấy một chiếc lá rụng, đột nhiên nói: “Phàm Tùng, kiếm của ngươi đâu?”

Lý Phàm Tùng sửng sốt, sợ tới mức đứng bật dậy rào bước định bỏ chạy.

“Phi Hiên.” Triệu Ngọc Chân trầm giọng quát một tiếng.

Phi Hiên lập tức sợ tới mức quỳ rạp xuống: “Sư phụ, con xin nhận, con xin nhận hết.”

“Con nhận cái gì?” Triệu Ngọc Chân đứng dậy, đạo bào màu tím phát phơ trong gió.

“Chúng con... Chúng con tới Tuyết Nguyệt thành.” Phi Hiên áp ứng đáp, hẳn có Vọng Khí thuật, sao lại không biết Triệu Ngọc Chân đã nhìn thấy bọn họ từ lâu, vội vàng trả lời đúng sự thật.

“Tới Tuyết Nguyệt thành làm gì?” Triệu Ngọc Chân giơ tay ngoắc nhẹ, thanh kiếm gỗ đào đặt trên mặt đất đã tới tay.

Đây là một thanh kiếm gỗ đào rất đặc biệt, có màu đỏ tươi cực kỳ bắt mắt. Kiếm tên là ‘Đào Hoa’, do Triệu Ngọc Chân dùng gỗ đào đẽo thành năm mươi sáu tuổi, nghe nói là thanh kiếm mang hơi ấm cực điểm của nhân gian. Trong ngày đông, Triệu Ngọc Chân từng chôn nó trên mặt tuyết, có thể thôi thúc một cây đào nở hoa trong tháng chạp.

Lý Phàm Tùng lau mồ hôi lạnh trên trán: “Cái này, tới nhìn Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên một cái.”

“Sau đó thì sao?” Triệu Ngọc Chân vẽ thành một đóa kiếm hoa, khiến Lý Phàm Tùng âm thầm căng thẳng. Thật ra Triệu Ngọc Chân tuy đảm nhiệm chức chưởng giáo núi Thanh Thành, đường đường một trong ngũ đại kiếm tiên nhưng vẫn luôn mang hình tượng bình dị gần gũi đối với các đệ tử trẻ tuổi trong núi Thanh Thành, đôi khi còn chỉ đạo các tiểu đệ tử nhập môn một hai chiêu thức kiếm pháp. Nhưng riêng với đệ tử Lý Phàm Tùng lại rất nghiêm khắc.

“Sau đó, hỏi Kiếm Tiên một kiếm.” Lý Phàm Tùng e dè nhìn Triệu Ngọc Chân.

“Kiếm tên là?” Triệu Ngọc Chân hỏi.

“Nguyệt Tịch Hoa Thần.” Lý Phàm Tùng đáp.

Triệu Ngọc Chân đột nhiên ngẩn người, cúi đầu nhìn chiếc lá rụng tới mức thất thần.

Rồi đột nhiên cười. Nụ cười rất âm áp, trên thân kiếm Đào Hoa tỏa ra ánh sáng đỏ. Lý Phàm Tùng và Phi Hiên liếc mắt nhìn nhau, đều lộ vẻ ngạc nhiên. Phi Hiên tinh thông Vọng Khí thuật, nhanh chóng nhận ra hơi ấm trong lòng Triệu Ngọc Chân lúc này.

“Vận may của ngươi cũng tốt như ta. Khi ta bằng tuổi ngươi cũng lần đầu tiên chứng kiến chiêu kiếm đẹp đến vậy.” Triệu Ngọc Chân đột nhiên ném chiếc lá trong tay xuống chân núi, sau đó bước lên chiếc lá rụng kia đi về phía đại điện trong núi.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 72: Nước Của Âm Hà

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Nghe nói trên đời này có một con sông, người không thể nhìn thấy nó, chỉ khi đêm khuya đen tối nhất, theo ánh trăng người mới thấy được lờ mờ. Đi dọc theo con sông này lên thượng nguồn là có thể tìm thấy bọn họ. Bọn họ là sợi tơ đao trong đêm tối, là thích khách hung ác tàn nhẫn nhất.

Con sông này tên là Âm Hà.

Còn bọn họ cũng gọi là Âm Hà.

Ngày hôm đó, bờ sông đổ mưa phùn, người đàn ông mặc áo tím cầm dù giấy đập lên mặt đất lầy lội bước từng bước một về phía trước. Không biết bao lâu sau, cảm thấy sắc trời đã dần sáng tỏ, nắng sớm hé lộ, hắn mới dừng chân.

Một nam tử cao ráo mặc áo đen đang đứng cuối sông, như đang đợi hắn.

Nam tử áo tím kia cất cây dù đi, phát hiện mưa đã ngừng từ bao giờ không biết, hắn lại nhìn sang phía nam tử áo đen kia hỏi: “Người là?”

Nam tử áo đen có màu da nhợt nhạt, đứng trong góc tối, không thấy rõ thần sắc trên gương mặt, giọng nói rất lạnh nhạt: “Tô gia, Tô Mộ Vũ.”

Ám Hà chia làm ba họ, Tô gia chuyên binh khí, Tạ gia chuyên nội công quyền pháp, Mộ gia chuyên y thuật bí pháp. Trên ba nhà thì đại gia trưởng là người đứng đầu, dưới đại gia trưởng là gia chủ ba họ, mỗi người thống lĩnh sát thủ trong môn hộ. Còn gia chủ Tô gia thế hệ này có vẻ rất trẻ tuổi.

Nam tử áo tím do dự một chút rồi hỏi: “Người là gia chủ Tô gia thế hệ này?”

Tô Mộ Vũ gật đầu, không nói gì tiếp. Nam tử áo tím đi về phía trước, Tô Mộ Vũ xem ra là người im lặng ít nói, nam tử áo tím lại có vẻ tò mò về hắn: “Tô Mộ Vũ, hình như ta từng nghe thấy tên của người. Người là sát thủ nổi tiếng nhất của Tô gia thế hệ này, cũng là một trong hai người trên đường thoát ly khỏi tổ chức Ám Hà từ xưa tới nay? Nghe nói sau người còn trở thành thủ lĩnh đoàn sát thủ ‘Khôi’ trực thuộc đại gia trưởng, sau đó khi đại gia trưởng thế hệ này nhận chức, người lại trở thành gia chủ Tô gia?”

Tô Mộ Vũ không để ý tới hắn, chỉ đột nhiên vươn tay ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Trời lại mưa.” Nói xong mở cây dù giấy trên tay. Đó là một cây dù rất lớn rất đẹp đẽ, khi mở ra gần như che phủ cả hai người bọn họ.

Người áo tím có vẻ cũng lười bung dù, cứ thế thoải mái theo Tô Mộ Vũ đi vào.

Cuối cùng Tô Mộ Vũ cũng tiếp lời hắn: “Người có vẻ rất hiểu chúng ta?”

Người áo tím cười: “Muốn làm ăn với các người đương nhiên phải hiểu biết về các người rồi. Nghe nói cây dù trong tay người là mười tám thanh trường kiếm, khi sát khí bùng lên mười tám lưỡi đao sắc sẽ phóng ra như mưa hoàng hôn, ta cũng rất muốn xem.”

Tô Mộ Vũ mỉm cười rất hiếm thấy: “Ta nghĩ người sẽ không thật sự muốn thấy. Còn nữa, hiểu quá rõ về chúng ta là một chuyện rất nguy hiểm.”

Người áo tím xoa thanh trường kiếm bên hông: “Ta nghĩ, người biết thân phận của ta.”

Tô Mộ Vũ lắc đầu: “Có lẽ đại gia trưởng sẽ biết. Trừ đại gia trưởng ra tất cả Âm Hà đều chỉ là đao. Trong mắt chúng ta thân phận trên đời chỉ có hai loại. Chủ thuê và con mồi.”

Người áo tím gật đầu: “Không biết ta chi trả như vậy có đủ mồi sát thủ như người không.”

Tô Mộ Vũ đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu lên: “Đến rồi.”

Trước mặt Tô Mộ Vũ là một tòa lầu các hoa mỹ - Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các.

Người áo tím hạ giọng mỉm cười, Tô Mộ Vũ hỏi: “Người cười cái gì?”

Người áo tím đáp: “Trên đời này có bao nhiêu người có cơ hội bước vào Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các cơ chứ?”

Ngoài các có hai người đang đứng, một ngồi ở bậc cầu thang hút thuốc trong tẩu, một đứng thẳng trước cửa lầu các, tay cầm trường đao, ánh mắt sắc bén.

Tô Mộ Vũ dẫn người áo tím đi qua, người hút tẩu thuốc ngồi trên bậc cầu thang khẽ gật đầu với Tô Mộ Vũ rồi làm bộ lơ đãng liếc mắt sang phái người áo tím, thản nhiên nói: “Hiện giờ, người còn muốn bước vào Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các à?”

Mưa như lập tức nặng hạt.

Tô Mộ Vũ thu ô, người áo tím giơ tay, lại phát hiện chỉ là mưa bụi nhỏ bé dừng trên tay. Nhưng khi hấn nhắm mắt lại nghe thấy tiếng tí tách như mưa tầm tã. Hấn lộ vẻ kinh ngạc, người trên bậc thang buông tẩu gõ gõ vài cái lên bậc thang rồi cười nói: “Chuyện nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa.”

Người áo tím khôi phục tâm tình, muốn bước từng bước một theo bậc thang lên trên, thế nhưng lại cảm thấy mỗi bước đi đều hết sức gian nan. Hấn cảm thấy mình như đang bị nhốt trong một cái lồng, bên ngoài sóng êm gió lặng, còn bên trong gió như đao cắt. Hấn cố gắng khôi phục tâm trạng, bước tới cửa Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các.

Nam tử cao ráo ánh mắt sắc bén đứng thẳng đó nhẹ nhàng kéo cửa ra. Bên trong là một vùng tăm tối lấp lóe ánh nến mờ ảo. Người áo tím và Tô Mộ Vũ cùng bước vào. Tô Mộ Vũ thuận tay đóng cửa lại. Tiếng mưa rơi gió rít bên ngoài lập tức biến mất. Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các là gian nhà có thể ngăn cách tất cả mọi âm thanh.

Tô Mộ Vũ cầm kiếm chậm rãi đi tới, những nơi hấn đi qua, ven đường từng chiếc giá cắm nến sáng lên. Tới cuối cùng toàn bộ gian nhà đã sáng rực ánh đèn. Tô Mộ Vũ ngồi vào vị trí cuối cùng bên tay trái trong căn lầu dài này. Bên tay trái của hấn là một ông lão mặc trường bào. Ông lão không ngẩng đầu, chỉ cầm một con dao nhỏ cạo móng tay của mình. Tuy ông ta đã già nhưng ngón tay vẫn trắng

lóa như ngọc, lại nhiều thêm chút vẻ kỳ dị. Còn bên tay phải Tô Mộ Vũ là một nữ tử khoảng hơn ba mươi tuổi, dung nhan tràn ngập phong vận. Cô rất hứng thú nhìn người áo tím, trong mắt nhộn nhạo ý thú, mỉm cười dịu dàng.

“Gia chủ Tạ gia, Tạ Thất Dao. Gia chủ Mộ gia, Mộ Vũ Mặc.” Người áo tím nhỏ giọng đọc tên bọn họ.

Còn người ngồi ngay ngắn trên đài cao được tấm màn che phủ đương nhiên là người cầm quyền của Âm Hà - đại gia trưởng.

“Người hiểu rất rõ về chúng ta.” Đại gia trưởng mở miệng nói trước, giọng nói của hắn không già nua như trong tưởng tượng mà hùng hồn mạnh mẽ.

Người áo tím gật đầu: “Nếu hoàn toàn không chuẩn bị chút gì, ai dám bước vào Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các này làm ăn với Âm Hà?”

“Nếu người hiểu chúng ta thì chắc cũng biết, làm ăn với chúng ta chính là chuyện rất nguy hiểm.” Mộ Vũ Mặc cười nói, âm thanh đầy quyền rũ.

“Có một số việc càng nguy hiểm càng có ý nghĩa.” Người áo tím nói rất từ tốn.

“Người nói đúng lắm.” Đại gia trưởng đột nhiên đứng dậy, xốc tấm màn che trước mặt lên, từ từ đi xuống. Thân hình hắn cao lớn, mặc áo choàng màu đen, không nhìn rõ gương mặt sau tấm áo choàng: “Cho nên người định đem chuyện thú vị gì tới cho chúng ta đây?”

“Ta muốn con sông vốn chỉ có thể chảy trong bóng tối kia, chảy vào Thiên Khải!” Người áo tím nhìn chằm chằm vào đại gia trưởng

Ám Hà, trầm giọng nói.

Đại gia trưởng dừng bước, tuy người đã nhắc tới trong thư nhưng ta vẫn muốn nghe người chính miệng nói lại lần nữa, thân phận của người.”

“Bác Ly lục vương tử, Tiêu Sở Hà.”

Tiêu Sát đã từng là vương tử được Minh Đức Đế yêu quý nhất, là ‘thái tử’ mà mọi người đều nhận định, khi mười ba tuổi vì vụ án mưu phản của Lang Gia Vương mà bị đày thành thứ dân, lưu đày ở Thanh Châu, sau này tuy được miễn xá nhưng vẫn không trở lại làm lục vương tử Thiên Khải - Tiêu Sở Hà!

Đại gia trưởng cao giọng cười lớn.

“Được!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 73: Một Kiếm Hài Thanh Thành

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đường cổ gió tây, hai người hai ngựa đang từ từ đi trước ánh sáng hoàng hôn.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên nhớ ra điều gì, hỏi Tiêu Sắt: “Tiêu Sắt, vì sao mọi chuyện lớn nhỏ trên giang hồ người đều biết rõ như vậy? Nếu tỷ tỷ của ta thật sự có tình cảm sâu xa gì với Triệu Ngọc Chân, vì sao người trong giang hồ không biết?”

Tiêu Sắt hừ lạnh nói: “Người giang hồ còn chẳng biết tỷ tỷ của người là nữ nhân, làm sao biết chuyện giữa cô ấy và Triệu Ngọc Chân được?”

Lôi Vô Kiệt nhíu mày: “Vậy làm sao người biết?”

Tiêu Sắt trừng mắt nhìn hắn: “Sự phụ kể cho ta.”

Lôi Vô Kiệt bưng tỉnh hiểu ra: “Tam sư tôn? Đúng là hắn sẽ biết.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Không phải Thương Tiên nói với ta, là sự phụ cũ của ta. Hắn có quen biết với tỷ tỷ của người và Triệu Ngọc Chân.” Khi Tiêu Sắt nói câu này lại bất giác sờ thanh Vô Cực côn bên hông một cái.

Lôi Vô Kiệt ‘à’ một tiếng rồi không hỏi tiếp. Khi Tiêu Sắt nói tới chuyện của mình lúc nào cũng xé lẻ thành từng mảnh nhỏ, luôn luôn nhắc tới đôi chút là thôi, không chịu kể rõ. Lôi Vô Kiệt nghe mãi cũng thành quen.

Tiêu Sắt đột nhiên hỏi: “Vì sao đột nhiên lại vòng sang núi Thanh Thành? Triệu Ngọc Chân đã hơn ba mươi năm không xuống núi một bước, người nghĩ mình khuyên được hẳn thật à?”

Lôi Vô Kiệt nhìn về phía trước, ánh mắt kiên định: “Ta chỉ nghĩ, sự phụ của ta, tử tử của ta cùng với lão đạo sĩ trong núi Thanh Thành, bao năm qua mọi người đều tự nhốt mình. Thật ra chẳng qua là đều đợi lẫn nhau, xem ai bước trước đầu tiên. Giờ tử tử của ta đã xuống núi, như vậy cũng đã đến lúc phá tan cục diện bế tắc này rồi.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Không đơn giản như vậy, ba mươi năm nay Triệu Ngọc Chân không xuống núi một bước là vì lời châm ngôn mà Lữ Tổ Chân lưu lại, nói nếu Triệu Ngọc Chân xuống núi sẽ khiến cả thế giới chấn động, không khéo còn ảnh hưởng tới vị trí tại Thiên Khải. Cho nên cách núi Thanh Thành ba mươi dặm thật ra vẫn luôn có kỵ binh giáp sắt đóng quân. Bọn họ sợ Triệu Ngọc Chân thật sự xuống núi, có điều ba ngàn người đó mà muốn cản Triệu Ngọc Chân cũng chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi, cùng lắm thì có tác dụng báo tin.”

Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Mời được hay không, cứ phải thử cái mới biết được.”

Tiêu Sắt nhìn hai thanh kiếm sau lưng Lôi Vô Kiệt: “Người muốn thử thế nào?”

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu, thần sắc ngạo nghễ, giọng điệu hùng hồn: “Đương nhiên là một kiếm hởi Thanh Thành.”

Một kiếm hởi Thanh Thành.

Mười mấy năm trước cũng từng có người một kiếm hởi Thanh Thành.

Đó là một mùa đông, Triệu Ngọc Chân ngồi trong đình viện của mình, vẻ mặt khao khát nhìn cây hoa đào không đúng mùa kia. Năm đó hắn vừa trở thành thiên sư trẻ tuổi nhất kể từ khi núi Thanh Thành khai sơn tới nay, khiến cho toàn bộ giang hồ chấn động. Nhưng hắn vẫn ôm tâm tính thiếu niên, truyền thuần dương chân khí vào kiếm gỗ đào rồi chôn xuống dưới lòng đất của đình viện. Chuyện này vừa xong, tất cả tuyết trong đình viện tan sạch, chỉ có cây hoa đào kia lập tức trở nên vô cùng sáng lạn.

“Mau lên nào, mau lên nào, hoa đào rơi xuống là có quả đào để ăn rồi.” Triệu Ngọc Chân liếm miệng, ngây ngốc chờ đợi.

Đột nhiên một cơn gió mạnh thổi qua, Triệu Ngọc Chân quay người lại, phát hiện trên bức tường của đình viện có một người mặc áo đen, đeo khăn xám che mặt.

Triệu Ngọc Chân kinh ngạc hỏi: “Cô nương, cô là ai?”

Lý Hàn Y lúc đó luôn mặc đồ nam trên người, đeo khăn che mặt, thậm chí cố tình thay đổi cả giọng nói; nghe vậy lập tức nổi giận: “Sao người biết ta là cô nương?”

Triệu Ngọc Chân đã tinh thông Vọng Khí thuật từ lâu, cứ gặp người là thử nhìn khí trước đã, lúc này ra vẻ vô tội, gãi đầu ngây ngô: “Nhưng người đúng là cô nương mà.”

Lý Hàn Y không buồn để ý tới đề tài này, chỉ nhìn đạo sĩ trông hơi ngây ngô này, nghi hoặc hỏi: “Người chính là Triệu Ngọc Chân?”

Triệu Ngọc Chân gật đầu: “Đúng vậy, ta chính là Triệu Ngọc Chân. Người có muốn ngồi xuống một lát không, lát nữa là có đào ăn.”

“Đào?” Lý Hàn Y khó hiểu.

Triệu Ngọc Chân mỉm cười: “Đúng vậy, ta vừa truyền Ly Hỏa Trận Tâm quyết vào kiếm gỗ đào của mình chôn dưới tán cây. Ta tính toán thời gian rồi, nửa canh giờ nữa thôi là mọc quả rồi.”

Lý Hàn Y cau mày: “Ly Hỏa Trận Tâm quyết? Người dùng tâm pháp tối cao của Đạo môn để nuôi trồng quả đào ư?”

Triệu Ngọc Chân buồn bực hạ giọng nói: “Không thì luyện nó có ích lợi gì chứ?”

Lý Hàn Y quyết định không dây dưa với Triệu Ngọc Chân trong vấn đề này nữa, rốt cuộc cũng nói thẳng ý đồ tới: “Ta là Lý Hàn Y của Tuyết Nguyệt thành, nghe nói người là thiên sư trẻ tuổi nhất của núi Thanh Thành từ khi khai sơn tới nay, còn song tu cả đạo pháp kiếm thuật, ta tới muốn hỏi kiếm của người.”

Triệu Ngọc Chân ôm lấy vạt áo: “Tuyết Nguyệt thành, Lý Hàn Y. Sáu chữ này đặt nhau có hơi lạnh. Nhưng đừng làm lỡ thời gian đào của ta lớn.”

Rốt cuộc Lý Hàn Y cũng mất hết kiên nhẫn, rút Thính Vũ kiếm bên hông nhảy tới chém một kiếm về phía Triệu Ngọc Chân.

Triệu Ngọc Chân vội vàng lui lại một bước, đặt ngón tay lên môi cắn nhẹ, vẽ một bùa chú giữa không trung. Khi bùa chú vẽ xong, như có tiếng sấm rền gầm thét.

“Thái Ất Sư Tử quyết?” Lý Hàn Y hừ lạnh một tiếng, xuất một chiêu kiếm phá tan bùa chú này: “Ta tới hỏi kiếm thuật, đừng dùng mấy thứ đạo pháp này với ta!”

Triệu Ngọc Chân dở khóc dở cười: “Người làm sao đây? Hiện giờ ta không thể dùng kiếm!”

“Vì sao?” Lý Hàn Y hỏi.

Vẻ mặt Triệu Ngọc Chân uất ức: “Kiếm ta còn ở dưới gốc cây mà? Rút kiếm thì ta không được ăn đào!”

Thế kiếm của Lý Hàn Y bỗng dừng lại, cô nghĩ mất một lúc lâu mới hiểu được lý luận của Triệu Ngọc Chân, thở dài một tiếng.

Triệu Ngọc Chân lại tưởng Lý Hàn Y đã hiểu ý mình, bèn thờ phào nhẹ nhõm: “Chuyện gì cũng từ từ giải quyết, chuyện gì cũng từ từ giải quyết.”

Lý Hàn Y ngẩng đầu nhìn về phía gốc cây hoa đào rực rỡ yêu kiều kia, nhỏ giọng nói: “Ăn đào?”

Triệu Ngọc Chân gật đầu: “Ăn đào!”

Lý Hàn Y đột nhiên rút Thính Vũ kiếm ra, kiếm thế mãnh liệt, hoa đào phủ khắp cây lập tức rơi xuống. Lý Hàn Y nhảy lên, hoa đào trên thân kiếm bay lên, áo trắng phát phơ trong gió, cô thản nhiên nâng trường kiếm, thân kiếm tỏa ra ánh trắng.

Hương hoa, ánh trăng, bổ xung lẫn nhau.

Đó là khoảnh chiều kiếm Nguyệt Tịch Hoa Thần hình thành.

Có thể nói là phong hoa tuyết đại.

Triệu Ngọc Chân nhìn mà ngây ngốc, mười sáu năm qua, tu đạo dưỡng tính, lần đầu tiên thấy cảm xúc dâng trào.

Nhưng câu nói tiếp theo lập rức rót một gáo nước lạnh lên đầu của hắn.

“Ăn đào à? Ta cho ngươi ăn cái rắm!” Lý Hàn Y xoay thân kiếm, ngưng tụ tất cả hoa đào thành một quả cầu nhỏ sau đó hung hăng đập thẳng xuống, đập chỗ hoa đào đó rơi đầy trong sân.

Cuối cùng Triệu Ngọc Chân không nhịn nổi nữa, tức giận gầm lên một tiếng: “Kiếm lên!”

Thanh kiếm gỗ đào đỏ rức đột nhiên mọc lên từ dưới đất. Triệu Ngọc Chân bước lên một bước, cầm thanh kiếm đó chém ra một chiêu. Lý Hàn Y không ngờ đạo sĩ này nói đánh là đánh, vừa dùng một chiêu kiếm đầy uy lực, không kịp ra chiêu thứ hai, chỉ có thể lui lại. Nhưng cô tránh không kịp, chiếc khăn che trên mặt bị Triệu Ngọc Chân chém thành hai nửa, rơi xuống đất.

“Ta đã bảo ngươi là một cô nương mà.” Triệu Ngọc Chân cười nói.

Thế nhưng ngay sau đó, Triệu Ngọc Chân thấy rõ dung nhan đối phương lại như ngân ngân cả người, hắn suy nghĩ rồi nói: “Ta nói sai mất rồi. Cô không phải là cô nương... cô, là tiên nữ hả?”

Lý Hàn Y vội vàng quay người, giọng nói mang vẻ khó chịu: “Ba tháng sau ta lại tới hỏi kiếm!” Nói xong tung người nhảy qua tường ra ngoài.

Chỉ còn lại đạo sĩ mười sáu tuổi đã trở thành thiên sư kia ngây ngốc nhìn thanh kiếm gỗ đào chưa đặt tên một lúc lâu, sau đó khẽ mỉm cười, ném kiếm gỗ đào trong tay lên cao, tiếp đó rơi xuống, cắm dưới gốc cây hoa đào đã khô héo trong sân.

Chỉ trong chớp mắt, hoa đào nở rộ như gấm.

“Từ nay trở đi, người tên là Đào Hoa kiếm.” Nếu lúc này Triệu Ngọc Chân có một tấm gương chắc sẽ phát hiện mình cũng như được làn gió xuân thổi tới, mặt như hoa đào.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 74: Bao Giờ Kiểm Lại Tới

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Khi đó Triệu Ngọc Chân trẻ tuổi ngồi yên trên tường cao, chờ suốt ba tháng.

Chờ tới khi xuân đi đông tới, hoa đào nở khắp núi, Triệu Ngọc Chân ngồi dưới cây hoa đào, không cần dùng Ly Hỏa Trận Tâm quyết thôi thúc cũng sẽ mau chóng ăn được quả đào vừa to vừa ngọt. Thế nhưng kiểm khách tiên nữ đã nói ba tháng sau sẽ trở lại vẫn không tới.

Triệu Ngọc Chân cảm thấy mất mát, sư phụ Lữ Tổ Chân nói nữ nhân xinh đẹp luôn thích lừa người, quả nhiên là đúng. Thôi chờ ăn đào vậy, Triệu Ngọc Chân nằm dưới tán cây, nhắm mắt ngửi hương hoa đào, suy nghĩ tới ngẩn ngơ.

“Đạo sĩ ngốc, còn chờ ăn đào à?” Đột nhiên một giọng nói trầm trầm vang lên, Triệu Ngọc Chân ngẩng đầu nhìn lại, chứng kiến bóng người dùng khăn xám che mặt đang đứng trên cành hoa đào.

“Tiểu tiên nữ, ta rất muốn biết giọng nói thật của cô ra sao.” Triệu Ngọc Chân mỉm cười nói, mười sáu năm qua hẳn chưa bao giờ xuống núi, suy nghĩ vẫn trong sáng như làn nước trong, ngày ngày đều tiếp xúc với các nhân nhân tu đạo, mỗi lời đều xuất phát từ tận

tâm can, không mang theo chút ý đùa bỡn không thuần khiết nào. Thế nhưng người bình thường nghe được rõ ràng là những lời bại hoại xấu xa.

Ánh mắt Lý Hàn Y lóe lên vẻ phẫn nộ: “Tiểu đạo sĩ, người muốn chết à?”

Triệu Ngọc Chân đứng lên, phủi bụi đất trên người: “Tiểu tiên nữ, người xuống đây nói chuyện đi.”

“Nói cái rắm!” Lý Hàn Y mắng một tiếng, Thính Vũ kiếm trong tay rờn vổ, tay trái thi triển một chiêu kiếm chém về phía Triệu Ngọc Chân. Triệu Ngọc Chân vội vàng lui lại phía sau, ngón tay múa lên, vẽ thành một phù triện, chỉ trong chớp mắt cuồng phong gầm thét, cát bay đá chạy. Lý Hàn Y cầm kiếm lui lại phía sau, tay phải lại rút một thanh kiếm nữa ra, ánh sáng lạnh bùng lên, lạnh lẽo tới thấu xương.

“Tiểu tiên nữ, thanh kiếm này của cô không tệ.” Triệu Ngọc Chân khen.

Đứng hạng ba trong thập đại danh kiếm, đã từng là bội kiếm tùy thân của Côn Luân Kiếm Tiên, Thiết Mã Băng Hà, trong mắt tiểu đạo sĩ này lại chỉ nhận được một đánh giá ‘không tệ’.

“Tiểu tiên nữ, cô tới muộn bảy ngày.” Sự chú ý của Lý Hàn Y có vẻ không nằm trên thanh kiếm tuyệt thế này.

Lý Hàn Y hơi chán chường: “Vì phải đi tìm thanh kiếm này cho nên đến muộn bảy ngày.”

Triệu Ngọc Chân thản nhiên ‘ồ’ một tiếng rồi nói: “Đáng tiếc, hôm nay vẫn không có đào để ăn.”

Rốt cuộc Lý Hàn Y không nhịn nổi nữa, không nhiều lời vô nghĩa với đạo sĩ đầu óc không bình thường này, Thiết Mã Băng Hà thi triển một chiêu kiếm đánh úp lại, kiếm thế cuộn cuộn như hàng ngàn kỵ binh đạp tan đồng bằng lao tới.

Triệu Ngọc Chân lại giơ tay, nhẹ giọng quát: “Ngăn!”

Kiếm thế của Lý Hàn Y đột nhiên tiêu tan, cô cầm kiếm ngậy ra tại chỗ: “Đây là võ công gì vậy?”

“Đạo pháp, Đại Long Tượng Lực.” Triệu Ngọc Chân mỉm cười đáp.

“Ta không xứng khiến người xuất kiếm?” Ánh mắt Lý Hàn Y lạnh lẽo thấu xương.

Triệu Ngọc Chân lắc đầu: “Đại Long Tượng Lực là bí tịch đạo pháp tối cao của núi Thanh Thành ta, so với Vô Lượng kiếm pháp chỉ cao hơn, không thấp hơn.”

Lý Hàn Y không phục: “Ta mặc kệ, người xuất kiếm đi.”

Triệu Ngọc Chân mỉm cười nói: “Người dùng giọng thật nói chuyện, ta sẽ xuất kiếm.”

“Người.” Tay phải Lý Hàn Y giơ cao thanh Thiết Mã Băng Hà, tay trái cầm Thính Vũ kiếm, tức giận nói: “Đi chết đi!” Hai kiếm đồng thời chém ra, lập tức bổ thành một rãnh dài trong sân. Bước chân của Triệu Ngọc Chân lao đảo suýt nữa ngã xuống, Lý Hàn Y thừa thế xông tới, lại thi triển một chiêu kiếm đánh ra.

Đại Long Tượng Lực quả thật là đạo pháp tối cao trong núi Thanh Thành, cho dù là kiếm thuật hai tay cũng có thể đấu được.

Nhưng Triệu Ngọc Chân lại nảy sinh lòng hiếu thắng, cao giọng quát: “Đào Hoa!”

Lý Hàn Y sửng sốt, còn tưởng hấn gọi ai, quay đầu về phía sau lại chứng kiến một thanh kiếm gỗ đào chui từ dưới đất lên, bay thẳng về phía mình. Cô nghiêng đầu, kiếm gỗ đào lướt sát qua mái tóc, dừng lại trong tay Triệu Ngọc Chân.

Triệu Ngọc Chân miệng thì thầm: “Một thành một bại, gọi là một kiếp, từ trước khi có thiên địa, đã có vô lượng kiếp.”

Đột nhiên toàn bộ núi Thanh Thành chấn động. Trong rừng chim chóc kinh hãi bay tứ tán, trong núi muông thú chạy như điên, những con thú ngày thường rất hiếm thấy như tê tê, gấu, rắn, thậm chí cả bọ cạp, rết giấu mình dưới đất cũng điên cuồng chạy xuống chân núi. Có khách tới cầu đạo hành hương chứng kiến con gấu lớn bằng hai người chạy qua trước mặt mình, sợ tới mức chân căng mềm nhũn. Nhưng con gấu kia lại như không hề thấy bọn họ, chỉ một lòng muốn chạy xuống chân núi.

Môn nhân núi Thanh Thành vội vàng rút kiếm gỗ đào ra, tưởng có đại địch tới xâm phạm, nhưng chỉ thấy toàn bộ sinh vật trên núi Thanh Thành đều bỏ chạy như điên như dại, trong thời gian ngắn cũng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Vài vị thiên sư đang bế quan luyện khí lục đục xuất quan, sau khi chứng kiến dị tượng này lập tức bấm ngón tay tính toán.

Thế nhưng một giọng nói thiếu kiên nhẫn ngắt lời bọn họ, chưởng giáo núi Thanh Thành thế hệ này, Lữ Tổ Chân đi ra khỏi đại điện: “Tính cái gì mà tính, bách thú sợ hãi uy thế của hấn lao nhao chạy xuống núi. Toàn bộ núi Thanh Thành còn ai làm được chuyện này? Lên đỉnh Phúc Lộc, tìm Triệu Ngọc Chân!”

Lý Hàn Y cũng đã nhận ra dị tượng xung quanh, hơi ngạc nhiên: “Đạo sĩ, đây là kiếm pháp gì vậy?”

“Vô Lượng kiếm, vô lượng kiếm, người rơi vào kiếp nạn này, đời đời kiếp kiếp, vạn kiếp bất phục.” Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng nâng kiếm, Lý Hàn Y chỉ cảm thấy phía sau thanh kiếm gỗ đào nho nhỏ kia như từ từ hiện lên một bóng kiếm khổng lồ, trong lòng cả kinh, vội vàng nắm chặt hai thanh trường kiếm trong tay.

“Ta có một kiếm tên Vô Lượng, dùng vô lượng phá vạn pháp, dùng một kiếm phá vạn kiếm.” Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng ngâm nga, một kiếm chém xuống. Trường kiếm như dài cả trăm thước chém thẳng xuống.

“Thính Vũ!” Lý Hàn Y gầm lên một tiếng, Thính Vũ kiếm trong tay ngâm nga liên tục, không ngờ lại rời tay bay ra. Thính Vũ vốn do Kiếm Trung rèn ra, là kiếm có linh hồn. Giờ phút này nó cảm thấy sợ hãi cho nên tự ý trốn khỏi chiến trường. Lý Hàn Y đành điều khiển Thiết Mã Băng Hà, cao giọng quát.

“Người khiến muông thú khắp núi sợ hãi bỏ trốn, ta sẽ khiến hoa đào rơi khắp núi!”

Vừa dứt lời, hoa đào khắp núi lập tức bay lên, chiêu kiếm này gọi hoa đào trong cả ngọn núi, mạnh mẽ ngăn cản kiếm hồn trăm thước kia. Trong sân hoa đào bay lượn, Lý Hàn Y phá tan mưa hoa, lại thi triển một chiêu kiếm. Giờ đang là mùa xuân, chiêu kiếm này của Lý Hàn Y khiến sương lạnh bay khắp nơi, cô cầm danh kiếm Thiết Mã Băng Hà trong tay, cuối cùng cũng bước vào cảnh giới thứ hai trong Chỉ Thủy kiếm pháp của mình - - thấy núi không phải núi, thấy nước không phải nước.

Triệu Ngọc Chân ném Đào Hoa kiếm lên, chớp mắt đã hóa thành hàng chục hàng trăm ảo ảnh thanh kiếm!

“Vớ vẩn!” Lý Hàn Y hừ lạnh một tiếng, lập tức đánh rơi những huyền kiếm này.

Triệu Ngọc Chân tung người nhảy lên cây hoa đào, nhẹ nhàng bẻ một cành đào mỉm cười: “Vô Lượng kiếp không bằng Đào Hoa kiếp, tiên trên trời không bằng trăng trước mắt.” Nói xong ném cành hoa đào trong tay về phía Lý Hàn Y.

Trường kiếm của Lý Hàn Y muốn ngăn cản, lại thấy Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng giơ tay, dùng Đại Long Tượng Lực điều khiển cành hoa đào kia hạ xuống rồi xoay vòng lên cao, khó khăn lắm mới cắt qua khăn che mặt của Lý Hàn Y. Chiếc kia kia lần thứ hai rơi xuống đất, dung nhan tựa tiên nhân lại xuất hiện trước mặt Triệu Ngọc Chân.

Sáu vị thiên sư đang tới chứng kiến cảnh này đột nhiên dừng chân, một ông lão râu tóc bạc trắng đưa mắt nhìn Lữ Tố Chân thờ dài: “Ngăn cản tên đồ nhi này mười sáu năm, rốt cuộc vẫn rơi vào phàm trần.”

Lữ Tố Chân thờ dài, trầm giọng nói: “Trong số mệnh có kiếp nạn này.”

“Tiểu tiên nữ, cô trông xinh đẹp như vậy, sao lại luôn che mặt?” Triệu Ngọc Chân ngồi trên cây hoa đào trụi lủi, mỉm cười hỏi.

Lần này Lý Hàn Y không hề né tránh, chỉ nhìn đạo sĩ trẻ tuổi đang mỉm cười trên cây hoa đào, hỏi ngược lại: “Vậy người có kiếm pháp cao siêu, vì sao lại không dám xuống núi tới một lần?”

“Sư phụ nói, ta không thể xuống núi, ta xuống núi sẽ có rất nhiều người chết.” Triệu Ngọc Chân lắc đầu.

Lý Hàn Y kinh ngạc nhìn về mặt chân thành của Triệu Ngọc Chân, thậm chí có thể truyền thuyết là thật, nhưng vẫn nói: “Lần thứ ba ta tới núi Thanh Thành, người theo ta xuống núi.”

Triệu Ngọc Chân suy nghĩ rồi nói: “Người dùng giọng thật nói một lần đi.”

Trong khoảnh khắc Lý Hàn Y chỉ muốn rút kiếm lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn nhịn, gật đầu nói: “Lần sau ta tới núi Thanh Thành, người theo ta xuống núi.” Giọng nói của nàng trong trẻo dịu dàng, êm tai như tiếng nước trên núi chảy xuống va vào phiến đá.

Triệu Ngọc Chân do dự một lúc lâu, cuối cùng lại ấp a ấp úng nói: “Ta... hỏi sư phụ đã.”

Lý Hàn Y nhíu mày: “Kiếm pháp của sư phụ người ra sao?”

Triệu Ngọc Chân suy nghĩ: “Giờ thì cao hơn ta một chút, nhưng một năm sau thì không biết được.”

Lý Hàn Y gật đầu: “Một năm sau ta sẽ tới, nếu sư phụ người không đồng ý, ta sẽ đánh tới khi hắn đồng ý!” Nói xong bèn nhặt Thính Vũ kiếm lên cắm vào trong vỏ, không hề quay đầu lại đi thẳng xuống núi. Khi xuống núi cô còn gặp một nam tử trẻ tuổi mặc áo xám. Giờ phút này đôi mắt nam tử đó ngây dại, như bị thứ gì đoạt mất hồn phách.

Lý Hàn Y trừng mắt nhìn hắn một cái, lúc này nam tử mới khôi phục tinh thần, hoảng hốt nói: “Ta... ta tên là Lô Oanh.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 75: Thúc Ngựa Phá Thanh Sơn

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Còn bốn cái bánh nữa, nếu mỗi người ăn một cái bánh một ngày, chúng ta còn cố được hai ngày nữa.” Lôi Vô Kiệt mở cái bọc, suy nghĩ một chút rồi xé cái bánh trong tay thành hai nửa. “Nếu mỗi người ăn nửa cái thì còn cố được bốn ngày.” Lôi Vô Kiệt đưa nửa cái bánh khô đét trong tay cho Tiêu Sát.

Mấy ngày nay Tiêu Sát đã khinh bỉ tới phát chán rồi, bực bội nhận lấy cái bánh kia, ăn rất từ tốn.

Lôi Vô Kiệt lại gặm từng miếng lớn, không bao lâu sau đã ăn xong nửa cái bánh, lấy bình nước bên yên ngựa ra uống mấy ngụm rồi buông bình xuống thở dài: “Vẫn đói.”

Cho dù lần này chuẩn bị sẵn một tám bản đồ nhưng bọn họ vẫn lạc đường, đi lòng vòng trong một khoảng núi rừng vài ngày vẫn không tới được điểm cuối, lương khô mang theo trước đó cũng chỉ còn lại bốn cái bánh đáng thương.

“Lôi Vô Kiệt, ta xin người đấy, sau khi về Lôi môn lần này thì ngoan ngoãn ngồi trong Lôi gia bảo đi nhé, ra ngoài không thấy mất mặt à?” Tiêu Sát cắn một miếng bánh.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Có gì đâu, hiện giờ ra ngoài hành tẩu giang hồ cần phải tiêu sái tự tại, đi đến đâu tính đến đó. Lần này về Lôi môn là có việc quan trọng phải làm.”

“Người mà cũng có việc quan trọng à?” Tiêu Sát khinh thường hừ một tiếng.

“Đương nhiên rồi!” Lôi Vô Kiệt cao giọng đáp: “Ta là đệ tử danh môn! Đệ đệ của Kiếm Tiên cơ mà!”

“Vậy xin hỏi vị công tử danh môn, núi Thanh Thành đi hướng nào?” Tiêu Sát cười lạnh.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên thúc vào bụng ngựa, phi thẳng về phía trước: “Phi thẳng về phía trước, chạy không ngừng nghỉ bất kể ngày đêm đến tận cuối trời, chẳng lẽ lại không thấy được núi Thanh Thành?” Tiêu Sát vội vàng phi ngựa đi theo, hai người phóng như điên khoảng nửa canh giờ, rốt cuộc cũng qua được vùng rừng núi này. Lôi Vô Kiệt vội vàng ghìm ngựa, chỉ thấy bên cạnh bỗng nhiên có rất nhiều người, ai nấy đều đi về phía một ngọn núi phía trước. Hắn nhìn về phía đường lên núi, nơi đó hình như có hai người mặc đồ đạo sĩ, nhìn kỹ hơn lại thấy dưới chân núi có một cái bia đá, trên đó viết ba chữ rất rõ ràng.

Núi Thanh Thành.

“Tới rồi.” Tiêu Sát thúc ngựa chạy tới nói.

Lôi Vô Kiệt gật đầu, nhảy xuống ngựa tới ngồi trên một tảng đá bên cạnh.

“Người làm gì vậy?” Tiêu Sát ngạc nhiên hỏi.

Lôi Vô Kiệt mở bọc, lấy một cái bánh nướng lớn từ trong bọc ra, gặm từng miếng một: “Chờ ta ăn xong cái bánh này, có sức rồi lên núi!”

Tiêu Sát bó tay không biết nói gì, tức tối đặt mông ngồi xuống cạnh Lôi Vô Kiệt, giơ tay phải ra với hắn.

“Sao thế?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Đưa ta một cái nữa.” Tiêu Sát cả giận nói.

Còn trong lúc Lôi Vô Kiệt ăn bánh, toàn bộ núi Thanh Thành lại chấn động.

Triệu Ngọc Chân ngồi trong Càn Khôn điện trong núi Thanh Thành đột nhiên mở mắt, giọng nói run rẩy: “Người đến rồi à?” Hắn đi ra khỏi cửa Càn Khôn điện, nhắm mắt suy nghĩ trong chốc lát rồi đột nhiên đi xuống chân núi.

Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân, từ khi ra đời đã lên núi, ba mươi năm chưa bao giờ xuống núi một bước. Trong mười năm gần đây hắn không bẻ quan trong Càn Khôn điện thì tới đỉnh núi ngắm mây, chưa bao giờ xuống khỏi Càn Khôn điện một bước. Nhưng hôm nay hắn lại bước từng bậc thang một đi xuống.

Lần này Triệu Ngọc Chân thật sự muốn xuống núi!

Bốn ông lão râu tóc bạc trắng chặn trước mặt hắn.

“Ngọc Chân, người muốn xuống xuống núi ư?” Ông lão cầm đầu trầm giọng quát.

“Ân sư bá.” Triệu Ngọc Chân vái chào ông lão. Bốn người trước mặt chính là bốn vị thiên sư thế hệ trước của núi Thanh Thành còn tại thế, cũng là sư thúc hoặc sư bá của Triệu Ngọc Chân, mỗi người đều có cảnh giới Tụ Tụ Địa Cảnh trở lên. Bọn họ kết trận chặn đường rõ ràng không muốn để Triệu Ngọc Chân xuống núi.

Nhưng Triệu Ngọc Chân chỉ khẽ thở dài một tiếng: “Ta cảm thấy cô ấy đến rồi.”

“Người biết người xuống núi sẽ có ý nghĩa ra sao không?” Ông lão kia nhíu mày hỏi tiếp.

“Thì có sao?” Triệu Ngọc Chân mỉm cười, lắc người một cái đã lướt qua bốn vị thiên sư. Bốn vị thiên sư chưa kịp phản ứng lại, Triệu Ngọc Chân đã đi xuống dưới núi.

Ông lão thở dài: “Ngọc Chân!”

Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng vẫy tay.

Lại có hai bóng người nhanh chóng chạy xuống núi trước Triệu Ngọc Chân!

Phi Hiên vội vàng la lên: “Tiểu sư thúc, ngăn cản sư tổ, người tuyệt đối không thể xuống núi!”

Lý Phàm Tùng mắng: “Sao người không đi mà ngăn? Bốn lão tổ tông còn không ngăn được, người bảo ta ngăn?”

Phi Hiên lau mồ hôi trên trán: “Vậ ép người dưới chân núi đi đi!”

Triệu Ngọc Chân bước từng bước một xuống núi, vừa trịnh trọng vừa thong dong, cũng cho Lý Phàm Tùng và Phi Hiên cơ hội. Hai

người lập tức chạy qua người hấn, lao thẳng xuống núi. Nhưng Triệu Ngọc Chân lại mỉm cười, với công lực hiện tại của hai người bọn họ làm sao chống được tiểu tiên nữ kia chứ. Nhưng đã gần hai mươi năm trôi qua, tiểu tiên nữ chắc đã biến thành đại tiên nữ rồi.

Lúc này rốt cuộc Lôi Vô Kiệt cũng ăn xong cái bánh, xoay người lên ngựa. Tiêu Sát buồn bực: “Chúng ta muốn lên núi, sao người còn leo lên ngựa?”

“Ta không muốn bước từng bước một chậm rãi đi lên. Đạo sĩ họ Triệu kia phụ lòng tử tử ta bao năm như vậy, ta phải cưỡi ngựa đạp vỡ núi Thanh Thành này! Đi!” Lôi Vô Kiệt quát mạnh roi vào mông ngựa, phóng như điên về phía núi Thanh Thành.

Tiêu Sát cả giận: “Cái tên phỉ phạm nhà người, ngựa của ta mà!”

“Tới rồi!” Phi Hiên dừng bước, phía xa có một con ngựa phóng tới như điên, đang chạy lên núi. Hấn vội vàng vận Đại Long Tượng Lực, nhẹ nhàng đẩy tay về phía trước.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy con ngựa vốn đang chạy như điên đột nhiên ngừng lại như đụng phải một bức tường chắn. Còn bản thân hấn cũng bị văng thẳng ra ngoài.

“Thính Vũ!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, Thính Vũ kiếm sau lưng rời vỏ bay ra, hấn đạp một chân lên thân kiếm, ngựa kiếm tiếp tục bay lên trên núi.

“Người dừng lại cho ta!” Lý Phàm Tùng vung tay phải cầm lấy kiếm gỗ đào của một vị đạo nhân đang làm việc bên cạnh, nhảy thẳng lên chém vào đầu Lôi Vô Kiệt.

Phi Hiên đưa tay lên miệng cắn đứt ngón tay, nhanh chóng vẽ thành một bùa chú giữa không trung. Chỉ nghe tiếng sư tử gầm vang, bùa chú kia hóa thành một ảo ảo sư tử lao về phía Lôi Vô Kiệt.

Vô Lượng Thiên Cương kiếm, Thái Ất Sư Tử quyết. Vừa ra tay hai người đã dùng ngay bản lĩnh sở trường của mình.

Lôi Vô Kiệt trầm nghĩ, núi Thanh Thành này đúng là không nói lý, mình chỉ cưỡi ngựa muốn giẫm lên núi thôi, sao lại dùng sát chiêu như vậy để đối phó với mình? Hấn nghiêng người né tránh kiếm của Lý Phàm Tùng, lại xuất quyền đánh ra phá tan ảo ảnh sư tử kia.

Lý Phàm Tùng xuất một chiêu kiếm không có hiệu quả, lại chém một kiếm ra, rồi một kiếm nối tiếp, đánh liền ba kiếm về phía Lôi Vô Kiệt. Thanh kiếm gỗ đào này chỉ do hấn tiện tay mượn được, không bằng tự mình khắc ra, không truyền bao nhiêu Vô Lượng Thiên Cương khí của bản thân cho nên rất yếu ớt. Sau ba kiếm lập tức vỡ tan, mảnh vụn rải đầy đất. Hấn gầm lên một tiếng: “Kiếm trận!”

Chỉ thấy kiếm gỗ đào của những đạo sĩ đứng xung quanh lập tức rời vỏ, gần mười thanh kiếm hạ xuống trên đầu hấn. Hấn vung mạnh tay, lại quát lớn: “Kiếm hạ!” Xoạt xoạt xoạt, mười thanh kiếm đổ xuống người Lôi Vô Kiệt như mưa rơi. Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng có thời gian quan sát đối phương, hấn kinh ngạc nói: “Người chẳng phải...” Còn chưa nói dứt lời mưa kiếm đã đổ tới trước mặt, Lôi Vô Kiệt đành vung mạnh thanh Sát Phố kiếm sau lưng ra.

“Cao các thánh vũ thanh.” (Lầu cao nghe mưa rơi.)

“Bình Địa Nhất Thanh Lôi!” (Sấm dậy nơi đất bằng.)

Tiếng sấm nổ âm âm, mười thanh kiếm gỗ đào lập tức bị đánh nát, mảnh gỗ đảo rải rác bên dưới. Lôi Vô Kiệt thu hồi song kiếm ngẩng đầu nhìn Lý Phàm Tùng đã nhận ra kiếm thuật của mình, mỉm cười nói: “Lý huynh quên tình nghĩa hợp lực giao chiến trên Đãng Thiên các ngày trước rồi à? Ta chỉ cưỡi ngựa đạp lên núi Thanh Thành, Lý huynh đã muốn giết ta ư?”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên ngây ra như phỗng: “Sao lại là ngươi?”

Sau lưng bọn họ cũng có một giọng nói vang lên: “Ngươi là ai!”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên vội vàng quay đầu, chỉ thấy Triệu Ngọc Chân mặc đạo bào thiên sư cau chặt hai hàng mi, nhìn Lôi Vô Kiệt, gương mặt nghi hoặc lên tiếng hỏi.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 76: Đào Hoa Am Hạ Đào Hoa Tiên

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đào hoa am hạ đào hoa tiên

(Trong am hoa đào có tiên hoa đào)

Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân, số người từng gặp hẳn rất ít, số người nghe được truyền thuyết của hẳn lại rất nhiều. Nghe nói hẳn là tiên nhân chuyển thế, ngồi trên núi Thanh Thành suốt ba mươi năm, chỉ chờ ngày tu thành đại đạo cưỡi hạc phi thăng. Bên ngoài đồn đại hẳn cao chững chín thước, mặc đạo bào màu tím, tỏa ra ánh sáng vàng kim, chân không dính đất, ngự kiếm bay lượn.

Còn Triệu Ngọc Chân đang đứng trước mặt mọi người rõ ràng không giống như trong truyền thuyết. Hẳn mặc một bộ đạo bào màu tím, gương mặt thanh tú, dưới cằm để râu mỏng, chẳng những không cao tới chín thước, ngược lại có vẻ nhỏ nhẽ yếu đuối. Hẳn cau mày, nhẹ giọng gọi: “Thính Vũ.”

Thính Vũ kiếm mà Lôi Vô Kiệt vừa thu hồi theo tiếng gọi bay ra, hẳn muốn cầm lấy Thính Vũ kiếm nhưng lại phát hiện nó hoàn toàn không chịu khổng chế bay thẳng tới bên cạnh Triệu Ngọc Chân. Đây là lần đầu tiên có chuyện như vậy kể từ khi hẳn tâm ý tương thông cùng Thính Vũ kiếm.

Triệu Ngọc Chân giơ tay cầm lấy Thính Vũ kiếm, nhìn Lôi Vô Kiệt: “Vừa rồi ta cảm nhận được kiếm ý của Thính Vũ kiếm cùng khí tức rất giống cô ấy, vốn tưởng cô ấy tới nhưng lại gặp người ở đây. Người là ai?”

“Không biết ta là ai à?” Lôi Vô Kiệt mỉm cười, rút Sát Phổ kiếm ra chỉ vào Triệu Ngọc Chân: “Vậy ta đánh tới khi người biết ta là ai.”

Lúc này Tiêu Sát cũng chạy tới, nghe Lôi Vô Kiệt nói vậy không khỏi lắc đầu: “Chắc người điên mất rồi.”

Tuy Lý Hàn Y được tôn là từ sau khi bước vào giang hồ chưa một lần bại trận, nhưng mười mấy năm trước quyết đấu hai lần với Triệu Ngọc Chân rõ ràng đã thua cả hai. Với công lực trước mắt của Lôi Vô Kiệt, có thể đánh đến mức Triệu Ngọc Chân biết tên của hắn? Đúng là nằm mơ nói mộng.

Triệu Ngọc Chân cầm Thính Vũ kiếm vẽ một đóa hoa kiếm: “Được. Xuất kiếm đi.”

Lôi Vô Kiệt rút Sát Phổ kiếm ra quát: “Bình Địa Nhất Thanh Lôi!”

“Lôi diệt.” Triệu Ngọc Chân hồ hững vung thanh Thính Vũ trong tay, chỉ thấy sấm sét đang chuẩn bị nổ vang lập tức bị ép xuống. Lôi Vô Kiệt chưa từng gặp tình hình như vậy, lập tức ngây ra như phỗng.

Triệu Ngọc Chân nhú mày: “Xem kiếm pháp này, hình như người là đồng môn của tên cưỡi hạc kia. Đám người họ Lôi các người thật thú vị, cứ xông lên núi Thanh Thành làm gì?”

Lôi Vô Kiệt cắn chặt răng, lại xuất một kiếm, một kiếm cực kỳ âm áp. Thôi thúc mưa hoa, thổi gió ôn nhu, đẹp như thời khắc năm xưa.

Lộ Hồng Yên Lục, phô bày hết ý cảnh đầu xuân.

Kiểm Tiên - Lý Hàn Y truyền thụ, Lộ Hồng Yên Lục.

Ánh mắt Triệu Ngọc Chân lập tức sáng bừng lên: “Đây là kiếm thuật của cô ấy? Người thật sự là truyền nhân của cô ấy?”

Kiểm khí đã tới gần người nhưng Triệu Ngọc Chân lại chẳng hề sợ hãi, chỉ hỏi: “Cô ấy phải người tới tìm ta à? Cô ấy có khỏe không?”

Rốt cuộc kiếm khí cũng đánh trúng Triệu Ngọc Chân, nhưng thần sắc hấn không hề thay đổi, Lôi Vô Kiệt thu kiếm, nhú mày.

“Triệu Ngọc Chân đã tu luyện Đại Long Tượng Lục tới chín thành, có khí long tượng hộ thể, cho dù người xuất kiếm một trăm lần cũng không làm hấn bị thương được.” Tiêu Sát nói rất từ tốn.

Triệu Ngọc Chân cầm kiếm bước từng bước một về phía Lôi Vô Kiệt: “Khí tức trên người người rất giống với cô ấy, người là đệ đệ của cô ấy? Cô ấy ở đâu?”

Lôi Vô Kiệt hừ lạnh: “Nếu người muốn biết đến vậy, sao người không đi tìm tỷ ấy?”

Triệu Ngọc Chân hất nhẹ Thính Vũ kiếm trên tay ra, thanh kiếm trở lại vỏ kiếm chỗ Lôi Vô Kiệt: “Cô ấy nói khi cô ấy lên núi lần ba, ta sẽ theo cô ấy xuống núi. Ta đợi bao năm như vậy nhưng cô ấy vẫn không tới.”

“Tỷ ấy đã tới.” Lôi Vô Kiệt trầm giọng nói.

“Đã tới?” Triệu Ngọc Chân sửng sốt, trên núi Thanh Thành này mỗi ngọn núi mỗi gốc cây, mỗi bông hoa mỗi cọng cỏ đều không thoát khỏi cặp mắt của hắn. Nếu Lý Hàn Y thật sự tới sao hắn lại không phát hiện?

“Năm đó khi ngươi quyết đấu với Lôi Vân Hạc tới tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng tuy chặt đứt một tay của Lôi Vân Hạc khiến hắn đại bại bỏ đi nhưng bản thân cũng đại thương nguyên khí, bế quan tu dưỡng trong Càn Khôn điện. Tỷ tỷ của ta lên núi lần thứ ba, giúp ngươi ngăn cản Lôi Oanh của Lôi môn tới bá sơn. Chuyện này tất cả núi Thanh Thành đều biết, chẳng lẽ ngươi không biết?”

Tiêu Sát ở bên cạnh cười lạnh, trong lòng lại thầm mắng: Giờ thì giả bộ như mình hiểu tâm tư của tỷ tỷ lắm, mấy chuyện này chẳng phải hai hôm trước ta lén kể cho ngươi à!

Triệu Ngọc Chân ra vẻ vô tội: “Có ai nói với ta đâu.” Hắn vội vàng quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lý Phàm Tùng.

Lý Phàm Tùng vội vàng xoa tay: “Su phụ, lúc đó con còn chưa lên núi mà!”

Hắn lại nhìn sang Phi Hiên, Phi Hiên bị dọa tới suýt khóc: “Su phụ, lúc ấy con còn chưa ra đời mà.”

Lôi Vô Kiệt mắng: “Chẳng phải ngươi tự xưng là tiên nhân chuyển thế, chân tiên của đạo gia à? Ngươi không biết bói toán chắc?”

Triệu Ngọc Chân lắc đầu: “Mệnh của ta, trời có thể tính, người không thể tính.”

Lôi Vô Kiệt nhổ một ngụm nước miếng xuống đất: “Đạo sĩ dờm!”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên nhìn nhau, thầm thương thay cho hắn. Triệu Ngọc Chân được tôn là chân tiên của đạo gia, nhưng đừng nhìn hắn lúc thường luôn có vẻ hiền hòa, bọn họ đều tận mắt chứng kiến đạo pháp của Triệu Ngọc Chân. Hắn có thể tính rõ ràng tới mức một tháng sau giờ nào khắc nào sẽ có mưa rơi, câu ‘đạo sĩ dõm’ này thật sự oan ức. Chẳng qua đạo gia trước nay luôn kiêng việc bói toán cho bản thân, đặc biệt là người có thân thể đặc thù như Triệu Ngọc Chân. Nghe nói chưởng giáo tiền nhiệm Lữ Tố Chân chính vì tính toán thiên mệnh cho Triệu Ngọc Chân ba lần nên mới gặp phải thiên kiếp mà chết. Cho nên Triệu Ngọc Chân mới nói như vậy.

Nhưng Triệu Ngọc Chân lại chẳng hề tức giận, chỉ hỏi: “Vậy cô ấy không tới à?”

Lôi Vô Kiệt lập tức nổi giận đùng đùng: “Tỷ ấy không tới thì người không đi à? Tỷ ấy nói lần thứ ba tỷ ấy tới người sẽ theo tỷ ấy xuống núi, người cứ chờ tỷ ấy thế à? Tự người không có chân, không biết đường chạy tới Tuyết Nguyệt thành tìm tỷ tỷ à? Huống chi tỷ tỷ của ta làm sao biết được đám đạo sĩ thú kia không nói cho người. Tỷ ấy vốn là người kiêu ngạo, đã tới ba lần rồi người còn thờ ơ không xuống núi, tỷ tỷ còn đến nữa chắc?”

Triệu Ngọc Chân bị mắng tới mức ngây ra như phỗng.

“Ba tháng nữa, tỷ tỷ của ta sẽ tới Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia, lúc đó người có đi hay không?” Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng nói ra câu này.

Triệu Ngọc Chân đột nhiên mỉm cười.

Hắn giơ tay ra gọi: “Đào Hoa!”

Chỉ thấy ánh sáng đỏ lóe lên trên đỉnh núi, một thanh kiếm bay thẳng về phía này.

“Là Huyền Dương kiếm, cừu cừu tức huyền, là thanh kiếm ám áp chí tinh nhất trên thế gian.” Ánh mắt Tiêu Sát nghiêm nghị nói: “Côn Luân Kiếm Tiên đã về cõi tiên có hai thanh kiếm ám áp và lạnh lẽo. Cuối cùng Huyền Dương bị phá hủy, chỉ còn lại phôi kiếm, nghe nói bị núi Thanh Thành đoạt được, quả nhiên là thật.”

“Hiện giờ, nó tên là Đào Hoa.” Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng tung người, giẫm lên thân kiếm: “Tiểu tử, nếu ta không xuống núi thì sao?”

“Tỷ tỷ của ta sẽ gả cho một người tên là Lôi Oanh.” Lôi Vô Kiệt gần từng chữ một.

Triệu Ngọc Chân lắc đầu: “Còn nếu ta xuống núi?”

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Vậy mọi chuyện trong tay người.”

Triệu Ngọc Chân cười ha hả nói: “Người nói đúng.”

“Thế thì người xuống núi hay không?” Lôi Vô Kiệt nhíu mày.

"Đào hoa ỏ lý đào hoa am, đào hoa am hạ đào hoa tiên;

Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ, hựu trích đào hoa mại tửu tiền.

Tửu tỉnh chích tại hoa tiền tọa, tửu túy hoán lai hoa hạ miên;

Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật, hoa lạc hoa khai niên phục niên."

(Dịch nghĩa:

Dịch nghĩa

Trong thành hoa đào có am hoa đào

Trong am hoa đào có tiên hoa đào

Người tiên hoa đào trồng cây hoa đào

Lại hái hoa đào thay cho tiền mua rượu

Tỉnh rượu, thấy một mình ngồi trước hoa

Say rồi lại nằm ngủ dưới hoa

Nửa say nửa tỉnh ngày lại ngày

Hoa rụng hoa nở năm này qua năm khác

‘Đào hoa am ca’ của Đường Dần

Nguồn: thivien.net)

Triệu Ngọc Chân nhẹ giọng ngâm nga bài hát này, đột nhiên đá mạnh vào Đào Hoa kiếm, cao giọng nói: “Về núi!”

Một người một kiếm cứ thế về núi.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 77: Ngày Mưa Phùn Giết Người

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Vô Kiệt, Tiêu Sát cùng với Lý Phàm Tùng, Phi Hiên đều đứng đó ngây ra như phỗng, một lúc lâu sau Lôi Vô Kiệt mới gãi đầu: “Chả hiểu sao lại đọc bài thơ này, rốt cuộc thì Triệu Ngọc Chân xuống núi hay không xuống núi đây?”

"Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật, hoa lạc hoa khai niên phục niên." Lý Phàm Tùng nhíu mày: “Suy nghĩ của sư phụ thật khó đoán.”

Tiêu Sát lắc đầu: “Triệu Ngọc Chân có tới hay không là do tỷ tỷ người, là do chính hắn, chứ không phải do người, người đã nói những lời nên nói rồi, giờ thì đi thôi, ta cảm thấy bất luận Lý Hàn Y và Triệu Ngọc Chân đều có cảnh giới Kiếm Tiên, ngày đi ngàn dặm, muốn tới Lôi gia bảo đâu có vấn đề gì. Còn chúng ta thì sao? Ba tháng nữa mà không tới kịp, ba người bọn họ gặp nhau, chúng ta sẽ thành trò cười đấy.”

Lý Phàm Tùng mở miệng giữ lại: “Khó khăn lắm nhị vị mới tới núi Thanh Thành một lần, chẳng bằng ở lại núi thêm vài ngày. Ta thấy gần đây kiếm thuật của Lôi huynh tiến bộ không ít, tiểu đệ bất tài, vừa hay sau khi đi du lịch về cũng bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, muốn lĩnh giáo Lôi huynh một phen.”

“Không có thời gian.” Tiêu Sắt xoay người lên ngựa, cướp lời.”
Núi Thanh Thành ở phía bắc, Lôi gia bảo ở phía nam, chúng ta
chậm trễ quá nhiều rồi.”

Lôi Vô Kiệt ngạc nhiên: “Tiêu Sắt, người cưỡi ngựa của ta làm
gì?”

Tiêu Sắt cả giận nói: “Đây đều là ngựa của ta!” Nói xong quát roi
vào mông ngựa, lao nhanh xuống chân núi.

Lôi Vô Kiệt thoải mái chấp tay với Lý Phàm Tùng và Phi Hiên:
“Giờ ta đang có việc gấp cần về Lôi gia bảo, nếu thật sự có lòng, ba
tháng sau xin hãy dẫn sư phụ các người cùng tới Lôi gia bảo.”

Lý Phàm Tùng cười khở: “Nếu sư phụ không muốn đi, một trăm
ta cũng chẳng kéo được người.”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên nghiêm mặt nói: “Nếu sư phụ các người mà
xuống núi sẽ gây ra sóng gió thật à?”

Lý Phàm Tùng lắc đầu: “Dẫu sao sư phụ cũng chưa từng xuống
núi, ai mà biết được, cũng có thể sư tổ lừa người, muốn hấn ở lại
trên núi Thanh Thành cả đời.”

Phi Hiên trừng mắt lườm hấn một cái: “Sư tổ đâu có rối hơi như
người, số mệnh của chưởng giáo là thiên mệnh, lời của sư tổ rất có
thể là thật.”

Lý Phàm Tùng nhíu mày: “Thiên mệnh?”

Phi Hiên nhìn xuống dưới núi như đang suy nghĩ: “Thiên mệnh.”

Lôi Vô Kiệt nghe mà chẳng hiểu ra sao, chỉ có thể cười nói: “Thiên với không thiên, người với không người, mấy chuyện đó ta chẳng hiểu. Ta chỉ tin một điều.”

“Việc là do người làm!” Lôi Vô Kiệt tung người lao xuống chân núi, nhanh chóng đuổi theo Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt nhìn hấn một cái: “Giờ thì về Lôi gia bảo được chưa?”

Lôi Vô Kiệt gạt đầu: “Về Lôi gia bảo!”

“Không lạc đường đấy chứ?” Tiêu Sắt cười lạnh hỏi.

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu nhìn về phía trước, lúc này hai người đã phi đi tới chân núi, Lôi Vô Kiệt tung người nhảy lên ngựa, vung roi mạnh roi nói: “Không đâu. Ta sống ở Lôi gia bảo đã mười bảy năm, ta nhớ rõ hương vị nơi đó, cả đời này cũng không quên.”

Tiêu Sắt bá đạo mỉm cười, đang định theo sau lại đột nhiên nhớ ra điều gì, lấy tấm bản đồ mà Lôi Vô Kiệt mang theo ra, nhìn cẩn thận một lượt, rốt cuộc không nhận nổi chữ ằm lên: “Rõ ràng giờ người đang chạy sai hướng rồi! Cút về cho ta!”

Núi Phượng Tề.

Bên ngoài núi Thanh Thành, cây cối um tùm, rừng sâu núi thẳm, chim chóc ríu rít, như hòa cùng tiếng phượng kêu.

Khác với núi Thanh Thành nổi danh thiên hạ một trong tứ đại danh sơn của đạo giáo, núi Phượng Tề lại yên tĩnh hơn nhiều, trên núi chỉ có một thiền viện nho nhỏ. Trong thiền viện là một hòa thượng đang ngồi ngay ngắn đọc kinh. Trước mặt hấn là một nam tử

áo đen cầm dù giấy đứng bên vách núi, nhìn xuống chân núi bên dưới.

“Bọn chúng xuống núi rồi.” Nam tử kia nhẹ giọng nói.

Hòa thượng thờ dài: “Phải ra tay thật à?”

Nam tử kia không trả lời, chỉ giơ tay phải, đột nhiên nói: “Mưa rồi.”

Mưa phùn phủ xuống, nam tử kia bung dù, vẫn nhìn xuống chân núi, chậm rãi nói: “Ngày mưa phùn giết người.”

Phía sau hắn đột nhiên xuất hiện vài bóng đen lao thẳng xuống chân núi.

Hòa thượng nhỏ giọng niệm phật một tiếng, đứng dậy đi tới bên cạnh nam tử: “Trăm năm qua, Âm Hà có thể trở thành tổ chức sát thủ khiến người ta sợ hãi nhất giang hồ là vì nó ẩn nấp trong bóng tối. Hiện giờ đại gia trưởng làm như vậy sẽ khiến Âm Hà bại lộ trong mắt mọi người khắp thiên hạ. Mặc dù như vậy sẽ nhận được lợi ích, nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn.”

“Chúng ta không nên nghĩ tới chuyện này, có lẽ đại gia trưởng tự có tính toán.” Nam tử nhẹ nhàng xoay dù, từng hạt nước mưa chảy qua mặt dù rơi xuống núi đá, làm bắn ra một loạt bọt nước.

“Người đó thật sự là lục vương tử Tiêu Sở Hà?” Hòa thượng đột nhiên hỏi.

Nam tử lắc đầu: “Tuy rất nhiều chỗ nhìn có vẻ không sơ hở gì, nhưng chính vì quá giống cho nên ta nghi ngờ hắn không phải Tiêu Sở Hà. Tiêu Sở Hà đã biến mất tận bốn năm, nếu hắn xuất hiện trở

lại, như vậy chắc chắn không thể giống Tiêu Sở Hà trong quá khứ được.”

“Người từng gặp Tiêu Sở Hà rồi à?” Hòa thượng vờ nhẹ phật châu.

Nam tử kia gật đầu: “Đã từng thấy hắn từ xa ở Thiên Khải thành, lần đó ta nhận được lệnh giết chết hắn. Nhưng có người ra tay trước, bao năm qua ta vẫn tưởng rằng hắn đã chết.”

Hòa thượng nhíu mày: “Đại gia trưởng biết chuyện này không?”

Nam tử lắc đầu: “Đại gia trưởng có biết hay không không quan trọng, Tiêu Sở Hà là thật hay giả cũng không quan trọng. Ám Hà chỉ cần một cơ hội bước vào Thiên Khải thành kia thôi.”

“Vậy hai người bên dưới thì sao?” Hòa thượng nhìn hai bóng người phi ngựa như điên dưới chân núi.

“Hai người bên dưới, vị áo đỏ tên là Lôi Vô Kiệt, là một trong những đệ tử xuất sắc nhất trong thế hệ này của Lôi môn, tuy chính hắn không biết nhưng thật ra hắn đã được Lôi môn chọn làm gia chủ đời kế tiếp. Đại gia trưởng nói, bước đầu tiên để Ám Hà đi vào ánh mặt trời chính là hủy diệt toàn bộ Lôi môn.” Nam tử kia xoay người.

“Một người khác thì sao?” Hòa thượng kia hỏi đầy ẩn ý.

Nam tử kia không nói gì, đi về phía chân núi: “Ý của đại gia trưởng là bầu trời Bắc Ly sẽ lập tức thay đổi, so với việc chờ đợi loạn thế ập tới rồi như lục bình phát phơ trong gió, chẳng bằng tự mình gây dựng loạn thế này, trở thành người thống trị thời đại mới này. Đây là thời đại mới của Bắc Ly, cũng là thời đại mới của Ám Hà.”

“Người là gia chủ Tô gia, quyết định của người cũng có trọng lượng, người không khuyên đại gia trưởng à?” Hòa thượng gọi hắn lại.

Nam tử dừng bước, lẩm bẩm: “Chúng ta chờ trong bóng đêm lâu lắm rồi.”

Hòa thượng không nói tiếp, chỉ thở dài nãy nê: “Giờ người định xuống giết hai người trẻ tuổi bên dưới ư? Với thực lực của người đúng là dùng dao mổ trâu giết gà.”

“Không, ta sẽ đi xuyên đêm về phía nam. Ta muốn cảm một người, hình như người này cũng định tới Lô môn, cô ta sẽ là một biến số trong hành động lần này.” Nam tử nhẹ nhàng xoay cây dù.

“Đừng xoay dù nữa, mỗi lần người xoay dù cứ cảm thấy người muốn giết người.” Hòa thượng xoay phật châu trong tay: “Người nào mà có thể khiến người như người như gặp phải đại địch?”

“Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.” Nam tử chậm rãi bước xuống chân núi.

Hòa thượng ngạc nhiên một hồi lâu, thở dài một tiếng.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 78: Điệp Biến

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Sơn cốc vô danh, đêm trăng tĩnh lặng.

Hôm nay hình như là mười lăm, ánh trăng rất tròn, Tiêu Sát và Lôi Vô Kiệt cưỡi ngựa chậm rãi đi trên đường ngắm trăng sáng trên bầu trời. Tiêu Sát cảm thấy hơi lạnh, kéo ống tay áo lại sát người, nhìn Lôi Vô Kiệt đang ngẩng đầu ngắm trăng bên cạnh: “Sao vậy? Nhớ nhà à?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Nhớ thúc phụ của ta.”

“Thúc phụ của người?”

“Đúng vậy, thúc phụ của ta, Lôi Mộng Thần. Hắn luôn thích uống rượu dưới ánh trăng, trước khi gặp sư phụ ta sống cùng ông ấy. Khi ta tám tuổi, thúc phụ qua đời, lúc đó hắn chỉ mới ba mươi tuổi. Sư phụ nói ông ấy say chết. Khi đó ta mới cảm thấy hối hận, ông ấy là người thân duy nhất của ta, nhưng ta lại không nói chuyện nhiều với ông ấy.” Lôi Vô Kiệt lẩm bẩm.

Đột nhiên giữa sơn cốc vang lên tiếng sáo, giai điệu uyển chuyển ai oán u uất thê lương, vang vọng quanh sơn cốc khiến trong lòng mỗi người có cảm giác trống vắng. Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát đưa mắt

nhìn nhau, Tiêu Sát trầm ngâm một hồi: “Tới xem xem.” Hai người tiếp tục đi về phía trước, chỉ thấy trước mặt là một hồ nước lớn trong trẻo, phản chiếu ánh trăng. Một cô gái áo trắng tóc dài đang ngồi bên bờ hồ thổi sáo, rất nhiều bướm giấy từ từ bay ra từ người cô, được ánh trăng chiếu xuống tỏa ra ánh bạc lấp lánh, cực kỳ mỹ lệ.

“Lôi Vô Kiệt, người đoán xem giờ ta đang nghĩ gì?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Hay cho một con quỷ nữ.”

“Đúng như lời người.” Tiêu Sát nhìn cô gái áo trắng tóc dài kia, cô gái cúi đầu không thấy rõ thần sắc trên gương mặt, không biết lúc ngẩng đầu có thấy một gương mặt xương khô không.

Cô gái buông cây sáo xuống nhưng tiếng sáo vẫn vang vọng không dứt, cô giơ tay ra, từng con bướm giấy dồn dập bay ra ngoài.

“Không ngờ lại thao túng được phong kình, khiến những con bướm giấy này bay lượn như vật sống.” Tiêu Sát nhíu mày: “Là cao thủ tinh thông bí pháp.”

Cô gái kia nhìn những con bướm giấy, cuối cùng cũng mở miệng cất giọng lạnh lạnh: “Những con bướm giấy này tên là Hồn Dẫn điệp, được dùng để tế lễ những người bị ta giết chết. Chúng ta không quen không biết nhưng không thể không dùng binh khí gặp nhau, đây là chuyện bất đắc dĩ trong thời loạn lạc. Ta không cách nào thay đổi vận mệnh như vậy, chỉ có thể thả những con bướm giấy này bay ra, mong dẫn hồn phách bọn họ tìm được đường trở về.”

“Người là người dẫn đường xuống hoàng tuyền à?” Tiêu Sát quay đầu ngựa, hạ giọng nói với Lôi Vô Kiệt: “Chuẩn bị chạy.”

“Đúng là quý à.” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

“Không phải.” Tiêu Sát lắc đầu. “Còn kinh khủng hơn quý.”

Đột nhiên ngọn cây bên phải lắc lư, nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng va phải, nhưng Lôi Vô Kiệt vẫn nghe thấy, hơn nữa hẳn còn nghe ra đó là một người có khinh công tuyệt đỉnh dẫm nhẹ lên.

Mọi chuyện chỉ trong nháy mắt.

“Bốn người, năm người.” Lôi Vô Kiệt âm thầm đếm người, vừa rồi hẳn nghe thấy tiếng ít nhất năm người lao qua phía sau.

“Tiêu Sát. Người có nghe thấy không?” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng hỏi.

“Có năm người, không chạy kịp.” Tiêu Sát thờ dãi.

Lôi Vô Kiệt nắm lấy chuôi kiếm, cơ bắp gồng lên: “Không chạy được thì đánh.”

Tiêu Sát hạ giọng nói: “Lôi Vô Kiệt, đối thủ lần này khác với những người trước đây. Người phải nhớ cho kỹ, bọn họ tới là để giết người.”

“Ta, cũng cảm thấy thế.” Lôi Vô Kiệt thờ hỏn hỏn, trên trán đã lấm tẩm mồ hôi. Những con bướm giấy bay lượn trong gió lướt qua ngọn cây xung quanh, không ngờ lại chặt đứt toàn bộ cành cây, vốn là thứ tế lễ người đã khuất nhưng lại hóa thành vũ khí sắc bén giết người.

Lôi Vô Kiệt tung người nhảy từ trên ngựa giẫm lên ngọn cây nhưng lại phát hiện dưới chân không có gì. Hẳn kinh ngạc phát hiện trên ngọn cây quán những sợi chỉ bạc cực mỏng cần như trong suốt.

“Đao Ti!” Lôi Vô Kiệt kinh hãi hét lên, đã rơi xuống đất. Thế nhưng hắn vừa đứng dậy lại cảm thấy bên tai ấm lên, có người nhẹ nhàng thổi một hơi bên tai hắn.

“Thính Vũ!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, Thính Vũ kiếm theo tiếng gọi rì rào, ánh trăng hiện lên, có vẻ cực kỳ ngông cuồng giữa bóng tối. Lôi Vô Kiệt xoay người đâm về phía sau một kiếm, lại phát hiện nơi đó đã chẳng còn bóng người. Tiêu Sắt cũng xoay người xuống ngựa, tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt: “Bọn họ biết che giấu khí tức của mình, người phải cẩn thận.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu, nhắm hai mắt lại. Hắn biết đối đầu với cao thủ ám sát trong bóng đêm như vậy, chỉ có thể dùng cảm giác chiến đấu, những thứ mắt thấy ngược lại có thể đẩy mình vào chỗ chết. Nghe tiếng gió đoán vị trí, che mắt giết người, đây là bài học đầu tiên mà đại sư huynh Đường Liên từng dạy cho mình.

Bùn đất dưới chân rung động rất nhỏ, Lôi Vô Kiệt vội vàng lướt sang, ngay khoảnh khắc sau một thanh trường kiếm màu bạc đã chui từ dưới đất lên, lướt sát qua vạt áo trước ngực Lôi Vô Kiệt. Thính Vũ kiếm múa lên, thế nhưng thanh trường kiếm kia lại là nhuyễn kiếm. Ngay khi hai kiếm giao nhau nó đã cuốn lấy Thính Vũ kiếm. Lôi Vô Kiệt cau mày, nổi giận gầm lên một tiếng, nâng kiếm bay lên trời, kéo thẳng người cầm kiếm từ dưới đất lên, chân phải đá mạnh vào lồng ngực người nọ.

Lôi Vô Kiệt rút Thính Vũ kiếm ra, lui lại ba bước, chống kiếm xuống đất miệng thổi hỏn hển nhưng lại không dám bước về phía trước một bước. Bởi vì hắn phát hiện bất luận dưới mặt đất hay trên không trung đều bị những sợi chỉ bạc gần như trong suốt phủ kín. Hắn có thể tưởng tượng được nếu những sợi chỉ bạc này trói chặt lại, thân thể hắn sẽ bị cắt tới mức ra sao.

Lôi Vô Kiệt đổi Thính Vũ kiếm sang tay trái, tay phải vung lên, nắm lấy Sát Phổ kiếm, lại thi triển một chiêu kiếm.

Bình Địa Nhất Thanh Lôi!

Trong bóng đêm tĩnh lặng đột nhiên vang lên tiếng nổ, san phẳng toàn bộ con đường trước mặt Lôi Vô Kiệt. Lá cây bay lượn theo gió, Dao Ti thổi lui, chỉ có một thứ xuyên qua từng tầng lá cây đánh tới, toát lên vẻ yêu kiều giữa một màu xanh biếc.

Yêu kiều, quý dị, đóa hoa đoạt mệnh đột nhiên nở rộ giữa màn đêm.

Nhụy hoa đỏ tươi, hoa có sáu lá,. Hai đóa phi hoa xé gió tay tới, một bay đóa về phía Lôi Vô Kiệt, một đóa bay về phía Tiêu Sát.

Lôi Vô Kiệt xuất kiếm bổ trúng đóa hoa, nhưng ngay khoảnh khắc nhụy hoa bị chém trúng, sáu chiếc lá đột nhiên tỏa ra, tiếp tục tấn công về phía Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt cố gắng vung kiếm lên, hát văng năm chiếc lá xuống đất, chiếc lá cuối cùng lướt sát qua râu của hắn.

Còn Tiêu Sát lại nghiêng người né tránh, trực tiếp giơ tay nắm lấy đóa hoa kia. Thế nhưng thế bay của đóa hoa không giảm, Tiêu Sát vận Đạp Vân, bước chân biến ảo như nước chảy mây trôi, thế nhưng vẫn phải nắm lấy đóa hoa lượn một vòng lớn mới dừng lại được.

“Được lắm, không uổng công chúng ta đi ngàn dặm tới giết các ngươi.” Một giọng nói hùng hậu đột nhiên vang lên, như lập tức hòa tan bầu không khí giương cung bạt kiếm vừa rồi. Một người cao to cũng một thanh kiếm lớn xuất hiện phía trước Lôi Vô Kiệt và Tiêu

Sắt, gương mặt mỉm cười ôn hòa. Có điều Lôi Vô Kiệt lại cảm thấy phía sau nụ cười ôn hòa kia ẩn giấu thứ còn nguy hiểm hơn cả bốn người vừa rồi.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 79: Tấm Lưới Tuyệt Sát

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Không hổ là truyền nhân của Kiếm Tiên.” Một bóng dáng thướt ta cũng bước ra từ bóng tối, giọng nói của người này vô cùng yêu kiều quyến rũ, khiến người nghe được cảm giác như tan chảy.

“Người là người đầu tiên có thể dùng tay không tiếp được Lục Diệp Phi Hoa của ta.” Một cô gái áo đỏ cầm một đóa Lục Diệp Phi Hoa trong tay, vừa suy nghĩ vừa nhìn Tiêu Sát.

Gã cao to công thanh kiếm lớn cười nói: “Chúng ta chờ nhị vị ở đây đã lâu rồi.”

Tiêu Sát nhìn ba người ăn mặc khác nhau trước mặt, trầm giọng nói: “Ám Hà.”

“Họ là Ám Hà ư?” Sau lưng Lôi Vô Kiệt đã ước sững, đương nhiên hẳn từng nghe tới Ám Hà. Bọn họ là tổ chức sát thủ nổi tiếng nhất trên giang hồ, nhưng trên bảng sát thủ lại không có cái tên nào của bọn họ. Đây không phải do bọn họ không đủ mạnh mà do bọn họ quá mạnh, cho nên không để lại chút dấu vết nào. Chính vì vậy mọi người chỉ biết trên thế giới này có một con sông ngầm, đi theo con sông này sẽ tìm được tổ chức sát thủ nổi tiếng nhất giang hồ.

Thế nhưng chưa ai từng gặp những sát thủ nguy hiểm tuyệt thế không để lộ danh tính thật này.

“Không sai, chúng ta là Âm Hà.” Nam tử cũng kiếm lớn gạt đầu: “Ta họ Tô, Tô Xương Ly của Tô gia.”

Tiêu Sắt mỉm cười, lười biếng nói: “Hình như chưa từng nghe cái tên này.”

Tô Xương Ly rút kiếm lớn sau lưng ra, nắm trong tay: “Ta nói tên của mình cho các người, là vì các người sẽ mau chóng thành người chết.”

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu nhìn lên một ngọn cây: “Hai người khác cũng là Âm Hà à?”

Tô Xương Ly không hề sợ hãi khi bị vạch trần, vẫn mỉm cười thản nhiên: “Đúng vậy, hai người bọn họ cùng với cô gái thả bướm giấy bên kia, chúng ta đều là Âm Hà. Chúng ta có sáu người, trong Âm Hà, sáu người có thể tạo thành một tấm lưới, chúng ta gọi tấm lưới này là...”

“Tấm lưới tuyệt sát.” Cô gái áo trắng thả con bướm giấy cuối cùng bay lên rồi nói tiếp lời.

Điệp Biến.

Tất cả bướm giấy đồng loạt lao về phía Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt.

“Lôi Vô Kiệt!” Tiêu Sắt gầm lên một tiếng.

Chân khí của Lôi Vô Kiệt lập tức bùng lên, áo đồ không gió mà bay.

Hỏa Chước thuật - Hỏa Nguyên cảnh.

Lôi Vô Kiệt nâng Sát Phó kiếm thi triển chiêu kiếm đầu tiên, những con bướm giấy lập tức hóa thành tro tàn: “Tiêu Sát, nhắc lại cũng thật thú vị. Lần trước khi chúng ta phiêu bạt giang hồ, đối thủ đầu tiên gặp phải cũng là sát thủ. Lúc đó có đại sư huynh bảo vệ, còn giờ chỉ có thể dựa vào chính chúng ta!”

“Không.” Tiêu Sát nhẹ nhàng lắc đầu.

“Có gì không đúng?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

Tiêu Sát nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Chỉ dựa vào người thôi.” Dứt lời Tiêu Sát đã bỏ Lôi Vô Kiệt lại, như mũi tên rời dây cung lao thẳng ra ngoài, trực tiếp lướt qua cô gái áo trắng chạy như điên về phía cửa sơn cốc. Thân hình lao đi cực nhanh, cô gái áo trắng với gương mặt không biểu cảm cũng phải lộ vẻ kinh ngạc.

“Đạp Vân đó hả?” Ánh mắt Tô Xương Ly đầy lạnh lùng, thản nhiên nói: “Tạ Hội, Tạ Linh. Đuổi theo.”

Ngọn cây rung nhẹ, hai bóng người lóe lên đuổi theo hướng Tiêu Sát bỏ chạy, tốc độ cũng cực nhanh.

Lôi Vô Kiệt thở dài, gật đầu: “Cứ tới lúc quan trọng là bị bỏ lại.”

Tô Xương Ly cười nói: “Người bạn kia của người hơi thờ bình bình yếu ớt, rõ ràng không thông thạo võ nghệ, chẳng qua không biết học được khinh công đệ nhất thiên hạ Đạp Vân từ đâu, không cần nội lực cũng có cảnh giới khinh công của cao thủ nhất đẳng. Rõ ràng hẳn cố ý dẫn người của chúng ta đi, tạo cơ hội cho người. Chẳng qua, một mình người đánh được bốn người chúng ta hay sao?”

Lôi Vô Kiệt cười khở: “Không thể một chọi một được à?”

Tô Xương Ly lắc đầu: “Chúng ta là sát thủ, chúng ta tới không phải để tỷ thí mà là để giết người.”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi nói: “Trước đây cũng có một người nói những lời tương tự với ta.”

“Ai?” Tô Xương Ly hỏi.

“Nguyệt Cơ cười đưa thiệp, Minh Hầu giận giết người.” Lôi Vô Kiệt đáp.

Tô Xương Ly gật đầu, thản nhiên nói: “Từng nghe nói.” Tổ hợp sát nhân vương trên bảng sát thủ giang hồ nhưng tới miệng hần lại chỉ được mấy chữ ‘từng nghe nói’.

Cô gái áo trắng đột nhiên mở miệng: “Xương Ly, người nói nhiều quá.”

Tô Xương Ly nhún vai: “Hiếm khi gặp được một thiếu niên thú vị như vậy, hơn nữa còn sắp chết đến nơi rồi, chẳng lẽ không để ta nói nhiều vài câu được à? Hơn nữa không có ta nói chuyện kéo dài thời gian như vậy, Cảnh Giới Mộng Điệp của người có hình thành nhanh vậy không?”

Lôi Vô Kiệt cả kinh, đột nhiên phát hiện những con bướm đã bị đốt thành tro tàn lại tỏa ra ánh sáng quý dị, lại từ từ bay lên.

“Có điều tiểu huynh đệ, người thật may mắn. Người lại gặp một đối thủ thích một mình giải quyết vấn đề. Nhưng người cũng thật xui xẻo, vì người sẽ lạng lẽ chết đi, không một tiếng động.” Tô Xương

Ly nhìn những con bướm xung quanh, khoe miệng mang theo nụ cười mờ ám.

“Ngày trước Trang Chu mơ mình hóa thành bướm, vui vẻ bay lượn như bướm thật, không biết mình là Chu nữa. Đột nhiên tỉnh giấc, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết Chu nằm mơ thấy mình hóa bướm hay bướm nằm mơ thấy mình hóa Chu? Chu và bướm tất có chỗ khác nhau. Đó gọi là vật hóa.” Cô gái áo trắng quay lại, nhìn Lôi Vô Kiệt, chậm rãi thì thầm.

Tô Xương Ly lui về phía sau một bước, thân thể biến mất ở bên ngoài như tan vào không khí. Thân hình hai cô gái còn lại cũng từ từ mờ đi. Lôi Vô Kiệt chợt nhớ ra mình từng gặp tình hình tương tự trong Tam Cổ thành. Dường như bước vào một giấc mơ, mọi thứ trong mộng vừa như chân thực lại vừa như hư ảo.

“Trận Cô Hư?” Lôi Vô Kiệt nhíu mày.

“Kiến thức của thằng nhóc nhà ngươi không tệ, biết đây là trận Cô Hư. Trận Mộng Điệp này thoát thai từ trận Cô Hư, nhưng ảo diệu trong đó vượt xa trận Cô Hư bình thường.” Giọng nói của Tô Xương Ly lại vang lên không biết từ đâu.

Gương mặt cô gái áo trắng có vẻ không vui, giơ ngón tay lên môi, nhẹ nhàng thốt lên một tiếng: “Trận khởi.”

Chỉ trong chớp mắt, tiếng gió, tiếng cây cùng với tiếng nói của Tô Xương Ly đều biến mất không còn tăm hơi. Trận Mộng Điệp đã khởi động, mọi thứ bên ngoài đều bị ngăn cách. Trong trận chỉ còn hai người, Lôi Vô Kiệt và cô gái áo trắng với gương mặt nhợt nhạt, ánh mắt lạnh lẽo.

Lôi Vô Kiệt cầm Sát Phó kiếm vào vỏ, cầm Thính Vũ kiếm lao nhanh về phía cô gái áo trắng: “Yêu pháp quỷ dị có gì đáng sợ? Chẳng qua chỉ là chuyện một chiêu kiếm mà thôi!” Hắn cầm kiếm chém thẳng xuống người cô gái áo trắng. Thế nhưng Lôi Vô Kiệt lại kinh hãi chứng kiến cô gái áo trắng không hề né tránh, chỉ lẳng lặng đứng đó mặc cho Thính Vũ kiếm của Lôi Vô Kiệt chém mình thành hai nửa.

Chẳng qua miệng vết thương không có chút máu, cô gái áo trắng cũng không ngã xuống, gương mặt đứt thành hai nửa trọn mắt nhìn Lôi Vô Kiệt, sau đó mỉm cười thê lương.

Lôi Vô Kiệt cảm thấy toàn thân lạnh toát, lẩm bẫm: “Hóa ra đúng là quỷ thật.”

Lúc này rốt cuộc thi thể cô gái lại tan ra thành từng hạt bụi nhỏ, hóa thành vô số bướm bướm trắng toát lấp lánh ánh huỳnh quang, bay thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 80: La Hán Phục Ma

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Sát Phó kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt lóe lên ánh sáng đỏ, hấn găm lên một tiếng: “Dừng!” Chỉ thấy lũ bướm lấp loáng huỳnh quang màu trắng kia như sợ uy thế của Sát Phó kiếm, bay quần quanh một chỗ. Lôi Vô Kiệt vung Sát Phó kiếm chém thẳng xuống, chỉ thấy thân kiếm vang lên tiếng sợ hãi, bướm bướm lao nhao né tránh.

Sát khí trong Sát Phó kiếm của ta nặng nề tới mức đứng đầu trong kiếm trên thiên hạ!

Trước mặt ta, người còn dám giở trò quỷ gì?

Lôi Vô Kiệt cầm kiếm cười nhạt, áo đỏ phát phơ.

“Người có một thanh kiếm tốt.” Giọng nói thản nhiên của cô gái áo trắng vang lên không biết từ nơi nào.

“Người cũng có một cái đầu lâu tốt.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên giơ kiếm lên, cầm thẳng kiếm xuống đất, găm lên một tiếng: “Trận phá!”

Chỉ thấy không khí xung quanh xao động kịch liệt một hồi, trận Mộng Điệp hư hư ảo ảo kia lập tức lung lay như sắp đổ.

“Chỉ bằng một thanh kiếm của ngươi?” Cô gái áo trắng hiện lên, vung đầu ngón tay nhẹ nhàng nói: “Huỳnh hỏa.” Chỉ thấy mấy chục con bướm bướm lấp lóe ánh huỳnh quang bay ra từ trong áo cô ta, lao thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Không, bằng hai thanh kiếm của ta.” Lúc này Thính Vũ kiếm sau lưng Lôi Vô Kiệt mới rời vỏ bay ra, Lôi Vô Kiệt cầm Thính Vũ kiếm lại xuất kiếm chém về phía đám bướm bướm kia. “Chỉ là đám sâu bọ nhỏ nhoi, có gì đáng sợ?” Nhưng ngay khi chém trúng con bướm bướm lấp lánh ánh sáng kia, một chuyện không thể tưởng tượng nổi lại xảy ra. Những con bướm bướm đó đột nhiên hóa thành một ánh lửa, bùng lên nơi thân kiếm. Lôi Vô Kiệt kinh hãi, chỉ thấy đốm lửa trên bướm bướm nối liền thành một con rắn lửa tấn công về phía mình. Trong lúc cấp bách hắn chỉ có thể bỏ kiếm lui lại phía sau.

Cô gái áo trắng bước một bước về phía trước, cầm Thính Vũ kiếm, lạnh lùng hỏi: “Vậy giờ thì sao?”

Cách hai người mười bước, Tô Xương Ly đang ngồi trên mặt đất, thanh kiếm lớn cắm bên cạnh. Lôi Vô Kiệt trong trận không nhìn thấy hắn, nhưng hắn lại thấy rất rõ mọi chuyện trong trận. Còn sau lưng hắn, cô gái áo tím quỳ rũ và cô gái áo đỏ cầm hoa đang ngồi trên ngọn cây, hai chân đong đưa, nhìn Lôi Vô Kiệt trong trận cười khảnh khách.

“Một tỷ tỷ thật bản lĩnh, một thoáng thôi đã cướp được hai thanh kiếm rồi.” Cô gái áo tím cười nói.

Cô gái áo đỏ nghịch đóa hoa nhỏ trên tay nói: “Xem ra không tới phiên ngươi ra tay rồi, Xương Ly.”

Tô Xương Ly nhìn thanh Sát Phó kiếm cười nói: “Hai tiểu nha đầu các ngươi thì biết gì, thanh Sát Phó kiếm kia cắm trong trận đang không ngừng cướp đoạt hấp thu khí quỹ mị của trận Mộng Điệp. Nếu qua thời gian một nén nhang nữa, Mộ Lương Nguyệt còn không bắt được Lôi Vô Kiệt, như vậy sau khi trận bị phá, ảo giác biến mất, Lôi Vô Kiệt chỉ dùng một chiêu kiếm là có thể giết chết cô ấy.”

“Chẳng lẽ thanh kiếm này lợi hại đến vậy ư? Chẳng lẽ nó được truyền đạo pháp tiên thuật gì?” Cô gái áo đỏ kinh ngạc nói.

“Không phải kiếm của đạo môn, Sát Phó kiếm là thanh kiếm do Lôi Oanh của Lôi môn dùng thuốc nổ và thiên thạch từ trên trời rơi xuống rèn ra. Nghe nói nó uy lực cực kỳ mạnh mẽ, có thể chém giết vong hồn quỷ vực, vốn là khắc tinh của trận Cô Hư. Xem ra người bất hạnh là Mộ Lương Nguyệt, cô ấy gặp một đối thủ không nên gặp.” Tô Xương Ly thản nhiên nói.

“Ài, còn tưởng lần này đi chấp hành nhiệm vụ cùng cao thủ bí thuật nổi tiếng của Mộ gia thì thoải mái hơn chút.” Cô gái áo tím xoay người nhảy xuống bên cạnh Tô Xương Ly: “Còn chờ gì nữa, chuẩn bị động thủ thôi.”

Tô Xương Ly xua tay: “Đừng nóng vội, Trận Mộng Điệp còn chưa bị phá, Mộ Lương Nguyệt vẫn còn thời gian. Lúc này Lôi Vô Kiệt không thể dùng kiếm, Mộ Lương Nguyệt vẫn có cơ hội.”

Cô gái áo trắng được gọi là Mộ Lương Nguyệt vừa cầm Thính Vũ kiếm lên bỗng cảm thấy thân kiếm tỏa ra ý kháng cự mãnh liệt, tay rung rung, kiếm sắp tuột tay bay ra. Mộ Lương Nguyệt đột nhiên nhảy lên, giẫm thẳng thanh kiếm này xuống đất: “Ngươi đã không có kiếm, còn có sức đánh nữa không?” Nói xong vươn ống tay áo, bầy bướm bướm lấp lánh ánh huỳnh quang lại lao tới.

“Không có kiếm thì ta còn quyền.” Lôi Vô Kiệt xuất quyền đánh ra.

Hỏa Chước thuật của Lôi môn, Cách Không Vô Song quyền, đây vốn là võ công mà Lôi Vô Kiệt quen thuộc nhất. Một quyền đánh ra, quyền phong gầm thét đánh tan những con bươm bươm trùng đờn, còn chưa kịp tới gần đã hóa thành tro tàn.

Mộ Lương Nguyệt đột nhiên giơ tay, trầm giọng nói: “Kết kén!”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, lại thấy một cái kén lớn đột nhiên chui ra từ dưới đất, bọc lấy người mình!”

“Két kén?” Tô Xương Ly nhíu mày: “Điệp trận của Mộ Lương Nguyệt đã tu luyện thành công kết kén?”

Con người đương nhiên không thể sinh ra một cái kén được, nhưng Lôi Vô Kiệt bị nhốt trong đó lại cảm thấy bị đè ép nặng nề, hẳn cảm thấy cái kén lớn kia đang không ngừng hút lấy lực lượng của bản thân. Lôi Vô Kiệt nhắm mắt lại, liều mạng suy nghĩ cách phá giải trận pháp quỷ dị này.

Trận Mộng Điệp này thoát thai từ trận Cô Hư, chính là quỷ đạo. Nghe nói năm xưa Ma giáo đông chinh từng bảy đại trận Cô Hư trải dài trăm dặm, trong đó yêu ma yêu ma bốn phía, bách quỷ dạ hành, phương pháp phá giải chỉ có hai loại rất đơn giản, đạo pháp hàng, phật pháp phá. Đạo pháp thì phải những đạo sĩ trên núi bên kia mới biết, còn phật pháp... vừa hay Lôi Vô Kiệt quen một hòa thượng rất lợi hại. Hòa thượng đó đã từng dạy hắn một bộ võ công. Trong hơn ba tháng tập kiếm vừa qua, mỗi ngày Lôi Vô Kiệt đều đánh bộ quyền này một lượt, chỉ vì sau khi đánh quyền xong lại cảm thấy ánh mắt trong trẻo tâm linh sáng tỏ, thoải mái không nói nên lời.

Lôi Vô Kiệt mở mắt, rớt cuộc cũng đánh ra quyền đầu tiên. Võ kỹ rất bình thường, tiểu tăng bảy tuổi của Thiếu Lâm tự cũng biết, Đại La Hán quyền.

Kén vỡ, ánh mắt Lôi Vô Kiệt như tỏa ra kim quang. Hấn bước thẳng tới, âm thanh hùng hồn như tiếng chuông đồng, quyền phải giơ lên, cao giọng nói: “Ta có một quyền, tên là Tứ Đại Giai Không.”

Áo trắng của Mộ Lương Nguyệt bay phát phơ giữa quyền kinh, gương mặt không khỏi hoảng sợ.

Hấn lại giơ quyền trái lên: “Còn có một quyền, tên là Lục Căn Thanh Tĩnh.”

Mộ Lương Nguyệt vội vàng nhấc chân lui lại, buông Thính Vũ kiếm ra.

“La Hán hàng ma, yêu ma trốn tránh!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng.

Sát Phó kiếm đột nhiên nhô lên từ mặt đất, xé tan khung cảnh hư hư ảo ảo đó rồi bay về tay phải của Lôi Vô Kiệt. Thính Vũ kiếm cũng nghe theo lời gọi bay về tay trái của hắn. Lôi Vô Kiệt tay phải cầm Sát Phó kiếm, tay trái cầm Thính Vũ kiếm, ngạo nghễ nói: “Trận phá.”

“Nhưng ngươi phải chết.” Một giọng nói mang theo ý cười vang lên, một thanh kiếm lớn đã tới lưng Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt đang định xoay người nhưng lại phát hiện dưới chân đau nhức. Hấn cúi đầu, phát hiện cô gái áo tím vóc dáng thướt tha đang cầm hai thanh đoản kiếm khoát chặt đùi phải của mình. Hấn lại thấy trước mắt lóe lên, như có một đóa hoa rơi xuống, ngẩng đầu

nhìn lại, chỉ thấy một cô gái áo đỏ nắm lấy đóa hoa hồng, xoay nhẹ một cái, phần rễ sắc bén của đóa hoa nhắm thẳng vào yết hầu của mình.

“Ô gia, Tô Xương Ly.” Tô Xương Ly cầm kiếm lớn cười nói.

“Ô gia, Tô Hồng Tứ.” Cô gái cầm hoa nhẹ nhàng ấn về phía trước, vẽ ra một vết máu.

“Ô Gia, Tô Tử Y.” Cô gái yêu mị như cảm thấy mệt mỏi, nghiêng người nằm trên mặt đất, nhưng song kiếm trên tay như lại xiết chặt thêm.

Tử trận.

Đây mới là một tử trận, chết tới không thể chết hơn.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 81: Đạp Vân Thiên Lý

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Sự phụ, nếu sau này con hành tẩu giang hồ, cần phải nhớ những điều gì?”

“Chỉ cần nhớ mấy chữ, võ công trong thiên hạ, chỉ có nhanh là không thể phá.”

“Ồ, thế nếu nhanh vẫn không đánh nổi thì làm sao?”

“Vậy con phải nhớ mấy chữ nữa, đánh không lại thì... chạy!”

“Vâng, đồ nhi xin ghi nhớ!”

Tiêu Sát cười khở một tiếng, chân bước như gió, trong lòng lẩm bẩm: Sự phụ, người đúng là tính toán như thần, chỉ riêng lần này ra ngoài hành tẩu giang hồ, không liên quan gì tới mấy chữ trước nhưng lại có duyên với mấy chữ sau. Kinh công trong thiên hạ, Thê Vân Tung của Võ Đang, Đạp Tuyết Vô Ngân của Thiên Sơn phái, Bát Bộ Cảnh Thiên của Phi Vân các, vị sự phụ đó của Tiêu Sát không gì không tinh thông, nhưng lại cố tình truyền thụ Đạp Vân Thừa Phong bộ cho hắn. Đơn giản là những võ công khác đều xây dựng trên tiền đề nội công tâm pháp xuất sắc, còn Đạp Vân Thừa Phong bộ lại đơn thuần dựa vào thân pháp, người không có nội lực cũng có

thể tập luyện. Năm xưa sư phụ của Tiêu Sát lựa chọn bộ thân pháp này cho hắn chỉ vì một đoạn trò chuyện.

“Tiêu Sát, con muốn học kinh công ra sao?”

“Chính là loại ngày đi ngàn dặm, hôm nay con uống rượu ở Thiên Khải thành, ngày mai có thể tới Thiên Phủ thành ăn một bát đậu hũ Ma Bà.”

“Sao các hạ chẳng cưỡi gió mà đi, như con điều lướt thẳng chín vạn dặm?”

“Sư phụ, người máng con đây à?”

“Không phải, trong thiên hạ đúng là có một môn võ công như vậy, Đạp Vân Thừa Phong bộ. Cảnh giới đầu tiên của nó là Đạp Vân, nhanh như tia chớp, ngày đi ngàn dặm. Cảnh giới thứ hai là Phù Diêu, cưỡi gió mà đi, như tiên nhân giáng trần.”

Sư phụ ơi là sư phụ, cái gì mà ngày đi ngàn dặm, con chạy không tới nửa canh giờ đã chẳng chạy nổi nữa rồi. Uống cho người nói đường đường chính chính như vậy, lúc đó con còn tin là thật. Tiêu Sát vừa chạy trốn vừa thở hồng hộc, hai người phía sau vẫn đuổi sát không tha, luôn duy trì khoảng cách mười mấy trượng. Dù sao hắn cũng không biết võ công, mặc dù Đạp Vân Thừa Phong bộ không cần nội lực nhưng vẫn cần thể lực, chạy nửa canh giờ đã khiến hắn thở hồng hộc. Cuối cùng Tiêu Sát quay người, đột nhiên đứng lại.

Hai người phía sau cũng dừng bước.

Tiêu Sát thở dài một tiếng, hét lớn: “Lôi Vô Kiệt!”

Không ai đáp lời.

“Lôi Vô Kiệt!”

Vẫn không ai đáp lời.

Tiêu Sát thở dài, vốn dĩ kế hoạch của hắn là dẫn vài người đi cho Lôi Vô Kiệt cơ hội đánh bại những người còn lại rồi quay về cứu mình, nhưng xem tình hình trước mắt mình đã chẳng chạy nổi nữa mà Lôi Vô Kiệt vẫn bị nhốt ở đó.

Tiêu Sát đột nhiên nở nụ cười cao thâm khó lường: “Tạ gia của Âm Hà?”

Hai người mặc áo đen nấp trong chỗ tối đưa mắt nhìn nhau.

“Các người muốn giết ta như vậy chắc đã điều tra rõ ràng về chúng ta. Bốn người để lại bên kia đối phó với đệ tử của kiếm tiên. Nhưng bên này chỉ phải có hai người tới, vậy các người có biết ta là đệ tử của ai không?”

Hai sát thủ của Âm Hà Tạ gia đương nhiên không tiếp lời.

“Thương Tiên - Tư Không Trường Phong.” Tiêu Sát nhẹ nhàng chạm vào thanh trường côn bên hông, khóe miệng vẫn mỉm cười ngạo nghễ. “Thương pháp đệ nhất thế gian, Thương Tiên có một không hai. Chỉ là hai sát thủ của Âm Hà, có thể giết được ta ư?”

Hai sát thủ kia đều kinh ngạc, từ nhỏ họ đã được huấn luyện nghiêm khắc, có thể từ hành động và hô hấp để phán đoán cảnh giới nội lực của đối phương. Tiêu Sát này rõ ràng là một kẻ không biết võ công, còn chẳng bằng người thường, nhưng trên đời đúng là có người biết che giấu hơi thở của bản thân, ví dụ như Nho Kiếm

Tiên - Tạ Tuyên, khi không xuất kiếm hấn không khác gì một thư sinh bình thường. Tuy không biết Tiêu Sắt nói thật hay nói dối, nhưng nếu đặt cược sai, cái giá phải trả sẽ rất lớn.

“Người nói người là truyền nhân của Thương Tiên, vậy đâm một thương vào ta xem nào?” Vừa dứt lời, một người áo đen đã đứng trước mặt Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt một tay cầm trường côn bên hông, lực lượng nói: “Người có chắc là mình muốn thử không?”

Cơ bắp toàn thân người áo đen đột nhiên căng cứng, một lúc lâu sau mới chậm rãi gật đầu: “Không sai.”

Ai ngờ Tiêu Sắt lại ngẩng đầu, thần sắc ngạo nghễ, giọng điệu nặng thêm vài phần, lặp lại: “Người có chắc là mình muốn thử không?”

Người áo đen bước lên trước một bước, trầm giọng nói: “Ra tay đi.”

Tiêu Sắt bước lên trước một bước, cao giọng nói: “Người có chắc là mình muốn thử không?”

“Chết luôn đi!” Người áo đen khác ẩn mình trong chỗ tối cuối cùng không nhìn nổi, tung người nhảy khỏi cây, cánh tay lóe lên ánh sáng bạc, một thanh loan đao bổ thẳng xuống người Tiêu Sắt.

Cuối cùng Tiêu Sắt cũng ra tay.

Ánh mắt lạnh lẽo thấu xương, sát khí tỏa ra bốn phía! Tay phải vung lên trời.

Người áo đen đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Sát, bỗng thấy rùng mình, xoay người giữa không trung nhảy về đứng bên cạnh đồng bọn.

Nhưng trong tay Tiêu Sát rỗng tuếch, hai sát thủ Tạ gia hai mặt nhìn nhau.

“Người đùa bọn ta à?” Sát thủ vừa hạ xuống đất hung hăng hỏi.

Tiêu Sát gật đầu thờ dài: “Xem ra, ta chỉ có thể thi triển đòn sát thủ rồi!”

“Giết!” Sát thủ còn lại trầm giọng quát.

Hai người cùng cầm đao nhảy thẳng tới.

Tiêu Sát thờ dài một tiếng, một tay lấy đồ trong áo ném ra ngoài.

Giang hồ hiểm ác, ai chẳng có vài đòn sát thủ. Tiêu Sát một có Đạp Vân giữ mạng, hai có cao thủ Lôi môn Lôi Vô Kiệt hộ thân. Còn khi Lôi Vô Kiệt không có mặt, còn vài món bảo vật Lôi Vô Kiệt đưa tặng. Cho dù quyền pháp của Lôi Vô Kiệt cao siêu, kiếm thuật được chân truyền chỗ Kiếm Tiên, nhưng dấu sao hấn vẫn họ Lôi, vẫn có bản lĩnh giữ nhà.

Thuốc nổ của Lôi môn, bá đạo vô song.

“Như Lôi Quán Nhĩ!”

“Bình Địa Phong Lôi!”

“Bố Cổ Lôi Môn!”

Nếu có đệ tử của Lôi gia bảo ở đây thấy cảnh này khéo sẽ tức tới ói máu. Ba món thuốc nổ này trong Lôi môn đều cực kỳ quý giá, xếp hạng cấp chữ Thiên trong kho thuốc nổ của Lôi môn. Đệ tử bình thường khéo cả đời chẳng lấy được một viên nhưng Tiêu Sắt lấy một lè ba viên, còn ném hết ra ngoài.

Mà lại là ném ra như ném một viên đá.

Nhưng khí thế quả thật như sấm dậy nơi đồng bằng, như sấm bên tai. Mặt đất mấy chục trượng phía trước đều bị nổ tới mức bụi đất mù mịt, cây cối phía xa cũng bị xô đổ mấy gốc. Ban đầu hai sát thủ Âm Hà cũng bị uy lực của thuốc nổ này dọa cho phát sợ, lập tức lui lại phía sau. Nhưng sau ba phát thuốc nổ này Tiêu Sắt lại lục lọi trong ống tay áo, cười khở một tiếng rồi hạ giọng trầm trầm: “Uy lực không nhỏ, nhưng sao chỉ có ba viên? Hết rồi à?”

Hai sát thủ áo đen kia nhìn nhau, không lập tức lại gần.

Tiêu Sắt háng giọng một cái rồi to tiếng nói: “Giờ chạy vẫn còn kịp đấy.”

Hai người áo đen lập tức nhảy lên cầm đao đánh tới.

Tiêu Sắt kinh ngạc, thở dài một tiếng, xoay người bỏ chạy!

Vừa rồi coi như nghỉ ngơi đôi chút, muốn chạy thêm thời gian một nén nhang nữa cũng không vấn đề! Chỉ trong chốc lát Tiêu Sắt đã lao xa tới mười trượng. Nhưng sát ý của hai sát thủ kia có vẻ đã bị khơi dậy, bước chân nhanh hơn lúc trước, khoảng cách với Tiêu Sắt càng lúc càng gần.

Nhưng lúc này hai sát thủ lại đột nhiên run rẩy. Bởi vì bọn họ cảm nhận được sau lưng dường như có hàn khí truyền tới, uy thế không

thể coi thường. Hai người vội vàng quay đầu, chỉ thấy một mũi thương bạc tẩm ánh trăng đang nện thẳng xuống đầu mình.

Một giọng nữ đầy tức giận vang lên: “Các ngươi là ai? Chỉ có ta được đuổi tên khốn kiếp Tiêu Sát này, các ngươi không được phép đuổi!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 82: Thương Cuốn Mây Dài

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Một thanh trường thương màu bạc.

Tuyết Thương Sơn, thương Ngân Nguyệt.

Mạnh mẽ nện thành một cái hố lớn trên mặt đất.

Hai gã sát thủ nhanh chóng lui lại, né tránh nhát thương đoạt mệnh kia nhưng không thể thoát khỏi thương kinh liên miên, lui liền mười bước mới đứng vững nổi. Bọn họ hít một hơi dài, nhìn người trước mặt như gặp đại địch.

Một cô gái mặc áo đen cầm trường thương màu bạc đang mỉm cười khó tả nhìn Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt ngây ra như phỗng, nhìn oan gia không biết từ đâu chui ra này, trợn mắt há hốc mồm: “Sao ngươi lại rời khỏi Tuyết Nguyệt thành?”

“Chỉ cho các ngươi đi, ta không đi được chắc? Ta là phạm nhân à?” Giọng điệu Tư Không Thiên Lạc vẫn bực bội như trước.

Dẫu sao đối phương cũng vừa cứu mạng mình, Tiêu Sắt không cãi lại, chỉ nói: “Cẩn thận hai người bọn chúng.”

“Tên vô dụng nhà ngươi, không đánh nổi hai tên nhãi nhép này thì thôi, còn nghĩ ta cũng vô dụng như vậy hay sao?” Tư Không Thiên Lạc khinh thường nói.

Kẻ hơi cao hơn trong hai sát thủ cười lạnh nói: “Cho dù là chủ nhân của Ngân Nguyệt thương đi nữa, nói mấy câu này cũng quá cuồng vọng rồi.”

Lúc này Tư Không Thiên Lạc mới dời mắt khỏi Tiêu Sắt, bực bội nhìn hai sát thủ kia: “Các ngươi tên là gì?”

Người cao hơn đáp: “Ám Hà Tạ gia, Tạ Hội.”

Một người khác cũng đáp: “Ám Hà Tạ gia, Tạ Linh.”

Tư Không Thiên Lạc suy nghĩ một chút, lung lay cán thương rồi mắng: “Cái quỷ gì vậy, chưa từng nghe nói.”

“Ngươi sẽ nhanh chóng ghi nhớ thôi.” Thân hình Tạ Hội chợt lóe lên, đột nhiên biến mất. Chỉ trong chớp mắt Tư Không Thiên Lạc đã cảm thấy một nắm tay đánh tới trước mặt. Ngân Nguyệt thương của Tư Không Thiên Lạc không kịp múa lên, chỉ có thể lui lại phía sau, nhưng thân hình của Tạ Hội vẫn cực kỳ nhanh chóng, vẫn truy kích Tư Không Thiên Lạc trong phạm vi ba thước. Tư Không Thiên Lạc cầm trường thương trong tay, phạm vi ba thước vốn không đủ để múa trường thương, bị ép cho không thể không né tránh liên tục.

“Yến Tử Xuyên Vân Tung?” Tiêu Sắt nhíu mày, giờ mới hiểu vì sao hai người này có thể đuổi kịp bản thân. Khác với Đạp Vân bộ, Yến Tử Xuyên Vân Tung là một môn tâm pháp khinh công có yêu cầu cực cao đối với nội lực. Hai người này tới từ Ám Hà Tạ gia nổi

bật về nội công quyền thuật, chẳng trách thi triển được môn khinh công cực kỳ phức tạp này.

Tư Không Thiên Lạc trước nay vốn thích lớn tiếng dọa người, lần này không ngờ bị Tạ Hồi ép tới mức không múa thương được, trong lòng không khỏi bực tức. Tạ Hồi thấy Tư Không Thiên Lạc chỉ có thể né tránh, cười lạnh nói: “Giờ đã nhớ kỹ tên ta chưa?”

“Không nhớ.” Tư Không Thiên Lạc tức giận đáp.

“Vậy giờ thì sao?” Một giọng nói khác đột nhiên vang lên sau lưng Tư Không Thiên Lạc.

“Cẩn thận!” Tiêu Sát hét lớn.

Tạ Linh vốn đang đứng bên quan sát trận chiến, lúc này đột nhiên xuất hiện phía sau Tư Không Thiên Lạc. Thân pháp hai người giống nhau như đúc, Tạ Linh vươn tay phải, làm lóe lên một vệt sáng bạc.

Đây là vũ khí của hắn, quyền nhận. (Lưỡi đao gắn với nắm đấm)

Tư Không Trường Phong thân là con gái của Thương Tiên, được gọi là một trong ba người đứng đầu thế hệ này của Tuyết Nguyệt thành, trấn thủ tầng thứ mười bốn Đãng Thiên các chỉ dưới trường lão thủ các, không lâu trước đây còn bước vào Kim Cương Phạm Cảnh, được cho là thực lực gần với Đường Liên. Tuy thực lực hiện nay của cô còn cao hơn Thương Tiên khi còn trẻ, nhưng có một điểm cô lại chẳng bằng một số tên lưu manh bất nhập lưu trên giang hồ.

Cô trăm trận trăm thắng, nhưng chưa từng trải qua tử chiến.

Đao đao thấy máu, người sống ta chết, tử chiến giang hồ thật sự.

Hiện giờ cô phải đối mặt với một trận tử chiến như vậy, hai tên sát thủ, một người ngăn cản thế công của cô, một người đánh lén sau lưng cô.

Không ngại chuyện lấy nhiều thắng ít.

Càng không quan tâm chuyện đánh lén sau lưng.

Bởi vì, việc ta muốn, là giết người.

Tạ Hồi và Tạ Linh đột nhiên cười lạnh, nụ cười khi thợ săn bắt được con mồi.

Nhưng bọn họ lại quên mất một người.

Một người mà bọn họ vốn tưởng là phế nhân, chỉ biết ra vẻ hù dọa, đánh không lại chỉ có nước bỏ chạy, Tiêu Sắt. Hắn đột nhiên giơ tay, ống tay áo như có thứ gì bắn ra.

Thứ này tới từ một người luôn ghét bỏ Tiêu Sắt.

Bởi vì người này chính trực còn Tiêu Sắt lại xảo hoạt. Cùng là người cực kỳ quan trọng đối với Lôi Vô Kiệt khi xông xáo giang hồ, người này phụ trách dạy Lôi Vô Kiệt thổi lửa trong tro tàn, sống sót trong tuyệt cảnh, còn Tiêu Sắt lại dạy Lôi Vô Kiệt --- đánh không lại, chạy.

Người này chính là thủ tịch đại đệ tử thế hệ này của Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên. Ngày đó hắn đấu rượu với Tiêu Sắt, kết quả là hai người say tới hôn mê bất tỉnh. Thế nhưng sáng sớm hôm sau, Tiêu Sắt tỉnh lại sớm hơn một chút, cho nên Đường Liên tự nhận thua nửa bậc, bèn đưa một thứ cho Tiêu Sắt.

Thứ này, các cao thủ ám khí trên giang hồ nguyện trả ngàn vàng mua lấy.

Phật Nộ Đường Liên, thú ám khí tuyệt mỹ trên thế gian, khi sử dụng sẽ nở rộ như một đóa hoa sen. Nó chia thành Thất Biện Liên, Phục Biện Liên, Trọng Đài Liên và Thiên Biện Liên. Thứ Đường Liên đưa tặng là một đóa Thất Biện Liên, vốn ám khí này có yêu cầu cực cao đối với thủ pháp sử dụng, người thường khó lòng nắm bắt. Thế nhưng Tiêu Sắt lại bước vài bước lướt tới bên cạnh hai người, giơ tay ném thẳng đóa Phật Nộ Đường Liên kia ra ngoài.

“Tên đầu gối Đường Liên từng nói, ba bước Đường Môn, một bước Diêm Vương. Các người, cách ta quá gần!

Đóa hoa màu đen yêu dị quỷ dị lập tức nổ tung.

“Cái gì!” Tạ Hội kinh hãi hét lên!

“Lui!” Tạ Linh thu hồi quyền nhận mau chóng lui lại.

Tạ Hội chậm một bước, bả vai bị một đóa hoa sen xuyên qua.

Những cánh hoa khắc lướt sát qua búi tóc của Tư Không Thiên Lạc, làm rớt vài sợi tóc đen. Tiêu Sắt vội vàng đi hỏi hỏi: “Không sao chứ?”

Tư Không Thiên Lạc cả giận nói: “Người không sợ đánh trúng ta à?”

Tiêu Sắt nhún tai: “Cũng chẳng có cách nào, ta không họ Đường, chỉ có thể ném bừa.”

Tư Không Thiên Lạc tức giận vung trường thương, quay người chỉ vào hai sát thủ Tạ gia vừa lui sang một bên: “Hai tên các người chết chắc rồi!”

Thân thương ngâm vang, trên trời mây đen quay cuồng. Tư Không Thiên Lạc đột nhiên nâng thương lên rồi giậm mạnh: “Xuống!”

Thương cuốn mây dài, thế thương ngập trời đánh xuống. Hai người kia thi triển Yển Tử Xuyên Vân Tung, đang định lao tới nhưng lại bị thế thương đó ép xuống.

“Chiêu thương này, tên là Phiên Vân Phúc Vũ!”

Tư Không Thiên Lạc múa trường thương trên tay, chỉ thấy chim chóc trong rừng kêu vang, lá rụng lả tả.

“Chiêu thương này, tên là Bách Điều Triều Phượng!”

Hai người của Tạ gia đột nhiên tung người, lần này không phải lao về phía Tư Không Thiên Lạc mà là hướng hoàn toàn ngược lại.

Bọn chúng bỏ chạy.

Tư Không Thiên Lạc chỉ thiếu kinh nghiệm giang hồ cho nên tuy thương pháp cao siêu nhưng không tránh nổi bị đối phương đánh lén. Nhưng giờ hai người Tạ gia phối hợp thất bại, Tư Không Thiên Lạc đã xuất thương thi triển chiêu thức, thế thương liên miên bất tuyệt. Hai người không còn cơ hội áp sát lần nữa cho nên không hề do dự, lập tức bỏ trốn.

Nhưng Tư Không Thiên Lạc không muốn để hai tên này bỏ chạy, cô vung trường thương lên. Tiêu Sát đương nhiên rất quen với tư

thế này. Tại Tuyết Nguyệt thành hắn đã bị Tư Không Thiên Lạc ném không biết bao nhiêu lần. Chẳng qua Tư Không Thiên Lạc chỉ có ý ném dọa hắn, nhưng sẽ không lưu tình với hai sát thủ kia.

Tuy nhiên Tiêu Sát lại giờ tay cản cô lại.

Tư Không Thiên Lạc nhíu mày: “Sao thế?”

Tiêu Sát lắc đầu: “Giặc cùng chó đười, mau mau về tìm Lôi Vô Kiệt. E rằng hắn sẽ gặp nguy hiểm, ta sợ mình coi nhẹ kẻ tên là Tô Xương Ly kia.”

Tư Không Thiên Lạc ngăn người nhưng vẫn thu hồi trường thương, tức tối nói: “Trong lòng ngươi chỉ có Lôi Vô Kiệt là quan trọng nhất.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 83: Mưa Lớn Tại Nam An

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Mưa rơi tại Nam An suốt bảy đêm, giọt mưa gõ khắp nơi trên tòa thành tinh xảo mà mỏng manh này, hơi nước mờ mịt khắp nơi khiến toàn bộ thành trì như hóa thành tiên cảnh. Từng cây dù mở ra như những đóa hoa nở rộ, những cô gái thanh nhã mảnh mai cầm chũm bước trên con phố lát đá xanh, nam tử tuấn lãng thúc ngựa chạy qua, khiến bọt nước bắn tung tóe dưới đất.

Nơi này như một thế giới vô cùng yên tĩnh, khắp nơi là một mùi hương ẩm ướt khó tả.

“Nam An, đúng là một tòa thành đẹp.” Một nam tử trên quán rượu cúi đầu ngắm một cô gái vóc dáng thướt tha cầm dù giấy đi qua, trên dù thêu một đóa đỗ quyên tím, thản nhiên nói. Nam tử dáng vẻ cực kỳ tuấn tú, tuy tán thưởng cảnh đẹp của Nam An nhưng gương mặt vẫn phủ một lớp sương lạnh, không nhìn ra cảm xúc chân thực.

Nam tử trung niên trên ở bàn bên cạnh đã uống tới mức mặt mũi đỏ bừng, nghe câu nói này cười ha hả. Hắn dựa vào ghế, gương mặt mập mạp mỉm cười hèn mọn: “Vị tiên sinh này chỉ biết một cảnh đẹp của Nam An này nhưng lại không biết hai. Thế mưa朦胧 lung như vậy, cảnh sắc bầu trời và nhân gian đương nhiên phong nhã, nhưng cảnh đẹp thật sự của Nam An...”

Gương mặt lạnh nhạt của nam tử kia không ngờ lại hơi dao động, hỏi: “ Là gì?”

Người trung niên đắc ý rót một chén rượu: “Đương nhiên là mùi dәм đồ thắm.”

Nam tử nhìn rượu trong chén nói: “Ta biết trong số cảnh sắc Nam An có mùi dәм sương đồ, mùa thu ngồi thuyền ngắm hoa, hai bên bờ sông đồ rực như lửa cháy...”

Người trung niên xua tay ngắt lời nam tử: “Hai ta không nói tới cùng một thứ, cái mùi dәм sương đồ kia toàn hoa hoa cỏ cỏ có gì mà đẹp.”

Nam tử kia không nói tiếp, người trung niên đã đứng lên, người hầu bên cạnh vội vàng phủ thêm áo khoác cho hắn. Hắn không để ý tới nam tử bên cạnh, trực tiếp xuống lầu.

Một tùy tùng trẻ tuổi thấy nam tử này vẫn còn ngạc nhiên không nhận được mỉm cười khúc khích. Đợi lúc nam tử nhìn sang phía mình, hắn mới bắt đầu giải thích: “Mùi dәм đồ thắm là chỉ nơi phong nguyệt lớn nhất trong thành Nam An, biển hoa tường vi, đó là chỉ nơi ở của Mạn Sa Tiên Tử trong đó.”

Nam tử kia cầm chén rượu cười nói: “Hóa ra là một kỹ viện...”

Tùy tùng trẻ tuổi thấy hắn mặc quần áo xa xỉ, hơn nữa gương mặt tuấn tú, khí khái bất phàm, vốn tưởng là công tử thế gia từ ngoài tới, câu nói này của mình sẽ khiến hắn hứng thú, sau đó dẫn đường cho hắn tới ‘mùi dәм đồ thắm’ đó. Thế nhưng nam tử kia dường như không hứng thú gì, chỉ nói một câu rồi tiếp tục uống rượu. Hắn suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: “Không thể nói vậy

được, biển hoa tường vi như tiên cảnh chốn nhân gian, Mạn Sa Tiên Tử còn là...”

Tùy tùng còn định nói thêm, nhưng nam tử kia đột nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, tùy tùng kia lạnh toát từ trong ra ngoài, vội vàng đi xuống.

Ca nữ trong quán rượu ôm đàn tỳ bà nhẹ giọng hát:

"Yên chi tuyết, hồng trần túy. Điêu hoa lạc hồng kỷ đa lệ.

Tóc bạc nữ, khóc làm dây cung. Chôn vùi một khi phong liên."

Nam tử lại uống một chén, đột nhiên có người ngồi xuống trước mặt hắn, người kia trông đã nhiều tuổi, cầm một cái tẩu, hút một ngụm rồi lại chậm rãi nhả khói, một lúc lâu sau mới nói: "Cơn mưa này đã kéo dài bảy ngày."

"Giờ đang là mùa mưa của Nam An mà." Nam tử thân nhiên đáp, không tỏ ra bất mãn trước vị khách không mời này.

Vị khách không mời này là ông chủ của quán rượu, sống trong thành Nam An đã vài chục năm. Hắn thích nhất là nói chuyện phiếm với những vị khác tha hương từ xa tới, thấy chàng trai công tử thế gia kia đáp lời, trong lòng không khỏi vui sướng: "Đúng vậy, dù sao mưa bụi mông lung như vậy mới là cảnh đẹp của Giang Nam. Công tử tới Nam An lần đầu à?"

"Rất nhiều năm trước đã từng tới rồi, đi cùng một bằng hữu." Nam tử đáp.

Chủ quán nhìn lại nam tử, hỏi: "Công tử năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

“Hai mươi tám, năm đó ta tới Nam An mới chỉ mười bảy.” Nam tử uống một ngụm rượu.

“Ài, công tử này, thật trùng hợp. Khi ta tới Nam An cũng mười bảy tuổi, vốn tưởng rằng chỉ đi ngang qua tòa thành này thôi nhưng lại tình cờ gặp một cô gái trong thành. Không thể không nói nữ nhân trong thành Nam An đúng là biết trời người. Bị trời một lần này, ta không đi nổi nữa.” Ông lão hít một hơi thuốc.

Nam tử mỉm cười không nói gì.

“Công tử, người thấy cô nương của thành Nam An chưa?” Chủ quán đột nhiên nghiêng đầu tới, hỏi một câu gian xảo.

Nam tử gật đầu: “Thấy rồi, bằng hữu ta vừa nói chính là người ở thành Nam An.”

Ồ, bằng hữu người vừa nói là nữ à.” Ánh mắt chủ quán lóe lên ý cười mờ ám: “Vậy giờ cô ấy đâu rồi??”

Nam tử nhẹ giọng đáp: “Chết rồi.”

Chủ quán há hốc miệng, không biết nên nói gì tiếp. Nam tử đột nhiên đứng dậy, đặt một thỏi bạc lên bàn rồi chậm rãi xuống lầu. Chủ quán vội vàng đi theo nhưng xoa xoa tay không biết nên nói gì. Trong lòng hấn thềm buồn bực bản thân lắm miệng nói sai lời không nên nói, gợi chuyện thương tâm của người ta.

Nam tử đi ra khỏi quán rượu, chống cây dù giấy mang theo bên cạnh.

“Quả là một cây dù tốt.” Chủ quán khen.

Nam tử gạt đầu: “Theo ta đã nhiều năm rồi.” Nói xong không hề quay đầu bước vào trong làn mưa.

Chủ quán thở dài một tiếng, khỏi khỏi tiếc nuối, gọi với theo: “Công tử, lần sau lại tới quán ta uống rượu nhé, ta mời người.”

Nam tử không nói gì, chậm rãi bước đi.

“Sương mù mờ lung, người ấy nơi núi xa. Cách cả ngàn núi, cũng chẳng ngăn nổi ngàn vạn ý tình.” Có đứa trẻ đọc thơ đi qua bên cạnh.

Đi thẳng tới gần cửa thành, rốt cuộc nam tử cũng dừng chân, ngẩng đầu nhìn lên. Trên cửa thành có ba chữ ‘Nam An thành’ được viết ngoáy. Là do năm xưa quận trưởng Tiêu Minh Lễ say rượu viết lên.

Thành Nam An đâu sao cũng một tòa thành bình an ở phía nam.

Còn là một tòa thành yên ổn tới hiếm có.

Nam tử đột nhiên ngẩng đầu, trên cửa thành có một người đang đứng. Người kia mặc áo trắng, đưa lưng về phía nam tử, không bung dù nhưng xung quanh như có một tấm chắn, nước mưa xung quanh không cách nào chạm tới vạt áo của cô. Cô như cảm nhận được sát khí lẫn liệt sau lưng, đột nhiên xoay người.

Khăn xám che mặt, ánh mắt lạnh lùng. Chính là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y vừa xuống khỏi Thương Sơn.

Nam tử giơ tay phải, đầu ngón tay vẽ một vòng, những giọt nước xung quanh đều bị hấp hút lại.

Tiếng mưa rơi xung quanh lập tức nhỏ đi.

Thế giới đột nhiên yên tĩnh lại.

Chỉ còn một thanh thủy kiếm càng lúc càng lớn trong tay nam tử kia, ẩn chứa kiếm thế vô thượng, như có tiếng long ngâm vang vọng.

Lý Hàn Y nhíu mày, như nhận ra người trước mặt, chần chừ hỏi: “Khôi?”

Nam tử khẽ nâng dù giấy, ánh mắt mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng vung lên, luồng thủy kiếm kia bay thẳng về phía Lý Hàn Y.

“Ám Hà Tô gia, Tô Mộ Vũ.” Nam tử nhẹ giọng nói.

Lý Hàn Y rút thanh Thiết Mã Băng Hà bên hông ra, cũng vẽ ra một kiếm, chém thủy kiếm kia thành hai nửa. Tiếp đó cô nhảy xuống, khiến thủy kiếm rơi xuống làm bọt nước bắn ra đầy trời.

Lý Hàn Y thu kiếm ngẩng đầu: “Tuyệt Nguyệt thành, Lý Hàn Y.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 84: Chim Hót Trong Rừng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Sơn cốc vô danh

Tử trận tuyệt sát.

Một người vây khốn hai chân của Lôi Vô Kiệt, một người dùng lưới đao hoa sắc bén ngăn phía trước của Lôi Vô Kiệt, một người cầm thanh kiếm lớn cản đường lui của Lôi Vô Kiệt.

Như con mồi ngã vào lưới nhện, không thể động đậy, kết quả duy nhất chính là bị nhện ăn thịt.

“Ta.... còn một câu muốn hỏi.” Lôi Vô Kiệt không dám thở mạnh, thấy đối phương có vẻ không định giết chết mình ngay, do dự một chút rồi hỏi.

Tô Xương Ly nâng thanh kiếm lên: “Vấn đề gì?”

“Vì sao lại giết ta?” Lôi Vô Kiệt cẩn thận từng chút một nghiêng đầu muốn né rẽ hoa sắc bén kia nhưng lại phát hiện cô gái áo đỏ mỉm cười ẩn bông hoa tới trước mặt. Tuy hai người cùng mặc áo đỏ nhưng cô gái kia có vẻ không định hạ thủ lưu tình.

Tô Xương Ly cười nói: “Chúng ta là Âm Hà, Âm Hà là sát thủ. Sát thủ giết người, trước nay không hỏi lý do.”

“Tô Xương Ly, người nói nhiều quá.” Mộ Lương Nguyệt vừa bị đánh lui vài chục bước chậm rãi đi về, lạnh lùng nói với Tô Xương Ly.

“Người thắng mới được nói.” Lời nói của Tô Xương Ly mang đôi chút ý khiêu khích.

Mộ Lương Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Nếu không có trận Mộng Điệp của ta làm mồi, làm sao các người tìm được thời cơ hoàn mỹ như vậy?”

“Thế thì cảm ơn người.” Tô Xương Ly cười nói.

Mộ Lương Nguyệt không buồn để ý tới vẻ mặt ngả ngón của Tô Xương Ly nữa, chỉ nhìn thanh kiếm lớn, đột nhiên nói: “Vì sao người còn chưa ra tay?”

Sau lưng Lôi Vô Kiệt lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Tô Xương Ly thở dài: “Tiểu huynh đệ, ta thật sự rất muốn nói thêm mấy câu nữa với người, nhưng vị tỷ tỷ này của ta thúc giục rất gấp rồi. Trên đường xuống Hoàng Tuyền đừng trách ta nhé!” Sau đó hắn nâng cao thanh kiếm lớn, vung mạnh xuống.

Nhưng bị một thanh kiếm đột nhiên bay tới chặn lại.

Khác với thanh kiếm lớn uy lực phi phàm của hắn, thanh kiếm này có vẻ rất yếu ớt, như chỉ một đòn là vỡ vụn.

Bởi vì đó là một thanh kiếm được khắc bằng gỗ đào!

“Đạo sĩ thôi của núi Thanh Thành tới rồi?” Tô Xương Ly cau mày, lại vung mạnh thanh kiếm lớn, hất văng thanh kiếm gỗ đào ra ngoài.

Sau lưng Lôi Vô Kiệt đã không bị thanh kiếm kia phong tỏa, lập tức lui nhanh lại. Tay trái hấn ngược kiếm, Thính Vũ Kiếm đánh thẳng tới đầu cô gái áo tím, tay phải vung lên, Sát Phó kiếm ngăn cản Lục Diệp Phi Hoa vừa rời tay cô gái áo đỏ. Lại lui về sau, tới cạnh chủ nhân thanh kiếm gỗ đào.

Núi Thanh Thành, Lý Phàm Tùng.

“Sao Lý huynh lại tới đây?” Lôi Vô Kiệt vui mừng nói.

Lý Phàm Tùng cầm thanh kiếm gỗ đào bị đánh bay: “Sự phụ ta là Đạo Kiếm Tiên hàng thật giá thật, người tính ra lần này hai người các ngươi xuống núi sẽ có kiếp nạn. Vốn dĩ với tính cách của sự phụ sẽ không quan tâm tới, nhưng nơi này trong phạm vi mười dặm xung quanh núi Thanh Thành, thân là chủ nơi này dẫu sao cũng phải bỏ chút công sức ra.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Vậy xin đa tạ Lý huynh, không ngờ sau khi từ biệt ở Tuyết Nguyệt thành, chúng ta lại có cơ hội liên thủ.”

Lý Phàm Tùng nhìn quanh một lượt: “Tiêu Sát đâu?”

“Tiêu Sát dẫn hai sát thủ đi rồi. Hắn muốn để ta giải quyết những người này trước rồi tới tìm hắn. Nhưng những người này khó đối phó hơn trong tưởng tượng nhiều.” Trong lòng Lôi Vô Kiệt đang rất nóng ruột, với thể lực của Tiêu Sát, hiện giờ hắn đã tới cực hạn.

“Là hai sát thủ kia à?” Lý Phàm Tùng nhíu mày.

Chỉ thấy hai bóng đen lóe lên, đã đứng bên cạnh Tô Xương Ly.

“Thất thủ.” Tạ Hồi gật đầu.

Tô Xương Ly lắc đầu: “Chúng ta cũng không đắc thủ. Chẳng qua bên phía chúng ta còn có một đệ tử của Đạo Kiếm Tiên, một đệ tử của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên, chẳng lẽ các ngươi lại không trị được một tên không biết võ công à?”

Tạ Hồi lắc đầu: “Có người tới.”

“Ai?”

“Cầm một thanh trường thương màu bạc, xem công phu chắc là đệ tử của tam thành chủ Tuyết Nguyệt thành, Tư Không Trường Phong.” Tạ Hồi đáp.

Tô Xương Ly ngạc nhiên một hồi, sau đó gật đầu: “Càng ngày càng thú vị.”

Lôi Vô Kiệt bên kia không nghe rõ bọn họ nói gì, vội vã la lên: “Chẳng lẽ Tiêu Sắt đã bị bọn chúng giết rồi?” Nhưng ngay sau đó hắn lập tức lắc đầu: “Không thể nào, không thể nào. Tên hồ ly Tiêu Sắt kia làm sao lại bị giết được, chắc chắn là chạy mất rồi.”

“Nếu ta không tới, tên hồ ly ấy đã bị giết rồi.” Một giọng nói mang chút kiêu ngạo vang lên. Lôi Vô Kiệt quay đầu lại, thấy Tư Không Thiên Lạc mang thanh trường thương màu bạc và Tiêu Sắt đang đi về phía mình.

“Thiên Lạc sư tỷ.” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

Tư Không Thiên Lạc mỉm cười cầm trường thương gõ lên đầu Lôi Vô Kiệt: “Cái câu Thiên Lạc sư tỷ này được lắm, ta rất thích nghe. Lôi Vô Kiệt, công phu của ngươi không tồi, một mình đánh

bốn người mà không thua. Ai như tên hồ ly này, một người đánh hai
thôi đã chẳng phải đối thủ.”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Thật ra nếu Lý huynh không tới kịp chắc ta
đã là một thi thể. Chẳng qua giờ nếu các người đều đã tới thì...” Lôi
Vô Kiệt cầm Sát Phố kiếm, vẻ mặt ngạo nghễ nhìn Tô Xương Ly.

Lông mày Tô Xương Ly nhíu mày: “Thì sao?”

Sát khí thấu xương, chim chóc trong rừng kinh hãi bay tứ tán.

Bên này có hai vị đệ tử Kiếm Tiên, một đệ tử Thương Tiên, đều
đã bước vào cảnh giới Kim Cương Phạm Cảnh. Với tuổi tác của bọn
họ, có tu vi như vậy đã đủ khiến người ta kinh ngạc tán thưởng.

Còn bên kia lại là sáu sát thủ đứng đầu của Âm Hà. Mộ Lương
Nguyệt sau khi đánh với Lôi Vô Kiệt đã bại trận, Tạ Hồi và Tạ Linh
đuổi giết Tiêu Sát nhưng lại bị mũi thương Ngân Nguyệt đánh lui. Ba
người này có vẻ không đáng sợ, nhưng ba sát thủ họ Tô còn lại đều
chưa thật sự xuất thủ.

Tô Hồng Tức dùng hoa giết người.

Tô Tử Y ôn nhu quyền rũ tới tận xương tủy.

Cùng với Tô Xương Ly cầm thanh kiếm lớn, từ đầu đến giờ vẫn
luôn hờ hững.

Thực lực của bọn họ rốt cuộc ra sao?

Tiêu Sát âm thầm tính toán, ngoại trừ hẳn ra, bên mình ít nhất
mỗi người phải một chọi được hai mới có chút sinh cơ. Nhưng khi

ánh mắt lơ đãng của Tô Xương Ly bỗng trở nên lạnh lẽo thấu xương, Tiêu Sát mới hiểu suy nghĩ của mình ngây thơ tới mức nào.

Tô Xương Ly nâng kiếm bước lên trước một bước.

Lý Phàm Tùng cau mày: “Cẩn thận, người này rất lợi hại.”

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc nhìn nhau, gật đầu. Tuy bọn họ bước vào giang hồ không lâu nhưng chỉ xét riêng sát khí凛冽 mà Tô Xương Ly bộc phát đã đủ khiến bọn họ cảm nhận được, cảnh giới của đối phương tuyệt đối không thấp hơn Kim Cương Phàm Cảnh, có thể là Kim Cương Phàm Cảnh đỉnh phong, thậm chí đã đạt tới Tụ Tại Địa Cảnh.

“Tạ Hồi, Tạ Linh, Mộ Lương Nguyệt, ba người các người lui ra đi. Hồng Tứ, Tử Y, tiếp theo tới phiên Tô gia chúng ta ra sân.” Tô Xương Ly nhìn Mộ Lương Nguyệt một cái: “Người cũng đừng xem đi, không có cơ hội giết người hoàn mỹ mà người tạo cho chúng ta, chúng ta giết người ra sao.”

Dùng ba đầu ba.

Tiêu Sát khẽ cau mày, chuyện này không đáng để bọn họ vui mừng. Bởi vì nếu Tô Xương Ly đã quyết định như vậy chứng tỏ hẳn có lòng tin tất thắng.

Khóe miệng Tô Xương Ly hơi nhếch lên, trầm giọng nói: “Giết.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 85: Cự Kiếm Đẳng Không

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lập tức ‘giết’ tới.

Tô Xương Ly nhắc thanh kiếm lớn nhảy lên, Tô Hồng Tứ và Tô Tử Y phía sau cũng tung người nhảy tới.

Lao nhanh như tia chớp, chỉ trong chớp mắt đã tới nơi.

“Thối lui!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, tung người nhảy lên phía trước, hai tay vung về phía trước, cũng nhảy lui lại.

Tô Xương Ly vung thanh kiếm lớn xuống làm dấy lên một cơn cuồng phong. Lôi Vô Kiệt đứng dậy cầm song kiếm chặn thanh kiếm lớn này lại.

“Kiếm tốt! Xin hỏi tên kiếm là?” Lôi Vô Kiệt lớn tiếng khen.

“Cự kiếm Đẳng Không.” Tô Xương Ly tăng thêm sức trên tay, đánh văng Lôi Vô Kiệt ra, thân hình rơi trên mặt đất, lại tung người nâng kiếm chém tới.

Lúc căng lúc lỏng, tung hoành khắp nơi. Kiếm trong tay Tô Xương Ly tuy lớn tới đáng sợ nhưng kiếm pháp lại lưu loát liền mạch như nước chảy mây trôi.

Còn sau lưng hắn là hai cô gái thân hình yếu đuối.

Một người áo đỏ, một người áo tím.

Một mũi thương bạc ngăn trước người bọn họ, Tư Không Thiên Lạc giành trước Lý Phàm Tùng, trường thương trong tay như giao long bay vút tới.

Mũi chân Tô Hồng Tức giẫm nhẹ lên thanh thương, nhoen miệng cười: “Ngân Nguyệt thương?”

“Khốc đoạn trường!” Tư Không Thiên Lạc vung thương hát văng Tô Hồng Tức ra ngoài, sau đó cánh tay rung lên, nện thẳng thanh thương vào đầu Tô Tử Y. Tô Tử Y vươn song kiếm lên muốn ngăn lại nhưng chỉ ngăn một chút lại nhúu mày, mũi chân điểm xuống, vệt vàng thối lui.

“Không đơn giản.” Giọng nói của Tô Tử y toát lên vẻ trịnh trọng hiếm thấy.

“Đây là thương pháp do Thương Tiên truyền lại ư?” Tô Hồng Tức cười nói, hai tay áo khép lại, chỉ thấy sáu đóa hoa đẹp đẽ yêu mị được cô ta nắm trong tay. Tô Hồng Tức nhẹ nhàng nhảy lên, ống tay áo như hóa thành gợn sóng. Cô vung ống tay áo, sáu đóa hoa hồng bay thẳng tới.

“Đẹp lắm!” Tiêu Sát khen.

Tư Không Thiên Lạc quay đầu lại trừng mắt với Tiêu Sát một cái, nâng thanh trường thương lên bồ ngang, lập tức đập sáu bông hoa rơi xuống đất. Thương hạ như sấm, hoa rơi tứ tán, Tư Không Thiên Lạc hung dữ nói: “Này thì đẹp này!”

Lý Phàm Tùng nhìn mà trợn tròn hai mắt, hai hốc mồm: “Hóa ra con gái Thương Tiên bá đạo như vậy, đúng là khiến ta mở mang tầm mắt!”

“Mở với mang cái gì, mau tới giúp Lôi Vô Kiệt. Cái tên cầm kiếm lớn kia khó đối phó, nơi này giao cho ta.” Tư Không Thiên Lạc cầm trường thương ngăn trước mặt Tô Hồng Tức và Tô Tử Y.

Lý Phàm Tùng do dự một chút: “Nhưng nơi này...”

Tô Tử Y mỉm cười yêu kiều: “Một mình ngươi ngăn được hai chúng ta sao?”

Tô Hồng Tức vung tay áo, lại mùi hai đóa hoa hồng yêu mị bay ra.

Tiên Sát chậm rãi bước lên trước một bước: “Ai bảo một mình, ngươi mù à? Rõ ràng ở đây còn có ta cơ mà?”

“Ngươi?” Tô Hồng Tức nhẹ nhàng vung ống tay áo.

Bên kia cũng đã hỗn loạn.

Trong phạm vi mấy chục trượng hầu như bị san thành bình địa, vài gốc cây lớn đã bị chém thành hai nửa ngã trên mặt đất.

Bởi vì thanh kiếm lớn bá đạo có tên Đẳng Không này.

Tô Xương Ly mỉm cười vác thanh kiếm lớn lên vai nhìn Lôi Vô Kiệt dựa vào thân cây thở hổn hển: “Sao nào?”

Lôi Vô Kiệt cũng mỉm cười, xé ống tay áo đã rách toang: “Không tệ.”

Tô Xương Ly lại nâng kiếm, nhưng đột nhiên cảm thấy một cơn gió mạnh đánh tới phía sau. Hắn vội vàng xoay người, lại thấy một thanh kiếm gỗ đào đánh úp lại.

Rồi đột nhiên hóa thành mười thanh, trăm thanh, ngàn thanh.

Hư hư ảo ảo, không thể miêu tả.

Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh vi phùng danh.

Một thanh kiếm gỗ đào đến từ núi Thanh Thành.

Nhưng cho dù người có trăm thanh ngàn thanh, thậm chí cả vạn thanh đi nữa, ta dùng một kiếm chặt đứt thì đã sao?

Tô Xương Ly vung thanh kiếm lớn lên, xoay một vòng, phá tan hết hư ảnh.

Lý Phàm Tùng cảm nhận được kiếm kinh với uy thế bất phàm, vội vàng thu hồi kiếm gỗ đào, tung người lướt qua Tô Xương Ly, hạ xuống bên cạnh Lôi Vô Kiệt.

“Kiếm của người rất tốt, có tên chưa?” Tô Xương Ly quay người lại, chống thanh kiếm lớn trên tay xuống đất.

Lý Phàm Tùng vẽ một đóa kiếm hoa: “Không có tên gì, tự mình gọt lấy. Trước có một thanh khác bị Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên bẻ gãy, thanh này chiều qua vừa gọt, chưa có tên. Lôi huynh, chúng ta rất có duyên với nhau, chẳng bằng người đặt tên đi.”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, gãi đầu: “Ta không đọc sách nhiều như Tiêu Sát, đáng lẽ phải để hắn đặt tên. Nhưng nếu người đã hỏi, ta đặt bừa một cái tên vậy, người thấy gọi ‘Túy Ca’ thì sao?”

“Có ý gì?” Lý Phàm Tùng hỏi.

“Túy tửu ca lâu, thiếu niên anh hùng. Lý huynh, nếu lần này thoát khỏi nguy hiểm, có cơ hội cùng liên thủ xông xáo giang hồ nhé.” Lôi Vô Kiệt vẻ mặt thành khẩn.

Lý Phàm Tùng đánh giá thanh kiếm gỗ đào trong tay: “Túy Ca? Lôi huynh này, nói thật nhé, ta hơi hối hận rồi đấy. Người đặt tên đúng là chẳng ra sao. Còn cái câu ‘túy tửu ca lâu, thiếu niên anh hùng’. Xì, có ai tự nhận mình là anh hùng hả.”

Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ: “Chẳng phải người bảo ta đặt à?”

Tô Xương Ly đột nhiên rút thanh kiếm lớn trên mặt đất ra, khoe miệng mỉm cười nhưng ánh mắt lạnh lẽo: “Thật hâm mộ các người.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng đều kinh ngạc.

“Trẻ tuổi vô tri, nghĩ chuyện hoang đường như ‘túy tửu ca lâu’.” Tô Xương Ly vung thanh kiếm lớn về phía bọn họ: “Nhưng lại rất hâm mộ các người, có thể chết trong tuổi vô tri nhất này.”

“Bảo chúng ta chết ư?” Lôi Vô Kiệt tay trái cầm Thính Vũ kiếm cắm trên mặt đất, tay phải nắm chặt lấy Sát Phố kiếm.

Lý Phàm Tùng thờ dãi: “Người vô tri rõ ràng là người.”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên vung Sát Phố kiếm trong tay lên, ánh đỏ lóe lên.

“Ta có một chiêu kiếm, mời các hạ thử kiếm, kiếm tên Liệt Hỏa Oanh Lôi.”

Lý Phàm Tùng khẽ nhấc tay, kiếm gỗ đào đâm về phía trước, tạo thành vài chục bóng kiếm hư hư ảo ảo.

“Ta có một chiêu kiếm, mời các hạ thử kiếm, kiếm tên Vô Lượng Thiên Cương.”

Nói tới chuyện đặt tên, thật ra cả hai người đều chẳng có thiên phú.

Tô Xương Ly cau mày, lại thấy một luồng sáng tím, một luồng sáng đỏ giao hòa giữa không trung, kiếm khí hùng hồn, cuốn theo cuồng phong khắp núi.

Song kiếm hợp bích này từng xuất hiện tại Đãng Thiên các Tuyết Nguyệt thành, ép cho Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y cảm danh kiếm hạng ba thiên hạ Thiết Mã Băng Hà sử dụng chiêu kiếm có thể vang danh thiên cổ. Chiêu kiếm này, Tô Xương Ly liệu có đỡ nổi không?

Trong nguyên tắc phiêu bạt giang hồ của Tiêu Sắt có châm ngôn bốn chữ -- đánh không lại, chạy.

Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng có châm ngôn sáu chữ còn lợi hại hơn -- đánh không lại, thì cùng đánh!

Khi đó tu vi bọn họ không tới nhất phẩm còn có thể liên thủ ép cho kiếm tiên thi triển chiêu kiếm kia. Giờ hai người đều đã bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, uy lực chiêu kiếm liên thủ này đâu chỉ như ngày trước?

Tô Xương Ly nhíu mày, đôi tay cầm kiếm lớn nâng lên cao, đột nhiên chém thẳng xuống, gầm lên như sấm: “Ta cũng có một chiêu kiếm, mời các hạ thử kiếm.”

“Kiếm tên, Bàn Cổ Khai Thiên!”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, xì một tiếng bật cười, Sát Phổ kiếm trong tay run run khiến kiếm thế đột nhiên tiết ra. Lý Phàm Tùng sau lưng toát mồ hôi lạnh, vội vàng la lên: “Người làm gì thế?”

Lôi Vô Kiệt vội vàng ổn định lại tâm thần, ánh đở lại hiện lên trên Sát Phổ kiếm, hắn cố gắng nhịn cười nói:

“Nhưng tên chiêu kiếm này của hắc khó nghe quá mà?”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 86: Tử Y Hoa Sát

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lý Phàm Tùng nghe Lôi Vô Kiệt nói vậy thiếu chút nữa không nhin nổi bật cười, nhưng nụ cười của hắn nhanh chóng tắt ngúm.

Bởi vì ánh sáng tím và ánh sáng đỏ kia bị cưỡng ép chặt đứt!

Kiểm khí quét ngang, Tô Xương Ly dùng một chiêu kiếm chặt đứt kiếm khí rồi lao thẳng tới trước mặt bọn họ, ngẩng đầu, ánh mắt mang theo chút sát ý: “Hiện giờ, còn thấy buồn cười không?”

Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng cười khổ một tiếng, vội vàng lui lại phía sau. Tô Xương Ly mỉm cười, lại xuất kiếm bổ tới.

“Du Long quyết!” Ngón trỏ và ngón áp út tay phải của Lý Phàm Tùng khép lại, giờ một ngón tay, chỉ thấy một luồng sáng tím bắn ra từ ngón tay, thanh Túy Ca kiếm bay thẳng về phía Tô Xương Ly.

“Ngự kiếm thuật của Đạo gia?” Tô Xương Ly nhướn mày, thân hình ngửa ra sau, thanh kiếm gỗ đào lướt sát qua trước ngực của hắn. Hắn đứng dậy, giờ tay trái bắt lấy Túy Ca kiếm.

“Lên!” Song chỉ của Lý Phàm Tùng ngoác lại, chỉ thấy Túy Ca kiếm rung động muốn thoát khỏi tay Tô Xương Ly.

“Lại lên nào!” Lý Phàm Tùng gầm lên một tiếng, trán nổi gân xanh, thân Túy Ca kiếm ngân vang không ngừng, Tô Xương Ly cũng cau mày, nắm chặt lấy Túy Ca kiếm không chịu buông tay.

“Lên lần ba!” Lý Phàm Tùng đột nhiên giơ song chỉ lên, thanh Túy Ca kiếm rút cuộc cũng thoát khỏi tay Tô Xương Ly, bay thẳng lên trời. Tô Xương Ly gạt đầu quát lớn: “Được!”

“Xuống!” Song chỉ Lý Phàm Tùng đột nhiên vung xuống, chỉ thấy thanh kiếm gỗ đào kia đột nhiên hóa thành hàng trăm hư ảnh đâm thẳng xuống đầu Tô Xương Ly. Tô Xương Ly vung thanh kiếm lớn đột nhiên bổ thẳng lên trời, quét sạch toàn bộ hư ảnh kiếm khí đó.

“Về!” Lý Phàm Tùng cầm Túy Ca kiếm đã bay về tay, thở phào nhẹ nhõm.

Lôi Vô Kiệt khen: “Hóa ra Lý huynh biết Ngự Kiếm thuật, còn giấu thủ đoạn cơ đấy.”

Lý Phàm Tùng cười khở một tiếng: “Dùng cả công phu ẩn giấu rồi, nhưng vẫn không đánh nổi.”

“Không đánh nổi cũng phải đánh, Thính Vũ!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên gọi lớn, Thính Vũ kiếm theo tiếng gọi bay tới. Hắn giơ chân đá Thính Vũ kiếm về phía Tô Xương Ly, tiếp đó tung người cầm Sát Phố kiếm nhảy tới trước mặt Tô Xương Ly.

“Được, song thủ kiếm thuật của Tuyết Nguyệt thành!” Tô Xương Ly mỉm cười, xuất chiêu chém xuống!

Bên này sát khí bùng bùng, phạm vi mười trượng xung quanh ba người đã bị san thành bình địa.

Bên kia lại là cảnh cánh hoa tứ tán, áo đỏ áo tím bay lượn, hết sức mỹ lệ.

Trận chiến giữa ba cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Tay áo Tô Hồng Tứ phóng ra mười hai đóa phi hoa nhưng lại bị một thương của Tư Không Thiên Lạc quét sạch, thế nhưng cô nàng chẳng hề bực tức, chỉ nhẹ nhàng ngẩng đầu cười nói: “Hoa sát.”

Những cánh hoa rơi xuống đất đột nhiên bay lên, tay Tô Hồng Tứ nhẹ nhàng khép lại, những cánh hoa kia lại bay về phía Tư Không Thiên Lạc.

“Thử bao lần nữa cũng vậy thôi!” Tư Không Thiên Lạc lại phát tay bỏ một thương ra, thế nhưng lần này có một đóa hoa đỏ lướt sát thân thương, nhanh chóng tấn công tới.

Không phải nhắm vào Tư Không Thiên Lạc mà là Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt kinh ngạc, định nghiêng người né tránh nhưng lại thấy một người áo tím ngăn phía sau.

Tám áo màu tím Tô Tử Y bay pháp phối, nụ cười nhẹ đầy quyền rũ: “Chàng thiếu niên này, định chạy đâu?”

Tư Không Thiên Lạc đột nhiên xoay người ném trường thương trong tay ra, trường thương xé gió bay tới tạo thành tiếng rít vù vù. Mũi thương ghim thẳng lên cánh hoa kia, bay thẳng tới lướt sát qua bên tóc mai của Tiêu Sắt, ép Tô Tử Y liên tục lùi lại phía sau.

“Không còn Ngân Nguyệt thương nữa, giờ thì sao đây?” Tô Hồng Tứ lắc mình nhảy tới bên cạnh Tư Không Thiên Lạc, tay vân vê một cánh hoa, mỉm cười khanh khách.

Tư Không Thiên Lạc quay đầu lại cũng mỉm cười, đột nhiên giơ tay xuất quyền.

Cô là con gái của Thương Tiên tại Tuyết Nguyệt thành, tuy thương pháp được chân truyền của Thương Tiên nhưng không có nghĩa là cô chỉ biết mỗi thương pháp. Cô đánh ra một quyền, quyền này uyển chuyển nhẹ nhàng mềm mại như lá rụng, như mặt trời lên buổi sớm, như ánh trăng lẻ loi giữa màn đêm, hơn nữa còn rất hiểm.

Tửu Tiên Bách Lý Đông Quân sáng chế khi còn trẻ, Vong Ưu quyền.

Chỉ một quyền thôi đã khiến Tô Hồng Tứ kinh hãi lui liền ba bước.

Nhưng cũng chỉ có một quyền này mà thôi. Tư Không Thiên Lạc biết một quyền này đánh ra sẽ rất bất ngờ nên mới mạo hiểm, nếu luận trình độ chân chính, quyền pháp của cô còn xa mới bằng thương pháp. Chỉ quyền đầu tiên mới có cơ hội, quyền thứ hai đối phương sẽ nhận ra nội tình, không còn sức tái chiến. Cô cần lấy lại trường thương, nhưng Ngân Nguyệt thương đang bay thẳng về phía Tô Tử Y.

Tô Tử Y bị Ngân Nguyệt thương ép cho không thể không lui lại, nhưng cô ta lại đang cười, còn Ngân Nguyệt thương đã không còn chủ nhân, uy thế có mạnh nữa cũng sẽ tan đi. Đến lúc đó Ngân Nguyệt thương sẽ là của cô ta. Đúng như cô ta mong muốn, một đòn xé tan không trung của Ngân Nguyệt thương rốt cuộc cũng yếu bớt, Tô Tử Y xoay người định nắm lấy cán Ngân Nguyệt thương.

Nhưng có một bàn tay nắm lấy Ngân Nguyệt thương trước.

Trắng trẻo như ngọc, tay của một công tử. Tô Tử Y ngừng đầu, thấy Tiêu Sát mỉm cười với mình, sau đó trường thương rung lên.

Nguy hiểm! Tô Tử Y cảm nhận được một luồng uy thế tập kích trong chớp mắt, đó là cảm giác sợ hãi và sát ý băng lãnh mà cả Tư Không Thiên Lạc cũng không khiến cô ta cảm thấy như vậy! Lạnh lẽo tới thấu xương!

Sau đó Tiêu Sát chỉ cảm trường thương rồi đột nhiên vung một cái, quăng thương về.

Tư Không Thiên Lạc nhận lấy Ngân Nguyệt thương, xoay người một cái, đánh bay Tô Hồng Tứ đang lao tới tấn công. Tô Hồng Tứ xoay người giữa không trung, hạ xuống đất. Tô Tử Y cũng cầm song kiếm trong tay lao về phía Tư Không Thiên Lạc.

“Sao cứ đánh bay một người thì người khác lại tới, có chịu thôi không đây!” Tư Không Thiên Lạc mắng, xuất thương đâm về phía Tô Tử Y. Nhưng thân pháp của Tô Tử Y uyển chuyển yêu kiều, thân thể như dán sát vào Tư Không Thiên Lạc. Trường thương của Tư Không Thiên Lạc không thi triển được, lập tức bị Tô Tử Y ép tới mức rối loạn.

“Tiêu Sát, chẳng phải người bảo chúng ta hai đánh hai à? Người làm gì vậy?” Tư Không Thiên Lạc tức giận mắng.

Không ngờ Tiêu Sát lại chẳng cãi, chỉ cau mày như đang do dự gì đó.

Tô Tử Y âm thầm căng thẳng, cô là sát thủ đứng đầu của Âm Hà, từ nhỏ đã được gia tộc bồi dưỡng, thân thể nhạy bén vượt xa người giang hồ bình thường. Cảm giác lạnh lẽo thấu xương vừa rồi tuyệt

đổi không phải ảo giác. Nhưng rốt cuộc sát ý này tới từ người Tiêu Sắt hay xung quanh có cao thủ khác mai phục? Tô Tử Y cố gắng đè nỗi sợ trong lòng xuống, song kiếm trên tay thi triển chiêu số độc ác cay nghiệt nhất muốn dồn Tư Không Thiên Lạc vào chỗ chết. Thế nhưng đột nhiên cô ta lại thấy người của mình trầm xuống.

Như có lực lượng gì đang đè lên người mình.

Tô Tử Y kinh hãi, thân hình cứng đờ, vội vàng lui lại phía sau. Cô ngẩng đầu lên nhìn Tô Hồng Tứ nhưng lại thấy vẻ hoang mang trong mắt đối phương.

Bên kia Tô Xương Ly cũng buông kiếm, trước mặt hẳn là Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng đang cầm kiếm thờ hốt hển. Hẳn không thừa thắng xông tới mà cầm kiếm đi tới bên cạnh Tô Tử Y và Tô Hồng Tứ.

“Sao lại như vậy?” Tô Hồng Tứ hỏi.

Tô Xương Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, chỉ thấy trên đó có một vầng trăng rất tròn rất sáng rất đẹp, nhưng lại rất không chân thực.

Tô Tử Y nhìn lên theo ánh mắt Tô Xương Ly, kinh ngạc một hồi rồi lẩm bẩm: “Trong như tờ giấy ấy.”

Tô Xương Ly buông kiếm, nhẹ giọng thốt lên hai chữ.

“Cô Hư.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 87: Đạo Pháp Huyền Môn

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Mộ Lương Nguyệt vẫn quan chiến cũng bước lên trước, ngẩng đầu ngắm ánh trăng trên bầu trời, gật đầu nói: “Là trận Cô Hư.”

Tô Xương Ly nhíu mày: “Người cũng là cao thủ bí thuật, bọn họ bố trí một trận Cô Hư lớn như vậy mà người hoàn toàn không phát hiện hay sao?”

Mộ Lương Nguyệt lắc đầu: “Đây không phải bí thuật, đây là đạo pháp huyền môn.”

“Bí thuật và đạo pháp, cùng là trận Cô Hư, chẳng lẽ lại khác nhau nhiều lắm à?” Tô Xương Ly hỏi.

“Trận Cô Hư vốn xuất phát từ đạo pháp, đạo pháp vận chuyển theo thiên đạo, nhưng tu thiên đạo lại cần thiên vận. Người thường không có thiên vận có luyện cả đời cũng chỉ phí công. Còn bí thuật lại là quỷ đạo là hành động trộm cắp thiên đạo.” Mộ Lương Nguyệt giải thích.

Tô Xương Ly chống kiếm trầm tư, không nói gì tiếp, cảm giác áp lực trên người càng ngày càng lớn, hầu như không nhắc nổi kiếm lên.

Bên kia ánh mắt Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đầy khó hiểu, không biết vì sao đám người Tô Xương Ly đã chiếm thượng phong lại đột nhiên thu tay. Tiêu Sát ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, thì thầm như đang suy nghĩ: “Cô Hư?”

“Cô Hư? Cô nàng áo trắng kia lại thi pháp à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Lý Phàm Tùng cười nói: “Thành công rồi! Thành công rồi!”

Tô Xương Ly đột nhiên quát lớn, nhắc thanh kiếm lớn nhảy thẳng lên, đập mạnh thanh kiếm vào không trung. Mọi người xung quanh cảm thấy ngọn núi như lung lay một chút.

“Phá trận!” Tô Xương Ly quát.

Mộ Lương Nguyệt nhảy lên, áo trắng phát phơ, miệng lẩm bẩm chú ngữ, vô số bướm bướm bay ra từ áo cô.

“Đi thôi!” Lôi Vô Kiệt bỗng cảm thấy có một bàn tay kéo mình, hấn kinh hãi quay đầu nhưng lại phát hiện mình được một người khác kéo ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt đã đột ngột từ một không gian đầy rẫy kiếm khí tới một sơn cốc hết sức tĩnh lặng. Lôi Vô Kiệt kinh ngạc phát hiện xung quanh không một bóng người, người vừa kéo mình ra xoay người một cái biến mất không thấy đâu.

Hôm nay gặp quỷ thật rồi. Trong lúc Lôi Vô Kiệt còn đang gỡ đầu chưa hiểu nguyên nhân, Tiêu Sát đã bị đẩy ra không biết từ nơi nào.

“Sao thế này?” Lôi Vô Kiệt vội vàng hỏi.

“Là tiểu đạo sĩ núi Thanh Thành.” Tiêu Sát đáp.

Trong trận Cô Hư, Lý Phàm Tùng khen: “Tiểu Phi Hiên, người cũng khá lắm. Không uổng công ta kéo dài thời gian bao lâu giúp người.”

“Ai cần người khen” Phi Hiên trừng mắt với hắn một cái, vung tay lên, đẩy Tư Không Thiên Lạc ra ngoài.

Tô Xương Ly rút thanh kiếm cắm trên mặt đất lên cười nói: “Núi Thanh Thành lại có thiếu niên anh hùng rồi, một đạo đồng thôi mà có thể thi triển trận Cô Hư lớn đến mức này ư?”

Phi Hiên hạ giọng nói: “Tiểu sư thúc mau đi đi, tên này không đơn giản. Trận Cô Hư của ta không vây được hắn lâu đâu.”

“Đi?” Tô Xương Ly đột nhiên nhắc kiếm, rảo bước nhanh hơn: “Để mạng lại đây.”

“Dừng!” Phi Hiên đột nhiên giơ tay quát khế.

Thân thể Tô Xương Ly cứng đờ, sửng sốt một hồi rồi mới hiểu ra: “Đây là lực lượng đã áp chế chúng ta lúc vừa rồi? Võ công gì vậy?”

“Đạo pháp - Đại Long Tượng Lực.” Mộ Lương Nguyệt sau lưng hắn nhú mày.

“Lợi hại lắm à?” Lòng mày Tô Xương Ly nhướn lên.

“Tuyệt học trấn sơn của núi Thanh Thành.” Mộ Lương Nguyệt gật đầu: “Chỉ những người đứng trong hàng ngũ thiên sư mới có tư cách học tập.”

“Được, chuyến này đi không uổng công.” Tô Xương Ly xách kiếm chậm rãi đi tới, bước đi đầu tiên rất thong thả nhưng tiếp đó càng lúc

càng nhanh, cuối cùng đã chạy hết tốc lực.

Hắn còn là người không vậy? Phi Hiên thảm hô một tiếng, mồ hôi đã chảy ròng ròng trên trán, nhưng Tô Xương Ly vẫn gánh Đại Long Tượng Lực chạy thẳng tới. Tay trái Phi Hiên kéo Lý Phàm Tùng đẩy hẳn ra ngoài, tiếp đó cắn đứt ngón tay, vẽ bùa chú giữa không trung, chỉ nghe khi bùa chú vẽ xong có tiếng sư tử gầm vang lên.

Tô Xương Ly đã rút kiếm giết tới trước mặt Phi Hiên.

Ảo ảnh sư tử lao tới, Tô Xương Ly giơ kiếm chém vỡ, Phi Hiên nhân cơ hội này ngửa mặt lên, trốn khỏi trận.

Mọi người ngoài trận thấy Phi Hiên trốn thoát mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Lý Phàm Tùng tiến tới đỡ Phi Hiên mới phát hiện trên cánh tay hắn đã máu me đầm đìa.

“Người bị thương!” Lý Phàm Tùng vội la lên.

“Chạy mau!” Phi Hiên vươn tay phải lau nhẹ chỗ miệng vết thương, miệng vết thương lập tức ngừng chảy máu. “Đại Long Tượng Lực của ta không chịu nổi bao lâu, bọn họ sẽ mau chóng phá trận thôi! Chạy!”

Lúc này Tiêu Sát huyết sáo một cái, hai con ngựa Dạ Bắc vừa rồi chạy sang một bên giờ lập tức trở về, hẳn nhanh chóng xoay người lên ngựa, giơ tay phải ra cho Tư Không Thiên Lạc.

Tư Không Thiên Lạc ngậy ra như phỗng.

“Mau lên đây!” Tiêu Sát nói.

Tư Không Thiên Lạc hơi đỏ mặt, giơ tay ra, được Tiêu Sát kéo lên.

Bên kia Lôi Vô Kiệt cũng sải bước lên ngựa, Lý Phàm Tùng cũng cõng Phi Hiên nhảy theo. Nhóm năm người lập tức chạy thẳng xuống núi.

“Về núi Thanh Thành tránh một thời gian nhé?” Lý Phàm Tùng hỏi.

Tiêu Sát lắc đầu: “Về núi Thanh Thành chỉ tránh được nhất thời, tuy không biết rốt cuộc vì nguyên nhân gì nhưng bọn họ đã quyết tâm muốn giết chúng ta. Âm Hà trước nay luôn không chết không thôi, tránh cũng chẳng tránh được. Chúng ta đi thẳng tới Lôi gia bảo đi, người thuộc Đạo gia tiên môn không nên vọng động sát niệm, đến Lôi gia bảo sẽ khác.”

“Được.” Lý Phàm Tùng gật đầu.

Lúc này trên trán Phi Hiên đột nhiên lấp lóe ánh sáng đỏ, hạ giọng nói một câu: “Trận bị phá rồi.” Tiếp đó hôn mê bất tỉnh.

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt quay đầu lại hỏi.

“Phi Hiên còn quá nhỏ tuổi, tu vi không đủ. Trận Cô Hư vừa rồi tiêu hao quá nhiều tâm thần của hắn, giờ ta cần tới tìm sư phụ.” Lý Phàm Tùng đáp.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Lần này may nhờ có Lý huynh tương trợ, các người về núi Thanh Thành đi. Con đường sau này, tự chúng ta đi được!”

Lý Phàm Tùng bế Phi Hiên tung người nhảy khỏi ngựa: “Đi đường cẩn thận, đừng có chết, sau này có cơ hội sẽ...”

“Túy tửu ca lâu, thiếu niên anh hùng!” Lôi Vô Kiệt cao giọng nói.

“Túy Ca!” Lý Phàm Tùng quát khế một tiếng, chỉ thấy kiếm gỗ đào bay ra từ trong vỏ, hấn giơ chân đạp lên kiếm gỗ đào, bay về phía núi Thanh Thành.

Trên núi, trận Cô Hư đã bị phá.

Tô Xương Ly đứng trên đỉnh núi nhìn hai con ngựa phóng nhanh dưới chân núi, nhíu mày như đang tự hỏi gì đó. Nếu công lực của hấn trong lúc toàn thịnh có thể nhảy từ trên núi xuống, xuất một kiếm chặt đứt đường núi trước mặt bọn họ. Nhưng trận Cô Hư vừa rồi tiêu hao quá nhiều tâm thần, hấn cảm thấy hơi mệt, thậm chí ngáp một cái.

Mộ Lương Nguyệt mặc áo trắng đi tới bên cạnh hấn hỏi: “Không đuổi à? Chẳng lẽ thả chúng đi như vậy ư?”

Tô Xương Ly lắc đầu: “Không đuổi. Để bọn chúng đi đi, nhưng bọn chúng sẽ mau chóng hồi hận thôi.”

“Hồi hận?”

Tô Xương Ly gật đầu: “Hồi hận. Hồi hận vì sao lúc trước không chết trong tay ta, một kiếm bêu đầu, vốn là cái chết thống khoái tới mức nào. Bọn chúng không biết chạy thoát khỏi tay ta nhưng người đang đợi chúng phía trước đáng sợ tới mức nào.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 88: Thập Bát Đao Trận

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thành Nam An

Mưa dầm kéo dài.

Nhưng vùng đất dưới cửa thành lại cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng giọt mưa rơi trên dù giấy trúc vang vọng không ngừng.

Tách, tách tách.

Lý Hàn Y nhìn người áo đen sắc mặt lạnh lùng như nước, nói: “Người đã thu hồi thân phận của mình một lần nữa, không còn là Khôi?”

Tô Mộ Vũ gật đầu, dù giấy hơi nghiêng chặn trước mặt hắn, khiến Lý Hàn Y không thấy được thần sắc của hắn. Tô Mộ Vũ chậm rãi đi về phía Lý Hàn Y, mỗi bước đi đều khiến bọt nước bắt tung tóe, nhưng tiếng bước chân của hắn lại rất nhỏ, gần như không tạo ra âm thanh. Chỉ có tiếng nước mưa gõ trên mặt dù hết sức rõ ràng.

“Cho nên hiện giờ người là gia chủ của Tô gia?” Lý Hàn Y lại hỏi.

Tô Mộ Vũ dừng chân cách Lý Hàn Y năm bước, gật đầu.

“Người ngăn ta ở đây là định giết ta?” Lý Hàn Y lạnh lùng nói.

Tô Mộ Vũ dưới dù không đáp, cũng không tỏ ý kiến gì.

“Dẫu sao cũng không phải tới ôn chuyện.” Lý Hàn Y cười.

Tô Mộ Vũ nâng dù giấy cũng mỉm cười: “Trên thế gian này chắc không ai thật sự giết chết Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên được, ta tới đây chỉ để ngăn cản người.”

“Ngăn cản ta?” Lý Hàn Y nhíu mày.

“Đường tới Lôi môn ta đã cản. Mời Kiếm Tiên về Tuyết Nguyệt thành.” Tô Mộ Vũ nói rất cung kính nhưng ý tứ lại có phần cuồng ngạo.

“Mời ta về?” Lý Hàn Y cười lạnh một tiếng. “Dựa vào người ư?”

Tô Mộ Vũ xoay nhẹ cây dù trúc, từng giọt nước mưa chậm rãi xoay tròn xung quanh chiếc dù. “Dựa vào đao của ta. Ta có mười bảy thanh đao, một thanh kiếm. Hôm nay cho dù gãy ở đây cũng phải ngăn người lại.”

Lý Hàn Y không nói gì, tay trái nhẹ nhàng nâng kiếm.

Ánh mắt Tô Mộ Vũ nhìn sang thanh trường kiếm này: “Hạng ba trong thập đại danh kiếm, Thiết Mã Băng Hà. Nghe nói kiếm thế bá đạo như kỵ binh đạp tan đồng bằng, nhưng cũng ác độc dị thường, khi rút kiếm ra khỏi vỏ có thể chặt đứt tuyết rơi trên bầu trời.”

“Tô Mộ Vũ, thật ra lúc đó gặp người ta đã rất muốn tỷ thí với người một trận. Đáng tiếc lúc đó là minh hữu, giờ coi như bù đắp

một tiếc nuôi năm xưa.” Lý Hàn Y nắm chặt thanh kiếm trong tay, hàn khí đột nhiên bùng lên trên thân kiếm.

Tô Mộ Vũ mỉm cười, tay vẫn xoay nhẹ cây dù, chỉ có tốc độ xoay càng lúc càng nhanh: “Tiếc nuôi như vậy cũng đọng trong lòng ta đã nhiều năm.”

Lý Hàn Y không nói thêm, lệ khí tỏa ra trên người tỏa ra làm căng phòng trường bào rộng thùng thình, ống tay áo không ngừng lay động.

Tô Mộ Vũ đột nhiên ngừng xoay dù, những giọt nước mưa xoay tròn xung quanh dù trúc lập tức đổ xuống. Ngay trong khoảnh khắc đó, cây dù trúc kia đột nhiên nổ ‘ầm’ một tiếng, như đóa hoa nở rộ chỉ trong chớp mắt, tất cả nan dù vỡ tan, để lộ ra lưới đao sắc bén bên trong. Mươi bảy nan dù nổ tung, mười bảy lưới đao mỏng bắn ra, găm trên tường thành. Tô Mộ Vũ cầm thanh kiếm sắc bén trong cán dù, nhảy thẳng tới, đâm về phía Lý Hàn Y.

“Kiếm của ta tên là Tế Vũ (mưa phùn). Thiết Mã Băng Hà của ngươi có thể chặt đứt bông tuyết, nhưng mưa thì sao? Mưa không thể bị chặt đứt.” Nhát đâm của Tô Mộ Vũ bị Lý Hàn Y né tránh, hấn chọt nghiêng người sang phải, né tránh đòn phản kích của Lý Hàn Y.

“Lên!” Lý Hàn Y đột nhiên quát lớn một tiếng, Thiết Mã Băng Hà trong tay phải vẽ thành một đóa hoa kiếm, không ngờ sau đó lại chém thẳng xuống.

Tô Mộ Vũ kinh ngạc, vội vàng lùi lại phía sau: “Năm đó ngươi ra tay kéo hoa sơn trà khắp núi, ta tưởng rằng kiếm pháp nào của

người cũng ưu nhã sâu xa như vậy, không ngờ hôm nay ra tay lại sắc bén như vậy, còn là cách dùng đao nặng nữa!”

“Đánh với một sát thủ, cần gì phải nói chuyện ưu nhã sâu xa cơ chứ?” Lý Hàn Y rút kiếm đuổi theo, lại vung kiếm chén tới.

Tô Mộ Vũ cong người xuống, tiết tấu của hắn đã bị Lý Hàn Y áp chế tới tận cùng, trường kiếm trong tay không thể thi triển được, chỉ có thể né tránh liên tục. Mưa đột nhiên nặng hạt, nước mưa gõ lên mặt đất phủ đá xanh tạo thành tiếng vang tí tách, nhưng giờ phút này Tô Mộ Vũ chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của bản thân.

Tay phải Lý Hàn Y vung mạnh Thiết Mã Băng Hà, khí thế như sấm sét, hoàn toàn không giống dáng vẻ Kiếm Tiên lúc bình thường mà như mãnh thú trên chiến trường, nhe nanh giương vuốt. Cô cười lạnh một tiếng: “Chẳng phải bảo ta trở về Tuyết Nguyệt thành à? Vậy thì lấy thành ý của người ra đây.”

Tô Mộ Vũ xoay tròn thanh kiếm trong tay, thanh kiếm được hắn gọi là ‘Tế Vũ’ đột nhiên trở nên vô cùng mềm mại, cuốn lấy Thiết Mã Băng Hà của Lý Hàn Y. Lý Hàn Y cảm thấy lực lượng trên thân kiếm đột nhiên biến mất, trong lòng kinh hãi, vội vàng vung quyền. Lúc này Tô Mộ Vũ cũng rút kiếm về, đạp chân lui lại phía sau.

Lý Hàn Y đứng đó, cầm kiếm trong tay, đột nhiên nhắm hai mắt lại. Hai tay áo vốn bay phàn phật đột nhiên yên tĩnh lại, phảng phất như khí thế lôi đình trên người tiêu tan chỉ trong chớp mắt. Tô Mộ Vũ biết, Lý Hàn Y đang tích lũy khí thế, tiếp đó cô sẽ càng thêm đáng sợ.

“Nếu đã vậy, để ta cho kiếm tiên thấy nhiều thành ý hơn nhé!” Tay trái của Tô Mộ Vũ đột nhiên cử động, mười bảy lưỡi đao mỏng đang

cắm trên tường thành cũng chuyển động theo. Lý Hàn Y mở mắt, phát hiện rất nhiều sợi tơ gần như trong suốt nối liền tay trái của Tô Mộ Vũ với mười bảy lưỡi đao mỏng kia.

“Đao Ti.” Lý Hàn Y nhẹ giọng nói.

Đao Ti của Âm Hà, binh khí duy nhất trên đời chỉ có lưỡi đao, không có thân đao.

Tô Mộ Vũ quát lớn một tiếng, tay trái kéo mạnh một cái, mười bảy lưỡi đao mỏng bay vụt từ trên tường xuống, đánh úp tới sau lưng Lý Hàn Y. Lý Hàn Y xoay tròn thanh kiếm của mình, mười bảy lưỡi đao mỏng kia bị Thiết Mã Băng Hà đánh trúng đột nhiên tản ra. Lý Hàn Y cũng dừng người lại.

Mười bảy lưỡi đao mỏng bắt đầu múa trong nước mưa, bay lượn không chút quy tắc, như được thần nhân khống chế, tung hoành khắp nơi. Nhưng thực tế kẻ khống chế chúng chỉ là tay trái không ngừng cử động của Tô Mộ Vũ.

Nhưng lúc này Lý Hàn Y lại ngừng hành động, những phi kiếm xoay tròn quanh cô cũng không tấn công nữa. Sau đó có một lưỡi đao mỏng đâm về phía cô, Lý Hàn Y cũng bắt đầu hành động. Cô đột nhiên múa lên. Tay áo bay tứ tán, áo đen múa lượn, Lý Hàn Y vung kiếm, bắt đầu một điệu kiếm vũ tuyệt thế. Mười bảy lưỡi đao mỏng bắt đầu bay múa xung quanh cô, cô vung kiếm, múa tay áo, cúi người, tiếng kim loại vang lên lạnh lạnh như tiếng đàn. Thần thái Lý Hàn Y đổi thành phấn chấn, một kiếm một điệu nhảy chẳng khác nào thần nhân. Mười bảy lưỡi đao mỏng không ngừng tiếp cận nhưng không tìm được chút sơ hở nào, còn Lý Hàn Y đứng giữa khu rừng kim loại đó, vung kiếm múa một điệu kiếm vũ tuyệt thế.

Tô Mộ Vũ kéo mạnh tay trái rồi lại đột nhiên buông lỏng tay. Những lưỡi đao mỏng đang múa lượn giữa không trung như mất đi nơi chống đỡ, cũng vung xuống như Tô Mộ Vũ. Nam nhân kia vung thanh kiếm trong tay nhảy về phía Lý Hàn Y. Lý Hàn Y dừng lại, cầm mạnh Thiết Mã Băng Hà xuống đất, kiếm thế lập tức phun trào. Mười bảy lưỡi đao mỏng đang chém xuống lập tức bắn văng ra. Ngay khoảnh khắc này chiêu kiếm của Tô Mộ Vũ xuyên qua làn mưa, đâm thẳng tới yết hầu của Lý Hàn Y.

“Tế Nhận Trường Hồng, đến lúc tắt sát lại vung tới, Uyển Nhược Mộ Vũ. Tên hay lắm.” Lý Hàn Y gật đầu.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 89: Mộ Vũ Hàn Dạ

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tế Vũ kiếm của Tô Mộ Vũ ngừng trước yết hầu của Lý Hàn Y.

Thiết Mã Băng Hà của Lý Hàn Y cũng đã đặt trước ngực Tô Mộ Vũ.

“Nếu chỉ xét riêng kiếm thuật, kiếm của người không yếu hơn bất cứ vị Kiếm Tiên nào.” Lý Hàn Y nhìn Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ lắc đầu: “Kiếm của ta khác với kiếm của các người. Kiếm của các người là kiếm, còn kiếm của ta lại là hung khí.”

“Cho nên hôm nay nếu ta không giết người, người sẽ không tránh đường?” Lý Hàn Y nhíu mày.

Tô Mộ Vũ gật đầu: “Chuyện Âm Hà phải làm, trước nay luôn không chết không thôi.”

“Được.” Lý Hàn Y gật đầu, đột nhiên đạp bước lướt về sau, bàn chân giậm mạnh lên đất, một loạt bọt nước bay lên, tay phải của cô nâng kiếm quát khê một tiếng: “Lên!”

Chỉ thấy những bọt nước kia đột nhiên đóng băng.

Lý Hàn Y vung tay áo, những lưỡi đao băng đó lập tức bay về phía Tô Mộ Vũ.

“Người có mười bảy thanh đao, một thanh kiếm. Nhưng đối với ta, thiên địa vạn vật đều có thể làm kiếm.” Lý Hàn Y ngạo nghễ nói.

Tô Mộ Vũ đột nhiên vung tay trái, mười bảy lưỡi đao mỏng rơi trên mặt đất lại bay lên, đột nhiên xoay tròn, trở thành một tấm chắn ngăn trước mặt Tô Mộ Vũ, đập tan những lưỡi đao băng đó.

“Dưỡng Kiếm thuật tổ truyền của Vô Song thành, dùng máu tươi nuôi kiếm, ngày này qua ngày khác, cuối cùng đạt tới mức tâm kiếm tương thông mới thành Phi Kiếm thuật. Đạo gia cũng có đạo pháp Ngự Kiếm thuật, truyền bùa chú vào kiếm gỗ đào, vận dụng đạo pháp vô thượng cũng có thể ngự kiếm bay lượn. Nhưng bất luận Dưỡng Kiếm thuật của Vô Song thành hay Ngự kiếm thuật của Đạo gia đều chú trọng tâm kiếm hợp nhất. Thế nhưng Mộ Vũ, hẳn lại khác.” Trên tầng cao của một quán rượu cách đó không xa, một ông lão mặc trường bào quan sát trận quyết đấu này, nói với công tử áo tím đối diện.

Công tử nhà giàu mặc áo tím kia hỏi theo lời hắn: “Ngự Kiếm thuật của gia chủ Tô gia có gì khác?”

Ông lão mặc trường bào chậm rãi nhấp một ngụm trà rồi nói rất từ tốn: “Ngự Kiếm thuật của Mộ Vũ thoát thai từ thuật con rối tổ truyền của Âm Hà, chỉ cần đầu ngón tay đủ linh hoạt, người của Âm Hà Tô gia có thể dùng đầu ngón tay điều khiển Đao Ti khổng chế mọi hành động của một người. Trăm năm trước ở Tô gia có một vị tiên bối dùng Đao Ti điều khiển lưỡi đao mỏng, trong thời điểm đỉnh cao nhất hẳn cũng điều khiển mười bảy lưỡi phi nhận, thêm vào thanh kiếm trên tay vừa vận mười tám. Cho nên vị tiên bối kia cũng

đổi tên thành Tô Thập Bát. Chỉ có điều sau khi hấn chết, không ai trong Tô gia tái hiện được Thập Bát Dao trận của hấn, mãi tới khi Tô Mộ Vũ xuất hiện. Điểm khác biệt lớn nhất giữa Ngự Kiếm thuật của Mộ Vũ với Vô Song thành và Đạo môn là kiếm của hấn vẫn là kiếm, người vẫn là người, tinh túy của Thập Bát Dao trận vẫn phải dựa vào trình độ kỹ năng. Đó chính là Tô Mộ Vũ, cho nên tuy hấn có thể chặn đường Lý Hàn Y nhưng vĩnh viễn không thể trở thành cũng không muốn trở thành Kiếm Tiên.”

“Một sát thủ dựa vào tài nghệ kiếm thuật thuần túy như vậy lại ngăn được Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên?” Công tử áo tím hỏi.

Ông lão mặc trường bào mỉm cười, đặt chén trà xuống: “Công tử, ta nghe được vẻ khinh thường trong lời nói của ngươi. Ngươi đang thấy bất an à?”

Công tử áo tím nhíu mày: “Ta chỉ không muốn Lý Hàn Y trốn thoát.”

“Mộ Vũ đã ngăn trước mặt Lý Hàn Y, ta thủ bên mạn này, một mạn khác hình như có ba người trong số mấy lão già của tòa thành kia tới. Lý Hàn Y chỉ có một lựa chọn, đó là quay đầu trở về.” Ông lão mặc trường bào gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Không thể giết chết hấn à? Một Tô Mộ Vũ đã ngăn được hấn, thêm cả ngươi nữa, Lý Hàn Y chắc chắn phải chết.” Ánh mắt công tử áo tím lóe lên sát khí.

“Không ai có thể liên thủ cùng Tô Mộ Vũ, bất cứ ai cũng không. Dao trận của hấn sẽ chém người đó thành từng mảnh. Huống chi chỉ cần Lý Hàn Y không muốn chết, trên giang hồ này bất cứ ai cũng không giết chết được hấn. Cô Kiếm tiên một mình sống trong một

thành không làm được, Bách Lý Đông Quân cả đao cả kiếm đều có thể thành tiên cũng không làm được. Chúng ta, cũng không làm được.” Ông lão mặc trường bào vẫn chậm rãi uống trà, nhìn về trận chiến phía xa.

Kiểm thuật của Lý Hàn Y rất đẹp, mỗi chiêu kiếm là một luồng hàn khí, khiến nước đóng băng, phong hoa tuyết đại.

Kiểm thuật của Tô Mộ Vũ có một vẻ đẹp khác lạ, mười tám lưỡi đao bay lượn giữa không trung tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo dày đặc, khiến người ta kinh hãi tán thưởng tài nghệ tuyệt diệu của hắn.

Lý Hàn Y tung người lui lại phía sau, nhảy tới trên tường thành.

Công tử áo tím vui vẻ nói: “Hắn muốn trốn rồi?”

“Không.” Ông lão mặc trường bào đột nhiên buông chén trà xuống. “Cô ta nhận ra chúng ta rồi.”

Lý Hàn Y đột nhiên giơ thanh Thiết Mã Băng Hà lên, gió mạnh thổi tung làn áo cô, khoảnh khắc đó chẳng khác nào tiên nhân.

Tiếng mưa rơi đột nhiên im bật.

Trong phạm vi trăm trượng xung quanh tường thành, mưa bỗng ngưng bật.

Hóa thành bông tuyết trắng xóa.

Tuyết rơi.

Rồi không chỉ là tuyết, bông tuyết đó lướt qua ngọn cây dưới thành, để lại một vết cắt to bằng miệng chén.

“Chiêu kiếm này, tên là Tuyết Mãn Trường Không.” Lý Hàn Y cúi đầu nhìn Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ vung tay trái, mười bảy lưỡi đao xếp thành hàng trước mặt hắn. Hắn đột nhiên vung tay, mười bảy lưỡi đao mỏng đồng thời bay tới.

Lý Hàn Y xuất kiếm chém ra, ánh kiếm lạnh lẽo thấu xương.

Một luồng kiếm khí âm hàn, mười bảy lưỡi đao mỏng sắc bén, chớp mắt đã va chạm. Tô Mộ Vũ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lại nhưng phát hiện Lý Hàn Y đột nhiên ném Thiết Mã Băng Hà trong tay ra, cô tung người nhảy lên, cầm chuôi kiếm bay thẳng ra ngoài. Không ngờ lại chẳng bay về phía Tô Mộ Vũ. Tô Mộ Vũ quay đầu lại, chứng kiến Lý Hàn Y đã đánh tới quán rượu.

Ông lão mặc trường bào đứng bật dậy, rút thanh đao sáng như tuyết bên cạnh, tức giận quát lớn: “Lý Hàn Y!”

Lý Hàn Y xuất kiếm đánh tan cái bàn trước mắt ông lão mặc trường bào, rồi xuất kiếm bổ thẳng về phía lão, cũng hét lớn: “Tạ Thất Đao!”

Gia chủ Âm Hà Tạ gia, Tạ Thất Đao, nghe nói giết người chỉ dùng nhiều nhất bảy đao.

Nhưng chỉ trong chớp mắt hắn đã xuất ba đao, Lý Hàn Y cũng đỡ ba đao.

Tô Mộ Vũ bên dưới quán rượu quay người lại, ánh mắt lạnh băng nhưng không hề có ý tiến tới vây công Lý Hàn Y. Ngay lúc này lại có ba bóng người mặc áo bào xám lao thẳng về phía này.

“Giết chết hắn!” Công tử áo tím hung dữ nói.

Lý Hàn Y đột nhiên quay đầu, nâng thanh Thiết Mã Băng Hà trong tay chỉ thẳng vào hắn.

Khoảnh khắc đó, công tử áo tím cảm nhận được một luồng khí lạnh buốt xuyên thẳng từ đầu đến chân, cảm giác lạnh lẽo đó như lập tức dồn hắn vào chỗ chết. Hàm răng hắn không nhịn được run rẩy, thân thể không ngừng lui lại phía sau.

Lý Hàn Y rút kiếm bước tới một bước, mũi kiếm chỉ thẳng, một luồng hàn khí bắn ra.

Tạ Thất Dao tung người nhảy tới ngăn trước mặt công tử áo tím, vung đao chém rơi luồng hàn khí.

Lý Hàn Y đột nhiên thu kiếm, lại tung người nhảy xuyên qua cửa sổ quán rượu, lao thẳng về phía bắc. Tạ Thất Dao phẫn nộ hét: “Tô Mộ Vũ, đừng để hắn chạy.”

Tô Mộ Vũ dưới quán rượu lập tức hành động, đuổi theo phía sau.

Lúc này công tử áo tím mới khôi phục tinh thần, cả giận nói: “Các ngươi đồng người như vậy, không ngờ vẫn để hắn chạy!”

Tạ Thất Dao không nói gì, chỉ quay đầu lại nhìn công tử áo tím một cái.

Công tử áo tím lập tức im lặng, vẻ lạnh lẽo trong ánh mắt đó chẳng kém cạnh gì so với kiếm khí của Lý Hàn Y. Hắn không hề nghi ngờ, mặc dù thân phận mình rất đặc thù nhưng nếu mình còn dám nói năng lỗ mãng, ông lão nhìn có vẻ rất hiền từ này sẽ xuất đao chặt đầu mình.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 90: Pháo Hoa Của Âm Hà

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đám người Lôi Vô Kiệt phi như bay trên đường, chạy tới chạng vạng tối hôm sau mới tới một tòa thành, hai con ngựa tuyệt phẩm Dạ Bắc cuối cùng miệng sùi bọt mép, lưng lay như sắp ngã.

Lôi Vô Kiệt nhảy từ trên ngựa xuống, quay đầu nhìn lại nói: “Cắt đuôi được chúng rồi.”

Tiêu Sát lắc đầu: “Cách hành sự của Âm Hà vĩnh viễn là không chết không thôi. Không thể cắt đuôi bọn họ được đâu.”

“Vậy làm sao giờ? Chúng ta không đánh nổi bọn họ.” Lôi Vô Kiệt gãi đầu.

Tiêu Sát quay đầu lại, nhìn chữ trên cửa thành - Cửu Tiêu thành. Hắn nhíu mày suy nghĩ: “Cửu Tiêu thành. Tuyết Nguyệt thành có minh hữu ở đây không?”

Tư Không Thiên Lạc lắc đầu: “Không có, hình như Cửu Tiêu thành không có môn phái thế gia lớn nào.”

Ngay lúc này bụng Lôi Vô Kiệt đột nhiên phát ra tiếng kêu, ba người nhìn nhau một lượt.

Tư Không Thiên Lạc thở dài: “Vào thành mua chút đồ ăn vậy, hai con ngựa này cũng cần nghỉ ngơi. Nhưng ta có một yêu cầu.”

Lôi Vô Kiệt hỏi: “Yêu cầu gì?”

“Lần sau hai người các người cưới một con ngựa, ta cưới một con!” Gương mặt Tư Không Thiên Lạc hơi nóng lên nhưng giọng nói vẫn rất hùng hồn.

Tiêu Sát và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau một cái.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi hỏi: “Tiêu huynh, người ngồi trước hay là ta ngồi trước?”

Tiêu Sát đột nhiên vung ống tay áo, bỏ mặc hai người đi thẳng về trước nói: “Ngồi cái quái gì, hai người các người cưới chung một con.”

Lôi Vô Kiệt quay đầu lại nhìn Tư Không Thiên Lạc, Tư Không Thiên Lạc trừng mắt với hắn một cái, hắn vội vàng quay đầu sang chỗ khác, thản nhiên huýt sáo.

Tiêu Sát một mình đi tới, chẳng biết làm sao với hai kẻ dờ hơi đằng sau. Bọn họ đang chọc phải Âm Hà, lúc nào cũng có thể mất mạng. Thế nhưng lúc này hai người kia vẫn còn tâm tư tranh nhau xem ai ngồi chung ngựa với ai, ai ngồi trước ai ngồi sau?

“Các người là đồ ngốc à?” Tiêu Sát đứng dưới thành thở dài, tiêu điều như tên của hắn.

Ba người dắt ngựa rảo bước vào Cửu Tiêu thành, giờ đã là chập tối, toàn bộ toàn thành tràn ngập mùi đồ ăn. Lôi Vô Kiệt không nhận

được ồ lên, ngay cả Tiêu Sát nhìn bánh bao nóng hôi bên đường cũng không nhin nổi nuốt một ngụm nước miếng.

Nhưng khi hắn lấy túi đeo bên người lại phát hiện túi tiền đã bị rách một lỗ từ lúc nào chẳng hay, bên trong đã rỗng tuếch. Hắn cầm cái túi tiền rách lên nhìn Tiêu Sát một cái, Tiêu Sát ngáy ra một hồi, sau đó tức giận giơ chân đá lăn Lôi Vô Kiệt: “Người cút ngay cho ta.”

Lôi Vô Kiệt bò từ dưới đất lên, ngượng ngùng gãi đầu: “Kiếm của Tô Xương Ly quá lớn chắc là bất cẩn bị hắn xé rách. Giờ thì làm sao...” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một hồi, bộ quần áo phượng hoàng lửa trên người mình đúng là đắt giá, thế nhưng đã bị Tô Xương Ly đánh tới mức rách bươm rồi, ống tay áo bên phải còn bị xé nát, che được người đã là tốt lắm rồi, nói gì tới chuyện bán lấy tiền. Còn Tiêu Sát, bảo hắn cởi quần áo trên người ra bán còn chẳng bằng tự mình bán Thính Vũ kiếm đi. Về phần Tư Không Thiên Lạc... Lôi Vô Kiệt nhìn Tư Không Thiên Lạc, Tư Không Thiên Lạc thấy hắn nhìn sang, kinh ngạc một hồi rồi nói: “Ta không có tiền, lần này ta trốn ra.”

Lúc này Lôi Vô Kiệt mới nhớ tới chuyện Tư Không Thiên Lạc đột nhiên chạy tới bên hỏi: “Đúng rồi, lần này tỷ tỷ trốn ra làm gì vậy?”

“Ta... Ta ra đi dạo không được à?” Tư Không Thiên Lạc trừng mắt nhìn lại.

“Dạo thế nào mà đột nhiên tới bên cạnh Tiêu Sát?” Lôi Vô Kiệt cố ý hỏi.

Trường thương của Tư Không Thiên Lạc đột nhiên rung một cái, Lôi Vô Kiệt vội vàng nấp sau Tiêu Sát. Tiêu Sát giơ chân đá hắn ngã

lăn ra: “Họ Lô kia, giờ ngươi đem cầm hai thanh kiếm nát của mình đi.”

Lôi Vô Kiệt ngồi bệt xuống đất không chịu đứng dậy: “Đem hai thanh kiếm này đi cầm không khéo ra ngoài thành là bị hai sát thủ kia chém chết. Cho dù may mắn thoát khỏi cũng sẽ bị sự phụ kiếm tử tử chém chết.”

“Chẳng qua chỉ là mấy cái bánh bao thôi mà!” Tư Không Thiên Lạc vung thanh trường thương, chuẩn bị tới đánh cửa hàng bánh bao.

“Sự tử, đừng vọng động!” Lôi Vô Kiệt vội vàng đứng dậy kéo Tư Không Thiên Lạc lại: “Ta có một ý tưởng.”

“Ngươi có ý tưởng gì?” Tư Không Thiên Lạc nghi hoặc nhìn hắn.

“Chúng ta...” Con mắt Lôi Vô Kiệt đảo quanh rồi nói: “Biểu diễn võ thuật kiếm tiền đi!”

Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc một hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi thở một hơi nặng nề, gằn từng chữ một nói: “Lôi Vô Kiệt, ngươi muốn chết à!”

Thời gian một nén nhang sau.

Chỉ thấy Lôi Vô Kiệt gõ chiêng trống mượn ven đường, cao giọng hô hào: “Mời mọi người đến xem. Ba người chúng ta tới từ Vô Song thành, tiện đường đi qua nơi này, biểu diễn riêng một màn thương thuật cho mọi người, mời mọi người có tiền góp tiền, không có tiền thì tới góp vui!”

Còn Tư Không Thiên Lạc đứng sau lưng hấn vung thanh Ngân Nguyệt thương, mũi thương như hóa thành giao long, thân hình yếu diệu như bướm bướm, thi triển một bộ thương thuật như nước chảy mây trôi. Kết quả vài quần chúng ít ỏi bị hấp dẫn lúc đầu lại quay người chạy sang bãi bên cạnh cỏ động.

“Khoa chân múa tay, chả đẹp tí nào!” Có người phỉ tay bỏ đi.

“Cô nương phong thái tựa người trời, chẳng hay có hôn phối chưa, tiểu sinh đây...” Cũng có người không đi nhưng lại là kẻ có ý xấu để ý tới dung nhan của Tư Không Thiên Lạc.

Lôi Vô Kiệt vội vàng kéo Tư Không Thiên Lạc lại, bằng không tên xấu xa kia không biết sẽ rụng mất cái tay hay cái chân nào. Tiêu Sắt vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt ở bên cạnh giờ chân đá bay tên đó ra ngoài.

“Ài, bãi bên cạnh có gì đẹp, sao mọi người đều qua đây vậy?” Lôi Vô Kiệt quay đầu sang nhìn, lại phát hiện một gã cao to nằm trên mặt đất, đặt một cục đá lớn bằng nửa người trên ngực, một gã cao lớn khác cầm một cây búa cục lớn vung mạnh lên, đập tan tảng đá kia. Gã cao to kia đứng dậy, vỗ vỗ ngực, người xung quanh vỗ tay không ngừng.

“Hóa ra là làm trò dọa người.” Lôi Vô Kiệt trầm tư rồi nói.

Tư Không Thiên Lạc giờ thanh trường thương lên, nếu bảo làm trò dọa người đâu phải cô không làm được. Tiêu Sắt vội vàng giờ tay lên cản cô lại: “Người mà làm vậy khéo cả phố chạy hết mất.”

“Thế thì làm thế nào bây giờ? Ta đói!” Tư Không Thiên Lạc buông thanh trường thương, chán nản ngồi xuống ven đường.

Nữ đệ tử xuất sắc nhất Tuyết Nguyệt thành, con gái của Thương Tiên, thế nhưng ngay lần đầu tiên phiêu bạt giang hồ đã phải chịu đói. Tư Không Thiên Lạc càng nghĩ càng giận, Tiêu Sát cũng chẳng có cách nào, tiếc nuối vuốt vuốt vạt áo, trong lòng thầm nghĩ: Hay là bán bộ quần áo bông Vân Cẩm này đi, mua một bộ rẻ rẻ là được...

Bên kia, Lôi Vô Kiệt có vẻ nghĩ ra điều gì đó, hần cầm lấy bọc, lôi ra vài thứ hí hoáy một hồi. Một lúc sau hần cười nói: “Xong rồi.” Con người lập tức đỏ bừng, không ngờ lại vận Hỏa Chước thuật, giờ tay chạm nhẹ vào thứ đó.

Chỉ thấy thứ đó đột nhiên bùng cháy, sau đó bay thẳng lên trời, hóa thành một đóa hoa mỹ lệ trên bầu trời đêm. Tiếp đó hoa lửa lụi tắt, đốm lửa bay xuống, tạo thành một cái đuôi dài, như một con bướm bướm bay nhanh lên trời rồi rơi xuống.

“Đẹp quá.” Tư Không Thiên Lạc nhìn màn pháo hoa trước mặt, ngây ngẩn cả người.

Tiêu Sát nhìn Lôi Vô Kiệt, lại thấy Lôi Vô Kiệt cũng mỉm cười, giờ tay lại ném một loạt pháo hoa ra, tia lửa của pháo hoa rơi xuống, cánh hoa như mưa, dường như chỉ giờ tay là chạm tới được.

Mọi người xung quanh ngẩng đầu nhìn pháo hoa đột nhiên bùng lên kia, có đứa trẻ vui vẻ vỗ tay, có cô gái trong khuê phòng đẩy cửa sổ, nhẹ giọng tán thưởng.

Lôi Vô Kiệt đứng đây, cao giọng nói: “Biểu diễn pháo hoa đây, biểu diễn pháo hoa đây. Có tiền mời quyền tiền, không có tiền mời tới góp vui.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 91: Ba Bát Mỳ Dương Xuân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tiêu Sát và Tư Không Thiên Lạc cứ thế đứng ven đường, lẳng lẳng nhìn Lôi Vô Kiệt phóng từng quả pháo hoa lên. Hai người vẫn luôn cãi vã lúc này lại rất yên tĩnh.

“Đang nghĩ gì vậy?” Tiêu Sát hỏi.

“Nhớ lại lúc nhỏ, mỗi năm Tết Nguyên Tiêu đến đều đi ngắm đại hội pháo hoa, khi ta còn thấp bé, luôn bị người ta che khuất. Phụ thân bèn cõng ta lên vai.” Tư Không Thiên Lạc nhẹ giọng nói: “Người thì sao, đang nghĩ gì vậy?”

Tiêu Sát mỉm cười nói: “Ta đang nghĩ, nếu người của Lôi gia bảo biết thuốc nổ của mình bị dùng như vậy, khéo sẽ tức chết mất.”

Tư Không Thiên Lạc cũng mỉm cười, không nói gì nữa.

Lôi Vô Kiệt ở bên kia xé một miếng vải rách trên người xuống, giơ trước mặt, mọi người lao nhao mở hầu bao, từng đồng tiền nối tiếp nhau được ném lại. Không bao lâu sau trước mặt Lôi Vô Kiệt đã hóa thành một đồng tiền đồng nho nhỏ. Lôi Vô Kiệt vui mừng ra mặt, Tiêu Sát khẽ lắc đầu: “Đúng là đồ chưa hiểu chuyện đời.”

“Người hiểu chuyện đời rồi chẳng phải giờ cũng phải chịu đói à.”
Tư Không Thiên Lạc nói.

Lúc này lại có cô bé ôm đóa hoa đi qua bên cạnh bọn họ, nhìn Tư Không Thiên Lạc một cái rồi ngừng lại nói: “Tỷ tỷ, tỷ xinh đẹp như vậy, bảo tướng công của tỷ mua cho tỷ một bông hoa đi.”

Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc, lắc đầu: “Ta không thích hoa.”

Tiêu Sát cũng kinh ngạc, nhẹ giọng nói: “Trọng điểm là chuyện tướng công chứ...”

“Nhưng tỷ nhìn xem, tất cả mọi người đều có hoa mà, giờ đang là lễ Hoa Thần của Cửu Tiêu thành. Các cô gái nơi này đều có phong tục cắm hoa đấy.” Cô bé bán hoa hai mắt rưng rưng không chịu đi.

Tư Không Thiên Lạc còn định nói gì đó, Tiêu Sát lại bước tới, nhận lấy một đóa hoa sơn trà trong tay cô bé, xoay người cắm lên búi tóc của Tư Không Thiên Lạc.

“Nhập gia tùy tục vậy, coi như xin Hoa Thần phù hộ cho chúng ta.” Tiêu Sát nói.

Tư Không Thiên Lạc có võ nghệ cao cường nhưng lại cố tình không né tránh hành động nhẹ nhàng băng quơ này của Tiêu Sát. Cô ngẩn người, gương mặt lập tức đỏ bừng, không biết mình nên phản ứng ra sao, chỉ có thể quay người đi.

Gương mặt Tiêu Sát vẫn mang nụ cười nhẹ nhàng thản nhiên, nhìn đóa hoa trà trên búi tóc tới gần người.

“Cái này...” Cô bé bán hoa nhỏ giọng gọi.

“Tiêu Sắt khôi phục tinh thần hỏi: “Sao cơ?”

Ánh mắt cô bé bán hoa vẫn đằm đằm đáng yêu: “Công tử, công tử còn chưa trả tiền mà...”

Tiêu Sắt cảm thấy thời gian như đột nhiên ngưng đọng, luồng khí tiêu sái vừa rồi đột nhiên mất sạch, chỉ còn nụ cười lúng túng cứng đờ trong gió.

“Hóa ra không có tiền mới là trọng điểm.” Tiêu Sắt cười khở một tiếng.

“Nhận lấy.” Một giọng nói sang sảng vang lên. Cô bé bán hoa vội vàng quay đầu lại, một đồng tiền rơi xuống bông hoa.

“Cầm lấy đi.” Lôi Vô Kiệt ngồi dưới đất mỉm cười nhìn sang bên này.

Cô bé bán hoa lập tức gạt đầu, xoay người chạy đi.

Lúc này Lôi Vô Kiệt đột nhiên đứng dậy, hai tay đẩy ra, chỉ thấy một đốm lửa hiện lên trên tay hắn. Hắn tung người nhảy lên mái hiên.

“Công phu tốt lắm.” Gã cao to vừa rồi còn trình diễn màn dùng ngực đập đá không nhận được tán thưởng.

Hai tay Lôi Vô Kiệt kéo thành một vệt lửa, nhìn Tiêu Sắt dưới lầu mỉm cười.

“Hắn cười gì vậy?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Hắn vẫn luôn thích cười ngây ngô như thế, ai mà biết cười cái gì.” Tiêu Sắt nhún vai.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên phẩy ống tay áo, đóa hoa lửa kia đột nhiên kéo dài. Hắn tung người đột nhiên khiêu vũ trên mái hiên. Áo đỏ quay cuồng, tia lửa bay lượn, còn rực rỡ mỹ lệ hơn pháo hoa nổ giữa không trung.

“Đây là... thần tiên à?” Trên đường có đũa bé kinh ngạc há hốc miệng cảm thán.

“Là Nhược Y Kiếm Vũ. Là điệu nhảy mà Diệp Nhược Y đã truyền thụ cho hắn trong Bách Hoa hội ngày trước.” Tiêu Sát nói.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên nhảy xuống, ngọn lửa trong tay hắn đã như một con rồng dài. Hắn hạ xuống đất, nhẹ nhàng vung ống tay áo, chuối lửa kia bay thẳng lên trời, tổ tung giữa không trung.

“Tiêu Sát, chúng ta sẽ không chết.” Lôi Vô Kiệt trầm giọng nói.

“Nếu người còn rêu rao như vậy khiến người ngoài trăm dặm đều biết nơi này có đệ tử Lôi môn thả pháo hoa. Thế thì cho dù chúng ta không chết nhưng cũng sắp chết đến nơi rồi.” Tiêu Sát lười biếng nói.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười, xoay người cuốn đồng tiền đồng trên mặt đất, mỉm cười bước vào một quán rượu bên cạnh: “Đi thôi, không nói chuyện chết hay không chết, dẫn các người đi ăn một bữa đã. Giờ tới phiên ta có tiền.”

Tiểu nhị trong quán rượu lập tức dùng ánh mắt sùng kính tiếp đón: “Các vị đại hiệp, muốn gọi gì không?”

Lôi Vô Kiệt lập tức vui vẻ: “Đại hiệp, nhìn ta giống đại hiệp à?”

Tiểu nhị lập tức gật đầu: “Đúng là có phong phạm của đại hiệp!”

“Được rồi, vậy cho ba bát mỳ Dương Xuân, ba chén Lão Tào Thiêu!” Lôi Vô Kiệt hào sảng nói.

Sắc mặt tiểu nhị lập tức chán nản, thấy Lôi Vô Kiệt nói rất nghiêm trang, chỉ có thể chạy đi, miệng lẩm bẩm thì thầm: “Đại hiệp cái quái gì, đồ quỷ nghèo!”

Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc cất bước định đi, đáng tiếc trong bụng trống trơn. Mỳ Dương Xuân cũng là mỳ, chỉ đành ngồi xuống trước mặt Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt thấy thần sắc bọn họ bèn thở dài: “Ai, đừng như vậy chứ. Tiếp theo đường xá xa xôi, chúng ta chỉ có chút tiền này. Bớt được chút nào hay chút đấy, ta dùng hết thuốc nổ rồi, không thể thả pháo hoa nữa, vả lại...”

“Im miệng!” Tiêu Sắt trừng mắt lườm hán một cái.

Lôi Vô Kiệt lập tức im miệng, vừa vặn lúc này tiểu nhị bụng mỳ đi lên, lập tức cầm lên ăn vèo vèo. Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc cùng cầm đũa, ba người cứ thế lẳng lặng ăn mỳ.

“Ăn đi nào, ăn no rồi lên đường.” Lôi Vô Kiệt thấy bầu không khí xấu hổ lại mở miệng nói.

“Ngươi im ngay!” Tiêu Sắt vỗ bàn. Ăn no rồi lên đường, đây là lời nói với phạm nhân bị hành hình.

Lôi Vô Kiệt vội vàng cúi đầu ăn mỳ tiếp, lại phát hiện mỳ đã hết, chỉ có thể cầm chén Lão Tào Thiêu bên cạnh, định ngửa đầu uống một ngụm. Đúng lúc này lại phát hiện có một bàn tay ngăn hán lại.

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đều kinh hãi, người này gần như lặng lẽ không chút tiếng động tiếp cận bọn họ, thậm chí khi hất gươm bàn tay chạm vào tay Lôi Vô Kiệt, bọn họ mới cảm thấy người này tiếp cận.

Ám Hà!

Lôi Vô Kiệt lập tức rút tay về, lật tay đè xuống nhưng lại đánh vào khoảng không. Người kia đã cầm chén rượu nâng lên, thản nhiên nói: “Xét công phu trên tay, Lôi Vô Kiệt còn kém đôi chút.”

Giọng nói có vẻ quen thuộc.

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc ngẩng đầu nhìn kỹ lại, đồng thời kinh hãi biến sắc.

Chỉ thấy người này mặc áo đen, gương mặt mang vẻ trêu chọc, con ngươi như toát ra mấy chữ ‘đệ tử thủ tịch danh môn đại phái’ -- Đường Liên.

“Đại sư huynh ~~” Lôi Vô Kiệt kéo dài câu gọi, cảm giác xa nhà gặp người quen, lâu ngày mới thấy mặt, cứu tinh đã đến dâng lên trong lòng.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 92: Thành Chủ Vô Song

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thiên Hạ Vô Song thành

Thiên hạ đệ nhất võ thành.

Thủ Khả Trích Tinh các.

Tòa các nghị sự của Vô Song thành, cũng từng là nơi phán quyết mọi việc trong võ lâm.

Thành chủ Tống Yến Hồi ngồi trên ghế cao nhất, nhìn năm ông lão bên dưới, sắc mặt lạnh lùng. Năm ông lão này đã nhiều năm rồi không ra khỏi nhà của mình, đại đa số thời điểm bọn họ đều ngồi trong phòng vạch kế hoạch vào tám bản đồ giang hồ của mình, sau đó sai tôi tớ đem ý kiến từng người đưa tới tay ông lão nhiều tuổi nhất. Ông lão ấy sẽ căn cứ theo những thứ đó để đưa ra quyết sách, sau đó đưa quyết định tới tay Tống Yến Hồi.

Mọi người đều cho rằng thành chủ Vô Song thành là Tống Yến Hồi nhưng người trong Vô Song thành lại biết người khổng chế quyết sách chân chính là năm ông lão này. Bọn họ là sư thúc của Tống Yến Hồi, cũng là năm vị trưởng lão tồn tại từ đời trước. Nhưng ngày hôm nay năm vị trưởng lão này đột nhiên tổ chức họp bàn, tất

cả các đệ tử lớn nhỏ đều đến Thủ Khả Trích Tinh các. Không ai biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, chỉ có Tống Yến Hồi mang về mặt lạnh lùng, không khí trong các hết sức nặng nề.

“Yến Hồi, mấy năm nay ngươi làm tốt lắm.” Ông lão râu tóc bạc trắng cầm đầu mở miệng, nói một câu như vậy.

Không ai dám chắc ý tứ thật sự trong câu này.

Nhưng ai cũng biết, câu này tuy là khen nhưng lời tiếp theo lại chẳng hay ho gì.

Tống Yến Hồi cười một tiếng, lắc đầu, vuốt thanh kiếm trong tay mình: “Đại trưởng lão có chuyện gì xin cứ nói thẳng.”

Đại trưởng lão sắc mặt trầm tĩnh, không lộ chút vui buồn nào: “Mấy năm qua Vô Song thành quật khởi từ đáy dốc, rất nhiều việc đều dựa vào Yến Hồi ngươi lo liệu. Nhưng hiện tại giang hồ đã bất đồng, chỉ là một trong thiên hạ tứ thành không phải vinh quang mà Vô Song thành mong muốn. Ngươi là người tài để phục hưng, rất giỏi, thế nhưng thứ mà Vô Song thành đang cần là một người có thể mở mang bờ cõi.”

“Một người dã tâm bừng bừng?” Tống Yến Hồi cười lạnh.

“Đúng vậy!” Đại trưởng lão đáp rất thản nhiên.

Tống Yến Hồi vuốt thanh Đoạn Thủy kiếm trong tay, khẽ nhíu mày. Mười mấy năm qua năm vị trưởng lão đưa giấy tới, hãn hoặc nhiều hoặc ít trả lại một chút, đều là những quyết sách dấu điểm đôi chút dã tâm, nhưng các trưởng lão đều thản nhiên tiếp nhận. Nhưng mấy ngày trước Tống Yến Hồi trả lại một tờ giấy, sau đó tờ giấy đó

được đưa lại nguyên vẹn, Tống Yến Hồi lại trả lại, nhưng tùy tùng đưa tin vẫn đứng ở cửa không chịu đi.

Mãi tới hôm nay, ngũ lão đột nhiên xuất quan, tổ chức họp bàn.

Nội dung trên tờ giấy đó là muốn đón một người vào thành, người đó họ Tiêu, đến từ Thiên Khải.

“Vô Song thành là tòa thành giang hồ, cứ nhất quyết phải nhúng tay vào chuyện của triều đình hay sao?” Lúc đó Tống Yến Hồi trả lời các trưởng lão như vậy.

Còn các trưởng lão trả lời là -- giang hồ là nằm xa ngoài triều đình, triều đình nằm cao trên giang hồ.

Tống Yến Hồi nhìn đại trưởng lão, trầm giọng nói: “Cho nên người đã chọn được người rồi?”

“Đúng vậy, Yến Hồi, từ nay trở đi mọi chuyện lớn nhỏ trong thành không cần người vất vả nữa. Sư thúc biết thật ra người chỉ thích luyện kiếm, từ nay trở đi ta nhường Kiếm Lư sau núi cho người, còn việc trong thành cứ để Đào Tùng phụ trách thôi.” Đại trưởng lão giọng điệu hòa hoãn.

Các đệ tử trong các ờ lên. Diệp Đào Tùng, đó là sư đệ của Tống Yến Hồi, sử dụng Đoạn Hồ đao cũng coi như nhân vật phong vân trong thành, có điều hấn mắt tích đã nhiều năm. Hấn về rồi?

“Sư huynh, đã lâu không gặp.” Một giọng nói hùng hồn vang lên, đệ tử trong các đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một người lướt qua trên đầu bọn họ, hạ xuống bên cạnh ngũ trưởng lão, là một người cao to thân hình cường tráng. Hấn đột nhiên cầm đao xuống đất, non nửa thanh đao chìm xuống mặt các.

“Chỉ bằng hán?” Tống Yến Hồi đột nhiên rút Đoạn Thủy trong tay ra một đoạn nhỏ, ánh sáng lạnh lóe lên!

Áo choàng của năm vị trưởng lão đột nhiên vung lên, chân khí toàn thân lập tức vận chuyển. Một luồng chân khí mãnh liệt quay cuồng trong các, những đệ tử thế hệ trẻ hầu như không đứng thẳng nổi.

“Tống Yến Hồi!” Đại trưởng lão quát.

“Sự phụ.” Một đệ tử bước lên trước một bước, chính là Lô Ngọc Địch đại đệ tử Vô Song thành đã chặn đường Vô Tâm ở nước Tát La. Hán nhảy tới đứng cạnh Tống Yến Hồi, lạnh lùng nhìn năm vị trưởng lão dưới đài.

Một thanh kiếm chưa đạt tới cảnh giới Kiếm Tiên của Tống Yến Hồi có địch nổi một đòn hợp lực của năm vị trưởng lão không? Đại đệ tử hiện giờ Lô Ngọc Địch có địch nổi Diệp Tùng Đào không?

Tống Yến Hồi đột nhiên cầm kiếm trở lại.

Không khí lập tức hòa hoãn hơn, năm vị trưởng lão cũng khôi phục thái độ bình thường, đại trưởng lão tiếp tục nói với giọng hòa giải: “Yến Hồi, có một số việc ngươi nên suy xét rõ ràng.”

“Chức thành chủ Vô Song thành này, ta vốn chẳng hứng thú. Có điều, Tùng Đào, hán không có tư cách đó.” Khi Tống Yến Hồi nói vậy thậm chí không buồn nhìn Diệp Tùng Đào tới một cái.

Diệp Tùng Đào giận tới tím mặt, định xách đao lao tới nhưng lại bị đại trưởng lão giơ tay ngăn cản.

Tống Yến Hồi cười: “Ta có thể không làm thành chủ nữa, nhưng ta cũng có quyền để cử. Thân là thành chủ cũ, cũng phải có quyền lực này chứ.”

“Đương nhiên.” Đại trưởng lão gật đầu.

Diệp Tùng Đào cầm đao chỉ vào Lô Ngọc Địch: “Là thằng nhóc này à? Tên nhóc con nhà người cũng muốn làm thành chủ, hỏi đao của ta trước đã!”

Lô Ngọc Địch đột nhiên mỉm cười, đột nhiên nghĩ nếu hắn còn bị coi là thằng nhóc, vậy người kia còn nhóc hơn cả nhóc. Thành chủ thật sự mà Tống Yến Hồi đã lựa chọn trong lòng.

“Không, không phải hắn.” Tống Yến Hồi đột nhiên hạ giọng quát: “Vô Song!”

“Tới rồi, sư phụ.” Một giọng nói biếng nhác vang lên, các đệ tử quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên mặc áo trắng, gương mặt tuấn tú công một cái hộp kiếm lớn đang chậm rãi đi vào trong các. Chính là đệ tử mà Tống Yến Hồi để ý nhất - Vô Song.

“Vô Song Kiếm Hạp!” Đôi mắt đại trưởng lão sáng rực lên.

Diệp Tùng Đào lại tức giận quát: “Là thằng nhãi này à?”

Vô Song đi qua bên cạnh hắn, trừng mắt nhìn hắn một lượt: “Đại thúc, người là ai?”

“Diệp Tùng Đào!” Diệp Tùng Đào cả giận nói.

Vô Song đi tới bên cạnh Lô Ngọc Địch và Tống Yến Hồi, gãi đầu suy nghĩ cả nửa ngày rồi mới nói: “Hình như không có danh tiếng

gì.”

Diệp Tùng Đào tức tới mức run lên bần bật.

Lô Ngọc Địch đã quen với cử chỉ của sư đệ mình, cũng lười giải thích với hắn, chỉ gật đầu: “Ừ, không có danh tiếng gì. Lần này người không nhớ nhầm.”

“Vô Song, đánh thử một trận với vị sư thúc của người dưới kia đi. Nếu người thắng, người sẽ là thành chủ Vô Song thành.” Tống Yến Hồi đột nhiên nói.

“Được, ta biết rồi. Chẳng phải ta đã đồng ý với ngài rồi sao?” Vô Song nhún vai, đột nhiên xoay người ngồi xuống cạnh Tống Yến Hồi nói: “Đánh thôi nào.”

Diệp Tùng Đào nhíu mày: “Người ngồi đó, chúng ta đánh thế nào được?”

Vô Song ngây ra một chút, nói: “Chưa hiểu việc đời.” Sau đó nhẹ nhàng mở hộp kiếm, năm luồng sáng lạnh đột nhiên bay ra từ trong hộp kiếm.

“Vân Toa, Thanh Sương, Phong Tiêu, Nhiễu Chỉ Nhu, Ngọc Như Ý. Chơi với vị đại thúc này chút nào.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 93: Thanh Kiểm Sát Sinh

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Năm vị trưởng lão nhìn nhau một lượt, không phải bọn họ chưa nghe nói mấy năm nay Tống Yến Hồi nhận một đệ tử thiên phú tuyệt hảo, thế nhưng chẳng qua chỉ là một đệ tử trẻ tuổi, liệu gây được bao nhiêu sóng gió? Chẳng qua là nhiều năm nữa sẽ trở thành một Tống Yến Hồi khác mà thôi. Thêm một kiếm khách như vậy có vẻ không lợi ích gì cho Vô Song thành. Cho nên bọn họ không để ý tới, thế nhưng lúc này trong mắt họ đều toát ra ánh sáng sắc bén.

Như một con chim ưng.

Vô Song Kiếm Hạp, đó là một thứ vũ khí mà các đời thành chủ Vô Song thành quý trọng như mạng nhưng lại không thể không gác xó. Trong hộp kiếm này có mười hai thanh phi kiếm, một thanh trường kiếm, do thành chủ đầu tiên lưu lại, năm đó thành chủ dùng máu nuôi kiếm, cuối cùng đạt tới mức tâm kiếm hợp nhất, có thể khống chế cùng lúc tất cả các thanh kiếm trong hộp kiếm, phi kiếm bay lượn lấy đầu người, một mình độc bộ thiên hạ. Nhưng năm trăm năm sau lại không ai đánh thức được hộp kiếm nữa, không ngờ Tống Yến Hồi lại tìm được người như vậy.

“Hơn nữa với tuổi tác của hắn không ngờ lại khống chế được năm thanh phi kiếm.” Đại trưởng lão nhíu mày.

Diệp Tùng Đào kinh hãi, đương nhiên hắn cũng nghe nói tới truyền thuyết về Vô Song Kiếm Hạp, nhưng thấy thiếu niên trước mắt vẫn trẻ tuổi, hoàn toàn không ngờ trong tay hắn lại là Vô Song Kiếm Hạp trong truyền thuyết. Năm luồng hàn quang lóe lên, hắn vội vàng rút đao ngăn cản. Hắn cũng là đệ tử kiệt xuất trong số đệ tử Vô Song thành đời trước, chẳng qua không địch lại Tống Yến Hồi nên rời khỏi Vô Song thành, một mình xông xáo giang hồ. Nhưng hiện giờ cảnh giới của hắn kém xa Tống Yến Hồi, năm vị trưởng lão tìm hắn về chẳng qua do thân phận của hắn, đồng thời hắn dễ khống chế hơn Tống Yến Hồi võ nghệ cao siêu, làm một con rối có tiếng mà không có miếng là được.

Nhưng Diệp Tùng Đào không muốn bỏ qua cơ hội này, hắn nhẫn nhịn mấy chục năm mới có một cơ hội như vậy, không muốn bỏ qua. Cho nên hắn rút thanh Đoạn Hồn đao, chém thẳng một đao tới. Đao khí như nước, hùng hồn bá đạo.

Hắn lao nhanh tới quát: “Phi kiếm thuật thì đã sao, Đoạn Hồn đao của ta sợ người chặc?” Một đao chém bay hai thanh phi kiếm, xoay người lại tránh né một thanh khác, lại vung đao chém rơi một thanh nữa.

Chỉ còn một thanh! Diệp Tùng Đào trầm nghĩ, thanh Nhiễm Chỉ Nhu đột nhiên đổi hướng, bay từ dưới người chặc lên, hắn đột nhiên vươn tay phải nắm lấy thanh phi kiếm này, trong lòng hết sức vui mừng: Chặn được rồi! Chặn được rồi! Ta chặn được cả năm thanh phi kiếm rồi!

Lại thấy một luồng sáng lạnh đột nhiên đánh úp tới, hắn ngẩng đầu, chứng kiến một thanh phi kiếm bay thẳng tới, nhắm thẳng vào giữa trán hắn, thân kiếm nhanh chóng xoay tròn như lúc nào cũng

có thể đâm thêm một tấc. Hai chân Diệp Tùng Đào mềm nhũn, suýt nữa thì quỳ xuống.

Vô Song cười nói: “Đao của người tên là Đoạn Phách, thanh phi kiếm này của ta tên là ‘Sát Sinh’, cũng coi như hợp với người.”

“Là Đoạn Hồn, không phải Đoạn Phách.” Lô Ngọc Địch nhắc nhở.

Vô Song gật đầu: “À, là Đoạn Hồn đao của Diệp Tùng Tử.”

Lô Ngọc Địch bất đắc dĩ đáp: “Là Diệp Tùng Đào.”

Vô Song tặc lưỡi: “Thèm ăn hạt thông quá!”

“Yến Hồi, người nhận một đệ tử tốt, có thể không chế đồng thời sáu thanh phi kiếm. Tư chất như vậy, trăm năm qua Vô Song thành còn không có tới một người.” Đại trưởng lão mở miệng: “Có điều giao kiếm vào trường bồi sư môn như vậy có phải bất kính quá không.”

“Bất kính?” Vô Song đột nhiên ngoắc ngón tay, thanh Sát Sinh đột nhiên xoay vòng bán thẳng về phía đại trưởng lão.

Đại trưởng lão mặt không đổi sắc, chỉ nhẹ nhàng vung ống tay áo, thanh phi kiếm này dừng lại cách người hắn một thước. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, thản nhiên nói: “Còn trẻ mà thiên phú cao siêu như vậy, đáng được khen ngợi. Nhưng làm vậy thật đúng là không để trường bồi vào mắt.”

“Lão già nhà người thật lợi hại, sao người không làm thành chủ?” Vô Song hứng thú nhìn ông lão với gương mặt có vẻ hiền từ này.

Đại trưởng lão lắc đầu: “Ta đã già rồi.”

“Ta còn rất trẻ, người cảm thấy ta có làm thành chủ được không?” Vô Song nhướn mày.

Đại trưởng lão quay đầu lại nhìn Tống Yến Hồi, trầm giọng nói: “Yến Hồi, người bồi dưỡng được một chủ nhân Vô Song Kiếm Hạp.”

Tống Yến Hồi gật đầu: “Đúng.”

“Người như vậy nên dẫn Vô Song thành trở lại thời khắc thiên hạ vô song chân chính.” Ánh mắt đại trưởng lão lạnh băng.

Ánh mắt Tống Yến Hồi đột nhiên trở nên mờ mịt, miệng lẩm bẩm: “Vận mệnh một tòa thành phải đặt lên tay một đứa trẻ hay sao?”

“Sự phụ, tuy trí nhớ của ta không tốt nhưng ta không phải trẻ con đâu nhé. Ta là Vô Song, vô song trong thiên hạ vô song. Từ khi ta được gọi như vậy có phải đã định sẵn sẽ lên làm thành chủ rồi không?” Vô Song thu lại năm thanh phi kiếm, cồng hộp kiếm đứng lên nói: “Sự phụ, nhường chỗ nào.”

Không ngờ Tống Yến Hồi lại thật sự đứng lên theo câu nói này, Vô Song xoay người định ngồi xuống.

“To gan!” Một vị trưởng lão đứng dậy gầm lên: “Cho dù người là chủ nhân của Vô Song Kiếm Hạp, không được ngũ lão chúng ta tán thành, người cũng không thể ngồi lên vị trí này!”

“Ta cứ ngồi đây.” Vô Song đặt hộp kiếm trước mặt, rồi ngồi thẳng xuống: “Thì sao?”

Trưởng lão kia đột nhiên bước tới một bước, Vô Song lập tức mở hộp kiếm.

Phi kiếm.

Mười thanh!

Vân Toa, Khinh Sương, Phong Tiêu, Hồng Diệp, Hồ Diệp, Tuyệt Ảnh, Sát Sinh, Phá Kiếp, Ngọc Như Ý, Nhiều Chỉ Nhu.

Đồng loạt bay tới trước mặt trưởng lão kia. Trưởng lão kia dừng bước, kinh hãi tới biến sắc.

Vô Song mỉm cười: “Ông già, người nói xem, ta có ngồi vào chỗ này được không?”

Đại trưởng lão gật đầu nói: “Được.”

“Hay lắm.” Vô Song cười nói: “Nghe năm vị trưởng lão nói có khách sắp tới, vậy mời dẫn bốn thành chủ tới gặp nào.”

Ngoài Vô Song thành, một đội nhân mã đang chuẩn bị vào thành. Chính giữa đoàn xe là một cỗ xe ngựa nóc vàng, người ngồi trong xe vén màn, để lộ một gương mặt non nớt, là một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi. Đứa trẻ kia liếc mắt nhìn ra ngoài rồi nói với một người khác trong xe ngựa: “Chủ nhân, đến rồi!”

Người kia ngồi rất ngay ngắn tại đó, gương mặt tuấn tú, thần thái nho nhã, nhưng vẫn luôn nhắm mắt, chỉ gật đầu: “Dựa theo ước định, mấy lão gia tử kia chắc đã chuẩn bị. Bảo với đoàn xe trực tiếp vào thành.”

Đứa bé kia lại lắc đầu đáp: “Người giữa cửa nói là không cho vào.”

“Không cho vào?” Giọng nói của người kia toát lên vẻ kinh ngạc.

“Xin hỏi công tử dưới thành họ Tiêu phải không?” Một giọng nói bỗng truyền tới.

Đứa bé vội vàng vén màn nhìn lên trên.

“Ai vậy?” Người trong xe ngựa hỏi.

“Là một thiếu niên mặc đồ màu trắng, bên cạnh là một cái hội rất dài.” Đứa bé đáp.

Đứa bé vừa nói xong, thiếu niên trên thành đã ôm chiếc hộp nhảy xuống trước mặt hắn, trực tiếp kéo tung tấm màn của xe ngựa.

“To gan!” Đứa bé quát lớn. Đồng thời, tất cả người hầu xung quanh xe ngựa lập tức rút đao.

“Tại hạ tên thành chủ Vô Song của Vô Song thành, có việc muốn tâm sự với Tiêu công tử.” Vô Song nhích miệng cười.

Đứa bé tròn tròn hai mắt nhìn chăm chăm vào công tử vẫn nho nhã chẳng khác gì lúc trước, nhưng công tử kia chỉ do dự một chút rồi gạt đầu đồng ý.

“Hân hạnh được gặp mặt, tại hạ Tiêu Sùng.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 94: Thiên Nhân Thiên Diện

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Cửu Tiêu thành.

Lôi Vô Kiệt ôm chặt lấy Đường Liên kêu khóc: “Đại sư huynh, gặp được người thật tốt quá. Một bày sát thủ chẳng hiểu sao lại muốn giết chúng ta, hơn nữa chúng càng lúc càng lợi hại. Người tới thật tốt quá. Nào Tiêu Sát, chúng ta dẫn đại sư huynh quay ngược lại, đánh cho đám người kia một trận!”

Tiêu Sát lạnh lùng nhìn Lôi Vô Kiệt, không buồn để ý tới hắn, chỉ nói với tiểu nhị: “Tiểu nhị, cho một vò Điều Hoa Nhượng, thêm bốn năm món điểm tâm. Nghe nói bánh hoa quế của Cửu Tiêu thành không tệ, cho một phần luôn nhé.”

Đường Liên bắt đắ dĩ: “Hai người các người, một coi ta là thị vệ, một coi ta như túi tiền. Không xúc được chút khí khái của đệ tử Tuyết Nguyệt thành à?”

“Khí khái cái gì đây, người không thấy sát thủ đó thôi, thanh kiếm lớn như cái ván cửa mà tới tay hắn lại linh hoạt như mũi kim thêu hoa. Ta và Lý Phàm Tùng đệ tử Đạo Kiếm Tiên hai người liên thủ đánh không lại một mình!” Lôi Vô Kiệt tức tối nói.

“Sát thủ nào mà mạnh vậy?” Đường Liên cũng kinh ngạc.

“Là Âm Hà, còn là năm sát thủ đỉnh cao. Người Lôi Vô Kiệt vừa nói là sát thủ của Tô gia, dùng một thanh kiếm lớn, tên là Tô Xương Ly.” Tiêu Sát gạt Lôi Vô Kiệt đang định nói tiếp một tràng, lên tiếng trước.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Đúng vậy, tên là Tô Xương Ly.”

Đường Liên suy nghĩ rồi nói: “Âm Hà là tổ chức sát thủ thần bí nhất trên giang hồ, tồn tại từ thời tiền triều, còn sớm hơn Tuyết Nguyệt thành cả trăm năm. Nhưng trên giang hồ lại rất ít tin tức về bọn họ. Tuy nhiên dấu sao cũng có chút dấu vết lưu lại, không ít sát thủ tuy không rõ tên thật nhưng người giang hồ lại đặt danh hiệu cho họ. Tô Xương Ly mà các người gặp chắc là sát thủ có danh hiệu ‘Đại Kiếm’, bên cạnh hẳn còn hai người.”

“Có, một cô gái mặc áo đỏ chơi hoa, với một cô mặc áo tím.” Lôi Vô Kiệt gật đầu nói.

“Đó là ‘Hoa Yêu’ và ‘Tử Mị’, ba người này thường hành động cùng nhau, xem như khá nổi danh trong số sát thủ của Âm Hà.” Đường Liên nói.

“Như vậy mà mới là ‘xem như khá nổi danh’?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, rất nổi danh thì phải là ‘Tri Tán Quỷ’. Nghe nói thường cầm dù xuất hiện trong ngày mưa, đoạt mạng như ma quỷ. Đó là sát thủ tầm cỡ truyền thuyết rồi, nhưng đã mười mấy năm rồi chưa hiện thân. Nghe nói đã chết rồi.” Đường Liên gật đầu nói.

Tư Không Thiên Lạc vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Ta từng nghe phụ thân nhắc tới Tri Tán Quỷ rồi, hình như năm xưa hẳn là sát thủ đệ nhất của Âm Hà.”

“Vậy sư huynh, người nói xem bốn người chúng ta quay trở lại có đánh thắng được họ không?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Cái này thì không vấn đề.” Đường Liên cười nói.

“Sư huynh thật khí phách, không như ai đó chỉ biết chạy!” Lôi Vô Kiệt giơ ngón tay cái: “Nhưng bỏ qua thôi, chúng ta người lớn không chấp trẻ nhỏ. Cứ mau mau chạy về Lôi gia bảo đã.”

“Người vội về Lôi gia bảo như vậy là muốn tham gia ‘Anh Hùng yến’ của Lôi gia bảo?” Đường Liên đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, mãi năm nay Lôi gia bảo mới được tổ chức Anh Hùng yến. Ta thân là đệ tử xuất sắc nhất trong thế hệ này của Lôi gia bảo, có nóng lòng trở về cũng dễ hiểu thôi mà.” Lôi Vô Kiệt bị nói trúng tâm tư, bèn gãi đầu: “Đúng rồi... sư huynh...”

“Cái gì?” Đường Liên thấy Lôi Vô Kiệt đột nhiên ngó đông ngó tây, có vẻ khó hiểu.

Tiêu Sát lạnh lùng lườm Lôi Vô Kiệt một cái nói: “Hắn muốn hỏi người, người đã đến đây, vậy Diệp Nhược Y đâu rồi?”

Đường Liên giờ mới hiểu ra, cười nói: “Lôi Vô Kiệt ơi là Lôi Vô Kiệt, bị người ta đuổi giết tới chân trời góc biển rồi còn nghĩ tới nhi nữ tình trường.”

Tiêu Sát rút một chén Điều Hoa Nương vừa được đưa lên, nhấp một ngụm rồi nói: “Năm đó sư huynh bị đuổi giết tới chân trời góc

biển, chẳng phải cũng gặp tình nhân cũ à?”

Đường Liên nhận lấy rượu uống một chén: “Là chuyện thường của con người thôi mà.”

Tiêu Sát mỉm cười, ánh mắt bỗng lóe lên sắc tím.

Đường Liên rót một chén rượu, đưa cho Lôi Vô Kiệt: “Người cũng uống một chén đi.”

Lôi Vô Kiệt nhận lấy chén rượu, lại thấy Tiêu Sát đột nhiên vung tay áo, đánh bay chén rượu kia lên trời. Nước rượu chảy xuống, khóe miệng Đường Liên nhếch lên thành một nụ cười lạnh, ngón tay vạch một cái, làn nước lập tức đóng băng. Đường Liên nắm lấy mũi băng đó đâm thẳng vào đầu Tiêu Sát.

“Su huynh!” Lôi Vô Kiệt kinh hãi.

Tiêu Sát mặt không đổi sắc, một thanh trường thương lướt sát qua qua tóc hắn, đánh tan mũi băng đó. Đường Liên mỉm cười lui lại ba bước, gương mặt chẳng còn vẻ chính nghĩa lắm liệt vừa rồi mà nở nụ cười âm tà: “Sao người nhìn ra?”

“Người trông rất giống Đường Liên, giọng điệu cũng giống, ngay ngữ điệu khi nói chuyện cũng giống hệt, thậm chí bắt chước cả dáng vẻ chính nghĩa lắm liệt. Thế nhưng có một điều người không biết, chỉ cần nhắc tới việc nam nữ, Đường Liên sẽ đỏ mặt. Hình như người không học được điểm này.” Tiêu Sát thản nhiên uống một chén rượu.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc hỏi Tiêu Sát: “Tên này không phải đại sư huynh?”

“Công phu đóng băng nước vừa rồi cần nội lực cực kỳ âm hàn mới có thể làm được. Đại sư huynh tu luyện nội lực chân truyền của đại sư tôn, đi theo con đường thuần dương chí cương. Người này không thể là đại sư huynh.” Tư Không Thiên Lạc cầm trường thương trong tay, thần sắc nghiêm túc.

Đường Liên kia bị vạch trần cũng chẳng hề sợ hãi, chỉ nhìn Tiêu Sắt nói: “Lời người nói ta tin tám phần, còn hai phần ta không tin. Vừa rồi ta thấy trong mắt người lóe lên ánh sáng tím, đó là võ công gì vậy?”

“Người muốn biết lắm sao?” Tiêu Sắt xoay chén rượu trong tay.

“Rất muốn biết.” Đường Liên giả gật đầu.

“Tiêu Sắt buông chén rượu xuống: “Vậy nói cho ta, người là ai?”

Đường Liên giả đột nhiên xoay tay lên mặt, lộ ra một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần: “Ta là cô ấy.”

Lôi Vô Kiệt kinh hãi biến sắc: “Nhược Y?”

Đường Liên giả lại mỉm cười âm tà, giơ tay quệt lên mặt một cái: “Hay là hấn?” Lại một gương mặt góc cạnh rõ ràng, mang vẻ nghiêm túc, chính là Tô Xương Ly đã đuổi giết bọn họ hôm qua.

“Là người!” Lôi Vô Kiệt kinh hãi.

“Không, không phải.” Tiêu Sắt lắc đầu.

Đường Liên nhanh chóng giơ tay quệt lên mặt, lúc thì là cô gái xinh đẹp, lúc lại là nam nhân mặt có vết sẹo đao, lúc lại là bà lão tám mươi tuổi, lúc lại là một gương mặt đứa trẻ, chỉ có nụ cười âm tà

trước sau vẫn không đổi. Lôi Vô Kiệt càng nhìn càng kinh hãi, tay cầm thương của Tư Không Thiên Lạc đã đổ mồ hôi, bàn tay nắm chén rượu của Tiêu Sát cũng càng ngày càng chặt.

Hình ảnh này thật quá quý dị.

Cuối cùng gương mặt kia ngừng lại ở một vẻ kỳ quái nhất. Không ngờ một nửa là cô gái xinh đẹp, một nửa là nam tử mặt sẹo. Hắn mỉm cười với Tiêu Sát, giọng nói cũng hóa thành lúc nam lúc nữ: “Ám Hà Mộ gia, Mộ Anh.”

Tiêu Sát trầm giọng thốt lên danh hiệu khiến rất nhiều người trên giang hồ nghe danh mà sợ vỡ mật: “Thiên Diện Quỷ.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 95: Trận Lưu Chuyển

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Nửa mặt nữ nhân xinh xắn của Mộ Anh mỉm cười, nửa mặt nam nhân đáng sợ lại tức giận: “Không sai, ta chính là Thiên Diện Quỷ.”

Tiêu Sắt xiết chặt chén rượu, sắc mặt âm trầm: “Đường Liên thân là đại đệ tử của Tuyết Nguyệt thành, trên giang hồ không ít người từng gặp hắn, người có biến thành gương mặt hắn cũng không khó. Nhưng không mấy ai biết đến Diệp Nhược Y, làm sao người cải trang thành nàng được?”

Mộ Anh cười lạnh: “Người sai rồi, thứ ta dùng không phải thuật dịch dung. Mỗi tấm da của ta đều lột từ mặt người thật xuống.”

“Cái gì!” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, tay phải đột nhiên rút Sát Phố kiếm ra nhảy bổ về phía trước.

“Không được!” Tiêu Sắt tức giận vội vàng quát lớn.

Nhưng Lôi Vô Kiệt đã vung kiếm đâm thẳng về phía Mộ Anh.

“Đây là Chỉ Thủy kiếm pháp mà Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên truyền thụ à?” Mộ Anh đột nhiên xoay người, vươn song chỉ, lập tức kẹp được Sát Phố kiếm của Lôi Vô Kiệt: “Ta được tôn là thiên nhân thiên

diện, ngày thường luôn giết người trong vô hình, rất hiếm khi ra tay. Nhưng chỉ bằng một thanh kiếm vừa bước vào Kim Cương Phàm Cảnh không giết nổi ta đâu.”

“Thêm mũi thương này thì sao?” Tư Không Thiên Lạc bước tới một bước, xuất thương, thế thương bá đạo chém cái bàn bên cạnh Mộ Anh thành hai nửa.

Nhưng Mộ Anh chỉ tung người đập mũi thương xuống đất. Tư Không Thiên Lạc kinh hãi, võ công như vậy hầu như không thua kém gì Tư Không Trường Phong!

Lôi Vô Kiệt không rút kiếm về được, thương của Tư Không Thiên Lạc cũng bị ép chặt, hai người vận chân khí toàn thân nhưng không thể xô dịch được vũ khí trong tay tới nửa tấc. Còn Mộ Anh nửa mặt nữ nhân vẫn mỉm cười thản nhiên, nửa mặt nam nhân lại càng hung thần ác sát.

“Sao lại như vậy?” Sau lưng Lôi Vô Kiệt đã đầm đìa mồ hôi lạnh, từ khi bước vào giang hồ chỉ có một đối thủ duy nhất khiến mình có cảm giác áp lực tuyệt đối như vậy, đó chính là Kiếm Tiên - Lý Hàn Y. Chẳng lẽ tên sát thủ Thiên Diện Quỷ trước mặt đã lên tới cảnh giới Kiếm Tiên rồi?

Tiêu Sát đứng dậy nhíu mày: “Đạn Chỉ Túy?”

Hai nửa mặt của Mộ Anh đột nhiên hóa thành dáng vẻ nam nhân trung niên lông mày trắng như tuyết, lộ vẻ kinh ngạc: “Người biết cả Đạn Chỉ Túy?”

“Lôi Vô Kiệt, Thiên Lạc, không được vọng động chân khí.” Tiêu Sát trầm giọng nói.

“Người biết ta có ngàn tướng mạo nhưng lại không biết ta cũng là cao thủ dùng độc. Vừa rồi tuy người đã hất đổ chén rượu nhưng Đạn Chỉ Túy của ta chỉ cần dính một giọt lên da thôi cũng có thể lập tức tiêu hủy công lực của các người, còn các người lại không hề phát giác.” Mộ Anh cười lạnh nói.

“Người đắc ý quá rồi.” Tiêu Sắt đánh giá chén rượu trong tay.

Mộ Anh gật đầu: “Vì các người đều sắp chết rồi.”

“Nhưng ta đâu có dính Đạn Chỉ Túy.” Tiêu Sắt bước lên trước một bước.

“Đừng có lừa ta, tình báo của Âm Hà tuyệt đối không sai, người không biết võ công.” Mộ Anh vẫn một tay cầm Sát Phó kiếm của Lôi Vô Kiệt, một chân đạp Ngân Nguyệt thương của Tư Không Thiên Lạc.

“Người có thể thử xem.” Tiêu Sắt bước tới trước mặt Mộ Anh, trong mắt lóe lên ánh sáng màu tím.

Mộ Anh kinh hãi, tinh thần lập tức hết hoảng. Tiêu Sắt giơ chân đá về phía Mộ Anh. Thế nhưng cú đá này chẳng có lực đạo mạnh mẽ gì, chỉ khiến thân thể hắn hơi ngửa ra sau một chút. Nhưng chỉ như vậy thôi đã đủ khiến Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc rút vũ khí của mình về.

“Rút lui!” Tiêu Sắt mỗi tay nắm một người lui lại bên cạnh cửa.

“Muốn chạy ư?” Mộ Anh ổn định thân hình, vung tay, cửa sổ quán rượu lập tức bị hắn đóng lại.

“Tiêu chưởng quỹ, lúc trước ta cũng thấy người dùng chiêu này.”
Lôi Vô Kiệt cười nói.

Tiêu Sát lờm hẩn một cái: “Im đi!”

Tư Không Thiên Lạc nhìn một lượt xung quanh: “Các người vẫn còn tâm tư nói chuyện khác cơ à, rốt cuộc Đạn Chỉ Túy mất bao lâu mới tan đây, không có nội lực chúng ta vốn không phải đối thủ của hẩn.”

Cái đầu của Mộ Anh lắc nhẹ, lại thay một gương mặt trẻ thơ đáng yêu, chỉ có nụ cười âm tà lại càng quỷ dị. Hai tay hẩn nhẹ nhàng vung lên, trong tay tỏa ra hàn khí dày đặc.

“Tên này biết rõ lắm võ công tà môn.” Lôi Vô Kiệt cảm kiếm ngăn trước mặt Tiêu Sát và Tư Không Thiên Lạc: “Ta ngăn cản hẩn, các người đi trước đi.”

“Người không ngăn nổi hẩn, với nội lực của người hiện giờ, hẩn đánh một chưởng là giết chết được người.” Tiêu Sát nói.

“Người đừng coi thường người của Lôi gia bảo, các người đi rồi ta có thể đồng quy vu tận với hẩn.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên cảm Sát Phổ kiếm xuống đất: “Ta còn sát chiêu cuối cùng.

“Người muốn chết à?” Tiêu Sát nhướn mày.

“Ta không muốn chết, ta còn rất nhiều nơi muốn đi.” Lôi Vô Kiệt quay sang nhìn Tiêu Sát mỉm cười: “Muốn tới tiên sơn nơi hải ngoại, muốn leo lên đỉnh Côn Luân. Nhưng nếu ta không đi được, như vậy trong hai người chúng ta ít nhất cũng có một người phải đi. Người chạy trốn nhanh hơn ta, ta nhường cơ hội này cho người.” Sau khi

nói xong Lôi Vô Kiệt đột nhiên xoay tay, một tay nắm lấy Sát Phó kiếm, đột nhiên áo đồ tung bay, chân khí bùng lên.

“Dừng tay.” Tiêu Sát thờ ơ nói.

Nhưng Lôi Vô Kiệt lại thật sự dừng tay, vì hắn biết chỉ cần Tiêu Sát dùng giọng điệu thờ ơ như vậy nói chuyện, chắc chắn hắn đã nghĩ ra cách.

“Thiên Diện Quỷ, người tính toán tốt lắm, nhưng có một điều người tính sai rồi. Tuy bọn họ tạm thời mất đi nội lực, nhưng nội lực của ta vẫn còn.” Tiêu Sát chậm rãi nói.

“Nội lực của người?” Mộ Anh cười lạnh: “Nếu người có nội lực cú đá vừa rồi đã chẳng yếu ớt như vậy, ngay một võ phu tầm thường cũng mạnh hơn người một chút. Thế nhưng võ công mê hoặc tâm trí người khác của người lại rất đặc biệt, nếu người chịu dạy ta, như vậy ta sẽ cho người chết thống khoái một chút. Ít nhất cũng để lại một tấm da mặt hoàn chỉnh.”

“Lôi Vô Kiệt, Thiên Lạc, cầm lấy tay của ta.” Tiêu Sát đột nhiên giơ tay, cao giọng quát. Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đều nhìn sang hắn, chỉ thấy Tiêu Sát lúc thường luôn biếng nhác lại như thay đổi hẳn, ánh mắt lạnh băng, tay áo phát phới, dường như có một khí thế khó tả toát ra. Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc tuy trong lòng khó hiểu nhưng vẫn giơ tay, nắm lấy tay Tiêu Sát.

Khoảnh khắc đó Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt đều cảm thấy một luồng nội lực cuồn cuộn không ngừng truyền từ tay Tiêu Sát sang tay bọn họ. Hai người đều kinh hãi, nội lực kia cực kỳ mãnh liệt, do dù chia đôi vẫn vượt qua nội lực của bản thân họ nhiều.

“Tiêu Sát, thế này là...” Tư Không Thiên Lạc kinh hãi nói.

“Ăn mạch của ta bị thương, không thể sử dụng nội lực nhưng nội lực của ta vẫn còn. Đây là trận Lưu Chuyển mà ta lĩnh ngộ được từ quyển sách vô danh mà Nho Kiếm Tiên tặng cho. Ta cho các người mượn nội lực!” Tiêu Sát nhíu mày, Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt đều cảm thấy luồng nội lực truyền vào cơ thể mình bùng lên!

“Tiêu Sát, hóa ra người thật sự là cao thủ.” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc cảm thán.

“Cao thủ với không cao thủ gì không quan trọng, quan trọng là phải sống sót.” Tiêu Sát nói.

Tay trái Tư Không Thiên Lạc nắm lấy tay Tiêu Sát, tay phải vung trường thương, chỉ thấy mũi thương làm gió nổi ào ào, còn mạnh hơn lúc vừa rồi.

“Đến đây nào, chẳng phải người bảo muốn lột da mặt ta ư? Tới đây mà thử!” Tiêu Sát cao giọng quát.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười nói: “Lần đầu tiên nghe người nói chuyện hăng hái như vậy đấy.”

Mộ Anh kinh ngạc, đột nhiên xoa tay một cái, không ngờ lại xóa hết gương mặt mình đi, hóa thành một người không mũi không mắt không miệng không mặt, nhưng giọng nói lạnh lùng vẫn vang lên: “Thú vị.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 96: Đường Môn Liên Nguyệt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thục Trung Đường môn.

Liên Nguyệt các.

Một nam tử thần sắc lạnh lùng đứng bên cửa sổ, hắn mặc một bộ trường bào có hình cánh chim hoa mỹ, đang ngửa đầu ngắm vàng trăng tròn trên bầu trời. Một con bồ câu đưa thư từ dưới bay tới, đậu trên tay hắn, hắn gỡ ống trúc trên chân chim bồ câu, mở tờ giấy bên trong ra, cau mày. Lúc này sau lưng hắn bỗng vang lên tiếng bước chân.

Có hai tiếng bước chân, một trầm ổn mạnh mẽ, một nhẹ nhàng hư nhược.

Nam tử kia không quay đầu lại, chỉ hơi dùng sức, đã vờ tờ giấy kia thành bột phấn.

“Liên Nguyệt sư phụ.” Sau lưng có một tiếng gọi vang lên.

“Đường Liên, ngươi về rồi à. Người bên cạnh ngươi là ai vậy?”
Nam tử vẫn không quay đầu lại.

“Diệp Nhược Y bái kiến Liên Nguyệt trưởng lão.” Một giọng nói ôn nhu vang lên.

Nam tử hơi ngạc nhiên, cuối cùng cũng quay lại, gương mặt luôn bình thản không chút xao động lại lộ vẻ kinh ngạc, hắn do dự một chút rồi hỏi: “Con gái của đại tướng quân Diệp Khiếu Ưng?”

Diệp Nhược Y gật đầu: “Vâng.”

Đường Liên thấy thần sắc Đường Liên Nguyệt có vẻ kinh ngạc, không khỏi bực bội: “Liên Nguyệt sư phụ, chẳng phải người đưa thư tới nói có phương pháp chữa bệnh, bảo con dẫn cô ấy tới đây à?”

Đường Liên Nguyệt không trả lời, chỉ đi tới giờ tay bắt mạch cho Diệp Nhược Y, nhíu mày, một lúc lâu sau mới lắc đầu: “Tư Không Trường Phong là truyền nhân của Dược Vương, hắn còn không chữa nổi, ta thì có cách gì chứ? Ta cũng đâu có gửi thư cho con.”

Đường Liên kinh hãi: “Sao lại như vậy được, ai giả mạo chữ của sư phụ viết thư cho con?”

“Là ta.” Diệp Nhược Y đột nhiên nói.

Đường Liên Nguyệt gật đầu: “Ta đoán được rồi.”

“Vì sao?” Đường Liên không hiểu.

“Nhất đan lưu thủy nhất đan nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân. Đã lâu không gặp, Thiên Khải Huyền Vũ sứ.” Diệp Nhược Y chậm rãi nói.

Đường Liên Nguyệt cười: “Người còn biết nhiều hơn tưởng tượng của ta. Để ta nghĩ cái đã, vì sao người muốn gặp ta, vì người

kia xuất hiện ư?”

“Năm xưa trong án mưu phản của Lang Gia Vương, Lang Gia Vương cam tâm chịu chết đồng thời phó thác lục vương tử Tiêu Sở Hà mà hấn coi trọng nhất cho bốn người bạn tốt của hấn, chính là Thiên Khải tứ thủ hộ khi đó. Thiên hạ đều biết thân phận của Thanh Long, Chu Tước và phụ thân ta là người quen cũ, Bạch Hổ không rõ hành tung, còn Huyền Vũ vẫn không rõ tung tích. Nhưng ta biết người vẫn luôn ẩn nấp trong Đường gia bảo. Lần này ta bước vào giang hồ là muốn tìm lại Thiên Khải tứ thủ hộ, dẫn dắt Tiêu Sở Hà trở về Thiên Khải thành.” Diệp Nhược Y vẫn hiền dịu như ngày thường nhưng khi nói những lời này ánh mắt toát lên vẻ sắc bén.

Đường Liên nghe vậy kinh ngạc: “Thiên Khải tứ thủ hộ? Chẳng lẽ người sư phụ muốn con đợi ở Tuyết Nguyệt thành chính là...”

Đường Liên Nguyệt nhìn Diệp Nhược Y: “Nhưng sao người phải làm thế này? Đại tướng quân Diệp Khiếu Ứng đặt cược lên người lục vương tử à?”

“Khi còn bé gặp hấn đã cảm thấy người như vậy nên bước lên vị trí đó. Ta bất kể phụ thân lựa chọn ra sao, nhưng ta, chọn hấn.” Diệp Nhược Y trả lời rất kiên định.

Người rất giống mẫu thân người. Tâm mạch của người bị tổn thương bẩm sinh, khi người mới sinh ra thật ra ta đã từng gặp người. Khi đó ta nói người chắc chắn không sống quá ba tuổi, cho dù sống được cũng là phé nhân phải nằm trên giường cả đời. Thế nhưng giờ người lại có thể đứng trước mặt ta, khí thế trên người lại chẳng kém gì phụ thân đại tướng quân của người.” Đường Liên Nguyệt gật đầu: “Đáng tiếc, người tới muộn mất rồi.”

“Ta tới muộn mất rồi?” Diệp Nhược Y kinh ngạc.

“Người nhìn xuống dưới đi.” Đường Liên Nguyệt xoay người nhìn xuống dưới lầu, chỉ thấy vài chục đệ tử Đường môn chạy tới, bao vây xung quanh Liên Nguyệt các.

“Sao lại như vậy?” Đường Liên kinh ngạc.

Tuyết Nguyệt thành ngoại trừ thế lực của chính mình ra, sau lưng có tam đại thế gia ủng hộ. Lần lượt là Thục Trung Đường môn, Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia cùng với Ôn gia lâu đời. Trong đó Lý Hàn Y là con gái của Lô Mộng Sát, có căn nguyên sâu xa với Lô gia. Mẫu thân của Bách Lý Đông Quân là trưởng lão đời trước của Ôn gia. Tuyết Nguyệt thành kết minh với hai đại thế gia này từ trước khi lập thành rồi. Chỉ có Đường môn và Lô gia bảo vẫn không hòa thuận, kết minh với Tuyết Nguyệt thành chỉ do tình thế đưa đẩy và vì ta có giao hảo với ba vị thành chủ. Giờ tình thế đã đổi thay, mấy lão già trong Đường môn có ý nghĩ khác.” Đường Liên Nguyệt nhìn những người bên dưới, thần sắc không đổi.

“Ý nghĩ khác?” Diệp Nhược Y cau mày.

“Ba tháng trước đại thành chủ Bách Lý Đông Quân biến mất khỏi Tuyết Nguyệt thành, nhị thành chủ Lý Hàn Y đột nhiên xuống khỏi Thương Sơn, bị hai vị gia chủ Âm Hà ngăn cản tại thành Nam An, sau khi phá vây không rõ tung tích. Chỉ một mình Thương Tiên đã không trấn áp được mấy lão già của Đường môn rồi. Hơn nữa ta vừa nhận được tin, có người âm thầm bá kiến bọn họ, người kia đưa ra lợi ích có lẽ cao hơn lợi ích mà Tuyết Nguyệt thành đưa ra nhiều.” Đường Liên Nguyệt đột nhiên nhảy lên, đứng trên lan can: “Các người tới không đúng lúc rồi, hình như mấy lão già kia không định để ta chạy khỏi Đường môn.”

Đường Liên tính cách trầm ổn lúc này cũng không khỏi luống cuống chân tay, đột nhiên sư môn và gia tộc của mình đứng đối lập, hắn nhìn về phía Đường Liên Nguyệt: “Liên Nguyệt sư phụ...”

Đường Liên Nguyệt quay đầu nhìn sang phía Đường Liên: “Đường Liên, Bách Lý Đông Quân dạy con những võ công gì?”

“Bách Lý sư phụ dạy con một bộ nội công tâm pháp tên là Thù Thiên cùng một bộ quyền pháp tên là Hải vận. Người nói là tâm pháp cường thân, quyền pháp hộ thân, khi chiến đấu bình thường vẫn sử dụng tuyệt kỹ ngoại phòng của Đường môn là chính.” Đường Liên đáp.

Đường Liên Nguyệt gật đầu: “Chắc Bách Lý Đông Quân nhận ra tính cách của ngươi quá thật thà nên mới truyền hai môn võ công này cho ngươi. Tinh túy của hai môn võ công này ở hai chữ ‘tiêu dao’ nhưng hiện giờ có vẻ ngươi còn chưa minh bạch. Cho nên hiện giờ ngươi vẫn chưa lựa chọn được sư môn hay gia tộc đúng không?”

Đường Liên do dự một chút rồi lắc đầu: “Xin sư phụ chỉ đường.”

“Năm xưa Đường môn có nhiều đệ tử như vậy, ta chọn con vì con thật thà. Nhưng người thật thà cũng sẽ hại con, sống trên đời chung quy cũng phải lựa chọn lấy hay bỏ.” Đường Liên Nguyệt lấy từ trong lòng ra một tấm lệnh bài ném vào tay Đường Liên: “Đây là Huyền Vũ lệnh. Diệp cô nương, năm xưa chúng ta đáp ứng Lang Gia Vương, truyền nhân các đời sẽ bảo vệ chu toàn cho lục vương tử. Giờ ta giao Huyền Vũ lệnh cho đồ đệ mà ta coi trọng nhất. Nhiệm vụ bảo vệ lục vương tử quân lâm Thiên Khải cũng giao cho nó.”

Đường Liên vội vàng quỳ xuống: “Sư phụ, con...”

“Con không cần lo lắng, ta giao Huyền Vũ lệnh cho con, còn con có nhận không là chuyện của con. Dẫu sao Đường môn cũng là gia tộc của con. Từ nhỏ con đã không còn cha mẹ, trước khi con tới tay ta chính những lão già kia nuôi dưỡng con. Nhưng cho dù con có tiếp nhận tám lệnh bài này hay không, hôm nay có một việc con nhất định phải làm.” Đường Liên đột nhiên xoay người, trên nóc nhà đối diện đã có ba người đang đứng.

Đường môn Đường Hoàng, Đường Huyền, Đường Thất Sát.

“Dẫn Diệp Nhược Y cô nương đi đi.” Đường Liên Nguyệt rung trường bào, những cánh chim màu đen trên đó đột nhiên bay lên.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 97: Thiên Điều Kinh Minh

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đường môn Đường Liên Nguyệt, cao thủ ám khí xuất sắc nhất trong thế hệ trước của Đường môn.

Mười ba tuổi đã nắm giữ ba mươi sáu tuyệt kỹ ngoại phòng, mười bốn tuổi đã thuần thục thủ pháp ám khí tối cao của Đường môn Vạn Thọ Phi Hoa, mười lăm tuổi quản lý Luật Giới đường của Đường môn, phụ trách đuổi bắt phản đồ trong môn phái. Trong vòng ba năm diệt trừ tổng cộng sáu mươi tư phản đồ. Không chỉ người của môn phái khác trên giang hồ, ngay người trong Đường môn khi nghe tới ba chữ Đường Liên Nguyệt cũng như tên gọi của quỷ thần. Mười chín tuổi rời khỏi Đường môn, hành tung không rõ. Tám năm sau trở lại Đường môn, quản lý cơ cấu lớn nhất của Đường môn, cũng chính là phụ trách ngoại phòng dạy võ học cho đệ tử. Sau đó rời khỏi, xây Liên Nguyệt các, tập trung nghiên cứu ám khí riêng của mình.

Không có bất cứ ai nghi ngờ, chỉ cần Đường Liên Nguyệt muốn, như vậy vị trí Đường lão thái gia đời kế tiếp chính là hắn. Cũng không có bất cứ ai muốn đối địch với một người như vậy.

Tuy người xuất hiện bên ngoài các là ba vị sư phụ ngoại phòng hiện tại: Đường Hoàng, sư đệ của Đường Liên Nguyệt, người quản

lý tối cao của ngoại phòng hiện tại, tự nghĩ ra ám khí Huyền Hoàng, trộn lẫn hỏa kinh vào ám khí, được xưng xát thể liên miên bất tuyệt, lửa thiêu trăm dặm đồng bằng; Đường Huyền, một trong những sư phụ quản lý ngoại phòng, tập trung nghiên cứu độc thuật, là người dùng độc giỏi nhất Đường môn; Đường Thất Sát, một trong những sư phụ quản lý ngoại phòng, truyền nhân găng tay bí truyền của Đường môn ‘Thiên Yết’, khác với những người khác tinh thông ám khí, hấn tu luyện theo thuật phá tất cả ám khí trong thiên hạ. Nhưng cho dù bọn họ có đến cũng không muốn giao thủ với Đường Liên Nguyệt.

Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân. Nghe nói sau ba mươi tuổi Đường Liên Nguyệt không mang một món ám khí nào trên người, hấn dùng thiên địa vạn vật làm ám khí, hấn dùng chính mình làm ám khí!

“Liên Nguyệt, lần này chúng ta tới không phải để động thủ với người!” Đường Hoàng cuống quít mở miệng nói.

Đường Liên Nguyệt không buồn để ý tới hấn, vung tay lên, những cánh chim màu đen lơ lửng trên không trung đột nhiên bay tới, tiếng xé gió âm âm như tiếng kêu kinh hãi của hàng ngàn con chim.

“Đây là ám khí gì vậy?” Đường Huyền nhíu mày.

“Mặc kệ ám khí gì.” Đường Thất Sát bước tới, trên tay hấn là cặp găng tay chế bằng tơ tằm, được xưng có thể phá tất cả ám khí trong thiên hạ, Thiên Yết. Hấn đột nhiên nháy tới, đôi tay vẽ một vòng tròn giữa không trung, ôm hết cánh chim màu đen vào tay. “Ám khí gì cũng chẳng thoát nổi Thiên Yết!”

Đường Liên Nguyệt cười lạnh một tiếng, tháo trường bào trong tay xuống, cánh tay phẩy một cái, chỉ thấy tất cả cánh chim trên đó đều bay lên: “Ám khí này tên là Thiên Điều Kinh Minh. Thiên Yết của người có thể đỡ hết ám khí trong thiên hạ chẳng qua vì ám khí đó đều là chết, còn ám khí của ta, là sống.”

Chỉ thấy những cánh chim kia đột nhiên bay về phía Đường Thất Sát, Đường Thất Sát trong lòng run rẩy, vung tay lên định ngăn cản ‘Thiên Điều Kinh Minh’ lần thứ hai. Thế nhưng lúc này thanh thế vượt xa lần trước, đang lúc hấn do dự, sau lưng bỗng vang lên tiếng nói: “Để ta giúp một tay!”

Chỉ thấy Đường Hoàng bước lên một bước, đôi tay vung lên, phóng ra ám khí tuyệt thế của hấn, Huyền Hoàng. Đó là một ám khí đỏ rực như lửa, xung quanh là từng đốm lửa nhỏ, nơi Huyền Hoàng bay qua những cánh chim liên tiếp bốc cháy, rơi xuống như mưa, tạo thành một khung cảnh mỹ lệ quý dị trong màn đêm.

Đường Liên Nguyệt chứng kiến cảnh tượng này nhưng thần sắc vẫn bình thản như nước, không nhận ra chút dao động nào.

“Liên Nguyệt sư huynh, chúng ta tới đây lần này chỉ để truyền lệnh của lão gia tử, ba tháng này xin đừng ra khỏi Liên Nguyệt các nửa bước.” Một giọng nói âm trầm vang lên, ngay lúc Đường Liên Nguyệt giao thủ cùng Đường Thất Sát, Đường Huyền đã lẳng lặng lướt tới bên cạnh Đường Liên Nguyệt, giơ tay đặt lên vai hấn.

“Cẩn thận.” Diệp Nhược Y kinh hãi hét lớn một tiếng, cô thấy bàn tay Đường Liên Nguyệt có màu xanh thẫm. Người như vậy bản thân đã là một loại kịch độc, bị hấn đặt tay lên vai không phải cử chỉ thân thiện gì. Hơn nữa dưới chân Đường Huyền dường như có một làn sương đang tỏa ra.

“Chút tài mọn.” Đường Liên Nguyệt hừ lạnh một tiếng, làn sương lan ra dưới chân Đường Huyền đột nhiên đảo ngược trở lại, từ ngoài vào trong, từ dưới lên trên, từ từ lui về.

Đường Huyền kinh hãi biến sắc: “Thuật Nghịch Độc...”

“Năm xưa ám khí của ta là đệ nhất, nhưng ngươi đừng quên, độc thuật của ta cũng là đệ nhất.” Đường Liên Nguyệt xoay người vươn tay đặt lên vai Đường Huyền: “Còn ngươi vĩnh viễn là hạng hai.”

“Liên Nguyệt, ngươi đừng quá tự phụ. Dừng tay.” Lúc này Đường Hoàng cũng tới bên cạnh Đường Liên, tay mở một cái hộp, trong hộp lóe lên ánh sáng bạc, tràn ngập sát khí.

Tuyệt kỹ ám khí của Đường môn, Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Đường Liên Nguyệt không thu cánh tay đặt lên vai Đường Huyền, sắc mặt Đường Huyền càng lúc càng khó coi.

“Liên Nguyệt, thu tay lại ngay!” Đường Hoàng gầm lên một tiếng.

“Ngươi có thể ẩn cái hộp đó, nhưng ngươi có tin không, cuối cùng người chết dưới Bạo Vũ Lê Hoa Châm lại là Đường Huyền.” Đường Liên Nguyệt thản nhiên nói.

“Ta tin, bởi vì ngươi là Đường Liên Nguyệt.” Đường Hoàng gần từng chữ một. “Đường Liên Nguyệt đệ nhất Đường môn. Nhưng hôm nay ngươi không thể đi, cho dù ba người chúng ta đều chết ở đây, ba mươi đệ tử dưới kia chết hết ở nơi này cũng phải giữ ngươi lại.”

“Ta cũng đâu muốn chạy. Nhưng ngươi thả hai người trong phòng đi đi.” Đường Liên Nguyệt nói.

“Trong phòng một người người là một trong những đệ tử ưu tú nhất thế hệ này của Đường môn, không có lý do gì để đi. Một người khác lão gia tử đang muốn gặp nàng. Ta không làm chủ được.” Đường Hoàng nói.

“Có lý do đi hay không phải xem lựa chọn của chính họ.” Đường Liên Nguyệt quay đầu sang nhìn Đường Liên: “Đường Liên, dẫn Diệp cô nương rời khỏi nơi này đi.”

Đường Liên ngây ra tại chỗ không biết phải làm sao: “Nhưng thưa sư phụ...”

“Con vẫn chưa lựa chọn được à?” Đường Liên Nguyệt quay đầu lại hỏi hần. “Nghe nói người quen vài người bạn tốt ở Tuyết Nguyệt thành, giờ bọn họ đang trên đường tới Lôi gia bảo. Rất trùng hợp, Đường môn cũng có người đang trên đường tới Lôi gia bảo. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, không lâu sau những bằng hữu đó của con đều sẽ chết trong Anh Hùng yến của Lôi gia bảo. Nếu con còn không lựa chọn được, chẳng bằng cứu bằng hữu của mình trước đi.”

“Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát...” Đường Liên kinh hãi.

“Còn chưa lựa chọn được à? Xem ra Bách Lý Đông Quân không dạy được đệ tử như ta mong muốn.” Đường Liên Nguyệt thở dài.

Đường Liên gật đầu, ánh mắt đột nhiên sáng bừng lên: “Giờ khác này con vẫn chưa lựa chọn được, nhưng Bách Lý sư phụ đã dạy con bốn chữ.”

“Bốn chữ gì?” Đường Liên Nguyệt hỏi.

“Hành động tùy tâm.” Đường Liên đột nhiên ôm Diệp Nhược Y bên cạnh nhảy thẳng tới bước qua rào chắn, rào bước chạy ra ngoài.

“Ngăn hấn lại!” Đường Hoàng gầm lên.

Đường Thất Sát lao tới ngăn trước mặt

“Cút hết cho ta!” Đường Liên Nguyệt đột nhiên nhướn mày, tóm lấy Đường Huyền ném về phía Đường Hoàng, rồi xoay người, tay ngưng tụ một luồng khí độc. Hấn nhẹ nhàng búng tay, luồng khí độc kia bay thẳng về phía Đường Thất Sát. Đường Thất Sát sửng sốt phát tay đánh tan luồng khí độc kia. Thế nhưng chỉ chốc lát thôi, Đường Liên đã lướt qua người hấn, đứng trên nóc nhà đối diện.

Sau đó Đường Liên đột nhiên ngây ra như phỗng.

Một ông lão đang ngồi bên cạnh hấn, hút thuốc rất thoải mái. Ông lão này có gương mặt rất hiền từ, thậm chí quay sang mỉm cười với Đường Liên. Nhưng Đường Liên lại như cứng đờ ra ở đó, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám bước tiếp dù chỉ một bước.

Mãi tới khi một giọng nói mang ý cười ung dung vang lên bên tai.

“Lão gia tử, ngài cũng tới rồi.” Đường Liên Nguyệt đứng trên nóc nhà cúi người ngồi xuống cạnh lão gia tử.

“Lâu rồi không gặp, đến thăm người.” Lão gia tử buông tẩu xuống, gõ gõ cái tẩu..

“Đường Liên, ta nói chuyện với lão gia tử, người đi trước đi.” Đường Liên Nguyệt đột nhiên nói.

Đường Liên do dự một chút, liếc mắt nhìn lão gia tử một cái.

“Đi thôi, đi thôi. Trẻ nhỏ rồi cũng lớn, không giữ lại nổi.” Lão giả tử thờ dài.

Đường Liên lập tức xoay người, chạy thẳng về phía xa.

Đường Liên Nguyệt nhìn bóng dáng Đường Liên xa dần, cuối cùng lại khẽ thở dài: “Lão gia tử, lần này ta khiến ngươi thất vọng rồi.”

Lão gia tử hít một hơi thuốc thật sâu rồi lắc đầu: “Ai mà biết được.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 98: Thuật Con Rối Giết Người

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Tiêu Sát, trận pháp này lợi hại như vậy sao lúc ở núi Thanh Thành người không dùng. Nếu không lúc đó đã chẳng bị đánh thảm tới vậy.” Lôi Vô Kiệt cảm thấy chân khí mênh mông mãnh liệt trong cơ thể, không chỉ nội lực được khôi phục mà mọi mệt nhọc đi đường một ngày một đêm cũng lập tức biến mất.

“Mấy ngày nay ta vẫn luôn xem quyển sách mà Nho Kiếm Tiên đưa tặng, trong sách có nhắc tới một số quan hệ giữa chân mạch và ẩn mạch, ta cũng chỉ vừa ngộ ra trận Lưu Chuyển này thôi. Hơn nữa vừa vận lúc này nội lực các người mất hết ta mới có thể vận dụng trận Lưu Chuyển này. Nếu là lúc bình thường, hai luồng nội lực sẽ xung đột lẫn nhau, không dễ dàng như hiện giờ đâu.” Tiêu Sát hít một hơi dài, hạ giọng nói: “Ta không chống đỡ được lâu đâu, tốc chiến tốc thắng.”

Tư Không Thiên Lạc rung thanh trường thương, uy phong lẫm liệt: “Xem chúng ta đây. Tên kiêu quái kinh tởm kia, để ta cho một thương đập chết hẳn.”

Mộ Anh vẫn không nhúc nhích, gương mặt không biểu cảm có vẻ cực kỳ quý dị.

“Sao không nói gì? Sợ à?” Tư Không Thiên Lạc nhảy thẳng tới vung thương đánh thẳng vào đầu, không ngờ lại thật sự đánh trúng gương mặt trống không kia. Sau đó toàn bộ gương mặt bị đập sụp xuống, một bộ trường bào trống rỗng rơi trên mặt đất.

“Chạy rồi?” Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc.

“Thuật con rồi giết người.” Tiêu Sắt cả kinh.

“Vị huynh đài này kiếm thức thật thâm sâu.” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, Tiêu Sắt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gương mặt mỉm cười vui vẻ hiện lên phía trước mình, lại đột nhiên hóa thành vẻ từ bi, chốc lát sau lại thành vẻ khốc lóc, chỉ trong thời gian ngắn đã thay đổi ba gương mặt.

“Trò ảo thuật, cắt ngay cho ta!” Lôi Vô Kiệt nghiêng người ngăn cản trước mặt Tiêu Sắt, xuất quyền đánh Mộ Anh bay thẳng ra ngoài. Lại thấy trường bào kia bị xuyên thủng một lỗ, lướt thẳng ra ngoài, bên trong không hề có ai. Lôi Vô Kiệt cười khở một tiếng nói: “Thế này chẳng khác gì ảo thuật cả.”

Tư Không Thiên Lạc xuất một thương vô ích bèn lui lại, nắm lấy tay Tiêu Sắt. Luồng nội lực kia không phải lưu lại trong cơ thể không biến mất, nhất định phải nắm lấy tay Tiêu Sắt, hấp thu nội lực.

“Trò ảo thuật này của ta ra sao?” Một cái đầu đột nhiên nhô ra, xoay ngược lại giữa không trung rồi mỉm cười nhìn bọn họ.

“Chẳng ra gì.” Tư Không Thiên Lạc xuất thương quét tới.

Mộ Anh lại vung chưởng lên, thân thương lập tức bị một luồng băng sương bao phủ. Tư Không Thiên Lạc cảm thấy thế thương bị ngăn cản, trong lòng kinh hãi nhưng đột nhiên thấy thân thể ấm áp.

Chỉ thấy đôi mắt Lôi Vô Kiệt đã đỏ bừng, đã vận Hỏa Chước thuật. Áo đỏ bay phấp phới chớp mắt đã hòa tan chỗ băng sương kia. Tư Không Thiên Lạc vui mừng, xuất thương đánh ra, quét rách ống tay áo bên phải của Mộ Anh. Lại thấy Mộ Anh xoay người, xuất chưởng đánh sang phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt xuất chưởng đón đỡ, Hỏa Chước thuật lập tức vận dụng tới cảnh giới thứ sáu = Già Lô La.

Mộ Anh cười nói: “Được lắm, nghe đại danh của Hỏa Chước thuật đã lâu. Thử xem có bằng Sương Huyền chưởng của ta không?”

“Vậy thử xem.” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, Hỏa Chước thuật tăng thêm một tầng, cảnh giới thứ bảy - Hỏa Nguyên cảnh!

Ánh mắt Mộ Anh lóe lên sắc lạnh, giọng nói mang theo vẻ ngạc nhiên: “Với tuổi tác của người đạt được tới cảnh giới này cũng thật hiếm có. Thế nhưng giết kẻ thấy tiếc như người mới là vui sướng.” Ngoài miệng tuy khen nhưng gương mặt hắc không chút dao động, bàn tay hơi vận sức, hàn khí đột nhiên bùng lên.

Lôi Vô Kiệt, Tiêu Sát và Tư Không Thiên Lạc đột nhiên rùng mình một cái.

Tiêu Sát buông tay Tư Không Thiên Lạc, đưa chưởng sang đánh vào người Lôi Vô Kiệt, gầm lên một tiếng: “Lôi Vô Kiệt!”

Lôi Vô Kiệt cũng hét lớn một tiếng: Tiêu Sát!”

Không ai biết vì sao hai người đột nhiên hô to tên của đối phương. Nhưng sau tiếng hô này, áo xanh trên người Tiêu Sát đột nhiên bay phát phơ, chân khí toàn thân thông qua hai cánh tay

truyền vào cơ thể Lôi Vô Kiệt. Khoảnh khắc đó trong hai đồng tử của Lôi Vô Kiệt như tỏa ra ánh lửa!

Mộ Anh âm thầm kinh hãi, hàn khí của hắn lập tức bị ép ngược lại, một luồng khí tức nóng rực không ngừng đánh sâu vào nội tức của hắn.

“Đây là...” Mộ Anh vẫn giữ gương mặt lúc vui mừng lúc buồn bã kia.

Lôi Vô Kiệt đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển nặng nề, gần từng chữ một nói: “Hỏa Chước thuật, Thiên Hỏa cảnh!”

Mộ Anh đột nhiên thu chưởng Hỏa Chước thuật tầng tám cho dù với lực lượng của hắn cũng không dám tùy tiện thử nghiệm. Thế nhưng hắn vừa thu chưởng, Lôi Vô Kiệt đột nhiên lao tới, vung liền ba chưởng.

Võ kỹ bình thường, Đại La Hán quyền của Phật môn.

Ba chưởng.

Lại như trước lúc núi lở, động đất rung trời.

Mộ Anh liên tục lui lại nhưng không tránh khỏi. Tương mạo hắn biến hóa, vận dụng thuật con rối.

Lại bị phá liền ba tầng.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy sau khi bước vào Hỏa Chước thuật tầng thứ tám, toàn thân khoai khoai không nói nên lời, bước đi như đạp trên đám mây, vung quyền như trong lòng suy nghĩ, mỗi khi đánh ra một quyền, trong lòng lại sáng khoái thêm một phần.

“Đạm yên lưu thủy họa bình u, tự tại phi hoa khinh tự mộng.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Ta bước vào Tự Tại Địa Cảnh rồi.”

Đánh ra quyền thứ tư.

Mộ Anh phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài ngã cái rầm xuống đất.

Lôi Vô Kiệt giơ tay phải, cầm Sát Phố kiếm, lại nghe Tiêu Sát ở sau lưng nhỏ giọng nói: “Đừng vọng động, đứng yên ở đó, giữ nguyên khí thế.”

Lôi Vô Kiệt vốn định cầm kiếm đi tới dạy cho tên Thiên Diện Quỷ kia một bài học nhưng lúc này cũng đành bỏ qua suy nghĩ đó, cầm kiếm đứng yên tại chỗ, chân khí bùng lên mãnh liệt, trong mắt như có ngọn lửa rực cháy.

Mộ Anh đứng dậy, chứng kiến trạng thái của Lôi Vô Kiệt, trong lòng thâm kinh hãi. Nếu Lôi Vô Kiệt chỉ bước vào Tự Tại Địa Cảnh chắc chắn mình sẽ không bị ép tới mức như hiện giờ, thế nhưng một quyền vừa rồi của hắn rõ ràng đã có uy thế mơ hồ tiếp cận với Tiêu Dao Thiên Cảnh. Bản thân tuyệt đối không phải địch thủ. Hắn đổi sang gương mặt tức giận, trầm ngâm một hồi lâu.

“Tiêu Sát.” Lôi Vô Kiệt thấy Mộ Anh đứng bất động đã lâu, trong lòng không khỏi lấy làm lạ, không biết nên tới thử hay giữ nguyên tư thế bất động như hiện giờ, đành phải hỏi Tiêu Sát.

Chỉ thấy Tiêu Sát đột nhiên thu hồi song chưởng, hai chân mềm nhũn, ngã thẳng xuống.

Tư Không Thiên Lạc vội vàng cúi người đỡ lấy hắn: “Tiêu Sát, người bị sao vậy?”

Lôi Vô Kiệt lo lắng quay lại nhìn Tiêu Sát rồi lại cuống quít quay sang phía Mộ Anh. Sau khi Tiêu Sát rút tay về, chân khí trong cơ thể hắn lập tức tiết ra, đừng nói Đại Tự Tại Cảnh, thậm chí còn không vận được tầng thứ nhất của Hỏa Chước thuật. Nếu Mộ Anh ra tay, chắc chắn bọn họ đều phải chết! Thế nhưng Mộ Anh vẫn giữ nguyên gương mặt giận dữ kia, không hề nhúc nhích.

“Đừng nhìn nữa, hắn đi rồi.” Tiêu Sát thều thào.

Lôi Vô Kiệt đi tới, cầm Sát Phó kiểm chém thử một nhát, quả nhiên lại lại một túi da trống rỗng.

Tiêu Sát lấy từ trong lòng ra một cái chai, đưa vào tay Tư Không Thiên Lạc: “Uống viên thuốc trong đó, vận chuyển chân khí nửa canh giờ, Độc của Đạn Chỉ Túy sẽ được giải. Sau đó lập tức lên đường tới Lôi gia bảo.” Nói xong câu này, sức lực trong người Tiêu Sát như trút sạch, hai mắt nhắm lại, ngất đi trong lòng Tư Không Thiên Lạc.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 99: Tuyết Lớn Gặp Giai Nhân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Ngoài biên cảnh Bắc Ly, phía bắc Phật quốc Tây Vực là một sa mạc khổng lồ.

Toàn bộ sa mạc đó không có tới một ngọn cỏ, đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy vô biên vô hạn, nghe nói mười người đi qua đây thì có tới chín chết trên đường, cho nên khu vực sa mạc này được gọi là sa mạc Vô Sinh.

Thế nhưng đi qua sa mạc đó lại có thể tới một nơi.

Nơi đó tuyết rơi quanh năm, núi tuyết sông băng san sát, nghe nói khi chạng vạng có thể thấy hào quang bảy màu sáng lên cuối sông băng, được vị tiên Nho gia Tạ Tuyên khen là một trong ba cảnh đẹp nhất thế gian.

Nơi đó được gọi là thế giới bên ngoài, là Thiên Ngoại Thiên.

Một đoàn người ngựa tổng cộng có bốn người gian nan chịu gió lạnh đi giữa mặt đất phủ đầy tuyết. Bọn họ cưỡi ngựa từ ngoài ngàn dặm tới, tới ngoài sa mạc thay lạc đà, sau đó tất cả lạc đà đều chết trước khi ra khỏi sa mạc Vô Sinh. Bọn họ chỉ có thể đi bộ giữa gió

lạnh. Thế nhưng rốt cuộc bọn họ phải tới đâu, không ai trong đoàn người có đáp án cụ thể.

“Chẳng phải nói bên ngoài sa mạc Vô Sinh là thế giới bên ngoài, là thiên ngoại thiên à. Sao vẫn chỉ thấy sông băng dằng dặc thế này, người bình thường làm sao vượt qua băng nguyên này được. Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ kiệt sức, nhưng một khi không đi nổi nữa, nhiệt độ cơ thể sẽ nhanh chóng hạ xuống, máu huyết trong cơ thể chúng ta đều sẽ đông cứng, sau đó chết ở đây.” Một người cao lớn mặc áo khoác màu đen tháo mũ trùm, gió lạnh thổi qua mái tóc hần, lưu lại một màn sương lạnh.

“Thế nhưng cũng có một điều đáng ăn mừng, chỉ cần khí hậu nơi đây không xảy ra biến đổi quá lớn, chắc có qua mấy trăm năm nữa thi thể của chúng ta cũng không thối rữa.” Một người trẻ tuổi để ria mép bên cạnh gã cao to kia mỉm cười nói, chòm râu hần đã bị nhuộm trắng, thấy rõ cả vết băng đọng trên đó.

“Thế thì người của Thiên Ngoại Thiên làm thế nào vượt qua băng nguyên này đây?” Vị công tử gầy gò được mọi người bao bọc ở giữa đột nhiên mở miệng nói. Hắn có vẻ rất yếu nhưng đôi mắt lại hết sức trong trẻo, dường như không hề sợ hãi gió tuyết và băng nguyên trước mặt.

“Nghe nói Thiên Ngoại Thiên có đường hầm của mình, có thể tránh né sa mạc Vô Sinh cùng khu vực băng nguyên này, đi thẳng tới thế giới bên ngoài của bọn họ. Nhưng con đường chúng ta đang đi không phải tới Thiên Ngoại Thiên mà tới Lang Nguyệt Phúc Địa. Tất cả bí kíp võ học của Thiên Ngoại Thiên đều giấu trong Lang Nguyệt Phúc Địa. Con đường này ngoại trừ đi thẳng qua không còn cách nào khác.” Gã cao to trả lời.

Công tử gầy yếu cũng tháo mũ trùm đầu xuống, mỉm cười nhìn con đường không có điểm cuối trước mặt: “Phía cuối con đường này là Lang Nguyệt Phúc Địa à?”

“Tuy thuộc hạ chưa từng tới nhưng chắc không sai đâu. Thật ra lúc đó nên để Bạch Phát Tiên đi theo.” Người trẻ tuổi để râu nhìn về phía trước, hơi cau mày.

Vị công tử yếu ớt mỉm cười: “Long Tà, người đang trách ta ư?”

Người trẻ tuổi tên Long Tà lắc đầu: “Thuộc hạ chỉ cảm thấy công tử không nên mạo hiểm như vậy. Thiên Ngoại Thiên đã đồng ý hợp tác, cần gì phải để ý tới một người trẻ tuổi.”

“Một người trẻ tuổi? Người đang nói một người mười bảy tuổi có thể ngang tài ngang sức với Cẩn Tiên công công, là người trẻ tuổi một tháng bình ổn nội loạn trong Thiên Ngoại Thiên; khiến cả Tuyết Nguyệt thành, Vô Song thành, mã tặc Tây Vực, Phật môn trong thiên hạ đều không bắt được ư? Người cũng là người trẻ tuổi, người có muốn gặp hắn một lần không? Ta thật sự rất mong chờ.” Vị công tử yếu ớt kia đội lại mũ trùm đầu: “Ta từ Thiên Khải xa xôi ngàn dặm tới đây, giờ đã chẳng chờ nổi nữa Các người, ai có thể mở đường giúp ta?”

Bên cạnh công tử yếu đuối đó là một người nam tử mặc áo đen, hết sức cường tráng khiêng một thanh đao lớn như ván cửa. Hắn nhìn điểm cuối bằng nguyên như đang suy nghĩ gì đó, một lúc lâu sau mới giơ cao thanh đao lớn, chém mạnh xuống đất.

Mặt đất diện tích vài chục trượng xuất hiện một vết nứt lớn.

Long Tà không khỏi chép miệng: “Nham Sâm, người nhìn sức lực của người ta kìa. Người cũng cao to như vậy, nhưng có mạnh bằng một nửa hấn không?”

Gã cao to tên là Nham Sâm hừ lạnh một tiếng, không nói gì, chỉ cúi người, đôi tay đặt trên khối băng. Đột nhiên hai bàn tay hấn đỏ chót như lửa, mặt băng trong phạm vi mùi trượng, trừ lớp băng bọn họ đang đứng, tất cả đều lập tức tan chảy.

lập tức đột nhiên giơ hai tay, đi tới sau lưng mọi người, tay trái đột nhiên ôm một cái, không ngờ lại ôm lấy một cơn cuồng phong, nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Gió đổi!

Tảng băng mà bốn người đang đứng lập tức lao thẳng theo hướng vết nứt. Nam tử áo đen cầm thanh đao lớn trước mặt, không ngừng mở đường. Hai tay Nham Sâm vẫn ấn xuống, hòa tan lớp băng trên mặt đất, Long Tà xuất từng chưởng một đẩy bọn họ đi tới. Công tử yếu ớt đứng chính giữa hơi cau mày nhìn điểm cuối băng nguyên.

Thật ra hấn cũng tò mò, nếu đi đến tận cùng băng nguyên vẫn là băng nguyên chứ không phải Lang Nguyệt Phúc Địa trong truyền thuyết, vậy bọn họ nên làm gì? Chẳng lẽ chết trong khu vực băng nguyên không người qua lại này ư? Với thân phận của hấn, vì một người, đi cả ngàn dặm tới đây, kết quả còn chưa gặp được đã mất mạng. Nếu chuyện này lan truyền chắc sẽ thành một trò cười trong thành Thiên Khải. Nghĩ tới đây hấn không khỏi mỉm cười.

“Long Tà, chúng sẽ chết thật ư?” Vị công tử yếu ớt kia đột nhiên hỏi.

“Có lẽ chúng ta sẽ chết nhưng công tử thì không.” Long Tà cười nói.

“Vì sao?” Công tử yếu ớt kia hỏi.

“Bởi vì công tử, ngài còn phải làm hoàng đế! Làm sao ngài lại chết ở nơi này được.” Long Tà đột nhiên quát lớn, song chưởng đẩy mạnh ra. Tốc độ di chuyển của bốn người tăng vọt.

Đột nhiên một vệt sáng chiếu tới.

Đó là luồng sáng xuyên qua tầng sương tuyết, xuyên qua băng tuyết vạn dặm chiếu xuống khu vực băng nguyên này. Ánh sáng đó rực rỡ mỹ lệ, như một ngọn lửa dài.

“Đây là ánh sáng cuối băng nguyên ư? Trong sách cổ ‘Sơn Hải Kinh’ có nói: Người mặt rắn, màu đỏ sậm, thân cao ngàn dặm, như thần của Chung Sơn. Bọn họ cho rằng luồng sáng này là hóa thân của thần linh, không ngờ cuộc đời này thật sự được thấy phong cảnh mỹ lệ đến vậy.” Công tử yếu ớt cảm thán.

“Công tử!” Nham Sâm đột nhiên đứng dậy, thân hình to lớn chặn Long Tà đang muốn tra xét diện mạo vị thần của Chung Sơn này.

Long Tà cả giận nói: “Nham Sâm, ngươi làm gì vậy?”

“Công tử, ngài nhìn đi.” Nham Sâm chỉ về một hướng, chỉ thấy nơi đó có một ngọn núi tuyết, trên sườn núi tuyết là một hang núi, ở cửa hang núi là một bóng người màu trắng.

“Đến rồi?” Long Tà lập tức xúc lại tinh thần, vung chưởng về phía trước như điên.

Khoảng cách càng lúc càng gần, cuối cùng bọn họ cũng thấy rõ bóng người đó. Đó là một nam tử tuấn tú mặc trường bào màu trắng, hấn đứng giữa ánh sáng lấp lánh, gió tuyết phát phơ, cầm một cái giá cắm nến, trên giá cắm nến có một ngọn lửa nhỏ đang cháy, tuy lung lay như sắp đổ nhưng vẫn không tắt. Nam tử kia như đang lăm bằm gì đó.

“Đến rồi.” Vị công tử yếu ớt kia tháo chiếc mũ trùm, ngẩng đầu nhìn bóng người mặc áo bào trắng: “Là hấn.”

Người kia có vẻ cũng để ý tới bọn họ, hấn bước lên vài bước, cúi người nhìn bốn người bên dưới.

Nụ cười đó, vẫn phong hoa tuyết đại như xưa.

Tông chủ Tuyết Nguyệt thành, Diệp An Thế.

Cũng là hòa thượng tà dị của Hàn Sơn tự, Vô Tâm.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 100: Xích Vương Tiêu Vũ

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Long Tà thu chưởng, xoay người, nhìn hòa thượng với áo bào trắng phát phối bên trên, ngạc nhiên nói: “Là hấn à?”

“Giống hệt như trong truyền thuyết.” Công tử suy yếu sửa lại ống tay áo, cao giọng nói: “Có khách thì xa tới, xin bái kiến Diệp tông chủ!”

Diệp An Thế cúi đầu nhìn hấn, ánh mắt mang ý cười: “Từ xa cỡ nào? Vì sao khách tới?”

Vị công tử yếu ớt kia cười nói: “Xa ngoài ngàn dặm, Thiên Khải hoàng thành. Đến để gặp tông chủ.”

“Chỉ là để gặp ta?” Diệp An Thế có vẻ mất hứng, ngẩng đầu nhìn ánh sáng dần nhạt đi phía xa như đang suy tư: “Vậy người đã gặp rồi rồi đấy, có thể đi được rồi”

Vị công tử yếu ớt kia lắc đầu: “Còn chưa gặp được.”

“Ồ?” Diệp An Thế giơ tay phải bắt lấy một bông tuyết.

Vị công tử suy yếu kia nói rất chậm rãi: “Phật dạy: có tâm vô tướng, tướng từ tâm sinh; có tướng vô tâm, tướng từ tâm diệt. Ta

chỉ thấy được tướng mạo của tông chủ chứ không thấy được tâm của tông chủ, không tính là đã gặp.”

“Người muốn gặp tâm của ta?” Diệp An Thế đột nhiên búng tay phải, bông tuyết mềm mại kia loáng cái đã hóa thành một mũi gai băng, bay thẳng về phía công tử yếu ớt.

Nam tử áo đen cầm thanh đao lớn đứng cạnh vị công tử vung thanh đao, mặt không biểu cảm, một đòn đập nát mũi ai băng. Mảnh băng bay tứ tán, vị công tử kia mặt không đổi sắc, vẫn ngẩng đầu nhìn Diệp An Thế.

“Người biết tên trước đây của ta chứ?” Diệp An Thế hỏi hần.

“Vô Tâm.” Vị công tử kia chậm rãi trả lời.

Diệp An Thế đột nhiên xoay người, đi vào trong Lang Nguyệt Phúc Địa.

Long Tà và Nham Sâm nhìn nhau một cái, Nham Sâm cúi người bế vị công tử kia lên, bốn người vội vàng tung người lao lên sườn núi. Không bao lâu sau bọn họ đã tới cửa Lang Nguyệt Phúc Địa, Nham Sâm đặt vị công tử kia xuống, hỏi: “Công tử, chúng ta?”

“Đi vào.” Vị công tử kia bước lên một bước, đi phía trước.

Bốn người bước vào Lang Nguyệt Phúc Địa, lập tức cảm thấy thân thể ấm áp, chỉ cách có một trượng thôi như lại như hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Bên ngoài một trượng là trời đổ tuyết đất đóng băng, bên trong một trượng lại ấm áp như xuân. Trong Lang Nguyệt Phúc Địa xếp đầy những kệ sách, ngoài cùng đun một bình chè thơm, một lư hương, trên mặt đất phủ một tấm da bạch hổ mềm

mại. Diệp An Thế lười biếng nửa nằm trên đó, lại khiến những người trước mặt cùng nghĩ tới một từ ngữ kỳ quái.

Khoan thai phú quý.

Từ ngữ này thật sự không thích hợp để mô tả hang núi nho nhỏ này, càng không thích hợp để tả một nam tử. Nhưng bọn họ đều nghĩ tới từ này.

“Vị này hình như là người quen cũ?” Diệp An Thế ngẩng đầu nhìn nam tử áo đen cầm đao.

“Nguyệt Cơ cười đưa thiếp, Minh Hầu giận giết người. Vị này đúng là Minh Hầu, hai người các người từng gặp mặt, người kích thích ký ức bị người ta hủy đi của hắn.” Vị công tử yếu ớt kia chậm rãi nói.

Minh Hầu tháo thanh đao lớn như ván cửa đang cõng trên lưng, cắm xuống đất, không nói gì.

“Nhưng giờ xem ra, có vẻ hắn không nhớ bất cứ chuyện gì.” Diệp An Thế hơi nhíu mày.

“Đúng vậy, Minh Hầu bị trọng thương, lúc Nguyệt Cơ đưa hắn tới chỗ ta, hắn đã gần như là người chết.” Vị công tử kia đáp.

“Nhưng tuy hiện giờ hắn không chết, nhưng đã thành một dực nhân.” Diệp An Thế bưng chén trà trên bàn, chậm rãi nhấp một ngụm: “Hắn đã hoàn toàn mất đi thần trí, hiện giờ hắn chỉ nghe lệnh người làm việc.”

“Mọi việc đều có cái giá của nó, hắn muốn cứu mạng chính mình, vậy phải trả cái giá nhất định.” Vị công tử kia cười đáp.

“Đáng tiếc, ta đã không dùng được môn võ công kia, không thể giúp ngươi lần nữa.” Diệp An Thế thở dài, không nhìn sang phía Minh Hào nữa: “Còn ngươi, giờ có thể nói vì sao lại muốn gặp ta rồi chứ.”

“Ta họ Tiêu.” Vị công tử kia ngồi xuống đối diện với Diệp An Thế, cầm lấy một chén trà.

“Thật trùng hợp, ta cũng có một bằng hữu, cũng họ Tiêu.” Khóe miệng Diệp An Thế mang theo nụ cười ám muội khó hiểu.

Vị công tử kia cầm chén trà, ngửa đầu lên uống một ngụm, sắc mặt hơi đỏ, ngạc nhiên nói: “Đây là rượu à?”

Diệp An Thế lại rót cho mình một chén: “Là rượu hay là trà, có quan trọng không? Dầu sao cũng không quan trọng bằng làm hoàng đế đúng không?”

“Xem ra ngươi đã biết ta là ai.” Vị công tử kia buông chén trà, sắc mặt hơi đỏ lên, có vẻ tửu lực không tốt lắm.

“Xích Vương Tiêu Vũ, hoàng tử thứ bảy của Minh Đức Đế, cũng là vị phong lưu khí phách nhất trong số rất nhiều hoàng tử của Minh Đức Đế. Bề ngoài nhìn như một vị vương gia thích thơ thích rượu nhưng thực chất bao năm qua vẫn âm thầm liên hệ với Thiên Ngoại Thiên. Khi ta chưa về tông, có qua lại mật thiết với Bạch Phát Tiên và Tử Y Hào. Trong chuyện ta trở về Thiên Ngoại Thiên cũng có không ít sắp xếp của ngươi, bề ngoài là cuối cùng Tử Y Hào và Bạch Phát Tiên cướp được ta, thực tế sau lưng ngươi phái rất nhiều người âm thầm ngăn cản những cao thủ vốn định bao vây. Hơn nữa ngươi còn một thân phận càng bí mật, ngươi là nghĩa tử của Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương.” Diệp An Thế chậm rãi nói, vị công

tử yếu ớt hóa ra là hoàng tử Bắc Ly kia vốn vừa nghe vừa gật đầu, khẽ mỉm cười, dường như không hề kinh ngạc về chuyện Diệp An Thế biết những điều này, mãi tới khi Diệp An Thế nói xong câu cuối cùng ánh mắt hắn mới lóe lên vẻ kinh ngạc: “Người biết?”

Diệp An Thế không trả lời câu hỏi của hắn: “Tuy Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu âm thầm ủng hộ người, nhưng Thiên Ngoại Thiên vẫn nội loạn liên miên, cho nên người mới muốn đưa ta về nơi này, lấy danh nghĩa thiếu tông chủ chấp chưởng Thiên Ngoại Thiên. Tiếp đó lại dùng ta như con rối, để Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu đứng sau lưng khống chế. Cuối cùng cả Thiên Ngoại Thiên cùng Ma giáo nơi ngoại vực đều trở thành thế lực của người.”

“Đúng vậy, người nói không sai.” Tiêu Vũ gật đầu. “Nhưng ta không ngờ năng lực của người lại vượt xa tưởng tượng của ta, chỉ mấy tháng thôi đã hoàn toàn khống chế Thiên Ngoại Thiên. Cho nên ta mới không ngại ngàn dặm xa xôi tới đây, hy vọng kết sminh với người.”

“Vì sao ta lại phải kết minh với người?” Diệp An Thế lung lay chén trà trong tay.

“Ta họ Tiêu, nhưng mẫu thân của ta họ Dịch.” Tiêu Vũ nhìn Diệp An Thế.

Bàn tay Diệp An Thế ngừng lại, ánh mắt bỗng mờ mịt, mờ mịt tới mức không như chính hắn.

“Năm đó mọi người phát hiện cây trâm của bà ấy bên hồ nhưng không thấy bóng dáng của bà ấy đâu. Tất cả mọi người đều cho rằng bà ấy đã chết, ban đầu ta cũng nghĩ vậy. Nhưng nếu bà ấy thật sự qua đời, vì sao cha lại không hề đau thương, ngược lại hết sức

tức giận, rồi một ngày nọ đột nhiên luyện kiếm bất kể ngày đêm. Sau đó, có lần cha say rượu ta mới biết, hóa ra bà ấy chỉ về với nam tử đã từng yêu mến mà thôi.” Diệp An Thế nhìn Tiêu Vũ nói: “Ta chỉ nhớ bà ấy họ Dịch, còn quên mất tên bà ấy rồi.”

“Dịch Văn Quân.” Tiêu Vũ nhẹ giọng nói.

“Cái tên thật xa lạ, với người với ta, thậm chí với chính bà ấy, đều là cái tên rất xa lạ.” Diệp An Thế thở dài: “Cái tên mà mọi người vẫn nhớ là gì?”

“Tuyên Phi nương nương.” Tiêu Vũ đáp.

Diệp An Thế nhướn miệng cười, cúi đầu nhìn Tiêu Vũ, giữa hai hàng mi đầy ý mỉa mai: “Cho nên người là đệ đệ của ta?”

Tiêu Vũ lắc đầu.

Diệp An Thế sửng sốt: “Không ngờ ta lại đoán sai.”

“Khi ta một tuổi mẫu thân theo Diệp Đình Chi đi khỏi, sau đó mới có người. Người không đoán sai, chỉ sai mất thứ tự. Năm nay ta mười chín tuổi, là ca ca của người!” Tiêu Vũ mỉm cười đắc ý.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 101: Cao Thủ Trong Thiên Hạ

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trong số mọi người ở đây, ngoại trừ Minh Hào đã mất đi thần trí mặt không đổi sắc ra, Long Tà và Nham Sâm đều lộ vẻ kinh ngạc, Diệp An Thế cầm một chén rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm: “Thế thì sao?”

“Thế thì.” Tiêu Vũ gõ nhẹ lên bàn.

“Người với ta tuy là huynh đệ nhưng cùng mẹ khác cha. Phụ thân chúng ta còn là kẻ thù. Nói ra thì năm xưa cha ta suất lĩnh Ma giáo đông chinh, mọi người đều cho rằng ông ấy có dã tâm muốn xưng bá thiên hạ, nhưng thứ nhen lửa dã tâm của ông ấy rõ ràng là Minh Đức Đế đã cướp mất mẫu thân. Phụ hoàng của người hại chết phụ thân của ta, đoạt mất mẫu thân của ta, ta không cầm đao chém người đã là tốt lắm rồi, người còn muốn ta giúp người tranh đoạt đế vị hay sao?” Diệp An Thế đột nhiên buông chén rượu, ánh mắt lạnh lẽo.

Long Tà và Nham Sâm lập tức căng thẳng.

Nhưng Diệp An Thế lại cầm lấy bình rượu, chậm rãi rót một chén.

Long Tà và Nham Sâm liếc mắt nhìn nhau, sát khí mà Diệp An Thế tỏa ra trong khoảnh khắc vừa rồi tuyệt đối không phải ảo giác của họ. Nhưng chỉ trong chớp mắt luồng sát khí kia đã biến mất, Diệp An Thế vẫn mang vẻ nhẹ nhàng hời hợt, khó đối phó. Long Tà và Nham Sâm cùng hít một hơi lạnh.

“Năm xưa Cơ Nhược Phong bình phẩm cao thủ trong thiên hạ, dùng cảnh giới nhất phẩm phân chia võ nhân trong thiên hạ. Dưới nhất phẩm chỉ coi là võ phu, trên nhất phẩm mới tính là cao thủ. Còn nhất phẩm lại chia thành bốn cảnh giới, cảnh giới thứ nhất Kim Cương Phàm Cảnh, khi luyện thành không cần tuân thủ lục trần vạn pháp, không gì không phá được. Cảnh giới thứ hai Tự Tại Địa Cảnh, tâm như tự tại, dưới đất vô địch. Cảnh giới thứ ba Tiêu Dao Thiên Cảnh, dùng thiên đạo làm võ lực, mỗi đao mỗi kiếm đều khiến vạn vật hưởng ứng. Mơ hồ nhất lại là Thần Du Huyền Cảnh, chỉ có trong truyền thuyết, có thể nhắm mắt tĩnh tọa mà tinh thần du lãm ngoài vạn dặm.” Tiêu Vũ đột nhiên mở miệng nói. “Hiện tại giang hồ của Bắc Ly đang hưng thịnh, có bước vào Kim Cương Phàm Cảnh hay Tự Tại Địa Cảnh đều chẳng là gì, nhưng cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh lại không nhiều. Vị Nham Sâm sau lưng ta là đệ tử của Bách Hiểu đường trên giang hồ, bọn họ vẫn luôn lặng lẽ ghi chép những cao thủ tuyệt đỉnh trong chốn giang hồ. Nham Sâm, người thuật lại những cao thủ Thiên Cảnh trong nội địa Bắc Ly đi.”

Nham Sâm gật đầu rồi nói: “Nam Quyết lưu hành đao pháp, ba vị Đao Tiên đều ở Nam Quyết. Bắc Ly ưa kiếm, năm vị Kiếm Tiên đều ở Bắc Ly. Bao gồm Nho Kiếm Tiên, Đạo Kiếm Tiên, Cô Kiếm Tiên, Nộ Kiếm Tiên và Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên, năm người bọn họ đều đạt tới Thiên Cảnh. Trong thiên khai ngũ đại tổng quản, đại tổng quản Cẩn Tuyên và tổng quản chưởng hương Cẩn Tiên đều có tu vi Thiên Cảnh. Trong Thiên Sư phủ, Tề Thiên Trần cùng hai vị phó

giam chính cũng đã đạt tới Thiên Cảnh. Trong Tuyết Nguyệt thành ngoại trừ Kiếm Tiên ra, Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân, Thương Tiên - Tư Không Trường Phong đều đạt tới Thiên Cảnh. Mấy ngày trước Tống Yến Hồi của Vô Song thành cũng bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Đường lão thái gia của Đường môn và Gia chủ Lôi Thiên Hồ của Lôi môn cũng đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Lão Tự Hào của Ôn gia chuyên dùng độc là chính, không nghiên cứu võ lực, không có ai bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Thêm vào Sát Nhân Vương - Ly Thiên và Cơ Nhược Phong đã biến mất đã nhiều năm, Lôi Vân Hạc vừa trở lại giang hồ, cộng với một số cao thủ vô danh không môn không phái. Hiện nay trên giang hồ số cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh chỉ hơn hai mươi.”

“Người tính thiếu rất nhiều người.” Diệp An Thế nhìn Nham Sâm bên dưới.

Nham Sâm lại không phủ nhận: “Trên giang hồ chỉ có hai nơi Bách Hiểu đường không cách nào tra xét. Một là Thiên Ngoại Thiên, một là Âm Hà. Nhưng nếu ta không đoán sai, Thiên Ngoại Thiên có ít nhất ba người, Âm Hà cũng ít nhất ba người.”

Diệp An Thế lắc đầu: “Không chỉ có thế, rất nhiều cao thủ ẩn giấu thực lực của bản thân. Bao năm qua Vô Song thành vẫn luôn là một trong thiên hạ tứ thành, không thể nào chỉ dựa vào một Tống Yến Hồi vừa đạt tới Tiêu Dao Thiên Cảnh. Còn Tuyết Nguyệt thành, Khâm Thiên giám, Đường môn, Lôi môn đều có thể lực ẩn giấu của bản thân. Chắc chắn người từng nghe tới Đường Liên Nguyệt của Đường môn rồi.”

“Đương nhiên. Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân. Từng là đệ nhất cao thủ trong giới trẻ

của Đường môn.” Nham Sâm gật đầu: “Nhưng đã lâu rồi không xuất hiện.”

“Hắn vẫn luôn ở Đường môn, Ta đã gặp đồ đệ của hắn.” Diệp An Thế mỉm cười.

“Mấy năm nay Bạch Vương Tiêu Sùng lung lạc rất nhiều thế lực, Vô Song thành đã bị hắn thu dưới trướng, cho nên ta cần Thiên Ngoại Thiên ủng hộ.” Tiêu Vũ trầm giọng nói.

“Vì sao cứ phải là Thiên Ngoại Thiên?” Diệp An Thế hỏi.

“Đừng bao giờ có ý đồ với ngũ đại tổng quản và Khâm thiên giám, bọn họ luôn luôn đứng về phía một người, người đó chính là phụ hoàng của ta, Minh Đức đế. Mấy năm nay ta và Tiêu Sùng đều phái sứ giả tới Tuyết Nguyệt thành, nhưng Thương Tiên - Tư Không Trường Phong chỉ mỉm cười nhận lễ vật chứ chưa từng tỏ thái độ. Còn thái độ của minh hữu của Tuyết Nguyệt thành Lôi môn, Đường môn hay Ôn gia đều ám muội, không rõ ràng. Về phần Âm Hà, người ta phái đi đều chết trên con sông đó. Nhưng gần đây có tin truyền lại, người của Âm Hà đã lộ diện, rất có thể Tiêu Sùng đã tìm thấy bọn họ. Cho nên nếu ta không nhận được sự ủng hộ của tổng chủ Thiên Ngoại Thiên ở đây, như vậy rất có thể ta sẽ chết trên đường trở về Thiên Khải thành.” Tiêu Vũ nhìn Diệp An Thế, thần sắc nghiêm túc.

Diệp An Thế vẫn chỉ cười nhạt: “Người không cần cố tình nói mình yếu ớt như vậy. Năm đó mẫu thân có một sư huynh yêu bà tới chết đi sống lại, vị sư huynh đó tên là Lạc Thanh Dương, sau đó trở thành người lợi hại nhất trong ngũ đại kiếm tiên, Cô Kiếm Tiên thành chủ Mộ Lương thành. Ông ấy là nghĩa phụ của người.”

“Đúng, nghĩa phụ của chúng ta đúng là Lạc Thanh Dương. Nhưng Cô Kiếm Tiên ở trong Mộ Lương thành đã mười năm, không ra ngoài tới một bước. Ta không nghĩ hẳn sẽ vì ta mà rời thành.”

“Là nghĩa phụ của ngươi, sao lại thành nghĩa phụ của chúng ta?”

“Là của ta, cũng là của ngươi. Chúng ta là huynh đệ!” Tiêu Vũ nói rất thành khẩn.

“Vậy ngôi vị hoàng đế cũng là của chúng ta?” Diệp An Thế hỏi.

Tiêu Vũ mỉm cười lắc đầu: “Chỉ có cái này là không thể được.”

Diệp An Thế đứng dậy, phỉ phỉ ống tay áo, đi ra ngoài cửa động nhìn tuyệt bay ngoài sơn động: “Ngươi cũng coi như thắng thành khẩn. Nhưng ta vẫn cảm thấy không có lý do gì để giúp ngươi. Vốn ta vào Lang Nguyệt Phúc Đại là tính sau khi bước vào Thần Du Huyền Cảnh mới đi ra. Đến lúc đó ta chính là thiên hạ đệ nhất, cái gì mà Tửu Tiên Thương Tiên Cô Kiếm Tiên đều không phải đối thủ của ta.”

“Còn một câu nói, mẹ quý nhờ con. Trong hoàng gia càng là như vậy. Mẫu thân vốn xuất thân giang hồ, không phải quý tộc, trong cung vốn đã bị coi thường. Cho nên khi ta còn rất nhỏ đã từng thê, sau này ta phải lên làm hoàng đế, khi đó mẫu thân của ta chính là thái hậu!” Tiêu Vũ cũng đứng dậy, ánh mắt lạnh băng.

Diệp An Thế hừ lạnh một tiếng, vẫn quay lưng về phía Tiêu Vũ: “Đó chẳng phải lựa chọn của bà ấy ư.”

Tiêu Vũ bước lên trước vài bước, đứng bên cạnh Diệp An Thế: “Ngươi muốn gặp bà ấy không?”

“Người định dùng tình thân cảm hóa ta, đây không phải lựa chọn tốt. Ta đã gia nhập Phật môn, tứ đại giai không.” Khóe miệng Diệp An Thế khẽ nhếch lên, tà mị tới khó tả.

Tiêu Vũ kinh ngạc, không biết nên đáp ra sao.

“Nhưng.” Diệp An Thế lại nói tiếp: “Tranh đoạt thiên hạ gì đó có vẻ rất thú vị. Ta là một hòa thượng, không thể làm hoàng đế, nhưng tụi tay giúp một người lên làm hoàng đế, nghe cũng không tệ.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 102: Đạp Tuyệt Xuất Quan

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Gương mặt Tiêu Vũ lộ vẻ đắc ý: “Thật ư?”

Diệp An Thế nhìn tuyệt lớn bay tán loạn ngoài cửa động, gật đầu nói: “Thật. Nếu ta không đi người sẽ chết. Ta không có nhiều người thân lắm, cũng mong hai người các người đều sống khỏe mạnh.”

“Có điều kiện gì không?” Tiêu Vũ hỏi rất thản nhiên.

“Có.” Diệp An Thế cũng đáp rất dứt khoát: “Đừng để ta với bà ấy gặp nhau.”

“Được.” Tiêu Vũ mỉm cười: “Ta đáp ứng với người, nhưng giờ ta có một điều kiện gấp cần người giúp ta.”

“Ta vừa đồng ý giúp người, người đã bố trí nhiệm vụ cho ta? Liệu có nóng vội quá không?”

“Nhưng chuyện này thật sự rất cấp bách, bởi vì Tiêu Sùng đã động thủ. Bọn họ đang truy tung một người, rất có thể đang muốn khống chế hắn. Người đó rất quan trọng, tuyệt đối không thể để Tiêu Sùng đắc thủ trước được. Cho nên ta cần người giúp ta, cướp lấy hắn hoặc giết hắn.” Tiêu Vũ trả lời rất nghiêm túc.

“Người nào mà khiến hai vị hoàng tử coi trọng như vậy?” Diệp An Thế nghe vậy nhíu mày.

“Ta đã nghe chuyện người gặp lúc trước, người cũng biết người đó.” Tiêu Vũ nửa úp nửa mở, không nói tiếp.

Diệp An Thế ngây ra một hồi rồi mới hiểu ra: “Chẳng lẽ người kia cũng họ Tiêu.”

“Phải.” Tiêu Vũ gật đầu.

“Tiêu Sát?” Diệp An Thế nhíu mày.

“Bất kể hiện giờ hấn tên là gì cũng không sai, chính là người người đang nghĩ đến.” Tiêu Vũ chứng kiến biểu cảm của Diệp An Thế có vẻ khác đi, trong lòng thấp thỏm: “Tình nghĩa giữa các người rất sâu?”

Diệp An Thế gật đầu: “Đúng. Chúng ta là bằng hữu, ta có rất ít bằng hữu, hấn coi như một trong số đó. Nhưng người yên tâm, ta sẽ đáp ứng thỉnh cầu của người, nhưng có một điểm.”

“Sao?” Tiêu Vũ hỏi.

“Ta sẽ bảo đảm Bạch Vương Tiêu Sùng không cách nào nhận được hấn, thế nhưng người cũng không chiếm được. Tiêu Sát không thể chết, đây là giới hạn của ta.” Giọng điệu của Diệp An Thế hết sức quả quyết.

“Nếu Tiêu Sát cũng muốn trở lại Thiên Khải thành thì sao?” Tiêu Vũ suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Đó là chuyện khác. Chẳng qua với những gì ta biết về hắn, hắn có vẻ không hứng thú với vị trí mà các người đều mong muốn.” Diệp An Thế nhìn Tiêu Vũ một cái: “Hiện giờ bọn họ đang ở đâu?”

“Theo tin tức nhận được hôm qua, bọn họ vừa xuống núi Thanh Thành, đang tới Lô gia bảo, nhưng trên đường gặp vài đợt sát thủ mai phục. Đi cùng hắn còn có đệ tử của Lý Hàn Y là Lô Vô Kiệt, con gái của Tư Không Trường Phong là Tư Không Thiên Lạc, hai người đều đã bước vào cảnh giới Kim Cương Phạm Cảnh, nhưng còn xa mới đủ ngăn được đám sát thủ đó.” Tiêu Vũ nói.

Diệp An Thế thở dài: “Vốn định tới cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh mới nhập thế, nhưng chẳng có cách nào rồi. Chúng ta sống trên thế gian, tự tại đã khó, tiêu dao lại càng khó, thần du càng khó hơn lên trời. Năm xưa Cơ Nhược Phong luận về nhất phẩm tứ cảnh, ngoại trừ võ lực ra còn chỉ cảnh giới của con người.” Nói xong hắn lại mỉm cười, hạ giọng lầm bầm: “Ngày trước các người bảo vệ ta đi đường, giờ tới phiên ta bảo vệ các người đi đường.”

“Cần đi cùng nhau không?” Tiêu Vũ hỏi.

Diệp An Thế quay người lại nhìn Tiêu Vũ: “Ta có một vấn đề, có phải trước kia chúng ta từng gặp mặt không?”

Tiêu Vũ gật đầu: “Năm xưa Cẩn Tiên công công tới bái kiến tại chùa Hàn Sơn, ta khóc lóc gây chuyện bắt hắn dẫn ta đi cùng. Khi các người uống rượu luận thiên, ta ngồi ngay bên cạnh.”

“Nói bậy.” Diệp An Thế cười nói: “Rõ ràng là uống trà.”

“Ta là thị đồng phụ trách rót rượu ngày ấy, các người lên Vong Ưu đại sư đổi bình trà thành rượu, chuyện này còn do ta làm.” Tiêu

Vũ gãi đầu đáp.

“Ha ha ha.” Diệp An Thế gật đầu: “Được. Vậy ta đi, nhưng ta cần có một người đi cùng.” Hắn đột nhiên lắc mình lướt qua sau lưng Tiêu Vũ, lao thẳng tới trước mặt ba người kia.

Nham Sâm và Long Tà kinh hãi, bọn họ đã từng thấy rất nhiều khinh công cao minh nhưng chưa từng thấy ai tự nhiên tự tại như vậy, chỉ một bước chân có vẻ rất tùy tiện nhưng khinh công lại như nước chảy mây trôi.

Thần Túc thông, thân hình linh hoạt tùy theo suy nghĩ.

Diệp An Thế giơ tay kéo ống tay áo của Minh Hào: “Người đi theo ta nhé.”

Minh Hào trọn tròng hai mắt, vung thanh đao lớn như cánh cửa, tức giận chém xuống. ‘Nguyệt Cơ cười đưa thiệp, Minh Hào nộ giết người’, sau khi thần trí hoàn toàn biến mất trở thành đờn nhân, công lực của Minh Hào còn cao hơn lúc trước. Một đao đó chém xuống, cả Nham Sâm và Long Tà vội vàng nghiêng người, tránh né đao kinh bá đạo kia.

Diệp An Thế không hề kinh hãi, hắn nghiêng người né tránh một đao nhanh như cơn gió đó, vươn tay phải đặt lên thân đao. Minh Hào kinh ngạc đang định rút đao nhưng lại bị một chưởng này của Diệp An Thế ấn cả thanh đao xuống đất.

“Võ công thật bá đạo.” Nham Sâm kinh ngạc cảm thán.

Long Tà hơi nhíu mày, nhìn ra chút bí quyết: “Đây là võ công Diệp Đỉnh Chi sáng tạo sau khi vào chùa Linh Ẩn luận Phật, Đại Già Diệp chưởng.”

“Có kiến thức.” Không ngờ lúc này Diệp An Thế còn có thể phân tâm nhìn sang phía Long Tà một cái.

Minh Hầu đã tức giận rút đao khỏi tay Diệp An Thế, lại vung đao lên.

“Dừng tay, Minh Hầu.” Tiêu Vũ đột nhiên mở miệng, lạnh lùng nói.

Minh Hầu vốn đang tức tối vung đao lập tức yên tĩnh lại, cầm đao xuống đất, im lặng nhìn Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ hỏi Diệp An Thế: “Người muốn dẫn hấn đi à?”

“Ta và hấn từng gặp nhau một lần, nhìn bộ dáng hiện giờ của hấn cũng thấy đáng thương. Chẳng bằng người giao hấn cho ta?” Diệp An Thế đi tới vỗ nhẹ lên vai Minh Hầu. Lần này Minh Hầu không động thủ, thế nhưng khi Diệp An Thế định lấy thanh đại đao, hấn lại tức giận vung đao ngăn cản Diệp An Thế.

Ánh mắt Tiêu Vũ lóe lên vẻ khác thường: “Người chữa được cho hấn?”

“Ta không thể, nhưng có người có thể.” Diệp An Thế ngẩng đầu nhìn Minh Hầu: “Minh Hầu, bằng hữu tốt của người Nguyệt Cơ đi đâu rồi?”

Nghe tới hai chữ Nguyệt Cơ, đôi mắt vô thần của Minh Hầu đột nhiên lóe lên chút ánh sáng, hấn há miệng, giọng nói trầm trầm nghẹn ngào như bật thốt khỏi cổ họng: “Nguyệt Cơ?”

“Đừng hỏi hấn chuyện về Nguyệt Cơ, cẩn thận hấn phá tan chỗ này của người.” Long Tà nhỏ giọng nhắc nhở.

Diệp An Thế vỗ vỗ lên vai Minh Hầu: “Không sao, đợi khi chúng ta gặp người đó, ta sẽ bảo hắn chữa khỏi cho người.”

“Người dẫn hắn đi đi.” Tiêu Vũ thở dài.

Diệp An Thế kéo tay Minh Hầu, nhìn Tiêu Vũ: “Sau khi mọi chuyện thành công, ta sẽ tới Thiên Khải thành tìm người.”

Tiêu Vũ gật đầu: “Được.”

“Bọn họ không thể chết, đây là giới hạn của ta.” Diệp An Thế nhấn mạnh lại lần nữa.

“Được.” Tiêu Vũ vẫn gật đầu.

Diệp An Thế cũng gật đầu ra hiệu với Tiêu Vũ, khi ngẩng đầu lên hắn kéo theo Minh Hầu lướt qua bên cạnh Tiêu Vũ. Nham Sâm, Long Tà và Tiêu Vũ đuổi theo ra tới cửa động, chỉ thấy Diệp An Thế mặc áo trắng phát phối đang kéo theo Minh Hầu mặc áo đen lướt nhanh giữa băng nguyên, dường như hoàn cảnh ác liệt nơi đây hoàn toàn không ảnh hưởng tới hắn.

Nham Sâm không khỏi than thở: “Đúng là một người đáng sợ.”

Long Tà đột nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu lại đi vào Lang Nguyệt Phúc Địa nói: “Đây là cả một gian bí tịch võ công, hắn yên tâm để chúng ta ở lại đây à?”

Nham Sâm lắc đầu: “Võ công của Thiên Ngoại Thiên, muốn tu luyện chắc chắn phải có pháp môn. Nếu tùy tiện lấy một quyển tu luyện, không khéo tu luyện được một nửa thì cả cái mạng cũng chẳng còn.”

Lúc này Tiêu Vũ lại đột nhiên thở dài.

Long Tà và Nham Sâm vội vàng quay đầu lại, Nham Sâm hỏi:
“Công tử, ngài sao vậy?”

Tiêu Vũ vẻ mặt khổ sở: “Ta đang nghĩ, không còn Minh Hầu nữa cũng tức là không dùng cách di chuyển lúc vừa rồi, chúng ta làm sao đi ra ngoài đây?”

Long Tà và Nham Sâm nhìn nhau, không khỏi cười khổ.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 103: Bạch Vương Tiêu Sùng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thiên Hạ Vô Song thành.

Bờ Dịch Thủy mênh mông.

Thành chủ Vô Song thành trẻ tuổi nhất trong lịch sử đang ngồi bên hồ, thoải mái huýt sáo. Bên cạnh hắn là Tống Yến Hồi vừa rời khỏi chức vị thành chủ, một cặp thầy trò, hai đời thành chủ cứ thế ngồi bên hồ không nói một lời, một người huýt sáo, một người vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Sự phụ, ngài muốn nói gì thì mau nói đi, ngồi cả ngày như vậy làm gì?” Cuối cùng Vô Song không nhịn được mở miệng.

Tống Yến Hồi vẫn không nói một lời, rất lâu sau vẫn chỉ khẽ thở dài.

“Sự phụ, nếu người thật sự thấy hổ thẹn trong lòng, cùng lắm thì người trở lại tiếp tục làm thành chủ đi.” Vô Song cầm một hòn đá trên mặt đất, giơ tay ném xuống hồ, cục đá tạo thành mười mấy vòng xoáy rất đẹp trên mặt nước.

Tống Yến Hồi cũng nhặt một hòn đá, giơ tay ném ra, hòn đá nảy mấy chục lần rồi bay thẳng vào bụi cỏ bên bờ đối diện.

Vô Song tặc lưỡi: “Sự phụ, công phụ hiện tại của ta còn kém người một quãng, ta làm thành chủ được à?”

“Người làm được.” Cuối cùng Tống Yến Hồi cũng mở miệng nói.

Vô Song thở dài: “Được, sự phụ nói được thì được. Vậy sự phụ, người muốn đi đâu?”

Tống Yến Hồi quay người lại nhìn vào sau núi: “Kiếm Lư. Đợi lúc ta xuất quan, Vô Song thành chắc chắn sẽ có hai thanh kiếm của Kiếm Tiên.”

“Những trưởng lão kia...” Vô Song lại cầm một hòn đá nhỏ lên.

“Tạm thời mục tiêu của chúng ta vẫn như nhau, đều muốn đẩy Vô Song thành trở lại địa vị thiên hạ vô song. Chỉ có điều hội đồng trưởng lão lựa chọn cách quá cấp tiến, vị khách quý mà bọn họ tiếp đón quá nguy hiểm đối với chúng ta.” Tống Yến Hồi trầm ngâm: “Thế nhưng, người đã chọn đón hấn vào trong thành.”

“Đúng vậy.” Vô Song gật đầu.

“Vì sao?” Tống Yến Hồi hỏi.

Vô Song suy nghĩ rồi nói: “Chỉ cảm thấy hấn là cơn gió mà Vô Song thành đang chờ.”

“Được người khen ngợi như vậy cơ à, hấn là người ra sao?” Tống Yến Hồi nhíu mày, đột nhiên có tiếng động vang lên sau lưng,

chỉ thấy bốn người đang khiêng một cỗ kiệu thong thả đi về hướng này, hấn hơi ngạc nhiên. “Hấn tới à?”

“Sự phụ, người sắp phải vào Kiếm Lư bế quan, hấn cũng muốn gặp người một chút. Yên tâm, tuy hấn là người mà hội đồng trưởng lão mời tới, nhưng hiện giờ người hấn lựa chọn lại là ta.” Vô Song mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóc: “Chẳng có cách nào, ta vốn có mệnh lực thiên bẩm như vậy mà.”

Tổng Yến Hồi đứng lên, bàn tay vô thức đặt lên Đoạn Thủy kiếm bên hông.

Cỗ kiệu ngừng lại trước mặt bọn họ, một đứa bé kéo rèm cửa kiệu, nhảy xuống trước rồi giơ tay lên. Một người khác trong kiệu cũng giơ tay, nắm lấy tay đứa bé rồi đi xuống khỏi kiệu. Đó là một công tử nho nhã lịch sự, khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc trường bào màu xám, có vẻ vừa tĩnh lặng vừa trầm ổn, nhìn qua như một công tử quý tộc đã đọc đủ các loại kinh thư. Chỉ có một điểm lạ duy nhất, đó là đôi mắt của vị công tử này được che bằng một chiếc khăn vải màu trắng, phủ kín đôi mắt, thắt nút phía sau đầu.

Tổng Yến Hồi kinh ngạc, đứa bé kia nói nhỏ bên tai vị công tử vài lời, công tử áo bào xám gật đầu, hơi cúi người với Tổng Yến Hồi: “Tổng tiền bối, hân hạnh được gặp mặt.”

“Người?” Tổng Yến Hồi cau mày nhìn vị công tử dùng vải trắng che mắt trước mặt.

Vị công tử kia có vẻ hiểu ý của Tổng Yến Hồi, mỉm cười nói: “Đúng như tiền bối đang thấy, ta là một người mù.”

Tổng Yến Hồi đương nhiên biết thân phận của người này, nhị hoàng tử Bắc Ly - Tiêu Sùng. Do đại hoàng tử chết yểu cho nên hắn là hoàng tử nhiều tuổi nhất, ba năm trước đã được phong là Bạch Vương, được coi là người hiểu đại cục nhất trong số các hoàng tử hiện tại, mưu lược hơn người, chỉ có điều luôn ở trong nhà, không để lộ nhiều thông tin với bên ngoài. Nhưng trước nay chưa ai từng nói nhị hoàng tử Tiêu Sùng là một người mù.

“Thế gian có người tuy hai mắt vẫn còn nhưng trong lòng lại mù. Tiêu Sùng tuy mù cả hai mắt nhưng tự thấy lòng không mù. Tổng thành chủ được gọi là ‘nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyệt lưu’ chẳng lẽ trong lòng cũng như người thế tục, coi thường kẻ mù lòa ta đây?” Tiêu Sùng nói rất từ tốn, gương mặt không để lộ vui buồn.

Tổng Yến Hồi lắc đầu: “Chỉ đang kinh ngạc mà thôi, Bạch Vương có thể gây sóng gió không nhỏ trong triều đình, không ngờ lại là một người mù cả hai mắt.”

Tiêu Sùng khẽ mỉm cười, thần sắc thản nhiên: “Ta vốn từng thấy thế giới này.”

“Hả?” Tổng Yến Hồi kinh ngạc.

“Ta từng thấy xuân đi thu tới, hoa nở hoa tàn, thấy ve mùa hạ tuyết mùa đông, thấy ánh nắng chiều, thấy giọt sương sớm. Trước khi ta bảy tuổi hai mắt vẫn sáng, thấy mọi vẻ đẹp trên thế gian. Thế nhưng năm đó, ta uống một chén nước do người khác đưa cho, sau đó bị mù đến tận bây giờ.” Tiêu Sùng nói rất từ tốn, như đang kể chuyện về người khác.

Tổng Yến Hồi tò mò nhìn vị vương tử trước mặt, lại đưa mắt nhìn sang phía Vô Song. Vô Song không nhìn sang hướng này mà đánh

giá hòn đá trên tay, nhìn bờ sông bên kia nóng lòng muốn thử.

“Ta đã trải nghiệm cảm giác vẻ vang khi được cưng chiều, cũng từng gặp cảnh rơi xuống ngàn ngàn trượng không ai để ý tới. Chuyện trên thế gian này vốn là vậy, người ta sẽ thương cảm vì người là một người mù, nhưng sẽ không vì người là người mù mà nhường đồ của mình cho người. Ta không muốn làm một kẻ yếu, cho nên ta chưa từng coi mình là người mù.” Tiêu Sùng đột nhiên giơ tay, đón lấy một đóa hoa không biết rơi từ đâu xuống, niết nhẹ.

Nhìn nhẹ nhàng như mây gió, nhưng lại thể hiện bản lĩnh nhẹ nhàng tựa mây gió.

“Vương gia rất giống một người quen cũ của ta.” Tống Yến Hồi đột nhiên nói.

“Tổng quản chưởng sách Cẩm Ngọc công công. Hẳn truyền thụ Miên Tức thuật cho ta đã mười một năm rồi.” Tiêu Sùng đáp.

Tống Yến Hồi gật đầu, Cẩm Ngọc công công trong ngũ đại tổng quản, trấn thủ Tàng Thư Lô, tuy võ công cái thế nhưng dáng vẻ như một nho sĩ trung niên nhẹ nhàng, khi không cần thiết trên người sẽ không có tới nửa phần lệ khí. Cảm giác mà Tiêu Sùng tạo cho hẳn rất giống vị tổng quản chưởng sách này. Cho nên thế lực trên tay vị Bạch Vương này xem ra không chỉ có Vô Song thành, ngay cả Thiên Khải ngũ đại tổng quản cũng có quan hệ sâu xa với hẳn.

Tiêu Sùng tiếp tục nói: “Lần này tới Vô Song thành vốn định thẳng thắn gặp mặt Tống thành chủ, thế nhưng Tống thành chủ đã từ chối vài lần, ta không còn cách nào khác mới khiến năm vị trưởng lão hành động quá khích. Lần này đến xin được tạ lỗi với thành chủ.”

Tổng Yên Hồi lắc đầu: “Không sao, chuyện giang hồ để giang hồ xử lý, chuyện giang hồ giang hồ làm việc. Đây là nguyên tắc của ta. Hội đồng trưởng lão có suy nghĩ của bọn họ, nhưng giờ ta đã không phải thành chủ, chuyện trong thành phải hỏi hấn.” Sau khi nói xong, hấn chỉ Vô Song sau lưng.

Vô Song đánh giá viên đá, đột nhiên vung tay, viên đá nảy trên mặt hồ vài chục lần rồi bay thẳng vào bụi cỏ đối diện. Hấn lập tức cười tươi như hoa nở: “Sự phụ, ta làm được rồi, làm được rồi.”

Thần sắc Tổng Yên Hồi hơi xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: “Vô Song.”

Vô Song quay người lại mỉm cười: “Ta biết rồi, sự phụ. Ta đã lựa chọn.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 104: Tứ Đại Ma Đầu

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Mặt trời xuống núi.

Một cỗ xe ngựa rời khỏi Vô Song thành.

Thành chủ tân nhiệm Vô Song, cựu thành chủ Tống Yến Hồi cùng đại đệ tử thế hệ này Lô Ngọc Địch đứng trên đầu tường nhìn cỗ xe ngựa đi khỏi. Lô Ngọc Địch hơi nhíu mày: “Có triều đại nào có hoàng đế mù mắt không?”

Vô Song cười nói: “Chẳng phải Vô Song thành cũng chưa từng có thành chủ trí nhớ kém như ta sao? Dẫu sao cũng phải có lần đầu tiên.”

Tống Yến Hồi vỗ vai Vô Song nói: “Thế người có nhớ được hẳn không?”

“Bạch Vương - Tiêu Sùng, đệ tử của tổng quản chương sách Cẩm Ngọc công công, người mang Miên Tức thuật, vẻ ngoài bình thản mà sát khí ẩn bên trong. Trí nhớ của ta không tốt, ta chỉ nhớ người đáng để mình nhớ.” Vô Song nói.

“Không phát hiện thêm điểm khác nữa à?” Tống Yên Hồi thản nhiên hỏi.

“Đương nhiên có, trên người hấn không phải chỉ có Miên Tức thuật, tay phải của hấn có vết chai, chắc có tập kiếm. Hơn nữa vết chai ở hồ khẩu của hấn rất dày, kiếm thuật mà hấn tập luyện không phải loại bình thường mà là kiếm pháp một loại kiếm pháp giết người trong chớp mắt, rút kiếm thu kiếm là một đòn. Hơn nữa tuy hấn ẩn giấu khí tức rất tốt thế nhưng khả năng khống chế một môn công phu khác có vẻ không được bằng Miên Tức thuật. Tuy ta thấy được nhưng không biết đó là võ công gì. Một hoàng tử, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới Tụ Tại Địa Cảnh, hơn nữa còn là một người mù. Nói hấn có thể lên làm hoàng đế không phải người nằm mơ nói lời mê sảng.” Vô Song chậm rãi nói.

Tống Yên Hồi gật đầu: “Ta có thể nhìn ra kiếm thuật của hấn, kiếm thuật của hấn chỉ có ba thức, hấn mới tu luyện được thức thứ nhất - Nộ Bạt Kiếm.”

Lô Ngọc Địch kinh hãi: “Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên!”

“Phải. Đã từng là một trong thiên hạ tứ đại ma đầu, Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên. Hấn là một sự phụ khác của Tiêu Sùng.” Tống Yên Hồi trầm giọng nói.

“Một người đồng thời tu luyện võ công ôn hòa nhất và ác liệt nhất thế gian à?” Vô Song tấm tắc khen ngợi: “Thật hâm mộ. Nhắc tới tứ đại ma đầu ta chỉ nhớ giáo chủ mà giáo Diệp Đỉnh Chi, còn những người khác là ai?”

Tống Yên Hồi mỉm cười nói: “Mười hai năm trước, Bách Hiểu đường bình chọn thiên hạ tứ đại ma đầu. Giáo chủ Ma giáo Diệp

Đình Chi đương nhiên là một trong số đó. Trong ba người còn lại có sát thủ đệ nhất của Âm Hà - Cháp Tán Quỷ, đại tổng quản tiền nhiệm hiện đã qua đời - Dục Thanh công công, người cuối cùng chính là Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên. Khác với ba người còn lại, Nộ Kiếm Tiên chẳng phân biệt chính tà, không phân rõ yêu ghét. Chỉ cần hắn muốn giết người, vậy sẽ giết, hoàn toàn dựa vào hứng thú của bản thân, không theo đạo lý gì cả. Bất luận chính đạo hay tà phái, một khi thấy hắn đều chỉ có thể né tránh từ xa. Cho nên tuy giang hồ gọi hắn là Nộ Kiếm Tiên nhưng cũng có người lén lút gọi hắn là Ma Kiếm Tiên.”

“Nộ Kiếm Tiên cũng làm việc cho người khác à?” Lô Ngọc Địch kinh ngạc nói.

“Có lẽ không chỉ có Nộ Kiếm Tiên, nghe ý của hắn, bất kể triều đình hay dân dã giang hồ, hắn đều đã bố trí đầy đủ, chỉ chờ ngày thu lưới.” Tống Yến Hồi quay sang nhìn Vô Song: “Sau này người phải cẩn thận, hắn bố trí gì cho người không?”

“Chỉ nói là yên lặng chờ thời cơ bước vào Thiên Khải. Trước lúc đó không cần tham gia bất cứ tranh chấp nào của các thế lực.” Vô Song đáp.

Tống Yến Hồi gật đầu: “Nếu đã coi thiên hạ như bàn cờ, coi Vô Song thành chúng ta như quân cờ, vậy chứng minh còn chưa tới lúc hạ cờ.”

“Ta không muốn làm quân cờ cho bất cứ ai.” Vô Song mỉm cười: “Ta muốn trở thành người chơi cờ.”

“Ồ? Người học được cách chơi cờ rồi à?” Tống Yến Hồi ngạc nhiên hỏi.

“Vô Song gãi đầu: “Sao mà được, chơi cờ quá phức tạp, không nhớ được.”

Trong xe ngựa, Tiêu Sùng vẫn lẳng lặng dựa lưng vào ghế, thần sắc thản nhiên. Đứa bé tùy tùng lại lộ vẻ kinh ngạc: “Chủ nhân, vốn tưởng tới Vô Song thành chỉ gặp mấy lão cáo già xảo quyệt, không ngờ lại thấy một thành chủ mới, lại còn trẻ như vậy.”

Tiêu Sùng thản nhiên mỉm cười: “Vị thành chủ tân nhiệm này có vẻ trí nhớ không tốt, nhưng sau này còn khó đối phó hơn năm lão già kia nhiều.”

Đứa bé đang định mở miệng, đột nhiên nghe bên cạnh có tiếng vang. Nó vội vàng kéo rèm cửa sổ, chỉ thấy một con bồ câu bay vào đậu trên tay nó. Đứa bé gỡ ống trúc trên mắt cá chân con bồ câu, rút một tờ giấy từ trong ra.

“Bên phía Cảnh Hà có tin mới đưa về à?” Tiêu Sùng hỏi.

Đứa bé gật đầu, mở tờ giấy ra đọc một lượt rồi nói: “Gia chủ Âm Hà tô gia Tô Mộ Vũ cùng gia chủ Tạ gia Tạ Thất Dao một sáng một tối hợp lực ngăn cản đường lên bắc của Lý Hàn Y ở thành Nam An. Lý Hàn Y nhận ra có mai phục, cuối cùng đột phá vòng vây bỏ đi. Hiện giờ không rõ hành tung.”

“Hai vị gia chủ Âm Hà ra tay vẫn không ngăn được Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên à? Ba lão già của Đường môn thì sao?” Tiêu Sùng gõ nhẹ lên ghế dựa.

“Ba lão già kia vốn không muốn lộ diện, có điều cuối cùng tình thế cấp bách nên bất đắc dĩ phải hiện thân. Nhưng lúc đó Lý Hàn Y đã đột phá vòng vây, bọn họ không đuổi theo.”

Tiêu Sùng gật đầu: “Chấp Tán Quỷ đã từng là cao thủ đệ nhất của Âm Hà, rất giỏi việc truy tung. Tìm ra Lý Hàn Y chỉ là vấn đề thời gian, lần sau nhất định phải ngăn cản cô ta. Nếu cô ta tới được Lôi gia bảo, như vậy rất có thể kế hoạch của chúng ta sẽ xảy ra biến cố. Nhưng Cảnh Hà có thể mời được Âm Hà quả thật ngoài dự liệu của ta, tuy sư phụ cho ta phương pháp tìm ra bọn họ, nhưng trước nay bọn họ luôn hành động rất quỷ dị, không ai đoán được suy nghĩ của họ. Lúc đó Cảnh Hà nói mình chắc chắn sẽ thuyết phục được bọn họ, ta còn không tin, làm sao hắn làm được?”

Đứa bé kia do dự một hồi, sau đó nói tiếp: “Bát vương tử giả mạo một người.”

“Ai?” Thân hình Tiêu Sùng hơi lung lay.

“Tiêu Sở Hà.” Đứa bé kia hạ giọng nói.

“Khốn kiếp!” Tiêu Sùng gầm lên, vung bàn tay phải đập nát ghế dựa bên cạnh: “Hắn có biết mình đang làm một chuyện cực kỳ nguy hiểm không!”

“Bát vương tử biết.” Đứa bé kia vội vàng quỳ xuống trước mặt Tiêu Sùng. “Nhưng bát vương tử, ngài ấy quá khao khát... được thành đôi mắt của chủ nhân.”

Tiêu Sùng kinh ngạc, vẻ tức giận trên gương mặt dần dần tiêu tan, sau đó khẽ thở dài: “Đúng vậy, thân phận Tiêu Sở Hà mới đủ mời được Âm Hà. Nhưng Cảnh Hà quá coi thường Âm Hà, khi Âm Hà biết hắn lừa gạt bọn họ, sự trả thù của bọn họ sẽ cực kỳ đáng sợ. Huyền Đồng, giờ chúng ta lập tức tới một nơi.”

“Đến đâu ạ?” Đứa bé tên Huyền Đồng vội vàng ngẩng đầu hỏi.

Tiêu Sùng nhẹ giọng: “Đi tìm dòng sông kia, dòng sông chỉ thấy được lơ mờ dưới ánh trăng trong màn đêm đen tối nhất. Chuyện đã tới nước này, ta phải đích thân tới gặp bọn họ.”

Huyền Đồng do dự một chút rồi hỏi: “Có cần viết thư cho Nộ Kiếm Tiên tiên bối không?”

Tiêu Sùng lắc đầu: “Không kịp nữa rồi, Cảnh Hà có thể mất mạng bất cứ lúc nào.”

“Nhưng Âm Hà...” Huyền Đồng không nói tiếp.

“Đúng là Âm Hà rất đáng sợ, nhưng Cảnh Hà có thể tới đó một mình vì ta, vậy sao ta lại không thể tới vì Cảnh Hà?” Tiêu Sùng đột nhiên cao giọng: “Bản đồ mà sư phụ để lại vẫn còn đấy, Huyền Đồng, lập tức khởi hành.”

Huyền Đồng vội vàng gật đầu: “Vâng!”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 105: Thiên Thành Lệnh

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trên con đường, ba người hai con ngựa lao nhanh tới.

Một người áo đỏ, một nam tử áo xanh co quắp nằm trước mặt hắn.

Một người áo đen cầm thanh trường thương màu bạc.

Chính là nhóm ba người của Tuyết Nguyệt thành vừa bị đuổi giết dọc đường, đã trải qua vài thời khắc sinh tử - Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc cùng với Tiêu Sắt đã hôn mê bất tỉnh.

“Thiên Lạc sư tỷ, hay là người đi trước đi. Thế lực của Tuyết Nguyệt thành rất khổng lồ, chúng ta cần tìm được một minh hữu Tuyết Nguyệt thành tới trợ giúp, nếu không cứ chạy thế này cũng không phải là cách.” Lôi Vô Kiệt mệt mỏi nói.

Tư Không Thiên Lạc lắc đầu: “Nếu đại sư huynh đang ở đây, vậy chắc chắn hắn sẽ làm được. Nhưng ta từ nhỏ đã rất ít khi ra khỏi Tuyết Nguyệt thành, không có giao tiếp gì với người trên giang hồ. Đừng nói tìm minh hữu tới giúp đỡ, ta còn chẳng biết Tuyết Nguyệt thành có những minh hữu gì.”

Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ: “Ta bị đuổi giết hai lần, người đi cùng chẳng qua chỉ từ đại sư huynh biến thành nhị sư tỷ thôi mà sao tình cảnh đã tuột dốc thế này?”

Tư Không Thiên Lạc suy nghĩ rồi nói: “Nhưng trước khi ra ngoài ta lén lút lấy một thứ ở chỗ cha, nói là có thứ này, minh hữu của Tuyết Nguyệt thành xung quanh chúng kiến sẽ tới giúp đỡ.”

“Thứ gì vậy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tư Không Thiên Lạc lấy từ trong lòng ra một thứ khá dài, có vẻ giống một mũi tên: “Lúc đó cha ta còn đọc một bài vè, gọi là ‘Một mũi xuyên vân tiễn, thiên quân vạn mã tới gặp nhau’.”

Lôi Vô Kiệt ghim dây cương, nhận lấy mũi tên dài trong tay Tư Không Thiên Lạc, trầm ngâm một hồi, đột nhiên ngón tay đánh ra một điểm lửa vào đuôi mũi tên. Mũi tên kia đột nhiên bay khỏi tay Lôi Vô Kiệt, lao thẳng lên trời, nổ thành một đóa hoa lửa mỹ lệ, còn rực rỡ hơn pháo hoa Lôi Vô Kiệt từng làm. Hắn cười nói: “Hiểu rồi. Đây là tín hiệu cầu cứu của Tuyết Nguyệt thành, minh hữu xung quanh mà thấy chắc chắn sẽ tới giúp đỡ.”

Tư Không Thiên Lạc cũng mỉm cười nói: “Biết vậy đã phóng từ trước rồi. Có điều... pháo hoa này chỉ thấy được trong phương viên trăm dặm, xung quanh liệu có minh hữu của Tuyết Nguyệt thành không?”

Tiêu Sùng đang hôn mê nghe bọn họ nói chuyện, cố gắng mở hé mắt, tiếng hít thở mong manh: “Ngu... ngu ngốc.”

Cách đó không xa, sáu bóng người bỗng dừng bước.

Một người cầm kiếm lớn, một người áo đỏ, một người áo tím, một người áo trắng cùng với hai người áo đen.

Sát thủ Âm Hà: Tô Xương Ly, Tô Hồng Tức, Tô Tử Y, Mộ Lương Nguyệt, Tạ Hồi, Tạ Linh.

Tô Xương Ly chống kiếm nhìn về phía tây, hơi nhíu mày: "Đó là Thiên Thành lệnh của Tuyết Nguyệt thành, bọn họ đang cầu viện."

Tô Hồng Tức mỉm cười: "Nhưng xung quanh đây đào đâu ra minh hữu cho bọn chúng. Nói là cầu viện chứ rõ ràng là bại lộ thân phận của mình."

"Đuổi theo." Tô Xương Ly xách kiếm lên vai.

Nhưng Mộ Lương Nguyệt phía sau đột nhiên kêu lên kinh hãi: "Mộ Anh?"

Tô Xương Ly quay đầu lại, chỉ thấy một người thân hình khô ngô như người lớn, nhưng gương mặt lại ngây thơ như đứa trẻ đang đứng đó, trên miệng là nụ cười âm tà, quỷ dị tới khó tả.

Tô Xương Ly nhíu mày: "Mộ Anh, ngươi thất bại rồi."

Mộ Anh cười lạnh một tiếng: "Chẳng phải ngươi cũng thất bại à?"

Tô Xương Ly trầm giọng nói: "Lúc đó bọn chúng có núi Thanh Thành trợ giúp."

Mộ Anh lắc đầu: "Xương Ly, sát thủ chỉ hỏi kết quả, không hỏi nguyên nhân."

Tô Xương Ly cầm kiếm lớn trong tay: "Cho nên ta tới đây, ngươi biết chúng ta làm việc trước nay đều không chết..."

“Không thôi!” Mộ Anh đột nhiên gầm lên một tiếng.

Hai người cùng đứng dậy lao thẳng tới chỗ pháo hoa kia. Tốc độ nhanh chóng, bỏ lại năm người khác phía sau. Một người tay cầm kiếm lớn, tiến tới như sấm sét, khí thế hùng hổ. Một người thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển, trường bào phát phới, gương mặt không ngừng biến hóa đầy quỷ dị.

Mộ Lương Nguyệt chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đi trước, lạnh lùng hừ một tiếng.

Tô Hồng Tức nhẹ giọng nói: “Bao năm rồi, đây là lần đầu tiên nhiệm vụ của họ thất bại, ai cũng muốn cứu vãn thất bại này.”

Tô Tử Y mỉm cười quyến rũ: “Có muốn đánh cược không, cược xem ai gỡ được đầu ba kẻ đó trước?”

Mộ Lương Nguyệt bước lên trước một bước: “Đặt cược ở đây, chẳng bằng tự tham gia vào vụ cược này.”

Lôi Vô Kiệt bất mãn vỗ Tiêu Sát phía trước một cái: “Người tỉnh rồi à? Sao vừa tỉnh đã chửi người ta? Sao mà ngu ngốc!”

Tư Không Thiên Lạc tức giận trừng mắt với hắn: “Nhẹ tay chút.”

Tiêu Sát nhẹ giọng nói gì đó, nhưng giọng nói đứt quãng, nhỏ tới mức không thể nghe thấy.

Lôi Vô Kiệt ghé tai tới bên miệng Tiêu Sát: “Người nói to chút đi, nghe không rõ.”

“Chạy... chạy mau!” Tiêu Sát hỏn hển nói.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc rụt đầu về, nhíu mày: “Chạy mau? Thiên Lạc sư tử, Tiêu Sát nói, chạy mau?”

Tư Không Thiên Lạc đột nhiên thúc ngựa xoay một vòng, chợt thấy hai bóng người đang lao nhanh về phía này, kinh hãi nói: “Đúng là nên chạy mau!”

Lôi Vô Kiệt nhìn theo hướng ánh mắt của Tư Không Thiên Lạc cũng thảm máng một tiếng, đã bảo là mình hữu tới gặp mà, sao hai tên quỷ giết người kia lại tới? Hấn vội vàng vỗ mông ngựa, cùng Tư Không Thiên Lạc phi thẳng về phía trước.

Nhưng bóng dáng Tô Xương Ly và Mộ Anh lại càng lúc càng gần, bước chân bọn họ như đập lên sấm sét, tung người vài lần đã tới sau lưng bọn họ.

“Sao bọn chúng nhanh thế!” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc than vãn.

“Không phải chúng ta nhanh mà là người, quá chậm!”

Tô Xương Ly và Mộ Anh nhảy tới, một người vung kiếm lớn chém về phía Lôi Vô Kiệt, một người tay tỏa ra hàn khí đánh về phía Tư Không Thiên Lạc.

Lôi Vô Kiệt vung kiếm ngăn cản, Tư Không Thiên Lạc vung trường thương, nhưng đều quá chậm! Tuy bọn họ đã uống đan dược mà Tiêu Sát đưa cho nhưng đi đường mấy ngày liền, độc trên người chỉ giải được tám phần, giờ đối mặt với Tô Xương Ly và Mộ Anh liên thủ, bọn họ tuyệt đối không có phần thắng.

Lại một cơn gió lạnh thổi tới.

Tô Xương Ly đột nhiên ngẩng đầu lên.

Hai thanh kiếm, hai thanh kiếm giống nhau như đúc.

Hai người, cũng giống nhau như đúc.

Song kiếm giao nhau, kiếm khí bùng bùng, mạnh mẽ ngăn cản thân kiếm của Tô Xương Ly.

Tô Xương Ly thu kiếm rơi xuống đất, hạ giọng quát hỏi: “Ai?”

Một người trong đó nâng kiếm hét lớn, khí phách mạnh mẽ tới khó tả: “Hà Khứ!”

Một người khác chống kiếm xuống đất, hơi cúi đầu, có vẻ ngượng ngùng: “Hà Tòng!”

Bên kia cũng có một chưởng giao đấu với Sương Huyền chưởng của Mộ Anh. Mộ Anh kinh ngạc, chưởng lực kia kỳ quái khó tả, không mạnh mẽ nhưng dường như khiến nội kinh của mình từ từ phát tiết. Hắn vội vàng thu chưởng lui lại bên cạnh Tô Xương Ly.

Chỉ thấy người nọ nhảy xuống, đứng phía trước, áo bào trắng bay phất phơ, sau lưng là một chữ ‘cực’ kiêu ngạo đón gió. Hắn quay đầu lại nhìn Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc: “Thiên Lạc sư tử, Lôi sư đệ, sao lại chật vật thế.”

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc: “Lạc Minh Hiên?”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 106: Một Thanh Kiếm Tốt, Đi Cùng Một Đầu Lâu Tốt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Người giữ tầng mười ba Đãng Thiên các, một bộ áo bào màu trắng, một chữ ‘cực’ lớn, chính là đệ tử duy nhất của trưởng lão Tuyết Nguyệt thành Lạc Hà Tiên Tử - Doãn Lạc Hà, Lạc Minh Hiên.

“Xa quê gặp người quen.” Lạc Minh Hiên gật đầu.

“Sao ngươi lại ở đây?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Lạc Minh Hiên chỉ cặp kiếm khách song sinh bên cạnh: “Ta nhận lệnh tới đây làm chút chuyện đang trò chuyện cùng hai vị huynh đài dẫn đường này đột nhiên thấy trên trời có Thiên Thành lệnh nổ tung. Người có tư cách nắm giữ Thiên Thành lệnh không nhiều, chúng ta vội vàng tới đây, không ngờ lại gặp các ngươi. Lôi Vô Kiệt, chẳng phải ngươi tới Lôi gia bảo à, sao lại chạy tới đây?”

Lôi Vô Kiệt thở dài, dáng vẻ khá giống Tiêu Sắt: “Một lời khó lòng nói hết.”

Lạc Minh Hiên quay sang nhìn hai người trước mặt, kinh ngạc hỏi: “Hai vị này thật lạ mặt, chẳng hay là vị cao nhân nào trên giang hồ? Hai vị đồng môn của tại hạ có chỗ nào đắc tội với các ngươi?”

Tô Xương Ly không buồn để ý tới hắn, chỉ cúi đầu nhìn cặp kiếm khách song sinh.

Còn Mộ Anh lại mỉm cười âm tà, xoa tay lên mặt một cái, biến thành một cô gái thanh tú.

“Lạc Hà Tiên Tử?” Tư Không Thiên Lạc kinh hãi kêu lên.

“Hừ!” Lạc Minh Hiên lập tức biến sắc: “Hóa ra là cao thủ dịch dung, nhưng người biến thế không ổn rồi.”

“Có chỗ nào không ổn?” Mộ Anh cười khanh khách.

“Không đẹp bằng một phần trăm của sư phụ ta!” Lạc Minh Hiên gầm lên một tiếng, bước lên trước xuất chưởng đánh về phía Mộ Anh.

“Được lắm.” Mộ Anh gạt đầu, cũng đánh lại một chưởng.

Hai chưởng giao nhau, lúc này hàn khí trong tay Mộ Anh càng đậm đặc. Minh Hiên vốn tưởng có một đòn đắc thủ như vừa rồi nhưng vừa chạm vào đối phương đã thấy hàn khí ập tới, gương mặt lóe lên sắc tím, vội vàng lui lại phía sau ba bước.

“Cao thủ!” Lạc Minh Hiên tặc lưỡi cảm thán.

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc nhảy từ trên ngựa xuống, Tư Không Thiên Lạc vội vàng đỡ lấy Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt đi tới nói với Minh Hiên: “Cẩn thận, bọn chúng là sát thủ của Âm Hà. Tên này là Thiên Diện Quỷ.”

“Thiên Diện Quỷ? Là tên sát nhân ma biến thái nổi tiếng trên giang hồ đấy hả.” Vẻ mặt Lạc Minh Hiên hết sức khoa trương: “Giờ

gặp mặt, đúng là rất biến thái.”

Sắc mặt Mộ Anh trầm xuống, Lạc Minh Hiên lập tức kêu oang oang: “Giống giống. Giờ người giống sư phụ ta một chút rồi.”

Mộ Anh giận tới mức mỉm cười: “Người nói lắm quá.”

Hai ống tay áo của Lạc Minh Hiên rung lên, khoe miệng mỉm cười đắc ý: “Lôi Vô Kiệt, có phải người không đánh nổi kẻ này không? Giờ ta đánh ngã hắn có coi là ta thắng không?”

“Đánh ngã ta ư?” Mộ Anh cười lạnh bước tới.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Tiên nhân lãm lục trứ, đối bác Thái Sơn ngưng. Người nhìn được mấy phần môn đạo trong ván cờ tàn kia rồi?”

Lạc Minh Hiên mỉm cười thần bí: “Người đoán xem.”

“Ta không đoán.” Lôi Vô Kiệt nhún vai.

Lạc Minh Hiên bước lên trước một bước: “Vậy người tự xem đi.”

Tô Xương Ly giơ kiếm ngăn Mộ Anh lại: “Chờ đã.”

“Sao vậy?” Mộ Anh khó hiểu.

Tô Xương Ly vẫn nhìn về phía kiếm khách song sinh kia, do dự một hồi rồi mới nói ra ba chữ: “Kiếm Tâm trủng?”

Thế gia đực kiếm đệ nhất giang hồ - Kiếm Tâm trủng. Năm xưa Lý Tâm Nguyệt cùng trợng phu Lôi Mộng Sát được gọi là ‘Kiếm Tâm hữu nguyệt, thụ mộng sát nhân’, là một trong tứ thủ hộ Thiên Khải thành, cũng là truyền nhân đời trước của Kiếm Tâm trủng.

Kiểm Tâm trùng vốn lấy việc đúc kiếm làm nghề chính, hầu hết đệ tử là thợ đúc kiếm, chỉ có một số người hộ kiếm. Nhưng mỗi người hộ kiếm đều có thực lực không thể khinh thường. Còn bốn người hộ kiếm thế hệ này đều là cao thủ kiếm đạo có chút danh tiếng trên giang hồ. Tô Xương Ly tập kiếm, hiểu rõ kiếm khách trong thiên hạ như lòng bàn tay, cũng nghe tới tên bọn họ. Bọn họ là một cặp huynh đệ song sinh và một cặp tỷ muội song sinh.

Hà Khứ Hà Tòng, Vô Pháp Vô Thiên.

Kiểm khách như vậy chẳng dễ đối phó.

Hà Khứ vẻ mặt bá đạo gật đầu: “Đúng vậy.”

Hà Tòng hơi ngượng ngừng mỉm cười: “Thanh kiếm lớn Đăng Không mà huynh đài cũng trên lưng cũng do Kiếm Tâm trùng rèn ra.”

“Không sai, là sự phụ của ta truyền lại.” Tô Xương Ly gật đầu: “Là một thanh kiếm tốt.”

“Kiếm tốt đi với thứ gì?” Hà Khứ ngẩng đầu lên hỏi.

“Đi với đầu lâu tốt!” Tô Xương Ly đột nhiên nâng thanh kiếm lớn trong tay lên chém thẳng xuống đầu Hà Khứ.

Hà Khứ vung trường kiếm lên, chống lại thanh kiếm lớn kia, thân hình nghiêng sang một bên, mượn lực từ kiếm lớn của Tô Xương Ly nhảy sang bên cạnh, xoay người một cái bước một chân lên thanh kiếm lớn, mũi chân điểm nhẹ, lại nâng kiếm giết tới trước mặt Tô Xương Ly. Tô Xương Ly vội vàng lui lại phía sau, vung thanh kiếm lớn lên chém vào eo Hà Khứ. Hà Khứ lập tức thu kiếm bỏ xuống thanh kiếm lớn kia, mượn thế nhảy về sau, hạ xuống mặt đất.

“Công phu đẹp lắm.” Tư Không Thiên Lạc tán thưởng.

“Là một đầu lâu tốt.” Tô Xương Ly không cho hắn cơ hội thở lấy hơi, nhắc thanh kiếm lớn lao tới.

Mộ Anh quay sang Lạc Minh Hiên cười lạnh một tiếng: “Thế thì, hai người các người ai lên? Hay cả hai cùng lên?”

Lạc Minh Hiên mỉm cười: “Nói lâu vậy rồi, rốt cuộc ta cũng dùng được công phu mới!”

Hà Tóng tính cách hướng nội ngẩng đầu nhìn về phía xa, chỉ thấy năm bóng người đang lao về hướng này, trên người tỏa ra sát khí lạnh lẽo thấu xương, đều không phải hạng dễ đối phó. Còn về phía mình, ca ca và Tô Xương Ly tạm thời không phân được thắng bại, Lạc Minh Hiên lại chưa chắc đã là địch nổi Mộ Anh, một mình mình cộng với hai người bị thương chưa lành e rằng không phải đối thủ của năm người sắp tới. Hắn đột nhiên nói: “Ca ca, đi.”

Hà Khứ kia có vẻ rất nghe lời đệ đệ, lập tức thu kiếm lui lại bên cạnh Hà Tòng: “Sao vậy?”

“Năm người kia đang tới đây, e rằng chúng ta không địch nổi bọn họ.” Hà Tòng hạ giọng nói.

“Vậy chạy thôi.” Hà Khứ đáp rất thản nhiên.

Lạc Minh Hiên vừa vận chân khí, nghe vậy bước chân lập tức ngừng lại: “Rốt cuộc định làm thế nào?”

Hà Tòng kéo Lạc Minh Hiên lại: “Người dẫn ba người bọn họ về Kiếm Tâm trung trước, hai người chúng ta ngăn cản bọn họ rồi đi theo sau.”

Lạc Minh Hiên gật đầu: “VẬY ĐA TẠ NHỊ VỊ.”

Tư Không Thiên Lạc tóm lấy Tiêu Sát đã hôn mê, bế lên ngựa của mình, thúc ngựa bỏ đi. Lôi Vô Kiệt ngây ra như phỗng, Lạc Minh Hiên đi tới vỗ vai hắn: “Lôi huynh đệ, chỉ đành chịu ảm ức thôi, hai ta cưới chung một con ngựa nhé?”

“Chỉ hai người thôi mà đòi ngăn cản chúng ta?” Mộ Anh sắc mặt lạnh lùng tung người nhảy tới đuổi theo.

Hà Khứ xuất kiếm đánh hắn lui ngược lại, Hà Tông cũng xuất chiêu đuổi theo, nhắm thẳng chỗ yếu. Sáu người còn lại của Âm Hà cũng lập tức hành động, nhưng hai thanh kiếm của Hà Khứ Hà Tông lại lập tức đan thành một tấm lưới kín kẽ, ngăn cản bọn chúng lại.

“Chống được bao lâu đây?” Hà Khứ nhẹ giọng hỏi.

Hà Tông suy nghĩ một chút rồi nói: “Mười bốn chiêu. Sau mười bốn chiêu Song Tử kiếm trận chắc chắn sẽ bị phá.”

“Được.” Hà Khứ lại đánh ra một chiêu kiếm.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 107: Kiếm Tâm Trùng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đám người Lôi Vô Kiệt được Lạc Minh Hiên dẫn đường chạy thẳng tới một sơn cốc, có điều bên ngoài sơn cốc là một đầm lầy, trên đầm lầy cắm chi chít những thanh kiếm gãy lớn lớn nhỏ nhỏ, phải có khoảng gần ngàn thanh.

Lôi Vô Kiệt vội vàng ghìm cương ngựa, thần sắc hưng phấn: “Ta biết rồi, nơi này chính là... Nơi này chính là...!”

“Đúng vậy, phía sau sơn cốc là thế gia đúc kiếm đệ nhất thiên hạ, Kiếm Tâm trùng, đây chỉ là nơi vào - cửa của kiếm trùng.” Lạc Minh Hiên cười nói: “Nhưng trong đầm lầy này có bố trí trận pháp, chỉ người hộ kiếm của Kiếm Tâm trùng biết đường vào, người không biết đường bước vào sẽ bị đầm lầy nuốt chửng. Giờ chúng ta cần chờ bọn họ.”

“Nhị đệ, để ta đoạn hậu, người dẫn bọn họ qua trận trước đi.” Một tiếng gầm vang lên, đám người Lôi Vô Kiệt vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy bảy sát thủ Âm Hà, đuổi theo Hà Khứ Hà Tông của Kiếm Tâm trùng chạy về phía này, thân thể hai người đều có vết thương, có vẻ đã bị thương không nhẹ.

Hà Tông chạy qua bên cạnh bọn họ, hạ giọng nói: “Nhìn kỹ bước chân của ta, không được sai một bước! Nhớ kỹ đấy!” Tiếp đó mũi chân điểm nhẹ, nhảy lên một tảng đá trên đầm lầy, tiếp đó lại nhảy một cái, mười mấy lần tung người đã nhảy tới bên kia đầm lầy. Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc ôm Tiêu Sát nhảy theo, Lạc Minh Hiên thấy Hà Khứ một mình đánh với bảy người, thân pháp nhanh tới mức khó lòng nắm bắt nhưng lại bị lưỡi đao lớn của Tô Xương Ly đánh cho không ngừng lui lại. Lạc Minh Hiên lập tức bước lên trước một bước, vung ống tay áo: “Xem ám khí của ta đây!”

Lại thấy mấy chục viên xúc xắc bay về phía đám người Tô Xương Ly, khiến cả đám vội vàng giơ kiếm đón đỡ. Hà Khứ nhân cơ hội thở lấy hơi, lập tức nắm lấy Lạc Minh Hiên tung người nhảy về phía sau thối lui. Tạ Hồi Tạ Linh có thân pháp tốt nhất trong Âm Hà lao tới, cười lạnh một tiếng, cũng tung người nhảy vào trong đầm lầy, nhảy từng bước thôi, từng bước giống hệt nhau, chỉ chậm hơn đúng ba bước.

Tô Hồng Tứ và Tô Tử Y đang định đuổi theo, lại thấy Tô Xương Ly giơ lưỡi đao lớn ra ngăn cản hai người.

“Sao vậy?” Tô Hồng Tứ hỏi.

Tô Xương Ly nhẹ nhàng lắc đầu, khẽ nhíu mày: “Hai người bọn họ đã chết.”

“Biến trận!” Hà Khứ mang theo Lạc Minh Hiên nhảy ra bước cuối cùng.

Hà Tông gạt đầu, bàn tay ấn vào một hốc cái hốc trên đá núi bên cạnh, vặn một cái. Chỉ thấy toàn bộ đầm lầy đều như sống lại, những thanh kiếm sứt mẻ kia nhanh chóng thay đổi vị trí. Tạ Hội và

Tạ Linh kinh hãi, vội vàng nhảy bước cuối cùng nhưng vẫn rơi xuống đầm lầy, không kịp câu cứu một tiếng đã bị nuốt trọn.

“Trận pháp ở cửa kiếm trủng có mười hai loại biến hóa, hai người bọn họ quá sơ ý rồi.” Giọng nói của Mộ Anh lạnh lùng vang lên.

Tô Xương Ly suy nghĩ, cảm mạnh thanh kiếm lớn vào trong đất, trầm giọng nói: “Kiếm Tâm trủng chỉ có một cửa vào, tương tự, cũng chỉ có một cửa ra.”

Hai huynh đệ Hà Khứ Hà Tông không nhiều lời, vội vàng dẫn đám người Lôi Vô Kiệt vào trong sơn cốc. Sau khi đám người đi vào một sơn đạo tối đen chật hẹp hết thời gian một nén nhang, Lôi Vô Kiệt cảm thấy phía trước có ánh sáng mờ mờ, tăng tốc chạy nhanh khỏi cửa động, không khỏi ồ lên một tiếng kinh ngạc.

Đây là một thế giới nho nhỏ.

Một thế giới của kiếm.

Trong sơn cốc là từng gian nhà đúc kiếm san sát, trong nhà là từng người cao lớn để trần đầu đầy mồ hôi đang đúc kiếm, trên đường có người điều khiển xe ngựa chạy qua, phía sau xe ngựa bày từng thanh kiếm, thân kiếm tỏa sáng lóng lánh, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

“Nhiều kiếm quá.” Hai mắt Lôi Vô Kiệt bừng sáng.

Hà Tông cười ngượng ngùng: “Nhưng những thanh kiếm đó bị đem đi hủy.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt cả kinh.

“Nơi này là Kiếm Tâm trủng, chỉ rèn kiếm tốt nhất thiên hạ, tất cả những thanh kiếm không được coi là thượng phẩm đều sẽ bị đem hủy, những thi thể kiếm người thấy ngoài cửa Kiếm Trủng chính là những thanh kiếm thất bại đó!” Hà Tòng ngạo nghễ nói, nhưng vừa dùng sức nói chuyện, miệng vết thương trên người đã bung miệng, máu tươi chảy ra.

Hà Tòng vội vàng đỡ hấn: “Tạm thời đừng nói chuyện, giờ lập tức tới Kiếm Các tìm lão gia tử thôi.”

Chỉ thấy một cỗ xe ngựa xé gió chạy tới, trên đó là hai cô gái giống nhau như đúc, gương mặt không hẳn xinh đẹp nhưng vô cùng khí khái, dung mạo còn mạnh mẽ hơn nam tử. Điểm khác nhau duy nhất là một người có nốt ruồi giữa trán. Hai cô thấy mọi người, vội vàng ghìm cương ngựa. Cô gái có nốt ruồi giữa trán nhìn Hà Khư Hà Tòng, kinh hãi nói: “Sao bảo ra ngoài cốc đón khách từ Tuyết Nguyệt thành tới cơ mà? Sao lại bị thương tới nước này?”

“Nói ra thì dài lắm.” Hà Tòng thở dài: “Các vị này chính là khách từ Tuyết Nguyệt thành tới.”

Cô gái kia ngẩn người, hỏi lại: “Trong thư viết chỉ có một người thôi mà?”

“Không kịp giải thích.” Hà Tòng ôm Hà Khư lên xe ngựa. “Tới Kiếm Các chữa thương trước đã.”

Tư Không Thiên Lạc cũng vội vàng ôm Tiêu Sắt lên xe: “Sự đệ của ta cũng bị thương, hôn mê đã lâu. Xin các vị chữa trị cho hấn.”

Cô gái kia thấy ánh mắt khẩn khoản của Tư Không Thiên Lạc, không hề do dự lập tức gạt đầu: “Đương nhiên rồi. Ta dẫn các người

tới Kiếm Các trước đã, Vô Thiên, người dẫn hai vị khách Tuyết Nguyệt thành này theo sau.”

Cô gái bên cạnh gạt đầu, xoay người xuống xe ngựa. Cô gái có nốt ruồi giữa trán lập tức vung roi ngựa, xe ngựa lao nhanh về phía một gian các.

“Hà Khứ Hà Tông, Vô Pháp Vô Thiên. Đây hẳn là hai tử muội hộ kiếm của Kiếm Tâm trủng, Vô Pháp Vô Thiên.” Lạc Minh Hiên nói.

Cô gái vừa xoay người xuống ngựa gạt đầu: “Đúng vậy, tại hạ Vô Thiên.”

Lạc Minh Hiên ôm quyền: “Đệ tử của trưởng lão Tuyết Nguyệt thành, Lạc Minh Hiên.”

Vô Thiên gạt đầu: “Người là người trên thư, vậy vị này là...”

Lôi Vô Kiệt cũng vội vàng ôm quyền: “Đệ tử nhị thành chủ Lý Hàn Y của Tuyết Nguyệt thành, Lôi Vô Kiệt.”

Vô Thiên kinh ngạc: “Đồ đệ của Kiếm Tiên? Sao trong thư không nhắc tới?”

Lôi Vô Kiệt cười khở, đành thuật lại mọi chuyện mình gặp trên đường. Hai người làm sao từ Tuyết Nguyệt thành chạy tới núi Thanh Thành, lại làm sao từ núi Thanh Thành chạy tới Lôi môn, không hiểu sao gặp hai sát thủ tuyệt đỉnh của Âm Hà đuổi giết, cuối cùng tình cờ bắn ra Thiên Thành lệnh, vừa vặn gặp Lạc Minh Hiên và Hà Khứ Hà Tông ở gần đó nên được cứu. Nhưng đến giờ hẳn vẫn không hiểu vì sao mình lại bị đuổi giết.

Vô Thiên nghe xong suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu: “Ta cũng không hiểu vì sao. Xưa nay Âm Hà giết người không bao giờ không có nguyên nhân, chắc chắn có người bỏ giá cao mua đầu các người. Ta dẫn các người tới gặp lão gia tử đã, có lẽ lão gia tử có cách giúp các người.”

“Lão gia tử là ai?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Đương nhiên là chủởng môn của Kiếm Tâm trửng rồi! Ngốc!’ Lạc Minh Hiên khinh thường nói, sải bước đi trước.

Lôi Vô Kiệt ‘ồ’ khẽ một tiếng, như đang suy nghĩ điều gì.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 108: Thiên Hạ Danh Kiếm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Vô Thiên dẫn Lạc Minh Hiên và Lôi Vô Kiệt tới trong Kiếm Các, vừa vặn gặp được Vô Pháp vừa đưa Hà Khứ Hà Tông và Tư Không Thiên Lạc, Tiêu Sắt tới Kiếm Các.

Vô Thiên hỏi: “Bố trí cho bọn họ xong rồi à?”

“Ừ, đã giao cho Hoa Cẩm. Đang chữa thương trên tầng ba.” Vô Pháp gật đầu: “Lão gia tử chờ bọn họ trong các, vào đi thôi.”

“Được.” Vô Thiên xoay người nói với Lạc Minh Hiên và Lôi Vô Kiệt: “Nhị vị, mời theo ta.”

Lôi Vô Kiệt hỏi Lạc Minh Hiên: “Lạc sư huynh, người tới Kiếm Tâm trủng có nhiệm vụ gì vậy?”

Lạc Minh Hiên lắc đầu: “Không có nhiệm vụ gì, chẳng qua ta nhìn ván cờ ‘tiên nhân lục bác’ ngộ được đôi chút môn đạo, có vẻ có liên quan tới kiếm. Trên tay mục già kia có một thanh Hà Ảnh kiếm nhưng không chịu tặng ta, mục ấy bảo mình là người quen với lão gia tử của Kiếm Tâm trủng, xin giúp ta mấy thanh, bảo ta tự tới lấy.”

“Ta còn tưởng Lạc Hà Tiên Tử chỉ biết chưởng pháp, không ngờ còn tinh thông cả kiếm thuật.” Lôi Vô Kiệt nói.

“Bắc Ly trọng kiếm, người tập võ thường đều luyện vài chiêu kiếm thuật, người nhìn tam thành chủ ấy được gọi là Thương Tiên duy nhất, chiếm tám phần võ lực của người dùng thương trong thiên hạ, thật ra nếu ông ấy dùng kiếm chắc cũng có tu vi tầm nửa kiếm tiên.” Lạc Minh Hiên nói.

Hai người cứ thế theo Vô Thiên đi thẳng tới, sau vài bước chân đã vào trong chính đường của Kiếm Các. Chỉ thấy xung quanh đặt vô số thanh kiếm tinh xảo mỹ lệ, hình dạng khác biệt. Lôi Vô Kiệt và Lạc Minh Hiên hai mắt bừng sáng, nhìn kiếm trong chính đường, trầm trồ tán thưởng.

“Lôi Vô Kiệt, người nhìn thanh này xem!” Lôi Vô Kiệt chỉ vào một thanh trường kiếm có ba gợn sóng ở phần mũi, vui vẻ nói: “Thanh này là Kỳ Lân Nha, năm xưa từng là bội kiếm của Kỳ Lân Kiếm Thủ - Lý Tu Khê, từng xếp hạng mười sáu trên kiếm phổ!” Lạc Minh Hiên đang định giơ tay ra chạm vào lại nghe một giọng nói mang chút ý cười truyền lại: “Kỳ Lân Nha có sát tính rất nặng, nếu người thật sự chạm vào nó, như vậy rất có thể người bị thương sẽ là người.”

Lạc Minh Hiên vội vàng rút tay lại, hấn và Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một ông lão râu tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền lành đang đi về phía hai người, chắc hẳn là lão gia tử mà Vô Pháp Vô Thiên vẫn luôn nhắc tới.

Quả nhiên, Vô Pháp Vô Thiên chấp tay cung kính gọi: “Lão gia tử.”

“Đệ tử Lạc Hà Tiên Tử mà trong thư nói tới đều xin kiếm là ai?” Lão gia tử hỏi.

Lạc Minh Hiên vội vàng chấp tay: “Tại hạ Lạc Minh Hiên, chính là đệ tử của Lạc Hà Tiên Tử.”

Lão gia tử gật đầu, đột nhiên gương mặt mỉm cười khả ố: “Giờ sư phụ ngươi có khỏe không?”

Lạc Minh Hiên kinh ngạc, ngại ngùng nói: “Vẫn...vẫn khỏe.”

Lão gia tử lau nước miếng tí nữa thì chảy ra: “Vẫn xinh đẹp như xưa chứ?”

Vô Thiên ở bên cạnh ho mạnh một tiếng.

Lão gia tử lập tức ưỡn eo, háng giọng một cái, khôi phục lại vẻ tiên phong đạo cốt, nghiêm túc nói: “Kiếm của ngươi, lão hủ đã rèn xong.”

Lạc Minh Hiên vui vẻ nói: “Xin tiền bồi ban kiếm.”

“Ban kiếm? Dùng từ này hay lắm.” Lão gia tử cao giọng cười lớn, đột nhiên vung tay áo, một hàng kiếm lơ lửng trước mặt Lạc Minh Hiên.

Tổng cộng bảy thanh, dài ngắn bất đồng. Cắm xuống mặt đất, tỏa ra ánh sáng sắc bén.

“Trọng kiếm Vô Vọng, khinh kiếm Biệt Ly, trường kiếm Phượng Hoàng, song kiếm Cú Mang, Kiếp Trần, kiếm ba xích Bàn Nhược, Nhất Mục. Tổng cộng bảy thanh kiếm, cầm lấy đi.” Lão gia tử vuốt râu mỉm cười nói.

Lạc Minh Hiên trợn tròn hai mắt: “Những bảy thanh kiếm? Phóng thoáng vậy!”

Lão gia tử gật đầu, gương mặt lại mỉm cười kỳ quái: “Ai bảo sư phụ ngươi xinh đẹp như vậy... À không đúng, cái này, sư phụ ngươi giả lợc những võ công ngươi nghiên cứu gần đây. Lão hủ cũng coi như sống vài chục năm, khi trẻ tuổi đã gặp cao thủ ngộ ra trận cò ‘tiên nhân lục bác’. Sau lưng người đó đeo ba thanh kiếm, bên hông dất bốn thanh, nhìn từ xa lại trông như con nhím, không sai đâu.”

Lạc Minh Hiên lập tức ôm lấy đồng kiếm trước mặt: “Vậy xin cảm ơn lão gia tử.”

“Còn ngươi... trông quen nhỉ.” Lão gia tử quay sang phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt ngậy ra một chút rồi gãi đầu nói: “Chắc thế.”

Lão gia tử mỉm cười, đột nhiên vung tay, Thính Vũ kiếm của Lôi Vô Kiệt lập tức rời vỏ bay ra. Lôi Vô Kiệt giơ tay muốn bắt lại nhưng không kịp, kiếm đã được lão gia tử nắm trong tay. Gương mặt lão gia tử lộ vẻ hoài niệm như gặp được cố nhân: “Thính Vũ, đã lâu không gặp.”

Lạc Minh Hiên kinh ngạc: “Lão gia tử, ngài biết thanh kiếm của Lôi sư đệ à?”

Lão gia tử cười nói: “Thính vũ quan tuyệt, vọng hoa văn phong. Phong nhã tứ kiếm vốn do ta chế tạo khi còn trẻ, đương nhiên nhận ra rồi.” Sau khi nói xong lão gia tử vung tay, Thính Vũ kiếm đột nhiên

bay sang bên cạnh, rơi vào trong một vỏ kiếm, xung quanh còn đặt ba thanh trường kiếm khá tương tự.

“Phong nhã tứ kiếm?” Lạc Minh Hiên kinh ngạc nói: “Do tiền bối rên ra? Tiền bối ngài là... Lý Tổ Vương!”

Lão gia tử chậm rãi gật đầu, gương mặt mỉm cười.

“Không phải ngài đã chết rồi à?” Lạc Minh Hiên nói tiếp.

Lão gia tử lập tức chán nản: “Người... Người mới chết ấy, ta chỉ không ra mặt ngoài giang hồ ba mươi năm thôi, ai bảo ta chết chứ! Ta...”

“Ông ngoại!” Một giọng nói vang lên, lão gia tử và Lạc Minh Hiên quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một người áo đỏ đang quỳ rạp xuống đất. Gương mặt Lôi Vô Kiệt đầy nước mắt: “Cháu trai bất hiếu Lôi Vô Kiệt, xin tham kiến ông ngoại.”

Lý Tổ Vương vẫn chỉ mỉm cười giơ tay ra, một luồng nội kinh nâng Lôi Vô Kiệt lên: “Kiếm thuật có thành tựu, không coi là bất hiếu. Có Thính Vũ kiếm chứng tỏ con đã gặp tử tử của con rồi?”

Lôi Vô Kiệt lau giọt lệ nơi khóe mắt, gật đầu.

Lý Tổ Vương vuốt râu: “Được. Tử tử của con mới rõ là bất hiếu, biết thừa lão già ta đây một thân một mình lẻ loi nơi Kiếm Tâm trủng này mà chẳng thèm tới thăm ta. Con bảo xem, ta có ép nó làm trủng chủ đâu cơ chứ, sao nó phải sợ ta như vậy làm gì? Thanh Thính Vũ kiếm này coi như trừng phạt, ta tịch thu!”

“Ông ngoại, cái này...” Lôi Vô Kiệt kinh hãi kêu.

“Ta tặng con một thanh tốt hơn.” Lý Tố Vương mỉm cười thần bí, giơ tay phải ra, một hộp kiếm dài bay ra từ góc tối, dừng lại trong tay ông ta. “Tiểu Kiệt, con luyện kiếm từ nhỏ chắc cũng biết kiếm phổ mà Kiếm Tâm trủng chúng ta liệt kê chứ.”

“Đương nhiên biết.” Lôi Vô Kiệt gật đầu.

Lý Tố Vương vung nhẹ cánh tay, hộp kiếm mở ra, thanh kiếm được cất giữ trong đó rút cuộc cũng hiển lộ diện mạo thực. Thân kiếm thon dài mỏng manh, gần như trong suốt

“Kiếm trên đời, có thanh tên bốn chữ, rất nhiều thanh tên ba chữ, nhiều nhất là hai chữ.”

“Thanh kiếm này lại khác, nó chỉ có một chữ.”

“Nó tên Tâm, ‘Tâm’ trong Kiếm Tâm trủng.”

Lý Tố Vương đột nhiên đóng hộp lại, đẩy tới, đưa nó tới tay Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt ôm hộp kiếm, tay run run: “Đứng thứ tư trong thiên hạ thập đại danh kiếm... Tâm kiếm?”

Lý Tố Vương mỉm cười gật đầu; “Đúng.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 109: Ba Lần Vào Kiếm Tâm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hai mươi năm trước, Kiếm Tâm trủng từng liệt kê kiếm phổ đánh giá danh kiếm trong thiên hạ, trong đó Thiên Trảm được thờ cúng trong Khâm Thiên giám tại Thiên Khải thành đứng hạng nhất, thần binh tổ truyền của Vô Song thành Đại Minh Chu Tước đứng thứ hai, Thiết Mã Băng Hà của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y đứng thứ ba trên kiếm phổ, còn thứ tư là danh kiếm mà trủng trừ đời đầu của Kiếm Tâm trủng rèn ra - Tâm. Khi kiếm thành trủng chủ đời đầu nhảy vào lò rèn kiếm, lấy thân thử kiếm, cho nên có lời đồn rằng trên thân kiếm có tinh phách của trủng chủ đời đầu cư ngụ. Nó là thanh kiếm đại thành của Kiếm Tâm trủng, có thể tâm kiếm hợp nhất cùng chủ kiếm, tên chỉ có một chữ 'Tâm'. Thanh Tâm kiếm này xếp hạng tư trong kiếm phổ, trước nay luôn là bội kiếm của truyền nhân trủng chủ các đời, chủ nhân gần nhất của nó là...

“Kiếm tâm hữu nguyệt, thụ mộng sát nhân.” Thanh Long trong thiên khải tứ thủ hộ, Lý Tâm Nguyệt.

Lôi Vô Kiệt chậm rãi mở hộp kiếm, trường kiếm trong hộp như cảm ứng được động tác của hắn, đột nhiên ngân vang.

“Có người cho rằng kiếm chỉ là kiếm, người là người, ví dụ như tỷ tử của con, không muốn nhận thanh Tâm kiếm này, ngược lại chạy

rõ xa tới Côn Luân muốn lấy Thiết Mã Băng Hà. Nhưng có người lại cảm thấy kiếm cũng là tâm, tâm cũng là kiếm, ví dụ như mẫu mẫu thân của con. Con có thể lựa chọn, dẫu sao lấy tâm làm kiếm cũng là chuyện rất nguy hiểm.” Lý Tố Vương nhìn Lôi Vô Kiệt, nói rất trịnh trọng.

Lôi Vô Kiệt lại như hoàn toàn không nghe thấy lời của ông, hai mắt nhìn chăm chăm vào thanh kiếm, đột nhiên giơ tay phải ra gầm lên một tiếng: “Kiếm lên!”

Hộp kiếm chấn động, Tâm kiếm ngân vang.

“Đây còn là kiếm ư? Là quý mới đúng...” Lạc Minh Hiên trợn tròn hai mắt.

“Kiếm lên!” Lôi Vô Kiệt lại gầm lên, trường kiếm tiếp tục ngân vang, thế nhưng vẫn không ra khỏi hộp.

Lý Tố Vương vung nhẹ tay lên, tiếng ngân của Tâm kiếm mới từ từ nhỏ đi, hần nhẹ giọng nói: “Con đừng nghĩ tới chuyện không chế thanh kiếm này mà phải trở thành bằng hữu cùng kiếm, hoặc con phải trở thành thanh kiếm này.”

Lôi Vô Kiệt nhắm mắt, tâm kiếm lập tức rời hộp, xoay tròn giữa không trung, kiếm phong gầm thét, trong gió như có tiếng gào của mãnh thú và yêu ma, như có thứ đáng sợ gì đó sắp lao ra khỏi kiếm.

Cuối cùng Lạc Minh Hiên cũng tin truyền thuyết, thanh Tâm kiếm này là vật sống!

Lôi Vô Kiệt nhắm hai mắt lại nhìn lại trong ký ức của mình, chứng kiến kiếm khách áo trắng như tuyết, bà đứng trên đỉnh Thiên Khải thành, tám ánh trăng tròn, giơ cao Tâm kiếm trong tâm, ánh mắt vừa

ôn nhu vừa lạnh lùng. Toàn thân bà như vàng trắng giữa bầu trời, lạnh lẽo cô đơn. Bà đột nhiên cúi đầu nhìn Lôi Vô Kiệt, mỉm cười, ánh trăng lạnh lẽo dường như trở nên ấm áp hẳn lên, bà nhẹ giọng nói: “A Kiệt, đã lâu không gặp.”

Lôi Vô Kiệt chìm vào hồi ức lập tức đổ lệ đầy mặt, hình ảnh đột nhiên thay đổi, hẳn chứng kiến trong Lôi gia bảo, giữa đêm tuyết, kiếm khách áo bào trắng như tuyết đứng giữa mặt tuyết, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt mình. Bản thân vẫn là đứa bé đang khóc lóc, kiếm khách kia chỉ mỉm cười ôn nhu: “A Kiệt, chờ mẹ về đón con.” Sau đó bà xoay người, Lôi Vô Kiệt muốn giơ tay nắm lấy tay bà, cảm thấy lúc này mà không nắm được bà, sẽ mất bà vĩnh viễn.

“Mẹ ơi, đừng đi.” Lôi Vô Kiệt giơ tay ra trái với ký ức, không ngờ lại thật sự nắm được vạt áo này. Lý Tâm Nguyệt quay đầu lại nhìn Lôi Vô Kiệt, ánh mắt đầy vui mừng: “A Kiệt...”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên mở mắt, ảo giác tan đi, trong tay hẳn không có vạt áo vừa nắm được mà là một thanh kiếm. Tâm kiếm đã được hẳn nắm trong tay.

“Lần đầu vào kiếm tâm, tốt lắm.” Lý Tố Vương gật đầu khen ngợi.

“Những thứ con thấy lúc vừa rồi là gì vậy?” Lôi Vô Kiệt đầu đầy mờ hôi hỏi.

Lý Tố Vương mỉm cười: “Là kiếm tâm của con.” Sau khi nói xong đột nhiên bước lên trước một bước, xuất chưởng đánh lên ngực Lôi Vô Kiệt: “Lại vào kiếm tâm nào!”

Tinh thần của Lôi Vô Kiệt lập tức bay ra ngoài.

Lần này hắn thấy một ngọn núi tuyết nguy nga tráng lệ. Trên đỉnh núi tuyết là một người đeo khăn che mặt màu xám đang đứng thẳng, trong tay cô cầm một thanh kiếm thon dài đẹp đẽ. Cô đột nhiên gầm lên một tiếng, toàn bộ núi tuyết đều bị tiếng gầm này làm cho chấn động tới run rẩy, từng khối tuyết lớn đọng cả trăm ngàn năm rơi từ trên đỉnh núi xuống. Cô múa kiếm lên, trên dãy núi xung quanh từng đợt tuyết không ngừng đổ xuống, những luồng kiếm khí kinh thiên động địa tản mát từ thân kiếm bạch ngọc tinh xảo, đánh tan những áng mây hay sương mù trên không trung. Chỉ trong chớp mắt đột nhiên có tới hơn trăm bóng người, có cầm kiếm đứng giữa tầng mây cuờn lớn, có khoanh tay đạp lên tuyết rơi giữa không trung lạnh lùng nhìn mặt đất, có nhắm mắt ngã thẳng xuống theo thế tuyết lở...

Cuồng phong vén tấm khăn che của cô, rốt cuộc Lôi Vô Kiệt cũng thấy được tướng mạo thật của cô: “Tỷ tỷ...”

Lý Tố Vương nhẹ nhàng giơ tay đánh một chưởng vào sau lưng Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt như đang đi vào cõi thần tiên, lần thứ hai tỉnh lại. Hắn há hốc mồm thờ hỏn hển, khó hiểu: “Con thấy tỷ tỷ...”

“Năm đó tỷ tỷ của con không muốn đi theo con đường cũ của mẫu thân con, tuy không chế được Tâm kiếm nhưng lại không muốn, cố tình cầm Tâm kiếm tới núi Côn Luân theo đuổi Thiết Mã Băng Hà. Thứ con thấy chắc là cảnh con bé tới cầu kiếm năm xưa.” Lý Tố Vương nói: “Con đã thấy kiếm của Tâm Nguyệt, kiếm của Hàn Y, lần thứ ba vào kiếm tâm hãy nhìn kiếm của chính mình đi.” Sau khi nói xong không đợi Lôi Vô Kiệt lên tiếng, ông đột nhiên xuất chưởng thứ ba.

Ba lần vào kiếm tâm!

Đình đài lầu các, kèn tiêu ca múa. Đột nhiên thấy một người áo đỏ từ phương xa xuất kiếm từ tây tới, dẫn theo vô số cánh hoa.

Hoa rơi tứ tán, một người áo xanh lục dẫn một người áo đỏ khiêu vũ, có công tử áo xanh thổi sáo trợ hứng, có nam tử tóc dài đột nhiên nhảy lên gác cao, cao giọng hát một bài ca thiếu niên.

“Ta muốn cưỡi gió bay về bắc, Hiên Viên tuyết lớn tựa bão đông.

Ta muốn mượn thuyền chèo về đông, tiên tử yếu điệu nghênh gió tới.

Ta muốn cưỡi mây ngàn vạn dặm, long ngâm trong triều làm gì ta?

Trên đỉnh Côn Luân tắm nắng dương, tận cùng biển cả ngắm núi xanh.

Gió thổi vạn dặm yển về tổ, không thấy chân trời chẳng về đâu!”

Trần ngập khí khái thiếu niên, đây là ta, kiếm của Lôi Vô Kiệt!

Lôi Vô Kiệt mở bừng hai mắt, xiết chặt lấy Tâm kiếm, thanh trường kiếm cuối cùng cũng ngừng ngâm, Lý Tố Vương cười vang: “Được được được, sau gần mười năm rút cuộc Tâm kiếm cũng có chủ nhân chân chính của mình.”

Lôi Vô Kiệt nhìn về phía Lý Tố Vương: “Ông ngoại, sao con cảm thấy có vẻ không đúng.”

Lý Tố Vương mỉm cười thần bí: “Có chỗ nào khác à?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi nói: “Chân khí của con lưu chuyển, có vẻ càng thuận lợi hơn so với trước đây. Cảm giác này...” Lôi Vô Kiệt

nhớ lại, trước đây cảm giác này cũng từng xuất hiện một lần, đó là khi mượn nội lực của Tiêu Sắt tăng cường Hỏa Chước thuật lên tới Thiên Hỏa cảnh, xuất một chưởng đánh bay Thiên Diện Quỷ.

Lôi Vô Kiệt cả kinh: “Con bước vào Tụ Tại Địa Cảnh rồi?”

Lý Tố Vương gật đầu: “Vừa rồi con vào kiếm tâm ba lần, giờ Tâm kiếm đã hình thành liên kết với con, con cũng đã gián tiếp tu thành bốn môn tâm pháp Kiếm Tâm quyết. lát nữa ta sẽ giao bí kíp Kiếm Tâm quyết cho con, tu luyện hàng ngày theo như trong sách, Tụ Tại Địa Cảnh có là gì?”

Lôi Vô Kiệt lập tức hiểu ra, khí tức trên người lập tức tiết xuống, đang định mở miệng lại thấy trước mắt tối sầm, đã hôn mê bất tỉnh. Lạc Minh Hiên vội vàng đi tới đỡ hấn, nhìn Lý Tố Vương với vẻ khó hiểu.

Lý Tố Vương giơ tay kiểm tra hơi thở của Lôi Vô Kiệt rồi khẽ lắc đầu: “Không sao. Xem ra các ngươi đi đường rất lâu rồi, nó chỉ mệt quá thôi.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 110: Ăn Mạch Bị Thương

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Ánh mặt trời chiếu vào gian nhà, một người mặc áo đen lẳng lẳng tựa vào mép giường, có vẻ đã ngủ rất sâu.

“Cô ấy ngồi đây suốt đêm, giờ rồi cuộc không chịu nổi nữa.” Một giọng nói trong trẻo vang lên, chỉ thấy một cô gái khoảng mười lăm mười sáu tuổi ngồi ngoài phòng, tay vung vẩy một gốc dược thảo, nhẹ giọng nói: “Thật ra hiện giờ thân thể của cô ấy cũng không được tốt, cũng cần cho ít thuốc điều trị một thời gian.”

“Người trẻ tuổi kia thì sao? Hắn bị thương nặng à?” Người ngồi bên cạnh cô bé này là Lý Tố Vương trủng chủ Kiếm Tâm trủng, hắn tò mò quan sát người trẻ tuổi sắc mặt trầm tĩnh trong phòng.

“Không phải, bên ngoài hắn không hề bị thương nhưng mạch tượng lại cực kỳ rối loạn. Thế nhân đều biết hiển mạch, cũng tức là chỉ kỳ kinh bát mạch cùng mười hai thường mạch, mười lăm lạc mạch. Nhưng con người thật ra có ẩn mạch, còn khó phát hiện hơn. Người tập võ nghiên cứu sâu hơn về nó vì nội lực của con người ẩn giấu trong ẩn mạch. Ẩn mạch của người này bị tổn hại, không thể động võ được. Nhưng ta cảm giác được trong ẩn mạch của hắn có một luồng lực lượng đáng sợ, nếu luồng lực lượng này phản phệ, hắn sẽ gặp nguy hiểm.” Hoa Cẩm cắn cọng thảo dược vào miệng:

“Chắc hẳn bị phản phệ, nhưng phản phệ lần này không mạnh cho nên hẳn chỉ bị khí hư một chút, bồi bổ lại là được. Nhưng sau này...”

“Ẩn mạch bị hao tổn do trời sinh à?” Lý Tố Vương hỏi.

Hoa Cẩm lắc đầu: “Không phải, rõ ràng là ẩn mạch của hẳn bị người khác đánh bị thương, hơn nữa hẳn bị thương đã nhiều năm.”

“Ai lại ác độc tới mức này?” Lý Tố Vương nhíu mày.

“Không biết. Dù sao người đó cũng có võ công rất cao.” Hoa Cẩm vẫn ngồi trên ghế, lưng lay hai chân, nhún vai.

“Người không chữa được à?” Lý Tố Vương nhìn cô một cái.

Hoa Cẩm thở dài: “Đừng nói là ta, cho dù sư phụ ta còn sống cũng chẳng chữa nổi, kể cả vị sư huynh ba lòng hai ý của ta e rằng cũng không chữa nổi.”

“Vị sư huynh ba lòng hai ý của người?” Lý Tố Vương suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Thương Tiên - Tư Không Trường Phong?”

“Sư phụ nói nếu sư huynh tập trung vào y đạo, như vậy trong thiên hạ này không ai hẳn không chữa được. Nhưng sư huynh vừa học y lại vừa luyện thương, còn chạy đi làm thành chủ gì gì đó, hết chân trong lại tới chân ngoài, còn học y thế nào được” Hoa Cẩm bất mãn nói.

Lý Tố Vương cười: “Người thì tập trung nghiên cứu y thuật, hái thảo dược trong Kiếm Tâm trũng chúng ta cả năm, ta dụ người học kiếm vài lần rồi người cũng không chịu, sao người cũng không chữa được cho hẳn?”

Hoa Cẩm thở dài, nghiêm trang đáp: “Ta còn nhỏ mà?”

Hai người đang nói chuyện, chỉ thấy phía xa có một người tới, trên lưng cõng ba thanh trường kiếm, hông đeo hai thanh trường kiếm và hai thanh kiếm ba xích, nhìn từ xa chẳng khác nào con nhím.

Hoa Cẩm không nhịn nổi mỉm cười: “Ai vậy, sao ăn mặc như con nhím thế kia.”

Lạc Minh Hiên ngượng ngùng gãi gãi đầu, nhưng vừa giơ tay lên mấy thanh kiếm trên người đã va nhau leng ca leng keng, hấn thở dài: “Tiền bối, trên đời này thật sự có người một mình dùng bảy thanh kiếm à?”

Lý Tố Vương gật đầu: “Đương nhiên, trong Vô Song Kiếm Hạp của thành chủ Vô Song thành năm xưa có tận mười ba thanh kiếm.”

Lạc Minh Hiên bĩu môi: “Tiền bối, ngài đừng dọa ta. Trong Vô Song Kiếm Hạp là phi kiếm, một thanh chỉ khoảng một trượng, đâu có giống ta.”

Lý Tố Vương duỗi tay: “Vậy người trả kiếm lại cho ta.”

Lạc Minh Hiên vội vàng xua tay: “tạm biệt tiền bối.” Đang định quay người bỏ đi lại liếc thấy cảnh tượng trong phòng, ồ lên một tiếng: “Đây... đây chẳng phải Thiên Lạc sư tử và Tiêu sư đệ à! Ồ!”

Tiêu Sát nằm trên giường, mặt giật giật vài cái.

Hoa Cẩm giơ tay chụp lấy Lạc Minh Hiên: “Người nói to quá đấy!”

“A.” Tiêu Sắt gọi khẽ một tiếng, đôi mắt mở ra. Hấn cảm thấy trước ngực như bị thứ gì khá nặng đè lên, không thở nổi, cúi đầu nhìn lại mới phát hiện Tư Không Thiên Lạc đang nằm nhoài tại đó. Tiêu Sắt nheo mắt suy nghĩ, giả bộ không nhìn thấy, lại ngả đầu ra nhắm hai mắt lại.

“Hấn vừa mở mắt đúng không?” Lạc Minh Hiên hạ giọng hỏi Hoa Cẩm.

Hoa Cẩm chớp mắt đáp: “Hình như thế.”

“Sau đó hấn lại giả bộ đang ngủ hả?” Lạc Minh Hiên chỉ vào Tiêu Sắt hỏi.

Hoa Cẩm lại chớp mắt đáp: “Không sai.”

Lạc Minh Hiên lập tức rút trường kiếm bên hông ra: “Mẹ nó, dám lạm dụng sự tử của ta, xem ta có băm hấn ra không.”

“Không phải chuyện của ngươi.” Bién đi!” Hoa Cẩm nhảy từ trên ghé xuống, lưng cõng hòm thuốc lớn: “Lão gia tử, đến xem Hà Khứ đi, nên đổi thuốc cho hấn.”

“Ừ.” Lý Tố Vương gật đầu đi tới vài bước rồi lại quay đầu kéo Lạc Minh Hiên theo: “Cậu thanh niên nghe ta nói này, ngươi rõ là không biết điều! Nói đi, có phải ngươi chưa từng nói chuyện tình yêu bao giờ không?”

“Chưa... chưa từng.” Lạc Minh Hiên cầm kiếm về vỏ, mặt đỏ bừng.

Lý Tố Vương cười nói: “Vậy ngươi có yêu ai không?”

Lạc Minh Hiên giao dịch, hạ giọng nói: “Có...”

Ba người càng đi càng xa, lúc này Tư Không Thiên Lạc cũng lặng lẽ tỉnh dậy, phát hiện mình đang áp người vào ngực Tiêu Sát, không khỏi đỏ mặt. Cô nhìn về phía Tiêu Sát, chỉ thấy sắc mặt vẫn trầm tĩnh như nước, không nhin được giơ tay ra muốn chạm vào mặt hắn. Lúc sắp chạm tới, lông mi của hắn lại hơi giật giật.

Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc, ‘bóp’ một tiếng cho Tiêu Sát một cái tát nặng. Tiêu Sát không giả vờ ngủ tiếp, tức giận mở mắt: “Sao lại đánh ta!”

Tư Không Thiên Lạc cả giận nói: “Người giả vờ ngủ!”

“Người mới giả vờ ngủ! Ta thấy người ngủ say như vậy nên mới không đánh thức người!” Tiêu Sát cả giận nói.

“Ta nhỏ vào.” Không ngờ Tư Không Thiên Lạc thật sự nhỏ một ngụm nước bọt tới mặt Tiêu Sát.

Tiêu Sát ngậy người, Tư Không Thiên Lạc cũng ngậy ra như phồng.

Cuối cùng Tiêu Sát chậm rãi lau nước miếng trên mặt, gầm lên một tiếng: “Tư Không Thiên Lạc!”

Tư Không Thiên Lạc lập tức rảo bước bỏ chạy, nhưng mới tới cửa lại thấy trước mắt tối sầm, đột nhiên ngắt xỉu. May mà Vô Pháp đi ngang qua nhanh tay lẹ mắt, đỡ được Tư Không Thiên Lạc. Tiêu Sát cũng vội vàng bò từ trên giường dậy nhưng mới đi được vài bước đã kiệt sức ngã xuống đất.

Vô Pháp nhìn hấn bất đắc dĩ nói: “Cô nương người ta trông nom người suốt một ngày một đêm, sao mới tỉnh dậy đã chọc người ta giận?”

Tiêu Sát hồ thẹn hỏi: “Cô ấy bị sao vậy?”

Lại nghe tiếng Hoa Cẩm chạy về, giơ tay bắt mạch Tư Không Thiên Lạc nhíu mày: “Thân thể cô ấy còn suy yếu hơn tưởng tượng của ta, đưa cô ấy tới phòng ta, ta bốc thuốc cho cô ấy.”

Vô Pháp gật đầu bé Tư Không Thiên Lạc tới gian phòng bên cạnh. Hoa Cẩm lạnh lùng nhìn Tiêu Sát một cái, hừ lạnh một tiếng rồi cũng bỏ đi.

Chỉ còn lại mình Tiêu Sát vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi dưới đất, giơ tay phải thở dài: “Ai đó... đỡ ta về giường được không.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 111: Quá Khứ Của Tiêu Sắt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đêm khuya, mưa lớn.

Nước mưa gõ lên buồng xe, một chiếc xe ngựa cô độc chạy thẳng giữa màn đêm.

Xa phu vung roi ngựa lau nước mưa trên mặt, mặc dù mặc áo choàng nhưng giữa cơn mưa lớn này vẫn chẳng thể ngăn được từng giọt nước mưa trút xuống tầm tã. Hắn mắng một tiếng: “Mưa lớn quá, đúng là gặp quỷ.” Sau đó hắn đột nhiên ghìm cương ngựa, bởi vì trước mặt hắn hình như có quỷ đang đứng thật.

Một bộ áo màu đen dài, đội mũ trùm lớn, thân hình cực kỳ cường tráng, tay cầm một thanh kiếm khổng lồ, nước mưa gõ lên thân kiếm tỏa sáng lấp lánh.

“Ai?” Xa phu nổi giận gầm lên một tiếng.

Người cầm kiếm không nói gì, chỉ bước từng bước một về phía trước.

Xa phu nhú mày, đặt tay lên môi huýt sáo vang dội nhưng không ai đáp lời hắn. Hắn kinh ngạc, cánh tay cầm roi ngựa run run, cúi

đầu nhìn xuống lại phát hiện không ngờ nước mưa trên mặt đất lại có màu đỏ. Hấn đột nhiên ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện phía xa loáng thoáng vài bóng người đang nằm.

Tuy trong đêm tối không thấy rõ gương mặt đối phương nhưng người đánh xe có thể cảm nhận được giờ phút này dường như đối phương đang cười lạnh.

Người đánh xe âm thầm kinh hãi, một mình giết chết nhiều cao thủ hộ tống như vậy, chẳng lẽ kẻ này là quý thật à? Hấn không kịp nghĩ nhiều, vung roi ngựa về phía người cầm kiếm. Đúng lúc này người nọ đột nhiên nhảy lên, tung người một cái đã đứng bên cạnh người đánh xe.

Nước mưa chảy dọc thân kiếm xuống tạo thành một vệt màu đỏ.

Đầu người đánh xe rơi xuống đất, gương mặt vẫn mang vẻ kinh hãi trong thời khắc cuối cùng.

Người cầm kiếm cắm kiếm lên tấm ván gỗ của xe ngựa, chiếc xe không còn người khống chế lao như điên về phía trước.

“Người là ai?” Người trong xe ngựa cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói còn rất trẻ.

“Người tới lấy mạng người.” Người cầm kiếm giọng nói trầm trầm, mang theo vẻ uy nghiêm.

Người trong xe ngựa im lặng, đột nhiên một cây gậy gỗ xuyên qua tấm màn che, đánh về phía người cầm kiếm, trên gậy vang lên tiếng xé gió, uy thế vô thượng. Người cầm kiếm nhấc thanh kiếm lớn lên, đột nhiên vung về phía cây côn, khí thế của chiêu kiếm này đánh tan toàn bộ buồng xe.

Người trong xe ngựa đột nhiên lui lại phía sau, đứng trong cơn mưa, nước mưa nhanh chóng thấm đẫm vạt áo của hắn. Hắn cầm trường côn ngẩng đầu lên, để lộ một gương mặt trẻ tuổi trắng trẻo tuấn tú, tư thái như người trời.

“Nghe nói người còn trẻ tuổi mà gần như bước vào cảnh giới Tiêu Dao Thiên Cảnh, xem ra là thật. Chết thế này thì đáng tiếc quá.” Người cầm kiếm khiêng thanh kiếm lớn lên vai, nước mưa chảy xuống, gõ lên áo choàng của hắn.

Công tử thiếu niên mặc áo xanh không nói một lời, chỉ nắm chặt cây côn trong tay, cuốn lên một loạt nước mưa, đột nhiên nhảy tới xuất côn đánh lên mũ trùm của người cầm kiếm.

Mũ trùm lập tức rách tan, để lộ một gương mặt phủ đầy vết kiếm, người nọ cười lớn khiến dung mạo tàn nhẫn như lệ quỷ. Tay phải hắn nâng kiếm chặn trường côn của thiếu niên, tay trái vươn ra bóp lấy yết hầu thiếu niên, một luồng chân khí lập tức truyền vào cơ thể cậu.

Gương mặt thiếu niên hiện lên sắc tím, trán nổi gân xanh, thần sắc đau đớn, trường côn trong tay buông thõng xuống. Người cầm kiếm giờ thanh kiếm lớn, như chuẩn bị chém đầu hắn.

Nhưng đúng lúc này một thanh trường côn xuyên qua màn mưa đánh thẳng về phía người cầm kiếm. Thế nhưng thanh côn này tỏa ra khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Người cầm kiếm đành buông thiếu niên trong tay ra, đột nhiên xoay người vung thanh kiếm lớn đỡ lấy cây trường côn.

Một côn một kiếm giao đấu giữa đêm mưa.

Còn thiếu niên kia nằm trên mặt đất, làn nước mưa lạnh lẽo trút xuống người hắn, hắn không ngừng run rẩy, sắc mặt càng lúc càng đau đớn, dường như sẽ chết đi ngay tức khắc.

“Tiêu Sát, Tiêu Sát.” Mãi tới khi một giọng nói quen thuộc gọi hắn.

Thiếu niên nằm trên mặt đất dần mất đi thần trí hơi mở mắt, há miệng thờ hồn hển, cố gắng phát ra tiếng: “Gọi to thêm chút nữa, gọi ta to thêm chút nữa.”

“Tiêu Sát, Tiêu Sát!” Giọng nói kia thật sự lớn lên.

“Tên ta là Tiêu Sát à?” Thiếu niên nằm trong nước mưa, đau đớn đột nhiên biến mất, hắn hạ giọng lầm bầm: “Ta tên là Tiêu Sát à?”

Chớp mắt sau, ý thức của hắn đã khôi phục lại.

Tiêu Sát nằm trên giường đột nhiên mở bừng hai mắt.

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi!” Lôi Vô Kiệt đứng bên mép giường hô lớn.

Tư Không Thiên Lạc bên cạnh hắn rút cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng mắng: “Đồ yếu ớt, nằm trên mặt đất có tí thôi cũng ngất xỉu.”

Tiêu Sát cảm thấy trước ngực đau đớn, cúi đầu nhìn xuống mới thấy quần áo của mình đã được cởi bỏ, bên trên cắm đầy ngân châm.

“Đừng cử động, đừng cử động.” Một giọng nói thanh thúy hô lên, chỉ thấy Hoa Cẩm ngồi ngay ngắn ở đó, đột nhiên vung tay, lại ba mũi ngân châm cắm lên người Tiêu Sát.

Lôi Vô Kiệt tán thưởng nói: “Hoa Cẩm, thủ pháp này của ngươi thật tuyệt, không học ám khí rõ là đáng tiếc. Có cần ta giới thiệu cho Đường Liên Sư huynh không? Huynh ấy...”

“Im đi!” Hoa Cẩm vung tay, một mũi châm bạc xé gió bay về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Đừng coi thường ta.” Nói xong há miệng cắn lấy mũi châm kia. Đang đắc ý lại thấy ngoài miệng tê rần, mở miệng định nói nhưng không thốt lên được chữ nào.

Lý Tố Vương ngồi ngoài cửa cười dài nói: “Hoa Cẩm ngoại trừ y thuật cao siêu ra, dùng độc cũng là một trong những người xuất sắc trong thiên hạ, bằng không con nghĩ vì sao một cô bé không biết võ công như vậy lại có thể phiêu bạt giang hồ?”

Lôi Vô Kiệt vẻ mặt buồn bực, gương nanh múa vuốt đòi Hoa Cẩm thuốc giải, Hoa Cẩm lại chẳng buồn để ý tới hắn, chỉ cắm từng cây châm bạc vào người Tiêu Sát.

“Vừa mơ thấy gì à?” Tư Không Thiên Lạc ngồi xuống mép giường Tiêu Sát hỏi nhỏ.

“Một số chuyện trong quá khứ.” Tiêu Sát cúi đầu nói.

“Trước kia ngươi... là cao thủ phải không? Ngày đó cảm giác được nội lực của ngươi còn mạnh hơn đại sư huynh một chút.” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Giờ vẫn là cao thủ mà.” Tiêu Sát lười biếng cười đáp “Nếu không có ta làm sao đánh thắng được tên Thiên Diện Quỷ kia.”

“Lần sau ta chắc chắn sẽ không trúng độc nữa.” Tư Không Thiên Lạc đột nhiên nghiêm mặt nói.

“Hả?” Tiêu Sắt kinh ngạc.

“Ta sẽ bảo vệ ngươi, cứ tin tưởng ta.” Tư Không Thiên Lạc nghiêm túc nhìn Tiêu Sắt.

Lúc này Lôi Vô Kiệt đột nhiên vung tay phải, một thanh kiếm mỏng xuất hiện trên tay hắn, thân kiếm lan tỏa ánh sáng, kiếm khí như nước chảy.

“Tâm kiếm!” Tiêu Sắt kinh ngạc nói.

Lôi Vô Kiệt gật đầu, miệng mấp máy cố nói gì đó nhưng chỉ phát ra vài âm thanh khó nghe.

Hoa Cẩm thở dài, lại phóng một mũi châm đâm vào ngực Lôi Vô Kiệt.

Lúc này Lôi Vô Kiệt mới nói được: “Tiêu Sắt, ta cũng sẽ bảo vệ ngươi!”

Tiêu Sắt nghe thế chán nản lắc đầu: “Ta cảm thấy nếu bị hai người các ngươi bảo vệ, khéo đã cách ngày chết không xa.”

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc nhìn nhau, đang định mắng, lại nghe Tiêu Sắt nhỏ giọng nói tiếp: “Không ai có thể bảo vệ người khác, người mà mỗi người có thể bảo vệ chỉ có chính mình.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 112: Lại Gặp Mặt! Yêu Tăng Áo Trắng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hai người lao nhanh trên đường.

Một người mặc áo đen, một người mặc áo lục, chính là Đường Liên và Diệp Nhược Y chạy thoát khỏi Đường môn ngày đó. Sắc mặt Diệp Nhược Y tái nhợt, rõ ràng sức khỏe không theo kịp, bước chân đã chậm đi nhiều. Đường Liên nhìn sang phía cô, giọng nói lộ rõ vẻ lo lắng: “Diệp cô nương, cô có khỏe không?”

Diệp Nhược Y lắc đầu: “Không sao. Ta...” Vừa nói xong đôi chân Diệp Nhược Y bỗng mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Đường Liên vội vàng ngừng lại, giơ tay bắt mạch Diệp Nhược Y, tuy về mặt y đạo hẳn không được coi là đại sư gì nhưng dẫu sao cũng đi theo Tư Không Trường Phong và Đường Liên Nguyệt, có nghiên cứu, không khỏi kinh hãi tới biến sắc: “Sao mạch đập lại loạn thế này!”

Diệp Nhược Y cố gắng đứng lên: “Không được. Bọn họ sắp tới rồi.”

“Chúng ta đã tới.” Một giọng nói lạnh lẽo truyền tới.

Đường Liên ngẩng đầu lên, chỉ thấy bốn bóng đen lướt qua bên cạnh bọn họ, ngăn trước mặt bọn họ.

Cầm đầu là một người Đường Liên hết sức quen thuộc, chính là người chấp chưởng của ba mươi sáu phòng nội gia Đường môn, cao thủ được Đường môn công nhận chỉ dưới Đường Liên Nguyệt trong đồng lứa - Đường Hoàng.

“Sư thúc.” Đường Liên hạ giọng gọi.

“Theo ta về, ta sẽ nói với lão gia tử, ông ấy sẽ không trị tội ngươi.” Đường Hoàng chậm rãi nói.

Đường Liên im lặng cả nửa ngày rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Đường Hoàng nhướn mày: “Ngươi muốn trái lệnh sư môn hay sao?”

Đường Liên cười khở đáp: “Nhưng ta lại có tới hai sư môn.”

“Nhưng ngươi họ Đường.” Đường Hoàng lạnh lùng đáp.

“Vì sao nhất định phải làm như vậy? Đường môn thật sự định làm chuyện bội tín bội nghĩa hay sao?” Đường Liên xiết chặt nắm tay.

Đường Hoàng thở dài: “Đường Liên, đây không phải việc ngươi nên nghĩ. Bọn lão gia tử có tính toán của họ, thân là đệ tử Đường môn, chỉ cần biết cách vâng lời là được.”

“Nhưng Bách Lý sư phụ nói với ta, trước khi làm mọi việc đều phải hỏi tâm.” Đường Liên chậm rãi đáp.

“Đủ rồi.” Đường Hoàng cả giận quát: “Đường Liên, ngươi nên nhớ mình họ Đường, Đường trong Đường môn! Từ nay trở đi ngươi

không còn quan hệ gì với Tuyết Nguyệt thành nữa!”

“Đường Liên.” Diệp Nhược Y đột nhiên hạ giọng gọi một tiếng.

Đường Liên quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Diệp Nhược Y tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, cánh tay lấp loáng ánh sáng đỏ, Diệp Nhược Y hạ giọng nói: “Đường Liên, cầm lấy tay ta.”

Đường Liên lắc đầu, trầm giọng nói: “Người tuyệt đối không được vận công. Với tình trạng hiện tại của người, người sẽ chết!”

“Đường Liên!” Đường Hoàng bước tới một bước nói: “Ta cho người một cơ hội cuối cùng. Người vẫn luôn là đệ tử mà Đường môn hài lòng nhất, mong rằng người không lựa chọn sai lầm.”

Đường Liên đột nhiên cúi người, giơ tay bế Diệp Nhược Y lên, lạnh lùng nhìn Đường Hoàng: “Ta sẽ chọn đúng.”

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt Đường Liên tỏa ra ánh sáng như chim ưng.

Đường Hoàng cả kinh, tay trái vung lên, ba mũi Long Tu châm xé gió bay tới.

Đường Liên đột nhiên nhảy lên, lướt ngang qua bên cạnh Đường Hoàng, thân pháp vô cùng mau chóng. Đường môn giỏi ám khí, độc thuật, nhưng mặt khinh công lại không có thành tựu gì lớn. Thân pháp này của Đường Liên được truyền thụ từ đại thành chủ Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân - Nhất Túy Thiên Lý.

“Ngăn hấn lại.” Đường Hoàng quay người lại gầm lên.

Ba đệ tử Đường môn sau lưng đồng thời xuất thủ, bàn tay lấp loáng ánh bạc. Ba người cùng lấy vũ khí cận chiến đứng đầu Đường môn - Chỉ Tiêm nhận.

Nhưng vẫn không ngăn nổi Nhất Túy Thiên Lý của Đường Liên, bộ áo đen lướt qua không nhiễm chút bụi trần, căn bản không để ba người trong mắt.

“Các người thấy đấy, đây là chênh lệch giữa các người và Đường Liên.” Đường Hoàng xoay người, hạ giọng nói: “Cùng là đệ tử chung lứa trong Đường môn, các người kém hấn quá xa.”

Ba người kia không nói gì, chỉ vung tay áo, ba mũi Truy Vũ tiễn đuổi theo Đường Liên.

Đường Hoàng nhảy lên, đứng trên thân cây, trường bào bay phấp phới, ánh mắt lạnh băng, cao giọng hét lớn: “Đường Liên!”

Thân hình Đường Liên chấn động, sau lưng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Tay phải Đường Hoàng mở ra, một chiếc phi luân nhanh chóng xoay tròn trong tay hấn.

Phi luân đoạt hồn, Diêm La lấy mạng.

Ám khí Đường môn - Luân Nhập đạo.

Hấn có thể trốn được một đòn toàn lực của cao thủ đệ nhị Đường môn thế hệ trước không? Đường Liên trong lòng phát lạnh, không dám nghi nhiều, chỉ có thể nói khẽ với Diệp Nhược Y: “Diệp cô nương, sử dụng thân pháp Nhất Túy Thiên Lý, chân khí của ta cùng lăm chổng đỡ được một chốc. Đến lúc đó để ta ngăn bọn họ lại, cô

cố gắng chạy thẳng về trước. Thân phận của cô rất đặc biệt, tìm doanh trại gần đây nhất, bọn họ sẽ bảo vệ cho cô.”

Lúc này Đường Hoàng vung mạnh tay phải, phi luân vàng kim xoay tròn xé gió bay tới, tiếng gió gầm thét như tiếng quỷ thần kêu khóc, nhanh chóng đánh thẳng về phía Đường Liên.

Đường Liên lại tung người, nhưng cảm thấy tiếng xoay tròn sau lưng càng lúc càng gần, hấn thở dài, dùng sức lực cuối cùng trên người định ném Diệp Nhược Y về phía trước: “Diệp cô nương, cẩn thận!”

Ngay lúc này, lại thấy trước mặt hiện lên một bóng trắng, một người ngăn cản phía sau Đường Liên, ống tay áo phát phơ, áo bào trắng múa lượn như thần nhân,. Hấn chấp tay trước ngực, trước mặt bỗng hiện lên một tấm chắn vô hình, cứng rắn ngăn cản phi luân kia lại.

“Đã lâu không dùng loại võ công này, làm ta thở nhẹ một tiếng đấy.” Người mặc áo bào trắng hơi cúi đầu, ánh mắt mang theo chút ý cười: “A Di Đà Phật.”

“Bàn Nhược Tâm Chung thân thông của Phật môn?” Đường Hoàng nhíu mày, trầm giọng nói.

“Ồ, đây chẳng phải đại sư huynh Tuyết Nguyệt thành ư? Đã lâu không gặp.” Người mặc áo bào trắng xoay người lại nhìn Đường Liên, chỉ thấy gương mặt hấn tuấn tú, nhưng đầu trọc lóc không một sợi tóc.

“Vô... Diệp An Thế.” Đường Liên kinh ngạc nói.

Vô Tâm cười nói: “Ở Thiên Ngoại Thiên ta mới là Diệp An Thế, nếu đã vào Trung Nguyên, cứ gọi ta là Vô Tâm đi.”

“Sao ngươi lại tới đây?” Đường Liên hỏi.

Vô Tâm thở dài: “Nghe giọng điệu này là không muốn ta đến đây mà, Tuyết Nguyệt thành các ngươi vẫn lo lắng về tên tiểu ma đầu ta đây. Thôi ta đi đây, nhưng một cô bé như hoa như ngọc thế này khéo sẽ bị bọn họ giết chết đấy.”

Đường Liên cười khỏ nói: “Ngươi có thể giống hòa thượng một chút được không? Nói chuyện đứng đắn chút đi?”

“A Di Đà Phật, tiểu tăng đã hoàn tục từ lâu rồi, tuy ta vẫn tên là Vô Tâm nhưng hiện giờ ta là tông chủ của Thiên Ngoại Thiên đấy.” Vô Tâm đột nhiên xoay người nhìn đám người Đường Hoàng, ngạo nghễ nói: “Ta lợi hại lắm đấy.”

Đường Hoàng cười lạnh: “Hóa ra là con trai của giáo chủ Ma giáo Diệp Đình Chi, lần trước thả ngươi chạy về Tuyết Nguyệt thành, không ngờ lần này còn dám chạy về Trung Nguyên.”

“Thả ta về?” Vô Tâm cười, vung nhẹ tay, phi luân vẫn đang xoay tròn tại chỗ đột nhiên bay trở lại: “Chỉ bằng ngươi?”

Đường Hoàng nhẹ nhàng nhảy lên, thân cây dưới chân bị chém thành hai nửa, hắn tung người nhảy về phía sau, hạ xuống dưới đất.

“Còn không mau chạy đi!” Vô Tâm đột nhiên xoay người, thân hình phát động, lao nhanh về phía trước.

Đường Liên vội vàng đuổi theo, không nhịn được châm chọc hắn: “Chẳng phải ngươi bảo mình rất lợi hại à? Sao còn chạy?”

Vô Tâm nhún vai, chẳng hề để ý đáp: “Vậy ngươi muốn sao, giết sư thúc của ngươi à?”

Đường Liên thềm rùng mình, không nói gì, im lặng chạy về phía trước.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 113: Truyền Nhân Của Dược Vương

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đám người Tiêu Sát ở lại tại Kiếm Tâm trủng suốt ba ngày.

Ba ngày sau, thân thể của hắn rốt cuộc cũng khôi phục, hắn đi ra ngoài phòng, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người hắn, có cảm giác thoải mái không nói nên lời. Hắn nghiêng người nhìn lại, Hoa Cẩm đang ngồi trong viện, mân mê các loại dược thảo của mình.

“Người tỉnh rồi à.” Hoa Cẩm không ngẩng đầu lên, tiếp tục cuốc đất: “Người ngủ mấy ngày chắc cũng đủ rồi, thân thể cũng khôi phục tạm ổn.”

Tiêu Sát lười nhác mỉm cười, ngồi xuống chiếc ghế dài trong sân, ngẩng đầu lên, ánh mặt trời chói mắt khiến hắn hơi nhíu mày: “Hiểu rõ quá nhỉ.”

“Ăn mạch bị tổn thương thật ra không phải không có cách chữa trị.” Hoa Cẩm ngắt một cọng cỏ thuốc đặt lên miệng nhấp nhấp, khước miệng mỉm cười. Cô đi tới bên cạnh Tiêu Sát, đưa cho Tiêu Sát một chiếc lá: “Cho người?”

“Cái gì đây?” Tiêu Sát hỏi.

“Băng Tân thảo, có vị thanh mát, khi vừa dậy nhai một chiếc, thân thể sẽ thoải mái sảng khoái hơn!” Hoa Cẩm cười nói.

Tiêu Sát nhận lấy, bỏ vào trong miệng, chỉ thấy lập tức có một luồng nước mát từ trên đầu truyền xuống, ban đầu có cảm giác choáng váng, thân thể ngán ngán, nhưng rất mau chóng khôi phục tinh thần, cảm thấy thần trí thanh tỉnh, thoải mái không nói nên lời. Hấn tỉnh táo lại nói: “Người vừa nói có cách chữa trị thương tích ần mạch?”

Hoa Cẩm gật đầu nói: “Ta nhớ mình từng đọc một quyển sách cổ trong Dược Vương cốc, trên đó có ghi một loại y thuật tên là thuật Bỗ Hồn. Nó có thể khiến cây khô gặp xuân tới, suốt cạn phun nước hoa cỏ chết đi lại sống về, hồn mạch đứt đoạn cũng có thể liền lại. Nhưng trong sách không ghi lại cách dùng chính xác của thuật Bỗ Hồn, có thể đã thất truyền từ lâu. Dẫu sao sư phụ được coi là y thuật đệ nhất thiên hạ nhưng cũng không biết thuật Bỗ Hồn này.”

“Sư phụ của người là?” Tiêu Sát kinh ngạc.

“Dược Vương - Tân Bách Thảo!” Hoa Cẩm kiêu ngạo ngẩng đầu đáp.

Tiêu Sát cứng họng: “Vậy chẳng phải người là...”

“Đúng vậy, mấy ngày qua Thiên Lạc sư điệt đã nói với ta, người là đệ tử của sư huynh Trường Phong, cho nên người cũng phải gọi ta là tiểu sư thúc!” Hoa Cẩm trừng mắt với Tiêu Sát nói.

Tiêu Sát không khỏi bật cười: “Người bao tuổi rồi?”

Hoa Cẩm ngẩng đầu lên đáp: “Mười bốn!”

“Khi xưa từng nghe Dược Vương - Tân Bách Thảo khó khăn lắm mới bồi dưỡng được một đệ tử đặc ý Tư Không Trường Phong, nhưng so với y thuật rõ ràng người này say mê thương pháp hơn. Cho nên lúc về già Dược Vương lại thu nhận một tiểu đồ đệ, không ngờ là một cô bé gần mười bốn tuổi.”

“Đừng nhìn ta còn nhỏ, ta là người có chí hướng lớn đấy nhé.”
Hoa Cẩm ngọc nghề nói.

“Chí hướng lớn gì?” Tiêu Sắt nhai chiếc lá kia, dựa lưng vào ghế dài trò chuyện cùng Hoa Cẩm. Hắn cảm thấy cô bé này hết sức thú vị.

Hoa Cẩm đứng dậy nhìn Tiêu Sắt: “Ví dụ như học được thuật Bồ Hồn, chữa khỏi ản mạch của người.”

Tiêu Sắt kinh ngạc, không nói gì.

“Ta đang nghiêm túc đấy.” Hoa Cẩm nhấn mạnh lại.

Rốt cuộc Tiêu Sắt cũng mỉm cười gật đầu: “Được.”

Hoa Cẩm chu môi: “Người ngoài miệng nói ‘được’ nhưng chắc chắn trong lòng không tin.”

Tiêu Sắt lại rất坦然 thừa nhận: “Là vì không muốn ôm hy vọng, như vậy sẽ không phải thất vọng.”

Hoa Cẩm vươn tay: “Bọn họ nói ngày đó người thông qua trận Lưu Chuyển cho bọn họ mượn nội lực, là nhờ một quyển sách gì đó, có thể cho ta mượn đọc không?”

Tiêu Sát gạt đầu, lục lọi trong ngực áo nhưng lại phát hiện bên trong quần áo rộng tuếch.

Hoa Cẩm lấy từ trong lồng ngực ra một quyển sách, lè lưỡi nói: “Khi châm cứu cho người đã lấy hết đồ trên người người ra rồi. Có điều không được người cho phép nên vẫn chưa đọc. Quyển sách này nói gì vậy?”

“Do Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên viết, bên trong là một số lý giải y đạo và nội công tâm pháp của người. Hắn cảm thấy về mặt lý luận y đạo và võ đạo có thể tương thông, ví dụ Tây Sở hiện nay đã diệt quốc từng có một đám người tên là dược sư, tuy không biết võ công nhưng có thể thông qua việc uống thuốc nhanh chóng bước vào hàng ngũ cao thủ nhất phẩm. Trong đó có một đoạn nói tới vấn đề ản mạch và nội lực, ta ngộ ra trận Lưu Chuyển này từ trong đó, có thể truyền nội lực trong người ta cho người khác mượn nhưng không làm thương tổn tới ản mạch, nhưng không rõ có chỗ nào xảy ra vấn đề, kết quả bị nội thương.”

“Hắn nói cũng có vài phần đạo lý.” Hoa Cẩm cau mày: “Người bị thương do chưa đủ thuần thực, khi nội lực lưu chuyển tiết ra phía ngoài đã làm tổn hại tới mạch tởng bên trong nên mới bị nội thương. Có điều lời trong quyển sách này ta không thể tán đồng, y pháp là y pháp, võ đạo là võ đạo, trên đời nào có chuyện gì nhanh chóng đạt được như vậy.”

Tiêu Sát gạt đầu: “Đoạn sau Tạ Tuyên cũng có nói, tuy dược sư của Tây Sở dùng phương pháp như vậy tạo ra đại lượng cao thủ, tạm thời ngăn chặn thế công của Bắc Ly, nhưng phản phệ cũng cực lớn. Tất cả các dược sư không phát điên thì cũng chết, cuối cùng đất nước vẫn bị diệt. Nhưng hắn nói sử dụng tốt võ học phối hợp với y pháp cũng là chính đạo.”

“Một người thật thú vị, thật muốn gặp hẳn một lần.” Hoa Cầm đọc xong quyển sách, trả lại cho Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Nếu người thấy hứng thú có thể đọc thêm vài hôm.”

Hoa Cầm mỉm cười giảo hoạt: “Ta đã nhớ hết rồi.”

Tiêu Sắt thảm kinh ngạc, thế mới biết hóa ra Hoa Cầm là người đã gặp là không thể quên trong truyền thuyết, xem bất cứ thư tịch gì chỉ cần đọc lướt một lần là nhớ hết, trong lòng thảm kinh ngạc và tán thưởng.

“Hơn nữa.” Hoa Cầm bổ sung: “Tiểu huynh đệ họ Lôi của người không chờ nổi nữa đâu. Ngày nào cũng vội vã muốn ra khỏi trủng tới Lôi gia bảo, nói nếu mình còn chậm trễ chắc chắn sẽ bị tử tử cho một kiếm giết chết. Không biết tử tử gì mà dữ vậy?”

“Đại khái là một trong năm kiếm khách mạnh nhất thiên hạ, người nói xem có dữ không?” Tiêu Sắt nhún vai.

Trong Kiếm các, Lôi Vô Kiệt đang vung thanh Tâm kiếm trong tay, kiếm tâm tinh thuần tuyệt diệu, kiếm khí như nước.

Lý Tổ Vương đứng đối diện với hắn, ngón trở cong lên, từng thanh kiếm nối tiếp nhau bay về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt vung thanh Tâm kiếm, chém rơi từng thanh kiếm xuống đất, trong lòng thảm tiếc nuối: “Ông ngoại, nhiều kiếm tốt như vậy, thật đáng tiếc.”

“Đều là vật phàm, có gì mà tiếc.” Lý Tổ Vương cười nói: “Con muốn luyện thành Kiếm Tâm quyết phải có quyết tâm chặt đứt mọi

phàm kiếm trên thế gian!”

Tâm kiếm đột nhiên xoay một vòng trước mặt hắn, chém rơi ba thanh trường kiếm xuống đất.

Lý Tổ Vương mỉm cười, vung cánh tay phải, bốn thanh kiếm đẹp đẽ thanh nhã bay lên.

Thính Vũ, Quan Tuyết, Vọng Hoa, Văn Phong. Phong Nhã tứ kiếm bay thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt vung Tâm kiếm trong tay, nhẹ nhàng quét qua bốn thanh kiếm kia, khiến chúng cắm trước mặt mình, hắn mỉm cười: “Muốn luyện Kiếm Tâm quyết phải có lòng quyết tâm chặt đứt phàm kiếm, còn phải có lòng tiếc thương cho kiếm.”

Lý Tổ Vương gật đầu mỉm cười.

Lôi Vô Kiệt nhìn Lý Tổ Vương: “Ông ngoại, lần này con ra khỏi trủng, ông có chuyện gì cần con làm không?”

Lý Tổ Vương suy nghĩ rồi nói: “Phong Nhã tứ kiếm là bốn thanh kiếm tốt mà ta từng rèn, nhưng có một thanh còn tốt hơn, con có biết là gì không?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Đương nhiên biết. Danh kiếm Động Thiên Sơn, kiếm khí cuộn cuộn, nhất kiếm động thiên sơn, khởi vạn triều, xếp hạng bảy trên danh kiếm phổ.”

Lý Tổ Vương gật đầu: “Nhưng hiện giờ không biết nó nằm trong tay ai, con giúp ta tìm ra người này đi.”

Lôi Vô Kiệt nói: “Có cần thu hồi thanh kiếm này không?”

Lý Tổ Vương lắc đầu, giọng nói kiên định: “Không, ta chỉ muốn biết nó đang nằm trong tay người như thế nào thôi.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 114: Kiểm Tâm Hữu Nguyệt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Khi Lôi Vô Kiệt ôm theo Tâm kiếm rời khỏi Kiếm các, Tiêu Sát đang lười biếng ngây ngẩn ngồi trên bậc thang bên ngoài.

Lôi Vô Kiệt vội vàng chạy tới:” Hoa Cẩm cô nương nói người phải tĩnh dưỡng ba ngày, mấy hôm vừa rồi đều không cho chúng ta gặp người. Sao rồi? Thân thể người đã khỏe hẳn chưa?”

Tiêu Sát gật đầu: “Không chết được. Đoạn đường vừa rồi lăn lộn mãi mới tới núi Thanh Thành, lại lác lư sang Kiếm Tâm trũng, cách kỳ hạn ba tháng kia càng lúc càng gần, trong lòng người chắc đang rất nóng ruột phải không.”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Đâu có, không vội, chờ người điều trị cho khỏe rồi hẵng đi.”

Tiêu Sát lười biếng đáp: “Hoa Cẩm cô nương đã nói, thân thể ta không việc gì rồi.”

Lôi Vô Kiệt lập tức kéo Tiêu Sát từ dưới đất dậy: “Vậy đi thôi, thu dọn đồ đạc lên đường ngay! Nếu trễ hẹn khéo tỷ tỷ giết ta mất.”

Tiêu Sắt vẻ mặt bất đắc dĩ: “Người học công phu trở mặt ở chỗ ta à? Càng ngày càng thuần thục rồi.”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Đúng là đang sốt ruột quá.”

Lúc này Tư Không Thiên Lạc và Lạc Minh Hiên cũng đã chạy tới, Tư Không Thiên Lạc thấy Lôi Vô Kiệt, trong lòng hơi động, há miệng định nói gì đó nhưng vẫn cố nhịn được. Lạc Minh Hiên toàn thân cảm đầy kiếm trùng như con nhím, chạy vài bước tới bên cạnh Tiêu Sắt: “Tiêu Sắt, thân thể người hồi phục rồi à.”

Tiêu Sắt nhìn hẩn một cái: “Người biến thành con nhím từ lúc nào vậy?”

“Tiên Nhân Lục Bác thuật, gần đây ta ngộ được chút môn đạo, lúc nào có dịp cho người mở mang tầm mắt.” Lạc Minh Hiên đắc ý nói.

Tiêu Sắt đếm một lượt rồi nhú mày: “Nói là Lục Bác thuật, sao ta thấy thừa một thanh?”

Lạc Minh Hiên nhún vai đáp: “Chắc là trủng chủ lão gia tử cho ta thêm một thanh.”

Lúc này Lý Tổ Vương cũng đi tử trong các ra, mọi người vội vàng hành lễ. Mặc dù thi thoảng Lý Tổ Vương có vẻ già mà không đứng đắn nhưng dấu sao cũng là danh nhân trong võ lâm, thành danh đã mấy chục năm, mọi người vẫn rất kính nể ông. Ông vốn là trủng chủ tiền nhiệm của Kiếm Tâm trủng, nhưng truyền nhân Lý Tâm Nguyệt bỏ mình, nên không thể không đảm nhiệm vị trí trủng chủ trở lại, thế nhưng giờ Lôi Vô Kiệt đã kế thừa Tâm kiếm...

Đúng lúc này bốn người Hà Khứ Hà Tông, Vô Pháp Vô Thiên cũng đi theo phía sau Lý Tổ Vương, thấy Lôi Vô Kiệt bèn chấp tay cung kính gọi: “Trùng chủ.”

Danh kiếm hạng tư thiên hạ - Tâm kiếm. Từ trước tới nay nó luôn là bội kiếm của trùng chủ Kiếm Tâm trùng, nếu Lôi Vô Kiệt đã kế thừa Tâm kiếm, như vậy hẳn cũng là chưởng môn tân nhiệm của Kiếm Tâm trùng.

Lôi Vô Kiệt ngậy ra một hồi, kinh ngạc nói: “Hả?”

Lạc Minh Hiên vui vẻ hỏi: “Lôi Vô Kiệt, người thành trùng chủ của Kiếm Tâm trùng, người muốn ở lại rèn kiếm à?”

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Ta đâu có biết rèn kiếm.”

Lý Tổ Vương cười nói: “Truyền nhân của Kiếm Tâm trùng, nói thẳng ra thì là hộ kiếm sư của Tâm kiếm, không nhất thiết phải biết rèn kiếm. Năm xưa Tâm Nguyệt cũng chẳng biết gì về đúc kiếm. Cho nên con không cần lo lắng, muốn xông xáo giang hồ thì cứ ra xông xáo giang hồ của con đi. Năm xưa ta không cản Tâm Nguyệt, giờ ta cũng sẽ không cản con.”

“Ông ngoại...” Lôi Vô Kiệt cảm nhận được đau thương trong giọng nói của Lý Tổ Vương, hạ giọng gọi.

Lạc Minh Hiên lại hưng phấn chấp tay: “Vậy không quá rầy tiền bối nữa, chúng ta sẽ thu dọn đồ đạc lên đường.” Nói đặng xoay người kéo Tư Không Thiên Lạc và Tiêu Sát đi khỏi, còn không quên nghiêng đầu nhướn mày với tứ đại hộ kiếm sư của Kiếm Tâm trùng. Bốn người kia lập tức hiểu ý, vội vàng theo sau.

Tư Không Thiên Lạc không hiểu: “Lạc Minh Hiên, người gấp vậy làm gì?”

Lạc Minh Hiên hạ giọng nói: “Người ta muốn nói chuyện nhà của mình, chúng ta là người ngoài, ở lại đây làm gì?”

Tiêu Sát nghiêng đầu nhìn sang, Lôi Vô Kiệt và Lý Tổ Vương ngồi xuống bậc thang ngoài cửa Kiếm các, một già một trẻ ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiều, nhỏ giọng nói gì đó.

Lý Tổ Vương lấy từ trong lòng ngực ra một tẩu thuốc, hít một hơi, phun ra một làn khói.

Lôi Vô Kiệt ngồi xuống bên cạnh ông mình, hỏi: “Ông ngoại, có thể kể cho con chuyện về mẹ con không?”

“Mẹ của con ư, mẹ con là người rất tốt, thiện lương thông minh, tính cách dịu dàng, võ công lại là kỳ tài hiếm thấy.” Lý Tổ Vương hút thuốc, một lúc lâu sau lại thở dài nài nỉ: “Chỉ có điều không nên gặp tên trời đánh Lôi Mộng Sát kia.”

“Cha con ra sao ạ?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Tên Lôi Mộng Sát kia theo hảo huynh đệ của hấn Bách Lý Đông Quân tới Kiếm Tâm trung bá kiến, nhưng không ngoan ngoãn ngồi đợi trong Kiếm các, không những chạy tới Kiếm Tâm nhai, lại còn tỷ võ với Tâm Nguyệt. Tỷ võ thì thôi, thế nhưng lại còn thắng. Thắng cũng thôi, thế nhưng lại...” Lý Tổ Vương lải nhải một hồi.

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Ông ngoại, sao ông trông như đang ghen tị vậy...”

“Hừ.” Lý Tổ Vương gõ ống điếu vào cầu thang: “Lại còn câu dẫn con gái ngoan của ta, từ đó trở đi con bé ngày nào cũng đòi đi cùng Lôi Mộng Sát xông xáo giang hồ. Lúc ấy ta nghĩ, xông xáo thì xông xáo, người trẻ tuổi sao lại vùi lấp cuộc đời trong sơn cốc đượ, hướng chi tên Lôi Mộng Sát kia trông cũng tuấn tú lịch sự, còn là con em thế gia. Thế nên ta đồng ý.”

“Có điều, Lôi Mộng Sát đúng là không phải hạng tốt lành gì. Hắn đã nói dẫn con gái ta đi xông xáo giang hồ, thế sao cuối cùng lại chạy tới Thiên Khải thành? Sao lại muốn làm đại tướng quân gì gì đó, chính mình chết trên chiến trường thì cũng thôi, sao còn làm liên lụy tới con gái ta?”

“Ta hối hận lắm. Lúc ấy sao ta lại đồng ý, đáng lẽ ta nên giữ mẹ con lại.” Gương mặt già nua của Lý Tổ Vương đã đẫm lệ, cánh tay khẽ run.

“Ông ngoại...” Lôi Vô Kiệt vỗ nhẹ lên bả vai Lý Tổ Vương.

Lý Tổ Vương ngẩng đầu lên lau nước mắt nói: “Con nói xem, nếu lúc đó ta không để mẹ con đi, liệu mọi chuyện có khác không.”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Đúng vậy, ví dụ như sẽ không có con.”

Lý Tổ Vương bị câu nói này chọc cười: “Tính cách con giống phụ thân con lắm, lúc nào cũng có vẻ không tim không phổi.”

“Chúng con không phải không tim không phổi, chỉ là có một số chuyện sẽ luôn nhớ trong lòng!” Lôi Vô Kiệt đứng dậy rũ ống tay áo, Tâm kiếm trong vỏ nhảy lên cắm mạnh xuống bậc thang dưới đất, hắn xoay người, nghiêm túc nhìn Lý Tổ Vương cao giọng nói: “Tâm

nguyện mà cha mẹ chưa hoàn thành, con sẽ hoàn thành. Thù oán năm xưa Thiên Khải thành lưu lại, còn chưa kết thúc!”

Lý Tổ Vương cầm tẩu thuốc lên, nói một câu không đầu không đuôi. “Người trẻ tuổi tên là Tiêu Sát đi cùng các người không đơn giản. Các người bị Âm Hà đuổi giết dọc đường rất có thể có liên quan tới hắn.”

Lôi Vô Kiệt thản nhiên mỉm cười đáp: “Hắn là bằng hữu của con. Ít nhất bây giờ là vậy.”

Lý Tổ Vương đứng dậy gạt đầu nói: “Được, nhưng trước tiên con có một việc phải làm ở đây.”

“Việc gì?” Lôi Vô Kiệt thấy thần sắc Lý Tổ Vương rất nghiêm túc, trong lòng căng thẳng.

“Con sửa lại bậc thang này cho ta!” Lý Tổ Vương cả giận nói: “Khi con không ở Kiếm Tâm trủng làm trủng chủ, bao chuyện trong đại gia đình này toàn do ta lo liệu! Con thì hay rồi, vung tay cái là phá hỏng cái cầu thang này, không sửa xong thì đừng có đi!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 115: Đêm Hợp Để Giết Người

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Ánh trăng lạnh lẽo, gió mát hiu hiu.

Trong đêm lầy u ám nhô ra ánh lửa, bọn họ đã chờ ở đây nhiều ngày, nhưng họ vốn là người quen chờ đợi.

Tô Tử Y của Tô gia, nhiệm vụ nguy hiểm nhất từng chấp hành là giết La Tâm Hàn tại thủ phủ Tây Châu. La Tâm Hàn có hơn mười ảnh hộ vệ bảo hộ bất kể ngày đêm, hầu như mỗi ngày đều có người muốn ám sát hắn bị xóa bỏ trong âm thầm. Tô Tử Y ở trong thanh lâu giàu sang nổi tiếng nhất, lặn lội làm một vũ giả vô danh trong góc tối suốt một tháng mới khiến hắn chú ý, cũng khiến hắn bớt cảnh giác. Lại dùng một tháng chung sống du ngoạn cùng hắn, tìm hiểu được tất cả những thói quen và ảnh hộ vệ xung quanh hắn. Lại dùng một tháng nữa để bản thân thật sự yêu hắn. Tới tận tháng thứ ba, cuối cùng cô cũng rút thanh đao của mình ra.

Tô Xương Ly của Tô gia, đã từng đuổi giết truyền nhân Võ Đang - Vương Hư Thần khinh công vô song, đuổi suốt ba tháng từ Thiên Khải đuổi tới tận Tây Vực, trên đường khiến mười con ngựa chạy tới gãy chân, bị thương cả nặng cả nhẹ hơn mười ngày, cuối cùng mới chém được đầu Vương Hư Thần.

Mộ Anh của Mộ gia, hần kiên nhẫn ở chỗ người rơi vào tay hần có thể toàn thân không còn một miếng da nào còn nguyên vẹn nhưng vẫn giữ được một hơi thở cuối cùng, dựa vào hơi thở này mà sống tận nửa năm. Sống không bằng chết nhưng muốn chết cũng không được.

Ám Hà, không chết không thôi. Trước nay bọn họ luôn rất kiên nhẫn đối với việc giết người.

Tô Xương Ly chống thanh kiếm lớn nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, im lặng không nói gì.

Mộ Anh đứng bên cạnh hần cười lạnh: “Đúng là đêm hợp để giết người.”

Tô Xương Ly không nói một lời, hơi cau mày như đang suy nghĩ điều gì đó.

Sắc mặt Mộ Anh trầm xuống: “Người đang lo Kiếm Tâm trủng sẽ giúp bọn chúng ư? Chúng ta đã gặp cả bốn vị hộ kiếm sư Hà Khứ Hà Tông, Vô Pháp Vô Thiên. Nếu chỉ xét kiếm thuật từng người của chúng thì đều kém người khá xa, có điều chúng biết kiếm trận kỳ quái gì đó, rất khó phá.”

Tô Xương Ly lắc đầu nói: “Ngoại trừ bốn vị hộ kiếm sư ra, Kiếm Tâm trủng còn cao thủ khác.”

“Cao thủ khác?” Mộ Anh suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Ai?”

“Kiếm tâm hữu nguyệt, thụy mộng sát nhân.” Tô Xương Ly hạ giọng nói.

“Lý Tâm Nguyệt, cô ta đã chết lâu rồi.” Mộ Anh nói.

Tô Xương Ly gật đầu: “Đúng vậy, Lý Tâm Nguyệt đã chết, nhưng Tâm kiếm còn chưa đến đường cùng, người truyền thụ kiếm thuật cho cô ta vẫn còn sống.”

“Ai?” Mộ Anh hỏi.

“Thợ rèn kiếm bậc nhất thiên hạ, Lý Tổ Vương.” Tô Xương Ly đột nhiên nâng thanh kiếm lớn, chân khí bùng bùng nơi mũi kiếm.

Tô Hồng Tức, Tô Tử Y và Mộ Lương Nguyệt lập tức đứng dậy, bởi vì họ thấy phía đối diện, nơi cửa động đi tới Kiếm Tâm trùng đột nhiên xuất hiện một người.

Ánh lửa yếu ớt không soi nổi gương mặt người đối diện, nhưng giọng nói già nua vẫn rất mạnh mẽ: “Cự kiếm Đằng Không, bản sao chép của danh kiếm hạng năm thiên hạ Phá Quân, do ta tạo ra khi còn trẻ, đã lâu rồi không gặp.”

Tô Xương Ly nhìn thanh kiếm lớn, trầm giọng nói: “Là một thanh kiếm tốt.”

“Đáng tiếc không nằm trong tay đúng người, sát khí quá nặng, làm hỏng mất một thanh kiếm tốt.” Lý Tổ Vương nói.

Tô Xương Ly bước từng bước tới bên đầm lầy: “Kiếm, vốn là vũ khí.”

“Người trẻ tuổi, người dám bàn kiếm trước mặt ta?” Lý Tổ Vương trầm giọng nói, vung tay lên, bốn thanh trường kiếm lướt qua đầy lầy bay tới.

Thính Vũ, Quan Tuyết, Vọng Hoa, Văn Phong.

Phong Nhã tứ kiếm.

Tô Xương Ly chột nâng thanh kiếm lớn vung mạnh, xóc vài chục thanh kiếm gãy trong đầm bay lên, định ngăn cản bốn thanh trường kiếm.

Chỉ thấy bốn thanh trường kiếm lao thẳng tới chặt đứt vô số thân kiếm, chớp mắt đã ép tới trước mặt Tô Xương Ly. Tô Xương Ly nâng kiếm lớn, lại thấy bốn thanh trường kiếm ghim lên thân kiếm của hắn. Hắn cảm thấy một luồng lực lượng xung kích cực lớn, muốn ngăn cản bốn thanh kiếm kia nhưng lại bị ép cho không ngừng lui lại. Mãi tới khi lui tới vài chục bước hắn mới miễn cưỡng chặn được bốn thanh kiếm kia nhưng lại thấy khí huyết trong ngực cuộn lên, phun ra một ngụm máu tươi.

Thợ rèn kiếm đệ nhất thiên hạ Lý Tổ Vương, không chỉ am hiểu rèn kiếm.

Lý Tổ Vương bước lên trước một bước, đang định đi tới, lại thấy sau lưng có một giọng nói trẻ trung vang lên: “Ông ngoại, mình phải làm chuyện của mình, ông đừng ra mặt vì con.”

Lý Tổ Vương xoay người, ông nghe Hà Khư Hà Tông kể loại chuyện bọn họ bị Âm Hà đuổi giết, ngày mai đám người Lôi Vô Kiệt sẽ ra khỏi trũng cho nên hôm nay người tới đánh lui đám sát thủ kia, không ngờ lại bị Lôi Vô Kiệt bám theo.

“Tên này khó đối phó đấy.” Lý Tổ Vương thở dài.

Lôi Vô Kiệt nhún vai một cái nói: “Con còn gặp kẻ khó đối phó hơn nhưng vẫn sống đấy thôi.” Nói xong bước lên trước, nhưng tới

bên rìa đầm lầy lại đột nhiên lộ vẻ lúng túng: “Nhưng cái đầm lầy này phải nhảy thế nào mới qua được?”

Lý Tổ Vương thở dài, túm lấy vai Lôi Vô Kiệt, nhảy lên một cái, đạp mười mấy bước lên đầm lầy, nhảy tới đối diện. Bốn người Mộ Anh đang định ngăn cản lại thấy Lý Tổ Vương giơ tay, Phong Nhã tứ kiếm bay về ép lui bốn người.

Lôi Vô Kiệt rút trường kiếm bên hông ra nói với Tô Xương Ly: “Tới hỏi kiếm lần nữa nào.”

Tô Xương Ly bước từng bước tới, cau mày. Sau khi ra khỏi Kiếm Trùng kiếm khí trên người Lôi Vô Kiệt đã hoàn toàn bất đồng, lúc trước kiếm khí mênh mông mãnh liệt, còn giờ kiếm khí hiền hòa bình yên hơn nhiều. Tô Xương Ly cũng từng trải qua giai đoạn này, từ Kim Cương Phàm Cảnh bước sang Tự Tại Địa Cảnh. Hắn gật đầu với Lôi Vô Kiệt: “Được.”

Vừa dứt lời, Tô Xương Ly đột nhiên nhảy lên. Kiếm pháp của hắn đúng như tên kiếm của hắn. Cự kiếm bay lên không, chém xuống một chiêu tất sát!

Lôi Vô Kiệt cũng rút kiếm trong tay ra, múa nhẹ trên không trung.

Kiếm pháp, Tuyệt Nguyệt thành Lý Hàn Y truyền thụ, tên là Chỉ Lạc Vân Yên, kiếm chiêu nhẹ nhàng, dao động như bay.

Kiếm quyết, Kiếm Tâm trủng Lý Tổ Vương truyền thụ, tên là Kiếm Tâm quyết, tùy tâm hành động, tùy tâm bay lượn.

“Kiếm, không phải vũ khí. Là bạn của người.” Lôi Vô Kiệt thu kiếm hạ xuống đất.

Tô Xương Ly cũng nâng thanh kiếm lớn rơi thẳng xuống đất. Hắn cầm kiếm nhìn trước mặt một hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Chết dưới kiếm như vậy, không ngại.”

Lôi Vô Kiệt xoay người cau mày: “Vừa rồi đúng là ta thắng người một kiếm, nhưng bàn chuyện sinh tử còn sớm lắm. Một kiếm vừa rồi đâu làm người bị thương mấy.”

Tô Xương Ly lắc đầu, không xoay người: “Đối với sát thủ, thua tức là chết.” Tô Xương Ly cầm cự kiếm Đằng Không xuống đất, lúc này trước ngực hắn đột nhiên phun ra một cột máu, máu tươi bắn tung tóe. Hắn ngửa đầu nhìn lên trời, chống thanh kiếm lớn trong tay, thân hình sừng sững không ngã.

Tô Hồng Tứ và Tô Tử Y vội vàng chạy tới, lại phát hiện gương mặt Tô Xương Ly đã cứng đờ. Tô Hồng Tứ run rẩy giơ tay kiểm tra hơi thở của hắn, gương mặt lộ vẻ đau thương nhưng vẫn cố nén lại, cô nói với Tô Tử Y: “Xương Ly chết rồi.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 116: Kiếm Khí Có Sát Phạt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc xoay người, đúng như hắn nói, một kiếm vừa rồi hắn thật sự đã thắng Tô Xương Ly nhưng tuyệt đối không tổn thương tới tính mạng của Tô Xương Ly: “Làm sao lại...”

Hắn bước vào giang hồ cũng đã lâu, tỷ thí lớn lớn nhỏ nhỏ cũng hơn mười lần, nhiều lần đứng giữa lằn ranh sinh tử, nhưng đây là lần đầu tiên hắn đoạt mạng một người. Thân thể Lôi Vô Kiệt đờ ra, trong lúc nhất thời bỗng không biết nên nói gì.

Lúc này một bóng trắng đột nhiên nhảy lên, cánh tay Mộ Anh phủ đầy khí lạnh, đánh thẳng về phía Lôi Vô Kiệt. Trong lúc Lôi Vô Kiệt còn đang ngẩn người, Mộ Anh đã lướt tới đánh đến trước ngực hắn.

“Lôi Vô Kiệt!” Một giọng quát đầy tức giận vang lên, người nọ còn tới nhanh hơn giọng nói, kiếm kia lại nhanh hơn người một chớp mắt. Ba thanh trường kiếm chọt bay tới sau lưng Mộ Anh.

Tuyết Nguyệt thành, Lạc Minh Hiên!

Mộ Anh chọt xoay người, trường bào bay phấp phới cuốn lấy ba thanh kiếm kia, trên tay bùng lên hàn khí. Lạc Minh Hiên không nhận

được rùng mình một cái, lại quát lên: “Lôi Vô Kiệt! Người còn ngần ra làm gì, mau xuất kiếm!”

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng khôi phục tinh thần, Tâm kiếm trong tay ngâm lên, lập tức giơ kiếm xuất chiêu đâm tới.

Mộ Anh cảm nhận được khí thế của chiêu kiếm đang tới, gần ngang tới thanh thế chiêu kiếm trong quán rượu bữa trước, có đánh tới cũng không kịp đành phải lui lại. Thế nhưng chiêu kiếm này cực kỳ nhanh chóng, chớp mắt đã đâm rách trường bào của hắn. Cánh tay phải của hắn bị chém thành một vết máu dài, máu tươi phun ra. Ngón tay hắn vạch nhẹ qua cánh tay, chỉ trong chớp mắt đã khiến vết thương đông cứng. Mộ Anh thấy Lôi Vô Kiệt kiếm thuật đã tiến bộ không ít cùng với đám người đang chạy tới, Tuyết Nguyệt thành Lạc Minh Hiên, Tư Không Thiên Lạc, Tiêu Sát, tứ đại hộ kiếm sư của Kiếm Trủng; hơn nữa còn có Lý Tổ Vương mặc dù chỉ để lộ chút thủ đoạn lúc đầu nhưng rõ ràng thực lực cao hơn bản thân; hắn nhìn sang Mộ Lương Nguyệt một cái.

Mộ Lương Nguyệt hiểu ý, giơ ống tay áo lên, vó số bươm bươm rục rỏ bay tứ tán.

“Đó là Hỏa Huỳnh điệp, đừng chạm vào nó! Nếu gặp da nó sẽ tự bốc cháy!” Hoa Cẩm nhắc nhở.

Mọi người vội vàng giơ kiếm lên chém đám Hỏa Huỳnh điệp kia xuống. Mộ Anh và Mộ Lương Nguyệt nhìn nhau, tung người nhảy lui lại. Hai người Tô Hồng Tức và Tô Tử Y không chạy trốn theo bọn họ. Tô Hồng Tức khom người ôm Tô Xương Ly thân hình khôi ngô lên, Tô Tử Y thu lại nụ cười yêu mị quyến rũ lúc trước, áo tím phấp phới, sát khí bùng bùng. Ánh mắt hai nàng lạnh băng nhìn Lôi Vô Kiệt: “Khoản nợ này, Tô gia sẽ nhớ kỹ.”

Lôi Vô Kiệt gương mặt không biểu cảm, cầm kiếm trong tay không trả lời.

Tô Hồng Tức và Tô Tử Y xoay người, bước từng bước về phía sau, dường như không sợ đám người truy đuổi.

“Lôi Vô Kiệt, người sao rồi?” Tư Không Thiên Lạc tới gần hỏi.

Tiêu Sắt khoanh tay trong áo, vờ vai Lôi Vô Kiệt nói: “Đây là lần đầu tiên thân kiếm của người dính máu, nhưng có vậy mới coi là thật sự bước chân vào giang hồ.” Sau khi nói xong huýt sáo một tiếng, chỉ thấy hai con ngựa Dạ Bắc từ xa chạy tới. Tiêu Sắt mỉm cười xoa đầu ngựa: “Không ngờ các người vẫn ở đây, vậy tiếp tục lên đường thôi.”

Lôi Vô Kiệt dẫn đầu nhảy lên một con ngựa, vờ mông ngựa chạy như điên về phía trước.

Lạc Minh Hiên không nhịn được mắng: “Lôi Vô Kiệt, một mình người đi trước, chẳng lẽ để ba chúng ta ngồi chung một con ngựa?” Nói xong cũng xoay người nhảy lên ngựa đuổi theo Lôi Vô Kiệt: “Người đứng lại cho ta.”

Tiêu Sắt vẫn đứng yên tại chỗ thờ dài, nhìn sang Lý Tổ Vương: “Kiếm vừa rời của Tô Xương Ly là do tiên bối động tay động chân phải không.”

Lý Tổ Vương hơi cau mày nhìn Tiêu Sắt: “Đúng vậy, vừa rồi ta dùng Phong Nhã tứ kiếm bất ngờ tấn công sát thủ Ám Hà kia, mặc dù không dùng kiếm khí mạnh mấy nhưng lại khiến hắn gặp ảo giác. Chân khí của hắn bị một đòn của ta làm cho hỗn loạn rồi nhưng hắn không cảm thấy được, cho nên khi giao đấu với Tiểu Kiệt hắn sẽ làm

tưởng mình né được chiêu kiếm đó. Cuối cùng khiến cho né thiếu một tấc, bị cắt đứt tâm mạch.”

“Vì sao lại làm vậy?” Tiêu Sắt nói.

“Thiên phú của Tiểu Kiệt rất cao, nhưng nó quá mềm lòng. Ta có thể cảm nhận được kiếm của nó là kiếm của quân tử, nhưng kiếm của quân tử cũng cần khí thế sát phạt. Kiếm của nó cầu thắng chứ không cầu sinh. Giang hồ hiểm ác, kiếm như vậy không sống được lâu.” Lý Tổ Vương thở dài nói.

“Ta không giết người, người sẽ giết ta. Bất luận có phải giang hồ hay không, vĩnh viễn luôn như vậy.” Tiêu Sắt đi tới nói: “Ta hiểu nỗi lo của tiền bối, cứ giao Lôi Vô Kiệt cho ta.”

Lý Tổ Vương lắc đầu: “Nếu không phải vì người, ta đã chẳng cưỡng ép Tiểu Kiệt làm chuyện như vậy.”

Tiêu Sắt đột nhiên dừng bước: “Ý của tiền bối là?”

Lý Tổ Vương hỏi: “Người tên là gì?”

Tiêu Sắt không hề đo dự đáp: “Tiêu Sắt.”

“Tiêu Sắt?” Lý Tổ Vương trầm ngâm nói.

“Tiêu Sắt! Bất kể trước kia tên là gì, sau này chỉ có cái tên này.” Tiêu Sắt đáp rất kiên định, nói xong đi thẳng, không hề quay đầu lại.

Nhưng một giọng nói thanh thúy gọi hắn lại: “Tiêu Sắt, người chờ đã!”

Lúc này Tiêu Sắt mới xoay người, thấy một y nữ ngây thơ đang dùng đôi mắt to tròn nhìn mình, cô bé thấy mình xoay người bèn

chạy tới, đưa một bình thuốc nhỏ cho hắn.

Tiêu Sắt quan sát bình thuốc, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Ta biết người có tiền, cầm Bồng Lai đan đắt giá theo người ăn như kẹo, nhưng cái này khác, đây là Tam Nhật hoàn. Người sắp chết đi nữa nuốt Tam Nhật hoàn vào cũng có thể kéo dài tính mạng ba ngày. Sau này người có gặp chuyện gì thì cứ nuốt nó vào, trong ba ngày tới tìm ta, ta cứu người!” Hoa Cẩm cao giọng nói.

Tiêu Sắt mỉm cười ôn nhu hiếm thấy, hắn xoa đầu Hoa Cẩm: “Được.”

Tư Không Thiên Lạc vội vàng đi tới lôi Tiêu Sắt đi: “Mau đuổi theo hai người bọn họ, nếu không chúng ta phải đi bộ tới Lôi gia bảo đấy!”

Tiêu Sắt gật đầu một cái, nhìn về phía mọi người ở Kiếm Tâm trung: “Ơn cứu mạng, Tiêu Sắt xin cảm ơn tại đây, có duyên sẽ lại tới cầu kiến.”

Lý Tổ Vương nhìn Tiêu Sắt, chậm rãi nói: “Lão hủ có một tâm nguyện.”

Tiêu Sắt kinh ngạc, lại thấy Lý Tổ Vương đột nhiên khom người quỳ xuống. Tứ đại hộ kiếm sư Hà Khứ Hà Tông, Vô Pháp Vô Thiên kinh hãi: “Lão gia tử!”

Tiêu Sắt im lặng không nói gì, cúi đầu nhìn Lý Tổ Vương, sắc mặt nghiêm nghị.

Lý Tổ Vương trầm giọng nói: “Tám năm trước con gái ta đã mất. Hôm nay, ta hy vọng cháu ngoại ta có thể bình an về tới đây.”

Tiêu Sát xoay người, im lặng vài giây rồi gật đầu một cái: “Hiểu rồi.” Nói xong lại quay đầu đi tiếp, không quay đầu lại nữa.

Hà Khứ Hà Tòng vội vàng tới đỡ Lý Tổ Vương dậy, Hà Khứ kinh ngạc: “Lão gia tử, Tiêu Sát kia là người phương nào, sao phải quỳ với hắn?”

Lý Tổ Vương lắc đầu, không trả lời Hà Khứ mà tiếp tục lầm bầm: “Hắn nói hắn tên Tiêu Sát, không còn là người trước kia nữa. Nhưng có một điều không đổi, hắn họ Tiêu. Chỉ cần hắn vẫn họ Tiêu, như vậy những chuyện trên người hắn mãi mãi không có ngày kết thúc.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 117: Âm Hà Mãnh Liệt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Vô Kiệt thúc ngựa lao như điên về phía trước, mặt không biểu cảm, đầu óc trống rỗng, chỉ không ngừng vỗ mạnh lên ngựa.

“Này, người đánh ngựa như vậy có nghĩ tới cảm xúc của chủ nhân là ta không?” Một giọng nói lười biếng vang lên, chỉ thấy Tiêu Sát đang dùng tốc độ cực nhanh lao ngang với Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt dẫn đờ quay đầu lại nhìn Tiêu Sát nhưng không dừng lại.

“Có phải cảm thấy trong ngực có một hơi nặng nề nhưng không biết phát tiết thế nào không? Có phải chỉ muốn hét lớn, chạy như điên, dùng hết sức lực của bản thân không?” Tiêu Sát vừa chạy vừa nói.

Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt không nhịn nổi nữa, hấn quát lớn một tiếng, Sát Phố kiếm trên lưng và Tâm kiếm bên hông cùng rời vỏ. Lôi Vô Kiệt nhảy lên, tay phải cầm Tâm kiếm, tay trái cầm Sát Phố kiếm chém thẳng về phía trước. Chỉ thấy kiếm khí mãnh liệt chớp mắt đã san bằng khu vực mười trượng trước mắt.

Lúc này Lạc Minh Hiên và Tư Không Thiên Lạc cũng vội vàng chạy tới, thấy cảnh này, bị chiêu kiếm của Lôi Vô Kiệt làm cho kinh ngạc không thôi, nhìn nhau một cái rồi cùng dừng bước. Lúc này Lôi Vô Kiệt cũng quay sang, biểu cảm trên mặt khác hẳn bản thân lúc bình thường, vận vẹo kinh khủng. Hai người bất giác nắm lấy vũ khí, lúc này lệ khí trên người Lôi Vô Kiệt rất nặng, thậm chí khiến bọn họ cảm thấy hần có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Chỉ có Tiêu Sắt chậm rãi đi tới, vỗ lên vai Lôi Vô Kiệt: “Nào, hét đi! Phát tiết toàn bộ phần uất trong lòng đi!”

Lôi Vô Kiệt cầm song kiếm xuống đất, ngửa đầu nhìn trời, đột nhiên hét dài, trường bào màu đỏ trên người bay phát phơ, chân khí bộc phát, khiến áo xanh trên người Tiêu Sắt bên cạnh cũng phấp phới theo.

Sau khi quát dài một tiếng, thần sắc Lôi Vô Kiệt mới hơi ổn định lại, hần nhìn Tiêu Sắt, không ngờ giọng nói lại mang vẻ ghen ngào: “Ta đã giết người.”

“Hần là sát thủ Âm Hà, nếu người không giết hần, như vậy người chết sẽ là người.” Tiêu Sắt chậm rãi đáp.

“Thế nhưng...” Lôi Vô Kiệt cúi đầu nhìn tay mình.

“Thế nhưng vẫn không thể thuyết phục được chính mình phải không. Bởi vì các người không quen không biết, thậm chí không thù không oán với nhau, nhưng phát tay ra một chiêu kiếm lại có người mất đi tính mạng. Người nhà của người, bạn của hần đều sẽ đau lòng, sau này sẽ hận người cả đời. Nhưng trong thời khắc sinh tử, khi nâng kiếm lên, chúng ta có bao nhiêu lựa chọn kia chứ?” Tiêu Sắt thờ dãi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Lôi Vô Kiệt do dự một hồi rồi nói: “Ta nghĩ sai rồi sao?”

“Không, kẻ sai không phải ngươi. Kẻ sai là thế giới này.” Tiêu Sát nhẹ giọng đáp.

“Tiêu Sát... ngươi từng giết người chưa?” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hỏi.

Tiêu Sát lại rất bình tĩnh gật đầu: “Từng giết rồi.” Không đợi Lôi Vô Kiệt hỏi tiếp, hắn lại nói tiếp: “Khi ta tám tuổi.”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, ngay cả Lạc Minh Hiên và Tư Không Thiên Lạc đứng cách đó không xa cũng kinh ngạc.

“Ngày đó có tổng cộng năm sát thủ lén vào nơi ở của ta, chỉ có tên sát thủ đó tới trước mặt ta. Lúc đó ta đã nhận ra hắn lén vào nhà mình, cho nên ta giả bộ mình vẫn đang ngủ, sau đó ngay khi hắn chuẩn bị động thủ ta rút thanh đao dưới gối, chém một đao cắt đứt cổ họng của hắn. Sau đó máu tươi tuôn ra, vẩy lên mặt ta, đau đớn như lửa đốt.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta nôn. Một tháng liền sau đó mỗi ngày ta đều mơ thấy giấc mộng đó, một gương mặt hoảng sợ, cổ họng đứt lìa và máu tươi nóng bỏng. Ta hỏi sư phụ làm sao mới thoát khỏi cơn giấc mộng đó? Sư phụ nói với ta, giấc mộng đó sẽ bầu bạn với ta cả cuộc đời, cho dù có ngày nào đó ta cho rằng mình đã quên, giấc mộng đó cũng sẽ trở lại tìm ta.”

Lôi Vô Kiệt im lặng một hồi lâu, đi tới lấy hai thanh kiếm lên cắm vào vỏ.

“Ông ngoại người nói trong lòng người thiếu sát phạt, nhưng đó là chỗ đáng quý của người. Tuy nhiên trong giang hồ luôn có chuyện người chết ta vong như vậy, chúng ta không thể tránh được. Chỉ có thể nói dựa vào trái tim của mình, nắm chặt kiếm trong lòng người, có vậy người mới bảo vệ được thứ mà người quý trọng.” Tiêu Sắt đứng sau lưng Lôi Vô Kiệt, nhẹ giọng nói.

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, Tiêu Sắt không nói tiếp, đứng sau lưng hắn.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, hai người lẳng lặng đứng đó.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng tung người lên ngựa, cao giọng nói: “Tới Lôi gia bảo thôi, dọc đường chậm trễ nhiều quá.”

Vừa dứt lời một bóng người chạy tới tung người nhảy lên. Người nọ mang bảy thanh kiếm dài ngắn bất đồng, khiến con ngựa kia không chịu được hí lên một tiếng.

Lạc Minh Hiên cười nói: “Ta không tới Lôi gia bảo, trước mặt là thành Uyên Chỉ, Lôi sư đệ cứ để ta lại đó, ta muốn mở đường về phủ, tới Tuyết Nguyệt thành.”

Ám Hà.

Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các.

Một người trẻ tuổi mắt phủ vải trắng được một đứa bé đỡ từ trên xe ngựa xuống.

Bên ngoài các là hai người, một người ngồi trên bậc thang hút tẩu thuốc, từ từ nhả khói, một ngựa đứng ngoài cửa các, tay cầm

trường đao, ánh mắt sắc bén.

“Gần đây nhiều khách tới viếng thăm quá.” Người trung niên hút thuốc lăm bằm.

Người cao lớn cầm trường đao không tiếp lời, chỉ nhìn người trẻ tuổi mù mắt kia, nhẹ nhàng chạm vào chuôi đao.

Có vẻ người trẻ tuổi kia đã chú ý tới động tác này của hắn, xoay người mỉm cười với người cao lớn cầm đao kia.

“Hắn thật sự là người mù ư?” Người trung niên đang hút thuốc buông tẩu xuống, hứng thú nhìn người trẻ tuổi: “Thú vị.”

Người cao lớn cầm đao lui lại một bước, mở cửa Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các, trầm giọng nói: “Xin mời.”

Người trẻ tuổi kia gật đầu, được đưa bé đỡ từng bước một tới, gương mặt luôn mang nụ cười lễ phép. Người trung niên hút thuốc ngẩng đầu, đột nhiên phun một làn khói về phía người trẻ tuổi.

“Mộ Khôi!” Người cao lớn cầm đao cau mày hạ giọng quát.

Người trẻ tuổi kia há miệng, hít làn khói kia vào trong mồm rồi lại nhẹ nhàng thổi ra, khen một tiếng: “Thuốc ngon.”

Mộ Khôi hạ giọng cười nói: “Định lực tốt lắm.”

Người trẻ tuổi mỉm cười, tiếp tục đi tới, bước chân vào trong các.

Đứa bé kinh ngạc: “Sao lại tới thế?”

Vừa dứt lời, cửa các sau lưng đã đóng lại. Đứa bé xoay người định đẩy ra nhưng lại phát hiện dường như đã bị người ta khóa lại,

có đầy thế nào cũng không hề suy chuyển. Nó lo lắng kéo tay áo người trẻ tuổi: “Công tử...”

Người trẻ tuổi lại lắc đầu một cái, hạ giọng nói: “Không sao.”

Phía cuối các có một giọng nói vang lên: “Quý khách là ai vậy?”

“Nhị vương tử phía bắc, Bạch Vương Tiêu Sùng.” Người trẻ tuổi trầm giọng đáp.

Người trong các khẽ mỉm cười, vung nhẹ tay áo, chỉ thấy nền trong các lập tức cháy lên. Đứa bé ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy sau tầng lớp màn che trùng trùng điệp điệp có một bóng người đang ngồi.

Ám Hà, đại gia trường.

Bóng người kia đột nhiên đứng dậy, bước ra khỏi màn che, bước thêm bước nữa đã lướt tới trước mặt Tiêu Sùng.

“Bạch Vương Tiêu Sùng, ta chờ ngày được gặp ngươi đã lâu rồi.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 118: Tru Diệt Kiếm Tiên

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Người đang đợi ta ư?” Tiêu Sùng cau mày.

“Đúng vậy, ta đang đợi người.” Đại gia trưởng mặc trường bào màu đen, một chiếc mặt nạ màu bạc che phủ phân nửa gương mặt hắn, giọng nói của hắn mang theo chút ý cười: “Bạch Vương Tiêu Sùng, nhị vương tử phương bắc, ta biết vì sao người tới đây.”

“Người biết?” Tiêu Sùng ngẩn ra, thân hình chấn động.

Đại gia trưởng cảm nhận được biến hóa trên người Tiêu Sùng, mỉm cười nói: “Đúng là Miên Tức thuật của người đã có chút thành tựu nhưng người quên ta là đại gia của Âm Hà, thứ ta miễn cảm nhất trên đời này chính là sát khí. Vừa rồi có vẻ người đã động sát khí.”

Tiêu Sùng không đáp, chỉ hơi nghiêng người, dẫn học trò Huyền Đồng lui lại phía sau một bước.

“Động sát khí trước mặt đại gia Âm Hà, người có biết mình đang làm chuyện nguy hiểm tới mức nào không?” Đại gia trưởng lạnh lùng nói.

Tiêu Sùng cảm thấy một luồng sát khí không ngừng dâng lên, suýt nữa không nhận được rút kiếm ra. Hắn không biết vì sao Miên Tức thuật mà mình tu luyện mười một năm lại không tác dụng gì trước mặt người này, chỉ đành cắn răng kiềm chế, trầm giọng nói: “Đại gia trường!”

Đại gia trường ho nhẹ một tiếng, lúc này Tiêu Sùng mới cảm thấy áp lực trên người mình biến mất, thở hổn hển từng hơi một, đại gia trường vỗ nhẹ lên vai hắn: “Không tệ, lúc ta bằng tuổi người còn không có định lực như người đâu.”

“Đại gia trường thần công cái thế.” Tiêu Sùng nói.

“Điện hạ khen trật rồi, chẳng qua từng giết nhiều người thôi.” Đại gia trường lắc đầu nói.

“Vừa rồi đại gia trường nói biết ý đồ của ta khi tới đây?” Tiêu Sùng hỏi.

“Đương nhiên, người có một đứa em trai rất tốt, hắn giả mạo một người lừa Âm Hà trợ giúp. Mặc dù thân phận của hắn tôn quý nhưng xưa nay Âm Hà giết người vốn không xét thân phận, hắn đáng chết.” Đại gia trường xoay người, đưa lưng về phía Tiêu Sùng.

Tiêu Sùng cúi đầu chấp tay: “Kính xin đại gia trường hạ thủ lưu tình.”

“Nếu ta không hạ thủ lưu tình, ngay khi thấy ta hắn đã chết.” Đại gia trường chậm rãi đáp.

“Lần đầu tiên thấy Cảnh Hà, người đã nhận ra thân phận của hắn ư?” Tiêu Sùng kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên, hần nói hần là Tiêu Sở Hà song mặc dù dáng vẻ và tuổi tác đều tương tự như Tiêu Sở Hà mà ta biết, nhưng ta quen biết sư phụ hần đã nhiều năm, võ công của hần không giống như ta biết. Võ công của hần giống với con đường của người, Miên Tức thuật cùng với Nộ Bạt kiếm. Đáng tiếc không bằng nửa người, chắc hần không phải do Cẩn Ngọc và Nhan Chiến Thiên truyền thụ, là người dạy phải không.” Đại gia trưởng nói.

“Đôi mắt của đại gia trưởng thật tinh tường.” Tiêu Sùng thở dài: “Cảnh Hà có chỗ xúc phạm tới ngài, Tiêu Sùng xin bồi tội tại đây, chỉ mong lúc này còn cơ hội cứu vãn.”

“Cửu hoàng tử tới chỗ ta cầu xin một chuyện, hần nói hần muốn diệt toàn bộ Lôi môn. Lôi môn là đồng minh hết sức quan trọng đối với Tuyết Nguyệt thành, liên thủ với Đường môn hủy diệt Lôi môn tương đương với hủy đi nửa cánh tay của Tuyết Nguyệt thành, đối với ta mà nói đây là một vụ mua bán không thua thiệt gì. Mấy năm qua Tuyết Nguyệt thành được coi là giang hồ đệ nhất thành, ba vị thành chủ kia tuy là cố nhân của ta nhưng gần đây cũng gây cho ta không ít phiền toái. Cũng đã đến lúc gây chút phiền toái cho bọn họ. Nhưng tiêu diệt Lôi môn chỉ là khúc dạo đầu, người tới tìm ta, mọi chuyện mới bá đạo.” Đại gia trưởng xoay người nhìn Tiêu Sùng, ánh mắt lạnh lẽo.

“Mới chỉ bắt đầu?” Tiêu Sùng hỏi nhỏ.

“Đúng vậy, ta nói ta đang đợi người là vì trong số vương tử của Thiên Khải thành, người ta lựa chọn lúc đầu chính là người. Ta giúp người leo lên ngôi cao của triều đình, còn người, hãy để thủy triều của Âm Hà nhấn chìm cả giang hồ.” Khóe miệng đại gia trưởng nở một nụ cười nhạt.

“Cho dù Tiêu Sở Hà thật xuất hiện?” Tiêu Sùng ngẩng đầu, cặp mắt buộc băng vài trắng nhưng đối mặt với đại gia trưởng như thấy được lẫn nhau.

đại gia trưởng lắc đầu: “Tiêu Sở Hà đúng là một biến số trên bàn cờ, nhưng bất luận hắn có xuất hiện hay không, có một số việc đã không thể thay đổi.”

“Việc gì?” Tiêu Sùng hỏi.

“Ví dụ như chuyện tiếp theo chúng ta sẽ cùng làm.” Đại gia trưởng chậm rãi đi tới sau lưng Tiêu Sùng và Huyền Đồng, bước ra ngoài các: “Chúng ta cùng tới gặp bọn cửu hoàng tử thôi.”

“Chúng ta sẽ, tru diệt Kiếm Tiên!”

Trên con đường, một người nam tử áo đen ôm theo một cô nương áo lục, cùng một tăng nhân mặc áo bào trắng lao nhanh trên đường.

Chính là Đường Liên, Diệp Nhược Y và hòa thượng Vô Thiên vừa trở lại Trung Nguyên.

Diệp Nhược Y đã nằm trong lòng Đường Liên ngủ rất say, Vô Tâm dùng chân khí tạm thời áp chế thương thế của Diệp Nhược Y. Hắn từng kế thừa ba mươi hai môn mật thuật La Sát đường, tới nay tuy đã phế bỏ nhưng lại vào Lang Nguyệt Phúc Địa của Thiên Ngoại Thiên học được võ công kỳ môn, tạm thời áp chế thương thế của Diệp Nhược Y cũng không khó.

“Có điều mỹ nhân này của người trời sinh tim có thiếu hụt, sống được đến giờ đã là kỳ tích rồi.” Vô Tâm tấm tắc lấy làm lạ.”

“Đừng có mỹ nhân này của người mỹ nhân này của ta. Diệp Nhược Y là khách của Tuyết Nguyệt thành, chỉ thế thôi.” Đường Liên cau mày: “Hơn nữa đây cũng là người tình trong mộng mà Lôi sư đệ ngày nhớ đêm mong, người đừng có hiểu lầm.”

“Ha ha, kẻ ngu kia mới biết yêu nào, đi nào, dẫn ta đi gặp hắn.” Vô Tâm cười nói.

Đường Liên chần chừ nhìn hắn một cái: “Lần này người tới rốt cuộc định làm gì?”

Vô Tâm nhún vai: “Đến thăm bạn cũ không được à?”

“Người đã đáp ứng sư thúc trở về Thiên Ngoại Thiên cơ mà.”

“Đúng vậy, ta về Thiên Ngoại Thiên rồi không trở lại gặp bạn cũ được à? Thương Tiên đâu có nói không được về?” Vô Tâm nhún vai, sắc mặt vô lại.

“Người!” Đường Liên trợn mắt với hắn một cái.

“Đừng trợn mắt với ta, lần này ta tới chỉ là để gặp các bằng hữu tốt mà thôi, dẫu sao nếu ta không đến các người cũng phải chết.” Vô Tâm vẻ mặt hời hợt.

“Có ý gì?” Đường Liên không hiểu.

“Người nghĩ bây giờ chỉ có mình người đang bị người ta đuổi giết hay sao? Ta nhận được tin, Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát ra khỏi Tuyết Nguyệt thành không đi thẳng tới Lôi gia bảo mà tới núi Thanh Thành, thế nhưng sau khi xuống núi hành tung của bọn họ lại biến mất. Ta tìm kiếm dọc theo tung tích, lại tìm được cái này.” Vô Tâm đột nhiên lấy từ trong lòng ra một con chim bồ câu, khiến Đường

Liên giật mình. Hấn cười một tiếng, quăng con chim bồ câu lên không trung, mở tờ giấy trong ống trúc ra nói: “Trên đó có viết, các người gặp phục kích tại Đường môn, thỉnh cầu trợ giúp. Bồ câu đưa thư nói vốn nó định bay tới Thiên Khải thành, chẳng qua bị ta chặn lại dọc đường.”

“Người có thể nói chuyện với bồ câu đưa thư?” Đường Liên kinh ngạc.

“Thiên địa vạn vật đều có linh tính, ta còn có thể nói chuyện với hoa cỏ cá cây, người có tin không?” Vô Tâm cười nói, giọng nói khó bề phân biệt thật giả.

“Con bồ câu này không phải ta thả.” Đường Liên chợt nhớ ra một điểm.

“Đương nhiên không phải người, bồ câu đưa thư nói với ta, là mỹ nhân trong lòng người thả.” Vô Tâm nhíu mày: “Con gái đại tướng quân Diệp Ứng Khiếu, Diệp Nhược Y đúng không. Nữ nhân này không đơn giản. Lôi Vô Kiệt gặp xui xẻo rồi.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 119: Kiểm Khách Vô Danh

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đường Liên nhìn Diệp Nhược Y trong lòng, khó hiểu: “Có ý gì?”

“Người biết vì sao Tiêu Sát và Lôi Vô Kiệt bị đuổi giết không? Bởi vì hành tung của bọn họ bị tiết lộ, có người đưa thư về Thiên Khải, thế nhưng nội dung lá thư đó trước khi vào phủ đại tướng quân đã bị người ta cướp mất. Còn người truyền tin chính là Diệp Nhược Y.” Vô Tâm nói.

“Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát có quan trọng như vậy không?” Đường Liên không hiểu.

“Có phải sự phụ người vẫn luôn bảo người ở lại Tuyết Nguyệt thành đợi một người không?” Vô Tâm đột nhiên hỏi.

Đường Liên ngây ra một hồi, sau đó kinh hãi: “Người đang nói là...”

“Đúng vậy, người đã chờ được.” Vô Tâm cười nói: “Mặc dù hấn đổi tên, thậm chí động tay động chân thay đổi dung mạo, nhưng hấn vĩnh viễn là hấn, chuyện này không cách nào thay đổi.”

Đường Liên cau mày nhìn Vô Tâm: “Làm sao người biết chuyện này!”

Vô Tâm nhún vai mỉm cười yêu mị: “Con bồ câu đưa thư kia nói với ta.”

Đường Liên đang định nổi giận đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí tỏa ra sau lưng, vội vàng quay đầu. Chỉ thấy một nam tử áo đen vóc dáng khôi ngô nhấc theo thanh đao lớn màu vàng kim xuất hiện ở đó.

Thúc y kiếm, kim cự đao. Sát thủ Minh Hào!

Mũi chân Đường Liên điểm xuống rồi nhẹ nhàng nâng lên, không hề do dự, hai lưỡi phi nhận bắn thẳng về phía Minh Hào. Minh Hào lui lại, cầm đao chém tan hai thanh phi nhận.

“Đáng chết.” Đường Liên hạ giọng mắng một tiếng, mấy tháng không gặp, có vẻ võ công của sát thủ này lại tiến bộ không ít.

“Minh Hào.” Vô Tâm miễn cưỡng gọi một tiếng.

Minh Hào lập tức thu đao đứng đó, thần sắc ngây dại.

Đường Liên kinh ngạc: “Các người đi cùng nhau à?”

Vô Tâm gật đầu: “Là ta bảo hấn ở đây tiếp ứng chúng ta.”

Đường Liên lại cẩn thận quan sát Minh Hào, chỉ thấy mặc dù công lực của hấn tăng mạnh nhưng thần sắc đờ đẫn. Hấn lặng lẽ tới gần, lại thấy Minh Hào lập tức nhấc đao lên.

“Thần trí của hấn đã mất nhưng sự nhạy bén của sát thủ vẫn còn, người đừng tùy tiện tới gần.” Vô Tâm mỉm cười: “Minh Hào, buông

đao xuống.”

“Sao hấn lại nghe lời người như vậy?” Đường Liên lấy làm lạ.

Vô Tâm nhún vai: “Nói ra rất dài dòng. Có thể là...” Vô Tâm hơi cau mày, bởi vì hấn phát hiện Minh Hầu không những không buông đao xuống mà còn nắm chặt hơn, sát khí trên người lập tức bùng lên. Vô Tâm quay đầu, chỉ thấy một người mặc áo khoác màu đen, đội mũ trùm đang nhấc theo một thanh kiếm gàn tương đương với cự đao của Minh Hầu, đang chậm rãi đi về phía này.

“Đây là...” Vô Tâm hạ giọng hỏi.

Đường Liên nuốt một ngụm nước miếng: “Quá mạnh.”

“Đúng là rất mạnh.” Vô Tâm gật đầu, người này mặc dù đi rất chậm nhưng mỗi bước tiến của hấn lại khiến đám người bọn họ cảm thấy càng ngày càng bị đè ép nặng nề, Diệp Nhược Y trong lòng Đường Liên thậm chí rên khẽ một tiếng. Còn Minh Hầu chẳng thể khống chế được sát khí trên người, tay nổi gân xanh, ánh mắt hung ác.

“Đường Liên, người xông xáo giang hồ đã nhiều năm, người này có lai lịch ra sao?” Vô Tâm hỏi.

Đường Liên thở dài một cái: “Người không định hỏi con bồ câu đưa thư kia à?”

Vô Tâm không nhịn được mỉm cười: “Nói có lý lắm, vừa rồi không nên thả nó đi.”

Minh Hầu đột nhiên bước lên trước một bước.

Vô Tâm kêu lên: “Không được!”

Minh Hầu đã nhảy lên, múa thanh đao lớn chém thẳng xuống người kẻ đó, đao khí lan tràn, khí tựa thiên quân. Thế nhưng ngay khoảnh khắc kế tiếp Minh Hầu đã bị ngăn cản, hắn bị ép lui lại, đành cắm đao xuống đất, thanh đao cắm xuống ba thước, vẽ thành một khe dài tới hơn mười trượng trên mặt đất mới miễn cưỡng dừng thế lui. Minh Hầu thở dài một tiếng, đứng dậy, rút đao lên, nhưng cánh tay cầm đao của hắn đã run rẩy kịch liệt.

“Người có thấy hắn rút kiếm không?” Đường Liên trầm giọng nói.

“Không, hắn không rút kiếm, chỉ dùng vỏ kiếm đã ép Minh Hầu lui lại.” Vô Tâm thở dài: “Sao ta vừa vào giang hồ đã gặp phải cao thủ tuyệt thế như vậy, hiếm thấy, quá hiếm thấy.”

Diệp Nhược Y lại rên nhẹ một tiếng, vùng vẫy trong lòng Đường Liên.

Vô Tâm nói: “Người mang cô ấy đi trước, ta vừa áp chế thương thế của cô ấy, nếu trải qua một trận đại chiến nữa e rằng thân tiên trên trời cũng chẳng cứu được tính mạng cô ấy. Để ta ngăn cản kẻ này.”

“Người có làm được không?” Đường Liên cau mày.

Khóe miệng Vô Tâm cong lên: “Ta của ngày nay lợi hại hơn rất nhiều so với lúc từ biệt ở Phật quốc ngày trước. Ngày đó ta có thể giao đấu bất phân thắng bại với cao thủ Thiên Cảnh Cảnh Tiên công công, ta hôm nay cho dù có gặp Kiếm Tiên Đao Tiên cũng chẳng rơi xuống hạ phong.”

“Vây xin từ biệt, sau này gặp lại.” Đường Liên xoay người, lập tức chạy theo một hướng khác.

Vô Tâm lưu lại tại chỗ, đột nhiên cảm thấy gió thổi đều hiu, hấn gãi cái đầu trọc yêu mị của mình: “Đường Liên này, sao mới mấy tháng không gặp đã trở nên không thành thật như vậy rồi.”

“Không phải không thành thật mà là tùy cơ hành động.” Đường Liên nghe được lời hấn bèn cao giọng đáp.

“Không phải tùy cơ hành động mà là tùy tâm hành động. Đường môn hay Tuyết Nguyệt thành, trong lòng người nên sớm có lựa chọn.” Vô Tâm cao giọng đáp, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười.

Kiểm khách mặc áo khoác đen đứng bên cạnh nhìn Đường Liên vội vã bỏ đi, đột nhiên bước một bước về phía trước, thế nhưng một bóng người màu trắng ngăn cản trước mặt hấn. Dưới cái đầu trọc đẹp đẽ là một gương mặt phong hoa tuyết đại. Vô Tâm ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh ánh sáng vàng kim, khóe miệng mang nụ cười thần nhiên: “Tiền bối, đối thủ của người tạm thời là ta.”

“Thần Túc Thông, Thiên Nhãn Thông.” Kiểm khách kia mở miệng nói, giọng trầm trầm song có cảm giác uy nghiêm như quân vương.

“Không sai, đều là võ công rất lợi hại.” Vô Tâm chột xuất chưởng về phía kiểm khách kia.

“Đại Già Diệp chưởng.” Kiểm khách cứng rắn chịu một chưởng của Vô Tâm, giọng nói bình tĩnh: “Đã lâu không gặp võ công này, ta nghĩ ta biết người là ai. Nghe nói gần đây Thiên Ngoại Thiên có một tông chủ trẻ tuổi, là con trai của Diệp Đỉnh Chi.”

Vô Tâm xuất chưởng đánh tới người kiếm khách nhưng chỉ cảm thấy sức lực như đá chìm đáy biển, hấn phát lực mạnh hơn nữa đẩy tới nhưng lại thấy kiếm khách không hề nhúc nhích, không khỏi cười khở: “Ta cũng đoán được ngươi là ai rồi, nhưng phải thấy kiếm của ngươi mới có thể xác nhận.”

“Muốn xem kiếm của ta?” Kiếm khách nắm lấy tay Vô Tâm: “Phải xem ngươi có tư cách không.”

Vô Tâm đột nhiên mỉm cười: “Ta bắt được ngươi rồi.”

“Ngươi bắt được ta rồi?” Kiếm khách cảm thấy trong tay Vô Tâm đột nhiên có một luồng chân khí truyền tới, lúc này mới phát hiện ngay khoảnh khắc mình bắt được Vô Tâm, luồng chân khí này đã quán lấy mình. Hấn muốn bứt ra nhưng lại phát hiện mình không đạp nổi một bước.

“Môn võ công này tên là La Hán Định Thân, chắc ngươi chưa từng nghe tới.” Vô Tâm nháy mắt với kiếm khách kia.

Một bóng người lập tức xuất hiện sau lưng kiếm khách, cự đao vàng kim rực rỡ dưới ánh mặt trời. Minh Hầu vung thanh đao lớn chém thẳng xuống đầu kiếm khách.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 120: Nhất Kiếm Phá Quân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thất phu nổi giận, máu phun năm bước.

Thiên tử nổi giận, thân đổ trăm vạn.

Vậy nếu Kiếm Tiên nổi giận thì sao?

Có Kiếm Tiên nổi giận, dẫn dắt vô số cánh hoa phủ khắp núi.

Lại có Kiếm Tiên nổi giận, khiến cho sấm chớp đầy trời.

Còn có Kiếm Tiên nổi giận vượt mười ngàn quân, giết chết ngàn giáp.

Kiếm của hắn tên là Phá Quân, đứng hạng năm trong thiên hạ, hắn từng cầm thanh kiếm này đối chiến với đại quân của Nam Quyết, dùng sức một người địch vạn người, cuối cùng giết chết hai ngàn người của đối phương, khiến lòng quân của Nam Quyết tán loạn, bại trận tháo chạy. Sau trận chiến đó binh sĩ Nam Quyết nghe danh mà như gặp quỷ thần, rớt rít thối lui. Nhưng hắn không phải nhân sĩ hiệp nghĩa, giết đại quân Nam Quyết cũng không phải vì giang sơn xã tắc phương bắc, chỉ là vì quân đội Nam Quyết thúc ngựa tới quấy nhiễu giấc ngủ trưa của hắn.

Trong năm đại Kiếm Tiên, người duy nhất khó phân biệt chính tà, dùng nộ làm tên, dùng giận nuôi kiếm, khi động thủ không lưu lại đường sống, khi giết người không hỏi thị phi, tay cầm thanh kiếm vương bá Phá Quân, đứng hạng hai trong thiên hạ tứ đại ma đầu, chỉ sau giáo chủ Ma giáo Diệp Đình Chi - Nộ Kiếm Tiên - Nhân Chiến Thiên.

Bất luận Minh Hầu đang vung thanh đao lớn hay Tô Xương Ly cầm kiếm lớn đều đi theo cùng một con đường võ công của một vị tiền bối, dùng cơn giận nuôi binh, dùng cơn giận dụng binh, thậm chí cự kiếm Đằng Không của Tô Xương Ly vốn là bản sao chép của Phá Quân. Trước mặt một người như vậy, năm chữ ‘Minh Hầu giận giết người’ chỉ là một trò cười.

Một cánh tay nắm lấy thanh đao lớn màu vàng kim mà Minh Hầu chém xuống, Minh Hầu trợn tròn hai mắt, dùng hết sức lực vẫn không thể nhích tới trước được một tấc. Cánh tay phải của kiếm khách chọt vung lên đẩy Minh Hầu lui lại.

“La Hán Định Thân? Cho dù là Phật Đà cũng chẳng giữ được người ta!” Kiếm khách kia trầm giọng quát lớn, Vô Tâm cảm thấy luồng chân khí đang vây khốn hấn của mình lập tức bị phá hủy, vội vàng rút lui. Kiếm khách cầm thanh kiếm lớn trong tay xuống đất, tay phải nắm lấy chuôi kiếm: “Được, người muốn thấy kiếm của ta, ta sẽ cho người nhìn thật kỹ. Nhưng đừng hỏi hận!”

Kiếm khí bùng lên trên chuôi kiếm, kiếm khách đột nhiên rút kiếm ra, mặt đất bốn phương nổ tung, thân kiếm tỏa ra hàn quang, xung quanh thân kiếm như có ánh sáng đỏ máu quán quanh.

“Phá Quân kiếm, đứng hạng năm trong thiên hạ, được coi là thanh kiếm vương phách.” Thần sắc Vô Tâm rất cuộc cũng lộ đôi

chút thán phục: “Quả nhiên ngươi là Nộ Kiếm Tiên!”

Vừa dứt lời, kiếm đã tới trước mặt Vô Tâm.

Theo truyền thuyết trên giang hồ, kiếm chiêu của Nộ Kiếm Tiên chỉ có ba thức, thức thứ nhất Mệnh Nộ Bạt Kiếm. Khi hấn rút kiếm cũng là lúc hấn xuất kiếm, giữa lúc này không có bất cứ do dự nào!

Vô Tâm gầm lên một tiếng, tay áo múa lên, áo bào trắng bay phấp phới, nổi giận quát lớn: “Dừng!” Một quả chuông lớn xuất hiện trước mặt hấn.

Bàn Nhược Tâm Chung thần thông! Khi đối chiến với Cẩn Tiên công công hấn đã từng dùng môn võ công này, nhưng môn đó không phải mật thuật của La Sát nội đường mà do sư phụ hấn Vong Ưu truyền thụ. Vong Ưu thiên sư cả đời không thích tranh đấu với người khác, dốc lòng nghiên cứu môn Bàn Nhược Tâm Chung này, dùng tấm lòng Phật Đà ngăn cản kiếm giết chóc.

Thế nhưng tâm chung kia lập tức bị một kiếm đâm thủng.

Vô Tâm lui lại, chấp hai tay, áo trắng phất phới. Tâm chung hình thành mấy lần nhưng đều bị chiêu kiếm của Nộ Kiếm Tiên chém nát, kiếm vẫn ép thẳng tới trước ngực Vô Tâm. Tốc độ của kiếm rất nhanh, trong mắt Vô Tâm kim quang như làn nước, vùn tới Thiên Nhãn Thông. Trong mắt hấn tốc độ của kiếm lập tức chậm lại vài chục lần. Hấn điềm mũi chân, thân thể dùng một tư thế gần như không thể thực hiện ngược ra sau - Như Ý Thông.

Nộ Kiếm Tiên khó khăn lắm mới vạch qua trước ngực hấn, lưu lại một vết máu đỏ tươi.

Song chưởng của Vô Tâm chọt đẩy xuống đất, thân thể nằm trên mặt đất lui nhanh lại phía sau, tới bên cạnh Minh Hầu mới chậm rãi đứng lên, phủ bụi đất trên người thờ dãi: “Chật vật.”

“Người bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh.” Nhan Chiến Thiên buông thanh kiếm xuống trầm giọng nói.

“Vô Tâm nhún vai một cái: “Vào Tiêu Dao Thiên Cảnh thì đã sao, đối mặt với tiền bối như Nộ Kiếm Tiên vẫn chỉ có nước bị đánh thôi.”

“Sao người lại vào bắc?” Nhan Chiến Thiên hỏi, nón lá vẫn rủ thấp, không thấy được thần sắc.

Vô Tâm hỏi ngược lại: “Vậy sao người lại về bắc? Theo ta được biết, mấy năm nay Nộ Kiếm Tiên tiền bối vẫn luôn du lịch ở Bắc Man, sao đột nhiên lại nghĩ tới chuyện trở về?”

“Có vẻ người không hiểu quy củ của ta.” Nhan Chiến Thiên vác kiếm lên vai, giơ tay hạ thấp mũ trùm của mình.

“Dám hỏi quy củ của Nộ Kiếm Tiên là?” Vô Tâm cười khở một cái. Lần này hắn trở lại Tuyết Nguyệt thành, dựa vào cơ sở Phật Pháp Lục Thông tu luyện lại võ học trong Lang Nguyệt Phúc Địa, nhanh chóng bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Thế nhưng so với Nộ Kiếm Tiên đã bước vào Thiên Cảnh hơn mười năm, dường như Tiêu Dao Thiên Cảnh của hắn chẳng phải cảnh giới ghê gớm gì.

“Quy củ của ta là, chỉ có ta được hỏi người khác, người khác không có tư cách hỏi ta.” Nhan Chiến Thiên bước từng bước một về phía trước: “Muốn hỏi ta, phải hỏi kiếm của ta trước.”

Đường môn.

Bên ngoài Liên Nguyệt các.

Đường lão thái gia ngồi trên bậc thang bên ngoài, hút từng hơi thuốc một, Liên Nguyệt các sau lưng hắn đóng chặt cửa, vài sợi xích dài buộc nó lại. Bốn phía của các đều có một đệ tử Đường môn, khống chế nghiêm ngặt Liên Nguyệt các. Sau khi Đường lão thái gia hít một hơi thuốc, Đường Hoàng cuối cùng cũng vội vã chạy tới.

Đường lão thái gia buông tẩu thuốc xuống, lạnh nhạt nói: “Sao có mình ngươi trở lại? Đường Liên đâu?”

Đường Hoàng cúi đầu: “Tông chủ Thiên Ngoại Thiên Diệp An Thế độ nhiên xuất hiện, cứu Đường Liên đi.”

“Cái gì mà tông chủ Thiên Ngoại Thiên, chẳng qua là một đứa trẻ mười mấy tuổi mà thôi.” Đường lão thái gia gõ tẩu thuốc xuống đất.

Đường Hoàng cúi đầu không dám nói, cái gõ kia như đập vào trong lòng hắn, khiến hắn căng thẳng tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Mặc dù sau Đường Liên Nguyệt là hắn chấp chưởng ngoại phòng, nhưng so với Đường Liên Nguyệt, thái độ của lão thái gia với hắn kém quá xa.

“Cùng là đệ tử đồng lứa, ngươi kém Liên Nguyệt quá nhiều.” Đường lão thái gia thở dài.

Đường Hoàng gật đầu: “Vâng.”

“Có thể vì Liên Nguyệt là kỳ tài ngút trời cho nên không chịu khống chế.” Đường lão thái gia đứng lên: “Đường Liên đi thì đi thôi, chỉ có bé gái kia là phiền toái. Đại tướng quân Diệp Ưng Khiếu, chọc vào một người như vậy e rằng con đường sau này của Đường môn

chúng ta sẽ rất bất bēnh. Bāy giờ chúng ta chỉ có thể đặ hỵ vọng vào một người bạn cũ.”

“Bạn cũ?” Đưōng Hoāng không hiểu.

“Có một bạn cũ muốn tới gặp ta một lần, người bạn cũ đó tính khí cổ quái, gặp người không ưa sẽ xuất kiếm giết chết. Hấn vừa vặn trên đưōng tới Đưōng môn, đáng ra lúc này đã tới.” Đưōng lão thái gia đứng dậy từ từ bước lên trước, một lúc lâu sau mới quay người lại nhìn Liēn Nguyệt các, thở dài: “Liēn Nguyệt, nếu ta giết học trò mà người yêu quý nhất, có phải cả đời này cũng không gặp mặt không?”

Trong Liēn Nguyệt các im lặng không một tiếng đōng, như không có người ở trong.

Đưōng lão thái gia đưōng như cũng không muốn nghe câu trả lời gì, xoay người, bước từng bước một về phía trước.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 121: Nhất Kiếm Nộ Trảm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Vô Tâm nhìn Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên bước từng bước một về phía mình, khóe miệng vẫn mỉm cười thản nhiên: “Nộ Kiếm Tiên tiên bối, thứ cho vấn bối vô lễ nhưng vấn bối vẫn muốn hỏi một câu. Người với ta không quen không biết, vì sao nhất định phải giao chiến sinh tử?”

Nhan Chiến Thiên dừng bước nói: “Nếu người đã biết ta là ai, hỏi câu này chẳng phải quá ngu ngốc ư?” Động thủ không lưu lại đường sống, giết người không hỏi đúng sai. Trước nay Nhan Chiến Thiên giết người đều không cần lý do. Nhưng Nhan Chiến Thiên vẫn dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Nhưng lần này ta đồng ý trả lời vấn đề của người. Bởi vì người là con trai của Diệp Đình Chi, trên đời này chuyện ta hối hận nhất là không được giao thủ với cha người.”

“Cho nên người mới tới bắt nạt đứa con trai là ta?” Vô Tâm nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Đây chẳng phải họa của trường bối à?”

Nhan Chiến Thiên lắc đầu một cái: “Cho nên ta muốn giết người, bù đắp cơn giận trong lòng.”

“Tiền bối, người muốn giết ta không dễ đâu.” Vô Tâm mỉm cười, vung hai tay áo, thân thể tiêu sái như thường.

“Ồ?” Nhan Chiến Thiên đột nhiên nâng thanh kiếm trong tay lên, bước từng bước một về phía trước, tốc độ càng lúc càng nhanh.:
“Sao lại không dễ?”

“Bởi vì ta sẽ chạy!” Vô Tâm chợt xoay người chạy thẳng về trước, vừa chạy vừa hô lớn: “Minh Hầu, chạy ngay đi, chúng ta không giải quyết được kẻ này đâu!”

Nhan Chiến Thiên lập tức nhảy lên, vung thanh kiếm lớn Phá Quân lên, bổ ngang xuống người Vô Tâm và Minh Hầu.

Sau Nộ Bạt Kiếm, tới Nộ Kiếm Trảm!

Minh Hầu cảm nhận được kiếm ý bùng bùng sau lưng, vô thức muốn quay đầu. Vô Tâm đột nhiên đẩy hẳn một cái quát lớn: “Đừng quay đầu lại!”

Kiếm của Nhan Chiến Thiên đã chém ra!

Vô Tâm đột nhiên xoay người, tung người nhảy lên, hai tay áo lấp lánh ánh sáng bạc. Hắn múa tay áo, lập tức cuốn lấy Phá Quân kiếm của Nhan Chiến Thiên.

“Vô Pháp Vô Tướng công.” Giọng nói Nhan Chiến Thiên lộ vẻ hưng phấn: “Đây là công phu Diệp Đỉnh Chi từng sử dụng năm xưa ư? Tốt lắm!”

Trong mắt Vô Tâm kim quang như nước chảy, nụ cười đầy quyền rũ: “Còn chưa đủ tốt!”

Hắn dùng hai tay áo quán lấy Phá Quân kiếm của Nhan Chiến Thiên, lại bị kiếm thế ép cho không ngừng lui lại phía sau. Hai người lướt trên mặt đất vài chục trượng, trong lúc đó chân khí của Vô Tâm

bùng lên mấy lần nhưng vẫn không ngăn được kiếm thế uy mãnh bá đạo của Nhan Chiến Thiên, cuối cùng hai tay áo bị Phá Quân kiếm chém tan thành từng mảnh.

“Chết đi!” Nhan Chiến Thiên vung kiếm lên chém. Vô Tâm bay ngược ra ngoài, đột nhiên hít một hơi, phun ra một ngụm máu về phía Nhan Chiến Thiên, trong máu tươi xen lẫn một vệt sáng bạc.

Chính là ám khí dùng máu làm vật dẫn mà Đường Liên từng sử dụng trong Mỹ Nhân trang - Sương Diệp Hồng.

Nhan Chiến Thiên nâng thanh kiếm, dễ dàng cản ám khí này lại.

Vô Tâm nhanh chóng rơi xuống, được Minh Hầu giơ tay ôm lấy. Minh Hầu không hề do dự dù chỉ một chốc, lập tức xoay người chạy thẳng về phía trước.

Nhan Chiến Thiên lại cắm Phá Quân kiếm vào vỏ, hấn xuất hai kiếm nhưng không giết chết được một thiếu niên mười bảy tuổi, đối với hấn trước kia đây là chuyện không cách nào nhịn nổi. Nhưng đây là một hòa thượng yêu mị trắng trẻo như tuyết...

“Thật thú vị.” Nhan Chiến Thiên suy nghĩ một chút, đuổi theo hướng Minh Hầu và Vô Tâm chạy trốn.

Còn Đường lão gia tử của Đường môn ngồi trong Tiểu Trần các của mình, tay gõ nhẹ lên lưng ghế. Vốn hấn sẽ có hai vị khách tới thăm nhưng giờ không vị nào tới. Hấn chấp chưởng Đường môn đã gần ba mươi năm, trước nay hành xử vẫn luôn trầm ổn như thường, song lúc này trong lòng hấn đã hơi nóng nảy. Hấn nâng chén trà lên nhấp một ngụm, lẩm bẫm: “Già mất rồi, nhiều chuyện phải lo lắng quá.”

Đường Hoàng, Đường Huyền, Đường Thất Sát, ba người xuất chúng trong cùng lứa giờ đang canh giữ bên ngoài Tiểu Trần các, phụng lệnh lão gia tử chờ khách quý tới. Thế nhưng khách mãi vẫn không tới, ba người cũng thầm nóng ruột, Đường Hoàng hơi cau mày: “Lão gia tử có nói với các người khách lần này là ai không?”

Đường Huyền lắc đầu một cái: “Không, lão gia tử chỉ nói là vị khách hết sức quan trọng nhưng lại không nói thân phận của bọn họ.”

Đường Thất Sát nhìn Đường Hoàng: “Đường Hoàng, vừa rồi người còn đứng với lão gia tử ngoài Liên Nguyệt các, ông ấy không nhắc tới thân phận vị khách sắp tới ư? Người là người nắm quyền ngoại phòng, nên biết mấy chuyện này chứ.”

Đường Hoàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Lão gia tử chỉ nói với ta về một vị khách, nói là tính khí kỳ quái, gặp người không ưa sẽ xuất kiếm giết chết. Người như vậy cùng với mức độ coi trọng của lão gia tử...”

Ba người nhìn nhau, đồng thời thốt lên ba chữ: “Nộ Kiếm Tiên!”

“Người còn lại là ai, ai mà khiến lão gia tử coi trọng tương đương với Nộ Kiếm Tiên?” Đường Hoàng cau mày do dự nói.

Đường Thất Sát cúi đầu suy nghĩ, chợt phát hiện có bóng đen lướt qua, hấn kinh ngạc cúi người, dùng tay phải đang đeo bao tay Thiên Yết cầm một con nhện nhỏ lên cau mày quan sát: “Con nhện?”

“Nhện ư? Sao đột nhiên lại có nhện?” Đường Huyền sửng sốt, đột nhiên quay đầu lại. Chỉ thấy sau lưng ba người bỗng có rất nhiều

nhện, ba người kinh hãi, tay nắm lấy ám khí.

“Ba vị sư huynh đừng sợ.” Một giọng nói ôn nhu yêu kiều vang tới, chỉ thấy sau lưng bày nhện kia là một cô gái hơn ba mươi tuổi, mặc váy dài màu đỏ nhạt, giữa hai hàng mi mang đầy phong vân, ánh mắt rộn rạo sóng thu, mỉm cười yêu kiều.

“Người là ai?” Đường Hoàng lạnh lùng hỏi.

Cô gái quyền rũ kia cười tới run người, che miệng khẽ thở dài: “Ta là người khách các người đang đợi.”

“Người khách đang đợi? Người tên là gì?” Đường Hoàng suy nghĩ một hồi nhưng không nhận ra lai lịch của cô gái này.

“Ta tên là Mộ Vũ Mặc, vốn không danh tiếng gì, hơn nữa đã mười năm không bước chân vào giang hồ, chắc mọi người đã quên mất ta, khiến Đường huynh chê cười rồi.” Cô gái nháy mắt với Đường Hoàng, ngón tay vung nhẹ, đại lượng nhện nhện lập tức tản mát.

Đường Hoàng chợt nhớ tới cái tên hay chính xác hơn là một danh hiệu, không ai biết cái tên Mộ Vũ Mặc này nhưng mười mấy năm trước danh hiệu này đã hết sức nổi tiếng.

“Tri Chu Nữ?” Đường Hoàng hạ giọng gọi.

“Đã lâu không nghe được tên này.” Ánh mắt Mộ Vũ Mặc toát lên vẻ hoài niệm, giọng nói cũng hóa thành mờ ảo: “Cứ nghe tới là lại nhớ lại thời gian đó.”

“Đường Hoàng, khách chờ lâu rồi, để khách vào đi.” Giọng nói trầm trầm của lão gia tử vang lên từ phía trong. Ba người Đường

Hoàng lập tức quay người rút lui. Mộ Vũ Mặc vuốt nhẹ lên mặt Đường Hoàng, mỉm cười yêu kiều một cái rồi từ từ đi vào trong các.

“Vị khách mà lão gia tử muốn gặp là...” Đường Thất Sát vẫn không hiểu, hạ giọng hỏi.

Đường Hoàng nhìn dáng người yêu kiều của Mộ Vũ Mặc, vẻ mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: “Ám Hà, Mộ gia.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 122: Thiên Chu Trận

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đường lão thái gia ngồi trên ghế, đặt tẩu thuốc bên cạnh, bưng chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm.”

“Hong trần thật nực cười, si tình thật nhảm chán. Tiểu Trần các của lão gia tử, đã lâu rồi không tới nơi đây.” Giọng nói Mộ Vũ Mặc đầy quyền rũ, mềm mại như muốn hòa tan lòng người.

Gương mặt lão thái gia vẫn không chút biểu cảm, chỉ đặt chén trà xuống mỉm cười hiền từ với Mộ Vũ Mặc: “Vũ Mặc, người tới trễ rồi.”

“Người cứ luôn để người khác chờ, thi thoảng cũng phải để lão thái gia ném thử cảm giác của mọi người chứ.” Mộ Vũ Mặc ngồi xuống ghế gỗ bên cạnh lão thái gia, chẳng hề khách khí bưng chén trà của lão thái gia lên nhấp một ngụm ném thử, để lại một dấu son môi hồng hồng trên chén trà, ánh mắt nhìn Đường lão thái gia nhọn nhọn sáng thu.

Đường lão thái gia cầm tẩu thuốc bên cạnh lên hít một hơi: “Vũ Mặc, đừng dùng cái điệu bộ đó với lão già như ta.”

“Ta đâu có đùa, lão thái gia bất kể trẻ tuổi hay lớn tuổi, lúc nào cũng rõ là tuyệt tình. Vậy tên đệ tử tuyệt tình như người đâu, sao

hôm nay không tới?” Mộ Vũ Mặc thờ ơ nói.

Đường lão gia tử mỉm cười: “Từ khi bước vào gian nhà này người chưa từng yên tĩnh chút nào, nếu ta không biết chuyện kia khéo đã thật sự cho rằng người câu dẫn lão đầu tử ta đây. Liên Nguyệt chưa tới, nó bị giam trong các ở phía sau, trước khi mọi chuyện hoàn thành, nó sẽ không bước ra khỏi tòa các kia.”

Sắc mặt Mộ Vũ Mặc trầm xuống: “Người không thuyết phục được hấn?”

“Nếu Đường Liên Nguyệt là người dễ thuyết phục, vậy người ngồi đây nói chuyện trên trời dưới bể với người đã là hấn rồi.” Đường lão gia tử hút từng ngụm thuốc tâu, bốn phía đầy những khói, hấn ho nhẹ một tiếng: “Nói chuyện chính đi.”

“Nhưng một vị khách khác còn chưa tới mà?” Mộ Vũ Mặc quan sát sau tòa các, trong Tiểu Trần các chỉ có hai người bọn họ, không có người thứ ba.

“E rằng tạm thời không tới. Ta hiểu hấn, hoặc hấn tới, hoặc hấn không tới, không có lựa chọn thứ ba. Xưa nay Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên đều không đợi được.” Đường lão gia tử thản nhiên nói: “Có điều chuyện này mà không có hấn sẽ rất khó làm nhưng không phải không thể làm được.”

Mộ Vũ Mặc miễn cưỡng ngáp một cái, dáng vẻ cực kỳ quyến rũ: “Thật đáng tiếc, vốn tưởng có thể gặp mặt Nộ Kiếm Tiên danh chấn thiên hạ, ai ngờ cuối cùng chỉ có thể trò chuyện việc nhà với lão thái gia. Đối với một cô gái như ta chuyện này đúng là chẳng có gì thú vị.”

“Giết người không thú vị à?” Đường lão thái gia cười hỏi.

“Ban đầu còn thấy thú vị, nhưng giết nhiều người rồi chỉ thấy chán thôi.” Mộ Vũ Mặc gỡ lọn tóc trên trán.

“Vậy giết trọn một Lôi gia bảo thì sao?” Đường lão thái gia nhà một vòng khói, vòng khói tản qua mép hắn từ từ bay tới trước mặt Mộ Vũ Mặc. Mộ Vũ Mặc mỉm cười yêu kiều, giơ tay chọc thủng vòng khói kia: “Vậy thì thú vị lắm.”

Đường lão thái gia nhìn Mộ Vũ Mặc: “Người có mang theo thủ đoạn của mình không.”

Mộ Vũ Mặc mỉm cười, vung ống tay áo, đột nhiên rất nhiều con nhện, lít nha lít nhít bò từ ngoài các vào, nhanh chóng bao phủ phân nửa Tiểu Trần các. Ánh mắt Đường lão thái gia lộ vẻ tán thưởng: “Trận Thiên Chu.”

“Vậy thủ đoạn của Đường lão thái gia đâu?” Mộ Vũ Mặc đi tới trước mặt Đường lão thái gia, cúi người quan sát ông lão.

Đường lão thái gia giơ tay điểm nhẹ lên chén trà, nhạt một giọt nước lên, cúi người đặt giọt nước kia xuống trước mặt một con nhện màu đỏ. Con nhện đó bò lên nuốt lấy giọt nước vào bụng. Mộ Vũ Mặc mỉm cười đi tới bên tai Đường lão thái gia, nhẹ giọng nói: “Thiên hạ à, giang hồ à, ta mặc kệ, các người muốn lấy thì cứ lấy. Ta muốn dẫn Đường Liên Nguyệt đi.”

Thành Uyên Chỉ.

Đám người Lôi Vô Kiệt rốt cuộc cũng thoát khỏi truy sát của Âm Hà, nghỉ ngơi yên ổn trong quán trọ một đêm. Lôi Vô Kiệt thức dậy bước vào trong sân của quán trọ lại phát hiện Tiêu Sát đang ngồi

một mình ở đó, trước mặt là một chiếc bàn vuông nhỏ, bên trên đặt một lồng bánh bao nhỏ cùng một bát cháo trắng. Còn bên kia của Tiêu Sát là bà chủ quán trọ cười tươi như hoa đào, ánh mắt đầy nhu tình: “Công tử, tiểu điểm chỉ có cơm canh đạm bạc như vậy, khiến công tử uất ức rồi, bữa ăn này không nhận tiền của công tử. Hay là công tử ở thêm vài ngày...”

“Bà chủ xin chờ chút.” Lôi Vô Kiệt đi tới đẩy bà chủ ra, đặt mông ngồi xuống trước mặt Tiêu Sát: “Sao người dậy sớm vậy?”

Tiêu Sát không trả lời, chỉ nhìn hẩn một cái: “Chỉ có người ngủ say nhất, người nghĩ người đã thoát khỏi nguy hiểm rồi sao?”

Lôi Vô Kiệt cười khổ nói: “Chẳng phải người nói Âm Hà làm việc luôn là không chết không thôi à. E rằng ta đã kết thù tới chết với Âm Hà rồi. Chỉ có điều ta không hiểu vì sao Âm Hà lại đuổi giết chúng ta?”

Tiêu Sát ngậy ra một chút, chần chờ một hồi rồi lại cúi đầu ăn cháo. Lôi Vô Kiệt nóng nảy: “Tiêu Sát, người không nghĩ gì à, oan có đầu nợ có chủ, không có lý do gì thì đường đường là tổ chức sát thủ đứng đầu giang hồ, sao lại làm khó chúng ta? Chúng ta một không tiền, hai không sắc.”

“Ài, Lôi Vô Kiệt, người nói mình cũng được, đừng có lôi chúng ta vào. Thiên Lạc sư tỷ của chúng ta đường đường con gái duy nhất của tam thành chủ, mỹ mạo vô song, hai thứ người nói sư tỷ đều có.” Một giọng nói bất mãn vang lại, Lôi Vô Kiệt quay đầu nhìn lại phát hiện là Lạc Minh Hiên cầm kiếm quanh người như con nhím. Phía sau Lạc Minh Hiên là Tư Không Thiên Lạc mặt không biểu cảm.

Tư Không Thiên Lạc lạnh lùng nhìn hấn một cái: “Người im đi, có nịnh bợ ta cũng vô dụng!”

Lôi Vô Kiệt không hiểu hỏi: “Các người đi đâu đấy?”

Lạc Minh Hiên cười khổ nói: “Đương nhiên là mua ngựa chuẩn bị về Tuyết Nguyệt thành, lần này ta rời Tuyết Nguyệt thành ngoài trừ tới Kiếm Tâm trủng cầu kiếm còn một nhiệm vụ là mang Thiên Lạc sư tử về... à không, là mời về. Thế nhưng...”

“Đến lúc đó đương nhiên ta sẽ cùng Tiêu Sát và Lôi Vô Kiệt về, người gấp cái gì?” Tư Không Thiên Lạc hừ lạnh nói.

Lạc Minh Hiên bắt đắ dĩ giải đầu: “Nhưng người hỏi hai người bọn họ đi, bọn họ có kế hoạch về thành không.”

“Gặp Lôi Oanh sư phụ, chữa khỏi cho Tiêu Sát xong, đương nhiên chúng ta sẽ về Tuyết Nguyệt thành.” Lôi Vô Kiệt đáp.

“Vậy tới năm nào tháng nào?” Lạc Minh Hiên nhìn Lôi Vô Kiệt.

“Không biết.” Lôi Vô Kiệt đáp rất thản nhiên.

“Ta nhỏ vào!” Lạc Minh Hiên lườm hấn một cái, quay đầu lại nhìn Tư Không Thiên Lạc đầy thâm tình, đột nhiên quỳ xuống: “Thiên Lạc sư tử xin sư tử thương xót ta với. Nếu không dẫn sư tử về, chắc chắn tam thành chủ và sư phụ sẽ làm thịt ta!”

Đang lúc Lạc Minh Hiên kêu thảm, ngoài quán trọ có tiếng ồn xao, người trong quán trọ không ngừng chạy ra ngoài.

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt kéo một người đàn ông đang vội vàng chạy xem trò vui.

Người kia đáp: “Nghe nói tri phủ thành Uyên Chỉ vừa treo thưởng ngàn lượng chiêu mộ lương y chữa cho một vị khách quý. Bây giờ đại phu toàn thành đều tới nha môn tri phủ, chuyện hay như vậy đương nhiên phải tới xem rồi!” Nói xong đẩy Lôi Vô Kiệt ra chạy tiếp.

“Tiêu Sắt, chúng ta thiếu tiền.” Lôi Vô Kiệt quay đầu lại nhìn Tiêu Sắt, vẻ mặt vô tội.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 123: Con Gái Tướng Quân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Từ Tuyết Lạc sơn trang tới Tuyết Nguyệt thành, lại từ núi Thanh Thành tới Lô gia bảo, dường như dọc đường đi Tiêu Sắt và Lô Vô Kiệt luôn gặp cảnh thiếu tiền. Tuy trước đó bọn họ đi qua Kiếm Tâm trũng, nhận được bảo kiếm hạng tư thiên hạ nhưng tiếc là bảo kiếm dẫu vô giá nhưng chẳng thể bán được, đám người ở quán trọ một đêm, lại gặp một vấn đề.

Không có tiền.

Tiêu Sắt thở dài nhìn Tư Không Thiên Lạc: “Thương Tiên là đệ tử Dược Vương, người có học được chút y thuật nào từ phụ thân không?”

Tư Không Thiên Lạc lắc đầu: “Đánh nhau còn tạm được, y thuật ấy à... một chữ cũng không biết.”

Lô Vô Kiệt vội vàng ngắt lời: “Còn cần y thuật gì, Tiêu Sắt người có Bồng Lai đan, còn có Tam Nhật hoàn mà Hoa Cẩm tặng cho, cứu người có gì khó?”

“Người biết Bồng Lai đan giá trị bao nhiêu tiền không? Người biết Tam Nhật hoàn mà truyền ra sẽ có bao nhiêu người liều chết tới

tranh cướp không?” Tiêu Sắt lạnh lùng nhìn Lôi Vô Kiệt hỏi.

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Bồng Lai đan của người tuy quý báu nhưng trong thành này mấy ai nhận ra, cứu một mạng người coi như tích đức. Thôi mau đi đi.” Nói xong lập tức kéo Tiêu Sắt chạy ra ngoài. Tiêu Sắt thở dài đẩy Lôi Vô Kiệt ra: “Trước đây ta cũng học chút y thuật đơn giản, đi thôi.”

Đám người Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Tiêu Sắt, người từng học y thuật?”

“Ừ thì sao?” Tiêu Sắt hỏi ngược lại.

“Tiêu Sắt, rốt cuộc trước kia người là người thế nào, giỏi võ công, đánh cướp cũng giỏi, còn biết y thuật nữa!” Lôi Vô Kiệt đầy sùng bái hỏi.

“Đừng có nịnh bợ. Đi thôi.” Tiêu Sắt xoay người đi thẳng ra ngoài cửa.

Thành Uyên Chỉ, nha môn tri phủ.

Tri phủ Vương Nhược Phúc giờ đã gấp tới mức đầu đầy mồ hôi, sáng nay hắn vừa dậy đã thấy một nam tử áo đen ôm một người xông vào trong phủ của mình. Vốn còn định lớn tiếng mắng chửi, nào ngờ bị nam tử áo đen này giơ đao vào yết hầu, nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn là những lời tiếp theo của nam tử áo đen.

Nữ nhân này là con gái của đại tướng quân Diệp Ứng Khiếu, hiện giờ đang bị thương nặng, cần chữa trị ngay lập tức. Vương Nhược Phúc sợ tới mức đầu đầy mồ hôi lạnh, đại tướng quân Diệp Ứng Khiếu, đây là vị đại nhân cỡ nào! Quân đội của Bắc Ly chia thành ba lộ đại quân trung quân, hữu quân, tả quân. Trên ba quân là đại đô

hộ thống lĩnh. Nhưng sau án mưu phản của Lang Gia Vương, vị trí đại đô hộ Bắc Ly vẫn luôn để trống, do Minh Đức Đế trực tiếp quản lý. Còn trong ba quân trung quân đứng đầu cho nên đại tướng quân trung quân Diệp Ưng Khiếu không khác nào người đứng đầu quân đội Bắc Ly. Con gái một người như vậy sao lại chạy tới tòa thành Uyên Chỉ nhỏ nhỏ của mình? Vương Nhược Phúc vốn không tin nhưng nghĩ cho tính mạng của mình thì vội vàng mời danh y trong thành, một bên lại mời tổng binh trong thành Uyên Chỉ tới. Trước đây tổng binh từng làm Kim Ngô vệ trong Thiên Khải thành, chắc nhìn ra chút thực hư.

Thế nhưng danh y La tiên sinh trong thành bắt mạch cho cô gái này xong lại lắc đầu không ngừng.

Vương Nhược Phúc vội vàng hỏi: “Sao rồi?”

La tiên sinh thu tay lại thở dài: “Tâm mạch đã đứt, sống được thêm một ngày đã là kỳ tích. Chuẩn bị hậu sự đi thôi.”

Vương Nhược Phúc sợ tới mức vội vàng che miệng La tiên sinh, ngẩng đầu lạng lẽ nhìn nam tử áo đen thần sắc hung ác kia, quả nhiên thấy gương mặt hấn lộ vẻ hung dữ, ánh bạc lóe lên trong tay như muốn giết người. Nhưng hấn im lặng một lúc sau đó không động thủ, chỉ lạnh lùng nói: “Lại tìm thầy thuốc khác.”

Vương Nhược Phúc đáp ứng luôn miệng, chạy khỏi phòng, vội vàng gọi tổng binh Từ Đại Xứng vẫn luôn lạng lẽ quan sát.

Từ Đại Xứng đi tới bên tai Vương Nhược Phúc nhỏ giọng nói: “Khi ta ở Thiên Khải thành, không khéo cô gái này còn chưa ra đời, đương nhiên ta chưa từng gặp.”

“Vậy người nói làm quái gì!” Vương Nhược Phúc đang định nổi giận lại thấy Từ Đại Xứng vẫy tay ngắt lời hắn, thần sắc nghiêm túc, chỉ đành dè cơn giận xuống: “Người nói tiếp đi.”

Từ Đại Xứng thờ dài, ánh mắt đầy hồi tưởng: “Nhưng ta đã từng gặp đại tướng quân. Năm đó đại tướng quân chiến thắng Nam Chiếu về thành, cưỡi đại mã ngẩng cao đầu, phía sau là một ngàn kỵ binh, khung cảnh đó thật uy phong! Chúng ta làm lính mong đợi nhất chính là thời khắc như vậy! Năm xưa ta làm Kim Ngô vệ trong Thiên Khải Thành, người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly trừ đại tướng quân Lôi Mộng Sát một trong bát trụ quốc, chính là Diệp tướng quân!”

“Nói chuyện chính đi!” Vương Nhược Phúc gấp tới mức đầu đầy mồ hôi.

“Đại tướng quân mắt to mày rậm thân hình khôi ngô, dùng đao lớn hai tay. Cánh tay ông ấy còn to hơn chân của ta. Nếu nói ra thì dáng vẻ chẳng giống cô gái này chút nào!” Cuối cùng Từ Đại xứng cũng nói với vấn đề mà Vương Nhược Phúc đang quan tâm.

Trong lòng Vương Nhược Phúc hơi thả lỏng: “Cho nên là giả?”

Nhưng mà...” Từ Đại Xứng lại nói tiếp: “Năm đó khi đại tướng quân chiến thắng trở về, bên cạnh ông ấy còn có một cô gái mặc áo trắng, khí chất dịu dàng như tiên nữ giáng phàm.”

“Ai vậy?” Vương Nhược Phúc cau mày.

“Đương nhiên là phu nhân của tướng quân, dáng dấp giống hệt cô gái bên trong!” Từ Đại Xứng lặp lại: “Giống như cùng một khuôn đúc vậy!”

“Con mẹ nó, ta bảo người nói vào chuyện chính từ đời nào rồi!” Vương Nhược Phúc giơ chân đạp tên tổng binh lấm mồm ra ngoài. “Bảo sư gia mau mau tìm thầy thuốc, thầy thuốc giỏi nhất, cho dù có ở ngoài thành cũng phải ngựa chiến đi mời cho ta! Không chữa khỏi cho người bên trong chúng ta đều xong đời!”

“Vâng vâng vâng!” Từ Đại Xứng bò từ dưới đất lên, vội vàng đáp.

“Năm đó đại tướng quân Diệp Ứng Khiếu có thể dùng ba ngàn binh mã giết chết mười ngàn quân Nam Chiếu. Đúng, trong mắt lính tráng các người đó là anh hùng, nhưng trong mắt chúng ta đó là ma quỷ!” Vương Nhược Phúc lau mồ hôi trên trán, chỉ muốn khóc to.

Lại một danh y địa phương ủ rũ cúi đầu bước ra, Vương Nhược Phúc vội vàng tới gần: “Lý đại phu, người là thần y đệ nhất trong thành Uyên Chỉ, chẳng lẽ người cũng không có cách nào ư?”

Lý đại phu cau mày, không ngừng lắc đầu: “Chuyện này, chuyện này, đây vốn là người sắp chết. Chưa từng thấy có ai bị tổn thương tâm mạch như vậy mà còn sống được. Có lẽ có thầy thuốc có thần thông đó nhưng chỉ tạm thời bảo vệ được tâm mạch của cô ấy, chút y thuật này của ta mà muốn cứu cô ấy, chỉ là trò cười mà thôi.”

“Vậy thì, vậy thì...” Vương Nhược Phúc lấy khăn tay không ngừng lau mồ hôi trên trán: “Vậy Lý đại phu có biết những danh y trong thành xung quanh không, có thể tới giúp không?”

Lý đại phu thở dài: “Trừ phi Dược Vương - Tân Bách Thảo đích thân tới, nếu không thế gian này khó mà tìm được ai cứu nổi cô gái này.”

Vương Nhược Phúc đặt mông ngồi bệt xuống đất: “Dược Vương - Tân Bách Thảo? Đó là cao nhân mà cả hoàng đế bệ hạ cũng không tìm được, ta đi đâu mà tìm đây? Đúng là trời muốn diệt ta, tai họa tới bất ngờ. Người nói xem sao ta vừa ngủ dậy lại có con gái tướng quân bị bệnh nặng không biết chui từ đâu ra, đúng là quá xui xẻo mà.”

“Đại nhân, đại nhân. Bên ngoài có người nói có thể cứu được cô gái này!” Sư gia râu rai cầm quạt thở hồn hển cuống cuống chạy tới, vừa chạy vừa kêu.

Vương Nhược Phúc nghe Lý đại phu nói vậy lòng đã như tro tàn, xua tay nói: “Lại là mấy tên lừa đảo trên giang hồ chứ gì. Lý đại phu đã nói không cứu được, bọn chúng thì có cách gì, chẳng lẽ là Tân Bách Thảo tới thật?”

Gia sư râu dài lấy từ trong lòng ra một chai nhỏ đưa cho Vương Nhược Phúc: “Người kia nói nếu là bệnh nhẹ bình thường thì cứ ăn viên thuốc này vào là hết bệnh, bọn họ không vào phủ cũng được, đến lúc đó bạc... đưa bạc thôi là được.”

Vương Nhược Phúc nhận chai thuốc mở nắp chai ra thấy một viên thuốc tròn trịa, hần không hiểu nổi đưa cho Lý đại phu hỏi: “Lý đại phu, trên đời có thuốc nào trị được bách bệnh không?”

“Không phải không có, tạm không nói là trị được bách bệnh, nhưng có thuốc có thể kéo dài tính mạng.” Lý đại phu cầm viên thuốc lên, đầu tiên cau mày sau đó kinh hãi tới biến sắc: “... là Bồng Lai đan!” Hần vuốt nhẹ viên thuốc, đặt lên miệng ném thử: “Đúng như trong sách nói, thật.. thật sự là Bồng Lai đan!”

“Bồng Lai đan là cái gì?” Vương Nhược Phúc vội vàng hỏi.

“Thánh Dược trong Dược Vương điện tại Thiên Khải, chỉ có hoàng thân quốc thích tôn quý nhất mới có tư cách sử dụng. Nó là trân bảo do Tân Bách Thảo tiến cống cho thánh thượng năm xưa, tổng cộng chỉ có chín bình. Ba bình nằm trong Dược Vương điện tại Thiên Khải thành, sáu bình còn lại ban cho nhân vật quan trọng trong triều. Thứ quý giá như vậy sao lại xuất hiện ở đây!” Lý đại phu nhìn viên thuốc kia, ánh mắt si mê.

“Sao ngươi cũng bắt đầu nói nhảm vậy! Ta hỏi ngươi này, có chữa được cho người bên trong không!” Vương Nhược Phúc không buồn để ý tới hình tượng nữa, nổi giận mắng.

Lý đại phu khôi phục tinh thần gạt đầu: “Tạm thời bảo vệ tâm mạch không thành vấn đề!” Lý đại phu chỉ cảm thấy trong tay trống rỗng, viên thuốc kia bay thẳng ra ngoài, hắn quay đầu lại chỉ thấy nam tử áo đen kia ra khỏi phòng, hai ngón tay kẹp viên thuốc, cau mày suy nghĩ.

Wong Nhược Phúc chạy nhanh tới: “Đại... đại nhân, viên thuốc này, Lý đại phu nói có tác dụng!”

Nam tử áo đen gạt đầu một cái, trả lại viên thuốc cho Lý đại phu rồi cung kính hỏi: “Khổ cho đại phu rồi. Ngoài ra, tri phủ đại nhân, viên thuốc này từ đâu ra vậy?”

Sư gia râu dài vội vàng tiến lên trả lời: “Là một vài người giang hồ đi qua đây, hiện giờ bọn họ còn ở ngoài phủ.”

Người áo đen lại hỏi: “Có mấy người?”

“Tổng cộng có bốn người, ba nam một nữ.”

“Có phải cô gái kia cầm một thanh trường thương? Trong số ba nam có một người mặc áo đỏ, một người mặc áo xanh không?”

“Đúng đúng, còn một nam tử mặc trường bào màu trắng, sau lưng viết một chữ ‘cực’ to tướng!”

Nam tử áo đen đột nhiên ngửa đầu lên trời hét lớn: “Tất cả vào đây cho ta!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 124: Thù Thiên Hải Vận

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Mọi người đang đứng ngoài nha môn tri phủ đột nhiên nghe tiếng gào nà vang lên từ trong phủ, không khỏi nhìn nhau, bật thốt lên: “Đại sư huynh?”

“Sao đại sư huynh lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Lôi Vô Kiệt vẻ mặt tức giận, xắn hai tay áo rút Sát Phổ kiếm ra máng: “Tên biến thái chết tiệt, lại dây dưa không chịu để yên?”

Tư Không Thiên Lạc lập tức hiểu ra: “Lại là tên Thiên Diện Quỷ của Âm Hà!”

Tiên Sát giơ tay ngăn Lôi Vô Kiệt lại: “Đợi đã, đừng kích động!”

Lôi Vô Kiệt đã bước tới tung người nhảy một cái, cầm kiếm lao vào nha môn tri phủ.

Tri phủ Vương Nhược Phúc không hiểu vì sao nam tử áo đen kia đã lấy được thuốc rồi còn đột nhiên quát lớn như vậy, đứng bên cạnh nơm nớp lo sợ. Sư gia râu dài vốn phụng lệnh ra ngoài đón

người lại lão đảo chạy về: “Đại nhân, đại nhân, có người cầm kiếm xông vào phủ nha!”

“Còn không mau ngăn cản!” Vương Nhược Phúc mắng.

Thế nhưng đám hộ vệ đang cầm đao xông tới lại thấy trường kiếm của Lôi Vô Kiệt vung lên, chớp mắt đã chém đao trong tay bọn họ thành hai nửa. Đám người nhìn chuôi đao trong tay rồi nhìn nhau một hồi, lập tức ném đao nhấc chân bỏ chạy.

“...” Vương Nhược Phúc lại không nhịn nổi, đầu đổ mồ hôi: “Từ Đại Xứng, người tới ngăn hấn lại.”

Tổng binh thành Uyên Chỉ Từ Đại Xứng dẫu sao cũng từng làm Kim Ngô vệ tại Thiên Khải, có chút kiến thức, chỉ nhìn công phu một chiêu kiếm chém gãy chín thanh đao kia đã đủ có thứ hạng và danh hiệu trên giang hồ, chút võ công này của mình làm sao là đối thủ của hấn. Từ Đại Xứng do dự một hồi, không dám lao lên: “Đại nhân, hay là hỏi xem người này đến có ý gì trước đã...”

Nam tử áo đen kia cau mày, hạ giọng làm bầm một câu: “Lôi Vô Kiệt nổi điên cái gì vậy?” Đương nhiên hấn là Đường Liên mang Diệp Nhược Y chạy trốn tới đây, tiếng gầm vừa rồi chỉ là nhấc đám người Lôi Vô Kiệt mình đang ở đây, mau mau vào gặp. Thế nhưng Lôi Vô Kiệt cầm kiếm sắc mặt tức giận, rõ ràng định xông tới liều mạng với mình, trong lòng hấn hết sức khó hiểu.

Vương Nhược Phúc nghe hấn nói vậy vội vàng hỏi: “Đại nhân, ngài quen người này à?”

“Là sư đệ của ta.” Đường Liên đáp, quay đầu sang phía Lôi Vô Kiệt quát lớn: “Lôi Vô Kiệt, người cầm kiếm làm gì vậy?”

‘Hừ! Còn giả bộ à!’ Lôi Vô Kiệt vung Sát Phổ kiếm nhảy lên đâm về phía Đường Liên.

Đường Liên vội vàng vẫy tay, hất văng bọn người Vương Nhược Phúc về phía sau, tiếp đó trong tay hiện lên ánh bạc, một sợi tơ bạc cực nhỏ mở rộng trong tay hắn. Hắn vung mạnh hai tay, trói chiêu kiếm đâm tới của Lôi Vô Kiệt lại.

Lôi Vô Kiệt cả kinh: “Đao Ti của Âm Hà?”

“Lôi Vô Kiệt, ngươi điên rồi à?” Đường Liên mắng.

“Ngươi mới điên ấy, tên biến thái này!” Lôi Vô Kiệt giơ tay trái lên: “Tâm kiếm, lên!” Thanh Tâm kiếm thôn dài mỹ lệ lập tức rời vỏ hạ xuống tay hắn, hắn cầm Tâm kiếm chém một kiếm về phía Đường Liên. Đường Liên trong lòng kinh hãi, lập tức bỏ qua Sát Phổ kiếm lui nhanh về phía sau, Đao Ti trên tay múa lên điên cuồng, ngăn chặn từng thế kiếm nối tiếp nhau của Lôi Vô Kiệt.

“Tâm kiếm đứng hạng tư trong thiên hạ? Lôi Vô Kiệt, ngươi tới Kiếm Tâm trủng?” Đường Liên kinh ngạc.

Lôi Vô Kiệt nghe vậy kinh ngạc, ngừng tấn công, sau khi suy nghĩ một chút lại nhắc kiếm lên: “Ồ, giả bộ không biết cơ đấy? Tí nữa thì bị ngươi lừa rồi? Tên biến thái chết tiệt!”

“Lôi Vô Kiệt, tên khốn kiếp nhà ngươi, dám không coi ta là sư huynh nữa à. Cứ mở miệng là biến thái với cả biến thái, xem ta dạy dỗ ngươi ra sao!” Đường Liên không nhịn nữa, Đao Ti trong tay giương ra, Chỉ Tiêm nhận gần như trong suốt đã rời tay đánh về phía Lôi Vô Kiệt.

“Chỉ Tiêm nhận của đại sư huynh cũng bị người học trộm?” Lôi Vô Kiệt cầm Sát Phổ kiếm xuống đất, cầm Tâm kiếm đâm tới.

Lúc này đám người Tiêu Sắt đã đi vào, thấy hai người giao đấu khó phân thắng bại. Tư Không Thiên Lạc thấy Lôi Vô Kiệt đang vung Tâm kiếm một mình như đang dây dưa với một thứ vũ khí vô hình, không khỏi buồn bực: “Binh khí của tên Mộ Anh kia còn biết ẩn thân à?”

“Là Đao Ti.” Tiêu Sắt chậm rãi nói: “Binh khí độc môn của Âm Hà, vũ khí duy nhất trên đời chỉ có lưỡi không có chuôi, mỏng tới mức gần như trong suốt, không quan sát kỹ ánh sáng thay đổi trong không khí thì không cách nào nhận ra nó.”

“Được lắm, quả nhiên là tên biến thái kia giả trang.” Tư Không Thiên Lạc cầm Ngân Nguyệt thương chuẩn bị tới giúp đỡ.

Tiêu Sắt giơ tay ngăn trước mặt cô: “Đại gia trưởng của Âm Hà là người quen cũ với Bách Lý Đông Quân, đã từng đưa một cuộn Đao Ti cho hắn. Nếu ta nhớ không nhầm, cuộn Đao Ti đó được truyền lại cho Đường Liên, Đường Liên còn muốn kết hợp nó với Chỉ Tiêm nhận, sáng tạo ra một chiêu tên là Thiên La Địa Võng.”

Tư Không Thiên Lạc suy nghĩ một chút rồi gật đầu một cái: “Hình như từng nghe phụ thân nói rồi.”

Bên kia Đường Liên lại âm thầm kinh ngạc, khi Lôi Vô Kiệt rời thành chỉ vừa bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, còn cách mình một khoảng, nhưng giờ kiếm khí lạnh lẽo, đặc biệt là phối hợp với danh kiếm hạng tư thiên hạ này dường như đã bước vào Tụ Tại Địa Cảnh, công lực có vẻ đã cao hơn mình. Lòng háo thắng của Đường Liên cũng nổi lên nhưng vẫn không định dùng ám khí, thứ nhất là vì

ám khí nguy hiểm tới cực điểm, một khi ra tay là phân sinh tử. Mặc dù không biết đầu óc Lôi Vô Kiệt có vấn đề gì mà đòi chém mình như vậy, nhưng đâu thể vì vậy mà giết hắn. Thứ hai là vì ám khí là do Đường môn truyền thụ, Đường Liên đã thâm hạ quyết tâm, trước khi tra ra manh mối mọi chuyện, trừ Chỉ Tiêm nhận do Đường Liên Nguyệt tự mình truyền thụ khi còn nhỏ, không dùng bất cứ ám khí Đường môn nào nữa.

Như vậy võ công của hắn chỉ còn hai loại.

Nội công Thủy Thiên, quyền pháp Hải Vận. Được Tửu Tiên Bách Lý Đông Quân truyền thụ.

“Thanh Tâm kiếm tốt lắm, cho ta mượn thử nhé.” Đường Liên đột nhiên thu hồi Dao Ti, bước lên trước một bước, chỉ một bước này đã tới trước người Lôi Vô Kiệt.

Khinh công, Nhất Túy Thiên Lý.

“Được thôi! Phải xem ngươi có bản lĩnh này không đã.” Lôi Vô Kiệt xuất kiếm đâm tới, Bình Địa Nhất Thanh Lôi!

Đường Liên xuất chưởng đẩy về phía Lôi Vô Kiệt, một chưởng đó, rất chậm rãi! Chưởng lực như biển khơi tuôn trào, liên miên bất tuyệt. Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy kiếm kình của mình tuy bá đạo nhưng vẫn bị quyền kình tầng tầng lớp lớp kia bao phủ xâm chiếm. Quyền kình đó như biển khơi, khí thế liên miên bất tuyệt, thu nạp hết vạn vật trong thiên hạ.

Con ngươi Lôi Vô Kiệt đột nhiên bùng cháy, áo đỏ phát phơ, vạn thẳng Hỏa Chước thuật tầng thứ tám - Thiên Hỏa cảnh!

Lạc Minh Hiên ở bên cạnh quan chiến nãy giờ đột nhiên lên tiếng: “Nội pháp Thù Thiên, quyền thuật Hải Vận. Không sai, hẳn chính là bản thân đại sư huynh!”

"Lôi Vô Kiệt, dừng tay!" Tiêu Sát lớn tiếng nói.

Lôi Vô Kiệt nghe hai người nói chuyện, trong lòng kinh hãi, con người lập tức tối đen, hẳn vội vàng thu kiếm, thế nhưng quyền kinh của Đường Liên không biến mất, lập tức đánh bay hẳn ra ngoài.

Đường Liên thu chưởng, sắc mặt lạnh lùng: “Lôi Vô Kiệt, người chịu được không?”

Lôi Vô Kiệt ngã lăn ba bước rồi mới bò dậy, lập tức chạy về phía Đường Liên. Chẳng qua lần này không hề có sát khí gì, chỉ lảo đảo như một đứa bé chạy về phía người thân. Lôi Vô Kiệt ôm lấy Đường Liên, giọng nói đầy nước mắt: “Đại sư huynh à! Bọn ta tìm người thật vất vả!”

Đường Liên vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài nhìn đám người Tiêu Sát: “Nhờ ai nói cho ta, rốt cuộc đang diễn trò gì vậy?”

Tiêu Sát, Tư Không Thiên Lạc và Lạc Minh Hiên lập tức quay người, giả bộ không biết tên Lôi Vô Kiệt mắt nhắm tới tận nhà kia.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 125: Sát Thần Giá Lâm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Một cơn mưa kéo dài liên tiếp vài ngày liền.

Từ thành Nam An tới tận thành Tần Yên, nam tử áo đen cầm dù lặng lẽ đứng trước đình nghỉ chân, nước mưa gõ lên mặt dù của hắn phát ra tiếng vang lạnh lạnh. Nam tử áo tím ngồi trong đình rùng mình một cái, dường như người đàn ông trước mặt luôn xuất hiện trong những ngày lạnh lẽo tiêu điều như vậy. Hắn không biết nam tử này thu mười tám thanh vũ khí nguy hiểm đó trở lại thành cây dù từ lúc nào, chỉ biết mấy ngày nay nam tử đó vẫn không nói gì, dẫn bọn họ chạy thẳng tới nơi đây.

“Đừng nghi ngờ Mộ Vũ, Chấp Tán Quỷ từng là sát thủ tốt nhất của Âm Hà, hắn có thể ngửi ra mùi con mồi rất chính xác.” Ông lão cầm lưỡi đao nhỏ cạo móng tay cười nói.

Tô Mộ Vũ xoay nhẹ cán dù, những giọt nước rơi xuống giấy dù trượt xuống. Tô Mộ Vũ giơ tay, nước mưa lập tức chuyển động hóa thành một thanh kiếm vôi rỗng, hắn nhẹ nhàng vung lên, thanh kiếm vôi rỗng kia đột nhiên bắn ra, lao thẳng vào trong đình nghỉ chân, ép thẳng tới trước ngực nam tử áo tím.

Nam tử áo tím kinh hãi, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Tạ Thất Dao, thế nhưng Tạ Thất Dao vẫn mỉm cười chẳng hề đếm xỉa tới, cúi đầu chăm chú sửa móng tay.

Thanh kiếm vòi rồng này lại lập tức đổi hướng, lướt qua vạt áo của nam tử áo tím, bay ra phía ngoài đình. Nam tử áo tím quay đầu sang, chỉ thấy có một người mặc áo trắng đứng đó, tay cầm một cây dù màu đen, đôi mắt buộc vải trắng, bên cạnh là một đứa trẻ đang đỡ.

“Hoàng huynh!” Nam tử áo tím bật thốt lên.

Tiêu Sùng nhẹ nhàng vung cánh tay phải về phía trước, nước mưa trong không khí lập tức ngưng tụ thành một tấm bình phong che chở, chặn thanh kiếm vòi rồng đột nhiên đánh tới này. Hắn lại vung tay, cả kiếm và bình phong đều hóa thành nước mưa, rơi trên mặt đất.

Tô Mộ Vũ từ từ xoay người lại, khẽ nâng dù, để lộ đôi mắt lạnh lùng và lãnh đạm, hắn nhìn Tiêu Sùng, nhẹ giọng nói: “Bạch Vương Tiêu Sùng.”

Tiêu Sùng gật đầu một cái, học theo giọng của Tô Mộ Vũ: “Gia chủ Tô gia, Tô Mộ Vũ.”

Tạ Thất Dao cất con dao đi, thổi một cái vào móng tay, đột nhiên đứng dậy xách nam tử áo tím trước mặt lên ném ra ngoài đình: “Chỉnh chủ tới rồi, người mau rút đi.”

“Gia chủ Tạ gia Tạ Thất Dao. Đối với một hoàng tử thì hành động của ngươi khá mạo phạm đấy.” Cánh tay trái cầm cán dù của Tiêu Sùng xiết chặt.

Tạ Thất Dao mỉm cười: “Xin hỏi dựa theo luật pháp Bắc Ly, giết người sẽ bị xử phạt gì?”

“Giết người chia làm rất nhiều loại.” Giọng nói của Tiêu Sùng vẫn không nhanh không chậm.

“Loại từng giết hai trăm năm mươi bảy người thì sao?” Tạ Thất Dao xiết chặt thanh đao trong tay, mặc dù hắn là một lão nhân nhưng trên người vẫn gồng lên từng bắp thịt, ánh mắt vẫn như chim ưng.

“Đáng xử chém.” Tiêu Sùng đáp rất ngắn gọn.

“Cho nên là.” Tạ Thất Dao thản nhiên nói: “Dựa theo luật pháp Bắc Ly ta phải bị bãm thân vạn đoạn, sao ta còn phải nể mặt hoàng tử Bắc Ly? Chỉ có điều nhị hoàng tử điện hạ, vì sao người lại tìm tới đám tội phạm như chúng ta?”

“Tạ thúc.” Tô Mộ Vũ đột nhiên mở miệng ngắt lời Tạ Thất Dao.

Tạ Thất Dao ngậm miệng lại, không hề tức giận, chỉ có khóe môi vẫn treo nụ cười lạnh lẽo.

Nam tử áo tím kia đương nhiên là Tiêu Cảnh Hà giả mạo Tiêu Sở Hà, hắn vội vàng chạy tới bên cạnh Tiêu Sùng, hạ giọng gọi: “Anh!”

Tiêu Sùng đột nhiên giơ tay lên, tát hắn ngã lăn trên mặt đất. Từ đầu đến cuối giọng điệu hắn vẫn bình tĩnh, thần sắc lạnh nhạt, thế nhưng cái tát đột ngột này lại mang chút tức giận. Tiêu Cảnh Hà bị hắn đánh ngã xuống đất, khóe miệng lập tức chảy máu, quần áo cũng bị nước mưa thấm ướt, dáng vẻ rất chật vật.

“Biết mình sai ở đâu không?” Tiêu Sùng hỏi.

Tiêu Cảnh Hà ngồi dậy, lau vết máu nơi khóe miệng: “Hoàng huynh, Cảnh Hà biết sai rồi.”

“Tạ lỗi với các vị gia chủ Ám Hà đi.” Tiêu Sùng vừa nói vừa bước một bước không nhanh không chậm tới, dùng dù giấy che trên đỉnh đầu Tiêu Cảnh Hà.

“Không cần.” Tô Mộ Vũ lạnh nhạt nói.

Tiêu Cảnh Hà kinh ngạc nhìn bọn họ: “Các người đã biết từ trước rồi à?”

“Người trẻ tuổi, người quá coi thường Ám Hà, cũng quá coi thường chúng ta. Từ ngày người bước vào Ám Hà chúng ta đã biết thân phận của người. Cứu hoàng tử Tiêu Cảnh Hà, chúng ta không giết người chẳng qua vì chúng ta cảm thấy rất hứng thú với người sau lưng người. Bạch Vương Tiêu Sùng, chúng ta cho rằng người là lựa chọn tốt hơn Tiêu Sở Hà.” Tạ Thất Dao nhìn Tiêu Sùng, ánh mắt lạnh lùng.

“Được rồi, lần đầu gặp mặt, đừng để không khí căng thẳng như vậy.” Một giọng nói mang theo ý cười vang lên, chỉ thấy không biết từ lúc nào trong đình đã nhiều thêm một người. Người này mặc trường bào màu đen, đeo mặt nạ màu bạc, che khuất hơn nửa khuôn mặt.

Tạ Thất Dao và Tô Mộ Vũ khom người: “Đại gia trường.”

Đại gia trường gõ gõ lên mặt ghế: “Ngoài đình giá rét, vào trong ngồi đi.”

Tiêu Sùng gạt đầu một cái, dẫn Tiêu Cảnh Hà và Huyền Đồng đi vào trong đình. Tạ Thất Dao thu thanh trường đao lại ngồi xuống

bên cạnh đại gia trường: “Đại gia trường, sao đột nhiên tới đây?”

Đại gia trường nhìn trời mưa bên ngoài đình, lạnh nhạt nói: “Chắc là đợi trong bóng tối quá lâu, cũng muốn ra ngoài đi qua đi lại. Sao các người lại đứng đây? Lý Hàn Y đâu?”

“Ba ngày trước chúng ta đã đuổi kịp Lý Hàn Y, giờ phút này ba vị lão gia tử của Đường môn đang đi theo Lý Hàn Y, không lâu sau đó sẽ tới đây. Chúng ta sẽ chặn Lý Hàn Y lại tại đây.” Tô Mộ Vũ không đi vào trong đình, đứng yên ở đó, nghe từng hạt mưa rơi.

“Không, không phải chặn. Là giết chết.” Đại gia trường trầm giọng nói.

Thần sắc Tạ Thất Dao và Tô Mộ Vũ đều hơi đổi, hai người nhìn nhau một cái, lại nhìn đại gia trường, chờ hắn nói tiếp.

“Giết chết Kiếm Tiên, nghe có vẻ là một vụ mua bán lớn. Sau chuyện này Tuyết Nguyệt thành và Âm Hà chính thức là kẻ địch, không còn đường vãn hồi nữa.” đại gia trường gõ lên mặt ghế, lạnh nhạt nói: “Nhưng không còn đường vãn hồi có vẻ cũng không tệ.”

“Giết chết Kiếm Tiên không phải chuyện dễ.” Tô Mộ Vũ mở miệng nói.

Đại gia trường mỉm cười: “Ba vị trưởng lão Đường môn, hai vị gia chủ Âm Hà còn không giết chết được một Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên ư?”

“Vẫn chưa đủ.” Tô Mộ Vũ lắc đầu nói.

“Vậy nếu thêm cả ta?” Lông mày đại gia trường nhíu lại, con người tỏa ra ánh sáng tàn nhẫn.

Tô Mộ Vũ khẽ cau mày: “Đại gia trường định đích thân động thủ?”

“Nếu thật sự tới thời khắc đó, đại gia trường thờ dài, đột nhiên quay sang nhìn Tiêu Cảnh Hà: “Chẳng qua trước lúc đó, ta có một việc cần hỏi người.”

Tiêu Cảnh Hà đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo kia, không nhịn được toàn thân run rẩy: “Chuyện... Chuyện gì?”

“Ngày đó người muốn chúng ta phái người đuổi giết một đệ tử trẻ tuổi của Lôi gia bảo, người nói hấn là đệ tử của Lôi Oanh và Lý Hàn Y, là đệ tử kiệt xuất trong thế hệ trẻ của Lôi môn, giết hấn có lợi cho việc đả kích Lôi môn?” Đại gia trường hỏi.

“Đúng.” Tiêu Cảnh Hà gật đầu: “Chuyện này ta không nói dối.”

“Được.” Đại gia trường đột nhiên nhấn mạnh: “Vậy ta hỏi lại người, người đi cùng hấn là ai?”

Tiêu Cảnh Hà ngây ra tại chỗ, không mở miệng.

Trong màn mưa lại có hai bóng người đi về phía này, một mặc áo đỏ, một mặc áo tím, đều là những cô nương vóc dáng thướt tha. Cô gái áo đỏ ôm một nam tử khôi ngô trong lòng, không một tiếng động, xem ra đã chết.

“Hấn xem như đệ đệ của ta.” Đại gia trường dựa lưng vào ghế ngò, ngửa đầu nhìn lên trời: “Hôm nay hấn đã chết. Cho nên ta cần người cho ta một đáp án.”

“Rất cuộc bọn họ là ai!” Giọng nói của đại gia trường đã mang theo phần nộ, toàn bộ gian đình lập tức rung chuyển một cái.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 126: Đạo Kiếm Tiên Xuống Núi (1)

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Núi Thanh Thành.

Càn Khôn điện.

Đạo sĩ trung niên mặc đạo bào màu tím ngòi đỏ nhắm mắt yên lặng, như đang thần du ngoài ngàn dặm. Đột nhiên, hắt mở mắt, trong con ngươi ánh sáng tím như làn nước chảy, Tam Thanh tổ sư phía sau cũng như đang run rẩy, lưng lay lảo đảo như muốn ngã. Đạo sĩ trung niên đứng dậy, nhanh chóng bấm ngón tay, càng bấm chân mày càng nhíu chặt. Cuối cùng hắt bồng ngẩng đầu, nhìn về phía Tam Thanh tổ sư, ánh mắt lạnh lẽo.

Tượng tổ sư lập tức ngừng rung chuyển, các tổ sư vẫn giữ nguyên vẻ trang nghiêm, trầm tĩnh mà nghiêm nghị.

Đạo sĩ trung niên đột nhiên hạ giọng quát lớn: “Thanh Tiêu!” Chỉ thấy một thanh trường kiếm màu xanh từ xa bay tới. Đạo sĩ trung niên nắm lấy rút kiếm ra, thân kiếm tỏa ra hào quang, bên trên loáng thoáng ánh sáng của bùa chú.

Thanh kiếm thể hiện đạo lý tận cùng của đạo gia, danh kiếm hạng sáu trong thiên hạ, bảo vật trấn sơn của núi Thanh Thành -

Thanh Tiêu kiếm, cũng là bội kiếm của các đời chưởng môn núi Thanh Thành. Cho nên giờ phút này, người đứng trong Càn Khôn điện là chưởng giáo trẻ tuổi nhất của núi Thanh Thành từ khi lập sơn tới nay, cũng là nhân vật gần như thần tiên trong truyền thuyết - Đạo Kiếm tiên Triệu Ngọc Chân.

Ngũ đại kiếm tiên, kiếm của Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên đẹp nhất, kiếm của Nho Kiếm Tiên tao nhã nhất, kiếm của Nộ Kiếm Tiên bá đạo nhất, kiếm của Cô Kiếm Tiên cô độc nhất, còn kiếm của Đạo Kiếm Tiên lại được coi là xứng với chữ 'Tiên' trong Kiếm Tiên nhất. Không nhúng phàm trần, không nhiễm phàm huyết, ba mươi năm qua chưa từng xuống núi, một lòng cầu đạo. Nếu có ngày nào đó hấn thật sự cưỡi hạc phi thăng cũng không khiến người ta kinh ngạc.

Còn giờ phút này, Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng lau Thanh Tiêu, bùa chú trên Thanh Tiêu kiếm lấp lóe như đáp lời. Cuối cùng hấn khẽ thở dài, cắm thân kiếm vào trong vỏ, cung kính đặt kiếm trước Tam Thanh tổ sư. Triệu Ngọc Chân cúi đầu hạ giọng nói: “Đệ tử Triệu Ngọc Chân bất hiếu, hôm nay sẽ xuống núi.”

Tam Thanh tổ sư như đột nhiên rung chuyển kịch liệt, lần này còn mãnh liệt hơn lúc vừa rồi, gần như toàn bộ Càn Khôn điện đều rung chuyển. Triệu Ngọc Chân lại coi như không nghe thấy, chỉ ngẩng đầu nhìn nóc điện lung lay, mỉm cười: “Càn Khôn điện bị người ta lật tung hai lần, đúng là không đủ bền.” Hấn xoay người, từ từ đi ra cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Bốn ông lão râu tóc bạc trắng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt đang đứng đó nhìn Triệu Ngọc Chân.

“Ân sư bá, mọi người đều nói ta là người tính toán giỏi nhất thiên hạ, nhưng ta thấy sư bá mới thật là đệ nhất. Sao mỗi lần ta có ý xuống núi các vị đều tới cản đường vậy?” Triệu Ngọc Chân khoanh tay sau lưng mỉm cười nhìn ông lão đứng đầu.

Ông lão này là người có bối phận cao nhất trong núi Thanh Thành hiện nay, ngay cả chưởng giáo tiền nhiệm Lữ Tổ Chân cũng phải gọi một tiếng sư huynh. Ân Trường Tùng nhìn vị chưởng giáo trẻ tuổi trước mặt, bất đắc dĩ chỉ lên trời: “Người có muốn xuống núi hay không, cần gì đến ta tính.”

Chỉ thấy trên trời có rất nhiều chim chóc không biết tên bay lượn, vây quanh Càn Khôn điện hót dài.

“Sư bá, ta muốn xuống núi xem thử, ngòi trên núi chán quá.” Triệu Ngọc Chân vẫn mỉm cười thản nhiên.

Ân Trường Tùng nghiêm mặt nói: “Ngọc Chân, người thật sự định phụ nỗi khổ tâm của sư phụ người và núi Thanh Thành hay sao?”

“Xem ra đành vậy, ta đã để lại Thanh Tiêu kiếm, vị trí chưởng giáo xin Ân sư bá thay mặt đảm nhiệm, chờ sau khi Phi Hiên lớn thì truyền lại cho hắn.” Triệu Ngọc Chân từ từ bước ra ngoài điện, nhẹ giọng gọi: “Đào Hoa!”

Chỉ thấy một thanh kiếm gỗ đào đỏ tươi không biết bay từ đâu tới, vượt qua đỉnh đầu bốn vị thiên sư, hạ xuống tay Triệu Ngọc Chân. Hắn vuốt ve thân kiếm, ánh mắt toát ra vẻ ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Đào Hoa, chúng ta đi tìm cô ấy nhé?”

Trên thân Đào Hoa kiếm đột nhiên bùng lên ánh sáng đỏ, như đang đáp lại lời hắn.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu nói: “Sư bá, các vị sư thúc, Ngọc Chân phải xuống núi.”

“Dẫu là vì chưởng giáo sư đệ đã chết, ta cũng không cho người xuống núi.” Ân Trường Tùng trầm giọng nói.

“Sư bá, ta thấy rồi.” Triệu Ngọc Chân thở dài.

Ân Trường Tùng lắc đầu: “Khi người có liên quan tới một chuyện, tương lai mà người thấy sẽ không chính xác nữa. Số mệnh không thể tự xem, chắc hẳn năm xưa chưởng giáo sư đệ đã dạy người.”

“Ta khác.” Triệu Ngọc Chân lại bước lên một bước: “Ta là Triệu Ngọc Chân. Mặc dù ta chưa từng tới giang hồ, nhưng ta biết bọn họ gọi ta là...”

"Đạo Kiếm Tiên!"

“Ngăn cản!” Ân Trường Tùng đột nhiên quát lớn, bốn vị thiên sư đồng thời rút trường kiếm bên hông ra, xếp thành một hàng ngăn trước đại điện.

“Các vị không cản được ta đâu.” Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng nhảy lên, chớp mắt tiếp theo hắn đã hạ xuống sau lưng bốn vị thiên sư. Hắn nhẹ nhàng đu đưa thanh Đào Hoa kiếm trong tay, bên trên dính kèm bốn thanh trường kiếm bằng tinh cương đang nhanh chóng xoay tròn quanh thanh Đào Hoa kiếm. Hắn hát một cái về phía sau, bốn thanh trường kiếm ghim lên tám biển Càn Khôn điện.

Trong bốn vị thiên sư núi Thanh Thành, ba vị đã bước vào Tụ Tại Địa Cảnh, Ân Trường Tùng thậm chí sau lần bế quan trước đã bước chân vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Thế nhưng bốn người liên thủ vẫn không ngăn nổi một kiếm của Triệu Ngọc Chân.

“Đạo pháp đứng đầu núi Thanh Thành trong vòng trăm năm qua, kiếm thuật đứng đầu núi Thanh Thành trong vòng trăm năm qua. Kỳ tài ngút trời như vậy ở núi Thanh Thành là chuyện may mắn cho núi Thanh Thành, không thể xuống núi cũng là chuyện tiếc nuối cho núi Thanh Thành.” Trước khi chết chưởng giáo tiền nhiệm Lữ Tố Chân đã lưu lại lời như vậy.

“Ngọc Chân.” Ân Trường Tùng xoay người, dưới gò má đã đầy những nước mắt.

“Ân sư bá.” Triệu Ngọc Chân không xoay đầu lại, giọng nói bình tĩnh.

“Xuống núi cũng được.” Giọng nói của Ân Trường Tùng đã đầy mệt mỏi. “Nhưng phải nhớ về núi.”

Triệu Ngọc Chân cười một tiếng, cầm thanh Đào Hoa kiếm lên gạt đầu một cái: “Về núi cũng được nhưng ta không làm chưởng giáo nữa đâu. Ta vốn không có lòng cầu đạo, đâu ngại thiên đạo cưỡng ép lưu lại, chỉ mong một mảnh rừng hoa đào, uống rượu tới lúc già.”

“Sư đệ, là ta có lỗi với ngươi.” Ân Trường Tùng đột nhiên xoay người, như ngã quy về phía tượng tổ sư trong điện.

“Sư phụ, là đồ nhi có lỗi với ngươi.” Triệu Ngọc Chân bước từng bước một về phía trước, trên trời chim chóc kêu vang, chớp mắt mây đen đã giăng đầy, sấm chớp âm âm. Triệu Ngọc Chân cứ thế bước từng bước một xuống núi, các đệ tử xung quanh thấy hấn rớt rít quỳ sụp xuống đất. Chỉ có điều khi Triệu Ngọc Chân sắp xuống tới chân núi, đột nhiên có hai người ngăn trước mặt hấn.

Một tiểu đạo sĩ, một thư sinh thối.

Núi Thanh Thành, truyền nhân đạo pháp Phi Hiên, truyền nhân kiếm thuật Lý Phàm Tùng.

“Sư thúc tổ.” Phi Hiên nhỏ giọng gọi.

“Sư phụ!” Tiếng gọi của Lý Phàm Tùng mang theo vẻ nức nở.

“Bốn vị lão tổ tông còn không cản nổi ta, các ngươi đứng đây làm gì? Muốn ăn đòn à?” Tuy Triệu Ngọc Chân nói khá nặng lời nhưng gương mặt vẫn mím cười thản nhiên.

“Đệ tử bất tài, dù chết cũng phải cản đường sư phụ.” Lý Phàm Tùng nắm thanh kiếm gỗ đào được đặt tên là ‘Túy Ca’, cắn răng cất cao giọng nói.

“Tuy cũng có khí thế đấy, nhưng tay cầm kiếm đừng có run thế chứ.” Triệu Ngọc Chân nhìn tay Lý Phàm Tùng run rẩy, cười nói.

“Sư phụ, con sợ.” Lý Phàm Tùng suýt khóc lên.

“Thằng nhóc ngốc nghếch, sợ cái gì.” Triệu Ngọc Chân bước một bước lên, đã tới sau lưng hai người. “Ta chỉ xuống núi chứ không phải đi vào chỗ chết.”

Phi Hiên xoay người, quay về phía Triệu Ngọc Chân: “Sư thúc tổ, con nghe các lão tổ tông nói. Lúc đó chưởng giáo Lữ Tổ Chân từng bói một quả cho sư thúc tổ, nếu sư thúc tổ không xuống núi có thể giữ cho núi Thanh Thành trăm năm hưng thịnh, nếu sư thúc tổ xuống núi...”

“Thì chết trận nơi hoang vắng, máu chảy thành sông.” Triệu Ngọc Chân cười nói tiếp.

“Sự phụ!” Lý Phàm Tùng cũng quỳ sụp xuống.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 127: Đạo Kiếm Tiên Xuống Núi

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lữ Tổ Chân của núi Thanh Thành, ba mươi năm trước đã được gọi là thần tiên trên mặt đất, trong lời đồn có thể tính toán cả quá khứ lẫn tương lai, Khâm Thiên giám tại Thiên Khải đã mời hấn vào kinh mười hai năm liền nhưng hấn đều từ chối. Thậm chí ngay cả thiên tử cũng nói đùa, hỏi giám chính của Khâm Thiên giám: “Nếu Lữ Tổ Chân vào Thiên Khải, hai người các người ai làm giám chính?” Có người nói lúc đó Tề Thiên Trần vậy nhẹ phát trần, mỉm cười nói: “Nếu Lữ Tổ Chân thật sự vào Thiên Khải, vậy nên làm tượng tổ sư thờ phụng trong Khâm Thiên giám. Chức giám chính nhỏ nhỏ chỉ làm dơ bản chân sư của đạo gia ta.” Thế nhưng cuối cùng Lữ Tổ Chân không thật sự thành tiên, hấn chết năm sáu mươi bốn tuổi. Tuổi tác này với người tu đạo thậm chí không tính là cao. Buổi sáng hôm đó, vị chưởng giáo chân nhân núi Thanh Thành này đi vào Càn Khôn điện, ngồi trước tượng Tam Thanh tổ sư nhắm mắt quán tưởng, mãi tới tận hoàng hôn vẫn không đi ra. Đạo đồng hầu hạ hấn dè dặt tới gọi, hấn vẫn nhắm chặt hai mắt không hề nhúc nhích. Tiểu đạo đồng vỗ nhẹ lên người hấn, Lữ Tổ Chân đổ sập xuống đất.

Núi Thanh Thành lại rất bình tĩnh tiếp nhận chuyện chưởng giáo chân nhân qua đời. Triệu Ngọc Chân trở thành chưởng giáo trẻ tuổi

nhất từ khi núi Thanh Thành khai sơn tới giờ, sáu vị thiên sư cố nén bi thương phụ tá cho hấn. Các thiên sư biết cái chết của Lữ Tố Chân không phải bất ngờ, hấn chết vì thiên phạt. Một người tu tiên định sửa số mệnh cho người khác nên bị thiên phạt. Còn người mà Lữ Tố Chân muốn sửa mạng chính là Triệu Ngọc Chân. Thế nhân đều biết khi Triệu Ngọc Chân ra đời đã có dị tượng, là người có tiên duyên của đạo gia, nhưng Lữ Tố Chân tính ra trong số mệnh của Triệu Ngọc Chân chắc chắn có một kiếp. Nếu hấn cả đời không hạ sơn có thể bảo vệ hương hỏa núi Thanh Thành trăm năm hưng thịnh, nếu hấn hạ thân thì chết trận nơi hoang vắng, máu chảy thành sông.

“Không phải ta không hiểu nỗi khổ tâm của sư phụ, nhưng nếu kiếp số đặt tại đó, vậy cứ cầm kiếm phá đi là được. Trốn chui trốn lủi trên núi còn ra thể thống gì chứ.” Triệu Ngọc Chân thở dài một tiếng, vung tay nâng Phi Hiên và Lý Phàm Tùng đang quỳ dưới đất lên: “Chút bản lĩnh đó của các người mà cũng đòi ngăn cản ta. Phi Hiên, Đại Long Tượng Lực của người đã khá có thành tựu, thế nhưng ảo diệu của đạo pháp cần thấy chúng sinh. Ba tháng nữa người lại xuống núi du lịch, trong vòng ba năm đừng về núi Thanh Thành. Phàm Tùng, người đi cùng Phi Hiên, trong số mệnh của người có hai duyên phận sư phụ, một phần là với ta, duyên hết tại đây. Một phần còn lại ẩn nơi sơn dã tại giang hồ, vị kiếm thuật của vị sư phụ đó không kém gì ta.”

“Sư phụ.” Lý Phàm Tùng lắc đầu, nước mắt tràn mi: “Ta không muốn hai duyên phận sư phụ gì cả, ta chỉ cần một sư phụ là ngài thôi!”

“Sư thúc tổ!” Phi Hiên ghen ngào không nói nên lời.

“Đứa ngốc, ta chỉ xuống núi chứ có phải đi chịu chết đâu? Khóc lóc như vậy làm gì?” Triệu Ngọc Chân cúi người xoa đầu Phi Hiên.

Phi Hiên lắc đầu: “Nhưng sư thúc tổ nói mấy lời này rõ ràng là trần trời mà.”

“Thằng ngốc này.” Triệu Ngọc Chân đứng dậy nhìn về phía xa, giọng nói buồn bã: “Chẳng qua là cảm thấy lần này đi khỏi chắc sẽ rất lâu, rất lâu nữa mới lại gặp nhau. Ta sẽ không chết, ta là Triệu Ngọc Chân, là người có thể một bước thành tiên, thiên kiếp thì đã sao, ta không sợ.”

“Sư phụ, lần này xuống núi rốt cuộc người muốn đi đâu?” Lý Phàm Tùng hỏi.

“Đi hướng đó, ta chưa từng xuống núi, sao biết đó là đâu.” Triệu Ngọc Chân chỉ về phía nam: “Ta chỉ muốn thấy rừng trúc đó, thấy căn đình đó, dường như rất xa, vì sư lên đường đây.”

“Sư phụ chưa từng xuống núi, sao lại biết rõ như vậy?” Phi Hiên kinh ngạc: “Chẳng lẽ sư phụ đã bước vào Thần Du Huyền Cảnh?”

“Dường như còn kém một bước. Thiên địa không nói nhưng mang đầy ảo diệu, vì sư đi đây, mang sư nương về cho các người.” Triệu Ngọc Chân xoay người, lắc mình lướt xuống núi.

“Sư phụ, đồ nhi chờ ngày gặp lại người!” Lý Phàm Tùng cao giọng nói.

“Đúng vậy, sư thúc tổ sẽ không chết. Người là Đạo Kiếm Tiên, trời giáng kiếp số thì đã sao, chớp mắt là phá tan!” Phi Hiên nức nở nói.

Còn dưới núi, mặt đất đột nhiên chấn động.

Ba ngàn thiết kỵ trấn giữ ngoài núi Thanh Thành cuối cùng cũng phát động. Thám tử mai phục trên núi Thanh Thành nhiều năm phát tín hiệu lên trời. Lúc đó Phiêu Kỵ tướng quân đang nằm gà gật trong doanh trướng nghe vệ binh thông báo, kinh ngạc nhảy bật dậy: “Đạo sĩ kia thật sự xuống núi à.”

“Chính xác vạn phần, hiện giờ bên ngoài bầu trời có dị tượng quý dị, còn có rất nhiều chim chóc kỳ quái bay lượn, hơn nữa thám tử đã phát tín hiệu, chắc chắn không sai.” Thần sắc vệ binh cũng hết sức kích động.

“Được lắm! Lão tử chờ dài cổ ở đây đã hơn mười năm rồi, hôm nay rốt cuộc cũng được giải thoát. Bảo các anh em mau đánh bóng đao! Đám người này bao năm qua không được dùng đến, đừng có rỉ sét đấy!” Phiêu Kỵ tướng quân cao giọng quát, khí khái hào hùng.

Trước đây Triệu Ngọc Chân ba mươi năm liền không xuống núi một bước, từng có lời đồn khi Triệu Ngọc Chân xuống núi, trời đổi sao đất dời, thay đổi hoàng vận của Thiên Khải. Thiên tử từng hỏi chuyện Tề Thiên Trần, Tề Thiên Trần đáp là lời này không có căn cứ. Thiên Tử mới thoáng an tâm, bỏ ý định san bằng núi Thanh Thành, nhưng vẫn phái ba ngàn thiết kỵ trấn giữ gần núi Thanh Thành, đề phòng Triệu Ngọc Chân thật sự xuống núi.

Phiêu Kỵ tướng quân tên là Vương Thiết, năm xưa quân công đầy rẫy nhưng lại bị phái tới đây đợi liền mười năm, trong lòng đã tích đầy oán hận, e rằng trong thiên hạ này trừ Lý Hàn Y ra hẳn là người thứ hai muốn Triệu Ngọc Chân xuống núi. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất lên ngựa, dẫn ba ngàn thiết kỵ chỉnh lý trang bị đầy đủ, phóng về phía núi Thanh Thành.

Còn bóng người màu tím kia cũng nhanh chóng lao về phía bọn họ.

Vương Thiết cau mày, hỏi vệ binh bên cạnh: “Đó là Triệu Ngọc Chân?”

Vệ binh kia chứng kiến tốc độ của bóng tím, đã sớm tới mức tròn hai mắt: Cái này... Mọi người đều nói Triệu Ngọc Chân là thần tiên, không ngờ lại là thật. Tướng quân, chúng ta có ngăn được không?”

“Lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một người, chúng ta là ba ngàn kỵ binh tinh nhuệ của Bắc Ly, chẳng lẽ lại sợ một tên đạo sĩ thôi?”
Vương Thiết cắn răng đáp.

Triệu Ngọc Chân bên kia nhìn ba ngàn thiết kỵ cưỡi ngựa lao tới, khẽ thở dài: “Chỉ vì sự phụ thuộc loác, hại đám người này lãng phí mất mười năm. Thật hổ thẹn!”

Triệu Ngọc Chân vừa nói hổ thẹn, đã lao tới trước ba ngàn thiết kỵ.

“Triệu Ngọc Chân của núi Thanh Thành to gan, ta là Phiêu Kỵ tướng quân của Bắc Ly...” Vương Thiết giơ cao trường thương quát lớn.

Ánh tím đã xuyên qua ngàn người ngựa, chỗ hấn đi qua người ngã ngựa đổ, tiếng hí vang lên không ngừng.

Ba ngàn thiết kỵ đã sao, chớp mắt là phá tan.

Vương Thiết bò từ dưới đất lên, phủi bụi trên người, quay sang nhìn vệ binh bên cạnh cười khở: “Không phải đạo sĩ thôi, là thần tiên

thật sự. Người cưỡi khoái mã về Thiên Khải đi!”

“Cần báo lại cho thiên tử ư?” Vệ Binh phải.

“Không.” Vương Thiết cau mày nói: “Báo cho Khâm Thiên giám, giam chính Tề Thiên Trần!”

Triệu Ngọc Chân kia xuyên qua ba ngàn thiết kỵ, càng đi càng nhanh, sau khi xuống núi lần đầu tiên hấn chững kiến thiên địa rộng lớn, trong lòng dâng lên hào hùng vạn trượng, không nhịn được cao giọng hét dài.

“Tiểu tiên nữ, ta tới gặp ngươi đây!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 128: Hóa Ra Là Cổ Nhân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thành Uyên Chỉ.

Nha môn tri phủ.

Mọi người vây quanh Diệp Nhược Y hai mặt nhìn nhau. Lôi Vô Kiệt nắm lấy bả vai Đường Liên la lớn: “Đại sư huynh, chẳng phải các người cùng về Đường môn à? Chẳng phải người nói sư phụ người có cách chữa cho cô ấy à? Sao giờ lại thành như vậy?”

Đường Liên lắc đầu, tránh né đề tài này: “Nói ra thì dài lắm, giờ mau nghĩ cách chữa cho Diệp cô nương đã rồi tính. Tiêu Sát, Bồng Lai đan của người có tác dụng không?”

“Vô dụng.” Tiêu Sát cau mày, đáp rất đơn giản.

“Vô dụng?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi: “Sao lại vô dụng.”

“Bồng Lai đan có thể giúp giữ mạng của cô ấy nhất thời, nhưng tâm mạch của cô ấy đã bị tổn thương như vậy, y thuật không thể cứu nổi. Cô ấy chống đỡ được tới giờ là nhờ một luồng chân khí giữ mạng.” Tiêu Sát đưa tay bắt mạch Diệp Nhược Y, thần sắc kinh ngạc: “Luồng chân khí này...”

“Ra sao?” Đường Liên hỏi.

“Như ánh sáng của băng nguyên, trong âm hàn mang theo chút ấm áp.” Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi nói.

Lôi Vô Kiệt vội vàng la lên: “Tiêu Sắt, giờ là lúc nào rồi mà ngươi còn tâm tư lấy ví dụ!”

“Các ngươi cũng biết người đó.” Đường Liên nói.

“Ai?” Tiêu Sắt ngạc nhiên.

“Hòa thượng Vô Tâm.” Đường Liên chậm rãi đáp.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đều kinh ngạc nhìn nhau: “Hắn về rồi à?”

“Đúng vậy, hơn nữa công lực còn lợi hại hơn trước. Nếu ta đoán không sai, ít nhất đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh.” Đường Liên nói.

Lôi Vô Kiệt vừa bước vào Tự Tại Địa Cảnh, thấy hơi thất bại, lại hỏi: “Thế sao hắn không đi theo? Nếu có hắn có thể cứu mạng Diệp cô nương rồi!”

Đường Liên nhớ lại vị kiếm khách mặc áo đen, có vẻ lo lắng nói: “Chúng ta gặp một kiếm khách kỳ quái, người mặc áo khoác màu đen, đội nón lá, cầm một thanh kiếm lớn tới khác thường. Vô Tâm tạm thời kiềm chế hắn nên ta mới có thể mang Diệp Nhược Y đi trước được.”

Thần sắc Tiêu Sắt hơi đổi, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo: “Là hắn!”

Mọi người bị giọng nói của hắn làm cho kinh ngạc, Tự Không Thiên Lạc lên tiếng hỏi đầu tiên: “Tiêu Sắt, ngươi biết hắn à?”

“Ta không biết hần.” Tiêu Sắt dừng một chút, nhưng câu sau hần nói hoàn toàn không liên quan tới câu trước. “Nhưng ta chắc chắn sẽ giết chết hần.” Nói xong hần quay lại, cúi người nhìn Diệp Nhược Y, nhẹ nhàng thở dài.

Lôi Vô Kiệt khôi phục tinh thần: “Tiêu Sắt, người than thở nỗi gì, mau nghĩ cách đi.”

Tiêu Sắt đột nhiên giơ tay với Lôi Vô Kiệt: “Cầm lấy tay ta.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

Tư Không Thiên Lạc nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng bước tới: “Tiêu Sắt, người lại vận dụng trận Lưu Chuyển kia à? Người sẽ chết đấy!”

“Không đâu. Lần này ta mượn chân khí của Lôi Vô Kiệt, Lôi Vô Kiệt luyện Kiếm Tâm quyết của Kiếm Trùng, ta sẽ dùng kiếm tâm bù đắp cho tâm mạch không trọn vẹn!” Tiêu Sắt nắm chặt lấy tay Lôi Vô Kiệt, một tay khác nhẹ nhàng đặt lên ngực Diệp Nhược Y.

“Tiêu Sắt, người để tay vào đâu thế!” Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc cùng hét lên.

“Im đi!” Gương mặt Tiêu Sắt biến sắc, hai người lập tức im lặng, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể lập tức như thủy triều rút ra ngoài, chảy về phía lòng bàn tay Tiêu Sắt. Gương mặt Tiêu Sắt đỏ lên, thân thể lập tức bành trướng. Hần ngộ được trận Lưu Chuyển trong quyển sách không tên mà Nho Kiếm Tiên tặng cho, có thể khiến nội lực vận chuyển mà không chạm tới ần mạch. Giờ phút này hần định mượn Kiếm Tâm quyết của Lôi Vô Kiệt ngăn chặn thương thế của Diệp Nhược Y. Trước đây Vô Tâm cũng từng dùng

võ công tương tự, trên một con sông lớn chữa cho Lôi Vô Kiệt bị Tử Y Hầu đánh bị thương.

Chỉ thấy Diệp Nhược Y vẫn luôn nhắm mắt ngủ say đột nhiên rên lên một tiếng.

“Có tác dụng rồi! Có tác dụng rồi!” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

Sắc mặt Tiêu Sát vẫn tím bầm, nhìn Diệp Nhược Y, cánh tay run rẩy.

Trong lòng Đường Liên thầm kinh hãi nói: “Không tốt. Xem dáng vẻ Tiêu Sát hình như bản thân không gánh được chân khí Kiếm Tâm quyết của Lôi Vô Kiệt. Cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì kinh mạch cũng đứt lìa từng khúc mà chết.

Tiêu Sát cắn răng, đột nhiên xuất chưởng đẩy Lôi Vô Kiệt ra. Hắn nâng tay trái, chân khí màu đỏ sậm trong tay đột nhiên ngưng kết thành hình một thanh trường kiếm. Tiêu Sát giơ cao thanh trường kiếm bằng chân khí đó lên, đột nhiên ấn xuống, cắm toàn bộ thanh kiếm vào trong ngực Diệp Nhược Y.

Diệp Nhược Y chột mở mắt, gầm lên một tiếng, hét tung mọi người xung quanh ra ngoài. Trước ngực cô lấp lánh ánh sáng đỏ, đôi mắt đầy đau đớn.

“Tiêu Sát, sao lại như vậy?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi nói.

Tiêu Sát cắn răng nhìn Diệp Nhược Y: “Ta biết rất đau đớn, nhưng nếu là cô chắc chắn không vấn đề!”

Ánh mắt Diệp Nhược Y từ từ bình tĩnh lại, ánh sáng đỏ trước ngực dần ảm đạm. Cô nhìn Tiêu Sát, ánh mắt mang vẻ xa cách lâu

ngày mới gặp lại: “Mãi vẫn không có thời gian nói với người một câu. Lâu rồi không gặp.”

Tiêu Sắt gạt đầu một cái, đi tới, đẩy nhẹ lên người Diệp Nhược Y. Diệp Nhược Y ngã thẳng về phía sau, nằm xuống giường, nhắm hai mắt lại.

“Sao rồi?” Lôi Vô Kiệt vội vàng tới hỏi.

“Không sao, cô ấy ngủ thôi.” Tiêu Sắt đáp.

“Chiều vừa rồi của người thật thần kỳ. Quả thật là... vô cùng kỳ diệu! Bệnh của Diệp cô nương được chữa rồi à?” Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Giám chính của Khâm Thiên giám còn chẳng thể chữa khỏi bệnh này, làm sao ta chữa được đây. Chỉ tạm thời áp chế thương thế của cô ấy mà thôi.”

“Tiêu Sắt.” Rốt cuộc Tư Không Thiên Lạc không nhịn nổi nữa mở miệng hỏi ra nghi vấn trong lòng mình: “Người và Diệp cô nương quen nhau từ trước à?”

Tiêu Sắt từ từ đi ra ngoài, không nói gì.

“Dường như người hiểu rất rõ về bệnh tình của cô ấy, hơn nữa nếu vừa rồi ta không nghe lầm, cô ấy nói...” Tư Không Thiên Lạc do dự một hồi rồi vẫn nói ra: “Đã lâu không gặp?”

Lôi Vô Kiệt cũng phản ứng lại, nhìn Tiêu Sắt với vẻ khó hiểu.

Chỉ mình Đường Liên thần sắc mập mờ không rõ, nhìn Tiêu Sắt đầy ẩn ý.

“Đúng vậy, chúng ta quen nhau từ nhỏ.” Tiêu Sát ngửa đầu lên nhìn bầu trời, nhẹ giọng nói.

Mười năm trước, thành Thiên Khải, phủ tướng quân. Đó là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt. Thiếu niên quần áo trắng toát nhanh nhẹn tuấn tú đi lang thang trong phủ, gặp một cô bé ngồi trên xe lăn. Đôi mắt của cô bé trống rỗng, ngồi trong sân nhìn về phương xa, miệng nhỏ giọng ngâm nga một bài đồng dao không biết tên. Thiếu niên thấy cô bé bèn dừng bước, từ từ đi tới trước mặt cô, giơ tay ra nói: “Đến đây nào, đứng lên.”

Cô bé ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên, đôi mắt thiếu niên trong trẻo mà sáng ngời.

“Ta biết rất đau đớn, nhưng nếu là cô chắc chắn không vấn đề!” Thiếu niên mỉm cười nói với cô, nụ cười vô cùng ấm áp ôn hòa.

Khoảnh khắc đó con người vô thần của cô gái bắt đầu có ánh sáng. Khoảnh khắc đó cô bé nắm lấy tay thiếu niên, cũng bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới của mình.

Năm đó, Tiêu Sùng chín tuổi, Diệp Nhược Y bảy tuổi.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 129: Tiên Nhân Từ Tây Tới

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hoàng hôn, mặt trời xuống núi.

Đường Liên và Lạc Minh Hiên ngồi trong gian đình, hạ giọng bàn luận mọi chuyện. Đường Liên thần sắc nghiêm túc, còn Lạc Minh Hiên trước nay luôn cười đùa tí tởn lúc này càng nghe chân mày càng nhíu chặt.

“Cho nên bây giờ Đường môn định phản bội Tuyết Nguyệt thành?” Lạc Minh Hiên kinh hãi nói.

Đường Liên gật đầu một cái: “Mặc dù không biết dự định cụ thể của lão gia tử, nhưng rất rõ ràng, bọn họ không muốn giữ quan hệ đồng minh với Tuyết Nguyệt thành nữa. Họ đã có lựa chọn tốt hơn.”

Lạc Minh Hiên hít một hơi lạnh: “Đây không phải chuyện nhỏ, sư huynh, người mau về Tuyết Nguyệt thành với ta, báo lại cho tam thành chủ!”

“Không được, ta không thể trở về Tuyết Nguyệt thành.” Đường Liên lắc đầu một cái.

“Vì sao? Chẳng lẽ đại sư huynh vẫn chưa quyết định?” Lạc Minh Hiên vội vàng la lên.

Đường Liên lắc đầu: “Đường môn là gia tộc của ta, Tuyết Nguyệt thành là sư môn của ta. Ta không muốn phản bội bất cứ ai, ta chỉ muốn ngăn cản chuyện này xảy ra. Người về Tuyết Nguyệt thành đi, còn ta, ta có chuyện quan trọng hơn phải làm.”

“Chuyện gì vậy?” Lạc Minh Hiên hỏi.

“Lôi gia bảo sắp tổ chức Anh Hùng yến. Nhưng hiện nay Lôi gia bảo, Tuyết Nguyệt thành đều không biết thay đổi của Đường môn, cho nên rất có thể bữa Anh Hùng yến đó là lúc Đường môn bắt đầu làm phản. Ta muốn ngăn cản chuyện này xảy ra. Người về Tuyết Nguyệt thành tìm tam thành chủ trợ giúp. Còn ta tới Lôi gia bảo, ngăn cản hành động của Đường môn.” Đường Liên nghiêm mặt nói.

“Đại sư huynh, chuyện này...” Lạc Minh Hiên do dự một chút nhưng không nói tiếp.

“Đúng vậy, ta không làm nổi chuyện này.” Đường Liên nói nốt lời của Lạc Minh Hiên: “Nhưng dẫu sao cũng phải cố hết sức, không thể để mình tiếc nuối được. Đúng rồi, gần đây có tin gì của sư phụ ta không?”

“Đại thành chủ à?” Lạc Minh Hiên lắc đầu: “Vẫn không có tin tức gì.”

“Ài.” Đường Liên thở dài nhìn ánh nắng chiều, trong lòng thầm than: Nếu sư phụ ở bên cạnh lúc này, có lẽ ta không cần mê mang như vậy.

Còn bên kia, Tiêu Sắt đang nằm trên nóc nhà, lười biếng tắm ánh chiều tà cuối cùng.

Lôi Vô Kiệt nhảy tới bên cạnh Tiêu Sắt, mí mắt Tiêu Sắt hơi nhấc lên: “Cuối cùng cũng yên tâm rồi à?”

“Trông coi hai canh giờ, không có gì đáng ngại rồi.” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng, ngồi xuống cạnh Tiêu Sắt: “Tiêu Sắt, ta phát hiện người có một sở thích, rất thích nằm trên nóc nhà.”

“Vì rất yên tĩnh.” Tiêu Sắt đáp.

“Không, vì trên nóc nhà có thể thấy nơi rất xa. Chỗ đó, là quê hương của người.” Lôi Vô Kiệt dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Người và Diệp Nhược Y quen biết nhau ở nơi rất xa đó.”

“Đúng vậy, Thiên Khải thành. Đó là nơi chúng ta gặp nhau.” Không ngờ Tiêu Sắt không phản bác.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Tiêu Sắt, có vẻ người không muốn nhắc tới những chuyện xưa của mình. Thật ra có lúc ta cũng rất tò mò, vì sao người cố ý muốn quên đi những chuyện trước kia?”

“Khi thứ người tin tưởng và ngưỡng mộ đột nhiên sụp đổ, người cũng sẽ nghĩ vậy. Đẩy sập hết tất cả, làm lại từ đầu.” Tiêu Sắt mở mắt ra, ngậy ngốc nhìn phía xa: “Sau đó mọi thứ đều là khởi đầu mới, mọi thứ đều có cơ hội văn hồi. Ta muốn có một cuộc sống hoàn toàn mới.”

“Cho nên khi gặp Diệp cô nương lần đầu mới cố tình không nhận nhau?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Ừ. Cô ấy là cố nhân, cái gọi là cố nhân cũng là người không nên xuất hiện lại trong cuộc đời.” Tiêu Sắt nhẹ giọng nói.”

“Được.” Lôi Vô Kiệt gạt đầu một cái, Tâm kiếm bên hông đột nhiên rời vỏ, chỉ thẳng vào giữa đũng quần của Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt kinh ngạc, hét lên giận dữ: “Lôi Vô Kiệt, ngươi làm gì vậy!”

“Ta muốn nói, mặc dù chúng ta là huynh đệ tốt của nhau, nhưng chuyện tình cảm không thể nhường được! Chúng ta cạnh tranh công bằng!” Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sắt, thần sắc nghiêm túc.

Tiêu Sắt vẫn chỉ lo lắng: “Huynh đệ tốt quái gì, ai muốn cạnh tranh với ngươi! Tình cảm gì chứ? Chẳng hiểu cái gì cả!”

“Ngươi nói giữa chúng ta không có cạnh tranh vì ngươi vốn không định tranh đoạt Diệp cô nương với ta, nhưng rõ ràng Diệp cô nương thích ngươi?” Ngón tay Lôi Vô Kiệt ngoắc nhẹ, Tâm kiếm cũng rục rịch.

“Ta đâu có nói vậy!” Tiêu Sắt mắng.

“Về vỏ.” Lôi Vô Kiệt lạnh nhạt nói, Tâm kiếm theo tiếng vào vỏ. “Dù sao ta cũng mặc kệ, huynh đệ là huynh đệ, tình cảm là tình cảm.”

Còn trong nội điện chỉ có một mình Tư Không Thiên Lạc ngồi đó trông nom Diệp Nhược Y. Cô nhìn Diệp Nhược Y sắc mặt điềm tĩnh ngủ say, lẩm bẩm: “Ngươi quen biết Tiêu Sắt lâu như vậy. Hơn nữa... nghe có vẻ quan hệ không đơn giản.”

“Nhưng rõ ràng các người gặp nhau từ trước rồi mà, sao lại không nhận nhau?”

“Chẳng lẽ từng là tình nhân?”

"Quá đáng!"

Tư Không Thiên Lạc không ngừng lăm bằm, đột nhiên nghe Diệp Nhược Y rên nhẹ một tiếng. Cô vội vàng đứng dậy, lại thấy lúc này sắc mặt Diệp Nhược Y đã đỏ bừng, trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt đầy đau đớn. Cô kinh hãi quay người lại, định gọi mọi người bên ngoài vào, nhưng lại bỗng thấy trước mặt nhiều thêm một người.

Đột nhiên xuất hiện, như bước ra từ hư không.

Người nọ mặc đạo bào màu trắng, râu bạc tóc bạc, tay cầm một phát trần màu trắng. Râu dài rủ xuống bên hông nhưng gương mặt không chút già nua, dung nhan vẫn rất tuấn tú, con người sáng bừng, toàn thân tỏa ra một luồng tiên khí.

“Thần... thần tiên?” Tư Không Thiên Lạc ngây ngẩn.

Lão thần tiên kia nhẹ nhàng mỉm cười với Tư Không Thiên Lạc, đi tới bên cạnh Diệp Nhược Y, ngón tay đặt nhẹ lên trán Diệp Nhược Y, gật nhẹ đầu nói: “Không sao.” sau đó phát trần hát nhẹ, Tư Không Thiên Lạc chỉ thấy một luồng sáng trắng truyền vào ngực Diệp Nhược Y. Chỉ trong chớp mắt, vẻ đau đớn trên gương mặt Diệp Nhược Y từ từ tiêu tan, thân thể yên tĩnh trở lại, sắc mặt rốt cuộc cũng khôi phục như thường.

Lão thần tiên kia quay đầu lại nhìn sang phía Tư Không Thiên Lạc, cười nói: “Có phải con gái Thương Tiên không?”

Nếu là lúc bình thường, người khác mở miệng nói bốn chữ ‘con gái Thương Tiên’ mà cô kiêng kỵ nhất, cô đã sớm vác gậy đánh một trận rồi. Thế nhưng đối mặt với ông lão bộ dáng như thần tiên kia, gương mặt Tư Không Thiên Lạc đầy lo sợ: “Đúng... đúng vậy. Dám hỏi lão thần tiên là...”

“Từng có duyên gặp mặt phụ thân ngươi vài lần.” Lão thần tiên kia vẫy nhẹ phát trần, thân thể đột nhiên lướt tới bên cạnh Tư Không Thiên Lạc, tay nắm nhẹ lấy thanh trường thương của cô: “Ngân Nguyệt thương, khốc đoạn tràng. Là một mũi thương không may mắn, nhưng nó có một chủ nhân rất tốt.

Tư Không Thiên Lạc hoàn toàn không thấy người này cướp đi trường thương của mình ra sao, thậm chí cô còn có một loại ảo giác là sau khi người này tới bên cạnh mình, bản thân tự tay đưa thương cho người ta. Đây là một cảm giác rất kỳ quái, thế nhưng trong lòng cô không cảm thấy bất cứ sợ hãi nào, vì trên người ông lão này dường như không có bất cứ khí tức nguy hiểm nào.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 130: Quốc Sư Rời Thiên Khải

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Ai vậy?” Đường Liên đang từ bên ngoài đi vào trong nhà thấy ông lão tay cầm phát trần, kinh ngạc hỏi.

Ông lão kia mỉm cười với Đường Liên, phát trần nhẹ nhàng vung lên, thân thể đã lướt tới bên cạnh Đường Liên. Đường Liên kinh hãi, lấy Chỉ Tiêm nhận ra, vung đao về phía ông lão kia.

“Đại sư huynh, đừng.” Tư Không Thiên Lạc vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Nhưng lưới Chỉ Tiêm nhận như đâm vào hư không, ông lão kia đã đã lao tới sau lưng Đường Liên, Đường Liên vội vàng quay đầu, chỉ thấy bước chân của ông lão kia nhẹ nhàng chậm rãi nhưng thân hình lại nhanh chóng tới cực điểm, chỉ lắc mình vài cái đã tới cửa. Lạc Minh Hiên tới bên cạnh Đường Liên, nhỏ giọng hỏi: “Vị này là thần tiên từ đâu tới?”

Đường Liên thu hồi Chỉ Tiêm nhận, lắc đầu: “Dẫu sao cũng là thần tiên chúng ta không chọc nổi.”

Mũi chân ông lão kia điểm nhẹ một cái, nhảy lên trên mái hiên. Lôi Vô Kiệt vội vàng kéo Tiêu Sắt đang ngắm ánh chiều tà, nhìn ông

lão cung kính hỏi: “Dám hỏi tiền bối là ai?”

Ông lão mỉm cười, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Phụ thân người họ Lô, mẫu thân người họ Lý?”

“Làm sao người biết?” Lô Vô Kiệt kinh ngạc.

“Dáng dấp của người và cha người rất giống nhau, ta cũng từng thấy thanh kiếm của người. Kiếm tâm hữu nguyệt, thụ mộng sát nhân, năm xưa ta cũng tận mắt chứng kiến uy thế một kiếm ép thẳng tới thiên tử.” Lão nhân mỉm cười nói: “Đều là cố nhân.”

“Lão tiền bối, ngài biết phụ thân và mẫu thân của ta ư?” Lô Vô Kiệt vui vẻ nói.

Tiêu Sát nhẹ nhàng kéo ống tay áo của hắn, bản thân bước lên một bước, che trước mặt Lô Vô Kiệt.

Ông lão vung phát tràn một cái, hơi nghiêng người: “Tiểu vương gia.”

“Ta không phải vương gia gì cả.” Tiêu Sát đột nhiên quát lớn.

Ông lão kia lại cố tình cười nhạt: “Hai năm trước bệ hạ đã phong vương gia làm Vĩnh An vương, lệnh của thiên tử không thể trái. Vương gia không nhận lệnh là một chuyện, ta gọi vương gia ra sao lại là chuyện khác.”

“Người tới để bắt ta về ư?” Tiêu Sát lạnh lùng nói.

“Yên tâm, ta tới không phải vì tiểu vương gia.” Ông lão cười nói: “Đương nhiên, nếu ta thật sự muốn tiện đường mang vương gia về Thiên Khải, cũng không phải không thể.”

“Người dám!” Tiêu Sắt quát lớn, giữa hai hàng mi đầy tức giận. Lôi Vô Kiệt rất ít khi thấy Tiêu Sắt có khí thế hung dữ như vậy, có lẽ chỉ có lúc cho hắn mượn khí xuất kiếm ép lui Thiên Diện Quỷ, Tiêu Sắt mới để lộ thần sắc đáng sợ như thế.

“Tiểu vương gia đừng giận, Thiên Khải thành là nơi dẫn sao ngài cũng phải về, làm gì có đạo lý khách tha phương không trở về nhà. Chỉ có điều...” Ông lão ngừng một chút, ngẩng đầu ngắm cảnh nắng chiều, giọng nói hơi buồn bã: “Hy vọng khi vương gia trở về Thiên Khải, tay chớ cầm đao.”

Sau đó ông lão đột nhiên biến mất, như hòa tan trong ánh chiều tà kia. Lôi Vô Kiệt dụi mắt một cái, phát hiện mình không hoa mắt, vội vàng xoay người, lúc này mới phát hiện cái bóng mặc áo trắng biến mất cuối con đường. Lôi Vô Kiệt thở dài: “Đây đâu phải đạo sĩ, rõ ràng đã thành tiên.”

Lúc này Đường Liên cũng đi tới bên cạnh hắn, cau mày hỏi Tiêu Sắt: “Người này là ai vậy?”

“Thiên Khải Khâm Thiên giám, giam chính Tề Thiên Trần.” Tiêu Sắt đáp.

“Hả?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi hét lên: “Tề... Tề Thiên Trần, vậy chẳng phải là... quốc sư? Hắn tới đây làm gì thế?”

Đường Liên suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Hắn tới tìm người?”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Không, hắn là nửa sư phụ của Diệp Nhược Y, chuyến này đi ngang qua đây, chắc do phát hiện thương thế của Diệp Nhược Y. Nhưng ta thấy hắn đi thẳng về phía nam, e rằng trên người hắn còn có mục đích khác quan trọng hơn.”

“Chuyện gì mà khiến quốc sư chưa từng rời xa Thiên Khải nửa bước chạy xa cả ngàn dặm tới nơi đây?” Đường Liên trầm trầm hỏi.

“Ta cũng muốn biết.” Tiêu Sắt đột nhiên nói, ánh mắt nghiêm nghị. Từ khi hắn vừa ra đời, Tề Thiên Trần đã là giam chính của Thiên Khải Khâm Thiên giám, cùng đại tổng quản Cẩn Tuyên công công được gọi là hai đại cao thủ bên cạnh thiên tử. Bao năm như vậy, chuyện Tề Thiên Trần làm nhiều nhất chính là đứng trên Trích Tinh các của Khâm Thiên giám nhìn nhật nguyệt tinh chuyển động, chưa bao giờ bước ra khỏi Thiên Khải thành một bước. Rốt cuộc hiện giờ phía nam có chuyện gì xảy ra mà ép Tề Thiên Trần đích thân đi tới.

Núi Lạc Lô.

Tám trăm dặm xung quanh dãy núi phía nam, Hồi Nhạn là đầu, Nhạc Lô là cuối, vốn tên là núi Lạc Lô. Nhưng năm xưa một trong bát trụ quốc, Bắc Ly đại tướng quân Lô Mộng Sát đại chiến với đại quân Nam Chiếu tại đây, cuối cùng do số lượng binh mã kém quá xa không địch lại nên hy sinh ở nơi này. Cho nên hậu nhân bèn đổi tên ngọn núi này là ‘núi Lạc Lô’.

Một kiếm khách mặc áo trắng đang chạy thẳng trên núi, gương mặt nàng đeo một chiếc mặt nạ, trên người không nhiễm một hạt bụi, chỉ có hai hàng mi cau lại. Chính là nhị thành chủ Tuyết Nguyệt thành, Kiếm Tiên Lý Hàn Y. Cô từ Tuyết Nguyệt thành đi thẳng về phía đông tới Lô gia bảo, nào ngờ ở Nam An thành gặp phải gia chủ Tô gia Tô Mộ Vũ, hơn nữa còn phát hiện có vài vị cao thủ mai phục xung quanh. Cuối cùng mặc dù phá vây rời đi nhưng vẫn bị bọn họ truy sát phía sau không bỏ, đành phải xoay vòng chạy tới núi Lạc Lô, dường như do bọn chúng cố ý bố trí.

Dù sao núi Lạc Lô cũng là nơi phụ thân cô từ trần.

Còn sát thủ cầm dù lại là cố nhân nhiều năm trước của Lý Hàn Y. Năm đó ma giáo đông chinh cũng dao động lợi ích của Âm Hà, cho nên Âm Hà cũng phải chấp sự của mình tham gia chuyện ngăn cản ma giáo. Năm đó Tô Mộ Vũ còn chưa phải gia chủ Tô gia, danh hiệu ở Âm Hà là 'Khôi', trong chốn giang hồ do hắn luôn cầm một cây dù giấy dầu nên được gọi là 'Chấp Tán Quỷ', là thủ lĩnh đội sát thủ 'Quỷ Lệ' trực thuộc đại gia trường của Âm Hà. Khi đó hắn và Lý Hàn Y từng sóng vai tác chiến, tuy tuổi còn rất trẻ nhưng kiếm thuật đã xuất thần nhập hóa, cho nên dẫu tuổi trẻ nhưng đã bị xếp vào một trong 'thiên hạ tứ đại ma đầu'. Đương nhiên hắn trở thành tứ đại ma đầu ngoại trừ kiếm thuật còn do cách hắn giết người, một khi đã quyết định là không chết không thôi.

Nhưng đệ nhất sát thủ của Âm Hà cực giỏi thuật truy tung mấy hôm trước lại đột nhiên biến mất, phía sau chỉ còn ba người cố gắng đuổi theo không bỏ qua, hơn nữa còn ép mình theo hướng núi Lạc Lô. Lý Hàn Y cũng lờ mờ đoán được thân phận ba người phía sau, nhưng nếu thật sự là ba người đó, vậy chứng minh đây không phải hành động của mình Âm Hà, mà là một âm mưu muốn lật đổ toàn bộ giang hồ.

Đường môn tam lão, Đường Ân, Đường Liệt, Đường Nguyệt Lạc. Ba vị trưởng lão cùng bối phận với Đường lão thái gia của Đường môn, đã gần mười năm chưa từng hiện thân trong giang hồ, nhưng qua vài lần giao thủ ngắn ngủi, mặc dù bọn họ đều dùng khăn đen che mặt nhưng Lý Hàn Y vẫn nhận ra thân phận bọn họ.

Cần phản kích, Lý Hàn Y vẫn lao nhanh về phía trước, tay phải chạm nhẹ lên chuôi kiếm, thầm hạ quyết định. Đúng lúc cô định động thủ, chợt thấy trong núi xuất hiện một gian đình, người đàn

ông áo đen cầm dù đang ngẩng đầu nhìn về phía này, ánh mắt đầy lạnh nhạt.

Lý Hàn Y cười lạnh một cái.

Vậy quyết chiến thôi.

Như người mong muốn, không chết không thôi.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 131: Chuyện Giang Hồ

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Dưới núi Lạc Lôi, một cỗ xe ngựa lạng lẽ rời khỏi.

Cô gái áo đỏ vẫn ôm thi thể khô ngô đó, ánh mắt hờ hững nhìn theo xe ngựa đi xa. Cô gái áo tím quyến rũ cũng cau mày, gương mặt đầy vẻ xơ xác.

“Xương Ly chết trên tay đệ tử Lôi Môn, cách trả thù cho hấn tốt nhất là giết chết toàn bộ Lôi môn.” Một giọng nói mang theo ý lạnh vang lên sau lưng bọn họ. Đại gia trường Âm Hà mặc trường bào màu đen đeo mặt nạ bạc đứng sau lưng hai cô gái, bước tới ôm lấy vai hai người.

Nước mắt Tô Hồng Tức rớt cuộc cũng đổ xuống, bả vai Tô Tử Y cũng run rẩy.

“Sát thủ không nên khóc vì đồng bọn đã chết, cả đời Xương Ly đã giết mấy trăm người, thế nhưng bản thân chỉ chết có một lần. Tính thế nào cũng là có lời.” Đại gia trường vỗ nhẹ lên vai các cô: “Đừng khóc nữa, an táng Tô Xương Ly ở đây đi.”

Nhưng Tô Hồng Tức và Tô Tử Y vẫn không nhịn được rơi lệ. Tô Hồng Tức nức nở nói: “Ta muốn mang Xương Ly về Âm Hà.”

“Dưới núi Lạc Lô có sông Vô Sinh, người thả Xương Ly vào trong sông, con sông sẽ dẫn hắn về nhà. Cho dù thân thể không tới Âm Hà, linh hồn hắn cũng sẽ tìm được đường về nhà.” Đại gia trường trầm giọng nói.

“Mối thù này, chúng ta nhất định phải báo.” Tô Tử Y lau sạch nước mắt, hung dữ nói.

“Được lắm. Vậy thì giết sạch Lô gia bảo, giết sạch Tuyết Nguyệt thành, giết sạch trọn cả Thiên Khải thành. Giết tới khắp thiên hạ chỉ còn lại mình Tô thị nhà chúng ta.” Đại gia trường thu cánh tay, ánh mắt lạnh băng.

Tô Hồng Tức và Tô Tử Y ngừng khóc, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Các người chỉ nghe được ta là đại gia trường, thế nhưng đại gia trường cũng từng là con cháu ba nhà. Ta họ Tô, tên thật là Tô Xương Hà, là anh của Tô Xương Ly.” Đại gia trường xoay người bước lên núi, giọng nói khiến người ta không nghe ra tâm tình. “Cho nên cơn phẫn nộ của ta còn nặng hơn các người nhiều.”

“Nếu đã vậy, để lửa giận của Âm Hà đốt cháy toàn bộ Bắc Ly đi.”

Trong chiếc xe ngựa đi khỏi, Tiêu Sùng ngồi đối diện với Tiêu Cảnh Hà, Huyền Đồng lặng lẽ ngồi một bên, vươn tay ra ngoài cửa sổ. Một con bò câu đưa thư từ xa bay tới, hạ xuống tay hắn.

“Cảnh Hà, lần này người quá mạo hiểm.” Cuối cùng Tiêu Sùng mở miệng, giọng vẫn rất ôn hòa.

“Hoàng huynh,” Tiêu Cảnh Hà cúi đầu không nói gì. “Do Cảnh Hà đã quá kích động, xin hoàng huynh tha thứ.”

Tiêu Sùng lắc đầu: “Ta không trách ngươi. Chỉ có điều dẫu biết ngươi đang giúp ta leo lên ngôi vị hoàng đế nhưng ta vẫn mong ngày ta ngồi trên ngai hoàng đế ngươi sẽ đứng bên cạnh ta. Đến lúc đó ta sẽ phong ngươi làm Bình Thiên Vương, thiên hạ cũng sẽ truyền tụng tên tuổi của ngươi. Ngươi sẽ là vương gia vĩ đại nhất Bắc Ly từ khi lập quốc tới giờ, ngang hàng thiên tử, sánh vai với ta!”

Tiêu Cảnh Hà ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Sùng, ánh mắt nóng bỏng. Tuy đôi mắt Tiêu Sùng bị tầm vải trắng che khuất, nhưng khoảnh khắc đó hẳn vẫn cảm nhận được hoàng huynh cũng đang nhìn mình đầy trịnh trọng. Nhìn đến đây thì đọc nốt luôn đi bạn ơi, stk của dịch giả là 19033917316011 - techcombank, các bạn đọc truyện ở site khác không phải bns cũng có thể donate để dịch giả bớt dỗi hờn mà đăng chương nhanh hơn nhé.

“Cảnh Hà chắc chắn không phụ kỳ vọng của hoàng huynh.” Tiêu Cảnh Hà trầm giọng nói.

Tiêu Sùng cười đáp: “Chúng ta vốn là huynh đệ, Cảnh Hà, ngươi đừng lúc nào cũng nghiêm túc như vậy.”

Tiêu Cảnh Hà gãi đầu một cái: “Hoàng huynh, không phải Cảnh Hà nghiêm túc, là do hoàng huynh luôn nói chuyện nghiêm túc như vậy.”

Tiêu Sùng cười một tiếng, hỏi Huyền Đồng bên cạnh: “Huyền Đồng, trong thư viết gì?” Lúc này Huyền Đồng vừa đọc được tờ giấy kia, đang định thu lại. Mặc dù hai mắt Tiêu Sùng đã mù nhưng vẫn như thấy rõ động tác của nó, vừa vặn hỏi ngay lúc này. Sẵn tiện thì chuyển qua Momo hoặc zalopay 0908007401 cũng được nhé.

Huyền Đồng vội vàng đáp: “Chuyến đi tới Tây Vực của bộ hạ đã kết thúc, đang trên đường trở về. Chúng ta phải lập tức lên đường, phải về Thiên Khải trước bộ hạ.”

“Khi bộ hạ đi về phía tây, Lan Nguyệt Hầu giám sát quốc sự, toàn bộ Thiên Khải trừ ta luôn giả bệnh không ra ngoài, các vị hoàng tử khác có dị động gì không?” Tiêu Sùng hỏi.

“Không có, những hoàng tử khác ai vào triều vẫn vào triều như thường, ai uống rượu vẫn uống rượu như thường, ai săn bắn vẫn săn bắn như thường. Trừ Xích Vương Tiêu Vũ, hắn cũng cáo ốm không ra ngoài, chừng hơn một tháng rồi.” Huyền Đồng đáp.

“Xích Vương Tiêu Vũ, tên vương gia thơ rượu ấy à? Ngày nào hắn cũng ăn chơi chè chén, ta thấy hắn bệnh thật rồi.” Tiêu Cảnh Hà cười khinh thường.

“Tiêu Cảnh Hà, đừng coi thường Xích Vương.” Tiêu Sùng lắc đầu nói.

“Sao nào? Trong số hoàng tử tuy chỉ có hai người các vị được phong vương, thế nhưng hoàng huynh là dựa vào tài trí của bản thân, còn Tiêu Vũ kia dựa vào cái gì? Chẳng qua là ỷ vào mẫu thân của mình được phụ hoàng sủng ái, thế nhưng một ả đàn bà không rõ lai lịch và một tên vương gia thơ rượu, người trong Thiên Khải thành có ai để mắt tới hắn?” Tiêu Cảnh Hà cau mày nói.

“Có một số việc không nên dựa vào vẻ bề ngoài. Xích Vương Tiêu Vũ là kẻ địch rất đáng sợ.” Tiêu Sùng trầm giọng nói: “Hơn nữa câu vừa rồi ngươi nói sai rồi. Không chỉ hai chúng ta là hoàng tử được phong vương, ngươi quên mất người quan trọng nhất.”

“Vĩnh An Vương?” Tiêu Cảnh Hà trầm kinh hãi: “Nhưng chúng ta đã nói thân phận của hắn cho Âm Hà. Hoàng huynh, huynh nói xem Âm Hà có giết hắn không? Còn nữa, bọn họ có tính toán gì khác không?”

“Không biết. Hắn cùng thiếu niên của Lôi môn giết người của Âm Hà Tô gia, bọn họ đã kết thù không chết không thôi. Âm Hà là tổ chức chú trọng lợi ích, nhưng có một số việc tuyệt đối không thể thỏa hiệp, dẫu sao những chuyện đó liên quan tới máu chốt liên kết toàn bộ Âm Hà. Đại gia trường đã có ý giết bọn họ, ta có thể xác nhận.” Ngón tay Tiêu Sùng gõ nhẹ lên ghế.

“Đại gia trường, người đó...” Tiêu Cảnh Hà đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“Một người rất đáng sợ.” Tiêu Sùng thờ dãi: “Kết minh với một tên ma quỷ như vậy không biết là may mắn hay bất hạnh. Đúng rồi, Huyền Đồng, bên phía sư phụ có tin tức gì không?”

“Nộ Kiếm Tiên tiền bối vốn định tới Đường môn gặp mặt Đường lão thái gia. Nhưng trong tin tức Đường môn đưa tới, Nộ Kiếm Tiên tiền bối không tới đúng hẹn, đến nay vẫn không rõ hành tung.” Huyền Đồng đáp.

Tiêu Sùng bắt đắc dĩ lắc đầu một cái: “Đại sư phụ luôn tùy hứng như vậy. Nếu ông ấy đã ra tay chắc chắn mọi chuyện không có sơ hở, nhưng ông ấy không có mặt, Đường môn và Âm Hà liên thủ lại ra tay bất ngờ như vậy, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn. Đợi trận đại chiến trên núi kết thúc, ba vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành một mất tích, một chết, chỉ còn lại một người, quân cờ Vô Song thành cũng đến lúc xuất động rồi.”

“Bọn họ giết chết được Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên thật sao?” Tiêu Cảnh Hà hỏi.

“Đường môn tam lão, hai vị gia chủ của Âm Hà, lại thêm đại gia trưởng như ma quỷ kia. Cho dù là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên cũng chẳng hề có chút sinh cơ, trừ phi thần tiên tới cứu.” Tiêu Sùng thở dài một tiếng, đột nhiên trịnh trọng nói: “Huyền Đồng, giờ chúng ta lập tức trở về Thiên Khải! Chạy không dừng vó vào, phải về sớm hơn bộ hạ bảy ngày!”

“Vì sao?” Tiêu Cảnh Hà không hiểu.

“Người đừng bao giờ nghĩ mình có thể nắm được hành tung của phụ hoàng, người luôn luôn nhạy bén hơn tưởng tượng của chúng ta. Đến lúc đó chắc chắn người sẽ đột nhiên giá lâm tại Thiên Khải. Người sẽ không chờ chúng ta, người sẽ muốn biết khi mình không ở Thiên Khải, tòa thành đó, quốc gia đó có còn nằm trong lòng bàn tay mình không!” Tiêu Sùng cao giọng nói: “Về Thiên Khải, còn chuyện giang hồ cứ giao cho giang hồ thôi!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 132: Kiểm Nang, Côn Luân Rung Chuyển

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Cơn mưa nhỏ trút xuống đã lâu cuối cùng cũng ngừng, Tô Mộ Vũ ngẩng đầu lên, tay xoay nhẹ cán dù, hát văng những giọt nước mưa rơi trên dù xuống đất.

Tí tách, nước mưa rơi trên phiến đá tạo thành tiếng vang thanh thúy. Tô Mộ Vũ buông dù xuống, thần sắc lạnh nhạt.

Tạ Thất Dao ngồi trong đình cười nói: “Người với Lý Hàn Y coi như từng sóng vai tác chiến, hôm nay lại phát rứt kiếm đối mặt, cho dù là người chắc cũng thấy chẳng dễ chịu gì.”

Tô Mộ Vũ không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn bóng người càng lúc càng tiếp cận, lẩm bẩm: “Kế đình tiêu sắt cố nhân hi, hà xử đấng cao thả tổng quy.”

Tạ Thất Dao cầm bầu rượu bên cạnh lên ngửa đầu uống một hớp rồi tưới rượu còn lại trong bầu lên thân đao, hấn lạnh lòng đọc tiếp: “Kim nhật tạm đồng phương cú tửu, minh triều ứng tác đoạn bình phi.” Rượu tưới lên làm thân đao sáng quắc tới chói mắt. Tạ Thất Dao cầm trường đao lên bước từng bước một ra ngoài đình.

(Tạm dịch:

Huyện Ké xa xôi vốn ít bạn, nơi cao nào tiễn người về đây.

Hôm nay nâng tạm rượu cúc này, sớm mai đặng tiễn người bạn ta.

Cửu Nhật Tống Biệt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Nguồn: Bạch Ngọc Sách

Nguyên tác: Vương Chi Hoán)

“Mong rằng lúc ta chết cũng có đao tốt kiếm tốt đưa tiễn như vậy.” Tuy giờ Tạ Thất Đao đã là một ông lão nhưng khi hắn cầm đao lên cơ bắp vẫn gồng lên, ánh mắt vẫn hung dữ, cứ như vẫn là một ma quỷ trẻ tuổi.

Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên xếp trong ngũ đại kiếm tiên, nhị thành chủ của giang hồ đệ nhất thành Tuyết Nguyệt thành, con gái của truyền nhân Kiếm Trùng Lý Tâm Nguyệt và Bắc Ly bát trụ quốc Lôi Mộng Sát. Mỗi danh hiệu đều cực kỳ bắt mắt, nhưng trong mắt gia chủ Âm Hà Tạ gia, cô đã là một người chết.

“Mộ Vũ, lần trước ta nhường giới trẻ các ngươi, để các ngươi ra tay trước. Lần này tới phiên mấy lão già chúng ta!” Tạ Thất Đao đột nhiên nâng trường đao đi. “Mọi người đều nói Bắc Ly dùng kiếm, Nam Quyết chơi đao. Đến lúc cho thế nhân thấy sự ngu muội của mình rồi.”

Tô Mộ Vũ không nói gì, chỉ lặng lẽ lui lại một bước.

Tạ Thất Dao đột nhiên bước lên trước, nâng trường đao lên, động tác như muốn chém ra.

Lý Hàn Y mặc áo trắng đứng cách bọn họ trăm thước, cuối cùng cũng rút thanh Thiết Mã Băng Hà bên hông ra.

“Nếu Âm Hà thật sự định ép Tuyết Nguyệt thành tới nước này!”

“Vậy thì mời, chết đi!”

Lý Hàn Y cầm kiếm, thân kiếm mang theo kiếm khí lạnh lẽo.

Một chiêu kiếm rung chuyển Côn Luân!

Chỉ trong chớp mắt, gió lạnh gào thét khắp sườn núi. Trong gian đình nhỏ phủ một lớp băng sương, rung chuyển như sắp đổ.

“Hay cho một thanh Thiết Mã Băng Hà!” Tạ Thất Dao vung trường đao đột nhiên đánh về phía kiếm của Lý Hàn Y.

Tạ Thất Dao tên là Thất Dao là vì hắn giết người nhiều nhất chỉ dùng bảy đao. Sau bảy đao người trước mặt sẽ là vong hồn.

Đao đầu tiên hắn chém ra chạm vào kiếm của Lý Hàn Y. Thân đao run rẩy, Lý Hàn Y lui ba bước, hắn lui sáu bước.

Hắn lại xuất đao thế hai, đao thế bùng lên, đánh lui Lý Hàn Y ba bước, hắn cầm đao đứng yên tại chỗ, không dời nửa bước.

Hắn bổ ngang đao thứ ba, đao thế bá đạo. Lý Hàn Y cũng xuất một kiếm, thanh thế như vó ngựa đạp tan đồng hoang. Đao kiếm giao nhau, gian đình sau lưng lập tức sụp đổ. Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Tô Mộ Vũ lặng lẽ tới một bên, ngón tay chạm lên cán dù, cau mày nhìn hai người tử thí như đang suy nghĩ điều gì.

Cuối cùng Tạ Thất Dao cũng chém ra đao thứ tư, đao thứ năm, đao thứ sáu.

Ba đao liên tục, khí thế như dời núi lấp biển, chỉ trong chớp mắt đã ép Lý Hàn Y tới tuyệt cảnh. Nhưng khi lâm vào tuyệt cảnh mới quan sát được Côn Luân! Trên núi Côn Luân, Lý Hàn Y từng dùng một kiếm chặt đứt tầng mây phủ kín bầu trời, khiến núi tuyết ngàn năm chứng kiến ánh mặt trời. Kiếm của nàng vốn mạnh nhất khi gặp tuyệt cảnh.

Lại xuất một chiêu kiếm, Hám Côn Luân!

Một tiếng keng.

Thiết Mã Băng Hà và trường đao của Tạ Thất Dao giao nhau, Tạ Thất Dao chỉ cảm thấy toàn thân lập tức chìm trong giá rét. Một luồng khí lạnh từ thân đao truyền lên cán đao, từ cán đao xâm nhập vào trong người hắn. Hắn cảm thấy toàn bộ cánh tay tê dại, đành phải rút đao lui lại mười bước. Để đọc nhanh nhất, vui lòng liên hệ chính chủ.

Hắn dùng hết sức lực cuối cùng của thân thể mới giữ được đao không rời khỏi tay. Tạ Thất Dao chỉ cười không chút câu nệ: “Hình như ta chỉ còn một đao cuối cùng, nếu sau đao đó ngươi còn không chết thì ta phải đổi tên rồi.”

“Ngươi không cần đổi tên.” Lý Hàn Y lạnh lùng nói: “Vì hôm nay ngươi sẽ chết.” Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Nguồn: Bạch Ngọc Sách

“Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y, người quá ngông cuồng.” Tạ Thất Dao cười nhạt, cánh tay rung rung, lòng bàn tay tỏa ra hơi nóng khiến cánh tay hắn từ từ khôi phục tri giác. Hắn nắm chặt lấy thanh đao: “Ta còn một đao, một đao cuối cùng của ta, tên là Sát Thần!”

“Tạ thúc.” Tô Mộ Vũ đột nhiên bước lên trước một bước, bước này chặn đường Lý Hàn Y lại.

Tạ Thất Dao thở dài thu đao lại: “Đã lâu không đánh một trận sáng khoái đến vậy, bỗng nhớ lại thời mình còn thiếu niên, thật muốn kiếm một người đánh tới phân thắng bại.”

“Sát thủ không có thắng bại, chỉ có sinh tử.” Tô Mộ Vũ nhẹ giọng đáp.

“Để một kẻ hậu sinh nói vậy cũng thật mát mặt.” Tạ Thất Dao cắm đao xuống đất, đột nhiên nhắm mắt ngưng thần. Đây là tâm pháp độc nhất của Tạ gia chuyên tu luyện quyền thuật đao pháp, tên là ‘Liễm Thế’. Giờ phút này hắn bắt đầu tích lũy khí lực toàn thân, mãi tới khi rút đao ra.

Như quỷ thần giáng lâm!

“Chấp Tán Quỷ.” Lý Hàn Y lạnh lùng nhìn Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ cúi đầu: “Nhị thành chủ.”

“Người vẫn hết như xưa, người khác luôn nói ta là người tính cách lạnh nhạt, nhưng người mới thật sự như vậy. Có lúc ta cũng rất tò mò, rốt cuộc người đã gặp chuyện gì, vì sao người lại là một người không có tình cảm như vậy?” Lý Hàn Y nhìn Tô Mộ Vũ nói.

Tô Mộ Vũ cúi đầu nhìn vũng nước dưới chân, đột nhiên lắc đầu một cái: “Đương nhiên ta vẫn nhớ tình cảm năm xưa sánh vai. Chỉ có điều, có một số chuyện ta không thể quyết định được.”

“Nếu nói quyết định năm xưa của Âm Hà phái người hợp lực với võ lâm Trung Nguyên chống lại Ma giáo là chính xác, vậy quyết định hiện tại thật quá ngu xuẩn.” Lý Hàn Y nhíu mày: Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Nguồn: Bạch Ngọc Sách

“Tên Tô Xương Hà kia chắc chắn đã điên rồi. Năm đó lần đầu tiên gặp hắn, ta đã cảm thấy một ngày nào đó dã tâm của hắn sẽ phá hủy chính hắn.”

Lúc này ba bóng người cũng hạ xuống sau lưng Lý Hàn Y, khăn đen che mặt, ánh mắt toát ra vẻ âm độc.

“Âm Hà, cùng với Đường môn. Liên thủ như vậy thật hiếm thấy.” Lý Hàn Y cười nhạt.

“Người đã nhận ra?” Một giọng nói già nua vang lên sau lưng.

“Đường môn tam lão, Đường Ân, Đường Liệt, Đường Nguyệt Lạc. Ngoại trừ lão thái gia ra, thế hệ trước của Đường môn chỉ còn ba lão nhân, hôm nay lại chết hết ở đây, cũng thật đáng tiếc.” Lý Hàn Y thở dài một tiếng. Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Nguồn: Bạch Ngọc Sách

Ông lão kia tháo mặt nạ ra, để lộ mái tóc bạc trắng. Đường An cầm đầu cười lạnh nói: “Lý Hàn Y, người nói câu này thật quá ngông cuồng.”

“Ngông cuồng?” Lý Hàn Y nâng kiếm cười vang: “Chẳng qua là hai gia chủ của Âm Hà, thêm ba trưởng lão của Đường môn mà thôi.”

“Giết là được!”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 133: Kiếm Của Kiếm Tiên Giáng Lâm Từ Bầu Trời

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trong thiên hạ có năm vị Kiếm Tiên, Cô Kiếm Tiên thần bí nhất, bội kiếm là 'Cửu Ca', do thanh kiếm này trước chưa từng rời vỏ cho nên không đứng trong thiên hạ thập đại danh kiếm. Nho Kiếm Tiên hào hiệp nhất, bội kiếm 'Vạn Quyển Thư', tên là tự đặt, kiếm thì không biết mua được từ chỗ nào, đương nhiên không có vinh dự xuất hiện trong thiên hạ thập đại danh kiếm. Đạo Kiếm Tiên hợp với chữ 'Tiên' nhất, tu đạo trên núi Thanh Thành ba mươi năm, cầm Thanh Tiêu kiếm, hạng sáu trong thiên hạ danh kiếm, bao hàm đạo lý tối thượng của đạo gia, cũng là thanh kiếm đứng đầu đạo gia. Nộ Kiếm Tiên lại bá đạo nhất, bội kiếm là thanh kiếm vương bá 'Phá Quân', hạng năm trong thiên hạ danh kiếm. Còn thanh kiếm của Lý Hàn Y lại là bội kiếm của Côn Luân Kiếm Tiên trăm năm trước - Thiết Mã Băng Hà, đứng hạng ba trong thiên hạ danh kiếm. Trăm năm trước trong thiên hạ chỉ có một Côn Luân Kiếm Tiên, nghe nói cuối cùng cưỡi chim lớn hiếm thấy bay thẳng lên trời. Nhưng dù sao đây cũng chỉ là truyền thuyết, không có ai tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó. Nhưng truyền thuyết nói rằng bội kiếm của Kiếm Tiên được để lại, niêm phong trong kiếm trận của hắn. Còn Lý Hàn Y đã vượt qua kiếm trận tuyệt thế đó, chặt đứt núi băng đông kết cả trăm năm lấy đi thanh kiếm tuyệt thế này. Chỉ xét riêng bội kiếm, Lý Hàn Y đứng đầu trong ngũ đại kiếm tiên.

Còn trong ngũ đại Kiếm Tiên, Cô Kiếm Tiên không rời tòa thành cô quanh Mộ Lương nửa bước, Đạo Kiếm Tiên ba mươi năm không xuống núi Thanh Thành một bước. Nộ Kiếm Tiên nấp trong phố phường thần bí khó lường. Nộ Kiếm Tiên còn được gọi là Ma Kiếm Tiên, trong mắt người đời càng giống ma đầu hơn giống Kiếm Tiên. Chỉ có kiếm của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y là thường được thế nhân chứng kiến nhất. Nhưng thế nhân cũng thấy, kiếm của Lý Hàn Y chưa bao giờ thất bại.

“Kiếm lên!” Lý Hàn Y giận dữ hét lớn, Thiết Mã Băng Hà bay lên, cô cũng tung người nhảy lên, cầm lấy chuôi kiếm chém xuống đầu Đường môn tam lão.

Người trong Đường môn trước nay không giỏi cận chiến, lập tức lui lại. Nhưng khí thế của Kiếm Tiên cực kỳ ác liệt, khiến bọn họ bỗng có cảm giác không thể lui lại phía sau. Cũng may, một thanh kiếm cản trước mặt bọn họ.

Hay nên nói là một cái dù.

Câu dù giấy này va chạm cùng Thiết Mã Băng Hà, chỉ trong chớp mắt cả dù lẫn người bắn tung. Dù giấy như một đóa hoa nở rộ, mười bảy lưỡi đao sắc bén tỏa ra, yêu kiều, mỹ lệ mà lại nguy hiểm.

“Thập bát kiếm trận?” Lý Hàn Y cười lạnh một tiếng, chém ra một kiếm.

Tô Mộ Vũ nhíu mày, tay trái đột nhiên thu lại, mười bảy lưỡi đao vừa phóng ra lập tức tụ lại trước mặt hắn, tọa thành một tấm khiên do lưỡi kiếm tạo thành, miễn cưỡng ngăn cản chiêu kiếm của Lý Hàn Y. Tô Mộ Vũ bị đánh trúng đột nhiên hạ xuống, hắn xoay người một cái đứng vững trên mặt đất, thanh kiếm trong tay vốn là cán dù,

kiếm lưới mỏng Trường Hồng. Mười bảy lưới đao khác rơi xuống, cắm rải rác quanh người hắn.

Đường môn tam lão chợt tản ra, tay đều lay động.

Diêm Vương thiếp, Long Tu châm, Chu Nhan lệ.

Ba ám khí đỉnh cao của Đường môn bay về phía Lý Hàn Y.

“Bắc phong quyền địa bạch thảo chiết, hồ thiên bát nguyệt tức phi tuyết.” Lý Hàn Y nhẹ nhàng nhảy lên, khăn xám che trước mặt bay phát phới, hé lộ dung nhan tuyết thể mờ mờ ảo ảo. “Chiêu kiếm này tên là Bát Nguyệt Phi Tuyết, chiêu kiếm chí hàn chón nhân gian, do ta sáng tạo ra.”

(Tạm dịch: Gió bắc thổi tàn phai lá cỏ, sắc trời Hồ tháng tám tuyết bay.

Trích từ: Bạch Tuyết Ca Tống Vũ Phán Quan Qui Kinh

Tác giả: Sầm Tham)

Chiêu kiếm này vừa thi triển, gió tuyết xác xơ. Như chỉ trong chớp mắt đã khiến thế giới này chìm vào băng giá. Ba mũi ám khí cực nhanh dưới hàn khí này cũng từ từ giảm tốc, cuối cùng bị đóng băng giữa không trung. Lý Hàn Y nhẹ nhàng vung kiếm đánh chúng rơi xuống đất.

“Chuyện này... không thể nào.” Trưởng lão Đường môn Đường Ân kinh ngạc tới trợn tròn hai mắt: “Sao trên thế gian lại có kiếm pháp như vậy?”

“Đây là kiếm của Kiếm Tiên, từ trên trời giáng xuống.” Lý Hàn Y nâng kiếm múa nhẹ, bốn phía hàn khí lạnh băng, nhưng vẫn mang đầy vẻ phong hoa tuyết đại.

Tô Mộ Vũ chột cầm kiếm lao tới, mười bảy lưỡi đao sắc bén cũng bay thẳng về phía Lý Hàn Y. Hấn tung mình nhảy lên. Phi kiếm ác liệt, khi vung lên như làn mưa hoàng hôn. Kiếm nhỏ Trường Hồng, khi cần giết người một chiêu đoạt hồn. Đây chính là kiếm của Tô Mộ Vũ, không khiến thiên địa biến sắc như Lý Hàn Y nhưng vẫn rất đẹp, đó là một vẻ đẹp của kỹ thuật giết người tinh xảo!

Lý Hàn Y đột nhiên xoay người, nâng cao thanh kiếm, áo trắng phấp phới như tiên nhân giáng trần. Thế nhưng khác với vẻ sương giá bay lượn vừa rồi, lần này trong mắt Lý Hàn Y như có ánh sáng ấm áp.

"Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai."
Dưới tán khăn che đang phất cao, Lý Hàn Y nhếch miệng, ánh mắt ôn nhu, giọng nói êm ái hiếm thấy: “Kiếm này tên là Xuân Phong Lai, chiêu kiếm ấm áp nhất nhân gian, do người đó sáng tạo.”

(Tạm dịch: Bỗng như đêm nọ gió xuân thổi, muôn vạn cây lê bỗng nở hoa.

Trích từ bài thơ ‘Tuyết xuân’.

Tác giả: Hàn Dũ.)

“Kiếm hay lắm, đúng là chiêu kiếm của ông trời.” Tô Mộ Vũ gạt đầu, kiếm trong tay vẫn không ngừng lại.

Hấn chỉ là lưỡi đao của người phàm, nhưng muốn đối đầu với kiếm của tiên nhân.

Đáng tiếc lưỡi đao của người phạm chỉ có sát tâm, kiếm của tiên nhân lại đa tình.

Hai kiếm giao nhau, Tô Mộ Vũ bị Thiết Mã Băng Hà của Lý Hàn Y ép xuống. Sắc mặt hắn không đổi, tay trái vung lên, mười bảy lưỡi đao lại bay lên đánh về phía hai người.

Khí thế như muốn đồng quy vu tận.

“Ta còn chưa gặp lại hắn lần nữa, ta chưa thể chết!” Lý Hàn Y cao giọng quát lớn, đột nhiên nâng kiếm xuất cước đá bay Tô Mộ Vũ về phía mười bảy lưỡi đao kia.

Tay trái của Tô Mộ Vũ lại vung lên, mười bảy lưỡi đao đột nhiên thay đổi phương hướng, lướt qua bên cạnh hắn. Hắn xoay người trên không trung, xuất cước đá một lưỡi đao về phía Lý Hàn Y.

Lý Hàn Y đang định né tránh, lại phát hiện ba luồng ám khí đột nhiên đánh tới.

Lần này ba món ám khí giống hệt nhau, ám khí tuyệt thế của Đường môn - Phật Nộ Đường Liên. Ghép thành hình hoa sen, một đóa hoa tỏa ra thành hai mươi một cánh, ba đóa Phật Nộ Đường Liên, tổng cộng hóa thành sáu mươi ba cánh hoa, bắn thẳng về phía Lý Hàn Y.

Phủ kín trời đất, không còn chỗ nào trốn.

Lúc này Tạ Thất Đao cũng mở mắt, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng. Hắn nắm lấy trường đao trước mặt, tung người lao tới sau lưng Lý Hàn Y.

“Người là kiếm của Kiếm Tiên trên trời giáng xuống, còn ta vừa vụn là đao sát thần!” Tạ Thất Đao giơ thanh trường đao lên đột nhiên chém xuống. Uy thế một đao đó còn mạnh hơn sáu đao liên tiếp lúc trước. Cái tên Sát Thần không phải khoác loác, đao này của Tạ Thất Đao cũng xứng danh tuyệt thế!

Chiêu kiếm tất sát của Tô Mộ Vũ, Phật Nộ Đường Liên của Đường môn tam lão, thêm vào chiêu đao Sát Thần của Tạ Thất Đao! Đây đã là tử cục, cục diện chết tới không thể chết hơn!

Nếu người bọn họ muốn giết không phải Lý Hàn Y.

Thế nhưng nơi đó lại là Lý Hàn Y, Kiếm Tiên chưa một lần thất bại - Lý Hàn Y!

Sơn Thủy Kiếm Cảnh của Lý Hàn Y có ba tầng, tầng thứ nhất thấy núi là núi, thấy nước là nước; tầng thứ hai thấy núi không là núi, thấy nước không là nước; tầng thứ ba thấy núi lại là núi, thấy nước lại là nước. Lý Hàn Y luyện kiếm trên đỉnh Thương Sơn đã nhiều năm, đã sớm bước vào cảnh giới thứ ba trong Sơn Thủy Kiếm Cảnh. Chỉ có điều trên ba tầng này còn có kiếm của thiên đạo.

Tiến tới chiêu kiếm đó, cũng có thể bước vào cảnh giới Huyền Du.

Lý Hàn Y đột nhiên nhắm mắt, hạ giọng trầm trầm nói với mình.

“Vậy để ta nhớ lại, hoa đào năm xưa.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 134: Một Kiếm Đánh Ra Hoa Đào Tới

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Năm đó hoa đào vừa nở, thiếu nữ cầm kiếm đứng trên đầu tường, lần đầu gặp mặt thiếu niên kia. Thiếu nữ một lòng muốn thử kiếm, thiếu niên lại một lòng muốn ăn quả đào.

Gặp gỡ vốn bất ngờ như vậy, không chút phòng bị.

Gặp lại cũng không thể đoán trước như vậy.

Nhưng ta chưa bao giờ quên chàng. Ta nhớ kiếm của chàng, ấm áp, ôn hòa, giữa mùa đông cũng có thể khiến hoa đào nở rộ.

Vậy để ta nhớ lại kiếm của chàng thôi.

Ta tên Lý Hàn Y, ta cầm thanh kiếm Thiết Mã Băng Hà, kiếm thuật ta tu luyện tên là Chỉ Thủy. Nhưng từ khoảnh khắc gặp chàng, ta không cách nào khiến tâm như chỉ thủy. Nếu không luyện được chiêu kiếm thiên đạo Tâm Như Chỉ Thủy, vậy chẳng hay chiêu kiếm đa tình này của ta...

Có thể bước vào cảnh giới Huyền Du kia không?

“Cái này...” Tạ Thất Dao trợn tròn hai mắt.

Đao của hắn, ám khí của Đường môn tam lão, phi nhận của Tô Mộ Vũ, tất cả đều như bị chậm đi cả trăm lần. Hắn thậm chí còn chứng kiến tro bụi lướt qua bên lưỡi đao, từ từ bay lên, chậm rãi rơi xuống. Chỉ có kiếm của Lý Hàn Y vẫn lạnh lẽo nhanh chóng như lúc vừa rời. Hắn nhớ tới cảnh giới trong truyền thuyết, ngự trị bên trên Tiêu Dao Thiên Cảnh, gần như sánh với tiên nhân, Thần Du Huyền Cảnh.

Trên đời này thật sự có người đạt tới cảnh giới như vậy sao! Tạ Thất Đao chứng kiến ánh kiếm của Lý Hàn Y kéo tới, đột nhiên mỉm cười. Đời này hắn giết vô số người, cũng trải qua vô số lần nguy hiểm, nhưng đây là lần đầu tiên cảm nhận hương vị tử vong rõ ràng như vậy.

Trước khi chết được chiêu kiếm tuyệt diệu như vậy đưa tiễn, đời này chẳng uổng.

Lý Hàn Y cảm thấy khoảnh khắc khi mình vung kiếm lên, tinh thần như lập tức bay ra xung quanh, chỉ cảm thấy mình như bay lượn trong đất trời. Cô cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Lôi Vô Kiệt đang một mình một ngựa đi đường, thấy trên đỉnh Tuyết Nguyệt thành Tư Không Trường Phong mặc y phục màu đen cảm thương quay về phía nam ngựa đầu uống rượu, lại thấy Thiên Khải thành như có cầu vòng lướt ra đi về phía nam; thấy một người mặc áo tím đi thẳng từ nam tới, dọc đường thiên quân vạn mã đều chẳng thể ngăn cản!

“Đây là Thần Du Huyền Cảnh ư? Hay là ta đã chết?” Thờì khắc này tinh thần Lý Hàn Y bỗng trở về, cô phun ra một ngụm máu tươi, thân kiếm run rẩy.

Tất cả mọi thứ lập tức khôi phục nguyên trạng!

Tạ Thất Dao mừng rỡ, trường đao bổ ngang về phía đầu Lý Hàn Y.

Lý Hàn Y dùng hết sức lực vung ra chiêu kiếm cuối cùng!

Một kiếm thành mưa!

Cô lượn vòng tại chỗ, múa kiếm, sương trắng tỏa ra, còn có ánh cầu vòng lấp lánh. Chiêu kiếm này đánh văng một phi nhận, sáu mươi ba cánh hoa sen, cuối cùng tiến tới đón lấy thanh trường đao kia!

Đao kiếm giao nhau! Tạ Thất Dao gầm lên: “Đây là đao thứ bảy của ta!”

“Được!” Lý Hàn Y cao giọng đáp.

Hai bóng người lướt qua nhau.

Một tia chớp lóe lên giữa bầu trời.

Lý Hàn Y hạ xuống đất, cầm kiếm trước mặt: “Tạ gia Tạ Thất Dao, là một thanh đao tốt!”

Tạ Thất Dao cũng hạ xuống đất, giơ tay lên, trên tay là một cán đao cụt. Hắn mỉm cười, lúc này thân đao mới rơi xuống trước mặt hắn, cắm sâu xuống đất: “Tài nghệ không bằng người.” Tạ Thất Dao đưa lưng về phía Lý Hàn Y, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chiêu kiếm vừa rồi thật tuyệt diệu, chỉ có điều quá đáng tiếc. Người gần như chỉ kém có một bước là leo lên được Thần Du Huyền Cảnh. Mọi người đều nói người mạnh nhất thiên hạ này không phải là Bách Lý Đông Quân thì là Lạc Thanh Dương, thế

nhưng không ngờ Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên đối mặt với cục diện ắt phải chết vẫn có thể làm tới nước này.” Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Lý Hàn Y quay đầu lại, nhìn người đàn ông áo đen đột nhiên xuất hiện tại đó. Cô cau mày quát: “Tô Xương Hà!”

“Lý Hàn Y!” Khóe miệng đại gia trường Âm Hà Tô Xương Hà hơi nhếch lên: “Nhiều năm không gặp rồi.”

“Đúng vậy, rất nhiều năm không gặp rồi.” Lý Hàn Y lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt.

“Xem ra người vẫn không thích ta như năm đó.” Tô Xương Hà bước từng bước một về phía trước: “Có điều rất trùng hợp là, ta cũng vậy. Cho nên ta tới giết người.”

Lý Hàn Y đột nhiên mỉm cười: “Người vẫn hệt như năm xưa, luôn xuất hiện vào thời điểm thích hợp nhất.”

Tô Xương Hà cười một tiếng: “Đúng vậy. Không thì tài cán như ta làm sao ngồi lên vị trí đại gia trường được?”

“Người cho rằng ta đã sức cùng lực kiệt, nhưng có tin không, ta vẫn còn sức xuất một kiếm. Sau chiêu kiếm này ta sẽ chết nhưng người cũng chẳng sống nổi?” Lý Hàn Y nói rất từ tốn.

Tô Xương Hà chột bước một bước tới, áo đen phấp phới, phần nộ quát: “Thế thì thử xem!” Hấn xuất chưởng đánh về phía Lý Hàn Y!

“Kiếm lên!” Lý Hàn Y gầm lên.

Áo trắng lập tức bị nhuộm đỏ, tất cả những vết thương nhỏ lẻ mà Tô Mộ Vũ, Đường môn tam lão, Tạ Thất Dao lưu lại khi giao đấu lập tức tan vỡ, máu tươi bắn ra. Thiết Mã Băng Hà vốn trắng toát như bạch ngọc lập tức bị nhuộm thành màu đỏ, tỏa ra một luồng lực lượng đáng sợ. Nó lượn một vòng rồi hạ xuống trước mặt Lý Hàn Y, Lý Hàn Y cầm kiếm, đâm ra một chiêu.

Tô Xương Hà xuất chưởng đánh ra, kiếm của Lý Hàn Y chột chậm lại!

Lại một chiêu kiếm đánh ra, Lý Hàn Y cầm kiếm lui nhanh lại, hai tay không ngừng run rẩy.

Lại một chiêu kiếm tiếp theo, thân hình Lý Hàn Y bị đánh văng ra ngoài, Thiết Mã Băng Hà cũng rời tay, cùng cô bay thẳng về phía sau.

“Thôi đành vậy.” Lý Hàn Y thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại.

“Chết đi!” Tô Xương Hà nâng chưởng gầm lên.

“Ngừng!” Một tiếng hét vang lên từ ngoài ba dặm.

“Ngừng!” Tiếng hét kia đã trong vòng trăm trượng.

“Ngừng!” Sau ba tiếng hét, âm thanh đã gần trong gang tấc.

Tô Xương Hà kinh hãi, một thanh kiếm gỗ màu đỏ đột nhiên xuất hiện giữa trời, bên ngoài thanh kiếm gỗ này cánh hoa đào bay lượn, cảnh tượng mỹ lệ tới mức không gì tả nổi nhưng lại ẩn chứa sự hung ác đến đáng sợ.

Khí thế của chiêu kiếm này dường như còn cao hơn chiêu Nhất Kiếm Thành Vũ cuối cùng của Lý Hàn Y, gần đạt tới thiên đạo! Thế gian còn ai có thể xuất ra một chiêu kiếm như vậy? Sau kiếm gỗ đào là đạo bào màu tím, Tô Xương Ly đối mặt với ánh mắt người nọ, người nọ bình tĩnh nhìn hắn, nhưng sâu trong ánh mắt rõ ràng là sóng ngầm mãnh liệt.

“Đại gia trường!” Tô Mộ Vũ không còn vẻ hờ hững ngày thường, đột nhiên quát lớn.

Tô Xương Hà không hề do dự dù chỉ chốc lát, lập tức thu thưởng lui lại! Sát tính của hắn có mạnh hơn nữa cũng không dám đối diện với chiêu kiếm sắc bén kia.

Người kia thấy Tô Xương Hà đã lui lại cũng không muốn đuổi theo, thu hồi thanh kiếm gỗ, xoay người một cái, tung người nhảy về phía trước, ôm lấy Lý Hàn Y đang sắp ngã rồi mới hạ xuống đất vững vàng. Thiết Mã Băng Hà hạ xuống đất, cắm bên cạnh bọn họ, xung quanh là cánh hoa đào bay lượn như tiết trời tháng tư ấm áp, tất cả đều như thời điểm tuyệt diệu nhất.

Lúc này chiếc khăn che cũng rơi xuống, để lộ dung nhan tuyệt thế.

Tất cả đều như đã định trước, hoa đào bay lượn, khăn che tuột xuống, hai chúng ta đã gặp lại nhau.

Nam tử tuần lãng mặc đạo bào màu tím đưa tay lau vết máu nơi khóe miệng Lý Hàn Y, giọng nói đầy ôn nhu ấm áp: “Tiểu tiên nữ, ta rất nhớ nàng.”

“Ta từ núi Thanh Thành tới, trên đường gặp một rừng hoa đào. Ta nghĩ chúng ta gặp nhau phải có hoa đào chứ, cho nên mang hết cánh hoa đào trong rừng tới. Nàng có thích không?”

“Không thích cũng chẳng có cách nào, ta xuống núi rồi, không về được nữa.”

“Tiểu tiên nữ, chúng ta đi thôi.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 135: Kiểm Tiên Nổi Giận

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lý Hàn Y ngây ngốc nhìn người trước mặt, năm đó còn là một thiếu niên ngồi dưới tán cây hoa đào khổ sở đợi ăn quả đào, giờ đây đã trở thành một nam tử với gương mặt tuấn lãng với chút râu mỏng. Điểm duy nhất không thay đổi là cặp mắt trong suốt như làn nước trong hồ và tiếng gọi đầy ôn nhu ‘Tiểu tiên nữ’.

“Không còn nhỏ nữa rồi.” Gương mặt Lý Hàn Y hơi đỏ lên, nói xong cô lại ngây ngẩn, hơn mười năm rồi mới gặp lại, có thể nào cũng không ngờ câu nói đầu tiên lại như vậy. Trước kia còn nghĩ có thể sẽ tức giận mắng ‘Sao giờ người mới tới’, hoặc tát hấn một cái rồi xoay người tiêu sái rời khỏi, thế nhưng không ngờ lại thốt lên một câu mang vẻ ngược ngùng kém theo chút hờn dỗi ‘không còn nhỏ nữa rồi’. Song câu nói này rõ ràng lại rất hợp thời hợp lúc, mang đầy ý vị.

Đúng vậy, đã hơn mười năm trôi qua. Chúng ta đều không còn là thiếu niên. Tiểu tiên nữ năm xưa đã hơn ba mươi tuổi.

“Đúng vậy, là đại tiên nữ. Còn đẹp hơn năm xưa.” Đạo sĩ áo tím nhẹ giọng nói.

Lý Hàn Y hỏi: “Bao năm như vậy sao ngươi vẫn không xuống núi?”

Đạo sĩ áo tím thở dài, nói một lời không đầu không đuôi: “Bởi vì đời này ta chỉ có một cơ hội xuống núi.”

Tô Xương Hà đứng thẳng dậy nhìn đạo sĩ mặc đạo bào màu tím mang thanh kiếm gỗ đào vừa tới kia, trầm giọng nói: “Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân?”

Đường môn tam lão nhìn nhau, trong lòng thầm chấn động. Trên giang hồ đồn đại hết sức thần kỳ, chưởng giáo núi Thanh Thành Triệu Ngọc Chân từ khi sinh ra đã được Lữ Tố Chân dẫn lên núi Thanh Thành, hơn ba mươi năm chưa một lần xuống núi. Trong thời gian đó dựa vào hai lần giao thủ với Lý Hàn Y không rơi xuống hạ phong cùng một chiêu kiếm chặt đứt một cánh tay của cao thủ thiếu niên đứng đầu Lôi môn Lôi Vân Hạc; hơn nữa khi Ma giáo đông chinh một mình một kiếm ngăn dưới núi Thanh Thành, ép đại quân Ma giáo đi đường vòng dài trăm dặm. Cuối cùng tuy hấn không vào giang hồ nhưng vẫn trở thành một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên trên giang hồ, Đạo Kiếm Tiên. Một người như vậy lại thật sự xuống núi, hơn nữa còn từ núi Thanh Thành đi thẳng theo hướng nam tới tận núi Lạc Lôi!

Không ai biết hai đại kiếm tiên liên thủ sẽ có uy thế ra sao. Dù sao chưa một ai chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Thế nhưng Triệu Ngọc Chân không buồn để ý tới tiếng gầm của Tô Xương Hà, vẫn chỉ ôm lấy Lý Hàn Y, cúi đầu hạ giọng nói: “Đại tiên nữ, nàng muốn đi đâu, ta mang nàng đi.”

“Đừng gọi ta là tiên nữ, ta có tên, là Lý Hàn Y.” Lý Hàn Y nghe thấy ba chữ ‘đại tiên nữ’ rất mắt tợn, bất đắc dĩ nói.

“Lương phong suất dĩ lệ, du tử hàn vô y. Tên này không được tốt, chúng ta đổi tên khác đi.” Triệu Ngọc Chân đột nhiên nói.

Lý Hàn Y dở khóc dở cười nhưng vẫn chấp nhận: “Tên là gì?”

“Đào Hoa đi.” Triệu Ngọc Chân mỉm cười ôn nhu.

“Sao lại thô tục như vậy được?” Lý Hàn Y nhíu mày: “Lý Đào Hoa?”

“Trên người người khác thì là thô tục, nhưng trên người nàng lại là phong hoa tuyết nguyệt.” Triệu Ngọc Chân cười nói.

Lý Hàn Y thở dài, không dây dưa tiếp: “Chàng bảo sao thì ta nghe vậy.”

Đột nhiên cuồng phong nổi lên. Những cánh hoa đào rải rác dưới đất bị cơn gió lớn thổi tung thành vô số mảnh vụn, bay lượn trong làn gió. Cơn cuồng phong bất ngờ này lướt qua núi rừng, phát ra tiếng kêu thê lương như quỷ khóc.

Triệu Ngọc Chân thở dài, bất đắc dĩ nói: “Tiểu tiên nữ, chờ ta đuổi hết đám đáng ghét này đi rồi lại nói chuyện tiếp.”

“Sao lại gọi là tiểu tiên nữ?” Lý Hàn Y ngạc nhiên hỏi.

“Kim Tiêu thặng bả ngân hàng chiếu, do khủng tương phùng thị mộng trung.” Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng đặt Lý Hàn Y xuống đất mỉm cười nói: “Mười sáu năm rồi mới gặp lại, mọi thứ vẫn như lúc xưa. Tiểu tiên nữ lớn lên thì đã sao, trong lòng ta vẫn là tiểu tiên nữ.”

Sau khi nói xong, hắn quay sang nhìn về phía Tô Xương Hà ánh mắt tàn ác.

“Cẩn thận. Kẻ này khó đối phó.” Lý Hàn Y cẩn thận nhắc nhở hắn.

“Có khó đối phó bằng ta không?” Triệu Ngọc Chân gọi khẽ một tiếng: “Đào Hoa.”

Thanh kiếm gỗ đào màu đỏ đáp lại theo tiếng gọi, nhẹ nhàng hạ xuống tay hắn. Triệu Ngọc Chân nhìn về phía Tô Xương Hà, đạo bào màu tím tung bay trong làn gió, như tiên nhân giáng thế, chỉ có chân mày cau lại như đang tức giận: “Các ngươi là người làm Lý Hàn Y ra nông nổi này?”

Tô Xương Hà nhìn kiếm trong tay hắn nói: “Thường nghe bội kiếm của các thế hệ trưởng giáo núi Thanh Thành là Thanh Tiêu kiếm, xếp hạng sáu trong số thiên hạ danh kiếm, khi xuất kiếm có bùa chú như ẩn như hiện, mang đạo lý tối cao của đạo gia, vẫn mong được thấy kiếm này. Không ngờ lần đầu tiên Triệu chưởng giáo hạ sơn xuất kiếm lại dùng một thanh kiếm gỗ đào như thế này.”

“Thế nhân ngu muội chỉ biết Thanh Tiêu kiếm đứng hạng sáu trong thiên hạ, lại là thanh kiếm trấn sơn của núi Thanh Thành, chắc chắn sẽ mạnh hơn thanh kiếm gỗ đào này của ta. Thế nhưng đâu ai biết trong thanh kiếm gỗ đào này của ta ẩn chứa kiếm phôi của Huyền Dương kiếm từng bị phá hủy năm xưa, cứu cứu vi huyền. Ngươi từng nghe tới Huyền Dương kiếm chưa?” Triệu Ngọc Chân nhìn Tô Xương Hà, ngạo nghễ nói.

Tô Mộ Vũ mở miệng hỏi trước: “Thanh kiếm chí tình ám áp nhất. Năm đó Côn Luân Kiếm Tiên có hai thanh bội kiếm, một thanh Thiết

Mã Băng Hà, lạnh lẽo nhất nhân gian, một thanh Huyền Dương, ấm áp nhất nhân gian.”

“Đúng vậy. Nhân gian cực hạn cực noãn, Đào Hoa kiếm của ta và Thiết Mã Băng Hà của tiểu tiên nữ vốn là một đôi.” Triệu Ngọc Chân cười một tiếng: “Được rồi, ta hỏi lại lần nữa. Các người là người làm tiên nữ bị thương phải không?”

“Đúng.” Tô Mộ Vũ đáp rất đơn giản ngắn gọn.

“Được, vậy đừng trách ta.” Triệu Ngọc Chân gật nhẹ đầu: “Ta rất ít khi động thủ, lúc động thủ lại khiến người khác cụt tay cụt chân. Các người cẩn thận.”

Tô Mộ Vũ vung nhẹ cánh tay, mười bảy lưỡi đao sắc bố trí thành kiếm trận sắc bén ngăn trước mặt, thân kiếm lóng lánh ánh bạc, tỏa sáng sắc nhọn.

Tạ Thất Đao thở dài, từ từ đi tới: “Đánh một Kiếm Tiên thôi đã gãy mất một thanh đao của ta rồi, đánh tiếp người nữa chỉ dùng quyền được thôi. Chẳng qua giết người mấy chục năm còn chẳng bằng trận đánh ngày hôm nay.”

Đường môn tam lão đều xiết chặt ám khí trong tay, vừa rồi trong trận chiến tiêu diệt Lý Hàn Y bọn họ đã dùng Phật Nộ Đường Liên, đó là sát khí mạnh nhất của bọn họ. Trong tay Đường Ân còn thủ đoạn cuối cùng nhưng nếu không tới lúc vạn bất đắc dĩ, Đường Ân cũng không muốn sử dụng.

Tô Xương Hà vẫn không nói một lời, nhưng gió núi như quỷ khóc lại càng ngày càng thê lương. Hắn nâng chưởng, một luồng khí đen xoay vòng quanh người hắn, như ác quỷ lâm thế.

“Giả thần giả quỷ trước mặt ta?” Triệu Ngọc Chân mỉm cười khinh thường, đột nhiên nâng Đào Hoa kiếm, gầm lên một tiếng: “Cút!”

Bỗng có tiếng sư tử gầm vang lên, ảo ảnh sư tử cao bằng ba người xuất hiện sau lưng Triệu Ngọc Chân, gầm lên vang trời. Toàn bộ Lạc Lôi sơn đều chấn động, chớp mắt đã vượt qua tiếng gió núi quỷ gào kia.

Pháp thuật chí cao của đạo gia, Thái Ất Sư Tử quyết, tầng thứ chín!

Con sư tử kia gầm lên rồi nhảy thẳng lên, vượt qua Triệu Ngọc Chân, lao thẳng về phía đám người Tô Xương Hà.

“Tiểu tiên nữ, đám người này làm nàng bị thương, ta sẽ giúp nàng đánh bọn chúng tới mức mẹ chúng cũng chẳng nhận ra nổi!” Triệu Ngọc Chân lập tức cầm Đào Hoa kiếm chạy theo con sư tử kia.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 136: Tuyết Nguyệt Cổ Nhân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tuyết Nguyệt thành.

Lúc này vị thành chủ duy nhất còn trấn thủ tại Tuyết Nguyệt thành Tư Không Trường Phong đứng trên đầu tường, nhìn về phía tây nam, khẽ cau mày.

“Một người đi tìm tiên sơn, một người đi gặp cổ nhân, còn lại mình ta cô đơn ở đây, cô quạnh tại chốn này. Ngay cả con gái cũng đi tìm trai rồi.” Tư Không Trường Phong thở dài, ngửa đầu uống một ngụm rượu.

Hắn nhớ tới lúc mình còn trẻ, luôn cầm một cây thương, xách một bầu rượu, cưới một con ngựa, vừa đi đường vừa uống rượu, mệt mỗi say xưa thì tìm gốc cây nằm xuống ngủ một giấc thật say. Vốn tưởng cuộc sống sẽ luôn trôi qua như thế, tự nhiên tiêu sái. Tuy không có ngày mai nhưng hình như cũng chẳng cần chờ bất cứ ngày mai nào. Cho tới một ngày, hắn gặp thiếu niên áo trắng cưới ngựa, giơ tay với mình.

“Người muốn tới một tòa thành xem thử không?”

“Đó là tòa thành lớn nhất thế gian, có nữ nhân đẹp nhất, có sông bạc lớn nhất, uống rượu ngon nhất, cưỡi ngựa nhanh nhất.”

“Tòa thành đó tên là Thiên Khải.

Khi đó Tư Không Trường Phong một tay chống thương, trên cán thương treo một bầu rượu nghiêng nghiêng ngả ngả, hắn không nghe rõ những lời thiếu niên kia nói lúc sau, chỉ nghe được mỗi câu ‘nữ nhân đẹp nhất’ là gật đầu lia lịa: “Đi! Đi! Đi!”

“Một lần say mà sai cả đời.” Tư Không Trường Phong ngửa đầu uống một hớp rượu nữa.

“Lại ngồi đây ca thán gì đấy?” Một giọng nói mang chút ý cười vang lên, Tư Không Trường Phong quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái mỹ miều đang chậm rãi đi lên. Tà áo cô phát phơ trong làn gió, bên trên là chữ ‘cực’ rất bắt mắt.

“Lạc Hà, đệ tử của ngươi cũng đi rồi. Đến đây đến đây, cùng là người lưu lạc tận chân trời, cùng uống một chén.” Tư Không Thiên Lạc ngoắc đầu ra hiệu với Doãn Lạc Hà, đưa bình rượu qua.

Doãn Lạc Hà nhận lấy bình rượu nhưng không uống, chỉ cười nói: “Không còn tên đồ đệ khiến người ta thêm phiền kia, ta càng thoải mái ấy. Đâu có giống như ngươi.”

“Ài.” Tư Không Trường Phong thở dài: “Đông Quân thích rượu ngon, ngươi chỉ thích đánh cực, Hàn Y một lòng với tên đạo sĩ thú. Ai cũng có thứ mình mong đợi, ta mong cái gì chứ?”

“Ngươi háo sắc. Năm xưa toàn bộ giang hồ có ai không biết.” Doãn Lạc Hà cười không chút ý tốt.

“Đúng vậy, ta háo sắc.” Tư Không Trường Phong ngửa đầu lên nhìn bầu trời, ánh mắt bỗng trở nên trống rỗng: “Thế nhưng người tuyệt sắc chốn nhân gian đã qua đời, còn gì mà háo cơ chứ.”

“Vẫn còn nhớ mẫu thân của Thiên Lạc à?” Doãn Lạc Hà cầm bình rượu đi tới bên cạnh Tư Không Trường Phong, nhìn theo hướng ánh mắt Tư Không Trường Phong, ngửa đầu uống một hớp rượu.

Tư Không Trường Phong cười một tiếng: “Năm đó ta được gọi là ‘đi qua vụn bụi hoa, không dính một chiếc lá’, lão đảo tới Thiên Khải, cũng định sẽ sạch sẽ rời Thiên Khải. Thế nhưng cô ấy cưới chết mười sáu con ngựa đuổi theo ta rông rã ngàn dặm, cuối cùng xuất một chiêu kiếm đánh ta ngã từ trên ngựa xuống. Sau đó xoay người bỏ đi.”

“Sau đó người lại đuổi theo cả ngàn dặm, đuổi về Thiên Khải. Câu chuyện của người mấy quán trà đã nói tới phát mệt rồi.” Doãn Lạc Hà cười trộm.

Tư Không Trường Phong cầm bình rượu trong tay Doãn Lạc Hà, lại uống một hớp rượu, đột nhiên hỏi một câu không đầu không cuối: “Ta già rồi hay sao, gần đây luôn cảm thấy sắp mất đi thứ gì đó.”

“Là sao?”

“Giống như là...” Tư Không Trường Phong giơ tay ra: “Những người từng ở cạnh sẽ lần lượt rời đi...”

Cuối cùng sắc mặt Doãn Lạc Hà cũng đổi thành nghiêm túc: “Hiện giờ vẫn chưa có tin tức gì về đại thành chủ à?”

“Vẫn không. Lần cuối có người thấy hấn, là tại cảng Toái Phong. Hấn ngồi một chiếc thuyền lớn đi tới Ly Hải, nhưng chiếc thuyền kia vẫn chưa trở về. Ta nghĩ rất có thể hấn muốn tới hải ngoại tiên sơn ở đó, đi tìm thứ dẫn rượu sau cùng.” Tư Không Trường Phong cau mày.

“Trên hải ngoại tiên sơn đó có thần tiên thật sao?” Doãn Lạc Hà trầm ngâm nói.

“Có lẽ là thần tiên thật.” Tư Không Trường Phong nói đầy ẩn ý.

“Thật ra ta vẫn luôn muốn hỏi, rốt cuộc trong lòng đại thành chủ có chuyện gì? Vì sao cứ cố chấp muốn ủ Mạnh Bà Thang như vậy?” Doãn Lạc Hà hỏi.

“Khi còn trẻ đại sư huynh từng xuất kiếm giết chết một cô gái. Thế nhưng cô gái đó lại là người mà hấn yêu thương nhất.” Tư Không Trường Phong lung lay bình rượu, bình đã trống không. Hấn mỉm cười, ném bình rượu đi, treo trên cán thương.

“Đại thành chủ cũng là người si tình.” Doãn Lạc Hà chậm rãi nói.

“Vậy còn người?” Tư Không Trường Phong nhíu mày: “Nghe nói Tống Yến Hồi đã truyền chức thành chủ cho học trò của hấn Vô Song. Không bị chức vụ thành chủ kia liên lụy, giữa các người có lẽ...”

“Đừng đùa vậy.” Doãn Lạc Hà không buồn để ý tới hấn: “Tống Yến Hồi truyền chức thành chủ không đơn giản như trong tưởng tượng. Có người nói thành Vô Song tiếp đón một vị khách quý, thân phận của vị khách đó vô cùng tôn quý.”

“Khách quý gì, chẳng phải bị Tuyết Nguyệt thành cự tuyệt ở ngoài thành nên mới tới bên bọn họ à.” Sắc mặt Tư Không Trường Phong không hề thay đổi.

“Thế nhưng có một vị khách quý vừa đưa tin tới, hẳn đang trên đường tới Tuyết Nguyệt thành. Vị khách quý này người lại không thể cự tuyệt được. Dù sao con gái của người ta vẫn còn ở chỗ chúng ta. À không đúng, hình như chưa thông báo cho hẳn đã thả con gái của hẳn ra rồi?” Giọng nói của Doãn Lạc Hà có vẻ không có ý tốt.

“Diệp Khiếu Ưng.” Tư Không Trường Phong ôm trán: “Đúng là một vị khách quý phiền phức.”

“Đúng rồi, ta vừa đảo qua ngoài thành một vòng. Ta phát hiện người trong quán trà đang đồn đại một chuyện. Mặc dù ta không biết chuyện này là thật hay giả nhưng ta cảm thấy người cần phải biết.” Doãn Lạc Hà đột nhiên nói.

“Đám người trong quán trà thuận miệng nói bậy, có gì đáng để ta nghe? Có vị Kiếm Tiên nào mới, hay có ma đầu nào lại rời núi giết một môn phái?” Tư Không Trường Phong nhún vai một cái.

“Họ nói có một người xuống núi.” Doãn Lạc Hà cố tình nói úp úp mở mở.

Tư Không Trường Phong lập tức hiểu ra, thế nhưng hẳn lập tức biến sắc, quát lớn: “Đạo Kiếm Tiên Triệu Ngọc Chân! Hẳn xuống núi! Vì sao hẳn lại xuống núi? Vì sao hẳn lại xuống núi?”

Doãn Lạc Hà không hiểu vì sao Tư Không Trường Phong lại kích động như vậy, bèn nói: “Chắc là sợ Hàn Y gập lại Lôi Oanh, uy hiếp tới mình, cuối cùng không nhịn được xuống núi?”

Tư Không Trường Phong lại lắc đầu: “Không thể nào, không thể nào.”

Trên đời này ngoại trừ mấy vị thiên sư trên núi Thanh Thành, Tư Không Trường Phong và Bách Lý Đông Quân là hai trong số ít những người biết lý do Triệu Ngọc Chân không thể xuống núi. Nếu không với tính khí của hắn đã sớm xách một cây thương tới núi Thanh Thành ra mặt cho sư tử của mình. Thế nhưng không ngờ Triệu Ngọc Chân lại xuống núi.

“Triệu Ngọc Chân xuống núi, đi đâu?” Tư Không Trường Phong hỏi.

“Trong lời đồn Triệu Ngọc Chân đi thẳng về phía nam, trên đường đi thiên quân vạn mã cũng không cản được hắn.” Doãn Lạc Hà đáp.

Tư Không Trường Phong xiết chặt cán thương, nhìn về phía trước, nói với vẻ âu lo: “Chẳng lẽ Hàn Y gặp nguy hiểm?”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 137: Lôi Môn Lôi Oanh

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Giang Nam Phích Lịch đường.

Lôi gia bảo.

Lôi gia bảo là một pháo đài rất lớn, phía trước nhất là ba sảnh chính, được sử dụng để nghênh đón khách khứa vừa tới. Sau chính đường là ba đường thuộc chi chính, phân biệt là Liệt Hỏa đường - nơi nghiên cứu hỏa dược trong môn phái, Thiết Sơn đường - nơi các đệ tử nội môn tu luyện quyền pháp nội công, cùng với Giới Luật đường - nơi quản lý thưởng phạt của Lôi môn. Sau ba đường là một dãy nhà lớn, nơi ở của các đệ tử xuất sắc trong chi chính. Còn vây xung quanh dãy nhà lớn ở chính giữa của chi chính là một loạt các gian phòng nhỏ. Khác với dãy nhà lớn của chi chính tinh xảo hoa mỹ, những gian phòng nhỏ này thấp bé bình thường, nơi này là nơi ở của các đệ tử chi phụ Lôi môn.

Đệ tử chi phụ của Lôi môn cũng có cơ hội được các đường chính dạy bảo, thậm chí mười mấy năm gần đây từng xuất hiện rất nhiều người tài hoa tuyệt thế. Ví dụ như người từng được xưng tên cùng truyền nhân Kiếm Trùng Lý Tâm Nguyệt 'kiếm tâm hữu nguyệt, thụy mộng sát nhân' - Lôi Mộng Sát, ví dụ như người từng sánh vai với Lôi Vân Hạc của chi chính được tôn là hai đại cao thủ lứa thiếu niên

của Lôi môn - Lôi Oanh. Có điều hai người đó, một thì sau đó trở thành một trong bát đại trụ quốc, thống lĩnh trung quân của Bắc Ly, chức quan đại tướng quân, vi phạm tổ huấn của Lôi môn 'không vào quân ngũ' nên bị gia tộc khai trừ. Một người khác lại từ bỏ tôn chỉ 'khóa đao treo kiếm' của Lôi môn, rèn một thanh Sát Phổ kiếm, luyện kiếm tới mức si mê, hầu như thành tựu nửa Kiếm Tiên, nhưng không hiểu sao lại trở về Lôi môn bé quan mười mấy năm không ra khỏi cửa. Tên của hai người đều trở thành cấm kỵ trong Lôi môn. Chuyện này làm cho các đệ tử chi phụ vốn đã suy thoái gần đây càng không ngóc đầu lên được. Nhưng trong lòng các đệ tử chi phụ trẻ tuổi vẫn có hy vọng, thiếu niên áo đỏ kia chính là Lôi Mộng Sát hay Lôi Oanh trong lứa bọn họ.

“Nhưng, chuyện này Vô Kiệt ca ca đi đã hơn nửa năm, sao vẫn chưa về?” Một thiếu niên mặc quần áo vải màu xám ngồi trên ghế đá, đứng đưa hai chân, ảo não suy nghĩ.

“Mấy ngày trước khi ta học quyền trong đường chính, nghe các sư huynh nói hình như Vô Kiệt ca ca tới Tuyết Nguyệt thành rồi.” Một thiếu niên có vẻ lớn hơn một chút nói tiếp.

“Tuyết Nguyệt thành? Đây chẳng phải giang hồ đệ nhất thành à? Ngay cả Lôi gia bảo chúng ta cũng chỉ là một nhánh trong liên minh Tuyết Nguyệt thành mà thôi. Vô Kiệt ca ca chỉ bảo mình đi du lịch một phen thôi, không ngờ lại tới Tuyết Nguyệt thành.” Một thiếu nữ tết tóc kiểu sừng dê, ánh mắt lấp lánh tinh nghịch.

“Không chỉ tới Tuyết Nguyệt thành, có người còn nói Vô Kiệt ca ca leo thẳng lên tầng mười sáu Đãng Thiên các, hơn nữa khi tới tầng thứ mười lăm còn gặp...” Thiếu niên lớn tuổi bỗng ngừng lại, không nói tiếp.

“Gặp cái gì, người mau nói tiếp đi!” Thiếu niên áo xám vội vàng la lên.

“Đúng vậy, người nói mau đi!” Thiếu nữ kéo ống tay áo của hắn.

“Lôi Vân Hạc.” Thiếu niên lớn tuổi hạ giọng nói. Cái tên này ngay những đệ tử chi chính còn không dám tùy tiện nói ra ngoài miệng, hắn chỉ có thể cố gắng hạ thật nhỏ giọng xuống.

“Lôi Vân Hạc!” Thiếu niên áo xám hét lên: “Sao mọi người nói ông ấy mất lâu rồi mà!”

“Người nhỏ giọng chút.” Thiếu niên lớn tuổi giơ tay lên gõ đầu hắn một cái, cảnh giác nhìn xung quanh một hồi nhưng lại phát hiện một người mặc áo lông màu trắng xuất hiện cuối con đường.

Giờ đã là cuối hè đầu thu, thời tiết vẫn mang theo hơi ẩm dư âm của mùa hè. Ba người bọn họ vẫn mặc áo mỏng, nhưng người này lại mặc áo lông. Đó là một chiếc áo được làm bằng da bạch hổ, cực kỳ quý giá, là vật chống lạnh mùa đông loại thượng phẩm. Thế nhưng giờ phút này hắn mặc vậy lại quý dị tới khó tả. Nam tử này rất gầy, toàn thân rúc trong áo lông hổ, hốc mắt sâu hoắm, vừa đi vừa ho nhẹ, trên người như tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

Ba người nhìn nhau một cái, lập tức sợ tới quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

Tuy trang phục của người này rất kỳ quái, tướng mạo cũng rất kỳ quái, thế nhưng trong mắt bọn họ lại không hề kỳ quái. Năm xưa khi Lôi gia bảo ngăn cản Ma giáo xâm lấn, có một đệ tử Lôi môn đấu ba chưởng với U Băng trưởng lão của Ma giáo, đánh gục hắn. Nhờ chuyện này thanh danh của hắn vang dội nhưng đồng thời cũng

mắc phải hàn độc không thể trị tận gốc. Người này tên Lôi Thiên Hồ, chủ nhân hiện tại của Lôi gia bảo.

“Đại... đại đương gia!” Bọn họ cố gắng thốt ra mấy chữ này.

Lôi Thiên Hồ không buồn nhìn bọn họ, nhẹ nhàng khoanh tay áo, đi qua bên cạnh bọn họ, đẩy cửa bước vào một tiểu viện.

Trong sân trống rỗng không có thứ gì, chỉ có chỗ chính giữa là một xích đu nhỏ đang đung đưa. Còn cuối sân là một cái ghế tựa dài, một người trung niên mặc trường bào màu xám đang nằm đó cầm một quyển sách, lẳng lẳng đọc.

“Lần nào tới cũng đọc sách, có gì hay mà đọc. Chẳng lẽ trong sách có kiếm thuật tuyệt thế mà người theo đuổi?” Giọng nói của Lôi Thiên Hồ trầm trầm khàn khàn, đáng sợ như tiếng xé rách.

“Nho Kiếm Tiên đọc sách mấy chục năm, sau đó tiện tay thi triển một kiếm là trở thành Kiếm Tiên. Đâu thể nói trong sách không có kiếm thuật?” Giọng nói của nam tử mặc áo bào xám vừa ôn nhu vừa mang đầy vẻ nho nhã.

“Nếu ta không biết người từ nhỏ, khéo đã tưởng người trở thành một học trò ngoan chăm chỉ học hành rồi.” Lôi Thiên Hồ đi tới bên nam tử áo bào xám, ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh đó.

“Sao hôm nay đại đương gia rảnh rồi tới thăm ta?” Nam tử áo bào xám buông sách xuống hỏi.

“Tới nói với người vài chuyện người rất quan tâm.” Lôi Thiên Hồ chậm rãi nói.

“Chuyện ta rất quan tâm? Ta chỉ quan tâm làm sao luyện được một chiêu kiếm tuyệt thế, vượt qua tên đạo sĩ thối trên núi Thanh Thành thôi.” Người đàn ông áo bào xám bĩu môi nói.

“Tin ta đi, chắc chắn người cực kỳ quan tâm tới mấy chuyện ta sẽ nói.” Lôi Thiên Hồ thở một hơi lạnh: “Chuyện đầu tiên, mấy tháng trước đệ tử của người xông vào Đãng Thiên các, tìm được Lôi Vân Hạc nấp trong Tuyết Nguyệt thành, đồng thời giúp hắn trở lại Tiêu Dao Thiên Cảnh, trở lại giang hồ. Vốn ta còn không tin, nhưng trước đây không lâu bên núi Thanh Thành có tin đưa tới. Lôi Vân Hạc lại một mình giao chiến với Triệu Ngọc Chân, lần này đánh ngang tay, coi như vẫn hồi tôn nghiêm năm xưa.”

“Rốt cuộc tên kia cũng chịu hiện thân?” Nam tử áo bào xám nhướn mày: “Sau đó thì sao, hắn về cướp chức chưởng môn với người?”

“Nếu hắn muốn thế đương nhiên là tốt nhất.” Tay phải Lôi Thiên Hồ xiết thành quyền, đặt lên môi ho khan vài tiếng nặng nề: “Không biết thân thể của ta còn chống đỡ được mấy xuân thu đây.”

“Yên tâm đi, có y thuật của ta, người không chết được đâu. Tên tiểu tử Lôi Vân Hạc kia cũng chẳng hứng thú gì với chức chưởng môn. Nếu hắn thật sự làm chưởng môn, Lôi gia bảo cũng xong đời rồi.” Nam tử áo bào xám cười nói: “Nhắc tới thì, tên đệ tử của ta thế nào rồi?”

“Gần đây đệ tử của người rời khỏi Tuyết Nguyệt thành, đại khái là về Lôi gia bảo.” Lôi Thiên Hồ nói.

“Có lương tâm, còn biết về thăm sư phụ mình.” Nam tử áo bào xám gật đầu.

“Sau khi hắn rời khỏi Tuyết Nguyệt thành, có một người cũng rời thành theo.”

“Ai?”

“Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.”

“Cái gì?” Nam tử áo bào xám nhảy bật khỏi ghế, kinh hãi nói: “Cũng tới Lô gia bảo à?”

“Có lẽ đúng, cũng có lẽ không.” Lô Thiên Hồ mỉm cười thản nhiên.

“Người có thể nói hết một lượt được không?” Nam tử áo xám bắt đầu nói.

“Bởi vì trước đây không lâu toàn bộ giang hồ đều đồn đại, Triệu Ngọc Chân xuống núi. Mặc dù núi Thanh Thành im lặng không bàn luận gì về tin tức này, nhưng có người tận mắt hứng kiến ba ngàn thiết kỵ bị đánh tới mức người ngã ngựa đổ.”

Nam tử áo xám ngắt ra tại chỗ: “Triệu Ngọc Chân, hắn cũng xuống núi rồi à?”

“Đúng vậy. Ngay cả Đạo Kiếm Tiên cũng xuống núi, thế thì kiếm thuật tuyệt thế áp đảo Kiếm Tiên của nhà ngươi luyện đến đâu rồi?”

Nam tử áo xám lại như đã thất thần, nhìn về phương xa, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: “Chẳng lẽ lần này, ta lại chậm mất rồi?”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 138: Đạo Kiếm Tiên Tuyệt Thế

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đạo gia có vị thần tên là Đông Cực Thanh Hoa đại đế, nhân gian gọi là Thái Ất Thiên Tôn, dưới trướng Thiên Tôn có một con sư tử chín đầu tên là Cửu Linh Nguyên Thánh. Tục truyền Thái Ất Thiên Tôn có thể biến hồ máu tượng trưng cho nghiệp quả và nghiệp lực địa ngục hóa thành ao sen. Một tiếng gầm của sư tử chín đầu dưới trướng có thể mở cánh cửa địa ngục Cửu U, cũng là tầng sâu nhất dưới địa ngục. Còn Thái Ất Cửu Sư quyết lại là bí pháp chí thượng của đạo gia, có thể mời lực lượng của Cửu Linh Nguyên Thánh. Người đạo pháp nông cạn khi ra tay có tiếng sư tử gầm, khi đạt được một chút thành tựu có thể hóa thành ảo ảnh sư tử. Còn tới như Triệu Ngọc Chân vừa ra tay đã có sư tử giáng thế, đạo pháp đã gần như nối liền với thiên đạo.

Tạ Thất Đạo nhíu chặt lông mày, trầm ngâm nói: “Mộ gia nghiên cứu bí pháp mấy chục năm, thế nhưng đứng trước đạo pháp chính thống của núi Thanh Thành, có nhìn thế nào cũng thấy khí thế yếu đi mấy phần.”

Tô Mộ Vũ lắc đầu: “Đạo pháp hay kiếm thuật của Triệu Ngọc Chân đều là người đứng đầu núi Thanh Thành trong trăm năm trở

lại đây. Người chỉ thấy đao pháp nhưng còn phải phòng bị kiếm thuật hơn thế nữa.”

Trong lúc đang nói, Triệu Ngọc Chân đã cầm kiếm đi tới trước mặt bọn họ, ảo ảnh sư tử kia cũng lao thẳng về phía Tạ Thất Dao. Tạ Thất Dao vung quyền ngăn cản, trong tay hắn không còn trường đao, buộc phải dùng quyền làm đao, xuất ra là quyền nhưng lại dùng đao pháp. Quyền này vung tới đánh thẳng vào ảo ảnh sư tử kia. Lại nghe tiếng gầm của sư tử làm chấn động cả núi Lạc Lô. Tạ Thất Dao bị ép phải lui lại, nổi giận quát lớn: “Súc sinh!” Lại thấy đại gia trường đột nhiên xuất hiện, tay lóng lánh ánh đen, một chưởng dán lên trán ảo ảnh sư tử kia.

Ảo ảnh lập tức tiêu tan.

Bên phía kia, Triệu Ngọc Chân đã cầm Đào Hoa kiếm giao chiến vài chục chiêu với Tô Mộ Vũ. Hắn thấy đại gia trường Âm Hà xuất một chưởng, khẽ cau mày than nhẹ: “Diêm Ma chưởng?” Hắn hơi chần chừ, chỉ thấy mười bảy lưỡi đao sắc của Tô Mộ Vũ lại lao về phía mình. Triệu Ngọc Chân nâng kiếm ngăn cản, thân hình nhảy lên trên. Hắn cười nói: “Kiếm của người rất tốt. Người là Cháp Tán Quỷ của Âm Hà? Ta chưa từng xuống núi nhưng cũng nghe tên của người.”

“Ta không dùng kiếm.” Tô Mộ Vũ nhảy lên theo: “Là hung khí.”

“Không phải kiếm mà là hung khí, cũng là một kiến giải.” Triệu Ngọc Chân gật đầu, vung nhẹ Đào Hoa kiếm trong tay lên, một trong tay lên, một ánh đỏ lướt qua, ép cả đại gia trường, Tạ Thất Dao và Tô Mộ Vũ đang định hợp lực lao tới trở về.

Triệu Ngọc Chân hạ xuống đất, thở dài một tiếng: “Thật khó đối phó.”

Bên kia Tạ Thất Dao đã đầu đầy mồ hôi, tay cầm kiếm của Tô Mộ Vũ hơi run run. Vừa rồi khi giao chiến với Lý Hàn Y hai người bọn họ đã tiêu hao quá nhiều sức lực, giờ lại lập tức giao thủ với Đạo Kiếm Tiên Triệu Ngọc Chân, cho dù là gia chủ của Âm Hà cũng cảm thấy mệt mỏi. Chỉ có đại gia trường có vẻ chưa dùng toàn lực, ánh mắt hần đảo qua Đường môn tam lão. Vừa rồi ba người Đường Ân, Đường Liệt, Đường Nguyệt Lạc đều chưa ra tay. Mặc dù vừa rồi khi đối phó với Lý Hàn Y bọn họ đã dùng hết Phạt Nộ Đường Liên mạnh mẽ nhất, nhưng với tính tình luôn nhất quán của Đường môn, chắc chắn bọn họ còn thủ đoạn nào khác. Thế nhưng chưa tới thời khắc cuối cùng, không trông mong gì vào sự giúp đỡ của họ.

“Xưa nay thiên hạ luôn cho rằng trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, kiếm thuật của Cô Kiếm Tiên đứng đầu, vì một mình hần ở trong một thành, khí phách thiên hạ vô song. Thế nhưng ta vẫn cho rằng kiếm của Đạo Kiếm Tiên mới là đệ nhất thiên hạ.” Đại gia trường đột nhiên nói: “Hôm nay may mắn chứng kiến, nhất định phải dốc toàn lực ứng phó.”

“Kiếm của ta có phải đệ nhất thiên hạ hay không, không quan trọng.” Triệu Ngọc Chân cười một tiếng: “Dù sao ta cũng không dễ rút kiếm.”

Nhưng một khi rút kiếm, vậy trời long đất lở!

Triệu Ngọc Chân đột nhiên chỉ kiếm lên trời, tay phải vung mạnh thanh kiếm gỗ đào, chỉ thấy thanh kiếm gỗ đào bỗng hóa thành vài chục thanh. Hần cười với Tô Mộ Vũ: “Người có tám thanh kiếm sắc

đã là tuyệt học trong thiên hạ, ta có ba mươi sáu thanh kiếm gỗ đào, người thấy sao?”

Tô Mộ Vũ cau mày, mắng: “Hư ảo!”

Triệu Ngọc Chân mặt không đổi sắc nói: “Phật gia có câu, tất cả mọi thứ đều là hư ảo.”

“Vậy đạo gia nói sao?” Tô Mộ Vũ hỏi.

“Tất cả mọi thứ, ngoài tiểu tiên nữ ra, đều là hư ảo.” Triệu Ngọc Chân nhướn mày: “Là ta nói.”

“Ta chính là đạo!” Triệu Ngọc Chân đột nhiên vung tay, ba mươi sáu thanh kiếm ập thẳng xuống đầu đám người. Nhưng kiếm không đánh về phía bọn họ, chỉ bao vây tầng tầng lớp lớp.

“Đây là?” Đại gia trường cau mày.

Ngón trỏ và ngón giữa tay phải của Triệu Ngọc Chân khép lại, đặt lên mép, đột nhiên hét: “Vô Lượng kiếm trận, lên!”

Đột nhiên, giữa không trung lại xuất hiện vô số kiếm gỗ đào, phủ kín trời đất, che khuất mặt trời! Triệu Ngọc Chân nhảy lên một cái, bước lên một thanh kiếm gỗ đào trong số đó, đưa mắt nhìn xuống đám người, như tiên nhân giáng thế.

“Chẳng qua là thủ thuật che mắt của Đại Giác, tưởng dọa được chúng ta chắc?” Tà Thất Dao cả giận nói.

“Là đạo pháp, cũng là kiếm thuật.” Đại gia trường lên tiếng: “Đúng là chỉ trong khoảng khắc một người không thể lấy ra nhiều

binh khí như vậy được, nhưng chúng nó không phải là hư ảo, chúng cũng không phải là kiếm.”

“Là kiếm khí.” Tô Mộ Vũ nói tiếp.

“Kiếm, đi!” Triệu Ngọc Chân chột quát lên.

Những thanh kiếm gỗ đào phủ kín bầu trời đánh thẳng về phía đám người.

Đại gia trường Âm Hà, gia chủ Âm Hà Tô gia, gia chủ Âm Hà Tạ gia, Đường môn Đường Ân, Đường Liệt, Đường Nguyệt Lạc. Sáu người này mỗi người đều là cao thủ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, đều được tôn là cao thủ nhất đẳng. Thế nhưng giờ khắc này dưới Vô Lượng kiếm trận của Triệu Ngọc Chân lại yếu ớt như gián dế!

Lý Hàn Y nằm bên cạnh nhìn Triệu Ngọc Chân đạp kiếm bay trên không, bỗng ngây dại.

Năm xưa cô dùng một chiêu kiếm giúp Triệu Ngọc Chân đang bế quan dưỡng thương ngăn cản Lôi Oanh đã đại thành Sát Phổ kiếm. Hơn nữa khi biết tình yêu của Lôi Oanh, lại dùng một chiêu với hắn. Chính là chiêu kiếm ám áp nhất chốn nhân gian mà bản thân vừa sử dụng - Xuân Phong Lai. Cô nói lúc nào Lôi Oanh có thể sử dụng kiếm thuật như vậy mới có tư cách tìm mình. Cô không ngờ câu nói này của mình lại khiến Lôi Oanh tự cầm tù mình bao năm. Lần này cô xuống núi, một là vì gặp mặt Lôi Oanh một lần, xem bệnh tình của hắn ra sao, hai là vì xin lỗi vì câu nói năm xưa của mình, khuyên bảo Lôi Oanh một chút. Dù sao năm đó cô chứng kiến kiếm của Triệu Ngọc Chân, cũng yêu Triệu Ngọc Chân. Còn Triệu Ngọc Chân chính là mục đích khác trong lần rời thành này của cô. Vốn cô định

sau khi tới Lôi gia bảo sẽ đến núi Thanh Thành. Cô chờ đợi đã hơn mười năm, không muốn đợi nữa, rốt cuộc xuống núi hay không xuống núi đâu sao cũng phải có một đáp án. Không ngờ rằng đáp án này lại tự đi tới trong thời khắc cô đối mặt với sinh tử.

Bọn họ gặp nhau không nhiều, tổng cộng mới chỉ ba lần.

Mỗi lần đều coi là tuyệt thế như vậy!

Ngoài ba trăm dặm, một đạo nhân áo bào trắng đang lao nhanh đi. Đạo nhân kia râu tóc bạc phơ nhưng mặt mày như ngọc, lướt nhanh trên bình nguyên, thần thái phấn chấn như tiên nhân cưỡi gió. Hắn nhìn về phía nam, thấy phía xa có hào quang lấp loáng, kiếm khí mãnh liệt, hơi nhú mày.

“Nhật trung tắc di, nguyệt doanh tức khuy, vật cực tất phản thịnh cực nhi suy.”

(Tạm dịch: Mặt trời lên cao rồi lại xuống, mặt trăng tròn rồi lại khuyết, vật cực ắt sẽ phản, sau cực thịnh ắt sẽ suy.)

“Chẳng lẽ lần này ta tới chậm thật rồi?”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 139: Nhất Kiếm Nhập Thần Du

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Một thành một bại, gọi là một kiếp, trước khi có thiên địa, đã có Vô Lượng kiếp này.” Triệu Ngọc Chân chân đạp lên kiếm gỗ đào, nhìn xuống đám người, như đang xét xử bọn họ.

“Người có mười thanh kiếm, ta chém gãy mười thanh. Người có trăm thanh kiếm, ta chém gãy trăm thanh. Người có ngàn thanh kiếm ta cũng khiến cả ngàn thanh của người đứt đoạn!” Tạ Thất Dao gầm lên, bắp thịt gồng lớn! Hắn đã là một người già, là gia chủ duy nhất trong cùng lứa của Âm Hà còn khỏe mạnh. Nhưng giờ phút này huyết dịch của hắn nóng bỏng. Hắn vung quyền như điên, đánh gãy từng thanh kiếm gỗ đào trước mắt. Nhưng kiếm khí của Triệu Ngọc Chân vẫn như nước thủy triều, lưu lại từng vết thương nhỏ bé trên người hắn.

Tô Mộ Vũ ánh mắt lạnh băng, hắn tái hiện thập bát kiếm trận thất truyền nhiều năm của Âm Hà, dùng sức một người điều khiển mười tám thanh kiếm sắc, đã đạt tới đỉnh cao của kỹ thuật. Thế nhưng dưới Vô Lượng kiếm tận của Triệu Ngọc Chân, cuối cùng hắn cũng hiểu thế nào là kiếm thuật cảnh giới Kiếm Tiên. Hắn nhanh chóng vẩy Dao Ti trong tay, ngăn cản từng thanh kiếm gỗ đào của Triệu

Ngọc Chân bên ngoài, thế nhưng kiếm kia lại như vô cùng vô tận, không bao giờ ngừng lại.

Đại gia trường, Tô Mộ Vũ trầm giọng nói: “Cứ tiếp tục như vậy, tất cả chúng ta sẽ chết ở đây.”

Đại gia trường đưa tay phải ra ngăn trước mặt, trong tay như có thủy triều màu đen phun trào. Những thanh kiếm gỗ đào kia tới gần thủy triều màu đen kia đều lập tức nứt gãy, rơi trên mặt đất. Hắn gật đầu: “Vô Lượng kiếm trận, dẫu sao cũng là trận pháp kiếm khí của Triệu Ngọc Chân. Phá thanh Đào Hoa kiếm dưới chân Triệu Ngọc Chân, trận này cũng phá.”

Ba vị trưởng lão Đường môn như Đường Ân đều không giỏi cận chiến, bị Vô Lượng kiếm trận của Triệu Ngọc Chân áp bức đã cực kỳ vất vả, Đường Ân do dự rồi nói: “Kính xin đại gia trường tạo chút sơ hở cho chúng ta.”

Đại gia trường nhíu mày: “Các người có cách à?”

Đường Ân gật đầu: “Chắc chắn sẽ không khiến đại gia trường thất vọng.”

“Được.” Đại gia trường gật đầu một cái, nhìn về phía Triệu Ngọc Chân: “Vậy để ta trải một con đường chết cho vị Đạo Kiếm Tiên này. Dù sao năm xưa danh hiệu của ta trong Âm Hà cũng là - Tổng Táng Sư!”

Triệu Ngọc Chân đột nhiên đạp lên Đào Hoa kiếm dưới chân, tấn công về phía đám người. Hắn nhớ năm xưa sư phụ mình Lữ Tố Chân từng nói, Vô Lượng kiếp là kiếp của hắn. Là đại nạn, là tai ách mà số mệnh đã định. Nếu muốn độ kiếp hoặc lại ở lại núi Thanh

Thành chuyên tâm tu đạo, ngày sau vượt qua kiếp nạn này phi thăng thành tiên. Hoặc là cưỡng chế phá kiếp này, bằng kiếm trong tay!

Lúc này đại gia trường cũng nhảy lên, ánh đèn trong tay bùng lên như ngọn lửa đen rực cháy.

“Chưởng pháp chí tà trong nhân gian, Diêm Ma chưởng!” Triệu Ngọc Chân gầm lên.

“Ta có đường tới Diêm La điện, cung kính mời Đạo Kiếm Tiên vào điện!” Đại gia trường cũng quát lớn.

Kiếm chưởng giao nhau.

Trong lòng Triệu Ngọc Chân lạnh buốt, tay hắn đang cầm Đào Hoa kiếm được chế tạo lại từ thanh kiếm ám áp nhất nhân gian Huyền Dương kiếm, người mang đạo pháp chí dương Đại Long Tượng Lực, thế nhưng khoảnh khắc này hắn lại có cảm giác giá lạnh chưa từng có!

Còn Đại gia trường lại cảm thấy toàn thân như lập tức bốc cháy, máu huyết dịch chảy như điên trong mạch máu, như sẽ lập tức phun ra ngoài.

Lúc này, rốt cuộc Vô Lượng kiếm trận cũng ngưng trệ trong chớp mắt.

Đường Ân cuối cùng cũng đưa tay lấy ra ám khí cuối cùng của mình.

Ám khí này do thợ thủ công giỏi nhất Đường môn trăm năm trước, Đường Liễu Sư chế tạo ra. Hắn dùng sức lực cả đời, năm đó

cũng chỉ tạo ra chín món. Thế nhưng ám khí này không thể bố trí lại, dùng là dùng, không có lần thứ hai. Sau này Đường môn cũng không có thợ thủ công nào tái hiện được món ám khí này. Trăm năm qua Đường môn chỉ dùng nó trong những thời khắc quan trọng nhất. Nhưng tới ngày nay nó chỉ còn ba món cuối cùng. Một món nằm trong tay Đường lão thái gia, một món nằm trong tay người quản lý ngoại phòng của Đường môn - Đường Hoàng, món cuối cùng được cất giữ trong kho binh khí của Đường môn, lần này được Đường Ân mang ra ngoài.

Bạo Vũ Lê Hoa châm, bên trong chứa hai mươi bảy mũi châm bạc. Đây là ám khí tinh xảo nhất của Đường môn, thậm chí một người căn bản không biết võ công cũng có thể dùng nó giết chết một cao thủ tuyệt đỉnh. Huống chi do trưởng lão Đường môn, Đường Ân đích thân bắn ra!

“Đây chính là, bạo Vũ Lê Hoa Châm?” Tô Mộ Vũ chứng kiến Đường Ân ấn nhẹ cái hộp, trong lòng không khỏi lạnh buốt.

Hai mươi bảy mũi châm bạc lập tức bắn ra, bên trên lấp lánh ánh bạc đầy nguy hiểm.

Nhưng Đường Ân không nhắm vào Triệu Ngọc Chân đang giao chiến với đại gia trưởng Âm Hà.

Mà là người đã bị thương đang ngồi ngoài quan chiến, Lý Hàn Y.

Lý Hàn Y kinh ngạc, hai mươi bảy mũi châm bạc đã bay tới trước mặt cô. Cô cố vận chân khí nhưng cảm thấy toàn thân đau nhói, không xô dịch được dù chỉ nửa bước.

Triệu Ngọc Chân lập tức quay đầu lại, gầm lên: “Tiểu tiên nữ.”

“Người tới cũng chẳng kịp đâu!” Đại gia trường cười lạnh nói.

“Không!” Triệu Ngọc Chân xuất một kiếm về phía Lý Hàn Y.

Khoảnh khắc đó, dường như toàn bộ thời không đều ngưng bật, Lê Hoa Châm vốn đang bắn nhanh tới cũng như chậm lại mười lần, hai mươi lần, ba mươi lần! Mọi người thậm chí còn thấy được Lê Hoa Châm từ từ xoay tròn từng vòng một giữa không trung. Đường Ân không thể tin nổi há miệng định nói gì đó nhưng lại không thốt lên được dù chỉ một chữ.

Cảnh tượng đáng sợ này cực kỳ giống Lý Hàn Y lúc vừa rồi, chỉ có điều chiêu kiếm của Triệu Ngọc Chân càng hoành chính, cũng càng thêm đáng sợ. Ngay cả đại gia trường của Âm Hà cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Không ngờ hắn làm được, một kiếm nhập Thần Du?

Đào Hoa kiếm trong tay Triệu Ngọc Chân bùng lên ánh sáng đỏ. Hắn cầm kiếm che trước mặt Lý Hàn Y, chém bay tất cả Lê Hoa Châm.

Đường Ân, Đường Liệt, Đường Nguyệt Lạc.

Cảnh tượng cuối cùng ba vị trưởng lão Đường môn sống hơn sáu mươi năm này thấy, đó là một mũi châm cực nhỏ lướt qua trước mắt. Giây kế tiếp, trên trán ba người đều phun ra một dòng suối máu.

Chết rồi ư?

Đây là suy nghĩ cuối cùng của bọn họ, sau đó ba người ngã ngửa ra phía sau.

Bên kia, đại gia trường vung nhẹ cánh tay, hất văng một loạt mũi châm xuống đất.

“Bạo Vũ Lê Hoa Châm tổng cộng có hai mươi bảy mũi châm người hỏ.” Tô Mộ Vũ nhẹ giọng nói.

“Ba mũi ban cho Đường môn tam lão, ta cần hai mươi ba mũi, còn một mũi cuối cùng.” đại gia trường thản nhiên nói.

Tạ Thất Dao đột nhiên nhìn sang quát lớn: “Lý Hàn Y vẫn trúng một mũi.”

“Giết họ đi.” Đại gia trường chứng kiến uy thế của chiêu kiếm nhập Thần Du kia. Nhưng hắn cũng tin, trong thời gian ngắn không thể dùng kiếm thuật như vậy lần thứ hai.

Ba người lao lên phía trước.

Triệu Ngọc Chân đột nhiên xoay tay, tay trái ôm ngang Lý Hàn Y đã hôn mê, tay phải cầm kiếm gỗ đào, ánh mắt lạnh băng, cũng lao về phía ba người của Âm Hà. Hắn một tay ôm người, một tay cầm kiếm, lại thi triển chiêu kiếm kia.

Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai.

Chiêu kiếm ám áp nhất nhân gian - Xoan Phong Lai.

Chỉ một kiếm.

Bả vai Tạ Thất Dao phun máu.

Dao sắc trong tay Tô Mộ Vũ lần lượt gãy nát, tan thành vài chục mảnh rải rác trên mặt đất.

Đại gia trường dùng chưởng đấu với kiếm, bị ép lùi liền ba mươi hai bước.

Triệu Ngọc Chân dùng khí thế một chiêu kiếm đánh bị thương Tạ Thất Dao, đánh bại Tô Mộ Vũ, ép lui đại gia trường của Âm Hà!

Nhưng hắn cũng phun một ngụm máu tươi, nhân lúc bước chân còn chưa giảm tốc, ôm Lý Hàn Y lướt qua ba người, đột nhiên nhảy thẳng về phía trước.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 140: Mũi Châm Đoạt Hồn

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trên bình nguyên, một người mặc áo tím ôm một người mặc áo trắng lao thẳng về phía trước. Lý Hàn Y cảm thấy chân khí toàn thân từ từ tiết ra. Mũi Lê Hoa Châm cuối cùng kia đã ghim vào thân thể cô, phong bế khí môn của cô. Triệu Ngọc Chân giơ tay đặt lên lưng cô, không ngừng truyền chân khí vào cơ thể của Lý Hàn Y, thế nhưng Lý Hàn Y chỉ khẽ lắc đầu. Cô hiểu rõ tình trạng thân thể của mình hơn Triệu Ngọc Chân: “Vô dụng thôi, muện mất rồi.”

“Không, không muện.” Giọng nói của Triệu Ngọc Chân đã hơi khàn: “Ta mang nàng đi tìm đại phu!”

“Chàng ngốc, đại phu nào chữa nổi thương thế như vậy.” Lý Hàn Y cười khổ một cái.

“Dược Vương cốc! Ta mang nàng tới Dược Vương cốc! Chắc chắn Tân Bách Thảo sẽ trị được cho nàng!” Triệu Ngọc Chân đột nhiên nghĩ ra, lập tức vận khí lao thẳng về phía trước.

“Chàng ngốc, ba mươi năm liền chàng không xuống núi, làm sao biết Dược Vương cốc ở đâu.” Lý Hàn Y nghĩ thầm, đúng là một đạo sĩ ngốc, làm chưởng giáo mười mấy năm rồi vẫn là đạo sĩ ngốc. Nhưng vừa nói xong câu này cô đã hôn mê bất tỉnh.

Trên núi Lạc Lô, Tô Mộ Vũ lặng lẽ đứng yên bên cạnh đại gia trường nhìn bóng người chạy như điên dưới núi. Tạ Thất Dao do dự một chút rồi nói: “Đại gia trường, giờ đuổi theo có lẽ vẫn kịp đấy.”

Đại gia trường trầm ngâm nói: “Vừa rồi Triệu Ngọc Chân dùng chiêu kiếm Thần Du kia là cưỡng ép sử dụng, ta có thể cảm giác được hấn bị cản trở rất nặng. Nếu chuyến này có thể một lần diệt trừ hai vị kiếm tiên thì không gì tốt hơn.”

“Vậy thì đuổi?” Ánh mắt Tạ Thất Dao lóe lên vẻ hung ác, bả vai hấn chảy máu không ngừng, nhưng mũi máu càng kích thích sát tính của hấn.

Đại gia trường xoay người, khẽ thở dài: “E là không đuổi được.”

Sau lưng bọn họ, một đạo sĩ mặc trường bào màu trắng tay cầm phát trần đang đứng đó. Đạo sĩ có vẻ đã rất già, râu tóc bạc trắng, nhưng lại như rất trẻ, ánh mắt trong trẻo sáng ngời. Đạo sĩ mỉm cười, vung nhẹ phát trần.

Đạo sĩ không nói một lời, gương mặt vẫn mỉm cười hiền lành nhưng có ý ngăn ở đó, không lùi nửa bước.

“Thật thu vị, một Đạo Kiếm Tiên xuống núi, một lão thần tiên bước ra khỏi Thiên Khải.” Đại gia trường lạnh lùng nói.

Lão đạo sĩ mặc trường bào màu trắng vung phát trần, trước mặt hấn lập tức xuất hiện một cái khe dài vài chục trượng: “Xin đại gia trường đừng đi qua vạch này.”

Đại gia trường lui lại một bước: “Đương kim quốc sư có lệnh, đương nhiên không dám không nghe.”

Ông lão thân phận thật sự chính là quốc sư Bắc Ly hiện nay, giam chính Khâm Thiên giám Tề Thiên Trần. Hắn vội vàng nhận lời khen tặng này, gật đầu một cái: “Cám ơn đại gia trường.”

“Chúng ta đi.” Đại gia trường xoay người, bước từng bước một theo hướng khác.

Tạ Thất Dao quan sát lão đạo sĩ chẳng khác nào thần tiên trước mắt, nhanh chóng đi theo. Chỉ có Tô Mộ Vũ lộ vẻ cung kính hiếm thấy với Tề Thiên Trần, thậm chí hơi nghiêng người tỏ ý chào một cái rồi mới quay người rời đi.

“Lâu rồi không gặp.” Tề Thiên Trần cũng nghiêng người đáp lễ rồi mới từ từ xoay người, nhìn bóng người đã sắp biến mất, lẩm bẩm: “Tới trễ thật ư?”

Thành Lạc Tang.

Đây là một tòa thành nhỏ nằm cách núi Lạc Lôi chưa tới trăm dặm. Một đạo sĩ mặc áo tím ôm một cô gái tuyệt sắc áo trắng chạy vội trên đường. Đạo sĩ rất kỳ quái, gặp ai cũng hỏi: “Có biết Dược Vương cốc ở đâu không?”

Đương nhiên người trong tòa thành nhỏ này không thể biết được Dược Vương Cốc ở đâu, chỉ có thể lắc đầu lia lịa. Cũng có người có lòng tốt thấy thần sắc hấn nóng nãy, nói cho hấn trong thành gần đây có một vị đại phu đang dạo chơi, có vẻ y thuật rất cao siêu, các chứng bệnh nguy nan gì tới tay hấn đều chữa được hết.

Cho dù hấn không chữa khỏi được cho cô gái này nhưng ít nhất cũng là một đại phu, có lẽ hấn biết Dược Vương cốc ở đâu. Người có lòng tốt kia nói với hấn như vậy.

Vừa dứt lời, Triệu Ngọc Chân đã lập tức lướt qua bên cạnh hắn, tiến thẳng tới cuối con đường. Người có lòng tốt kia dụi mắt một cái, ngậy ra như phỗng: “Thần tiên như vậy rồi còn cần tìm đại phu làm gì?”

“Đại phu ở đâu?” Triệu Ngọc Chân bước vào quán trà Nam Tương hét lớn một tiếng.

Mọi người kinh ngạc ngẩng đầu lên, thậm chí có vài văn nhân tao nhã bị tiếng quát này quấy nhiễu bầu không khí tĩnh lặng xung quanh, lộ vẻ không vui.

“Đại phu ở đâu?” Triệu Ngọc Chân tiếp tục gầm lên, tiếng gầm này khiến toàn bộ quán trà rung chuyển, bình trà trong tay Tạ Tuyên lắc lư mấy cái rồi rơi xuống đất, chén trà khách khứa đang cầm chuẩn bị uống cũng lập tức vỡ tan. Tiểu nhị lão đảo bò từ dưới đất lên, đi tới bên cửa sổ, vỗ lên vai một thư sinh đang dùng quyền sách che mặt mình, lườm biếng phơ nằng: “Tạ tiên sinh, có phải vị đạo trưởng này tới tìm ngài không?”

Thư sinh lấy quyền sách ra ngáp một cái: “Đạo trưởng cái gì chứ, tiếng gầm này tràn ngập chân khí. Không biết là đến để chữa bệnh hay đến để giết người đây?”

“Người là đại phu à?” Giọng nói vốn ở xa kia đã lướt tới trước mặt bọn họ. Tiểu nhị lập tức bò dậy, bỏ đi như đang chạy trốn.

Thư sinh nhíu mày một cái nhìn Triệu Ngọc Chân, ngậy ra một hồi rồi mới hỏi: “Triệu Ngọc Chân?”

Triệu Ngọc Chân bị gọi tên cũng sửng sốt, nhưng nhìn trang phục thư sinh, lại nhìn cái rương sách to tướng bên cạnh hắn, chần chừ

một chút rồi hỏi: “Nho Kiếm Tiên?”

“Sao ngươi lại xuống núi? Còn ôm một cô gái như hoa như ngọc thế này...” Đây là lần đầu tiên Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên và Triệu Ngọc Chân gặp mặt, nhưng hai người đều nhanh chóng nhận ra nhau. Song Nho Kiếm Tiên chưa trò chuyện với vị Kiếm Tiên cùng nổi danh với mình được vài câu đã bị cô gái trong lòng hấp thu hút.

Khi Tạ Tuyên làm khách tại Bách Hoa hội trong Tuyết Nguyệt thành đã từng nói, Tuyết Nguyệt thành có hai mỹ nhân nhưng trước nay không tới Bách Hoa hội. Một trong số đó thích đánh cược như tính mạng, một người khác tính khí quá tệ. Hắn chỉ may mắn gặp được cô gái tính khí quá tệ kia một lần hồi còn trẻ, nhưng sau lần gặp mặt đó dung nhan cô gái ấy đã khắc sâu trong đầu hắn, không cách nào quên đi. Đã mười mấy năm trôi qua, không ngờ vẻ tuyệt sắc đó vẫn không hề huyên giảm.

Tạ Tuyên chỉ kinh ngạc trong chốc lát rồi đứng bật dậy hét lớn: “Lý Hàn Y?”

Triệu Ngọc Chân vội vàng gật đầu: “Tiên sinh có cứu được nàng không?”

Tạ Tuyên giơ tay ra bắt mạch Lý Hàn Y rồi cau mày: “Đường môn, Bạo Vũ Lê Hoa Châm?”

“Đúng! Ta ngăn được hai mươi sáu mũi, nhưng không ngăn được một mũi.”

“Mũi Lê Hoa Châm cuối cùng phong bế khí môn của cô ấy. Hiện giờ chân khí của cô ấy đang không ngừng tiết ra ngoài, không tới

nửa canh giờ nữa thì thần tiên cũng khó cứu nổi. Theo ta về nhà, phải lập tức ép mũi Lê Hoa Châm kia ra!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 141: Thập Châm Tỏa Hồn

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên vốn là một nho sinh nhưng sau khi đọc cả vạn quyển sách, ngộ hết mọi chuyện trong thiên hạ bước một bước là lên tới cảnh giới Nho Thánh, nhắc bút là thành sách, cầm kiếm thành Kiếm Tiên, còn khi cầm hòm thuốc, hấn cũng là một trong những người tài của thiên hạ. Năm xưa con gái của đại tướng quân Diệp Khiếu Ứng vừa ra đời, bị phủ Thái Y chẩn đoán là tâm mạch khuyết thiếu trời sinh, không sống được mười ngày; Diệp Khiếu Ứng bèn mời danh y trong thiên hạ vào thành, trong đó có truyền nhân Dược Vương - Tư Không Trường Phong, có giam chính Khâm Thiên giám - Tề Thiên Trần, cũng có Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên.

Mặc dù Triệu Ngọc Chân hơn ba mươi năm chưa từng xuống núi nhưng đã từng nghe sự tích của Tạ Tuyên, cho nên sau khi biết thân phận đối phương, trong lòng hấn lại dấy lên một tia hy vọng cuối cùng.

Tạ Tuyên mang Lý Hàn Y vào trong nhà, đặt cô xuống một băng ghế, sau đó lấy một dải băng trắng quấn lấy hai mắt mình, hơn nữa còn đưa một dải cho Triệu Ngọc Chân: “Đeo lên đi!”

“Vì sao?” Triệu Ngọc Chân không hiểu.

“Lát nữa ta phải thi châm cho Lý Hàn Y, không thể không cởi quần áo cô ấy ra. Nhưng nếu cô ấy tình lại phát hiện bị ta nhìn thấy thân thể, ta e là Ngũ Đại Kiếm Tiên sau này chỉ còn lại bốn. Kiếm thuật của Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên chưa chắc đã là cao nhất trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, nhưng tính khí là nóng nhất. Đeo lên đi.” Tạ Tuyên thản nhiên nói.

Triệu Ngọc Chân lắc đầu: “Không đeo!”

Tạ Tuyên kinh ngạc, Triệu Ngọc Chân vẫn nghiêm trang: “Không đeo, tiểu tiên nữ là nàng dâu chưa qua cửa của ta, ta không đeo!”

Tạ Tuyên nhìn hấn như nhìn kẻ ngu, thở dài: “Đúng là điên.” Nhưng cứu người quan trọng, hấn cũng không có thời gian dây dưa với Triệu Ngọc Chân. Tạ Tuyên lập tức bịt mắt lại, tay trái rung nhẹ, đã cầm một cây châm bạc trong tay. Hấn đột nhiên búng một cái, châm bạc lướt qua vạt áo của Lý Hàn Y, mang theo bộ quần áo bay ra ngoài, ghim lên vách tường. Áo trắng phát phới, làn da thanh khiết không chút tì vết bên dưới lộ ra, Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng nuốt nước miếng một cái.

“Nếu còn muốn cưới nàng dâu chưa qua cửa của người thì đừng có phân tâm.” Tạ Tuyên cẩn thận nhắc nhở hấn, vung hai tay, cầm mười mũi châm bạc vào tay.”

“Một châm Cựu Vĩ!”

“Hai châm Thần Khuyết!”

“Ba châm Thất Hải, bốn châm Quan Nguyên, năm châm Trung Cực, sáu châm Khúc Cốt, bảy châm Kỳ Môn, tám châm Chương Môn, chín châm Thương Khúc, mười châm Ưng Song!” Chỉ trong

chớp mắt Tạ Tuyên đã châm xong mười châm, đầu đầy mồ hôi. “Ta dùng mười châm phong bế mười đại huyết của cô ấy, chân khí của cô ấy sẽ ép mũi Lê Hoa Châm kia tới huyết Đản Trung. Ta cần người dùng chân khí ép nó ra.”

“Huyết Đản Trung?” Triệu Ngọc Chân kinh ngạc.

“Đúng vậy, huyết Đản Trung, vị trí đó người bình thường không thể tự ý chạm vào được, nhưng nếu người tự xưng là phu quân của Lý Hàn Y, vậy thì không vấn đề.” Mười mũi châm của Tạ Tuyên tuy cắm vào cơ thể Lý Hàn Y nhưng vẫn rục rịch. Hắn đẩy song chưởng ra, dùng chân khí cách không đè chúng xuống, trong lòng kinh hãi, lưỡng lự nói: “Bạo Vũ Lê Hoa Châm tuy lợi hại nhưng đâu có uy lực lớn đến vậy, ai mà khiến Lý Hàn Y bị thương nặng như vậy?”

“Là người của Âm Hà, khi ta tới cái gã dùng Diêm La chưởng đã làm tiểu tiên nữ bị thương.” Triệu Ngọc Chân đáp.

“Ô Xương Hà?” Tạ Tuyên cau mày: “Hắn lại nhập thế?”

Lúc này, Lý Hàn Y lại rên rỉ một tiếng, Tạ Tuyên khôi phục tinh thần, nói với Triệu Ngọc Chân: “Ép châm bực ra khỏi huyết Đản Trung của cô ấy! Mau lên!”

Huyết Đản Trung, được thấy sớm nhất trong quyển ‘Linh Xu - Căn Kết’: “Quyết âm căn vu đại đôn, kết vu ngọc anh, lạc vu thiên trung.” Thiên trung ở phía ngoài của trái tim, theo nhịp của tim, nằm tại phần ngực. Huyết này nằm trước ngực, giữa hai bên nhũ, chỗ màng bao quanh tim nhô lên. Triệu Ngọc Chân chậm rãi đưa tay ra, đặt giữa ngực Lý Hàn Y chỉ còn mặc một chiếc áo lót.

Bầu ngực căng tròn của Lý Hàn Y nhấp nhô không ngừng theo nhịp thở của cô. Cánh tay của Triệu Ngọc Chân run nhẹ, hấn tu đạo ba mươi năm, tuy lúc vừa gặp Lý Hàn Y đã thấy thương yêu, nhưng bao năm thanh tâm quả dục vừa qua cũng không phải là giả. Giờ phút này trái tim vốn vững vàng tĩnh lặng lại đập nhanh tới lạ thường.

“Định tâm!” Tạ Tuyên quát lớn.

Triệu Ngọc Chân vội vàng dùng sức, bình ổn lại trong lòng, quát lớn một tiếng: “Lên!”

Đạo pháp tuyệt kỹ của núi Thanh Thành, Đại Long Tượng Lực!

Mười mũi châm bạc bắt đầu rung động, một vết khí rất rõ ràng từ chân Lý Hàn Y đi lên, chỉ chớp mắt đã di chuyển tới dưới tay Triệu Ngọc Chân.

Tạ Tuyên cảm nhận được biến hóa của châm bạc, không khỏi cảm thán: “Đây là Đại Long Tượng Lực của núi Thanh Thành, quả không hổ danh đạo pháp đệ nhất thiên hạ!”

“Dẫn!” Triệu Ngọc Chân chột nhác tay lên, mũi Lê Hoa Châm cuối cùng bị hấn nhấc ra một nửa. Nhưng đúng lúc này Triệu Ngọc Chân cảm thấy đầu óc choáng váng, chân khí đột nhiên tiết ra. Mũi Lê Hoa Châm lại rút về. Triệu Ngọc Chân lập tức cưỡng ép vận chân khí lần nữa, ổn định mũi Lê Hoa Châm lại. Nhưng lúc này hấn chỉ cảm thấy khí hải trong lòng dâng trào cuộn cuộn, thân thể như sắp phát nổ.

“Người bị thương à?” Tạ Tuyên cảm nhận được biến hóa đột ngột này, lên tiếng hỏi.

“Bị thương nhẹ thôi, không đáng nhắc tới!” Triệu Ngọc Chân quát lớn một tiếng, đạo bào màu tím trên người không gió mà bay. Hấn chột vung tay phải, mũi Lê Hoa Châm trong suốt tới gần như không thể thấy được bị hấn dẫn ra, nắm chắc trong tay.

Lý Hàn Y hôn mê đã lâu lúc này cũng phun ra một ngụm máu tươi, tinh thần cũng dần dần khôi phục như cũ, chậm rãi mở mắt.

“Nguy hiểm quá.” Triệu Ngọc Chân nhìn châm bạc trong tay mình, quay sang thấy Lý Hàn Y đang từ từ mở mắt, vội vàng nói: “Nàng tỉnh rồi à?”

Lý Hàn Y nhìn xuống người mình, phát hiện trên người chỉ còn mỗi bộ áo lót. Sắc mặt cô lập tức đỏ bừng, ánh mắt đầy tức giận, lập tức giơ chân đá bay Triệu Ngọc Chân ra ngoài. Cô nổi giận gầm lên một tiếng: “Ta giết ngươi!” Nhưng vừa quát xong câu này đã lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tạ Tuyên vẫn đang dùng vải trắng che mắt, khẽ thở dài một tiếng, nhảy đến bên tường, cầm chiếc áo bào màu trắng ghim trên tường khoác lên người Lý Hàn Y: “Đã bảo ngươi sẽ bị đánh chết mà, ngươi còn không tin. Còn nói nàng dâu chưa vào cửa gì gì nữa, đạo sĩ thôi ở núi Thanh Thành cũng biết khoác loác cơ đấy..” Nhưng chưa dứt lời, đột nhiên vang lên tiếng một người hạ xuống đất. Tạ Tuyên kinh hãi, vung tay phải lên, rút một thanh trường kiếm giấu trong rương sách, thân kiếm thon dài mỹ lệ, để lộ ra một khí tức nho nhã.

Tạ Tuyên cầm trường kiếm trong tay, vung lên không chút do dự, Toàn bộ cánh cửa lập tức nổ tan, nhưng sau khi bụi bặm tản đi, người đứng đó vẫn bình yên vô sự. Lão đạo sĩ mặc trường bào màu

trắng vấy nhẹ phát trần trong tay, cười nói: “Một thanh Vạn Quyền Thư, hành tẩu khắp ngàn dặm. Tạ đạo hữu, đã lâu không gặp.”

Tạ Tuyên lập tức thu hồi trường kiếm, quay về phía lão đạo sĩ trước cửa, vẻ mặt đầy cung kính: “Quốc sư!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 142: Dưới Cây Hoa Đào Có Tiên Hoa Đào

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thành Lạc Tang

Quán trà Tương Nam.

Trong gian nhà của quán trà là một cây đào. Giờ đang là tháng sáu, hoa đào đã rụng hết từ lâu, trên cây là từng quả đào lớn mọng nước. Đạo sĩ áo tím lười biếng đi trong sân, giơ tay hái một quả đào to xuống gửi một cái rồi mỉm cười: “Năm xưa mãi vẫn không được ăn đào, không ngờ lại được ăn ở đây.”

Gương mặt của đạo sĩ trắng trẻ tuấn tú, bên hông dắt một thanh kiếm gỗ đào, đạo bào màu tím đón gió phấp phới, dáng vẻ tiên phong đạo cốt tới khó tả. Có người vốn định vào sân, sau khi thấy đạo sĩ đều cảm thấy mặc cảm đến khó tả, đứng ở đằng xa nhìn đạo sĩ xì xào bàn tán.

“Bây giờ nhìn lại mới thấy có chút dáng vẻ của Đạo Kiếm Tiên trong truyền thuyết.” Tạ Tuyên đứng trong gian phòng, mở cửa sổ nhìn về phía Triệu Ngọc Chân trong vườn, mỉm cười yếu ớt.

Sắc mặt quốc sư Tề Thiên Trần vẫn rất trầm ổn, nhìn Triệu Ngọc Chân hơi cau mày.

“Mà sao quốc sư lại rời khỏi Thiên Khải? Mọi người đều biết Triệu Ngọc Chân đã ba mươi năm không xuống khỏi núi Thanh Thành, ta lại biết quốc sư chắc cũng đã ba mươi năm không ra khỏi thành Thiên Khải.” Tạ Tuyên đột nhiên hỏi.

“Ta có một ước định với cố nhân.” Tề Thiên Trần đáp.

“Cố nhân? Ai?” Tạ Tuyên không hiểu.

“Chưởng giáo tiền nhiệm của núi Thanh Thành, Lữ Tố Chân.” Tề Thiên Trần chậm rãi nói.

Tạ Tuyên khôi phục tinh thần, gạt đầu một cái: “Vậy hôm nay có tính là hoàn thành ước định không?”

Tạ Tuyên vẫy nhẹ phát trần, chỉ lắc đầu, không trả lời.

Trong vườn, Triệu Ngọc Chân cắn mạnh quả đào, nước quả chảy ra, hần thỏa mãn ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Ngọt quá.” Sau đó lại hạ nhỏ giọng lầm bầm: “Không biết nếu năm đó ăn được đào thật, liệu có ngọt như vậy không?” Triệu Ngọc Chân phát tay một cái, thanh kiếm gỗ tên là Đào Hoa bay ra, lượn một vòng quanh cây đào. Máy chục quả đào rơi lia lịa, ngón tay Triệu Ngọc Chân búng nhẹ, một luồng chân khí màu tím tản ra, đánh từng quả đào lớn ra ngoài, rơi xuống chỗ những người nghỉ chân bên ngoài khoảng sân này.

Có đứa trẻ bắt được quả đào, kinh ngạc hô: “Thần tiên thúc thúc!”

Còn có người thấy vậy cho là tiên nhân giáng thế, kích động tới mức quỳ sụp xuống đất.

Tạ Tuyên và Tề Thiên Trần mỗi người đều nhận được một quả đào. Tạ Tuyên cầm lấy đưa lên mũi người một cái, sau đó cắn một miếng lớn. Tề Thiên Trần nhìn quả đào trong tay, vẫn trầm tư không nói gì.

“Quốc sư đang nghĩ gì vậy?” Tạ Tuyên hỏi.

“Đang nghĩ cây khô làm sao gặp xuân, xuân đi thu tới thế nào.” Tề Thiên Trần buồn bã nói.

Triệu Ngọc Chân ăn xong quả đào, thu hồi thanh Đào Hoa kiếm, đột nhiên đi tới bên cây đào, đưa tay nắm lấy thân cây. Chỉ thấy toàn bộ cây đào thay đổi với tốc độ mắt thường thấy được. Lá cây vốn xanh ngắt đột nhiên khô héo, lần lượt rơi xuống đất, cuối cùng toàn bộ cây đào hóa thành trơ trụi như giữa trời đông giá rét. Chỉ có điều, trong lúc mọi người kinh ngạc, cây đào lại mọc ra lá cây mới xanh biếc. Trên lá cây đó lại từ từ tỏa ra từng đóa hoa, hoa lại dần nở, hóa thành từng đóa anh đào rực rỡ dưới ánh ban mai.

“Cây héo gặp xuân đâm chồi lại, đâu ai hai lần tuổi thiếu niên.” Triệu Ngọc Chân nhẹ giọng ngâm nga, ánh mắt đầy hồi tưởng: “Lần đầu tiên ta chứng kiến hoa đào nở, vẫn còn là một thiếu niên.” Hắn xoay người nhìn về phía gian phòng.

Tạ Tuyên cũng nghiêng đầu nhìn theo, chỉ thấy Lý Hàn Y vốn đang nằm trên giường điều dưỡng đã tỉnh lại. Nhưng cô không còn vẻ hung dữ như vừa rồi, ánh mắt đầy ôn nhu. Cô cúi đầu, cũng nhìn Triệu Ngọc Chân.

Hơn mười năm chờ đợi, như chỉ trong chớp mắt, khoảnh khắc đã nở hoa.

“Tiểu tiên nữ.” Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng giơ tay, ngón tay của hấn phát lên, cánh hoa đào ngưng tụ trong tay hấn, cuối cùng từ từ biến thành hình một bộ quần áo: “Ta làm một bộ áo cưới độc nhất vô nhị cho nàng.”

“Làm vợ ta nhé.” Triệu Ngọc Chân cúi đầu, ngưng ngưng mà nho nhã.

Lý Hàn Y nhẹ nhàng nhảy lên, từ cửa sổ gian phòng nhảy xuống.

Thật sự nhảy xuống, không dùng chút khinh công nào, vì cô muốn Triệu Ngọc Chân đỡ lấy mình.

Triệu Ngọc Chân mỉm cười, phát nhẹ cánh tay, từng cánh hoa đào tản ra, bay lên không, đỡ lấy Lý Hàn Y, hạ cô xuống đất. Cánh hoa đào bay lượn xung quanh cô, hóa thành một bộ áo cưới bằng hoa thật sự.

“Đẹp quá.” Triệu Ngọc Chân cười nói.

“Vì gặp chàng, cho nên mới đẹp.” Lý Hàn Y nhẹ nhàng đáp.

Tạ Tuyên trong gian phòng nghe vậy cũng thán kinh ngạc, hấn và Lý Hàn Y coi như quen biết đã mười năm, nhưng có nằm mơ cũng không ngờ những lời này lại được thốt lên từ miệng cô. Hấn kinh ngạc nhìn người mà mình cho là đạo sĩ thối to mồm khoác loác, không khỏi cảm thán: “Hóa ra đạo sĩ này không lừa ta...”

Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng khoác tay Lý Hàn Y, dẫn nàng tới bên cây hoa đào, đột nhiên quỳ xuống trước tán cây.

“Mọi người nói kết hôn phải quỳ lạy cao đường. Cả đời ta chưa từng gặp cha mẹ, là sư phụ nuôi ta lớn lên. Sư phụ chôn ở núi

Thanh Thành, ở phía đông.”

“Cha mẹ ta chôn tại Kiếm Tâm nhai ở Kiếm Trùng, cũng ở phía đông.” Lý Hàn Y nói.

Hai người nhẹ nhàng cúi đầu quỳ lạy.

“Biết thế xuống núi từ mấy năm trước rồi, cuộc đời ta chưa bao giờ có cảm giác sung sướng như giờ khắc này.” Triệu Ngọc Chân quay sang nhìn Lý Hàn Y, mỉm cười ôn nhu.

Lý Hàn Y lại thầm kinh hãi, vì cánh tay Triệu Ngọc Chân đang nắm lấy mình bỗng mất đi sức lực.

Mọi người đứng ngoài xem vốn đang ngây ngẩn trước cảnh tượng tuyệt thế này, nhưng giữa đám người bỗng vang lên tiếng hét kinh hãi.

Chỉ thấy cây hoa đào vốn đang hoa lá sum suê đột nhiên khô héo, toàn bộ thân cây mất sạch sinh khí, chỉ còn những cánh hoa đào vẫn nhẹ nhàng bay lượn quanh Lý Hàn Y.

Tạ Tuyên kinh ngạc nhìn Tề Thiên Trần, Tề Thiên Trần lại như sớm dự đoán được, khẽ thở dài.

Triệu Ngọc Chân xuất một kiếm nhập Thần Du, giết Đường môn tam lão, đánh lui Tô Xương Hà. Thế nhưng lực cản trở của chiêu kiếm tuyệt thế đó còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng, hơn nữa khi ép Lê Hoa Châm còn dùng cạn Đại Long Tượng Lực cuối cùng. Khi Tề Thiên Trần thấy Triệu Ngọc Chân, hẳn đã là đèn cạn dầu, chỉ còn lại một thân xác trống không. Năm xưa Tề Thiên Trần từng đáp ứng với Lữ Tổ Chân sẽ có một ngày tới giúp Triệu Ngọc Chân độ kiếp,

cho nên lần này hẳn rời Thiên Khải thành, đáng tiếc, cuối cùng vẫn muộn một bước.

“Vô Lượng kiếp trong số mệnh, không thể phá.” Tề Thiên Trần nhẹ nhàng lắc đầu.

Triệu Ngọc Chân vẫn cười với Lý Hàn Y, chỉ có điều nụ cười đã mang chút mệt mỏi: “Đắc đạo thành tiên thì đã sao, cuộc đời này sống không uổng phí.”

“Triệu Ngọc Chân, chàng sao vậy!” Lý Hàn Y đỡ Triệu Ngọc Chân gần như ngã lặn trên mặt đất.

Triệu Ngọc Chân giơ tay vuốt nhẹ gò má Lý Hàn Y: “Tiểu tiên nữ, ta sắp chết rồi.”

“Nhưng trước khi chết, nàng đã thành vợ ta.”

“Cuộc đời này, nàng không được lấy người khác nữa đấy.”

“Đào hoa liêm ngoại khai y cục, liêm trung nhân bỉ hoa đào tú. Tiểu tiên nữ, ta rất vui vì cuộc đời này có thể gặp được nàng.”

“Tạm biệt.”

Hoa đào tàn lụi, gió tây thổi tới.

Lý Hàn Y ôm lấy Triệu Ngọc Chân đang từ từ nhắm hai mắt lại, găm lên với trời: “Không!”

Thiên lôi đột nhiên giáng xuống, đánh thẳng lên Lý Hàn Y.

“Không được!” Tà Tuyên rút thanh Vạn Quyền Thư ra, định ngăn cản sấm sét chín tầng trời giáng xuống.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Sét đánh xuống, trúng người Lý Hàn Y.

Mái tóc xanh của cô lập tức hóa thành màu tím, một thanh Đào Hoa kiếm, một thanh Thiết Mã Băng Hà, tiếng kiếm ngâm không ngừng.

Thi thể Triệu Ngọc Chân trong lòng Lý Hàn Y hóa thành tro bụi. Cô ngửa đầu, ánh mắt hiện lên sắc tím. Tạ Tuyên thềm kinh hãi, nhìn sang Tề Thiên Trần cũng đang lộ vẻ kinh ngạc như vậy, xác định đáp án trong lòng lẫn nhau.

Lý Hàn Y, đã thành ma.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 143: Núi Thanh Thành Nhập Thế

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Núi Thanh Thành.

Vài chục đạo sĩ ngồi quanh đỉnh núi, mặt hướng về phía tây nam.

Bốn vĩ lão tổ tông của núi Thanh Thành ngồi đầu tiên, Phi Hiên theo hầu bên trái, Lý Phàm Tùng nâng kiếm đứng bên phải. Những đệ tử núi Thanh Thành sắp hàng phía sau, mọi người khép ngón trỏ và ngón giữa, đặt trước trán, phối hợp với kiếm gõ đào lơ lửng trước mặt, ngưng thần quan tưởng, nhắm thẳng về hướng tây nam.

Đây là trận pháp Vọng Long tổ truyền mấy trăm năm của núi Thanh Thành, không dốc hết cao thủ trong bản môn ra không thể kết thành. Lúc này nếu ai có tâm địa bất chính lên núi gây chuyện, những đạo sĩ đang kết trận này hoàn toàn không có sức chống cự, có một mình hủy diệt cả núi Thanh Thành cũng không phải không thể. Cho nên trận pháp này cực kỳ nguy hiểm, thế nhưng Ân Thương Tùng thay mặt chưởng môn vẫn quyết định như vậy.

Đột nhiên Thanh Tiêu Kiếm cắm trong vỏ, đang được thờ phụng trong điện Tam Thanh tổ sư lại đột nhiên rời vỏ, bay thẳng về phía Tây Nam!

“Kiếm ngừng!” Ân Trường Tùng bối phận cao nhất núi Thanh Thành hiện tại đứng bật dậy, gầm lên một tiếng.

Trận Vọng Long rút cuộc cũng thu lại, các đạo sĩ rồi rít mở mắt, kiếm gỗ đào lơ lửng cũng rơi xuống liên tiếp. Lý Phàm Tùng và Phi Hiên cũng mở mắt, nhưng lệ đã tuôn đầy mặt.

“Cầu người được người, mong rằng ngậm cười nơi chín suối.” Lão thiên sư La Tam Thừa khẽ thở dài.

Ân Trường Tùng đứng đó, hai tay dùng hết sức lực mới khiến thanh kiếm trấn sơn tổ truyền Thanh Tiêu ngưng lại. Hắn như đang trò chuyện cùng thanh kiếm: “Chuyện này đã không cách nào cứu vãn, mong cố nén đau thương.”

Kiếm kia chợt ngấm lần một tiếng đầy đau thương, nghe kỹ lại như thanh kiếm đang khóc lóc, nhưng dẫu sao cũng không mãnh liệt như vừa rồi. Ân Trường Tùng giơ tay lên, Thanh Tiêu kiếm từ từ rơi xuống tay hắn.

“Chúng ta vốn là người trong Đạo môn, chỉ cầu kết tóc nhận trường sinh, không để ý tới những chuyện hỗn loạn chốn nhân gian. Nhưng chuyện này, không thể.” Ân Trường Tùng đột nhiên giơ cao Thanh Tiêu kiếm, đạo bào phấp phới, uy nghiêm như núi: “Các đệ tử núi Thanh Thành nghe lệnh!”

“Có đệ tử!” Bất luận vài chục đệ tử tinh nhuệ trên đỉnh núi hay vài trăm đệ tử trước Càn Khôn điện, lúc này đều đồng thanh cao giọng đáp.

“Núi Thanh Thành, thề báo thù này!” Ân Trường Tùng quát lớn.

“Thề báo thù này!” Tiếng gầm vang khắp núi.

Ân Trường Tùng thu kiếm đi tới bên cạnh Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đã khóc không thành tiếng, khẽ thở dài: “Bốn lão già chúng ta cũng uổng cái danh thiên sư, chỉ có thể ở chỗ này bày cái trận rách, không giúp được gì cho Ngọc Chân. Nếu thật sự muốn báo thù, vẫn phải dựa vào hai người các người. Xốc lại tinh thần đi!”

Lý Phàm Tùng lau nước mắt, gạt đầu.

Phi Hiên đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, khiến chim chóc muông thú khắp núi chạy tán loạn!

“Sau này núi Thanh Thành phải dựa vào hai người các người.”
Ân Trường Tùng cầm Thanh Tiêu kiếm trước mặt bọn họ, xoa người đi khỏi.

Kiếm khách xách một thanh kiếm lớn đao lao như điên trong rừng đột nhiên dừng lại, nhìn về phía nam nhíu mày. Thanh kiếm Phá Quân trong tay hắn bắt đầu ngân vang, Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên hạ giọng nghi hoặc: “Sao đột nhiên Phá Quân lại ngân vang?”

Hòa thượng Vô Tâm bị đuổi theo suốt dọc đường, bộ quần áo trắng mang đầy tiên khí đã dính không ít bụi bặm. Hắn và Minh Hầu nhận ra luồng kiếm khí bá đạo sau lưng đột nhiên biến mất, không khỏi kinh ngạc, quay đầu lại thấy Nhan Chiến Thiên đột nhiên cầm kiếm đứng ngẩn ra tại chỗ. Hòa thượng Vô Tâm lẩm bẩm: “Ma đầu kia làm trò gì vậy? Thôi, mặc kệ, Minh Hầu, chúng ta trốn tiếp!”

Nơi hoang vu phía tây.

Một sa mạc trải dài trăm dặm.

Trong sa mạc có một tòa thành ngạo nghễ đứng đó. Vừa cô độc vừa lạnh lẽo.

Tòa thành này tên là Mộ Lương, một trong Thiên Hạ Tứ Thành.

Nó vốn là tòa thành quan trọng trấn thủ phía tây hoàng thành, nhưng do khí hậu thay đổi, các nước ở Tây Vực dời về nam, triều đình chọn sang thành Tất La làm tòa thành quan trọng nơi biên cảnh. Mộ Lương thành nằm trong sa mạc, trở thành tòa thành trống không ai vào. Thế nhưng tên Lạc Thanh Dương kia từng cứu tiên đế vài lần trước khi rời khỏi Thiên Khải lại chọn tòa thành này, ở lại đây tu luyện kiếm thuật. Hơn mười năm, có tới trăm vị cao thủ tới đây khiêu chiến, Lạc Thanh Dương không rút kiếm khỏi vỏ cũng tùy ý chiến thắng, giang hồ tôn là Cô Kiếm Tiên. Mộ Lương thành cũng nhờ sức một người như vậy trở thành một trong Thiên Hạ Tứ Thành được gọi là Cô thành.

Còn lúc này trên tường chính là vị Kiếm Tiên tuyệt thế mặc áo bào màu xám, đang nhìn về phía đông nam, tay cầm theo bội kiếm luôn theo bên mình - Cữu Ca. Từ khi hắn nhận được thanh kiếm này chưa bao giờ rút ra khỏi vỏ, khi tỷ thí chỉ dùng vỏ kiếm. Chính vì vậy Kiếm Tâm trủng không liệt kê thanh kiếm này vào thập đại danh kiếm. Nhưng không ai nghi ngờ, một khi kiếm này được rút ra sẽ không kém hơn bất cứ danh kiếm nào.

Chỉ có điều, người đáng để Lạc Thanh Dương rút thanh kiếm Cữu Ca ra, dường như đã mất đi một.

Bên núi Lạc Lôi.

Một cỗ xe ngựa nhanh chóng đi khỏi.

“Trải qua trận chiến lần này, chúng ta sẽ kết thù với Tuyết Nguyệt thành, cũng kết tử thù với núi Thanh Thành trước nay không quan tâm tới thế sự. Có đáng không?” Tô Mộ Vũ ngồi trong xe ngựa điều chỉnh nội tức, đột nhiên hỏi.

“Mộ Vũ!” Tạ Thất Dao cả kinh mở miệng ngăn hấn lại. Trong ấn tượng của hắn, Tô Mộ Vũ trước nay luôn là người chấp hành kiên định với mệnh lệnh, trước nay chưa bao giờ tỏ ý kiến với đại gia trường.

“Bất luận Tuyết Nguyệt thành hay núi Thanh Thành, nhanh thôi, sẽ không còn tồn tại.” Đại gia trường vẫn nhắm mắt điều dưỡng hơi thở, chậm rãi đáp lời.

Thành Lạc Tang.

Quán trà Tương Nam.

Lý Hàn Y đột nhiên từ tóc xanh hóa tóc tím, tay phải cầm thanh kiếm giá lạnh Thiết Mã Băng Hà, tay trái cầm thanh kiếm ám áp Đào Hoa, lơ lửng giữa không trung, miệng như thì thào gì đó.

Tạ Tuyên cố gắng lắng nghe mới nhận ra ba chữ tràn ngập sát ý đó.

Tô Xương Hà.

Lý Hàn Y cầm kiếm, nhảy ra khỏi quán trà.

“Lý Hàn Y đã tẩu hỏa nhập ma, mất đi thần trí. Nếu cô ấy đi tìm Âm Hà, e rằng sẽ có người vô tội gặp tai ương. Hơn nữa tên Tô Xương Hà kia âm hiểm xảo hoạt, trạng thái của Lý Hàn Y lúc nào cũng có thể bùng nổ mà chết!” Tề Thiên Trần trầm giọng nói.

Tạ Tuyên không hề do dự, lập tức cõng rương sách lên đuổi theo.

Tề Thiên Trần đang định đi theo, lại thấy một con chim đột nhiên hạ xuống, dừng trước đầu ngón tay hắn. Hắn kinh ngạc, tháo hộp đựng thư, mở ra đọc. Chỉ thấy trên đó viết bốn chữ đơn giản.

“Mau về Thiên Khải.”

Trên con đường.

Bốn người bốn ngựa đang phi như điên.

Chính là Tiêu Sát, Lôi Vô Kiệt, Đường Liên và Diệp Nhược Y. Được Đường Liên và Lạc Minh Hiên khuyên nủ, cuối cùng Tư Không Thiên Lạc cũng theo chân Lạc Minh Hiên trở về Tuyết Nguyệt thành. Bốn người khác cưỡi khoái mã lao thẳng tới Lôi gia bảo. Đường môn đã phản bội Tuyết Nguyệt thành, nhưng Lôi gia bảo vẫn chưa biết. Nếu Đường môn tới Anh Hùng yến đúng hẹn, như vậy rất có thể trong chuyện này có một âm mưu rất lớn!

Thế nhưng, Lôi Vô Kiệt đột nhiên kéo cương! Ngựa chót hí vang, hắn siết chặt cương ngựa, nhìn về phía tây, cau mày.

“Sao vậy?” Tiêu Sát dừng ngựa lại hỏi hắn.

“Không biết.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu một cái, che ngực đang đau âm ỉ: “Chỉ không hiểu sao trong lòng cảm thấy khó chịu và bất an.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 144: Tính Cách Thiểu Nữ

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Con đường nhỏ trong núi.

Một kiếm khách trông như con nhím đang chậm rãi cưỡi ngựa đi đường. Trên lưng cõng ba thanh kiếm, bên hông mang hai thanh, hai thanh đoản kiếm giấu bên chân. Bảy thanh kiếm này lần lượt là trọng kiếm Vô Vọng, khinh kiếm Biệt Ly, trường kiếm Phượng Hoàng, song kiếm Cú Mang và Kiếp Trần, kiếm ba xích Bàn Nhược và Nhất Mục. Đây là bảy thanh kiếm lão trủng chủ Kiếm Tâm trủng Lý Tổ Vương vừa rèn, tặng cho Lạc Minh Hiên đang nghiên cứu ván cờ Tiên Nhân Lục Bác. Thế nhưng sau khi nhận được kiếm Lạc Minh Hiên lại chẳng hề vui vẻ, chỉ vì trên đường trở về thành hấn có thêm một người đồng hành --

Tư Không Thiên Lạc.

Nếu nói Tuyết Nguyệt thành có ai khiến Lạc Minh Hiên sợ hãi, như vậy chỉ có ba. Một người đương nhiên là sư phụ của hấn, Doãn Lạc Hà. Doãn Lạc Hà là một sư phụ chịu nói lý, nếu Lạc Minh Hiên có gì bất mãn có thể tới tìm cô đánh cược một trận. Chỉ có điều hai người đánh cược bao lần nhưng Lạc Minh Hiên chưa một lần thắng. Một người khác là Đường Liên. Đường Liên thân là đại sư huynh của Tuyết Nguyệt thành, xưa nay luôn thưởng phạt phân minh, mọi

việc đều làm việc theo quy củ. So với đại thành chủ Bách Lý Đông Quân khó thấy tung tích, nhị thành chủ Lý Hàn Y chỉ một lòng luyện kiếm, tam thành chủ Tư Không Trường Phong cởi mở ôn hòa; hấn còn giống thành chủ hơn. Lạc Minh Hiên với ai cũng cợt nhả, riêng với Đường Liên là chẳng có cách nào. Người cuối cùng đương nhiên chính là Tư Không Thiên Lạc. Trong tam thành chủ chỉ có Tư Không Trường Phong có một cô con gái, cho nên có thể nói Tư Không Thiên Lạc trưởng thành trong sự yêu thương chiều chuộng của toàn bộ Tuyết Nguyệt thành. Bất luận ba vị thành chủ hay những trưởng lão trong thành, thái độ với cô đều nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa. Cho nên Tư Không Thiên Lạc cũng chậm rãi xưng bá trong Tuyết Nguyệt thành, chỉ thích cảm thương đi khắp nơi đánh người. Trước khi gặp được Tiêu Sát, đệ tử đồng lứa trong thành đều bị cô đánh bại, đương nhiên bao gồm cả Lạc Minh Hiên.

Lạc Minh Hiên vội vàng truyền tin về Tuyết Nguyệt thành. Lẽ ra phải cố đi càng nhanh càng tốt, thế nhưng Tư Không Thiên Lạc mà hấn phải ‘áp giải’ về lại có vẻ nửa muốn đi nửa không muốn đi. Cô chậm rãi vung vẩy roi ngựa, không giống như đang đi đường mà giống như để giải sầu.

“Sư tỷ, hay là chúng ta đi nhanh hơn đi...” Lạc Minh Hiên nhỏ giọng nói.

Tư Không Thiên Lạc đột nhiên quay đầu, hung hăng trừng mắt với hấn.

“Theo lời sư tỷ, mọi chuyện đều theo lời sư tỷ!” Lạc Minh Hiên lập tức cúi đầu khom lưng.

Tư Không Thiên Lạc quay đầu đi, đá nhẹ vào bụng ngựa, con ngựa mới miễn cưỡng chạy về phía trước vài bước. Tư Không

Thiên Lạc làm bầm: “Minh Hiên, người nói xem quan hệ giữa Diệp Nhược Y và Tiêu Sắt ra sao?”

“Cái này ấy à...” Lạc Minh Hiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy phải xem Tiêu Sắt có thân phận gì. Diệp Nhược Y là con gái đại tướng quân. Tiêu Sắt nói bọn họ gặp nhau tại Thiên Khải. Ta đoán bọn họ gặp mặt trong phủ tướng quân. Nhưng hấn lưu lạc giang hồ như vậy xem ra không phải là con cháu quý tộc ở Thiên Khải, chắc là binh sĩ trong phủ tướng quân gì đó thôi. Cũng có thể là con trai quản gia gì đó cho nên mười mấy năm trước mới gặp Diệp Nhược Y.”

“Binh lính phủ tướng quân? Con trai quản gia?” Tư Không Thiên Lạc ngây ra một chút.

“Người đừng nhìn tên Tiêu Sắt kia luôn ra vẻ quý tộc thanh thoát lạnh lùng, thật ra ta thấy hấn keo kiệt thôi. Chắc chắn là xuất thân từ gia đình nhà nghèo. Cùng là trẻ nhà nghèo phải lo việc nhà từ sớm, Tiêu Sắt tính toán nợ nần rõ như vậy, chắc chắn trước đây rất nghèo!” Lạc Minh Hiên nói như chém đinh chặt sắt nhưng thực chất chỉ đang nói bừa. Hấn thấy Tư Không Thiên Lạc luôn đối nghịch với Tiêu Sắt, chắc chắn rất ghét đối phương, cho nên lúc này vội vàng nói mấy lời chê bai hạ thấp Tiêu Sắt là hợp lý nhất. Nào ngờ đáp lại hấn chỉ là một cái lườm khinh bỉ của Tư Không Thiên Lạc.

“Chắc là thanh mai trúc mã rồi.” Tư Không Thiên Lạc lại tự nói với mình, rồi đột nhiên hỏi một câu: “Vậy người cảm thấy ta với Diệp Nhược Y, ai xinh đẹp hơn.”

Trong đầu Lạc Minh Hiên thầm nghĩ, trả lời câu này có liên quan tới việc mình có thể dẫn Tư Không Thiên Lạc về thành thuận lợi hay không. Hấn cân nhắc một lúc rồi mới trả lời: “Diệp cô nương thân

thể yếu ớt, tự có một vẻ đẹp bệnh tật. Vẻ đẹp này được các thế hệ người đọc sách tôn sùng. Nhưng chúng ta là con em giang hồ, không thích cái đó mà thích...”

“Cái gì?” Tư Không Thiên Lạc lạnh lùng nói.

“Cái này...” Lạc Minh Hiên không biết nên nói tiếp thích cái gì, chẳng lẽ lại bảo thích con cọp cái dã man tàn bạo như người? Hắn càng nghĩ càng lo lắng, từng hạt mồ hôi lớn như hạt đậu đổ xuống. Cuối cùng hắn vỗ đùi, cao giọng nói: “Dù sao thì sư tử đẹp là được rồi! Diệp Nhược Y là vẻ đẹp thế tục, sư tử là vẻ đẹp giang hồ. Rất... rất đặc biệt!”

“Đi!” Rốt cuộc Tư Không Thiên Lạc không buồn để ý tới hắn nữa, vung roi quay đầu ngựa chạy về.

“Thiên Lạc sư tử!” Lạc Minh Hiên muốn đuổi theo nhưng Tư Không Thiên Lạc xuất một thương ép hắn lui lại. Hắn vội vàng lên ngựa, cuối cùng sau một hồi đứng yên tại chỗ cân nhắc, cảm thấy nhiệm vụ báo tin trên người mình quan trọng hơn một chút, bèn thờ dài vung mạnh roi ngựa, tiếp tục chạy theo hướng về Tuyết Nguyệt thành. Đại sư huynh ơi, không phải ta không muốn nghe lời sư huynh, nhưng sư huynh cho ta hai mệnh lệnh, ta chỉ có thể giải quyết mệnh lệnh quan trọng hơn trước đã!

“Sao người ta thì là vẻ đẹp của phái nữ, ta lại là vẻ đẹp của giang hồ? Ai mà thích vẻ đẹp của giang hồ cơ chứ!” Tư Không Thiên Lạc tức giận không thôi, thúc ngựa phóng nhanh tới. Cô không hề có địch ý với Diệp Nhược Y, thậm chí trước kia còn rất thích vị khách ôn hòa này. Cô cũng không để ý tới chuyện Diệp Nhược Y và Tiêu Sát quen nhau từ trước, nhưng hai người gặp nhau ở Tuyết Nguyệt

thành đã vài lần nhưng không nhận nhau, chắc chắn trong chuyện này còn ẩn tình gì đó.

Tư Không Thiên Lạc có nghĩ thế nào cũng không thông, cô cũng nhận ra chuyện này có liên quan tới việc Tiêu Sát làm trước khi mở Tuyết Lạc sơn trang. Quãng thời gian đó cứ như trống rỗng, chỉ nghe mang máng hẳn nói mình từng ở Thiên Khải thành. Cô đang suy nghĩ, đột nhiên thấy xa xa xuất hiện một bộ áo xanh quen thuộc, trong lòng không khỏi vui mừng. Thế nhưng nhìn kỹ lại thấy rất kỳ quái, đám người Lôi Vô Kiệt hoàn toàn không rõ tầm hơi, chỉ có bộ áo xanh đó nằm dưới tán cây, không hề nhúc nhích.

“Tiêu Sát!” Tư Không Thiên Lạc gọi lớn một tiếng nhưng không ai đáp lại. Cô đi tới vài bước, thấy trên chiếc áo xanh kia dính không ít máu. Tư Không Thiên Lạc kinh hãi, nhảy từ trên ngựa xuống, cầm Ngân Nguyệt thương chạy thẳng tới bên cạnh, lúc này mới thấy rõ. Trong lòng cô không khỏi kinh hãi, chỉ thấy Tiêu Sát toàn thân đầm máu, quần áo rách rưới, nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

“Tiêu Sát, Tiêu Sát! Người sao vậy!” Tư Không Thiên Lạc vội vàng cúi người, giơ tay thăm dò hơi thở của Tiêu Sát, vẫn còn thở. Cô bình tĩnh hơn, hỏi: “Sao chỉ có mình người, những người khác đâu?”

Tiêu Sát nghe tiếng, tay co quắp một cái, sau đó mở mắt đầy khó nhọc, hơi thở mong manh: “Chúng ta bị Âm Hà mai phục, những người khác... những người khác chết cả rồi!”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 145: Sát Cơ Của Thiên Diện

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Nghe Tiêu Sát nói vậy, Tư Không Thiên Lạc đờ đẫn cả người: “Tất cả... tất cả mọi người chết hết rồi ư?” Đường Liên mạnh nhất trong cao thủ trẻ tuổi cùng lứa tại Tuyết Nguyệt thành; Lôi Vô Kiệt kế thừa danh kiếm hạng tư thiên hạ Tâm kiếm, đã bước vào Tụ Tụ Địa Cảnh; còn cả Diệp Nhược Y con gái đại tướng quân, sao lại chết dễ dàng như vậy?”

“Cẩn... cẩn thận!” Tiêu Sát cẩn rặng giơ ngón tay lên, chỉ đằng sau lưng Tư Không Thiên Lạc.

“Ai!” Tư Không Thiên Lạc chợt quay người, nhấc thương đâm tới. Nhưng nhát thương này đâm vào khoảng không, trước mắt cô không một bóng người. Còn lúc này Tiêu Sát nằm dưới đất khoe miệng hơi cong lên, nở một nụ cười mà Tiêu Sát tuyệt đối không có - lạnh lẽo tà ác.

Tư Không Thiên Lạc xoay người lại: “Tiêu Sát, đâu có người nào.”

Lại thấy Tiêu Sát trên mặt đất bỗng đứng dậy, khoác một tay lên vai Tư Không Thiên Lạc: “Đúng là không có người, chỉ có quỷ!”

Khi cánh tay kia khoác lên bả vai Tư Không Thiên Lạc, Tư Không Thiên Lạc chỉ cảm thấy một dòng khí lạnh từ cánh tay đó lập tức lan khắp người mình, toàn thân không cách nào cử động. Gương mặt Tiêu Sắt cũng bắt đầu biến đổi, lập tức hóa thành Đường Liên, lại lập tức biến thành Diệp Nhược Y, cuối cùng biến thành một gương mặt quý dị nửa nam nửa nữ.

“Thiên Diện Quỷ!” Tư Không Thiên Lạc cắn răng gằn ra ba chữ.

“Là ta!” Mộ Anh cười một tiếng, xuất chưởng đánh về phía Tư Không Thiên Lạc.

Tư Không Thiên Lạc vận chân khí toàn thân, cố gắng giơ Ngân Nguyệt thương lên, vung một thương ra: “Ta là truyền nhân của Thương Tiên Tư Không Trường Phong, nếu người nghĩ thủ đoạn này có thể đối phó với ta, vậy quá coi thường ta, cũng quá coi thường Tuyết Nguyệt thành!” Ngay lập tức trong phạm vi mười trượng gió bỗng ngưng bật, tiếng gió gầm lên nơi mũi thương!

“Đây là thương pháp cho Thương Tiên truyền thụ?” Con người của Mộ Anh hơi co lại, hàn khí trên tay lại bùng lên.

Đầu óc Tư Không Thiên Lạc hơi choáng váng, vừa rồi sau khi bị Mộ Anh đánh lén, cô suýt nữa không cầm nổi thương. Hiện giờ cô cố vận chân khí, coi như đã đặt tất cả thắng bại trong nhất thương này.”

“Gió ngừng!” Tư Không Thiên Lạc nhắc thương lên.

“Gió nổi lại!” Tư Không Thiên Lạc giáng một thương xuống người Mộ Anh.

“Tới đây nào!” Mộ Anh cảm nhận được khí thế của nhát thương kia, chọn cách né tránh. Nhát thương của Tư Không Thiên Lạc đánh xuống chỉ đập tan một bộ da trống rỗng.

Thuật con rôi giết người!

Mộ Anh vừa ve sào thoát xác xong hạ xuống trên cây, cười nói: “Con bé kia, tưởng ta không nhận ra người đang cố gắng chống đỡ ư. Cho dù là thần tiên Đại La trúng Sương Huyền chưởng của ta, trong thời gian ngắn cũng chẳng khôi phục nổi. Người dùng chiêu thương này xong liệu có còn sức lực không?”

“Dùng xong chiêu thương này.” Tư Không Thiên Lạc ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm nghị nhưng chẳng hề sợ hãi, cô quát lớn: “Còn chiêu thương khác!” Nhát thương vừa rồi cô cố tình dùng kế, chỉ giả vờ dùng chút lực, sức lực thật sự dùng trong nhát thương này!

Mộ Anh vốn tưởng có thể thoải mái không phải lo ngại gì nữa, đang định rút lui lại thành không kịp, nhát thương kia đã đánh tới trước mặt hắn!

Ngân Nguyệt thương, Khốc Đoạn Tràng. Do Thương Tiên Tư Không Trường Phong truyền thụ!

Chiêu thương này xuyên qua bả vai Mộ Anh, máu tươi phun ra như suối. Nhưng Mộ Anh kia gương mặt vẫn chẳng hề thay đổi, mặc cho mũi thương ghim trên người lao tới trước mặt Tư Không Thiên Lạc xuất chưởng đánh bay cô đi.

Trước khi rơi xuống đất Tư Không Thiên Lạc lấy từ trong lòng ra một mũi tên lện, đột nhiên xoa vào đuôi tên. Mũi tên bay thẳng lên không trung, nổ tung, tạo thành một đóa hoa xinh đẹp. Đóa hoa lửa

này yêu mị, chói mắt, cho dù giữa ban ngày cũng cực kỳ bắt mắt. Tuyết Nguyệt thành, lệnh Thiên Thành!

“Nhìn kìa, cái gì vậy?” Đoàn người đang đi đường chợt ngừng đầu, thấy đóa hoa lửa bùng lên giữa không trung, Diệp Nhược Y hỏi.

“Lệnh Thiên Thành?” Đường Liên trầm ngâm nói: “Sao lại có lệnh Thiên Thành xuất hiện ở đây? Gần đây có đồng minh của Tuyết Nguyệt thành à?”

“Hay là Thiên Lạc sư tử?” Lôi Vô Kiệt nhanh chóng phản ứng lại: “Lúc đầu khi rời thành sư tử mang theo lệnh Thiên Thành, chúng ta còn phóng một mũi.”

Tiêu Sắt không nói gì, chỉ lập tức quay đầu ngựa chạy về phía pháo lệnh kia.

Lạc Minh Hiên bên kia cũng chứng kiến đóa hoa lửa chói mắt giữa ban ngày kia, sau khi mắng một tiếng cũng lập tức quay đầu ngựa đuổi về.

Khi Tiêu Sắt chạy tới chỉ thấy Tư Không Thiên Lạc đã ngã lăn trên mặt đất, quần áo rách nát, bả vai đầy máu, đã mất thần trí. Tiêu Sắt lập tức tung người nhảy xuống ngựa, lấy từ trong lòng ra một chai thuốc, đổ ba viên Bồng Lai đan ra, đút vào miệng Tư Không Thiên Lạc.

Đám người Đường Liên cũng chạy tới sau đó, Tiêu Sắt hô lớn với Đường Liên: “Giúp ta cầm máu cho cô ấy!”

Đường Liên chạy ngay tới, giơ tay điểm mấy cái lên bả vai Tư Không Thiên Lạc, phong bế vài chỗ mạch của cô, tạm thời ngăn máu chảy ra. Lúc này Tư Không Thiên Lạc mới từ từ khôi phục tinh

thần, chậm rãi mở mắt, hơi thở mong manh: “Các người... Các người tới rồi à.”

“Chuyện gì vậy? Sao lại bị thương tới nông nỗi này?” Lôi Vô Kiệt tiến tới hỏi.

Tiêu Sát kiểm tra kỹ vết thương của Tư Không Thiên Lạc, nhìn nhau với Đường Liên một cái, xác nhận đáp án từ đối phương rồi gật đầu một cái: “Bị thương do thương?”

“Bị chính Ngân Nguyệt thương của ta đâm trúng.” Tư Không Thiên Lạc khó nhọc nói: “Trúng mai phục của Âm Hà, tên Thiên Diện Quỷ Mộ Anh kia giờ trò lừa bịp, cuối cùng ta bị chính thương kinh của mình làm hại.”

“Không sao, chỉ bị thương ngoài da, không thương tổn tới gân cốt.” Tiêu Sát nhẹ giọng nói.

Diệp Nhược Y đột nhiên hỏi: “Thiên Lạc cô nương, Lạc Minh Hiên đâu?”

“Lạc Minh Hiên hấn...” Tư Không Thiên Lạc buồn bã nói: “Bị Âm Hà giết mất rồi!”

Một tiếng ngựa hí vang lên, chỉ thấy một người chạy từ dưới sườn núi lên. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, người kia ăn mặc như con nhím, ngoại trừ Lạc Minh Hiên tới Kiếm Trủng xin được bảy thanh kiếm, liệu còn ai khác?

Lạc Minh Hiên ghìm cương ngựa dừng lại, nhìn ánh mắt mọi người, ngăn ra một chút rồi gãi đầu lúng túng: “Được rồi, là lỗi của ta. Ta không ngăn được Thiên Lạc sư tỷ, nhưng đâu cần nhìn ta như vậy chứ.”

Mọi người thềm kinh hãi, chợt quay đầu lại, chỉ thấy Tư Không Thiên Lạc vốn cực kỳ yếu ớt ánh mắt lại lóe lên vẻ hung ác, nâng nhẹ tay lên, đang định xuất chưởng đánh về phía Tiêu Sắt.

Lôi Vô Kiệt xuất quyền đánh ra. Quyền chưa tới khí đã tới, Vô Phương quyền của Lôi môn! Tư Không Thiên Lạc giả kia đỡ một quyền của Lôi Vô Kiệt rồi đột nhiên lui lại phía sau, thối lui mười mấy trượng rồi mới dừng lại.

“Chuyện gì vậy?” Lạc Minh Hiên vẻ mặt buồn bực: “Sao lại đánh Thiên Lạc sư tử?”

“Người nhìn kỹ đi, đó là Thiên Lạc sư tử của người à?” Đường Liên trầm giọng hỏi.

Tư Không Thiên Lạc lau vết máu nơi khóe miệng, mỉm cười âm độ: “Đa tạ linh đan diệu dược của các vị, bằng không thương thế này khéo phải mất thêm mấy ngày.”

“Không có mấy ngày gì cả.” Tiêu Sắt đứng lên lạnh lùng nói: “Mạng của người, đã đến ngày cuối.”

“Thật không?” Gương mặt Tư Không Thiên Lạc bắt đầu tan ra, hóa thành một gương mặt quỷ dị nửa nam nửa nữ.

“Ôi mẹ ời, đây là yêu quái gì vậy.” Lạc Minh Hiên hít một hơi lạnh.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 146: Đạp Vân Nhất Kiếm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Nếu Thiên Diện Quỷ của Âm Hà lại xuất hiện, như vậy rất có thể những kẻ khác của Âm Hà cũng đã hiện thân. Tô Tử Y, Tô Hồng Tức của Tô gia, cùng Mộ Lương Nguyệt của Mộ gia, nếu còn có thêm sát thủ mới gia nhập, như vậy sẽ rất khó đối phó. Nhưng Đường Liên thăm dò khí tức một lượt, ánh mắt nhìn về phía cây tùng lớn bên cạnh Mộ Anh.

“Trong cây tùng kia có giấu một người.” Đường Liên hạ giọng nói.

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Định nhân lúc chúng ta tấn công hẳn đánh lên à? Tên Thiên Diện Quỷ kia chỉ biết chút bản lĩnh trộm gà trộm chó.” Dứt lời bước tới một bước, xuất chưởng đánh về phía cây tùng kia. Thân cây lập tức nổ tung, để lộ bóng người trong đó, rõ ràng là Tư Không Thiên Lạc. Tư Không Thiên Lạc có vẻ đã bị thương không nhẹ, khóe miệng đầy máu tươi, bị trói trong gốc cây, khó khăn lắm mới trợn mắt nhìn mọi người được.

Mộ Anh cười lạnh một tiếng, đang định mở miệng lại bị Tiêu Sát lên tiếng ngắt lời: “Có phải người định nói chúng ta chỉ có hai lựa chọn. Một là buông vũ khí xuống bó tay chịu trói, hai là có thể không buông vũ khí xuống nhưng Tư Không Thiên Lạc phải chết?”

Mộ Anh bị đoạt mất lời nói, lập tức cả giận đáp: “Vậy người mau chọn đi.”

“Ta chọn.” Tiêu Sắt bước tới một bước: “Người chết!”

Đạp Vân bộ, một bước lướt tới trước người Mộ Anh. Tiêu Sắt giao tay định kéo Tư Không Thiên Lạc bị trói vào gốc cây. Mộ Anh đổi sang gương mặt trợn mắt, xuất chưởng đánh về phía Tiêu Sắt: “Tự tìm đường chết!”

Lại có một kiếm công tới!

Lướt sát phía sau Tiêu Sắt, xé tan làn gió, một thanh kiếm thon dài mỹ lệ - Tâm kiếm.

Mộ Anh lui nhanh lại, song chưởng múa lên điên cuồng, chưởng kiếm giao nhau, bị chiêu kiếm này ép lui mười bốn bước. Lôi Vô Kiệt lại đuổi tới, cầm Tâm Kiếm đâm liên mười ba nhát! Mộ Anh liên tục biến đổi thân hình, thi triển thuật con rói giết người, lại bị Lôi Vô Kiệt chém rơi từng cái một.

“Dưới cái da mặt của người giấu được bao nhiêu mặt người? Trong quần áo người có bao nhiêu con rói?” Lôi Vô Kiệt cười nói: “Ta chém hết tất cả nhé?”

Bên kia, Tiêu Sắt đã tháo dây thừng đang trói Tư Không Thiên Lạc, ôm cô vào lòng, từ từ trở lại.

“Nếu vừa rồi người không tới kịp thì sao? Ta chết thật ư?” Tư Không Thiên Lạc nhỏ giọng nói.

“Không.” Sắc mặt Tiêu Sắt như nước, bình tĩnh nói. “Sẽ không có chuyện ta không tới kịp, ta đã nói sẽ cứu người, là sẽ cứu được

người.”

Diệp Nhược Y ngồi trên lưng ngựa nhìn Tiêu Sát đang chậm rãi đi tới, cuối cùng gương mặt này cũng để lộ thần sắc mà cô quen thuộc. Đúng vậy, đây mới là Tiêu Sát mà cô biết, chỉ cần là chuyện hần đã quyết định, vậy chắc chắn hần sẽ làm được.

Tiêu Sát đỡ Tư Không Thiên Lạc từ từ lên ngựa, Tư Không Thiên Lạc lại nói: “Ta không muốn trở về Tuyết Nguyệt thành, ta muốn cùng các người tới Lôi gia bảo.”

“Được, sau khi tới Lôi gia bảo, chúng ta cùng về Tuyết Nguyệt thành.” Tiêu Sát nói.

Đường Liên bên cạnh thở dài: “Người đáp ứng Thiên Lạc dễ dàng như vậy, sau này tự đi mà đau đầu.”

Tiêu Sát lắc đầu: “Dẫu sao cũng tốt hơn hiện giờ.”

Đường Liên nhíu mày một cái, đột nhiên quát lớn: “Lạc Minh Hiên!”

“Ài, đây đây!” Biết mình phạm sai lầm lớn, Lạc Minh Hiên đành cúi đầu cười bồi, thúc ngựa chậm rãi đi tới: “Đại sư huynh có gì căn dặn.”

“Cút!” Đường Liên giẫm một cái nhảy lên ngựa, lao tới bên cạnh Lạc Minh Hiên xuất cước đá bay hần từ trên ngựa xuống.

Lạc Minh Hiên ngã nhào một cái, hoang mang hoảng hốt bò dậy. Thế nhưng bên phía kia, hòn ngọc quý của toàn bộ Tuyết Nguyệt thành có vẻ đang trọng thương sắp chết, ăn một đá này còn chẳng dám thở mạnh, cúi đầu không dám nhìn Đường Liên.

“Không nghe thấy à! Cút!” Đường Liên giơ tay muốn đánh.

Lạc Minh Hiên vội vàng kéo cương ngựa, xoay người lên ngựa vung roi chạy như điên về phía Tuyết Nguyệt thành.

Ở phía khác Mộ Anh đã liên tục bại lui. Trên giang hồ tiếng tăm hấn còn đáng sợ hơn Đại Kiếm Quỷ - Tô Xương Ly, là vì hấn có năng lực hóa thành ngàn người ngàn mặt và kỹ thuật hạ độc cao siêu khó lòng phòng bị. Thế nhưng khi đối kháng chính diện, võ công hấn tuyệt đối không bằng Tô Xương Ly. Đối mặt với Lôi Vô Kiệt đã trải qua ba lần tiến vào kiếm tâm, mặt kiếm đạo vượt qua Tô Xương Ly, Mộ Anh đã chẳng thể đấu nổi.

“Một kiếm này, chém ngươi giả mạo Đường Liên sư huynh lừa gạt ta!”

“Một kiếm này, chém ngươi đã thương Thiên Lạc sư tỷ!”

“Một kiếm này, chém ngươi định đánh lén Tiêu Sắt!”

Chém liền ba kiếm, ép Mộ Anh tới rối loạn tay chân. Trong lúc bất đắc dĩ, Mộ Anh đột nhiên giơ song hai tay lên, một cái áo choàng bay ra, lại giơ tay, một cái áo choàng nữa bay ra, lại giơ tay, lại một áo choàng nữa bay lên. Sau khi ba cái áo choàng rơi xuống lại đứng thẳng không đổ, kết hợp với bản thân Mộ Anh tạo thành một trận thế hình vuông vây Lôi Vô Kiệt vào giữa.

“Lúc trước ta chỉ dùng thuật con rối, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là thuật giết người!” Ánh mắt Mộ Anh lóe lên ánh lạnh, trong trường bào lập tức có sương mù dày đặc phun ra.

“Là độc trận.” Tiêu Sắt trầm giọng nói.

Đường Liên bước tới, lao thẳng về phía hai người.

Mộ Anh tạm thời vây khốn được Lôi Vô Kiệt, nhưng sau lưng vẫn còn cao thủ đệ nhất trong lứa trẻ của Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên. Hắn đã bị thương, đương nhiên không ham chiến, xoay người định bỏ trốn nhưng lại bị Đường Liên cản đường. Mộ Anh cười một tiếng, giơ tay ra, một làn sương mù dày đặc phun về phía Đường Liên.

Thế nhưng Đường Liên chỉ đứng yên tại chỗ, không hề né tránh.

Mộ Anh ngây ra một chút, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Ta họ Đường.” Đường Liên chậm rãi nói, Thục Trung Đường môn, được tôn là ám khí, độc thuật có một không hai trong thiên hạ.

“Sự phụ ta họ kếp Bách Lý, mẫu thân của ông ấy họ Ôn.” Đường Liên lại nói tiếp, Ôn gia nổi tiếng lâu năm, độc thuật đệ nhất thiên hạ, còn trên cả Đường môn.

Ý tứ của Đường Liên rất đơn giản, dùng độc với ta, tên họ Mộ nhà ngươi còn chưa đủ tư cách!

Bên phía kia, một luồng sáng lạnh lướt qua, Lôi Vô Kiệt đã cầm kiếm vượt qua làn sương dày. Hắn dùng kiếm khí cưỡng ép tạo thành một tấm bình phong che chở, rốt cuộc cũng phá độc đi ra, ngăn phía sau Mộ Anh.

“Ám Hà giết người chưa bao giờ không có lý do, sau lưng ngươi chắc chắn có người thuê.” Đường Liên vung nhẹ tay, Chỉ Tiêm nhận giấu trong tay áo đã hiện lên trong tay: “Nói thân phận của hắn ra, ngươi có thể đi.”

Mộ Anh đột nhiên cười, gương mặt đổi thành đứa bé non nớt cười ngây ngô, nhưng giọng nói vẫn của người lớn: “Coi như các người thắng được ta, nhưng đừng vì vậy mà coi thường người của Âm Hà.” Dứt lời nụ cười của hắn cứng lại trên mặt, không hề thay đổi.

“Hắn... chết rồi à?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc hỏi.

Đường Liên giơ tay kiểm tra hơi thở của Mộ Anh rồi gạt đầu một cái: “Chắc là nuốt độc giấu trong răng. Nghe nói trong răng của sát thủ Âm Hà có giấu độc, tên là ‘Tam Hấp’. Khi bị uy hiếp bọn chúng sẽ cắn chặt răng, độc trong đó sẽ chảy vào trong miệng, sau ba hơi thở sẽ ngưng thở.”

“Đúng là một tổ chức đáng sợ.” Lôi Vô Kiệt thu kiếm lại, đi qua bên cạnh Mộ Anh. Lúc này Đường Liên đột nhiên nhìn lại, ngón tay Mộ Anh hơi cử động. Chỉ trong chớp mắt Đường Liên đã búng ngón tay một cái, một mũi Long Tu Châm cực kỳ nhỏ bé gần như trong suốt xé gió bắn tới, xuyên qua đầu Mộ Anh.

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt hoàn toàn không phát hiện, nghi hoặc nhìn Đường Liên một cái.

Đường Liên lắc đầu: “Không sao, chúng ta đi tiếp thôi.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 147: Bán Nhập Giang Phong Bán Nhập Vân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Ban đêm yên tĩnh, một vầng trăng tròn vành vạnh sáng lấp lánh treo giữa màn đêm.

Ngoài Tiểu Trần các cửa Đường môn, một ông lão mặc áo bào màu đen ngồi trước bậc thang, tay cầm một cái tẩu dài, đang từ từ hút thuốc. Sau lưng hắn là ba người quản lý lứa trung niên của Đường môn hiện tại, Đường Hoàng, Đường Huyền, Đường Thất Sát. Ba người lặng lẽ đứng sau lưng Đường lão thái gia.

Một lúc lâu sau Đường lão thái gia buông tẩu thuốc xuống, gõ nhẹ một cái lên bậc thang: “Xem ra không có tin tức gì đưa về rồi.” Đường môn tam lão đi cùng Âm Hà hợp lực truy sát Lý Hàn Y đã lâu không có tin gì truyền lại. Theo như ước định giữa bọn họ, nếu bảy ngày liền vẫn không có tin gì, vậy chuyến đi này đã là một đi không trở lại.

“Chỉ còn lại mình ta.” Đường lão thái gia nâng tẩu thuốc, hít mạnh một hơi: “Đường Hoàng, người chuẩn bị đi, chúng ta cũng nên lên đường thôi.”

Ba người Đường Hoàng lui lại theo lệnh.

Đường lão thái gia chậm rãi đứng dậy, bước từng bước một đến phía sau Tiểu Trần các. Nơi đó có một tòa các mới xây mười mấy năm trước, khi đó có một người trẻ tuổi quật khởi giữa Đường môn. Không có bất cứ ai nghi ngờ, người này sẽ trở thành đệ tử thiên phú cao nhất của Đường môn trong trăm năm trở lại đây. Cho nên Đường lão thái gia phá lệ xây dựng căn các cao tầng này, còn dùng tên người trẻ tuổi để đặt cho nó.

Liên Nguyệt các.

“Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân.” Đường lão thái gia đã rất già, không còn thích hợp để đọc bài thơ mang đầy khí khái phong lưu của thiếu niên như vậy nữa. Nhớ lại dáng vẻ trẻ tuổi của người đó, bất giác cũng nhớ tới câu thơ này.

“Lão gia tử.” Ngoài dự đoán của mọi người, trong các có tiếng nói đáp lại ông.

Đường lão thái gia hơi ngạc nhiên, tiếp đó bước từng bước một về phía trước, cuối cùng ngồi xuống trước bậc thang ngoài các. Ngồi cách Đường Liên Nguyệt một cánh cửa nhà chãng đầy đây xích.

Thật ra ai cũng biết những sợi xích này làm sao giữ nổi Đường Liên Nguyệt, những đệ tử Đường môn trấn thủ bốn phía cũng không giữ nổi hẳn. Thế nhưng nếu Đường Liên Nguyệt thật sự phá cửa đi ra, như vậy chút tình nghĩa cuối cùng giữa hắn và Đường môn cũng biến mất. Đường Liên Nguyệt lớn lên ở Đường môn từ nhỏ, khi còn trẻ biểu hiện của hắn trong trận tỷ thí giữa các đệ tử ngoại phòng khiến toàn bộ Đường môn kinh ngạc, được Đường lão thái gia trực

tiếp nhận làm đệ tử. Tình cảm giữa hai người thật sự không tầm thường.

“Lúc trước người cố ý đưa Đường Liên ra khỏi Đường môn à?” Đường lão thái gia nhẹ giọng thở dài.

“Vâng.” Đường Liên Nguyệt trả lời rất thẳng thắn. “Năm xưa khi Thiên Khải xảy ra biến cố, người gọi ta về Đường môn, cuối cùng không cứu được Lang Gia Vương, đây là tiếc nuối của cuộc đời ta. Cho nên ta hy vọng Huyền Vũ sứ kế nhiệm có thể thuận túy hơn.”

“Nhưng dù sao Đường Liên cũng là người của Đường môn.” Đường lão thái gia hít một hơi thuốc.

“Cho nên phải xem sự lựa chọn của nó.” Đường Liên Nguyệt chậm rãi nói.

“Đột nhiên muốn uống một bình rượu với người.” Đường lão thái gia buông tẩu thuốc xuống, ho nhẹ vài tiếng.

“Lão gia tử, người đã già lắm rồi.” Đường Liên Nguyệt đột nhiên nói một câu khó hiểu.

“Đúng vậy, ta già lắm rồi.” Đường lão thái gia nhìn ánh trăng tròn trên bầu trời, buồn bã nói: “Già tới mức chỉ còn lại mình ta.”

Đường Liên Nguyệt trong các giây ra một chút, ánh nến trong các lay động một cái rồi nhanh chóng khôi phục bình thường. Hai người im lặng một hồi lâu, sau đó mới nghe giọng nói mang ý than thở của Đường Liên Nguyệt: “Thu tay lại đi, lão gia tử.”

“Không quay đầu lại được.” Đường lão thái gia đứng dậy, mặc dù ông đã rất già nhưng thân hình vẫn rất rắn rỏi. Ông treo tẩu thuốc

bên hông, hai tay khoanh sau lưng: “Có một số con đường, một khi bước chân đi không thể quay đầu lại được.”

“Lão gia tử.” Đường Liên Nguyệt nhẹ giọng gọi.

“Nhưng, ta không thể quay đầu lại, Đường môn vẫn có thể quay đầu. Nếu thật sự đến ngày đó, Liên Nguyệt, hy vọng người thương tiếc cho chút tình cảm cuối cùng của chúng ta.” Đường lão thái gia xoay người, nhìn vào trong các: “Ta biết người trọng tình trọng nghĩa, không thích những âm mưu trên giang hồ. Ta nói suốt mười mấy năm vẫn chẳng nói lại người, cũng chẳng có cách nào. Nhưng coi như lão gia tử xin người đấy, nếu óc ngày nào đó Đường môn thật sự gặp tai họa ngập trời, người có thể cứu Đường môn chỉ còn lại mình người.”

Bên trong các im lặng một lúc lâu rồi mới có một giọng nói kiên định đáp lời ông: “Liên Nguyệt chắc chắn sẽ bảo vệ chu toàn cho Đường môn.”

“Được.” Đường lão thái gia lại xoay người, trầm giọng nói: “Mặc dù chúng ta đi theo con đường khác nhau, nhưng ta không hối hận vì câu nói năm xưa.”

“Người là người mà Đường môn đợi cả trăm năm mới gặp được!”

Một chiếc xe ngựa chạy từ xa tới, dừng trước cửa Liên Nguyệt các. Một đệ tử trẻ tuổi của Đường môn tay cầm roi ngựa ngồi trước xe. Đường lão thái gia không hề quay đầu lại, từ từ đi về phía xe ngựa.

Bên trong các, ánh nến lập tức tắt rụi, đưa con cung của Đường môn Đường Liên Nguyệt khi trẻ từng khiến toàn bộ Đường môn kinh ngạc, tiếp đó mang theo toàn bộ kỳ vọng của môn phái bước vào hoàng thành Thiên Khải, cuối cùng biệt tích trên giang hồ; lúc này hấn đột nhiên quỳ về phía ngoài các, lệ đã rơi đầy mặt.

“Sự phụ, xin tha thứ cho Liên Nguyệt bất hiếu.”

Bên ngoài Đường môn, chiếc xe ngựa lao nhanh qua cửa.

Chính giữa xe là Đường lão thái gia đang ngồi, nhắm mắt trầm tư. Đường Hoàng, Đường Huyền và Đường Thất Sát kính cẩn ngồi hai bên. Chuyến này tới Anh Hùng yến của Lôi môn, các môn phái chỉ phái đệ tử tinh nhuệ nhất tham dự, ba người Đường Hoàng đã là người quản lý cấp cao trong Đường môn, cũng có uy danh hiển hách trên giang hồ nhưng vẫn không cách nào ngồi ngang hàng với Đường lão thái gia. Dù sao trong lứa bọn họ, chỉ có người trong Liên Nguyệt các mới có tư cách này.

“Lão gia tử có một lời ta không biết có nên nói không.” Đường Hoàng trầm ngâm một lúc lâu rồi mới hỏi.

“Nói đi.” Đường lão thái gia không mở mắt nói.

“Đường môn chúng ta, tuy cũng không quan tâm cái danh hiệu ‘danh môn chính phái’ gì gì kia, nhưng...” Đường Hoàng thấy sắc mặt lão gia tử không hề thay đổi mới hỏi tiếp: “Nhưng hợp tác với tổ chức sát thủ như Âm Hà...”

“Người nói câu này chậm mắt rồi.” Đường lão thái gia gõ nhẹ ngón tay lên mặt ghé.

Sau lưng Đường Hoàng toát mồ hôi lạnh, cúi đầu nói: “Xin lão gia tử trách phạt.”

“Trách phạt thì không cần.” Đường lão thái gia đột nhiên mở mắt, ánh mắt đầy tức giận: “Nhưng người phải hiểu, một khi người đã bước đi, vậy không được do dự dù chỉ một chút.”

“Người có thể nghi ngờ quyết định của ta, chuyện này không thành vấn đề. Nhưng, muốn làm vậy phải trước khi người ra khỏi Đường môn!”

Đường Hoàng lập tức quỳ xuống, cả Đường Huyền, Đường Thất Sát cũng quỳ xuống: “Cám ơn lão gia tử đã dạy bảo.”

Đường lão thái gia không trả lời, chỉ chậm rãi nhắm mắt lại.

Ông nhớ lại thiếu niên hăng hái năm xưa, dùng hết ám khí trên người, chỉ cầm thanh Chỉ Tiêm nhận cuối cùng đã gãy tan, quần áo cực kỳ rách rưới nhuộm đầy vết máu, nhưng vẫn đứng trước mặt mình quật cường nói: “Lão gia tử, người sai rồi!”

Đúng là sai rồi. Đường lão thái gia nói thầm trong lòng.

Khi xe ngựa rời khỏi Đường môn, vài chục bóng người màu đen cũng tản ra từ Đường môn, hòa mình vào bóng tối tĩnh lặng.

P/S: 8 giờ tối còn 1 chương nữa nhé.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 148: Sóng Ngầm Tại Thiên Khải

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thiên Khải thành.

Một chiếc xe ngựa nóc vàng được quân đội bao bọc chậm rãi tiến vào hoàng thành. Đây là một nhánh quân đội đột nhiên xuất hiện, trước đó đô thống tại cửa thành hoàn toàn không nhận được chút tin tức nào. Nhưng hắn vẫn cung kính dẫn theo toàn bộ binh lính đứng hai bên đường, ngoan ngoãn nghênh đón đội quân không đầy trăm người đột nhiên xuất hiện này.

Vì trên nghi trượng mà bọn họ đang giương cao là một con thần điêu Đại Phong.

Thần điêu Đại Phong từng là gia huy của một thế gia, sau này lại trở thành biểu tượng của toàn bộ Bắc Ly. Thế gia này họ Tiêu. Cho nên người có tư cách nắm giữ cờ thần điêu Đại Phong, chỉ có con cháu hoàng thất.

“Gần đây có vị vương gia nào tới kinh thành à?” Phó đô thống canh cổng thành thành nhỏ giọng hỏi.

Đô thống canh cửa thành quan sát từ xa, đột nhiên thần sắc thay đổi: “Chắc không phải vương gia tại đất phong nào. Tướng lĩnh đi

đầu kia có phải Hồ Bí thượng úy đại nội Lê Trường Thanh không?”

Phó đô thống nhìn kỹ lại rồi kinh hãi nói: “Đúng vậy!”

“Không thể nào!” Đô thống lắc đầu nói: “Hôm trước mới nhận được lệnh, thánh thượng về kinh ít nhất cũng phải bảy ngày sau! Thế nhưng trước nay Lê Trường Thanh chưa từng rời khỏi thánh thượng!”

Trong lúc hai người đang trò chuyện, Hồ Bí thượng úy Lê Trường Thanh đã mang theo tiểu đội bảo vệ chiếc xe ngựa nóc vàng chậm rãi đi vào thành. Đô thống ngoài cửa thành nhìn một cái rồi không chút do dự quỳ rạp xuống.

“Cung nghênh thánh thượng về kinh!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Một loạt binh sĩ trong thành đặt trường thương trong tay xuống, quỳ thành từng hàng, hô lớn: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Cho dù không nhận ra Lê Trường Thanh cũng phải nhận ra hơn trăm Hồ Bí Lang kia. Trên vai mỗi binh sĩ đều thêu hình đầu hổ, chỉ có tả hữu hộ vệ Minh Đức Đế, Hồ Bí Lang mới được gắn huy hiệu như vậy. Có người nói năm xưa Minh Đức Đế dựa vào một trăm binh sĩ đó mới giết được tới trước đại điện. Tới nay những binh sĩ khi xưa đều đã già, con cháu họ nhận lấy đao kiếm, trở thành binh sĩ tùy thân mới của Minh Đức Đế. Minh Đức Đế bèn ban cho bọn họ hổ giáp, phong làm Hồ Bí Lang, chức tước ngang với Du Kỳ tướng quân.

Lê Trường Thanh dừng ngựa, ánh mắt xuyên qua những binh sĩ quỳ lạy ở cửa thành, nhìn người đang cưỡi ngựa từ xa tới.

Người này mặc măng bào màu vàng kim, hoa mỹ quý giá tới khó tả, gương mặt tuấn tú. Mặc dù có thể nhận ra người này là nam tử, nhưng còn đẹp đẽ hơn nữ tử bình thường vài phần. Thế nhưng bên hông nam tử trông có vẻ gầy gò nhu nhược này lại là một thanh trường đao cực lớn. Kiếm tại Bắc Ly, đao ở Nam Quyết. Phía bắc rất ít người dùng đao, đặc biệt là thanh đao bên hông nam tử này cao bằng đứa trẻ chừng mười tuổi.

Đây là một nam nhân quá bắt mắt, cho nên mọi người lập tức nhận ra thân phận của hắn.

Có người gọi hắn là Kim Y Hầu, bởi hắn luôn mặc áo măng bào màu vàng kim, là vương hầu cao quý.

“Lan Nguyệt Hầu.” Lê Trường Thanh hạ giọng nói nhỏ.

Nhưng đây mới là danh hiệu của hắn. Lan sinh u cốc vô nhân thức, thiên tử vô thanh chuyển nguyệt bàn. Lan Nguyệt Hầu, tước hiệu do Minh Đức Đế ban tặng. Cũng là một trong số ít những huynh đệ của Minh Đức Đế ở lại Thiên Khải chứ không ra ngoài phong tước, thập nhị vương tử năm xưa, Tiêu Nguyệt Ly. Phía sau Lan Nguyệt Hầu không có nhiều quý tộc đi theo, chỉ có vài binh sĩ cận vệ thận trọng theo sát bên cạnh. Trong khắp Thiên Khải thành, mối quan hệ của Lan Nguyệt Hầu rất tốt, không có tranh chấp với bất cứ phe phái thế lực nào, nhưng đồng thời nếu ai thật sự định ám sát Lan Nguyệt Hầu, vậy thanh trường đao trong tay hắn sẽ trở thành ác mộng của kẻ đó.

“Thần đệ cung nghênh thánh thượng về kinh!”

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Lan Nguyệt Hầu ngồi trên ngựa, giọng nói lười biếng, có vẻ chẳng mấy tôn kính. Cầm đao lên điện, gặp vua không cúi lạy, toàn bộ triều đình Bắc Ly hiện tại chỉ có một người.

Cỗ xe ngựa từ từ đi về phía trước, xuyên qua binh sĩ ngoài cửa thành đang quỳ lạy, Lê Trường Thanh dẫn một trăm Hồ Bí Lang theo sát phía sau.

"Khổ cực rồi." Khi xưa ngựa đi qua cửa thành, đô thống canh cửa nghe được một giọng nói trầm thấp vang lên từ trong kiệu, ngây ra một chút rồi mới phản ứng được, khi đang vội vàng định hô lớn "Tạ ơn thánh thượng", xe ngựa đã đi qua, tới trước mặt Lan Nguyệt Hầu.

Lan Nguyệt Hầu vẫn ngồi trên ngựa không hề quỳ xuống, mím môi lười biếng. Thiên tử cho phép người gặp vua không quỳ là một chuyện, người thật sự không quỳ lại là chuyện khác. Nhưng rõ ràng Lan Nguyệt Hầu có vẻ được cưng chiều hóa kiêu ngạo, cho nên tuy quan hệ trong thành Thiên Khải rất tốt nhưng lại bị các đại thần văn võ cho rằng tính cách không đủ trầm ổn, không nên trọng dụng. Lan Nguyệt Hầu luôn không được trọng dụng, chỉ có chức hầu gia nhưng chưa từng được phong vương. Trong thời gian Lan Nguyệt Hầu tới Tây Vực, hẳn đảm nhiệm chức giám quốc, có thể coi là dưới một người mà trên vạn người.

"Tới phủ Bạch Vương." Trong kiệu vang lên một giọng nói trầm thấp.

"Tuân lệnh." Lan Nguyệt Hầu quay ngựa lại, đột nhiên vung roi, đạp lên con đường chạy thẳng tới phủ Bạch Vương. Cỗ xe ngựa

nóc vàng đi theo phía sau. Khí thế như sét giạt ngang tai này không giống như tới thăm con trai, ngược lại có vẻ giống đang ra chiến trường. Chỉ trong thời gian một nén nhang, nhóm người đã tới trước cửa phủ Bạch Vương.

Tổng quản phủ Bạch Vương run run rẩy rẩy chạy tới quỳ xuống: “Không biết thánh thượng giá lâm, mong được thứ tội!”

“Sùng nhi sao rồi?” Lan Nguyệt Hầu thúc ngựa tới hỏi.

“Vương gia bị bệnh, giờ đang nghỉ ngơi trong phòng.” Tổng quản nơm nớp lo sợ đáp.

Lan Nguyệt Hầu quay đầu nhìn xe ngựa. Minh Đức Đế trong xư ngựa im lặng một lúc lâu, cuối cùng xốc tằm màn che lên, bước từ trên xe xuống. Chỉ thấy gương mặt Minh Đức Đế kiên nghị, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao, lông mày có nếp nhăn, giờ tay nhắc chân đều có phong thái vương giả, hoàn toàn khác với Lan Nguyệt Hầu đậm vị sơn phấn. Minh Đức Đế bước xuống, mọi người đều im lặng, ngay cả Lan Nguyệt Hầu vốn luôn mỉm cười cũng lộ vẻ nghiêm túc.

“Ta tới thăm Sùng Nhi một chút.” Minh Đức Đế nói xong câu này bèn tự mình đi tới phía trước.

“Xếp hàng!” Lê Trường Thanh hô lên một tiếng, tất cả Hồ Lang Bí chạy về phía trước, tản ra, xếp thành hai hàng ngoài cửa phủ Bạch Vương. Những Hồ Bí Lang này phụ trách canh trước cửa phủ Bạch Vương, còn Lê Trường Thanh và Lan Nguyệt Hầu theo hầu Minh Đức Đế, cùng tiến vào phủ Bạch Vương.

Tổng quản vương phủ sắc mặt trắng bệch, vội vàng chạy theo định dẫn đường.

Lan Nguyệt Hầu cười nhìn hắn: “Lý tổng quản, sao ngươi run rẩy dữ vậy.”

Lý tổng quản lau mồ hôi một cái, đáp: “Thánh giá đích thân tới, đương nhiên thấy kích động rồi.”

“Thôi đi, cứ như chưa bao giờ thấy hoàng đế vậy.” Lan Nguyệt Hầu khoát tay khinh thường: “Chúng ta biết ngươi từ nhỏ, sao lúc đó thấy chúng ta không sợ hãi như vậy?”

“Nguyệt Ly.” Minh Đức Đế hạ giọng gọi.

“Thôi, không trêu ngươi nữa.” Lan Nguyệt Hầu nhún vai một cái.

Minh Đức Đế đột nhiên dừng bước, Lan Nguyệt Hầu cũng nghiêng đầu, khoe miệng lập tức nhướn lên, để lộ một nụ cười đầy ẩn ý.

Chỉ thấy vị vương gia trẻ tuổi hai mắt che vải trắng, thân mặc áo bào trắng, không giống như vương tử quý tộc mà giống một thư sinh áo trắng, đang cung kính đứng tại đó.

P/S: Mình đang nằm trong phòng cấp cứu chờ nhập viện vì nghi là viêm ruột thừa, khả năng sẽ tạm ngừng up vài hôm (hoặc sẽ nhờ người khác up, có gì sẽ thông báo sau nhé)

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 149: Vương Gia Thơ Rượu

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Bạch Vương Tiêu Sùng, là hoàng tử thứ hai của Minh Đức Đế, do đại hoàng tử mất sớm nên thực tế là hoàng tử lớn tuổi nhất. Tính cách hắn ôn hòa, từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm lại rất hiếu học, được Minh Đức Đế rất ưa thích. Cho tới thời thiếu niên hắn đột nhiên lâm bệnh nặng, hai mắt bị mù, nằm liệt giường uể oải suy sụp một thời gian. Mãi cho tới một ngày, rốt cuộc hắn cũng mở cánh cửa phòng của mình, bước ra ánh mặt trời chói chang.

Từ đó trở đi, trước mắt hắn luôn buộc một tấm vải trắng, đi lại giữa hoàng cung. Tuy mắt đã mù nhưng hắn vẫn vượt qua đại đa số hoàng tử, cũng là là hoàng tử đầu tiên được phong vương.

Một bộ áo trắng, giữa triều đình không nhiễm bụi trần.

Một tấm vải che mắt, mắt không thấy nhưng nghe hết chuyện trong thiên hạ.

Đây là lời từ Minh Đức Đế ban cho Tiêu Sùng, từ đó trở đi nhị hoàng tử Tiêu Sùng trở thành Bạch Vương.

“Nghe nói con bị bệnh, trẫm tới thăm con một chút.” Minh Đức Đế nhẹ giọng nói, chậm rãi đi tới.

Nghe âm thanh này, Tiêu Sùng kinh ngạc, vội vàng định quỳ lạy.

“Miễn đi.” Minh Đức Đế ra hiệu cho thị đồng Huyền Đồng đứng bên cạnh đỡ Tiêu Sùng dậy. Huyền Đồng hiểu ý, lập tức đỡ Tiêu Sùng sắp quỳ xuống dậy.

“Sùng Nhi, con mắc bệnh gì vậy? Trẫm vừa về Thiên Khải, nghe nói con bị bệnh hiểm nghèo nên tới thăm con đầu tiên.” Giọng nói của Minh Đức Đế rất bình tĩnh, không nghe ra tâm trạng cụ thể.

“Khởi bẩm phụ hoàng, chỉ bị phong hàn thôi, có điều lúc trước bị hơi nặng, vẫn còn mầm bệnh. Giờ thì thần vẫn đang nghỉ ngơi.” Tiêu Sùng cúi đầu đáp: “Phụ hoàng đã khổ tâm rồi.”

Minh Đức Đế gật đầu một cái, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Tiêu Sùng: “Sùng Nhi, thân thể con không được tốt, không cần cưỡng ép bản thân, nghỉ ngơi thêm một thời gian đi. Lần này trẫm tới Tây Vực, mang một món quà về cho con, đem lên.”

Lê Trường Thanh đáp lại theo lệnh, lấy từ trong lòng ra một cây sáo ngọc đưa tới. Minh Đức Đế nhận lấy cây sáo ngọc, vuốt nhẹ lên sáo cười nói: “Thùy gia ngọc địch ám phi thanh, tán nhập xuân phong mãn lạc thành. Đây là sáo Lạc Bình của Thành Bình Quân Tạ Mục năm xưa đi sứ Tây Vực. Trẫm biết con từ nhỏ đã rất tôn sùng Thành Bình Quân cho nên lần này ra ngoài Tây Vực, trẫm cố ý tìm cây sáo thất lạc này.”

“Tạ ơn phụ hoàng.” Tiêu Sùng nhận lấy cây sáo ngọc, gương mặt lộ vẻ vui mừng.

“Sùng Nhi nghỉ ngơi cho khỏe, trẫm về cung trước đây.” Minh Đức Đế xoay người đi khỏi, Lê Trường Thanh theo sát phía sau, chỉ

có Lan Nguyệt Hầu không lập tức lên đường, hai tay khoanh lại trong áo, lười biếng nhìn Tiêu Sùng đang quỳ lạy dưới ánh mặt trời rải rác.

“Nhi thần cung tiễn phụ hoàng.”

“Đúng là một hoàng tử thú vị.” Lan Nguyệt Hầu để lại một lời mập mờ khó hiểu rồi chậm rãi bỏ đi.

Sau khi ra khỏi phủ Bạch Vương, Lan Nguyệt Hầu đột nhiên hỏi: “Hoàng huynh, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

“Phủ Xích Vương.” Minh Đức Đế chậm rãi nói.

“Được.” Lan Nguyệt Hầu gật đầu, tung người lên ngựa.

Khác với toàn bộ triều đình ai ai cũng có thanh danh tốt đẹp, người thứ hai được phong vương - Xích Vương Tiêu Vũ có thể coi là đầy những vết sẹo. Từ sáu tuổi tới mười ba tuổi đã đuối mắt không dưới mười thầy giáo, trước nay luôn chưa bao giờ chịu bỏ công bỏ sức học tập. Nhưng năm mười ba tuổi hắn viết “Bách Hoa lục” kinh động toàn bộ Tắc Hạ học cung, các vương tử rồi rít tới xin được đọc. Lúc đó lão phu tử Lý Nguyên Đường phụ trách Tắc Hạ học cung cũng vì vậy mà kinh ngạc, lấy một quyển từ tay học sinh đọc thử, nhưng thiếu chút nữa tức tới rơi mất nửa cái mạng già.

Đặt tên là “Bách Hoa lục” nhưng thực tế đây là quyển sách bình phẩm dung mạo nữ tử thế gia tại Thiên Khải, còn làm thơ xếp hạng các cô gái này. Câu thơ trong đó đại khái theo kiểu: làn mi như nước mùa thu, dáng ngọc tựa gió nhẹ. Lão phu tử cầm quyển sách này, cởi áo, vác một bụi gai vừa quỳ vừa đi tới điện Thanh bình. Khi quỳ tới điện Thanh Bình, trên người lão phu tử đã loang lổ vết máu. Lần

chịu đòn nhận tội này đã khiến Minh Đức Đế cả kinh chạy từ trong đại điện ra, tụt tay đỡ dậy. Mặc dù Lý Nguyên Đường không phải trọng thần trong triều nhưng cũng là bậc đại nho thế hệ này. Sau khi Minh Đức Đế biết nguyên nhân đã giận tím mặt, cấm túc Tiêu Vũ suốt chín tháng ròng. Nhưng cuối cùng Lý Nguyên Đường vẫn từ chức tể tửu, rời khỏi Tắc Hạ học cung, một thư sinh trẻ tuổi thay hẳn làm tể tửu nửa năm.

Chín tháng sau, Tiêu Vũ không bị cấm túc nữa, vừa đi ra câu đầu tiên hẳn nói là: “Uống rượu đi.”

Tể tửu mới của Tắc Hạ học cung, thư sinh trẻ tuổi cũng rương sách đứng ngoài cửa cung điện, mỉm cười nhìn hẳn.

“Vị tiểu phu tử này cũng tới nói đạo lý với ta à?” Tiêu Vũ hỏi.

“Đúng vậy.” Thư sinh trẻ tuổi lấy từ trong rương sách ra một thanh kiếm, thi triển một chiêu kiếm đã đánh Tiêu Vũ ngã lăn trên mặt đất: “Giảng đạo lý!”

Cho dù là thất vương tử bất học vô thuật, nhưng lại trở thành hoàng tử thứ hai được phong vương, danh hiệu Xích Vương. Toàn bộ triều đình chỉ có một nhận định về chuyện này, đó chính là mẫu thân của Tiêu Vũ - Tuyên Phi. Khác với những phi tần xuất thân danh môn khác, Tuyên Phi tới từ giang hồ, xuất thân thấp kém. Minh Đức Đế muốn phong bà làm hoàng hậu nhưng mãi vẫn không thành, cho nên hẳn áy náy với Tuyên Phi, thi ân tới người Tiêu Vũ.

“Hoàng huynh, huynh đoán xem tiểu tử Tiêu Vũ kia đang làm gì?” Lan Nguyệt Hầu ngồi trên ngựa, đi đường không nhanh không chậm, thản nhiên hỏi.

“Chẳng phải bị bệnh à?” Trong xe vang lên tiếng đáp lời rất bình tĩnh.

“Trong số các hoàng tử chỉ có hấn là ốm bệnh nhất. Khi còn bé đi học sinh bệnh, giờ lên triều cũng sinh bệnh.” Lan Nguyệt Hầu kéo cương ngựa, nhìn tấm biển phía trước.

Xích Vương phủ.

“Đi.” Minh Đức Đế bước ra khỏi xe, đi vào trong vương phủ.

Lan Nguyệt Hầu xoay người xuống ngựa, cùng Lê Trường Thanh vào theo.

Chỉ thấy tổng quản vương phủ sợ tới mức xoay người bỏ chạy, kém lễ phép hơn cả vạn lần so với tổng quản phủ Bạch Vương vừa gặp mặt đã quỳ xuống. Tổng quản kia vừa chạy vừa kêu: “Vương gia, vương gia! Thánh thượng tới.”

“Ngăn hấn lại.” Minh Đức Đế chậm rãi nói.

Lê Trường Thanh bước ra một bước, tung người nhảy một cái, đã tới trước mặt tên tổng quản kia, trường kiếm trong tay vung lên, ngăn trước mặt hấn. “Vội vàng báo tin cho vương gia nhà ngươi à? Gặp mặt thánh thượng mà không quỳ, có biết là tội chết không?”

“Tiểu... Tiểu nhân không dám.” Tổng quản quỳ sụp xuống đất run rẩy.

“Đi thôi, xem Vũ Nhi đang làm gì.” Minh Đức Đế đi qua bên cạnh tổng quản, vào thẳng trong sân.

Lan Nguyệt Hầu tiếc nuối vổ vổ vai tổng quản: “Đi theo một chủ nhân như vậy đúng là làm khó người.”

Minh Đức Đế đi tới trong sân, chỉ nghe một tiếng vi vu vang lên, một mũi tên xé gió bắn tới, phóng thẳng tới trước mặt Minh Đức Đế.

“Ngừng.” Lan Nguyệt Hầu quát khẽ một tiếng, trường đao rời vỏ, ánh bạc lóe lên, chớp mắt đã trở về vỏ.

Mũi tên bị chém thành hai nửa, rơi trên mặt đất.

“Sao bảo bị bệnh cơ mà? Xem ra sức khỏe rất tốt đấy.” Minh Đức Đế ngẩng đầu lên, quát khẽ.

Giữa sân là một loạt bia bắn tên xếp ngay ngắn, rõ ràng là một đám người đang tỷ thí bắn cung. Nhưng những người khác đã sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, chỉ có Xích Vương Tiêu Vũ một mình cầm cung, nhìn Minh Đức Đế với vẻ lúng túng.

“Chào... chào phụ hoàng!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 150: Triều Đình Cao Vợi

Dịch: Lãng Nhân Môn

***

Minh Đức Đế từ từ tới bên cạnh Tiêu Vũ, lấy cây cung lông vũ từ tay hắn, nhẹ nhàng ước lượng một chút rồi nói: “Nghe nói người bị bệnh, trầm tới thăm người một chút. Nhưng bị bệnh ba tháng mới khỏe, khỏe rồi là kéo được cây cung hai thạch này cơ à?”

“Chẳng phải bắn trượt ư?” Tiêu Vũ gãi đầu một cái.

“Ờ?” Minh Đức Đế vươn tay phải. Lê Trường Thanh lập tức đưa một mũi tên tới. Minh Đức Đế nhận lấy, lắp vào cung kéo căng, nhắm ngay giữa trán Tiêu Vũ.

“Phụ... phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi.... ba tháng nay nhi thần không bị bệnh, chỉ do phụ hoàng không có mặt...” Tiêu Vũ vội vàng quỳ xuống.

“Trầm không ở đây, thì sao?” Minh Đức Đế cao giọng nói.

“Phụ hoàng không ở đây, lười vào triều.” Tiêu Vũ cúi đầu đáp.

Minh Đức Đế xoay người, tay khẽ buông ra, mũi tên kia lập tức xé gió bắn ra, xuyên qua tấm bia chính giữa, ghim lên cột nhà đối diện.

“Phụ hoàng bắn tên tuyệt quá!” Tiêu Vũ ở bên cạnh vừa vỗ tay vừa lén đứng dậy.

“Quy xuống!” Minh Đức Đế vút cung sang một bên, gầm lên.

Tiêu Vũ lại lập tức quy xuống.

“Nếu không muốn vào triều, vậy đừng có vào triều. Từ nay người ngồi yên trong phòng. Nghe nói Xích Vương của chúng ta rất nổi tiếng trong giới văn nhân tài tử Thiên Khải thành. Ngày mai tại Tàng Thư Lô, Long Đồ Các đại học sĩ sẽ dẫn mười hai học sĩ tới phủ Xích Vương, không sửa chữa xong ‘Bắc Ly Triều Lục’ thì đừng có ra ngoài.” Minh Đức Đế cúi đầu nhìn Tiêu Vũ đang quy dưới đất.

‘Bắc Ly Triều Lục’ là sách sử của Bắc Ly, có điều trăm năm trước đã bị tổn hại phân nửa trong chiến loạn. Long Đồ Các sửa soạn lại bộ sách này đã vài chục năm, giờ lại bảo Tiêu Vũ phụ trách chuyện này, không sửa xong thì không được ra khỏi vương phủ? Vậy khác nào chết già trong vương phủ?

“Phụ hoàng... tha mạng!” Tiêu Vũ nức nở cầu xin.

“Nguyệt Ly, chúng ta đi!” Minh Đức Đế xoay người đi khỏi.

Thấy Lan Nguyệt Hào, Tiêu Vũ vội vàng chạy tới ôm bấp đùi nói: “Hoàng thúc, hoàng thúc, người thay con van nài đi.”

Lan Nguyệt Hào rút trường đao bên hông ra, lưỡi đao sáng như tuyết. Hấn cầm đao trước mặt Tiêu Vũ, khiến Tiêu Vũ sợ hãi rút tay về. Lan Nguyệt Hào cười khế: “Cháu nhỏ à, khi ta giám sát quốc sự, người không buồn tới ngày nào, có thể coi là rất không nề mặt. Giờ lại tới chỗ ta nhờ vả, có phải hơi chậm không?”

“Hoàng thúc...” Tiêu Vũ tuyệt vọng nhìn Lan Nguyệt Hầu.

Lan Nguyệt Hầu thu đao vào vỏ, nhanh chóng đi theo.

“Đứa con vô dụng.” Minh Đức Đế cau mày.

“Đúng vậy, quá không ra hồn.” Lan Nguyệt Hầu cười đầy ẩn ý.
“Ngay cả hoàng thúc ta cũng muốn thay hoàng huynh đánh hấn một trận.”

Ba người nhanh chóng rời khỏi phủ Xích Vương. Minh Đức Đế đi tới xe ngựa, nhẹ giọng nói: “Nguyệt Ly, người cũng lên xe đi. Ta có chuyện cần nói với người.”

“Hoàng huynh lại có chuyện phiền toái gì cần giao ta làm à?” Lan Nguyệt Hầu cười khổ một cái.

“Không tính là phiền toái.” Minh Đức Đế xua tay một cái: “Lên thì biết.”

Lan Nguyệt Hầu không biết làm sao, chỉ có thể vào xe ngựa theo.

Bên trong xe đốt hương, có cảm giác yên tĩnh an lành. Sau khi vào xe Minh Đức Đế ngồi yên tại chỗ, nhắm mắt dưỡng thần, không vội nói chuyện.

“Hoàng huynh, chúng ta về cung à?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

“Không, tới Khâm Thiên giám, gặp quốc sư.” Minh Đức Đế đáp.

“Quốc sư?” Lan Nguyệt Hầu kinh ngạc, không nói tiếp mà đổi đề tài: “Hoàng huynh vừa bảo có chuyện muốn nói với ta?”

“Ừ.” Minh Đức Đế vẫn nhắm mắt, tay khoanh trong áo, mũi hít một hơi, sau khi ngửi được mùi đàn hương mới chậm rãi nói: “Lần này ta tới Tây Vực nghe được một chuyện.”

“Là chuyện thiếu chủ Ma giáo về nước à?” Lan Nguyệt Hào suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Chuyện này trước đây Cẩn Tiên đã báo cho ta, ta và quốc sư đã bàn bạc. Dù sao trước đây cũng đã ước định, nếu cứ cưỡng ép giữ lại không cho đi, khả năng Ma giáo lại vén màn tranh đấu sẽ rất lớn. Một đứa trẻ mười bảy tuổi có thể gây nên bao sóng gió cơ chứ. Huống chi...” Minh Đức Đế không nói tiếp.

“Chuyện đó hoàng huynh không cần nói với ta. Ta có nghe cũng coi như chưa từng nghe.” Lan Nguyệt Hào cười một tiếng.

“Nhưng lần này ta tới Tây Vực còn nghe được một số chi tiết, những điều này Cẩn Tiên không nói với ta.” Minh Đức Đế lại nói.

“Ồ? Có lẽ là tổng quản chưởng hương cảm thấy không cần thiết.” Lan Nguyệt Hào vẫn thờ ơ.

“Không, rất quan trọng.” Minh Đức Đế mở mắt trầm giọng nói: “Đi chung với thiếu chủ Ma giáo còn có hai thiếu niên. Một người y phục màu đỏ, tên là Lôi Vô Kiệt.”

“Người của Lôi gia bảo?” Lan Nguyệt Hào kinh ngạc: “Lôi gia bảo cầu kết với ma giáo ư?”

“Không phải cầu kết gì cả, chuyện này tất cả giang hồ đều có liên quan. Chỉ có điều, cái tên này rất quen thuộc với trẫm.” Minh Đức Đế chậm rãi nói: “Lôi Vô Kiệt.”

“Lôi Vô Kiệt?” Lan Nguyệt Hầu cau mày suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu: “Chưa từng nghe nói.”

“Cái tên này là trẫm đặt.” Ánh mắt Minh Đức Đế vẫn nhìn về phía trước như đang hồi tưởng. “Thiên hạ hữu đao, thế thượng ngũ đao, phổ thiên thịnh thế, tái vô kiệt ngao giả.”

“Khi hấn còn bé, ta từng bế hấn.”

Lan Nguyệt Hầu đột nhiên hiểu ra: “Con trai Lôi tướng quân và Lý thủ hộ?”

“Ừ.” Minh Đức Đế cười một tiếng: “Là đứa trẻ rất thông minh, có điều khi hấn còn rất nhỏ đã bị cha mẹ đưa khỏi Thiên Khải, không ngờ cuối cùng lại về Lôi môn.”

“Người còn lại thì sao?” Lan Nguyệt Hầu bỗng thấy rất hiếu kỳ.

“Một người khác tên là Tiêu Sát.” Minh Đức Đế trầm ngâm nói.

“Tiêu Sát? Họ Tiêu?” Lan Nguyệt Hầu suy nghĩ một hồi: “Cái tên này thì đúng là chưa từng nghe rồi.”

“Đây cũng là lần đầu tiên trẫm nghe được.” Minh Đức Đế nói.

“Hả?” Lan Nguyệt Hầu đột nhiên cảm thấy bầu không khí trong xe trở nên nặng nề.”

“Người thay trẫm đi một chuyến. Tuy rằng từ bỏ đã lâu nhưng trong lòng vẫn mang chút mong đợi, đâu cho cơ hội mong manh nhưng vẫn hy vọng có thể thử đôi chút.” Khi Minh Đức Đế nói ra những lời này giọng nói không mang đầy khí thế quân vương như vừa rồi, ngược lại có vẻ uể oải.

“Thần đệ hiểu.” Lan Nguyệt Hầu gật đầu.

“Đi đi.” Minh Đức Đế nhắm hai mắt lại, vung nhẹ tay.

Lan Nguyệt Hầu đứng dậy định đi, Minh Đức Đế lại gọi hắn:
“Cho dù gặp được Lôi Vô Kiệt, hay người khác đúng như trẫm mong
đợi, đều thay trẫm nói một câu.”

“Trẫm hờ thẹn.”

“Rõ.” Lan Nguyệt Hầu bước ra khỏi xe ngựa, tung người nhảy
sang con tuấn mã của mình đang chậm rãi đi theo xe ngựa, bộ y
phục vàng kim lóng lánh dưới ánh mặt trời. Hắn vượt thanh trường
đao bên hông cười nói: “Hình như đã lâu rồi không bước vào giang
hồ.”

Hắn quay đầu lại, xe ngựa đã đi tới Khâm Thiên giám, quốc sư
Tề Thiên Trần tay cầm phát trần đang đứng ngoài cửa nghênh đón
thánh giá.

“Đúng là thần tiên, tốc độ đi đường chẳng khác nào cưỡi gió,
ngày đi ngàn dặm. Đâu như chúng ta phải vung roi thúc ngựa.” Lan
Nguyệt Hầu vẫy cây roi, áo bào phát phới trong làn gió.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 151: Gặp Mặt Tại Quán Trà

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Vốn dĩ là hai người Tiêu Sát và Lôi Vô Kiệt chạy khỏi Tuyết Nguyệt thành, nếu chạy thẳng tới Lôi gia bảo cho dù đi đường có hơi chậm, trong tình huống biết đường, hơn nửa tháng cũng đủ đến rồi. Dù sao cũng hẹn với Lý Hàn Y là ba tháng, Anh Hùng yển cũng phải ba tháng nữa mới tổ chức, Lôi Vô Kiệt bèn kéo Tiêu Sát đi vòng lên phía bắc tới núi Thanh Thành, trên đường về lại bị tập kích vài lần, bị ép vào Kiếm Tâm trủng chữa thương, sau đó lại đợi ở thành Uyên Chỉ một thời gian dài. Mắt thấy thời gian từ từ trôi qua, trong lòng mọi người không khỏi lo lắng.

“Sự huynh, chúng ta cứ đi đường như vậy liệu cần mấy ngày mới tới nơi?” Diệp Nhược Y hạ giọng hỏi.

Đường Liên cau mày: “Nếu dọc đường không bị ai ngăn cản nữa, còn cần năm ngày.”

“Đâu có đơn giản như vậy, đám sát thủ Âm Hà bám dai như đĩa vậy.” Lôi Vô Kiệt bắt đầu dõng dạc nói.

Gần đây bọn họ bị Âm Hà tập kích không dưới ba lượt, tuy không bị thương nặng nhưng cũng chẳng chịu nổi quấy nhiễu như vậy, đám người đã sức cùng lực kiệt.

“Trước mặt có một quán trà, chúng ta tới đó nghỉ ngơi đi.” Tiêu Sắt thấy phía xa có một lá cờ, trên đó viết chữ ‘trà’, bèn dẫn mọi người theo hướng đó.

“Không có thời gian uống trà, mua chút lương khô rồi lập tức lên đường.” Đường Liên xoay người xuống ngựa, vội vàng nói.

“Đường xá trước mặt vẫn còn rất xa, ngồi xuống uống một chén trà có tốn bao nhiêu thời gian của người đâu.” Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, mọi người thềm kinh ngạc, không khỏi nhìn theo hướng âm thanh. Chỉ thấy một thiếu niên mặc áo bào vài màu xám ngồi trước quán trà, nhắm mắt lại, tuy nói chuyện nhưng không nhìn về phía mọi người.

“Có lý lắm.” Tiêu Sắt gật đầu một cái: “So với việc vội vàng đi đường chẳng bằng uống một chén trà, nghĩ kỹ xem tiếp theo nên làm gì.”

“Mời công tử ngồi.” Thiếu niên áo vải gật đầu một cái, nhưng mắt vẫn nhắm, tiểu nhị của quán trà lập tức bưng một bình trà lên.

Mọi người thềm nghi hoặc, chỉ thấy Tiêu Sắt đã ngồi xuống, đám người đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi cũng ngồi theo.

“Hắn không nhìn thấy gì.” Diệp Nhược Y hạ giọng nói với mọi người.

“Vị cô nương này nói không sai, ta đúng là một người mù.” Diệp Nhược Y nói rất nhỏ nhưng vẫn bị thiếu niên nghe thấy, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Thiếu niên như cũng phát hiện ra, tiếp tục nói: “Bởi vì mắt không thấy gì cho nên thính lực hơn người. Không phải ta cố tình nghe lén cô nương trò chuyện.”

“Được.” Diệp Nhược Y sinh lòng cảnh giác, từ từ ngồi xuống.

Bầu không khí trong quán trà lập tức trở nên căng thẳng. Tư Không Thiên Lạc nắm chặt trường thương trong tay, ngực trang thành con buôn như vậy rồi ám sát, mấy hôm nay mọi người cũng gặp không ít lần. Mọi người nhìn một lượt xung quanh, trong quán trà trừ bọn họ ra chỉ có một người khách, là một cô gái trẻ tuổi gương mặt thanh tú, cầm một cái bọc dài đặt trên bàn, đang nhấp từng ngụm trà một.

“Đó là bằng hữu của ta, ta đợi cô ấy đã rất nhiều năm. Cô ấy tới tìm ta, quán trà của ta cũng nên đóng cửa.” Thiếu niên áo vải cười một tiếng, nhẹ giọng nói.

Cô gái kia không buồn để ý tới hắn, vẫn nhấp từng ngụm trà.

“Cô ấy không nghe thấy gì?” Diệp Nhược Y hỏi.

“Đúng, ta không nhìn thấy, cô ấy không nghe thấy. Cô ấy là người điếc.” Thiếu niên áo vải gõ cây gậy trúc dò đường trên tay xuống đất: “Nhưng đừng nhìn cô ấy nói chuyện, cô ấy không nghe thấy nhưng vẫn nhìn thấy.”

“Một người biết nghe gió đoán vị trí, một người biết thuật đọc môi, đều không phải người bình thường.” Đường Liên cười lạnh nói, giọng nói đầy sắc bén.

“Chẳng hay đây có phải trà bình thường không.” Tiêu Sắt bưng bình trà, rót cho mình một chén, đặt lên môi.

“Không được.” Diệp Nhược Y kinh hãi. “Thử độc trước đã.”

“Không cần.” Tiêu Sắt nhấp một ngụm trà, phun một hơi nhẹ: “Quả nhiên, là Vân Vụ Song Kỳ. Trà ngon.”

“Trà ngon phải phối hợp với nước tốt, gần đây có một dòng suối, tên là Tức Nha, chỉ có một khe suối nhỏ bằng cái răng, một ngày chỉ cho một bình nước. Chất nước của nó có thể sánh với suối Liên Sinh ở núi Thu Liên. Nước tốt phối với trà ngon, mới xứng với người hiểu trà.” Thiếu niên mắt mù nói, đột nhiên đứng dậy.

“Lâu lắm rồi không được uống Vân Vụ Song Kỳ.” Tiêu Sắt nhẹ giọng nói.

“Năm xưa mang từ trong đường ra. Nhiều năm như vậy đã uống gần hết rồi, chẳng qua nghĩ tới một ngày nào đó sẽ gặp lại người, cho nên giữ lại một gói cho người.” Thiếu niên mù mắt nói.

Hai người một nói một đáp như vậy, khiến mọi người nghe mà như rơi vào sương mù, hình như hai bên đã quen biết từ trước. Thiếu niên mắt mù đi về phía trước, khi sắp tới trước mặt mọi người, Đường Liên đột nhiên quát lớn: “Dừng lại.”

Thiếu niên mù mắt mím cười, dừng chân không tiến tới nữa.

Nếu xét về năng lực nghe gió đoán vị trí, Đường Liên sinh ra trong Đường môn cũng tinh thông kỹ năng này. Hắn nhìn cây gậy trúc, quát lớn: “Trong cây gậy trúc kia giấu cái gì?”

“Giấu cái gì, sao không tự tới xem?” Thiếu niên mắt mù vung nhẹ cây gậy trúc.

Đường Liên bước tới, Chỉ Tiêm Nhận trong tay lóe lên ánh bạc, ép thẳng về phía thiếu niên trước mặt. Thiếu niên đột nhiên vung

cây gậy trúc đánh thẳng vào Chỉ Tiêm nhận trong tay Đường Liên. Gậy trúc lập tức bị đánh nát, lộ ra thứ đang giấu bên trong.

Một thanh đao hình dáng kỳ lạ, thân đao dài mà mỏng đầy ưu nhã, hơi cong một chút. Tuy thân là đao nhưng mang khí chất nhẹ nhàng như kiếm. Đao như vậy rất hiếm thấy tại Bắc Ly, nhưng cũng không phải xuất xứ từ Nam Quyết vốn chú trọng về đao.

“Thái đao (katana)?” Đường Liên nghi hoặc nói, đây là trường đao mà võ sĩ ở đảo quốc phía tây Huyền Doanh mới sử dụng, đây cũng là lần đầu tiên hắn chứng kiến, trước đó chỉ nghe Đường Liên Nguyệt nhắc tới mà thôi.

“Thật tinh mắt.” Thiếu niên áo vải cười một tiếng, lui lại một bước, không tiếp tục tiến lên.

“Người tên là gì?” Đường Liên hỏi.

“Ta không cha không mẹ, tên chỉ có một chữ Trúc.” Thiếu niên áo vải đáp.

“Trúc?” Đường Liên cau mày suy nghĩ, nhưng không nhớ ra trên giang hồ có người như vậy.

Cô gái ngồi bên cạnh bọn họ đột nhiên đặt chén trà xuống, đứng lên, đi về phía họ.

“Cô ấy tên là Long Nhĩ.” Thiếu niên áo vải nói: “Không cần nghĩ nữa, chắc chắn người chưa từng nghe tới chúng ta. Nhưng cũng ta hiểu rất rõ các người.”

“Ồ?” Lòng hiếu kỳ của Lôi Vô Kiệt nổi lên: “Người hiểu rất rõ chúng ta?”

“Lôi Vô Kiệt, phụ thân họ Lôi, mẹ người họ Lý. Bọn họ từng là nhân vật nổi danh tại Thiên Khải thành. Đáng tiếc một người chết trên chiến trường, một người vì cứu cố nhân mà rạn nứt với hoàng đế, cuối cùng trọng thương rời khỏi Thiên Khải. Ta nói có sai chằng?” Thiếu niên áo vải chậm rãi nói.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Sao người biết!”

“Ta còn biết người thích ai, có cần ta nói không?” Thiếu niên áo vải cười mỉm nói.

“Không cần, không cần.” Lôi Vô Kiệt xua tay lia lịa.

“Ta biết.” Đường Liên thu hồi Chỉ Tiêm nhận, sát khí cũng tản đi: “Các người là người của Bách Hiểu Đường.”

“Người đoán không sai.” Thiếu niên tên là ‘Trúc’ gật đầu một cái: “Đúng là chúng ta tới từ Bách Hiểu đường.”

“Ta nói này.” Tư Không Thiên Lạc nãy giờ không lên tiếng cuối cùng cũng mở miệng, nhưng lại là nói với cô gái bị điếc kia: “Người cứ nhìn chăm chăm vào Tiêu Sắt như vậy làm gì.”

Mọi người cùng nhìn lại, lúc này mới phát hiện cô gái điếc kia vẫn luôn nhìn Tiêu Sắt, ánh mắt đầy sắc bén!

“Người muốn làm gì?” Đường Liên và Lôi Vô Kiệt lại nổi lên sát khí, cùng che trước mặt Tiêu Sắt.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 152: Giang Hồ Bách Hiếu Đường

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Cô gái bị điếc kia đột nhiên mở miệng như định nói chuyện.

Vốn dĩ, điếc và câm là song sinh, nếu một người là kẻ điếc, từ trước tới nay chưa từng nghe được âm thanh, cũng không biết âm thanh ra sao đương nhiên cũng không thể phát ra âm thanh nào được. Nhưng trên đời cũng từng có tiền lệ người điếc có thể nói chuyện, chẳng qua họ phải bỏ công bỏ sức cố gắng gấp ngàn lần, thậm chí vạ lây người thường.

Đường Liên và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau, khẽ cau mày. Mặc dù cô gái điếc kia không ép tới nữa, thiếu niên tên 'Trúc' vẫn luôn mỉm cười, nhưng ánh mắt cô gái điếc kia thật sự quá sắc bén.

“Đã lâu không gặp.” Giọng nói của cô gái điếc như gấn từ trong họng ra, vừa sắc bén vừa khàn khàn, khiến người ta vừa nghe đã nổi da gà.

Đường Liên và Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, xoay người lại nhìn Tiêu Sát. Tiêu Sát gật đầu; “Yên tâm đi, không phải kẻ địch.” Đường Liên và Lôi Vô Kiệt mới yên tâm, tránh sang bên nhường đường.

Ai ngờ câu hỏi tiếp theo của cô gái điếc lại mang vẻ giễu cợt: “Sao giờ ngươi lại thành ra thế này?”

Tiêu Sát duỗi lưng, lườm biếng nói: “Ta ra thế nào?”

“Như một tên rác rưởi.” Giọng nói của cô gái điếc đã khó nghe, lời nói càng không nề mặt.

Trúc giờ thái đao trong tay gõ vào lưng Long Nhĩ, ra hiệu cho cô nhìn sang phía mình: “Long Nhĩ, ngươi vô lễ rồi đấy.” Giọng điệu vẫn không nhanh không chậm, vẻ mặt cũng chẳng hề thay đổi.

Thần sắc Long Nhĩ hơi hòa hoãn lại, lui về sau một bước, không mở miệng nói tiếp.

Tiêu Sát mỉm cười lắc đầu: “Là một tên rác rưởi có thú vui của kẻ rác rưởi. Ân mạng của ta bị thương tổn, không thể làm cao thủ tuyệt thế, hiện giờ là ông chủ một quán trọ, sống cũng không tệ.”

“Không nhắc tới chuyện này nữa. Đường chủ từng hạ lệnh, Bách Hiểu đường không thể tra xét hành tung của ngươi, cho nên dù là Bách Hiểu đường không gì không biết thì tung tích của ngươi vẫn là một bí mật. Có điều một tháng trước đường chủ đột nhiên truyền tin tới nội đường, bảo chúng ta tới giúp ngươi một tay.” Trúc mỉm cười quay sang Đường Liên: “Cho nên mấy vị bằng hữu này không cần căng thẳng, chúng ta không phải người tới giết các ngươi.”

“Bách Hiểu đường xưa nay chưa bao giờ nhúng tay vào ân oán giang hồ, vì sao các ngươi lại giúp chúng ta?” Đường Liên hỏi.

“Bởi vì người bên cạnh các ngươi.” Trúc chậm rãi nói: “Là đệ tử duy nhất của đường chủ chúng ta.”

“Cơ Nhược Phong?” Lôi Vô Kiệt hai mắt sáng lên: “Chính là Cơ Nhược Phong bình phẩm bốn cảnh giới nhất phẩm? Một trong những cao thủ thần bí nhất trên giang hồ, không ngờ lại từng là sư phụ của Tiêu Sát? Ghê gớm nha. Chuyện giang hồ chuyện thiên hạ, tất cả đều là chuyện của Bách Hiểu đường. Chẳng trách Tiêu Sát người cái gì cũng biết, hóa ra người xuất thân từ Bách Hiểu đường?”

“Bách Hiểu đường không chứa nổi một đại thần như vậy, hẳn là đệ tử chân truyền của đường chủ, nhưng không có quan hệ gì với Bách Hiểu đường. Chỉ có điều cả đời đường chủ chỉ có một đệ tử như vậy, cũng phải thay người trông chừng cho hẳn.” Trúc nói.

“Nếu các người là người của Bách Hiểu đường, có thể trả lời ta vài câu hỏi không?” Diệp Nhược Y đột nhiên lên tiếng.

“Con gái tướng quân? Ta từng thấy cô ở thành Thiên Khai.” Trúc gật nhẹ đầu, nói toạc thân phận của Diệp Nhược Y: “Nhưng cô nương chưa từng thấy ta.”

“Bách Hiểu đường giỏi che giấu hành tung, ta chưa từng thấy người cũng không có gì lạ.” Diệp Nhược Y gật đầu.

“Cô nương muốn hỏi điều gì?” Trúc hỏi.

“Vì sao Âm Hà lại đuổi giết chúng ta” Diệp Nhược Y hỏi rất thẳng thắn.

“Có một người thân phận tôn quý tới bái kiến Âm Hà, hơn nữa còn đạt được giao dịch gì đó với Âm Hà. Trong nội dung giao dịch có một phần là giết chết các người.” Trúc đáp.

“Ta có thể hỏi người thân phận tôn quý đó không?” Diệp Nhược Y hỏi tiếp.

“Không thể.” Trúc cười lắc đầu.

“Vì sao?”

“Bởi vì chúng ta cũng như Âm Hà, đều là người làm ăn. Mỗi câu hỏi của cô đều có giá của nó. Mặc dù chúng ta là bạn cũ với vị Tiêu huynh đệ này nhưng câu hỏi của cô có giá khá lớn. Tình cảm giữa chúng ta còn chưa sâu đến mức đó.” Trúc chậm rãi nói.

Lôi Vô Kiệt không nhịn được nói: “Tiêu Sát, giọng điệu người này giống người thật đấy.”

Trúc cười nói: “Lòng dạ vị huynh đệ này cũng thật lớn, bị người ta đuổi giết dọc đường như vậy còn có thể nói chuyện vui vẻ được.”

“Một gương mặt khổ đâu giúp chúng ta qua ải khó được.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười thoải mái.

“Thiếu hiệp nói rất có lý.” Trúc gật đầu một cái.

“Ta có thể hỏi một chuyện nữa không” Diệp Nhược Y lại hỏi.

“Chỉ cần không đáng tiền như câu hỏi vừa rồi.” Trúc đáp.

“Phía trước còn mấy đợt sát thủ đang mai phục? Chúng ta làm thế nào để chạy tới Lôi gia bảo trong năm ngày được?” Diệp Nhược Y thần sắc nghiêm túc.

“Phía trước không có sát thủ, các người cứ đi thẳng về trước là tới Lôi gia bảo.” Trúc đáp rất kiên quyết.

Mọi người nhìn nhau, đều thấy vẻ khó tin.

“Câu hỏi của Diệp cô nương thật ra là vấn đề mà chúng ta không trả lời được. Bách Hiểu đường nói trắng ra chỉ là vài người do thám, chuyện trước mặt có mấy đợt sát thủ làm sao chúng ta biết được. Còn các người làm cách nào chạy tới Lôi gia bảo trong vòng năm ngày, đây là chuyện của các người. Chúng ta càng không biết được.” Trúc như cảm nhận được sự nghi hoặc của mọi người, bèn nói tiếp.

“Vậy sao người lại trả lời như vậy?” Diệp Nhược Y nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì.” Trúc đột nhiên rút thanh trường đao bên hông ra. “Có chúng ta đây. Các người chỉ cần đi thẳng về trước là được. Chuyện còn lại cứ giao cho chúng ta.”

“Thế nhưng người vừa nói, Bách Hiểu đường chỉ là người do thám?” Diệp Nhược Y hỏi.

Khi Trúc rút đao ra, gương mặt cũng đã thay đổi, từ một vẻ thanh nhã lạnh nhạt trở thành bừng bừng sát khí. Hắn cười nói: “Chúng ta một người mù, một kẻ điếc, không thể trở thành người do thám tốt nhất. Cho nên chỉ có thể làm việc khác, trở thành lưỡi đao cho Bách Hiểu đường.”

“Lời này rất hợp vãn.” Tiêu Sắt nhún vai một cái, vỗ vai Trúc rồi nói: “Vậy xin nhờ các người.”

“Khách khí rồi.” Trúc cúi đầu nói.

Long Nhĩ vẫn trừng mắt nhìn Tiêu Sắt, ánh mắt toát lên vẻ tức giận khó tả.

“Được rồi, đừng nhìn ta như vậy. Ta rất đáng thương mà?” Tiêu Sắt nhẹ giọng nói, thân hình đã lướt qua bên cạnh Long Nhĩ, tới bên con ngựa, xoay người lên ngựa, nói với mọi người đang đứng ngây ra tại chỗ: “Còn ngây ra đó làm gì? Đi thôi!”

Mặc dù không biết viện binh đột nhiên xuất hiện là sao, nhưng giờ cũng chẳng có thời gian mà tính toán tỉ mỉ, Đường Liên, Tư Không Thiên Lạc, Lôi Vô Kiệt lập tức đi theo.

“Lôi Vô Kiệt, đừng quên cầm chút lương khô, dù sao quán trà này cũng sắp đóng cửa.” Tiêu Sắt hô.

Lôi Vô Kiệt lập tức xoay người, gói hết lồng bánh bao trong quán trà, khi cổng đóng bánh đi còn ngại ngừng hỏi Trúc: “Trúc huynh đệ, cái này... có cần tiền không?”

“Không cần.” Trúc lắc đầu: “Người hiểu làm rồi, ta không giống vị Tiêu huynh đệ của người.”

“Hiểu mà. Xem ra ngài là người kiếm được nhiều tiền!” Lôi Vô Kiệt đáp lời, giơ ngón tay cái lên rồi lập tức cổng bọc bánh bao chạy đi.

Diệp Nhược Y đi cuối cùng, hỏi câu cuối cùng: “Nếu ta hỏi câu mà người không thể đáp, cần trả giá ra sao?”

Long Nhĩ kia trả lời trước, giọng nói khàn khàn gần từng chữ một: “Hắn trở về dáng vẻ khi trước.”

Trúc cười nói lại: “Hắn, trở lại Thiên Khải.”

Diệp Nhược Y gật đầu một cái: “Ta hiểu rồi.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 153: Kiếm Tiên Gặp Mặt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trên đường núi yên tĩnh.

Hai bóng người một trắng một đen lao nhanh trên đường, chính là hòa thượng Vô Tâm và Minh Hầu bị Nộ Kiếm Tiên đuổi giết mấy trăm dặm.

“Ta đường đường là giáo chủ Ma giáo, lại bị một người một kiếm đuổi tới không dám thở mạnh, đúng là mất mặt.” Vô Tâm ngừng lại, rút cuộc cũng phải thở hổn hển từng hơi một. “Không chạy nữa, chạy hết nổi rồi, chạy hết nổi rồi.”

Minh Hầu đứng lại, cầm thanh đao lớn như cánh cửa trước mặt, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Đừng nhìn nữa, Minh Hầu.” Vô Tâm vỗ vai Minh Hầu. “Tên kia là con quái vật, chỉ có hắn tìm thấy chúng ta, chúng ta không tìm thấy hắn đâu.”

“Tiểu tử, giờ mới biết tự hiểu lấy mình à?” Một người cao to mặc áo khoác đen, đội mũ trùm đầu, tay cầm kiếm lớn từ từ bước lên sườn núi, nói rất chậm rãi.

“Kiếm thuật của tiền bối thiên hạ vô song, vẫn bối mặc dù là kỳ tài hiếm thấy trên đời nhưng vẫn kém mấy năm tu luyện.” Vô Tâm cố tình than thở.

“Tiểu tử, lại định giờ trò gì?” Nhan Chiến Thiên ấn Phá Quân kiếm xuống, trầm giọng nói. Dọc con đường này Nhan Chiến Thiên biết mình đã có vài cơ hội giết chết Vô Tâm và Minh Hào, nhưng Vô Tâm giao hoạt khó lường, mỗi lần đều cưỡng ép trốn thoát trong đường tơ kẽ tóc.

Vô Tâm giơ tay, một con bồ câu đậu xuống tay hắn. Hắn mỉm cười: “Bằng hữu của ta nói với ta, sẽ có người tới cứu ta.”

“Ồ? Ai cơ?” Nhan Chiến Thiên ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Trong khi Vô Tâm đang nói, hắn cũng cảm thấy một luồng khí tức đáng sợ đang tới gần bọn họ.

“Có lẽ cũng là một vị Kiếm Tiên.” Vô Tâm nhẹ nhàng hát tay, khiến con bồ câu bay lên, thần sắc đột nhiên thay đổi, bỗng kéo Minh Hào sang một bên, quát lớn: “Lui!”

Một thanh kiếm xé rách vạt áo của hắn. Người Vô Tâm nói là tới cứu mình không ngờ lại đâm một kiếm về phía hắn. Đôi chân Vô Tâm vận công lực Thần Túc Thông tới mức tận cùng mới khó khăn lẩn tránh né được chiêu kiếm này. Nhưng kiếm này không hề dừng lại, ánh đỏ lóe lên, lại có thêm một thanh kiếm đánh về phía Nhan Chiến Thiên.

Nhan Chiến Thiên được gọi là Nộ Kiếm Tiên, kiếm thế vốn bá đạo nổi danh, đương nhiên khinh thường chiêu kiếm đột nhiên xuất hiện này, nâng thanh Phá Quân kiếm dễ dàng chặn lại. Nhưng hắn

lại cảm thấy uy thế trên thân kiếm như dờn núi lấp bễ, chỉ một kiếm đã ép mình lui lại bảy bước.

Kiếm khách dừng lại, Nhan Chiến Thiên lui liền bảy bước, chống kiếm xuống đất, mũ trùm trên đầu đứt thành hai nửa, rơi trên mặt đất, để lộ một gương mặt đầy những vết kiếm.

“Hóa ra dung mạo đáng sợ như vậy, hèn gì ngày nào cũng đội mũ trùm.” Vô Tâm chắc lưỡi lắc đầu: “So sánh ra, vị cô nương này thật có phong thái thiên nhân.”

Một bộ áo trắng, một thanh hàn kiếm, một thanh kiếm đỏ, mái tóc tím yêu dị. Nữ kiếm khách từ trên trời giáng xuống xinh đẹp tới mức khiến người ta thán phục.

“Lý Hàn Y.” Nhan Chiến Thiên kinh hãi thốt lên cái tên này.

Tên tuổi Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên quả thực khiến nhiều người kinh hãi nhưng trong số đó tuyệt đối không có Nhan Chiến Thiên. Chỉ có điều Nhan Chiến Thiên chưa từng thấy Lý Hàn Y như vậy. Trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, kiếm pháp của Lý Hàn Y nổi tiếng nhẹ nhàng phiêu dật, nhưng chiêu kiếm vừa rồi tràn ngập thô bạo cương mãnh.

“Tẩu hỏa nhập ma.” Nhan Chiến Thiên nhìn mái tóc tím của Lý Hàn Y, trầm giọng nói.

“Đúng là tẩu hỏa nhập ma.” Vô Tâm kéo Minh Hầu lui lại từng bước một. “Năm xưa Triệu Ngọc Chân tẩu hỏa nhập ma, phải nhờ chưởng giáo tiền nhiệm của núi Thanh Thành Lữ Tố Chân kết hợp với Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân mới ngăn cản được. Nộ Kiếm

Tiên tiên bối, nếu người có thể một mình bắt Lý Hàn Y lại, coi như danh hiệu đệ nhất thiên hạ thuộc về người.”

Lý Hàn Y ngẩng đầu, đôi mắt màu tím vừa yêu mị vừa nguy hiểm. Cô vung nhẹ cánh tay, thanh kiếm lạnh lẽo Thiết Mã Băng Hà, thanh kiếm ám áp Đào Hoa lơ lửng hai bên cô. Cô nhìn Nhan Chiến Thiên chậm rãi nói: “Nhan Chiến Thiên.”

“Lý Hàn Y, sao người lại tới đây? Sao lại biến thành như vậy?” Nhan Chiến Thiên hỏi.

“Tô Xương Hà đang ở đâu?” Ánh mắt Lý Hàn Y đầy vẻ hung ác, kiếm khí trong hai thanh kiếm rục rịch như nước thủy triều.

Nhan Chiến Thiên xiết chặt thanh kiếm Phá Quân trong tay, cau mày: “Tô Xương Hà của Âm Hà? Người tìm hắn làm gì?”

Mái tóc tím của Lý Hàn Y bay phấp phới, sát khí bùng lên trên người: “Ta muốn giết hắn!”

Hai thanh kiếm lập tức bay ra, bắn thẳng tới Nhan Chiến Thiên. Nhan Chiến Thiên hừ lạnh một cái, giơ kiếm lên đỡ, Phá Quân kiếm vẫn chưa rời khỏi vỏ. Mặc dù kiếm thế của Lý Hàn Y rất bá đạo, nhưng hắn vẫn muốn tìm thời cơ thích hợp nhất dùng Nhất Nộ Bạt Kiếm của mình.

“Mấy hôm nay sao vậy? Mới gặp một Kiếm Tiên xong lại gặp một người nữa. Mọi người nóng lòng tập hợp à? Trừ tên Lạc Thanh Dương ra, còn lại gặp gần hết rồi.” Một giọng nói nhỏ nhả đột nhiên vang lên. Vô Tâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thư sinh trung niên cũng theo rương sách, bộ quần áo màu trắng đã dính đầy bụi đất, dáng vẻ rất chật vật; đang đứng tại đó.

“Thư sinh chết tiệt?” Nhan Chiến Thiên bị hai thanh kiếm của Lý Hàn Y ép cho lui lại nhưng nghe giọng nói kia vẫn cả kinh, nghiêng đầu nhìn sang.

“Đại ma đầu!” Thư sinh cười một tiếng, đáp lời.

“Nho Kiếm Tiên tiền bối?” Vô Tâm nhận ra, bèn hỏi.

“Thiếu chủ Ma giáo cũng tới, gần đây võ lâm trung nguyên thật náo nhiệt.” Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên lập tức nhận ra thân phận của hắn.

“Được rồi, được rồi. Nếu ba vị Kiếm Tiên đã gặp nhau tại đây, vẫn bối không quấy rầy nữa. Xin từ biệt tại đây, mong sau này có ngày gặp lại.” Vô Tâm vội vàng mở miệng cáo biệt, kéo Minh Hào xoay người bỏ chạy.

“Hả, cứ thế mà đi à?” Tạ Tuyên ngây ngốc.

Nhan Chiến Thiên kia hừ lạnh một tiếng mắng: “Sao tên Diệp Đình Chi kia lại sinh ra một đứa con trai không có tiền đồ như vậy!”

“Nhan Chiến Thiên tiền bối có tiền đồ, có giỏi thì người đuổi đi!” Xa xa vang lên tiếng cười đáp lời của Vô Tâm.

“Tiểu tử thôi!” Nhan Chiến Thiên tức giận rút thanh kiếm Phá Quân trong tay ra.

Nhất Nộ Bạt Kiếm!

Chỉ trong chớp mắt hai thanh kiếm Thiết Mã Băng Hà và Đào Hoa đã bị đánh bay, Lý Hàn Y nhảy thẳng tới, nắm lấy song kiếm chém thẳng về phía Nhan Chiến Thiên.

Tạ Tuyên vung tay một cái, Vạn Quyền Thư giấu trong rương sách bay ra, ngăn trước mặt Lý Hàn Y.

“Nhan Chiến Thiên, tuy chuyện liên thủ với ngươi rất nhục nhã. Thế nhưng Lý Hàn Y đã nhập ma, nếu đơn đả độc đấu hai chúng ta đều không phải đối thủ của cô ấy. Hiện giờ biện pháp duy nhất là hai người chúng ta hợp lực, áp chế ma tính của cô ấy. Cũng như Lữ Tố Chân và Bách Lý Đông Quân năm xưa.” Tạ Tuyên nói.

“Làm sao làm được?” Nhan Chiến Thiên bị ép tới mức liên tiếp bại lui, tuy không muốn thừa nhận nhưng với sức mình hẳn đúng là không địch nổi Lý Hàn Y hiện tại.

“Trên đường đuổi theo cô ấy ta luôn xem sách, tới vừa rồi mới tìm ra.” Tạ Tuyên vừa lấy Vạn Quyền Thư ra giúp Nhan Chiến Thiên ngăn cản thế kiếm của Lý Hàn Y, vừa lấy một quyển sách cổ cũ nát ra. “Trong sách có nói khi tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch nghịch chuyển, khí huyết tăng vọt, công lực cao hơn trước đây tới vài lần. Nhưng chuyện này như uống rượu giải khát, lúc nào cũng có thể bùng nổ mà chết. Phương pháp phá giải là đầu tiên ngắt đứt ý thức, ngừng chân khí lại, rồi...”

“Ta hiểu rồi.” Nhan Chiến Thiên tức tối quát lớn, ngắt đứt Tạ Tuyên đang vội vàng giở sách. “Nói tóm lại chỉ có một câu thôi.”

“Đánh ngắt đã rồi tính!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 154: Lôi Môn Tứ Kiệt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi gia bảo.

Trong một gian nhà nhỏ đồ nát có hai người danh chấn thiên hạ đang ngồi.

Một là gia chủ đương nhiệm của Lôi gia bảo, thời niên thiếu vốn lạng lẽ vô danh, nhưng khi Ma giáo đông chinh lại giao chiến ba chưởng với trưởng lão Ma giáo, đánh bại đối phương; Lôi Thiên Hồ.

Một người khác thành danh ngay khi trẻ tuổi, từng được Lôi gia bảo kỳ vọng, sánh vai với thiếu chủ Lôi môn Lôi Vân Hạc được tôn là hai đại cao thủ thiếu niên của Lôi môn, Lôi Oanh.

Mặc dù dáng vẻ hai người không uy phong lẫm liệt như trong truyền thuyết, giữa ngày hè Lôi Thiên Hồ vẫn mặc áo lông bạch hổ vừa dày vừa nặng, sắc mặt trắng bệch, ho khan từng tiếng một, không giống gia chủ thế gia võ lâm mà giống như một kẻ bệnh lao. Còn Lôi Oanh mặc một chiếc áo dài màu xám, tướng mạo cũng rất bình thường, còn xa mới được gọi là khôi ngô tuấn tú, so với Triệu Ngọc Chân mặc đạo bào màu tím phong thái như tiên nhân giáng thế, hẳn chỉ như một tiên sinh dạy học bình thường.

Hai người này có vẻ tâm trạng đều không tốt. Lôi Oanh bắt mạch cho Lôi Thiên Hồ, cau mày: “Sao gần đây hàn khí lan nhanh như vậy? Lần trước ta khai đơn cho ngươi, ngươi có uống thường xuyên không?”

“Trước nay chưa bao giờ ngừng uống thuốc, nhưng thân thể này chịu đựng đã mười mấy năm, sắp không chịu nổi nữa rồi.” Lôi Vân Hạc ho nhẹ một tiếng: “Ta còn sống được bao lâu? Ba tháng? hay chỉ một tháng?”

“Có ta ở đây, ngươi không chết nhanh vậy đâu.” Lôi Oanh hừ lạnh nói.

“Thân thể của ta, tự ta biết.” Lôi Thiên Hồ thu tay lại, khoanh trong áo lông hổ. “Không sống qua được mùa đông này. Nhưng ta có thể chết, Lôi gia bảo không thể ngã. Ngươi biết vì sao Lôi Thiên Hồ ta nhất quyết tổ chức Anh Hùng yến lần này không?”

“Vì sao?” Lôi Oanh kinh ngạc, Lôi Thiên Hồ vốn không thích mấy chuyện quá náo nhiệt hay phô trương, nhưng hẳn lại rất coi trọng Anh Hùng yến lần này.

“Bởi vì ta muốn để toàn bộ giang hồ biết, tuy Lôi Thiên Hồ ta sắp chết nhưng Lôi môn sẽ càng phồn vinh hơn hiện tại. Bởi vì Lôi Môn Song Tử sắp tái hiện trên giang hồ.” Lôi Thiên Hồ trầm giọng nói.

“Lôi Môn Song Tử.” Lôi Oanh nhẹ giọng nhắc lại bốn chữ đã lâu không gặp này.

“Đúng vậy, từ ngày Vân hạc ra khỏi Tuyết Nguyệt thành, ta đã phái mười ba đệ tử mang thư của ta đi tìm huynh ấy. Anh Hùng yến lần này chắc chắn huynh ấy sẽ về. Nhưng với tính cách của huynh

ấy, cả hai ta đều hiểu, chắc chắn huynh ấy sẽ không nhận chức môn chủ, cho nên trọng trách của Lôi gia bảo phải nhờ người gánh vác.” Lôi Thiên Hồ nói.

“Thế nhưng ta là kẻ vi phạm tổ huấn, năm xưa không bị trục xuất khỏi Lôi môn đã là nhờ các trưởng lão phá lệ, sao làm gia chủ Lôi môn được?” Lôi Oanh cười khổ.

“Quy củ do người định, trăm năm trước lão tổ tông Lôi môn khóa đao treo kiếm là biểu thị quyết tâm. Hôm nay Lôi môn ta cầm đao kiếm lại là bước khỏi quy củ bảo thủ xưa kia.” Lôi Thiên Hồ dừng lại một chút, ho nhẹ một tiếng. “Hơn nữa quy củ có lớn hơn nữa cũng không lớn hơn chức môn chủ, chỉ cần ta còn tại vị Lôi gia bảo do ta định đoạt. Bao năm qua người tự nhốt mình trong Lôi môn, ta biết một là vì ước định giữa người và Lý Hàn Y, muốn ngộ được kiếm thuật tuyệt thế, hai là do ta có thương tích trong người. Ta hổ thẹn trong lòng, sống đã liên lụy tới người, chết còn kéo người ở lại Lôi môn.”

“Năm xưa thúc phụ nói, thế hệ chúng ta một nhà tứ kiệt, vốn phải là thời đại Lôi gia bảo quát tháo phong vân, nào ngờ cuối cùng tất cả trọng trách đều rơi xuống người người. Là chúng ta hổ thẹn với người mới đúng.” Lôi Oanh lắc đầu một cái.

“Người có thể bàn bạc với Vân Hạc, trên đời này người thuyết phục được huynh ấy chỉ có mình người.” Lôi Thiên Hồ đứng dậy: “Huynh ấy làm môn chủ, người vào giang hồ của người, tìm Lý Hàn Y.”

“Năm xưa Lý Hàn Y lấy danh hiệu Kiếm Tiên từ chối ta, mặc dù lúc đó ta tin nhưng đã bao năm tháng trôi qua, ta đã không còn là tên tiểu tử ngốc nghếch lúc đó. Trong lòng cô ấy không có ta, cho dù

có gặp lại cũng chỉ lúng túng thêm mà thôi. So với một lần gặp mặt vốn không nên có, chẳng bằng như cá về nước, quên đi chuyện giang hồ.” Lôi Oanh khẽ thở dài một tiếng.

“Đã là chim ưng đầu sao cũng nên bay cao.” Lôi Thiên Hồ khoanh tay trong áo, từ từ đi ra cửa. “Năm xưa phụ thân nói không sai, thời đại này Lôi môn nên tung hoành giang hồ. Lôi Môn Tứ Kiệt không còn, nhưng Lôi Môn Song Tử vẫn còn.”

“Ta sẽ không bỏ cuộc.” Lôi Oanh nhìn bóng lưng Lôi Thiên Hồ, trầm giọng nói: “Ta sẽ chữa khỏi cho ngươi.”

Lôi Thiên Hồ cười một tiếng, không trả lời hẳn, ngửa đầu lên nhìn bầu trời.

Khi còn trẻ, Lôi Thiên Hồ rất hâm mộ Lôi Vân Hạc và Lôi Oanh, bọn họ như sinh ra đã là con cưng, luôn được hàng vạn ánh mắt chú ý tới. Còn bản thân hẳn phải rất cố gắng mới theo kịp bước chân bọn họ. Sau đó hai người họ hành tẩu giang hồ, cuối cùng dương danh vạn dặm, còn Lôi Thiên Hồ vẫn đang khổ cực luyện tập quyền pháp trong Lôi gia bảo. Rốt cuộc cũng có chút thành tựu, lúc đang định ra ngoài phiêu bạt cùng bọn họ thì một người vi phạm tổ huấn bắt đầu luyện kiếm, một người cụt một tay biến mất không còn tăm tích, lỡ mất cơ hội này. Bây giờ ba người tương phùng nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi.

Tung hoành giang hồ, đây từng là mộng ước thời niên thiếu của Lôi Thiên Hồ.

Núi Hiên Linh.

Mây mù lượn lờ, tiên hạc hót vang.

Lôi Vân Hạc đã đổi sang bộ áo vàng đứng trên đỉnh núi, nhìn về phương xa. Đoạn đường này hẳn lên núi Thanh Thành đại chiến một trận với Triệu Ngọc Chân rồi bắt đầu du lịch giang hồ. Vốn dĩ hành tung của hắn mờ ảo không chút dấu vết nhưng vẫn bị người của Lôi môn tìm ra. Đáng lẽ hẳn không định để ý tới, nhưng đọc xong bức thư, cuối cùng hắn vẫn quyết định về Lôi môn một chuyến.

Gia chủ Lôi môn tiền nhiệm, phụ thân Lôi Vân Hạc từng khen ngợi những con cháu thiên phú xuất chúng trong lứa con cháu, nên mới có cách gọi Lôi Môn Tứ Kiệt. Có điều Lôi Mộng Sát thành danh sớm nhất vào kinh làm quan, bị gia tộc ruồng bỏ, cuối cùng chết trận trên chiến trường Nam Quyết. Lôi Vân Hạc và Lôi Oanh thành danh sau đó lại liên tục gặp biến cố, rời khỏi giang hồ. Chỉ còn lại mình Lôi Thiên Hổ trưởng thành muộn nhất kế thừa Lôi môn, thế nhưng còn bị trọng thương, quanh năm bị bệnh giá lạnh quấy nhiễu.

“Đừng chết nhé.” Lôi Vân Hạc thở dài một tiếng. Trên giang hồ có rất nhiều lời đồn đại liên quan tới chuyện hắn biến mất, một trong số đó là hắn bị em trai ruột của mình Lôi Thiên Hổ giết chết, vì vị trí gia chủ Lôi môn kia. Thế nhưng trong lòng Lôi Vân Hạc hiểu rất rõ Lôi Thiên Hổ là người ra sao. Người đẽ đẽ lạnh lẽ, lương thiện, chăm chỉ kia tuyệt đối không phải người rình đập vị trí gia chủ.

“A Ly.” Lôi Vân Hạc gọi khẽ một tiếng, một con tiên hạc vượt qua mây mù, hạ xuống trước mặt hắn. Hắn tung người nhảy một cái lên lưng tiên hạc.

Tiên hạc tên là ‘A Ly’ hét một tiếng dài, Lôi Vân Hạc giơ tay vuốt nhẹ lên đầu nó. “A Ly, người từng là tiên hạc trên núi Thanh Thành, năm xưa khi ta bị trọng thương may có người cứu giúp mới sống được. Mấy năm nay chỉ có người bầu bạn với ta, giờ ta phải về nhà, người cùng ta về xem một chút.”

“Xem nơi ta lớn lên, nơi đó tên là Lôi gia bảo, nơi nổi tiếng nhất
giang hồ, anh hùng xuất hiện tầng tầng lớp lớp!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 155: Sát Cơ Đêm Trước

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đêm trước Anh Hùng yến.

Toàn bộ Lôi gia bảo đèn đuốc sáng choang, mọi người đều đang bận rộn chuẩn bị cho bữa tiệc hôm sau. Một ngàn vại rượu ngon được mấy chục chiếc xe ngựa lục tà lục tục vận chuyển vào Lôi gia bảo. Tổng quản hiện tại của Lôi gia bảo, Lôi Thiên Ngân lau mồ hôi lạnh trên trán, lớn tiếng mắng: “Mau lên một chút cho ta! Mau lên cho ta! Làm trễ nải bữa tiệc ngày mai, ai trong các người đều không chịu nổi trách nhiệm đâu!”

“Thiên Ngân.” Một giọng nói trầm trầm gọi hần.

“Ai gọi ông đây? Không thấy ông đây đang bận à?” Tiếng người âm ỉ, Lôi Thiên Ngân không nghe rõ giọng người kia, quay đầu lại mắng ngay.

“Khổ cực rồi.” Người nọ cười một tiếng, khoanh tay trong áo.

Lôi Thiên Ngân mỉm cười nói: “Môn chủ, Thiên Ngân thất lễ rồi.”

“Từ khi ta trở thành gia chủ, đã lâu rồi Lôi gia bảo không náo nhiệt như vậy.” Lôi Thiên Hồ đi tới bên cạnh Lôi Thiên Ngân, nhẹ

giọng nói.

“Môn chủ không phải người thích phô trương.” Lôi Thiên Ngân vừa nói vừa hét lớn: “Rượu kia không để ở đây. Sai rồi, sai rồi. Để sang bên kia cho ta!”

“Thật ra trong lòng mọi người đều thầm oán hận phải không. Thiên Ngân, mặc dù mấy ngày nay người rất cực khổ, nhưng đã lâu rồi ta không thấy người nói chuyện như vậy.” Lôi Thiên Hồ chậm rãi nói.

Lôi Thiên Ngân lau mồ hôi cười nói: “Ta là một quản gia, mặc dù lúc bình thường luôn than phiền phức, than mệt, nhưng cũng phải tổ chức một số chuyện lớn mới xem như có chút thành tựu. Võ công của ta không tốt, không thể trở thành anh hùng, nhưng làm người tổ chức Anh Hùng yển cũng không tệ.”

“Đúng rồi, Thiên Ngân. Mấy hôm nay có tin tức về Lôi Vô Kiệt không?” Lôi Thiên Hồ đột nhiên hỏi.

Lôi Thiên Ngân lắc đầu một cái: “Ngài đang nói tới đệ tử của Lôi Oanh à, vốn dĩ người chị phụ không có tư cách tham gia Anh Hùng yển. Nhưng môn chủ đã cho phép đặc biệt, ta cũng đã phái người ra ngoài tìm hấn từ lâu, nhưng vẫn không có tin tức gì đưa về.”

“Ta hiểu rồi.” Lôi Thiên Hồ gật đầu một cái: “Khách khứa ngày mai đều đã vào trong trang viên nghỉ ngơi rồi à?”

“Các đại thế gia Giang Nam ngày mai mới tới. Các đại sư Thiêu Lâm tự, các đạo trưởng nữ Võ Đang đều đã vào trong trang viên nghỉ ngơi. Ba tháng trước Tuyết Nguyệt thành nói đại đệ tử Đường Liên sẽ về Đường môn trước rồi tới Lôi gia bảo. Ta đoán chắc đi

cùng Đường môn. Có điều lần này Đường môn thật sự nể tình, Đường lão thái gia đích thân tới. Có điều trước đó Tuyết Nguyệt thành có gửi thư đến, còn nói có một vị khách thần bí cũng tới. Chẳng lẽ là Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân?”

“Sao vậy, muốn thấy Bách Lý Đông Quân à?”

“Tửu Tiên trong truyền thuyết có thể theo đuổi vị trí đệ nhất thiên hạ, đương nhiên là muốn gặp rồi.” Lôi Thiên Ngân gãi đầu một cái: “Dù sao chúng ta cũng là một trong những minh hữu lớn nhất của Tuyết Nguyệt thành, chỉ phái một đại đệ tử tới có phải hơi lạnh nhạt không?”

“Vị khách thần bí chắc là Lý Hàn Y.” Lôi Thiên Hồ nói.

“Lý Hàn Y? Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y? ta còn tưởng không phải Bách Lý Đông Quân thì là Thương Tiên Tư Không Trường Phong chứ. Chẳng phải Lý Hàn Y vẫn luôn bế quan trên Thương Sơn luyện kiếm, mấy năm liền không ra khỏi thành một bước à?” Lôi Thiên Ngân ngây ra nói.

“Sao nào, không muốn cô ấy đến à?” Lôi Thiên Hồ hỏi.

“Cái này thì không... Dù sao cũng là một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, ngày thường chúng ta đâu có gặp được. Chỉ có điều...” Lôi Thiên Ngân chép miệng nhìn sang bên phải: “Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên mà tới thật, vị bên trong kia...”

“Cái này không cần tổng quản nhọc tâm.” Lôi Thiên Hồ cao giọng cười lớn, vỗ vỗ lên vai Lôi Thiên Ngân rồi đi ra khỏi gian nhà.

Lôi Thiên Ngân kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn thấy Lôi Thiên Hồ cười to như vậy. Trong ấn tượng của hắn, vị môn chủ trẻ tuổi này

rất khác với môn chủ tiền nhiệm. Tính cách Lôi Thiên Hổ yên tĩnh ít nói, trước nay chưa từng nổi giận nhưng cũng rất ít khi cười. Mấy năm qua tuy Lôi gia bảo vẫn ngồi vững trên vị trí thế gia đệ nhất Giang Nam, nhưng không thể khuấy động phong vân như mười năm trước nữa. Thế nhưng hôm nay Lôi Thiên Hổ đột nhiên cười lớn, ánh sáng bùng lên trong mắt hấn khiến Lôi Thiên Ngân cũng phải kinh ngạc.

“Ngày hưng thịnh trở lại của Lôi gia bảo sắp tới rồi.”

Còn trên con đường, Lôi Vô Kiệt, Tiêu Sát, Đường Liên, Tư Không Thiên Lạc, Diệp Nhược Y đang thúc ngựa phóng như điên. Sau khi hai người của Bách Hiểu đường hiện thân, tất cả sát thủ của Âm Hà đều không còn tung tích.

“Tiêu Sát, hai bằng hữu này của ngươi cũng giỏi đấy!” Lôi Vô Kiệt khen.

Tiêu Sát cau mày: “Đó là vì hiện giờ Âm Hà chỉ muốn cản đường chúng ta, không phải sát thủ chân chính. Vì sao bọn họ lại muốn ngăn cản chúng ta như vậy, trong Lôi gia bảo sắp xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng Lôi Vô Kiệt căng thẳng, không cười nổi nữa, quay sang hỏi Đường Liên: “Đại sư huynh, bao lâu nữa mới chạy tới?”

“Còn khoảng...” Đường Liên cau mày suy nghĩ.

“Không cần nghĩ nữa.” Diệp Nhược Y vung roi ngựa, phóng lên đầu: “Bất kể còn bao lâu nữa, chỉ cần chạy liên tục, bất kể ngày đêm, chạy hết khả năng của chúng ta là được.”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, cũng vung roi đi theo: “Diệp cô nương nói chí phải!”

Tiêu Sắt thúc ngựa tới bên cạnh Đường Liên nói: “Đường Liên, trong số những kẻ có tâm địa bất chính với Lôi gia bảo lần này, ngoại trừ Âm Hà, người nghĩ Đường môn có ra tay hay không?”

“Ta không biết!” Đường Liên lắc đầu một cái.

“Vậy nếu Đường môn ra tay, người lựa chọn ra sao?” Tiêu Sắt lại hỏi.

“Ta sẽ ngăn chuyện này xảy ra!” Đường Liên nghiêm mặt đáp.

“Được.” Tiêu Sắt hét lên một tiếng: “Đi!”

“Mau mau mau, cất chỗ rượu này đi cho ta. Cất xong mọi người về nghỉ ngơi. Mai đừng để Lôi gia bảo chúng ta mất mặt đấy!” Lôi Thiên Ngân lớn tiếng hét.

“Rõ!” Các đệ tử trẻ tuổi cười đáp.

“Tứ Nhất, Lạc Kiều. Hôm nay hai người các người chịu khổ một chút, phụ trách gác đêm.” Lôi Thiên Ngân chỉ hai đệ tử trẻ tuổi nói.

Hai đệ tử kia vội vàng gật đầu: “Vâng.”

Sau đó Lôi Thiên Ngân và các đệ tử khác đều rời khỏi, chỉ còn hai đệ tử phụ trách gác đêm canh giữ trong sân, đề phòng có kẻ tiến vào. Nhưng bọn họ không thấy trong góc có một số khách khứa lặng lẽ tiến vào.

Từng đám nhện màu đỏ cực kỳ bé nhỏ từ từ lên vào trong sân. Trong bóng đêm như vậy không thể thấy rõ tung tích của chúng. Bọn chúng cẩn thận từng chút một bò tới bên vò rượu, miệng hé mở. Một giọt nước trong suốt rơi vào trong vò rượu.

Không màu không vị, ngay cả Lĩnh Nam Ôn gia dùng độc đệ nhất thiên hạ cũng không thể phát hiện, Tiên Hà Lộ.

Không thể khiến người ta bị độc chết, nhưng chỉ một giọt này đủ khiến công lực tan hết, trong vòng hai canh giờ không thể động đậy.

Trên sườn núi cách Lô gia bảo không xa, một cô gái mặc váy dài màu đen đầy quyến rũ đang đứng đó. Sau lưng cô là vài nữ tử cũng yêu kiều như vậy. Những cô gái này giơ tay ra, váy dài bay phát phới, bầy nhện nho nhỏ không ngừng bò ra từ dưới váy.

Ám Hà Mộ gia, Mộ Vũ Mặc.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 156: Anh Hùng Dự Tiệc

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trưa hôm sau.

Anh Hùng yến.

Đây coi như đại hội mỗi năm một lần, hàng năm đều có một môn phái danh tiếng lầy lừng đứng ra tổ chức, quần hùng trong thiên hạ tập trung tại đây, khi có việc lớn thì bàn việc lớn, không có việc lớn thì mặc sức uống rượu, trao đổi tâm đắc võ học hoặc liên kết thành đồng minh, giao dịch gì đó. Cũng có một số ân oán giữa các môn phái được đưa tới Anh Hùng yến hòa giải. Lúc này môn phái chủ trì Anh Hùng yến cần phái người đứng ra giải quyết những chuyện này

Nhưng đó chỉ là Anh Hùng yến những năm trước.

Anh Hùng yến những năm trước, tuy môn phái tổ chức đều nổi tiếng khắp giang hồ, nhưng không thể lực nào sánh được với Lôi gia bảo. Bởi vì Lôi gia bảo là đại thế gia, cây to đón gió lớn, uy danh cũng lớn, gây thù chuốc oán cũng nhiều, không thích hợp đứng ra tổ chức Anh Hùng yến. Nhưng lần này Lôi Thiên Hổ vốn luôn hành xử khiêm tốn lại đoạt việc tổ chức Anh Hùng yến từ tay Giang Nam Đoàn gia.

Gia chủ Đoàn gia từng tuyên bố hùng hồn ‘khí khái phong lưu chốn Giang Nam, họ Đoàn nhà ta độc chiếm tám phần’, Đoàn Phi Hồng thấy gia chủ Lôi gia đích thân tới thăm hỏi, chẳng hề để ý tới khí khái phong lưu gì, dẫn toàn bộ mọi người trong trang tới nghênh đón. Hơn nữa ngay ngày hôm sau hắn lập tức truyền tin khắp giang hồ, Anh Hùng yếm năm nay đổi thành Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo tổ chức.

Thay đổi này cũng mang ý nghĩa một trong Thiên Hạ Tứ Thành, võ thành Vô Song cùng những thế lực tập trung với họ sẽ không tham gia Anh Hùng yếm năm nay. Mặc dù Vô Song thành và Lôi gia bảo không có xích mích gì, nhưng bao năm qua Vô Song thành vẫn luôn tranh đoạt vị trí thiên hạ đệ nhất thành với Tuyết Nguyệt thành, Lôi gia bảo coi như đồng minh lớn nhất của Tuyết Nguyệt thành, đương nhiên họ sẽ không lộ diện. Cho nên tuy chủ nhân sau lưng Anh Hùng yếm năm nay là Lôi gia bảo danh chấn thiên hạ, thế nhưng khách khứa lại ít đi phân nửa. Nhưng chuyện này vẫn trong dự liệu, chuyện mà người trong giang hồ tò mò là, không biết Đường môn có đến không?

Tuyết Nguyệt thành có ba thế gia đồng minh uy phong lẫm liệt, Thục Trung Đường môn, Lĩnh Nam ‘lão tự hào’ Ôn gia cùng với Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo. Đều là đồng minh, lẽ ra Đường môn nên có mặt.

Nhưng Đường môn và Lôi gia bảo là kẻ thù truyền kiếp cả trăm năm, mấy chục năm trước Đường môn và Lôi gia bảo từng huyết chiến, đôi bên có hơn trăm người đã chết. Lại mấy chục năm trước nữa, lão thái gia thời bấy giờ của Đường môn và gia chủ Lôi môn lúc đó còn tử chiến nhiều lần, cuối cùng đồng quy vu tận. Sau đó do lúc trước Ma giáo đông chinh, hai nhà bị ép phải liên thủ, cuối cùng

còn có Tuyết Nguyệt thành hòa giải, tạm thời bỏ qua ân oán. Nhưng cho dù không đến mức gặp mặt là rút đao nhưng cũng chẳng thể ngồi xuống uống rượu với nhau được.

Cho nên khách khứa tới dự tiệc đều hiếu kỳ, rốt cuộc Đường môn có tới không? Sẽ phái ai tới?”

“Gia chủ Giang Nam Đoàn gia, Đoàn Phi Hồng dẫn theo môn hạ đệ tử tới dự tiệc! Mời ngồi!” Lôi Thiên Ngân đứng ở cửa cao cao giọng hô.

Trường bạo sạch sẽ, thân thể thanh tịnh, toàn thân tràn ngập khí tức phong lưu, Đoàn Phi Hồng dẫn theo con trai trưởng Đoàn Tuyên Dịch cùng các đệ tử bước vào đại sảnh, chấp tay với Lôi Thiên Hồ ngoài cửa: “Lôi huynh.”

“Đoàn huynh.” Lôi Thiên Hồ cúi người gật đầu.

“Trưởng lão Thiếu Lâm tự, Viên Huệ đại sư dẫn theo môn hạ đệ tử tới dự tiệc! Mời ngồi!” Lôi Thiên Ngân hô tiếp, mặc dù môn phái cùng phe với Vô Song thành sẽ không tới, nhưng những đại phái võ lâm như Thiếu Lâm tự, Võ Đang mấy năm trước không tham gia Anh Hùng yển song năm nay lại phái môn nhân tới, coi như nể mặt Lôi gia bảo.

“Đệ tử phái Võ Đang, Du Hành Chu dẫn theo môn hạ đệ tử tới dự tiệc! Mời ngồi!”

“Trưởng lão phái Tiên Hà, Lâm Nguyệt tôn giả dẫn theo môn hạ đệ tử tới dự tiệc! Mời ngồi!”

“Tông chủ Kiếm Linh tông Vu Trường Phong dẫn theo môn hạ đệ tử tới dự tiệc! Mời ngồi!”

“Các chủ Hội Nguyệt các Tư Mã Lục Trần dẫn theo môn hạ đệ tử tới dự tiệc! Mời ngồi!”

Lôi Thiên Ngân hô liên tục vài chục lần, khách khứa đã ngồi đầy lầu dưới, chỉ còn lại vài chỗ trống trên bàn chính. Thế nhưng chủ nhân của những chỗ ngồi này mãi vẫn chưa tới. Lôi Thiên Ngân nhìn Lôi Thiên Hổ một cái, Lôi Thiên Hổ nhẹ giọng nói: “Chờ một chút.”

Mãi tới khi một thiếu niên cười lừa lão đảo đi tới, móng của con lừa kia gõ lộc cốc lên đường đá, tiếng vang rất rõ ràng.

Khách khứa trong phòng đều im lặng, thò đầu ra nhìn vị khách kỳ quái này.

“Vị này là...” Lôi Thiên Ngân coi như biết nhiều người, nhưng cũng không nhận ra lai lịch của người trẻ tuổi này.

Người trẻ tuổi đột nhiên xoay người trên lừa, cười hì hì nhìn Lôi Thiên Hổ gọi: “Hổ gia, bao năm rồi không gặp.”

Lôi Thiên Hổ cười đáp: “Không biết lớn bé.”

“Môn chủ, vị này là...” Lôi Thiên Ngân nghi hoặc hỏi.

“Tại hạ là Ôn Lương của Lĩnh Nam ‘lão tự hào’ Ôn gia. Lão gia tử nhà chúng ta nói Ôn gia đều là lão độc vật, ra ngoài gặp khách sợ là khiến người trong Anh Hùng yển không dám dùng bữa, cho nên lâu rồi không dự tiệc. Năm nay không còn cách nào, Hổ gia tổ chức tiệc, Ôn gia nào dám không tới. Ta chỉ là một tiểu độc vật, độc thuật không đủ hoàn mỹ, mong mọi người yên tâm ăn uống.” Ôn Lương cao giọng nói.

Khách khứa trong phòng nghe vậy cười lớn. Lôi Thiên Ngân cũng cười nói: “Lão tự hào Ôn gia, Ôn Lương dự tiệc. Mời ngồi!”

“Vị thúc thúc này khách khí quá rồi.” Ôn Lương nhảy từ trên lừa xuống, nhẹ giọng nói với Lôi Thiên Ngân: “Con lừa này công ta đi suốt hai tháng mới tới đây, đã mệt lả ra rồi. Mong thúc thúc chăm sóc nó cho tốt, đừng để lữ ngựa tốt trong Anh Hùng yếm bắt nạt nó.”

Lôi Thiên Ngân thăm nghĩ người trẻ tuổi này thật thú vị, gật đầu cười đáp ứng.

“Hồ gia...” Ôn Lương quay sang phía Lôi Thiên Hồ nói.

“Mau cút vào cho ta.” Lôi Thiên Hồ quay đầu sang chỗ khác, không buồn để ý tới hắn.

“Lắm lời!” Ôn Lương bước vào đại sảnh, thoải mái ngồi trên bàn chính.

Ngoài cửa lại có hai tiếng ngựa hí, chỉ thấy hai người trẻ tuổi giống nhau như đúc ghìm cương ngựa lại. Lương bọn họ đeo trường kiếm, một người tính cách hào sảng nhìn về phía đám người Lôi Thiên Hồ, một người khác có vẻ e ngại, luôn cúi thấp đầu.

“Lần này, là ai...” Lôi Thiên Ngân lau mồ hôi trên trán nhìn Lôi Thiên Hồ.

Lôi Thiên Hồ kinh ngạc: “Ta cũng chưa từng gặp hai vị này.”

“Hộ kiếm sư của Kiếm Tâm trủng, Hà Khứ!” Một giọng nói vô cùng phóng khoáng.

“Hà Tông.” Một giọng khác lại có vẻ khép nép.

“Tới đây dự tiệc!”

“Kiếm Tâm trủng!” Quần hùng trong phòng đều kinh ngạc, Kiếm Tâm trủng trước nay không hỏi thế sự, sao lại tới tham gia Anh Hùng yến?

“Thẻ diện của Lôi gia bảo lớn đến vậy sao?” Trong phòng có người nhỏ giọng nói.

“Nghe nói Kiếm Tâm trủng hiện giờ do trủng chủ tiền nhiệm Lý Tổ Vương lão gia tử trông coi. Với tính khí của lão gia tử đó mà cũng phái người tới tham gia Anh Hùng yến à?”

Tổ tiên Kiếm Tâm trủng từng rèn thanh kiếm hạng tư thiên hạ ‘Tâm kiếm’, lão trủng chủ Lý Tổ Vương vẫn còn khỏe mạnh, từng rèn ra thanh kiếm hạng bảy thiên hạ Động Thiên Sơn. Lý Tâm Nguyệt kế thừa Kiếm Tâm quyết còn dùng một kiếm nhắm thẳng vào thiên tử, uy thế danh chấn thiên hạ. Kiếm Tâm trủng bề ngoài chỉ rèn kiếm, nhưng địa vị trong lòng người giang hồ chẳng hề thấp hơn thế gia bình thường.

“Lão gia tử của chúng ta nói, nơi ở của Kiếm Tâm trủng khó tìm, không nhận được thiệp mời cũng rất bình thường. Nhưng dẫu sao hai nhà cũng là thông gia, không tham gia bữa tiệc này không được. Cho nên hai anh em chúng ta tới đây dự tiệc!” Hà Khứ cao giọng nói.

Lôi Mộng Sát và Lý Tâm Nguyệt thành đôi với nhau là chuyện cả thiên hạ đều biết. Nhưng Lôi Mộng Sát là đệ tử bị Lôi gia bảo gạch tên, hai chữ thông gia... Lôi Thiên Hồ có dám nhận không?

Lôi Thiên Hổ hắng giọng một cái: “Hộ kiếm sư của Kiếm Tâm
trưởng, Hà Khứ Hà Tòng tới dự tiệc! Thông gia tới chơi, vui mừng
khôn xiết. Mời ngồi ghế trên!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 157: Kẻ Thù Truyền Kiếp Gặp Mặt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hà Khứ Hà Tông, hai người xoay người xuống ngựa, chấp tay thi lễ với Lôi Thiên Hồ: “Lôi bảo chủ, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Hân hạnh được gặp hai vị, chẳng hay gần đây thân thể của Lý lão gia tử có mạnh khỏe không?” Lôi Thiên Hồ cười nói.

“Lão gia tử vẫn khỏe, nhưng đừng xa xa xôi, cuối cùng không thể đích thân tới, mong Lôi bảo chủ chớ trách.” Hà Khứ tiến lên nói.

“Không sao. Lý lão gia tử phái hai vị tới, Lôi mỗ đã hết sức vinh hạnh rồi, mời vào trong ngôi.” Lôi Thiên Hồ nói.

Hà Tông quan sát xung quanh một hồi, hạ giọng nói: “Sao không thấy tiểu trủng chủ?”

Lôi Thiên Hồ nghe được bèn hỏi: “Tiểu huynh đệ đang tìm ai à?”

Hà Khứ đáp thay em trai: “À, lần trước lão trủng chủ tạm biệt cháu ngoại, rất nhớ mong, thế nhưng...”

Lôi Thiên Ngân ở bên cạnh nghe vậy đầu óc mơ hồ: “Cháu ngoại của Lý lão gia tử... ai vậy?”

Lôi Thiên Hồ biết ẩn tình nghi hoặc: “Vô Kiệt, hán gặp Lý Tổ Vương lão gia tử rồi à?”

“Đúng vậy, bọn họ bị Âm Hà đuổi giết, đã vào Kiếm Tâm trùng tránh né một chút.” Hà Khứ đáp nhưng không nói chuyện Lôi Vô Kiệt đã kế thừa Tâm kiếm.

“Âm Hà.” Lôi Thiên Hồ cau mày trầm giọng nói: “Vô Kiệt còn chưa về Lôi gia bảo.”

“Chẳng lẽ...” Hà Khứ trong lòng căng thẳng, trầm ngâm nói.

“Hai vị cứ vào trong phòng ngồi trước đã, mấy ngày trước ta đã phái môn hạ đệ tử ra ngoài tìm hán, tới giờ vẫn chưa có tin tức gì truyền về. Chắc là đi đường chậm trễ, không sao đâu.” Lôi Thiên Hồ nói.

Hai anh Hà Khứ Hà Tông nhìn nhau, tuy trong lòng vẫn lo lắng nhưng dù trong cũng đang trong buổi tiệc, không tiện nói chuyện này, bèn chấp tay đi vào phòng khách. Đệ tử Lôi môn tiếp khách dẫn bọn họ tới bàn chính, người duy nhất trên chiếc bàn đó là Ôn Lương mỉm cười chào bọn họ: “Chào hai vị thiếu hiệp Kiếm Tâm trùng.”

“Hân hạnh? Chẳng hay vị thiếu hiệp này là?” Hà Khứ đáp lễ nói.

“Tại hạ Ôn Lương, tới từ Lĩnh Nam Lão Tự hào Ôn gia.” Ôn Lương nho nhã lễ phép đáp.

“Ôn gia... Hân hạnh hân hạnh.” Hà Khứ mỉm cười kéo Hà Tông ngồi đối diện Ôn Lương. Hai người bọn họ lớn lên trong Kiếm Tâm trùng từ nhỏ, không hiểu nhiều đối với chuyện đối nhân xử thế trên giang hồ nhưng cũng nghe qua một số truyền thuyết giang hồ. Bọn

họ cũng nhớ được một số điểm quan trọng khi hành tẩu giang hồ, một trong số đó là...

Tuyệt đối đừng ngồi cạnh người Ôn gia!

Ôn Lương gãi đầu một cái: “Miệng thì nói hân hạnh mà hành động thì thành thực quá nhỉ?”

Lôi Thiên Hồ vẫn cung kính đứng ngoài cửa.

Lôi Thiên Ngân nhìn ánh mặt trời chói chang trên đầu, buồn bã nói: “Không đến nữa, e là quá giờ lành mất rồi.”

Trong danh sách khách khứa còn hai phái chưa tới. Đường môn và Tuyệt Nguyệt thành.

“Ta thấy rõ ràng là Đường môn không nể mặt Lôi gia bảo, vốn không định tới đây.” Trong phòng khách có người xì xào bàn tán.

“Ta thấy chưa chắc đã đơn giản như vậy, chẳng phải Tuyệt Nguyệt thành cũng chưa tới ư? Không khéo là hai bên móc nối với nhau rồi, đại đệ tử Tuyệt Nguyệt thành hiện nay xuất thân từ Đường môn, có lẽ Đường môn đã thuyết phục được Tuyệt Nguyệt thành, định bài xích Lôi gia bảo.” Có người nói.

“Thế sao người của Ôn gia lại tới?” Bên cạnh có người hỏi hẩn.

“Người không xem xem Ôn gia phái ai tới. Người có nghe nói tới người này không?” Người kia kinh thường nói.

Ôn Lương nghe được, quay lại hứng thú nhìn người kia: “Người chưa nghe nói tới ta?”

Người kia bị ánh mắt của Ôn Lương làm cho sợ hết hồn nhưng vẫn ương ngạnh nói: “Chưa từng.”

“Đương nhiên rồi, ta chưa từng đi lại trên giang hồ, làm sao người nghe nói tới ta được.” Ôn Lương cười một tiếng, giơ ống tay áo, một con bò cạp màu đỏ đi lên ngón tay hắn: “Tiêu Hoa, ra nào, để vị huynh đài này làm quen với ta.”

“Tam Vĩ Độc Hạt (bò cạp ba đuôi)!” Có người kinh hãi hét lên.

Tam Vĩ Độc Hạt, một chích mắt mạng.

Người kia chỉ tay vào Ôn Lương, cánh tay run rẩy: “Người... người định giết người trong Lô gia bảo à.”

“Đâu có, Tiêu Hoa của ta rất ngoan, nó sẽ nghe lời ta, ngoan ngoãn đi theo người. Chờ khi người ra khỏi Lô gia bảo, trở lại nhà mình, chuẩn bị ngủ một giấc thật say, nó sẽ cắn người một cái.” Ôn Lương mỉm cười nhìn người kia: “Sau đó...”

“Có người tới!” Đột nhiên có người hô lên, mọi người vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài, Ôn Lương cũng thu hồi con bò cạp màu đỏ, nhìn ra bên ngoài với vẻ hứng thú.

Chỉ thấy một chiếc xe ngựa dừng lại, người cầm roi là một thiếu niên khoảng mười bốn tuổi. Hắn xuống ngựa, cung kính chò một bên.

Có người vén màn che xe ngựa, từ trên xe bước xuống, tuổi chừng ba mươi, thân hình cao gầy.

“Đường Hoàng?” Có người nhận ra hắn.

“Người quản lý việc dạy dỗ đệ tử ngoại phòng của Đường môn, Đường Hoàng? Đường môn phái người quan trọng như vậy tới? Ngoại trừ mấy vị lão gia tử ra, hiện giờ trong Đường môn người có địa vị cao nhất chắc chỉ có Đường Hoàng?” Có người kinh ngạc cảm thán.

“Xem ra Đường môn không dám thất lễ với Lôi gia bảo.”

Ai ngờ sau Đường Hoàng lại có hai người xuống.

“Hai người này là...” Có người hỏi.

“Một người là Đường Huyền dùng độc số một tại Đường môn, một người là Đường Thất Sát truyền nhân găng tay Thiên Yết của Đường môn, đều là người quản lý việc dạy bảo đệ tử ngoại phòng.” Ôn Lương thản nhiên nói: “So với bọn họ, Ôn gia chỉ phái một mình ta, đúng là có hơi thất lễ.”

Ba người kiệt xuất nhất trong đồng lứa của Đường môn cùng hiện thân tại Anh Hùng Yển của Lôi gia bảo. Đối với người vốn là kẻ thù truyền kiếp như họ, đây không khác gì nể mặt bằng trời. Thế nhưng sau khi ba người xuống xe chỉ nghiêng người đứng đó, không hề có ý tiến tới chào hỏi Lôi Thiên Hổ.

“Ồ? Chẳng lẽ trong xe ngựa vẫn còn ai à?” Ôn Lương xoay chén rượu trong tay, trầm ngâm nói.

“Chẳng lẽ có ai trong Đường môn tam lão tới?” Trong đám người có kẻ xì xào bàn tán.

Lôi Thiên Hổ đột nhiên cất bước, đi tới trước xe ngựa, nhưng cũng không chào hỏi đám người Đường Hoàng mà chỉ ngẩng đầu nhìn xe ngựa.

Trong xe có một giọng nói già nua chậm rãi vang lên: “Thiên Hồ, chờ ta hút xong điếu này rồi xuống ngay.”

“Không sao.” Lôi Thiên Hồ cười một tiếng, cứ thế cung kính đứng giữa mặt trời chói chang, đợi hết thời gian hút điếu thốc.

Cuối cùng tấm màn che của xe ngựa cũng được vén lên, một ông lão người mặc áo bào đen, thân hình cao lớn hiện lên trước mắt mọi người.

Giang hồ hiện nay là do Tuyết Nguyệt thành, Vô Song thành chia đôi thiên hạ, Ngũ Đại Kiếm Tiên tung hoành giang hồ, thiếu niên anh hùng xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Nhưng vẫn có một số người, cho dù là thành chủ Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân, Cô Kiếm Tiên Lạc Thanh Dương gặp mặt cũng phải cung kính gọi một tiếng tiền bối.

Kiếm Tâm tửng Lý Tổ Vương coi như một người. Ông lão từ trên xe ngựa đi xuống đương nhiên cũng là một người khác.

Đường môn, Đường lão thái gia.

“Thiên Hồ, đợi có lâu không.” Đường lão thái gia mỉm cười đưa tẩu thuốc trong tay cho thiếu niên đánh xe.

“Lão thái gia đích thân tới, có chờ một ngày một đêm cũng không sao.” Lôi Thiên Hồ đáp.

“Được, lễ phép hơn cha người nhiều.” Đường lão thái gia cười một tràng dài, không nhiều lời, trực tiếp đi qua bên cạnh Lôi Thiên Hồ, dẫn ba người Đường Hoàng vào trong phòng.

Lôi Thiên Ngân vội vàng phản ứng lại, hô lớn: “Đường môn, Đường lão thái gia dẫn theo sư phụ ngoại phòng Đường Hoàng, Đường Huyền, Đường Thất Sát tới dự tiệc!”

Mỗi người của Đường môn tới đây đều xứng được báo danh hiệu hoàn chỉnh.

“Đây mới thật là Anh Hùng Yển.” có người cảm thán.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 158: Ôn Gia Ôn Lương

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Bảo chủ, sao người của Tuyết Nguyệt thành còn chưa tới? Sắp qua giờ lành rồi, thế này thì có đến cũng chẳng sao.” Lôi Thiên Ngân nhìn về phía xa, nhưng vẫn không một bóng người: “Nhưng khách khứa bên trong phải đợi lâu rồi.”

“Đợi thêm khoảng một nén nhang nữa đi.” Lôi Thiên Hồ nhẹ giọng nói.

“Được.” Lôi Thiên Ngân đáp.

Đường lão thái gia dẫn đám người Đường Hoàng, Đường Huyền, Đường Thất Sát vào trong phòng khách xong, toàn bộ phòng khách lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều tập trung vào vị lão thái gia nổi danh khắp thiên hạ này. Đường lão thái gia vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, từ từ đi tới. Khi đi qua bàn của Thiếu Lâm tự còn quay sang nói: “Viên Huệ đại sư.”

Trong Thiếu Lâm tự Viên Huệ là trưởng lão với bối phận rất cao, nhưng vẫn thấp hơn một lúạ so với Đường lão thái gia, vội vàng cung kính đáp lễ: “A Di Đà Phật. Lâu rồi không gặp Đường lão tiên bối, thần thái vẫn hồng hào như xưa.”

“Nhờ phúc của đại sư.” Đường lão thái gia không nói nhiều, đi mấy bước tới ngòai xuống ghế chủ, ba người còn lại ngòai bên cạnh Đường lão thái gia.

Nhưng trên bàn có hai thanh trường kiếm ngâm vang không dứt.

Đường Hoàng nhíu mày nhìn hai người trẻ tuổi đối diện.

Đường lão thái gia chậm rãi rót cho mình một chén trà rồi từ từ nói: “Thế diện của Lô bảo chủ còn lớn hơn tưởng tượng của ta, Kiếm Tâm trủng cũng phải người tới à.”

“Xin chào Đường lão tiên bối.” Hà Tông cực ít khi mở miệng đề thanh trường kiếm đang ngâm vang không ngừng xuống. “Không phải hai người vẫn bối vô lễ, nhưng thanh kiếm này...”

“Ta biết, kiếm của Kiếm Tâm trủng được coi là có kiếm tâm, thông mang linh tính.” Đường lão thái gia đặt chén trà xuống, xoa tay: “Không sao.”

Hai thanh kiếm lập tức yên tĩnh lại.

Hà Khứ lau mồ hôi trên trán: “Đúng là kỳ quái.”

“Không có gì kỳ quái, khi lão thái gia ngòai xuống còn cố ý để lộ sát khí thăm dò hai người, giờ lai lịch đã rõ, đương nhiên không cần để lộ thần thông nữa.” Ôn Lương vẫn ngòai bên cạnh cười xem mở miệng nói.

“Ai, sao lại vô lễ như vậy!” Đường Huyền trợn mắt nhìn sang.

“Tại hạ Ôn Lương.” Ôn Lương ôm quyền đáp.

“Người của Lão Tụ hào Ôn gia? Người là đệ tử của ai?” Đường Huyền lạnh lùng hỏi.

“Chỉ là kẻ bất tài, nói ra sợ làm nhục thanh danh của sư phụ.” Ôn Lương lắc đầu.

“Bảo người nói thì nói đi, sao phải nói nhảm nhiều như vậy?” Đường lão thái gia cầm bình trà lên, rót một chén mới: “Uống chén trà rồi nói.”

“Đúng, rồi nói.” Đường Huyền nhận lấy chén trà của Đường lão thái gia, đưa cho Ôn Lương.

Ôn Lương vội vàng cung kính nhận lấy chén trà này, uống một hơi cạn sạch: “Trà của Đường lão thái gia, không dám không uống.”

“Người không sợ bỏng miệng à.” Đường Huyền hừ lạnh nói.

“Làm sao lại bỏng miệng được, vừa rồi trong chén trà của lão thái gia, Đường Huyền huynh có nhỏ một giọt Băng Thanh Thủy. Người thường mà uống vào chắc là máu huyết đông cứng mà chết?” Ôn Lương cười hì hì đáp.

Đường Huyền bị người ta nhận ra cũng chẳng tức giận, hấn nhìn Ôn Lương nói: “Nhân lực có vẻ không tệ, lá gan cũng rất to. Nói đi, sư phụ người là ai, đừng để lúc sau lại nói ta ức hiếp vãn bối.”

“Nói ra thì, ta không tính là vãn bối.” Ôn Lương gãi đầu một cái: “Sư phụ ta cũng cao tuổi rồi. Ông ấy tên là...”

“Ôn Hồ Tửu.”

Ôn Hồ Tửu, đây không giống tên người bình thường, nếu thật sự nói cái tên này ra thường sẽ khiến người ta khác cười nhạo. Đâu có ai tên là ‘Ôn Hồ Tửu’ kia chứ? Nhưng phòng khách vừa rồi còn huyền não lại yên tĩnh trở lại, không ai dám cười, yên tĩnh hết như lúc Đường lão thái gia bước vào. Bởi vì cái tên này, rất đáng sợ.

Cái tên này là do người đó tự đặt, khi còn trẻ người đó nói: “Ôn Hồ Tửu, xông xáo giang hồ”, sau đó rất phóng khoáng sửa lại tên mình.

Giờ người này đã già, già tới mức nửa người đã xuống mồ nhưng vẫn không đổi tên, lời nói lại thành “Ôn Hồ Tửu, nhìn ánh trời chiều hạ xuống phía tây.”

Khi còn trẻ hắn được tôn là Độc Bộ Thiên Hạ, sau này trở lại Ôn gia, thân phận địa vị không ngừng tăng cường, cuối cùng trở thành đệ nhất tại Lĩnh Nam Ôn gia.

Gia chủ Ôn gia, Ôn Hồ Tửu.

Luận bồi phận, đúng là không thấp hơn Đường lão thái gia chút nào.

Ngay cả Đường lão thái gia cũng lộ vẻ hiếu kỳ: “Người là đệ tử mà lão độc vật vừa thu nhận mấy năm gần đây?”

“Tại hạ Ôn Lương, người trong Ôn gia gọi ta là ‘Tiểu Độc Vật’. Hân hạnh được gặp mặt.” Gương mặt Ôn Lương đầy tự hào, chấp tay nói.

Đường Huyền sắc mặt âm trầm: “Sao nào, lần này ra khỏi Ôn gia, định khơi mào danh hiệu trên giang hồ à?”

“Không sai.” Ôn Lương nhẹ nhàng cầm bình trà lên, cũng chậm rãi rót một chén trà đưa cho Đường Huyền: “Nếu thắng được người dùng độc thứ hai trong Đường môn Đường Huyền, chắc là nhất pháo đầu này sẽ nổ rung trời.”

“Thứ hai Đường môn?” Đường Huyền gõ nhẹ lên bàn, lạnh lùng hỏi.

“Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân.” Ôn Lương cố ý nghiêng đầu ngậm: “Người dùng độc đệ nhất Đường môn đương nhiên là Liên Nguyệt huynh.”

“Láo xược!” Đường Huyền cả giận quát.

“Im miệng.” Đường lão thái gia đột nhiên mở miệng, không biết đang nói với Đường Huyền hay đang nói với Ôn Lương.

Nhưng hai người đều ngoan ngoãn ngậm miệng lại, chỉ có Ôn Lương giơ tay chỉ vào chén trà, nháy mắt với Đường Huyền.

Đường Huyền tức giận giơ tay ra định cầm chén trà, nhưng lại bị một người khác lấy trước.

“Ai!” Đường Huyền quay đầu lại, chỉ thấy Lôi Thiên Hồ người mặc áo lông hổ cầm chén trà, nhìn Ôn Lương lắc nhẹ nói: “Cho gì vào trong vậy?”

“Hồ gia tuyệt đối đừng uống.” Ôn Lương giơ tay ngăn lại: “Tuyệt đối đừng uống.”

“Là độc gì đó thấy máu là chết à? Hạ độc giết chết ta, người dương danh giang hồ càng nhanh hơn chứ?” Lôi Thiên Hồ giơ chén trà lên miệng.

Cuối cùng Ôn Lương không nhịn nổi nói: “Bên trong vốn không có độc, chỉ móc ít ráy tai cho vào thôi...”

Toàn bộ phòng khách lặng ngắt như tờ.

Lôi Thiên Hổ trước nay không lộ vẻ vui buồn, lúc này sắc mặt cũng không nhịn nổi, lúng túng đặt chén trà xuống. Quản gia Lôi Thiên Ngân lập tức tiến tới, lạng lẽ nhận lấy chén trà.

Đường Huyền ngồi đó, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng ngại thể diện của Lôi Thiên Hổ nên không phát tác.

Ôn Lương đùa dai bị vạch vắn quay đầu đi, không dám nhìn Lôi Thiên Hổ, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

“Thiên Hổ, Tuyết Nguyệt thành còn chưa phái người tới à?” Đường lão thái gia phá vỡ cục diện lúng túng này, mở miệng hỏi.

Lôi Thiên Hổ lắc đầu nói: “Trước đó Tư Không thành chủ đã nói đại đệ tử Đường Liên sẽ tới dự tiệc, nhưng phải qua Đường môn trước. Vốn ta tưởng mọi người sẽ cùng tới.”

“Vốn định đi cùng nhau, thế nhưng Đường Liên có chuyện đột xuất nên đi trước, ta tưởng hấn tới trước rồi cơ.” Đường lão thái gia đáp: “Chắc là đi đường gặp chuyện nên đến muộn. Khách khứa đợi cũng lâu rồi, hay là mở tiệc trước đi.”

Lôi Thiên Hổ gật đầu một cái, ngồi xuống.

Lôi Thiên Ngân vừa xử lý chén rượu xong nhìn Lôi Thiên Hổ một cái rồi gật đầu, cao giọng nói.

“Mở tiệc!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 159: Lôi Môn Thuần Bài Trận

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Sắp tới rồi! Đi tiếp năm dặm là tới Lôi môn!” Lôi Vô Kiệt nhìn về phía xa, lớn tiếng hô.

Đám người đã chạy suốt một ngày một đêm, đã rất mệt mỏi, thế nhưng thấy Lôi môn ngay trước mặt trong lòng mọi người không khỏi dâng lên một luồng hào khí.

“Hy vọng là tới kịp.” Diệp Nhược Y hạ giọng nói.

Nhưng đột nhiên hai người ngăn cản trước mặt bọn họ, một mặc quần áo màu đen, mặt mũi tuấn tú, tay cầm một cây dù giấy chặm rãi bước tới, như một đực lang quân thế gia tao nhã lịch sự. Người còn lại là một ông lão nhưng bắp thịt rắn chắc, cầm một thanh đao bản rộng, như kẻ cùng hung cực ác tới từ địa ngục.”

“Lại là Âm Hà?” Lôi Vô Kiệt ghì cương ngựa lại.

“Đúng là Âm Hà, nhưng lần này rất khác.” Đường Liên và Tiêu Sát nhìn nhau, đều thấy vẻ lo lắng trong mắt đối phương.”

“Gia chủ Âm Hà Tô gia, Tô Mộ Vũ, danh hiệu ‘Chấp Tán Quỷ’. Trước khi đảm nhiệm chức gia chủ Tô gia là hộ vệ trong bóng tối

của đại gia trường Âm Hà 'Khôi'. Mười hai năm trước đã đại biểu cho Âm Hà liên hợp với võ lâm Trung Nguyên đối phó với Ma giáo. Gia chủ Âm Hà Tạ gia, Tạ Thất Dao, danh hiệu 'Tác Mệnh Quỷ', là gia chủ thế hệ trước may mắn sống sót qua nội loạn Âm Hà mấy năm trước." Tiêu Sắt chậm rãi nói.

"Ồ. Mặt mũi chúng ta lớn vậy ư, gia chủ của Âm Hà cũng tới đuổi giết chúng ta?" Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái: "Được sủng ái thế này ta sợ lắm."

"Nói thật nhé, đúng là người nên thấy được sủng ái mà lo sợ. Nếu là người nửa năm trước, khi vừa bước vào Tuyết Nguyệt thành, e rằng người chẳng tiếp nổi ba kiếm của Chấp Tán Quỷ." Tiêu Sắt hừ lạnh nói.

"Vậy bây giờ thì sao?" Lôi Vô Kiệt vung tay phải, Tâm kiếm lập tức rời vỏ.

"Nhiều nhất chỉ được trăm kiếm." Tiêu Sắt nói như chém đinh chặt sắt.

Tạ Thất Dao nhìn thanh kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt, lạnh lùng nói: "Hạng tư trong thiên hạ danh kiếm, Tâm kiếm. Hắn là Lôi Vô Kiệt, người giết Tô Xương Ly của Tô gia các người. Giao hắn cho người, những người khác cứ giao cho ta."

Tô Mộ Vũ im lặng không nói một lời, chỉ bước từng bước về phía trước.

Lôi Vô Kiệt, Đường Liên, Tư Không Thiên Lạc lập tức xiết chặt binh khí trong tay, ngay cả Diệp Nhược Y cũng bắt đầu ngưng thần tụ khí.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên.

Tô Mộ Vũ dừng bước, đám người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội ngũ tổng cộng tám người đang chạy thẳng về phía này. Tám người này có vẻ tuổi tác không lớn, trên lưng mỗi người đều cõng một tấm thuẫn to.

“Lôi Môn Bát Tuấn?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc nói.

Tám người kia cùng ghìm cương ngựa dừng lại, cầm đầu là một người trẻ tuổi mắt to mày rậm, đội cái mũ dính đầy bụi đất. Hắn tháo mũ ra thổi bụi rồi nhìn sang Lôi Vô Kiệt cười nói: “Sơn cùng thủy tận tưởng không đường, tìm được lại chẳng mất chút sức chi. Ha ha ha, Vô Kiệt sư đệ, đã lâu không gặp.”

Lôi Vô Kiệt cũng mỉm cười: “Kinh Bộ sư huynh vẫn xuất khẩu thành thơ như vậy.

Tư Không Thiên Lạc buồn bực nói với Đường Liên: “Sư huynh? Sơn cùng thủy tận tưởng không đường, tìm được lại chẳng mất chút sức chi, hai câu này đâu có hợp với nhau?”

Đường Liên khó khăn lắm mới chờ được cứu binh, trừng mắt với Tư Không Thiên Lạc: “Sư muội, đừng nhiều lời.”

“Môn chủ bảo chúng ta ra ngoài tìm người về, thế nhưng tìm thế nào cũng không được, vốn đã mang tâm lý chịu phạt trở về, không ngờ lại gặp mặt ngay trên đường về nhà thế này. Đi thôi, đi thôi, theo sư huynh về Lôi môn, còn kịp dự Anh Hùng Yến đấy. Đúng rồi, mấy vị này là...” Lôi Kinh Bộ nhìn đám người Đường Liên.

Đường Liên ôm quyền nói: “Tại hạ là đệ tử dưới trướng Đường môn Đường Liên Nguyệt, Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân,

Đường Liên. Vị này là sư đệ của ta Tiêu Sát. Hai vị cô nương này một là con gái Thương Tiên Tư Không Trường Phong, Tư Không Thiên Lạc; một vị là con gái người quen của Thương Tiên, Diệp Nhược Y Diệp cô nương.”

“Hóa ra là khách từ Tuyết Nguyệt thành tới, đi thôi đi thôi. Không đi e là không kịp.” Lôi Kinh Bộ nhìn sau lưng Đường Liên, nghi hoặc nói: “Hai vị kia là ai?”

Tạ Thất Dao chống đao đứng đó, mỉm cười không nói gì.

Tô Mộ Vũ ngẩng đầu lên: “Chư vị nói xong chưa?”

“Nhìn khẩu khí này không giống bằng hữu. Đúng là hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng, bất thị oan gia bất tỵ đầu.” Lôi Kinh Bộ cảm thán.

Tô Mộ Vũ đột nhiên tung người nhảy một cái, cầm dù đánh thẳng tới, tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt đã tới trước mặt mọi người.

Lôi Vô Kiệt cầm kiếm đang định ứng hiến lại thấy Lôi Kinh Bộ đã dẫn ngựa lao tới trước, lấy tấm thuẫn sắt lớn trên lưng ra, cứng rắn chặn một đòn của Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ thu dù, đứng lại.

Lôi Kinh Bộ bị đánh bay ra ngoài, văng ra vài chục bước. Mọi người vội vàng vây lại, bảy người kia lập tức xuống ngựa. Lôi Kinh Bộ đứng lên, phủ bụi trên người như không có chuyện gì xảy ra: “Cường trung tỵ hữu cường trung hữu, ngã bất nhập địa ngục thù nhập địa ngục. Các huynh đệ, tên này khó chơi đấy!”

“Kinh Bộ sư huynh không sao chứ?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Không sao. Vô Kiệt sư đệ, người dẫn các vị khách quý tới Lôi gia bảo trước đi. Môn chủ muốn tìm người gấp, nói là có chuyện quan trọng. Huống chi còn có khách quý của Tuyết Nguyệt thành, Anh Hùng Yến không có Tuyết Nguyệt thành liệu có còn là Anh Hùng Yến không?” Lôi Kinh Bộ phát tay: “Có chúng ta ở đây là được rồi. Lôi Môn Bát Tuấn, Thiên Môn trận pháp! Không thể để người ta coi thường Lôi gia bảo được.”

“Nhưng sư huynh...” Lôi Vô Kiệt do dự nói.

“Im ngay. Các huynh đệ, bày trận!” Lôi Kinh Bộ vung tám thuẫn vỡ mạnh lên ngựa của Lôi Vô Kiệt.

Một tiếng ngựa hí vang lên! Lôi Vô Kiệt không điều khiển được tám ngựa dưới chân, chạy thẳng về Lôi gia bảo.

“Vây xin nhờ các vị huynh đệ.” Đường Liên ôm quyền, cũng thúc ngựa theo sau.

“Đừng để chúng đi.” Tạ Thất Dao trầm giọng nói, cầm đao lao thẳng tới.

Nhưng có tám tấm thuẫn xếp thành một hàng ngăn cản trước mặt bọn họ.

Tô Mộ Vũ cau mày: “Đây là Lôi Thuần trận của Lôi gia bảo?”

Tạ Thất Dao nhìn thoáng qua một hồi rồi gật đầu: “Lôi môn có bí pháp bất truyền Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật, nghe nói có thể dùng tay gọi sấm sét chín tầng trời, nhưng đã thất truyền nhiều năm. Lôi Vân Hạc tái hiện môn công phu này rồi cũng mất tích nhiều năm, có điều tuy Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật bị thất truyền nhưng còn lưu lại Lôi Thuần trận này. Nghe nói cũng có thể dẫn sấm sét đả thương

người. Tiểu tử này trông thì điên điên khùng khùng nhưng có chút bản lĩnh thật sự.”

“Lão già, giọng điệu cũng không nhỏ, nói chuyện đúng là có cảm giác ‘lão phu liêu phát thiếu niên cuồng, thanh xuân tác bạn hảo hoàn hương’.” Lôi Kinh Bộ cười lạnh nói: “Các huynh đệ, cho hắn mở mang tầm mắt nào.

Bảy người còn lại lập tức cao giọng đáp: “Được!” Tám người đồng thời giơ cao tấm thuẫn, lại đột nhiên hạ xuống. Chỉ trong chớp mắt, vài chục viên Phích Lịch tử từ trong khe hở của tấm thuẫn đánh về phía hai người.

Vài chục tiếng nổ vang lên, bụi đất bay khắp trời.

Lôi Kinh Bộ cười đắc ý: “Xem các người còn phách lối không.

“Lão đại, hình như bọn chúng... còn sống.” Một đệ tử Lôi môn nhỏ giọng nói.

Chỉ thấy sau khi bụi bặm tan đi, Tô Mộ Vũ và Tạ Thất Dao vẫn đứng yên không chút tổn hại, Tạ Thất Dao nói: “Hóa ra là vậy, lực sát thương của hỏa được Lôi môn rất lớn, không thích hợp thi triển khoảng cách gần. Thế nhưng có tấm thuẫn hộ thân không phải lo chuyện bảo vệ mình. Hóa ra đây là Lôi Thuấn trận. Thật khiến ta thất vọng!”

“Người nói khoác!” Lôi Kinh Bộ cả giận nói: “Biến trận!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 160: Cứu Thiên Lôi Vân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thuần Bài trận lập tức biến trận, bốn người đột nhiên tiến tới, bốn người lui lại phía sau, chia tám tám thuần thành hai tầng, nâng cao lên.

“Tám chân càng cao chứng tỏ uy lực hỏa dược phải ngăn cản càng lớn.” Tạ Thất Dao trầm giọng nói.

“Đầu tiên ban cho người một đòn Như Lôi Quán Nhĩ!” Lôi Kinh Bộ tung người nhảy lên, ống tay áo vung lên, cầm một ống trúc dài ném ra ngoài. Chỉ thấy chớp mắt sau tiếng sấm chọt vang lên, chấn động tới mức hàng loạt gốc cây lớn ven đường rụng sạch lá. Nhưng tiếng sấm càng kinh khủng hơn, lại không phải một tiếng mà là một loạt.

Bụi mù khắp nơi, Tô Mộ Vũ đột nhiên nhắm mắt.

Tiếng sấm vẫn nổ vang.

Một tiếng.

Hai tiếng.

Ba tiếng.

Mãi tới tiếng thứ mười ba Tô Mộ Vũ mới mở mắt, tung người nhảy lên cao. Dù giầy lập tức mở ra. Quả nhiên nơi hấn hấn từng đặt chân nở ra một tiếng sấm kinh khủng nhất. Hấn dùng dù giầy chặn lực xung kích, xoay người trên không trung rồi hạ xuống ổn định.

Còn Tạ Thất Dao kia vẫn cầm đao bất động, mặc dù quần áo trên người mặc dù rách tan nhưng không hề bị thương. Âm Hà tam gia, Tô gia tập kiếm, Tạ gia luyện võ công nội gia. Mặc dù đao pháp của Tạ Thất Dao rất mạnh, nhưng về mặt võ công nội gia mà Tạ gia am hiểu, cũng là đệ nhất trong Âm Hà.

“Đúng là nhất sơn canh bỉ nhất sơn cao, nhất phiến cô thành vạn nhận sơn!” Lôi Kinh Bộ thở dài nói: “Công phu nội gia thế này đã gần với Kim Cương Bất Hoại thần công của Phật môn rồi. Lại biến trận!”

Thuần Bài trận lại biến đổi, chỉ thấy tám người lại cúi người, ép sát vào mặt đất.

“Người nghe cho kỹ, lần này là Bình Địa Phong Lôi!” Giọng nói ồm ồm của Lôi Kinh Bộ vang lên sau tám thuần.

Chỉ thấy tám bóng đen cùng đánh về phía Tạ Thất Dao và Tô Mộ Vũ, dọc đường tiếng sấm động không ngừng, càng gần càng vang dội, gần như san bằng mặt đất trước mặt họ thành bình địa.

“Ngừng!” Tô Mộ Vũ cầm dù vạch một cái, tạo thành một đường rãnh dài trước mình và Tạ Thất Dao. Tám luồng hỏa dược gọi gió gọi sấm kia lập tức bị ngăn cản trong rãnh.

“Ngừng!” Tạ Thất Dao cũng quát lớn một tiếng, cầm trường đao trong tay xuống đất, mạnh mẽ phá hủy chín luồng hỏa dược lén lút tấn công.

“Mẹ nó, đúng là khó đối phó.” Lôi Kinh Bộ đột nhiên vung tám thuẫn, lại biến trận: “Đề bọn chúng ném thử nào, BỐ CỔ LÔI MÔN!”

Chỉ thấy tám người lập tức vây lại, dùng tám tấm thuẫn vây hai người thành một vòng tròn. Hai tay Lôi Kinh Bộ đột nhiên ấn xuống: “Người tưởng vừa rồi chúng ta biến trận chỉ là đùa bỡn chắc? Vậy để người xuất sư vị tiếp thân tiên tử, bắt giáo hồ mã độ âm sơn!”

Vừa dứt lời, tiếng sấm nổi lên bốn phía. Trong vòng ba mươi trượng hỏa dược lập tức nổ tung, hất văng cả ba tấc đất bên dưới rồi rơi xuống. Người thường mà trong phạm vi này có lẽ sẽ bị nổ tới không còn cả xương cốt.

Như Lôi Quán Nhĩ, Bình Địa Phong Lôi, BỐ CỔ LÔI MÔN, ba chiêu hỏa dược này lực lượng từng tặng cho Tiêu Sát phòng thân. Nhưng trong tay Tiêu Sát, tác dụng của ba món hỏa dược này chẳng khác gì pháo đốt, lúc trước lôi ra đối phó với hai sát thủ bình thường của Âm Hà Tạ gia cũng chỉ dọa bọn họ tạm thời lui lại một chút. Còn khi Lôi Môn Bát Tuấn thi triển, thanh thế cực kỳ hùng vĩ.

Tiếng nổ kéo dài gần trăm lần, sau tràng nổ này, Lôi Kinh Bộ nhắc tám thuẫn lên thở dài nói: “lần này chắc là xong rồi chứ?”

Chỉ thấy bụi đất mịt mù, bên trong như có hai bóng như lúc có lúc không, không hề nhúc nhích, không rõ đã chết hay chưa. Lôi Kinh Bộ nghi hoặc nói: “Rốt cuộc là chết rồi hay chưa?”

“Lão đại, hay người tới xem xem?” Một đệ tử Lôi môn gầy gò hỏi.

“Sao người không đến mà xem.” Lôi Kinh Bộ tức giận đập hấn một cái.

Mọi người đang do dự, đột nhiên một luồng sáng lạnh bắn ra.

Lôi Kinh Bộ cả kinh, chỉ thấy một lưỡi kiếm nhỏ đã lướt tới trước mặt. Hấn vội vàng giơ tám thuẫn lên, ngăn cản thanh kiếm kia lại

“Còn chưa chết!” Lôi Kinh Bộ hạ tám thuẫn xuống hét lớn.

Bảy người còn lại vội vàng đứng dậy, xếp tám thuẫn thành hai tầng, ngăn trước mặt Lôi Kinh Bộ.

“Lão đại, làm sao giờ? Dùng cả thủ đoạn ép đáy hòm rồi. Chỉ còn mỗi Kỳ Lân Hỏa Nha thôi.” Đệ tử Lôi môn đầu đầy mồ hôi vẻ mặt đau khổ nói.

“Kỳ Lân Hỏa Nha cái gì, ta đâu có thứ đó. Thứ đó trong tay môn chủ.” Lôi Kinh Bộ cau mày: “xem tình hình trước đã, không khéo đã bị nổ sắp chết, chỉ đang giãy giụa thôi!”

Bụi đất dần tan, để lộ hai bóng người bên trong. Chỉ thấy y phục nửa người trên của Tạ Thất Dao đã bị nổ tan, để lộ cơ bắp rắn chắc, trên người cũng có thêm vài vết máu. Còn cây dù giấy trên tay Tô Mộ Vũ cũng bị nổ tan, để lộ nan dù sắc bén bằng thép ròng, rơi đầy đất, hơn mười sợi Dao Ti mỏng manh khó lòng nhìn thấy quần trên lưỡi đao.

“Mộ Vũ, bao năm qua, lâu rồi không chặt vật như vậy.” Tạ Thất Dao cười nói.

“Hỏa dược của Lôi môn, danh bất hư truyền.” Tô Mộ Vũ lạnh lùng nói.

“Hình như chúng không sao cả, lão đại.” Đệ tử Lôi môn vẻ mặt đau khổ nhìn qua khe hở của tám thuẫn, sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh. Bị đánh như vậy vẫn không sao, hai kẻ đối diện là ai, là ác quỷ ư?

“Chẳng còn cách nào.” Lôi Kinh Bộ thở dài: “Nếu bọn chúng muốn thấy Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật thì để chúng xem một chút.”

“Nhưng mà...” Đệ tử Lôi môn kia vẫn lộ vẻ sầu não.

“Không nhưng nhị gì cả, còn chần chừ thì chết hết cả lũ!” Lôi Kinh Bộ đột nhiên nhảy lên, hạ xuống trước bảy tấm thuẫn, hấn xoay người, cầm tấm thuẫn của mình đập vào bảy tấm thuẫn còn lại.

Keng!

Keng!

Keng!

Mỗi tiếng đập không kém gì tiếng thuốc nổ lúc vừa rời, khiến người nghe chỉ muốn che lỗ tai.

Tô Mộ Vũ ngẩng đầu, hạ giọng nói: “Thời tiết thay đổi rồi!”

Chỉ thấy theo từng tiếng sấm lớn vang lên, mây đen bỗng giăng đầy bầu trời.

“Địa thượng kinh lôi biến, thiên thượng lạc lôi hiện!” Lôi Kinh Bộ cầm thuẫn đập mạnh một cái, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu tím xanh đột nhiên giáng từ trên trời xuống, đầu tiên là rơi vào thuẫn thuẫn, sau đó theo nhát đập của Lôi Kinh Bộ chuyển hướng đánh thẳng về phía Tô Mộ Vũ.

“Ngừng!” Tô Mộ Vũ vung tay, điều khiển ba thanh kiếm lên trước nhưng bị luồng sét đánh tan. Lại vung ba kiếm miễn cưỡng ngăn cản được luồng sét kia nhưng thân hình đã bị ép lùi liền bảy bước, ba thanh kiếm cũng gãy thành hai nửa, rơi xuống dưới đất.

“Đây là uy lực của Lôi Thuần trận của Lôi môn.” Tô Mộ Vũ thở dài. “Thật khiến người ta thán phục.”

“Dùng sấm sét dưới đất dẫn sấm sét trên trời, người ngoài như chúng ta đương nhiên không hiểu nổi ảo diệu trong đó. Lôi môn không dùng binh khí vẫn bước lên hàng ngũ thế gia nhất đẳng trong thiên hạ, đương nhiên phải có đạo lý của nó. Nhưng giờ không phải lúc dừng lại khen người ta. Chúng ta mau mau chạy tới Lôi gia bảo thôi.” Tạ Thất Dao nhìn Lôi Kinh Bộ, trầm giọng nói: “Phải mau chóng nghĩ ra cách phá giải.”

“Biết lợi hại chưa. Lôi, Lạc!” Lôi Kinh Bộ lại giơ tám thuấn lên đập xuống.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 161: Tiên Hà Lộ

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Phá trận.” Tô Mộ Vũ đột nhiên vung tay, mang theo mùi hai lưỡii đao sắc bén còn sót lại ép thẳng về phía Lôi Thuấn trận.

“Một mình vận dụng nhiều kiếm như vậy. Đây còn là người ư?” Lôi Kinh Bộ giật mình, lại cảm tám thuấn đập xuống, một luồng sét sét lại đánh về phía Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ lại bỏ một kiếm, chặt một đòn sét đánh.

“Ta lại đập!” Lôi Kinh Bộ cắn răng, tuy ngoài miệng hét lớn nhưng tay cầm thuấn không ngừng run rẩy, không đập xuống.

“Lão đại, còn chịu được không?” Đệ tử Lôi môn sau tám thuấn thấy không có động tĩnh, vội vàng hỏi.

“Nói nhảm, đương nhiên là không chịu được nữa rồi!” Lôi Kinh Bộ mắng, giờ tay hắn đã cháy đen, đòn sét đánh kia tuy có uy lực rất lớn nhưng cản trở cũng không hề nhỏ. Sau khi bọn họ luyện thành Lôi Thuấn trận chưa từng dùng công phu Cửu Thiên Dẫn lôi, đây là vì thân thể Lôi Kinh Bộ không gánh được mấy lần sét đánh.

Đương nhiên Tô Mộ Vũ phát hiện biến hóa của Lôi Kinh Bộ, hấn tung người nhảy lên, lưỡi đao sắc trong tay bay tới.

“Mọi người ráng chống đỡ! Đừng làm mất mặt của Lôi gia bảo chúng ta!” Lôi Kinh Bộ cắn răng, cầm tấm thuẫn trong tay lên, lại đập xuống.

Lại một luồng hào quang màu xanh tím từ trên trời giáng xuống, sau khi rơi vào tấm thuẫn mới đánh sang phía Tô Mộ Vũ. Lúc này Lôi Kinh Bộ đã khó lòng chống đỡ nổi, thân thể thoát lực, cầm tấm thuẫn lao đảo tại đó.

“Lão đại!” Sau tấm thuẫn có người hét lớn.

“Người tới phá trận đi!” Tạ Thất Đao đột nhiên tung người nhảy tới, gươm đao cứng rắn cản luồng sét kia lại. Tô Mộ Vũ tiếp tục lao tới, những lưỡi đao còn sót lại đâm qua khe hở của những tấm chắn. Hấn vung tay, Lôi Thuấn trận lập tức chia năm xẻ bảy.

Lôi Kinh Bộ cắn răng, cầm thuẫn trọn mắt nhìn Tô Mộ Vũ.

Thân hình Tô Mộ Vũ hành động, đã cầm kiếm hạ xuống phía sau Lôi Kinh Bộ.

Lôi Kinh Bộ kinh hãi, tấm thuẫn trong tay đã tan thành hai nửa. Hấn cười khở nói: “Kiếm tốt.” Nói xong câu này đã đổ sập xuống đất.

“Lão đại!” Đệ tử Lôi môn về mặt đau khổ cùng sáu người khác cầm thuẫn lao về phía Tô Mộ Vũ. Nhưng Lôi Thuấn trận đã bị phá, những đệ tử Lôi môn này tuy được gọi là bát tuấn, là cao thủ trong thế hệ trẻ của Lôi gia bảo nhưng so với kiếm pháp tuyệt diệu của Tô Mộ Vũ vẫn kém quá xa.

Tô Mộ Vũ vung kiếm, bảy người ôm thuẫn ngã bay ra ngoài. Hấn không ham chiến, mũi chân điểm xuống, lướt qua đám người chạy thẳng tới Lôi gia bảo.

Trong Lôi gia bảo.

Tiệc rượu say sưa.

Mỗi lần Anh Hùng Yến, trừ quần long tụ tập, ăn uống vui chơi, còn bố trí một trận tử võ. Trong trận tử võ này, mỗi môn mỗi phái đều chọn một đệ tử trẻ tuổi ra đánh một trận. Đệ tử trẻ tuổi này gánh vinh dự của môn phái tới Anh Hùng Yến phân tài cao thấp với đệ tử môn phái khác. Thiếu niên anh tài chiến thắng từ nay vang danh giang hồ, mà còn được chủ nhân của Anh Hùng Yến tặng cho một phần quà.

“Anh Hùng Yến mấy năm trước, Đường Liên của Tuyết Nguyệt thành đã giữ hạng nhất vài lần, không biết lần này sẽ tới nhà ai?” Trong bữa tiệc có người hỏi.

Ôn Lương háng giọng một cái, đột nhiên ngồi nghiêm chỉnh lại.

Đường lão thái gia híp mắt nhìn hấn: “Ồ? Lần này tiểu huynh đệ đại biểu Ôn gia tới?”

“Ha ha ha, đúng vậy.” Ôn Lương gật đầu cười nói: “Chẳng hay lần này Đường môn phái đệ tử nào ra? Chắc là vị Đường Huyền - Đường đại ca này? Nhưng tuổi tác có vẻ hơi lớn rồi?”

“Người muốn chết à?” Đường Huyền trợn mắt nhìn lại.

“Đường môn bất tài, lần này cũng có một đệ tử trẻ tuổi khá được.” Đường lão thái gia cười nói.

“Ồ? Giờ hấn đang ở đâu?” Người hỏi lại là Lôi Thiên Hồ.

“Thiên Hồ, vừa nãy người đã gặp hấn mà. Là thằng nhóc đánh xe cho ta đấy. Hấn còn quá nhỏ tuổi, không có tư cách ngồi đây cho nên ta bảo hấn tới hậu viện chờ.” Đường lão thái gia từ từ nói: “Chẳng hay lần này Lôi gia bảo định phái thiếu niên anh hùng nào?”

“Lôi gia bảo không sánh nổi Đường môn, mấy năm nay giới trẻ không có nhiều đệ tử xuất sắc. Vốn lần này có một người thích hợp nhưng hấn ra ngoài vẫn chưa về. Hơn nữa...” Lôi Thiên Hồ nhìn Hà Khứ Hà Tòng một cái, nói đầy ẩn ý: “Rốt cuộc là Lôi gia bảo, hay là Tuyết Nguyệt thành hay Kiếm Tâm trủng, thật sự rất khó nói.”

Hà Khứ và Hà Tòng nhìn nhau một cái, đáp: “Lão trủng chủ nói, Kiếm Tâm trủng và Lôi gia bảo là thông gia, tuy hai mà một.”

“Lý lão tiên bối đúng là người đáng kính nể, xin kính một chén rượu này.” Lôi Thiên Hồ cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“Ài, thật đáng tiếc. Người mà Hồ gia để ý tới chắc chắn sẽ không kém. Đáng tiếc lần này không có duyên giao thủ rồi, ngay cả Đường Liên đoạt hạng nhất ba năm liền cũng không tới. Lần này cầm chức đệ nhất cũng thật hổ thẹn.” Ôn Lương ra vẻ đáng tiếc, cứ như trận tỷ võ này còn chưa bắt đầu hấn đã đoạt được hạng nhất. Hấn thờ dài, ngẩng đầu lên uống một hớp rượu. Đột nhiên thần sắc hấn biến đổi, nhìn sang phía Đường lão thái gia: “Rượu này!”

Đường lão thái gia đặt nhẹ tay lên bàn, mặt vẫn mỉm cười nhẹ nhàng.

Nhưng Ôn Lương lại cảm thấy một luồng khí lực lập tức đặt lên người mình, tay cầm chén rượu không thể cử động chút nào, trong

lòng không khỏi kinh hãi. Vừa rồi hắn uống một ngụm rượu đã lập tức phát hiện trong rượu có người hạ độc. Độc đó không màu không vị, thậm chí ngay đệ tử Lĩnh Nam Ôn gia dùng độc đệ nhất thiên hạ cũng không cách nào phát hiện ra, Tiên Hà Lộ. Thế nhưng sư phụ của Ôn Lương là gia chủ Ôn gia, Ôn Hồ Tửu, đương nhiên không phải đệ tử Ôn gia bình thường. Hắn chỉ uống một hớp là lập tức phát hiện ra có điểm khác thường. Nhưng hắn vừa định lên tiếng nhắc nhở Lôi Thiên Hồ đã bị Đường lão thái gia ra tay trấn áp.

Đường lão thái gia giơ tay trái đề lên bàn, tay phải nâng chén rượu nói với Lôi Thiên Hồ: “Thiên Hồ, chén này lão đầu tử ta xin uống trước.”

“Đường lão thái gia khách khí rồi.” Lôi Thiên Hồ cũng giơ chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Ôn Lương thầm nghĩ: Ta vừa định nhắc nhở Hồ gia đã bị Đường lão thái gia trấn áp, chắc hẳn Tiên Hà Lộ trong rượu có liên quan tới Đường môn. Đến lúc đó mọi người trong Lôi gia bảo đều trúng thứ độc này, mặc cho Đường môn an bài. Phải nghĩ cách nhắc nhở Hồ gia!

Đường lão thái gia kia mặt không đổi sắc, cười nói uống rượu với Lôi Thiên Hồ.

Đột nhiên, phía xa vang lên tiếng nổ lớn khiến bữa tiệc huyền não bỗng im bặt, lao nhao nhìn sang phía Lôi Thiên Hồ. Lôi Thiên Hồ vội vàng đứng dậy, đi ra cửa.

Lôi Thiên Ngân nhanh chóng tới gần: “Môn chủ, là hỏa dược của chúng ta, xem động tĩnh này có vẻ không nhỏ, có lẽ là đại trận.”

Lôi Thiên Hổ cau mày nói: “Bát tuần đã về chưa?”

“Còn chưa, có điều mấy hôm trước có tin đưa về, chắc là hôm nay sẽ trở lại.” Lôi Thiên Ngân đáp.

Đột nhiên trên trời vang lên tiếng sấm, Lôi Thiên Hổ ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy một luồng sét màu xanh tím giáng xuống phía xa.

“Là Lôi Thuần trận, đúng là bát tuần!” Lôi Thiên Ngân kinh hãi nói.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 162: Ngũ Độc Trận

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Thiên Hổ xoay người, chỉ thấy trong khách khứa trong chón võ ai nấy đánh rơi chén rượu trong tay xuống bàn, từng người cau mày nhìn Lôi Thiên Hổ, ánh mắt đầy kinh ngạc, nhưng chỉ chớp mắt sau đã ngã xuống bàn. Viên Huệ đại sư của Thiếu Lâm tự có công lực thâm hậu, miễn cưỡng chống đỡ thêm một thời gian, nhưng hán quay đầu nhìn sang phía Ôn Lương: “Người hạ độc trong rượu!” Vừa dứt lời đã không chống đỡ nổi chống đỡ nổi, ngã xuống.

Ôn Lương bị Đường lão thái gia dùng nội lực trấn áp, khổ mà không nói nên lời. Hấn vận chân khí toàn thân, thử vài lần vẫn không thoát khỏi trói buộc của Đường lão thái gia.

Lôi Thiên Hổ phát hiện ra thần sắc của Ôn Lương, búng ngón tay, chỉ thấy cái bàn lập tức nổ tung. Bốn người của Đường môn kể cả Đường lão thái gia lập tức lui lại né tránh. Ôn Lương cuối cùng cũng thoát khỏi trói buộc, hét lớn với Lôi Thiên Hổ: “Hổ gia, trong rượu có độc, Tiên Hà Lộ của Đường môn! Người trúng độc sẽ lập tức hôn mê, mất hết công lực. A... không đúng, Hổ gia, sao người không sao.”

Lôi Thiên Ngân vẫn luôn chiêu đãi khách khứa chưa từng uống rượu cũng không bị hạ độc, hấn nói nhỏ với Hổ gia: “Sao trong rượu

lại bị hạ độc được? Mấy ngày nay luôn có đệ tử chi chính đáng tin cậy trông coi, đêm qua còn mời được sư tới kiểm tra một lượt.”

Lôi Thiên Hồ lắc đầu: “Độc của Đường môn, được sư không kiểm tra ra cũng không có gì là lạ. Có điều ta không nghĩ ra hẳn hạ độc như thế nào, người xuống trước triệu tập môn hạ đệ tử không trúng độc, bảo họ tới đây.”

Lôi Thiên Ngân thở dài: “Sau khi mở tiệc, các đệ tử cho dù luân phiên tiếp khách cũng uống một bình rượu ba bát thức ăn rồi, e là...” Đột nhiên ánh mắt hắn nhìn thấy một thứ, kinh ngạc nói: “Có nhận!”

“Nhận?” Lôi Thiên Hồ cau mày.

“Nhận! Rất nhiều nhận!” Lôi Thiên Ngân kinh hãi hét lên, chỉ thấy chớp mắt sau toàn bộ phòng khách đã có rất nhiều con nhận trèo vào, tre trên xà ngang, phun ra tơ bạc quý dị. Nhưng tất cả lũ nhận đều đi vòng qua Ôn Lương.

Ôn Lương nhớ tới chuyện sư phụ Ôn Hồ Tửu đã từng nói, lập tức hiểu ra: “Ta biết rồi, là Thiên Chu trận! Bọn nhận này được dùng độc chần nuôi từ nhỏ, khi lớn lên bách độc bất xâm. Sau đó kẻ dùng độc đút độc cho con nhận này, nhận mang độc lên vào, nôn độc vào rượu và thức ăn. Nếu phối hợp với loại độc không màu không vị, rất khó đề phòng! Hồ gia, lão già nhà ta đã từng nhắc tới Thiên Chu trận này với ta, là...”

“Ám Hà, Mộ gia.” Lôi Thiên Hồ hạ giọng nói.

Chỉ thấy năm cô gái vóc dáng thướt tha đã đứng trên nóc nhà. Người cầm đầu mới khoảng ba mươi tuổi, giữa hai hàng mi mang đầy phong vận.

“Chi Chu Nữ - Mộ Vũ Mặc.” Lôi Thiên Hổ ngẩng đầu lên nói.

“Nhiều năm không gặp, Thiên Hổ ca ca, giờ ngươi đã là môn chủ của Lôi gia bảo rồi, ta cũng là môn chủ của Âm Hà Mộ gia.” Mộ Vũ Mặc cười yếu ớt.

Lôi Thiên Hổ quay sang nhìn Đường lão thái gia, trầm giọng nói: “Lão gia tử, cho dù hai nhà không hòa thuận, nhưng hợp tác với Âm Hà, đối địch với võ lâm trong thiên hạ thì có ích lợi gì chứ?”

Đường lão thái gia nheo mắt lại, lắc đầu nói: “Âm Hà gì chứ? Lão gia tử ta không hiểu, ta chỉ tới uống rượu, tiếp đó không biết gì cả.”

“Lão thái gia định mượn đao giết người?” Lôi Thiên Hổ trầm giọng nói.

Đường lão thái gia nhún vai một cái: “Không thể nào, ngươi cũng biết mà, làm ăn với Âm Hà, dẫu sao chúng ta cũng phải dốc chút sức ra chứ.”

Mộ Vũ Mặc cười khanh khách đứng dậy, bốn nữ tử sau lưng đột nhiên vẫy nhẹ ống tay áo, bắt đầu khiêu vũ. Đám nhện trong phòng bắt đầu rục rịch góc đầu dậy.

Lôi Thiên Hổ nói với Ôn Lương: “Ôn Lương, phá Thiên Chu trận.”

“Tuân lệnh, Hổ gia! Nhưng ngươi vẫn chưa nói cho ta, vì sao ngươi không bị gì?” Ôn Lương hỏi.

“Vì ta bị dính hàn độc đã mười hai năm, nhờ phúc của ai đó, giờ ta cũng giống như ngươi, là một độc vật!” Lôi Thiên Hổ đứng dậy, nhảy một cái đã đập lên nóc nhà, giẫm một cái khiến nóc nhà xuất hiện vết rạn. Ngay cả bốn nữ tử Mộ gia đang khiêu vũ cũng lung lay.

“Thiên Hồ ca ca vẫn như năm xưa, thô bạo cương mãnh.” Mộ Vũ Mặc che miệng cười nói.

Lôi Thiên Hồ không nói nhiều, xuất quyền đánh ra. Lôi môn Vô Phương quyền, quyền chưa tới, khí đã tới!

Mộ Vũ Mặc nhẹ nhàng lướt qua luồng quyền khí đó, góc váy tung bay, ôn nhu mỹ miều tới khó tả. Cô hơi nghiêng người, lấy từ trong lồng ngực ra một chiếc sáo ngọc, đặt lên môi thổi nhẹ.

Chỉ nghe tiếng sáo ôn nhu như làn nước lan ra, Lôi Thiên Hồ chợt thấy một luồng nội kinh phủ kín trời đất ùn ùn ập tới, kéo thẳng bản thân xuống. Ánh mắt hắn vẫn mơ hồ theo tiếng sáo, chỉ thấy bốn nữ tử đang uyển chuyển khiêu vũ, thân hình càng lúc càng diêm dúa, ánh mắt càng ngày càng mê hoặc, cũng càng lúc càng gần bản thân.

“Vẫn dùng võ công tà môn như xưa.” Lôi Thiên Hồ hừ lạnh nói.

“Thiên Hồ ca ca lòng như sắt đá, mị thuật như vậy đương nhiên không làm khó nổi ngươi. Chỉ có điều....” Góc váy Mộ Vũ Mặc phát phơ, ánh mắt tà mị: “Ngươi không thoát khỏi mạng nhện của ta đâu.”

Lôi Thiên Hồ cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy hai chân đã bị mạng nhện dày đặc quấn chặt lấy.

“Sau khi con mồi vào lưới, thứ đang chờ nó chỉ có cái chết.” Mộ Vũ Mặc điểm nhẹ mũi chân, vung cây sáo ngọc, lộ ra lưới đao dài một tấc.

“Trận Thiên Chu, nói thì hay lắm, giỏi thì đến đây!” Ôn Lương ngang ngược bước tới, đám nhện rối rít lui lại.

Đường Hoàng lấy làm lạ: “Đệ tử Ôn gia này rốt cuộc độc tới mức nào, ngay cả Tử Anh chu cũng không dám tới gần hẳn?”

Đường Huyền lạnh lùng nói: “Thứ có độc không phải là hẳn, là thứ trên người hẳn.”

Ôn Lương giơ tay ra, con bò cạp ba đuôi bò ra từ tay áo hẳn, dừng lại trên đầu ngón tay.

“Tam Vĩ Hạt, đúng là thứ độc vật lợi hại, nhưng đâu có đặc biệt lắm. Đúng lý nó gặp Tử Anh chu phải bị ép lui ba thước mới đúng.” Đường Thất Sát nói.

“Tam Vĩ Hạt của Ôn gia đâu có như thường. Bò cạp này không phải nuôi mà là luyện. Bọn họ sẽ đem Hoa Y Cáp, Tam Vĩ Hạt, Song Thủ Ngô Công, Hồng Chi Chu, Thanh Bì Xà, năm loại độc vật bỏ vào trong một cái bình, vùi vào trong đất. Trong vòng một năm không động tới nó. Những thứ độc vật này không có thức ăn, chỉ có thể tàn sát lẫn nhau, cuối cùng chỉ có một con còn sống chính là con đã ăn hết những độc vật còn lại. Sau đó lại dùng một năm tiêu hóa những độc tính kia, khiến nó thành kịch độc. Độc vật được luyện như vậy khác hẳn bình thường, cho dù là Tử Anh chu cũng không cách nào sánh ngang.” Đường Huyền chậm rãi nói.

Ôn Lương ngẩng đầu nhìn sang: “Đường Huyền huynh không hổ là cao thủ dùng độc thứ hai Đường môn, kiến thức thật uyên bác.”

Đường Huyền cười lạnh nói: “Người chỉ có một con Tam Vĩ Hạt, cho dù lợi hại hơn nữa cũng không phá được Thiên Chu trận này.”

“Ai bảo ta chỉ có Tam Vĩ Hạt.” Ôn Lương vung tay áo: “Tiểu Hoa, A Đa, Hồng Hồng, Thanh Muội, tới giúp Hạt lão đại đi!” Chỉ thấy một

con Hoa Y Cáp, một con Tam Vĩ Hạt, một con Song Thủ Ngô Công, một con Hồng Chi Chu, một con Thanh Bì Xà chui từ trong tay áo ra. Chính là những độc vật mà Đường Huyền nói.

“Người luyện được cả ngũ độc?” Đường Huyền kinh hãi nói.

“Đúng vậy, trận Thiên Chu thì đã sao?” Ôn Lương cười nói. “Ta có Ngũ Độc trận công phá.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 163: Nghiệp Hỏa Cảnh

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Chỉ thấy năm con độc vật đồng loạt tiến tới, Tử Anh chu vồn tràn ngập trong gian phòng lập tức lao ra ngoài. Bốn nữ tử vốn đang đứng trên nóc nhà điều khiển đám nhện không khỏi kinh hãi, dừng bước nhảy uyển chuyển lại, nhìn về phía Mộ Vũ Mặc.

Ngay lúc lưỡi đao sắc của Mộ Vũ Mặc sắp đắc thủ lại bị kẹp cứng.

Hai ngón tay kẹp lại, Lôi môn Kinh Lôi chỉ.

Một chỉ phá Thương Sơn, hai chỉ đoạn càn khôn!

“Không ngờ Thiên Hồ ca ca còn chưa bộc lộ hết thực lực, mời người của Ôn gia tới trợ trận, đúng là coi thường người rồi!” Mộ Vũ Mặc mỉm cười yêu kiều, bỏ sáo ngọc xuất chưởng đánh tới. Trên chưởng sương giá lượn lờ, toát ra từng luồng ý lạnh.

Song chỉ bên tay phải của Lôi Thiên Hồ lập tức bẻ gãy lưỡi đao trên sáo ngọc quăng về. Lưỡi đao lướt sát qua bên tóc mai của Mộ Vũ Mặc, bàn tay trái vươn ra đối đầu với chưởng của Mộ Vũ Mặc.

Sau chưởng này, Mộ Vũ Mặc nhanh chóng lui lại, gương mặt mỉm cười tà mị song chưởng lại vận chân khí, hàn khí bùng bùng.

“Sương Huyền chưởng.” Lôi Thiên Hồ ho khan, khẽ cau mày.”

“Sương Huyền chưởng của ta so với U Băng Địch của Ma giáo thì thế nào?” Mộ Vũ Mặc cười nói. Năm xưa Lôi Thiên Hồ từng đấu chưởng với trưởng lão Ma giáo ba chiêu, đánh gục đối phương nhưng bản thân cũng dính hàn độc. Hôm nay chống lại chưởng pháp âm hàn tới cực điểm, chắc chắn thân thể sẽ như rơi vào hàn ngục lạnh lẽo, cực kỳ đau đớn.

Nhưng rất nhanh, Mộ Vũ Mặc ngừng cười, vì cô ả phát hiện khí lạnh trên người Lôi Thiên Hồ đang dần dần tiêu tan. Chỉ chốc lát sau lại có hơi nóng bùng lên, tiếp đó đôi mắt hắn cũng đỏ rực. Hắn chậm rãi cởi áo lông bạch hổ trên người, nói: “Võ công mười hai năm trước đã chẳng làm khó được ta, hôm nay thì làm được gì chứ?”

“Đây là... Phích Lịch đường Hỏa Chước thuật? Người luyện thành?” Ánh mắt Mộ Vũ Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Vốn dĩ với thân thể và thiên phú của ta quả thật không luyện được, nhưng ta có một sư huynh rất tốt.” Lôi Thiên Hồ bước từng bước một về phía trước. “Tới đây nào. Trận đánh giữa chúng ta chỉ vừa bắt đầu.”

Đám nhện trong sảnh bị đuổi sạch không còn một mống, bên trong gian nhà chỉ còn lại Đường lão thái gia, Đường Huyền, Đường Hoàng, Đường Thất Sát và Ôn Lương đứng đối diện. Đường lão thái gia lấy một cái ghế ở bên cạnh, ngồi xuống nhìn Ôn Lương:

“Đưa nhóc Ôn gia kia, người đuổi lũ nhện đi rồi, có phải tiếp theo định luyện tay nghề với chúng ta không?”

“Đâu dám đâu dám.” Ôn Lương vội vàng khom người: “Chẳng qua tiểu nhân có quan hệ không tệ với Hồ gia, làm vệ sinh đuổi côn trùng giúp nhà hấn thôi. Còn thử tay nghề gì gì đó, lão thái gia nói đùa rồi.”

“Giả ngây giả dại.” Đường Huyền tức giận quát lên một tiếng, bước một bước ra xuất chưởng đánh thẳng tới trước mặt Ôn Lương. Trong lòng chưởng khí kia ẩn giấu một màu đen quỷ dị, vừa nhìn là biết có kịch độc. Ôn Lương không hề sợ hãi, cũng xuất chưởng đánh ra, đối đầu chính diện với Đường Huyền.

Võ công Đường Huyền tu luyện là Độc Sa chưởng. Võ công này không có gì đặc biệt, điểm đặc biệt là dùng loại độc gì luyện môn Độc Sa chưởng này. Vì luyện chưởng pháp này, Đường Huyền dùng những thứ riêng của Đường môn như U Lan thảo, Băng trùng, Kim Ti Ngân xà, ba loại độc vật luyện thành cát độc. Người thường nếu không có chân khí hộ thể, chỉ chạm tới chưởng phong của hấn đã lập tức mất mạng. Nhưng Ôn Lương còn trẻ tuổi, mà dám chống đỡ chính diện?

Thế nhưng ngay lúc song chưởng của hai người giao nhau không còn xa cách, nơi song chưởng chạm vào nhau, khi thì khí đen lượn lờ, khi thì ánh kim lóng lánh, cuối cùng hóa thành đủ mọi màu sắc, năm màu rực rỡ.

“Tiểu tử này dùng võ công gì vậy?” Đường Hoàng hỏi.

“Tiểu tử này luyện ngũ độc kia chắc là vì võ công này. Đây là Ngũ Độc Đoạn Hồn chưởng do Ôn Hồ Tửu sáng tạo ra.” Đường lão thái

gia đáp.

“Sao khi xuất chưởng lại có lấm màu sắc thế?” Đường Hoàng khó hiểu.

“Trên thế gian người dùng độc đều theo đuổi cảnh giới ‘vô sắc vô vị’, cứ như thứ độc ‘vô sắc vô vị’ là khó lòng tìm kiếm nhất, quý thần khó lường. Thế nhưng Ôn Hồ Tửu lại noi theo cách làm của một vị lão tiên bởi Ôn môn, bước vào cảnh giới ‘có sắc có vị’. Sắc hoa, sắc lá, sắc đẹp đều có thể thành độc. Mùi thức ăn, mùi mốc, mùi thơm đều có thể thành độc. Thế gian trăm sắc trăm vị, đều có thể thành độc của hấn, cho nên càng khiến người ta khó lòng phòng bị.” Đường lão thái gia nheo mắt: “Người trẻ tuổi kia sau này sẽ rất kinh khủng, hôm nay không thể để hấn bước ra khỏi Lôi môn.”

Lúc này Đường Huyền và Ôn Lương đột nhiên thu chưởng. Đường Huyền lui liền mười bước, lập tức ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, miệng khẽ nhuếch lên. Một luồng khí đủ loại màu sắc chậm rãi toát ra từ miệng hấn. Ôn Lương kia cũng chẳng khá hơn, giơ tay phải ra hạ giọng hô: “Thanh Muội, đến đây!”

Chỉ thấy con rắn xanh chậm rãi bò tới bên cạnh Ôn Lương, há miệng cắn vào cổ tay Ôn Lương một cái. Thân thể con rắn xanh từ từ biến thành màu đen, cuối cùng toàn thân to lên một chút, miễn cưỡng bò vào trong tay áo Ôn Lương.

“Vậy là ngang tài ngang sức?” Đường Thất Sát hỏi, Đường Huyền thành danh hơn mười năm, cuối cùng đánh ngang tay với một tiểu tử vừa bước vào đời, chuyện này mà truyền ra e là từ này Đường môn sẽ thấp hơn Ôn gia một bậc.

“Không, Huyền sư đệ ép độc của Ôn Lương ra. Ôn Lương chỉ đút độc cho rắn của mình. Nếu thật sự xét cao thấp, là tiểu tử Ôn gia này thắng.” Đường Hoàng nói.

“Hôm nay không luận cao thấp, chỉ phán sinh tử.” Đường lão thái gia đột nhiên cao giọng quát lớn.

Ngón tay Đường Hoàng bung nhẹ, một mũi châm cực nhỏ xé gió bay về phía Ôn Lương.

Đường môn, Long Tu châm.

Ôn Lương vừa tản kích độc, người vẫn mệt mỏi, hướng hồ mũi Long Tu châm kia bắn tới cực kỳ bí mật, mặc dù hấn nhanh chóng phát hiện nhưng khi quay đầu nhìn lại đã không kịp né tránh!

Một bàn tay bỗng ngăn trước mặt hấn.

Sau đó mũi Long Tu châm kia bỗng không thấy đâu, không phải bị đánh rơi mà là bị lấy đi, chẳng khác nào bốc hơi, bỗng dưng biến mất giữa không trung. Nếu nói có dấu vết gì lưu lại, vậy chỉ có một luồng khói xanh nhàn nhạt.

Mũi Long Tu châm kia bị đốt thành tro bụi.

Võ công gì mà có kinh lực nóng đến vậy? Người nào mà có võ công như vậy?

“Đã lâu không gặp, không ngờ Lôi hiền chất lại luyện thành Hỏa Chước thuật tầng thứ mười Nghiệp Hỏa cảnh, thật khiến lão già ta vui mừng.” Đường lão thái gia không còn vẻ lười biếng trước đó, nhìn người vừa xuất hiện.

Người mặc áo xám, gương mặt không còn trẻ trung, không mấy tuấn tú, thậm chí lồi thối lệch thếch. Thế nhưng chính người như vậy đã từng lật tung cả Lôi môn và giang hồ.

Lôi môn, Lôi Oanh.

Hắn rút bàn tay phải về, lạnh lùng nhìn đám người Đường môn. Mặc dù hắn đã vận Hỏa Chước thuật nhưng trên người không có khí nóng như Lôi Thiên Hồ, không khác gì ngày thường. Thế nhưng khi giơ tay nhắc chân, đám người Đường môn đứng trước mặt hắn lại có cảm giác như có một ngọn lửa đang cháy.

”Lăng Nghiêm Kinh” quyển 8: “A Nan, chớ khi tất cả nghiệp hỏa cháy khô, gặp người có nợ cũ, thân làm súc sinh để trả nợ.”

Nghiệp hỏa, là ngọn lửa đốt cháy tội ác của con người.

Đây chính là cảnh giới thứ mười của Hỏa Chước thuật, Nghiệp Hỏa cảnh.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 164: Nhất Kiểm Sát Phó

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Đường lão thái gia đã một đống tuổi rồi vẫn không buông bỏ được thù hận giữa Đường môn và Lô gia bảo ư?” Lô Oanh nhìn Đường lão thái gia, trầm giọng nói.

Đường lão thái gia lắc đầu một cái: “Đều là lợi ích giang hồ, đâu có thù hận gì?”

“Lợi ích giang hồ? Ý Đường lão thái gia là...” Lô Oanh cau mày hỏi.

“Chúng ta vốn không có thù oán, chỉ có điều Lô gia bảo cản đường của Đường môn, kẻ cản đường phải bị trừ bỏ mà thôi.” Đường lão thái gia lạnh lùng nói: “Lô Oanh, người có biết khi còn trẻ ta từng đứng trước mặt lão thái gia khi đó nói một câu, ta nói ta có một mơ ước, chính là thiên hạ một đường.”

“Thiên hạ một đường?” Lô Oanh trầm ngâm.

“Đúng vậy, thiên hạ một đường, cũng có thể là Đường. Đường trong Thục Trung Đường môn.” Ánh mắt Đường lão thái gia bỗng trở nên sắc bén.

“Hình như ta hiểu ý của Đường lão thái gia rồi. Lần này Đường môn không tới để trả thù...” Hai ống tay áo của Lôi Oanh rung lên: “Mà tới để giết môn!”

Đường lão thái gia nhẹ nhàng giơ tay, chỉ thấy đệ tử Đường môn trẻ tuổi vốn được bố trí ở hậu viện thu xếp hành lý đã bước vào nội đường, đưa tẩu thuốc trong tay cho Đường lão thái gia. Đường lão thái gia nhận lấy tẩu thuốc, hít một hơi rồi nhả khói, nói rất hời hợt: “Giết hẳn đi.”

Đường Thất Sát, Đường Hoàng cùng xuất thủ.

Đường Thất Sát là truyền nhân của găng tay Thiên Yết, thân là người trong thế gia ám khí nhưng chuyên tu luyện phương pháp phá ám khí, lại có thể phá hết mọi ám khí trong thiên hạ, chính bởi hắn hiểu ám khí thiên hạ! Hắn tên là Thất Sát là vì khi hắn thấy một người, trong đầu đã có bảy cách giết chết người đó!

Hắn ra tay rất đơn giản, đánh một quyền về phía Lôi Oanh.

Đường môn được tôn là ám khí đệ nhất, độc dược đệ nhị, thân pháp đệ tam. Nội công tâm pháp, võ công quyền cước, đao thương kiếm côn, đều không phải thượng thừa. Cho nên quyền này của hắn đương nhiên không chỉ có quyền.

Lôi Oanh cũng đánh lại một quyền, quyền của hắn lại khác. Lôi gia bảo khóa đao treo kiếm, trừ hỏa dược ra thứ được luyện nhiều nhất là chỉ pháp và quyền pháp. Lôi môn được gọi là nhị chỉ tam quyền. Nhị chỉ bao gồm ‘nhất chỉ phá Thương Sơn, nhị chỉ đoạn càn khôn’ - Kinh Lôi Chỉ; và ‘đoạn hồn phách, tiết trường sinh’ - Thất Thần chỉ. Tam quyền là ‘quyền chưa tới, khí đã tới’ - Vô Phương quyền, ác liệt như kiếm, phức tạp kỳ ảo’ - Tiêu Dao quyền, cùng với

‘quyền phong ba ngàn dặm, dâng sóng triều giang hồ’ - Ngũ Lôi Thiên Cương quyền.

Trên nóc nhà, Lôi Thiên Hồ xuất quyền về phía Mộ Vũ Mặc, quyền phong bá đạo ép bốn nữ tử trẻ tuổi ngã văng ra ngoài, chỉ có mình Mộ Vũ Mặc vẫn cố gắng chống cự dưới quyền phong này. Đây là quyền pháp cương mãnh tới cùng cực Ngũ Lôi Thiên Cương quyền. Năm xưa Lôi Thiên Hồ dùng quyền pháp này đấu với U Băng trưởng lão ba chưởng, dùng chưởng lực cực kỳ bá đạo chấn vỡ kinh mạch của U Băng.

Còn trong phòng, Lôi Oanh đánh một quyền, chỉ thấy từ trên xuống dưới nơi nơi đều là ánh quyền hư ảo, không giống vẻ uy mãnh của Ngũ Lôi Thiên Cương quyền mà như hoa rơi lá rụng, cực kỳ đẹp mắt.

Quyền của Đường Thất Sát bỗng biến đổi, trước khi gặp quyền của Lôi Oanh, quyền của hắn đột nhiên mở ra, đổi quyền thành chưởng, lòng bàn tay có một luồng sáng đỏ.

Là ám khí của Đường môn, cũng là độc dược của Đường môn: Nhất Điểm Hồng.

Nếu chạm phải Nhất Điểm Hồng này, bàn tay người sẽ chảy ra một giọt máu như bị kim châm, đỏ tươi ướt át, đẹp như một hạt đậu đỏ tương tự. Nhưng giọt máu đó nhanh chóng biến thành màu đen rồi chảy ngược về, máu huyết chảy ngược, cuối cùng thân thể nổ tan, biến thành một đồng nước đen hôi thối dơ bẩn trên mặt đất. Nhất Điểm Hồng này vừa là ám khí vừa là độc dược, không phải không có cách phá giải. Năm xưa phái Thiên Sơn từng có người trúng Nhất Điểm Hồng mà không chết, vì khi thấy giọt máu đỏ như hạt đậu đỏ tương tự, hắn lập tức chặt bỏ cánh tay mình.

Thế nhưng chưởng của Đường Thất Sát chạm vào quyền của Lôi Oanh lại như chạm vào ảo ảnh, rơi vào khoảng không. Lôi Oanh cười lạnh nói: “Đừng có nhắm vào Lôi gia bảo, thiên hạ này kẻ hiểu rõ họ Đường các người nhất chính là họ Lôi chúng ta!” Lôi Oanh thi triển Tiêu Dao quyền, tổng cộng chín luồng ảo ảnh cuối cùng chỉ có một cái là thật.

Một quyền đánh ra, đánh tới trước mặt Đường Thất Sát.

Nhưng khi Đường Thất Sát ra tay, một người khác cũng hành động. Chính là người chấp chưởng ngoại phòng Đường môn, hấn phóng một món ám khí tới.

Món ám khí đó như một tờ giấy hết sức bình thường nhưng lại đỡ tới kinh người!

“Là Diêm Vương thiếp!” Ôn Lương kinh hãi hét lên.

Diêm Vương gọi người canh ba chết, ai dám giữ người tới canh năm! Trong Địa Phủ có Thập Diện Diêm Vương, Đường môn cũng có mười tám Diêm Vương thiếp, chỉ cần bị Diêm Vương thiếp này chạm vào máu thịt, như vậy tám thiếp sẽ lập tức vỡ tan, thuận theo dòng máu chảy ngược lại, đánh thẳng vào tim.

Lôi Oanh vung chưởng, dùng chưởng phong đánh tám Diêm Vương thiếp đang bay tới trước mặt trở về.

Đường Huyền giơ tay thu hồi Diêm Vương thiếp rồi xoay người hô: “Thiếp, lên!” Chỉ thấy hai tay giơ lên, năm tám thiếp đỏ tươi bay bên cạnh hắn. Đường Thất Sát lui lại bên hắn, cũng hô lên: “Lên!” Lại năm tám Diêm Vương thiếp đỏ tươi rơi xuống bên cạnh Đường Thất Sát.

Thập Điện Diêm Vương Phủ, mười tám Diêm Vương thiếp.”

“Mười người đi một lượt cả mười điện, liệu có bình an giữ hồn chốn nhân gian?” Đường lão thái gia hít một hơi thuốc, nhẹ giọng ngâm.

“Chạy!” Ôn Lương kêu lên.

Lôi Oanh lắc đầu, đột nhiên giơ tay phải ra, hét lớn với bên ngoài: “Đồ nhi, ban kiếm!”

Giọng nói vang vọng tới ngoài một dặm.

Đám người Lôi Vô Kiệt đã sắp chạy tới Lôi gia bảo lập tức kinh hãi.

Đường Liên thở dài: “Công lực của vị tiên bối này cực kỳ thâm hậu, có thể truyền âm tới tận đây?”

“Là sư phụ?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, Sát Phố kiếm sau lưng hắn ngâm vang không ngừng, như đang hưởng ứng tiếng gọi kia. “Chẳng lẽ Lôi gia bảo đã bị người ta tập kích?”

“Sát Phố kiếm, tới đây!” Lôi Oanh lại gọi.

Thanh Sát Phố kiếm rút cuộc cũng rời vỏ, bay thẳng về phía Lôi gia bảo, thanh thế vừa nhanh vừa mạnh. Một luồng sáng đỏ xé tan không trung, tiếng ngâm như tiếng hạc kêu!

Đường Huyền và Đường Thất Sát tuy không hiểu ý của Lôi Oanh nhưng không dám đợi thêm, giơ tay đánh ra mười tám Diêm Vương thiếp. Hai cao thủ tuyệt đỉnh của Đường môn, mười tám Diêm Vương Thiếp, không thể lui lại, bằng không chỉ có đường chết.

Nhưng một luồng sáng đỏ đánh thẳng tới nội đường!

Đường lão thái gia buông tẩu thuốc, nhíu mày.

Đệ tử trẻ tuổi hầu hạ Đường lão thái gia sắc mặt đầy kinh ngạc.

Trong lòng Đường Huyền và Đường Thất Sát thâm kinh hãi.

Luồng sáng đỏ kia hạ xuống tay Lôi Oanh, ánh đỏ lóe lên, mạnh mẽ ngăn cản toàn bộ mười tám Diêm Vương thiếp.

Lôi Oanh đánh ra một chiêu kiếm, tướng mạo của hắn rất bình thường, không mấy tuấn tú, nhưng chiêu kiếm này lại đẹp tới cực hạn. Ánh đỏ yêu kiều, như một mỹ nhân váy đỏ khuynh quốc khuynh thành đang múa giữa lối đi đầy mưa hoa. Tuy mỹ lệ nhưng lại tàn nhẫn tới cực hạn, dưới tấm váy đỏ của mỹ nhân là một lưỡi đao sắc bén, nguy hiểm tới kinh người!

Ngũ Đại Kiếm Tiên, kiếm của Cô Kiếm Tiên cô độc, kiếm của Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên đẹp đẽ, kiếm của Đạo Kiếm Tiên kỳ ảo, kiếm của Nho Kiếm Tiên nho nhã, kiếm của Nộ Kiếm tiên bá đạo. Còn Lôi Oanh ở đây đã gần như bước lên hàng ngũ kiếm tiên, kiếm của hắn tên là Sát Phó, bởi vì kiếm của hắn - đáng sợ!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 165: Nửa Kiếm Tiên

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trên ngựa, Đường Liên nhìn thanh kiếm bay về phía xa lắm lắm:
“Chẳng lẽ ta tới muộn rồi à?”

Tiêu Sát nói: “Nếu Lôi Oanh mượn kiếm giao chiến chúng tớ Lôi gia bảo đã sớm đề phòng. Còn muộn hay không muộn thì chưa biết được, làm hết sức mình, nghe theo mệnh trời thôi.”

“Đúng vậy, đại sư huynh, người đừng u ám như vậy.” Tư Không Thiên Lạc cũng an ủi, “Chúng ta đã chạy tới giờ, vậy tiếp theo phải xem chính chúng ta.”

“Với năng lực của mấy người chúng ta, làm sao nghịch chuyển trận ám sát của Đường môn với Lôi gia bảo?” Diệp Nhược Y cau mày trầm ngâm.

Mọi người thầm căng thẳng, nếu chuyện chưa xảy ra có lẽ bọn họ còn nhắc nhở Lôi Thiên Hổ ứng phó, nhưng chuyện đã tới nước này, với lực lượng của vài người trẻ tuổi bọn họ, làm sao thay đổi được cục diện?

“Được hay không được, dẫu sao cũng phải thử mới biết?” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng, áo đỏ tung bay trên lưng ngựa, chẳng mấy chốc

đám người đã tới cửa Lôi gia bảo. Hắn quay sang nhìn Tiêu Sắt:
“Tiêu lão bản, người nói xem đúng không.”

“Tiêu lão bản?” Lần đầu tiên Tiêu Sắt mỉm cười: “Ta thích cách gọi này!”

“Chết tiệt. Sao lại là hai người kia.” Tư Không Thiên Lạc bỗng ghì cương ngựa, xiết chặt trường thương trong tay.

Chỉ thấy Tô Mộ Vũ mặc áo đen, tay cầm một thanh kiếm mỏng cùng Tạ Thất Dao tay cầm trường đao, nửa người trên để trần đang đứng ngoài cửa Lôi gia bảo nhìn bọn họ.

“Xem ra Lôi Môn Bát Tuần không ngăn cản được họ.” Diệp Nhược Y hạ giọng nói.

“Gia chủ Âm Hà, võ công không thấp hơn chưởng môn thế gia nhất đẳng trên giang hồ.” Tiêu Sắt nhìn hai người kia nói: “Nhưng Lôi Thuần trận của Lôi Môn Bát Tuần cũng không tệ, bọn họ đã bị thương. Mặc dù đây không phải chuyện tốt lành gì.”

“Vì sao bọn họ bị thương lại không phải chuyện tốt?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Cũng như dã thú bị thương ngược lại khơi dậy sát tính. Âm Hà cũng vậy.” Người trả lời cô là Diệp Nhược Y.

Tư Không Thiên Lạc hơi ghen tị, cô thường không hiểu ý Tiêu Sắt, nhưng Diệp Nhược Y dường như luôn hiểu mỗi lời nói của Tiêu Sắt.

Lôi Vô Kiệt thúc ngựa đi tới, trầm giọng nói: “Tránh ra!”

“Tiểu tử, tuổi thì không lớn mà giọng lại không nhỏ!” Tạ Thất Dao nhắc trường đao lên.

“Tránh ra!” Lôi Vô Kiệt cao giọng gầm lên, Tâm kiếm lập tức rời vỏ bay thẳng về phía Tạ Thất Dao.

“Kiếm Tâm quyết? Tới hay lắm!” Tạ Thất Dao xuất đao đánh Tâm kiếm trở về.

“Lôi Vô Kiệt không phải đối thủ của hai người bọn chúng đâu, tới giúp hấn thôi!” Tiêu Sát nói.

Tư Không Thiên Lạc và Đường Liên lập tức tung người nhảy tới, đánh về phía hai người kia.

“Mộ Vũ, tiểu tử này dùng kiếm, giao hấn cho ngươi. Hai người còn lại do ta đối phó.” Tạ Thất Dao nghiêng người ngăn trước mặt Tư Không Thiên Lạc và Đường Liên, vung trường đao trong tay lên. Tư Không Thiên Lạc vội vàng dùng trường thương đỡ lấy. Đao thương giao nhau, Tạ Thất Dao vẫn sừng sững bất động, Tư Không Thiên Lạc lão đảo lui lại hơn mười bước, thiếu chút nữa ngã lăn trên mặt đất.

“Ngân Nguyệt thương, khốc đoạn trường. Nghe nói Tư Không Trường Phong có một đứa con gái, nhận được chân truyền của hấn, chắc là ngươi?” Tạ Thất Dao nhìn Tư Không Thiên Lạc.

“Tên của cha ta là để ngươi gọi chắc?” Tư Không Thiên Lạc trợn mắt đáp lời, ổn định lại thân hình nhắc thương lao tới.

Trên nóc nhà Lôi gia bảo, Lôi Thiên Hồ đã giao thủ vài chục chiêu với Mộ Vũ Mặc nghe tiếng quay đầu nhìn lại, vui vẻ nói: “Quả nhiên là về kịp?”

“Các người có mấy đứa trẻ ranh còn hôi sữa đến, chúng ta có hai vị gia chủ tới, có gì mà cao hứng?” Mộ Vũ Mặc cười lạnh nói.

“Năm xưa tñTiêu Sát có Bách Lý Đông Quân, Lý Hàn Y, Tư Không Thiên Lạc, Lôi môn có Lôi Vân Hạc, Lôi Oanh, Đường môn có Đường Liên Nguyệt, khi bọn họ được giang hồ ca tụng chẳng phải cũng chỉ là thiếu niên tầm tuổi đó sao?” Lôi Thiên Hổ trầm giọng nói.

“Bọn chúng làm sao sánh được với Bách Lý Đông Quân năm xưa?” Mộ Vũ Mặc khinh thường nói.

“Trước khi Bách Lý Đông Quân đánh bại Diệp Đình Chi, cũng chẳng ai tin hấn làm được.” Lôi Thiên Hổ xuất một chưởng.

Trong phòng khách, mùi tám Diêm Vương thiếp bị Lôi Oanh xuất một kiếm đánh về. Đường Hoàng và Đường Thất Sát giơ hai tay áo, thu hồi mùi tám Diêm Vương thiếp, sắc mặt xanh mét, lui lại bên cạnh Đường lão thái gia.

Đường lão thái gia mỉm cười nói: “Cuối cùng cũng may mắn được thấy thanh Sát Phổ kiếm trong truyền thuyết này. Năm xưa người dùng thanh kiếm này quét tháo khắp giang hồ, Cơ Nhược Phong từng đánh giá người là nửa Kiếm Tiên, nói kiếm thuật của người đã có phong thái của Kiếm Tiên nhưng Sát Phổ kiếm dẫu sao cũng chỉ là vật phàm. Người dùng hỏa dược dung hợp với sắt thép đúc kiếm, coi như là đi theo đường lạ. Theo ta thấy, lần này Cơ Nhược Phong nói sai mất rồi.”

“Đường lão thái gia khen lệch mất rồi, Cơ Nhược Phong nói không sai, chỉ xét riêng kiếm, ta kém hơn bất cứ vị Kiếm Tiên nào.” Lôi Oanh chột ngẩng đầu, quát lên với Đường lão thái gia. “Nhưng

bàn về giết người, ngay cả Nhan Chiến Thiên cũng không phải đối thủ của ta!” Hấn chọt vung kiếm, kiếm khí xông thẳng tới Đường lão thái gia, trên đường làm dấy lên sấm sét cuồn cuộn.

Đây là ‘Bình Địa Nhất Thanh Lôi’ thực sự!

Cho dù là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y sử dụng cũng không có thanh thế hùng hồn như vậy!

Vì chỉ khi dùng Sát Phổ kiếm, chỉ khi Lôi Oanh tự mình ra tay, mới thật sự là ‘Bình Địa Nhất Thanh Lôi!’

Đây là Lôi Oanh, tuy hôm nay trông hấn như một tiên sinh dạy học dáng vẻ chán nản, nhưng năm xưa khi hấn hành tẩu giang hồ, tính khí cũng hung hăng như hỏa dược Lôi môn. Năm xưa Lôi môn có tứ kiệt, tính cách mỗi người một khác. Lôi Mộng Sát lòng mang thiên hạ, một lòng muốn làm anh hùng vì dân vì nước, Lôi Vân Hạc phóng đảng tiêu sái, chỉ muốn dạo chơi khắp giang hồ, bốn biển là nhà. Lôi Thiên Hồ tuy trầm mặc ít nói, tư chất bình thường nhưng khắc khổ gấp vạn lần người khác. Còn Lôi Oanh khi hành tẩu giang hồ lại hợp với bốn chữ - nộ, ác, tuyết, liệt. Mặc dù mấy năm qua hấn ẩn cư, trông có vẻ lười biếng quên đời, sau khi bại dưới tay Lý Hàn Y tính cách cũng trở nên trầm ổn. Nhưng khi hấn cầm Sát Phổ kiếm, hấn lại trở về bản thân lúc trước.

Ai cản ta thì chết!

Ai xúc phạm Lôi môn ta cũng chết!

Đường lão thái gia đột nhiên buông tẩu thuốc, bước lên trước, vung một chưởng ra.

Rất ít người chứng kiến Đường lão thái gia xuất thủ, là vì một người khi địa vị lên tới một mức độ nhất định, rất ít khi phải tự mình động thủ. Cho nên trước đây rất lâu, thực lực của hắn luôn là một bí ẩn, là cao thủ thâm tàng bất lộ chân chính. Hơn nữa thân thể hắn dần dần suy nhược, kém hơn người trẻ tuổi như Đường Liên Nguyệt.

Nhưng một chưởng này của hắn cắt đứt kiếm khí của Lôi Oanh, Đường môn không giỏi chưởng pháp, không mạnh về nội lực, nhưng Đường lão thái gia lại mạnh mẽ cắt đứt một chiêu kiếm tàn nhẫn hùng hồn tới cực điểm kia!

“Diêm Vương thiếp.” Đường lão thái gia lại gọi một tiếng, năm tấm Diêm Vương thiếp bay từ trong tay áo Đường Hoàng ra, năm tấm Diêm Vương thiếp bay từ trong tay áo Đường Thất Sát, đều hạ xuống bên cạnh hắn.

“Mười người đi một lượt cả mười điện, liệu có bình an giữ hồn chôn nhân gian?” Đường lão thái gia cầm tẩu thuốc lên, chậm rãi hít một hơi. “Lũ trẻ các ngươi, cẩn thận cho ta!”

Mười tấm Diêm Vương thiếp lại bay ra ngoài!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 166: Thiên Kỵ Áp Thành

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hạ quan phong, thượng quan hoa, Thiên Sơn tuyết, nhị hải nguyệt.

Tuyết Nguyệt thành luôn bình an mỹ lệ, bốn mùa như xuân, hôm nay lại chẳng được yên ổn. Tiếng vó ngựa như thủy triều phá tan không gian tĩnh lặng, chỉ thấy một tướng quân mặc giáp vàng thân hình khôi ngô đi đầu, phía sau là hơn một ngàn kỵ binh chỉnh tề. Tuy thanh thế rất lớn nhưng đội ngũ đi rất ngay ngắn thẳng hàng, cưỡi ngựa đi qua mà không làm tổn thương bất cứ người đi đường nào.

“Đây là quân đội Bắc Ly, sao lại tới Tuyết Nguyệt thành?” Có người kinh ngạc nói.

“Chắc là Tuyết Nguyệt thành đắc tội với hoàng đế Bắc Ly, nên hoàng đế phái người tới tiêu diệt?” Bên cạnh có người trả lời.

“Không thể nào? Tuyết Nguyệt thành trước nay không hề nhúng tay vào những chuyện linh tinh này, huống hồ muốn tiêu diệt Tuyết Nguyệt thành đâu phải chuyện nhỏ gì? Đừng nhìn nơi này có một ngàn kỵ binh, còn không đủ cho một mình đại thành chủ đánh!” Có người ngạo nghễ nói.

“VẬY tam thành chủ thì sao?” Trong quán rượu ven đường, một người mặc áo đen hỏi.

“Tam thành chủ có lẽ kém hơn một chút, nhưng đánh tám trăm người cũng không vấn đề!” Người nọ đáp.

Người mặc áo đen không khỏi bật cười, vung trường thương màu đen cắm giữa đường.

Người vừa nói chuyện giờ mới quay lại nhìn hắn. Chỉ thấy người kia đội một chiếc mũ trùm che mặt, rõ ràng không muốn người khác nhận ra, nhưng cây trường thương màu vàng sậm kia quá dễ nhận thấy. Người lăm mồm kia sợ hết hồn, cả kinh gọi: “Tam... tam thành chủ?”

Tư Không Trường Phong tháo mũ trùm, lắc đầu một cái: “Không phải tam thành chủ, là tam thành chủ... kém một chút.”

Tướng quân mặc giáp vàng đi đầu dừng lại trước trường thương, cau mày. Một tướng sĩ phía sau tức giận quát: “Ai! Dám cản đường! Biết tướng quân của chúng ta là người phương nào không?”

“Trung quân đại tướng quân, Diệp Khiếu Ứng, biết mà biết mà.” Tư Không Trường Phong cười nói.

Diệp Khiếu Ứng thân là đại tướng quân trong triều đình Bắc Ly, thực tế là người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly, nhưng lúc này sắc mặt không hề tức giận, lập tức xoay người xuống ngựa đi tới ngồi xuống bên cạnh Tư Không Trường Phong, hạ giọng nói: “Tư Không lão đệ, sao lại không nể mặt ta vậy, ta tới đây thăm ngươi, sao ngươi lại cầm trường thương cản đường?”

“Người có nể mặt ta đâu.” Tư Không Trường Phong giả vờ tức giận nói: “Người dẫn một ngàn thiết kỵ tới đập thành của ta là nể mặt ta à?”

Diệp Khiếu Ưng giơ tay ra quát gọi tiểu nhị: “Cho một bình rượu!”

Đương nhiên tiểu nhị từng nghe tới tên Diệp Khiếu Ưng, biết hẳn là kẻ giết người không chớp mắt trên chiến trường, sợ tới mức lập tức lấy một bình rượu, run run rẩy rẩy đưa tới.

Diệp Khiếu Ưng cầm bình rượu lên rót cho mình một chén, uống một hơi cạn sạch rồi thở dài nói: “Ta từ đế đô chạy ngàn dặm tới đây, mang ngàn kỵ binh tới bái kiến, đó là lễ phép, là kính nể, sao lại gọi là tới đập thành của người? Dù gì ta cũng là đại tướng quân trung quân, ra ngoài không mang theo tám trăm hay một ngàn người đâu có lễ phép?”

“Ta nhờ vào!” Tiếng ‘nhờ’ này của Tư Không Trường Phong rất chuẩn, nước miếng bay tứ tung.

Diệp Khiếu Ưng lau mặt, không hề tức giận: “Người nhờ cái gì?”

“Người nói xem ta nhờ cái gì? Đâu phải lần đầu người tới Tuyết Nguyệt thành, người nói xem lần này người tới đây làm gì? Mang nhiều người như vậy rõ ràng là không có ý tốt!” Tư Không Trường Phong buông chén rượu xuống, trừng mắt với hắn.

Trung quân trong triều đình Bắc Ly, Diệp Tự doanh, kỵ binh tinh nhuệ trên chiến trường có thể dùng một địch trăm, lúc này lại xếp hàng đứng ven đường, không dời nửa bước.

Còn hai người mà những kỵ binh tinh nhuệ đó đang chờ. một là người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly, một là Thương Tiên duy nhất

trong thiên hạ, nhưng lại ngồi đó uống rượu chửi mắng nhau như hai tên lưu manh thô lỗ. Mà thực tế, mười mấy năm trước khi hai người bọn họ vừa gặp nhau, quả thật là hai tên lưu manh thô lỗ.

“Cái này, Nhược Y viết thư cho ta...” Diệp Khiếu Ưng xoa tay, ngược ngàng ngừng nói.

“Nha đầu thối này! Không có lương tâm!” Tư Không Trường Phong uống một ngụm rượu, buồn bực nói: “Ta liều sống liều chết giữ mạng cho nó. Nó thì hay rồi, tiết lộ cơ mật của Tuyết Nguyệt thành chúng ta!”

“Cái này... thế thì, người kia ở Tuyết Nguyệt thành thật à?” Diệp Khiếu Ưng tiến tới nhỏ giọng hỏi.

“Phải thì sao?” Tư Không Trường Phong nhướn mày hỏi ngược lại.

“Người đâu!” Diệp Khiếu Ưng gầm lên.

“Có!” Một ngàn kỵ binh tinh nhuệ đồng thời cao giọng đáp.

“Theo ta đập tan Tuyết...” Diệp Khiếu Ưng giả bộ đứng dậy.

“Dù sao giờ cũng không ở đây nữa.” Tư Không Trường Phong lạnh nhạt nói tiếp.

Diệp Khiếu Ưng vội vàng ngồi xuống cười làm lành: “Vậy giờ đang ở đâu?”

“Sao nào? Người cũng quan tâm tới người này như vậy à? Chắc cũng muốn hiệp trợ thiên tử lệnh cho chư hầu, làm hoàng đế khác họ hả?” Tư Không Trường Phong giơ tay gõ nhẹ lên chén rượu.

“Người đừng có nói bậy!” Diệp Khiếu Ưng cả giận nói: “Ta làm vậy hoàn toàn là vì con gái nhà ta. Con gái ta nói muốn ta giúp hắn, ta giúp hắn thôi! Không liên quan gì tới ta cả!”

“Ồ? Vậy đã một năm rồi người không gặp con gái, chạy ngàn dặm tới Tuyết Nguyệt thành này sao không hỏi ta nửa câu về tình trạng gần đây của nó?” Tư Không Trường Phong cười nói.

“Giao con gái ta cho người còn lo lắng gì...” Diệp Khiếu Ưng mỉm cười nói: “Đúng rồi, rốt cuộc hiện giờ người kia đang ở đâu?”

“Đang ăn một bữa cơm.” Tư Không Trường Phong đáp.

“Cơm gì?” Diệp Khiếu Ưng hỏi.

“Một bữa cơm mà người bình thường không thể ăn nổi, cần được giang hồ tôn là anh hùng mới có thể ăn.” Tư Không Trường Phong lại uống một ngụm rượu.

“Lôi gia bảo!” Diệp Khiếu Ưng cả kinh: “Hắn đi tới Lôi gia bảo.”

“Sao người nghe tới Lôi gia bảo lại kinh hãi như vậy?” Tư Không Trường Phong không hiểu.

“Thiên hạ này ta chẳng sợ nơi nào, chỉ sợ Lôi gia bảo.” Diệp Khiếu Ưng gãi đầu: “Dù sao đó cũng là quê nhà của Lôi ca. Toàn bộ thiên hạ này ta cũng không phục bất cứ ai, chỉ phục mỗi Lôi ca. Hiện giờ Lôi ca không có ở đây, ta không thể tới san bằng quê hương hắn được...”

Lúc này đột nhiên có tiếng ngựa hí, chỉ thấy một thiếu mặc trường bào màu trắng, trên người đeo bảy thanh kiếm đang chạy về phía này.

“Minh Hiên?” Tư Không Trường Phong ngạc nhiên gọi.

Lạc Minh Hiên kia tung người nhảy từ trên ngựa xuống trước mặt Tư Không Trường Phong: “Tam thành chủ!”

“Sao ngươi lại về một mình? Thiên Lạc đâu?” Tư Không Trường Phong hỏi.

“Thiên Lạc sư tỷ không chịu về với đệ tử, cũng đi tới Lô gia bảo rồi.” Lạc Minh Hiên đáp.

“Ta cũng đoán vậy. Nhưng trang phục của ngươi là sao? Lão tiên bối của Kiếm Tâm trùng, Lý Tổ Vương hào phóng vậy à? Tám phần mười là thèm thường nhan sắc sư phụ ngươi hả?” Tư Không Trường Phong cười nói.

“Tam thành chủ! Không phải lúc nói đùa!” Lạc Minh Hiên nghiêm túc hiềm thấy: “Đường môn! Đường môn phản bội rồi! Rất có thể họ sẽ ra tay với Lô gia bảo trong Anh Hùng Yến lần này!”

“Ngươi nghe đâu ra vậy?” Tư Không Trường Phong cau mày: “Đừng nói bậy!”

“Là thật, trên đường chúng ta gặp được Đường Liên sư huynh! Huynh ấy nói Đường Liên Nguyệt đã bị Đường lão thái gia giam lỏng, dọc đường chúng ta cũng bị Âm Hà đuổi giết. Rất có thể Đường môn đã liên thủ với Âm Hà!” Lạc Minh Hiên vội vàng nói.

“Vô liêm sỉ! Lão già mà không chịu chết Đường lão thái gia kia điên rồi à!” Tư Không Trường Phong cả giận nói, chén rượu trong tay lập tức nát bấy.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 167: Nhân Đồ Khiếu Ưng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thấy Tư Không Trường Phong nổi giận như vậy, Diệp Ưng Khiếu không khỏi cười thầm. Chỉ cần Tuyết Nguyệt thành bị cuốn vào trận tranh đấu này, như vậy hẳn cũng đạt được mục đích chuyển đi này. Nhưng tâm tư của hắn đều bị Tư Không Trường Phong nhìn thấu. Tư Không Trường Phong vung tay, trường thương về tay, hắn cảm thương gõ mạnh lên bàn một cái.

Một ngàn kỵ binh tinh nhuệ đồng thời rút đao, sát khí bùng bùng. Diệp Tự doanh của Diệp Ưng Khiếu được bố trí đại đao hai bên tay, dưới ánh mặt trời hai ngàn thanh đao sáng tới nhức mắt. Dân chúng trong thành đang đứng xem lúc này mới ý thức được bọn họ đang đối mặt với đội quân đáng sợ nhất toàn bộ Bắc Ly, thậm chí là toàn bộ thiên hạ. Ai nấy trốn vào trong nhà.

Tư Không Trường Phong lại coi như không thấy, hét lớn với Diệp Ưng Khiếu: “Đừng tưởng ta không nhận ra người đang cười thầm. Vui vẻ hả? Đắc ý hả? Tưởng Tuyết Nguyệt thành ta không có cách nào giữ mình, buộc phải tham gia tranh đấu giữa các người à?”

Diệp Khiếu Ưng nhún tai: “Ta đâu có nghĩ vậy, không thì người theo ta tới Lô gia bảo, dẫn ta đi gặp người kia, ta giải quyết chuyện này giúp người?”

“Người đi mà đi.” Tư Không Trường Phong cau mày nói.

“Con gái của người đang ở đó, đệ tử của người đang ở đó, đồng minh của người đang ở đó, sao lại bắt ta đi?” Diệp Khiếu Ứng giang hai tay: “Thế này rõ là vô lý.”

“Hợp lý, vì con gái của người cũng đang ở đó.” Tư Không Trường Phong cười nhạt.

“Cái gì!” Diệp Khiếu Ứng vỗ mạnh lên bàn, cái bàn lập tức tan thành hai nửa: “Tư Không Trường Phong, người nói cái gì! Con gái ta không ở Tuyệt Nguyệt thành của người, lại chạy tới Lôi gia bảo làm gì? Người điên rồi à?”

“Bên phía Đường Liên Nguyệt đưa thư nói có thể chữa khỏi cho Diệp Nhược Y, bảo Đường Liên mang con bé tới. Ta cũng phái người đưa tin cho người, ai ngờ người lại chạy từ Thiên Khải thành tới đây. Hiện giờ chắc là con bé theo Đường Liên tới Lôi gia bảo rồi?” Tư Không Trường Phong quay sang hỏi Lạc Minh Hiên.

Lạc Minh Hiên vội vàng đáp: “Đúng vậy, trên đường chúng ta gặp Đường sư huynh và Diệp cô nương. Lúc đó Diệp cô nương còn bị thương nặng...”

“Cái gì!” Diệp Ứng Khiếu gầm lên.

“Đừng có hét nữa!” Tư Không Trường Phong bắt đắc dĩ che trán: “Minh Hiên, người kể hết ra đi.”

“Nhưng được Tiêu sư đệ chữa trị, còn có quốc sư Thiên Khải thành đột nhiên xuất hiện, thân thể Diệp cô nương đã không còn gì phải lo nữa rồi.” Lạc Minh Hiên nói tiếp.

“Tề Thiên Trần?” Tư Không Trường Phong và Diệp Khiếu Ưng nhìn nhau, thần sắc như đang suy nghĩ.

Diệp Khiếu Ưng mở miệng hỏi: “Sau đó quốc sư làm gì?”

“Quốc sư cứu Diệp cô nương xong nói vài lời với chúng ta rồi đi, không hề dừng lại.” Lạc Minh Hiên đáp.

“Hắn nói gì với các người?” Diệp Khiếu Ưng vội vàng truy hỏi.

“Lúc nói chuyện ta không có mặt, nhưng nghe Tiêu sư đệ nói, quốc sư đi thẳng về phía nam, chắc là vừa vắn đi ngang qua nơi đó, tới phía nam chắc có chuyện quan trọng hơn.” Lạc Minh Hiên nói.

“Có thể khiến quốc sư ra khỏi Thiên Khải, e rằng chuyện này không tầm thường. Sau khi khỏi bệnh Nhược Y thế nào?” Diệp Khiếu Ưng lại hỏi.

“Vốn định dẫn cô ấy cùng Thiên Lạc sư tỷ về Tuyết Nguyệt thành, nhưng cô ấy lại muốn tới Lôi gia bảo. Minh Hiên không cản lại được.” Lạc Minh Hiên thở dài nói.

“Mẹ nhà nó!” Diệp Khiếu Ưng đứng dậy, chạy tới xoay người nhảy lên ngựa, nhìn Tư Không Trường Phong nói: “Tư Không lão đệ cứ ngồi đó từ từ uống rượu, lão tử không tán dóc với người nữa.”

“Định tới Lôi gia bảo à? Không sợ à?” Tư Không Trường Phong nhướn mày nói.

“Mẹ nhà nó, nếu ta biết ai dám ức hiếp khuê nữ nhà ta, ta cho hai đao chém chết hắn!” Diệp Khiếu Ưng quay ngựa lại: “Tư Không lão đệ, chờ ta gặp người đó, ta sẽ không nói chuyện tình cảm gì với người, trực tiếp bắt về Thiên Khải!”

“Nếu người có năng lực đó.” Tư Không Trường Phong không đứng dậy, ôm quyền khom lưng nói: “Cung tiễn đại tướng quân!”

“Tướng quân cái rắm.” Diệp Khiếu Ứng quát lớn: “Toàn doanh xếp hàng, chúng ta đổi hướng, tới Lôi gia bảo!”

“Yên tâm đi, chuyện này người sẽ không thất vọng. Ngoại trừ con gái của người và người người muốn gặp, người còn gặp một thiếu niên mặc quần áo màu đỏ. Hắn họ Lôi.” Tư Không Trường Phong cười nói.

“Nói nhảm, lão tử tới Lôi gia bảo, đương nhiên gặp người họ Lôi rồi.” Diệp Khiếu Ứng không hiểu.

“Lôi trong Lôi Mộng Sát.” Tư Không Trường Phong nói tiếp.

“Đi!” Diệp Khiếu Ứng đột nhiên vỗ mông ngựa, chạy không dừng vó.

Lạc Minh Hiền nhìn theo bóng lưng hắn, khó hiểu: “Đây là đại tướng quân Bắc Ly được gọi là Nhân Đồ à? Sao trông không giống vậy?”

“Ồ? Người nói xem, không giống thế nào?” Tư Không Trường Phong hỏi.

“Lúc đầu xem hắn nói chuyện với nhị thành chủ còn giống một tướng quân có vẻ sắc xảo. Sau đó đột nhiên thay đổi, chửi mắng giữa đường giữa chợ, chẳng khác nào lưu manh côn đồ.” Lạc Minh Hiền lắc đầu.

“Áo trắng chiến giáp, ngọc thụ lâm phong, cười nói thống lĩnh thiên quân vạn mã, đó là Lôi Mộng Sát. Một cặp kim đao, hỉ nộ vô

thường, nói giết người là giết người, nhập ngũ hai mươi năm chưa bao giờ bàn lùi, chưa một lần đầu hàng, đây mới là Nhân Đồ Tử Diệp Khiếu Ưng. Nhưng có một điểm người nói rất đúng.” Tư Không Trường Phong khoanh tay sau lưng: “Xưa nay hấn luôn là một tên lưu manh côn đồ, chuyện này chính hấn cũng thừa nhận.”

“Nhưng tên lưu manh côn đồ này lại cưới Thiên Tiên một trong thiên hạ tứ đại mỹ nhân. Năm xưa chẳng phải tam thành chủ rất hâm mộ à?” Một giọng nói lanh lảnh vang lên, Lạc Minh Hiên quay lại, vui vẻ nói: “Sư phụ!”

“Đồ đệ ngoan, xem ra lần này không tới uổng rồi, lừa được nhiều kiếm tốt như vậy à.” Doãn Lạc Hà nhìn đồ đệ cười nói.

“Nhờ sư phụ... xinh đẹp.” Lạc Minh Hiên gãi đầu.

“Lão háo sắc Lý Tổ Vương lại nói mấy lời kỳ quái hả.” Doãn Lạc Hà thở dài, đi tới bên cạnh Tư Không Trường Phong: “Nhân Đồ vì con gái mình không nói hai lời lập tức chạy tới Lôi gia bảo, còn người sao lại thờ ơ như vậy?”

“Nha đầu của Nhân Đồ kia bị gió thổi một cái là gãy, nha đầu nhà ta đâu có giống, ai gặp nó là người đấy gặp xui thôi? Huống chi chẳng phải ta đã chuẩn bị kỹ càng chuyện Anh Hùng Yến từ trước rồi sao? Tuy lần này Hàn Y đi là vì tình, nhưng tiện tay thu thập Đường môn cũng không vấn đề.” Tư Không Trường Phong nói.

“Ồ? Nhưng sau khi nhị thành chủ rời thành vẫn không có tin tức gì truyền về.” Doãn Lạc Hà lo lắng nói.

“Không có tin tức đưa về mới là tác phong của Hàn Y.” Tư Không Trường Phong cau mày nói: “Nhưng không biết vì sao, trong lòng ta

cũng cảm thấy bất an.”

“Để ta đi một chuyến, Tuyết Nguyệt thành cần một vị thành chủ trấn thủ.” Doãn Lạc Hà nhìn Lạc Minh Hiên: “Đồ đệ, ra ngoài cùng sư phụ nào.”

“Hả? Đệ tử vừa trở về, còn chưa kịp ăn miếng cơm nào mà?” Lạc Minh Hiên khóc không ra nước mắt.

“Ờ? Thế người định để một cô gái yếu đuối đi đường một mình à?” Doãn Lạc Hà miệng nói uyển chuyển thê lương, nhưng ánh mắt cực kỳ dữ tợn: “Không thì chúng ta đánh cược một ván nhé?”

“Đệ tử... sẽ lập tức lên đường!” Lạc Minh Hiên vội vàng sửa lời.

“Vậy làm phiền tiên tử.” Tư Không Trường Phong gật đầu nói: “Nhưng giờ mà tới Anh Hùng yến, ta sợ, đã muộn rồi.”

“Dẫu sao cũng tốt hơn đứng đây chờ tin.” Doãn Lạc Hà mỉm cười, một con ngựa trắng theo tiếng chạy tới, cô xoay người lên ngựa. “Minh Hiên, lên đường thôi.”

“Dạ, vâng.” Lạc Minh Hiên đang muốn đi theo lại bị Tư Không Trường Phong kéo lại.

Tư Không Trường Phong sắc mặt chăm chú, giọng điệu đầy ẩn ý: “Minh Hiên, không được để sư phụ người vào sòng bạc. Nhớ đấy! Nhớ đấy! Nhớ đấy!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 168: Thiên Khải Khâm Thiên Giám

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thiên Khải, Khâm Thiên giám, Tề Thiên Trần.

Quốc sư mặc đạo bào màu trắng phát phơ trong làn gió, râu tóc bạc trắng nhưng ánh mắt trong veo như thiếu niên, tay cầm phát trần đứng trên đỉnh các ngấn người ngắm bầu trời.

Rất nhiều ngày đêm trong quá khứ hắn luôn nhìn bầu trời như vậy, ngắm trăng sao chuyển động, xem xét quá khứ tương lai của thiên hạ. Bói toán chuyện đại sự hung cát của quốc gia, đây vốn là nhiệm vụ của Khâm Thiên giám, nhưng có ba việc Tề Thiên Trần không quản tới. Một, không tính chiến sự, cái gọi là chiến sự đều là đại hung, không cần phải tính. Hai, không cầu trường sinh, cái gọi là trường sinh đều là ma đạo, không thể cầu. Ba, không bàn chuyện triều chính, cái gọi là triều chính cũng là âm mưu quỷ kế, làm hồng việc tu hành. Chuyện này hoàn toàn khác với thứ mà đế vương yêu cầu, nhưng Minh Đức Đế lại vui vẻ tiếp nhận. Theo những người từng may mắn gặp được quốc sư thuật lại, không ai có thể từ chối yêu cầu của quốc sư.

Bởi vì một phàm nhân làm sao trái lời tiên nhân?

“Giám chính.” Một giọng nói khẽ gọi hắn.

Tề Thiên Trần khôi phục tinh thần, quay đầu nhìn lại, thấy là tiểu đạo đồng vừa vào Khâm Thiên giám, bèn hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Đại tổng quản Cẩn Tuyên công công cầu kiến.” Đạo đồng cung kính đáp.

“Là khách quý rồi, mời.” Tề Thiên Trần cười nói.

“Có cần gặp mặt trong Thanh Vân điện không?” Đạo đồng hỏi.

Tề Thiên Trần lắc đầu: “Mời đại tổng quản vào Tinh Nguyệt các.”

“Nơi này ư?” Đạo đồng ngạc nhiên hỏi. Tinh Nguyệt các là cấm địa của Khâm Thiên giám, người bình thường không thể bước vào. Nhưng quốc sư đã nói vậy, hắn cũng đáp lời, lập tức đi xuống.

Không bao lâu sau, Cẩn Tuyên công công mặc áo quan màu tím, mái tóc bạc trắng theo đạo đồng đi lên. Cẩn Tuyên công công và Tề Thiên Trần được gọi là hai đại cao thủ bên cạnh thiên tử, nhưng do ba quy tắc ba điều không quản của Tề Thiên Trần, hai người lại không mấy khi tiếp xúc.

“Đại tổng quản.” Tề Thiên Trần quay lại, cúi người hành lễ.

“Quốc sư.” Cẩn Tuyên công công vội vàng đáp lễ.

“Hôm nay đại tổng quản lại tới chỗ lão đạo làm khách, đúng là hiếm thấy.” Tề Thiên Trần ngồi xuống ghé đá, rót một chén trà cho Cẩn Tuyên công công, nói: “Mời.”

Cẩn Tuyên công công tiến tới ngồi xuống, cười nói: “Trong triều bao quan lớn hiển hách muốn gặp quốc sư mà không được, Cẩn

Tuyên công công cũng sợ bị đóng cửa không gặp, mất mặt, cho nên mãi không dám tới.”

“Đại tổng quản nói đùa rồi.” Tề Thiên Trần nhấp một ngụm trà.

“Nơi này là Tinh Nguyệt các của Khâm Thiên giám à? Nghe nói các đời giám chính đều ở đây xem tinh tượng, tính toán chuyện đại sự trong thiên hạ. Thật không ngờ giữa ban ngày giám chính cũng ngồi tại đây.” Cẩn Tuyên công công nói.

“Sao trên trời không vì ngày đêm thay đổi mà biến mất. Ban ngày người thường không thấy được ánh sao trên trời là do ánh nắng chặn ánh sáng yếu ớt của chúng lại. Nhưng thực ra chúng vẫn ở nguyên tại chỗ, ngày qua ngày không ngừng vận chuyển, thay đổi.” Tề Thiên Trần ngửa đầu lên nói.

“Quốc sư nhìn được những gì?” Cẩn Tuyên công công hỏi.

“Ngày mai sẽ có mưa.” Tề Thiên Trần chậm rãi nói.

Cẩn Tuyên công công kinh ngạc: “Chỉ vậy thôi à?”

“Sau đó sẽ tiếp tục mưa, gió tây thổi về.” Tề Thiên Trần tiếp tục nói.

“Hả?” Cẩn Tuyên công công chờ một lúc lâu, Tề Thiên Trần vẫn không nói gì thêm. “Không còn gì nữa à?”

“Ba ngày sau trời quang, nhưng không dám chắc.” Tề Thiên Trần lẩm bẩm.

“Quốc sư.” Cẩn Tuyên công công đột nhiên bật cười: “Ngày thường vẫn cho rằng quốc sư là người nghiêm túc thận trọng, không

ngờ lại có lúc nhàn nhã bông đùa như vậy.”

“Lão đạo không nói đùa.” Tề Thiên Trần nghiêm trang: “Người không tin lời ta?”

“Cẩn Tuyên đương nhiên tin rồi, nhưng quốc sư biết mà. Cẩn Tuyên không hỏi thời tiết ngày mai.” Cẩn Tuyên lắc đầu: “Ta muốn hỏi vương triều ngày mai.”

“Vương triều ngày mai, đó là thiên đạo. Thiên đạo không thể nói bừa.” Tề Thiên Trần lắc đầu.

“Vì sao?” Cẩn Tuyên nhấp một ngụm trà.

“Vì khi người biết thiên đạo, nó cũng bắt đầu thay đổi. Cho nên thiên đạo vĩnh viễn chỉ là khả năng chứ không phải câu trả lời xác định. Nhưng thế nhân lại chỉ muốn nghe một đáp án. Vì vậy thiên đạo mà đại tổng quản muốn hỏi vốn không tồn tại.” Tề Thiên Trần quay đầu lại nhìn Cẩn Tuyên: “Đại tổng quản, có thể nói rõ ý định của mình rồi.”

Cẩn Tuyên thở dài: “Ta nghe nói năm ngày trước khi bệ hạ trở về đã tới Khâm Thiên giám trước tiên?”

“Đầu tiên là tới phủ Bạch Vương, tiếp đó tới phủ Xích Vương, thứ ba mới là Khâm Thiên giám của ta.” Tề Thiên Trần nói.

“Nhưng bệ hạ đợi trong Khâm Thiên giám hai canh giờ. Hơn nữa ta nghe nói khi bệ hạ vào Khâm Thiên giám, Kim Y Lan Nguyệt Hầu cũng rời thành.” Cẩn Tuyên nói đầy ẩn ý.

“Đúng vậy, nhưng đại tổng quản, cài lăm câu hỏi làm nên quá.” Tề Thiên Trần cười nói.

“Vậy Cẩn Tuyên không vòng vo nữa. Hôm nay trong triều xảy ra chuyện lớn, bệ hạ đột nhiên tuyên bố muốn lập người kế vị.” Cẩn Tuyên công công liếc mắt nhìn Tề Thiên Trần. “Chẳng hay quốc sư có nghe nói không?”

“Cũng mới nghe được thôi. Có điều, hôm nay trước khi đại tổng quản tới có mười ba vị khách cũng cầu kiến, chắc cũng do chuyện này.” Tề Thiên Trần lại từ từ rót một chén trà.

“Dựa theo luật lệ Bắc Ly, việc truyền ngôi sẽ chia làm hai cuộn sách. Một giao cho ngũ đại tổng quản, danh nghĩa là thánh ý. Một giao cho Khâm Thiên giám, dưới danh thiên đạo. Khi tên trên hai cuộn sách tương xứng, vị trí người kế vị mới được thừa nhận. Nhưng tuy thánh thượng nói muốn lập người kế vị nhưng Cẩn Tuyên không nhận được bất cứ cuộn sách nào, trong lòng thấy hơi bất an cho nên mạo muội tới cầu kiến quốc sư, chẳng hay quốc sư có nhận được cuộn sách đó không?” Cẩn Tuyên công công cẩn thận từng chút một hỏi.

“Chưa từng.” Tề Thiên Trần đáp rất thẳng thắn.

“Vậy chẳng hay đã từng hỏi quốc sư chưa?” Cẩn Tuyên công công lại hỏi.

“Đã hỏi.” Tề Thiên Trần không nói nhiều.

“Quốc sư có thể trả lời ta không?” Cẩn Tuyên công công trầm giọng nói.

“Vừa rồi lão đạo đã nói, thiên đạo chỉ là một khả năng. Lão đạo chỉ có thể nói ý kiến của mình, người quyết định thực sự vẫn là thánh thượng.” Tề Thiên Trần lại nhấp một ngụm trà. “Đại tổng quản

khác với lão đạo. Đại tổng quản đứng trong triều đã lâu, nhiều lúc không thể làm theo ý mình. Thánh thượng đột nhiên tuyên bố lập người kế vị, chắc chắn trong lòng đại tổng quản sẽ thấy bất an. Lão đạo cũng chẳng keo kiệt, ta sẽ thuật lại những lời đã nói với thánh thượng cho ngươi.”

Cần Tuyên công công vui mừng nói: “Đa tạ quốc sư!”

“Bạch có thể định quốc, xích có thể khai cương, rồng trong nơi dân dã, thiên hạ khó bình an.” Tề Thiên Trần chậm rãi nói.

Cần Tuyên công công trầm tư một hồi, gật đầu một cái: “Cần Tuyên xin ghi nhớ.”

Hai người đột nhiên im lặng ngồi trên Tinh Nguyệt các lặng lẽ uống từng chén trà một, thi thoảng nói vài lời cũng chỉ là vài chuyện không quá quan trọng, bất tri bất giác đã qua hơn nửa canh giờ. Cần Tuyên công công đặt chén trà xuống, đứng dậy cáo từ Tề Thiên Trần. Khi hắn xoay người đi, Tề Thiên Trần lại nhẹ giọng gọi về: “Đại tổng quản.”

“Quốc sư còn chuyện gì muốn nhắc nhở Cần Tuyên?” Cần Tuyên công công hỏi.

“Trong lòng đại tổng quản có suy nghĩ, lão đạo biết, thân trong triều đình mấy ai giữ được mình? Nhưng, có một việc đại tổng quản nhất định phải biết.” Tề Thiên Trần nghiêm mặt nói.

Cần Tuyên công công thăm căng thẳng, vội vàng nói: “Quốc sư xin cứ nói.”

“Ngày mai có mưa to, ra ngoài nhớ mang dù. Lão đạo không lừa ngài đâu.” Tề Thiên Trần chậm rãi nói.

Cần Tuyên công công lại không mỉm cười, thần sắc vẫn cung kính: “Cần Tuyên xin ghi nhớ.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 169: Tài Của Quân Vương

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Phủ Bạch Vương.

Tiêu Sùng ngồi trước đình, ánh mặt trời chiếu lên mặt hán. Hán cứ thế ngồi ngây ra tại chỗ, Huyền Đồng hầu hạ bên cạnh, cũng im lặng ngồi đó không nói gì. Ngón tay hán liên tục gõ lên ghế, không nhanh không chậm.

Mãi một lúc lâu sau, một tiếng bước chân vội vã phá vỡ không gian tĩnh lặng này.

Thất hoàng tử, Tiêu Cảnh Hà.

“Sùng ca, Cẩn Ngọc công công đưa tin tới!” Tiêu Cảnh Hà lớn tiếng hô.

“Nói.” Tiêu Sùng giơ ngón tay lên.

“Hôm nay sau khi tan triều, tổng cộng có mười ba vị đại thần tới Khâm Thiên giám, nhưng đều bị quốc sư chặn ngoài cửa. Chỉ có đại tổng quản Cẩn Tuyên tới là quốc sư chịu gặp. Sau chuyện này Cẩn Tuyên đại tổng quản bí mật tổ chức họp ngũ đại tổng quản. Hóa ra

bệ hạ đã bàn bạc với quốc sư, hơn nữa quốc sư thật sự đưa ra ý kiến.” Tiêu Cảnh Hà nói.

“Ý kiến ra sao?” Thần sắc Tiêu Sùng vẫn rất bình tĩnh.

“Hai mươi chữ, nói là ý kiến nhưng từ từ miệng quốc sư càng giống lời khuyên hơn.” Tiêu Cảnh Hà thở dài một cái: “Bạch có thể định quốc, xích có thể khai cương, rồng trong nơi dân dã, thiên hạ khó bình an!”

Huyền Đồng sửng sốt: “Những lời này có lợi hay có hại cho chúng ta?”

“Đương nhiên có lợi rồi!” Tiêu Cảnh Hà vui vẻ nói: “Vị vua khai cương thường là vua khai quốc, quân vương đời sau lấy chuyện định thiên hạ làm gốc. Khai cương chỉ dẫn tới chiến loạn, dân chúng làm than, đối với một quốc gia trăm hại mà không một lợi!”

“Không phải rồi.” Tiêu Sùng gật nhẹ đầu: “Nam Quyết vẫn nhắm vào Bắc Ly, hoàng đế mới của Nam Quyết Ngô Thanh Hoan mới lên ngôi năm ngoái, hắn là người hiếu võ, trong vòng mười năm hai nước chắc chắn có chiến sự.”

Tiêu Cảnh Hà kinh ngạc: “Vậy những lời này bất lợi với chúng ta?”

“Cũng không phải.” Tiêu Sùng vẫn lắc đầu: “Lời người vừa nói cũng có chút đạo lý, nếu sau khi khai cương không thể định quốc, quốc gia cũng sẽ sụp đổ.”

“Sùng ca, vậy rốt cuộc là có lợi hay có hại?” Tiêu Cảnh Hà bắt đầu nói.

Tiêu Sùng lấy tay xoa nhẹ huyệt Thái Dương, chậm rãi nói: “Hôm nay là ngày tổ chức Anh Hùng Yến?”

“Đúng vậy. Đường môn và Âm Hà đã lên đường từ sớm, thành hay bại đều do hôm nay.”

Tiêu Sùng xoa đầu lẩm bẩm: “Rồng ẩn nơi dân dã, thiên hạ khó bình an.”

“Bạch có thể định quốc, xích có thể khai cương, rồng trong nơi dân dã, thiên hạ khó bình an!” Một thiếu niên dáng vẻ yếu ớt vừa kéo cây cung lớn vừa nói: “Quốc sư chỉ nói hai mươi chữ này?”

Thiếu niên để râu sau lưng hấn đáp: “Theo lời Cẩn Ngôn công công truyền lại, đúng là chỉ có hai mươi chữ này.”

Nơi này đương nhiên là phủ Xích Vương.

Xích Vương Tiêu Vũ buông tay, một mũi tên xé gió bay tới, chớp mắt đã xuyên qua hồng tâm. Hấn đặt cung tên xuống cười nói: “Tên Cẩn Ngôn kia lúc thường luôn ra vẻ ngoan ngoãn, thực ra bụng đầy ý xấu. Lời mà hấn nói, Long Tà người cần lưu ý, có giấu một câu cũng rất bình thường.”

“Thuộc hạ hiểu.” Long Tà gật đầu.

“Có điều chuyện lập người kế vị lần này là việc lớn, có cho hấn cũng không dám nói bừa. Long Tà. Người nói thử xem mười sáu chữ này nên giải thích ra sao?”

“Tám chữ trước rất dễ hiểu, Bạch Vương Tiêu Sùng là vị vua giữ nước, có lẽ do tính cách hấn trầm ổn, làm việc cẩn thận. Xích Vương ngài lại là vua mở mang biên cương, chúng tỏ ngài vũ dũng

đáng khen. Sau này đối đầu với Nam Quyết cần có vương gia như ngài làm hoàng đế suất lĩnh. Nhưng mười chữ sau lại là biến số, mười chữ sau...” Long Tà cau mày.

“Giống như là mười chữ trước nói cũng bằng không?” Tiêu Vũ cười nói.

Long Tà cúi đầu: “Đúng vậy.”

“Không có mười chữ trước thì mười chữ sau cũng là vô ích.” Tiêu Vũ nhún vai: “Đây là tác phong của quốc sư Tề Thiên Trần. Hắn sẽ không đưa ra câu trả lời xác định, chỉ để chính người suy nghĩ. Cho nên mấy lời này không nghĩa lý gì với chúng ta, chỉ có thể xem phụ hoàng, xem ông ấy tính sao.”

“Vương gia cảm thấy bệ hạ sẽ nghĩ sao?” Long Tà hỏi.

“Phụ hoàng không thích quân ngũ, lời này không có lợi cho ta. Người cứ nhìn Lang Gia Vương đầy rẫy quân công, cuối cùng lại sa sút tới kết cục như vậy. Nhưng người nói xem, vị vua định quốc, một người mù lấy gì ra mà định quốc?” Tiêu Vũ cười lạnh: “Phụ hoàng không phải người mạo hiểm, trừ phi ta chết nếu không vị trí hoàng đế không tới phiên Tiêu Sùng. Đúng rồi, nghe nói Lan Nguyệt Hầu một mình cưỡi ngựa rời thành?”

“Đúng vậy, ngay sau khi bệ hạ về kinh.” Nghe nói là ra ngoài làm việc cho bệ hạ.” Long Tà đáp.

“Kim Y Lan Nguyệt Hầu, cũng coi như một vị đại nhân trong Thiên Khải. Phải nghĩ cách lôi kéo hắn.” Tiêu Vũ cau mày.

“Tháng trước đưa châu báu tới, đều nhận.” Long Tà nói.

“Nhưng ta nghe nói Tiêu Sùng đưa tranh chữ tới, hắn cũng nhận hết?” Tiêu Vũ hỏi.

“Vâng.” Long Tà đáp.

Tiêu Vũ lắc đầu: “Người như vậy là đáng sợ nhất, phải tìm điểm yếu của hắn mới được. Người bảo Nham Sâm đi điều tra hắn một chút. Đúng rồi, Nham Sâm đâu? Mấy hôm rồi không thấy hắn.”

“Mấy hôm trước Nham Sâm nhận được thư của Bách Hiểu đường, hôm nay ngồi trong phòng cả ngày, không biết đang nghĩ gì...” Long Tà do dự một chút rồi nói.

“Bách Hiểu đường? Ai nhắn cho hắn?” Tiêu Vũ kinh ngạc.

“Nghe nói là đường chủ Bách Hiểu đường.” Long Tà cúi đầu.

“Cơ Nhược Phong? Hắn còn sống à? Sao bảo chết lâu rồi mà?” Tiêu Vũ kinh hãi: “Dẫn ta tới gặp Nham Sâm!”

Khâm Thiên giám.

Tinh Nguyệt các.

Tề Thiên Trần vẫn ngồi đó, nhìn lên bầu trời. Hôm nay sắc trời dần u ám, trên trời chỉ có vài ngôi sao lờ mờ. Hắn khẽ thở dài, lại nhấp một ngụm trà. Sau lưng vang lên tiếng bước chân, Tề Thiên Trần không quay đầu lại hỏi: “Sự đệ?”

Đó là một đạo sĩ rất trẻ tuổi, mày kiếm mắt sáng, dáng vẻ như công tử thế gia. Hắn cúi đầu: “Sự huynh uống trà ngắm sao tại đây nhưng lại làm khó chúng ta rồi. Trưa hôm nay đã cản mười ba vị khách quý, nhưng sau giờ Ngọ sự huynh lại gặp Cảnh Tuyên công

công, mấy chục đại thần trong triều lại tới. E rằng sau hôm nay Khâm Thiên giám chúng ta sẽ đắc tội với toàn bộ triều đình.”

“Ha ha ha. Nếu bọn họ không gặp được ta, có thể tới gặp đại tổng quản.” Tề Thiên Trần cười nói: “Dù sao những lời nên nói ta đều đã nói cho hẳn.”

“Bọn họ cũng muốn, nhưng phủ của đại tổng quản đâu phải ai cũng tới bái kiến được. Có điều Cẩn Tuyên đại tổng quản mà biết, bốn vị tổng quản khác cũng sẽ biết. Mà nếu họ biết, ít nhất hai vị vương gia quan tâm tới chuyện này nhất cũng sẽ biết.” Đây chính là mục đích của sư huynh phải không?” Đạo sĩ trẻ tuổi kia đi tới bên cạnh Tề Thiên Trần.

“Đúng vậy, nếu bọn họ muốn biết thì nói bừa hai mươi chữ ấy cho bọn họ nghe.” Tề Thiên Trần lạnh nhạt nói.

“Nói bừa?” Đạo sĩ trẻ tuổi kinh ngạc.

“Nói bừa.” Tề Thiên Trần cười một tiếng: “Định quốc gì chứ, khai cương gì chứ, chân long chỉ có một, thiên tử cũng chỉ có một. Kẻ thắng đứng trên đài cao, người thua quỳ dưới đài, máu chảy thành sông. Từng đời nối tiếp nhau, từng triều đại tiếp nối, sao trời biến đổi ngày đêm, triều đại lần lượt thay đổi. Chỉ có một chuyện chưa từng đổi thay.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 170: Thiếu Niên Kiếm Khí Thịnh

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Bắc Ly thích kiếm, có Cô, Đạo, Nho, Nộ, Tuyết Nguyệt - Ngũ Đại Kiếm tiên, còn có Thiên Thủy kiếm tông, Cô Ảnh kiếm phái, Thương Lôi kiếm hiên, Vân Tê kiếm phái, Thiên Kiếm các, ngũ đại kiếm phái. Lại có 'Phong Tuyết Kiếm' - Trầm Tĩnh Chu, 'Kiếm Tâm Hữu Nguyệt' - Lý Tâm Nguyệt, những kiếm khách liên tiếp xuất hiện trên giang hồ như truyền thuyết, kiếm phổ liệt kê thập đại danh kiếm, thanh nào cũng xứng với hai chữ tuyết thế.

Nhưng có một thanh kiếm đã đạt tới cảnh giới đại tông sư nhưng lại không có duyên với vị trí kiếm tiên. Trên giang hồ rất ít người nhắc tới, thanh kiếm kia cũng không cách nào sánh vai với thập đại danh kiếm. Mười hai năm trước thanh kiếm này từng quét ngang giang hồ, một người một kiếm giao đấu với hữu hộ pháp của Ma giáo suốt một ngày một đêm, bất phân thắng bại.

Thanh kiếm này tên là Trường Hồng. Kiếm mỏng Trường Hồng, lúc giết người lưỡi kiếm sắc bén vung chéo xuống như mưa lúc hoàng hôn. Dùng kiếm làm tên, gia chủ Âm Hà Tô gia, Tô Mộ Vũ.

Xuất kiếm liền mười ba lần nhưng đều bị ngăn cản dễ dàng, Lôi Vô Kiệt chống kiếm xuống đất nói: "Ta nhớ ra rồi, sư phụ từng nhắc tới kiếm của ngươi. Ngươi là sát thủ có thể điều khiển cùng lúc

mười tám thanh kiếm. Sư phụ nói kiếm thuật trong thiên hạ, nếu chỉ xét riêng kỹ thuật tinh diệu, chưa chắc người đã kém hơn năm vị Kiếm Tiên.”

“Người nói sai rồi.” Tô Mộ Vũ gật đầu một cái: “Ta không cầm kiếm mà cầm hung khí.”

“Mỗi thanh kiếm đều có ý nghĩa của mình.” Lôi Vô Kiệt cười đáp: “Đệ tử Lôi gia bảo, Tuyết Nguyệt thành, Kiếm Tâm trủng, Lôi Vô Kiệt, chính thức hỏi kiếm tiền bối.”

“Cái tên này tuổi thì nhỏ mà gia nhập một đồng môn phái.” Tiêu Sát hừ lạnh nói.

“Hắn có đấu được với Tô Mộ Vũ không?” Diệp Nhược Y hỏi.

“Mười hai năm trước Tô Mộ Vũ đã có thể giao chiến ngang tay với hữu hộ pháp của Ma giáo, trong Tiêu Dao Thiên Cảnh cũng ở cấp độ tuyệt đỉnh. Đừng nói Lôi Vô Kiệt, cho dù là sư phụ hắn Lôi Oanh hay Lý Hàn Y cũng khó lòng chiếm được lợi thế khi đánh với Tô Mộ Vũ.” Tiêu Sùng lắc đầu: “Với công lực hiện tại của Lôi Vô Kiệt, chỉ vừa bước vào Tụ Tại Địa Cảnh, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.”

“Vậy làm sao giờ?” Diệp Nhược Y khẽ cau mày.

“Không chỉ Lôi Vô Kiệt không phải đối thủ của Tô Mộ Vũ, bên kia Đường Liên và Thiên Lạc liên thủ cũng không địch nổi Tụ Thất Dao thành danh đã vài chục năm. Ba người trẻ tuổi làm sao địch nổi hai vị cao thủ đại tông sư?” Tiêu Sát nhún vai.

“Không được rồi.” Ánh mắt Diệp Nhược Y lóe lên vẻ kiên quyết, vung nhẹ tay, tạo thành một chuỗi lá xanh lượn vòng trong bàn tay

mình.

“Người để ý tới hấn quá nhỉ?” Tiêu Sát nhìn Diệp Nhược Y hỏi.

Diệp Nhược Y ngậy ra một hồi rồi lắc đầu nói: “Ta chỉ không muốn chết ở đây.”

“Tiểu tử kia rất để ý tới người.” Tiêu Sát quay đầu nhìn sang phía Lô Vô Kiệt kiếm khí lại bùng lên, áo đỏ phấp phới. “Lần đầu tiên gặp người, trái tim hấn đã bay mất. Thiếu niên vốn là vậy rất dễ động tình, sau khi động tình lại kiên định như đá tảng. Cho nên bọn họ thường nắm giữ lực lượng người khác không thể tưởng tượng nổi.”

“Ta...” Diệp Nhược Y lắc đầu: “Một người có thể chết bất cứ lúc nào, đâu dám đòi hỏi gì.”

“Không, người sẽ không chết.” Ánh mắt Tiêu Sát đầy kiên định, tay chạm nhẹ lên tròng côn bên cạnh: “Ta sẽ không để bất cứ ai trong các người chết.”

Diệp Nhược Y quay sang, chợt thấy ánh mắt Tiêu Sát thay đổi.

Đó là một ánh mắt đã lâu không chứng kiến. Nó rực sáng, kiên định, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

Tiêu Sát xiết chặt Vô Cực côn: “Bởi vì ta cũng là một thiếu niên.”

“Nửa năm trước ta mới bước vào giang hồ, cũng rất may mắn. Được chứng kiến Thúc Y kiếm của sát thủ Nguyệt Cơ, Phong Tuyết kiếm của Trầm Trĩnh Chu, Thiết Mã Băng Hà của tỷ tỷ, Phong Nhã tứ kiếm của ông ngoại, cự kiếm Đằng Không của Âm Hà các người. Lô Vô Kiệt vận thẳng Hỏa Chước thuật lên Thiên Hỏa cảnh, Tâm

kiếm trong tay ngấm vang không ngừng. “Hôm nay được chứng kiến kiếm mỏng Trường Hồng, thật chẳng uổng công.”

Tô Mộ Vũ lắc đầu: “Nếu là ta của hơn mười năm trước, gặp được người có lẽ sẽ tâm sự với người một phen. Nhưng thật đáng tiếc. Chết đi!”

Người mặc áo đen lập tức hành động, Lôi Vô Kiệt áo đỏ cũng lao thẳng tới trước.

Kiểm mỏng Trường Hồng, danh kiếm ‘Tâm’ lướt qua nhau.

Tô Mộ Vũ thu kiếm, trên thân kiếm mỏng có vết máu dài một tấc.

Lôi Vô Kiệt chống kiếm xuống đất, mỉm cười lau vết thương trên tay, cao giọng nói: “Nữa nào!”

Một kiếm vừa rời của Tô Mộ Vũ vốn là chiêu kiếm tất sát, theo tính toán của hắn vốn nên xuyên qua tim, thế nhưng chỉ làm cánh tay Lôi Vô Kiệt bị thương. Hắn xoay người gạt đầu tán thưởng: “Được.”

“Ta đang nghĩ, chuyện gì mà khiến một người biến thành một khối băng lạnh lẽo như vậy?” Lôi Vô Kiệt cũng xoay người lại, thân thể bừng bừng khí nóng: “Vãn bối Lôi Vô Kiệt, hỏi tiếp kiếm thứ hai!”

Tô Mộ Vũ không nói gì, cầm kiếm tung người lướt tới trước mặt Lôi Vô Kiệt. Trường kiếm vung lên, Lôi Vô Kiệt nâng kiếm muốn đỡ nhưng bị kiếm khí như nước thủy triều đánh văng ra ngoài, thân hình tràn ngập hơi nóng lão đảo như muốn ngã, có thể thấy Hỏa Chước thuật đã sắp bị đánh tan. Nhưng hắn vẫn đứng dậy, lau vết máu bên mép, cười thản nói: “Được. Vãn bối Lôi Vô Kiệt, xin hỏi kiếm lần thứ ba!”

“Đây là kiếm cuối cùng.” Tô Mộ Vũ trầm giọng nói.

“Chiêu kiếm lần này, ta sẽ ra tay trước!” Lôi Vô Kiệt nhảy lên, Tâm kiếm trong tam chém thẳng xuống.

Tô Mộ Vũ ngửa ra sau, cầm kiếm chặn bên trên. Trường Hồng kiếm của hắn không hề quý giá, đây chỉ là thanh kiếm hắn tự mình rèn ra sau khi xuất sư tại nơi đào tạo của Âm Hà. Rất nhiều sát thủ của Âm Hà cũng vậy, khi xuất sư rèn một binh khí thuộc về mình, từ đó trở đi luôn sát cánh cùng nhau, đến chết cũng không rời.

Tâm kiếm, Trường Hồng lại giao nhau. Tô Mộ Vũ nhíu mày, đánh bay kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt.

Chỉ trong chớp mắt, hai bóng người lướt qua nhau, khoảnh khắc đó hai bên đều chăm chú quan sát đối phương. Ánh mắt Tô Mộ Vũ vẫn lạnh lùng tàn khốc như làn nước, cứ như mọi chuyện trên thế gian đều không nằm trong suy nghĩ của hắn. Ánh mắt Lôi Vô Kiệt vẫn nóng rực, như chẳng hề sợ hãi bất cứ chuyện gì trên thế gian.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên giơ tay, thanh Tâm kiếm lại bay về.

“Vân vô tâm dĩ xuất tự, điều quyện phi nhi tri hoàn.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên mỉm cười: “Là chiêu đầu tiên trong Chỉ Thủy kiếm pháp của tỷ tỷ ta, tên là Quyện Phi Hoàn, nghe có hay không?”

Tô Mộ Vũ xoay người, giơ thanh kiếm mỏng Trường Hồng ngăn trước ngực. Tâm kiếm đột nhiên đâm thẳng vào thân kiếm của hắn. Tô Mộ Vũ lui lại phía sau, Lôi Vô Kiệt nghiêng người nắm lấy Tâm kiếm. Chân khí trên người hắn bùng lên, xuất một kiếm ép lui Tô Mộ Vũ, thanh kiếm Trường Hồng lập tức gãy thành từng khúc.

“Đây là kiếm thứ ba của ta.” Lôi Vô Kiệt cao giọng quát.

“Tiểu tử, đắc ý gì chứ? Nếu không phải vừa rồi Lôi Môn Bát Tuần làm hỏng Thập Bát kiếm trận của hấn, không khéo giờ ngươi đã là người chết.” Mặc dù ngoài miệng Tiêu Sát chế giễu nhưng ánh mắt lại như đang cười: “Có điều chiêu kiếm vừa rồi coi như chiêu thức tuyệt diệu nhất mà hấn từng thi triển.”

Thần sắc Tô Mộ Vũ vẫn dửng dưng. Hấn lui lại, tay khẽ giơ lên, thân kiếm vỡ vụn lượn vòng quanh tay hấn. Hấn búng ngón tay một cái, hơn mười mảnh kiếm vỡ bắn thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 171: Phúc Vũ Phiên Vân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thấy mảnh kiếm vỡ bắn về phía mình, Lôi Vô Kiệt vội vàng giơ Tâm kiếm lên đỡ, nhưng một mảnh kiếm lướt sát qua tay hắn, tâm kiếm tuột tay, hắn vội vàng giơ tay ra muốn cầm lại. Nhưng đã thấy Tô Mộ Vũ bước một bước lướt tới trước mặt hắn, xuất một cước đá văng hắn ra ngoài, sau đó lại có ba mảnh kiếm vỡ đánh lên người hắn. Tô Mộ Vũ đứng thẳng, xoay tròn thanh kiếm trong tay: “Đây là danh kiếm hạng ba thiên hạ, Tâm kiếm?”

Tâm kiếm ngân vang không ngừng, muốn trốn khỏi tay Tô Mộ Vũ, chỉ thấy Tô Mộ Vũ giơ tay phất nhẹ lên thân kiếm, trấn áp thân kiếm rung động không ngừng.

Lôi Vô Kiệt ngã xuống, bả vai bên trái không ngừng chảy máu.

Diệp Nhược Y đang định đi tới giúp đỡ, lại bị Tiêu Sát ngăn cản: “Vẫn chưa kết thúc, chờ một chút.”

Vừa dứt lời Lôi Vô Kiệt đã gắng gượng đứng dậy, nhìn Tâm kiếm trong tay Tô Mộ Vũ, đột nhiên quát lớn: “Kiếm đến đây!”

Chỉ thấy Tâm kiếm bị Tô Mộ Vũ dùng chân khí đè xuống lại ngân vang!

“Kiếm tới đây!” Lôi Vô Kiệt lại gầm lên.

Tâm kiếm lập tức kéo Tô Mộ Vũ về phía trước.

“Kiếm tốt, kiếm khách cũng giỏi!” Tô Mộ Vũ gạt đầu, đột nhiên giơ chân giẫm mạnh xuống đất khiến thân hình ngưng bật. Hấn giơ Tâm kiếm lên trước mặt quát: “Ngừng!”

Tâm kiếm bỗng yên tĩnh lại, Lôi Vô Kiệt lui lại một bước, phun ra một ngụm máu tươi.

“Lên!” Tô Mộ Vũ đột nhiên nâng kiếm, đâm thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Diệp Nhược Y vội vàng quay lại nhìn Tiêu Sát, Tiêu Sát cau mày nhưng vẫn không nói gì. Còn Lôi Vô Kiệt lại đột nhiên bước lên một bước, nhát đâm của Tâm kiếm trúng bả vai hấn, nhưng chỉ tiến tới một tấc là ngưng lại.

Tô Mộ Vũ ngẩng đầu, nhẹ giọng khen: “Được.”

Hai ngón tay bỗng kẹp lấy Tâm kiếm, nhất chỉ phá Thương Sơn, nhị chỉ đoạn càn khôn, Lôi môn Kinh Lôi chỉ!

Lôi Vô Kiệt lại giơ tay trí chỉ về phía Tô Mộ Vũ, đoạn hồn phách, tiệt trường sinh, Lôi môn Thất Thần chỉ!

Tô Mộ Vũ lập tức rút kiếm lui nhanh lại, ánh mắt toát lên vẻ khen ngợi: “Với tuổi tác của ngươi, vừa tu luyện kiếm thuật, Hỏa Chước thuật, Vô Phương quyền, lại vừa tinh thông hai môn chỉ pháp của Lôi gia bảo, quả thật hiếm có.”

“Chỉ từng luyện qua, cũng hiểu chút bề ngoài mà thôi.” Trên người Lôi Vô Kiệt đã đầy vết thương nhưng gương mặt vẫn mỉm cười: “Chẳng phải là sắp chết sao? Bị ép thì phải vậy thôi. Người bảo ta thi triển tiếp một chỉ cũng chẳng được.”

“Nếu hai chỉ kia chỉ là ngẫu nhiên, vậy giờ người không còn kiếm trong tay, còn cần đánh tiếp không?” Tô Mộ Vũ chậm rãi nói.

“Nếu ta không đánh người có thể bỏ qua cho ta không? Bỏ qua cho bằng hữu của ta không?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tô Mộ Vũ lắc đầu, trả lời rất dứt khoát: “Không thể.”

“Vậy vấn đề này đâu có ý nghĩa gì.” Lôi Vô Kiệt phát hai tay áo, áo đỏ phát phói, ánh đỏ trong mắt lại bùng lên: “Tới đây! Ta còn chút công phu cuối cùng ép đày hòm chưa sử dụng, nếu người muốn phân sinh tử, vậy được! Ta sẽ luận bàn sinh tử với người.”

Hai tay Lôi Vô Kiệt nắm lại thành quyền, thi triển một thức mở đầu, chính là võ công mà võ tăng bảy tuổi trong Thiếu Lâm tự cũng biết, Đại La Hán Quyền.

Tô Mộ Vũ vung nhẹ tay phải vẽ thành một đóa kiếm hoa: “Như ý của người.”

Bên kia, Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc hợp lực đánh với Tạ Thất Dao nhưng mãi vẫn không xong. Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc đều đã thở hồng hộc nhưng hơi thở Tạ Thất Dao đã hơn lục tuần vẫn rất thông thả. Hắn cầm đao đứng đó, nhìn Đường Liên hỏi: “Người là đệ tử Đường môn, sao không thấy người dùng ám khí?”

“Ta là người của Đường môn, nhưng cũng là đệ tử Tuyết Nguyệt thành, lần này ta tới đây là vì Tuyết Nguyệt thành, không vì Đường môn.” Đường Liên nhắm Chỉ Tiêm nhận, chăm chú nhìn Tạ Thất Dao.

“Ta cũng đoán ra, ngươi là thiếu niên kiên cường.” Tạ Thất Dao gật đầu: “Lần này ta hợp tác với Đường môn các người, thế nhưng theo ta thấy, bọn họ không bằng ngươi. Chỉ tiếc rằng ta là sát thủ, cho dù có tán thưởng ngươi nhưng vẫn phải giết ngươi.”

Tư Không Thiên Lạc rung thanh trường thương, ánh bạc lấp loáng: “Bớt nói nhảm đi.”

“Ngươi có một binh khí rất tốt. Ta cũng từng có, đó là thanh đao do ta tự rèn, dùng suốt bốn mươi năm, sửa chữa hơn trăm lần.” Tạ Thất Dao giơ thanh trường đao trong tay: “Đáng tiếc là bị người ta chém đứt rồi, nếu ta cầm thanh đao trước kia, các người đã là người chết.”

“Nói khoác mà không biết ngượng.” Tư Không Thiên Lạc tức giận mắng.

Tạ Thất Dao lại chẳng hề để ý tới cô, tiếp tục nói: “Trong nghề của chúng ta có một lời đồn. Nếu binh khí theo mình nhiều năm bị gãy, như vậy mạng cũng chẳng còn bao lâu. Lần này sau khi giết chết các người, ta sẽ rút khỏi vị trí gia chủ Âm Hà Tạ gia, ẩn cư lánh đời.”

Trường thương của Tư Không Thiên Lạc chỉ thẳng vào Tạ Thất Dao, khó hiểu: “Lão già nhà ngươi đúng là kỳ lạ, ngươi muốn thoái ẩn cư thì cứ ẩn cư, muốn chết thì cứ chết, nói chuyện này với chúng ta làm gì?”

“Đúng là lão già ta đây nhiều lời rồi.” Tạ Thất Dao cười nói: “Chẳng qua các người là hai người cuối cùng mà ta giết trong cuộc đời này, cho nên nói thêm mấy câu.”

“Nếu người muốn giết chúng ta, cả đời này đừng hòng yên ổn!” Tư Không Thiên Lạc cả giận nói.

“Người định nói, các người một là con gái của Thương Tiên, một là đồ đệ của Tửu Tiên, nếu ta giết các người, Tư Không Trường Phong và Bách Lý Đông Quân chắc chắn không tha cho ta?” Tạ Thất Dao bước lên trước một bước: “Ta giết người bao năm như vậy, hiểu được một đạo lý. Chỉ khi người ta sợ hãi mới lôi người khác ra để uy hiếp đối phương.”

Tư Không Thiên Lạc ngậy ra một chút, từ khi sinh ra đến giờ cô ghét nhất là năm chữ ‘con gái của Thương Tiên’. Bởi vì cô cho rằng mình có thể hoàn toàn không dựa vào vinh quang của sư phụ mà xông xáo giang hồ, cô chỉ là cô, Tư Không Trường Phong là Tư Không Trường Phong. Nhưng đúng như Tạ Thất Dao nói, lúc này cô đã sợ hãi! Lúc này cô chỉ mong Tư Không Trường Phong xuất hiện ở đây, ngăn trước người mình. Có cây thương đó, thiên hạ này ai làm cô bị thương được?

Tạ Thất Dao đã xuất đao chém tới, Đường Liên tung người nhảy lên, Chỉ Tiêm nhận va chạm với lưỡi đao.

Một là đao dài ba thước, một là đao nhỏ dài khoảng một tấc!

Tạ Thất Dao cười một tràng dài, đao kinh trong tay tầng tầng lớp lớp, ép xuống như dùi núi lấp biển. Đường Liên bị đánh không ngừng lui lại, Chỉ Tiêm nhận vang lên tiếng vỡ lách cách, có thể thấy

đã sắp không chịu nổi nữa. Còn lúc này Tư Không Thiên Lạc vẫn đang ngây ngốc, hấn không khỏi quát lớn: “Thiên Lạc!”

Cuối cùng Tư Không Thiên Lạc cũng hồi phục tinh thần, phản ứng đầu tiên lại là quay sang nhìn Tiêu Sắt một cái.

Chỉ thấy lúc này Tiêu Sắt cũng đang nhìn cô.

Diệp Nhược Y chú ý tới ánh mắt bọn họ, đột nhiên nói: “Là một cô gái rất tốt.”

“Ừ.” Tiêu Sắt trả lời rất thẳng thắn.

Tư Không Thiên Lạc nhìn Tiêu Sắt, trong lòng thầm nhủ: Hôm nay phụ thân không thể ngăn phía trước ta, nhưng ta có thể ngăn phía trước hấn!

Nỗi sợ trong lòng lập tức tan thành mây khói, Tư Không Thiên Lạc cảm cảm thương, gầm lên một tiếng, đâm thẳng về phía Tà Thất Dao đang cầm đao ép Đường Liên không ngừng lui lại.

Thân thương ngân dài, Phiên Vân.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 172: Thuyền Nát Còn Có Ba Ngàn Đinh

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Khi Tư Không Thiên Lạc thi triển chiêu thương Phiên Vân Phúc Vũ, Đường Liên cũng đánh ra một quyền, quyền phong như thủy triều, như sóng lớn, chính là Hải vận do Tửu Tiên Bách Lý Đông Quân truyền thụ! Tạ Thất Dao đột nhiên thu đao lui lại phía sau.

Đường Liên lập tức thu quyền, nhưng thương kinh của Tư Không Thiên Lạc lại không thu được, ép thẳng tới Tạ Thất Dao.

Tạ Thất Dao vung liền ba đao, hóa giải thương kinh, thân hình ngưng lại vững vàng, hấn nói: “Thương kinh trong thiên hạ, Thương Tiên Tư Không Trường Phong độc chiếm tám phần. Vốn dĩ ta không tin, nhưng hôm nay gặp được người, ta tin.!”

“Coi như có chút kiến thức!” Tư Không Thiên Lạc thi triển xong chiêu thương đó, khí tức đã bất ổn, tay cầm thương run rẩy nhưng vẫn cứng giọng.

Chợt thấy một tiếng kêu dài vang lên từ phía xa, một con hạc vàng phá vân bay ra. Trên hạc vàng là một người đàn ông mặc áo bào màu xám, thần sắc thoáng chút tức giận, ống tay áo bên phải trống rỗng. Người này từng nổi danh cùng Lôi Oanh, nhân tài kiệt xuất của Lôi môn, Lôi Vân Hạc.

“Trưởng lão giữ các.” Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc nhìn lên.

“Sư thúc!” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Là Lôi Vân Hạc.” Tô Mộ Vũ thu kiếm, khẽ cau mày.

Lôi Oanh đang đối diện với mười tám Diêm Vương thiếp tràn ngập sát khí, nghe tiếng hạc kêu kia, trong lòng không khỏi vui mừng. Sát Phổ kiếm trong tay hấn bùng lên ánh đỏ, lại chém ra hơn mười luồng kiếm khí.

Mạnh mẽ sắc bén, bá đạo tuyệt luân!

Mười luồng kiếm khí lần này không phải đánh bay mười tám Diêm Vương thiếp, mà là muốn chặt đứt chúng!

“Xem ra đã không chỉ là nửa Kiếm Tiên!” Đường lão thái gia một đòn không thành, thần sắc vẫn không đổi.

Lôi Oanh vừa thi triển một chiêu kiếm kinh thế hãi tục ngăn cản mười tám Diêm Vương thiếp, đột nhiên nhìn ra ngoài gian phòng, quát dài một tiếng: “Vân Hạc!”

“Cửu thiên dẫn lôi, vân trung chi hạc!” Đường lão thái gia trầm ngâm: “Không ngờ hôm nay được thấy ba vị trong Lôi Môn Tứ Kiệt năm xưa, xem ra muốn tiêu diệt Lôi gia bảo cũng chẳng dễ dàng gì.”

Lôi Oanh bước thẳng tới trong sân, cao giọng gọi: “Vân Hạc!”

Ôn Lương cũng vội vàng ra ngoài theo: “Cái này... Lôi môn sao còn có người cưới hạc, đây không phải việc chân nhân đạo gia hay làm ư?”

Tiên hạc dưới chân Lôi Vân Hạc ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài, Lôi Vân Hạc vốn đang ngồi trên hạc cũng đứng dậy gọi lớn: “Oanh ca.”

“Lão gia tử, chuyện lần này không ổn rồi.” Đường Huyền nhỏ giọng nói: “Đại gia trường Âm Hà và gia chủ Tô gia Tạ gia vẫn chưa tới. Lôi Vân Hạc lại tới, chúng ta không chiếm ưu thế.”

“Không, bọn họ tới rồi, đang ngay gần đây.” Đường lão thái gia nhẹ giọng nói.

Lôi Thiên Hồ đứng trên nóc nhà giảng co với Mộ Vũ Mặc cũng kinh ngạc: “Là Lôi Vân Hạc?” Là Lôi Vân Hạc tu luyện Kinh Lôi chỉ tới cực hạn, thậm chí còn tái hiện Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật của Lôi môn. Bàn về thanh thế, năm xưa hắn không kém gì đám người Bách Lý Đông Quân, tuy tiếp đó mất tích nhiều năm, nhưng sau trận đánh với Triệu Ngọc Chân lần trước thanh danh của hắn lại vang dội. Nếu hắn tới đây, vậy rất có thể tình thế hôm nay sẽ thay đổi rất lớn.

“Cuối cùng cũng tới.” Lôi Thiên Hồ lạnh lùng nói, sau đó giơ tay lên mép, ho nhẹ một tiếng.

Mộ Vũ Mặc nhìn lại, thấy vết máu trên tay, không khỏi biến sắc: “Lôi Thiên Hồ, hóa ra người đã bị thương vào tận huyết mạch, vừa rồi chỉ là cứng rắn chống đỡ!”

“Cứng rắn chống đỡ?” Lôi Thiên Hồ lau vết máu nơi khóe miệng, trầm giọng nói: “Tri Chu Nữ, người đã từng nghe câu này chưa?”

“Câu gì?” Mộ Vũ Mặc kinh ngạc.

“Thuyền nát còn có ba ngàn đinh!” Lôi Thiên Hồ đột nhiên rung ống tay áo, chiếc áo da bạch hổ vừa dày vừa nặng cũng bay lên.

Hắn múa nhẹ tay phải, thu hết gió lớn trong sảnh vào tay. Tay trái khẽ giương lên, lòng bàn tay như có tiếng sấm nổ. Đây là võ công bá đạo nhất của Lôi môn.

“Ngũ Lôi Thiên Cương quyền.” Hai tay Mộ Vũ Mặc bùng lên luồng sáng lạnh, cười lạnh nói: “Người đã đấu vài chục chưởng với Sương Huyền chưởng của ta, có chiếm được tí lợi thế nào không?”

“Người biết Ngũ Lôi Thiên Cương quyền, thế có biết Thiên Cương quyền này có chín tầng cảnh giới. Mười hai năm trước khi ta tỷ thí với U Băng, ta mới bước vào tầng thứ bảy - Sinh Sát Đur Đoạt.” Lôi Vô Kiệt trợn trừng hai mắt: “Vậy người có thể nghĩ xem tầng thứ chín sắp ném thử. Diệt Thiên Tuyệt Địa!”

“Tầng thứ chín? Cảnh giới mà trăm năm qua chưa một ai đạt tới?” Mộ Vũ Mặc cả kinh, nhanh chóng lui lại.

“Chết đi!” Lôi Thiên Hồ xuất quyền đánh ra, thanh thế còn kinh khủng hơn vừa rồi vài lần.

Mộ Vũ Mặc giơ quyền lên đỡ, nhưng Sương Huyền chưởng vừa rồi còn đánh bất phân thắng bại với Lôi Thiên Hồ, lúc này lại chẳng chịu nổi một đòn. Hàn quang lập tức bị đè ép, cô ả cũng bị một chưởng đánh bay ra ngoài, chân khí trong người tiết ra tới bảy tám phần. Cô ả phun ra một ngụm máu tươi, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Lôi Thiên Hồ tung người nhảy tới, lại đánh ra một chưởng.

“Liên Nguyệt.” Mộ Vũ Mặc nhẹ giọng gọi cái tên này.

“Vẫn còn nhớ nhưng cái tên Đường môn kia à?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai cô. Mộ Vũ Mặc kinh hãi, lại mở mắt ra,

phát hiện mình đã nằm trong lòng một nam tử. Nam tử đó đeo mặt nạ màu bạc, ánh mắt âm lãnh.

“Đại gia trường.” Mộ Vũ Mặc nhẹ giọng gọi.

Đại gia trường tay trái ôm Mộ Vũ Mặc, tay phải vung lên, giao đấu một chưởng với Lôi Thiên Hồ.

Một bên lòng bàn tay nổi sấm, một bên trên quyền có bóng đen quán quanh.

Hai quyền giao nhau, chỉ thấy Lôi Thiên Hồ bị đánh lui lại phía sau, ngã vào trong sân, lão đảo lui liền vài bước vẫn không đứng vững nổi.

“Thiên Hồ!” Lôi Oanh tiến tới đỡ hấn.

Lôi Thiên Hồ hộc ra một ngụm máu đen, sắc mặt tái xanh: “Diêm Ma chưởng!”

Đại gia trường cũng chẳng chiếm lợi, hấn ôm Mộ Vũ Mặc rút lui về phía sau, đập trên nóc nhà. Nhưng do dư kinh Ngũ Lôi Thiên Cương chưởng của Lôi Thiên Hồ, bước chân hấn khiến nóc nhà vỡ tan, ngã xuống phòng khách. Thần sắc hấn không hề dao động, rũ hai hai tay áo ngăn cản những mảnh ngói vỡ.

“Cuối cùng đại gia trường cũng tới rồi” Đường lão thái gia lạnh lùng hít một hơi thuốc.

Đại gia trường không buồn để ý tới hấn, chỉ nói như đang lẩm bẩm: “Nếu không phải trên người có thương tật. Người mạnh nhất Lôi môn thế hệ này phải là Lôi Thiên Hồ, trên cả Lôi Oanh và Lôi Vân Hạc.”

“Do Vũ Mặc đánh giá thấp hẳn.” Mộ Vũ Mặc bước khỏi lòng đại gia trường, hơi cúi đầu. Cô ả là người nói năng gì cũng tràn ngập phong tình, nhưng giờ đối diện với đại gia trường cầm quyền của Âm Hà, cô ả cũng phải thu hồi vẻ quyến rũ lúc bình thường.

“Người đã trọng thương, ở lại đây cũng chẳng ích gì. Mang người của Mộ gia rời khỏi Lôi gia bảo đi.” Sắc mặt đại gia trường vẫn không đổi: “Chuyện tiếp theo cứ giao cho ta.”

“Vâng.” Mộ Vũ Mặc tung người nhảy một cái, lại bay lên nóc nhà.

“Đại gia trường rất coi trọng tính mạng của Âm Hà, chỉ có điều, chẳng hay ba vị sư thúc của ta giờ đang ở đâu?” Đường Huyền lạnh lùng hỏi.

“Đường Huyền.” Đường lão thái gia hít một hơi thuốc, gọi một lời không nhẹ không nặng.

Đường Huyền ngừng nói, sắc mặt vẫn lạnh băng.

“Việc đó, chắc hẳn sau khi mọi chuyện thành công, đương nhiên đại gia trường sẽ cho chúng ta một câu trả lời.” Đường lão thái gia chậm rãi nói.

Đại gia trường không nhìn hẳn chỉ nói: “Không cần giao cái gì cả. Đường môn tam lão dùng Bạo Vũ Lê Hoa châm với Lý Hàn Y, bị Triệu Ngọc Chân cản lại. Ba người chết dưới Lê Hoa Châm. Có điều một mũi Lê Hoa châm cuối cùng đã làm Lý Hàn Y bị thương. Mặc dù không giết chết được cô ta nhưng lần này cô ta không tới Lôi gia bảo được. Tam lão chết cũng có giá trị.”

“Chết có giá trị?” Đường lão thái gia nheo mắt, không nói gì.

Đại gia trường không nói tiếp, đi tới cửa ngoài, nhìn Lôi Thiên Hồ, đột nhiên nói một câu khó hiểu.

“Người sắp chết.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 173: Tính Danh Anh Hùng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Thiên Hổ như đang thuận theo lời đại gia trường, lập tức nôn ra một ngụm máu đen, hai đầu gối cong lại, ngã quy xuống dưới đất. Lôi Oanh vội vàng đi tới đỡ hấn dậy, kiểm tra mạch của hấn rồi kinh hãi nói: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Vừa rồi ta cưỡng ép vận Ngũ Lôi Thiên Cương quyền tầng thứ chín.” Lôi Thiên Hổ trầm giọng đáp.

Lôi Oanh cả kinh: “Người điên rồi à! Quyền đó hại người hại mình, thân thể người đã như vậy rồi, đâu thể dễ dàng vận tầng thứ chín được? Người cũng biết các đời gia chủ Lôi môn luyện Ngũ Lôi Thiên Cương quyền đều đến tầng thứ tám là ngừng lại! Chính là vì Diệt Thiên Tuyệt Địa, không chỉ diệt thiên địa, còn diệt chính mình!”

“Lôi môn đang tới lúc sinh tử tồn vong, không lo được nhiều như vậy.” Lôi Thiên Hổ lắc đầu.

“Sinh tử tồn vong cái gì, có ta đây, Vân Hạc cũng đã về rồi mà.” Lôi Oanh nói.

Lôi Thiên Hổ gắng gượng đứng dậy, ưỡn thẳng lưng nói: “Nhưng ta là môn chủ.”

Lôi Thiên Ngân vẫn luôn đứng bên cạnh, mặt đã đầy nước mắt: “Môn chủ!”

Đại gia trường giơ đôi tay đáng sợ lên, lạnh lùng nói: “Sao phải cố chống đỡ, chẳng bằng tự kết thúc đi, chết cho thoải mái một chút.”

“Diêm Ma chưởng.” Lôi Oanh cau mày nhìn đại gia trường. “Chẳng trách ta cảm thấy trong người Lôi Thiên Hồ có một luồng chân khí âm tà. Người dám luyện ma công như vậy à?” Hấn lập tức quay lại nắm chặt lấy tay Lôi Thiên Hồ, định truyền chân khí cho hấn.

“Vô dụng thôi.” Lôi Thiên Hồ rút tay lại: “Trúng Diêm Ma chưởng, chân khí trong cơ thể đã bị rối loạn, cuối cùng kinh mạch đứt từng khúc mà chết. Người truyền khí cho ta cũng không ép nổi luồng tà khí đó.”

Lôi Oanh biết Lôi Thiên Hồ nói thật, hấn tức giận giơ thanh trường kiếm chỉ thẳng vào đại gia trường: “Người chết chắc rồi!”

“Đúng là ta sẽ chết, nhưng không phải bây giờ.” Đại gia trường lười biếng nói: “Nhưng hấn sắp chết rồi”

Lúc này, con hạc vàng kia đã hạ xuống trước Lôi gia bảo.

Lôi Vân Hạc cười trên hạc vàng thấy có người giao đấu ngoài cửa thành, nhưng tới gần mới thấy rõ. Mấy người ngoài cửa chính là đệ tử Tuyết Nguyệt thành.

“Lôi Vô Kiệt? Đường Liên?” Lôi Vân Hạc nghi hoặc nói, nhưng sau đó lại lập tức quay đầu, chứng kiến nam tử đang cầm trường

kiếm giăng co với Lôi Vô Kiệt. Bọn họ từng gặp nhau rất nhiều năm về trước.

“Khôi?” Lôi Vân Hạc kinh ngạc: “Ám Hà cũng tới Anh Hùng Yến?”

“Sự thúc, bọn họ liên thủ cùng Đường môn gây chuyện với Lôi gia bảo!” Lôi Vô Kiệt vội vàng nói.

“Ám Hà và Đường môn liên thủ?” Lôi Vân Hạc cau mày: “Kết hợp như vậy không chỉ là tới gây sự, xem ra các người muốn tiêu diệt Lôi môn?”

Tô Mộ Vũ gật đầu: “Ừ.”

“Các người cũng muốn diệt Lôi môn? Tưởng Lôi Vân Hạc ta chết rồi chắc?” Lôi Vân Hạc cười nói: “Đường môn có ai tới? Đường Huyền? Đường Hoàng? Dẫu sao cũng không phải là Đường Liên Nguyệt rồi.”

“Sự thúc, người vào xem thử đi. Nơi này cứ giao cho chúng ta.” Lôi Vô Kiệt nói.

“Các người? Với võ công của các người đâu phải đối thủ của hai tên quái vật này. Sự phụ người tới còn tạm.” Lôi Vân Hạc nói.

Lôi Vô Kiệt cười một tiếng: “Dẫu sao cũng phải thử mới biết được có phải đối thủ hay không. Sự thúc, người cứ yên tâm đi!”

“Được! Có khí chất của ta lúc trẻ! Không hổ là người của Lôi môn!” Lôi Vân Hạc cười dài một tiếng, xoa đầu con hạc vàng. “A Ly, người đi trước đi, lát nữa ta gọi người.” Sau khi nói xong tung người nhảy một cái, vượt qua bức tường hạ xuống trong sân.

“Nghĩ lại thì trong kia đại gia trường và Mộ Vũ Mặc đối đầu với các đại nhân vật, lại nhìn sang đám nhóc con trước mặt.” Tạ Thất Dao mỉm cười tự giễu: “Đúng là chán quá.”

“Giờ có thể là nhóc con, nhưng tương lai thì chưa chắc.” Tô Mộ Vũ vung kiếm: “Đã lâu quá rồi, tốc chiến tốc thắng.”

Lôi Vân Hạc kia tung người nhảy vào trong gian nhà, đầu tiên thấy đại gia trường Âm Hà đeo mặt nạ, không khỏi kinh ngạc: “Quái vật này cũng xuống núi? “ Lại nhìn những người phía sau, trong lòng càng kinh hãi: “Đường Huyền, Đường Hoàng, Đường Thất Sát, còn có... Đường lão thái gia? Lão già nhà người đúng là chán ngắt, từ đời ông nội ta đã bắt đầu làm khó dễ Lôi gia bảo. Đã dây dưa tới mức khiến Lôi môn chúng ta chết mất hai đời rồi, còn không chịu mề yên mà đẹp đi à?”

"To gan!" Đường Huyền gầm lên.

“To gan cái quái gì! Chỉ bản lĩnh đó của người mà dám hô to gọi nhỏ trước mặt ta à?” Lôi Vân Hạc trừng mắt với hắn: “Có xách giày cho ta cũng không xứng.”

“Vân Hạc.” Lôi Oanh gọi hắn.

Lôi Vân Hạc quay đầu lại, nhìn Lôi Oanh và Lôi Thiên Hổ, ánh mắt vốn bề nghệ đột nhiên trở nên hiền lành: “Oanh ca! Thiên Hổ! Lâu rồi không gặp.”

“Mấy năm qua, Thiên Hổ luôn phái người đi tìm người.” Lôi Oanh nói.

“Ta biết, thật ra cũng có vài lần đã tìm tới Tuyết Nguyệt thành, ta đều bảo Tư Không Trường Phong giúp ta né tránh.” Lôi Vân Hạc

thấy vẻ mặt Lôi Thiên Hồ không đúng, vội vàng hỏi: “Thiên Hồ bị thương à?”

“Hạc ca!” Lôi Thiên Hồ đột nhiên giơ tay ôm lấy Lôi Vân Hạc, nước mắt tuôn rơi.

“Đã cả đống tuổi rồi, có phải trẻ con như ngày xưa nữa đâu, cứ luyện công không tốt là lại ôm ta khóc.” Lôi Vân Hạc cười một tiếng, đặt tay lên bả vai hắn, kiểm tra chân khí của Thiên Hồ. Kết quả khiến cho hắn biến sắc: “Hàn độc kia xâm nhập sâu như vậy rồi?”

“Mấy năm nay vẫn dùng thuốc chống đỡ, vừa rồi Thiên Hồ đã vận Ngũ Lôi Thiên Cương quyền tầng thứ chín, lại trúng Diêm Ma chưởng. E là...” Lôi Oanh ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

Lôi Thiên Hồ nhìn sang cười nói: “Ba huynh đệ chúng ta có thể gặp nhau là tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời ta. Giờ tâm nguyện đã hoàn thành, Thiên Hồ không có gì tiếc nuối.”

“Chỉ là Diêm Ma chưởng! Ta và Oanh ca hợp lực, còn sợ không cứu nổi người?” Lôi Vân Hạc vội vàng la lên.

“Không còn kịp nữa rồi. Huống chi bây giờ đâu có thời gian dừng lại chữa thương.” Lôi Thiên Hồ đi tới, nhìn về phía đại gia trường Âm Hà và đám người Đường môn.

Đường lão thái gia vẫn hút thuốc, không lên tiếng.

Đại gia trường Âm Hà ánh mắt lạnh lùng, đối mặt với Lôi Thiên Hồ.

“Tổng quản Lôi môn, Lôi Thiên Ngân nghe lệnh!” Lôi Thiên Hồ quát lớn.

“Có Thiên Ngân!” Lôi Thiên Ngân lau nước mắt, quỳ sụp xuống đất.

“Môn chủ đời thứ mười chín của Lôi môn, Lôi Thiên Hồ, hôm nay vì bảo vệ Lôi gia bảo mà chết trận! Chúc môn chủ truyền cho sư huynh Lôi Oanh! Đợi sau khi đuổi được kẻ địch, vào từ đường Lôi môn, làm lễ tam hưởng lục chấn, trở thành môn chủ đời thứ hai mươi!” Lôi Thiên Hồ quát lớn.

“Thiên Ngân tuân lệnh!” Lôi Thiên Ngân cao giọng đáp.

“Chết.” Đại gia trường nhẹ nhàng phun ra chữ này.

Chỉ trong chớp mắt, vài chục chỗ trên người Lôi Thiên Hồ nổ tan, máu đen bắn ra khắp nơi. Hắn vẫn đứng thẳng không ngã, cứ như không cảm nhận được những đau đớn này, cuối cùng từ từ nhắm mắt lại.

Lôi Thiên Hồ và Lôi Oanh biết không thể làm gì, đứng phía sau im lặng không nói một lời.

Hai người bọn họ dành cả đời theo đuổi sở thích của bản thân, một người vi phạm tổ huấn của luyện kiếm, thậm chí gần đạt tới cảnh giới Kiếm Tiên. Một người tái hiện Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật của Lôi môn, quý nhiều núi Thanh Thành tới mức chó gà không yên, bộc lộ hết khí khái thiếu niên. Giờ đã hơn mười năm trôi qua, hai người bọn họ một vẫn cầm kiếm, một vẫn nói năng ngông cuồng, cứ như thiếu niên chưa bao giờ già đi.

Còn Lôi Thiên Hồ, hẳn lại khác. Mười mấy năm trước hắn ở trong Lôi môn luyện võ từng quyền từng cước một, khi các ca ca đều rời nhà, chỉ có mình hắn ở lại, che chở cho toàn bộ Lôi gia bảo. Sau đó

hắn trở thành môn chủ, nhưng khi giang hồ nhắc tới Lôi môn, mọi người đều không nghĩ tới hắn. Bởi vì hắn không đủ đặc biệt, không đủ khiến người ta kinh ngạc, thậm chí rất ít khi qua lại trên giang hồ. Ngay cả võ công cũng là thứ không dễ nhìn nhất trong lưỡng chỉ tam quyền của Lôi môn.

Cuối cùng, hắn chết. Dùng thân phận môn chủ đời thứ mười chín của Lôi môn mà chết.

Nếu nói Lôi Oanh và Lôi Vân Hạc là thiếu niên chưa bao giờ lớn, cả đời theo đuổi mộng giang hồ của bản thân. Như vậy Lôi Thiên Hồ là anh hùng lòng son chưa bao giờ đổi, bao năm qua vẫn luôn bảo vệ Lôi môn. Khi mọi người đều rời nhà, một mình hắn ở lại, bảo vệ nhà của mình.

“Ba huynh đệ chúng ta có thể gặp nhau là tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời ta.” Trước khi chết, hắn nói với hai huynh đệ của mình như vậy.

Lôi Vân Hạc bỗng ngửa đầu, giơ tay trái của mình lên trời.

Mây đen giăng khắp trời, sấm chớp cuồn cuộn.

“Lên!” Lôi Vân Hạc quát lớn một tiếng, tiếng quát đầy đau thương!

Một tiếng sấm nổ trời, đình tai nhức óc, khiến cát bay đá chạy!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 174: Lôi Môn Song Tử

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Nghe tiếng sấm nổi lên, ánh mắt đại gia trường chẳng chút sợ hãi, ngược lại đầy vẻ vui mừng: “Đây là Cửu Thiên Dẫn Lôi của Lôi môn!”

“Nói lại thì không thể coi là võ công của Lôi môn được, mặc dù trông rất giống Lôi Thuấn trận của Lôi môn, nhưng thực ra đây là đạo pháp.” Đường lão thái gia buông tẩu thuốc xuống, thần sắc nghiêm túc: “Sáu mươi năm trước, từng có một vị tiên bối của Lôi môn gia nhập Đường môn, kết hợp với pháp thuật trong Đạo môn sáng tạo ra Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật. Khi còn trẻ ta từng gặp vị tiên bối đó, Cửu Thiên Dẫn Lôi của Lôi Vân Hạc chính là do vị tiên bối đó truyền lại!”

“Vị tiên bối trong miệng Đường lão thái gia chắc đã sắp một trăm tuổi rồi nhỉ.” Đại gia trường chậm rãi nói.

“Hạ!” Lôi Vân Hạc hét lớn, sấm sét trên chín tầng trời giáng xuống, rơi vào tay hắn.

“Ta dùng sấm sét chín tầng trời lật càn khôn, một chỉ tay phá chín vạn dặm bầu trời!” Lôi Vân Hạc bước lên một bước, giơ ra một chỉ,

giữa ngón tay sấm sét âm âm! Đây mới là Kinh Lôi chỉ của Lôi môn khi tu luyện tới cực hạn!

“Được!” Đại gia trường giơ tay, đánh ra một đòn Diêm Ma chưởng, sau khi giao đấu với Kinh Lôi chỉ lại bị ép lui liền ba bước.”

“Lui tiếp!” Lôi Vân Hạc lại giơ một chỉ.

Ánh mắt đại gia trường bừng sáng: “Được lắm!” Lại đánh ra một chưởng.

Lại bị ép lui năm bước.”

“Lão gia tử.” Đường Huyền hạ giọng nói.

Đường lão thái gia giơ tay lên hông, lại chợt thấy một luồng kiếm khí đỏ rực đánh tới. Hắn nghiêng người né tránh, chứng kiến Lôi Oanh cầm Sát Phố kiếm, lạnh lùng nhìn mình.

“Gia chủ Lôi gia bảo đã chết, lão thái gia của Đường môn cũng nên chết đi.” Lôi Oanh chậm rãi nói.

Đường lão thái gia cười lạnh: “Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không.”

Bên kia, Lôi Vân Hạc đã giơ ngón tay lần ba.

Đại gia trường đứng thẳng người, mỉm cười nói: “Ta không lùi.”

“Ngươi lùi.” Hắn chậm rãi đánh ra một chưởng, lại ngăn cản Kinh Lôi chỉ lấp loáng ánh sét, thanh thế hùng hồn.

Lôi Vân Hạc cảm thấy chân khí kẹt lại trên ngón tay, một lát sau lực cản trở ùn ùn kéo lại. Hắn kinh ngạc, vội vàng rút ngón tay, chớp

mắt đã bị ép lui mười bước.

Đại gia trường gật đầu: “Người được lắm, có thể dứt cho Diêm Ma chưởng của ta.”

Lôi Vân Hạc kinh ngạc một chút rồi cười lạnh nói: “Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao người lại gấp rút muốn diệt Lôi gia bảo như vậy. Diêm Ma chưởng của người đã bắt đầu cắn trả.”

“Người nói đúng lắm.” Đại gia trường nhìn bàn tay phủ đầy hoa văn: “Nó cần chất dinh dưỡng mới. Vốn ta đã tìm cho nó một thức ăn cực tốt, nhưng lại để hấn trốn mất. Thế nhưng nếu đổi lại là người, ta nghĩ nó sẽ rất hài lòng.”

“Ngông cuồng!” Lôi Vân Hạc đột nhiên tung người nhảy một cái, giữa ngón tay lại lấp loáng sấm sét. Tuy hấn dùng chỉ nhưng lại đập thẳng xuống đầu, khí thế như tiên nhân!

Lần này đại gia trường không dám đỡ, nghiêng người, khó khăn lắm mới tránh được. Khí thế chỉ pháp của Lôi Vân Hạc không hề thu lại, đánh thành một hố lớn trên mặt đất bằng phẳng.

Bên phía kia, Lôi Oanh cầm Sát Phố kiếm múa lên điên cuồng, kiếm khí tung hoành khiến đất đá bay khắp nơi, đánh cho bức tường phòng khách tan nát. Lôi Thiên Ngân ở bên cạnh vừa bảo vệ thi thể Lôi Thiên Hồ, vừa vội vã la lên: “Lôi Oanh môn chủ, trong phòng khách còn có khách khứa của các môn phái võ lâm khác, phải cẩn thận!”

Sứ giả Ôn gia, Ôn Lương đưa mắt nhìn lên, chứng kiến Lôi Vân Hạc thi triển chỉ pháp tràn ngập vẻ tiêu dao thiếu niên, cùng Lôi

Oanh đánh từng kiếm liên tiếp vừa tiêu sái vừa ngang ngược. Hấn lăm bầm: “Đây là Lôi Môn Song Tử.”

Năm xưa hai vị thiếu niên Lôi môn cũng bước vào giang hồ, khiến cả giang hồ đều thán phục, nổi danh cùng Lý Hàn Y, Triệu Ngọc Chân và Đường Liên Nguyệt. Hôm nay hai vị lại liên thủ! Kẻ đấu với họ là Đường lão thái gia của Lôi môn, đại gia trưởng của Âm Hà! Trận giao đấu như vậy có đến vài chục năm cũng không thấy một lần. Ôn Lương đương nhiên phải mở to hai mắt, chỉ sợ bỏ lỡ!

“Lôi khởi!” Bên kia Lôi Vân Hạc đã lại quát lớn.

“Lôi lạc!” Người hô tiếp lại là Lôi Oanh, chỉ thấy sấm sét đánh xuống Sát Phó kiếm, hấn chọt hất kiếm lên, sấm sét phóng thẳng về phía đại gia trưởng Âm Hà và đám người Đường môn.

“Nếu không tận mắt chứng kiến, thật không dám tin sức người có thể làm tới mức này.” Ôn Lương không khỏi thở dài nói.

“Đại gia trưởng!” Đường lão thái gia gầm lên một tiếng, bước lên trước, dùng đôi bàn tay muốn cản chiêu kiếm phong lôi đó! Dùng sức người, ngăn cản thiên lôi?

“Đây!” Đại gia trưởng cũng đáp lại, xòe tay ra, nhưng lại xuất chưởng đánh vào lưng Đường lão thái gia.

“Không!” Đường Huyền, Đường Hoàng, Đường Thất Sát kinh hãi hét lớn.

Ngoài Lôi gia bảo.

Tạ Thất Dao cầm đao đứng thẳng, trước mặt hắn đầy những mảnh vỡ ám khí cùng một thanh trường thương. Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc ngã cách hắn mười bước, hơi thở nặng nề, thậm chí đã chẳng còn sức để đứng lên.

“Thiên Lạc, ta ngăn cản hắn, người mang Tiêu Sắt và Diệp cô nương chạy trước đi.” Đường Liên thở hổn hển, hạ giọng nói: “Thật không ngờ, muốn đến Lôi gia bảo nhưng lại chẳng bước vào Lôi gia bảo tới nửa bước. Đúng là khiến người ta buồn bã.”

“Sự huynh...” Tư Không Thiên Lạc đang định nói nhưng lại thấy trước ngực đau đớn, há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Đừng nói chạy trốn, cô thậm chí không còn sức động đậy.

Còn một bên khác.

Tô Mộ Vũ và Lôi Vô Kiệt đứng nhìn nhau.

Tô Mộ Vũ cầm Tâm kiếm, ống tay áo bên phải đã nát bầy, có máu tươi chảy ra ở cánh tay. Hắn gật đầu khen: “Đúng là quyền pháp tốt.”

“Một hòa thượng dạy ta, Kim Cương Phục Ma thần thông, mặc dù ta cũng không biết cái tên này có phải đặt bừa không.” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng.

“Nếu không gặp nhau ở đây, ta cũng chẳng muốn giết người.” Tô Mộ Vũ lắc đầu.

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Chỉ giết ta thôi có được không, tha cho bằng hữu của ta?”

Tô Mộ Vũ thở dài: “Chẳng lẽ người không biết thân phận vị bằng hữu của người ư? Lần này các người có thể không chết, thậm chí Lô gia bảo cũng có thể không bị diệt, nhưng hấn, chắc chắn phải chết.”

“Vậy chẳng có cách nào rồi.” Lô Vô Kiệt quát lớn: “Tiêu Sắt, mang họ chạy trước đi! Để ta cản đường.”

“Hỏa Chước thuật, Nghiệp Hỏa cảnh!”

Áo đỏ phát phới, ngọn lửa vốn đã tắt lại bùng lên! Ngay cả Tạ Thất Dao cũng quay đầu sang, nghi hoặc nói: “Còn trẻ như vậy đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh rồi ư?”

Tô Mộ Vũ giao đấu với Lô Vô Kiệt đã lâu, trong lòng cũng biết giờ hấn đã là nỗ mạnh hết đà. Hấn nhẹ giọng thở dài: “Vô ích thôi.” Dứt lời, hấn tung người nhảy tới, cầm kiếm đánh về phía Lô Vô Kiệt.

Lô Vô Kiệt cưỡng ép vận Hỏa Chước thuật cảnh giới cao nhất, định ngăn cản hai người Âm Hà trong chốc lát nhưng chỉ cảm thấy đầu óc lập tức trống rỗng, thân hình đau đớn như bị lửa thiêu, lão đảo muốn ngã. Tuy đột phát cực hạn, miễn cưỡng bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, nhưng hấn đã chẳng còn sức giơ tay lên, nói chi ngăn cản chiêu kiếm tất sát của Tô Mộ Vũ.

“Đủ rồi.” Một giọng nói mang chút biếng nhác bỗng vang lên bên tai hấn.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 175: Vô Cực Nhất Côn

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tô Mộ Vũ đột nhiên thu kiếm.

Tạ Thất Dao vừa giơ đao lên cũng dừng tay.

Bọn họ nhìn người trước mắt. Hai người họ dây dưa với đám người Lôi Vô Kiệt, Đường Liên lâu như vậy chính là đợi người này ra tay. Bọn họ đã nghe rất nhiều chuyện liên quan tới người này. Bọn họ đi chuyến này chính là vì hắn. Mục đích có hai, một là xách nhận thân phận của hắn, hai là giết chết hắn.

Người trước mắt cầm một cây trường côn, trên trường côn vẽ đầy dấu ấn phù kỳ quái. Hắn lướt qua bên cạnh Lôi Vô Kiệt, ngăn phía trước Lôi Vô Kiệt, ép lui Tô Mộ Vũ, kinh động Tạ Thất Dao, chỉ dựa vào hai chữ -

Bá đạo.

Không chỉ là vẽ bá đạo của cao thủ võ lâm, còn là vẽ bá đạo bề ngể thiên hạ của vương giả!

Rốt cuộc Tiêu Sát cũng rút thanh trường côn bên hông, thanh trường côn đó rất dài, đầu côn là một viên ngọc lấp lánh ánh sáng

đỏ máu, trên thân còn vẽ đầy ấn phù, như muốn trấn áp ma quỷ trong cơn.

“Vô Cực cơn.” Tạ Thất Dao đi tới bên cạnh Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ gật đầu: “Nghe nói dưới cơn này có rất nhiều vong hồn, là cây cơn cực hung, cho nên phải dùng ấn phù phong tỏa.”

“Trước kia luôn là các người che trước mặt ta, lần này, tới phiên ta bảo vệ các người.” Tiêu Sát nắm lấy tròng cơn, ngẩng đầu nhìn Tô Mộ Vũ và Tạ Thất Dao, nhưng lời này lại nói với đám người Lôi Vô Kiệt.

Diệp Nhược Y cảm thấy máu huyết toàn thân như sôi trào, trong lòng hét lớn: Đúng thế, đúng thế. Đây mới là Tiêu Sát mà cô biết năm xưa! Là Tiêu Sát bề nghệ thiên hạ, không để ai trong mắt!

“Tiêu Sát, nhưng người!” Tư Không Thiên Lạc vội vàng la lên. Chỉ cho bọn họ mượn nội lực thôi, Tiêu Sát đã hôn mê mấy ngày, làm sao là đối thủ của hai vị gia chủ Âm Hà đây.

“Không phải lo.” Tiêu Sát quay lại nhìn Tư Không Thiên Lạc, cười nói.

Tiêu Sát rất ít khi cười, thi thoảng mỉm cười cũng là giấu cợt nhiều hơn vui vẻ. Nhưng nụ cười này lại rất ôn nhu, ấm áp như ánh mặt trời sau giờ ngọ, ôn nhu như ánh trăng giữa đêm khuya, như giọt sương trên chiếc lá sớm mai, trong trẻo và tinh khiết.

Khoảng khắc đó, Tư Không Thiên Lạc nhìn tới ngây ngẩn.

Nhưng ngay sau đó, Tiêu Sát đã quay đầu đi, ánh mắt đột nhiên thay đổi, không còn vẻ ôn nhu nữa mà trở nên hung ác. Chiếc áo

xanh trên người hần bỗng bay phát phối, khí thế còn cao hơn một bậc so với Lôi Vô Kiệt cưỡng ép vận Hỏa Chước thuật lên cảnh giới cao nhất!

“Tiêu Sát, quả nhiên ngươi là cao thủ.” Lúc này Lôi Vô Kiệt mới ngã xuống đất: “Nhưng sao dám cao thủ các ngươi không ra sân sớm một chút? Cứ nhất quyết chờ tới lúc ta không đi nổi nữa mới ra làm anh hùng!”

“Ta cũng muốn ra làm anh hùng sớm một chút.” Chân khí của Tiêu Sát lại bùng lên, tấm áo xanh tung bay theo làn gió: “Nếu không chết.”

Đường Liên cả kinh, hai mắt tròn tròn: “Tiêu Sát bước thẳng vào Tiêu Dao Thiên Cảnh!”

Tiêu Sát đột nhiên nâng côn, trường côn nổ tung giữa không trung như một đóa hoa.

Một đóa hoa côn, hai đóa hoa côn, ba đóa hoa côn!

Chớp mắt đã hóa thành mười đóa, trăm đóa.

Ngàn đóa vạn đóa!

"Quả nhiên ngươi là Tiêu..." Tạ Thất Dao nhìn kia đóa hoa côn kia, quát lên.

“Phải! Ta là...” Không đợi Tạ Thất Dao nói xong, Tiêu Sát đã đáp lời. Hần nhảy lên, đánh thẳng xuống đầu Tô Mộ Vũ và Tạ Thất Dao.

Con ngươi Tô Mộ Vũ đột nhiên co chặt, xoay người đâm ra một kiếm, mũi kiếm đầy sắc bén.

Bấp thít toàn thân Tạ Thất Dao căng phòng, nâng thanh trường đao liều mạng vung lên, thân đao cuốn lên cuồng phong ầm ầm.

Nhưng không đủ, vẫn không đủ.

Không đủ ngăn chiêu côn này của Tiêu Sắt!

Chiêu côn này kinh khủng như diệt thiên diệt địa, diễm lệ tới phong hoa tuyết đại, bá đạo tới không thể chống nổi, và, không có tung tích gì để thăng dò.

Một côn đánh ra, vô cùng vô tận, không có điểm cuối.

Vô Cực Nhất Côn!

Tô Mộ Vũ lui ngay lại, Tâm kiếm vang lên không ngừng, suýt nữa tuột khỏi tay.

Tạ Thất Dao cũng lui lại, tay cầm đao run rẩy không ngừng. Đây là lần thứ hai người cảm nhận được mùi vị đó, lần trước là khi Lý Hàn Y bước vào Thần Du Huyền Cảnh vài lần, đánh ra một kiếm giữa lúc sinh tử. Mùi vị tử vong, vô cùng nồng đậm!

Côn đầu thu lại, Tiêu Sắt bỗng ngừng một chút, côn chỉ lên trời, ánh mắt nhìn xuống đất. Khoảnh khắc hấn ngừng lại, thời gian như bỗng dừng trôi.

Mọi người ở đây bỗng có một ảo giác, cứ như cả đất trời biển cả chỉ còn lại bóng một người áo xanh, một thanh trường côn.

Sau khoảnh khắc hỗn độn, vạn vật ngưng trệ, lại thấy thanh trường côn múa lên một đóa hoa, trên hoa có ánh sáng hé lộ.

Thời gian lại tiếp tục.

Là côn thứ hai!

Lại đánh thẳng xuống đầu!

“Lui!” Tô Mộ Vũ quát lớn.

“Giết!” Nhưng Tạ Thất Dao lại lao thẳng tới, vung mạnh thanh đao, hấn tên là Tạ Thất Dao vì giết người chưa bao giờ dùng quá bảy đao. Truyền thuyết của hắn đã kết thúc với Lý Hàn Y, nếu muốn truyền thuyết trở lại cần giết một người quan trọng hơn. Người trước mắt chính là cơ hội của hắn, không hề do dự vung ra đao mạnh nhất của mình.

Đao thứ bảy, Sát Thần.

Một côn đánh ra như phá tan làn mây, mang theo khí thế của cả đất trời biển cả!

Một đao như giết người nơi tuyệt địa, mang khí thế sát thần diệt quân!

Côn đao giao nhau, chỉ chớp mắt sau đã chỉ thấy bóng côn, không thấy ánh đao!

Một bàn tay bắt lấy cổ áo Tạ Thất Dao, đột nhiên kéo hắn về phía sau, một chiêu kiếm lấp lánh hàn quang đánh ra, chạm mũi côn kia lại.

Nếu là kiếm bình thường, chắc đã gãy thành từng khúc từ lâu.

Thế nhưng đây lại là thanh kiếm hạng ba thiên hạ - Tâm kiếm.

Nhưng vẫn bị thanh trường côn kia ép lui.

Lui ba bước.

Tiêu Sát tiến tới ba bước.

Lui sáu bước.

Tiêu Sát lại bước tới sáu bước!

Thiên hạ đệ nhất khinh công - Thừa Phong Đạp Vân bộ, thiên hạ đệ nhất côn pháp - Vô Cực côn, thế gian liệu có bao người chống được?”

“Phá!” Tạ Thất Dao đột nhiên quát lớn, trường đao trong tay lập tức vỡ thành bảy mảnh. Hấn lại tiến tới một bước, vung tay, bảy mảnh đao bắn thẳng về phía thanh trường côn kia.

Nếu một thanh đao không ngăn được, vậy ta dùng bảy thanh.

Không, chín thanh!

Còn hai quyền, dùng quyền làm đao.

“Roi!” Tiêu Sát vung trường côn quanh người, đứng thẳng.

Cuối cùng thu côn lại.

Bảy mảnh đao cắm trước mặt hấn.

Tạ Thất Dao và Tô Mộ Vũ lui lại mười bước, đứng thẳng người. Hai ống tay áo của Tạ Thất Dao đã nát bầy, cánh tay đã đầy máu tươi. Hấn thở hổn hển, không nói được thành lời. Đánh với Lý Hàn Y đã khiến thanh trường đao theo hấn vài chục năm vỡ nát, giờ đánh với Tiêu Sát lại gãy mất một thanh. Bất luận kết quả cuối cùng

của trận chiến này ra sao, từ nay về sau trên giang hồ sẽ không còn truyền thuyết về Tạ Thất Dao.

Còn thiếu niên trước mặt hắn mới khoảng hai mươi, thế nhưng chỉ một côn đã ép hai vị gia chủ Âm Hà chỉ có đường chống đỡ. Cho dù trước đó bọn họ không dám chắc thân phận của đối phương thì giờ đã không có gì để nghi ngờ nữa. Người duy nhất nhận được chân truyền của đường chủ Bách Hiểu đường Cơ Nhược Phong, luyện Vô Cực côn và Thừa Phong Đạp Vân bộ tới cảnh giới như vậy chỉ có kẻ mười bảy tuổi đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, được coi là ứng cử viên duy nhất cho chức vị thái tử, lục vương tử!

“Quả nhiên, ngươi là Vĩnh An vương.” Tô Mộ Vũ một tay đỡ Tạ Thất Dao, một tay chống kiếm xuống đất. “Tiêu Sở Hà.”

Tiêu Sát cầm côn đứng thẳng, thần sắc không đổi, hai mắt lạnh lùng nhìn lại: “Thì đã sao?”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 176: Thừa Thiên Chi Nộ

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tiêu Sở Hà!

Ba chữ này như nổ tung trong lòng mọi người.

Sinh ra năm Minh Đức Đế kế vị, lục vương tử Tiêu Sở Hà, sự phụ là một trong Thiên hải Tứ Thủ Hộ - Bạch Hổ. Nghe nói khi mười bảy tuổi võ lực đã đạt tới Tiêu Dao Thiên Cảnh, cho dù là người tài năng thiên bẩm, phương diện triều chính cũng được Minh Đức Đế khen ngợi nhiều lần, là nhân tài mà cả triều đình công nhận thích hợp làm người thừa kế. Nhưng năm Minh Đức thứ mười sáu, trong án mưu phản của Lang Gia Vương, hắn đứng ra thanh minh cho Lang Gia Vương, bị loại hết tước vị, lưu đày Thanh Châu.

Nhưng năm Minh Đức thứ mười tám, Minh Đức Đế lại hạ thánh chỉ, miễn cho hắn tội bất kính, hơn nữa phong làm Vĩnh An Vương, triệu hắn về kinh. Từ trước tới nay chưa từng có ai bị lưu đày lại được ân xá nhanh như vậy, thậm chí còn lập tức hưởng vinh quang. Có thể thấy Minh Đức Đế quý trọng vị vương tử này tới mức nào! Thế nhưng Tiêu Sở Hà không nhận lệnh, hai năm tiếp đó vẫn không rõ tung tích.

Nhưng với mọi người, cái tên này không chỉ như vậy.

Lôi Vô Kiệt kinh hãi bò từ dưới đất dậy: “Tiêu Sở Hà! Tiêu Sắt, người là Tiêu Sở Hà!”

“Hóa ra, người sư phụ muốn ta đọ, thật sự là người!” Đường Liên cũng thềm kinh hãi.

Hai người bọn họ một là con của Thiên Khải Thanh Long sứ Lý Tâm Nguyệt, nhận Thanh Long lệnh từ tay tử tử. Một người lại là đệ tử của Thiên Khải Huyền Vũ sứ Đường Liên Nguyệt, từ nhỏ đã được bồi dưỡng như truyền nhân Huyền Vũ. Mặc dù lúc trước hai người cũng từng nghi ngờ, nhưng khi thật sự nghe được thân phận Tiêu Sắt là Tiêu Sở Hà, trong lòng họ vẫn không khỏi kinh ngạc.

Hóa ra bọn họ đã chấp hành thân phận của mình từ lâu!

Tô Mộ Vũ nhìn Tiêu Sắt, đột nhiên nói: “Tin tức không đúng.”

“Ồ? Có gì không đúng?” Khi Tiêu Sắt xiết chặt dây côn, vẻ lười biếng trên người hắn hoàn toàn tiêu tan, khí thế bùng bùng!

“Theo tin tức mà chúng ta nhận được, kinh mạch của người đã bị phá hủy.” Tô Mộ Vũ đột nhiên vung tay, lại áp chế thanh Tâm kiếm đang xao động. “Huống chi cho dù kinh mạch người không bị hủy, năm xưa người cũng không có tu vi cảnh giới như hiện giờ.”

Tiêu Sắt cười nhạt: “Thua rất không cam tâm?”

“Hai người chúng ta vừa trải qua một trận đại chiến, lại giao đấu với Lôi môn, tntn hai lần, binh khí đều bị hủy, thực lực còn chẳng đạt tới sáu thành so với lúc trước. Tiểu tử, người được lợi mà thôi, đừng có kiêu ngạo như vậy!” Tạ Thất Dao cả giận nói.

“Kẻ thua mới tìm lý do, người thắng chỉ xem kết quả. Lão gia tử Tạ gia, người già rồi.” Tiêu Sắt giờ thanh Vô Cực côn lên.

“Tạ thúc, người lui lại đi.” Tô Mộ Vũ trầm giọng nói.

“Mộ Vũ.” Tạ Thất Dao cau mày: “Người cũng coi thường lão già ta à?”

“Trường đao của người bị hủy, song quyền cũng thụ thương, không thể cưỡng ép vận công được.” Tô Mộ Vũ Tâm kiếm lên: “Nhưng ta còn một kiếm, đây là kiếm cuối cùng của ta.”

“Ta sẽ dùng kiếm này, diệt chân long!”

“Roi!” Mũi côn của Tiêu Sắt lại múa lên vô số đóa hoa côn, hư hư thật thật, khó lòng miêu tả, giữa thân côn còn có tiếng kêu không ngừng, như ác hồn bị trấn áp trong côn đang muốn phá côn chui ra.

Chỉ ai từng thấy Vô Cực côn mới biết vì sao nó được gọi là Vô Cực. Trong cuốn sách chí thượng của Đạo gia, ‘Đạo Đức kinh’, vô cực là chỉ tính chung cực của đạo, chỉ một loại không trước không sau, không trên không dưới, không trái không phải, không giới hạn, không tận cùng, không điểm cuối. Đây là một loại hỗn độn hư vô mờ ảo, vô cùng vô tận!

Nếu dùng một chữ để mô tả cảm giác về nó, đó chính là không.

Tất cả về không.

Cũng như người vẫn còn, hồn đã chết.

Tô Mộ Vũ đang đối diện với cảm giác này, thế nhưng hắn hoàn toàn không sợ. Hắn từng là Khôi thủ lĩnh của đội sát thủ trực thuộc

đại gia trường, hẳn rất quen thuộc với cảm giác như xác chết biết đi đó. Mỗi khi cầm kiếm, hẳn đều cảm thấy trống không như vậy.

Hắn không sợ.

Hắn phản kích.

Một kiếm xé gió đánh ra.

Từ tám tuổi Tô Mộ Vũ đã bái dưới trướng đại sư phụ của Âm Hà Tô gia, đến nay đã tập kiếm hai mươi ba năm nhưng chưa bao giờ lấy việc tu thành kiếm thuật đỉnh cao làm mục đích. Từ ngày đầu tiên nhập môn hẳn, sư phụ đã nói: Thứ người luyện không phải kiếm mà là thuật giết người. Trên giang hồ có những kẻ học đòi văn vẻ gọi kiếm là ‘vua của trăm loại binh khí’ nhưng thực ra cái gọi là kiếm sinh ra chỉ để giết, là hung khí mà thôi.

Nhưng Tô Mộ Vũ vẫn ẩn giấu một chiêu kiếm, chiêu kiếm đó hẳn luyện được năm tám tuổi, trước khi nhập môn. Kiếm tên Xuân Vũ, kiếm thế như mưa, chém không đứt, cản không được, liên miên bất tuyệt. Cuối cùng hẳn cũng đâm ra chiêu kiếm đó, không lạnh lẽo, không lẫm liệt, không xơ xác tiêu điều, mà là một chiêu kiếm mang một phần mỹ diệu.

Một người cầm côn, một người cầm kiếm lướt qua bên cạnh nhau.

Tô Mộ Vũ nhẹ nhàng xoay Tâm kiếm lại, chống kiếm xuống đất khen: “Vô Cực côn, quả nhiên tinh diệu.”

Tiêu Sắt im lặng không nói gì, gánh côn lên vai, trên vai áo màu xanh của hẳn xuất hiện một vết rách, cuối cùng phân nửa ống tay áo rơi xuống đất. Hắn cau mày: “Xuân Vũ kiếm pháp?”

Lần này, hai người đánh ngang tay.

Nhưng chỉ chốc lát sau, hai đầu gối Tô Mộ Vũ bỗng mềm nhũn, ngã lăn xuống đất.

“Tâm kiếm!” Lôi Vô Kiệt ngã trên mặt đất thấy cảnh này đột nhiên cao giọng quát lớn. Tâm kiếm lập tức theo tiếng gọi rời tay Tô Mộ Vũ, trở lại bên cạnh hắn.

“Ta đã nhìn ra từ lâu, trước đó ngươi và Tạ Thất Dao đều đã bị thương. Trước khi tới Lôi gia bảo, các ngươi tìm ai?” Tiêu Sát trầm giọng nói: “Vì sao Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y giờ vẫn chưa tới Lôi gia bảo?”

Trong lòng mọi người thảm kinh hãi, lúc này mới nhớ ra lúc trước Lý Hàn Y từng có ước định với Lôi Vô Kiệt. Đáng lẽ ra giờ vị Kiếm Tiên tuyệt thế đó phải đến nơi rồi mới đúng! Đường đường Kiếm Tiên, sao lại hủy ước được? Chẳng lẽ hai người của Âm Hà chặn giết cô ấy? Bằng không ai ngăn được Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên, ai làm hai vị gia chủ Âm Hà bị thương được?

“Tỷ tỷ!” Lôi Vô Kiệt cả kinh: “Không thể nào, tỷ tỷ có kiếm pháp tuyệt thế cơ mà, không thể nào!”

Tô Mộ Vũ gật đầu: “Ngươi rất thông minh.”

Tiêu Sát cúi đầu, quát lớn: “Nói!”

“Xuống hoàng tuyền mà tìm đáp án!” Đột nhiên một giọng nói hung ác vang lên sau lưng Tiêu Sát, hắn vội vàng quay người lại, chỉ thấy Tạ Thất Dao người dính đầy máu đã nâng quyền đánh tới.

Tiêu Sắt chưa từng thấy chiêu quyền nào tàn bạo đến vậy, một chiêu quyền tràn ngập tử ý! Tạ Thất Dao muốn giết Tiêu Sắt, nhưng khi đánh chiêu quyền này ra, hắn sẽ chết. Chiêu quyền này mang theo toàn bộ năm mươi năm của gia chủ Âm Hà Tạ gia!

Tiêu Sắt cầm Vô Cực côn muốn cản, nhưng vẫn bị quyền này đánh văng ra ngoài.

“Tiêu Sắt!” Diệp Nhược Y vội vàng chạy tới đỡ lấy Tiêu Sắt bị đánh bay, lui liền về phía sau hơn ba mươi bước mới ngừng được. Có thể thấy uy thế của chiêu quyền cuối cùng này lớn tới nhường nào.

Tạ Thất Dao thu quyền đứng thẳng, lẩm bẩm: “Tạ Thất Dao, cuộc đời này giết tổng cộng ba trăm hai mươi ba người, theo như luật pháp Bắc Ly nên bị xử lăng trì. Song, có thể chết nhưng không thể lùi!”

Nói xong, hai mắt vẫn tròn tròn, dáng đứng vẫn thẳng tắp, nhưng thân thể không hề nhúc nhích.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 177: Đoạn Phong Nhất Thương

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Cách Lôi gia bảo ba dặm, Vô Tâm mặc một bộ tăng bào màu trắng, Minh Hầu cỡi đao lớn màu vàng kim đang nhanh chóng chạy tới. Hai người bọn họ vừa đánh vừa trốn với Nộ Kiếm Tiên, khó khăn lắm mới dựa vào Tạ Tuyên và Lý Hàn Y bỏ rơi Nhan Chiến Thiên, chạy cả đêm tới Lôi gia bảo.

“Cổ lẩm rồi mà vẫn chậm nửa ngày.” Vô Tâm thở dài. “Tiêu Sát, Lôi Vô Kiệt, Đường Liên, các người đừng chết nhé. Ta chạy từ Thiên Ngoại Thiên đến đây đã khổ lắm rồi, các người có biết không!”

Minh Hầu bên cạnh vẫn im lặng chẳng phản ứng gì trước lời nói của Vô Tâm. Tiếp đó Vô Tâm cười một tiếng, tự an ủi mình: “Nhưng nếu là các người, chắc chắn không thành vấn đề. Minh Hầu, chờ khi gặp người đó, bệnh của người cũng sẽ khỏi. Đến lúc đó cũng biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì trên người người.”

Ánh mắt Minh Hầu vẫn nhìn về phía trước, nhịp chân không ngừng, cứ như chuyện Vô Tâm nói tới không phải về hắn.

Vô Tâm tung người nhảy một cái, áo trắng phát phới giữa không trung, hắn đột nhiên hét lớn lên trời: “Ta về rồi!”

Âm thanh vang da ngoài ba dậm, mọi người thảm giạt mình!

Đó là một giọng nói rất trẻ, thể nhưng nội lực ẩn chứa trong giọng nói đó không như một người trẻ tuổi.

Tiêu Sát ngã lăn vào trong lòng Diệp Nhược Y, Vô Cực côn rơi một bên. Hấn thở dài nhẹ nhõm: “Hấn tới, được cứu rồi.”

Lôi Vô Kiệt vừa vặn nằm phía trên hai người bọn họ, thở dài: “Hiếm khi thấy người lôi phong phạm cao thủ ra, không thể từ đầu đến cuối được à? Lần nào cũng phải nhờ hòa thượng kia cứu, đúng là không có tiền đồ.”

“Mặc kệ, ta không đánh nổi nữa rồi.” Tiêu Sát đột nhiên nghiêng đầu sang bên, phun ra máu tươi liên tục.

“Tiêu Sát, người không sao chứ.” Lôi Vô Kiệt sợ hết hồn, muốn đứng dậy, nhưng mới ưỡn thẳng người đã đau đớn tới mức lại ngã xuống.

“Tiêu Sát!” Diệp Nhược Y vội vàng bắt mạch cho Tiêu Sát, kinh hãi: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao mạch lại như vậy?” Cô bị bệnh đã nhiều năm, bản thân đã thành nửa thầy thuốc, nhưng từ trước tới nay cô chưa từng thấy ai có mạch đập loạn như vậy. Cứ như chân khí dâng lên khắp người, lúc nào cũng có thể bùng nổ.

“Đừng có sờ nữa, kẻ địch bên kia còn chưa ngã đâu.” Tiêu Sát cười khổ: “Người cứ như thế ai mà chẳng biết ta không chịu nổi nữa, lần này muốn dọa hấn đi cũng không được rồi.”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Không được! Chống đỡ! Chống đỡ tới khi hòa thượng kia tới sẽ không có vấn đề gì!”

“Chẳng phải người luôn nói cứ hy vọng vào hòa thượng kia rất mắt mặt à?” Tiêu Sắt vừa học máu vừa không quên châm chọc Lôi Vô Kiệt.

“Đại ca, ta không ngờ người không đánh nổi nữa!” Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nói.

Tô Mộ Vũ im lặng đi tới bên cạnh Tạ Thất Dao, giơ tay lau đôi mắt vẫn tròn tròn của hắn, tiếp đó nhìn sang phía Tiêu Sắt. Trên tay Tô Mộ Vũ đã không còn kiếm, nhưng hắn nhẹ nhàng xoay tay, giơ tay kéo một cái, như đang kéo một sợi tơ trong suốt khó lòng thấy rõ.

“Đao Ti.” Diệp Nhược Y kinh hãi nói.

Ám Hà Đao Ti, một trong những vũ khí sắc bén nhất trên đời, chỉ có lưỡi đao, không có thân đao, vết thương do nó cắt ra như cắt nén, miệng vết thương bằng phẳng không bị cuộn lại. Đây là vũ khí cuối cùng của Tô Mộ Vũ.

Hắn bước từng bước một về phía Tiêu Sắt, đã không còn nhiều sức lực, nhưng nơi đây không ai ngăn được hắn nữa. Diệp Nhược Y đột nhiên đặt Tiêu Sắt xuống.

“Không được!” Tiêu Sắt quát lớn.

Diệp Nhược Y lắc đầu: “Không còn cách nào, giờ người cũng đâu cản được ta.”

Tiêu Sắt giơ tay kéo ống tay áo Diệp Nhược Y: “Người sẽ chết đấy!”

Diệp Nhược Y nhẹ nhàng hát tay hấn ra: “Dẫu sao cũng tốt hơn tất cả chúng ta đều chết.” Cô xoay người, bước tới trước ba bước, che trước mặt Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát, chiếc váy dài màu xanh bay phất phơ trong gió, cô hô khẽ một tiếng: “Lên!”

Lá rụng đầy đất bay lên, nhưng tiếp đó cô lập tức ngừng tay, vì có một người ngăn trước mặt cô.

Vóc dáng khôi ngô, y phục màu đen, đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên.

“Các người đều gọi ta là đại sư huynh.” Đường Liên cố gắng để bản thân không ngã xuống: “Cho nên trước khi ta chết, không ai trong các người được chết!”

“Đại sư huynh!” Gương mặt Lôi Vô Kiệt đã đẫm lệ.

“Xi!” Một giọng nói rất rõ ràng ngắt đứt cảm xúc của Lôi Vô Kiệt, chỉ thấy một thanh trường thương màu bạc ngăn trước mặt, Tư Không Thiên Lạc người đầy máu tươi, thần sắc quật cường nhìn Tô Mộ Vũ: “Muốn đi qua, vậy phải bước qua xác ta.”

“Thiên Lạc sư muội!” Đường Liên cả kinh: “Người lui lại ngay! Tam sư tôn chỉ có một con gái là người, nếu người chết ở đây, ta biết nói năng thế nào với tam sư tôn.”

Tư Không Thiên Lạc xoay người, lắc đầu: “Mọi người đều như nhau, trên đời này cũng chỉ có một Đường Liên, một Tiêu Sát, một Lôi Vô Kiệt. Chúng ta đều như nhau. Hơn nữa, thời điểm như vậy, không thể thua!”

“Không thể thua?” Đường Liên sửng sốt.

“Đúng vậy, không thể thua! Trước mặt Tiêu Sát không thể để thua Diệp cô nương!” Tư Không Thiên Lạc quay người lại, thương bạc múa thành một đóa hoa thương, rời tay bay một vòng trên không trung rồi cắm thẳng trước mặt cô. Cô nhìn Tô Mộ Vũ, hung hăng nói: “Họ Tô, tới đây!”

“Hả?” Đường Liên kinh ngạc.

“Thương Tiên truyền thụ, Đoạn Phong Nhất Thương!” Tư Không Thiên Lạc đột nhiên nhắm hai mắt lại.

Tô Mộ Vũ bước nhanh hơn, đột nhiên lao lên trước vài bước rồi tung người nhảy một cái, định vượt qua đám người Tư Không Thiên Lạc lấy đầu Tiêu Sát. Đao Ti gần như trong suốt trong tay hắn thoáng hiện ánh sáng bạc lạnh lẽo.

Tư Không Thiên Lạc vẫn nhắm mắt, trong đầu hồi tưởng lại những điều Tư Không Trường Phong nói với cô năm xưa.

“Thương là vật sống, bất cứ binh khí nào trong thiên hạ cũng là vật sống, nó có thể tâm ý tương thông với chủ nhân, cũng có thể liên kết với thiên địa vạn vật. Cha của con tên là Tư Không Trường Phong, cho nên thương của ta có thể mượn gió.” Tư Không Trường Phong vẫy nhẹ trường thương màu đỏ sậm, chậm rãi nói.

“Cha, cha lại khoác loác rồi.” Tư Không Thiên Lạc cười nói: “Lần trước cha còn nói mình ngàn chén không say cơ mà.”

“Gió là thứ hư vô mờ ảo nhất trên thế gian, gió xuân đi cùng mưa phùn, ôn nhu dai dẳng, mùa hè có gió mát, trong trẻo mà thoải mái, gió thu theo lá rụng, tiêu điều lại lạnh lẽo, trời đông giá rét có gió lớn,

lạnh buốt như đao cắt.” Tư Không Trường Phong nhắm hai mắt lại:
“Gió có thể rất ôn hòa, nhưng cũng có thể lạnh lẽo như đao cắt!”

“Con xem cho kỹ!” Trong trí nhớ, Tư Không Trường Phong nắm chặt thanh thương.

Trong thực tế, Tư Không Thiên Lạc cũng nắm chặt cán thương, cô đột nhiên mở mắt, vung trường thương lên trời, cuốn theo một cơn gió mạnh, lẫm liệt như ngàn vạn đao kiếm cùng đâm ra!

Đây là chiêu thương mạnh nhất mà Tư Không Thiên Lạc đánh ra, nhất thương này đã có uy thế của Tụ Tại Địa Cảnh!

Nhất thương này lập tức nhuộm đỏ một nửa vạt áo của Tô Mộ Vũ, nhưng thân hình hắn vẫn không dừng lại!

Vẫn tiến thẳng về phía Tiêu Sát!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 178: Vạn Thụ Phi Hoa

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trong Lôi gia bảo.

Đại gia trường Âm Hà đánh một chưởng vào lưng Đường lão thái gia, trường bào của Đường lão thái gia bị chân khí rót đầy, lập tức phồng lên.

Đám người Đường Huyền ban đầu kinh hãi, sau đó mới hiểu ra. Một chưởng này của đại gia trường không phải là đánh Đường lão thái gia mà là phối hợp công lực của bản thân với Đường lão thái gia, có vậy mới ngăn được chiêu kiếm phong lôi kia.

Không chỉ chặn lại, thậm chí còn ép Lôi Vân Hạc và Lôi Oanh liên tục lui về phía sau.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại có nội lực mạnh như vậy?” Lôi Oanh kinh hãi.

“Đây là?” Lôi Vân Hạc nhìn Đường lão thái gia, cũng kinh ngạc.

Chỉ thấy Đường lão thái gia nhẹ nhàng hít một hơi dài, toàn thân cũng dần biến đổi. Thân thể hắn vốn hơi còng, giờ lập tức ưỡn

thẳng, xương khớp khắp người vang lên lách cách, chỉ chớp mắt sau vóc dáng hắn đã trở nên cao lớn uy mãnh hơn nhiều.

“Hạc ca, Đường môn có công phu phản lão hoàn đồng như vậy à?” Lôi Oanh hỏi.

Lôi Vân Hạc lắc đầu: “Đây không phải phản lão hoàn đồng. Chẳng qua là Đường lão thái gia vận hết công lực cả đời, xem ra hắn muốn liều mạng đánh cược một lần.”

“Công lực cả đời của Đường lão thái gia?” Lôi Oanh kinh ngạc.

“Đúng vậy, khoảng hơn sáu mươi năm nội lực.” Lôi Vân Hạc cau mày: “Không dễ đánh.”

Thân thể Đường lão thái gia biến hóa kinh người, hắn đột nhiên ưỡn người, con ngươi trở nên trống rỗng như đang nhìn về phương xa.

“Lão thái gia, thủ pháp ám khí lợi hại nhất Đường môn là gì?” Thiếu niên linh hoạt ngẩng đầu lên hỏi hắn.

“Đương nhiên là Vạn Thụ Phi Hoa. Khi đó ám khí đầy trời như mưa tầm tã, không có chỗ nào mà tránh.” Đường lão thái gia xoa đầu hắn, mỉm cười: “Liên Nguyệt, chẳng phải con đã học được rồi sao?”

“Thế nhưng mười sáu tuổi con đã học được Vạn Thụ Phi Hoa, chẳng phải sau này sẽ không thể tiến bộ nữa à?” Thiếu niên lắc đầu.

“Vậy con muốn sao?” Đường lão thái gia hỏi.

“Con muốn dùng vạn vật trong thiên hạ làm ám khí, dùng chính mình làm ám khí.” Thiếu niên nói đầy ngạo nghễ: “Đến lúc đó con chính là đệ nhất Đường môn trong trăm năm qua!”

“Được, đây là lời người của Đường môn nên nói.” Đường lão thái gia cười nói.

Đáng tiếc, Đường Thiên Sách ta sống hơn sáu mươi năm nhưng vẫn dừng lại ở cảnh giới Vạn Thụ Phi Hoa. Đúng là không bằng con, Liên Nguyệt.

Thế nhưng, nếu hôm nay ta chết ở đây, Liên Nguyệt, Đường môn xin nhờ vào con.

Con người của Đường lão thái gia từ từ ngưng tụ, hần giơ ống tay áo lên quát khẽ: “Lên!”

Diêm Vương thiếp, Long Tu châm, Chu Nhan tiểu kiếm, Bồ Tát huyết, Thiết Tật lê, Truy Mệnh luân, Mai Hoa phiêu, Thấu Cốt đinh... Vô số ám khí bay ra từ trong ống tay áo hần, lơ lửng trước mặt hần.

“Vạn Thụ Phi Hoa?” Đại gia trường vẫn đặt tay vào lưng Đường lão thái gia lạnh lùng nói.

Đây đương nhiên là Vạn Thụ Phi Hoa, không chỉ những người thuộc Đường môn như Đường Huyền, ngay cả Lôi Oanh và Lôi Vân Hạc cũng nhận ra. Nhưng bọn họ chưa từng thấy Vạn Thụ Phi Hoa đáng sợ đến vậy. Không thể nào! Làm sao không chế được nhiều ám khí như vậy! Con người làm vậy được sao?

“Chết!” Đường lão thái gia đột nhiên gầm lên, tất cả ám khí bay lên trời rồi đổ xuống đầu Lôi Oanh và Lôi Vân Hạc như thác nước.

“Roi!” Lôi Vân Hạc lại dẫn một luồng sét, song chỉ xé gió đâm ra, thế như lôi đình vạn quân.

Lôi Oanh cũng vung mạnh thanh Sát Phổ kiếm trong tay, kiếm khí tung hoành, thế như lửa đốt đồng bằng.

Bọn họ đã dùng chiêu thức mạnh nhất của bản thân!

Thế nhưng có đủ không?

Như vậy có đỡ nổi chiêu Vạn Thụ Phi Hoa mà Đường lão thái gia dốc hết công lực cả đời không?

Không đủ!

Lôi Oanh và Lôi Vân Hạc bị đánh không ngừng lại lại, bên kia Đường lão thái gia lại hét lớn một tiếng: “Mượn!”

Chỉ thấy ám khí giấu trong tay áo Đường Huyền, Đường Hoàng, Đường Thất Sát cũng bị hấn mượn ra.

“Chết!” Đường lão thái gia lại vung tay lên ấn xuống, lại một chiêu Vạn Thụ Phi Hoa!

Lúc này trong đầu Lôi Vân Hạc và Lôi Oanh suy nghĩ vô số cách ngăn cản, nhưng không cách nào rút lui mà vẫn toàn vẹn. Còn trong tình hình đại gia trường Âm Hà không hề bị thương, không rút lui toàn vẹn tương đương với chết!

“Mau!” Lại có một tiếng hét vang lên.

Âm thanh đó chỉ chậm hơn tiếng hét lớn của Vô Tâm một chút.

Vô Tâm đột nhiên quay đầu lại: “Mới đó thôi đã đuổi kịp rồi à!”

Chỉ thấy một bóng tím lướt qua bên cạnh hắn, từ khi Vô Tâm luyện thành Thần Túc Thông, một trong Phật Pháp Lục Thông, đây là lần đầu tiên hắn thấy có người nhanh hơn mình nhiều đến vậy. Thế nhưng sau khi bóng tím lướt qua, lại có hai bóng người đi qua cạnh hắn, nhanh tới mức không thể nhìn rõ là ai.

“Nhanh quá!” Vô Tâm thán phục. “Đây là cảnh giới Kiếm Tiên ư?”

Vô Tâm không biết, ba người lướt qua bên cạnh hắn, một người vốn đã là tuyệt thế, còn nay công lực lại tăng vọt; hai người khác đã dốc hết lực lượng, chỉ muốn tranh tài cao thấp cùng bóng tím kia.

“Mau!” Lại một tiếng hô nữa, bóng tím đã chạy tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt.

Mọi người lập tức rùng mình một cái, khí tức thật lạnh lẽo, nhưng lại khiến người ta cảm thấy quen thuộc!

Tô Mộ Vũ đã sắp đắc thủ lại bị bóng người màu tím kia giơ tay đánh một đòn, bay ngược ra ngoài. Bóng người màu tím vẫn không dừng lại, lao thẳng vào trong Lôi gia bảo, vung mạnh hai thanh trường kiếm trong tay, hàn khí và ánh đỏ tung hoành khắp bốn phía!

“Mau!” Tiếng hét thứ ba vang lên, bóng người màu tím hạ xuống trên tường của Lôi gia bảo, kiếm trong tay chỉ thẳng xuống, giọng nói uy nghiêm: “Ngừng!”

Chỉ thấy cỗ ám khí vốn đang bắn nhanh tới lập tức bị phủ một lớp sương lạnh, động tác trì trệ, lao nhao rơi xuống đất. Lôi Oanh và Lôi Vân Hạc né tránh được kiếp này, vội vàng quay đầu nhìn lên phía trên.

“Lý Hàn Y?” Lôi Vân Hạc kinh hãi.

“Cô ấy... tới rồi.” Lôi Oanh nhẹ giọng nói.

Nhưng đây tuyệt đối không phải Lý Hàn Y mà bọn họ biết. Luôn mặc áo trắng cầm Thiết Mã Băng Hà, đây mới là Lý Hàn Y. Thế nhưng thanh kiếm gỗ đào lấp lánh ánh đỏ cùng mái tóc tím, ánh mắt hung ác, đâu phải Lý Hàn Y mà bọn họ biết.

Tẩu hỏa nhập ma, trong lòng mọi người đều kinh hãi.

“Ô Xương Hà!” Lý Hàn Y trực tiếp lướt qua đám người Lôi môn và Đường môn, nhìn đại gia trường.

“Còn chưa mất hết thần trí, vẫn nhận ra ta là ai à?” Đại gia trường cười nhạt.

Lý Hàn Y một tay cầm Thiết Mã Băng Hà, một tay cầm Đào Hoa, một lạnh một ấm, kiếm khí cũng lập tức bùng lên, cô gần từng chữ một: “Ta muốn giết ngươi!”

Lúc này hai bóng người khác cũng hạ xuống trên tường.”

“Cuối cùng cũng đuổi kịp.” Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên đầu đầy mồ hôi cũng rưng rưng sách thờ hốt hển.

“Không chỉ chúng ta đuổi kịp.” Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên mặt đầy vết kiếm lạnh lùng nói: “Cô ta cũng đuổi được người mình muốn đuổi.”

Tạ Tuyên nghe vậy nhìn xuống, cả kinh: “Lần này thảm rồi.”

“Chết đi.” Lý Hàn Y tung người nhảy tới, song kiếm bổ xuống dưới.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 179: Diêm Ma Diệt Thế

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lý Hàn Y thi triển cả song kiếm, uy lực còn hùng mạnh hơn Lôi Môn Song Tử hợp lực thi triển chiêu kiếm phong lôi. Đường lão thái gia dùng song hai sát chiêu cuối cùng Vạn Thụ Phi Hoa, lúc này chỉ có thể miễn cưỡng vận toàn bộ nội lực, dùng song chưởng ngăn cản kiếm khí của Lý Hàn Y.

“Nhan Chiến Thiên!” Đường lão thái gia gầm lên một tiếng, Nộ Kiếm Tiên vốn là nhân vật quan trọng trong sát cục lần này, thế nhưng mãi vẫn không xuất hiện. Còn giờ hắn đã hiện thân, nếu muốn ngăn cản Lý Hàn Y, chỉ có thể hy vọng hắn sẽ ra tay.

Nhan Chiến Thiên nhẹ nhàng rút thanh kiếm Phá Quân trên lưng ra. Tạ Tuyên lấy Vạn Quyển Thư ra khỏi rương sách, lạnh nhạt nói: “Đúng là ta từng nhờ người áp chế Lý Hàn Y đang tẩu hỏa nhập ma, nhưng không phải hiện tại. Giờ phút này nếu người động thủ, ta không thể không so tài với người một phen.”

“Người cản được ta?” Nhan Chiến Thiên trầm giọng nói.

Tạ Tuyên vung trường kiếm trong tay: “Người có thể thử.”

Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên giết người vô số, từng một mình địch cả vạn người, giết lụi tận hai ngàn quân Nam Quyết, giết tới mức toàn bộ quân địch sợ vỡ mật, điên cuồng bỏ chạy. Còn Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên lại vừa vận tương phản, hấn chưa từng giết một ai. Thế nhưng hấn từng một mình một kiếm một rương sách ngăn dưới núi Thái Thường, chặn hai bị đại hộ pháp Ma giáo năm xưa cùng ba trăm giáo đồ. Chính hấn đã tạo cơ hội cho Bách Lý Đông Quân và Diệp Đình Chi đánh một trận định thiên hạ.

Nếu hai người thật sự muốn thử kiếm, ai thắng ai bại cũng khiến toàn bộ giang hồ hứng thú.

Nhan Chiến Thiên tay cầm chuôi kiếm Phá Quân, Tạ Tuyên cũng giơ kiếm đứng thẳng. Hai người cứ thế đứng đối diện, không ai định rút kiếm cũng chẳng ai định nhường đường.

“Ô Xương Hà, nắp sau một lão già đúng là hợp với tính cách của ngươi.” Lý Hàn Y vừa vung kiếm vừa châm chọc.

Biết Lý Hàn Y tới tìm đại gia trường báo thù, Đường lão thái gia đương nhiên không thay hấn ngăn cản sát thần này. Chỉ có điều bàn tay kia vẫn dán chặt vào người mình, hấn cố gắng tránh khỏi nhưng vẫn không được.

Đại gia trường cười lạnh nói: “Lão gia tử, định bỏ ta mà đi ư?”

Đường lão thái gia cau mày nói: “Cho dù hai người chúng ta hợp lực cũng không ngăn được Lý Hàn Y trong chốc lát, chẳng bằng giờ thôi lui đi!”

“Thôi lui? Lão thái gia, ngươi sai rồi. Âm Hà và Đường môn đều không còn đường lui, lui lại một bước là vực sâu vạn trượng.” Đại

gia trường nói đầy âm độc: “Cách duy nhất là giết chết tất cả những kẻ cản đường. Lý Hàn Y đã tẩu hỏa nhập ma, không đáng để sợ. Người chỉ cần kích thích sát tính của cô ta, sát tính càng nặng, cô ta sẽ chết càng nhanh!”

Bàn tay đại gia trường hơi vận sức, chỉ thấy chân khí trên người lão thái gia lại bùng lên, tiếp tục cản ba kiếm của Lý Hàn Y.

“Oanh đê.” Lôi Vân Hạc cau mày: “Mặc dù công lực của Lý Hàn Y đã tăng mạnh nhưng tẩu hỏa nhập ma như vậy chẳng khác nào uống rượu độc giải khát. Nếu còn vận kiếm khí như vậy trong thời gian một nén nhang chắc chắn kinh mạch sẽ đứt thành từng khúc mà chết!”

Lôi Oanh xiết chặt Sát Phó kiếm, nhìn chăm chăm vào Lý Hàn Y.

Bên kia, sắc mặt ba người Đường môn âm trầm bất định.

Đường Huyền hạ giọng nói: “Tiếp tục như vậy, e rằng lão thái gia sẽ không chịu nổi.”

Đường Hoàng nhìn bàn tay đại gia trường, một viên đá lửa rơi vào tay hắn. Đây là ám khí do hắn tự nghĩ ra - Huyền Hoàng, cũng là ám khí duy nhất không bị lão thái gia mượn đi. “Im lặng theo dõi biến hóa, chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào, mang lão thái gia, phá vòng vây đi ra.”

Ánh mắt Ôn Lương càng trợn lớn hơn: “Đây là Kiếm Tiên? Trời đất ơi, cứ nghe lão đầu tử nói Ngũ Đại Kiếm Tiên mạnh mẽ nhường nào, thế nhưng thế này còn hơn cả nghe nói?”

Lão thái gia, phải cố chống cự!” Đại gia trường lại vỗ một chưởng lên lưng Đường lão thái gia.

Đường lão thái gia phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời song chưởng múa lên, quát lớn một tiếng, lại ngăn cản một chiêu kiếm của Lý Hàn Y.

Lý Hàn Y cũng phun ra một ngụm máu, nhưng lại có màu đen như mực. Thân hình cô hơi lão đảo như sắp ngã, vệt vàng chống kiếm xuống đất.

Cao thủ giao đấu, sinh tử chỉ trong chớp mắt.

Tuy trận chiến này, Đường lão thái gia không thể làm theo ý mình, nhưng cơ hội lật ngược tình thế đã xuất hiện, hẳn không thể bỏ qua. Cố gắng ép khí tức đang dâng trào trong ngực, lại đánh một chưởng ra.

Lý Hàn Y ngẩng đầu nhưng lại đột nhiên mất hết sức lực, không thể nâng nổi kiếm.

Một bộ áo xám, một luồng sáng đỏ ngăn trước mặt cô.

Đó là người đã vì cô mà tự nhốt mình suốt mười ba năm, Lôi Oanh.

“Ta luyện kiếm mười ba năm, chỉ để thi triển được kiếm pháp đủ sánh vai với Kiếm Tiên ngươi.” Lôi Oanh hạ giọng nói, Sát Phó kiếm trong tay đột nhiên chém về phía trước.

Ánh đỏ rực rỡ mỹ lệ, đủ sánh ngang với chiêu kiếm tuyệt thế của Kiếm Tiên!

Ánh mắt hai vị Kiếm Tiên đứng trên tường cũng bị thu hút.

“Kiếm được lắm!” Nhan Chiến Thiên trước nay tích chữ như vàng, lúc này cũng mở miệng khen.

“Kiếm này vô song, có thể coi là tuyệt thế.” Tạ Tuyên nhẹ giọng ngâm nga.

Cuối cùng một chưởng đó của Đường lão thái gia cũng bị ngăn cản, hắn cảm thấy chân khí toàn thân không chịu khống chế, bắt đầu rối loạn, không khỏi gầm lên một tiếng, hai đầu gối đột nhiên quỳ xuống, thất khiếu chảy máu!

“Lão thái gia!” Ba người của Đường môn kinh hãi.

“Giành lại lão thái gia!” Đường Huyền quát lớn.

Đường Hoàng vung tay, viên Huyền Hoàng đã bay ra! Ba người cũng lập tức nhảy tới.

Đại gia trường lại kéo Đường lão thái gia lui lại, hắn cười nhạt: “Đường lão thái gia có tận sáu mươi năm công lực, không ngờ lại kém cõi như vậy!”

“Không tốt!” Lôi Vân Hạc nhanh chóng phản ứng lại: “Tô Xương Hà định dùng chân khí của Đường lão thái gia cho chưởng ăn!”

Ôn Lương không hiểu: “Là sao?”

“Diêm Ma chưởng?” Tạ Tuyên đứng trên tường trầm ngâm: “Chẳng trách hôm đó chân khí trong người Triệu Ngọc Chân lại bất ổn như vậy, hóa ra là vì Diêm Ma chưởng.”

“Người trúng Diêm Ma chưởng, chân khí toàn thân rối loạn, nếu không ép được chân khí kia ra kinh mạch có thể nổ tung mà chết bất

cứ lúc nào. Nhưng người luyện Diêm Ma chưởng cũng chịu khổn khó, bọn họ phải dùng một luồng chân khí mạnh mẽ hơn đè ép lực lượng cản trở.” Lôi Vân Hạc nói: “Giờ Tô Xương Hà định hút hết chân khí của Đường lão thái gia!”

Chỉ thấy thân thể Đường lão thái gia lập tức co lại, biến về dáng vẻ già nua gầy gò lúc trước, ánh sáng trong mắt cũng dần dần ảm đạm. Ba người của Đường môn lao tới nhưng đều bị đại gia trường tránh né.

Lý Hàn Y lại đứng dậy, giơ hai thanh trường kiếm lên.

Đại gia trường hất tay một cái, ném thân thể Đường lão thái gia ra ngoài. Hắn hít một hơi dài rồi nhẹ giọng nói: “Tới đây!”

“Đi chết đi!” Lý Hàn Y vung kiếm.

Đại gia trường tung người nhảy lên, lướt qua mọi người trong sân, nhảy thẳng lên tường.

“Ngăn hán lại, đừng để hán đi!” Tạ Tuyên quát lớn, Vạn Quyết Thủ đột nhiên vung lên, muốn cản đường đại gia trường.

Lại thấy thanh kiếm Phá Quân cũng ra tay ngay chính lúc này!

Nhất Nộ Bạt Kiếm!

Nhưng lại chém về phía Tạ Tuyên!

Tạ Tuyên vội vàng thu kiếm, cản thanh Phá Quân lại. Bóng dáng đại gia trường đã lướt qua hai người.

Nhan Chiến Thiên xuất kiếm đặc thủ, lập tức nâng kiếm, hai chân điểm xuống, lui lại phía sau.

“Nhan Chiến Thiên, rốt cuộc ngươi định làm gì?” Tạ Tuyên hỏi.

“Ta có thể giết hấn một lần, cũng có thể giết hấn lần thứ hai!”
Nhan Chiến Thiên xoay người cầm kiếm chạy về phía xa.

Còn đại gia trường lao qua tường, tiếp tục chạy về phía trước,
lao về phía một người.

Tiêu Sát.

Lôi môn có thể không diệt, nhưng hấn chắc chắn phải chết.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 180: Lời Hứa Sinh Tử

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đại gia trường xuất chưởng đánh ra, đám người Tư Không Thiên Lạc, Đường Liên, Diệp Nhược Y ngăn cản trước người Tiêu Sắt trước đó đều bị chưởng phong chấn văng, không có sức chống cự. Tiêu Sắt gắng gượng nâng Vô Cực côn, quát lớn: “Tới hay lắm!”

Bóng đen trên tay đại gia trường lưu chuyển, sau khi hấp thụ công lực của Đường lão thái gia, Diêm Ma chưởng còn đáng sợ hơn lúc giao đấu với Lôi Môn Song Tử!

Nhưng một bóng người đột nhiên che trước mặt Tiêu Sắt.

Tăng bào màu trắng, dung nhan tuyệt mỹ, khóe miệng khẽ cong lên, tuy giống người xuất gia nhưng lại có vẻ hào hùng ngạo nghễ mà người xuất gia không có. Người đó chấp hai tay trước ngực, miệng niệm phật hiệu: “A Di Đà Phật.”

Một ảo ảnh hình quả chuông lớn hiện lên trước mặt hắn.

Bàn Nhược Tâm Chung thần thông.

“Không biết lượng sức mình!” Đại gia trường xuất chưởng đánh nát tâm chung, Vô Thiên đột nhiên lui lại phía sau, một bộ áo đen

cũng chạy tới, kéo cổ áo Tiêu Sát thối lui.

“Lên lại nào!” Vô Tâm hô lớn, một quả chuông còn lớn hơn ngàn trước mặt hắn.

Chưởng thế của đại gia trường vẫn không dứt, không ngờ lại đánh nát quả chuông kia.

“Lại nào!”

“Lại nào!”

...

“Lại nào!”

Hai tay Vô Tâm không ngừng chấp lại, thi triển liền mười ba lần tâm chung, cuối cùng hắn đứng thẳng người, khóe miệng tràn ra một tia máu nhưng nụ cười trên mặt vẫn rất thản nhiên: “Ta còn ba trăm tâm chung, các hạ có muốn thử không?”

“Tên của ngươi.” Đại gia trường cuối cùng cũng thu chưởng, lạnh giọng hỏi.

“Hàn Sơn tự, hòa thượng Vô Tâm.” Vô Tâm chậm rãi đáp: “Cũng là Thiên Ngoại Thiên, Diệp An Thế.”

Vừa là tiểu hòa thượng dưới trướng đại tông Phật đạo, vừa là đại tông chủ của Ma giáo ngoại vực.

“Từng nghe tên ngươi rồi, lần sau gặp mặt sẽ lấy cả tính mạng ngươi.” Đại gia trường giẫm mạnh mũi chân, lao về một phía khác, nói với Tô Mộ Vũ: “Đi!”

Tô Mộ Vũ toàn thân đẫm máu, gật đầu một cái, ôm thi thể Tạ Thất Dao tung người nhảy theo.

Trong sân, Lý Hàn Y thi triển chiêu kiếm cuối cùng không thành, phun ra ba ngụm máu đen. Tạ Tuyên vội vàng giơ tay bắt mạch cho cô, kinh hãi nói: “Không được rồi!” Vội vàng giơ tay định truyền chân khí cho cô.

“Để ta!” Lôi Oanh giành trước đặt tay lên lưng Lý Hàn Y.

Ba người còn sót lại của Đường môn, Đường Huyền, Đường Hoàng, Đường Thất Sát đi tới trước mặt thi thể Đường lão thái gia, khóc lóc không ngừng. Lôi Vân Hạc từ từ bước tới.

Đường Hoàng vội vàng tiến lên, ngăn trước mặt hắn.

“Các ngươi bại rồi.” Lôi Vân Hạc nhẹ nhàng giơ hai ngón tay ra.

Đường Hoàng cả giận nói: “Bại thì đã sao? Tuy ba người chúng ta bất lực nhưng cũng chẳng sợ họ Lôi các ngươi.”

Lôi Vân Hạc cười nhạt: “ra vẻ chính nghĩa lắm nhien, không biết ai là kẻ bội tín bội nghĩa cấu kết với Âm Hà, âm mưu dùng quỷ kế tiêu diệt Lôi môn ta!”

“Tiền bối, xin đừng nóng.” Chỉ thấy một giọng nói trẻ trung vang lên, một thiếu niên mới khoảng mười sáu mười bảy tuổi bước từ trong phòng khách ra.

"Ngươi là ai?" Lôi Vân Hạc hỏi.

Thiếu niên kia đi tới bên cạnh thi thể Đường lão thái gia, ánh mắt toát lên vẻ đau buồn nhưng chỉ nhìn một cái rồi quay sang đáp: “Tại

hạ Đường Trạch của Đường môn, lần này theo lão thái gia tới dự tiệc, giúp lão thái gia đánh xe. Ta có một giao dịch muốn bàn với tiền bối.”

“Giao dịch?” Lôi Vân Hạc nhíu mày: “Người có tư cách giao dịch với ta? Người lấy gì ra đặt cọc?”

“Chẳng hay tính mạng của toàn bộ Lôi môn cùng tất cả khách khứa đã đủ đặt cọc chưa?” Đường Trạch cúi đầu nói.

Lôi Vân Hạc kinh ngạc: “Người nói gì?”

“Vừa rồi các vị đại chiến tại đây, Đường Trạch bắt tài phụ trách đánh ngã tất cả tạp dịch và tùy tùng chưa uống rượu trong hậu viện, đồng thời hạ độc tất cả khách khứa trong phòng.” Mặc dù Đường Trạch nói rất bình thản nhưng lời nói lại khiến tất cả mọi người kinh hãi.

“Hạt lão đại!” Ôn Lương nghe vậy vội vàng giơ tay, quăng con Tam Vĩ Hạt trong tay áo ra ngoài. Tam Vĩ Hạt rơi vào trong phòng khách, chạm nhẹ vào một kiếm khách đang ngã dưới đất rồi vội vàng chạy về. Ôn Lương nhặt Tam Vĩ Hạt lên, ngửi kỹ một hồi rồi kinh hãi nói: “Hồng Phường Hoa?”

“Không sai, Hồng Phường Hoa của Đường môn. Vị này chắc là cao thủ của Ôn gia. Ôn gia dùng độc đệ nhất thiên hạ, trên cả Đường môn, nhưng với sức một mình người không điều chế được nhiều giải dược như vậy.” Đường Trạch nhẹ nhàng giơ tay, bày một loạt chai thuốc ra. “Còn chỗ này của ta đang có. Ta dùng một trăm tính mạng để đặt cọc, như vậy đủ giao dịch với tiền bối chưa?”

Lôi Vân Hạc bước tới: “Nếu ta vẫn nói không thì sao? Người có tin người còn chưa nhận ra mình chết thế nào, tất cả chỗ thuốc trước mặt đã về tay ta không?”

“Nhưng nếu thứ này không phải thuốc giải mà là thuốc độc gặp máu là chết thì sao?” Đường Trạch cười nói: “Hay có thể nói, trong này có một số là thuốc giải, một số là thuốc độc? Nếu để vị huynh đệ Ôn gia kia kiểm tra từng chai một, từng viên một, người trong kia khéo cũng chết mất một nửa.”

“Người nói lại đi, người tên là gì?” Lôi Vân Hạc thu ngón tay về hỏi.

“Môn hạ của Đường môn Đường lão thái gia, Đường Trạch.” Đường Trạch cúi đầu nhẹ giọng nói.

“Được, người được lắm.” Lôi Vân Hạc gật đầu: “Nói điều kiện của người đi.”

“Ta giao chỗ thuốc giải này cho các người, chỉ cần ăn vào trong vòng hai canh giờ sẽ không còn lo ngại gì về tính mạng nữa. Còn tiền bối phải để chúng ta đi.” Đường Trạch nói.

“Đơn giản vậy sao?” Khóe miệng Lôi Vân Hạc cong lên.

“Còn một điều kiện.” Đường Trạch ngẩng đầu nhìn Lôi Vân Hạc: “Chuyện lần này không liên quan tới Đường môn. Âm Hà lén vào Anh Hùng Yến hạ độc mưu hại anh hùng trong thiên hạ. Các vị cao thủ của Đường môn, Ôn gia, Lôi gia bảo không trúng độc, cuối cùng đánh lui sát thủ Âm Hà. Đường lão thái gia chết trận tại đây!”

Lôi Thiên Ngân đang đỡ thi thể Lôi Thiên Hồ giận tới mức phát run, gầm lên: “Đồ vô sỉ!”

Đường Trạch đáp: “Đúng là vô sỉ!”

Lôi Vân Hạc im lặng không nói gì, Đường Trạch vẫn ngẩng đầu đối mặt với hắn, không tránh né chút nào. Một lúc lâu sau Lôi Vân Hạc khẽ gật đầu: “Được!”

“Tiền bồi sáng suốt.” Đường Trạch gật đầu: “Trong bình này đều là thuốc giải, có thể yên tâm để các anh hùng uống.”

Vừa dứt lời, Lôi Vân Hạc đã bước tới trước mặt Đường Trạch, giơ tay ra bóp cổ hắn, nâng lên cao.

Đường Huyền đang định ngăn cản nhưng lại bị Đường Trạch giơ tay cản lại. Đường Trạch nhìn Lôi Vân Hạc, vẫn mỉm cười nói: “Tiền... tiền bồi định bồi ước à?”

“Lời hứa của Lôi môn, đã nói ra sẽ không thu hồi.” Lôi Vân Hạc đặt Đường Trạch xuống, giọng nói không chút cảm xúc: “Cũng như năm xưa đồng ý kết minh với Đường môn, Lôi môn vẫn luôn tuân thủ. Cho nên các người nghe kỹ cho ta, hôm nay các người có thể đi, ta cũng có thể thông báo cho toàn giang hồ, Đường lão thái gia bảo vệ quần hùng đánh với sát thủ Âm Hà mà chết. Nhưng!”

“Món nợ này, Lôi môn chắc chắn sẽ tính sổ với Đường môn.”

“Đời đời kiếp kiếp, chết cũng không ngừng!”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 181: Đại Chiến Tạm Ngừng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đường Trạch gật đầu, cung kính chấp tay nói: “Đường Trạch xin ghi nhớ.”

“Cút!” Lôi Vân Hạc tức giận quát.

Đường Huyền ôm thi thể Đường lão thái gia, Đường Trạch huýt sáo, chỉ thấy một tiếng ngựa hí vang lên, bốn người bọn họ ôm thi thể Đường lão thái gia đi khỏi từ hậu viện.

Lôi Thiên Ngân ôm thi thể Lôi Thiên Hồ, không ngừng rơi lệ, dậm đất hô: “Không cam lòng!”

“Món nợ này sớm muộn gì cũng có ngày tính toán.” Lôi Vân Hạc xoay người: “Thiên Ngân, còn có tiểu tử Ôn gia kia, mau cho người trong Lôi gia bảo uống thuốc giải. Người của Tuyết Nguyệt thành còn ở ngoài cửa, ta ra xem một chút.”

Lúc này lại thấy Lý Hàn Y đột nhiên mở mắt.

“Người tỉnh rồi.” Lôi Oanh vui vẻ nói.

Ánh mắt Lý Hàn Y lóe lên ánh sáng tím, đưa tay nắm lấy hai thanh kiếm của mình.

“Cẩn thận!” Tạ Tuyên kêu lên một tiếng, kéo cổ áo Lôi Oanh lui lại phía sau.

Chỉ thấy Lý Hàn Y vung song kiếm, nhanh chóng ép lui hai người. Cô đứng dậy, khí tức yêu dã nguy hiểm bùng lên nồng nặc.

“Không tốt, tẩu hỏa nhập ma bộc phát càng nghiêm trọng rồi!” Tạ Tuyên cau mày nói.

“Ô! Xương! Hà!” Lý Hàn Y cắn răng gằn từng chữ một rồi tung người nhảy ra ngoài.

“Hàn Y!” Lôi Oanh cũng tung người nhảy theo, Tạ Tuyên và Lôi Vân Hạc trong sân nhìn nhau, cũng lập tức đi theo. Nhưng cảnh tượng bên ngoài khiến bọn họ kinh ngạc, tất cả mọi người nằm thoi thóp trên mặt đất, chỉ có hai người xa lạ vẫn đang đứng.

Một người mặc quần áo màu đen vóc dáng khôi ngô, cầm một thanh đao to như cánh cửa.

Một hòa thượng áo trắng, tuổi trẻ mà tuấn tú tuyệt trần, nhưng có vẻ đã bị thương không nhẹ, đang dùng tay lau vết máu nơi khóe miệng.

Lý Hàn Y không buồn nhìn một cái, trực tiếp lướt qua đám người.

“Tỷ tỷ!” Lôi Vô Kiệt kêu lên một tiếng, Lý Hàn Y vẫn không buồn để ý tới hắn.

“Sự phụ!” Lôi Vô Kiệt thấy Lôi Oanh đã lâu không gặp, vừa mừng vừa sợ.

Lôi Oanh nghe tiếng đi tới, thấy Lôi Vô Kiệt nằm trên mặt đất không nhúc nhích bèn dừng bước: “Không chết chứ?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Chắc là vẫn chịu được.”

“Vào Lôi gia bảo gặp Lôi Vân Hạc!” Lôi Oanh nói xong lập tức đi theo, không buồn quay đầu lại.

“Cái này...” Lôi Vô Kiệt mong ba người gặp nhau đã lâu, không ngờ lại kết thúc qua loa như vậy.

Tạ Tuyên và Lôi Vân Hạc dừng bước ngoài cửa.

Do quan hệ của cha nên Tư Không Thiên Lạc cũng biết Tạ Tuyên, vui vẻ nói: “Tạ thúc thúc! Sao thúc cũng tới! Mau, giúp ta kiểm tra thương thế của Tiêu Sắt.”

Tạ Tuyên đương nhiên nhận ra Tiêu Sắt đã hôn mê, hẩn nhìn hai bóng người từ từ biến mất, trong đầu thầm nghĩ: với năng lực hiện nay của Lôi Oanh, tuy không cản được Lý Hàn Y nhưng đi theo bảo vệ cô ấy cũng không vấn đề. Bèn không đuổi theo nữa mà quay sang chạy tới bên cạnh Tiêu Sắt, định kiểm tra thương thế của hẩn.

Lại thấy thanh đao lớn như cánh cửa đập xuống, Tạ Tuyên vội vàng lui lại phía sau né tránh. Hẩn có kiến thức uyên bác, lập tức nhận ra thân phận của người trước mặt: “Người là Minh Hầu? Vậy vị này là...”

Vô Tâm nghe vậy quát khẽ một tiếng: “Minh Hầu, dừng tay, không được lỗ mãng với Nho Kiếm Tiên tiên bối.” Sau đó mỉm cười với Tạ Tuyên: “Xin chào tiên bối, có điều tại hạ không phải Nguyệt Cơ.”

“Đương nhiên người không phải Nguyệt Cơ rồi.” Tạ Tuyên nhìn từ trên xuống dưới: “Người rất giống phụ thân và mẫu thân người, khi còn bé ta đã từng thấy người. Diệp An Thế. Vì sao người lại tới đây? Ân oán giữa Đường môn và Lôi gia bảo không chỉ dính dáng tới Âm Hà, ngay cả Thiên Ngoại Thiên cũng định nhúng tay vào à?”

“Không, lần này Vô Tâm tới chỉ vì ba vị bằng hữu.” Vô Tâm chỉ Lôi Vô Kiệt và Đường Liên: “Hai người nằm dưới đất không bò dậy nổi, với một người.” Lại chỉ vào Tiêu Sắt đã ngất xỉu trong lòng Minh Hào: “Hình như sắp chết mất rồi.”

Tạ Tuyên lao tới, bắt mạch cho Tiêu Sắt, sắc mặt âm trầm bất định. “Đúng là sắp chết rồi.”

“Tiền bối có chữa được không?” Vô Tâm hỏi.

“Không chữa được, nhưng có thể giữ mạng cho hắn. Nhưng ta cần một người có nội lực thâm hậu giúp ta.” Tạ Tuyên thu tay lại: “Nhưng Lôi gia bảo đang gặp biến cố, Vân Hạc huynh cần ra mặt trấn an mọi người...”

“Ta có thể.” Vô Tâm phẩy ống tay áo, đi tới bên cạnh Minh Hào, ôm lấy Tiêu Sắt: “Tiền bối: “Chúng ta đi thôi.”

“Người?” Tạ Tuyên quan sát Vô Tâm một hồi rồi gật đầu: “Được, không ngờ còn trẻ như vậy đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, quả không hổ con trai của Diệp Đỉnh Chi.”

“Tại hạ theo sư phụ là Hàn Sơn tự Vong Ưu đại sư, võ nghệ trên người cũng học từ sư phụ.” Vô Tâm điểm nhẹ mũi chân, chớp mắt đã lướt qua bên cạnh Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên kinh ngạc: “Thần Túc Thông?” Lập tức hiểu không thể coi thường hòa thượng trước mắt, hấn bèn đi theo nói: “Vân Hạc huynh, mượn một gian phòng khách của Lô gia nào. Trong mười hai canh giờ không cho bất cứ ai vào phòng.”

“Đi đi.” Lô Vân Hạc bắt đắ dĩ nhìn những người nằm rải rác dưới đất: “Những người còn lại cứ giao cho ta.”

Lôi Vô Kiệt miễn cưỡng công nửa người lên, vội vàng hỏi: “Sự bá, tử tử ta sao rồi? Sao sư phụ ta lại đi theo tử ấy?”

“Ta cũng vừa mới tới, làm sao mà biết được.” Lô Vân Hạc tức giận nói, tiếp đó hấn đi tới bên cạnh Đường Liên, cúi người. “Đường Liên.”

“Trưởng lão.” Đường Liên vẫn giữ cách gọi trong Tuyết Nguyệt thành: “Xin hỏi tình hình bên trong hiện nay sao rồi?”

“Người của Đường môn đã đi rồi, mặc dù gây một trận náo loạn lớn, nhưng tổng cộng Đường môn và Lô gia bảo chỉ chết có hai người.” Lô Vân Hạc nói rất bình tĩnh.

“Hai người nào?” Đường Liên hỏi.

“Lôi gia bảo, Lô Thiên Hồ.” Lô Vân Hạc trả lời rất thẳng thắn.

Đường Liên thầ m căng thẳng, đương nhiên hấn biết Lô Thiên Hồ là ai, không ngờ mình lại tới chậm một bước, hại môn chủ Lô gia bảo bỏ mạng. Trong lòng hấn áy náy không thôi.

“Cùng với, Đường môn, Đường lão thái gia.” Lô Vân Hạc nói tiếp.

“Cái gì?” Đường Liên kinh hãi tới biến sắc, Đường lão thái gia chấp chưởng Đường gia bảo đã hơn ba mươi năm, tin tức hấn mất mạng còn gây chấn động lớn hơn Lôi Thiên Hổ!

Lôi Vân Hạc giơ ngón tay điểm lên cổ Đường Liên, Đường Liên lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Trưởng lão giữ các, sao ngài lại...” Tư Không Thiên Lạc kinh hãi.

“Yên tâm, Lôi Vân Hạc ta không phải người không nói đạo lý. Khoản nợ của Đường môn không tính tới người Đường Liên. Nhưng với tính cách của hấn, hấn sẽ tính cả hai khoản nợ này lên người mình. Giờ hấn đang bị trọng thương, đột nhiên lại bị nhiều chuyện như vậy đè nặng trong lòng, e rằng sẽ nguy hiểm tới tính mạng.” Lôi Vân Hạc bế Đường Liên lên: “Các người chờ ở đây đã, ta mang từng người vào. Có điều, các người phải biết một chuyện trước đã.”

“Chuyện gì?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Lần này, Âm Hà đánh lén Anh Hùng Yến, muốn dồn anh hùng trong thiên hạ vào chỗ chết. Trong đó mấy người của Lôi gia bảo, Đường môn và Ôn gia không trúng độc, cuối cùng Lôi gia bảo Lôi Thiên Hổ, Đường môn Đường lão thái gia cùng chết trận nhưng cũng ép lui Âm Hà, hợp sức cứu mấy trăm người.” Lôi Vân Hạc mặt không biểu cảm nói.

“Vì sao? Rõ ràng Đường môn nhắm vào các người mà?” Tư Không Thiên Lạc khó hiểu.

“Không hiểu đúng không?” Lôi Vân Hạc cười khổ, giọng nói buồn bã: “Nhưng đây chính là giang hồ.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 182: Sóng Gió Lại Nổi Lên

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Một ngày sau.

Anh Hùng Yến tại Lôi gia bảo tuyên bố kết thúc trước thời hạn, các anh hùng từ ngũ hồ tứ hải dường như chỉ tới ngủ một giấc ù ù cạc cạc rồi chạy cả ngàn dặm về, ngay cả luận võ giữa các thiếu niên anh hùng mỗi năm một lần cũng bị hủy bỏ. Nhưng rõ ràng lần Anh Hùng Yến này là chấn động nhất từ trước tới nay.

Lôi gia bảo bố cáo thiên hạ, Anh Hùng Yến lần này có sát thủ Âm Hà lên vào, đầu tiên âm thầm hạ độc, sau đó lại có đại gia trường cùng gia chủ ba nhà giết thẳng vào. Nhưng may mà có mấy người của Lôi gia bảo, Đường môn và Ôn gia chống được kịch độc, hợp lực với các đệ tử Tuyết Nguyệt thành vừa tới cùng chống lại Âm Hà. Cuối cùng môn chủ Lôi gia bảo và Đường lão thái gia của Đường môn chết trận nhưng cũng ép lui Âm Hà, cứu vớt tính mạng của các anh hùng. Đệ tử các môn phái tới dự tiệc vừa cảm thán về cái chết của hai vị anh hùng, vừa lan truyền tin tức này.

Nhưng còn vài chuyện của Lôi gia bảo khiến người ta kinh ngạc. Chuyện đầu tiên, quản gia của Lôi gia bảo Lôi Thiên Ngân truyền lại lời trần trối của Lôi Thiên Hồ, chức môn chủ Lôi gia bảo do người đã từng danh chấn giang hồ nhưng vì tập kiếm vi phạm di huấn tổ tiên

nên bị ghe lạnh, Lôi Oanh kể nhiệm. Chuyện thứ hai, do Lôi Oanh tạm thời phải rời Lôi gia bảo truy đuổi hành tung sát thủ Âm Hà, cho nên chức môn chủ do cao thủ thời niên thiếu từng nổi danh sánh ngang Lôi Oanh, anh ruột của Lôi Thiên Hồ, Lôi Vân Hạc tạm thời đảm nhiệm. Lôi Môn Song Tử biệt tăm biệt tích đã nhiều năm đột nhiên tái hiện giang hồ, đây đã trở thành đề tài bàn luận trong quán trà quán rượu suốt vài tháng trời.

Cách Lôi gia bảo hơn trăm dặm, trong quán rượu Đông Lư tại thành Ninh Già, một đám người đang thảo luận chuyện này hết sức nhiệt liệt. Những người này mặc áo lam, cổ áo có vẽ một vàng trắng khuyết.

“Là đệ tử của Thương Châu Hội Nguyệt các.” Có người trong quán rượu nhân ra lai lịch những kẻ này.

“Các người nói xem, bao năm qua Âm Hà luôn lén lút giết người kiếm tiền, sao đột nhiên lại đánh lén Anh Hùng Yển, định đối địch với anh hùng trong thiên hạ?” Một đệ tử hỏi.

Một đệ tử bên cạnh uống một ngụm rượu, tức giận nói: “Ta đoán chắc chắn là Vô Song thành bỏ một khoản tiền lớn ra mời, lần này nhắm vào Tuyết Nguyệt thành, Lôi gia bảo và Đường môn, chúng ta chỉ là người vô tội bị liên lụy mà thôi!”

“Đừng nói bừa.” Nam tử trung niên cầm đầu đặt ly rượu xuống máng khế.

“Sư phụ.” Đệ tử kia biết mình nói sai, vội vàng đặt chén rượu về bàn, quỳ xuống nói với sư phụ: “Đệ tử nói bừa, xin sư phụ trách phạt.”

“Sự phụ có dự cảm, chuyện này không đơn giản như vậy.” Nam tử trung niên cầm đầu thở dài. “Đột nhiên có hai chưởng môn của đại phái mất mạng, chuyện này Hội Nguyệt các chúng ta không thể nhúng tay vào được, cho nên sự phụ dẫn các người đi thẳng về Thương Châu là muốn cách chuyện này càng xa càng tốt!”

“Đệ tử hiểu rồi!”

Khi bọn họ đang nói chuyện trong quán rượu, một đội ngũ khí thế hung hăng chạy về phía họ. Đó là một nhánh quân hơn ngàn người, ai nấy cầm song đao thúc ngựa lao thẳng tới, thần thái hung ác. Cầm đầu là một tướng quân khôi ngô mặc áo giáp vàng kim đeo song đao. Hắn dừng lại trước quán rượu Đông Lư, hỏi binh sĩ bên cạnh: “Ở đây hả?”

Binh sĩ gật đầu: “Đúng vậy, vừa rồi do thám báo cáo lại, đúng là trong quán rượu này có người vừa từ Anh Hùng Yên của Lô gia bảo về.”

“Được.” Diệp Khiếu Ứng tung người nhảy xuống ngựa: “Người đi theo ta. Những người khác đứng đây chờ.”

Đội nhân mã lớn như vậy đột nhiên xông vào thành Ninh Già tạo thành chấn động rất lớn. Lúc này đại đội đứng ngoài cửa quán rượu Đông Lư, chưởng quỳ sợ tới mức hai chân nhũn ra: “Chuyện này... chắc là có kẻ phản nghịch trốn vào trong quán.”

“Ông lão, đừng sợ. Chúng ta chỉ tới hỏi chút chuyện thôi.” Diệp Khiếu Ứng mỉm cười ôn hòa với chưởng quỳ quán rượu.

Không cười còn đỡ, cười một cái, chưởng quỳ lập tức hôn mê bất tỉnh.

Diệp Khiếu Ưng không buồn để ý, theo binh sĩ lên lầu.

Đệ tử Hội Nguyệt các nghe động tĩnh bên dưới, cũng đã nhận ra có điểm không đúng, lập tức đứng dậy rút kiếm trong tay ra. Đệ tử vừa nói bừa cao mà: “Sự phụ quả nhiên thần cơ diệu toán, hiện đã có người tìm tới cửa, e là sát thủ của Âm Hà.”

Nam tử trung niên cầm đầu nhìn qua cửa sổ xuống dưới: “Người thấy có sát thủ nào ban ngày cầm đao, đi thẳng về phía người không? Những người này không phải sát thủ, nhìn trang phục chắc là quân nhân Bắc Ly.”

Diệp Khiếu Ưng vừa lên lầu đã thấy mười mấy thanh kiếm chỉ thẳng vào mình, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Chỉ tới hỏi các vị hảo hán chút chuyện thôi mà, đừng kích động, đừng kích động.”

“Chẳng có gì để hỏi cả, các người đi đi.” Đệ tử kia trực tiếp cự tuyệt.

“To gan! Người có biết tướng quân của chúng ta là người phương nào không?” Binh sĩ đi theo lập tức rút đao.

“Tử Nhàn, tránh ra. Đừng đối chọi với quân lính Bắc Ly.” Nam tử trung niên cầm đầu hạ giọng nói, lúc này hắn vẫn ngồi ngay ngắn tại đó, chậm rãi uống rượu. Tầm mắt hắn bị các đệ tử che mắt, không thấy hình dáng cụ thể của hai người vừa lên lầu: “Các người tránh ra, để ta nói chuyện với mấy vị tướng quân này.”

Các đệ tử lập tức thu kiếm, nhường đường.

Diệp Khiếu Ưng ôm quyền: “Nghe nói anh hùng vừa về từ Lôi gia bảo, chẳng hay anh hùng là người của môn phái nào?”

“Hội Nguyệt các, Ti Mã Lục Trần.” Người trung niên cầm đầu lạnh lùng nói, mặc dù tiếng tăm hấn không gây chấn động giang hồ như Lôi Thiên Hồ hay Lôi Vân Hạc nhưng cũng là người nổi danh. Chỉ cần là người hiểu sơ về giang hồ chắc chắn không xạ lạ gì với hấn. Quả nhiên người nọ lập tức cung kính nói: “Hóa ra là các chủ Hội Nguyệt các, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Ừm.” Người trung niên lúc này mới đặt chén rượu xuống, ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt. Chỉ thấy người nọ mặc quân giáp màu vàng kim, lưng đeo hai thanh trường đao, thân hình khôi ngô, mặt mũi kiên nghị. Hấn kinh hãi, sợ tới mức đứng bật dậy: “Tướng quân!”

“Đã nhận ra tướng quân, còn không mau quỳ xuống?” Binh sĩ đi theo cả giận nói.

“Tham kiến đại tướng quân!” Tư Mã Lục Trần không hề do dự, lập tức quỳ xuống.

Thế nhưng các đệ tử Hội Nguyệt các còn lại vất còn sửng sốt, không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ trở mắt nhìn nhau.

“Quỳ xuống cho ta!” Tư Mã Lục Trần tức giận mắng.

Các đệ tử vội vàng quỳ xuống: “Tham kiến đại tướng quân!”

“Đại tướng quân, là đại tướng quân nào?” Có đệ tử hỏi nhỏ.

“Kim giáp song đao, ta từng nghe danh rồi, là đại tướng quân trung quân của Bắc Ly, Diệp Khiếu Ưng!” Trong số đệ tử có người hơi lớn tuổi một chút trả lời.

“Hả! Nhân Đồ?” Đệ tử tên Tử Nhân vừa rồi nói năng lỗ mắng lập tức sợ tới mức đầu óc trống rỗng.

“Các chủ đừng khách khí, mau đứng lên đi.” Diệp Khiếu Ứng không có hứng thú ra về mà trực tiếp nói vào chủ đề: “Người nói người vừa từ Lôi gia bảo về, ta có vài lời muốn hỏi.”

“Đại tướng quân cứ hỏi đi, Lục Trần biết gì sẽ nói hết.” Tư Mã Lục Trần đứng lên.

“Lần này Âm Hà đánh lén Anh Hùng Yển, thương vong ra sao?” Diệp Khiếu Ứng hỏi.

“Lôi gia bảo Lôi Thiên Hồ, Đường môn Đường lão thái gia chết trận, nhưng bảo vệ được tính mạng tất cả những người khác. Âm Hà tử thương ra sao không rõ, hiện trường không để lại thi thể.” Tư Mã Lục Trần đáp.

“Các người không tham dự à?” Diệp Khiếu Ứng lại hỏi.

“Âm Hà hạ độc, khi đó chúng ta đã hôn mê bất tỉnh, Lôi môn chủ Lôi gia bảo công lực thâm hậu, không trúng độc. Lôi Môn Song Tử nửa đường chạy tới. Đám người Đường môn đều là cao thủ dùng độc, cũng không trúng độc. Lần này Ôn gia phái quan môn đệ tử của Ôn Hồ Tửu là Ôn Lương tới, hắn cũng không trúng độc.” Tư Mã Lục Trần trả lời rất rõ ràng.

“Tuyết Nguyệt thành thì sao?” Cuối cùng Diệp Khiếu Ứng cũng hỏi tới câu mà mình quan tâm nhất.

“Lần này Tuyết Nguyệt thành phái rất nhiều đệ tử trẻ tuổi tới, bọn họ tới dự tiệc muện nhưng vừa vặn gặp lúc đại chiến. Song Lục Trần không có cơ hội gặp bọn họ.” Tư Mã Lục Trần nói.

“Hả? Vì sao?” Hai mắt Diệp Khiếu Ưng hóa lạnh.

Tư Mã Lục Trần phát hiện Diệp Khiếu Ưng thoáng bộc lộ sát ý, sống lưng lạnh buốt, vội vàng đáp: “Nghe nói các đệ tử đó đều trọng thương trong trận chiến lần này, có vài người còn bị hôn mê. Lúc này họ đang được cứu chữa trong Lôi gia bảo. Lục Trần không tận mắt chứng kiến, chỉ nghe người khác bàn tán vậy thôi.”

“Đa tạ.” Diệp Khiếu Ưng không hề nhiều lời, lập tức xoay người xuống lầu.

“Ám Hà được lắm, nếu con gái ta xảy ra chuyện, cho dù có đập tung Bắc Ly ta cũng giết sạch các người!” Diệp Khiếu Ưng hạ giọng quát.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 183: Kim Y Hạo Nguyệt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tướng quân mặc giáp vàng suýt lĩnh một ngàn thiết kỵ vừa rời thành Ninh Già, lại có một nam tử mặc bộ áo vàng kim nhẹ nhàng cưỡi ngựa trắng vào thành. Mái tóc dựng cao, ánh mắt như vàng trắng sáng, khiến các cô bé ven đường thấy mắt đỏ mặt.

“Xin hỏi vị cô nương này, Giang Nam Lôi gia bảo ở phía trước phải không?” Giọng nói cũng trong trẻo êm tai.

Cô nương kia vội vàng dùng khăn vuông che nửa mặt, vừa đáp: “Đi qua thành Ninh Già, đi tiếp trăm dặm là tới nơi công tử nói.

Người áo kim gật đầu: “Đã tới đây rồi cũng chẳng vội. Đầu tiên nghỉ ngơi đã. Xin hỏi cô nương, trong thành này quán rượu nào là nổi tiếng nhất?”

Cô gái kia kinh ngạc, thầm nghĩ chắc công tử này định hẹn mình uống rượu, trái tim lập tức loạn nhịp: “Cái này... Quán rượu Đông Lư phía đông thành rất nổi tiếng, là quán rượu...”

“Đa tạ cô nương!” Nam tử áo kim kia gõ nhẹ vỏ đao vào hông ngựa, nhanh chóng đi khỏi. Chỉ để lại một cô bé với trái tim vừa dâng lên đã lập tức rớt xuống, đứng ngây ra tại chỗ.

“Người vừa đi chính là đại tướng quân Diệp Khiếu Ưng đứng đầu quân ngũ Bắc Ly hiện nay?” Trong quán rượu Đông Lư, các đệ tử Hội Nguyệt các còn đang bàn tán.

Các chủ Hội Nguyệt các, Tư Mã Lục Trần gật đầu: “Kim giáp song đao, còn dẫn theo một ngàn kỵ binh hạng nhẹ cầm song đao. Trong quân đội Bắc Ly không tìm được người thứ hai. Nếu các quân đội khác dám bắt chước quân chế của Diệp tự doanh, chắc chắn sẽ bị Diệp Khiếu Ưng đập nát binh doanh mới thôi. Không sai đâu.”

“Người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly, sao lại để tâm tới chuyện của Lôi gia bảo như vậy? Chắc là trong Lôi gia bảo lúc trước xảy ra chuyện gì đó liên quan tới triều đình Bắc ly?” Trong số đệ tử có người hỏi.

“Cái này thì chưa chắc, người có biết trước Diệp Khiếu Ưng, người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly là ai không?” Tư Mã Lục Trần uống một hớp rượu.

Trong số đệ tử có người nhìn quanh bốn phía rồi nhỏ giọng: “Là đại đô hộ Bắc Ly, Lang Gia Vương?”

Tư Mã Lục Trần lắc đầu: “Lang Gia Vương dẫu sao cũng là vương hầu, không coi như người trong quân ngũ thuần túy.”

Đệ tử kia suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ra: “Là tướng quân áo trắng, Lôi Mộng Sát!”

Tư Mã Lục Trần gật đầu: “Bạch y chiến giáp, ngọc thụ lâm phong. Kim giáp song đao, sát phạt quyết đoán. Hai câu này nói về hai đại tướng quân Bắc Ly khi đó. Trong đó Lôi Mộng Sát xếp trước Diệp Khiếu Ưng, thật sự là người đứng đầu quân ngũ. Nhưng hai người

có giao tình rất tốt, thậm chí có lời đồn năm xưa Lôi Mộng Sát hy sinh vì Diệp Khiếu Ưng. Cho nên lần này gia tộc của Lôi Mộng Sát bị tập kích, rất có thể Diệp Khiếu Ưng tới vì chuyện này.”

“Người đánh giá quá cao tinh thần hiệp nghĩa can đảm của Diệp Khiếu Ưng rồi. Từ khi Lôi Mộng Sát bị Lôi gia bảo xóa tên, Diệp Khiếu Ưng đã từng điếm binh nói sẽ san bằng Lôi gia bảo.” Một giọng nói trong trẻo bỗng vang lên.

“Ai?” Đệ tử đang ngồi lập tức cảnh giác rút kiếm ra.

“Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, chỉ là người qua đường thôi.” Nam tử áo kim vừa lên tầng hai lập tức xoa tay, ngồi xuống một chiếc bàn nhỏ bên cạnh đám người Hội Nguyệt các.

Các đệ tử thấy gương mặt hẩn tuấn tú, giọng nói cũng ôn hòa, quay sang nhìn các chủ một cái. Tư Mã Lục Trần cũng cảm thấy người trước mặt không có ác ý bèn gật đầu một cái “Thu kiếm.”

“Xem trang phục, các vị là anh hùng của Thương Châu Hội Nguyệt các?” Nam tử áo kim rót cho mình một chén rượu, mỉm cười nói.

“Công tử thật tinh mắt.” Đệ tử tên Tử Nhàn kia nghe thấy hai chữ ‘anh hùng’ lập tức vui vẻ. “Đúng là chúng ta.”

“Vị tiền bối này gương mặt như trăng sáng, thân thể như thanh kiếm sắc, chắc là các chủ Hội Nguyệt các, Tư Mã Lục Trần?” Nam tử áo kim nhìn Tư Mã Lục Trần ngồi trong cùng nói.

“Đúng là gia sư, chẳng hay công tử là đệ tử phái nào?” Tử Nhàn tò mò hỏi.

“Không môn không phái, chỉ học được chút đao pháp hộ thân từ hộ viện trong nhà thôi.” Nam tử áo kim đáp.

“Ồ? nghe giọng công tử không giống người nơi này?” Tử Nhàn suy nghĩ một chút: “Giống người phương bắc hơn.”

Nam tử áo kim giơ ngón tay cái: “Nhĩ lực của anh hùng tốt lắm, đúng là ta từ thành Thiên Khải ở phía bắc đi thẳng theo hướng nam tới đây.”

“Đế đô Thiên Khải? Quả nhiên nhìn công tử đây vẻ giàu sang phú quý, hóa ra là tới từ hoàng thành!” Tử Nhàn kinh ngạc nói.

Nam tử áo kim gật đầu: “Đúng vậy, nghe nói đi tiếp về phía nam sẽ gặp Anh Hùng Yển đang được cử hành tại Lôi gia bảo. Tại hạ vô cùng trông ngóng, bèn lừa mọi người trong nhà, chạy thẳng tới đây chỉ mong chiêm ngưỡng phong thái của các anh hùng.”

Tử Nhàn chỉ thấy buồn cười: “Không có Anh Hùng thiếp không vào được Anh Hùng Yển đâu.”

“Ờ, thế à...” Nam tử áo đen lộ vẻ thất vọng.

“Có điều, cho dù người có Anh Hùng thiếp thì Anh Hùng Yển lần này cũng đã kết thúc. Người xem, chẳng phải chúng ta đang trên đường trở về à?” Tử Nhàn thở dài.

“Vì sao vậy?” Nam tử áo kim không hiểu.

“Người từng nghe tới Âm Hà chưa?” Tử Nhàn sợ mình lại lỡ lời, quay đầu lại nhìn sư phụ một cái. Nhưng hắn lại phát hiện sư phụ vẫn đang nhìn chăm chăm vào trường đao của nam tử áo kim, như đang suy nghĩ, không định ngăn cản mình.

“Tổ chức sát thủ đệ nhất thiên hạ?” Người áo kim nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, lần này bọn chúng đánh lên Anh Hùng Yên, muốn đẩy anh hùng trong thiên hạ vào chỗ chết. Nhưng hai vị môn chủ Lô gia bảo Lô Thiên Hồ và Đường lão thái gia của Đường môn đánh lui bọn chúng. Đáng tiếc hai vị anh hùng này cũng chết trận.” Tử Nhàn thờ dài, rút kiếm ra, múa lên một hồi, mặt đầy tiếc nuối: “Chỉ tiếc lúc đó ta trúng độc hôn mê, nếu không với võ công của ta dẫu sao cũng giết được vài sát thủ Âm Hà!”

“Ồ?” Nam tử áo kim nheo mắt lại: “Nhưng Tuyết Nguyệt thành chẳng phải là minh chủ của Lô gia bảo và Đường môn à? Bọn họ không ra tay ư?”

Tử Nhàn lắc đầu: “Tuyết Nguyệt thành cũng phái người tới, có điều chỉ là mấy đệ tử trẻ tuổi, không tác dụng gì. Nghe nói hiện giờ đã bị đánh trọng thương.”

“Hóa ra là vậy.” Nam tử áo kim gật đầu một cái, sau đó thờ dài lẩm bẩm: “Xem ra không uống rượu này được rồi.”

“Sao vậy?” Tử Nhàn kinh ngạc.

“Đa tạ vị anh hùng này đã kể, tại hạ xin cáo lui trước. Sau này có tới Thiên Khải, nếu nể mặt ta mong tới tìm ta uống chén rượu. Tại hạ chắc chắn sẽ chiêu đãi hết lòng!” Nam tử áo kim đứng dậy, ôm quyền nói.

“Muốn tìm công tử uống rượu, dẫu sao cũng phải tìm được công tử đã.” Tư Mã Lục Trần vốn luôn im lặng lại đột nhiên lên tiếng: “Chẳng hay quý tính đại danh của công tử là?”

“Ta họ Tiêu.” Nam tử áo kim cười một tiếng rồi quay người xuống lầu.

Thấy hắn đi khỏi, Tử Nhàn hết sức khó hiểu, hỏi sư phụ: “Sư phụ, người này chỉ nói họ chứ không nói tên. Nếu thật sự muốn tìm, làm sao mới tìm được hắn?”

“Không, người muốn tìm hắn thật sự rất dễ.” Tư Mã Lục Trần nói đầy ảm ý. “Người quên à? Hắn nói hắn họ Tiêu, lại ở thành Thiên Khải.”

“Ý của sư phụ là...” Tử Nhàn ngây ra hỏi.

“Đương kim bộ hạ có một hoàng đệ nhỏ tuổi nhất, những huynh đệ khác đều đã được phong vương, tự tới đất phong của mình. Chỉ có hoàng đệ nhỏ tuổi này vẫn là hầu gia nhưng phải lưu lại ở Thiên Khải. Lần trước khi bộ hạ tới Tây Vực, vị hầu gia này là người quản lý việc nước.” Tư Mã Lục Trần vẫy chén rượu trong tay: “Vị hầu gia này cũng mặc áo kim, dắt trường đao ở eo.”

‘Hả?’ Tử Nhàn sợ tới mức hai chân mềm nhũn.

“Xem ra chuyện này thật sự không đơn giản.” Tư Mã Lục Trần trầm ngâm nói.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 184: Sông Bạc Thiên Hạo

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thành Ninh Già.

Sông bạc Thiên Hạo.

“Đặt rồi mời bỏ tay, đã mong thắng tiền phải có gan thua tiền. Mua lớn mà ra lớn là người đi bộ đến đi xe ngựa về. Mua lớn mà ra nhỏ là người mặc áo gấm đến, mặc khó đi về.” Một cô gái áo xanh vóc dáng thướt tha mỹ miều ngồi xếp bằng trên bàn đánh cược, đặt hộp xúc xắc xuống, há miệng là nói lời trong sông bạc: “Đặt xong chưa? Đặt xong chưa?”

Đám cò bạc nước miếng sắp rơi xuống đất gật đầu lia lịa: “Xong rồi xong rồi.”

Có điều đám cò bạc này đâu còn ý đánh bạc, chỉ nhìn chăm chăm vào bộ ngực đầy đà của cô gái mà nuốt nước miếng, ánh mắt không nhìn tới hộp xúc xắc. Nhưng bọn họ cũng chỉ dám nhìn, bởi vì bên cạnh cô gái là một thiếu niên. Dáng vẻ của thiếu niên không đáng sợ, thứ đáng sợ là tận bảy thanh kiếm trên người hắn!

Một nam một nữ này, thứ bắt mắt nhất là y phục của họ, sau lưng có một chữ ‘cược’ rất lớn!

“Sự phụ, tam thành chủ đã dặn trước, không được tới sòng bạc...” Lạc Minh Hiên bất đắc dĩ nói.

“Ta là sự phụ của người hay hẳn là sự phụ của người?” Doãn Lạc Hà trừng mắt với hẳn.

“Nhưng...” Lạc Minh Hiên gãi đầu: “Sự phụ, người là khách từ ngoài tới, sao lại là thành nhà cái?”

“Nói nhảm. Doãn Lạc Hà ta tung hoành sòng bạc hơn hai mươi năm, đã đánh cược thì phải làm nhà cái!” ‘Bốp’ một tiếng, Doãn Lạc Hà đặt hộp xúc xắc xuống, đôi mắt như đang mỉm cười quyến rũ đảo qua một vòng: “Hỏi lần cuối cùng, xong chưa!”

“Xong rồi!” Mọi người rôi rít đặt cược.

“Được!” Doãn Lạc Hà nhấc hộp xúc xắc lên.

Toàn sảnh ồ lên.

Ba con sáu, báo tử.

“Ăn sạch.” Doãn Lạc Hà vung hộp báo, vỗ đầu Lạc Minh Hiên: “Đồ đệ, thu tiền.”

Lạc Minh Hiên thở dài, cầm túi vải bỏ bạc vào: “Sự phụ, chúng ta thắng quá nhiều rồi. Còn thắng nữa thì không chứa nổi đâu. Đã không còn sớm nữa rồi, chúng ta nên lên đường thôi.”

“Lên đường cái nổi gì, Anh Hùng yếm kết thúc từ đời rồi. Tới ăn cơm thừa canh cặn à?” Doãn Lạc Hà khinh thường

“Ý sự phụ là...” Lạc Minh Hiên khó hiểu.

“Trong sòng bạc tốt xấu lẫn lộn, có những tin bên ngoài không biết, nhưng trong đây lại biết.” Doãn Lạc Hà đặt hộp xúc xắc xuống, ngồi trên bàn đánh cược, đong đưa cặp chân dài, thản nhiên nói: “Thấy chưa, tin tức đã tìm tới cửa rồi.”

Chỉ thấy trước bàn đánh cược vốn đầy những tay cờ bạc, giờ lại bỏ chạy tan tác. Một nam tử trung niên mặc áo gấm ôm cái bụng to được tùy tùng vây quanh đi tới, hấn nheo mắt nhìn Doãn Lạc Hà: “Là cô ta à?”

Một tùy tùng tới gần: “Khởi bẩm ông chủ Hoàng, chính là cô ta. Cô ta đã thắng trong sòng bạc cả buổi chiều rồi.”

Ông chủ Hoàng kia gật đầu: “Kiểm tra cái hộp trong tay cô ta.”

“Vâng.” Tùy tùng gật đầu, quay sang Doãn Lạc Hà: “Cô nương này, kính xin đưa cái hộp trong tay cho tạ hạ xem một chút.”

“Không cho.” Doãn Lạc Hà đột nhiên ném hộp xuống đất, khiến nó tan thành từng mảnh.

Tùy tùng kinh ngạc, quay sang nhìn ông chủ họ Hoàng. Ai ngờ ông chủ họ Hoàng chẳng hề tức giận, chỉ ngậy ngốc nhìn Doãn Lạc Hà, ánh mắt đầy vẻ thèm thuồng: “Không đưa hộp cũng được, nhưng ta muốn người.” Tùy tùng lập tức hiểu ý ông chủ, vung tay: “To gan, dám gian lận trong sòng bạc Thiên Hạo. Bắt ả lại cho ta.” Năm sáu tên tùy tùng lập tức rút đao lao tới.

Doãn Lạc Hà giơ tay lên gãi gãi đầu Lạc Minh Hiên: “Đồ đệ ngoan, bắt hấn lại cho ta. Lôi tên béo nhất kia đến đây, ta muốn hỏi vài lời.”

“Đồ nhi tuân lệnh!” Lạc Minh Hiên vung tay, một thanh trường kiếm đã xuất hiện trong tay, hấn vung nhẹ trường kiếm một cái. Đám tùy tùng đang cầm đao chạy tới kêu lên một tiếng rồi dừng lại, ngơ ngác nhìn cán đao trống rỗng trên tay, từng lưỡi đao rơi đầy đất.

“Quý!” Mọi người kinh hãi la lên, lúc này mới lao nhao phản ứng lại, định bỏ chạy. Lạc Minh Hiên lại vung kiếm một cái, đám người chỉ thấy mắt hoa lên, nhưng nhìn nhau rồi sờ từ trên xuống dưới vẫn bình an vô sự, vui vẻ nói: “Hình như không việc gì.”

Ông chủ họ Hoàng cũng khôi phục tinh thần nói: “Còn ngây ra làm gì, lên cho ta”

Đám tùy tùng lập tức lao tới, nhưng vừa cử động quần đã lập tức tuột xuống, đám người vấp chân ngã lăn dưới đất, kêu la ầm ĩ.

Tên tùy tùng chỉ huy cũng choáng váng, quay sang nhìn ông chủ họ Hoàng: “Cái này...”

“Gặp kẻ khó chơi rồi, chạy!” Mặc dù ông chủ họ Hoàng dáng người mập mạp nhưng động tác rất nhanh nhẹn, lập tức quay người chạy ra ngoài.

Lạc Minh Hiên tung người hạ xuống trước mặt ông chủ họ Hoàng, hấn cười nói: “Ông chủ này, sư phụ ta mời người qua.” Nói xong xốc cổ áo hấn, nhảy trở lại bên cạnh Doãn Lạc Hà.

Ông chủ họ Hoàng sợ tới mức ngã quy xuống đất: “Tiên nữ tha mạng, tiên nữ tha mạng! Là tiểu nhân có mắt mà không thấy Thái Sơn! Tha mạng cho ta, tiên nữ tha mạng!”

“Ta đâu phải đại ma đầu, không giết người đâu, ngoan.” Doãn Lạc Hà mỉm cười yêu kiều, giơ tay nâng cằm cúi người nhìn xuống:

“Có điều không phải không thể móc cặp mắt người, chặt đứt một tay của người, để đền tội mạo phạm vừa rồi. Phải xem người có trả lời được câu hỏi của ta không?”

“Tiên tử xin cứ hỏi, tiểu nhân biết gì nói nấy! Chỉ cần là chuyện trong vòng trăm dặm quanh thành Ninh Già, không gì tiểu nhân không biết.” Ông chủ họ Hoàng dập đầu lia lịa, chẳng còn khí thế của chủ nhân thế lực bản địa lúc trước.

“Được, vừa vặn là trong trăm dặm.” Doãn Lạc Hà gõ nhẹ tay lên cằm: “Người có biết Anh Hùng yến tại Lôi gia bảo không?”

Ông chủ họ Hoàng chần chừ một chút: “Đương... đương nhiên biết.”

“Năm nay đại hội luận võ năm nay, nhà ai thắng?” Doãn Lạc Hà hỏi.

Ông chủ họ Hoàng lắc đầu: “Năm nay không có đại hội luận võ.”

“Không có?” Doãn Lạc Hà chớp mắt.

Ông chủ họ Hoàng lại quỳ xuống: “Tiên tử, quả thật không có. Nghe nói lần này trong Anh Hùng Yến, tổ chức sát thủ hắc đạo Âm Hà lên vào được, hạ độc các khách khứa giang hồ tới dự tiệc. Là môn chủ Lôi gia bảo Lôi Thiên Hồ và Đường lão thái gia của Đường môn liều mạng mới ngăn được bọn chúng. Nhưng Lôi gia bảo cũng bị trọng thương, Anh Hùng Yến lần này cũng kết thúc trước thời hạn.”

“Liều mạng ngăn cản bọn chúng?” Doãn Lạc Hà cau mày: “Có thể khiến hai vị này liều mạng giao chiến, xem ra Âm Hà phải vài vị gia chủ tới rồi.”

“Tiên tử thứ tội!” Ông chủ Hoàng đột nhiên kêu lên.

“Người dám nói dối?” Lạc Minh Hiên cả giận, vung trường kiếm đặt lên cổ hắn.

Ông chủ họ Hoàng sợ tới mức run lẩy bẩy: “Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám. Chỉ có điều vừa rồi chọn từ ngữ không chính xác, e là tiên tử hiểu lầm. Không phải hai vị gia chủ kia liều mạng, mà là... thật sự mất mạng.”

“Cái gì?” Doãn Lạc Hà kinh hãi tới biến sắc: “Lôi Thiên Hồ và Đường lão thái gia đều chết rồi?”

“Không dám lừa tiên tử. Phần lớn người của các môn phái giang hồ, các đại thế gia từ Lôi gia bảo trở về đều sẽ qua thành Ninh Già này. Mặc dù cách nói có khác nhau nhưng hai vị gia chủ thật sự đã chết. Đó là người của Lôi gia bảo chính miệng nói vậy. Hiện giờ chức gia chủ của Lôi gia bảo đã đổi thành ca ca ruột của Lôi Thiên Hồ, Lôi Vân Hạc!” Ông chủ họ Hoàng thấy tiên tử biến sắc, vội vàng giải thích.

“Vậy Tuyết Nguyệt thành thì sao? Đệ tử của Tuyết Nguyệt thành thì sao?” Lạc Minh Hiên vội vàng hỏi.

“Có người nói những đệ tử đó đều bị thương, giờ đang tĩnh dưỡng trong Lôi gia bảo.” Ông chủ họ Hoàng kinh hãi, hắn trà trộn trong sông bạc nhiều năm, không giỏi võ công nhưng năng lực nghe lời nói nhìn sắc mặt cực tốt, lập tức đoán được hai người này có quan hệ với giang hồ đệ nhất thành Tuyết Nguyệt thành.

“Sự phụ.” Lạc Minh Hiên nhìn Doãn Lạc Hà.

Doãn Lạc Hà cau mày như đang suy nghĩ, miệng lẩm bẩm:
“Trước nay Âm Hà chỉ làm việc vì tiền. Ai ra giá lớn đến vậy, để bọn chúng làm một chuyện mua bán ác đến thế?”

Ông chủ Hoàng nghe Doãn Lạc Hà lẩm bẩm như vậy bèn chủ động trả lời: “Ta nghe người ta nói có thể là Vô Song thành! Lần này do là Lôi gia bảo tổ chức nên người bên phe Vô Song thành không hề tới dự tiệc. Hơn nữa trên giang hồ chỉ có rất ít thế lực trả được giá tiền lớn như vậy!”

“Biết rồi.” Doãn Lạc Hà giơ chân đá bay ông chủ Hoàng ra ngoài, tiếp đó nhảy khỏi bàn đánh cược, vỗ lên vai Lạc Minh Hiên: “Đệ tử, đi thôi nào”

“Tới Lôi gia bảo à?” Lạc Minh Hiên hỏi.

“Không.” Hai mắt Doãn Lạc Hà sáng lên: “Tới Vô Song thành.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 185: Giữ Mạng Ba Ngày

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Khi Lôi Vô Kiệt tỉnh lại, Anh Hùng Yển đã kết thúc được một ngày. Hắn nằm trên giường, quần vải khắp toàn thân, cố gắng mở mắt ra quan sát cảnh tượng trong phòng. Chỉ thấy Đường Liên cũng bị quần vải khắp người, đang ngủ trên một chiếc giường bên cạnh.

“Đại sư huynh, đại sư huynh.” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng gọi hắn, Đường Liên vẫn nhắm mắt, không trả lời.

Lôi Vô Kiệt nhớ khi đó Lôi Vân Hạc đem hắn và mọi người vào Lôi gia bảo được một lúc, trong lòng yên tâm nên hôn mê bất tỉnh. Giờ hắn chỉ thấy toàn thân đau đớn, không biết đã ngủ bao lâu. Hắn gắng gượng ngồi dậy, hét lớn với bên ngoài: “Có ai không! Có ai không!”

“Đừng có gọi, gọi nữa thì vết thương rách ra đấy.” Lôi Vân Hạc đẩy cửa bước vào, không nhìn được nhìn Lôi Vô Kiệt một cái.

“Sư bá.” Lôi Vô Kiệt ngượng ngừng gọi.

“Chút tu vi đó của ngươi mà còn cưỡng ép bước vào Hỏa Chức thuật Nghiệp Hỏa cảnh, đúng là không muốn sống.” Lôi Vân Hạc tức giận nói: “Ngoan ngoãn nằm ba ngày nữa đi, nếu không chưa nói tới

chuyện phá hỏng công lực cả đời, không khéo sau này còn không đi lại nổi.”

“Những người khác sao rồi?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Hình như trên người đại sư huynh của người vẫn còn thương tích, chắc phải nằm mấy hôm nữa mới đứng lên được. Cô gái họ Diệp kia không bị thương gì, chỉ trúng phải một chút chưởng kinh cuối cùng của Tô Xương Hà, nhưng thân thể cô bé này trước giờ không tốt, cũng phải nằm nghỉ. Con gái Tư Không Thiên Lạc bị thương không nhẹ hơn các người, nhưng tỉnh lại nhanh nhất.” Trong lời nói của Lôi Vân Hạc như có ẩn ý.

“Vậy giờ các cô ấy đang ở đâu?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc: “Nghe giọng điệu của sư bá, các cô ấy tỉnh lại rồi?”

“Không chỉ tỉnh rồi, giờ đang ngồi trước cửa Kỳ Lân các đây.” Lôi Vân Hạc nói.

“Kỳ Lân các? Hai người ấy đến đó làm gì?” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút: “Chẳng lẽ là Tiêu Sát?”

“Đúng là Tiêu huynh đệ của người.” Lôi Vân Hạc gật đầu: “Hòa thượng và Tạ Tuyên đã ở trong đó suốt mười hai canh giờ nhưng không có chút động tĩnh gì. Nếu không phải Tạ Tuyên từng nói người ngoài tuyệt đối không được bước vào, không khéo hai cô gái ấy đã xông vào rồi.”

“Cái gì!” Lôi Vô Kiệt cả kinh, vội vàng bò từ trên giường xuống, nhưng hành động này lại chạm tới vết thương, đau tới mức nhe răng trợn mắt.

Lôi Vân Hạc tò mò nhìn hấn: “Rốt cuộc Tiêu Sát có ma lực gì mà khiến ai nấy canh cánh trong lòng như vậy?”

Lôi Vô Kiệt cố nhịn đau, không còn sức nói chuyện nữa, hấn đẩy cửa bước khập khễnh về phía Kỳ Lân các. Lôi Vô Kiệt khó nhọc bước đi, chỉ chốc lát sau đã gặp hai cô gái. Chỉ thấy Diệp Nhược Y và Tư Không Thiên Lạc đang đợi ở đó, một người trông có vẻ không bị thương nhưng thần sắc càng tiều tụy suy yếu; còn một người khác toàn thân quần đầy băng vải, còn kinh khủng hơn mình.

“Sao rồi?” Lôi Vô Kiệt đi tới hỏi.

Diệp Nhược Y đáp “Vẫn không có tin tức gì.”

Tư Không Thiên Lạc lẩm bẩm: “Không được, còn một canh giờ nữa mà vẫn không có tin gì, ta nhất định phải đi vào.”

“Không được!” Diệp Nhược Y từ chối thẳng thừng: “Tạ tiên sinh đã nói, ông ấy chưa ra thì chúng ta không được vào. Hướng chi ông ấy vẫn còn trong đó chứng tỏ còn đang chữa trị cho Tiêu Sát, tình hình còn chưa tới mức quá tệ.”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu một cái: “Người nói đúng.”

“Thiếu chủ!” Đột nhiên sau lưng vang lên hai giọng nói quen thuộc. Lôi Vô Kiệt kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện Hà Khứ Hà Tông của Kiếm Tâm trủng đang đứng đó, bèn vui vẻ nói: “Sao hai vị lại tới đây?”

“Lần này Lôi gia bảo tổ chức Anh Hùng yến, vốn dĩ lão trủng chủ không muốn tới. Nhưng thiếu chủ đi được chưa bao lâu thì lão gia tử đổi ý, phái hai người chúng ta tới bái kiến. Thế nhưng không ngờ

lại gặp chuyện kinh khủng như vậy.” Hà Khứ lắc đầu, giọng nói hơi áy náy: “Hai người chúng ta không giúp được gì, chỉ tiếc Lôi bảo chủ anh hùng cả đời...”

Hà Tông vốn không mấy khi nói chuyện cũng lên tiếng: “Vốn lần này tới đây hai người chúng ta còn thăm lo lắng. Dù sao năm xưa Lôi tướng quân bị Lôi gia bảo khai trừ, sợ rằng lần này sẽ bị đóng cửa không tiếp. Nhưng thái độ của Lôi Thiên Hồ bảo chủ khiến chúng ta rất bất ngờ.”

“Chuyện này không trách các người được.” Lôi Vô Kiệt thở dài.

Nhưng đúng lúc này, cửa Kỳ Lân các bị đẩy ra, Tạ Tuyên lúc nào cũng tiêu sái phong độ nhưng lúc này cũng lộ vẻ mệt mỏi. Hắn thấy mọi người, không khỏi ngạc nhiên: “Đúng là tình thâm ý trọng, các vị đều ở đây à?”

“Tiền bối, Tiêu Sát ra sao rồi?” Tư Không Thiên Lạc vội vàng hỏi.

Tạ Tuyên nghiêng người, chỉ thấy trong gian nhà, trên giường, Tiêu Sát đang nhắm mắt ngồi đó. Hòa thượng Vô Tâm đặt song chường sau lưng hắn, sương mù lượn lờ bên cạnh, vẫn đang truyền khí cho Tiêu Sát. Tạ Tuyên thở dài: “Ăn mạch của Tiêu Sát vốn đã bị tổn thương, lần này cưỡng ép vận công đã thương tổn tới căn cơ. Hai người bọn ta dùng toàn lực cũng chỉ tạm thời áp chế thương thế của hắn. Nhưng nhiều nhất chỉ chống đỡ được bốn ngày, sau bốn ngày, hai chúng ta cũng không bảo vệ được tính mạng của hắn.”

“Vậy có cách gì không?” Diệp Nhược Y đột nhiên nghĩ ra: “Sư phụ, sư phụ có cứu được hắn không?”

“Quốc sư Tề Thiên Trần? Đúng là có khả năng. Thế nhưng từ Lôi gia bảo tới Thiên Khải trong vòng bốn ngày, có là thần tiên cũng chẳng làm được. Có điều ngoại trừ Tề Thiên Trần, còn một người cứu được hắn.” Tạ Tuyên nói.

“Ai?” Ba người đồng thanh hỏi.

“Dược Vương - Tân Bách Thảo.” Tạ Tuyên gằn từng chữ một: “Y thuật của Dược Vương Tân Bách Thảo thông thiên, vượt xa ta. Ta không chữa được nhưng có lẽ hắn sẽ chữa được. Chỉ có điều Dược Vương Tân Bách Thảo dạo chơi tứ hải nhiều năm, hành tung mờ ảo khó dòng, biết đi đâu tìm hắn...”

Tư Không Thiên Lạc không nhịn nổi: “Tiền bối, ngài có thể nói lời nào hữu dụng chút không?”

“Chắc chắn sẽ có cách, chắc chắn sẽ có cách!” Lôi Vô Kiệt cau mày, lẩm bẫm.

Hà Khứ và Hà Tông nhìn nhau, Hà Khứ chấp tay nói: “Có lẽ Kiếm Tâm trủng có thể giúp được chuyện này.”

“Hả? Kiếm Tâm trủng biết Dược Vương hiện đang ở đâu à?” Tạ Tuyên nhướn mày.

“Dược Vương hành tung bất định, đã biệt tích trên giang hồ mấy năm nay, Kiếm Tâm trủng làm sao biết được. Chỉ có điều Dược Vương có một đệ tử quan môn, nhận được chân truyền của Dược Vương, còn trên Thương Tiên Tư Không Trường Phong năm xưa. Hiện giờ người này đang ở Kiếm Tâm trủng.” Hà Khứ đáp.

“Đệ tử quan môn của Dược Vương ư? Năm xưa Tư Không Trường Phong một lòng chỉ muốn học thương, không có lòng học y,

cho nên Tân Bách Thảo khi tuổi già lại nhận thêm một bé gái truyền thụ y bát. Ta cũng từng nghe chuyện này, nếu là cô bé ấy cũng có thể thử xem. Chỉ có điều...” Tạ Tuyên cau mày: “Đi tới Kiếm Tâm trủng cần mấy ngày?”

“Nhanh nhất cũng phải bốn ngày.” Hà Khứ buồn bã nói.

“Đi qua đi lại phải mất tám ngày, công lực của ta và hòa thượng kia không chống đỡ được tới lúc đó.” Tạ Tuyên lắc đầu.

“Còn có ta!” Lôi Vô Kiệt hô: “Ta cũng có thể giúp người một tay!”

“Ta, ta cũng được!” Tư Không Thiên Lạc vội vàng nói.

“Người chưa vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, chân khí không đủ thuần khiết, không chỉ không cứu được Tiêu Sắt, còn khiến hắn bị thương nặng hơn.” Tạ Tuyên nói.

Hà Tông đột nhiên lên tiếng: “Nếu ta đảm bảo trở lại trong vòng bảy ngày thì sao?”

“Bảy ngày với bốn ngày, vẫn chênh nhau quá xa.” Tạ Tuyên thở dài.

“Không, bảy ngày đã đủ rồi.” Ánh mắt Hà Tông sáng lên: “Trước khi Tiêu Sắt rời Kiếm Tâm trủng, Hoa Cẩm tặng cho hắn một viên thuốc.”

Tư Không Thiên Lạc lập tức nhớ lại, bật thốt lên: “Tam Nhật hoàn!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 186: Con Trai Cổ Nhân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Đúng vậy, chính là Tam Nhật hoàn!” Hà Tông gật đầu: “Nuốt viên thuốc này vào xong, bất luận thương thế ra sao cũng giữ mạng được ba ngày.”

“Tam Nhật hoàn, thứ này là linh đan diệu dược quý giá hơn cả Bồng Lai đan. Năm xưa Tân Bách Thảo chỉ luyện được ba viên, không ngờ tiểu truyền nhân kia lại hào phóng như vậy, tặng nó cho người khác.” Tạ Tuyên trầm tư suy nghĩ.

“Thế rốt cuộc có được hay không!” Tư Không Thiên Lạc vội vàng la lên.

Tạ Tuyên suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Hai người các người mau đi đi, trong vòng bảy ngày nhất định phải về đến Lôi gia bảo!”

“Chắc chắn hai huynh đệ chúng ta sẽ về trong bảy ngày!” Hà Khứ và Hà Tông chấp tay, quay người nói với Lôi Vô Kiệt: “Thiếu chủ, hai chúng ta đi trước đây.”

“Đừng gọi thiếu chủ.” Lôi Vô Kiệt gật đầu nói: “Tóm lại, chuyện huynh đệ Tiêu Sát của ta xin nhờ vào hai vị.”

Hà Khứ và Hà Tông gật đầu một cái, lập tức đi ra phía ngoài.

Tạ Tuyên ngáp một cái: “Ta sẽ nghỉ ngơi hai canh giờ, sau đó tới thay cho tiểu hoà thượng. Người cũng nghỉ ngơi đi đã, ít nhất mấy ngày này Tiêu Sát sẽ không có gì đáng ngại.”

Tư Không Thiên Lạc và Diệp Nhược Y vốn đã cực kỳ mệt mỏi, giờ nghe tin Tiêu Sát tạm thời không có gì đáng ngại, trái tim đang thấp thỏm cũng thoáng buông lỏng, nhưng vẫn do dự không quyết định được.

“Đi đi, có ta ở đây được rồi.” Lôi Vô Kiệt cười nói: “Ta ngủ cả ngày rồi, giờ thân thể đã không có gì đáng ngại! Người mau nghỉ ngơi đi, không thì Tiêu Sát khỏe lại mà người lại sinh bệnh đấy!”

“Nếu trong đó có chuyện gì phải lập tức báo cho ta.” Tư Không Thiên Lạc vẫn nói nốt lời cuối rồi mới đi khỏi.

Diệp Nhược Y lại hỏi Lôi Vô Kiệt: “Người đã khỏi hẳn chưa?”

“Ai da, ai da, thật hiếm có. Cô cũng quan tâm tới ta à?” Lôi Vô Kiệt ra vẻ được quan tâm.

Diệp Nhược Y thấy bộ dáng này của hắn bèn bật cười: “Xem ra khỏi thật rồi.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Không chết được, người nghỉ ngơi đi!”

“Ừ.” Diệp Nhược Y mỉm cười, cũng xoay người đi khỏi.

“Tiểu tử, người còn nhớ món quà ta tặng người không?” Tạ Tuyên đột nhiên mở miệng hỏi.

Lôi Vô Kiệt ngần ra: “Quà gì?”

“Lúc đó ta tặng Diệp cô nương quyển sách về điệu nhảy ‘Kinh Hồng’, tặng Đường Liên ‘Tửu Kinh’, Tặng Tiêu Sát quyển sách không tên, tặng người một quyển ‘Văn Lai Tuyết’. Người quên rồi à?” Tạ Tuyên nói.

“À, nhớ ra rồi. ‘Văn Lai Tuyết!’” Lúc này Lôi Vô Kiệt mới nhớ ra.

“Có đọc không đấy?” Tạ Tuyên mỉm cười.

“Chưa từng.” Lôi Vô Kiệt đáp rất thản nhiên.

“Chẳng trách, chẳng trách.” Tạ Tuyên vỗ lên vai Lôi Vô Kiệt. “Chẳng trách trình độ nói chuyện với con gái vẫn non nớt trúc trắc như vậy. Tạ Tuyên ta tặng sách trước nay luôn bốc thuốc đúng bệnh, người đừng tưởng ‘Văn Lai Tuyết’ là cuốn sách tùy ý mua được ven đường mà khinh thường. Hiện giờ nó rất có giá trị với người đấy. Đầu óc chậm chạp, đúng là đầu óc chậm chạp!” Tạ Tuyên thu tay lại, vừa lắc đầu vừa đi, bỏ lại Lôi Vô Kiệt lúng ta lúng túng đứng yên tại chỗ không biết làm thế nào.

Có nên xem qua một chút không. Lôi Vô Kiệt ngồi xuống trước cửa gian nhà, vừa phơi nắng vừa suy nghĩ.

Tiêu Sát thật sự là lục vương tử Tiêu Sở Hà bị lưu đày? Vậy theo lời trần trời của mẹ, người mình phải bảo vệ chính là hắn? Thế nhưng sao hắn cứ giấu diếm thân phận, không chịu trở về Thiên Khải?

Đọc đường vì sao Diệp Nhược Y lại coi trọng Tiêu Sát như vậy, thậm chí còn liều mình bảo vệ, có phải cô ấy thích Tiêu Sát không?

Hình như Thiên Lạc sư tỷ cũng có ý với Tiêu Sát, liệu sau này có hiềm khích với Diệp cô nương không?

Lúc chia tay hình như tỷ tỷ hoàn toàn không nhìn thấy mình, sự phụ bỏ lại mình đang trọng thương chạy theo ra ngoài, rốt cuộc giữa hai người có chuyện gì xảy ra?

Rất nhiều vấn đề khiến Lôi Vô Kiệt nghi hoặc không thôi, nhưng những người có thể trả lời câu hỏi trong lòng hắn đều không có mặt. Nộ Kiếm Tiên đã đi nghỉ, Lôi Vân Hạc đang bận trấn an lòng người trong Lôi gia bảo, dù sao Lôi Thiên Hồ trông coi Lôi môn đã nhiều năm, đã in sâu vào trong lòng mọi người. Giờ hắn chết, toàn bộ Lôi môn hỗn loạn bất an, có lẽ ngay cả Lôi Vân Hạc với tính cách lười biếng cũng không thể không bận tâm.

Bất luận ra sao, cầm kiếm lên, bảo vệ người nên bảo vệ, như vậy sẽ không sai. Lôi Vô Kiệt trầm nghĩ. Đang lúc hắn nghĩ vậy, hai canh giờ đã trôi qua, đột nhiên xung quanh vang lên tiếng náo loạn. Đệ tử Lôi môn không ngừng chạy từ trong viện ra. Lôi Vô Kiệt vội vàng kéo một người lại: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Đột nhiên, đột nhiên có rất nhiều quan binh chạy tới bao vây Lôi gia bảo!” Người nọ thở hồng hộc nói.

“Quan binh? Sao quan binh lại tới? Lôi Vân Hạc sư bá đâu?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc hỏi.

“Quyền chưởng môn, quyền chưởng môn đang bàn bạc với tổng quản Thiên Ngân ở phía sau viện, đã phái người tới gọi. Nhưng những quan binh kia khí thế hung hăng, cảm giác có thể phá cửa xông vào bất cứ lúc nào!” Người nọ lo lắng nói.

“Để ta!” Lôi Vô Kiệt cầm Tâm kiếm bên cạnh lên, coi nó như gậy chống, khập khiễng chạy ra phía ngoài. Hai người chạy tới cửa Lôi

gia bảo, Lôi Vô Kiệt mới phát hiện mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

Người bên ngoài không chỉ là quan binh.

Người cầm đầu lưng đeo song đao, ánh mắt đầy hung ác, thân hình khô ngô, toàn thân toát ra sát ý. Đây đâu phải quan binh, rõ ràng là quân đội đã từng ra chiến trường!

“Ta kính trọng Lôi gia bảo, không muốn xúc phạm.” Tướng quân khô ngô cầu đầu cao giọng nói: “Nhưng nếu môn chủ Lôi môn không ra ngoài nghênh tiếp, vậy đừng trách ta vô lễ!”

Vị tướng quân khô ngô kia đương nhiên là người đứng đầu quân đội Bắc Ly, Diệp Khiếu Ưng. Hắn nhìn tám biển Lôi gia bảo, hạ giọng nói: “Năm xưa đã muốn cưỡi ngựa đạp tan Lôi gia bảo nhưng bị đại ca cản lại. Hôm nay liệu có thực hiện được tâm nguyện không đây?”

“Muốn xông vào Lôi gia bảo, phải bước qua thanh kiếm của ta.” Ngay lúc đám đệ tử còn do dự chưa quyết, Lôi Vô Kiệt đã bước lên, vung kiếm ngăn trước mặt một ngàn binh sĩ.

Khí thế凛冽, không thua kém gì khí tức sát phạt của ngàn người.

Chỉ có điều thân thể quán đầy băng vải, khiến người ta không khỏi tức cười.

Diệp Khiếu Ưng tò mò cúi người xuống nhìn hắn: “Vị tiểu huynh đệ này đã trọng thương vẫn vũ dũng như vậy à.”

“Người là ai?” Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu lên hỏi.

“Hỏi hay lắm.” Diệp Khiếu Ứng rút hai thanh trường đao trên lưng ra. Hai thanh đao đều có vẻ rất nặng, nhưng trên tay hắn lại chẳng khác gì món đồ chơi. “Tên của ta đều trên đao này. Ai cũng nói phía bắc trọng kiếm, phía nam thích đao. Đó là vì người trong giang hồ nông cạn, chưa từng thấy đao của quân đội Bắc Ly!” Diệp Khiếu Ứng thúc vào bụng ngựa, lập tức lao tới.

“Tướng quân!” Quan truyền lệnh kinh hãi, hắn rất ít khi thấy đại tướng quân xúc động như vậy.

“Ta nghĩ, ta đoán được tên của ngươi.” Diệp Khiếu Ứng thúc ngựa chạy tới trước mặt Lôi Vô Kiệt, hai tay vung trường đao: “Nhưng ta vẫn muốn biết tên của ngươi từ trên kiếm của ngươi.”

Dứt lời, hai thanh trường đao chém thẳng xuống.

Lôi Vô Kiệt cố chịu đau đớn khắp người do vết thương rách ra, hắn cắn chặt răng giơ tay thi triển một chiêu kiếm!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 187: Phụ Tử Tương Phùng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đao kiếm giao nhau.

Hổ khẩu của Lôi Vô Kiệt lập tức bị đánh nứt, không phải hấn chưa từng gặp đao pháp bá đạo như vậy. Khi vừa bước chân vào giang hồ đã gặp Minh Hầu, sau đó lại gặp sát thủ Âm Hà Tô Xương Ly, hai người này một dùng trọng đao một dùng trọng kiếm, không ai không mạnh mẽ hùng hồn. Nhưng giờ phút này hấn vốn đang trọng thương chưa lành, sợ nhất là gặp phải đao pháp thô bạo không giảng đạo lý như vậy.

“Á!” Lôi Vô Kiệt bị song đao ép tới gặp người, nổi giận quát lên một tiếng rồi từ từ nâng người từ dưới đất lên, gắng gượng ép Diệp Khiếu Ứng lui lại ba bước, nhưng lúc này đã sức cùng lực kiệt, hơi thở nặng nề.

Diệp Khiếu Ứng không những không giận mà còn lấy làm mừng: “Người bị thương không nhẹ.”

Tay phải của Lôi Vô Kiệt múa trường kiếm, gạt đầu: “Đúng.”

Khoảnh khắc đó, Diệp Khiếu Ứng như thấy lại vị tướng quân áo trắng năm xưa, máu nhuộm áo trắng thành màu đỏ, cuối cùng hóa

thành một bộ áo đỏ máu, che trước thiên quân vạn mã, gương mặt đầy kiên nghị: “Đây là Bắc Ly, mong chư vị dừng bước!”

“Đại ca, con trai người cũng có chút phong phạm của người năm xưa.” Diệp Khiếu Ứng hạ giọng nói, lại cầm song đao, bước từng bước chậm rãi về phía trước.

“Người thử cũng thử rồi, chẳng lẽ muốn giết chết hẳn thật à?” Một giọng nói đột nhiên vang lên, mọi người trong Lôi môn đồng thời lui lại, khom người cung kính gọi: “Quyền chưởng môn.”

Lôi Vân Hạc từ từ đi ra, nhìn Diệp Khiếu Ứng: “Diệp tướng quân thanh thế lớn vậy là định hủy Lôi gia bảo của ta ư?”

“Đâu dám đâu dám. Hạc huynh, nhiều năm không gặp mà phong thái vẫn sáng láng như xưa.” Diệp Khiếu Ứng thu đao cười nói.

Lôi Vân Hạc đi tới vỗ vai Lôi Vô Kiệt: “Được rồi, thu kiếm lại đi.”

Lôi Vô Kiệt sắc mặt khó hiểu: “Ông ấy là...”

“Hắn là huynh đệ tốt nhất của cha người, hiện giờ là đại tướng quân của trung quân Bắc Ly, Diệp Khiếu Ứng.” Lôi Vân Hạc chậm rãi nói: “Nếu hắn dám làm người bị thương, cha người ở dưới suối vàng mà biết có chết cũng không bỏ qua cho hắn. Nhưng Diệp đại tướng quân, cơn gió nào thổi người từ Thiên Khải bay tới tận đây?”

Diệp Khiếu Ứng cười mỉa: “Người tưởng ta muốn tới Lôi gia bảo của người chắc? Cả đời này ta cũng chẳng muốn liên hệ gì với người. Có điều hình như con gái ta đang ở đây, người nói xem ta có nên tới hay không?”

“Con gái người?” Lôi Vân Hạc cau mày: “Sao con gái người lại tới Lôi gia bảo, đừng có lừa ta.”

“Cha!” Một giọng nói êm tai đột nhiên vang lên, một người áo lục chạy qua bên cạnh Lôi Vân Hạc: “Sao cha lại tới đây?”

Diệp Khiếu Ứng lập tức vứt song đao sang bên, kéo Diệp Nhược Y tới vui vẻ nói: “Con gái, con không sao à. Tốt quá! Giờ thì cha yên tâm rồi!”

Lôi Vân Hạc nhìn Lôi Vô Kiệt đầy ẩn ý: “Cô gái này là con gái của Diệp Khiếu Ứng?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái: “Từng nghe đại sư huynh nói, Nhược Y đúng là con gái của đại tướng quân Bắc Ly Diệp Khiếu Ứng.”

Lôi Vân Hạc lại hỏi đầy ẩn ý: “Người thích cô bé này?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái: “Vâng.”

Lôi Vân Hạc thở dài: “Vậy người có biết con gái của Diệp Khiếu Ứng trời sinh tim không hoàn hảo, dựa vào sức danh y khắp thiên hạ mới miễn cưỡng giữ được mạng không?”

“Biết.” Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Nhưng ta tin chắc chắn sẽ có cách.”

“Cha, sao cha lại tới Lôi gia bảo?” Diệp Nhược Y khó hiểu.

Diệp Khiếu Ứng ghé tới bên tai Diệp Nhược Y nhỏ giọng nói: “Cha nhận được thư của con, con nói lục vương tử đang ở Tuyết Nguyệt thành, cha bèn thúc ngựa không dừng vó chạy tới. Khi tới Tuyết Nguyệt thành, Tư Không Trường Phong lại bảo con tới Lôi gia bảo. Cha lại chạy tới đây.”

Diệp Nhược Y gật đầu: “VẬY à, phụ thân, cha nhận được mấy con bồ câu đưa thư?”

“Một con.” Diệp Khiếu Ưng nghi hoặc: “Chẳng lẽ con không chỉ thả một con?”

Diệp Nhược Y cau mày: “Quả nhiên, quả nhiên. Trước đó con không hiểu vì sao hành tung của chúng con lại bị bại lộ. Con thả hai con bồ câu đưa thư tiếp nối nhau. Con đầu tiên con nói mình gặp được người ấy ở Tuyết Nguyệt thành. Con thứ hai con nói người đó chuẩn bị tới Lôi gia bảo, còn con tới Đường môn. Xem ra con bồ câu thứ hai bị người ta chặn lại giữa đường.”

“Ai dám chặn bồ câu đưa thư của phủ tướng quân chúng ta?”
Diệp Khiếu Ưng nổi giận.

“Lúc nào về Thiên Khải sẽ điều tra.” Diệp Nhược Y suy nghĩ một chút rồi nói: “Hiện giờ Sở Hà ca ca bị trọng thương, đang chữa thương trong Lôi gia bảo, còn có khỏi hay không phải xem bảy ngày nữa.”

“Trọng thương? Ai đánh? Lôi gia bảo?” Diệp Khiếu Ưng khó hiểu.

“Là người của Âm Hà.” Diệp Nhược Y nói.

“Âm Hà? Đã nói từ trước rồi mà, không thể để đám sát thủ này lại được. Năm đó giết lùn Ma giáo xong, đáng lẽ phải giết luôn bọn chúng đi.” Diệp Khiếu Ưng tức giận nói: “Nhưng thầy thuốc gì mà chữa thương cần tới bảy ngày? Lần này ta sợ thân thể con bị bệnh nên dẫn thái y theo. Để hắn kiểm tra lục vương tử một chút, có thái y ở đây chắc chắn lục vương tử không gặp chuyện gì đâu.”

“Hừ, râu quai nón. Người xem thường thư sinh thôi ta đây?” Một giọng nói thanh nhã vang lên bên trên. Diệp Khiếu Ưng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một người mặc đồ nho sinh đang cầm một quyển sách ngồi trên đầu tường, lười biếng ngáp một cái.

Diệp Khiếu Ưng vui vẻ: “Đây chẳng phải Tạ tế tửu của Tắc Hạ học cung à? Nhiều năm không gặp, không ngờ lại gặp ở đây. Hóa ra là người đang chữa thương cho lục vương tử. Ta đã mạo phạm rồi, có tiên sinh ở đây, vậy không có gì phải lo rồi.”

“Lo hay không lo không phải do ta. Cứ vào đã rồi từ từ nói chuyện. Lôi gia bảo vừa bị trọng thương, người lại dẫn theo một ngàn binh sĩ đứng đó như sắp san bằng nhà người ta. Đừng có dọa nữa.”

“Do ta sơ sót rồi!” Diệp Khiếu Ưng xoay người hét lớn: “Hạ trại tại chỗ!”

“Rõ!” Một ngàn binh sĩ cùng hô.

“Vào nào, dẫn ta đi gặp lục vương tử đã lâu không thấy.” Diệp Khiếu Ưng xoay người đi cùng Diệp Nhược Y vào trong Lôi gia bảo. Ánh mắt hần đảo qua, phát hiện Lôi Vô Kiệt vẫn đang đứng đó, hai bên nhìn nhau, hần cười nói: “Vừa rồi ta chỉ muốn kiểm tra người chút thôi, dù sao cũng là con trai cố nhân. Không ngờ quả thật không khiến ta thất vọng. Nói lại thì khi người mới sinh ta còn từng bế người đấy.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Xin chào thúc phụ.”

Diệp Khiếu Ưng và Diệp Nhược Y đi vào trong gian nhà, Lôi Vô Kiệt và Lôi Vân Hạc vẫn đứng yên tại chỗ nhìn bọn họ đi khỏi.

Lôi Vân Hạc cau mày: “Tên Diệp Khiếu Ưng này tới tuyệt đối không phải chỉ để gặp con gái, hẳn tới là vì vị đang nằm trong kia.

Lôi Vô Kiệt tra Tâm kiếm vào vỏ: “Sự bá thấy sao?”

“Hắn lệnh cho một ngàn binh sĩ hạ trại ngoài Lôi gia bảo, ta thấy sau này hẳn chỉ cần hạ lệnh một tiếng, một ngàn người này xông vào Lôi gia bảo cướp người, Lôi gia bảo chúng ta cũng chẳng cản được.” Lôi Vân Hạc hạ giọng nói.

“Ta ngăn được.” Lôi Vô Kiệt nói xong không quay đầu lại, đi theo.

Xa xa, một người một ngựa cầm đao đứng thẳng.

Vị hầu gia mặc áo vàng quý giá gõ nhẹ cán đao, nhìn một ngàn binh sĩ đóng quân ngoài Lôi gia bảo, lầm bầm: “Đại tướng quân trung quân Diệp Khiếu Ưng?”

Hắn gõ nhẹ ba cái rồi quay người lại, vỗ nhẹ vào mông ngựa: “Đi!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 188: Ước Định Bảy Ngày

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Bốn ngày sau, rớt cuộc Hà Khứ và Hà Tông cũng chạy tới Kiếm Tâm trủng. Bọn họ chạy thẳng vào trong Kiếm các: “Hoa Cẩm đâu? Hoa Cẩm đang ở đâu?”

Hộ kiếm sư Vô Pháp đi ra, thấy sắc mặt hai người lấy làm khó hiểu: “Sao mà nôn nóng vậy? Hoa Cẩm và lão gia tử ra sau núi hái thuốc, chắc lát nữa là về.”

“Không được, mau tìm bọn họ. Không thể để lâu được.” Hà Khứ lập tức đi thẳng ra ngoài, lại nghe tiếng nói của một già một trẻ vang lên ngoài cửa. Hoa Cẩm đi đang cùng lão trủng chủ Lý Tổ Vương đi vào.

“Hoa Cẩm, Hoa Cẩm! Mau theo ta tới Lôi gia bảo!” Hà Khứ vội vàng la lên.

Hoa Cẩm vẻ mặt ngây ngốc: “Hả? Sao ta lại phải tới Lôi gia bảo?”

Lý Tổ Vương thấy Hà Tông vốn luôn bình tĩnh lúc này lại có vẻ cực kỳ lo lắng, biết tình huống đang hết sức cấp bách: “Người cứ nói từ từ thôi, kể hết mọi chuyện đã.”

Hà Khứ thở hổn hển, đang định mở miệng thì đầu óc lại choáng váng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Hà Tòng vội vàng tới giúp hắn. Hoa Cẩm tiến tới bắt mạch nói: “Không sao, hắn chỉ đi đường mệt mỏi qua mức, giờ lại gặp tới mức tâm hỏa công tâm nên trực tiếp hôn mê bất tỉnh thôi. Hà Tòng, rốt cuộc có chuyện gì, sao phải tới Lôi gia bảo?”

“Người còn nhớ người trẻ tuổi tên là Tiêu Sát đi cùng thiếu chủ ngày trước không?” Hà Tòng hỏi.

“Đương nhiên là nhớ.” Hoa Cẩm gật đầu.

“Lần này Âm Hà đánh lén Anh Hùng yển, hắn bảo vệ anh hùng trong thiên hạ cưỡng ép vận công, hiện nay đã bị thương nặng, lúc nào cũng nguy hiểm tới tính mạng. May mà có Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên tiên bối ở đó nên tạm thời giữ được tính mạng. Nhưng Tạ tiên bối nói tối đa ông ấy cũng chỉ bảo vệ được bốn ngày. Cộng thêm viên Tam Nhật hoàn kia, nhiều nhất là bảy ngày. Cho nên lệnh cho hai người chúng ta mời Hoa Cẩm cô nương tới!”

“Tam Nhật hoàn!” Hoa Cẩm kinh hãi: “Hắn uống Tam Nhật hoàn à?”

“Sao vậy?” Hà Tòng ngạc nhiên.

“Tam Nhật hoàn đó sẽ kích thích tất cả sinh mệnh lực trong người, cho nên bất luận thương thế nặng đến đâu cũng có thể kéo dài tính mạng ba ngày. Nhưng sau ba ngày nếu vẫn không trị được, như vậy dẫu là thần tiên cũng khó lòng cứu nổi.” Hoa Cẩm xoay người, cống rương thuốc lên: “Lão gia tử, ta phải tới đó ngay.”

Hà Tông gật đầu: “Việc này không nên chậm trễ, ta đi cùng người.”

Lão trủng chủ lắc đầu: “Lần này tới Lôi gia bảo nhanh nhất cũng phải bốn ngày. Người cưỡi Tử Lưu Câu của ta đi. Hà Tông, người đã mệt lắm rồi, Vô Pháp, người đi cùng Hoa Cẩm.”

“Vâng.” Vô Pháp đáp, cùng Hoa Cẩm chạy ra ngoài các.

Lý Tổ Vương nhìn theo bóng lưng cô đi khỏi, khẽ cau mày, thở dài nói: “Xem ra đã bắt đầu thật rồi.”

Lôi gia bảo.

Tạ Tuyên và Vô Tâm cùng đi từ trong nhà ra, hai người đều có vẻ mệt mỏi kiệt sức. Bốn ngày liên tục thay nhau truyền khí cho Tiêu Sắt, cho dù có tu vi Thiên Cảnh cũng khó lòng chống đỡ nổi.

“Sao rồi?” Lôi Vô Kiệt tiến tới hỏi.

“Tam Nhật hoàn đó đúng là dược vật tuyệt diệu nhất trên thế gian. Hiện giờ mạch đập của Tiêu Sắt đã ổn định, chân khí thông suốt, nhìn qua còn tưởng thương thế đã khỏi.” Tạ Tuyên nói.

“Vậy... đã ổn chưa?” Lôi Vô Kiệt khó hiểu.

“Tạm thời không có gì đáng ngại, nhưng có nhìn thế nào cũng giống bốn chữ.” Vô Tâm đột nhiên nói.

“Bốn chữ nào?” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Hồi quang phản chiếu.” Vô Tâm gằn từng chữ một.

Tạ Tuyên gật đầu: “Đúng là hồi quang phản chiếu, ít nhất có một điểm có thể xác nhận. Nếu sau ba ngày vị tiểu thần y kia còn chưa chạy tới, cho dù hai người chúng ta cố gắng tới đâu cũng không cách nào xoay chuyển trời đất.”

Lôi Vô Kiệt xiết chặt nắm tay, quay sang nhìn về phía xa, hạ giọng nói: “Hoa Cẩm, người mau đến đây đi.”

Vô Tâm đi tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt, vỗ vai hắn nói: “Yên tâm đi, Tiêu Sát không dễ chết như vậy đâu.”

“Hòa thượng, chẳng phải người về Thiên Ngoại Thiên rồi à? Sao lại tới Lôi gia bảo?” Mấy hôm nay Vô Tâm không ở trong phòng chữa thương cho Tiêu Sát thì là nghỉ ngơi điều dưỡng khí tức. Lôi Vô Kiệt vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với hắn. Tới giờ mới hỏi câu hỏi cất giữ trong lòng bấy lâu.

“Ta tới cứu các người. Phật gia chú trọng nhận ơn phải báo đáp. Các người đã cứu ta một lần cho nên ta cũng tới cứu các người một lần.” Vô Tâm cười nói: “Cho nên ta từ Thiên Ngoại Thiên xa xôi chạy tới. Nếu cuối cùng Tiêu Sát vẫn chết chẳng phải ta mất mặt lắm sao?”

“Người có cách gì không?” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Không có cách nào.” Vô Tâm nhún tai: “Đừng nhìn giờ ta chuyện trò vui vẻ với người, thật ra ta còn chẳng có sức về phòng nữa cơ.”

“Vậy người còn đứng đây làm gì?” Lôi Vô Kiệt khó hiểu.

“Chẳng hay Lôi huynh đệ có thể nể tấm lòng son chạy tới cứu giúp, cõng ta về phòng được không?” Vô Tâm đan tay thành chữ thập, vẻ mặt thành khẩn.

“Hòa thượng này, đúng là không thay đổi gì cả.” Lôi Vô Kiệt bắt đầu nhún người, cũng Vô Tâm lên: “Đi thôi.”

Hai người từ từ đi khỏi. Đại tướng quân Diệp Khiếu Ứng và con gái đứng ngoài cửa nhìn bóng lưng Vô Tâm như đang suy ngẫm. Đột nhiên hắn quay sang hỏi Tạ Tuyên: “Tạ tiên sinh, mặc dù ta chưa từng gặp Diệp Đĩnh Chi nhưng vị tiểu tông chủ Thiên Ngoại Thiên này trông có vẻ quen quen.”

“Ồ?” Tạ Tuyên vẻ mặt bình tĩnh đáp: “Giống ai?”

“Tiên sinh không thấy vậy à?” Diệp Khiếu Ứng hỏi ngược lại.

Tạ Tuyên nhún vai: “Giống Diệp Đĩnh Chi mà.”

“Vậy chắc là Khiếu Ứng hoa mắt rồi.” Diệp Khiếu Ứng lắc đầu một cái, không hỏi tiếp.

Diệp Nhược Y lại gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Đúng là khá giống.”

“Hòa thượng, làm tông chủ Thiên Ngoại Thiên có thoải mái không?” Lôi Vô Kiệt vừa đi vừa hỏi.

“Cũng được. Mỗi ngày chỉ cần uống rượu, ngắm tuyết, cuộc sống tiêu dao tự tại. Nếu không vì chuyện của các ngươi, giờ ta còn đang ngủ trong phúc địa cơ.” Vô Tâm vừa ngáp vừa lười biếng nói.

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Mặc dù kinh nghiệm giang hồ của ta không nhiều nhưng mấy lời của ngươi không lừa được ta đâu. Chuyện của chúng ta ngay cả Tuyết Nguyệt thành cũng không biết, ngươi ở Thiên Ngoại Thiên cách xa ngoài ngàn dặm, làm sao mà biết được?”

Vừa rồi đang trước mặt nhiều người ta cũng ngại vạch trần người. Nói đi, rốt cuộc vì sao lại tới?”

“Đúng là tới vì bảo vệ người. Có người nhờ ta ra tay cướp lấy Tiêu Sát, ta bèn thuận nước đẩy thuyền.” Vô Tâm bắt đầu nói: “Tiểu tử nhà người mới lăn lộn trên giang hồ đã nửa năm mà biết dùng đầu óc rồi cơ đấy.”

“Đương nhiên.” Lôi Vô Kiệt nói: “Ta học theo Tiêu Sát mà.”

“Vậy người nghe cho kỹ, ba ngày sau nếu tiểu thần y chạy tới chữa khỏi cho Tiêu Sát, người nhất định phải bảo vệ bên cạnh Tiêu Sát. Người đã biết thân phận của hắn, chắc cũng biết chỉ riêng trong Lôi gia bảo này đã có bao nhiêu người muốn cướp hắn đi.” Giọng nói của Vô Tâm nghiêm túc hiếm có.

“Vậy người thì sao? Người có cướp không?” Lôi Vô Kiệt thản nhiên hỏi.

"Không biết."

“Vì sao?”

Vô Tâm ngẩng đầu lên, ánh mặt trời buổi chiều chiếu lên gương mặt hắn. Hắn cười một tiếng: “Vì chúng ta là bằng hữu.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 189: Lăn Ranh Sinh Tử

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Mau! Mau!” Trên con đường, hai con tuấn mã đang phóng nước đại. Trên con lương câu màu tím phía trước là một cô bé khoảng mười ba mười bốn tuổi, dáng vẻ thông minh đáng yêu, nhưng lúc này lại vung roi ngựa đầy hung ác. Theo sát phía sau cô bé là một cô gái lớn hơn một chút, lúc này sắc mặt hốt hoảng, miệng thở hổn hển.

“Hoa Cẩm, ta sắp không theo kịp nữa rồi.” Cô khó nhọc nói.

Hoa Cẩm xoay người, lấy từ trong lòng ra một bình thuốc, lại vung roi: “Ăn thêm một viên Bách Hoa Lợi Khí hoàn đi, Vô Pháp.”

Vô Pháp xua tay lia lịa: “Không được, không được. Dùng thứ đó tiếp, ta sợ mình sẽ chết.”

“Vậy ta đi trước, người đuổi theo sau nhé.” Hoa Cẩm đổ từ trong bình ra một viên thuốc, đưa tay ném vào trong miệng rồi lại vung roi. “Ta đi trước đây!”

“Hoa Cẩm.” Vô Pháp bắt đắc dĩ gọi một tiếng, nhưng vẫn không cản được Hoa Cẩm như phát điên.

“Đừng có chết nhé, ta còn chưa học được Bồ Hồn thuật, còn chưa chữa khỏi bệnh cho người mà.” Hoa Cẩm hạ giọng nói. Thế nhưng sau khi đi được mấy chục dặm, con ngựa dưới chân cô tuy là Tử Lưu câu, lương câu số một số hai trong Kiếm Tâm trủng, ngày chạy ngàn dặm, nhưng nó đã đi liền mấy ngày mấy đêm, hiện giờ không còn sức lực. Sau khi đưa Hoa Cẩm chạy thêm một quãng được, rốt cuộc bốn chân nó mềm nhũn, miệng sùi bọt mép, ngã trên mặt đất co quắp.

“Tử Lưu Câu, đứng dậy đi! Còn vài chục dặm nữa là tới Lôi gia bảo rồi!” Hoa Cẩm ra sắc lác thân thể Tử Lưu Câu, nhưng Tử Lưu Câu co quắp vài cái, cuối cùng không thể bò dậy.

“Làm thế nào bây giờ! Làm thế nào bây giờ!” Hoa Cẩm biết đã không thể hy vọng gì vào Tử Lưu Câu nữa, bắt đầu nhìn bốn phía xung quanh. Vừa hay ven đường có một quán trà. Cô chạy tới bên quán trà, cuống cuồng hét lớn: “Ai có ngựa, ai có ngựa! Bán cho ta!”

Tiểu nhị của quán trà thấy một cô bé như cô chạy trên đường một mình, nghĩ thầm chắc là lạc mất cha mẹ, không khỏi sinh lòng thương xót; “Tiểu muội muội, lạc mất người nhà à? Hay là vào trong quán trà nghỉ ngơi chút đã, ta giúp muội tới quan phủ tìm người?”

“Ai có ngựa không? Ta muốn mua ngựa! Ai có ngựa không?” Hoa Cẩm đầu óc hỗn loạn, chỉ không ngừng lặp lại lời này.

“Tiểu muội muội, chỗ ta chỉ là một quán trà nhỏ ven đường, chỉ có một con lừa bình thường để chuyển hàng thôi.” Tiểu nhị cười khổ nói.

“Con lừa, con lừa. Bao nhiêu tiền.” Hoa Cẩm vội vàng hỏi.

“Tiểu cô nương, cho dù người mua lừa, với tốc độ của con lừa đó, chạy tới Lô gia bảo chắc trời cũng tối rồi.” Một giọng nói mang chút ý cười đột nhiên vang lên bên cạnh. Hoa Cẩm lập tức xoay người lại, thấy một người áo kim đeo trường đao đang thúc ngựa đứng trước mặt cô. Con tuấn mã đó màu đỏ thẫm, cao lớn uy mãnh, cốt cách tuấn tú lạ thường, vừa nhìn là biết lương câu ngày đi ngàn dặm, không dưới Tử Lưu Cầu.

“Ngựa, bán ngựa của người cho ta!” Hoa Cẩm vội vàng nói.

“Cô nương muốn tới Lô gia bảo?” Người mặc áo kim hỏi.

“Đúng vậy, nếu người không nỡ bỏ ngựa, ta tặng thời bạc này cho người. Chờ sau khi tới Lô gia bảo ta lại sai người đưa ngựa về cho người.” Hoa Cẩm biết con ngựa trước mắt rất hiếm có, bèn nhanh chóng nghĩ cách.

“Không cần phiền toái như vậy, đi cùng cũng được.” Người mặc áo kim cúi người, kéo Hoa Cẩm lên. Hắn đặt Hoa Cẩm bên cạnh, bế lấy cô bé. “Đúng là trùng hợp, ta cũng tới Lô gia bảo.”

Hoa Cẩm lập tức ngây ngẩn, tiểu nhị trong quán trà cũng ngây ngẩn. Hành động này của người áo kim rõ ràng là cướp người, thế nhưng động tác như nước chảy mây trôi, khiến bọn họ chẳng thể phản kháng.

“Đi!” Người áo kim thúc vào bụng ngựa, lao thẳng về phía trước.

Một lúc sau Hoa Cẩm mới phản ứng lại: “Người... Người cũng tới Lô gia bảo?”

“Đúng vậy.” Người áo kim đáp.

“Người tới Lô gia bảo làm gì?” Hoa Cẩm lại hỏi.

“Tìm người thân.” Người áo kim vẫn trả lời ngắn gọn.

“Tìm người thân? Họ Lô?” Hoa Cẩm bốt chút cảnh giác.

Người áo kim lắc đầu: “Ta không họ Lô. Ta họ Tiêu.”

“Tiêu? Chẳng lẽ là...” Hoa Cẩm kinh hãi.

“Có thể người không tin, nhưng không sao. Đợi khi tới Lô gia bảo sẽ biết. Nhưng trên đường nếu người phát hiện ta lừa người, người cứ việc cắm hai mũi kim đó vào huyệt Thiên Trung của ta.” Người áo kim nhẹ nhàng cười nói.

Hoa Cẩm đỏ mặt, biết mấy thủ đoạn nhỏ của mình đã bị phát hiện. Nhưng thấy người này nói chuyện rất bình thản, lòng cảnh giác cũng hơi buông lỏng, hướng chi dáng dấp người này tuấn tú như vậy, ăn mặc quý phái, chắc không phải đại ác nhân gì. Nghĩ vậy, Hoa Cẩm cũng thu hồi châm bạc.

“Trông người gấp như vậy, định tới Lô gia bảo cứu người à?” Người áo kim hỏi.

“Ừ.” Hoa Cẩm gật đầu.

“Người kia quan trọng lắm à? Là bằng hữu chí thân của người, hay là người yêu của người?” Người áo kim hỏi đầy ẩn ý.

“Là bệnh nhân của ta.” Không ngờ Hoa Cẩm không đỏ mặt mà đáp rất kiên nghị: “Một khi là bệnh nhân của ta, cả đời đều là bệnh nhân của ta. Nếu hấn chết, vậy lỗi là ở đại phu ta đây.”

Thấy cô bé mới mười ba mười bốn tuổi này tự xưng đại phu, người áo kim lại chẳng cười, chỉ lộ vẻ tò mò: “Ồ? Một khi là bệnh nhân, cả đời là bệnh nhân? Đây là lần đầu tiên ta nghe một đại phu nói vậy. Đại phu các người còn có quy củ vậy à?”

“Chỉ là quy củ của Dược Vương cốc chúng ta thôi.” Hoa Cẩm nói.

“Ồ? Dược Vương cốc?” Người áo kim mỉm cười đầy ẩn ý, nhưng Hoa Cẩm không nhìn thấy.

Không bao lâu sau hai người đã tới trước cửa Lôi gia bảo. Chỉ có điều nơi này toàn lều với trại, có không ít binh sĩ mặc giáp đeo song đao đang đi tuần.

“Đây là...” Hoa Cẩm sợ hãi.

Người áo kim đột nhiên ôm lấy Hoa Cẩm, mũi chân điểm xuống, nhảy về phía trước. Hắn ngửa đầu hô dài: “Tiểu thần y của Dược Vương cốc đang ở đây, xin tránh sang một bên!”

Những binh sĩ kia được thông báo vài ngày tới sẽ có một vị thần y tới thăm, không dám chặn đường, dồn dập tránh sang một bên. Nhưng cho dù có muốn ngăn cản cũng chẳng có cách nào. Người áo kim kia có khinh công tuyệt đỉnh, ôm Hoa Cẩm mà tung người vài cái đã xuyên qua doanh trại, tiến thẳng vào Lôi gia bảo.

“Người vừa rồi là...” Trong số binh sĩ có người nhanh mắt nhận ra trang phục của hắn.

“Kim Y Lang Nguyệt Hầu.” Bách phu trưởng gần từng chữ một.

“Sao hắn lại tới đây?” Binh sĩ vừa nói chuyện không hiểu.

Bách Phu trưởng hạ giọng: “Mau báo cho tướng quân!”

“Rõ!”

Người áo kim nháy vào Lôi gia bảo, lại ngửa đầu lên hô lớn: “Tiểu thần y của Dược Vương cốc đang ở đây, có biết bệnh nhân đang ở đâu không?”

Lôi Vô Kiệt đang đứng bên ngoài Kỳ Lân các nghe tiếng hô này, trong lòng vô cùng vui mừng, vội vàng hét lớn về phía tiếng hô: “Ở đây!”

Người áo kim mỉm cười: “Xem ra không tới trễ, tiểu thần y, chúng ta đi nào!” Nói xong ôm lấy Hoa Cẩm chạy về phía Kỳ Lân các.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 190: Sinh Tử Hồi Thiên

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trong Kỳ Lân các, thời thế đã thay đổi hẳn, Tiêu Sắt ngủ say suốt ba ngày đột nhiên ngồi từ trên giường dậy, chân khí trên người vận chuyển điên cuồng. Tạ Tuyên vốn chỉ định mở cửa xem bệnh tình của hắn nhưng lại bị hắn xuất một quyền đánh ra ngoài. Tạ Tuyên có cảnh giới cỡ nào nhưng giờ quyền giao đấu một chiêu đã bị ép lui ba bước.

“Đúng là hồi quang phản chiếu, ngay cả nội lực cũng mạnh hơn ngày thường nhiều.” Vô Tâm vào phòng sau đó, thấy cảnh này bèn cảm thán.

“Sao rồi.” Lôi Vô Kiệt cũng nghiêng người vào thăm dò.

“Không có chuyện của người.” Vô Tâm đẩy đầu hắn ra, giờ chân đá cửa đóng lại. “Ta không mở cửa, các người đừng vào.”

Tạ Tuyên cau mày nhìn Tiêu Sắt ánh mắt đỏ chót, đã mất thần trí: “Đúng là hồi quang phản chiếu. Hiện giờ tất cả lực lượng trên người hắn đang tiết ra ngoài, lực lượng này có thể khiến hắn vô địch trong thời gian một nén nhang, thế nhưng sau thời gian đó, hắn sẽ chết tới mức không thể chết hơn.”

“Do Tam Nhật hoàn phải không.” Vô Thiên đột nhiên nói: “Quả nhiên mọi chuyện trên thế gian đều có giá của nó.”

Tạ Tuyên thở dài: “Tuy cảm thấy không thể nào nhưng vẫn phải thử một chút.”

“Tiền bối có cách gì à?” Vô Tâm nhìn Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên hạ giọng nói: “Đầu tiên chế ngự hấn đã, sau đó ta đã thông ản mạch của hấn, phát tiết tất cả chân khí của hấn đi. Sau đó cả đời hấn không thể tập võ, thậm chí muốn đi lại cũng rất khó khăn. Nhưng ta đã nghĩ suốt ba ngày, đây là cách duy nhất cứu được hấn.”

" Được." Vô Tâm gật đầu.

“Tán hết võ công, hy vọng sau khi tỉnh lại hấn sẽ không trách ta.”
Tạ Tuyên thở dài.

Vô Tâm lắc đầu: “Ta cũng từng tán hết võ công, nhưng lại đạt tới đại tự tại.”

Trong lúc hai người nói chuyện, chân khí quay quanh người Tiêu Sắt càng thêm mãnh liệt, hấn gầm lên một tiếng, tung người nhảy tới đánh về phía Tạ Tuyên.

“Động thủ!” Tạ Tuyên và Vô Tâm cùng nhảy lên.

Còn bên ngoài Kỳ Lân các, lúc này Hoa Cẩm và người áo kim vừa mới chạy tới.

“Tiêu Sắt đang ở đâu?” Hoa Cẩm trực tiếp hỏi.

“Đang ở trong các.” Thấy Hoa Cầm đã tới, Lôi Vô Kiệt cũng chẳng lo được nhiều, xoay người đá văng cánh cửa. Cửa các bật mở, chỉ thấy Tiêu Sát đứng trong phòng, tay trái đối chưởng với Vô Tâm, tay phải đối chưởng với Tạ Tuyên, đỉnh đầu đầy hơi nước, đôi mắt mở to đỏ ngầu, đầu đã đầy mồ hôi.

"Tiêu Sát!" Lôi Vô Kiệt kêu lên.

“Đừng gọi, hấn không nghe thấy đâu.” Tăng bào màu trắng trên người Vô Tâm đã ướt đẫm, hấn thở hổn hển nói với Tạ Tuyên: “Tiền bối, động thủ đi.”

“Được.” Tạ Tuyên giơ tay trái lên.

“Dừng tay!” Hoa Cầm đột nhiên quát.

Tạ Tuyên và Vô Tâm quay đầu lại nhìn cô. Tạ Tuyên kinh ngạc: “Chắc hấn vị này là tiểu thần y của Dược Vương cốc? Chẳng hay tiểu thần y có cách gì không?”

Hoa Cầm đột nhiên kéo đai lưng, mười mấy mũi châm bạc lập tức bay trước mặt cô. Cô lấy một bình thuốc ra, đổ nước thuốc trong bình lên châm bạc, vung nhẹ cánh tay. Mười mấy mũi châm bạc lập tức bay tới, đâm vào trong đầu Tiêu Sát. Con người Tiêu Sát lập tức mờ đi, toàn thân thoát lực, lập tức ngất xỉu.

“Châm pháp này quả thật vô cùng kỳ diệu.” Tạ Tuyên vừa đỡ lấy Tiêu Sát vừa thở dài nói.

“Những người không liên quan mau ra ngoài!” Lúc này Hoa Cầm hoàn toàn không còn dáng vẻ một bé gái mười ba mười bốn tuổi nữa, giơ tay nhắc chân đã đầy vế ngang ngực của thầy thuốc. Cô bước vào trong Kỳ Lân các: “Giúp ta nâng hấn lên giường.”

Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, đường đường là tể tửu tiền nhiệm của Tắc Hạ học cung, là người có thể trở thành đế sư. Nhưng giờ phút này hấn đứng trước một cô bé mới mười ba mười bốn tuổi lại vô cùng nghe lời, lập tức bế Tiêu Sắt lên giường.

“Đuổi người.” Hoa Cẩm tiếp tục hạ lệnh.

Vô Tâm gạt đầu, xoay người xuất chưởng đóng cửa các, lại nhốt đám người Lôi Vô Kiệt bên ngoài.

“Cởi quần áo hấn ra.” Hoa Cẩm ngồi bên mép giường ra mệnh lệnh thứ ba.

“Tuân lệnh.” Tạ Tuyên cười nói, trong lòng dâng lên chút hảo cảm với tiểu thần y danh xưng với thực này. Mặc dù nhìn bề ngoài lạnh lợi khả ái nhưng tính tình giống hệt như Dược Vương - Tân Bách Thảo, chẳng trách một ông lão sắp xuống lỗ lại nhận một cô bé như vậy làm đệ tử quan môn.

Hoa Cẩm lấy từ trong túi thuốc ra một nắm châm bạc, vung tay lên, châm bạc cắm hết lên người Tiêu Sắt. Cảnh tượng này khiến cả Vô Tâm cũng ngây ngẩn, hấn khen: “Trước đây ta từng thấy Vạn Thụ Phi Hoa của Đường Liên, quả thật không bằng người.”

Hoa Cẩm hoàn toàn không để ý tới lời hấn, giờ phút này cô đã đắm chìm trong thế giới của bản thân mình. Trong thế giới này chỉ có cô và Tiêu Sắt. Mỗi lần cô giơ tay lên là một lần Tiêu Sắt hít hờ. Tổng cộng ba mươi bốn mũi châm bạc cắm lên người Tiêu Sắt, thân thể Tiêu Sắt lại xảy ra biến hóa. Cơ thể hấn vốn đã nguội lạnh lại như thiêu cháy, Hoa Cẩm lấy từ trong lòng ra một đóa hoa nhỏ màu trắng, niết nhẹ một cái.

“Phồn Lũ Sương Bạch hoa?” Tạ Tuyên kinh ngạc, đây là thảo dược cực kỳ hiếm thấy.

Hoa Cẩm giơ tay ra, trên tay đã dính đầy nước. Cô nhẹ nhàng vung tay, lau nước đó lên đầu Tiêu Sát. Hoa Cẩm đột nhiên quay sang nhìn Tạ Tuyên: “Chẳng hay công lực tiền bối ra sao?”

“Cũng tạm.” Tạ Tuyên đáp.

“Đang lúc sống chết, không thể nói tạm. Kính xin tiền bối trả lời lại.” Hoa Cẩm nhìn Tạ Tuyên, ánh mắt kiên định.

Tạ Tuyên thâm rùng mình, mỉm cười: “Đứng trong mùi hương đầu Bắc Ly.”

“Tốt lắm.” Hoa Cẩm không hề kinh ngạc, chỉ nói: “Ấn mạch của Tiêu Sát đã tổn hại cho nên trên người có nội lực mà không thể vận dụng. Lần này cưỡng ép vận công đã làm thương tổn tới ấn mạch, hiện giờ chân khí trong người rối loạn, lúc nào cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng. Ta mong tiền bối giúp ta ép nội lực của hấn về ấn mạch.”

“Mấy ngày trước ta cũng làm vậy, nhưng mỗi lần ép xuống lại bị đẩy về, cơ thể hấn không chịu nổi nữa.” Tạ Tuyên nói.

“Lần này ta sẽ niêm phong ấn mạch của hấn.” Hoa Cẩm nói: “Đầu tiên ta dùng Phồn Lũ Sương Bạch hoa trấn áp thần trí của hấn, bởi vì lát nữa sẽ rất đau, thậm chí có người còn bị đau chết. Việc tiền bối phải làm là ép chân khí của hấn trở về. Ta còn chín mũi châm bạc cuối cùng phong bế mạch của hấn.”

“Xin nhận lệnh!” Tạ Tuyên đặt song chưởng lên lưng Tiêu Sát, dùng hết chân khí toàn thân.

Tiêu Sắt cau mày, nhưng cuối cùng không tỉnh lại.

“Tiền bối!” Hoa Cẩm hét lớn một tiếng.

Tạ Tuyên gạt đầu, song chường lại vận lực: “Lát nữa khi ta vận chân khí tới cực hạn, chân khí của Tiêu Sắt sẽ đảo ngược. Khi đó người chỉ có một cơ hội.”

Hoa Cẩm đột nhiên nhắm mắt lại, cô không biết võ công, chỉ hiểu y lý. Cô nhắm mắt lại sẽ chỉ nghe thấy tiếng hít thở của Tiêu Sắt. Khi hơi thở của Tiêu Sắt thay đổi chính là thời cơ của cô.

Thời cơ.

Ngay chính lúc này!

Hoa Cẩm mở mắt, vung tay lên, chín mũi châm cuối cùng bay ra!

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 191: Thanh Long Thủ Hộ

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Bên ngoài Kỳ Lân các.

Nam tử áo kim tuần tú cầm đao đứng nhìn Lôi Vô Kiệt cười một tiếng, Lôi Vô Kiệt cũng vô thức mỉm cười với hắn, sau đó mới nhớ ra mình chưa từng gặp người này, bèn mở miệng hỏi: “Vị huynh đài này là người phương nào? Có phải người trong Kiếm Tâm trùng?”

“Không, chỉ là người qua đường thôi.” Nam tử áo kim lắc đầu: “Tình cờ gặp vị tiểu muội muội này đi qua, nhưng ngựa của cô ấy không chạy nổi nữa, nên ta đưa cô ấy đi một đoạn đường.”

“Thì ra là thế, nói vậy ngài cũng coi như ân nhân của chúng ta.” Lôi Vô Kiệt quỳ một chân xuống đất. “Đa tạ.”

“Đừng khách khí.” Nam tử áo kim đỡ Lôi Vô Kiệt dậy.

“Hầu gia, không ngờ lại gặp nhau ở đây.” Một giọng nói thô lỗ bỗng nhiên vang lên. Lôi Vô Kiệt và nam tử áo kim cùng quay sang nhìn, chỉ thấy Diệp Khiếu Ưng cũng song đao, thân hình khôi ngô đã xuất hiện tại đó từ lúc nào chẳng hay.

“Đại tướng quân.” Nam tử áo kim không hề kinh ngạc, chỉ cười khẽ. Thấy Diệp Nhược Y đứng bên cạnh Diệp Khiếu Ưng bèn nói: “Cháu gái cũng tới à, lâu rồi không gặp, không ngờ lớn lên lại xinh đẹp tuyệt trần như vậy.”

Diệp Nhược Y cúi người: “Xin chào Lan Nguyệt Hầu.”

“Kim Y Lan Nguyệt Hầu.” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, đương nhiên hẳn từng nghe tới cái tên này, đệ đệ nhỏ nhất của đương kim hoàng đế Minh Đức Đế, là hoàng tử duy nhất trong hoàng tộc thế hệ trước không được phong tước bên ngoài.

“Đại tướng quân, sao ngài lại tới đây?” Lan Nguyệt Hầu cười hỏi.

Diệp Khiếu Ưng vỗ vỗ lên vai Diệp Nhược Y: “Đưa con gái này của ta không nghe lời, rõ ràng là thân thể không được khỏe còn chạy tới cái chỗ nguy hiểm này. Ta tới đây bắt nó lại.”

“Mang tận một ngàn binh lính Diệp tự doanh ư?” Lan Nguyệt Hầu hỏi đầy ẩn ý.

“Ta luyện binh, chẳng lẽ hầu gia cũng muốn quản à?” Diệp Khiếu Ưng hỏi ngược lại. Còn hầu gia, không ngồi yên ở đế đô, chạy tới Lôi gia bảo làm gì?”

“Ta tới Giang Nam giải sầu.” Lan Nguyệt Hầu ngửa đầu, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hít thở bầu không khí xung quanh: “Tới cảm thụ tình thơ ý họa của vùng đất phía nam này, thuận tiện mở mang kiến thức về Anh Hùng yếm nổi danh thiên hạ. Người biết đấy, ta vốn không có chí lớn gì, chỉ thích tham gia trò vui.”

Diệp Khiếu Ưng cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm. Hai người cứ thế đứng đó, mặc dù thần sắc đều rất bình tĩnh nhưng lại

có cảm giác giương cung bạt kiếm. Trong lòng Diệp Nhược Y biết trước nay phụ thân không thích vị hầu gia này, nhưng với thân phận hầu gia lại đột nhiên chạy tới Lôi gia bảo, tuyệt đối không đơn giản là tới ngắm phong cảnh. Diệp Nhược Y suy nghĩ một chút, thầm nghĩ: Chẳng lẽ ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng biết chuyện Tiêu Sở Hà ở Lôi gia bảo? Cho nên phái Lan Nguyệt Hầu tới đây đón hấn về?

“Thiên Lạc sư tỷ.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên lên tiếng.

Tư Không Thiên Lạc còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, vẻ mặt ngây ngốc: “Sao... sao cơ?”

“Bảo với đại sư huynh, Tiêu Sát sắp tỉnh rồi. Bảo sư huynh tới đây luôn đi.” Lôi Vô Kiệt nói nhẹ như mây gió.

Tư Không Thiên Lạc gật đầu một cái: “À, ờ. À, chờ đã... sao lại là sư đệ nhà người sai khiến sư tỷ ta?”

Lôi Vô Kiệt nhìn Tư Không Thiên Lạc, ánh mắt trong trẻo, lại như cát giấu điều gì: “Làm phiền sư tỷ, chân của ta vẫn bị thương nhẹ.”

“Được.” Tư Không Thiên Lạc không nghĩ nữa, xoay người đi về phía gian phòng của Đường Liên. Mấy ngày nay Đường Liên vẫn luôn trong phòng vận công chữa thương, hầu như không ra khỏi cửa. Nhưng vừa rồi nhìn ánh mắt của Lôi Vô Kiệt, có vẻ hấn muốn mời Đường Liên tới là có mục đích khác.

Tư Không Thiên Lạc vừa đi khỏi, cánh cửa Kỳ Lân các đã bật mở. Vô Tâm và Tạ Tuyên vẻ mặt mệt mỏi bước ra, thấy cảnh tượng bên ngoài cũng ngây ra một hồi.

“Tạ tiên sinh?” Lan Nguyệt Hầu kinh ngạc.

“Ơ? Hầu gia?” Tạ Tuyên nhìn đầy ẩn ý, tiếp đó lại nhìn Diệp Khiếu Ưng một cái, thở dài: “Vốn tưởng chuyện này cuối cùng cũng kết thúc, nhưng giờ xem ra có vẻ càng lúc càng phức tạp rồi.”

Lan Nguyệt Hầu cười một tiếng, lại nhìn sang hòa thượng Vô Tâm, chân mày không khỏi nhíu lại. Vô Tâm phát hiện ra chi tiết này, bất mãn nói: “Người thấy ta nhíu mày cái gì? Thấy ta đẹp trai hơn người nên không vui à?”

“Đúng là một thiếu niên tuấn tú.” Trong triều Lan Nguyệt Hầu có thể ngồi ngang hàng với người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly, khi Minh Đức Đế vi hành Tây Vực còn đảm nhiệm chức vụ giám sát quốc gia, là đại nhân vật dưới một người mà trên vạn người, chưa một ai dám bất kính với hắn như vậy. Thế nhưng hắn không hề nổi nóng, chỉ quan sát gương mặt Vô Tâm vài lần: “Trông rất giống một vị cố nhân của ta.”

“Cha ta là Diệp Đình Chi, người biết không?” Vô Tâm bĩu môi nói.

“Nghe danh đã lâu nhưng chưa từng được gặp mặt.” Lan Nguyệt Hầu đột nhiên nói: “Hóa ra người là tông chủ mới nhận chức của Thiên Ngoại Thiên, hân hạnh gặp mặt.”

“Kim Y Lan Nguyệt Hầu, ta cũng nghe tới danh hiệu của người. Thiên Khải đệ nhất mỹ nam tử, đúng không?” Vô Tâm cười nói.

Lan Nguyệt Hầu kinh ngạc, danh hiệu này lan truyền khắp các phố phường, đặc biệt là thanh lâu với sòng bạc, đương nhiên hắn biết. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe người ta nói ra ngay trước mặt mình như vậy, cho dù là hắn lúc này cũng không khỏi lúng túng.

“Vô Tâm, Tiêu Sát thế nào rồi?” Diệp Nhược Y chen giữa hai người, hỏi.

“Các người đúng là kiếm được bảo bối. Vị tiểu cô nương bên trong đúng thật là thần y.” Vô Tâm khoanh tay trong áo nói: “Chỉ vài châm đã đoạt lại mạng của Tiêu Sát từ Diêm Vương điện. Chỉ có điều, tính khí vị tiểu thần y này cũng không nhỏ, các người nói năng phải chú ý chút.”

Tạ Tuyên nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, cũng cảm thấy bồn chồn: “Đúng là kiếm được bảo bối, mười bốn tuổi đã học được hết y bát của Dược Vương - Tân Bách Thảo, còn giỏi hơn tên đồ đệ giả Tư Không Trường Phong kia nhiều.”

“Vậy thì được. Để chúng ta vào thăm Tiêu Sát một chút.” Diệp Khiếu Ứng đi tới.

Lúc này Tạ Tuyên nghiêng người sang, nhường lối vào cửa. Vô Tâm vẫn cản trước nửa cánh cửa còn lại, vừa vặn ngăn trước mặt Lan Nguyệt Hào. Lúc này Lan Nguyệt Hào cũng nhắc chân định đi sang bên kia nhưng bị Diệp Khiếu Ứng đoạt trước.

Song, một bộ áo đỏ lập tức lướt qua người hắn, tiếp đó xoay người ngay trong phòng, cầm kiếm trước mặt, gần từng chữ một: “Ai đi qua kiếm này, giết!”

Kẻ đó khi mới vào giang hồ đầu óc còn ngây thơ, luôn bị Tiêu Sát mắng là ngu ngốc, Lôi Vô Kiệt. Kẻ đó với ai cũng hiền lành hòa ái, đối mặt với sát thủ hung ác nhất vẫn khiêm tốn lễ độ, Lôi Vô Kiệt. Nhưng lúc này, khí chất trên người hắn đột nhiên thay đổi.

Đó là một cảm giác hào hùng bá đạo chưa từng có.

“Xem ra tiểu tử này trưởng thành nhiều đây.” Vô Tâm cười nói.

Diệp Khiếu Ưng dừng bước, nhìn Diệp Nhược Y một cái. Diệp Nhược Y cũng không hiểu nguyên nhân, khẽ lắc đầu.

Lan Nguyệt Hầu nhìn thanh Tâm kiếm hỏi: “Vừa rồi quên không hỏi thân phận vị tiểu huynh đệ này. Chẳng hay tiểu huynh đệ là người phương nào, vì sao lại không cho ta vào?”

“Thanh Long.” Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, xếp tại phía đông.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 192: Khí Khái Thiệu Niên

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thiên Khải Tứ Thủ Hộ.

Đây là một danh hiệu đã lâu rồi không được nhắc tới. Nhưng năm xưa chính bốn người này che chở cho Minh Đức Đế khi đó còn là tam vương tử giết tới ngoài Bình Thanh điện, cuối cùng lấy được chiếu thư từ tay Ngũ Đại Tổng Quản. Còn người đứng đầu Tứ Thủ Hộ, vị Thanh Long xếp ở phương đông là người duy nhất 'làm phản' trong Thiên Khải Tứ Thủ Hộ. Năm đó Lý Tâm Nguyệt dưỡng kiếm bảy ngày rồi xuất quan, một người một kiếm đem mười sáu cao thủ từ phủ đệ của mình ép tới trước pháp trường, cuối cùng một mình đánh với tứ đại tổng quản nhưng vẫn cầm kiếm không lùi, một thanh Tâm kiếm ép thẳng tới trước đài của thiên tử.

Sau ngày hôm đó, Bạch Hồ ra khỏi Thiên Khải, Huyền Vũ và Chu Tước không trở lại. Không còn ai nhắc tới danh hiệu Thiên Khải Tứ Thủ Hộ nữa.

"Thanh Long." Lan Nguyệt Hầu nhìn thanh Tâm kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt: "Người là gì của Lý Tâm Nguyệt?"

"Gia phụ Lôi Mộng Sát, gia mẫu Lý Tâm Nguyệt, gia tỷ Lý Hàn Y." Lôi Vô Kiệt đáp.

Lan Nguyệt Hầu chạm tay lên chuôi đao: “Đều là tên tuổi vang danh đương thời, vậy chẳng hay vị tiểu huynh đệ này tên gì? Có nổi danh như vậy không?”

“Ta tên Lôi Vô Kiệt, vô trong Vô Pháp Vô Thiên, kiệt trong kiệt ngạo bất tuân (kiêu ngạo không chịu nghe lời).” Lôi Vô Kiệt dừng lại một chút, ánh mắt lóe lên vẻ sắc bén: “Lôi Vô Kiệt trong Lôi gia bảo!”

“Được.” Lan Nguyệt Hầu gật đầu một cái, tay nắm chặt chuôi đao: “Năm đó ta may mắn được gặp Mộng Sát huynh. Người đó sinh ra một nam nhi tốt như vậy cũng đúng thôi.”

Diệp Nhược Y để ý tới hành động của Lan Nguyệt Hầu, cô biết mặc dù Lan Nguyệt Hầu rất ít khi xuất thủ nhưng luôn được đồn đại là cao thủ đệ nhất trong hoàng tộc họ Tiêu. Với tình hình của Lôi Vô Kiệt hiện tại, cho dù khí thế mạnh mẽ hơn nữa cũng không phải đối thủ của hắn. Cô vội vàng mở miệng nói: “Vô Kiệt, ta chỉ muốn xem thương thế của Tiêu Sát ra sao thôi. Có chuyện gì thì chờ Tiêu Sát tỉnh lại rồi bàn bạc kỹ hơn.”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu, giọng nói kiên định: “Nếu chỉ một người tới thì cũng thôi, hôm nay cả Thiên Khải thành Lan Nguyệt Hầu và đại tướng quân trung quân đều đến đây, Như vậy nếu bọn họ không muốn chậm hơn đối phương thì giờ chính là thời cơ nhanh chóng nhất. Ai cũng như lang như hổ, làm gì có chuyện bàn bạc kỹ hơn.”

Vô Tâm và Tạ Tuyên đứng ngoài cửa nhìn nhau, hai người giờ thoải mái không việc gì làm, đều mỉm cười. Tạ Tuyên lắc đầu: “Xem ra vẫn chưa đọc ‘Văn Lai Tuyệt’ rồi.”

Diệp Khiếu Ưng cũng mở miệng: “Hiền chất, xin hãy tránh ra. Người là con trai của đại ca, đương nhiên ta sẽ bảo vệ chu toàn cho

người, không để người khác làm người bị thương. Nhưng người bên trong có thân phận đặc thù, ta buộc phải mang hấn đi.”

Lan Nguyệt Hầu cười nhạt: “Đại tướng quân định làm trái ý chỉ của bộ hạ sao?”

Diệp Khiếu Ưng cau mày: “Ý chỉ của bộ hạ, nói vậy trên người Lan Nguyệt Hầu có thánh chỉ của bộ hạ rồi. Xin lấy ra cho Diệp Khiếu Ưng xem qua.”

Con người Lan Nguyệt Hầu đột nhiên co lại: “Diệp Khiếu Ưng, người thật to gan.”

Diệp Khiếu Ưng cười lớn nói: “Thế nhân đều gọi ta là Nhân Đồ, người nghĩ gan ta có đủ to không?”

“VẬY NHƯ TIỂU HUYNH ĐỆ NÀY NÓI ĐI, XEM TỐC ĐỘ CỦA AI NHANH HƠN.” Lan Nguyệt Hầu không để ý tới Diệp Khiếu Ưng nữa mà xoay người đi về phía Lôi Vô Kiệt.

Tâm kiếm cắm dưới đất ngậm vang không ngừng.

Lòng bàn tay của Lôi Vô Kiệt bắt đầu đổ mồ hôi, ngay khoảnh khắc Lan Nguyệt Hầu bước tới, hấn cảm thấy một luồng khí thể như dùi núi lấp biển đang ép tới.

Diệp Khiếu Ưng cũng rút song đao của mình ra, nghĩ thầm: ‘Nếu giờ mà giao chiến với Lan Nguyệt Hầu chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương. Phải chờ sau khi Lan Nguyệt Hầu vượt qua Lôi Vô Kiệt hẵng xuất thủ làm ngư ông đắc lợi. Nhưng tuyệt đối không thể để Lan Nguyệt Hầu làm con trai của đại ca bị thương.’

Lan Nguyệt Hầu lại bước tới một bước, đã rút nửa thanh đao ra.

Lại có một bộ áo đen lướt qua bên cạnh hắn!

Lan Nguyệt Hầu kinh ngạc, thân thể hơi nghiêng sang, xuất chưởng đánh về phía người nọ. Người nọ lại nghiêng người tránh khỏi, đẩy nhẹ tay phải, ấn thanh đao mà Lan Nguyệt Hầu đã rút được một nửa về vỏ. Lan Nguyệt Hầu lại xuất chưởng đánh tới, người nọ đã nhanh chóng lui lại vài bước, lướt tới bên thanh Tâm kiếm, đứng cạnh Lôi Vô Kiệt.

“Đại sư huynh.” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Vị tiểu huynh đệ này là ai?” Lan Nguyệt Hầu tỷ thí một hiệp với hắn, biết tuy người này tuổi tác không lớn nhưng đã có tu vi hết sức thâm hậu.”

“Huyền Vũ.” Đường Liên đứng thẳng người, chậm rãi nói: “Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, vị trí phía Bắc.”

Một cô gái cảm thương bạc nháy tới bên cạnh bọn họ, cô gái đầu một cái: “Ta không phải thủ hộ gì cả. Vô Kiệt sư đệ, ta có đứng đây được không?”

“Đương nhiên là được rồi, đương nhiên là được rồi.” Thấy các sư huynh sử tỷ cũng tới làm chỗ dựa cho mình, Lôi Vô Kiệt vui vẻ ra mặt.

Lan Nguyệt Hầu cau mày, quay sang nhìn Diệp Khiếu Ưng.

Vị trí Huyền Vũ, người bảo vệ phương bắc của Thiên Khải là ai, đương nhiên hắn biết. Khác với Lý Tâm Nguyệt, người này vẫn còn sống rất khỏe mạnh, hơn nữa hắn hiểu hơn bất cứ ai, người này khó đối phó nhường nào.

“Người là đệ tử của Đường Liên Nguyệt?” Lan Nguyệt Hầu quay sang hỏi.

“Đệ tử dưới trướng Đường môn Đường Liên Nguyệt, Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân, Đường Liên.” Đường Liên chấp tay cúi người, không thiếu chút lễ nghi nào.” Kính chào Lan Nguyệt Hầu.”

“Lai lịch quả thật không nhỏ?” Lan Nguyệt Hầu hừ lạnh nói: “Lấy cả danh hiệu của Bách Lý Đông Quân ra nữa cơ à.”

“VẬY THÊM CẢ TA NỮA.” Vô Tâm mỉm cười đi tới, nhưng thanh Tâm kiếm chỉ lay động một cái rồi lập tức yên tĩnh lại, dường như không hề có địch ý với hắn. “Ngày trước người cũng che trước mặt ta như vậy. Hôm nay tới phiên ta đứng trước các người.”

“Tiểu hòa thượng.” Lôi Vô Kiệt nhẹ giọng gọi.

“Gọi tông chủ.” Vô Tâm xoay người, tăng bào màu trắng bay phát phới.

Lan Nguyệt Hầu lại nói: “Đúng là quên mất nhà người đấy. Đừng tưởng ta không nhìn ra thân phận của người. Vì tôn nghiêm hoàng tộc họ Tiêu chúng ta, ta không nói ra người sau lưng người là ai, nhưng tốt nhất người đừng nhúng tay vào.”

“Người sai rồi.” Vô Tâm lắc đầu mỉm cười: “Sau lưng ta không có người. Ta là một hòa thượng, sau lưng chỉ có Phật Đà.”

“Được lắm!” Cuối cùng Lan Nguyệt Hầu cũng rút thanh trường đao dài tới quá mức của mình ra. “Nhiều năm rồi ta chưa được thấy khí khái thiếu niên như vậy. Nhưng ta được người ta nhờ vả nhất

định phải mang người bên trong về Thiên Khải, ta đã hứa với người đó.”

“Tâm kiếm!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên gầm lên, Tâm kiếm bay từ dưới đất lên, rơi vào tay hắn.

Không khí hết sức căng thẳng.

“Dừng tay!” Một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên, chỉ thấy Hoa Cẩm vốn đang ngồi bên thành giường thi châm cho Tiêu Sắt chạy tới đây đâm người Lôi Vô Kiệt ngăn trước mặt ra, đứng giữa kiếm của hai nhóm người, chống tay vào eo tức tối nói: “Bệnh nhân của ta còn chưa khỏi hẳn các người đã đòi cướp người rồi. Được, người cướp đi, cướp đi. Cướp xong người có tin không, ba ngày thôi là khiến người ta chết giữa đường rồi?”

“Vậy cướp cả người theo luôn.” Lan Nguyệt Hài lập tức thu hồi sát ý, mỉm cười nói với cô bé đang tức tối.

“Cướp ta cũng vô ích.” Hoa Cẩm đột nhiên cúi đầu ủ rũ. “Ta không chữa được.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều thềm kinh hãi.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 193: Hải Ngoại Tiên Sơn

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Vừa rồi mọi người nhìn vẻ mặt Tạ Tuyên và Vô Tâm, cho rằng Tiêu Sắt trong phòng đã không có gì đáng ngại. Thế nhưng câu nói của Hoa Cẩm lúc này lại khiến trong lòng mọi người lạnh toát. Ngay cả Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên cũng lộ vẻ kinh ngạc: “Tiểu thần y, người nói kỹ hơn xem. Vừa rồi ta thấy thương thể của Tiêu Sắt đã được ép xuống rồi cơ mà, có phải xảy ra biến cố gì không?”

Hoa Cẩm đáp: “Đúng là thương thể không có gì đáng ngại nhưng ta chỉ làm được đến vậy thôi. Lần này mạch tượng của hắn bị thương quá nghiêm trọng, nếu không chữa trị triệt để tận gốc gác e rằng không bao lâu nữa sẽ mất mạng.”

“Ai chữa được cho hắn?” Tư Không Thiên Lạc vội vàng hỏi.

Diệp Nhược Y suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Chẳng lẽ phải nhờ Dược Vương - Tân Bách Thảo đích thân tới?”

“Nhưng Tân Bách Thảo biệt tăm biệt tích đã nhiều năm, tiểu thần y có biết ông ấy đang ở đâu không?” Đường Liên hỏi.

Hoa Cẩm lắc đầu: “Sự phụ vân du tứ hải, làm sao ta biết hiện giờ ông ấy đang ở đâu. Có điều cho dù là sự phụ đích thân tới, e rằng

cũng không chữa được.”

“Bệnh mà cả Dược Vương - Tân Bách Thảo cũng không chữa được, thiên hạ rộng lớn này còn ai chữa được đây?” Tư Không Thiên Lạc thảm tuyệt vọng.

Diệp Khiếu Ưng và Lan Nguyệt Hầu nhìn nhau, cùng nhớ tới một cái tên: “Quốc sư Tề Thiên Trần?”

“Quốc sư Tề Thiên Trần, có lẽ hẳn chữa được.” Vô Tâm nói.
“Nhưng với tình hình của Tiêu Sát hiện giờ, bước vào Thiên Khải không phải lựa chọn tốt.”

“Vậy người muốn sao? Để hẳn chết ở đây à?” Diệp Khiếu Ưng cả giận nói: “Có ta che chở cho Sở Hà, trong Thiên Khải có ai dám làm hại hẳn?”

“Năm xưa ai hại hẳn, lần này vẫn có thể hại hẳn.” Vô Tâm nói đầy ẩn ý.

“Người nói gì?” Diệp Khiếu Ưng trợn trừng mắt.

Hoa Cẩm ngẩng đầu lên, đột nhiên nói: “Có người chữa được. Ta nghe sư phụ nhắc tới, còn từng đọc được trong một quyển sách cổ.”

“Hải ngoại tiên sơn, Bồng Lai chi đảo. Di thể tiên nhân, Bồ Hồn chi thuật.” Một giọng nói thanh nhã chậm rãi vang lên.

Mọi người nhìn lại chỉ thấy Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên đang đưa lưng về phía bọn họ, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

“Đúng vậy.” Hoa Cẩm gật đầu: “Đúng là thuật Bồ Hồn. Đáng tiếc nửa sau của quyển sách đó đã hỏng mất. Sư phụ nghiên cứu cả đời

cũng không thể tái hiện lại nó.”

“Bồng Lai chi đảo, hải ngoại tiên sơn. Chỉ là lời nói vô căn cứ!”
Diệp Khiếu Ưng nói.

Tạ Tuyên xoay người lại nói: “Không, hải ngoại tiên sơn, Bồng Lai chi đảo, nơi đó thật sự tồn tại chứ không phải lời nói vô căn cứ trong sách. Cứ mỗi năm lại có thuyền buôn giương buồm với đảo Tam Xà, lầy đi mật rần quý giá. Nhưng thuyền buôn không dám tới phía tây, nơi đó có sóng ngầm, thuyền buôn không qua được, có tới cũng sẽ bị lật. Cho nên trên bản đồ của Bắc Ly, biên giới hải vực là đảo Tam Xà. Nhưng chỉ cần đi qua khu vực sóng ngầm đó là sẽ thấy đảo Bồng Lai. Có người nói trên đảo phủ đầy sương trắng, như là hư ảo. Trên đảo tất cả đều là dị bảo hiếm thấy, chỉ có một vị tiên nhân ở đó, tồn tại cùng thiên địa, tuổi tác bằng nhật nguyệt.”

“Đảo Bồng Lai, ta cũng đọc được trong sách.” Lan Nguyệt Hào mở miệng nói: “Trong sách nói đó là đạo trường do thánh nhân thiên đạo Thông Thiên giáo chủ khai mở, là nơi sáng lập Tiệt giáo. Khi cường thịnh có chư phật cúi lạy, vạn tiên tới châu. Thế nhưng đây chỉ là bản diễn nghĩa ghi truyền thuyết thần thoại hoang đường mà thôi, không thể coi là thật. Chẳng qua là những chuyện cổ tích mà người kể chuyện trong quán trà hay kể mà thôi. Chẳng lẽ Nho Kiếm Tiên cũng tin lời quỷ thần đó ư?”

Phật giáo có Xá Lợi Kim Thân bất diệt, Đạo giáo có vũ hóa đắc đạo đấng tiên. Tạ Tuyên không biết quỷ thần nói sao nên không thể trả lời bừa. Còn trên tiên sơn đó là một vị tiên nhân hay cao thủ tuyệt thế, Tạ Tuyên chưa từng gặp, cho nên cũng không biết.” Tạ Tuyên đáp rất thản nhiên.

“Nếu tiên sinh không biết vì sao lại nói Bồng Lai tiên sơn thật sự tồn tại?” Lan Nguyệt Hầu hỏi ngược lại.

“Bởi vì ta có một bằng hữu chí thân, luôn nhắc tới đảo Bồng Lai với ta. Hắn nói khi trẻ hắn từng tới đó, gặp một số chuyện cả đời cũng không thể tin nổi, cũng gặp tiên nhân duy nhất được coi là tuyệt thế trên thế gian này. Hắn nói khi hắn lên đảo, tiên nhân đó mặc áo trắng, lơ lửng như tiên, từ trên đỉnh núi nhảy xuống, cười gió mà đi, chỉ chốc lát đã tới trước mặt hắn.” Tạ Tuyên nói: “Những điều này là hắn tận mắt chứng kiến.”

“Có lẽ là bằng hữu của người say rượu bói bùa thôi.” Diệp Khiếu Ưng cũng không tin: “Mấy lời giả tới không thể giả hơn mà tiên sinh cũng tin?”

“Đúng là khi mỗi khi nhắc tới hòn đảo đó, hắn đều uống rượu, nhưng đó không phải nói bùa. Bởi vì người nói những lời đó với ta...” Tạ Tuyên dừng lại một chút: “Là Bách Lý Đông Quân. Cho nên ta tin.”

“Bách Lý Đông Quân?” Mọi người thán kinh ngạc.

Sư phụ? Đường Liên cũng thán kinh hãi.

Phụ thân là con trai trưởng của quý tộc Bắc Ly, thế gia Bách Lý. Tước vị Trấn Tây Hầu cha truyền con nối. Mẫu thân là đại tiểu thư của Lão Tự Hào Ôn gia, em gái của gia chủ Ôn gia hiện tại Ôn Hồ Tửu. Khi mười bảy tuổi tới viếng thăm Tuyết Nguyệt thành, một mình leo lên mười sáu tầng, bá thành chủ Tuyết Nguyệt thành Lý Trường Sinh làm thầy. Sau đó tới Thiên Khải, dùng bảy bình Tinh Dạ tửu do mình tự ủ thắng Thu Lộ Bạch của Điều Lâu Tiểu Trúc tại Thiên Khải, được tôn làm ‘Tửu Thần’. Sau đó khi Ma giáo đông

chinh, một mình đánh với giáo chủ Ma giáo vô địch thiên hạ - Diệp Đình Chi, thắng được nửa chưởng, cứu thiên hạ trong lúc nguy nan. Nói nghiệp kế thừa chức thành chủ Tuyết Nguyệt thành, hấn với Lạc Thanh Dương một mình một kiếm sống cô đơn tại thành Lạc Dương, rốt cuộc ai mới là đệ nhất thiên hạ? Đây là một trong những đề tài mà người giang hồ hay bàn luận nhất. Một người như vậy đương nhiên không nói bừa. Nếu hấn nói từng tới, vậy chắc chắn đã từng tới.

Chuyện này không ai nghi ngờ.

“Hơn nữa theo ta biết, hình như Bách Lý Đông Quân lại lên đường tới tiên sơn đó?” Tạ Tuyên nhìn Đường Liên.

Đường Liên gật đầu: “Đúng vậy. Hơn nửa năm trước sư phụ đã rời khỏi Tuyết Nguyệt thành tới hải ngoại tiên sơn tìm rượu dẫn mà người cần. Đến giờ còn chưa trở về.”

“Lời của tiên sinh, ta quả thật chưa từng nghe được, đúng là khiến người ta kinh ngạc. Nhưng nếu Bách Lý thành chủ nói hấn đã tận mắt chứng kiến, bổn hầu cũng không dám nói bừa. Chỉ có điều vừa rồi tiên sinh đã nói sau đảo Tam Xà là một dòng nước ngầm chảy xiết quanh năm, phải làm sao mới đi qua được? Bách Lý thành chủ có nói với người không?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

Tạ Tuyên cười nói: “Khi vừa nghe chuyện này, ta vô cùng kinh ngạc. Sau khi kinh ngạc cũng muốn tới hải ngoại tiên sơn xem thử, cho nên cũng hỏi câu hỏi của Hầu gia. Bách Lý huynh cũng đã nói cho ta. Nhưng xin thứ lỗi, ta không thể nói cho hầu gia.”

“Vì sao?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

“Bởi vì.” Một giọng nói khàn khàn vang lên, mọi người đều giật mình quay người nhìn lại.

Chỉ thấy Tiêu Sắt người cắm đầy châm bạc leo từ trên giường xuống, khó nhọc bước về phía trước: “Bởi vì chỉ có ta mới được nghe bí mật đó.”

“Chỉ mình ta tới chỗ đó thôi.” Tiêu Sắt ngẩng đầu lên, xuyên qua đám người nhìn về phía Tạ Tuyên đứng ngoài cửa. Ánh mắt hắn không còn vẻ lười biếng chán nản mà kiên nghị tới khó tả.

Tạ Tuyên mỉm cười, không tỏ ý kiến.

Pê ệt: Bạn dịch giả đang thất nghiệp lẫn thất tình nên buồn lắm, ngày ra chương không cố định được nhé:(

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 194: Ước Định Một Năm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Đừng có cố, giờ ngươi đang như vậy, làm sao mà đi một mình được.” Tư Không Thiên Lạc cả giận nói.

Tiêu Sát khó nhọc đi tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt, giơ tay đặt lên bả vai Lôi Vô Kiệt, cố gắng chống đỡ thân thể không ngã xuống: “Tiên sinh, có thể kể lại bí mật về đảo Bồng Lai cho ta không?”

Tạ Tuyên nhíu mày: “Đương nhiên. Ngươi nói đúng, ta chỉ kể lại bí mật này cho một mình ngươi. Đảo Bồng Lai dẫu sao cũng chỉ do Bách Lý Đông Quân nói ra. Cho dù thực sự có tiên nhân tuyệt thế thì có chữa được cho ngươi không vẫn không biết được. Nhưng lần này tới đảo Bồng Lai xa xôi ngàn dặm, đường đi vô cùng nguy hiểm, ngươi có muốn đi thật không?”

“Đi.” Tiêu Sát đáp rất dứt khoát.

Tạ Tuyên lại nói tiếp: “Nếu ngươi trở lại Thiên Khải, thứ cho ta to gan. Ta đánh cược Tề Thiên Trần kia tuy không thể chữa khỏi ản mạch của ngươi nhưng có thể bảo vệ ngươi cả đời không cần lo lắng...”

“Sau đó sống cả đời như một phé nhân ư?” Tiêu Sắt ngắt lời Tạ Tuyên: “Trước kia ta cho rằng đảo Bồng Lai chỉ là một truyền thuyết, nhưng nếu Bách Lý Đông Quân tận mắt chứng kiến, vậy cho dù chỉ có một chút hy vọng ta cũng muốn đi, không ai cản được ta đâu!”

Tạ Tuyên gật đầu: “Được, được lắm. Sự phụ người không nhìn làm người. Chỉ có điều...” Tạ Tuyên đảo mắt một vòng quanh đám người, như đang suy nghĩ.

Kim y Lan Nguyệt Hào.

Đại tướng quân trung quân Diệp Khiếu Ứng và con gái

Tông chủ Thiên Ngoại Thiên Vô Tâm.

Đường Liên, Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc.

Những người trong sân đại biểu cho bốn thế lực bất đồng, ai lại bỏ qua cơ hội đi cùng Tiêu Sắt tới đảo Bồng Lai cơ chứ?

“Nếu Sở Hà người đã nói vậy, hoàng thúc sẽ đi theo người lần này.” Lan Nguyệt Hào mở miệng nói: “Có điều phải tới đảo nhỏ ở hải ngoại, ra biển từ phía đông, dùng thuyền dài Tuyết Tùng nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng mới tới đảo Tam Xà.”

“Hoàng thúc.” Tiêu Sắt cung kính chào Lan Nguyệt Hào.

“Hả?” Lan Nguyệt Hào ngạc nhiên.

“Diệp tướng quân.” Tiêu Sắt lại nhẹ giọng gọi một tiếng.

“Lục hoàng tử có gì cản dận?” Diệp Khiếu Ứng cũng kinh ngạc.

“Mời hai vị về Thiên Khải đi.” Tiêu Sắt ho nhẹ một tiếng rồi chậm rãi nói.

Lan Nguyệt Hầu cười khổ: “Sở Hà, ta ra ngoài lần này là được phụ thân người nhờ vả, không mang người về làm sao bàn giao được đây.”

“Ta biết.” Tiêu Sắt gật đầu: “Một năm sau, một năm sau vào giờ này khắc này, bất kể thương tích của ta có khỏi hẳn hay không, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ chờ các người ở Tuyết Nguyệt thành. Bất luận là ai tới ta cũng sẽ theo các người về Thiên Khải.”

Mọi người ở đây nghe vậy đều thầm giật mình. Lan Nguyệt Hầu gõ nhẹ tay lên chuôi đao sáu cái không nặng không nhẹ, khẽ mỉm cười: “Nếu là người khác chắc chắn hoàng thúc sẽ không thỏa hiệp. Nhưng người thì khác, ta rất hiểu người. Đã vậy, một năm sau gặp lại ở Tuyết Nguyệt thành.”

“Tiêu Sắt chắc chắn sẽ giữ lời.”

“Tiêu Sắt.” Khóe miệng Lan Nguyệt Hầu nhướn lên: “Cái tên này không tệ. Vậy chờ một năm nữa, khi đó người sẽ lại tên là Tiêu Sở Hà.” Lan Nguyệt Hầu nói xong bèn xoay người đi ra khỏi cửa, bộ áo kim chói mắt giữa ánh mặt trời. Hắn nhảy một cái lên nóc nhà đối diện, sau đó quay lại cúi đầu nhìn về phía Tiêu Sắt: “Ngày đó, ta sẽ dẫn một chi Thiên Hồ Bí Lang của phụ hoàng người, giương cao lá cờ thần hiệu vàng kim Đại Phong của Tiêu gia chúng ta, đứng dưới Tuyết Nguyệt thành gọi to tên của người. Người là lục hoàng tử của dòng họ Tiêu chúng ta, là Vĩnh An Vương của Bắc Ly, nhà của người ở Thiên Khải!”

Tiêu Sắt ngửa đầu lên nhìn Lan Nguyệt Hầu, ánh mắt hai người giao nhau nhưng đều không nói gì. Lan Nguyệt Hầu cười một tiếng, đột nhiên quay sang nhìn Hoa Cẩm một cái: “Tiểu thần y, có duyên sẽ gặp lại.” Tiếp đó tung người nhảy một cái, biến mất ở phía xa.

“Hả?” Hoa Cẩm ngẩn ra: “Đang nói với ta à?”

“VẬY phải xem HỒ BÍ lang của người chạy nhanh hơn hay Diệp Tự doanh của ta chạy nhanh hơn.!” Diệp Khiếu Ứng hạ giọng nói, tiếp đó hắt kéo theo Diệp Nhược Y nói với Tiêu Sắt: “Lục hoàng tử, vậy một năm sau gặp lại.”

“Tướng quân đi nhé.” Tiêu Sắt cúi đầu.

Diệp Khiếu Ứng xoay người, Diệp Nhược Y cũng bị hắt kéo theo. Cô quay đầu lại nhìn Tiêu Sắt, muốn nói nhưng lại thôi. Tiếp đó cô lại nhìn sang Lôi Vô Kiệt.

“Diệp cô nương...” Lôi Vô Kiệt giơ tay muốn giữ lại.

“Tam thành chủ quan sát lâu như vậy vẫn không nghĩ ra cách, vậy thì để quốc sư nghĩ cách thôi. Nhược Y, con theo cha về Thiên Khải.” Diệp Khiếu Ứng nói.

Diệp Nhược Y đành quay đầu, đi theo Diệp Khiếu Ứng ra ngoài.

“He he, Lôi Vô Kiệt, ta cảm thấy người có hy vọng đấy.” Vô Tâm dùng khuỷu tay thúc Lôi Vô Kiệt một cái.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Thật à?”

“Thật đấy, lúc đi cô ấy nhìn hai người. Một người là Tiêu Sắt, đó là người quen cũ. Một người khác là người, đó mới là người mới

thích.” Vô Tâm nói rất nghiêm túc.

“Người là hòa thượng thì hiểu cái gì?” Lôi Vô Kiệt khinh thường nói. “Đúng rồi, hòa thượng, người định đi đâu?”

Vô Tâm cười nói: “Ta phải về Thiên Ngoại Thiên, có thể tiện đường tới để dạo một vòng. Thân phận ta đặc thù, đi cùng các người sẽ khiến người ta cảm thấy trong lòng ta có ý đồ xấu, mặc dù ta ngay thẳng và lương thiện.”

“Không nhận ra.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu.

“Chẳng trách người không nhận ra cô bé Diệp Nhược Y kia có ý với người. Được rồi, ta phải đi đây. Nhưng này Tiêu Sát, đã nói chúng ta sẽ cùng tới ngắm đỉnh Côn Luân, cảnh đẹp nơi biển khơi, phía cuối chân trời.” Vô Tâm thở dài: “Tạm thời ta không đi được, thế nhưng lần này người sẽ thấy cảnh đẹp nơi biển khơi kia, chẳng lẽ người muốn đi một mình? Người mang theo Lôi Vô Kiệt đi.”

“Cả ta nữa!” Tư Không Thiên Lạc nói.

“Đương nhiên ta cũng phải đi.” Đường Liên nhẹ giọng nói.

Tiêu Sát lắc đầu: “Thiên Khải Tứ Thủ Hộ gì chứ, đó là thân phận do người khác áp đặt cho các người, không cần để ý tới ta.”

“Thanh Long thủ hộ gì chứ, người tưởng ta vì chuyện đó thật à?” Lôi Vô Kiệt trừng mắt với hắn. “Chẳng qua nói ra cho có khí thế, hù dọa người khác mà thôi. Ta giúp người chỉ vì chúng ta là bằng hữu.”

“Bằng hữu?” Tiêu Sát lẩm bẩm.

“Bằng hữu cùng trải qua sinh tử.” Lôi Vô Kiệt lặp lại.

Tạ Tuyên mở miệng: “Tiêu Sát người không cần cứng đầu trong chuyện này làm gì. Nếu một mình người đi tới đảo Bồng Lai, khéo không đi được trăm dặm đã bị cướp về Thiên Khải rồi. Nếu người muốn trở lại thành người trước kia, vậy hãy nhận trợ giúp từ các bằng hữu của người đi.”

Tiêu Sát cau mày: “Chẳng lẽ tiên bối không đi?”

“Đúng là ta rất muốn tới hải ngoại tiên sơn ngắm cảnh, đó là một trong những tâm nguyện của ta. Thế nhưng giờ ta có chuyện quan trọng hơn cần làm. Lý Hàn Y tẩu hỏa nhập ma không rõ tung tích. Tuy có Lôi Oanh đi theo, nhưng ta vẫn không yên tâm. Ta phải tìm cô ấy.” Tạ Tuyên nói.

“Tỷ tỷ của ta tẩu hỏa nhập ma ư!” Lôi Vô Kiệt kinh hãi. “Có chuyện gì xảy ra?”

“Đạo Kiếm Tiên cứu Lý Hàn Y nên chết trên tay Âm Hà và Đường môn. Lý Hàn Y đang trọng thương lại gánh thêm nỗi đau này nên tẩu hỏa nhập ma. Trận chiến lần trước tại Lôi gia bảo có vẻ càng nghiêm trọng. Nhưng người cứ yên tâm, có ta và Lôi Oanh, chắc chắn sẽ bảo vệ tỷ tỷ của người không vấn đề gì.” Tạ Tuyên nói. “Hơn nữa nếu thuận lợi ta sẽ tới Tuyết Nguyệt thành một chuyến, báo lại chuyện này cho Tư Không Trường Phong.”

Tiêu Sát gật đầu: “Được, vậy phiền tiên sinh dẫn Thiên Lạc về Tuyết Nguyệt thành.”

“Người nói cái gì?” Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc: “Vì sao ta không thể tới đảo Bồng Lai?”

Tạ Tuyên không buồn để ý tới cô, nói: “Được.”

“Đợi đã, vì sao ta không được đi?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Đường Liên ngăn cô lại: “Chuyện đó sau này hẵng nói. Hiện giờ cơ thể của Tiêu Sắt còn rất yếu, không cần quyết định vội.”

Hoa Cẩm nãy giờ không hề lên tiếng, cô nhìn Tiêu Sắt, giọng nói hơi tức giận: “Tiêu đại hoàng tử, người dọn dò xong chưa?”

Tiêu Sắt kinh ngạc, tiếp đó chậm rãi gật đầu một cái.

“Vậy thì đi ngủ cho ta!” Hoa Cẩm vung tay, một mũi châm bạc cắm vào huyết Thiên Linh của Tiêu Sắt. Tiêu Sắt lập tức cảm thấy hai mắt choáng váng, ngủ thiếp đi. Lôi Vô Kiệt vội vàng đỡ lấy hắn.

Hoa Cẩm chống nạnh mắng: “Một tên có thể lăn quay ra bất cứ lúc nào, còn lảm mồm thế!”

“Hải ngoại Bồng Lai đảo, di thể kiến tiên nhân.” Vô Tâm nhẹ giọng ngâm nga. “Giúp ta nói với Tiêu Sắt một câu, mong ngày chúng ta gặp lại.” Vô Tâm nhảy một cái ra khỏi Kỳ Lân các, lại nhảy một cái lên mái hiên đối diện.

“Hẹn gặp lại người!” Đường Liên và Lôi Vô Kiệt cùng nói.

(Kết thúc quyển ‘Phong Hoa Tuyết Nguyệt’)

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 195: Long Vận Thừa Thiên

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Vài trăm năm trước, Phật giáo từ phía tây truyền vào trung thổ. Các tôn sư Phật giáo truyền đạo ở khắp nơi, dùng thiện niệm trong lòng phổ biến cho mọi người, chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi đã được vô số người thờ phụng. Nhưng Đạo giáo lại nói, lấy đông là mộc, thuộc dương, là nơi xuất phát của đạo; tây là kim, thuộc âm, là nơi Phật sinh ra. Dương tôn âm ti, Đạo giáo cổ xưa mạnh hơn Phật giáo. Tranh chấp Phật Đạo bắt đầu từ đây.

Tranh chấp này, kéo dài mấy trăm năm.

Trong mấy trăm năm đó, người nắm quyền đa số thờ phụng Đạo gia, vì Đạo giáo chú trọng trường sinh, Phật giáo lại giảng khổ hạnh nên các quân chủ không ưa. Cho nên thường xuyên có những hành động tàn bạo như hủy Phật đốt chùa. Nhưng từ khi Bắc Ly lập quốc tới giờ vẫn luôn coi trọng cả Phật lẫn Đạo. Phật giáo, Đạo giáo đều do Thiên Khải Hồng Lư tự quản lý, người đứng đầu là Hồng Lư Tự Khanh, tới nay đã để trống nhiều năm, do tổng quản chưởng hương tạm thời đảm nhiệm. Nhưng hiện nay Hồng Lư tự chỉ dám quản Phật giáo, không dám có lời gì sang bên Đạo giáo. Bởi vì trong Thiên Khải thành còn có Khâm Thiên giám.

Trên danh nghĩa Khâm Thiên giám chỉ phụ trách bói toán đại sự cho hoàng triều, trước đây chỉ là một ngành nhỏ, chỉ lựa thừa có bảy tám người. Nhưng từ khi Tề Thiên Trần đảm nhiệm giám chính Khâm Thiên giám, hoàng đế càng ngày càng tin tưởng Khâm Thiên giám. Hiện giờ Khâm Thiên giám đã có gần trăm môn nhân, có năm người được phong làm thiên sư. Tề Thiên Trần còn được tôn là quốc sư. Có người nói tính cả Tề Thiên Trần, sáu vị cao thủ trong Khâm Thiên giám đều đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, đưa mắt ra khắp giang hồ cũng là cao thủ hiếm có, là nhân vật quan trọng trấn thủ hoàng thành uy hiếp giang hồ.

Nhưng Tề Thiên Trần nghe chẳng khác nào nửa vị thần tiên, lại đối xử với người khác rất hiền hòa, khi nói chuyện luôn mỉm cười.

“Đạo vô hình vô tướng nhưng dưỡng dục vạn vật trong thiên hạ. Đạo, tản ra là khí, tụ lại là thần. Cái gọi là thần tiên cũng có chỗ bất đồng. ‘Thái Bình kinh’ chia thần tiên ra sáu bậc.” Tề Thiên Trần cười khẽ vẫy phất trần, chậm rãi nói: “Một là thần nhân, hai là chân nhân, ba là tiên nhân, bốn là đạo nhân, năm là thánh nhân, sáu là hiền nhân. Thần nhân chú trọng thiên, chân nhân chú trọng địa, tiên nhân chú trọng mưa gió, đạo nhân chú trọng dạy hóa giải cát hung, thánh nhân chú trọng trị vì trăm họ, hiền nhân phụ trợ thánh nhân quản lý vạn dân, giúp cho lục hợp đầy đủ.”

Nam tử ngồi đối diện Tề Thiên Trần đầu tiên cau mày lặng lẽ lắng nghe, sau đó lại hơi nghi hoặc: “Thánh nhân chú trọng trị vì trăm họ, hiền nhân phụ trợ thánh nhân. Chẳng phải hai vị này chính là đương kim thánh thượng và thái phó đại nhân đương triều? Bọn họ cũng coi như thần tiên?”

“Không sai. Đây cũng là một cách giải thích. Trong sách quý của Đạo gia ta, ‘Chân Linh Vị Nghiệp Đồ’ lại chia tiên nhân thành bảy

cấp, phân biệt là: Ngọc Thanh, Thượng Thanh, Thái Cực, Thái Thanh, Cửu Cung, Động Thiên, Thái Âm.” Tề Thiên Trần nhắc chén trà lên nhấp một ngụm: “Đạo gia ta có rất nhiều điển tịch liên quan tới chuyện phân loại và giải thích thần tiên, lời giải thích bất đồng, đây mới chỉ là hai loại. Lan Nguyệt Hầu, nếu ngươi có hứng thú chẳng bằng hôm nay lưu lại m dùng bữa trưa, ta cũng tiện thuật lại cho ngươi. Chuyện này có giảng tới tối muộn cũng chẳng hết.”

Lan Nguyệt Hầu ngăn người, cười khỏ nói: “Quốc sư đừng trêu ta. Quốc sư vốn thông tuệ, chắc đã biết ta hỏi tiên nhân là tiên nhân ra sao.”

Tề Thiên Trần lắc đầu: “Xin rửa tai lắng nghe.”

Lan Nguyệt Hầu không giấu nữa, nói thẳng: “Ta nghe có người nói phía ngoài đảo Tam Xà có một tòa tiên sơn, được đặt tên là đảo Bồng Lai. Trên đảo có tiên nhân có thể theo gió bay lên, cưỡi gió đi lại, tồn tại cùng thiên địa, tuổi ngang với nhật nguyệt. Chẳng hay quốc sư có biết vị tiên nhân này không?”

Tề Thiên Trần suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Bách Lý Đông Quân nói với ngươi à?”

“Không phải Bách Lý thành chủ nói với ta, nhưng đúng là người đó nghe từ miệng của Bách Lý thành chủ.” Lan Nguyệt Hầu nói: “Quốc sư cũng từng nghe nói à?”

“Đương nhiên, Bách Lý Đông Quân từng kể cho ta chuyện hấn trải qua tại đó. Nhưng ta khuyên hấn đừng trở lại tòa tiên đảo đó.” Lúc này Tề Thiên Trần thu lại nụ cười, thần sắc nghiêm nghị.

“Vì sao?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

Tề Thiên Trần đứng dậy, lấy từ trong ngăn bàn ra một quyển sách nói: “Đây là sách quý của Đạo giáo ta, ‘Vô Thượng Tiên Đồ’. Trong sách nói ‘pháp hữu tam thừa, tiên phân ngũ đẳng’. Ngũ đẳng này chia ra làm thiên tiên, thần tiên, địa tiên, nhân tiên, quỷ tiên.”

Lan Nguyệt Hầu nghe mà đầu óc mơ hồ: “Sao quốc sư lại nói chuyện phân chia tiên nhân này với ta. Ta chỉ là người thường, nghe mà như lọt vào trong sương mù, chỉ cảm thấy cao thâm khó lường chứ chẳng hiểu gì cả.”

“Đừng nóng vội, trong ngũ đẳng tiên này có loại mà ngươi đang tìm.” Tề Thiên Trần tiếp tục nói: “Bay trong áng mây, dễ dàng hóa thân, đây là thiên tiên, còn được gọi là phi tiên. Thân là thiên tiên ở Đại La Thiên cao nhất trong tam thập lục thiên của Đạo giáo. Đương nhiên không tới tiên đảo gì rồi.”

“Loại thần tiên thứ hai, không sinh không tử, không trống không đủ, gọi là chân nhân. Loại thần tiên này đã không có hình thể, có thần thông hóa vạn vật, cũng không phải loại tiên nhân người nói. Loại thứ ba là địa tiên. Trong ‘Vô Thượng Tiên Đồ’ viết địa tiên có tài của thần tiên nhưng không phân chia thần tiên. Được trường sinh bất tử, là vị tiên nhân rồi du lãm khắp lục địa, là hạng trung trong tiên phẩm.”

“Vậy vị tiên nhân đó là địa tiên?” Lan Nguyệt Hầu cả kinh.

Tề Thiên Trần lắc đầu một cái: “Hầu gia chớ vội, dưới địa tiên còn có nhân tiên. Nhân tiên đạt được trường sinh nhưng không ngộ ra đại đạo, đạt được một chút pháp nhưng chỉ là tiểu thành. Tuy có thể kéo dài tuổi thọ thậm chí phản lão hoàn đồng nhưng cuối cùng cũng chết. Cho nên dưới địa tiên không phải là thần tiên trong mắt thế nhân. Trên thế gian có không ít nhân tiên như vậy, chưởng giáo Lữ

Tổ Chân vừa về cõi tiên mấy năm trước chính là một, người trước mắt người là một vị khác.”

Lan Nguyệt Hầu gặp chuyện gì cũng không sợ hãi, lúc này lại rất chần chừ: “Quốc sư, quốc sư ngài đã thành tiên?”

Tề Thiên Trần mỉm cười lắc đầu một cái: “Nếu đúng theo như ‘Vô Thượng Tiên Đồ’ đúng là ta đã đứng trong hàng ngũ nhân tiên. Nhưng nếu là vũ hóa đấng tiên theo lời thế nhân, là loại thần tiên thật sự cưỡi mây cưỡi gió, vậy ta vẫn còn kém xa. Thậm chí ta chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe đến. Sư phụ của sư phụ ta cũng chưa từng gặp. Có điều chuyện quỷ thần không thể nói bừa được.”

“Quốc sư đang nói trên đời này vốn không có thần tiên?” Lan Nguyệt Hầu lộ vẻ kinh ngạc. Thật không ngờ những lời này lại được nói ra từ miệng một người tu đạo, thậm chí người nói lời đó còn là quốc sư đương triều, chí tôn trong Đạo gia.

“Đúng là Đạo gia ta có không ít pháp môn tu luyện, chỉ cần chuyên tâm tu đạo có thể đạt được đại trường sinh. Khi thái sư tổ của ta về cõi tiên đã một trăm bảy mươi tuổi, tuy tóc đã bạc hết nhưng gương mặt vẫn như thiếu niên. Còn trên nhân tiên, Thiên Trần chưa từng thấy nhưng chưa chắc thế gian này đã không có. Ví dụ như vị tiên nhân trên Bồng Lai đảo có thể là một vị địa tiên chân chính.” Tề Thiên Trần dừng lại một chút. “Nhưng còn một khả năng khác.”

“Còn khả năng gì?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

“Có thể là tiên phẩm thứ năm mà ‘Vô Thượng Tiên Đồ’ nhắc tới, quỷ tiên.” Tề Thiên Trần buông quyển sách xuống, chậm rãi nói: “Quỷ tiên, thần tượng bất minh, quỷ quan vô tính, tam sơn vô danh,

bất nhập luân hồi. Người tu đạo muốn có thành tựu nhưng lại rơi vào tà đạo, tuy có thần thông nhưng mất đi đại đạo, tuy gọi là tiên nhưng thực chất là quỷ. Người như vậy, thần thông cái thế nhưng thần trí có thể lạc lối bất cứ lúc nào, rơi vào cảnh muốn sống cũng không được, muốn chết cũng chẳng xong. Đừng nói thần, còn chẳng bằng người.”

Lan Nguyệt Hầu nghe vậy đổ mồ hôi đầy đầu. Lúc trước Tề Thiên Trần nói tới địa tiên đã là chuyện hư vô mở ảo, khiến người ta vừa ảo ước vừa sợ hãi. Còn ‘quỷ tiên’ này lại khiến người ta sợ hãi bất an. Hắn lẩm bẩm: “Vậy phải làm sao cho phải?”

“Hầu gia đừng hoảng sợ, quỷ tiên quỷ tiên, nghe thì dọa người nhưng đâu sao cũng không phải quỷ, cũng không phải tiên, là người. Chỉ là người tu đạo đi theo đường lạ, nếu có người dẫn đường giúp hắn quay trở lại, cũng là người lương thiện.” Tề Thiên Trần trấn an.

“Sư tôn sư tôn.” Một tiểu đạo đồng đột nhiên chạy vào.

“Chuyện gì?” Tề Thiên Trần lạnh nhạt hỏi.

“Hoàng đế, hoàng đế bệ hạ tới rồi!” Tiểu đạo đồng thở hồng hộc nói.

Lan Nguyệt Hầu và Tề Thiên Trần nhìn nhau, cười khổ nói: “Vị hoàng huynh này của ta cũng nóng ruột lắm rồi.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 196: Quân Chủ Bắc Ly

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Vừa dứt lời, Minh Đức Đế mặc long bào vàng kim đã đi vào, phía sau hắn là một nam tử mặc áo măng bào màu tím, mái tóc bạc trắng rối tung, chính là người đứng đầu Ngũ Đại Tổng Quản, Cẩn Tuyên công công.

"Tham kiến bệ hạ." Tề Thiên Trần và Lan Nguyệt Hào vội vàng hành lễ.

Minh Đức Đế gật đầu một cái, đi về phía ghế chủ rồi ngồi xuống. Cẩn Tuyên công công đi theo phía sau, nhìn nhau với Lan Nguyệt Hào, khóe miệng khẽ mỉm cười, dáng vẻ như đang cười trên nỗi đau của kẻ khác.

"Tiểu thập tứ, vì sao sau khi về Thiên Khải lại không tới Bình Thanh điện gặp trăm, ngược lại tới Thanh Vân điện của quốc sư?" Minh Đức Đế hỏi không nhanh không chậm, giọng điệu không nhận ra chút cảm xúc nào.

"Cái này..." Lan Nguyệt Hào cười lúng túng: "Có một số nghi hoặc, cần nhờ quốc sư giải đáp xong mới dám gặp hoàng huynh."

“Ồ? Vậy quốc sư đã giải đáp nghi hoặc của người chưa?” Minh Đức Đế nhìn Tề Thiên Trần.

Tề Thiên Trần mỉm cười, không đáp lời.

Lan Nguyệt Hầu thở dài: “Quốc sư cao thâm khó lường, giống như đã giải đáp lại cũng như chưa.”

“Tiểu thập tứ!” Minh Đức Đế đột nhiên cao giọng, mang theo vẻ bá đạo lẫm liệt của quân vương. “Người chỉ cần nói cho trẫm, có gặp Sở Hà không!”

“Đã gặp.” Lan Nguyệt Hầu vội vàng đáp.

“Đã gặp?” Vẻ mặt Minh Đức Đế vui mừng. “Ở đâu?”

“Ở Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia bảo.” Lan Nguyệt Hầu nói.

“Lô gia bảo?” Minh Đức Đế không mấy xa lạ với cái tên này, khẽ cau mày: “Nếu đã gặp, vì sao không mang nó về?”

“Thập tứ cũng muốn mang hán về, chỉ có điều... bên cạnh Sở Hà có vài người ngăn...” Lan Nguyệt Hầu thở dài, dù sao đó cũng là một đám trẻ nít, bản thân bị bọn chúng ngăn lại quả thật mất mặt.

“Ai mà to gan như vậy!” Minh Đức Đế cả giận nói.

“Một người họ Lô, tên là Lô Vô Kiệt. Là con trai Lô Mộng Sát tướng quân và...” Lan Nguyệt Hầu dờ ra một chút, thầm biết cái tên đó là cấm kỵ, không thể nhắc tới, dừng một chút là được. “Là con trai của Lô Mộng Sát tướng quân, bệ hạ cũng biết người này. Ngoài

ra còn một người họ Đường, tên là Đường Liên, là đệ tử của Đường Liên Nguyệt.”

“Đệ tử của Đường Liên Nguyệt?” Minh Đức Đế nhìn Cẩn Tuyên công công hỏi: “Người có biết lai lịch kẻ này không?”

Cẩn Tuyên công công đáp: “Đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành Đường Liên, mặc dù còn trẻ nhưng đã có chút danh tiếng trên giang hồ, là đệ tử duy nhất của Đường Liên Nguyệt, sau này gia nhập Tuyết Nguyệt thành, cũng là đệ tử duy nhất của Bách Lý Đông Quân.”

“Lôi gia bảo, Đường môn, Tuyết Nguyệt thành.” Ánh mắt Minh Đức Đế thoáng hiện vẻ tức giận: “Đám người giang hồ này, đã bao năm như vậy rồi còn định nhúng tay vào chuyện trong hoàng tộc họ Tiêu chúng ta hay sao?”

“Không phải chỉ là bọn họ.” Lan Nguyệt Hầu nói tiếp: “Bản thân Sở Hà cũng không muốn về.”

Minh Đức Đế nghe vậy kinh ngạc một hồi, sau đó thở dài một tiếng: “Nó vẫn trách trẫm ư?”

“Không, Sở Hà đồng ý trở về, có điều phải một năm sau.” Lan Nguyệt Hầu nói.

“Nó đồng ý về à?” Minh Đức Đế lập tức vui mừng, sau đó lại hỏi: “Vậy sao phải chờ một năm?”

“Hình như võ công và kinh mạch của Sở Hà bị người ta phá hủy ngay ngày rời khỏi Thiên Khải. Lần này trong Lôi gia bảo hẳn lại đánh một trận với sát thủ Âm Hà, thương thế lại nặng thêm, may mà có truyền nhân Dược Vương và Nho Kiếm Tiên Tạ tiên sinh cứu giúp mới không có gì đáng ngại. Thế nhưng Tạ tiên sinh nói, Bách

Lý Đông Quân đã từng tới một tòa tiên đảo, trên đảo có tiên nhân, tồn tại cùng thiên địa, sống ngang với nhật nguyệt, có thể chữa trị kinh mạch cho Sở Hà. Mặc dù đường đi rất nguy hiểm nhưng Sở Hà kiên quyết muốn tới hòn đảo đó tìm hiểu.” Lan Nguyệt Hầu vừa nói vừa quan sát thần sắc Minh Đức Đế.

Đầu tiên thần sắc Minh Đức Đế đầy tức giận, sau đó từ từ tiêu tán, song lại để lộ chút bi thương. Hắn thở dài nói: “Trong số các nhĩ tử của ta, thiên phú của Sở Hà cao nhất, tính khí cũng quật cường nhất. Bao năm như vậy hắn vẫn không để lộ tung tích, ta tứ tượng nó đang giận dữ, cho dù trăm nhượng bộ chịu thua phong nó làm Vĩnh An Vương, triệu nó về Thiên Khải, nó cũng không chịu. Không ngờ nó lại gặp chuyện như vậy. Chẳng trách tiểu thập tứ người phải tới tìm quốc sư. Chuyện quả tiên nhân, trong khắp thiên hạ này chỉ có quốc sư mới có thể nói rõ được.”

Tề Thiên Trần vẫy nhẹ phát trần, lắc đầu một cái: “Ta cũng từng nghe tới đảo Bồng Lai, tiên nhân hải ngoại kia, nhưng tồn tại thật không, rồi có chữa được cho Vĩnh An Vương hay không, đều là ẩn số.”

“Đúng vậy.” Lan Nguyệt Hầu gật đầu: “Hơn nữa quốc sư vừa giải thích với ta, thậm chí nói nơi đó có thể không phải tiên nhân mà là quỷ tiên. Tuy gọi là tiên nhưng thực chất là quỷ, không phải thứ tốt lành gì.”

Minh Đức Đế nghe vậy quay đầu lại nhìn Cẩn Tuyên công công: “Cẩn Tuyên, ngươi có ý kiến gì không?”

Cẩn Tuyên công công hỏi: “Chẳng hay hải ngoại tiên sơn mà Lan Nguyệt Hầu nhắc tới ở đâu?”

“Đi về phía tây Tam Xà đảo, xuyên qua một đoạn sóng ngầm là thấy đảo Bồng Lai. Nghe nói hòn đảo này giấu mình trong sương mù, hư hư ảo ảo, khó lòng miêu tả.” Lan Nguyệt Hầu nói.

Cẩn Tuyên công công suy nghĩ một chút rồi nói: “Hàng năm đều có thuyền buôn tới đảo Tam Xà bắt rắn, lấy độc rắn mật rắn trên đảo chở về Bắc Ly, có thể bán với giá rất cao. Trên đảo còn có một loại rắn tên là Kim Tuyền, loại rắn này là cực độc nhưng nọc của nó lại có thể làm thuốc, giải được nọc của tất cả những loài rắn khác. Mỗi năm đều có thuyền buôn tới đó, thế nhưng đảo tam Xà cực kỳ nguy hiểm, xung quanh còn có hải tặc qua lại. Tới đảo Tam Xà đã là chuyện cứu tử nhất sinh, huống chi phải đi qua một dải sóng ngầm, đúng là quá nguy hiểm.”

Minh Đức Đế gật đầu một cái: “Trẫm cũng từng nghe chuyện này. Xin hỏi quốc sư, có thể chữa được cho Sở Hà không?”

Tề Thiên Trần suy nghĩ một chút rồi đáp: “Có thể giữ được mạng.”

“Được.” Minh Đức Đế gật đầu: “Có lời hứa này của quốc sư, trẫm cũng an tâm. Tiểu thập tứ.”

Lan Nguyệt Hầu lập tức cảm thấy đau đầu, bất đắc dĩ nói: “Hoàng huynh có gì căn dặn?”

“Nếu lập tức xuất phát từ Thiên Khải về phía đông, có ngăn được nó không?” Minh Đức Đế hỏi.

“Lúc ta đi, thương thế của Sở Hà vừa được áp chế, cho nên bọn họ đi đường không quá nhanh, thậm chí lúc này chỉ vừa lên đường. Nếu cố gắng đi nhanh hết cỡ sẽ đuổi kịp.” Lan Nguyệt Hầu đáp.

“Được, vậy nhờ tiểu thập tứ.” Minh Đức Đế hài lòng nói.

Gương mặt tuấn tú của Lan Nguyệt Hầu lộ vẻ khóc không ra nước mắt: “Hoàng huynh, thần vừa từ Giang Nam về, còn chưa kịp về phủ Lan Nguyệt Hầu, ngài nữ lòng nào?”

Cản Tuyên công công đột nhiên lên tiếng: “Bệ hạ, trong số thủ hạ của thần có một người có thể làm chuyện xấu này. Rất tình cờ, hắn đang trên đường tới phía đông làm việc.”

“Ồ? Là ai?” Minh Đức Đế hỏi.

“Tổng quản chưởng kiếm, Cản Uy.” Cản Tuyên công công nói.

Mỗi năm khi hoàng đế Bắc Ly cúng tế, phía sau có bốn thái giám. Trong đó một cầm bảo kiếm trấn quốc, một cầm ngọc tỷ truyền quốc, một cầm điển tịch luật pháp, một bưng lư hương thanh hoa. Bốn tổng quản này cùng với thái giám bạn học lớn lên chung với hoàng đế được gọi là Ngũ Đại Tổng Quản. Ngày thường thái giám chưởng kiếm phụ trách canh giữ hoàng cung, đương nhiên Minh Đức Đế rất quen thuộc. Tổng quản chưởng kiếm làm việc ngăn nắp, không chút lơ đãng, cũng rất...

Minh Đức Đế gật đầu nói: “Được.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 197: Biển Trời Hòa Làm Một

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

"Thu thủy thì chí, bách xuyên quán hà; kính lưu chi đại, lưỡng sĩ chữ nhai chi gian, bất biện ngư mã. Vu thị yên hà bá hân nhiên tự hỉ, dĩ thiên hạ chi mỹ vi tẫn tại kỷ. Thuận lưu nhi đông hành, chí vu bắc hải, đông diện nhi thị, bất kiến thủy đoan." Thiếu niên áo đỏ vén gấu quần ngâm chân trong nước, trường kiếm cắm bên chân, nhìn biển rộng vô tận tự nhủ: "Ta đúng là hà bá ếch ngồi đáy giếng, nay thấy biển Đông Cập mới biết cảnh đẹp tuyệt mỹ trên thế gian."

Hắn đang tự cảm khái lại nghe bên cạnh vang lên một tiếng cười 'xì xì'. Hắn xoay người lại, thấy một cô gái trẻ tuổi mặc áo vải đang ngồi xổm cách mình không xa, ngẩng đầu lên nhìn hắn. Làn da cô bị gió biển thổi suốt ngày đêm nên đã hơi ngăm đen, thế nhưng cặp mắt vẫn sáng ngời như châu ngọc. Đôi mắt nhìn quanh, mỉm cười dịu dàng. Bên cạnh cô bé là một cái giỏ trúc, bên trong là một số vỏ sò vừa nhặt được trên bờ cát.

Thiếu niên áo đỏ gãi đầu một cái: "Cô nương, ta là người đất liền chưa từng thấy biển. Lần này được thấy không kiềm chế được cảm xúc trong lòng, khiến cô cười chê rồi."

"Hiểu rồi, nói chuyện nho nhã, vừa nghe là biết công tử thế gia trong đất liền rồi." Cô gái đứng dậy, vung vẩy giỏ trúc trong tay, đỡ

một ít nước biển trong đó ra. Có điều, người chỉ mới thấy một chút thôi. Phải thật sự ra biển, chứng kiến biển rộng vô tận mới coi là thật sự thấy biển Đông Cập.”

“Hả? Nghe cô nương nói mà ta cũng thấy ngứa ngáy, cô nương từng ra biển chưa?” Thiếu niên áo đỏ hỏi.

Cô gái da đen kia cười một tiếng, để lộ hàm răng trắng toát: “Ta là ngư dân lớn lên bên bờ biển, làm gì có chuyện chưa từng ra biển. Chỉ có điều ta vốn là con gái, không thể ra biển bắt cá, chỉ thỉnh thoảng theo cha ra xem chút thôi. Được rồi, ta đi đây. Người cứ từ từ ngắm biển.”

“Cô nương đi đâu?” Thiếu niên áo đỏ hỏi.

“Tới chợ cá, thuyền bè ra biển hôm trước đều đã về, hôm nay là ngày mở chợ. Chút vỏ sò này của ta tuy không đáng bao nhiêu tiền, nhưng cũng đủ bán đi mua một cái gương đồng.” Cô gái đáp.

“Thiếu niên áo đỏ vừa nghe tới hai chữ ‘chợ cá’ là hai mắt sáng bừng lên: “Cô nương dẫn ta tới xem được không?”

“Được.” Cô gái đáp ứng rất sáng khoái: “Người tên là gì?”

“Ta tên Lôi Vô Kiệt.” Thiếu niên áo đỏ rút thanh kiếm cắm bên chân ra, quay sang hỏi: “Cô nương tên là gì?”

“Ta tên Trân Châu.” Cô gái này cũng đứng dậy đi về phía trước, cái tên này rất hợp với cô.

Hai người cứ thế đi dọc bờ biển một trước một sau, không bao lâu sau đã tới một đoạn bờ biển đầy thuyền bè neo đậu, Bên bờ là hàng loạt ngư dân vây quanh hai phía. Dân chúng trong thành nghe

tin chạy tới mua cá, đang mặc cả với những ngư dân vừa đánh cá về.

Có ngư dân cầm một con cá nhỏ, trêu chọc nó một chút, con cá kia cứ như đang nổi giận, toàn bộ thân thể phình to, trên da cá còn có gai nhỏ hiện lên, từng mũi gai đều rất rõ ràng.

Lôi Vô Kiệt thở dài nói: “Con cá này thật thú vị.”

Trần Châu cười nói: “Đừng nhìn con cá nhỏ ấy đáng yêu, không dễ chọc đâu. Nó là cá nóc, luôn sống trong biển, nhưng nếu người không biết cách nấu nướng chính xác, làm lung ta lung tung, ăn một miếng là đi đờn nhà ma.”

“Hả? Con cá này có độc?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

Trần Châu gật đầu: “Đúng vậy, hơn nữa còn là kịch độc, dân chúng trong thành bên bờ biển biết cách làm. Thế nhưng cũng có lúc thất thủ, trong thành năm nào cũng có người chết do ăn cá nóc, nhưng hương vị của nó quá ngon, luôn có người không sợ chết muốn ăn thử.”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên lắc đầu: “Vậy ta không thử đâu.”

Trần Châu mỉm cười dẫn Lôi Vô Kiệt tiếp tục đi về phía trước, lại chỉ một con cá người đầy vằn nói: “Người xem con cá này đi, trên người lấm tẩm như hổ báo, nó gọi là lão hổ ban (Việt Nam gọi là cá mú). Thịt rất mềm, là loại cá chỉ có trong biển sâu, phải đi xa vào trong biển mới bắt được. Chính là nơi biển trời hòa làm một mà ta nói.

“Biển xa? Phải tới đảo Tam Xà à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Trân Châu kinh ngạc, lão ngư dân bán lão hổ ban không nhịn được cười nói: “Trân Châu, đây là họ hàng xa của người từ trong đất liền tới à? Chắc là nghe đồn về biển Đông Cập đúng không?”

Trân Châu trừng mắt với Lôi Vô Kiệt một cái, bất đắc dĩ nói: “Ta nói biển xa chỉ là nơi đi khoảng ba bốn ngày là tới. Còn đảo Tam Xà mà người nói là ba hòn đảo xa nhất trong vùng biển Bắc Ly. Muốn đi thuyền tới đó ít nhất cũng phải hơn nửa tháng. Huống hồ thuyền đánh cá nhỏ bé của chúng ta mà đi qua đây, sóng lớn hất một cái là lật nhào. Vả lại nơi đó là biên giới biển, quan gia không cho tới.”

“Hóa ra là thế.” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng, quay đầu sang chỗ khác, đột nhiên lại như thấy món đồ chơi gì mới, hai mắt sáng lên, lập tức sáp tới. “Đây là lần đầu tiên ta thấy rùa đen lớn như vậy đây.”

“Đó là rùa biển.” Trân Châu đi theo phía sau: “Nấu canh cùng hải sâm, táo đỏ, uống ngon lắm.”

“Sao nói về những thứ này người cứ nhắc tới mùi vị trước tiên vậy.” Lôi Vô Kiệt dùng chuôi kiếm trêu chọc con rùa biển, nhẹ giọng nói.

“Không thì sao?” Trân Châu chu miệng nói: “Chẳng lẽ mua về nuôi à?”

“Đâu phải không được.” Lôi Vô Kiệt vừa trêu chọc rùa biển vừa nhẹ giọng nói: “Tiếc là sắp phải đi, không có thời gian nuôi người.”

Trân Châu tiếp tục dẫn Lôi Vô Kiệt đi, vừa đi vừa giảng giải những thứ quý giá lấy được từ trong biển, không vội bán chỗ vỏ sò của mình. Không biết vì sao từ khi thấy thiếu niên này bên bờ biển,

trong lòng Trần Châu đã dâng lên một cảm giác quý mến khó tả. Có lẽ là do ánh mắt hần khi nhìn biển khơi quá trong trẻo, như đứa bé vừa chứng kiến thế giới rộng lớn, còn bản thân không nhận nổi muốn kể hết mọi thứ về thế giới này cho đứa bé đó.”

“Đúng rồi, người có muốn mua cái gì không?” Trần Châu hỏi.

Lôi Vô Kiệt chợt nhớ ra điều gì, cười nói: “Đúng rồi, ta còn hai bảng hữu đang đợi, ta phải mua chút thức ăn về cho họ.”

“Đồ ăn à, nơi này đều là đồ ăn mà.”

“Ừm... Nếu được, người có biết thứ gì không cần phải làm, ăn vào không chết không?” Lôi Vô Kiệt dừng lại một chút rồi bổ sung, mà giá rẻ rẻ chút.”

“À, vậy thì cua biển là được.” Trần Châu kéo tay Lôi Vô Kiệt tới trước một gánh hàng rong, chỉ con cua trong lưới đánh cá nói: “Đây là cua biển, lúc về cứ cho vào nước sôi luộc. Luộc chín thì bóc vỏ ăn, không cần gia vị gì vẫn rất tươi ngon. Giá còn rẻ nữa. Từ bá, cái này bán thế nào?”

Lão ngư dân cầm một cái bọc lên, bên trong đều là cua biển: “Tổng cộng mười đồng tiền. Nha đầu Trần Châu, người lấy hết đi.”

“Chỉ... chỉ mười đồng tiền?” Lôi Vô Kiệt lấy mười đồng tiền ra, cầm cái bọc nặng trĩu, hết sức kinh ngạc: “Rẻ vậy à.”

“Cái này không có gì quý hiếm, ra biển người thả lưới xuống, nửa ngày sau kéo lưới lên

, trong lưới toàn nó thôi.” Trần Châu mỉm cười vẫy tay với Từ bá rồi đắc ý nói. “Nhưng chỉ mười đồng tiền là nể mặt ta đấy, cảm ơn

Từ bá.”

Lúc này hoàng hôn đang buông xuống, trong chợ cá cũng thưa người dần, ngư dân bắt đầu dọn dẹp về nhà. Lúc này Lôi Vô Kiệt mới phát hiện dọc đường này Trân Châu chỉ lo hướng dẫn cho mình, không buồn bán chỗ vỏ sò mà mình khó nhọc nhặt được, không khỏi áy náy: “Trân Châu, hay là cô bán chỗ vỏ sò của cô cho ta đi.”

Trân Châu kinh ngạc, đối mặt với đôi mắt trong trẻo của Lôi Vô Kiệt, trong lòng rối loạn. Cô vội vàng quay đầu sang, đưa đồng vỏ sò kia tới: “Tặng... tặng cho người đấy.”

“Đâu thể làm vậy được.” Lôi Vô Kiệt ngưng ngưng lắc đầu: “Vậy đi, chẳng phải cô thiếu một cái gương à? Mai lúc gặp người ta sẽ tặng người một cái gương.”

“Được được.” Trân Châu lập tức gật đầu một cái. Thật ra có tặng gương hay không không quan trọng, nhưng ngày mai vẫn gặp được thiếu niên này, trong lòng Trân Châu không khỏi vui vẻ.

“Vậy mai gặp, bằng hữu của ta đang chờ ta...” Lôi Vô Kiệt xoay người, đột nhiên ánh mắt nhìn về phía xa, thốt lên kinh ngạc: “Đó là cái gì?”

Chỉ thấy một chiếc thuyền dài giương buồm, đang từ đằng xa đi tới. Trên cánh buồm của chiếc thuyền thêu một con phượng hoàng đỏ rực, phần phật trong gió.

“Đó là thuyền dài Tuyết Tùng, có thể đi sâu vào trong biển.” Trân Châu cũng lấy làm khó hiểu: “Không biết đi từ đâu tới. Trong thành chúng ta đâu nhà nào có thuyền dài như vậy.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 198: Phụng Hoàng Vu Phi

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Vô Kiệt nhìn chiếc thuyền kia, trong lòng hơi động, bèn hỏi: “Chiếc thuyền kia có tới được đảo Tam Xà không?”

Trần Châu nhìn hẳn, lấy làm lạ: “Người thật kỳ lạ, cứ nghĩ tới chuyện đến đảo Tam Xà làm gì vậy? Ở đó khắp nơi đều là rạn độc, bị cắn một cái là toi mạng đấy.”

“Ta muốn tới xem thử, dù sao cũng là điểm cuối của biển khơi trong truyền thuyết.” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng. “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

“Được. Nhưng toàn bộ Bắc Ly chỉ có sáu mươi hai chiếc thuyền dài Tuyết Tùng.” Trần Châu cau mày suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta nhớ cha từng nói, dài bốn mươi bốn trượng, rộng mười tám trượng, là thuyền nhanh nhất của Bắc Ly. Trên đời này chỉ có thuyền dài Tuyết Tùng mới có thể đi sâu vào trong biển đến vậy.”

“Hóa ra là thế.” Lôi Vô Kiệt bừng tỉnh hiểu ra. “Trần Châu, người rất hiểu về thuyền à.”

“Đều do cha nói với ta. Năm xưa cha ta là thợ mộc giỏi nhất trong thành, từng được gọi tới tham gia chế tạo thuyền Tuyết Tùng.” Trần

Châu nói đầy tự hào.

“Ta hiểu rồi.” Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái, ôm cái bọc nói: “VẬY ta về trước tìm bằng hữu đã.”

“Mai người có đến không?” Trân Châu hơi mắt mát.

“Đương nhiên rồi, mai còn có chợ cá không?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“CÓ, lần này là chợ cỡ lớn, kéo dài ba ngày liền.” Trân Châu cười nói.

“VẬY mai ta sẽ dẫn bằng hữu của ta cùng tới.” Lôi Vô Kiệt nói với Trân Châu rồi quay đầu sang, nhìn chiếc thuyền lớn như đang suy nghĩ.

Quán trọ Quan Triều.

Tuy đặt tên rất phong nhã nhưng thực tế lại đồ nát hoang tàn, có thể sánh được với Tuyết Lạc sơn trang của Tiêu Sắt. Tiêu Sắt mệt mỏi nằm trên giường, hai mắt khép hờ. Đường Liên ngồi bên chiếc bàn, thấy sắc trời dần tối bèn lấy đá lửa ra đốt nến.

“Đại sư huynh.” Tiêu Sắt gọi một tiếng sư huynh rất hiếm thấy.

“Ta biết người định nói gì.” Đường Liên ngắt lời hắn, thừa nhận. “Ta cũng đói.”

Cái bụng của hai người cùng kêu một tiếng.

Đường Liên thở dài: “Không nên để tên tiểu tử thối kia ra ngoài, tiểu tử kia quá không đáng tin cậy, đi suốt hai canh giờ vẫn chưa về, không biết chạy đâu chơi rồi. Chẳng lẽ... gặp bất trắc gì?”

“Không biết, chặng đường vừa qua chúng ta che giấu hành tung rất kỹ, cũng không có ai theo dõi. Sau trận đánh ở Lôi gia bảo, Âm Hà cũng tổn thất không nhỏ, gần đây không có động tĩnh gì.” Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi nói. “Ta đoán.”

“Hắn rơi xuống biển chết chìm rồi!”

Đường Liên cười khở gật đầu một cái: “Rất hy vọng lời người nói là thật.”

“He he, đại sư huynh, sao giờ người cũng học theo tên hồ ly thói nói xấu ta?” Lôi Vô Kiệt giơ chân đá văng cánh cửa, bước vào đặt cái ‘cạch’ cả chậu cua biển lớn lên bàn: “Ta đi mua cua về luộc cho các người đây, thoải mái lắm chắc?”

Mùi cua lập tức bay đầy phòng. Tiêu Sắt vốn nằm trên giường như đang hấp hối cũng lập tức xuống giường xoay cái ghế ra bên cạnh bàn ngồi, giọng điệu vẫn lạnh lùng: “Bảo người ra ngoài mua ít đồ ăn, người lại mua cua sống về nấu. Kiếm được ở đâu thế?”

“Nói ra thì dài lắm, ta ra chợ cá tiếng tăm lừng lẫy. Nơi đó có rùa đen lớn thế này này.” Lôi Vô Kiệt làm một động tác khoa trương. “Còn có con cá chấm xanh dài thế này này.”

Tiêu Sắt đang ăn một con cua nghe câu này kinh ngạc, vớt con cua trong tay lên bàn: “Rùa biển lớn như vậy, cá chấm xanh dài như thế. Được lắm, tạm không nói tới chuyện người đi chơi quên cả thời giờ, ta hỏi người vì sao cuối cùng lại mang cua về, mà chỉ có cua thôi!”

Lôi Vô Kiệt giơ một ngón tay, ngạo nghễ đáp: “Vì nó rẻ. Một chậu to như vậy mà chẳng tốn bao tiền. Chỉ mười đồng tiền!”

Đường Liên và Tiêu Sát nhìn nhau. Đường Liên thấy đồ ăn, cơn giận trong lòng đã tiêu tan quá nửa, lại biến thành đại sư huynh rộng rãi với mọi người: “Lôi sư đệ nghĩ vậy cũng không sai. Chúng ta còn cần thuê thuyền ra biển, không biết sẽ tốn bao nhiêu tiền. Tiêu Sát, thân thể ngươi đang suy yếu, đừng nổi nóng.”

“Ta nhờ vào.” Tiêu Sát nói chữ ‘nhờ’ rất rõ ràng, không như một người bệnh nặng. Hắn vỗ bàn một cái: “Ta là trang chủ Tuyết Lạc sơn trang, là nam nhân từng thắng cả một tòa thành ở Thiên Kim thành. Ta không thuê thuyền, ta mua một chiếc cho ngươi.”

“Được được được. Tiêu trang chủ bá đạo, Tiêu thành chủ uy vũ.” Lôi Vô Kiệt cầm cua trong chậu lên giả bộ định lấy “Vậy Tiêu công tử có ăn không?”

“Ăn!” Tiêu Sát ấn chậu cua xuống.

Cuối cùng ba người lặng lẽ ăn cua, toàn bộ gian phòng chỉ còn tiếng bóc vỏ nhám mút. Đang ăn, Tiêu Sát đột nhiên buồn bực: “Đống vỏ sò này ở đâu ra?”

“Một cô gái đánh cá bản địa cho ta.” Lôi Vô Kiệt cười nói: “Nhưng ta đã hứa sẽ tặng cô ấy một cái gương. Tiêu Sát, ngươi có gương không, cho ta một cái?”

“Có.” Tiêu Sát đáp rất dứt khoát, lấy từ trong lòng ra một cái gương bạc đặt lên bàn.

“Thế này có hơi nhỏ không?” Lôi Vô Kiệt vội vàng cầm lên, nhưng vẫn chê. “Thế này thì thành ta hẹp hòi mất, nhưng thật tinh xảo.” Chỉ thấy tuy chiếc gương đó nhỏ nhưng hoa văn trên góc được điêu khắc hết sức tỉ mỉ.

“Đây là thợ thủ công Tả Tam của cung đình làm, một cái này mua được một ngàn cái gương đồng mà người nói.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói: “Ta thấy hiếm lắm người mới gặp vận đào hoa nên mới cố mà đưa cho người.”

“Đào hoa?” Lôi Vô Kiệt đầu tiên kinh ngạc, sau đó cả giận nói: “Tiêu Sắt, người được lắm. Người sợ ta cướp Diệp cô nương với người nên định tìm cơ hội đẩy ta đi đúng không! Ta nói cho người biết, không có cửa đâu!”

“Im đi!” Tiêu Sắt trừng mắt với hắn.

“Không ngờ Tiêu Sắt người lại là người như vậy! Lôi Vô Kiệt ta đúng là có mắt như mù, đã nói là nam nhi hảo hán phải cạnh tranh không bằng...” Lôi Vô Kiệt vẫn lải nhải không thôi, Tiêu Sắt cũng lười để ý tới hắn, tiếp tục cúi đầu ăn cua.

“Được rồi, được rồi.” Đường Liên quát bảo ngưng lại: “Đừng làm trò nữa, bảo người hỏi thăm thuyền, người có hỏi được không?”

Lôi Vô Kiệt tức giận quay sang: “Có, thuyền ở đây không đi được xa như vậy. Hơn nữa quan gia cũng không cho đi.”

“Ngư dân bình thường bị cấm tới vùng biển cách đây trăm dặm. Đó là vùng biển của quan phủ, mười hai năm trước Bắc Ly ban bố lệnh cấm biển. Chỉ có thuyền quan của thành Đông Cập hoặc thuyền buôn có giấy thông hành mới được phép đi vào.” Tiêu Sắt nói.

“Người biết lắm nhỉ!” Lôi Vô Kiệt tức giận nói. “Biết rồi sao còn bảo ta đi hỏi, lãng phí thời gian.”

“Bảo người đi xem là xem gần đây có thuyền buôn lớn qua đây không, thuyền buôn lớn thường có giấy thông hành.” Tiêu Sắt nói.

“Đúng là có một chiếc.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên nói: “Một chiếc thuyền rất lớn, nó gọi là thuyền dài Tuyết Tùng. Cô gái kia nói thuyền này có thể đi tới vùng biển rất xa.”

“Thuyền dài Tuyết Tùng!” Tiêu Sắt và Đường Liên đều giật mình.

“Đúng vậy, trên thuyền đó còn có một lá cờ lớn rất uy phong, trên đó thêu một con phượng hoàng như đang tắm trong lửa bay lượn!” Lôi Vô Kiệt nhớ lại nói.

“Là thuyền của quan gia à?” Đường Liên cau mày hỏi Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt lắc đầu, thần sắc trịnh trọng. “Không phải, hình vẽ trên lá cờ là ‘Phượng Hoàng Vu Phi’, là gia huy của Thanh Châu Mộc gia.”

“Mộc gia?”

“Đúng. Gia tộc giàu nhất Thanh Châu, Mộc gia.”

Để tri ân độc giả đã donate ủng hộ bộ truyện, mình sẽ gửi file ebook full cho các độc giả đã donate cho nhóm, các bạn vui lòng liên hệ nick 4rum của mình ở BNS, nick fb cá nhân hoặc nhắn tin qua momo để xác nhận nhé ^^

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 199: Thanh Châu Mộc Gia

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thanh Châu là cách gọi chung, chính xác phải gọi là Thanh Châu Cửu Thành, lần lượt là: Phúc Trạch, Hà Thụy, Lâm Viễn, Trường Hưng, Kim Tú, Vân Gian, Hưu Ninh, Mục Dã cùng với Bạch Thành. Chín tòa thành này tự mình cai trị, bên trên không có châu phủ mà trực thuộc Thiên Khải. Đơn giản là vì chín tòa thành này đại biểu cho toàn bộ tài sản của Thiên Khải. Chín thành này đều là thành buôn bán, nó bao phủ tới tám phần mười thương nghiệp của Bắc Ly, là trung tâm kinh tế của Bắc Ly.

Còn trong Thanh Châu Cửu thành, Vân Gian thành Mộc gia được coi là thế gia giàu có nhất Thanh Châu. Nhưng rốt cuộc Mộc gia có bao nhiêu tiền, rốt cuộc có phải người nhiều tiền nhất Thanh Châu hay không? Không ai biết. Nhưng hiện nay Mộc gia đã là người cầm lái thương hội Thanh Châu. Bọn họ chính là người giàu có nhất Thanh Châu trên danh nghĩa. Dưới trướng Mộc gia có rất nhiều sản nghiệp, đếm cũng không xuể. Trong đó có cả việc buôn bán dược liệu, hiện nay cũng là nhà buôn dược liệu lớn nhất Bắc Ly.

“Sao thuyền của Thanh Châu Mộc gia lại chạy tới đây?” Đường Liên cau mày: “Đây không phải thành trì lớn gì, đừng nói là Vân

Gian Mộc gia, cho dù là bất cứ nhà giàu nào trong Thanh Châu Cửu Thành cũng không muốn tới nơi thế này.”

“Chỉ có một khả năng.” Tiêu Sát suy nghĩ một lát rồi nói: “Bọn họ định ra biển.”

“Ra biển?” Đường Liên và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau.

Trong biển có rất nhiều sản vật quý hiếm, đất liền không thể sánh nổi. Mộc gia là nhà buôn dược liệu lớn nhất Bắc Ly. Bọn họ vận dụng thuyền buôn khổng lồ như vậy chứng tỏ trên biển có dược liệu trân quý, giá trị đủ để bọn họ điều động thuyền.” Tiêu Sát nói.

“Nói vậy, chúng ta có thể đi nhờ thuyền bọn họ?” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng hỏi.

“Để mai xem lại.” Tiêu Sát cầm một con cua lên nói: “Ăn no đã rồi tính.”

Đường Liên cũng tán thành: “Ăn no đã rồi tính.”

Ngày hôm sau, ba người bước ra khỏi quán trọ Quan Triều. Tiêu Sát nhỏ giọng nói: “Quán trọ này đặt tên là Quan Triều mà lại cách biển xa như vậy. Quán trọ lại rõ là thấp, chẳng những không thấy được thủy triều còn chẳng nghe thấy tiếng sóng. Đúng là hữu danh vô thực.”

Lôi Vô Kiệt ở bên cạnh cười nhạt: “Tuyết Lạc sơn trang của người hờ tung tóe ra, nóc cũng thủng lỗ, bên ngoài tuyết rơi lớn, bên trong tuyết rơi nhỏ. Đúng là danh xứng với thực!”

Đường Liên ở bên cạnh cười nói: “So với Lôi đệ hơn nửa năm trước lần đầu gặp mặt, không chỉ kiếm pháp càng ngày càng lợi hại,

công phu miệng lưỡi cũng càng lúc càng tăng tiến.”

“Gần mực thì đen mà.” Lôi Vô Kiệt nhún vai.

“Thật nhớ Tuyết Lạc sơn trang.” Tiêu Sát khoanh tay trong áo.

“Không biết đã đóng cửa chưa.” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng nói tiếp.

Tiêu Sát không nói gì, đi ra ngoài trước. Hiện giờ tiết trời đã sang thu lạnh, trong thành nhỏ cạnh biển như vậy, gió lớn lạnh lẽo, càng thêm buốt giá. Thân thể Tiêu Sát vẫn rất yếu, mặc áo khoác màu đen lớn, mũ trùm kéo thấp, che khuất hơn nửa khuôn mặt. Đường Liên vẫn mặc bộ áo dài màu đen, nhẹ nhàng phong độ, dáng vẻ như con cháu thế gia. Chỉ có Lôi Vô Kiệt một năm bốn mùa lúc nào cũng mặc một chiếc áo màu hỏa phượng hoàng, để lộ bắp thịt như có như không, trông như đang làm đóm. Hắn lại nói là vì tu luyện nội công. Ba người như vậy đi trong thành Tiểu Ngư cạnh biển, thu hút không ít ánh mắt. Ba người cứ thế theo Lôi Vô Kiệt từ từ đi tới một chợ cá đầy tiếng rao hàng.

“Đến rồi đây.” Lôi Vô Kiệt cười nói.

“Người tới rồi!” Một giọng nói vui vẻ hô lên, chỉ thấy phía xa trong một gian hàng bán cá, một cô gái da ngăm đen đứng dậy, nhảy tung tung vẫy tay với Lôi Vô Kiệt.

“Ánh mắt không tệ.” Tiêu Sát nhẹ giọng nói.

Đường Liên gật đầu: “Người nói rất đúng.”

“Im đi.” Lôi Vô Kiệt hạ giọng mắng hai người một câu rồi mỉm cười vẫy tay với Trân Châu: “Trân Châu cô nương, ta tới rồi.”

Trần Châu buông cá trong hàng xuống, chạy thẳng tới: “Người thật giữ lời, nói sẽ đến sớm, cuối cùng đến còn sớm hơn hôm qua.”

“Hôm nay người cũng tới chợ bán cá à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Ta bán cá giúp ca ca.” Trần Châu cười nói: “Hôm nay ta giữ lại con cá chám xanh tốt nhất cho người. lát nữa người mang về đi, không lấy tiền của người.”

Đường Liên nghe vậy mỉm cười nhìn Tiêu Sắt: “Hôm nay không phải ăn cua nữa rồi.”

Tiêu Sắt kéo mũ trùm xuống nói: “Còn chẳng bằng ăn cua. Ta cược mười lượng bạc, Lôi Vô Kiệt không biết làm cá.”

Khóe miệng Đường Liên nhếch lên: “Nhưng ta biết.”

Trần Châu tò mò quan sát hai người, lại tò mò hỏi: “Lôi Vô Kiệt, đây là hai vị bằng hữu của người à?”

“Đúng, vị này tên là Đường Liên, là sư huynh của ta. Vị này tên là Tiêu Sắt, là...” Lôi Vô Kiệt dừng lại một chút.

“Chủ nợ.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói thay hắn.

“Cũng là hảo huynh đệ của ta, tổ tiên của chúng ta kết giao đời đời. Lần này ra ngoài du lịch, muốn ngắm cảnh sắc tuyệt mỹ trong cõi đời này. À đúng rồi.” Lôi Vô Kiệt lấy cái gương bạc trong lòng ra, đưa sang: “Đây là cái gương đã hứa với người hôm qua.”

“Ồ.” Trần Châu hưng phấn nhận lấy: “Cái gương này đẹp quá.”

Tiêu Sắt hừ lạnh một tiếng, khẽ mỉm cười.

“Tiếc là hơi nhỏ.” Trân Châu nhỏ giọng nói thêm.

Chân Tiêu Sát lập tức mềm nhũn.

“Đợi ta ra biển về sẽ mua cho ngươi một cái lớn.” Lôi Vô Kiệt nói xong quay sang nhìn chiếc thuyền lớn đang đậu gần đó: “Đúng rồi, Trân Châu cô nương, cô có biết lai lịch chiếc thuyền này không?”

Tiêu Sát quan sát cẩn thận chiếc thuyền rồi nhẹ giọng nói: “Dài bốn mươi bốn trượng, rộng mười tám trượng. Thuyền có bốn tầng, chín cột buồm trên thuyền có thể treo mười hai cánh buồm. Mỏ neo nặng vài ngàn cân, phải có ít nhất hai trăm người mới có thể vận hành chiếc thuyền này. Không sai, là thuyền dài Tuyết Tùng. Lá cờ này đúng là Phượng Hoàng Vu Phi.”

“A, Lôi Vô Kiệt, vị bằng hữu này của ngươi biết nhiều về thuyền thật!” Trân Châu tò mò nhìn Tiêu Sát.

“Hắn chỉ đọc trong sách thôi, chưa thấy thật bao giờ. Nghe thì khiếp đấy chứ thực chất cũng là con vịt cạn cả thôi.” Lôi Vô Kiệt lập tức phá đám: “Người trên cái thuyền kia xuống chưa?”

“Đã xuống rồi, nói là thuyền buôn từ Thanh Châu tới, có giấy thông hành, muốn vào biển sâu tìm dược liệu. Máy hôm nay họ vẫn chiêu mộ ngư dân, nói muốn mời tận sáu mươi người. Lần này lên đường phải đi bốn tháng ròng. Ban đầu mọi người cũng không muốn đi, nhưng có người nói trả hai mươi lượng vàng, tương đương với mười năm thu nhập của một nhà đánh cá bình thường. Hơn nữa còn trả vàng trước rồi lên thuyền sau, mọi người nghe xong đều phát điên cả rồi.” Trân Châu nói: “Cho nên ngươi nhìn xem, trong chợ cá không có thanh niên trai tráng nào cả. Ca ca ta cũng tới bên tuyển người rồi.”

Lôi Vô Kiệt nhìn xung quanh một lượt, quả nhiên không thấy thanh niên trai tráng nào bán cá. Tiêu Sắt khoanh tay trong áo: “Hai mươi lượng vàng, việc này e là không dễ làm.”

“Đúng vậy. Nghe nói tới tận trưa cũng chỉ có hai ba người được chọn, còn lâu mới kiếm đủ sáu mươi người. Nghe nói ngư dân ở các cảng lớn gần đây cũng nghe tin, đều đang tới đây.” Trân Châu nói.

“Chọn người ra sao? Xem bản lĩnh đánh cá à?” Đường Liên hỏi.

“Cái này ta cũng không biết, không thì để ta đi hỏi cho?” Trân Châu hưng phấn nói.

“Được, chuyện thú vị như vậy, đương nhiên chúng ta phải tham gia chứ.” Lôi Vô Kiệt nói.

“Được rồi. Tiểu Thúy, trông hàng giúp ta một lúc nhé, ta đi một lúc rồi về.” Trân Châu quay lại nói với cô bé trong gian hàng rồi tung tăng dẫn ba người về phía chiếc thuyền lớn.

Bốn người đi tới chỗ cầu cảng mà con thuyền đang neo đậu, thấy mọi người quây thành một vòng lớn. Trong vòng là mạnh mẽ một đại hán để trần nửa người trên, cầm một cái gậy dài, đầu gậy có một vòng bạc, đang đi từ từ trong vòng. Bốn người tò mò tiến tới vài bước, lúc này mới phát hiện chỗ mọi người vây quanh đã được chặn bằng ván gỗ. Đại hán kia đứng trong vòng, đối diện với hắn là một con rắn có vệt màu vàng kim.

"Rắn!" Trân Châu kinh hãi hét lên.

Ahuhu, quỳ cầu donate cứu đói qua mùa dịch ~

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 200: Kim Tuyền Tiểu Xà

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Là Kim Tuyền xà.” Đường Liên xuất thân Đường môn, hết sức quen thuộc với các loài vật có độc, chỉ nhìn thoáng qua rồi nói một tràng: “Là một loài rắn cực độc, nhưng nếu lấy nọc độc của nó ra có thể giải tất cả độc rắn trong thiên hạ. Cho nên tại Bắc Ly nọc độc của nó hết sức quý giá. Một chén nọc độc nhỏ có thể bán với giá gần trăm lượng bạc.”

“Theo ta biết loại rắn này hết sức hiếm thấy.” Tiêu Sắt nhíu mày nói: “Ta biết mục tiêu của chiếc thuyền này là đâu rồi.”

“Đảo Tam Xà, nơi đó có rất nhiều Kim Tuyền xà.” Đường Liên chậm rãi nói.

Trong lúc hai người trò chuyện, Trần Châu đột nhiên kêu lên một tiếng. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cuối cùng con Kim Tuyền xà chiếm được tiên cơ, tung người nhảy tới bên cạnh gã cao to kia, há miệng định cắn. Gã cao to vội vàng rút tay lại nhưng không kịp, bị cắn một cái.

Gần như cùng lúc, hai người mặc quần áo đen đội nón rộng vành nhảy vào trong vòng gỗ. Hấn vung nhẹ tay lên, con Kim Tuyền xà lập tức né ra xa, co lại một chỗ, nằm yên tại đó không dám lộn xộn.

“Là người nuôi rắn ở Tương Nam, còn gọi là xà thủ. Trong mũ rộng vành của bọn họ có thuốc bột, có thể đuổi rắn.” Đường Liên nói.

Trần Châu nghe vậy ngẩn người, nhìn hắn một cái, trong đầu thăm nghĩ mấy người nơi khác học thức thật uyên bác.

Một xà thủ nâng người cao to kia dậy, lấy một túi nước ra đút cho hắn. Người cao to kia vốn đã ngất, uống chất lỏng trong túi xong, ngón tay co quắp một chút rồi từ từ tỉnh lại.

“Có lẽ con Kim Tuyền xà này được người ta dùng dược liệu đặc thù nuôi nấng, độc tính của nó đã giảm đi rất nhiều. Nếu không độc này không dễ giải như vậy, lẽ ra thấy máu là chết.” Đường Liên nói.

“Không thông qua kiểm tra, thưởng ba mươi đồng, rời sân.” Hai người áo đen đội mũ rộng vành xoay người rời khỏi. Mọi người theo tiếng hô nhìn lại mới phát hiện bên cạnh vòng gỗ có một cái bàn vuông, trên bàn đặt một quyển sổ. Một nam tử trung niên để râu dê cầm bút lông, gạch nhẹ một cái lên sổ: “Còn ai muốn thử không?”

Đám người bắt đầu xì xào bàn tán, nhưng mãi vẫn không ai tới báo danh. Đã hơn nửa ngày trôi qua, ban đầu những người báo danh đều hết sức hăng hái, nhưng bài kiểm tra này quá nguy hiểm, rất ít người qua được.”

“Ta đánh cá còn tạm, làm sao đánh rắn được chứ?” Có người đánh cá gãi đầu một cái, bắt đắc dĩ nói.

“Để ta thử xem.” Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sát nói.

“Đi đi, đừng gây động tĩnh quá lớn!” Tiêu Sát lười biếng nói.

“Đề ta!” Lôi Vô Kiệt giơ tay lên, hô lớn.

Người trung niên ghi chép nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Sắt một cái, trong lòng chẳng thấy hy vọng gì, chán nản hỏi: “Tên là gì?”

“Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt đáp.

“Người điên à, nguy hiểm lắm.” Trần Châu vội vàng la lên.

“Đừng sợ, ta rất lợi hại.” Lôi Vô Kiệt cười nói. Nói xong hất tung người một cái, nhảy vào trong vòng gổ.

Mọi người bị thân pháp của hắn làm cho kinh ngạc một hồi, lập tức vỗ tay: “Hay!”

Đường Liên cười nói với Tiêu Sắt: “Tiểu tử này biết khoe khoang làm trò từ bao giờ thế?”

Tiêu Sắt kéo thấp mũ trùm đầu, khinh thường đáp: “Dẫu sao cũng là Lôi thiếu hiệp, ngày sau sẽ danh chấn giang hồ mà.”

Trần Châu vội vàng la lên: “Người không lo lắng gì à?”

“Lo cái gì?” Tiêu Sắt hờ hững đáp: “Lo cho con rắn kia ư?”

Tiêu Sắt nhảy vào trong vòng, nhìn con rắn cười nói: “Tiểu Kim Kim, tới chơi với bản thiếu hiệp nào.”

“Cầm gậy bắt rắn vào!” Tiên sinh trung niên ghi chép kinh hãi, đứng bật dậy hô.

Lôi Vô Kiệt lại coi như không nghe thấy, chỉ huýt sáo với Kim Tuyền xà: “Tới đây, cắn ta đi.”

“Xì!” Con rắn đột nhiên ưỡn thẳng người dậy, lè lưỡi với Lôi Vô Kiệt.

“Ô, tức giận à?” Lôi Vô Kiệt hưng phấn: “Giận thì tốt, đừng bị người ta nuôi tới mức quên tính thô bạo của mình. Đến đây! Cắn ta cái đi!”

“Mau lên!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hét lớn.

Con Kim Tuyền xà kia lại như đáp lời, đột nhiên lao thẳng về phía trước, há miệng định cắn Lôi Vô Kiệt một cái. Lôi Vô Kiệt giơ bàn tay ra, lập tức nắm được con rắn này.

“Ồ!” Đám người kinh ngạc ồ lên, rồi rít cổ tay.

“Đáng sợ quá, nghe nói người độc lắm à?” Lôi Vô Kiệt cười nói.

“Ngu ngốc!” Đường Liên hạ giọng mắng một câu.

Chỉ thấy con Kim Tuyền xà kia đột nhiên co người lại, thoát khỏi tay Lôi Vô Kiệt, lại lượn vài vòng trên tay hắn rồi há miệng cắn về phía cổ.

“Không tốt!” Trần Châu kinh hãi hét lên.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười, con người lập tức hóa thành màu đỏ rực. Nhanh độc của Kim Tuyền xà vừa chạm vào cổ Lôi Vô Kiệt đã bị nóng tới mức co rụt lại phía sau. Lôi Vô Kiệt giơ hai ngón tay nắm lấy đầu nó, nhắc nó lên nói: “Còn biết chơi ké nữa à?”

Người trung niên ghi chép trông như tiên sinh vẫy nhẹ tay, một người mặc quần áo đen đội nón rộng vành xuất hiện bên cạnh hắn như u hồn. Hắn nhẹ giọng nói: “Báo cáo lại với chủ nhân.”

Một xà thủ khác xuất hiện bên cạnh Lôi Vô Kiệt, hấn hạ giọng nói: “Nuôi dạy Kim Tuyền xà này không dễ, kính xin thiếu hiệp hạ thủ lưu tình.”

“Mấy con thú có độc này có gì hay mà nuôi dạy? Hại người hại mình?” Lôi Vô Kiệt xiết nhẹ đầu Kim Tuyền xà.

“Có thể hại người, cũng có thể cứu người, phải xem nó trong tay ai.” Xà thủ đáp.

“Đáp hay lắm, trả lại cho người.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười ném con Kim Tuyền xà ra.

Xà thủ cúi người thu Kim Tuyền xà vào tay áo.

“Ta có đạt không?” Lôi Vô Kiệt xoay người nhìn người trung niên.

“Đương nhiên, xin thiếu hiệp chờ một chút.” Người trung niên kia nói, một lát sau xà thủ khác đã trở lại, tới bên tai hấn nói vài lời. Người trung niên gật đầu một cái, nhìn Lôi Vô Kiệt: “Đương gia của chúng ta muốn tự mình gặp mặt thiếu hiệp.”

“Được.” Lôi Vô Kiệt tung người nhảy tới bên cạnh người trung niên, xà thủ kia xoay người dẫn hấn về phía trước: “Mời!”

“Cô nương, giữ con cá chám xanh kia, chờ ta về nhé.” Đường Liên và Tiêu Sát lập tức đi theo, nhưng hai người vừa tới phía sau Lôi Vô Kiệt đã bị xà thủ vừa nhận con Kim Tuyền xà ngăn lại: “Đương gia chỉ mời mình vị thiếu hiệp kia thôi.”

Lôi Vô Kiệt nghe vậy xoay người nói: “Bọn họ là bằng hữu của ta.”

“Được thôi.” Đường Liên cười một tiếng nói với xà thủ: “Trong tay áo ngươi còn dấu mấy con Kim Tuyền xà, ba con hay bốn con?”

Xà thủ kinh ngạc: “Soa ngươi biết?”

Đường Liên giơ tay trái lên, niết nhẹ một cái, một ít thuốc bột bay ra. Xà thủ cả kinh, bốn con Kim Tuyền xà trong tay áo lập tức chui ra. Chỉ thấy ánh kim lóe lên, cả bốn con cũng lao tới cắn Đường Liên. Đường Liên hất nhẹ tay phải, bốn mũi châm bạc xé gió bắn tới, xuyên qua đầu chúng, găm cả bốn xuống đất.

Xà thủ lập tức tránh sang một bên, Đường Liên và Tiêu Sắt chậm rãi đi tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Sao bảo đừng gây động tĩnh quá lớn cơ mà?”

“Đừng nói nhảm, đi thôi.” Tiêu Sắt lười biếng ngáp một cái.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 201: Như Tắm Gió Xuân

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Hai tên xà thủ dẫn ba người lên thuyền, nhìn từ xa chiếc thuyền dài Tuyết Tùng này đã rất to lớn, nhưng khi thật sự đặt chân lên thuyền mới cực kỳ chấn động.

“Giữ miệng một chút, đừng có làm mất mặt đấy.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

Lôi Vô Kiệt vẫn lộ vẻ thán phục: “Ta sống ở Giang Nam từ nhỏ, thuyền bè lớn nhất từng thấy chỉ là thuyền rồng bên hồ, người không cho phép ta cảm thán chút à?”

Đường Liên ho nhẹ một tiếng: “Có tên ngu ngốc làm nền cũng tốt.”

Ba người cứ thế được dẫn lên boong thuyền. Trên thuyền gió nhẹ thổi tới mang theo mùi tanh của biển nhàn nhạt. Tiêu Sắt khoanh tay trong áo, ho nhẹ một tiếng.

“Không sao chứ?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Không sao.” Tiêu Sắt lấy từ trong áo ra một viên thuốc bỏ vào miệng.

“Các vị chờ ở đây một chút, ta đi thông báo đã.” Một xà thủ hạ giọng nói, bước chân nhanh hơn một chút, tiến vào trong khoang thuyền.

“Đúng là kiêu căng phách lối.” Lôi Vô Kiệt bĩu môi.

Đường Liên ngấm nhìn xung quanh, thấy trên boong thuyền đầy những võ sĩ cầm đao, trong thuyền mơ hồ để lộ một luồng khí tức cường đại. Đường Liên hơi nhíu mày một cái, nhẹ giọng nói: “Trên thuyền có cao thủ.”

Tiêu Sát lắc đầu: “Mộc gia là nhà giàu nhất tại Thanh Châu. Người tới lần này mang theo chiếc thuyền dài Tuyết Tùng giá trị liên thành, địa vị trong gia tộc chắc chắn không thấp, đương nhiên có cao thủ bảo vệ bên cạnh.”

“Mời ba vị.” Xà thủ kia đi ra, tránh sang bên nhường đường cho họ vào.

“Đúng là cố ra vẻ bí ẩn.” Lôi Vô Kiệt oán trách một câu, ba người cùng vào trong khoang thuyền. Vừa đi vào ba người cùng kinh ngạc, ngay cả Tiêu Sát cũng lộ vẻ ngạc nhiên. Trong này như một thế giới khác.

Trên mặt đất trải lông hổ, trong góc đặt một lư hương. Khói hương lượn lờ mang theo mùi đàn hương làm tan mất mùi tanh của cá biển xung quanh. Bốn phía bày những tủ sách, trên bàn bày một loạt giấy và bút mực. Trên nóc còn để một cửa sổ nhìn lên trời, ánh mặt trời chiếu xuống sáng rọi cả khoang. Nơi này không giống khoang thuyền, tựa như có người cố ý chuyển cả thư phòng hoàn chỉnh lên thuyền. Một nam tử mặc áo gấm hoa lệ đang đứng thẳng

ở đó, bên cạnh là một võ sĩ mặc thiết giáp che kín mặt tay cầm trường thương, nhìn qua đã thấy khí thế bất phàm.

“Hân hạnh được gặp ba vị thiếu hiệp.” Một giọng nói mang chút ý cười vang lên. Chỉ thấy nam tử mặc áo gấm hoa lệ quay lại, mặc dù hấn rất cao lớn nhưng lại khá gầy gò, bộ áo gấm trên người hấn có vẻ lỏng lẻo, để lộ hai xương quai xanh thanh tú. Một người sinh ra trong đại gia tộc giàu sang, lại có vẻ yếu ớt như vậy, nhưng gương mặt mỉm cười cùng khí tức hiền lành nhã nhặn trong hành động khiến ba người Tiêu Sát buông lỏng phòng bị.

“Xin chào các vị, ta tên là Mộc Xuân Phong.” Nam tử kia đặt quyển sách trên tay xuống, chậm rãi nói: “Con thứ ba của Thanh Châu Mộc gia, đi qua nơi này ra biển lớn kiếm chút dược liệu. Vốn nghe trong thành này có không ít cao thủ bất rần, nhưng kết quả mấy hôm nay khiến ta rất thất vọng. Ba vị đến đây coi như hóa giải nỗi lo trong lòng ta.”

“Con thứ ba của Mộc gia?” Ba người nhìn nhau, bọn họ cũng đoán được người trên thuyền có thân phận cao quý, nhưng không ngờ lại là con thứ ba của gia chủ Thanh Châu Mộc gia. Để một người thân phận như vậy tới biển xa nguy hiểm khó lường, rần trên đảo Tam Xà có quý giá như vậy không?”

“Ta đã rất phóng khoáng nói rõ họ tên và lai lịch của mình rồi, thế nhưng ba vị trông không giống ngư dân bên bờ biển, chẳng hay có thể báo tên được không?” Khi Mộc Xuân Phong nói chuyện, người cũng như tên, khiến người ta có cảm giác ám áp và thư giãn như tắm gió xuân.

"Tại hạ Tiêu Vô Tâm." Tiêu Sát gật đầu đáp.

"Tại hạ Lôi Trần Vũ!" Lôi Vô Kiệt theo sát sau đó

"Tại hạ Đường Thập Tam Thiếu!" Đường Liên cũng bịa theo.

Một tiếng cười trầm trầm vang lên, ba người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy võ sĩ cầm thương tuy đã mặc thiết giáp, có vẻ cực kỳ nghiêm túc nhưng thân thể vẫn run bần bật, rõ ràng đang cố nín cười.

"Ài, ba vị." Mộc Xuân Phong thở dài: "Cho dù muốn lừa gạt Mộc mỗ thì cũng nên bỏ chút công sức ra bịa tên chứ? Các người xem, ngay hộ vệ của ta cũng chẳng nhịn cười nổi."

Lôi Vô Kiệt trầm nghĩ mình xông xáo giang hồ trước nay luôn quang minh lỗi lạc, thấy Mộc Xuân Phong nói chuyện thẳng thắn như vậy, hào khí trong lòng dâng lên: "Tại hạ Lôi Vô Kiệt."

Tiêu Sát trầm nghĩ, ta vốn dùng tên giả, việc gì phải bịa tên giả lần nữa? Cũng thản nhiên nói: "Tại hạ Tiêu Sát."

Đường Liên hơi ngừng lại một chút nói: "Tại hạ Đường Mạc Hà."

Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát khinh bỉ nhìn hắn một cái. Đường Liên nhún vai, trầm nghĩ: Ta đâu giống các người, nói tên ra khắp giang hồ không mấy ai biết. Ta là đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, chiếm hạng đầu Anh Hùng yển mấy năm liền, trên giang hồ mấy ai chưa nghe tới tên ta?

"Đều là tên hay." Mộc Xuân Phong gật đầu một cái: "Chẳng hay vì sao chư vị thiếu hiệp lại tới thành nhỏ cạnh biển này?"

"Ba người chúng ta cùng một sư môn. Ta là sư huynh, lớn hơn bọn họ vài tuổi, lần này phụng lệnh sư phụ dẫn hai vị sư đệ ra ngoài

du lịch, muốn chứng kiến đỉnh núi chạm tới bầu trời, điểm cuối của biển xanh.” Đường Liên đáp: “Cho nên lần này tới đây vốn là định thuê thuyền ra biển.”

‘Phù thiên thương hải tẫn, nhập vân khung sơn điên. Lời này của huynh đài có khí khái nhà thơ.’ Mộc Xuân Phong khen ngợi. “Chỉ có điều muốn thấy điểm cuối của biển xanh, e rằng thuyền nhỏ trong thành cá này không thỏa mãn được ba vị. Ta có một chiếc thuyền dài Tuyết Tùng, muốn tới điểm cuối của vùng biển Bắc Ly, đảo Tam Xà. Ba vị có thể cùng đồng hành.”

“Ồ? Đồng hành?” Tiêu Sát mỉm cười: “Chẳng phải Mộc huynh tới bắt răn kiếm tiền cho thuyền à?”

Mộc Xuân Phong lắc đầu nói: “Huynh đài nói vậy sai rồi. Ta và ba vị vừa gặp mà như đã quen từ lâu. Nếu ba vị chịu giúp ta một tay đương nhiên sẽ giúp, nếu không chịu giúp, vậy Mộc gia ta được coi là đệ nhất Thanh Châu, ngoại trừ của cải còn phải có khí độ. Chẳng qua chỉ mang thêm ba người, ba vị cứ lên thuyền là được.”

“Nói vậy khiến chúng ta có vẻ hẹp hòi rồi.” Lôi Vô Kiệt vỗ ngực một cái: “Mộc huynh cứ nói đi, cần chúng ta làm gì?”

Mộc Xuân Phong gật đầu nói: “Được, nếu Lôi huynh đã hỏi, Mộc mỗ cũng không ngại nói cho ba vị. Thân thể từ nhỏ đã yếu ớt, lớn lên nhờ uống thuốc. Hơn nữa gia tộc vốn chú trọng chuyện buôn bán dược liệu cho nên nhiều năm qua cũng có chút nghiên cứu về mặt dược lý. Gần đây đại ca nhà ta bị một loại bệnh, tìm hết các lương y vẫn không chữa được. Ta xem trong một quyển sách cổ có cách chữa trị, trên đó có ba vị thuốc dẫn lần lượt là ba loại mật răn: Kim TUYẾN, Ngân Y và Thiết Lưu Ly. Cho nên chuyển đi này tuy

cũng tiện tay kiếm thêm chút dược liệu quý giá, nhưng chủ yếu là Mộc mã muốn chữa bệnh cho gia huynh.”

“Chẳng hay huynh trưởng Mộc gia bị bệnh gì?” Đường Liên hỏi.

Mộc Xuân Phong do dự một chút rồi thở dài, chậm rãi nói: “Điện hậu đào hoa mạn thiên hạ, đường hạ hà tu liễu nhân duyên. Cẩm trướng phong vân nan tương hội, uổng phục đào hoa tích lộ ân.”

“Thơ hay thơ hay.” Lôi Vô Kiệt khen vài lời trước, sau đó đầu óc vẫn mơ hồ: “Nhưng có ý gì.”

Tiêu Sát lộ vẻ lúng túng, háng giọng một cái rồi hạ giọng nói: “Thứ Mộc Xuân Phong muốn pha chế, là một liều thuốc tráng dương.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 202: Thừa Vân Hóa Long

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Nghe Tiêu Sát nói ba chữ ‘thuốc tráng dương’, gương mặt Mộc Xuân Phong cũng hơi ửng đỏ. Hắn ho nhẹ một tiếng: “Cái này, nói trắng ra thì đúng như lời Tiêu Sát.”

“Bệnh này khó chữa lắm à?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc nói.

Tiêu Sát lắc đầu nói: “Người còn trẻ, không hiểu.”

Đường Liên cau mày: “Thật ra ta nghe cũng không hiểu.”

Tiêu Sát bắt đắc dĩ giang hai tay: “Hóa ra chỉ mình ta hiểu? Các người như vậy khiến ta rất lúng túng, thật ra ta chỉ hiểu biết nhiều thôi.”

Mộc Xuân Phong thở dài một tiếng nói: “Đại ca ta tuổi đã không nhỏ, hẳn trời sinh tính cách phong lưu, khi còn trẻ không biết cách tiết chế nên giờ thân thể không được tốt. Đã mời rất nhiều danh y tới, ban đầu còn có tác dụng nhưng sau càng ngày càng nghiêm trọng. Ta tra khắp các sách cổ, tìm được một vị thuốc cần có ba loại mật rắn Kim Tuyến, Ngân Y, Thiết Lưu Ly. Nếu muốn gom đủ phải tới đảo Tam Xà. Ta bèn hỏi mượn phụ thân một chiếc thuyền dài

Tuyết Tùng, một mặt là để chữa bệnh cho gia huynh, mặt khác là giống ba vị, muốn chứng kiến cảnh đẹp tuyệt mỹ trên thế gian.”

“Kim Tuyền, Ngân Y, Thiết Lưu Ly?” Đường Liên trầm ngâm nói: “Kim Tuyền xà dễ tìm, Ngân Y xà khó tìm, còn Thiết Lưu Ly, đây là loại rắn gì?”

“Đảo Tam Xà chia làm đảo Kim Xà, đảo Ngân Xà và đảo Lưu Ly. Thiết Lưu Ly ở trên đảo Lưu Ly. Nghe nói là một con rắn lớn cực dài, đã sống tới vài trăm năm, chỉ chờ ngày cưới mây hóa rồng.” Khi nhắc tới đảo Tam Xà, hai mắt Mộc Xuân Phong đột nhiên sáng bừng lên: “Ta rất muốn thấy nó.”

“Muốn ba chúng ta giúp người không thành vấn đề.” Tiêu Sát lười biếng nói: “Nhưng ta có một yêu cầu.”

“Cứ nói đừng ngại.” Mộc Xuân Phong cười đáp.

“Sau khi đến đảo Tam Xà, giúp người lấy được ba loại mật rắn, người phải về?” Tiêu Sát hỏi.

“Lần này ra biển, nếu có thể tới đảo Tam Xà đương nhiên phải bắt thêm chút Kim Tuyền xà về. Không dỗi gạt ba vị, để vào cấm hải này chúng ta cũng phải đưa không ít bạc cho quan phủ.” Mộc Xuân Phong nói: “Thanh Châu Mộc gia, xưa nay chưa từng làm ăn lỗ vốn.”

“Được, ba người chúng ta sẽ giúp người lấy được ba loại mật rắn Kim Tuyền, Ngân Y, Thiết Lưu Ly. Nhưng sau đó người phải cho ta mượn một chiếc thuyền nhỏ ra biển, chờ ta bảy ngày sau lại về.” Tiêu Sát nói.

Mộc Xuân Phong kinh ngạc: “Ba vị định đi đâu?”

“Người định quản à?” Tiêu Sát nhíu mày.

“Cái này, Mộc mỗ đương nhiên không có ý đó. Chỉ có điều xung quanh đảo Tam Xà chỉ có biển cả, không có chỗ nào đặt chân. Người chỉ đi bảy ngày, ta e là không kịp. Hơn nữa phía đông đảo Tam Xà là khu vực chết, sóng ngầm rất mạnh, cho dù là thuyền dài Tuyết Tùng cũng chẳng qua được, huống chi một chiếc thuyền nhỏ.” Giọng điệu của Mộc Xuân Phong rất thành khẩn: “Ta chỉ lo lắng thôi.”

Tiêu Sát mỉm cười hỏi: “Xem ra Mộc huynh học thức uyên bác, đọc hết sách cổ. Như vậy trong sách cổ có nói phía ngoài đảo Tam Xà khung cảnh ra sao không?”

Mộc Xuân Phong suy nghĩ một chút rồi đáp: “Đô đốc Đông Cập hải thành tiền triều từng viết ‘Đông Hành Hải Vực Chí’, nói phía ngoài đảo Tam Xà là khu vực chết. Không sóng không gió, người thường không thể qua nổi, thuyền không đi hết, có tốn cả đời cũng không cách nào tiến thêm một dặm, là điểm cuối cùng của biển cả. Sách cổ ‘Sơn Hải Đồ Chí’ có nói nơi đó là điểm cuối của thế giới, dẫn tới một vách đá sâu không thấy đáy, nước biển tập trung chảy thẳng xuống đó, chảy nhanh tới mức tóe lửa, thiêu đốt cả bầu trời. Nhưng một quyển sách cổ khác ‘Thiên Phong Dã Lục’ lại nói, nơi đó có chúng tiên tới chào, vạn phạt cúi chào, là nơi ở của tiên nhân tuyệt thế.”

“Bất luận là trường hợp nào cũng đáng để xem thử.” Tiêu Sát nói.

“Nhưng phải trả giá rất lớn.” Mộc Xuân Phong nói tiếp.

“Nếu sau bảy ngày ta vẫn chưa về, người có thể lái thuyền đi.” Tiêu Sát ngáp một cái. “Được hay không được, trả lời đi.”

Mộc Xuân Phong đi về cạnh bàn, nhắc bình trà trên bàn lên rót cho mình một chén. Hắn nhìn võ sĩ mặc giáp một cái rồi nói: “Được.”

“Được, mấy ngày nữa thì ra biển?” Tiêu Sát hỏi.

“Đợi thêm ba ngày, triệu tập đủ người bắt rấn xong, ta sẽ lên đường.” Mộc Xuân Phong nói.

“Được, vậy ba ngày sau gặp lại.” Tiêu Sát xoay người đi ra ngoài, Đường Liên và Lôi Vô Kiệt ôm quyền với Mộc Xuân Phong rồi đi theo.

“Đợi đã.” Mộc Xuân Phong nhẹ giọng gọi.

“Sao vậy? Người đổi ý à?” Tiêu Sát xoay người.

“Mộc mỗ chỉ tò mò, vừa rồi nghe hai vị thủ hạ của ta nói vị Lôi huynh này nội lực thâm hậu có thể khiến Kim Tuyền xà cũng sợ hãi né tránh. Còn vị Đường huynh này lại tinh thông ám khí, kỹ thuật sử dụng Long Tu châm như thần. Chẳng hay Tiêu huynh có bản lĩnh gì?” Mộc Xuân Phong vẫn mỉm cười nhìn Tiêu Sát.

Tiêu Sát kéo mũ trùm đầu xuống: “Ta không có bản lĩnh gì.”

“Hả?” Mộc Xuân Phong nhướn mày một cái.

“Nhưng hai người bọn họ đều nghe lời ta.” Tiêu Sát ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén: “Sao nào?”

“Rất tốt.” Mộc Xuân Phong gật đầu.

Sau khi ba người đi từ trên thuyền xuống, Đường Liên hỏi: “Tên Mộc Xuân Phong này đáp ứng sáng khoái như vậy? Liệu hắn có vấn đề gì không?”

"Sẽ không." Tiêu Sát lắc đầu.

"Sao lại nghĩ vậy?" Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sát cười lạnh một tiếng: "Ta gặp nhiều loại công tử nhà có tiền như vậy rồi. Tự cho là thanh thoát phong độ, khí độ bất phàm, nghe ta nói muốn gặp cảnh tuyệt mỹ trên biển bèn như gặp tri kỷ móc hết tim gan ra. Hắn không có tâm cơ gì, rất dễ lừa. Ta đang nghĩ, lúc về có nên lừa ít tiền của hắn không."

Lôi Vô Kiệt đầu tiên gật đầu một cái, sau đó càng nghĩ càng cảm thấy lời này không đúng, hình như đâm trúng mình ở đâu đó. Mãi tới khi hắn nghe thấy câu 'lừa ít tiền của hắn' mới bừng tỉnh hiểu ra: "Tiêu Sát, có phải ngày trước ngươi cũng nghĩ về ta như vậy không?"

"Lần đó thứ cho ánh mắt ta vụng về, nhìn sai mắt rồi." Tiêu Sát lạnh lùng nhìn Lôi Vô Kiệt một cái: "Vốn tưởng ngươi chỉ có trang phục nghèo nàn, hóa ra ngươi nghèo thật."

"Nhưng tìm được thuyền ra biển cũng tốt rồi." Đường Liên nói: "Nếu dựa theo kế hoạch trước, phải lén vào thuyền quan đi biển, sau đó cướp thuyền giữa đường, như vậy sẽ gây động tĩnh quá lớn."

Ba người vừa đi vừa nói, lại về trong chợ cá. Chỉ thấy Trần Châu vẫn ngồi bên quầy ngậy ngốc, thấy ba người đi tới lập tức nhảy căng lên: "Ngươi về rồi à, có nhận được cái việc tệ hại kia không?"

"Việc tệ hại?" Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, tiếp đó gật đầu: "À à à, được."

“Chúc mừng chúc mừng.” Bàn hàng trong chợ cá nghe vậy rồi rít chúc mừng, mừng ba người ngoài này nhận được việc tốt, ánh mắt đầy vẻ ao ước. Dù sao thù lao cũng khoảng hai mươi lượng vàng, bọn họ vất vả hơn mười năm mới dành dụm được.

Đường Liên hỏi Trần Châu: “Con cá chấm xanh kia còn không?”

Trần Châu chỉ chậu gõ bên cạnh: “Chỉ còn lại mình nó, để lại cho các người đấy.”

“Vậy tối nay nấu canh cá ăn đi, coi như chúc mừng một chút.” Đường Liên cười nói.

“Được, tới nhà ta đi.” Trần Châu ngẩng đầu, gương mặt đầy ý cười.

Tiêu Sát như có suy nghĩ, liếc nhìn Lôi Vô Kiệt một cái rồi gật đầu: “Được.”

—

Vì qidian có biến nên dịch giả cũng tạm thời thất nghiệp, nên quỳ cầu donate để có mì gói sống qua mùa dịch ạ, huhuhu

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 203: Nữ Nhi Hồng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Mọi người đi tới một con hẻm nhỏ sâu trong thành Tiểu Ngưu, lúc này mặt trời đã chìm xuống phía tây, các nhà đã đốt nến, mùi thơm của thức ăn lơ lửng trong con ngõ, khiến người ta bỗng thấy thật ấm áp.

“Ài, nhớ nhà.” Lôi Vô Kiệt hít một cái, nói.

Tiêu Sát và Đường Liên khoanh tay trong áo, không nói gì.

“Đến rồi.” Tiêu Sát đẩy một cánh cửa nhỏ hơi rách nát, đi vào gian nhà tối đen. Trần Châu chạy thẳng vào trong nhà, sau đó bưng một cây nến ra, đốt cái đèn lồng nhỏ treo trong sân.

Lôi Vô Kiệt nhìn quanh, mặc dù nhà bé thế nhưng được sắp xếp ngay ngắn rõ ràng, kinh ngạc hỏi: “Người ở đây một mình à?”

Trần Châu gật đầu một cái: “Mấy hôm nay phụ thân tới phủ thành giúp việc, mẫu thân ta đã mất từ khi ta còn rất nhỏ. Nhưng đường ca ta ở ngay bên cạnh, thi thoảng ta lại qua ăn chùa bên đấy.”

“Nơi này tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ.” Tiêu Sát ngồi xuống một ghế đá.

“Gần đây trời trở lạnh, hay là vào trong nhà ngòi đi.” Trân Châu nói.

“Không cần, đốt lửa trong sân đi, tiện nấu canh cá luôn.” Đường Liên cho tay vào thùng gỗ, con cá chám xanh bên trong đang giãy dụa bất an.

“Được.” Trân Châu lập tức xoay người vào phòng bếp, Đường Liên buông thùng gỗ xuống, vào theo.

Tiêu Sát nhẹ giọng nói với Lôi Vô Kiệt: “Chắc là cô gái này để ý tới ngươi rồi.”

Lôi Vô Kiệt ‘xì’ một tiếng: “Cô ấy mới gặp ta có mấy lần, làm sao để ý tới ta được?”

Tiêu Sát nói đầy ẩn ý: “Vậy ngươi quen Nhược Y lâu lắm à?”

Lôi Vô Kiệt ngây ra tại chỗ, không trả lời.

Tiêu Sát ngáp một cái: “Tình cảm chính là như vậy đấy. Vừa gặp là thích, không kịp đề phòng, có lúc chỉ là một ánh mắt, chỉ một khoảnh khắc, khó lòng nói rõ.”

“Tiêu Sát, có phải ngươi có vương phi rồi không?” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hỏi.

Tiêu Sát lập tức nghẹn lời: “Không, không có!”

“Vậy ngươi có thích Nhược Y không?” Lôi Vô Kiệt lại hỏi.

“Sao ta phải nói cho ngươi biết?” Tiêu Sát trợn mắt nhìn hấn một cái.

“Vậy tức là thích.” Lôi Vô Kiệt nói.

“Không thích.” Tiêu Sát không nhin được nói.

“Vậy người có thích Thiên Lạc sư tỷ không?” Lôi Vô Kiệt cười gian.

Tiêu Sát lấy Vô Cực côn ra gõ lên mặt đất vài cái, lạnh lùng nói: “Người chỉ có một cái mạng thôi đấy.”

“Dọa ai chứ?” Lôi Vô Kiệt đi tới đẩy Tiêu Sát ngã xuống đất. “Ta còn không biết người bây giờ sao.”

Tiêu Sát bị đẩy xuống đất, ngã chổng vó, lập tức ngây ngẩn. Một lúc lâu sau mới phản ứng lại, hung hăng bò dậy cầm gậy định đánh Lôi Vô Kiệt.

“Đừng làm trò nữa, mau tới đây giúp.” Đường Liên ôm đồng củi đốt đi ra, Lôi Vô Kiệt nhân cơ hội chạy tới né tránh lửa giận ngạt trời của Tiêu Sát. Hai người đốt lửa tại đó, Tiêu Sát tức giận ngồi một bên, nhìn hẩn không nói câu nào.

Sau khi đốt lửa xong Đường Liên cắm hai cây gỗ hai bên đồng lửa, đặt một cây chính giữa rồi treo cái nồi sắt lên. Hẩn lấy từ trong lòng ra ít bột, bỏ vào bụng con cá chám xanh đã làm sẵn, lau nhẹ một cái, khép bụng cá lại.

“Sư huynh, người bỏ độc gì vào trong đó vậy?” Lôi Vô Kiệt ghét bỏ nói, Đường môn dùng độc cực kỳ tàn nhẫn, chỉ đứng sau Lão Tự Hào Ôn gia, bọn họ đã từng chứng kiến.

“Là một chút hương liệu thôi.” Đường Liên bỏ con cá chám xanh vào trong nồi sắt rồi đổ một nồi nước lớn vào. Đầu tiên nấu nước

cho sôi, sau đó cho củi đốt vào, hầm từ từ bằng lửa nhỏ. Cuối cùng cho một chút muối vào. Canh hầm sẽ có màu trắng sữa, ngon lành mà đậm đà, thịt cá đều hòa vào trong canh, sẽ rất mềm.”

“Sư huynh, người còn là đầu bếp à?” Lôi Vô Kiệt thán phục.

“Bình thường luôn phải ra ngoài chấp hành một số nhiệm vụ do các sư tôn sai phái, không tránh được chuyện qua đêm ở bên ngoài, dần dần luyện được bản lĩnh này.” Đường Liên đứng dậy: “Chờ chút đi.”

Lúc này Trần Châu cũng đi từ trong bếp ra, bưng theo vài món thức ăn, đặt lên bàn đá. Lần lượt là một chút cá khô, ốc biển, cuối cùng lại bưng một mâm cua lớn. Tiêu Sát hơi biến sắc, Đường Liên cũng cười lúng túng. Trần Châu ngượng ngùng vuốt mái tóc bị thổi qua trán: “Nhà ta không giàu, khổ cho các người rồi.”

“Không khổ, chúng ta sinh trong đất liền, rất hiếm khi được ăn cua biển tươi như vậy.” Tiêu Sát mỉm cười hòa nhã, cầm một con cua lên: “Mọi người ăn trước đi, chắc phải chờ một lúc nữa canh mới được.”

Lôi Vô Kiệt và Đường Liên cũng ngồi xuống, Lôi Vô Kiệt thở dài: “Nếu có rượu thì tốt.”

Tiêu Sát liếc sang Đường Liên: “Đại sư huynh, người chẳng phải truyền nhân của Tửu Tiên à? Còn có quyển ‘Tửu Kinh’ kia nữa, có học được cách ủ rượu không?”

Đường Liên nhíu mày nói: “Ta đã đọc qua quyển ‘Tửu Kinh’ kia, nhưng mấy thứ rượu trong đó rất kỳ quái...”

“Nhà ta có rượu!” Trần Châu đi tới bên cạnh một cây hòe già:
“Dưới cây này có rượu, ta tận mắt thấy cha ta chôn xuống.

“Ồ?” Đường Liên bước tới, tìm tòi dưới đất rồi gật đầu một cái:
“Đúng là có rượu.” Tiếp đó vỗ nhẹ tay xuống, chỉ thấy một bình rượu
chôn dưới đó bay lên khỏi mặt đất. Đường Liên nắm lấy bình rượu,
cười một tiếng, tung người nhảy tới cạnh bàn đá.

"Thật là lợi hại!" Trần Châu thở dài nói.

Đường Liên mở nắp bình hít một hơi, khen: “Thơm quá.”

Chỉ thấy hương rượu lập tức bay khắp nơi. Lôi Vô Kiệt cầm bát
lên định lấy nhưng Tiêu Sắt giơ tay cản lại: “Không được uống.”

“Sao lại không được uống?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Đúng là không được uống.” Đường Liên đập nắp bình rượu lại.

“Rượu này là Nữ Nhi Hồng.” Tiêu Sắt chậm rãi nói: “Bắc Ly có
tập tục, trong năm sinh con gái sẽ chôn một bình Nữ Nhi Hồng trong
sân, đến khi con gái xuất giá mới lấy ra uống. Đây là rượu xuất giá
của người ta. Người định uống bây giờ là muốn kết hôn với người ta
à?”

“Không sao.” Trần Châu đi tới rất sảng khoái đoạt lấy bình rượu
kia, rót luôn cho hắn: “Ta sẽ không lấy chồng đâu. Nếu ta gả cho
người khác, cha ở một mình sẽ rất cô đơn. Vừa hay hôm nay uống
rượu này, cắt đứt suy nghĩ đó của ông ấy.”

Đường Liên suy nghĩ một chút rồi nói: “Như vậy đi, mai ta sẽ ra
chợ mua một bình Nữ Nhi Hồng rồi lén chôn xuống.”

“Ý kiến hay!” Lôi Vô Kiệt đã không nhịn được, bưng bát rượu lên uống một ngụm lớn.

“Cũng được.” Tiêu Sắt cũng uống một ngụm.

“Thùng thùng thùng.” Đúng lúc này bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, Trần Châu lập tức đứng lên: “Chắc chắn là đường ca đưa đồ ăn tới.”

Đường Liên và Tiêu Sắt nhìn nhau một cái, lập tức giơ tay ngăn cô lại, lắc đầu với cô: “Đây không phải ca ca của ngươi.”

“Thùng thùng thùng.” Lại ba tiếng gõ cửa.

Trần Châu ngẩng đầu lên, chỉ thấy rất nhiều chim chóc sợ hãi bay từ trong sân ra.

“Là cao thủ.” Lôi Vô Kiệt đặt chén rượu xuống, thở dài.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 204: TỰ TẠI GIẾT TIÊU ĐAO

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đường Liên nhìn Tiêu Sắt: “Là người của Âm Hà à?”

“Không, khí tức của người này.” Tiêu Sắt uống một bát rượu rồi nói đầy ẩn ý: “Có cảm giác quen thuộc tới khó tả.”

“Để ta thử xem.” Lôi Vô Kiệt đứng dậy nhắc kiếm lên. “Gõ liên tục như vậy như thúc vào linh hồn, bức bối lắm.”

Trần Châu lặng lẽ lui về phía sau một bước, Đường Liên kéo cô ra sau ngòai xuống, cười với cô: “Không sao đâu.”

“Thùng thùng thùng.” Lại ba tiếng gõ cửa, Lôi Vô Kiệt dừng người, Tâm kiếm trong tay ngâm vang không ngừng.

“Hả?” Trần Châu kinh ngạc che miệng: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Tiêu Sắt lại rót cho mình một bát rượu, nhẹ giọng nói: “Tiểu cô nương, phải nói với cô câu này. Sau này không nên tùy tiện đưa người khác về nhà ăn cơm, nhất là nam tử xa lạ. Cô sống ở ngư thành từ nhỏ, không hiểu người bên ngoài, thật ra họ rất xấu xa.”

Trân Châu nhìn Lôi Vô Kiệt một hồi, lại nhìn Tiêu Sắt một hồi, cuối cùng nhìn sang Đường Liên.

Đường Liên dùng ngón tay gõ nhẹ lên bàn đá: “Chẳng qua cô rất may mắn, ta là người tốt ở bên ngoài. Nhưng người gõ cửa...”

Đường Liên còn chưa dứt lời, tiếng gõ cửa đã ngưng lại, một chiếc lá rụng trên mặt đất nhẹ nhàng bay lên, trước cửa là một bóng người. Dáng vẻ gầy gò cao lớn, tay cầm trường kiếm, người mặc áo tím phối hợp với ánh trăng, mang theo vẻ tăm tối khó tả.

“Quý.” Trân Châu trợn tròn hai mắt.

“Không phải quý.” Tiêu Sắt trầm giọng nói: “Là người chuyên bắt quý.”

Lôi Vô Kiệt bước tới một bước, hần xuất một kiếm, cuốn theo lá rụng đầy đất. Người áo tím kia cũng nâng trường kiếm trên tay lên, quát khế một tiếng: “Ngừng!”

Lá rụng đột nhiên bị xé thành từng mảnh, bóng người áo tím đã lóe lên, cầm kiếm áp sát bên cạnh Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt xoay người, trường kiếm vạch qua ngực hần. Dưới ánh trăng, hần thấy rõ trên thân kiếm của người áo tím dán đầy phù triện, gió thổi qua thân kiếm khiến phù triện màu vàng lung lay không ngừng, có cảm giác đáng sợ tới khó tả.

Hai người giao đấu một chiêu đều không có thành quả gì, Lôi Vô Kiệt xoay người lảo đảo: “Ta từng nghe tới kiếm của người, tuy là danh kiếm nhưng không được xếp vào kiếm phổ. Bởi vì có quá nhiều vong hồn dưới kiếm, lệ khí quá nặng, chỉ có thể dùng phù triện của Khâm Thiên giám áp chế. Kiếm này tên là Uyên Nhã, là bội kiếm

tùy thân khi hoàng đế khai quốc ra trận. Người là ai, sao lại có thanh kiếm này.”

Người áo tím không để ý tới hắn, chỉ tự nói với mình: “Ta cũng nhận ra kiếm của người, hạng tư trong thiên hạ danh kiếm - Tâm. Người là con trai của Lý Tâm Nguyệt?”

“Thì sao?” Lôi Vô Kiệt nhướn mày.

“Kiếm pháp của người kém quá xa so với Thanh Long sứ.” Người áo tím tung người, nhảy tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt, trường kiếm của hắn đột nhiên chém xuống, thân kiếm vang lên tiếng quỷ khóc mơ hồ.

“Được, vậy ta cho người thấy!” Lôi Vô Kiệt mỉm cười, cầm kiếm hất lên trên, tạo thành một tiếng sấm nơi đất bằng.

Song kiếm giao nhau, khoảnh khắc đó Lôi Vô Kiệt đột nhiên có cảm giác như rơi vào Địa ngục. Bên tai hắn có tiếng quỷ kêu không ngừng, phù triện trên trường kiếm lung lay, như có thứ gì sắp thoát khỏi trường kiếm. Tay phải hắn vung kiếm, tay trái đột nhiên xuất quyền.

La Hán Phục Ma quyền!

“Quyền này còn tạm được.” Tiếng quỷ kêu lập tức biến mất, người áo tím giơ cao thanh kiếm, hóa thành vô số kiếm ảnh dưới ánh trăng.

“Nguyệt Ảnh kiếm?” Đường Liên kinh ngạc, hắn đã từng chứng kiến sát thủ Nguyệt Cơ dùng công phu này, lúc đầu Nguyệt Cơ dùng chính kiếm thuật này đánh bại Lôi Vô Kiệt.

“Không, không phải Nguyệt Ảnh kiếm.” Tiêu Sát trầm giọng: “Kiếm pháp này tên là Ảnh Nguyệt.”

“Nguyệt Ảnh với Ảnh Nguyệt thì khác gì nhau.” Đường Liên nhướn mày, đột nhiên quát: “Lôi Vô Kiệt, những thứ đó không phải ảo ảnh đâu!”

“Ta biết!” Con mắt Lôi Vô Kiệt lập tức đỏ rực, hấn vung Tâm kiếm, đỡ lấy vài kiếm ảnh, hai chân lún xuống đất một tấc, bị kiếm khí ép lui hơn mười bước, để lại một rãnh dài.

“Cẩn thận!” Trân Châu kinh hãi hét lên. Khi còn bé cô từng nghe chuyện giang hồ hiệp khách, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy có người giao chiến thần kỳ như vậy. Trong lòng cô chỉ thấy cực kỳ kinh ngạc, hoàn toàn quên đi mình đang trong tình cảnh nguy hiểm tới mức nào.

Đường Liên nhìn Tiêu Sát một cái: “Cần ta giúp hấn không?”

Tiêu Sát lắc đầu hỏi: “Đại sư huynh, canh được chưa?”

Đường Liên kinh ngạc: “Được rồi. Người ăn một bát nhé?”

“Vâng cảm ơn.” Tiêu Sát nhận lấy bát canh đã nấu xong của Đường Liên, thổi nhẹ một cái rồi uống một ngụm, nhắm mắt lại thưởng thức một hồi. “Đúng là ngon thật.” Lôi Vô Kiệt tức giận quay đầu lại nhìn Tiêu Sát. Tiêu Sát đặt bát xuống, vẻ mặt vô tội nói với hấn: “Lôi thiếu hiệp, đánh đi. Người vô cùng anh dũng, thiên hạ vô song, chẳng lẽ không đánh nổi hấn.?”

Người áo tím cầm kiếm nhìn Lôi Vô Kiệt: “Một thanh kiếm mới bước vào Tự Tại Địa Cảnh, thật sự không ngăn nổi ta.”

“Nói vậy ngươi là cao thủ bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh rồi?”
Lôi Vô Kiệt hừ lạnh nói.

“Tự Tại có công xiềng, Tiêu Dao mặc ta đi. Có người nói năm xưa Cơ Nhược Phong phân chia bốn cảnh giới võ học này chỉ là võ lực cao hay thấp. Thế nhân ngu muội, bốn cảnh giới này là nói tới cảnh giới của con người. Thân phận của ta là công xiềng, kiếm của ta cũng là công xiềng, cuộc đời này ta sẽ không bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Nhưng ta có thể dùng Tự Tại giết Tiêu Dao. Đó là cảnh giới của ta.” Người áo tím hạ giọng nói, hấn vung trường kiếm, ba phù triệu ở mũi kiếm rơi xuống, để lộ ra trường kiếm lấp lánh ánh sáng lạnh.

“Dùng Tự Tại giết Tiêu Dao!” Đường Liên kinh ngạc: “Ngươi là tổng quản chưởng kiếm Cảnh Uy công công?”

“Nếu không phải tổng quản chưởng kiếm, thiên hạ ai có tư cách mang Uyên Nhãn của tiên hoàng kia chứ?” Tiêu Sát thở dài nói: “Lôi Vô Kiệt, lui lại đi, ngươi không đánh được hắn đâu.”

“Ai nói ta không đánh được hắn?” Lôi Vô Kiệt cả giận nói.

“Một trong Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản, ngoại trừ Cảnh Tuyên đại tổng quản công lực hơi cao hơn một chút, bốn vị công công còn lại có võ công không phân cao thấp. Lúc ở Đại Phạm Âm tự ngươi đã thấy kiếm pháp của Cảnh Tiên, ngươi nghĩ mình đánh được không? Với chút bản lĩnh vừa vào Thiên Cảnh là ngắt xiu của ngươi, thôi bỏ đi.” Tiêu Sát cười lạnh nói.

Lôi Vô Kiệt nhíu mày, vừa rồi hắn không dùng toàn lực, thi triển vài chiêu kiếm với Cảnh Uy công công cũng chỉ là thăm dò, không cảm thấy thực lực đối phương mạnh mẽ tới mức ép được Vô Tâm ở

Đại Phạm Âm tự ngày trước. Tiêu Sát như nhìn thấu nghi vấn của hắn, tiếp tục nói: “Thanh kiếm trong tay Cẩn Uy công công là công xiềng tự áp chế bản thân. Hắn là người có lệ khí mạnh nhất trong Ngũ Đại Tổng Quản. Phù triệu trên kiếm là để áp chế kiếm tâm, cũng là sát tâm của hắn. Nếu phù triệu rơi hết, hôm nay không ai trong chúng ta rời khỏi đây được.”

“Đại sư huynh!’ Lôi Vô Kiệt đột nhiên quát lớn.

“Sao vậy?” Đường Liên kinh ngạc.

“Chúng ta!” Lôi Vô Kiệt vẻ mặt đầy chính nghĩa: “Cùng tiến lên đi!”

Đường Liên mỉm cười lắc đầu một cái: “Ta thấy Cẩn Uy công công không có ác ý, chẳng bằng ngồi xuống uống bát canh rồi cùng trò chuyện?”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 205: Làm Mưa Làm Gió

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Không có ác ý?” Lôi Vô Kiệt nhìn thanh kiếm Uyên Nhãn tràn ngập quý khí trong tay Cẩn Uy công công, giọng nói không tin tưởng: “Sao ta không nhìn ra nhỉ?”

“Bởi vì trong Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản chỉ một người mới có thể sai khiến hắn. Người đó có thể làm rất nhiều chuyện, chỉ không phải người tới giết ta.” Tiêu Sát quét bụi trên chiếc ghế đá bên cạnh. “Cẩn Uy công công, mời.”

Cẩn Uy công công gạt đầu một cái, thu kiếm về bước tới. Lúc tới gần Lôi Vô Kiệt mới thấy rõ mặt hắn, chỉ thấy hắn có mày rậm mắt to, không giận mà uy, hoàn toàn khác với vẻ tầm tối vừa rồi. Cẩn Uy công công ngồi xuống cạnh Tiêu Sát, nhận bát canh cá do Đường Liên đưa tới, uống một ngụm rồi khen: “Không tệ.”

Trần Châu ngây ngốc, không hiểu chuyện gì xảy ra. Cô thấy Lôi Vô Kiệt thu kiếm đi về vội vàng hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra vị Tiêu huynh đệ của ta là tiểu thiếu gia trong nhà có tiền, nhưng có chút mâu thuẫn

với người nhà nên hẹn chúng ta bỏ trốn. Vị này là trưởng bối trong nhà hần, tới bắt hần về.”

“Ồ... Hóa ra là vậy.” Tiêu Sắt gạt đầu cái hiểu cái không.

Tiêu Sắt hỏi nhỏ: “Chủ nhân của người phái người tới à?”

Cần Uy công công lắc đầu: “Vốn là ta tới Đông Cạp hải thành xử lý một chút công vụ, có điều mấy hôm trước đột nhiên nhận được thư, trên thư nói người sẽ ra biển từ nơi này, lệnh cho ta chặn người ở đây và mang người về Thiên Khải.”

“Lan Nguyệt Hài còn không dẫn ta đi được. Cần Uy công công lấy lòng tin ở đâu ra vậy?” Tiêu Sắt hỏi đầy ẩn ý.

Thần sắc của Cần Uy công công vẫn không đổi, nói: “Vì thế nhân đều biết Cần Uy ta đã nhận được lệnh là sẽ làm theo lệnh, không ai thuyết phục được ta, cũng không ai ngăn được ta. Người có thể thuyết phục Lan Nguyệt Hài nhưng không thuyết phục được ta.”

“Đúng vậy, nếu nói cả Thiên Khải có ai không hiểu tình nghĩa nhất, vậy người đầu tiên mọi người nghĩ tới chắc chắn là người.” Tiêu Sắt đặt bát xuống: “Cho nên công công định dùng thủ đoạn cứng rắn à?”

Lôi Vô Kiệt xì một tiếng, bật cười: “Công công không cứng nổi.”

Lông mày Cần Uy công công đột nhiên nhíu lại, đặt tay lên chuôi kiếm, Tâm kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt cũng lập tức rời vỏ một nửa, hàn quang lẫm liệt.

“Cần Uy công công, nơi này ta có một truyền nhân Tâm kiếm, mặc dù đầu óc không được tốt nhưng được chân truyền từ Lôi Oanh

của Lôi gia bảo, Lý Hàn Y của Tuyết Nguyệt thành cùng với Lý Tổ Vương của Kiếm Tâm trủng, chỉ cách Tiêu Dao Thiên Cảnh một chút. Còn vị này là đại sư huynh của Tuyết Nguyệt thành, là đệ tử của Bách Lý Đông Quân là Đường Liên, đã đứng đầu Anh Hùng yến vài lần.” Tiêu Sát nhún vai nói: “Công công, nếu ta thật sự không muốn đi, hai người bọn họ có ngăn được người không?”

“Thắng bại là năm năm, người có cơ hội.” Cẩn Uy công công đáp rất thẳng thắn.

Tiêu Sát đột nhiên giơ tay ra, đôi tay trắng lóa như ngọc, là cánh tay công tử đường đường chính chính.

“Công công thấy rõ tay ta không?” Tiêu Sát hỏi.

Cẩn Uy công công ngạc nhiên, không hiểu gì cả: “Thì sao?”

“Đôi tay ta từng quét tháo gian thần trong triều, đánh bại gian tặc trong giang hồ. Thế nhưng hiện giờ đôi tay này chỉ có thể uống canh, bóc cua, gảy bàn tính.” Tiêu Sát đột nhiên lật tay lại, khác với mặt trắng lóa như ngọc kia, mặt này đầy những vết chai: “Ta luyện công đã hơn mười năm, là vì một đôi tay như vậy sao?”

Ngón tay Cẩn Uy công công đặt nhẹ lên chuôi kiếm, không nói gì.

“Hiện giờ ở phía ngoài đảo Tam Xà, ta có một cơ hội, một cơ hội nắm giữ đôi tay của thiên hạ lật tay thành mưa gió. Vì sao ta lại không đi cơ chứ? Cho dù có chết trong biển rộng mênh mêng, ta cũng đồng ý!” Tiêu Sát nói rất trịnh trọng.

“Nhưng phụ thân của người chỉ hy vọng con trai hấn trở lại bên cạnh mình. Hấn nói hấn đồng ý nhận sai với người, đồng ý khôi phục mọi thứ của người, cũng có thể bảo vệ người cả đời không

phải lo nghĩ. Phụ thân ngươi có thân phận cao quý, nhưng nguyện vọng của ngài chỉ là nguyện vọng của một người cha già bình thường.” Cẩn Uy công công nói.

“Đúng, ta biết.” Tiêu Sát ngửa đầu, ánh mắt sắc bén: “Nhưng người khác có suy nghĩ của người khác, còn ta là Tiêu Sở Hà!”

Toàn sân yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có câu nói bá đạo của Tiêu Sát vang vọng xung quanh.

“Còn ta là Tiêu Sở Hà!”

Cẩn Uy công công thở dài: “Ta biết ngươi từ nhỏ, lúc đó ngươi là người được tất cả mọi người công nhận có thể ngồi lên vị trí đó. Nhưng chuyện bốn năm trước...”

“Công công biết gì về chuyện bốn năm trước?” Tiêu Sát đột nhiên hỏi.

Lôi Vô Kiệt và Đường Liên thầm giật mình. Bốn năm trước, án mưu phản của Lang Gia Vương, có liên quan tới hai truyền nhân của Thiên Khải Tứ Thủ Hộ bọn họ.

Sắc mặt Cẩn Uy công công hơi đổi: “Bốn năm trước, Lang Gia Vương mưu phản, cuối cùng tự vẫn trên pháp trường, chuyện này cả thiên hạ đều biết. Chẳng lẽ ngươi vẫn cho rằng Lang Gia Vương vô tội à?”

“Hoàng thúc là người ra sao, ta hiểu rất rõ. Ngươi về nói với người phái ngươi tới, nếu hắn không thể nói với ta chân tướng chuyện bốn năm trước, vậy ngày ta trở về Thiên Khải chính là ngày ta bắt đầu điều tra chân tướng!” Tiêu Sát rất ít khi lớn tiếng nói

chuyện, nhưng khi hắn to tiếng sẽ khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Có lẽ đó là uy thế của lục hoàng tử năm xưa, còn trẻ tuổi đã chấn nhiếp triều đình.

“Ta biết.” Cẩn Uy công công đứng dậy: “Ba ngày nữa ta sẽ chờ các người bên bờ biển. Mệnh lệnh ta nhận được chỉ là mang người về Thiên Khải, cơ hội duy nhất của các người là đánh bại ta.”

“Người không sợ ta về Thiên Khải gây sự với người à?” Tiêu Sát hừ lạnh nói.

“Thiên hạ không có phiến toái nào mà Ngũ Đại Tổng Quản phải sợ.” Cẩn Uy công công cầm thanh kiếm Uyên Nhân lên, chậm rãi đi về phía cửa, bóng dáng hắn từ từ tan vào bóng tối cũng như lúc hắn đột nhiên xuất hiện.

“Người được phái tới rất khó chơi.” Đường Liên nhẹ giọng thờ dài.

Tiêu Sát lắc đầu: “Nếu người được phái tới là tổng quản chưởng ấn Cẩn Ngôn, vậy chắc chắn hắn sẽ bắt cóc cô gái tên là Trân Châu này, sau đó ép ta vào khuôn khổ. Nếu là đại tổng quản Cẩn Tuyên tới, vậy chúng ta trực tiếp đầu hàng, không cần đánh, ngoan ngoãn chịu trói về Thiên Khải là được. Tổng quản chưởng kiếm Cẩn Uy mặc dù không hiểu tình nghĩa nhưng ít nhất hắn làm việc có quy củ, chỉ cần thắng quy củ của hắn là được. Chúng ta nên thấy may vì trong Ngũ Đại Tổng Quản, người tới đây là hắn.”

“Tổng quản chưởng hương Cẩn Tiên và tổng quản chưởng sách Cẩn Ngọc thì sao?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Tổng quản chưởng sách Cẩm Ngọc rất ít khi ra khỏi Thiên Khải. Còn Cẩm Tiên công công là chí giao với sư phụ ta. Khi ở Đại Phạm Âm tặc hắn đã nhận ra thân phận của ta nhưng không cưỡng ép mang ta đi. Khi đó chỉ cần hắn muốn, không ai ngăn được hắn.” Tiêu Sát nói.

Lôi Vô Kiệt xắn ống tay áo: “Nhưng bây giờ không giống khi xưa nữa, giờ ai muốn dẫn người đi phải hỏi kiếm trong tay ta.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 206: Khôi

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Ám Hà.

Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các.

Ngoài các treo một dải lụa trắng, đong đưa theo làn gió, mang đầy vẻ xơ xác tiêu điều và lạnh lẽo thê lương. Với quy củ của Ám Hà, có chết vài sát thủ cũng không đáng treo lụa trắng rêu rao như vậy, bọn họ phải vô tình, tổ chức tế lễ vong nhân quá khác lúc thường.

Nhưng lần này người chết lại khác, Tạ gia Tạ Thất Dao. Trong một buổi tối mà mười năm qua người trong Ám Hà luôn gọi là ‘Huyết Dạ’, Tô gia, Tạ gia, Mộ gia và đại gia trường, tất cả các cao thủ thế hệ trước đều chết trong buổi tối hôm đó, chỉ có Tạ Thất Dao còn sống. Đối với sát thủ trong Ám Hà, mặc dù Tô Xương Hà mới là đại gia trường, nhưng Tạ Thất Dao mới là người có bối phận cao nhất. Huống hồ...

“Gần đây chắc đám người Tạ gia không yên tĩnh nhỉ?” Một người mặc áo đen đứng ngoài Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các, hấn đeo một chiếc mặt nạ quỷ màu đỏ máu, mái tóc dài rối tung, đáng sợ tới khó tả.

Hai người canh ngoài các, một ngồi trên bậc thang hút thuốc, từ từ nhả khói, một người khác tay cầm trường đao, lưng uốn thẳng, ánh mắt sắc bén.

“Ngay tên yêu quái này cũng ra, xem ra lần này xảy ra chuyện lớn rồi.” Nam tử hút thuốc lạnh nhạt nói.

Nam tử cầm trường đao cười lạnh: “Lần trước cả đại gia trường cũng ra tay, đương nhiên là chuyện lớn rồi. Lần này gia chủ Tà gia bỏ mạng, nếu đại gia trường vẫn không chịu lấy thủ đoạn thật sự của mình ra, e rằng người của Tà gia sẽ không đáp ứng.”

Lúc này cửa Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các từ từ bị đẩy ra. Một người áo đen vóc dáng cao ráo đi từ trong ra ngoài. Nam tử áo đen nghiêng người tránh sang một bên, hơi cúi mình. Nam tử đang hút thuốc cũng không còn vẻ lười biếng, buông tẩu thuốc xuống vuốt cằm.

Gia chủ Tô gia, Tô Mộ Vũ.

Hắn đứng đối diện với nam tử đeo mặt nạ, như đối mặt với cái bóng trong hồ nước. Điểm khác biệt duy nhất là một người đeo mặt nạ, một người không.

“Người đến rồi.” Tô Mộ Vũ nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy, ta đến rồi.” Nam tử đeo mặt nạ cười nói: “Gia chủ ba nhà cùng động thủ vẫn không hoàn thành được nhiệm vụ, thật khiến người ta tiếc nuối. Hiện giờ không thể không phải tên ác quỷ ta ra, giúp Tà Thất Đao đòi mạng.”

Nam tử hút thuốc ánh mắt thoáng hiện vẻ tức giận, giả bộ muốn đứng dậy.”

“Tạ Ngự.” Nam tử cầm trường đao đột nhiên bước tới vài bước, đặt sống đao lên vai hấn: “Đừng để ý tới tên điên này.”

“Tên điên?” Nam tử đeo mặt nạ cười lớn: “Ha ha ha ha, đúng, ta là kẻ điên.”

“Đại gia trường đang đợi người, vào đi.” Tô Mộ Vũ xoay người bước vào trong Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các. Nam tử đeo mặt nạ vào theo.

“Vừa rồi người định động thủ à?” Nam tử cầm đao hỏi.

Nam tử tên Tạ Ngự đáp: “Ừ, mặc dù ta là người giữ các của Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các, nhưng ta cũng là người của Tạ gia, hấn sĩ nhục gia chủ, đáng chết.”

“Người không phải người xúc động như vậy mới đúng?” Nam tử cầm trường đao lắc đầu nói.

Tạ Ngự kinh ngạc: “Đúng vậy, vừa rồi đột nhiên ta cảm thấy tâm thần rối loạn, không nhịn được muốn xuất quyền. Vừa rồi đột nhiên thấy tức giận, nhưng giờ lại chẳng hiểu gì cả.”

“Là hấn cố ý dẫn người động thủ.” Nam tử cầm trường đao thờ dãi: “Người nhìn vào mắt hấn phải không?”

Tạ Ngự cả giận: “Đúng là kẻ điên.”

“Chu Ảnh đoàn, Khôi. Đại gia trường thật sự lôi thủ đoạn ra rồi.” Nam tử cầm trường đao lạnh nhạt nói: “Có điều một kẻ điên như vậy có đáng tin cậy không?”

Trong Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các, nam tử tên Khôi' nhìn bóng lưng Tô Mộ Vũ, chậm rãi nói: “Bây giờ ta có ít nhất hai mươi cách có thể giết chết ngươi.”

Tô Mộ Vũ vẫn bước đi không nhanh không chậm, cũng không nói gì.

Khôi cười lạnh một tiếng: “Ngươi từng là Khôi, mọi người đều nói ngươi từng là vua sát thủ của Âm Hà, ta vẫn rất muốn giao thủ với ngươi. Nhưng sát thủ không giao thủ, phân thắng bại là phải rõ sinh tử. Đại gia trường không cho ta ra tay, thế nhưng càng lúc ta càng không nhịn nổi.”

Tô Mộ Vũ vẫn không quay đầu, thậm chí không phát ra âm thanh nào.

Khôi vẫn nói không ngừng: “Hắn luôn nói ta là tên sát thủ lắm lời, ngươi là tên sát thủ câm. Hai đời Khôi nhưng lại có thói quen hoàn toàn bất đồng. Nghe nói năm xưa đại gia trường tiền nhiệm muốn ngươi kế thừa vị trí của hắn, ngươi trả ơn cứu mạng nên nhường chức đại gia trường ra? Nếu ta là ngươi, ta sẽ không làm vậy.”

Cuối cùng Tô Mộ Vũ cũng dừng bước, chậm rãi xoay người, thần sắc không đổi, giọng nói bình tĩnh: “Im miệng.”

“Ngươi tức à?” Giọng nói của Khôi đầy ngạc nhiên và vui mừng, hắn vẫy tay một cái, một thanh đoản kiếm đã xuất hiện trong tay.

Tô Mộ Vũ nhíu mày: “Nơi này là Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các.”

“Ta biết, đại gia trường ở đây phải không. Yên tâm, ngay khi ta giết chết ngươi, hắn sẽ ngăn ta lại.” Khôi tung người nhảy tới, cầm đoản kiếm đánh về phía Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ xua tay, hai ngón tay kéo lại, đâm về phía trước, phóng ra một luồng kiếm khí lạnh lẽo. Đoàn kiếm của Khôi va chạm với kiếm khí, lập tức ngưng lại. Tô Mộ Vũ nghiêng người lướt tới bên cạnh hắn, ngón tay điểm nhẹ ba cái lên thanh đoản kiếm. Đoàn kiếm gãy thành ba khúc, ngón tay Tô Mộ Vũ vung lên, khiến một mảnh kiếm bay tới đâm vào mặt Khôi.

“Tới hay lắm!” Khôi giơ tay nắm lấy mảnh kiếm này, bàn tay hơi dùng sức, mảnh kiếm bị bóp thành bột.

“Khôi, dừng tay. Không được quá đáng với gia chủ Tô gia.” Một giọng nói mang chút uy nghiêm vang lên.

Khôi lập tức lui lại phía sau một bước, khom lưng: “Đại gia trường.”

“Ta biết người muốn thử đao, không cho người đi cùng chấp hành nhiệm vụ lần này nên trong lòng người đang rất bất mãn.” Đại gia trường bước từng bước một về phía hắn.

“Nếu là Khôi, chắc chắn nhiệm vụ lần này không phải tay trắng đi về.” Khôi nói.

“Không, lần này ta không về tay trắng. Lôi môn và Đường môn đã bị thương nặng, hai nhà trở mặt thành thù, hơn nữa còn giết chết Triệu Ngọc Chân, khiến Tiêu Sở Hà trọng thương. Chúng ta làm vậy là đủ rồi.” Đại gia trường chậm rãi nói: “Tuy nhiên vẫn có một số hậu hoạn, cho nên lần này cần người ra tay giúp ta.”

Khôi cúi đầu nói: “Xin nghe lệnh đại gia trường.”

“Điều động tất cả Chu Ảnh, bao gồm cả chính người. Giúp ta giết một người.” Đại gia trường trầm giọng nói.

“Tất cả Chu Ảnh? Một người?” Giọng nói của Khôi đầy kinh ngạc.

“Chẳng phải người luôn muốn thử đao ư, chẳng phải luôn cảm thấy người ta bảo người giết không đủ mạnh à? Lần này chắc chắn người sẽ hài lòng.” Đại gia trường hạ giọng cười nói: “Cô ta tên là Lý Hàn Y, đứng trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, tay cầm danh kiếm hạng ba thiên hạ - Thiết Mã Băng Hà.”

“Đa tạ gia trường!” Khôi cao giọng đáp, tiếp đó lại mỉm cười âm trầm. Tiếng cười lạnh lẽo vang vọng trong Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các phủ đầy lụa trắng, mang theo cảm giác đáng sợ tới khó tả.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 207: Ba Bức Thư

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tuyết Nguyệt thành.

Tư Không Trường Phong ngồi một mình trên gian gác cao, mấy ngày nay liên tục có bồ câu đưa thư bay vào trong Tuyết Nguyệt thành. Một bức là Doãn Lạc Hà gửi tới, đại ý là nguy cơ của Lôi gia bảo đã được hóa giải, các đệ tử đều không chết, mình nghi ngờ chuyện này có liên quan tới Vô Song thành, phải tới Vô Song thành tìm hiểu thực hư.

Tìm hiểu thực hư? Tư Không Trường Phong cười lạnh bỏ phong thư này vào ánh nến. Ai mà chẳng biết Doãn Lạc Hà và Tống Yến Hồi có quan hệ mập mờ, nghi ngờ chuyện này có liên quan tới Vô Song thành gì chứ, rõ ràng là mượn cơ hội này tới nói lại mối nghiệt duyên của hai người mà thôi.

Bức thứ thứ hai là Đường Liên gửi tới, vị đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành này báo cáo lại toàn bộ mọi việc, từ Đường môn phản bội cấu kết với Âm Hà ám toán Lôi gia bảo, đến Đường lão thái gia chết trận, ép Lôi gia bảo tuyên bố với giang hồ Đường lão thái gia chết do bảo vệ anh hùng trong thiên hạ, cùng với Tiêu Sắt bị bệnh nặng, mọi người quyết định dẫn Tiêu Sắt đi tới hải ngoại tiên sơn xa xôi tìm người chữa trị.

“Hải ngoại tiên sơn?” Tư Không Trường Phong thở dài, cũng đốt bức thư này đi. Đương nhiên hắn cũng nghe Bách Lý Đông Quân nhắc tới chuyện này. Chỉ có điều chuyện về thần tiên dấu sao cũng rất huyền diệu, khó lòng giải thích. Mặc dù hắn cũng rất tò mò nhưng lại không muốn lên đường đi thử. Nhưng trong bức thư này, chuyện mà hắn lo lắng nhất lại là chuyện của Đường môn...

Bức thư thứ ba do Tạ Tuyên gửi tới, chỉ có điều Tư Không Trường Phong vừa nhận được thư là lập tức bỏ nó vào trong nển. Bởi vì khi bức thư này tới, người gửi thư đã ngồi ngay trước mặt hắn.

Nho Kiếm Tiên, Tạ Tuyên.

“Người thấy chuyện Đường môn ra sao?” Tư Không Trường Phong hỏi.

“Đường lão thái gia đã chết, Đường môn Tam Lão cũng đã chết. Đường Huyền, Đường Hoàng, Đường Thất Sát, ba người này không đủ năng lực để chống đỡ một gia tộc khổng lồ như vậy. Lần này trong trận chiến tại Lôi gia bảo xuất hiện một người trẻ tuổi tên là Đường Trạch. Người trẻ tuổi này không đơn giản, chắc là thủ đoạn mà Đường lão thái gia lưu lại.” Tạ Tuyên đáp.

“Ta thấy Đường Liên có nhắc tới Đường Trạch trong thư, có lẽ sau này sẽ là một nhân vật. Nhưng giờ hắn còn quá trẻ tuổi. Đường môn sẽ không phục hắn.” Tư Không Trường Phong nói.

Tạ Tuyên cau mày: “Người đang nói tới Đường Liên Nguyệt?”

“Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân.” Tư Không Trường Phong rót hai chén trà, chậm rãi nói:

“Đường môn Đường Liên Nguyệt, lúc này chỉ hấn mới cứu được Đường môn. Có điều người vừa nói Đường Môn Tam Lão cũng đã chết?”

“Đúng vậy, đã chết. Tuyết Nguyệt thành của người chắc cũng đã nhận được tình báo rồi. Toàn bộ núi Thanh Thành để đồ tang ba tháng liền, vì chưởng giáo Triệu Ngọc Chân đã chết. Hiện giờ chuyện này loan truyền còn mơ hồ hơn trận chiến ở Lôi gia bảo. Dù sao người chết cũng là Đạo Kiếm Tiên, ai giết được Đạo Kiếm Tiên?” Tạ Tuyên nói.

“Đường Môn Tam Lão?” Tư Không Trường Phong lắc đầu: “Bọn họ còn kém quá xa.”

“Đúng vậy, nhưng Đường Môn Tam Lão cộng thêm Tô Mộ Vũ, Tạ Thất Dao và Tô Xương Hà của Âm Hà. Người thấy sao?” Tạ Tuyên hỏi ngược lại.

“Vì sao phải điều động chiến trận lớn như vậy để giết Triệu Ngọc Chân?” Tư Không Trường Phong nhíu mày một cái.

“Cho dù bọn họ bày chiến trận lớn như vậy, nếu Triệu Ngọc Chân không xuống núi, làm sao giết chết được chưởng giáo núi Thanh Thành? Triệu Ngọc Chân xuống núi vì ai?” Tạ Tuyên hỏi ngược lại.

Tư Không Trường Phong cả kinh: “Hàn Y!”

“Đúng vậy. Mục đích của Âm Hà và Đường môn là giết chết Lý Hàn Y, nhưng ngay lúc máu chốt Triệu Ngọc Chân chạy tới. Hấn xuất một chiêu kiếm giết chết Đường Môn Tam Lão, đánh lui đại gia trường và hai vị gia chủ Âm Hà, mang Lý Hàn Y phá vòng vây bỏ đi. Nhưng Lý Hàn Y trúng Lê Hoa Châm, Triệu Ngọc Chân đã trọng

thương nhưng vẫn cưỡng ép chữa thương cho cô ấy, dùng mạng của mình đổi mạng của Lý Hàn Y. Sau khi Lý Hàn Y tỉnh lại không chịu nổi đả kích này nên tẩu hỏa nhập ma, công lực tăng tiến. Ngay cả ta và Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên liên thủ cũng không cách nào chế phục cô ấy. Cuối cùng ở Lôi gia bảo, thiếu chút nữa cô ấy đã giết chết Tô Xương Hà nhưng cuối cùng Tô Xương Hà vẫn chạy thoát. Lý Hàn Y đuổi theo phía sau. Tên si tình của Lôi môn Lôi Oanh cũng đi theo cô ấy.” Tạ Tuyên nói xong câu chuyện này bèn uống một hớp trà.

Thần sắc Tư Không Trường Phong đầy lo lắng: “Thật không ngờ chuyện này lại nghiêm trọng đến thế. Hàn Y tẩu hỏa nhập ma. Không được, ta phải rời thành một chuyến.”

“Người không thể đi được.” Tạ Tuyên lắc đầu: “Gần đây liên tục có chuyện xảy ra, có thể thấy có người muốn diệt Lôi gia bảo, có người muốn giết Tiêu Sở Hà, có người muốn giết Lý Hàn Y, có người muốn gián tiếp diệt trừ Đường môn. Bất luận là chuyện nào cũng có liên quan tới Tuyết Nguyệt thành của người. Có người muốn làm tan rã Tuyết Nguyệt thành. Ngay cả Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên cũng đã xuất hiện, giờ người đã không thể khống chế mọi chuyện. Hiện giờ còn chưa rõ lập trường của Đường môn, Lôi gia bảo mất Lôi Thiên Hồ, Lôi Oanh lại không rõ tung tích. Tuy Lôi Vân Hạc võ công cao cường nhưng vẫn khó lòng ngồi vững chức môn chủ tại Lôi môn. Ôn gia trước nay đứng ngoài mọi chuyện, không tham gia vào phân tranh giang hồ. Tam đại đồng minh của Tuyết Nguyệt thành đều không nhờ cậy được. Hai vị thành chủ lại không rõ tung tích, ngay cả Lạc Hà Tiên Tử cũng đi tìm tình nhân cũ của mình. Nếu cả người cũng đi, vậy chẳng mấy chốc Tuyết Nguyệt thành sẽ sụp đổ.”

“Có người muốn diệt Tuyết Nguyệt thành của ta?” Tư Không Trường Phong trầm ngâm: “Ta nên nghĩ ra từ lâu rồi mới phải, trên bàn cờ, chúng ta đều là quân cờ.”

“Đúng vậy. Đáng tiếc người đánh cờ đã chết. Hấn trói chặt Tuyết Nguyệt thành với Tiêu Sở Hà. Hiện giờ trong Thiên Khải thành rất nhiều người muốn hủy diệt Tuyết Nguyệt thành. Trong giang hồ Vô Song thành cũng đang nhìn chăm chăm như hổ đói, cho nên lúc này người không thể đi được. Người là Thương Tiên, Thương Tiên độc nhất vô nhị trong thiên hạ. Chỉ cần có người, Tuyết Nguyệt thành chắc chắn sẽ bình yên đợi những người khác về.” Tạ Tuyên trầm giọng nói: “Còn về Lý Hàn Y, để ta đi.”

“Người đi?” Tư Không Trường Phong kinh ngạc.

“Chúng ta cùng được tôn là Kiếm Tiên, cũng có giao tình mười mấy năm. Tuy cô ấy rất hung dữ, mỗi lần gặp mặt đều đòi thử kiếm với ta. Nhưng lần này bất kể là giúp bằng hữu hay giúp Tuyết Nguyệt thành, chắc chắn ta sẽ tìm được cô ấy.” Tạ Tuyên đứng dậy, đeo rương sách lên: “Lần này tới đưa tin, không ở lại lâu.”

Tư Không Trường Phong nhìn hấn không chút hảo ý: “Người cũng thấy Hàn Y xinh đẹp, người thương lại đã mất nên định nhân cơ hội nhảy vào à?”

Tạ Tuyên lắc đầu: “Ta là người đọc sách, thích ngắm dung nhan mỹ nhân, đây là chuyện thường của thiên hạ, chưa bao giờ có suy nghĩ không an phận. Ta không muốn cô ấy chết, là vì thiên hạ này mất đi một mỹ nhân như vậy sẽ rất đáng tiếc.”

Tư Không Trường Phong gật đầu một cái, tiếp tục nói: “Tạ huynh, ta thấy trong thư Đường Liên có nói, tiểu nữ sẽ về cùng người. Thế

nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng tiểu nữ đâu, chẳng hay...”

Tạ Tuyên gãi đầu một cái, thở dài nói: “Ban đầu đúng là lệnh ái đồng hành cùng ta. Chỉ có điều tuy võ công lệnh ái không cao nhưng lại thông minh hơn người, ba lần chạy trốn bị ta bắt lại ba lần, lần thứ tư lại không tìm ra. Nhưng với tài trí và... nghị lực của lệnh ái, chắc sẽ tự về Tuyết Nguyệt thành được.”

Tư Không Trường Phong cũng dở khóc dở cười, thở dài nã nê: “Mong là vậy.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 208: Thiếu Niên Xuống Núi Thanh Thành

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Núi Thanh Thành.

Toàn bộ núi để tang suốt ba tháng.

Hôm nay, hai vị đệ tử xuất sắc nhất đồng lúa của núi Thanh Thành, truyền nhân Vô Lượng Kiếm Pháp của Triệu Ngọc Chân - Lý Phàm Tùng, truyền nhân Đại Long Tượng Lực của núi Thanh Thành - Phi Hiên cởi bỏ bộ quần áo màu trắng. Bọn họ quỳ gối trước bức tượng Tam Thanh tổ sư trong điện Thanh Tiêu, trước bài vị các đời đại tông sư của núi Thanh Thành.

“Sư thúc tổ, hôm nay đệ tử Phi Hiên phụng lệnh sư môn hạ sơn. Trong vòng ba năm ta sẽ chứng kiến mọi chuyện trong thiên hạ, gặp hết mọi người trong thiên hạ, xin hãy đợi ngày đệ tử về núi!” Phi Hiên khấu đầu trước bài vị.

“Sư phụ, đồ nhi Lý Phàm Tùng bất hiếu, kiếm pháp chưa thành, không báo thù được cho sư phụ. Đợi đồ nhi hạ sơn rèn luyện, trong ba năm chắc chắn sẽ tạt tay đâm kẻ thù!” Lý Phàm Tùng cúi người quỳ lạy.

Người có bói phận cao nhất trong núi Thanh Thành ngày hôm nay, quyền chưởng giáo núi Thanh Thành, Ân Trường Tùng đứng sau bọn họ, bắt đắc dĩ thờ dài: “Mấy đời nay núi Thanh Thành luôn có nhân tài kiệt xuất, không biết là may mắn hay là bất hạnh của núi Thanh Thành.”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đứng dậy thi lễ với Ân Trường Tùng. Phi Hiên nói: “Thái sư tổ, hôm nay Phi Hiên và tiểu sư thúc xuống núi, xin thái sư tổ bảo trọng.”

“Khi ta còn nhỏ, chưởng giáo khi đó, sư tổ của ta mất. Khi ta tới tuổi trung niên, sư phụ ta mất, sau đó khi ta tới lục tuần, sư đệ ta chết. Hôm nay ta thất tuần nhưng lại phải đưa tiễn vị chưởng giáo thứ tư của núi Thanh Thành.” Ân Trường Tùng cười một tiếng: “Chỉ mong khi ta chết có thể thấy vị chưởng giáo thứ năm được lựa chọn nhậm chức, Phi Hiên.”

Phi Hiên lắc đầu: “Phi Hiên tự thấy không gánh vác nổi.”

“Nếu so với Triệu Ngọc Chân, như vậy e là núi Thanh Thành sẽ không có chưởng giáo cả trăm năm rồi. Phi Hiên, người học được đạo pháp của Triệu Ngọc Chân, hơn nữa lòng cầu đạo còn cao hơn Triệu Ngọc Chân. Sớm muộn gì người cũng sẽ ngồi lên vị trí chưởng giáo núi Thanh Thành. Đừng từ chối, đây là ý của Ngọc Chân.” Ân Trường Tùng vuốt râu nói.

Phi Hiên cúi đầu, không nhiều lời tiếp: “Phi Hiên xin nhận lệnh.”

“Sau này người là chưởng giáo, phải là ta nhận lệnh của người mới đúng. Sư phụ người ra đi rất sớm, vừa nhận người về núi Thanh Thành đã mắc bệnh qua đời. Người xem như được Ngọc

Chân nuôi lớn, đừng phụ lòng hấn. Phi Hiên!” Ân Trường Tùng quay sang: “Phàm Tùng!”

“Có Phàm Tùng!” Lý Phàm Tùng vội vàng nói.

“Từ nay trở đi ngươi không phải đệ tử núi Thanh Thành nữa.” Ân Trường Tùng bình tĩnh nói.

“Cái gì!” Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đều giật mình.

“Thật ra ngươi chưa bao giờ là đệ tử núi Thanh Thành ta. Ngươi chỉ là đệ tử của Ngọc Chân mà thôi. Năm xưa cha mẹ ngươi là bạn cũ với sư đệ, cha mẹ ngươi mất sớm, giao phó ngươi cho hấn. Từ nhỏ ngươi đã rất có thiên phú về kiếm pháp, năm đó Ngọc Chân cũng có tính thiếu niên, ngươi chưa đầy sáu tuổi đã nhận ngươi làm đệ tử. Mấy năm nay Vô Lượng kiếm pháp của ngươi đã rất có thành tựu. Ngọc Chân không ở đây, toàn bộ núi Thanh Thành này không ai dạy được ngươi nữa.” Ân Trường Tùng nói.

“Nhưng mà...” Lý Phàm Tùng gấp tới mức đổ mồ hôi đầy đầu: “Đệ tử chưa bao giờ muốn rời khỏi núi Thanh Thành, xin Ân sư tổ nghĩ lại!”

“Đâu phải đuổi ngươi khỏi sư môn. Ngươi muốn làm đệ tử núi Thanh Thành, nhưng ngươi tự hỏi lại mình xem, ngươi có lòng cầu đạo không? Ngươi phải rời núi Thanh Thành mới có thể tìm được kiếm đạo của mình.” Ân Trường Tùng chậm rãi nói: “Ngọc Chân từng nói trong số mệnh của ngươi có hai phần duyên phận sư môn, một phần là với hấn, còn một phần ẩn giấu trong nơi sơn dã giang hồ. Ngươi đi tìm đi.”

Lý Phàm Tùng lau nước mắt, im lặng hồi lâu rồi mới gật đầu: “Vâng.”

“Đừng khóc. Ngọc Chân nói kiếm pháp của người đó không thua gì hần. Nộ Kiếm Phá Quân, Cô Kiếm Cửu Ca, Nho Sinh Nhã Kiếm, Tuyết Nguyệt Tuyết Đại. Sư phụ người chắc chắn trong bốn thanh kiếm này, đây là cơ duyên tốt, phải quý trọng.”

“Đệ tử tuân lệnh!”

Nhìn bóng lưng hai vị đệ tử bước từng bước xuống núi, Ân Trường Tùng thở dài nã nê. Ba vị thiên sư thế hệ trước cũng đi tới bên cạnh hần.

“Một nhận được đạo pháp, một được truyền kiếm thuật.” Một thiên sư nhìn bóng lưng hai người, chậm rãi nói: “Coi như Ngọc Chân có truyền nhân.”

“Một tiểu đạo đồng có thể kế thừa vị trí chưởng giáo núi Thanh Thành được không?” Một thiên sư khác hỏi, giọng nói lo lắng.

Ân Trường Tùng lắc đầu: “Được hay không được, phải xem ba năm du lãm này.”

“Nghe nói Ngọc Chân vẽ cho hai người bọn họ một tấm bản đồ. Nghĩ lại cũng buồn cười, Ngọc Chân chưa bao giờ tự xuống núi, làm sao vẽ được bản đồ?” Một thiên sư nghi hoặc nói.

“Ta xem bản đồ đó rồi, trên đó chỉ có hai nơi, bắt đầu là núi Thanh Thành, kết thúc cũng là núi Thanh Thành.” Ân Trường Tùng dừng lại một chút: “Còn giữa lúc đó, Ngọc Chân chỉ hướng dẫn tới một nơi. Còn lại tùy theo ý muốn mà đi.”

“Là đâu vậy?” Ba vị thiên sư cùng hỏi.

“Thiên Khải.” Ân Trường Tùng ngửa đầu lên nhìn bầu trời: “Khâm Thiên giám.”

Lý Phàm Tùng công rương sách, Phi Hiên dắt một con ngựa màu đỏ sẫm đi bên cạnh hắn, hết như năm xưa bọn họ xuống núi du lịch. Chỉ có điều lần này tâm cảnh và tâm tính đã hoàn toàn bất đồng. Hai người đi xuống dưới núi, Lý Phàm Tùng quay đầu lại, nước mắt bất giác chảy ra.

“Người đang nghĩ gì vậy?” Phi Hiên hỏi hắn.

“Ta nhớ năm xưa ta theo cha mẹ lần đầu tiên tới núi Thanh Thành. Khi đó còn chưa tới sáu tuổi, vừa theo cha mẹ lên núi đã thấy một thiếu niên ngồi trên bậc thang, ngâm một cọng cỏ đuôi ngựa nhìn về phía xa. Người hỏi ta, dưới núi ra sao. Lúc đó ta thấy sau lưng người có dắt một thanh kiếm gỗ đào bèn nói: Người dạy ta kiếm thuật, ta sẽ kể cho người chuyện dưới chân núi. Cha mẹ trách ta mạo phạm, nhưng người lại đáp ứng rất sẵn khoái. Sau đó ta mới biết người là Triệu Ngọc Chân, đạo pháp đệ nhất, kiếm thuật đệ nhất núi Thanh Thành trong trăm năm qua.” Lý Phàm Tùng vừa rơi lệ vừa cười nói: “Nhưng lúc đó chỉ cảm thấy người có vẻ hơi ngốc nghếch, tùy tiện kể vài chuyện dưới chân núi người cũng vui vẻ rất lâu. Giờ nghĩ lại quả thật có lỗi với người.”

“Sao vậy?” Phi Hiên hỏi.

Lý Phàm Tùng lau nước mắt một cái: “Lúc ấy còn nhỏ tuổi, ta đâu có trải qua nhiều chuyện như vậy, chỉ là những câu chuyện nghe được từ miệng cha mẹ mà thôi. Thậm chí có một số là bịa ra, thế

nhưng sư phụ tin hết. Lần này xuống núi, không biết sư phụ chứng kiến cõi phàm nhàm chán như vậy liệu có thất vọng không.”

Phi Hiên cũng cười: “Không đâu, với bộ dạng của sư phụ, cho dù là chuyện nhàm chán, người cũng thấy hứng thú.”

“Cũng đúng, sư phụ không thể thấy hết, vậy để chúng ta chứng kiến thay.” Lý Phàm Tùng xoay người cao giọng nói: “Tiểu thư đồng, chúng ta lên đường.”

“Được, tiểu sư thúc!” Phi Hiên đáp.

“Đừng gọi tiểu sư thúc, phải gọi là công tử.” Lý Phàm Tùng gõ nhẹ lên đầu Phi Hiên.

Phi Hiên lại không tức giận như mọi khi, nhưng bước được vài bước lại quay đầu lại, dường như thấy trên bậc thang đó đã từng có một thiếu niên dịu dàng như ngọc, sau đó lại hóa thành một đạo sĩ trung niên để hai hàng ria nhìn về phía xa, ánh mắt đầy ao ước.

Sư phụ, mong rằng lần này xuống núi người tìm được thứ trong lòng người. Còn việc người chưa hoàn thành, cứ giao cho Phi Hiên.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 209: Thiên Hạ Phường

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Sòng bạc, nơi tập trung những kẻ vung tiền như rác, có người giàu sang phú quý chỉ trong một đêm, lại có kẻ táng gia bại sản. Dục vọng, tham lam, tàn bạo, tất cả mọi nhược điểm của con người từ trong bụng mẹ đều được bộc lộ trọn vẹn tại đây.

Tại Bắc Ly có bốn sòng bạc nổi tiếng nhất.

Thiên Kim thai tại Thiên Khải thành. Nó được gọi là Thiên Kim thai là vì chính giữa nơi đó là một đài cao chế tạo từ thiên kim. Nó ở hoàng thành, trên quý tộc họ Tiêu, dưới thì thương gia giàu có, người bước vào Thiên Kim thai tuyệt đối không phải kẻ bình thường. Nhưng cho dù là bậc quyền quý trong triều, một khi thua tiền ở đây chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận. Lý do là vì đại lão bản sau lưng Thiên Kim thai có thân phận cực kỳ thần bí. Từng có chuyện con trai cả của thượng thư bộ Hộ thua tiền ở Thiên Kim thai, gây sự một hồi sau đó biến mất vô hình. Ngày hôm sau tên công tử kia được một chiếc xe ngựa đưa về phủ thượng thư, không mất đi tên họ nhưng vĩnh viễn không còn cánh tay phải. Nếu bàn về sòng bạc đệ nhất Thiên Khải, có thể nói là Thiên Kim thai.

Mỹ Nhân trang tại Tam Cổ thành, nơi tiêu tiền ở vùng biên cảnh. Do buôn bán ở khu vực biên giới không cần nộp thuế, cho nên ở nơi

đó các thương nhân đến từ các nơi lấy từng khay minh châu ra thay cho kim phiếu thông dụng ở Bắc Ly để tiến hành đổi chác. Tiền đặt cược rất lớn, đám cờ bạc chi tiêu phóng khoáng, chỉ đứng sau Thiên Kim thai ở Thiên Khải.

Sòng bạc hạng ba nằm tại Bạch thành ở Thanh Châu. thương nhân của Thanh Châu Cử Thành bao phủ gần tám thành việc buôn bán ở Bắc Ly, cho nên sòng bạc do họ dựng nên là sang trọng nhất. Nơi vào cửa có chín viên minh châu, nghe nói cho dù đêm xuống ở cửa cũng không cần đốt đèn lồng, là vì chín viên dạ minh châu có thể chiếu sáng toàn bộ nơi đó. Sòng bạc này được đặt tên là Tiêu Dao phường, nhưng không phải ai cũng có thể vào ngồi trong sòng bạc này. Người tới lần đầu phải được Tiêu Dao phường công nhận là khách quý mới có thể bước vào.

Còn sòng bạc thứ tư lại có cái tên ngang ngược nhất, nó là Thiên Hạ phường. Nó cũng thật sự là sòng bạc rộng lớn nhất Bắc Ly. Thiên Hạ phường được chia làm khu đánh cược và khu vật đánh cược, khu máy đánh cược. Chia ra làm lục bác, xư bồ, tặc hí, bài cửu, đánh cờ, mã điếu, mặt trượt, áp bảo, hoa hội, tỵ bảo đẳng, khu đấu vật, chọi gà, chọi chim cú, chọi họa mi, chọi chim hồng tước, chọi dế và chọi hoa mi, chọi ngỗng. Còn có đua ngựa, chó săn các loại, không gì không có. Thậm chí trước đây còn có chọi người, mười năm trước mới bị cấm. Đương nhiên nó tên là Thiên Hạ phường không chỉ vì nó rộng lớn, mà còn vì chủ nhân sau lưng nó.

“Thiên Hạ Vô Song thành.” Gã cao to một mắt toét miệng cười nói: “Cô nương muốn tới Thiên Hạ Vô Song thành?”

“Đúng vậy.” Một cô gái vóc dáng thướt tha mặt mũi xinh đẹp, ngay khi bước vào sòng bạc đã khiến tất cả mọi người chú ý tới. Cô mặc một bộ y phục màu trắng, sau lưng viết một chữ cược lớn. Phía

sau cô là một thiếu niên, trên người treo đầy kiếm, lúc đi đường kêu leng keng không ngừng. Thiếu niên và cô gái này mặc kiểu quần áo giống nhau, sau lưng áo đều có một chữ cực lớn.

Gã cao to kia ra vẻ đang xía răng nói: “Thiên Hạ Vô Song thành được gọi là võ thành, không chào đón người ngoài vào. Nếu muốn vào Thiên Hạ Vô Song cần có Vô Song lệnh. Nếu không từ nơi này tới Vô Song thành là ba mươi dặm, trên đường sẽ có vài chục cao thủ phục kích người.”

“Sự phụ, con mà phải sợ đám cao thủ cứt chó đó á? Cần gì phải có Vô Song lệnh?” Thiếu niên hạ giọng nói.

“Im đi.” Cô gái xinh đẹp kia trừng mắt với hắn.

“Nhưng Thiên Hạ phường chúng ta thật sự có một tấm Vô Song lệnh. Cô nương vừa tới đã nói muốn lấy Vô Song lệnh, có biết quy củ của Thiên Hạ phường không?” Gã cao to thu hồi nụ cười, ánh mắt lóe lên vẻ tàn bạo.

“Biết. Chín bàn đoạt mệnh thiên hạ cực, lưu tài lưu mạng lưu Diêm Vương. Ta đánh cực bao năm rồi, vẫn muốn cực như vậy một lần.” Ánh mắt vốn ôn nhu như nước của cô gái cũng toát lên vẻ hung ác.

Gã cao to kinh ngạc, gã đã thấy ánh mắt này không ít lần, đó là ánh mắt chỉ xuất hiện trên người đám cờ bạc tới quên mệnh. Tiếp đó gã cười nhạt: “Xem ra người không biết Thiên Hạ phường là nơi thế nào, không biết chúng ta là người như thế nào. Cho dù người muốn đi nữa, người nghĩ mình có tư cách gì để ta mở đánh cực Cửu Trác Đoạt Mệnh?”

Cô gái mỉm cười yêu kiều: “Phải là người không biết ta là người như thế nào mới đúng. Đồ nhi, nói cho hấn, ta là ai”

Thiếu niên bước lên trước một bước, cao giọng quát: “Ta là Lạc Minh Hiên!”

Gã cao to hít một hơi lạnh: “Lạc Minh Hiên!” Sau khi hô xong mới hoàn hồn, trong lòng thầm nhủ: Hình như chưa từng nghe cái tên này, vội vàng quay đầu lại nhìn một đồng bọn đang phe phẩy quạt lông vũ.

Người nọ vung quạt, khổ sở suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu: “Chưa từng nghe, cái tên này rất lạ tai.”

“Thằng nhãi, người dám trêu ta?” Gã cao to cả giận nói.

“Vị này là sư phụ ta.” Lạc Minh Hiên không buồn để ý tới gã, hắng giọng một cái: “Doãn Lạc Hà.”

“Hả, Lạc Hà Thải Hà cái gì, chưa từng nghe...” Gã cao to vô thức khoát tay một cái, nhưng ngay sau đó thân thể run bần bật, nhìn về phía đồng bọn, giọng nói run rẩy: “Doãn... Doãn Lạc Hà?”

“Doãn Lạc Hà!” Mọi người trong Thiên Hạ phường đều hét lên.

“”Là con gái của vua đánh bạc, từng báo thù cho cha trong Tiêu Dao thành, thắng kẻ thanh thế lớn nhất Thanh Châu bảy giờ là Liên Như Kiệt liền ba ván, đoạt lại ngôi vua đánh bạc, Doãn Lạc Hà?” Lần này gã cao to thật sự hít một hơi lạnh.

“Đúng, năm đó ta mới mười tuổi.” Doãn Lạc Hà cười nói, một chân đạp lên ghế, tay đặt lên đùi, nhìn gã cao to với vẻ hứng thú: “Năm nay ta ba mươi tuổi.”

Lạc Minh Hiên khoanh tay trước ngực, đứng bên cạnh Doãn Lạc Hà tiếp lời: “Mặc dù sư phụ ta xinh đẹp như hoa, đáng vẻ vẫn như năm hai tám.”

Doãn Lạc Hà gõ một phát vào gậy hắc: “Người im đi cho ta. Khó khăn lắm mới tích góp được khí thế, lại khiến người làm hỏng rồi!”

Gã cao to lúc trước luôn giữ vẻ mặt coi thường nhưng lúc này lại hết sức cung kính. Ngay cả đám cờ bạc trong Thiên Hạ phường vốn đang mang vẻ giễu cợt, chuẩn bị xem kịch vui lúc này cũng đứng dậy đầy tôn kính. Trận chiến vua đánh bạc trong Tiêu Dao thành ở Thanh Châu năm xưa đã được đám cờ bạc truyền miệng suốt mười mấy năm. Hôm nay vua đánh bạc đích thân tới Thiên Hạ phường, trong lòng hẳn thật sự rất hưng phấn. Gã cao to chấp tay nói: “Nếu tiên tử nể mặt, muốn đánh cược Cửu Trác Đoạt Mệnh của Thiên Hạ phường chúng ta, vậy ta cung kính chắp tay cầu nguyện.” Hắc vỗ tay ba lần.

Tất cả mọi người vây xem thối lui sang hai bên, nhường một con đường dài. Người trong sòng bạc nhanh chóng xếp chín cái bàn thành một hàng, bên cạnh mỗi bàn lại có một người.

“Xư bồ, bài cửu, tuyên hòa, mã điều, áp bảo, hoa hội, tự bảo, mặt chượt, lục bác.” Gã cao to cất cao giọng: “Đây chính là đánh cược Cửu Trác Đoạt Mệnh của Thiên Hạ phường chúng ta. Không cược tài bảo, chỉ phán sinh tử. Tiền tử, xin mời!”

“Phải thế chứ, được lắm.” Doãn Lạc Hà đứng dậy đi về phía chín bàn cược kia.

“Không cược tài bảo, chỉ phán sinh tử?” Lạc Minh Hiên Côn Lôn một tiếng, nhẹ nhàng ấn kiếm trong tay xuống, cũng bước theo.

Hiện tại gia đình mình đang có tang sự nên mình sẽ tạm dừng các hoạt động đăng truyện vài hôm.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình trong thời gian qua ạ.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 210: Đánh Cược Cửu Trác Đoạt Mệnh

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Cái gọi là Cửu Trác Đoạt Mệnh là quy củ riêng của Thiên Hạ phường. Chín bàn liên tiếp, chín loại đánh cược, chín vị cao thủ đánh cược của Thiên Hạ phường làm nhà cái trán thủ. Chỉ cần thua trong bất cứ bàn nào, như vậy tuy không thảm tới mức thật sự mất mạng, nhưng từ nay về sau người không thuộc về mình nữa mà thuộc về Thiên Hạ phường.

Đây là quy củ của Thiên Hạ phường.

“Lạc Hà tiên tử đại giá quang lâm là vinh hạnh của Thiên Hạ phường, cũng là vinh hạnh của Bành mỗ.” Người trung niên ngồi trên bàn đánh cược đầu tiên mỉm cười nói.

“Chưởng quỹ của Thiên Hạ phường à.” Doãn Lạc Hà cũng cười nói.

“Tạm biệt đã mười năm, khi gặp lại tiên tử lần nữa ta đã là người trung niên, còn tiên tử vẫn xinh đẹp như lúc ban đầu.” Bành chưởng quỹ phát tay: “Mời.”

“Là Bành Khâm Hải Bành chưởng quỹ của Thiên Hạ phường. Kỹ thuật xử bồ thiên hạ vô song.” Doãn Lạc Hà nói với Lạc Minh Hiên.

Lạc Minh Hiên ngẩn người, không rõ ý tứ, ôm quyền nói: “Kính chào Bành chưởng quỹ.”

“Đi đi.” Doãn Lạc Hà lạnh nhạt nói.

“Hả?” Lạc Minh Hiên cả kinh.

“Ta đâu có nói mình sẽ đánh cược Cửu Trác Đoạt Mệnh, mấy thứ lật vật này cần gì sư phụ người đích thân ra tay?” Doãn Lạc Hà nhíu hàng mi xinh: “Chẳng phải người muốn phá trận Tiên Nhân Lục Bác à? Không hứng thú với loại đánh cược nhỏ này ư?”

“Đánh cược nhỏ?” Bành Khâm Hải cười một tiếng: “Tiên tử vẫn cuồng ngạo như lúc ban đầu.”

“Không phải ta cuồng ngạo.” Doãn Lạc Hà khinh thường đảo mắt qua chín bàn cược: “Chỉ có điều, người đứng là rác rưởi.”

“Người!” Bành Khâm Hải cả giận nói.

“Được rồi được rồi, đừng ồn ào, ta đánh cược được chưa?” Lạc Minh Hiên bước tới, ngồi xuống bàn cược đầu tiên. “Tới đi.”

Bành Khâm Hải khinh thường: “Thằng nhãi, người mới mấy tuổi mà dám đánh cược với ta?”

Lạc Minh Hiên không ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Ta năm nay hai mươi, khi sư phụ ta thành vua đánh cược mới có mười tuổi.”

Thiên Hạ Vô Song thành.

Thành chủ Vô Song trẻ tuổi cũng một hộp kiếm cùng đại đệ tử đồng lứa Lô Ngọc Địch đứng trên tường, nhìn về phía một ngọn núi xa xa.

“Hôm nay sự phụ sẽ vào Kiếm Lư bế quan, sau khi người xuất quan chắc chắn sẽ đạt tới cảnh giới Kiếm Tiên.” Lô Ngọc Địch chăm dãi nói.

Vô Song gật đầu một cái: “Có lẽ thế, nói thật ra thì thiên phú của sự phụ còn thiếu một chút ý.”

“Bên phía nhị hoàng tử có tin tức gì đưa tới không?” Lô Ngọc Địch không buồn để ý tới lời nói đại nghịch bất đạo của Vô Song.

Vô Song suy nghĩ một chút rồi lắc đầu một cái: “Quên rồi.”

“Quên rồi?” Lô Ngọc Địch cả kinh: “Cái này mà cũng quên được?”

“Đúng vậy, chỉ nhớ Triệu Ngọc Chân chết, Lý Hàn Y tẩu hỏa nhập ma. Hai vị đó đều là Kiếm Tiên, chuyện của bọn họ thì ta không quên được.” Vô Song cười toét miệng: “Những thứ khác ta không quản.” Sau khi nói xong hắn lấy lá thư ra đưa cho Lô Ngọc Địch: “Hay là huynh đọc thử đi.”

Lô Ngọc Địch nhận lấy lá thư, càng đọc càng kinh hãi: “Triệu Ngọc Chân bỏ mạng, Lý Hàn Y tẩu hỏa nhập ma, sau đó Lôi gia bảo xảy ra đại chiến. Lôi Thiên Hổ của Lôi môn, Đường lão thái gia của Đường môn, Tạ Thất Dao của Ám Hà chết trận. Nói vậy kế hoạch tiêu diệt Lôi gia bảo của nhị hoàng tử đã thất bại.”

Thiên Khải thành, Bạch Vương phủ.

“Đệ cảm thấy chúng ta thất bại ư?” Tiêu Sùng hai mắt buộc khăn trắng ngồi trong sân yên tĩnh phoi nắng hỏi nhỏ. Đối diện với hắn là thất hoàng tử, Tiêu Cảnh Hà.

Tiêu Cảnh Hà thở dài: “Thật ra chỉ kém chút thôi là diệt trừ được Lôi môn rồi. Giờ mất cả Đường lão thái gia và gia chủ Tạ gia, đúng là chúng ta không kiếm được chút lợi nào.”

“Đệ sai rồi.” Tiêu Sùng lắc đầu một cái: “Trước nay ta không coi Đường môn là đồng minh, dã tâm của Đường lão thái gia quá lớn. Lần này coi như Lôi môn và Đường môn đã kết thù, hai nhà bất hòa, đây là đả kích khổng lồ đối với Tuyết Nguyệt thành. Sau chuyện này chưa chắc Tuyết Nguyệt thành đã là giang hồ đệ nhất thành. Đây là lúc một đồng minh khác của chúng ta, Vô Song thành lại quật khởi!”

“Đường môn không tính là đồng minh? Vậy Âm Hà thì sao?” Tiêu Cảnh Hà nhỏ giọng nói.

“Âm Hà.” Tiêu Sùng nhíu mày một cái: “Ta càng ngày càng cảm thấy lúc đầu không nên tìm bọn chúng. Bọn chúng là ác quỷ trong bóng tối, ta không nắm được trong tay.”

Tiêu Cảnh Hà cúi đầu: “Khi đó là đệ hành động lỗ mãng.”

“Không sao, chuyện Âm Hà để ta nghĩ kỹ đã.” Tiêu Sùng phát tay: “Đúng rồi, gần đây bên phủ Xích Vương có động tĩnh gì không?”

“Vẫn ca hát hàng đêm, ngày ngày uống rượu mua vui. Nghe nói Xích Vương Tiêu Vũ cải tạo toàn bộ vương phủ thành một sân săn bắn, đúng là hoang đường.” Tiêu Cảnh Hà đáp.

Tiêu Sùng gõ nhẹ ngón tay lên đầu gối: “Xích Vương Tiêu Vũ, lần này trên giang hồ có động tĩnh lớn như vậy, thế mà hắn lại không tham dự. Đúng là khiến người ta bất an.”

Phủ Xích Vương.

Tiêu Vũ ngồi trên ghế trải lông cừu, uống rượu không chút lo lắng: “Chết một con cò lợi hại như Đường lão thái gia nhưng lại khiến Lôi môn và Đường môn kết thù không thể hóa giải, suy yếu lực lượng Tuyết Nguyệt thành. Đối với người đặt cược vào Vô Song thành như Tiêu Sùng, đây là vụ mua bán chỉ lời không lỗ.”

Long Tà đứng bên cạnh hấn gật đầu: “Một núi không thể có hai cọp, nếu Bạch Vương muốn nâng đỡ Vô Song thành, như vậy tương lai chắc chắn sẽ khiến Đường môn bất mãn. Cái chết của Đường lão thái gia có thể coi là chuyện tốt với Bạch Vương phủ.”

“Cứ để bọn chúng đấu đá thôi.” Tiêu Vũ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén. “Đấu tới cá chết rách lưới, sau này thiên hạ sẽ là của ta. Chỉ có điều lần này ta đánh giá cao Tiêu Sùng rồi. Ta tưởng hấn sẽ không giết Tiêu Sở Hà, nhưng thật không ngờ hấn còn nhát gan hơn nhiều so với tưởng tượng của ta. Mời đệ đệ võ công tuyệt thế rời núi, thực ra là một nước đi sai.”

“Nghe nói lần này Tiêu Sở Hà sống được đều là nhờ Diệp An Thế và Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên.” Long Tà nói.

“Ta sợ Tiêu Sùng tìm được Tiêu Sở Hà trước, lợi dụng hấn làm một số chuyện đáng sợ nên mời đệ đệ ra tay cản lại. Nhưng Tiêu Sùng lại chỉ một lòng muốn giết chết Tiêu Sở Hà. Cũng đúng thôi, nếu Tiêu Sở Hà trở lại Thiên Khải, bất kể hôm nay hấn ra sao, ít nhất lực uy hiếp vẫn còn. Giờ Tiêu Sở Hà đi đâu rồi?” Tiêu Vũ hỏi.

“Cái này thì không tra được.” Long Tà lắc đầu.

“Nham Sâm thì sao? Không tìm được hấn à?” Tiêu Vũ hơi cau mày, hôm đó nghe nói Nham Sâm được Bách Hiểu đường truyền tin

cái là vội vội vàng vàng đi tìm hấn. Thế nhưng vị cao thủ tình báo đệ nhất Xích Vương phủ này lại như bốc hơi khỏi trần gian.

“Không tìm thấy, Nham Sâm xuất thân từ Bách Hiểu đường, vốn là cao thủ theo dõi. Người trong vương phủ cũng do hấn đào tạo ra, tạm thời không tìm được hấn.” Long Tà lắc đầu.

“Đành vậy.” Tiêu Vũ thở dài: “Bây giờ cũng chẳng quản được nhiều, chắc giờ đệ đệ kia của ta đang chạy tới Thiên Khải. Trước khi gặp lại nó, ta phải chuẩn bị sẵn sàng.”

“Long Tà biết!” Long Tà gật đầu nói.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 211: Tiên Nhân Lục Bác

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Dùng mười hai quân cờ, sáu quân trắng sáu quân đen, gọi là chi quỳnh. Mỗi người sáu quân, chia ra mười hai lượt, khoảng ngang phía trước không có gì là thủ, thả hai viên cá. Trước khi đặt cược thì chọn màu, sau đó đi cờ. Cờ tới chỗ nước thì ăn cá, ăn một cá được hai điểm. Cách chơi này chính là lục bác.

Lục bác hưng thịnh trong giới quý tộc tiền triều, sau nhiều năm chiến loạn, cách chơi đã thất truyền ít nhiều, hơn nữa quy tắc trước đây phức tạp, không tiện lưu hành. Nghe nói triều đại trước có một hoàng tử lưu lạc chốn nhân gian sinh sống mai danh ẩn tích, vị hoàng tử này từ quần áo tới ăn uống đều rất đạm bạc, nhưng vẫn rất vui vẻ, chỉ điều không cai được món lục bác này, khổ nỗi không người nào chơi cùng. Thế nên hắn sửa đổi cách chơi, dạy cho hàng xóm. Hàng xóm thấy thú vị, hai người có thể chơi với nhau một ngày một đêm, sau đó khiến mọi người tới xem, có khi đứng cả mấy canh giờ, rất náo nhiệt. Sau đó chuyện này truyền ra ngoài, không ít người học cách chơi, lời đồn cũng lan tỏa. Dần dà, cờ lục bác càng ngày càng được hoan nghênh, tới nay thậm chí cả trẻ con bảy tuổi cũng đánh được.

Thiên Hạ phường, cuộc Cửu Trác Đoạt Mệnh, bàn cuối cùng chính là Lục Bác!

Gã cao to khơi mào chín bàn cuộc này giờ đã mồ hôi đầy đầu, hẳn biết đối phương là Lạc Hà Tiên Tử nên đã phá chín vị chưởng quỹ lợi hại nhất Thiên Hạ phường ra tay. Nhưng giờ Lạc Hà Tiên Tử còn chưa xuất thủ mà chỉ một tên đồ đệ đã qua cả tám bàn, ngồi trước ván lục bác.

Một ông lão tóc trắng phau ngồi bên ván cờ lục bác. Ông ta mặc áo vải thô, dáng vẻ không khác gì một ông già bình thường. Ông híp mắt nhìn Lạc Minh Hiên: “Nhóc, người qua tám ván cuộc rồi?”

Lạc Minh Hiên nghĩ thầm trong lòng, mình qua tám bàn cuộc khiến cả Thiên Hạ phường đều xôn xao, lão già này ngồi yên ở đây cả nửa ngày, hóa ra vừa điếc lại vừa mù. Trong lòng nghĩ vậy, thần sắc thiếu kiên nhẫn: “Lão già nhà người thật nực cười, ta đánh cuộc cả tám ván trước mặt người, chẳng lẽ người không thấy?”

Doãn Lạc Hà đang đứng bên cạnh im lặng lại đột nhiên mắng khễ: “Không được vô lễ.”

Ông lão kia nghe tiếng ngẩng đầu lên, neho mắt nhìn Doãn Lạc Hà, nhìn một lúc lâu sau, khoé miệng nhếch lên thành một nụ cười hơi thô bỉ: “Tiên tử, vẫn xinh đẹp như ngày nào.”

“Đại chưởng quỹ năm nay tám tuổi rồi, còn chưa chết à?” Doãn Lạc Hà vẫn mỉm cười ôn nhu nhưng lời nói lại khiến người ta kinh hãi.

Ông lão được gọi là đại chưởng quỹ ho khan vài tiếng nặng nề: “Ngày ngày đánh lục bác cùng Diêm Vương, thắng một ván là sống

lâu được một năm. Lão già ta bắm ngón tay tính thử, còn sống được hai mươi năm.”

“Đại chưởng quỹ.” Gã to cao một mắt đi tới bên cạnh ông lão, cúi đầu nhỏ giọng nói gì đó với lão.

Đại chưởng quỹ gật đầu một cái, háng giọng phát tay về phía cái bàn trước mặt: “VẬY, xin mời.”

“Su phụ, người này lai lịch ra sao?” Lạc Minh Hiên thấy khí thế hoàn toàn khác với tám bàn trước, vội vàng hỏi.

Doãn Lạc Hà cười nói: “Chẳng phải lão ta vừa nói ngày ngày đánh cờ cùng Diêm La vương à? Lão được gọi là Diêm La ĐỔ ĐỒ, đại chưởng quỹ của Thiên Hạ phường, Diệp Tam. Thời gian lão đánh lục bác còn hơn cả tuổi của ta với người cộng lại. Tám bàn trước cộng lại cũng chẳng bằng mình lão.”

Lạc Minh Hiên kinh ngạc: “Vậy làm sao mà người thắng được?”

Doãn Lạc Hà gõ đầu Lạc Minh Hiên: “Trước khi người nói câu này còn có chút cơ hội. Người có nhớ chân ý đánh cược mà ta giao cho người không?”

“Khi người cho rằng mình sẽ thắng, chắc chắn người sẽ thắng.” Lạc Minh Hiên lẩm bẩm.

“Đi thôi.” Doãn Lạc Hà đẩy nhẹ, Lạc Minh Hiên ngồi xuống trước bàn cờ lục bác.

“Ta đánh lục bác sáu mươi sáu năm, chưa từng thua. Nhóc, người đánh mấy năm rồi?” Diệp Tam lạnh nhạt hỏi.

Lạc Minh Hiên gãi đầu một cái: “Chắc tầm sáu năm.”

“Được. Cùng là sáu, cũng coi như có duyên, thua thì làm tôi tớ của ta, cũng rất thích hợp.” Diệp Tam cười lạnh một cái.

Nụ cười này lại chọc giận Lạc Minh Hiên: “Chẳng qua là sống lâu mấy năm thôi, ông lão, người phách lỏi quá đấy.”

“Sống lâu mấy năm?” Diệp Tam vẫn cười: “Nếu thằng nhãi nhà người đã ngu ngốc như vậy thì để ta nói cho người, vừa rồi người đáp sai rồi.”

“Ta đáp sai?” Lạc Minh Hiên kinh ngạc: “Sai ở đâu?”

“Người chưa từng chơi lục bác.” Diệp Tam đột nhiên giơ tay, lật đứng một quân cờ trước mặt: “Kiêu!”

Trong lúc trò chuyện hai người đã giao chiến vài hiệp, trong cờ lục bác quân cờ tới vị trí chỉ định là có thể dựng thẳng thành kiêu. Kiêu có thể ăn cá, một con cá được hai điểm cước, được sáu điểm cước là thắng! Nhưng Lạc Minh Hiên đánh lục bác lâu năm như vậy mà chưa từng thấy ai lập kiêu nhanh như vậy. Cuối cùng hắn cũng bình tĩnh tập trung đánh cờ.

Sau mười hiệp, lưng Lạc Minh Hiên đã ướt đẫm mồ hôi. Hắn chưa từng thấy ai đánh lục bác như vậy, mỗi nước đi đều hết sức quỷ dị, cứ như rời rạc ngoài bờ của quy tắc lục bác, thế nhưng lại ép mình từ từ lui lại phía sau, lúc nào cũng có thể thua sạch.

Sao lại như vậy? Sao lại như vậy? Lạc Minh Hiên cố gắng ép mình tỉnh táo lại, trong đầu hắn không ngừng hiện lên hình ảnh những ván lục bác đã từng đánh.

Chắc chắn sẽ có cách, chắc chắn có cách. Cuối cùng Lạc Minh Hiên nhắm hai mắt lại, hình ảnh trong đầu hẳn không ngừng xoay tròn cho tới khi xuất hiện khung cảnh mình đã xem cả ngàn vạn lần - hai tượng sứ được điêu khắc sống động ngồi đối diện đánh cờ lục bác. Đúng rồi! Tiên nhân lãm lục trú, đối bác thái sơn ngưng, dẫn hẳn vào thế tiên nhân, cuối cùng nếu Diệp Tam phá được cục diện đó thì coi như phá giải được Tiên Nhân Lục Bác thuật. Nếu Diệp Tam không phá được thì đây là tàn cuộc, tuy không thắng nhưng cũng không thua!

Lạc Minh Hiên mở mắt, trong lòng dấy lên hy vọng.

Thời gian ba nén nhang sau.

Gã cao lớn một mắt nhìn Bàn Khâm Hải hạ giọng nói: “Đại chưởng quỹ chưa bao giờ đánh lục bác lâu như vậy, chẳng lẽ lần này thua à?”

Bàn Khâm Hải lắc đầu: “Ván này đánh được một lúc đã thấy đại chưởng quỹ không bại được. Thế nhưng vừa rồi thằng nhóc này đột nhiên thay đổi cách đánh, giờ thế cờ như vậy, có vẻ đại chưởng quỹ không bại nhưng cũng không thắng nổi.”

“Thế cờ tàn?” Gã cao lớn một mắt nhíu mày.

“Thằng nhóc, ai dạy người cái này.” Diệp Tam đột nhiên dừng lại, hỏi nghiêm túc.

Lạc Minh Hiên lau mồ hôi trên đầu: “Đương nhiên là sư phụ ta dạy rồi.”

“Xì, sư phụ người xảo quyết kỳ quái, thiên thuật vạn biến, bản lĩnh thiên thuật còn giỏi hơn đánh bạc nhiều. Thằng nhóc nhà người

đánh lục bác từng quân đều rất chuẩn mực, sao có thể là cô ta dạy được?” Diệp Tam cả giận nói.

Lạc Minh Hiền hất tay nói: “Còn đánh nữa không!”

Diệp Tam vỗ nát cả bàn cờ: “Không đánh nữa! Ta đánh lục bác sáu mươi sáu năm lại không thắng được một tên đánh lục bác dởm, đúng là hoang đường.”

“Lục bác dởm?” Lạc Minh Hiền nhìn Doãn Lạc Hà: “Là sao?”

Doãn Lạc Hà cười nói: “Đúng là ý người nghe thấy đấy!”

Từ mai mình lại theo lệ cũ, đăng chương đều trước, chỉnh lại chương chuẩn sau nhé =))))))

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 212: Một Nụ Cười Phù Dung

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Diệp Tam nhẹ nhàng lấy một tấm thẻ ngọc đặt trên bàn: “Vốn tưởng là chơi lục bác dờm, chỉ là phí thời gian. Nhưng thằng nhóc nhà ngươi không đúng. Người từng chơi lục bác thật?”

Lạc Minh Hiên gãi đầu một cái, hơi tức giận: “Lão già nhà ngươi nói cái gì vậy? Có thể nói cái gì mà ta hiểu được không?”

“Được lắm, ta hỏi ngươi, nếu sáu quân cờ đều có thể thành kiêu, vậy thì sao?” Diệp Tam đột nhiên hỏi.

Lạc Minh Hiên như bị sét đánh, thuật lục bác bình thường thì sáu quân cờ chỉ có một thành kiêu, năm quân khác là tán, lót đường cho kiêu. Nếu sáu quân cờ đều có thể thành kiêu, Lạc Minh Hiên lẩm bẩm: “Vậy biến hóa trên bàn cờ phải nhiều hơn quá khứ gấp mười lần...”

“Thằng nhóc, ta lại hỏi ngươi, trong lục bác một kiêu có thể ăn một tán, vậy nếu tán cũng có thể ăn kiêu thì sao?” Diệp Tam lại hỏi.

Lạc Minh Hiên cau mày, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, vốn dĩ thuật lục bác kiêu có thể ăn tán, tán không thể ăn kiêu cũng không thể ăn tán. Nhưng nếu biến thành kiêu có thể ăn tán, tán cũng có thể

là kiêu, mà tán không thể ăn nhau, như vậy biến số lại tăng thêm vài lần. Hóa ra thuật lục bác không đơn giản như mình tưởng tượng, quy tắc chỉ hơi đổi đã hóa thành một ván cược nhiều biến số đến vậy.

Lục bác dờm? Lạc Minh Hiên đột nhiên tỉnh ngộ, rốt cuộc cũng hiểu ý nghĩa ba chữ này. Hắn nhìn Diệp Tam, trầm giọng nói: “Người học thuật lục bác tiền triều?”

“Ta học Diệp, tổ tiên ta mấy trăm năm trước từng là đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy của nước Đại Huyền đã vong quốc từ lâu. Tổ tiên ta để lại một quyển kỳ phổ, ta nghiên cứu bao năm mới hiểu được đường lối, thế nhưng thuật lục bác hết sức phức tạp, xung quanh không ai muốn học. Ta chỉ có thể tự hạ mình xuống, nhưng sau khi đánh trận lục bác kia, lục bác giữa người với ta chẳng qua chỉ là trò đùa.” Diệp Tam cười lạnh nói.

“Trò đùa mà người cũng có thắng được đâu?” Lạc Minh Hiên nói.

“Cho nên vừa rồi ta mới nghĩ, có phải người cũng là cố nhân hiền hách tiền triều không, có phải cũng biết thuật lục bác chân chính không. Nhưng giờ xem ra chỉ là tình cờ mà thôi.” Diệp Tam lắc đầu: “Chuyện ta muốn hỏi người, e là không hỏi được.”

“Chuyện gì?” Lạc Minh Hiên nghi hoặc hỏi

“Năm xưa mỗi vị hoàng đế của Đại Huyền lên ngôi, bên cạnh đều có một cái bóng. Cái bóng này thường ở bên hoàng tử từ khi sinh ra, được đào tạo từ nhỏ, được truyền kiếm thuật tuyệt thế bí truyền của hoàng đế Đại Huyền. Cái bóng này phụ trách bảo vệ an toàn cho hoàng đế, nghe nói luận kiếm thuật không dưới kiếm tiên. Nhưng khi Đại Huyền mất nước, cái bóng lại biến mất, môn kiếm

thuật kia cũng biến mất. Nếu ngươi và ta cùng là hậu nhân của danh gia tiền triều, ta nghĩ có thể ngươi biết chút gì đó.” Diệp Tam nói.

Bên kia Diệp Tam đang thở dài, bên này suy nghĩ của Lạc Minh Hiên lại càng lúc càng rõ ràng.

Đại Huyền mất nước, hoàng thất bị tiêu diệt, kiếm thuật tuyệt thế không rõ tung tích. Lại có một vị vương tử chạy thoát, ẩn nấp trong thế gian, thay đổi thuật lục bác truyền lại cho thế nhân. Trong ngọn núi xa xôi không hiểu sao lại để lại hai con rối đánh cờ lục bác, còn có thơ ‘tiên nhân lãm lục trú, đối bác thái sơn ngưng. Ẩn dưới ván cờ này là kiếm thuật tuyệt thế.

Một đầu mối tan thành từng mảnh nhỏ, rốt cuộc gắn kết lại vào thời khắc này. Ván cờ Tiên Nhân Lục Bác vốn không khó phá giải mà là quy tắc lục bác vốn không như mình nghĩ. Vị hoàng tử Đại Huyền giấu mình trong phạm trù định giấu kiếm thuật trong ván cờ này, mà muốn phá giải nó phải hiểu quy tắc thật sự của lục bác. Lạc Minh Hiên càng nghĩ càng hưng phấn, chột ngẳng đầu nhìn về phía Doãn Lạc Hà. Doãn Lạc Hà cũng cau mày suy nghĩ rồi gật đầu một cái.

“Tiền bối, xin cho mượn kỳ phổ xem thử.” Lạc Minh Hiên nhìn Diệp Tam.

Diệp Tam ho nhẹ một tiếng: “Nhóc, ngươi có thiên phú, ta cũng có ý cho ngươi mượn xem. Như vậy sau này còn có người đánh cờ lục bác thật sự với ta. Có điều, ta có một yêu cầu.” Diệp Tam đột nhiên quay đầu nhìn Doãn Lạc Hà một cái, lại bị Doãn Lạc Hà trừng mắt lại.

Lạc Minh Hiên không hiểu: “Yêu cầu gì?”

“Để sư phụ ngươi hôn ta một cái.” Diệp Tam nhếch miệng cười.

Một tiếng vang lạnh lảng cát lên, ánh bạc lấp lóe.

Một thanh kiếm đã đặt lên cổ họng Diệp Tam.

Trọng kiếm Vô Vọng, Lạc Minh Hiên trực tiếp rút thanh kiếm hung ác nhất của mình ra, mũi kiếm lấp loáng ánh lạnh. Giọng nói của Lạc Minh Hiên còn lạnh lẽo hơn: “Ngươi lặp lại lần nữa xem?”

“Ngươi làm gì vậy!” Người của Thiên Hạ phờng đứng xem xung quanh rối rít rút binh khí ra, lập tức vây Doãn Lạc Hà và Lạc Minh Hiên lại.

Diệp Tam nheo mắt: “Ván cược thứ chín ta không thắng, ngươi cũng không thắng. Không thể đưa Vô Song lệnh cho ngươi được.”

“Vậy ta sẽ giết ngươi.” Lạc Minh Hiên hung hăng nói.

Diệp Tam dứt khoát nhắm mắt lại: “Được, ngươi giết đi.”

Lạc Minh Hiên kinh ngạc, hẳn không phải ma đầu không việc ác gì không làm, nào phải chỉ một lời không hợp mà giết người, đành giả vờ tức giận nói: “Ngươi nghĩ ta không dám ư?”

“Được rồi, đồ đệ. Đừng chơi mấy trò chán ngắt ấy nữa.” Doãn Lạc Hà đột nhiên vung tay, một lệnh bài lấp loáng ánh kim xuất hiện trên tay nàng, bên trên khắc mấy chữ Vô Song rất lớn.

“Vô Song lệnh!” Người của Thiên Hạ phờng kinh hãi.

Lạc Minh Hiên vui vẻ nói: “Vậy kỳ phổ thì sao?”

Doãn Lạc Hà vung tay phải, một quyển sách rách nát với tám bìa cổ xuất hiện trước mắt mọi người: “Người không phải lo.”

“Sự phụ lợi hại thật, lấy được lúc nào vậy?” Lạc Minh Hiên vui vẻ nói.

“Chẳng phải lão già dưới kiếm người bảo thiên thuật của ta đệ nhất thiên hạ à? Trộm ngàn vạn cũng chỉ là chuyện thường, thuận tay là lấy được thôi.” Doãn Lạc Hà quay sang nhìn Diệp Tam, mỉm cười ôn nhu: “Người muốn ta hôn người một cái?”

Diệp Tam thấy nụ cười ôn nhu kia, trong lòng lại lạnh toát. Thiếu niên trẻ tuổi kia sẽ không giết mình nhưng không có nghĩa là Lạc Hà Tiên Tử sẽ không giết mình. Lão vội vàng lắc đầu: “Tiên tử, ta chỉ đùa chút thôi...”

“Đồ đệ, chúng ta đi thôi.” Doãn Lạc Hà tiêu sái xoay người, phát nhẹ trường bào, khiến chữ ‘cực’ sau lưng bay phát phới uy vũ.

“Vâng.” Lạc Minh Hiên thu kiếm, đi theo.

Diệp Tam tránh được một kiếp, vội vàng lui lại phía sau, giận dữ hét lớn: “Người nghĩ Thiên Hạ phường của ta là đâu, ngăn bọn chúng ta lại cho ta!” Đám người của Thiên Hạ phường vận sức đã lâu, nghe lệnh này đều không chờ nổi nhào tới.

“Đồ đệ.” Doãn Lạc Hà hô nhẹ một tiếng.

“Tuân lệnh.” Lạc Minh Hiên lại rút trọng kiếm Vô Vọng đâm về phía trước. Doãn Lạc Hà điểm nhẹ mũi chân, nhẹ nhàng đạp lên thanh kiếm Vô Vọng đang đâm tới, dựa thế bay ra phía ngoài. Cô quay đầu giữa không trung, nhìn Lạc Minh Hiên mỉm cười dịu dàng.

Tú mặc phù dung nhất tiểu khai, tà ôi bảo áp sấn hương tai, nhãn ba tài động bị nhân sai.

Cảnh đẹp nhất thế gian cũng chỉ vậy mà thôi.

Lạc Minh Hiên không nhịn được ngây người, trọng kiếm Vô Vọng trong tay vung lên, uy lực mạnh hơn bình thường mấy lần, đánh văng những kẻ vây quanh ra. Hấn điềm mũi chân, cũng đuổi theo: “Sự phụ, chờ con với.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 213: Cầu Kiến Vô Song

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Công lực của hai thầy trò Doãn Lạc Hà và Lạc Minh Hiên hơn xa những người khác của Thiên Hạ phường, một lúc sau đã thúc ngựa phóng đi, bỏ lại những người khác phía sau.

“Làm sao bây giờ?” Gã cao lớn một mắt lau mồ hôi thở hổn hển nói: “Không kịp mất rồi.”

Diệp Tam hung ác nói: “Cưỡi ngựa đuổi theo, nếu người của Vô Song thành biết chuyện này, chúng ta đều không chịu nổi.”

“Sự phụ.” Lạc Minh Hiên do dự một chút rồi hỏi: “Vì sao chúng ta phải lấy Vô Song lệnh kia. Với võ công đấm đety Vô Song thành bảo vệ vòng ngoài này, cho dù là con cũng chẳng sợ, cần gì Vô Song lệnh?”

“Người có thể một mình một kiếm giết vào, nhưng như vậy thanh thế quá lớn, không khéo người chúng ta muốn tìm sẽ chạy mất.” Doãn Lạc Hà đáp.

“Người chúng ta muốn tìm?” Lạc Minh Hiên không hiểu: “Là ai?”

“Nhất Kiếm Đoạn Thủy, Thiên Giang Tuyệt Lưu,.” Doãn Lạc Hà chậm rãi nói: “Đương nhiên là thành chủ Vô Song thành, Tống Yến Hồi.”

“Tống Yến Hồi.” Lạc Minh Hiên nhớ nam nhân này, còn nghe không ít người nhắc tới quan hệ giữa hắn và sư phụ Doãn Lạc Hà. Thậm chí lần trước chính hắn còn ra tay dạy dỗ gã đó lúc đang bị thương, nhưng cảnh sư phụ nước mắt lưng tròng lúc đó cũng để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn. Lạc Minh Hiên đột nhiên nói: “Sư phụ, hóa ra người tới đây không phải là tra xét chuyện Lô gia bảo...”

Doãn Lạc Hà trừng mắt một cái: “Ai bảo thế?”

“Rõ ràng người tới gặp Tống Yến Hồi!” Lạc Minh Hiên vạch trần.

“Ta... Đúng là tới gặp Tống Yến Hồi.” Doãn Lạc Hà đỏ mặt: “Sau đó sẽ hỏi hắn, chuyện Lô gia bảo có liên quan gì tới hắn không!”

Lạc Minh Hiên lại hoàn toàn không tin lời Doãn Lạc Hà, tự lảm bảm: “Tên Tống Yến Hồi kia có gì tốt chứ, chỉ chăm chăm luyện tập kiếm thuật, muốn phục hưng Vô Song thành. Kết quả đánh ba lần thì bại dưới tay nhị thành chủ cả ba. Xét về tình ý, hắn đặt kiếm và Vô Song thành trước sư phụ. Bàn về tài học, xì, mất bao năm rồi vẫn chẳng đánh được nhị thành chủ. Xét tướng mạo thì con cũng gặp rồi, còn chẳng bằng một phần mười Lạc Minh Hiên đây!”

“Người lảm lời như vậy làm gì, muốn chết à?” Doãn Lạc Hà lạnh lùng nói.

Lạc Minh Hiên rùng mình một cái, quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Sư phụ, đằng trước có người!”

“Vô Song lệnh ở đây, mau tránh ra!” Doãn Lạc Hà lấy lệnh bài ra, cao giọng hét.

Đám người vốn đã lấy vũ khí ra định cản đường, lúc này lại rớt rít tránh sang, hơn nữa cung kính khom người cúi đầu, để hai người thúc ngựa phi thẳng về phía Vô Song thành.

“Sự phụ, sao con thấy người có vẻ quen đường vậy?” Lạc Minh Hiên lấy làm khó hiểu.

“Tám năm trước.” Doãn Lạc Hà cười vang: “Tám năm trước ta cũng cưỡi ngựa cầm Vô Song lệnh chạy qua đây!”

“Vô Song lệnh ở đâu ra thế?” Lạc Minh Hiên nghi hoặc nói.

“Hắn cho ta.” Doãn Lạc Hà đáp rất dứt khoát.

Vô Song và Lô Ngọc Địch đứng ở cửa thành, nhìn từ xa lại. Chỉ thấy hai người hai ngựa làm bụi bặm dấy lên mịt mù, khí thế hung hăng chạy thẳng tới Vô Song thành.

Vô Song tò mò nhìn lại: “Có khách tới à?”

“Chắc là người cầm Vô Song lệnh.” Lô Ngọc Địch nói: “Dọc đường đi không có đệ tử nào bắn tên lệnh, chắc không phải kẻ địch. Chỉ có điều gần nhất có ai tới đây chứ? Chẳng lẽ Bạch Vương điện hạ phái người tới?”

“Không giống, huynh xem khí thế thúc ngựa đi.” Vô Song suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Hình như là tới cướp người.”

Hai người kia càng chạy càng gần, cuối cùng Vô Song và Lô Ngọc Địch cũng thấy rõ dung mạo người tới. Vô Song khen: “Là một

cô gái xinh đẹp cùng một thiếu niên anh tuấn uy vũ.”

Lô Ngọc Địch ngẩn ra một chút, sau đó cau mày: “Sự đệ nói đúng, là tới cướp người thật.”

“Hả?” Vô Song tò mò quay đầu lại: “Là ai?”

“Tám năm trước nữ nhân bên dưới cũng cầm Vô Song lệnh, vừa thúc ngựa đi vừa hét, sau đó tới dưới thành, chỉ đích danh muốn gặp mặt sư phụ.” Lô Ngọc Địch nói

Vô Song nhướn mày: “Lạc Hà Tiên Tử?”

“Đệ nhớ cơ à?” Lô Ngọc Địch kinh ngạc.

“Đương nhiên rồi, không nhớ nhược điểm của sư phụ chắc lúc luyện kiếm đã bị sư phụ đánh chết rồi.” Vô Song nhún vai một cái.

“Năm xưa khi sư phụ cầm kiếm xông xáo giang hồ đã kết tình duyên với Lạc Hà Tiên Tử. Sau đó sư tổ truyền lệnh gọi về, hai người lưu luyến chia tay. Sư phụ bèn đưa một tấm Vô Song lệnh cho Lạc Hà Tiên Tử, bảo cô ấy sau này tới Vô Song thành tìm sư phụ. Thế nhưng mới chia tay có ba tháng Lạc Hà Tiên Tử đã tới, chỉ tiếc là mới đi được tới dưới thành.” Lô Ngọc Địch thở dài. “Là đã bị sư tổ đánh về. Một người là môn nhân Tuyết Nguyệt thành, một người là đệ tử Vô Song thành, vốn không nên có duyên phận gì.”

“Tiếc thay.” Vô Song ngưng cười hiếm thấy, hạ giọng nói: “Vốn là một cặp người ngọc.”

“Người còn biết dùng từ cao thâm như người ngọc cơ à?” Lô Ngọc Địch giật mình nói.

Vô Song trợn mắt nhìn hắn, khinh thường nói: “Sự huynh, trí nhớ ta không tốt chứ không phải là không có học thức.”

“Chờ đã.” Lô Ngọc Địch ngẩng đầu lên: “Phía sau có người đang đuổi theo. Hình như là các đệ tử giữ thành cùng với... đám người ở Thiên Hạ phường. Hóa ra Vô Song lệnh lần này là lấy được từ Thiên Hạ phường.”

“Với võ công của Lạc Hà Tiên Tử cần gì Vô Song lệnh?” Vô Song hỏi.

“Cô ấy sợ sự phụ biết mình tới, sự phụ sẽ bỏ chạy.” Lô Ngọc Địch nói.

“Chạy á?”

“Đúng vậy, chạy nhiều lần lắm rồi.”

Lạc Hà Tiên Tử ở dưới thành thúc ngựa dừng lại, cao giọng quát: “Bảo thành chủ của các người ra đây gặp ta.”

Đám người truy đuổi phía sau dừng lại cách Lạc Hà Tiên Tử ba mươi trượng, bị tiếng quát mang theo nội lực thâm sâu của cô chấn tới mức trong lòng run rẩy, không dám tiến lên phía trước.

“Cô ta là ai vậy?” Đệ tử Vô Song thành hỏi.

“Là Lạc Hà Tiên Tử, Tuyết Nguyệt thành Doãn Lạc Hà!” Người của Thiên Hạ phường đáp.

“Hả? Thế chẳng phải người chỉ đứng sau ba vị thành chủ ở Tuyết Nguyệt thành à?” Đệ tử Vô Song thành kinh hãi, rồi rút lui lại phía sau, không dám tiến lên.

“Bảo thành chủ của các người ra đây gặp ta!” Doãn Lạc Hà lại hô.

“Làm thế nào đây.” Lô Ngọc Địch thờ dài: “Nữ nhân này rất khó đối phó. Giờ mà đi báo để sư phụ chạy cũng chẳng kịp nữa rồi. Mấy lão già kia chắc cũng chẳng chịu giúp. Chúng ta mà có đánh cũng chưa chắc thắng được cô ta.”

“Không sao.” Vô Song tung người nhảy một cái, từ trên cửa thành hạ xuống, tay mang theo một hộp kiếm như cưỡi gió tới, dáng vẻ tựa tiên nhân. Lạc Minh Hiên thờ dài: “Võ công thật đẹp. Không ngờ Vô Song thành cũng có đệ tử trẻ tuổi ưu tú như vậy.”

Vô Song hạ xuống trước mặt hai thầy trò, cầm hộp kiếm xuống đất ngẩng đầu nhìn hai người mỉm cười: “Hai vị khách quý, xin chào.”

“Người là ai?” Doãn Lạc Hà cau mày, ánh mắt lướt qua hộp kiếm được điêu khắc tinh xảo mỹ lệ kia, thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

“Tiên tử bảo ta xuống hai lần cơ mà, sao lại không nhận ra ta?” Vô Song vẫn mỉm cười: “Ta chính là thành chủ Vô Song thành mà người muốn tìm, Vô Song.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 214: Phi Kiểm Lại Tới

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Câu này của Vô Song khiến cả Doãn Lạc Hà và Lạc Minh Hiên đều ngây ngốc. Thiếu niên trông rất trẻ tuổi, nhiều nhất mới khoảng mười bảy mười tám này lại tự xưng là thành chủ Vô Song thành?

“Thế thì ta là thành chủ Tuyết Nguyệt thành đây.” Doãn Lạc Hà khinh thường nói.

Lô Ngọc Địch trên cửa thành cũng cảm thương đi tới, chấp tay với Doãn Lạc Hà: “Doãn tiên bối, đã lâu không gặp.”

“Lô Ngọc Địch.” Thần sắc Doãn Lạc Hà hòa hoãn lại, hỏi: “Người này thật sự thành chủ hiện tại của các ngươi?”

Lô Ngọc Địch thở dài: “Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng vị này chính là sư đệ của tại hạ, đệ tử quan môn của sư phụ, thành chủ hiện tại của Vô Song thành, Vô Song.”

Doãn Lạc Hà gật đầu một cái: “Vốn ta còn không tin, nhưng thấy hắn cầm Vô Song Kiếm Hạp cũng tin tưởng đôi chút. Sau lão tổ tông của các ngươi chết, mấy trăm năm nay không ai sử dụng được hộp kiếm này. Tống Yển Hồi nghiên cứu mấy chục năm cũng không được mà giờ lại bị thiếu niên này nắm giữ?”

Lô Ngọc Địch gật đầu: “Ngày sư đệ nhập môn đã cộng hưởng cùng kiếm trong hộp, là thiên tài kiếm thuật trăm năm mới thấy của Vô Song thành.”

“Được lắm, Vô Song thành của các người có người kế nghiệp rồi. Gọi Tống Yên Hồi ra đây cho ta.” Doãn Lạc Hà nói.

Lô Ngọc Địch kinh ngạc, nghĩ một lúc lâu cũng không biết nên trả lời như thế nào, đành nhìn Vô Song. Vô Song mỉm cười nói: “Sư phụ của ta khó khăn lắm mới tháo được gánh nặng thành chủ, hôm nay đã bước Kiếm Lộ, chuyên tâm tu luyện kiếm thuật. Máy năm tới sẽ không gặp khách.”

“Coi mình là thành chủ thật à?” Doãn Lạc Hà không nhịn được xuất chưởng.

“Cẩn thận!” Lô Ngọc Địch kinh hãi hét lên.

Vô Song điềm nhẹ mũi chân, hộp kiếm trong tay che trước ngực, dễ dàng ngăn cản chưởng lực đó. Thế nhưng khi vừa đứng trở về lại cảm thấy chưởng lực kia không biết từ đâu sinh ra trở lại, còn mãnh liệt hơn gấp vài lần so với vừa rồi, đánh mình lui lại vài chục bước.

“Đây là Đoạn Hà chưởng, khi người tưởng chưởng lực đã bị mình ngăn cản thì thực chất hậu chiêu còn ở phía sau, chịu khổ đi.” Lô Ngọc Địch còn nói móc.

Vô Song lại cười toe toét: “Chưởng pháp thật thú vị.”

“Ta không so đo với thằng nhãi nhà người. Bảo Tống Yên Hồi ra đây. Năm xưa sư phụ hắn nói chỉ cần ta thắng được ông ta là có thể dẫn hắn đi. Giờ sư phụ hắn đã chết từ đời nào rồi, ta có thể đánh

thắng Tống Yên Hồi, cũng có thể mang hấn đi.” Doãn Lạc Hà quay sang nói với Lô Ngọc Địch: “Người bảo hấn ra khỏi Kiếm Lưu cho ta.”

Lô Ngọc Địch cười khở: “Tiền bối, sư tổ chết rồi thì trận cược cũng kết thúc, làm sao lại chuyển lên người sư phụ được? Không công bằng.”

Doãn Lạc Hà cười khẽ một tiếng: “Người thắng được ta à?”

Lô Ngọc Địch lắc đầu: “Tiền bối nói đùa rồi, đương nhiên không đánh nổi.”

“Vậy người còn nói công bằng gì với ta? Người với ta có gì công bằng mà bàn.” Doãn Lạc Hà bước tới: “Người mau gọi hấn ra đây, không thì tự ta đi tìm.”

Vô Song đột nhiên ngồi khoanh chân dưới đất, vung tay lên. Hộp kiếm đã được hấn mở ra, trong đó có mười hai thanh tiểu kiếm xếp và một thanh trường kiếm màu đỏ lửa. “Vân Toa!” Vô Song đọc khẽ một tiếng, ngón tay búng nhẹ vào một thanh tiểu kiếm. Thanh kiếm bị búng lên không, xoay một vòng rồi bay thẳng về phía Doãn Lạc Hà.

Ngón tay gãy khẽ, cười nói giết người, đoạt tính mạng người như tiên nhân hái sao...

“Phi Kiếm thuật!” Lạc Minh Hiên kinh hãi, hấn đã nghe danh môn kiếm thuật này từ lâu nhưng đây là lần đầu thấy có người thi triển.

Doãn Lạc Hà lại chẳng hề lay động, vung tay phải lên, đánh văng thanh phi kiếm về hộp kiếm. Cô cười khinh miệt: “Người dùng được mấy thanh thì dùng hết cho ta. Vô Song Kiếm Hạp của người dọa người khác còn được, đòi dọa ta? Còn non lắm!”

Thanh Vân Toa kia trở lại hộp kiếm với khí thế vượt xa lúc vừa ra. Vô Song nâng hộp kiếm hơi ngửa ra sau mới tản được lực đạo.

Lô Ngọc Địch âm thầm lo lắng, nếu bàn về đơn đả độc đấu, trong Vô Song thành ngoại trừ Tống Yến Hồi, những người khác quả thật không phải đối thủ của Doãn Lạc Hà. Tuy sư đệ Vô Song lên làm thành chủ, Phi Kiếm thuật cũng có chút thành tựu nhưng có địch nổi Doãn Lạc Hà hay không vẫn còn chưa biết. Dẫu sao Lạc Hà Tiên Tử biến mất trên giang hồ đã mấy năm. Mấy năm đó ở Tuyết Nguyệt thành liệu công lực có tăng cường hay có chỗ tốt gì khác không, người ngoài không biết được. Nếu sư đệ thắng được thì tốt, nếu thua thì chức thành chủ khéo sẽ lung lay mất... Hắn suy nghĩ một hồi rồi ngăn trước mặt Doãn Lạc Hà: “Tiền bối, xin hãy đợi đã.”

Doãn Lạc Hà nhướn mày: “Người cũng không tự lượng sức mình ư?”

Lô Ngọc Địch vội vàng lắc đầu: “Vãn bối không dám, chỉ có điều vãn bối có một suy nghĩ, liệu tiền bối có cho phép ta nói không.”

Doãn Lạc Hà không nhịn được nói: “Người nói đi.”

“Trận đánh cược của sư tổ đã hủy bỏ. Chuyện của sư phụ nhưng bản thân sư phụ lười quản, đại đệ tử ta đây đành phải hao tâm tổn trí rồi. Chẳng bằng như vậy đi. Nếu đệ tử của tiền bối đánh thắng được đệ tử của sư phụ, vậy mời tiền bối dẫn sư phụ đi.”

Doãn Lạc Hà nhìn Lạc Minh Hiên: “Có tự tin không?”

Lạc Minh Hiên vỗ ngực một cái: “Còn phải nói à.”

Doãn Lạc Hà quay đầu lại: “Được.” sau đó diễm nhẹ mũi chân, tránh sang bên.

Nào ngờ Lô Ngọc Địch cũng đạp chân theo Doãn Lạc Hà tránh sang một bên. Doãn Lạc Hà kinh ngạc: “Người tới đây làm gì?”

Lô Ngọc Địch chỉ Lạc Minh Hiên và Vô Song đứng đó: “Xem bọn họ tí thí.”

“Không phải người xuất chiến à?” Doãn Lạc Hà, Lạc Minh Hiên và Vô Song cùng hỏi.

Lô Ngọc Địch ra vẻ vô tội: “Ta có nói thế đâu. Sư phụ có hai đệ tử cơ mà...”

Doãn Lạc Hà nhìn Lạc Minh Hiên: “Còn tự tin không?”

Lạc Minh Hiên cắn răng, rút trọng kiếm Vô Vọng ra, hung hăng nói: “Đã tới nước này rồi, không tự tin cũng phải tự tin.”

Vô Song cười một tiếng: “Ta từng giao thủ với các đệ tử khác của Tuyết Nguyệt thành rồi.”

“Ai?” Lạc Minh Hiên cau mày.

Vô Song suy nghĩ một chút: “Tên là Lôi Vô Kiệt, người mặc áo đỏ.”

“Kết quả thế nào?” Lạc Minh Hiên hỏi.

“Hắn rất cứng rắn, nhưng võ công không tốt.” Vô Song lắc đầu: “Cả đám cùng xông lên cũng không đánh nổi mình ta.”

Chân Lạc Minh Hiên mềm nhũn, cánh tay cầm kiếm cũng run rẩy, ngoài miệng vẫn cố nói: “À, Lôi sư đệ ấy hả. Trong Tuyết Nguyệt thành võ công của hắn chỉ bình thường thôi. Ta là sư huynh của

hắn, nhập môn trước hắn sáu bảy năm. Võ công của hắn hơi kém, ta cũng thường dạy dỗ hắn.”

Vô Song gật đầu một cái: “VẬY CŨNG LÀ CÓ DUYÊN.”

Lạc Minh Hiên bước tới trước vài bước, dừng lại nhìn Vô Song. Vô Song cũng ngẩng đầu lên nhìn Lạc Minh Hiên.

“Đánh đi.” Vô Song vung tay: “Vân Toa, Kinh Sương, Phong Tiêu, Hồng Diệp, Hồ Diệp.”

Năm thanh phi kiếm đứng trước mặt hắn.

Doãn Lạc Hà kinh ngạc nói: “Hắn còn trẻ vậy là vận dụng được tới năm thanh phi kiếm cơ à?”

Khóe miệng Lô Ngọc Địch hơi nhếch lên, cười thầm trong lòng: Kịch hay còn ở phía sau.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 215: Thất Kiếm Thành Kiêu

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Ngón tay của Vô Song lướt qua năm thanh phi kiếm, làm vang lên tiếng leng keng, êm tai như chuông gió. Hắn thối khẽ một cái, lạnh nhạt nói: “Đi đi.” Năm thanh phi kiếm đồng loạt bay về phía Lạc Minh Hiên.

“Vừa đánh đã tận năm thanh kiếm? Độc ác quá!” Lạc Minh Hiên cầm trọng kiếm Vô Vọng vung lên, lập tức đánh lui một thanh, bốn thanh khác từ các hướng khác nhau tiếp tục tấn công. Hai thanh nhắm vào bả vai trái phải, một đâm tới mi tâm, một bay về phía bụng.

Một luồng sáng bạc lướt qua sau lưng Lạc Minh Hiên, chỉ thấy tay trái Lạc Minh Hiên lại nhiều thêm một thanh trường kiếm mềm mại yêu kiều. Đó là khinh kiếm Biệt Ly mà Lý Tổ Vương tặng cho. Hắn đột nhiên vung kiếm, song kiếm hai tay trái phải hợp lực, leng keng vài tiếng thanh thúy. Lạc Minh Hiên đồng thời ngăn cả bốn thanh phi kiếm lại. Hắn cười đắc ý một tiếng, lui lại vài bước, cười nói: “Đừng coi thường người của Tuyết Nguyệt thành.”

Năm thanh phi kiếm trở lại trong hộp kiếm, Vô Song gật đầu một cái: “Không tệ.”

“Đệ tử của tiên tử học kiếm thuật hai tay à?” Lô Ngọc Địch nghi hoặc nói, binh khí hai tay thật ra là võ học sở trường của thành chủ tiền nhiệm Tuyết Nguyệt thành, Lý Trường Sinh. Khi còn trẻ Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân, Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, Thương Tiên - Tư Không Trường Phong đều nổi danh thiên hạ bởi binh khí hai tay, không ngờ đệ tử Lạc Hà Tiên Tử cũng học môn võ công này.

“Kiếm thuật hai tay ư, công phu của đồ đệ ta còn mạnh hơn thứ đó nhiều.” Doãn Lạc Hà cười một tiếng: “Thứ đồ đệ ta học là kiếm thuật của tiên nhân.”

“Vân Toa, lấy đầu hấn.” Vô Song búng ngón tay một cái, lại bắn Vân Toa ra.

“Có mấy lần nữa thì cũng vậy thôi.” Lạc Minh Hiên xuất chiêu thẳng thết, tự tin hơn nhiều, bước thẳng tới, trọng kiếm chém thẳng xuống.

“Khinh Sương, đâm mi tâm hấn.” Vô Song lại búng tay, Khinh Sương cũng bay thẳng ra.

Lạc Minh Hiên xuất kiếm đánh lui Vân Toa, lại thấy Khinh Sương kiếm mang theo hàn khí đánh thẳng tới mặt. Hấn nghiêng người, Biệt Ly kiếm bên tay trái khó khăn lắm mới cản được.

“Phong Tiêu, cắt lỗ tai hấn đi.” Vô Song hờ hững vung tay, Phong Tiêu kiếm bay ra.

Lạc Minh Hiên vừa dùng Biệt Ly kiếm ngăn cản, thân hình còn chưa thẳng bằng đã thấy Phong Tiêu kiếm mang theo khí thế hung

hắn đánh tới. Hắn cắn răng, đột nhiên hai chân trùng xuống, song kiếm múa lượn đánh bay Phong Tiêu, thân thể cũng nhảy lên.

“Kết thúc.” Vô Song thở dài, tay phải giơ lên, Hồng Diệp và Hồ Diệp bay ra. Người trên không trung hành động bất tiện, muốn né tránh hai thanh kiếm này là khó càng thêm khó.

Lạc Minh Hiên trên không trung, nhìn Doãn Lạc Hà đứng cạnh đó. Doãn Lạc Hà thở dài, chưởng phong đã nổi lên trong tay chứng tỏ đang định động thủ cứu mình. Chắc sư phụ rất thất vọng về mình, nhưng trong đôi mắt kia rõ ràng không phải thất vọng, mà là buồn bã.

Nữ nhân tuổi tác như sư phụ, bao năm mới quyết định chạy xa ngàn dặm tới tòa thành đối nghịch cướp người, có lẽ cả cuộc tới đây cũng chỉ có lần này.

Hoa có bao mùa, người chỉ một đời.

Lạc Minh Hiên nhắm hai mắt lại, thế cờ Tiên Nhân Lục Bác bắt đầu xoay tròn trong đầu.

“Nếu sáu quân cờ đều có thể thành kiêu, vậy thì sao?”

“Trong lục bác, một kiêu có thể ăn một tán, vậy nếu tán cũng có thể ăn kiêu thì sao?”

Lời của Diệp Tam vang vọng bên tai.

Không kịp nữa rồi, Vô Song vung nhẹ tay, Hồng Diệp kiếm và Hồ Diệp kiếm đã nhanh chóng bay ra.

Lạc Minh Hiên mở bừng mắt, tay phải trọng kiếm Vô Vọng, tay trái khinh kiếm Biệt Ly, bên hông lóe lên, chỉ thấy hai thanh kiếm ba thước - Bàn Nhược, Nhất Mục đột nhiên bay về phía trước, đỡ lấy hai thanh phi kiếm.

Vô Song mỉm cười: “Người cũng nhiều kiếm thật.”

Lạc Minh Hiên rơi xuống đất, đột nhiên tung người nhảy về phía trước, song kiếm múa lượn đánh về phía Vô Song.

“Tới hay lắm.” Vô Song vung tay, phi kiếm lại đánh ra. Năm thanh phi kiếm thay nhau bay tới, sát cơ trải rộng nhưng không ngăn nổi bước chân của Lạc Minh Hiên.

Lúc này Lạc Minh Hiên múa cả song kiếm, toàn thân tràn ngập kiếm khí như đã phát điên, khí thế không thể đỡ nổi. Mặc dù trên người bị phi kiếm của Vô Song đâm thành mười mấy vết thương nhỏ nhưng vẫn không hề để ý, chỉ một lòng muốn đánh bại Vô Song.

Sư phụ, mặc dù con cảm thấy tên Tống Yên Hồi kia không xứng với người, nhưng con càng không muốn thấy người đau khổ!

Lạc Minh Hiên quát lớn một tiếng, chỉ còn cách Vô Song mười bước.

“Nhiều Chỉ Nhu!” Cuối cùng Vô Song cũng nghiêm túc, đập tay lên hộp kiếm một cái. Phi kiếm Nhiều Chỉ Nhu bay ra, vạch thành hai vết máu trên cổ tay Lạc Minh Hiên. Trọng kiếm Vô Vọng, khinh kiếm Biệt Ly lập tức tuột tay. Nhưng bước chân của Lạc Minh Hiên vẫn không hề ngừng lại, hai tay hấn lại rút hai thanh kiếm bên hông.

Song kiếm Cú Mang, Kiếp Trần.

“Trở về.” Vô Song vung tay quát lớn, chỉ thấy sáu thanh phi kiếm bay ra cùng quay về tấn công vào lưng Lạc Minh Hiên.

Lạc Minh Hiên đột nhiên xoay người, song kiếm ngăn phía trước chặn sáu thanh phi kiếm lại. Kiếm thế của phi kiếm cực mạnh, chấn tới mức miệng Lạc Minh Hiên đau xót, mang song kiếm ngã lăn trên mặt đất. Thế nhưng hắn cũng mượn phi kiếm lui lại!

Lui tới trước mặt Vô Song.

Lạc Minh Hiên đột nhiên xoay người, rút thanh kiếm cuối cùng còn sót lại sau lưng - trường kiếm Phượng Hoàng.

“Đây chính là kiêu của ta!” Lạc Minh Hiên cầm kiếm chém xuống.

Vô Song gật đầu: “Là thanh kiếm tốt!” Hai tay của hắn đột nhiên vỗ lên hộp kiếm.

Bốn thanh phi kiếm phóng lên cao.

Tuyệt Ảnh, Sát Sinh, Phá Kiếp, Ngọc Như Ý!

Cuối cùng Doãn Lạc Hà cũng hành động.

Tiên tử. Lô Ngọc Địch vội vàng hét lên nhưng không cản được cô.

Một thanh Tuyệt Ảnh ngăn kiếm thế của Lạc Minh Hiên.

Một thanh Sát Sinh đánh tan kiếm thế còn lưu lại.

Một thanh Phá Kiếp ngăn chưởng lực mà Lạc Minh Hiên sắp vung ra.

Một thanh Ngọc Như Ý nhắm thẳng yết hầu Lạc Minh Hiên.

Nhưng Lạc Minh Hiên đã không dừng được, kiếm đã rời vỏ vốn rất khó dừng. Huống chi, hấn không muốn dừng, dừng là thua, liều mạng thì còn đánh được!

Vô Song nhận ra vẻ quyết liệt trong mắt Lạc Minh Hiên, lắc đầu gầm lên: “Lui lại!”

“Không lùi!” Lạc Minh Hiên cũng gầm lên, nhưng lại cảm thấy cổ áo bị người ta tóm lấy.

“Thằng ngốc này, tên Tống Yến Hồi kia có quan trọng đến đâu đi nữa cũng đâu bằng người được?” Một giọng nói êm ái vang lên bên tai, Lạc Minh Hiên kinh ngạc, đã bị nhắc lên.

Hấn nhớ lại năm mười tuổi theo cha tới thăm Tuyết Nguyệt thành, một mình lén lút trèo lên Thương Sơn, thế nhưng khi xuống núi lại lạc đường. Chính sư phụ là người kéo cổ áo mình, tung người nhảy xuống chân núi.

Hấn nhớ hôm đó sư phụ cũng mặc quần áo màu trắng, thân thể tỏa hương thơm ngát. Sau khi xuống núi là bóp má mình nói: “Thằng nhóc đáng yêu ở đâu đến mà khóc như con gái thế.”

Hiện giờ Lạc Minh Hiên không khóc, chỉ nhìn sư phụ ngây ngốc: “Sao người lại đẹp đến vậy?”

Mười năm qua đi, sư phụ vẫn mặc áo trắng, thân thể vẫn tỏa hương thơm dào dạt, vẫn xinh đẹp như xưa.

Toàn thân Lạc Minh Hiên đầy những vết thương, không ngừng chảy máu, đã gần ngất xỉu nhưng hấn lại mỉm cười ngây ngốc.

Vô Song vung tay phải, mười thanh phi kiếm trở lại hộp. Hắn đứng dậy phủi bụi đất trên quần, quay đầu nhìn nam tử cao gầy đột nhiên xuất hiện trên cửa thành, khẽ cúi đầu: “Suỵ phụ.”

Tiếp tục quỳ cầu Donate:)))

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 216: Nhất Kiếm Yến Hồi

Dịch: Lãng Nhân Môn

***

Tổng Yến Hồi đứng trên cửa thành, vốn hấn đã vào trong Kiếm Lưu, định chuyên tâm tu luyện kiếm thuật, thế nhưng lại thấy bên ngoài Vô Song thành có kiếm khí dâng lên như nước thủy triều, tưởng rằng đại địch đến nên mới cố tình cầm kiếm chạy tới đây. Kiếm của hấn có vết nứt khoảng một tấc, do Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y làm gãy năm xưa. Kiếm tên Đoạn Thủy, là vì chiến tích nổi danh của Tổng Yến Hồi năm xưa, ‘nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyết lưu’. Tổng Yến Hồi nhìn Doãn Lạc Hà dưới thành, chậm rãi nói: “Nàng lại tới à.”

Một câu ‘Nàng lại tới à’, nhưng có thể hiểu thành rất nhiều ý. Với giọng mừng rỡ sẽ là hoan nghênh, mong đợi được gặp lại sau thời gian xa cách. Giọng lạnh nhạt sẽ là một loại cự tuyệt, một cảm giác không thể làm gì không thể không gặp.

Nhưng giọng điệu của Tổng Yến Hồi rất bình tĩnh, không nghe ra vui buồn, cũng không có gì bất mãn.

Doãn Lạc Hà gật đầu một cái: “Đúng vậy, ta lại tới.”

“Chẳng hay tiên tử tới thăm thành Vô Song là có chuyện gì?” Tổng Yến Hồi vẫn đứng trên cửa thành, cúi đầu hỏi, giọng cung

kính.

“Đệ tử Tuyết Nguyệt thành bị tập kích tại Lôi gia bảo, đã bị thương. Trên giang hồ có lời đồn chuyện này liên quan tới Vô Song thành, cho nên cố tình tới đây hỏi đáp án rốt cuộc ra sao.” Doãn Lạc Hà cũng đáp rất nghiêm chỉnh.

Tống Yến Hồi lắc đầu: “Đúng là Vô Song thành cũng nghe được chuyện này, nhưng không liên quan tới chúng ta. Tuy trước nay chúng ta và Tuyết Nguyệt thành không hòa thuận, năm nay cũng không phải người tới tham gia Anh Hùng yến tại Lôi gia bảo, nhưng chuyện hạ độc tàn sát anh hùng trong thiên hạ không phải hành động của Vô Song thành.”

“Được.” Doãn Lạc Hà gật đầu: “Vậy thôi.”

Tống Yến Hồi thở dài: “Không chỉ có vậy.”

“Hả?” Hàng mi xinh của Doãn Lạc Hà nhướn lên: “Còn gì nữa?”

Tống Yến Hồi trầm ngâm một chút rồi trả lời: “Nhưng lúc trước ta đã biết chuyện này, thậm chí người giết dây còn từng có ý định mời ta xuất thủ.”

“Cho nên?” Doãn Lạc Hà hí mắt lại.

“Thế nhưng ta từ chối. Tiên tử, cô phải hiểu, nếu Vô Song thành ta động thủ thì lần này Lôi gia bảo đã biến mất trên giang hồ.” Tống Yến Hồi cao giọng nói: “Nhưng chuyện đoạt lại đệ nhất võ lâm, Vô Song thành tự có lòng tin.”

“Được.” Doãn Lạc Hà chậm rãi đặt Lạc Minh Hiên đang ngã trong lòng mình xuống đất, ngẩng đầu lên, đôi mắt mỹ miều lóng lánh nhìn

Tống Yến Hồi: “Ta còn một vấn đề muốn hỏi.”

“Lại tới rồi.” Vô Song đã thu hồi hộp kiếm, đi tới bên cạnh Lô Ngọc Địch.

Lô Ngọc Địch thở dài, định giải vây cho sư phụ: “Tiền bối, vừa rồi đệ tử của ngài đã bại dưới tay sư đệ Vô Song, vậy phải làm theo đặt cược chứ.”

Doãn Lạc Hà hoàn toàn không để ý tới hắn, chỉ ngẩng đầu lên nhìn Tống Yến Hồi.

Tống Yến Hồi cũng nhìn cô, không nói gì.

Vô Song vỗ lên vai Lô Ngọc Địch: “Sư huynh, ta nghĩ chúng ta nên tránh đi thì hơn.”

“Được thôi.” Doãn Lạc Hà đột nhiên tung người nhảy một cái, thân thể lao thẳng về phía Tống Yến Hồi trên cửa thành. Thanh Hà Ảnh kiếm bên hông cô rời vỏ, thân kiếm mỏng manh nhưng sắc bén, như bóng yểm lướt qua nơi chân trời.

Tống Yến Hồi cũng từ trên cửa thành nhảy xuống. Đoạn Thủy kiếm lập tức rời vỏ, lăm liệt đoạn tuyệt, mang theo uy thế cắt đứt dòng chảy của thiên giang.

Hai thanh kiếm giao nhau, hai mắt Doãn Lạc Hà và Tống Yến Hồi chỉ cách nhau có một tấc. Hai người nhìn nhau, chỉ một khắc nhưng tài hoa tới ngập trời.

Hai người cùng đẩy tới.

Tống Yến Hồi thu kiếm, lui lại trên cửa thành.

Doãn Lạc Hà cũng thu kiếm, vẫn đứng dưới cửa thành nhưng không ngẩng đầu lên nữa.

Cứ như vừa rồi hai người không xuất kiếm, tất cả chỉ là ảo giác của những người đứng xem bên cạnh. Nhưng đó không phải ảo giác, vì thành chủ vừa nhậm chức Vô Song làm bầm: “Chiêu kiếm thật đẹp”

Lô Ngọc Địch lăm mồm hỏi một câu: “Đệ nói xem kiếm của sư phụ đẹp hay kiếm của Lạc Hà Tiên Tử đẹp.”

“Chiêu kiếm đoạn tuyệt.” Vô Song chậm rãi nói: “Là vẻ đẹp do song kiếm hợp lực.”

Doãn Lạc Hà xoay người bế Lạc Minh Hiên dưới đất lên, nhẹ giọng nói: “Ồ nhi, chúng ta về nhà thôi.”

Lạc Minh Hiên không biết nên nói gì, chỉ nhỏ giọng gọi: “Sư phụ...”

Bên kia, Lô Ngọc Địch thấy vậy vội vàng tiến lên, nhặt lại những thanh kiếm của Lạc Minh Hiên rơi dưới đất, hơn nữa còn dùng một túi vải bọc lại rồi cột vào lưng một con ngựa của hai người.

“Cám ơn.” Doãn Lạc Hà nói nhỏ một câu sau đó ôm Lạc Minh Hiên tung người nhảy lên, hạ xuống một con ngựa khác. Một tay cô ôm Lạc Minh Hiên đã kiệt sức, một tay đột nhiên thúc ngựa: “Đi!”

Hai người hai ngựa lại rời đi, những đệ tử phía ngoài của Vô Song thành và đệ tử Thiên Hạ phường không ai dám ngăn cản.

“Sư phụ, xin lỗi. Nếu vừa rồi con thắng được tên Vô Song kia...” Lạc Minh Hiên cắn răng, giọng khỏ sở.

“Đừng tự trách mình, chờ sau khi về lần này người lĩnh ngộ được Tiên Nhân Lục Bác thuật rồi tìm hấn đánh một trận nữa.” Doãn Lạc Hà an ủi.

Lạc Minh Hiên ngây ngẩn: “Sự phụ, khi đó người có tới cùng không?”

Doãn Lạc Hà lắc đầu: “Ta không tới, cuộc đời này sẽ không trở lại.”

Lạc Minh Hiên im lặng một hồi lâu rồi mới hỏi: “Sự phụ, trước kia tên Tống Yến Hồi kia hấp dẫn lắm à? Sao sự phụ lại thích hấn tới vậy?”

Doãn Lạc Hà cười khẽ: “Đúng vậy, trước đây hấn là thiếu niên ưu tú nhất mà ta từng thấy. Người có biết vì sao hấn tên là Tống Yến Hồi không? Bởi vì hấn xuất kiếm với bầu trời mệnh mỏng, vẻ đẹp của chiêu kiếm kia có thể khiến chim yến đang bay về phía nam quay ngược trở lại.”

“Sự phụ và hấn quen nhau bên bờ sông Thương Lan à?” Lạc Minh Hiên hỏi.

Doãn Lạc Hà gật đầu: “Đúng vậy. Lúc đó ở sông Thương Lan lũ lụt lan tràn, dân chúng bên bờ sông gặp nguy hiểm. Hấn dùng một đoạn đoạn thủy, ta dùng một chướng chặn sông, cùng nhau cứu được không ít dân chúng. Tình cảm của chúng ta bắt đầu từ đó.”

Lạc Minh Hiên lẩm bẩm: “Sự phụ, trước kia con hỏi người những chuyện này người chưa bao giờ trả lời, sao hôm nay lại chịu nói cho con?”

Doãn Lạc Hà có vẻ muốn quay đầu nhưng đột nhiên dừng lại, cô nhìn thẳng lại, vung mạnh roi ngựa: “Bởi vì... buông tay rồi!”

Còn lúc này ở Vô Song thành, Vô Song cũng hộp kiếm, Lô Ngọc Địch chống trường thương, hai người lặng lẽ nhìn bóng lưng hai thầy trò rời khỏi.

Vô Song chậm rãi nói: “ Sư huynh, ta với huynh đặt cược nhé? Đánh cược Lạc Hà Tiên Tử kia có quay đầu nhìn lại không.”

Lô Ngọc Địch suy nghĩ một chút rồi đáp: “Chắc là có. Lần nào Lạc Hà Tiên Tử tới rồi đi cũng nhanh như tia chớp, đi rồi vẫn lưu luyến không rời.”

“Vậy ta đánh cược là không.” Vô Song nhếch miệng cười nói. “Đánh cược một chầu rượu là được.”

Kết quả cho tới khi hai bóng người khuất hẳn không còn tăm tích, Doãn Lạc Hà vẫn không quay đầu.

“Ta thắng rồi, đi uống rượu thôi.” Vô Song quay người, nhưng lại phát hiện Tống Yến Hồi vẫn đứng trên cửa thành kiếm hề đi khỏi.

Hắn cầm kiếm đứng đó, đắm chìm trong ánh sáng chiều tà, nhìn về phương xa không hề nhúc nhích, cứ như thời gian đã ngừng trôi.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 217: Một Chiếc Thuyền Con

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thành cá Thu Thủy.

Đây là ngày thứ tư sau khi đám người Lạc Minh Hiên tới thành này, cũng là ngày thứ ba bọn họ lên đường xuất phát, lại là ngày bọn họ ước định cùng Mộc Xuân Phong của Mộc gia. Sáng sớm đám người Lôi Vô Kiệt đã thu dọn xong hành lý. Mấy hôm nay hẳn đã rời khỏi quán trọ, được Trân Châu mời tới nhà mình. Thật ra ban đầu Lôi Vô Kiệt cũng khá ngại ngùng, nhưng Tiêu Sắt nói trước nay Ngũ Đại Tổng Quản làm việc không để ý tới mọi chuyện sau này, ở lại đây cũng là để bảo đảm an toàn cho Trân Châu cô nương.

“Trân Châu cô nương, nhờ cô chăm sóc giúp hai con ngựa Dạ Hắc này.” Lôi Vô Kiệt vuốt ve đầu con ngựa cười nói. Hai con ngựa này đi theo Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt từ Tuyết Lạc sơn trang, một năm nay có thể coi là chạy cả ngàn dặm không dừng vó, khiến Lôi Vô Kiệt nảy sinh cảm tình.

“Yên tâm đi, cứ giao cho ta.” Trân Châu cười nói.

Lôi Vô Kiệt vỗ cổ ngựa, đột nhiên nói: “Nếu ta không về được cũng đừng bán nó. Một thời gian nữa sẽ có một số người tới đây,

nếu hấn tự xưng là người từ Tuyết Nguyệt thành tới thì giao hai con ngựa này cho hấn.”

“Không về được?” Trân Châu kinh ngạc.

“Không về được cái quái gì, cái tên mở quạ đen nhà ngươi.” Đường Liên giơ tay gõ một phát lên đầu Lôi Vô Kiệt: “Đừng nói linh tinh.”

Lôi Vô Kiệt cười một tiếng: “Cũng đúng, giờ thậm chí đi hay không cũng chưa biết, còn nói chuyện về hay không làm gì.”

Tiêu Sát đi tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt, lười biếng ngáp một cái: “Chắc là ngươi ngứa da rồi hả.”

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Yên tâm đi, ta biết ngươi muốn tới đảo Bồng Lai trị thương. Tổng quản chưởng kiếm cũng được, tiên nhân cười gió cũng thế, giao cả cho ta.”

Trân Châu nghe bọn họ nói chuyện, do dự một hồi lâu nhưng vẫn hỏi: “Tuy hỏi vậy có hơi lỗ mãng, nhưng cho dù ta là người chưa trải chuyện đời nhưng cũng biết ngươi không phải đệ tử thế gia bình thường ra ngoài du ngoạn. Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Ta tên là Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt cười nói: “Đây là tên thật, trên giang hồ ta không nổi tiếng mấy. Sư huynh ta tên là Đường Liên, có thể coi là người trẻ tuổi kiệt xuất tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Vị sư đệ này của ta. Này, trông mắt cái gì, ngươi nhập môn muộn hơn ta một lúc đấy nhé. Sư đệ tên là Tiêu Sát, tên trước kia của hấn còn kinh khủng hơn, nhưng đó là chuyện đã qua. Hôm nay ba người chúng ta rời khỏi sư môn, xông xáo giang hồ, trên giang hồ mọi người gọi chúng ta là...”

Trân Châu hai mắt tròn tròn đầy ngưỡng mộ nhìn Lôi Vô Kiệt, chờ mong hắn nói tiếp.

Đường Liên và Tiêu Sắt cũng nhìn hắn, trong lòng thầm suy nghĩ, tên này lại bịa chuyện linh tinh gì đây.

“Tuyết Nguyệt tam thiếu.” Lôi Vô Kiệt chậm rãi thốt lên bốn chữ này.

Đường Liên chỉ thấy mặt mũi đỏ bừng, trong lòng dâng lên cảm giác xấu hổ vô hình. Tiêu Sắt trực tiếp lườm một cái khinh bỉ, trong lòng thầm thở dài. Lúc mới gặp Lôi Vô Kiệt, hắn là tên ngốc, không ngờ một năm qua đi lại biến thành một tên đại ngốc.

Ánh mắt Trân Châu vẫn sáng bừng lên: “Tuyết Nguyệt thành, ta nhớ ra rồi. Đó là giang hồ đệ nhất thành mà mọi người vẫn đồn đại.”

“Đúng vậy. Ta tới từ nơi đó.” Lôi Vô Kiệt nhắc bọc hành lý lên: “Trân Châu cô nương, sau này chúng ta sẽ gặp lại.” Tiếp đó sải bước đi thẳng, tiêu sái khó tả.

Đường Liên và Tiêu Sắt lại cung kính chấp tay tạm biệt Trân Châu, cảm ơn mấy ngày qua đã chiêu đãi. Nhưng ánh mắt Trân Châu vẫn dõi theo bóng người không biết lễ phép, sải bước đi thẳng, Lôi Vô Kiệt.

“Ài, tâm tư người trẻ tuổi, ta cũng chẳng hiểu nổi.” Đường Liên thở dài.

Ba người tạm biệt Trân Châu xong bèn đi tới trước cảng cá. Tới cầu cảng, thấy con thuyền dài Tuyết Tùng đã giương cánh buồm lớn, phượng hoàng trên đó đã giang rộng hai cánh phát phối trong làn gió, như muốn tấp lửa bay lên trời. Mộc Xuân Phong đứng trên

đầu thuyền, trường bào màu trắng tung bay theo làn gió. Hấn đứng đón gió nhìn về phía xa, phía sau là võ sĩ mặc áo giáp cầm trường thương, đều lặng lẽ nhìn về phương xa, không nói gì.

“Mộc Xuân Phong này đúng là rất có ý thơ. Hấn bảo thân thể không được tốt cơ mà, sao còn ra đây hóng gió.” Lôi Vô Kiệt lẩm bẩm.

Như nghe được lời của Lôi Vô Kiệt, Mộc Xuân Phong quay người sang nhìn ba người dưới thuyền, cúi đầu ra hiệu.

“Hóa ra là tới đón tiếp chúng ta.” Lôi Vô Kiệt hiểu ra.

“Đi thôi.” Tiêu Sát đột nhiên điểm mũi chân tung người nhảy một cái, vận dụng khinh công tuyệt thế. Chỉ tung người vài lần hấn đã tới cầu thang, chốc lát sau đã đi tới bên cạnh Mộc Xuân Phong.

Thần sắc Mộc Xuân Phong đổi hẳn: “Đạp Vân Thừa Phong bộ!”

Tiêu sát gật đầu một cái, không nói gì. Đường Liên và Lôi Vô Kiệt theo ngay phía sau, Mộc Xuân Phong gật đầu chào: “Tiêu Sát, Lôi Vô Kiệt, Đường mặc Hà.”

Cái tên cuối cùng khiến cả ba ngớ người ra, Đường Liên đã gần quên bằng cái tên mà mình thuận miệng bịa ra, mãi lâu sau mới phản ứng lại, vội vàng gật đầu: “Chào Mộc huynh đệ!”

“Khách quý đã tới đông đủ, chúng ta khởi hành thôi.” Mộc Xuân Phong cao giọng nói.

Võ sĩ trường thương giơ cao thanh thương, vung vẩy. Thủy thủ ở mũi thuyền thấy tín hiệu lập tức thổi kèn lệnh. Đám thủy thủ khác nghe tiếng kèn lệnh rồi rút chuẩn bị.

“Tìm được đủ người bắt rắn tốt chưa?” Đường Liên hỏi.

Mộc Xuân Phong gật đầu: “gần đủ rồi, chỉ sợ ba vị không tới thôi, nếu thế cho dù có tuyển nhiều cao thủ bắt rắn hơn nữa cũng chỉ uổng công.”

“Yên tâm, chỉ cần tuân thủ ước định với chúng ta, đương nhiên chúng ta sẽ giúp ngươi.” Tiêu Sắt ngáp một cái, ánh mắt nhìn về phía chim biển đang bay lên hạ xuống.

Lúc này thuyền dài Tuyết Tùng đã quay mũi, Lôi Vô Kiệt nhìn biển rộng vô tận, cảm giác dâng trào: “Ra biển rồi à! Thật sự ra biển rồi à!”

“Lôi huynh đệ ra biển lần đầu à?” Mộc Xuân Phong cười hỏi.

“Ta sống từ nhỏ ở Giang Nam, chưa từng thấy biển khơi.” Lôi Vô Kiệt đáp thật lòng.

“Kích động lắm ư?” Mộc Xuân Phong lại hỏi.

“Có một chút, cảm thấy không đợi nổi.” Lôi Vô Kiệt đáp.

Mộc Xuân Phong thở dài một tiếng: “Thật ra ta cũng vậy.”

“Hả?” Ba người cùng ngạc nhiên.

“Ta cũng chưa từng thấy biển.” Mộc Xuân Phong cảm thán: “Ta cũng rất kích động.”

Người phụ trách chuyến đi này tương đương với thuyền trưởng không ngờ lại là một người chưa bao giờ ra biển. Tiêu Sắt và Đường Liên không khỏi lo lắng.

Lúc này đột nhiên lại nghe thấy tiếng sáo truyền lại, mọi người vội vàng nhìn theo tiếng động. Chỉ thấy từ phía xa có một chiếc thuyền con đi tới, người thổi sáo đứng trên mũi thuyền, hông dắt một thanh trường kiếm. Người này mặc áo quan màu tím, không hề có ý che giấu thân phận.

Mộc Xuân Phong nhíu mặt chân mày: “Áo quan màu tím, đây là trang phục của hoạn quan nơi đại nội, người này là ai?”

“Quả nhiên cái gì phải tới thì rồi cũng sẽ tới.” Đường Liên thở dài: “Còn tưởng trốn được cơ.”

“Nếu đã không tránh khỏi, vậy đánh thôi.” Lôi Vô Kiệt nắm chặt kiếm trong tay.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 218: Kiểm Khởi Vạn Triều

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tiếng sáo chợt ngừng, tổng quản Cẩn Uy cất cây sáo, đứng từ xa nhìn đám người Tiêu Sát. Chiếc thuyền kia không có người chèo nhưng càng lúc càng tới gần thuyền dài Tuyết Tùng.

“Dùng nội kinh dưới chân cũng có thể đẩy thuyền. Tổng quản Cẩn Uy thật lợi hại.” Lôi Vô Kiệt thở dài nói.

Mộc Xuân Phong biến sắc: “Tổng quản Cẩn Uy?”

Tiêu Sát vội vàng trừng mắt với Lôi Vô Kiệt một cái, Lôi Vô Kiệt mới phản ứng lại. Nếu để Mộc Xuân Phong biết hắn là người bị Ngũ Đại Tổng Quản truy đuổi, sợ rằng người ta sẽ không cho hắn lên thuyền nữa.

“Tổng quản Cẩn Uy là bằng hữu của các ngươi à? Ông ấy cũng muốn lên thuyền?” Mộc Xuân Phong vui mừng nói: “Vậy thật vẻ vang cho chiếc thuyền của ta!”

“Không phải, hắn tới bắt ta.” Tiêu Sát đột nhiên nói.

Đường Liên và Lôi Vô Kiệt cả kinh, trong đầu thầm nghĩ cho dù người ta phát hiện ra thân phận Cẩn Uy nhưng việc gì phải tự thú

như vậy, trực tiếp phơi bày chân tướng.

“Thật không dám giấu diếm, sư phụ của ta chính là tổng quản chưởng hương tại Thiên Khải, Cẩn tiên công công. Nhưng ta không có lòng học võ, càng không muốn tận thân vào cung. Sau vài lần tranh cãi, ta chạy khỏi Thiên Khải. Hai vị này là bằng hữu mà ta tình cờ gặp được trên giang hồ. May mà có bọn họ nên mới trốn được đến đây, không ngờ cuối cùng vẫn bị cản lại.” Tiêu Sắt thở dài, giọng nói đầy ưu thương.

“Sao có thể ép người ta học võ được, còn bức bách người ta tận thân nữa? Chuyện này thật khiến người ta giận sôi gan.” Mộc Xuân Phong cả giận nói: “Nghe đồn Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản quyền thế ngật trời, nhưng không ngờ lại bá đạo đến vậy. Tiêu huynh, huynh đã lên thuyền của ta, vậy là người của ta, chắc chắn ta sẽ bảo vệ chu toàn cho huynh.”

Lôi Vô Kiệt và Đường Liên trở mắt ra nhìn nhau, không ngờ kết cục cuối cùng lại như vậy.

“Đem kiếm của ta tới.” Mộc Xuân Phong nói câu này có vẻ rất khí thế nhưng nói xong lại ho khan vài tiếng. Ba người Tiêu Sắt nhìn nhau một hồi, không ngờ một người dáng vẻ gầy gò mong manh như vậy cũng tập luyện kiếm thuật. Có điều định cướp người trước mặt tổng quản chưởng kiếm, chắc công tử nhà giàu này chưa từng thấy cao thủ giang hồ chân chính.

“Công tử, thời hạn ba ngày đã đến, theo ta về Thiên Khải thôi.” Giọng nói uy nghiêm của tổng quản Cẩn Uy truyền lại, mang theo chút uy nghiêm.

“Theo người về? Theo người về chẳng phải từ công tử thành công công à?” Mộc Xuân Phong cười nhạt, cũng cất cao giọng: “Tại hạ Mộc Xuân Phong, tam công tử của Thanh Châu Mộc gia. Chuyến này muốn đi sâu vào biển rộng, đã có giấy thông hành, xin công công nương đường.”

Con trai thứ ba của Mộc gia? Tổng quản Cẩn Uy khẽ cau mày. Thanh Châu Mộc gia là thế lực lớn không phải ai cũng dám đắc tội, nhưng dùng danh nghĩa này mà muốn áp đảo Ngũ Đại Tổng Quản, đúng là nực cười.

“Làm sao bây giờ?” Đường Liên biết, đừng nói một con trai của Mộc gia ở đây, cho dù gia chủ Mộc gia đích thân tới cũng không can nỏi Cẩn Uy. Cho nên hấn vội vàng hỏi Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi nói: “Đành đánh thôi.”

Đường Liên hạ giọng: “Không phải không dám đánh nhưng e rằng sẽ bại lộ thân phận.”

Tiêu Sắt cũng hạ giọng: “Người đừng dùng ám khí, Lôi Vô Kiệt cũng đừng dùng hỏa dược. Đừng dùng hết toàn lực, ẩn giấu chút bản lĩnh. Chuyến này ra biển còn xa, con đường phía trước còn chưa biết. Không tới thời khắc cuối cùng đừng lấy hết thủ đoạn ra.”

“Vấn an Mộc Trường Tùng hiền đệ giúp ta.” Cẩn Uy công công trả lời, hấn gọi thẳng tên gia chủ Mộc gia nhưng lại gọi là hiền đệ, rõ ràng là muốn áp đảo Mộc gia. Hấn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Trên thuyền có một vị khách trốn khỏi nhà chạy ra ngoài, ta phải dẫn về, mong hiền chất đừng phiền muộn.”

Mộc Xuân Phong phát ống tay áo: “Nếu ta không cho người dẫn người đi thì sao?”

Cần Uy công công kinh ngạc, chắc không ngờ Mộc Xuân Phong lại trả lời như vậy. Hắn cười một tiếng tự giễu rồi không nói tiếp câu nào, trực tiếp rút kiếm ra.

Lúc này thủ hạ của Mộc Xuân Phong cũng đưa kiếm của hắn lên. Chuôi vàng vỏ ngọc, thanh kiếm hoa mỹ theo kiểu công tử nhà giàu. Nhìn thì đẹp dễ tinh xảo, nhưng một khi kiếm này gặp phải vũ khí sắc bén thật sự, chỉ trong chớp mắt là gãy, không chịu nổi một đòn. Nhưng Mộc Xuân Phong vẫn nói rất kiên định: “Tiêu huynh đệ yên tâm, ta không quan tâm thanh danh của Ngũ Đại Tổng Quản ở Thiên Khải lớn đến đâu, trước mặt Thanh Châu Mộc gia ta, chẳng là cái quái gì!”

Ba người cùng kinh ngạc, Mộc Xuân Phong vẫn luôn giữ vẻ công tử đoan trang, văn nhã thanh cao, không ngờ lại đột nhiên nói tục một câu như vậy.

Cần Uy công công đột nhiên nhảy lên, xuất kiếm chém về phía ba người. Mặc dù con thuyền nhỏ của hắn còn cách xa vài chục trượng nhưng kiếm khí mang theo uy thế hùng mạnh vẫn đánh thẳng về phía mọi người.

Lôi Vô Kiệt đang định xuất thủ, đột nhiên chứng kiếm Mộc Xuân Phong nhảy lên trước, từ cao giáng xuống, chém một kiếm về phía Cần Uy công công.

Tiêu Sát, Lôi Vô Kiệt, Đường Liên, thậm chí Cần Uy công công lúc này đều ngây ngẩn.

Kiếm này.

Kiếm khí này!

Nếu nhất định phải dùng lời để mô tả chiêu kiếm này của Mộc Xuân Phong, vậy ví dụ tốt nhất chính là cảnh tượng trước mắt, bát ngát như biển khơi, mênh mông như sóng dậy!

Chiêu kiếm đó, khiến vạn làn sóng triều kinh ngạc.

Chỉ thấy nước biển trong phạm vi mười trượng đều bị chiêu kiếm làm dậy sóng, rồi lại ập thẳng xuống dưới.

“Hóa ra là vậy.” Tiêu Sắt khẽ mỉm cười.

Ánh mắt Lôi Vô Kiệt vẫn đi theo thanh kiếm đó, ánh mắt đầy vui mừng.

Đúng vậy, không sai. Chính là thanh kiếm này, ngoại trừ kiếm thuật của bản thân Mộc Xuân Phong, chỉ thanh kiếm này mới có khí thế như vậy.

“Động Thiên Sơn!” cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng gọi to tên của thanh kiếm này.

Kiếm khí mênh mông, một kiếm cất lên động cả ngàn núi, do Lý Tổ Vương của Kiếm Tâm trủng chế tạo, đứng hạng bảy trong Thập Đại Danh Kiếm đương đại -- Động Thiên Sơn!

Bao năm qua đi, ngay cả Lý Tổ Vương người rèn ra kiếm cũng không biết nơi hạ lạc của thanh kiếm này. Lúc trước khi Lý Tổ Vương tạm biệt Lôi Vô Kiệt ở Kiếm Tâm trủng còn cố tình bảo Lôi

Vô Kiệt tra hỏi tung tích của thanh kiếm này, không ngờ lại thấy nó ở đây, còn nằm trong tay của tam công tử Thanh Châu Mộc gia.

Thế nhưng sau khi cơn sóng ập xuống, thân hình Cần Uy công công lại xuất hiện. Hắn điểm chân hạ xuống chiếu thuyền con, bộ áo quan màu tím trên người không dính chút nước biển nào. Chiêu kiếm kia tuy khí thế kinh người, nhưng có vẻ không hiệu quả gì.

Mộc Xuân Phong cũng hạ xuống thuyền, thở dài: “Quả nhiên, Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản không phải người bình thường.”

Tiêu Sát lạnh lùng: “Vừa rồi người dùng chiêu kiếm kia, khí thế rất mạnh, xuất kiếm cũng rất đẹp, nhưng có một khuyết điểm.”

Mộc Xuân Phong nghi hoặc: “Khuyết điểm gì?”

“Không tác dụng gì.” Tiêu Sát đáp rất thẳng thắn.

Đường Liên và Lôi Vô Kiệt thảm kinh hãi, trong đầu suy nghĩ lúc này rồi còn chơi trò nói thật làm gì. Khó khăn lắm mới tìm được một chỗ dựa, chẳng lẽ lại để một giây sau hắn đá luôn khỏi thuyền?

Nhưng Mộc Xuân Phong lại gãi đầu nói: “Sự phụ ta cũng nói như vậy, thế nhưng ta học kiếm không phải để giết người, chủ yếu vẫn là đẹp mắt.”

“Không giết người là đúng.” Lôi Vô Kiệt vừa gật đầu khen vừa chậm rãi rút kiếm ra. “Nhưng có một điều kiện quan trọng, bản thân phải sống mới được.”

“Đánh thôi.” Đường Liên bất đắc dĩ nói.

Mộc Xuân Phong vội vàng la lên: “Chiêu kiếm vừa rồi của ta chỉ là thử...”

“Không có thời gian.” Tiêu Sắt cau mày: “Chưa chắc chúng ta đã thắng được hắn, nhưng chúng ta có thể làm lật thuyền của hắn.”

Mình có bán ebook TNCH full với giá hạt dẻ chỉ 250k luôn đây~

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 219: Tâm Kiếm Vạn Thiên

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Làm lật thuyền của hấn?” Mộc Xuân Phong gật đầu một cái: “Đúng là ý hay.”

Nhưng Lôi Vô Kiệt lại lắc đầu: “Vừa rồi một kiếm kia làm dậy sóng như vậy, nhưng quần áo của hấn còn chẳng ướt, sao mà làm lật thuyền của hấn được?”

“Nếu kiếm trong tay người là Thiết Mã Băng Hà, kiếm khí của người cũng giống chị người là Sương Hàn Kiếm Khí, vậy Mộc Xuân Phong thi triển một kiếm khơi dậy ngàn cơn sóng, người thêm vào một chiêu kiếm chí hàn, đóng băng cả sóng biển. Vậy có được không?” Tiêu Sắt trả lời.

Lôi Vô Kiệt tưởng tượng một hồi, đáp rất đường hoàng: “Thế thì sẽ rất nguy nga.”

Đường Liên buồn bã nói: “Hấn đang tới gần rồi, vừa rồi còn cách khá xa cho nên kiếm khí kia mới bị triệt tiêu, đến khi hấn tới gần sẽ rất khó đánh.”

“Ta nói câu này là ám chỉ cả đấy. Thanh kiếm của tỷ tỷ người là kiếm chí hàn của nhân gian, kiếm khí của tỷ tỷ người là Sương hàn

Kiểm Khí luyện được trên núi Côn Lôn, cho nên mới có thể dùng một chiêu kiếm đóng băng cả dòng sông. Còn người thì sao? Kiếm của người là Tâm Kiếm, người tu luyện theo Kiếm Tâm quyết, kiếm của người nên có kiếm thể riêng của mình.” Tiêu Sắt nói.

Lôi Vô Kiệt nhướn mày: “Người đang dạy ta luyện kiếm đây à? Chẳng lẽ kiếm thuật của người còn cao cường hơn hai vị sư phụ của ta?”

“Một người kiếm thuật cao siêu không nghĩa là hẳn biết dạy đồ đệ, nếu không đã đời nào chẳng có nhân tài xuất hiện. Mọi người trực tiếp ngồi xuống, so sánh xem lão tổ tông nhà ai lợi hại nhất thì người đó lợi hại nhất hả?” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

“Vậy người nói đi, kiếm thể của ta là gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt khoanh tay trong áo, chậm rãi nói: “Cái gọi là kiếm tâm nghĩa là thiên địa vạn vật đều có thể thành kiếm.”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút: “Không phải người định nói, cảnh giới luyện kiếm tối cao là trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm? Mấy câu của đám lừa đảo trên giang hồ mà người cũng nói ra được? Có cần thể diện nữa không thế?”

“Không có thời gian đấu võ mồm nữa đây, hẳn tới rồi!” Đường Liên đột nhiên vung tay, chỉ thấy một làn nước dâng lên theo hành động của hắn. Trong Bách Hoa yến Đường Liên đã từng dùng võ công này giao đấu với Đoàn Tuyên Dịch, chính là Tích Thủy thành Uyên mà Bách Lý Đông Quân sáng chế.

“Nghĩ lại thì trong võ công của sư phụ có rất nhiều thứ liên quan tới nước với biển, chắc năm xưa khi ra biển sư phụ đã sáng tạo ra,

chắc sẽ có chút công dụng.” Đường Liên đẩy tay một cái, một làn sóng dâng lên đánh về phía Cẩn Uy.

Cẩn Uy công công vung thanh trường kiếm chém ra một khe hở giữa làn sóng, chiếc thuyền cứ thế rẽ sóng lướt qua. Ánh mắt hắn lạnh lùng, miệng quát lên: “Kết thúc!”

Mộc Xuân Phong lại nhảy lên, chọt kiếm hất lên trời. Kiếm thế của hắn mênh mông tới mức khiến người ta kinh hãi, nhưng kiếm khí lại không mang theo chút sát ý nào. Chuyện này khiến Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Đường Liên đứng xem đều rất kinh ngạc.

“Rốt cuộc đây là kiếm thuật gì?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc nói.

Đường Liên lắc đầu nói: “Nếu bảo là múa may ra vẻ thì không phải, kiếm thuật như vậy thật sự có phong độ của bậc đại sư, thế nhưng vì sao trên thân kiếm không có chút sát ý nào? Tiêu Sắt, người học thức uyên bác, giải thích chút đi.”

“Ta học thức uyên bác, nhưng các người có thể dốc chút sức ra đánh không? Cho ta chút cơ hội uyên bác được không?” Tiêu Sắt mắng.

Bên kia, Mộc Xuân Phong xuất từng chiêu kiếm một, làm gợn lên ngàn vạn cơn sóng, thanh thế cực kỳ hùng vĩ, miễn cưỡng ngăn cản thế tới của Cẩn Uy công công. Thế nhưng xem ra chiêu kiếm kia cực kỳ hao phí chân khí, cơn sóng mà Mộc Xuân Phong đánh lên càng ngày càng nhỏ.

“Công tử, hay là...” Tiên sinh phụ trách ghi chép người bắt rắn lúc trên bờ tiên sinh xuất hiện phía sau bọn họ, nhỏ giọng nói.

“Không được!” Tuy đầu Mộc Xuân Phong đã đầy mồ hôi nhưng vẫn cự tuyệt quyết liệt.

Tiêu Sắt và Đường Liên nhìn nhau một cái, trong lòng lập tức có suy đoán: Chắc chắn trên thuyền này còn có cao nhân.

Võ sĩ mặc áo giáp cầm trường thương vẫn lẳng lặng đứng đó, không hề có ý tiến tới trợ giúp.

Tiên sinh ghi chép kia phát tay, những võ sĩ rải rác trên thuyền lập tức tập trung, cầm cung tên xếp thành một hàng ngay ngắn chờ đợi. Tiên sinh ghi chép hạ giọng nói: “Bảo Lô Tam chuẩn bị nổ Thiên Lang.” Dù sao người đang đánh phía trước là chủ nhân nhà mình, mọi người trên thuyền đều như gặp đại địch.

“Nổ Thiên Lang?” Đường Liên lẩm bẩm.

“Tọa bắc vọng, xạ thiên lang. Đây là nổ chiến có uy lực cực lớn, trang bị trên thuyền chắc là để bắn cá mập. Không ngờ chiếc thuyền dài Tuyết Tùng này lại có vũ khí uy lực mạnh như vậy.” Tiêu Sắt có vẻ hơi ngạc nhiên.

“Đâu thể dùng loại vũ khí này được?” Đường Liên nói.

“Chưa chắc. Tam thiếu gia của Mộc gia, chủ nhân của họ đang đánh phía trước, cho dù chỉ bị thương nhẹ thôi thì khi về Thanh Châu Mộc phủ những người này cũng không thể báo cáo được. Lát nữa cũng có thể bắn nổ Thiên Lang thật.” Tiêu Sắt nói: “Nhưng nếu bắn nổ Thiên Lang thật thì..”

“Có lẽ phủ nha quản lý Đông Cập Hải cũng phải ra mặt, chúng ta cũng chẳng đi được nữa.” Tiêu Sắt nghiêm mặt nói: “Phải ngăn Cẩn Uy lại ngay.”

Đường Liên gật đầu một cái: “Để ta.”

“Không, để Lôi Vô Kiệt.” Tiêu Sát giơ tay ngăn cản Đường Liên.

“Vậy để ta lên.” Lôi Vô Kiệt đã nhin nãy giờ.

“Lôi Vô Kiệt, kiếm thuật của người kém xa Cẩn Uy, nếu người muốn ngăn cản hẳn, vậy nhất định phải dùng chiêu kiếm Tiêu Dao Thiên Cảnh.” Tiêu Sát nói.

“Tiêu Dao Thiên Cảnh? Hôm đó ta miễn cưỡng bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, thân thể đã đứng không nổi rồi.” Lôi Vô Kiệt ngây ra nói.

“Lúc đó đang giao chiến sinh tử cho nên người mới có thể vượt cảnh giới, nhưng hôm nay rõ ràng Cẩn Uy không có ý quyết đấu sinh tử. Ta muốn người vào Tiêu Dao Thiên Cảnh người cũng chẳng vào được. Nhưng chiêu kiếm đó của người có uy lực của cảnh giới Tiêu Dao. Người hồi tưởng lại chuyện ngày hôm đó, thứ người nhận được chắc chắn không chỉ là hôn mê.” Tiêu Sát đột nhiên quay lại nói với Mộc Xuân Phong: “Mộc cong tử còn sức không?”

“Còn một chút.” Mộc Xuân Phong thở hỏn hển đáp.

“Được, xin công tử ra chiêu kiếm cuối cùng, hy vọng uy thế có thể rung động ngàn núi, khơi dậy vạn sóng!” Tiêu Sát nói.

“Được!” Mộc Xuân Phong đột nhiên hét lớn, hất kiếm lên trên.

Quả nhiên có thể gọi là rung động ngàn núi, khơi dậy vạn sóng!

“Lôi Vô Kiệt!” Tiêu Sát quát lớn.

Lôi Vô Kiệt nhảy lên, hai mắt hấn nhắm lại.

Đúng vậy, ngày đó. Khi hần miễn cưỡng bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh cũng cảm nhận được những thứ bất đồng.

Khoảnh khắc đó, hần cảm thấy gió bên tai như rõ ràng hơn, mây trên trời như gần gũi hơn, có bật tai cũng nghe thấy tiếng hít thở của người trước mắt

Một số giác quan như được phóng đại.

Còn bản thân như liên kết với tự nhiên, với thiên địa.

Chính là cảm giác đó, hòa làm một cùng đất trời.

Lôi Vô Kiệt mở mắt, hô khẽ: “Phá!”

Hần đâm Tâm kiếm về phía trước, chỉ thấy trên cơn sóng lớn mà Mộc Xuân Phong khơi dậy, vô số cột nước bị đâm tới, ngưng tụ thành hình từng thanh kiếm bay về phía Cẩn Uy công công.

Thiên địa vạn vật đều có thể thành kiếm. Hóa ra ý của Tiêu Sát là như vậy.

Lôi Vô Kiệt cảm thấy sau khi thi triển chiêu kiếm này toàn thân cạn kiệt sức lực, còn mệt hơn đánh cả trăm kiếm lúc bình thường. Nhưng hần có lòng tin, Cẩn Uy công công tuyệt đối không ngăn cản được chiêu kiếm này..

Ngay lúc đó, Cẩn Uy công công nhảy lên một cái, kiếm phù trên Uyên Nhãn bay ra tới một nửa, kiếm của hần vẽ thành một vòng tròn.

Một vòng tròn vô cùng hoàn mỹ.

Sau đó đánh tan tất cả thủy kiếm của Lôi Vô Kiệt thành nước.

Lôi Vô Kiệt cả kinh: “Không thể nào!”

“Còn chưa kết thúc, lã uất kiếm đánh thuyền của hấn!” Tiêu Sát hét lớn.

“Hết sức rồi...” Lôi Vô Kiệt cười khổ nói.

Chỉ thấy võ sĩ cầm thương vốn luôn đứng xem đột nhiên hành động. Hấn quăng thanh trường thương ném về chiếc thuyền nhỏ, trường thương xé tan gió biển, mũi thương vang vọng như trăm chú chim kêu!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 220: Bá Vương Giáp

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Thương pháp thật tuyệt!” Lôi Vô Kiệt thở dài.

“Hình như ta từng thấy thương pháp này.” Đường Liên sững sốt.

“Ta cũng từng thấy thương pháp này, còn nhận ra chiêu thương này. Thương này tên Bách Điều Triều Phượng, rất lợi hại.” Lôi Vô Kiệt nói tiếp.

Tiêu Sắt quay đầu lại thở dài nói: “Đúng là đánh giá thấp người. Dưới tay Nho Kiếm Tiên mà người cũng trốn ra được?”

Trong lúc trò chuyện, không ngờ thanh trường thương đánh trúng chiếc thuyền nhỏ kia, phá tan nó thành từng mảnh!

“Thành công rồi!” Mộc Xuân Phong cười vui vẻ.

Thân hình Cẩn Uy công công trên không trung hơi chậm lại, khi lại hạ xuống đã giẫm lên một tấm ván.

“Vẫn chưa xong à.” Lôi Vô Kiệt không nhin được nói.

“Không cần gấp, chỉ còn một tấm ván nhỏ thôi. Cho dù công lực của Cẩn Uy công công có mạnh hơn nữa cũng không đuổi kịp chúng

ta. Mộc huynh đệ, cảm phiền bảo các huynh đệ trên thuyền tăng thêm tốc độ.

“Lương thúc, bảo người chèo thuyền tăng tốc!” Mộc Xuân Phong nói.

“Vâng.” Tiên sinh ghi chép lui xuống.

Quả nhiên, sau khi chiếc thuyền nhỏ bị trường thương đánh tan thành từng mảnh, Cẩn Uy công công đã thu kiếm, không đuổi theo. Hấn nhìn thuyền dài Tuyết Tùng càng lúc càng xa, thở dài nặng nề.

Nếu chuyến đi này Tiêu Sở Hà thật sự chữa trị được ẩn mạch của mình rồi trở về, như vậy toàn thành Thiên Khải, ko, toàn bộ Bắc Ly đều sẽ thay đổi.

Lôi Vô Kiệt thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng thoát được khỏi hấn. Hấn không đuổi theo tiếp đây chứ?”

“Đã vào biển khơi, nếu hấn muốn mang ta đi thì ít nhất phải có một chiếc thuyền chũn chu mới được. Võ công của tổng quản chưởng kiếm tuy cao cường nhưng không có bản lĩnh lớn đến vậy.” Tiêu Sát nói.

Trong lúc trò chuyện, võ sĩ mặc giáp định lẳng lặng bỏ đi nhưng lại bị Đường Liên nhỏ giọng gọi lại: “Đã đến nước này rồi còn chạy cái gì nữa, Thiên Lạc sư muội?”

Võ sĩ kia dừng bước, giơ tay, tháo mũ giáp trên đầu xuống khiến mái tóc dài màu đen buông xõa sau lưng, để lộ gương mặt xinh đẹp tuyệt trần như một bức họa. Cô lè lười nói: “Bây giờ huynh cũng chẳng về được, về là Tiêu Sát sẽ bị tổng quản bắt đi.”

Mộc Xuân Phong đưa kiếm sang bên, lập tức có tùy tùng tiến tới cầm thanh kiếm đó đi xuống. Hấn kinh ngạc hỏi: “Các người quen nhau à?”

“Ta phải hỏi người câu này mới đúng, các người quen nhau à?” Tiêu Sát nói.

“Thật ra không quen lắm, chỉ tình cờ gặp được trên đường thôi. Thiên Lạc cô nương nói muốn ra biển một chuyến nên chúng ta tiện đường đồng hành.” Mộc Xuân Phong đáp.

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Người thấy Thiên Lạc sư tỷ của ta xinh đẹp cho nên mới dẫn cô ấy đi cùng đúng không.”

“Không phải vậy, ta chỉ kính nể cô nương ấy còn trẻ tuổi nhưng lại có lòng muốn ngắm biển xanh. Thật sự rất khâm phục.” Mộc Xuân Phong xua tay.

“Vậy ta hỏi người, nếu Thiên Lạc sư tỷ của ta không xinh đẹp, người còn chịu dẫn tỷ ấy đồng hành cả ngàn dặm xa xôi không?” Lôi Vô Kiệt hỏi ngược lại.

Mộc Xuân Phong suy nghĩ một chút rồi đáp rất thẳng thắn: “Thế thì không. Dù sao đường xá xa xôi, thêm một người là thêm một phần phiền toái.”

Lôi Vô Kiệt thấy vậy lập tức hỏi lại: “Người nên biết Thiên Lạc sư tỷ của ta tới không phải là để ngắm biển mà là để ngắm người.”

“Người nào?” Mộc Xuân Phong không hiểu.

“Hấn!” Lôi Vô Kiệt vỗ mạnh lên lưng Tiêu Sát, Tiêu Sát ho khan một hồi.

“Lôi Vô Kiệt, người nói linh tinh cái gì đó!” Tư Không Thiên Lạc mặc giáp đi tới đâm một nhát sang.

“Đừng làm loạn nữa!” Đường Liên khẽ lắc mình ngăn trước mặt Lôi Vô Kiệt, giơ tay ngăn nắm đấm của Tư Không Thiên Lạc lại.

Cuối cùng vẫn là nhờ Mộc Xuân Phong phá vỡ cục diện lúng túng này: “Gió ở mũi thuyền hơi lạnh, hay chúng ta vào trong thuyền rồi hăng nói?”

Mọi người trở lại khoang thuyền như thư phòng, Mộc Xuân Phong vào khoang thuyền phía sâu hơn, không bao lâu sau đi ra đã đổi lại một bộ quần áo mới trắng tinh. Vừa rời chiến đấu khiến ống tay áo của hắn dính một chút nước biển, nhưng hắn lập tức đổi sang một bộ quần áo trắng khác, xem ra có cực kỳ ưa sạch.

Lôi Vô Kiệt giơ tay gõ gõ lên bộ giáp của Tư Không Thiên Lạc, thờ dài nói: “Su tử, tử kiếm đâu ra bộ giáp toàn thân thế này, trông rất uy phong.”

“Giờ không cần giấu thân phận, giáp cũng không nhẹ, cời đi.” Tiêu Sát lạnh nhạt nói.

Tư Không Thiên Lạc nhấn nhẹ bên hông, lưng áp giáp đột nhiên mở ra. Cô lui lại phía sau một bước là ra khỏi bộ giáp. Cô lại nhấn vào bên hông giáp một cái, sau lưng khép lại. Bộ giáp không có người chống đỡ nhưng vẫn đứng vững tại chỗ, nhìn về phía xa như một người sống. Tư Không Thiên Lạc lại đặt mũ giáp lên, cười nói: “Thế này là được.”

Tiêu Sát gật đầu một cái: “Quả nhiên là Bá Vương giáp?”

“Bá Vương giáp!” Lôi Vô Kiệt ồ lên.

“Bá Vương giáp là gì cơ?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Tỷ mặc nó mấy hôm rồi mà còn không biết Bá Vương giáp là gì à?” Lôi Vô Kiệt khinh thường ra mặt. Mặc dù hắn không thấy nhiều nhưng lại nghe nhiều. Truyền thuyết võ lâm, chuyện kỳ bí trong thiên hạ, có gì mà hắn không biết. “Bá Vương giáp do cơ quan sư đệ nhất giang hồ ngày trước, Ngô Lục Giáp chế tạo. Ngô Lục Giáp cùng với... người mà ta kính ngưỡng Kiếm Tâm trủng Lý Tổ Vương tiên bối cùng nổi danh chốn giang hồ. Hắn chuyên tìm hiểu thuật cơ quan, sau đó tập trung nghiêm cứu nhiều năm, dùng hết những tài liệu đỉnh cao trong môn phái chế tạo ra một bộ Bá Vương giáp. Bá Vương giáp này có thể bao phủ toàn thân, đao thương không đâm vào nổi, không hề có sơ hở. Hơn nữa cách mặc hết sức đơn giản, bất luận trẻ con mười tuổi hay già cao to trong quân ngũ mặc vào cũng rất vừa vặn. Có thể nói là cực kỳ thần kỳ.”

“Nổi danh ngang Lý Tổ Vương à, sao ta chưa từng nghe nói?” Tư Không Thiên Lạc cau mày.

“Đó là vì sao khi làm ra Bá Vương giáp, do giá cả quá cao cho nên không ai trả nổi, khiến cho Ngô Lục Giáp cùng với Cơ Quan môn của hắn... phá sản.” Lôi Vô Kiệt nói.

Tiêu Sát nhìn Mộc Xuân Phong: “Kiếm là Động Thiên Sơn do Lý Tổ Vương rèn, giáp Bá Vương giáp do Ngô Lục Giáp chế tạo. Thanh Châu Mục gia đúng là nhiều tiền. Đường đường Bá Vương giáp nhưng lại cho người khác mượn để che giấu thân phận?”

“Tiền tài chỉ là vật ngoại thân mà thôi.” Mộc Xuân Phong cười nói.

“Sao lại nói vậy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Bởi vì hần có tiền, tiền tài chỉ là vật ngoại thân, đây là câu mà người có tiền thường nói.” Tiêu Sắt nói.

Lôi Vô Kiệt hỏi ngược lại: “Người cũng là người có tiền, thế sao người lại tham tiền như vậy?”

Tiêu Sắt không tức giận: “Vi ta đã từng ném thử hương vị của mất mát.”

Mộc Xuân Phong châm một bình trà, mùi trà thoang thoảng trong khoang thuyền. Hần ngồi xuống đất rót một chén trà tới trước mặt bốn người: “Tới đây, ngồi xuống nói chuyện nào.”

“Nói chuyện gì?” Đường Liên hỏi.

“Nói xem rốt cuộc người là ai?” Mộc Xuân Phong nhấp một ngụm trà.

“Ta nói rồi mà.” Đường Liên nói.

“Các người một người họ Đường, một người họ Lôi, một người họ Tư Không, thậm chí còn có người họ Tiêu. Đây đều là dòng họ nổi danh trong thiên hạ.” Mộc Xuân Phong đặt chén trà xuống: “Tuy các đại ca đều nói ta đọc sách tới mức phát ngốc, nhưng ta không phải kẻ ngu.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 221: Thiếu Niên Tương Phùng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Nghe Mộc Xuân Phong nói vậy, cả ba người đều thầm giật mình. Xem ra bọn họ vẫn đánh giá thấp vị Mộc Xuân Phong trông như công tử nhà giàu này. Lôi Vô Kiệt đặt tay lên chuôi kiếm: “Người biết những gì rồi?”

“Ta biết tam thành chủ của Tuyết Nguyệt thành tên là Tư Không Trường Phong, cũng dùng thương. Họ Tư Không vốn không nhiều, thương pháp như vậy lại càng ít.” Mộc Xuân Phong nhấp một ngụm trà nhìn Tư Không Thiên Lạc: “Cho nên ta đoán người là con gái của Tư Không Trường Phong. Thiên hạ đều biết Tư Không Trường Phong có một cô con gái, chẳng qua trước nay không ra khỏi Tuyết Nguyệt thành.”

Tư Không Thiên Lạc gật đầu: “Đúng.”

Mộc Xuân Phong lại nhìn sang phía Đường Liên: “Cho nên người là Đường Liên? Không phải Đường Mạc Hà gì đó.”

Đường Liên đành gật đầu: “Người nói không sai.”

“Thật không ngờ ta lại được gặp nhiều nhân vật nổi tiếng như vậy.” Gương mặt Mộc Xuân Phong đầy hứng khởi quay đầu lại nhìn

sang phía Lôi Vô Kiệt: “Ta biết ngươi là ai rồi!”

Lôi Vô Kiệt đầu tiên kinh ngạc, sau đó vui mừng: “Ngươi biết ta là ai à?”

“Đúng, mặc dù danh tiếng của ngươi không lớn bằng hai người bọn họ, người nghe tên ngươi không nhiều, nhưng so với bọn họ ta càng tò mò về ngươi hơn. Bởi vì sư phụ của ngươi là một mỹ nhân tuyệt thế!” Hai mắt Mộc Xuân Phong bừng sáng.

Lôi Vô Kiệt càng kinh ngạc: “Cái này mà ngươi cũng biết à!”

“Ngươi chính là Lạc Minh Hiên!” Mộc Xuân Phong gằn từng chữ hết sức khí phách.

Lôi Vô Kiệt lập tức ngây ra như phỗng, cho dù định lực của Tư Không Thiên Lạc và Đường Liên có tốt hơn nữa cũng không nhịn nổi cườì như điên. Ngay cả Tiêu Sắt vẫn luôn giữ vẻ lạnh lùng cũng không nhịn nổi.

Lôi Vô Kiệt lúng túng một chút rồi gào lên: “Ta không phải cái gã cờ bạc ấy. Ta là Lôi Vô Kiệt! Lôi trong Lôi gia bảo, sư phụ ta là Lý Hàn Y, nhị thành chủ Tuyết Nguyệt thành, là một trong thiên hạ Ngũ Đại Kiếm Tiên!”

Mộc Xuân Phong bị tiếng gào này của hắn làm cho giật cả mình, nhưng sau đó hai mắt lại sáng bừng lên: “Ngươi nói thật không!”

“Yên tâm, chúng ta ản giâu thân phận lâu như vậy rồi, nếu không phải ngươi khiến hắn phát cáu, hắn cũng chẳng nói cho ngươi.” Tiêu Sắt lạnh nhạt đáp.

“Vậy vị này...” Mộc Xuân Phong lại bắt đầu suy đoán.

“Đừng đoán, mặc dù ta cũng coi như đệ tử Tuyết Nguyệt thành nhưng chưa từng học võ công gì ở Tuyết Nguyệt thành, trên giang hồ cũng không có danh tiếng. Trước kia ta chỉ là công tử của một nhà giàu ở Thiên Khải Thành, trên đường né tránh Cẩn Uy nên tình cờ vào Tuyết Nguyệt thành mà thôi.” Tiêu Sắt đáp.

Mộc Xuân Phong gật đầu: “Ta cũng đoán được người tới Tuyết Nguyệt thành làm gì rồi!”

“Vậy mà người cũng đoán được à?” Lần này tới phiên Tiêu Sắt kinh ngạc.

Mộc Xuân Phong háng giọng một cái, đặt chén trà xuống: “Thiên hạ đều biết Tư Không Trường Phong từng theo Dược Vương - Tân Bách Thảo học y thuật, là dang y hạng nhất trong thiên hạ. Người tới tìm hẳn là để xem bệnh, nhưng hẳn không chữa được cho người. Bởi vì từ khi thấy người lần đầu ta đã biết.”

“Người là người sắp chết!”

“Người nói gì!” Tư Không Thiên Lạc rút trường thương ra.

Khoảnh khắc đó cả Đường Liên và Lôi Vô Kiệt đều căng thẳng, sát khí bùng lên.

Mộc Xuân Phong không nhìn bọn họ, chỉ nhìn Tiêu Sắt, bình tĩnh nói: “Ta nghiên cứu y thuật từ nhỏ, chắc không nhìn lầm đâu.”

Tiêu Sắt không nói một lời, chỉ cầm chén trà trước mặt lên nhấp một ngụm.

Lôi Vô Kiệt thấy ánh mắt Mộc Xuân Phong rất kiên định, đành quay đầu sang hỏi Tiêu Sắt: “Hắn nói... thật à?”

Mặc dù hẳn biết hiện giờ thân thể Tiêu Sắt chưa hoàn toàn khôi phục, ngay cả Hoa Cẩm cũng thừa nhận mình không thể chữa khỏi cho Tiêu Sắt, cứ tiếp tục như vậy rất có thể mạng của hắn cũng không còn bao lâu. Thế nhưng đối với hắn, câu nói ‘người sắp chết’ của Mộc Xuân Phong thật quá nghiêm trọng.

Người sắp chết, là chỉ một thời gian nhất định.

“Người không sống được quá một tháng nữa.” Mộc Xuân Phong nói ra thời gian đó.

Trước khi tới đây bắt luận Đường Liên, Lôi Vô Kiệt hay thậm chí Tư Không Thiên Lạc đều có một suy nghĩ. Nếu chuyến đi này không tìm được tiên sơn nơi hải ngoại thì dẫn Tiêu Sắt trở lại Thiên Khải, nơi đó có Thái Y phủ, có Khâm Thiên giám, vẫn có thể giữ được tính mạng cho hắn. Thế nhưng chỉ có một tháng, nói cách khác nếu không tìm được hải ngoại tiên sơn, Tiêu Sắt sẽ chết trên biển rộng mênh mông này.

So với vẻ kinh ngạc của mọi người, Tiêu Sắt lại rất bình tĩnh. Hắn nhìn Mộc Xuân Phong, giọng nói bình thản: “Thế thì sao?”

Lôi Vô Kiệt thở dài: “Hóa ra người đã biết từ lâu rồi.”

“Ta không còn lựa chọn nào khác.” Tiêu Sắt nhẹ giọng đáp.

Mộc Xuân Phong lại tiếp tục nói: “Cho nên sau khi tới đảo Tam Xà, người muốn mượn thuyền của ta xuất hành chắc là muốn tìm một nơi. Mà nơi đó có người có thể trị khỏi cho người.”

“Ta khuyên người nên dừng suy đoán ở đây.” Tiêu Sắt nói rất bình thản nhưng đầy uy hiếp.

“Người không nên uy hiếp ta, vừa rồi ta còn bảo vệ người mà.” Mộc Xuân Phong cười vô tội: “Đi trên biển mây gió khó dò, một tháng có tới được đảo Tam Xà hay không còn chưa biết được.”

"Cái gì?" Tư Không Thiên Lạc kinh hãi.

“Nhưng người gặp được ta.” Mộc Xuân Phong đột nhiên nói đầy ngạo nghễ: “Ta không chữa được cho người.”

“Nhưng bây giờ thời gian còn lại của người đã biến thành hai tháng.”

Trên mặt biển bao la tĩnh mịch.

Ánh sao lóng lánh đầy trời.

Đây là lần đầu tiên Lôi Vô Kiệt thấy bầu trời trên biển, hẳn có một ảo giác, chiếc thuyền cứ đi về phía trước, đi tới ngân hà, hẳn xuyên qua ngân hà, dạo chơi giữa biển sao.

Trời và biển, thực ra nối liền với nhau.

“Mộc Xuân Phong kia là người thế nào?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Bên cạnh hẳn là Tiêu Sát, đáng ra lúc này Tiêu Sát nên ngủ trong khoang thuyền. Hiện giờ thân thể của hẳn đang rất yếu, không nên lên boong tàu kéo gặp gió lạnh, thế nhưng hẳn vẫn tới, bởi vì hẳn không ngủ được. Tiêu Sát suy nghĩ một chút rồi nói: “Tại Thiên Khải thành có thể gặp rất nhiều công tử quý tộc như hẳn. Đối đãi với người khác rất hào sảng, là người trượng nghĩa, bởi vì từ nhỏ họ không gặp bất cứ khó khăn trắc trở gì nhưng lại nghe rất nhiều truyền thuyết, trong lòng luôn hướng tới phong thái hiệp sĩ như vậy.”

“Là người tốt ư?” Lôi Vô Kiệt đưa một nhận xét rất đơn giản.

Tiêu Sát gật đầu: “Những người mà ta nói có lẽ không phải người tốt, nhưng Mộc Xuân Phong này chắc hẳn là người tốt. Nhân phẩm tốt xấu ra sao có thể nhìn thấy từ kiếm ý. Kiếm của hấn mệnh mệnh như biển cả, lòng dạ cũng sẽ rộng rãi.”

“Vậy kiếm ý của ta thì sao?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Kiếm ý của ngươi rất thuần khiết, đúng như Vô Thiên đã nói, ngươi có một trái tim trong sáng.” Tiêu Sát đáp.

Lôi Vô Kiệt cười một tiếng, không nói gì thêm. Đây là lời khen đối với hấn, hấn hiểu. Thế nhưng Tiêu Sát rất ít khi khen hấn, chuyện này chứng tỏ hiện giờ Tiêu Sát đang cởi lớp ngụy trang lười biếng hờ hững lúc bình thường, đang là chính bản thân mình. Sau đó, Lôi Vô Kiệt nghĩ tới một cái tên: “Tiêu Sát, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề?”

“Vấn đề gì?” Quả nhiên Tiêu Sát không cự tuyệt.

“Ngày đó ở Tuyệt Lạc sơn trang.” Lôi Vô Kiệt dừng một chút rồi nói tiếp: “Chúng ta gặp nhau là tình cờ hay là...”

Ý của Lôi Vô Kiệt rất đơn giản, vì tất cả mọi thứ đều quá trùng hợp, khiến người ta cảm thấy đây là cố ý sắp xếp, là một chiêu cờ trên bàn cờ. Mặc dù có thể người đánh cờ hoàn toàn không phải Tiêu Sát.

Tiêu Sát ngẩng đầu lên nhìn bầu trời sao, trầm ngâm một lúc lâu rồi mới đáp: “Chờ tới tương lai. Tương lai, ta sẽ nói cho ngươi câu trả lời.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 222: Nhật Ký Hàng Hải Của Tàu Kim Thác

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Bắc Ly, ngày mười hai tháng mười một năm hai mươi mốt, ngày đầu tiên thuyền Kim Thác của Thanh Châu Mộc phủ khởi hành tới đảo Tam Xà. Gió nhẹ, trời trong, tốc độ sáu mươi dặm. Trước khi khởi hành bị tổng quản chưởng kiếm Cẩn Uy trong Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản ngăn cản, nhưng thuyền trưởng Mộc Xuân Phong cùng các đồng hành Đường Liên, Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc liên thủ khiến Cẩn Tuyên công công lui bước, cuối cùng thuyền Kim Thác cũng lên đường. Mọi chuyện khác trên thuyền đều bình thường. Người viết, Thanh Châu Mộc phủ Kim Ngôn chưởng quỹ, Điền Mạc Chi.” Người trông như tiên sinh ghi chép ngồi trên boong thuyền viết vài hàng chữ rồi đặt quyển sách vào trong một chiếc hộp màu vàng kim đem theo bên người, cẩn thận từng chút một đậy nắp hộp lại.

Lôi Vô Kiệt đứng bên cạnh ngắm nghía rồi tò mò hỏi: “Đi trên biển còn phải viết cái này à?”

Chưởng quỹ tên Điền Mạc Chi kia quan sát Lôi Vô Kiệt một hồi rồi đáp: “Đương nhiên rồi. Trên mỗi chiếc thuyền đều có người phụ trách ghi chép, mỗi ngày viết một lần, ghi lại mọi chuyện trên biển.”

“Cái này có tác dụng gì? Dem về cho ông chủ xem à?” Lôi Vô Kiệt vẫn không hiểu.

“Người biết cái hộp này không? Nó tên là hộp Thiên Cơ, rơi xuống nước không ướt, kiếm chém không đứt. Sau này nếu gặp tai nạn gì trên biển, chúng ta táng thân nơi biển cả vô biên này. Đợi tương lai một ngày nào đó có người vớt được cái hộp này, vậy chỉ cần mở hộp ra là biết chúng ta gặp chuyện gì trên biển. Như vậy cho dù có chết người khác cũng nhớ được chuyện gì xảy ra với chúng ta.” Điền Mạc Chi giải thích: “Đây là hộp Thiên Cơ do Mộc phủ chúng ta chế tạo, chỉ có hai chiếc chìa khóa, một cái ở Mộc Phủ, cái còn lại trên người ta.”

“Ồ, cái hộp này còn tác dụng như vậy à. Nhưng đường đường là thuyền dài Tuyết Tùng của Thanh Châu Mộc Phủ, chẳng lẽ lại gặp bất trắc gì trên biển?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc nói.

“Đứng trước tự nhiên, mọi người đều bình đẳng cả thôi. Gia tộc giàu nhất Thanh Châu cũng vậy, họ Tiêu ở Thiên Khải cũng thế, đã tới biển chúng ta đều rất bé nhỏ. Trời đất mênh mông, chúng ta đều chỉ là giun dế.” Điền Mạc Chi ngửa đầu lên nói.

“Lời này của tiên sinh quả thật cao thâm.” Lôi Vô Kiệt cảm thán.

“Có điều, so với thiên tai, trên biển này lòng người còn đáng sợ hơn.” Điền Mạc Chi đột nhiên nói.

“Lòng người?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

Điền Mạc Chi gật đầu một cái: “Lòng người. Người nói ta là người của Thanh Châu Mộc phủ, thế nhưng nếu chuyện sinh tử ngay trước mặt, còn có ai để ý tới thân phận của người cơ chứ?”

Nếu gặp biến cố trên biển, thuyền hỏng người mất, chỉ sót lại một chiếc thuyền nhỏ để chạy trốn, chỉ một người ngồi được nhưng lại có hai người đang đợi. Một người trong đó là người của Thanh Châu Mộc phủ. Người nói xem người thứ hai sẽ giờ kiếm chém chết người của Mộc phủ hay là vì hấn có tiền nên chấp tay nhường thuyền cho hấn?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi đáp: “Chắc phải nói chuyện bằng đao kiếm rồi.”

“Đúng vậy, thế nên chàng trai, đứng trên thuyền nên cẩn thận vào.” Điền Mạc Chi cất hộp Thiên Cơ đi, bước vào trong khoang thuyền.

Sau khi hấn đi xa, Tiêu Sắt đứng bên cạnh nãy giờ không hề lên tiếng mới mở miệng nói: “Hóa ra hấn là Kim Ngôn chưởng quỹ của Mộc phủ Điền Mạc Chi. Xem ra Mộc phủ rất coi trọng tam công tử này, còn phái cả hấn theo.”

“Kim Ngôn chưởng quỹ? Lợi hại lắm à?” Lôi Vô Kiệt nhún vai một cái: “Ta thấy giống như một lão tiên sinh thích giảng đạo.”

“Thanh Châu Mộc phủ có rất nhiều sản nghiệp, dưới trướng có vài trăm chưởng quỹ. Người ưu tú nhất, nắm giữ sản nghiệp lớn nhất mới có thể trở thành chưởng quỹ có danh hiệu, toàn bộ Mộc phủ mới có bảy người như vậy. Bảy người này được gọi là Mộc phủ thất chưởng quỹ. Bất cứ ai trong số họ ra ngoài cũng có thể thành một thương gia giàu có.” Tiêu Sắt nói.

“Lợi hại đến vậy à?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, ban đầu hấn còn tưởng đối phương chỉ là một tiên sinh ghi chép bình thường, không ngờ lai lịch của hấn lại lớn đến vậy.

“Hơn nữa trong số thất chưởng quỹ, hắn còn là người rất đặc biệt.” Tiêu Sát tiếp tục nói.

Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nói: “Tiêu Sát, người có thể nói hết trong một lời thôi được không?”

Tiêu Sát lờm hẩn một cái rồi nói tiếp: “Kim Ngôn chưởng quỹ Điền Mạc Chi, mười năm trước hắn còn chưa nổi tiếng như vậy, đã từng theo thương thuyền ra biển một lần. Chiếc thuyền đó xuất phát từ cảng Ly Dương xa nhất ở phía nam, muốn tới cảng Thiên Hải xa nhất ở phía bắc, muốn làm ăn với Bắc Man. Thế nhưng kỳ hạn một tháng qua đi, thuyền vẫn không tới. Cho tới tận ba tháng sau chiếc thuyền đó mới xuất hiện. Thế nhưng trên thuyền vốn có tới mấy trăm người mà chỉ còn lại có một, những người khác thậm chí không còn cả xương cốt. Nghe nói lúc đó thân thể Điền Mạc Chi đã gãy nhom, chỉ cách cái chết có một chút.”

“Vì sao?” Lôi Vô Kiệt cả kinh.

“Điền Mạc Chi nói trên thuyền gặp phản loạn, có ngư dân dưới tầng chót muốn cướp thuyền, vì vậy thuyền gặp hỏa hoạn vài lần, khiến không ít người chết. Những người còn lại do vết thương không chữa trị được mà chết, còn Điền Mạc Chi do trốn trước vào một góc nên thoát được kiếp nạn. Nhưng đây là lời nói một phía của hắn, Thiên Hải Hải Sự phủ nghi ngờ hắn là thủ phạm giết những người đó.” Tiêu Sát nói.

“Vì sao?” Lôi Vô Kiệt lại kinh ngạc.

“Đừng hỏi vì sao mãi như vậy, làm thế khiến người như thằng ngốc ấy.” Tiêu Sát lạnh lùng nhìn hắn.

“Vậy người nói hết chuyện trong một lượt đi.” Lôi Vô Kiệt cả giận nói.

Tiêu Sát lại không để ý tới hắn, nói tiếp: “Bởi vì trên thuyền không có bất cứ hải cốt nào, mà nước uống trên thuyền đã hết từ lâu. Thiên Hải Hải Sự phủ nghi ngờ hắn giết người trên thuyền, dùng bọn họ là thức ăn.”

Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt: “Không thể nào, trên biển có nhiều cá như vậy, chẳng lẽ còn lo chết đói?”

“Quan trọng không phải thức ăn mà là nước. Trên biển nếu lâu ngày không gặp mưa, như vậy người ta không có nước ngọt, sẽ nhanh chóng chết khát. Vậy không có nước thì làm thế nào, có một thứ có thể thay thế nước, đó là... máu.” Tiêu Sát không kiềm được hạ giọng nói.

Lôi Vô Kiệt run rẩy, bỗng dưng muốn ói: “Đúng là kinh tởm.”

“Có điều sau đó Mộc phủ phái người tới Thiên Hải Hải Sự phủ, người đó cầm chìa khóa mở hộp Thiên Cơ ra. Trong hộp là nhật ký hàng hải do người cuối cùng nhiễm bệnh chết ghi lại, viết rất rõ chuyện phản bội trên thuyền. Ngoại trừ Điền Mạc Chi trốn từ trước, những người khác không chết cũng bị trọng thương. Nhưng đại phu trên thuyền đã chết, không ai cứu được hắn.” Tiêu Sát nói: “Cho nên ta mới nói Điền Mạc Chi rất đặc biệt, sau khi trải qua chuyện đáng sợ như vậy, không ai hiểu thuyền hơn hắn, cũng không ai hiểu lòng người trên thuyền hơn hắn.”

“Nhưng mà?” Lôi Vô Kiệt nhíu mày: “Hình như còn một vấn đề chưa có đáp án.”

“Vấn đề gì?” Lần này người hỏi lại là Tiêu Sát.

Lôi Vô Kiệt do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: “Hắn không có nước uống, rốt cuộc hắn làm thế nào mà sống được?”

Tiêu Sát khẽ biến sắc, trước ngực Lôi Vô Kiệt lại gợn lên cảm giác buồn nôn. Hai người im lặng một lúc lâu, cuối cùng Tiêu Sát thở dài: “Có một số việc không tra ra thì hơn.”

Lôi Vô Kiệt nghĩ lại cảnh Điền Mạc Chi viết nhật ký trên biển, thân thể bất giác rùng mình.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 223: Trên Lầu Ngắm Biển Xanh

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lúc này, Đường Liên mặc quần áo màu đen ở trong gian phòng cao nhất trên thuyền. Hắn ngồi đó cau mày, Tiêu Sát trường bào bay phát phơ trong làn gió biển, im lặng nghĩ lại những chuyện xảy ra gần đây.

Bản thân mang Diệp Nhược Y về Đường môn nhờ chữa bệnh nhưng đột nhiên Đường môn lại phản bội liên minh với Tuyết Nguyệt thành, muốn diệt trừ Lôi gia bảo từng là đồng minh. Còn mình đứng giữa Đường môn và Tuyết Nguyệt thành, cuối cùng vì cứu bạn nên lựa chọn Tuyết Nguyệt thành, tới nay đã bất hòa với Đường môn. Hắn không thể trở về nơi mình lớn lên nữa. Hắn làm vậy là đúng hay sai?

Nhưng vì vậy sư đệ Tiêu Sát và Lôi Vô Kiệt của hắn vẫn còn sống.

Còn trưởng bối của hắn, Đường lão thái gia của Đường môn từng bế hắn, đã chết trong trận chiến đó.

“Sư phụ, người luôn nói hành động tùy tâm. Thế nhưng một người nên làm thế nào để chứng kiến tâm của mình?” Đường Liên lầm bầm, đây là đạo lý mà Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân đã từng

truyền thụ cho hấn. Thế nhưng tới tận bây giờ, Đường Liên vẫn không hiểu hết được thâm ý của bốn chữ này.

Nhưng có chuyện hấn không biết, lúc này bên ngoài Đường môn có gần ngàn thiết kỵ đang đạp lên bụi trần lao tới, khiến mặt đất chấn động không ngừng. Từng đệ tử từ bên ngoài liên tục đi vào báo tin, những người này mặc giáp nhẹ, lưng đeo song đao, rõ ràng là đội quân lừng lẫy nhất Bắc Ly - Diệp Tụ doanh.

Nếu là Đường môn khi trước, cho dù Diệp Tụ doanh đánh tới bọn họ cũng chẳng sợ. Bọn họ biết dùng độc, bọn họ giỏi về ám khí, những người tranh đấu chính diện với họ chưa từng gặp kết quả tốt. Nhưng hôm nay Đường lão thái gia đã chết, người chống đỡ Đường môn đã ngã xuống, nhưng lại không tìm được người chống đỡ nó gượng dậy.

Đường môn tam kiệt ngày nay, Đường Hoàng, Đường Huyền, Đường Thất Sát do dự không quyết. Bọn họ không có quyết tâm giao chiến với Diệp Tụ doanh nhưng cũng không muốn đầu hàng vào lúc này. Thiếu niên tên là Đường Trạch cũng cau mày, hấn còn quá trẻ tuổi, mặc dù dựa vào thủ đoạn của bản thân hóa giải nguy cơ của Đường môn ở Lô gia bảo, nhưng Diệp Tụ doanh lại khác.

Bọn họ không giảng đạo nghĩa giang hồ, coi thường vương pháp trong thiên địa. Bọn họ có đao của bản thân, có pháp của bản thân, không tiếp nhận bất cứ thứ gì, chỉ nhận thanh đao mạnh hơn bản thân mình!

Ngay lúc này, một người đi ra khỏi gian lầu nhỏ của mình. Gian lầu nhỏ đó bị xiềng xích vây quanh tầng tầng lớp lớp, vài chục con em Đường môn giữ chặt suốt cả ngày lẫn đêm, nhưng người kia

vẫn dễ dàng ra khỏi. Hắn đi qua bên cạnh những đệ tử canh gác, chỉ hỏi hời hợt một câu: “Sao rồi?”

“Theo đệ tử phía trước báo lại, gần ngàn binh lính Diệp Tự doanh đang đi về phía Đường môn!” Đệ tử kia cúi đầu nói, không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương.

“Được.” Hắn đáp vẫn rất hời hợt.

Gian nhà lầu nhỏ này vốn không khóa được hắn, Đường lão thái gia cũng không khóa được hắn, hắn không ra chỉ là vì hắn không muốn ra. Thế nhưng hôm nay hắn đi ra, bởi vì hắn không thể không ra. Hắn cứ thế bước từng bước về phía trước, đi qua các đệ tử sắc mặt rầu rĩ, đi qua Đường môn tam kiệt đã từng liên thủ ngăn cản mình, đi qua Đường Trạch, cứ thế tiến thẳng về phía cửa.

Ánh mắt Đường môn tam kiệt ảm đạm, cho dù có qua đi bao lâu, khi người này xuất hiện, trong lòng bọn họ luôn dâng lên một cảm giác tự ti mặc cảm. Bọn họ đã từng oán hận, nhưng cuối cùng bọn họ hiểu, đây không phải chuyện bọn họ có thể thay đổi được.

Hai mắt Đường Trạch lại bừng sáng, đây là lần đầu tiên hắn thấy người này, con người trong truyền thuyết.

Người này đi ra khỏi Đường môn, những đệ tử thần sắc sợ hãi rối rít như ong đường, trái tim bất an cũng dần bình ổn lại. Hắn bước từng bước xuống bậc thang, đứng đó, trường bào được gió hát lên.

Gần ngàn binh lính Diệp Tự doanh lúc này vừa chạy tới, người cầm đầu dừng lại, gần ngàn thiết kỵ cũng dừng lại.

Một người, ngăn phía trước một ngàn thiết kỵ.

Đại tướng quân Bắc Ly Diệp Khiếu Ứng dáng vẻ khôi ngô, toàn thân mặc khôi giáp, lưng đeo song đao, nhìn hấn lẫm lẫm: “Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân. Đã lâu không gặp.”

Người nọ hơi cúi đầu, coi như chào hỏi: “Đã lâu không gặp.”

Diệp Khiếu Ứng thở dài: “Ở Lôi gia bảo, Đường môn của các người thiếu chút nữa hại chết con gái ta. Ta không giống đám người bên Lôi gia bảo, đồng ý im lặng chịu thiệt. Cho nên ta đi thẳng tới đây muốn làm thịt toàn bộ Đường môn. Thế nhưng không ngờ người lại đứng ra.”

“Đường môn, đã trả giá vì sai lầm của mình rồi.” Người nọ chậm rãi nói.

“Được, Đường môn Đường Liên Nguyệt.” Diệp Khiếu Ứng cười vang: “Từ hôm nay trở đi người là Đường lão thái gia của Đường môn ư?”

Đường lão thái gia là một cách gọi. Mỗi đời, người nắm quyền của Đường môn đều được gọi như vậy, bất luận tuổi tác của hấn ra sao.

Đường Liên Nguyệt ngẩng đầu lên, gật đầu: “Ừ.”

Vẫn nhẹ nhàng hời hợt như mây gió.

Diệp Khiếu Ứng lại cao giọng hét lớn: “Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, một ngàn lính Diệp Tự doanh này có thể phá tan Đường môn của người. Cho dù người là Đường Liên Nguyệt, người giết được bao nhiêu đây? Hai trăm? Ba trăm?”

“Một người.” Đường Liên Nguyệt trả lời rất ngắn gọn.

Diệp Khiếu Ưng kinh ngạc: “Một người?” Đường nhiên hẳn biết thực lực của Đường Liên Nguyệt. Diệp Tự doanh hù dọa cao thủ bình thường còn được, muốn đối đầu với Đường Liên Nguyệt cũng chẳng dễ dàng gì.

“Người.” Đường Liên Nguyệt nói rất trịnh trọng.

Một loạt tiếng rút đao chình tề lập tức vang lên. Chỉ thấy một ngàn thiết kỵ đồng thời rút song đao sau lưng ra, ánh đao sáng loáng giữa ánh mặt trời.

Diệp Khiếu Ưng cười nói: “Ta muốn thử xem. Đã lâu lắm rồi không có ai dám nói với ta như vậy.”

Đường Liên Nguyệt không tiếp lời.

“Đó là nếu người không phải Đường Liên Nguyệt.” Diệp Khiếu Ưng tự thừa nhận, quay đầu ngựa lại. “Thật ra ta cũng rất mong đợi Đường môn sau khi người trở thành Đường lão thái gia.”

“Đi!” Diệp Khiếu Ưng thúc vào bụng ngựa, vòng qua Đường môn theo phía bên trái.

Đường Liên Nguyệt lẳng lặng đứng đó, giữa bụi đất mịt mù do một ngàn thiết kỵ làm dấy lên, không dời nửa bước. Cho tới khi bọn họ đi hết mới chậm rãi xoay người, trở lại Đường môn.

Nơi hắn đi qua, không đệ tử nào không quỳ xuống hành lễ.

Đây là Đường lão thái gia tân nhiệm của Đường môn, Đường Liên Nguyệt.

Lúc này Đường Liên đang ở cách xa cả ngàn dặm, đương nhiên không biết chuyện này, hắn cũng nhớ vị sư phụ tự cầm tù bản thân mình. Đường Liên Nguyệt không muốn vi phạm bản tâm, cũng không muốn phản bội gia tộc nên tự nhốt bản thân lại. Mất đi tự do cũng có thể coi là không vi phạm tâm ý. Tâm, rốt cuộc là gì?

Đường Liên nhìn biển rộng bao la trước mặt, một số vấn đề mà trước đây hắn không nghĩ ra giờ lại trở nên trống trải. Hắn nhắm hai mắt lại, nghe tiếng gió biển, nghe sóng biển, ngửi mùi cá mà sóng biển thổi vào.

Hắn nhẹ nhàng giơ tay lên.

Hắn trầm ngâm vận khí.

Toàn bộ thuyền Kim Thác như trầm xuống một chút.

Phía xa, chim biển đang vỗ cánh bỗng chậm đi nửa nhịp.

Hắn khoát tay, một làn sóng lớn dâng lên.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đứng trên boong thuyền bỗng giật mình.

Lôi Vô Kiệt nghi hoặc: “Đây là võ công gì vậy?”

“Nội công Thùy Thiên, quyền pháp Hải Vận!” Tiêu Sắt nhìn Đường Liên đứng trên cao: “Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân sáng tạo.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 224: U Hác Ngư Long

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đường Liên vốn là đệ tử ưu tú nhất trong thế hệ này của Đường môn, cũng là đệ tử duy nhất của Đường Liên Nguyệt. Trước khi bước vào Tuyệt Nguyệt thành hắn đã là cao thủ hiếm có trong giới trẻ, sau đó hắn gia nhập Tuyệt Nguyệt thành, Bách Lý Đông Quân truyền thụ cho hắn nội công Thủy Thiên, quyền pháp Hải Vận, thân pháp Nhất Túy Thiên Lý cùng với chưởng pháp Tích Thủy Thành Uyển. Mặc dù đều là võ công hạng nhất nhưng sở trường của hắn vẫn là ám khí Đường môn. Theo Lôi Vô Kiệt thấy, mặc dù hắn từng dùng võ công của Bách Lý Đông Quân vài lần nhưng chỉ rất bình thường, không mấy xuất chúng.

Dường như nhận ra nghi vấn trong lòng hắn, Tiêu Sắt đột nhiên nói: “Đường Liên tính cách trầm ổn, thế nhưng võ công của Bách Lý Đông Quân lại chú trọng tiêu dao, hai bên không phù hợp, cho nên trước giờ Đường Liên tu luyện không đúng cách.”

“Còn giờ thì sao?” Lôi Vô Kiệt ngây ra hỏi.

Tiêu Sắt khoanh tay trong áo đáp: “Bây giờ Đường Liên muốn làm theo tâm, theo nội tâm chính nghĩa của mình bảo vệ Tuyệt Nguyệt thành. Như vậy không thể không dứt bỏ tình nghĩa dưỡng

dục của Đường môn. Xem ra hẳn định bỏ qua võ công của Đường môn, chỉ tu luyện võ công của Bách Lý Đông Quân.”

“Nhưng chẳng phải người nói tính cách đại sư huynh trời sinh trầm ổn, không thích hợp tu luyện võ công của đại thành chủ à?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Quyền vừa rời của Đường Liên ra sao?” Tiêu Sát hỏi ngược lại.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi đáp: “Rất mạnh, mạnh hơn những lần trước hẳn dùng.”

Tiêu Sát gật đầu: “Khi Đường Liên đã quyết định, hẳn không còn là Đường Liên trầm ổn trước kia nữa. Tất cả đều trở nên bất đồng, hướng hò...”

“Hướng hò gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“U Hác ngư long buồn bã kêu lên, bóng sao lại lay động, đêm trên biển dằng dẵng. Có người thấy là biển, có người lại thấy cảnh giới.” Tiêu Sát chậm rãi nói: “Cũng như người có thể dùng được chiêu kiếm Thiên Cảnh. Đó là sự khởi đầu, ít nhất trước khi ta trở lại Tuyết Nguyệt thành, người sẽ nắm giữ Thiên Cảnh chân chính.”

“Nhưng hai vị sư phụ của ta...” Lôi Vô Kiệt ngây ra nói.

“Đúng vậy, người có hai vị sư phụ rất tốt. Nhưng tự nhiên mới là sư phụ tốt nhất. Năm xưa Bách Lý Đông Quân mới mười chín tuổi đã rời khỏi sư môn du ngoạn bốn phương. Võ công của hẳn được Tuyết Nguyệt thành dạy bảo, nhưng tâm cảnh hiện tại lại do bản thân tìm tới.” Tiêu Sát nổi hứng thú hiếm thấy, nói thẳng ra.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Ta biết, đây là sự phụ dẫn vào môn phái, việc tu hành lại do bản thân người. Tiêu Sát, người nói rằng chẳng lẽ phải đạo lý này ư?”

Tiêu Sát hừ lạnh một chút, tỏ ý khinh thường câu tục ngữ này!

“Kiếm lên!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên quát lớn, chỉ thấy Tâm kiếm rời vỏ bay thẳng lên mặt biển. Lôi Vô Kiệt tung người một cái, nắm lấy Tâm kiếm ngay trên mặt biển, mũi chân điểm nhẹ lên làn nước, tiếp đó lướt lên cao, trường kiếm vung lên, tạo thành một làn sóng trên biển.

“Đẹp thay đẹp thay, ta từng nghe người có kinh công tuyệt đỉnh có thể đi trên nước, nhưng đây là lần đầu tiên chứng kiến kỹ thuật thần sầu như Lôi huynh.” Một giọng nói văn nhã vang lên, Tiêu Sát quay đầu lại, chỉ thấy Mộc Xuân Phong đi từ trong buồng ra, thấy cảnh này không nhịn được cảm thán.

Tiêu Sát nhớ lại ngày ở Phật quốc Tây Vực, hòa thượng Vô Song cũng từng vận dụng thần thông Phi Thiên Đạp Lãng, cũng có uy thế như vậy. Lúc đó tên ấy còn nói Lôi Vô Kiệt có trái tim thuần khiết trời sinh, rất hiếm có. Chắc hôm nay Lôi Vô Kiệt thi triển được thần thông như vậy có liên quan tới Vô Tâm, lần sau gặp lại phải hỏi thử mới được.

Lần sau gặp lại, trong lòng Tiêu Sát nghĩ tới bốn chữ này, không khỏi cười khở. Còn có lần sau gặp lại không?

Mộc Xuân Phong chứng kiến cảnh tượng này, hần háng giọng một cái: “Tiêu huynh, hai người bọn họ đã bắt đầu tu hành, tiếp theo tới phiên chúng ta.”

Tiêu Sắt quay đầu lại, buông tay nói: “Làm phiền rồi.”

Hai người trở lại trong khoang thuyền. Mộc Xuân Phong lấy một chiếc hộp gỗ giơ tay mở ra, chỉ thấy bên trong để một cuộn châm bạc, đủ loại hình dạng lớn nhỏ khác nhau. Hắn ngồi xuống đất nói: “Cởi quần áo ra đi.”

Tiêu Sắt cởi quần áo trên người, để lộ da thịt bên dưới.

Mộc Xuân Phong kinh hãi, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vết thương trên người Tiêu Sắt thật sự quá nhiều. Nó không như những vết chém giết của binh sĩ nơi sa trường, vết thương trên người Tiêu Sắt là vết châm của đại phu lưu lại. Một mũi kim nhỏ, nhưng chi chít khắp nơi, thâm thối không nổi nhìn.

“Đây là dấu châm lưu lại cách đây không lâu?” Mộc Xuân Phong hỏi.

Tiêu Sắt gật đầu: “Đúng, khi đó sắp chết.”

Mộc Xuân Phong nhẹ nhàng chạm tay vào mắt kim, chân mày càng lúc càng nhíu chặt, cuối cùng thở dài một cái nói: “Quả thật là thần kỹ, ta không bằng hắn.”

“Người đó là đệ tử của Dược Vương - Tân Bách Thảo, sau này sẽ là chưởng môn của Dược Vương cốc.” Tiêu Sắt nói.

Mộc Xuân Phong bưng tỉnh: “Hóa ra là thế, là truyền nhân của Dược Vương cốc, chẳng trách có y thuật như vậy. Tiêu huynh, ta có một thỉnh cầu.”

“Thỉnh cầu gì?” Tiêu Sắt hỏi.

Mộc Xuân Phong nghiêm nghị nói: “Mấy tháng nữa chúng ta sẽ trở về Bắc Ly, nhờ người người tiến cử ta bái vị tiền bối đó làm thầy! Ta ngưỡng một Dực Vương cốc đã lâu, đáng tiếc Dực Vương - Tân Bách Thảo dao du khắp tứ hải, hành tung bất định. Có thể làm môn hạ của đồ đệ ông ấy, Xuân Phong cũng thỏa mãn rồi.”

Tiêu Sát kinh ngạc, nhớ lại gương mặt đầy nghiêm túc khi chữa bệnh của cô bé Hoa Cẩm, cười một tiếng: “Không thành vấn đề.”

Mộc Xuân Phong thấy Tiêu Sát đáp ứng sảng khoái như vậy, trong lòng vui mừng, tay vung nhẹ lên, ba mũi châm đã đâm vào người Tiêu Sát: “Chúng ta bắt đầu hành châm thôi.”

Thời gian một nén nhang sau, Mộc Xuân Phong thu châm bặt lại, lau mồ hôi đầy đầu: “Ta biết thương thế nghiêm trọng, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng tới mức này. Với năng lực của ta, hai tháng thật sự là cực hạn, may là hôm đó không khoác loác linh tinh. Có điều chẳng hay vì sao không để vị thần y đó đi chung, chắc có thể kéo dài hơn ta một chút.”

Tiêu Sát lắc đầu: “Đi biển cực kỳ nguy hiểm, người đó đã làm rất nhiều rồi, không thể mạo hiểm nữa.”

Mộc Xuân Phong gạt đầu ra vẻ đã hiểu, sau đó lại nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Có một vấn đề không biết nên hỏi hay không. Vết thương trí mạng của người là gần đây mới bị nhưng kinh mạch đã bị tổn thương tới vài năm. Ta to gan suy đoán, kinh mạch chắc bị người ta dùng nội lực đánh gãy, chẳng hay do người nào gây ra?”

Tiêu Sát do dự một chút rồi nói: “Nộ Kiếm Tiên, Nhan Chiến Thiên.”

“Nhan Chiến Thiên?” Đương nhiên Mộc Xuân Phong từng nghe cái tên này.

“Đúng vậy. Hắn là người có công lực bá đạo nhất mà ta từng thấy. Hôm đó ta quyết đấu với hắn, chỉ chớp mắt đã thất bại. Hắn truyền kiếm kinh vào cơ thể ta, khiến ta hôn mê bất tỉnh. Khi ta tỉnh lại, tuy sự phụ của ta cứu được tính mạng ta nhưng không trị được kinh mạch của ta.” Tiêu Sắt nói rất bình thản, nhưng trong lòng đầy oán hận.

“Không!” Mộc Xuân Phong trực tiếp ngắt lời hắn: “Không thể là Nhan Chiến Thiên!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 225: Âm Miên Đứt Đoạn

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tiêu Sát đột nhiên ngừng đầu, dẫu là người trấn định như hấn, lúc này cũng phải cau mày, hai mắt đỏ bừng, giọng nói run rẩy: “Không phải Nhan Chiến Thiên? Vì sao lại không phải Nhan Chiến Thiên?”

“Nếu là Nhan Chiến Thiên.” Mộc Xuân Phong nhẹ nhàng vung tay, thu hồi châm bạc, trầm giọng nói: “Người đã chết từ lâu rồi.”

“Nói đi.” Tiêu Sát lạnh lùng nói.

Mộc Xuân Phong thở dài: “Sự phụ ta từng đọ kiếm với Nhan Chiến Thiên, hiện nay cũng bị tổn thương kinh mạch như người, đừng nói nâng kiếm, ngay đến đứng dậy cũng rất khó khăn. Cho nên ta biết kiếm kình của Nhan Chiến Thiên. Hiện giờ ấn mạch của người bị một luồng âm kình gây hại, nó không làm tổn thương tới tính mạng người nhưng lại khiến người không thể vận công. Nhưng nếu là kiếm kình bá đạo của Nhan Chiến Thiên, nó sẽ đánh gãy hết kinh mạch của người. Cho nên nếu chuyện ngày trước đúng như lời người nói, vậy không thể là Nhan Chiến Thiên.”

“Vậy thì là ai?” Tiêu Sát hỏi như gầm lên.

“Nhất định là người có nội kinh âm nhu mới có thể tạo ra vết thương như vậy.” Mộc Xuân Phong cau mày: “Nhưng cụ thể là ai, ta cũng không biết. Hôm đó khi người bị thương còn có ai ở đây không?”

Ai ở đây? Tiêu Sát ngây ra như phỗng.

Ngoại trừ Nhan Chiến Thiên, hôm đó còn có sư phụ tới cứu mình - một trong Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, Bạch Hổ - Cơ Nhược Phong. Người đánh giá cảnh giới võ học trong thiên hạ, người quan sát võ học trong thiên hạ, chưởng môn của Bách Hiểu đường. Nếu nói nội kinh âm nhu, ông ấy cũng là người làm được.

“Không, không thể nào!” Tiêu Sát loại bỏ đáp án này.

Nhưng đêm mưa đó, đêm máu chảy đó, rốt cuộc còn ai ở đây? Khi Nhan Chiến Thiên và Cơ Nhược Phong giao chiến, lén lút tới bên cạnh mình, phá hủy kinh mạch của mình, nhưng vẫn giữ lại tính mạng cho mình.

Là ai! Trong đầu Tiêu Sát hiện lên vô số hình ảnh.

Thấy thần sắc Tiêu Sát càng lúc càng không đúng, rõ ràng khí huyết trong người đã cuộn lên, tiếp tục như vậy rất có thể sẽ ảnh hưởng tới thương thế, Mộc Xuân Phong vội vàng bắn một mũi châm bạc ra, đâm vào trán Tiêu Sát. Tiêu Sát chỉ thấy hai mắt tối sầm, lập tức mê man.

“Một người lúc bình thường có vẻ rất bình tĩnh như vậy, không ngờ khi ưu tư lại kích động đến thế.” Mộc Xuân Phong thở dài, tiện tay trùm một tấm da cừu lên người Tiêu Sát, tiếp đó nói: “Đi ra đi.”

Chiếc rèm trong khoang được vén lên, Tư Không Thiên Lạc từ trong đi ra, sắc mặt nghiêm nghị.

“Đứng sau rèm nhìn lên người yêu thay quần áo, có thấy xấu hổ không?” Mộc Xuân Phong cười nói.

Thế nhưng Tư Không Thiên Lạc lại chẳng hề để ý tới hắn, chỉ vuốt ve trên trán Tiêu Sát, có vẻ trách cứ: “Đâu cần nói mấy chuyện đó cho hắn.”

“Biết rõ chân tướng vẫn tốt hơn cả đời bị chôn trong mê hoặc.” Mộc Xuân Phong không nói thêm điều gì, đi ra ngoài, thế nhưng vừa ra ngoài khoang thuyền đã thấy một tiếng gió rít lên sau lưng. Mộc Xuân Phong vội vàng quay đầu, chỉ thấy một mũi thương màu bạc đang đánh tới sau lưng. Hắn vội vàng lui lại một bước, lấy làm khó hiểu: “Vì sao?”

“Trước khi trở về Tuyệt Nguyệt thành, ta cũng phải bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh!” Tư Không Thiên Lạc trịnh trọng nói.

“Có chí khí.” Mộc Xuân Phong gật đầu: “Nhưng mà... liên quan gì tới ta?”

“Hôm trước ta đã chứng kiến kiếm pháp của ngươi, rất không tệ. Mượn ngươi làm người đấu luyện!” Tư Không Thiên Lạc không nói hai lời, một thương đập xuống.

“Hai vị đồng môn của ngươi cũng đang luyện công ở đây, sao không tìm họ đấu luyện?” Mộc Xuân Phong vừa tránh né vừa nói.

Tư Không Thiên Lạc mỉm cười không đáp. Mộc Xuân Phong không biết, Tư Không Thiên Lạc là người bá đạo nhất Tuyệt Nguyệt thành, các sư huynh đệ sợ cô hơn hắn Đường Liên. Lý do là vì từ

nhỏ Tư Không Thiên Lạc đã thích tìm các sư huynh đệ đấu luyện. Tập võ một mình quá khô khan, hai người đối chiến mới tìm được niềm vui tập võ.

“Tam công tử.” Điền Mạc Chi đột nhiên xuất hiện sau lưng Mộc Xuân Phong.

Mộc Xuân Phong cười nói: “Không sao, ta cũng cần luyện tập võ công.” Nói xong tránh né trường thương, tung người một cái chui về thư phòng, khi đi ra quanh người hắn đã được bao phủ bởi một bộ giáp gió thổi không lọt.

Bá Vương giáp!

Tay cầm một thanh trường kiếm tinh xảo.

Động Thiên Sơn!

“Tới đây.” Mộc Xuân Phong tung người nâng kiếm nghênh đón.

“Đại sư huynh!” Một giọng nói vang lên trên mặt biển.

Đường Liên đứng trên nóc nhà cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Lôi Vô Kiệt vừa múa kiếm trong làn sóng biển vừa gọi mình.

“Đại sư huynh, hay là chúng ta đấu một trận đi?” Lôi Vô Kiệt quát lên, hắn ở trên mặt biển chứng kiến Tư Không Thiên Lạc cầm Ngân Nguyệt thương đánh với Mộc Xuân Phong mặc Bá Vương giáp tới mức khó phân thắng bại, bản thân cũng không kiềm lòng nổi, muốn so chiêu với Đường Liên.

Đường Liên cười khẽ. Khi mới bước chân vào giang hồ hắn và Lôi Vô Kiệt đã gặp nhau. Khi đó Lôi Vô Kiệt cũng coi như cao thủ

trong giới trẻ, có thể so chiêu với Nguyệt Cơ, nhưng nhờ hấn chỉ bảo mới miễn cưỡng phá được trận Cô Hư. Khi đó Đường Liên coi như nửa sư trưởng của Lôi Vô Kiệt. Sau đó gặp nhau ở Đãng Thiên các tại Tuyết Nguyệt thành, nhường cho Lôi Vô Kiệt leo thẳng qua tầng thứ mười bốn, nhưng nếu hấn không nhường, chắc chắn lần leo các của Lôi Vô Kiệt sẽ kết thúc ở đó. Thế nhưng sau khi rời khỏi Tuyết Nguyệt thành, Lôi Vô Kiệt đi vào Kiếm Tâm trùng, nhận được danh kiếm hạng tư trong thiên hạ, giết cao thủ hạng nhất của Âm Hà, bên ngoài Lôi gia bảo còn bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, còn nhanh hơn mình một bước. Mặc dù Tiêu Dao Thiên Cảnh này chỉ là trong chốc lát nhưng hiện giờ Lôi Vô Kiệt đã đứng trên đỉnh điểm của Tự Tại Địa Cảnh, chỉ cách lúc phá cảnh một đoạn ngắn. Bây giờ mình ra sao, có còn đứng trên vị sư đệ này không?

Lôi Vô Kiệt chỉ ngửa tay, muốn tìm người giao chiến.

Nhưng Đường Liên lại rất muốn biết đáp án của việc này.

“Được!” Đường Liên gật đầu, xuất một chưởng về phía Lôi Vô Kiệt đang lướt sóng.

Sóng nổi lên!

Đường Liên lại xuất một chưởng.

Sóng lại nổi lên!

Tầng tầng lớp lớp, ùn ùn kéo tới. Lúc này Lôi Vô Kiệt mới biết, không ngờ vị sư huynh với ám khí tuyệt đỉnh này còn có nội lực thâm hậu đến vậy!

“Lãng điệp vân đôi vạn thốc sơn!” Mộc Xuân Phong thấy cảnh này không nhịn được cảm thán.

Song lại nghe một tiếng ‘keng’ vang lên. Thanh trường thương màu bạc hung hãn đập lên đầu một cái. Thân thể Mộc Xuân Phong lắc lư, hai mắt choáng váng.

Tư Không Thiên Lạc nổi giận mắng: “Tỷ thí với ta mà dám nhìn sang người khác, coi thường ta à?”

Từng cơn sóng đánh tới nhưng Lôi Vô Kiệt chẳng hề sợ hãi, hấn đột nhiên tung người một cái xuất kiếm đâm về phía Đường Liên.

Lúc này trời trong, ánh nắng chiếu rọi, không có ánh trăng vương vãi.

Lúc này đang xa mặt đất, có nước biển trong trẻo, không hoa tươi nở rộ.

Chiêu thức Lôi Vô Kiệt thi triển là Nguyệt Tịch Hoa Thần mà hấn quen thuộc nhất. Chỉ thấy nước biển uốn lượn quanh mình, từ từ tạo thành những đóa hoa tươi.

Đây là Tâm kiếm.

Tâm đã thành kiếm, thiên địa vạn vật đều có thể thành kiếm.

Đường Liên nhảy xuống, hất tay lên, làn sóng tụ lại trong tay hấn, hấn lại nhảy một cái, như kéo theo cả dải ngân hà trong tay.

Tích Thủy Thành Uyên!

Hấn đột nhiên đập cả dải ngân hà đó về phía Lôi Vô Kiệt!

“Xem kiếm!” Lôi Vô Kiệt không hề sợ hãi, vẫn xuất kiếm.

Ngân hà và hoa kiếm lập tức va chạm!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 226: Thiếu Niên Đi Trên Biển

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tư Không Thiên Lạc ngừng thương, Mộc Xuân Phong cũng thu kiếm.

Trận tỷ thí này quả thật quá bắt mắt, ngay cả hắn cũng muốn biết kết quả cuối cùng.

Rốt cuộc là Đường Liên công lực thâm hậu trăm ổn kiên nghị Đường Liên sẽ thắng, hay Lôi Vô Kiệt bộc lộ sắc bén, khí phách ngập trời sẽ chiến thắng?

Tiếng ho nhẹ vang lên phía sau bọn họ, chỉ thấy Tiêu Sắt đã rút mũi châm bạc giữa trán, khoác tấm da cừu kia đi từ trong khoang thuyền ra, dựa người vào tường quan sát trận tỷ thí này.

Đó là ngân hà và hoa kiếm va chạm

Chỉ thấy hoa tươi lập tức khô héo, ngân hà lại càng lúc càng rực sáng!

Lôi Vô Kiệt không phục, ánh mắt lập tức trở nên đỏ chót, hơi nước lượn lờ xung quanh. Hắn muốn thiêu đốt ngân hà này!

Đường Liên cười lạnh một tiếng, chỉ thấy tay trái của hắn vung lên, ánh sáng của ngân hà còn chưa dứt đã có một ngân hà khác dâng lên!

“Lên!” Lôi Vô Kiệt xoay người, định thi triển một chiêu nữa.

Nhưng Đường Liên đột nhiên vung ngân hà đánh thẳng vào đỉnh đầu Lôi Vô Kiệt, sau đó mũi chân đạp nhẹ lên ngân hà, tung người nhảy về thuyền. Hắn không có võ công qua lại tự nhiên trên mặt biển như Lôi Vô Kiệt, cho nên sau khi xuất chưởng đắc thủ lập tức lui về.

Bên kia Lôi Vô Kiệt thua một kiếm, thân thể bị đập ngã xuống biển, đột nhiên nhảy ngược lên. Một tay hắn cầm Tâm kiếm, một tay vỗ liên tục xuống biển, một tay vỗ sóng liên tục, đâu còn vẻ khí thế phi phàm lúc vừa rồi. Hắn chỉ vừa sặc nước vừa la ó: “Ta... ta không biết bơi! Cứu với! Ta không biết bơi!”

Chưởng vừa rồi của Đường Liên dùng quá nhiều chân khí, lúc này đang nhắm mắt xếp bằng, yên lặng vận công.

Tiêu Sát có vẻ không quan tâm tới sống chết của vị huynh đệ này, sau khi chứng kiến kết cục là hết hứng thú ngáp một cái rồi trở về trong khoang thuyền.

Tư Không Thiên Lạc ôm vẻ mặt vô tội nhìn Mộc Xuân Phong: “Ta... cũng không biết bơi.”

“Cứu mạng!” Lôi Vô Kiệt gào muốn rách họng: “Ta không biết bơi, cứu với!”

Mộc Xuân Phong xốc mặt nạ lên, bắt đắc dĩ nói: “Vớt hắn lên.”

“Rõ.” Lập tức có người nhận lệnh, cờ lệnh vung cao, chỉ thấy một tấm lưới đánh cá từ trong thuyền được bắn ra, bọc lấy toàn thân Lôi Vô Kiệt cách đó không xa. Vài thủy thủ hợp lực kéo hẳn vào. Lôi Vô Kiệt toàn thân ướt sũng, dáng vẻ chật vật bò từ trong lưới đánh cá ra, nằm luôn lên boong thuyền, vừa ngửa đầu nhìn bầu trời vừa thở hổn hển.

“Sư huynh cuối cùng vẫn là sư huynh, Vô Kiệt bái phục!” Lôi Vô Kiệt khó nhọc nói.

Đường Liên vận khí được một nửa, mở mắt, chậm rãi nói: “Không dạy dỗ tiểu tửu ngươi một chút, ngươi lại chẳng đặt sư huynh vào mắt.”

Mộc Xuân Phong đột nhiên cất tiếng cười lớn. Hắn rất vui, mặc dù còn chưa tới đảo Tam Xà, mặc dù chưa bắt được con Thiết Lưu Ly khổng lồ kia, còn chưa chế được thuốc cho huynh trưởng của mình, nhưng hắn đã thấy chuyến đi này nhận được thứ còn hiếm có hơn. Cho dù lúc này phải lập tức về phủ, hắn vẫn cảm thấy giá trị, thật sự rất đáng giá! Hắn cười không ngừng, không hề có ý dừng lại.

Tư Không Thiên Lạc nhìn hắn như nhìn kẻ ngu: “Rất cuộc ngươi cười cái gì vậy?”

Mộc Xuân Phong ngưng cười nói: “Ở Thanh Châu Mộc gia, ta luôn như một kẻ lập dị, các ngươi có biết vì sao không?”

“Bởi vì ngươi không đi buôn bán mà lại học y thuật?” Tư Không Thiên Lạc nghi hoặc nói.

“Đây là một điểm, nhưng ngươi biết ta là tam công tử của Mộc gia mà không biết tình huống cụ thể trong thế hệ này của Mộc gia ta.

Dưới ta còn hai muội muội. Trên ta còn một nhị ca đã chết yếu từ khi còn bé, còn có một đại ca mắc bệnh có thể sẽ không con cháu. Cho nên ta chính là gia chủ Mộc gia thế hệ tiếp theo, nhưng ta không muốn kế thừa chỗ của cải thông thiên đó mà muốn chữa khỏi cho đại ca. Nếu đại ca khỏi bệnh, vậy theo truyền thống của Mộc gia, chức gia chủ sẽ thuộc về huynh ấy. Cho nên trong mắt người ở Thanh Châu chúng ta, ta là một kẻ ngu ngốc.” Mộc Xuân Phong cười nói: “Thế nhưng, Thiên Lạc cô nương, người có thấy ta là kẻ ngu không?”

Tư Không Thiên Lạc cả giận nói: “Gia tài bạc triệu nhưng không có tình người, thế thì thông minh ở đâu? Người ở Thanh Châu các người mới là kẻ ngu.”

“Đúng vậy, lúc đó trong thất chưởng quỹ có bốn chưởng quỹ lên lút tới tìm ta, ngăn cản ta làm việc này. Bọn họ đều nói mình là người ủng hộ ta, sau này chắc chắn sẽ dốc hết sức phụ giúp ta, bảo ta đừng làm chuyện điên rồ nữa.” Mộc Xuân Phong ngẩng đầu lên nói: “Thế nhưng đối với ta mà nói, tương thử hữu bì, nhân nhi vô nghi. Nhân nhi vô nghi, bất tử hà vi?”

“Bọn họ nói ta đọc sách tới mức ngu ngốc, trong đầu toàn nhân nghĩa đạo đức, thế nhưng kẻ ngu là bọn họ. Đời người chỉ có trăm năm, của cải đâu mang được xuống mồ nhưng tình nghĩa có thể lưu lại trong thiên địa, bên nào nặng bên nào nhẹ, bọn họ không nghĩ ra.” Mộc Xuân Phong tiếp tục nói: “Cho nên ta rời khỏi Thanh Châu, rời xa những người đó, gặp các người, ta rất vui.”

“Chúng ta thì sao?” Tư Không Thiên Lạc còn chưa hiểu.

“Ta cảm thấy các người và ta là người giống nhau.” Mộc Xuân Phong nói: “Từ võ công có thể nhìn ra lòng người, ta thấy các người

rất tốt! Ta rất thích!”

“Người ra sao?” Tư Không Thiên Lạc hơi ảo não, nếu người đứng nói chuyện cùng Mộc Xuân Phong là Tiêu Sắt, chắc chắn hẳn không như mình, chỉ biết hỏi vì sao.

“Thiếu niên.” Mộc Xuân Phong chậm rãi thốt lên hai chữ.

“Ta cũng là thiếu niên. Lúc thừa không buồn, lúc thắng chẳng khiêm tốn. Tay cầm kiếm, lòng có nghĩa. Thấy biển cả xa xôi nảy sinh lòng dũng cảm, thấy hoa nở rộ chẳng che nổi vui sướng trong lòng. Con đường phía trước tuy có nguy hiểm, có sợ hãi mà mình không biết, nhưng có bằng hữu bên cạnh là chỉ muốn uống rượu hát vang. Muốn cười thì cười, muốn mắng thì mắng, đạo lý chốn nhân gian trong cả vạn quyển sách, nhưng chỉ cầu được tùy tâm tùy tính!” Mộc Xuân Phong nói liền một mạch.

Tư Không Thiên Lạc bị lời này làm cho kinh ngạc, hai người chỉ giao chiến trên biển một trận, nói thẳng ra là chỉ so đấu một chiêu, nhưng Mộc Xuân Phong đã nảy sinh hàng loạt cảm khái. Trong lòng cô thầm nghĩ, đúng là không hiểu nổi người có tiền, người có tiền lại đọc sách nữa thì đúng là đầu óc có bệnh.

“Quan trọng nhất là chúng ta còn một điểm giống nhau.” Mộc Xuân Phong lại mỉm cười, ấn nhẹ ngón tay, đi ra khỏi Bá Vương giáp, y phục trắng phau lay động trong làn gió, như mang theo chút tiên khí: “Chúng ta đều rất đẹp.”

“Đẹp thì gọi là thiếu niên, không được đẹp, chẳng qua là người trẻ tuổi.” Cuối cùng Mộc Xuân Phong đưa ra kết luận.

Nhưng những lời này như đi sâu vào trong lòng Tư Không Thiên Lạc. Cô không có nhiều cảm xúc muốn bày tỏ, cô chỉ là một cô gái, một cô gái đang độ hoa nở, không có chuyện gì khiến cô vui vẻ hơn được người khác khen xinh đẹp. Cô gật đầu một cái: “Người nói đúng lắm!”

Lúc này Đường Liên và Lôi Vô Kiệt đều đã điều tức xong, bọn họ cũng nghe được những lời vừa rồi của Mộc Xuân Phong, trong lòng bùng lên hứng khởi. Trong mắt bọn họ, cuối cùng Mộc Xuân Phong không còn là người mà họ ôm đùì dọc con đường này nữa, mà là... người chung đường.

Bọn họ nhìn nhau mỉm cười.

Mộc Xuân Phong phát ống tay áo gọi: “Chuẩn bị rượu!”

Những bạn từng donate cho nhóm mà chưa nhận được ebook full dịch thì liên hệ với mình qua nick 4rum hoặc sdt 0908007401 nhé, thân!

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 227: Đạp Sóng Uống Rượu Hát Ca

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Rượu này tên là Thu Lộ Bạch, do Điêu Lôu Tiểu Trúc ở đế đô Thiên Khải chưng cất, nghe nói mỗi tháng chỉ ngày mười lăm Điêu Lôu Tiểu Trúc mới lấy ba bình Thu Lộ Bạch ra chiêu đãi khách quý. Cho dù là Thanh Châu Mộc gia chúng ta cũng phải tốn bao công sức mới lấy được một bình ở Thiên Khải.” Mộc Xuân Phong cười giới thiệu.

Thiên Khải Thu Lộ Bạch là rượu ngon nổi tiếng khắp thiên hạ. Trong lòng Mộc Xuân Phong hết sức đặc ý, nhưng cả bốn người đều mang vẻ hờ hững. Cho dù là Đường Liên lễ phép nhất cũng chỉ ‘Ồ’ khẽ một tiếng.

“Rượu này là Hàn Đàm Hương, là danh tửu của Lạc Tương thành tại Nam Quyết. Rượu này sau khi đặc chế được chôn dưới đầm lạnh sâu trăm thước, một năm sau mới lấy ra, vị rất mạnh, lại mang theo hương hoa đào nhẹ nhẹ. Còn sâu hơn Thu Lộ Bạch một bậc!” Mộc Xuân Phong đành lấy bình rượu mà lúc thường mình cũng không dám uống ra.

Kết quả Đường Liên, Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc vẫn lạnh nhạt như cũ. Ngược lại Tiêu Sát vốn lạnh nhạt nhất lại trả lời: “Ồ, Hàn Đàm Hương, đúng là rượu ngon hiếm thấy.”

Mộc Xuân Phong thiếu chút nữa là sụp đổ, hấn cho rằng bọn họ cùng là thiếu niên, thiếu niên cũng là người yêu rượu, nhưng mấy vị trước mắt chứng kiến rượu ngon cao cấp như vậy vẫn chẳng hề lay động, chỉ có một khả năng --- bọn họ vốn không hiểu rượu. Trong mắt bọn họ, hương vị của Thu Lộ Bạch chẳng khác gì Lão Tào Thiêu của quán trọ ven đường! Mộc Xuân Phong đột nhiên thấy tiếc bình Hàn Đàm Hương.

“Các người, không thích uống rượu à?” Cuối cùng Mộc Xuân Phong đành hỏi.

“Thích uống.” Đường Liên đáp rất dứt khoát.

“Cực kỳ thích uống.” Lôi Vô Kiệt bổ sung.

“Các người thích uống rượu gì?” Mộc Xuân Phong cẩn thận từng chút một hỏi.

Mộc Xuân Phong suy nghĩ một chút: “Phong Hoa Tuyết Nguyệt hơi nhẹ nhưng là rượu thường uống nhất. Có điều ngày lễ bất đồng cũng nên uống thứ rượu khác nhau, Tang Lạc, Tân Phong, Thù Du, Tùng Lao, Trường An, Đồ Tô, nguyên Chính, Quế Hoa, Đỗ Khang, Tùng Hoa, Thanh Văn, Bàn Nhược, đều là rượu ngon. Nhưng ngon nhất là bầy bình rượu Tinh Dạ, đáng tiếc là rất hiếm khi được uống, chỉ thi thoảng được dựa hơi tam thành chủ. Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyên, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang, thật sự tuyệt diệu!”

Ban đầu nghe vậy Mộc Xuân Phong hết sức ngạc nhiên, những thứ Đường Liên nhắc tới đều là rượu nổi tiếng, nghĩ thầm hóa ra hấn cũng là người hiểu rượu. Thế nhưng đoạn sau càng nghe càng kinh hãi. Bầy bình rượu Tinh Dạ! Đây là rượu ngon vượt xa Thu Lộ

Bạch! So với nó, ngay cả Hàn Đàm Hương cũng chẳng đáng nhắc tới.

Bởi vì bảy bình rượu Tinh Dạ là thứ mà chỉ một người chứng cất được.

“Người được uống bảy bình rượu Tinh Dạ rồi à!” Mộc Xuân Phong kinh hãi nói.

Tư Không Thiên Lạc ngây ra: “Ta cũng hay uống, có gì hiếm có đâu. Ta cảm thấy còn không ngon bằng Phong Hoa Tuyết Nguyệt, nặng quá, không được ngọt!”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút: “À, là rượu ấy à. Đêm đó chúng ta cũng uống rồi.”

Tiêu Sát gật đầu: “Đúng vậy, đêm đó chúng ta đã uống rượu Tinh Dạ từng chiến thắng Điều Lâu Tiểu Trúc.”

Đường Liên thấy Mộc Xuân Phong kinh ngạc như vậy, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có phải người quên mất sự phụ ta là ai không?”

“Sự phụ ta, là Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân.”

Trong lòng Mộc Xuân Phong thầm chấn động, mãi mới phản ứng lại, đối diện với mình là đệ tử của ba vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành. Năm xưa vị đại thành chủ Bách Lý Đông Quân tràn ngập sắc thái truyền kỳ chỉ còn là thiếu niên, hắn từng mang bảy bình rượu Tinh Dạ tới Điều Lâu Tiểu Trúc, chiến thắng Thu Lộ Bạch, nhận được danh tiếng lẫy lừng thiên hạ. Mộc Xuân Phong lúng túng cười một tiếng, tiếp đó rót rượu: “Nào nào, uống thử Hàn Đàm Hương đi.”

Tiêu Sắt uống một chén, nhắm mắt lại khẽ gật đầu rồi đặt chén rượu xuống.

Hai mắt Tiêu Sắt sáng bừng lên: “Hương hoa đào thật thơm, rượu này không tệ.”

Lôi Vô Kiệt cũng khen: “Rượu ngon, uống tiếp nào.”

Mộc Xuân Phong nâng chén rượu nhìn Đường Liên, dò xét: “Xuân Phong cũng là người thích rượu, chẳng hay sau chuyện lần này về Bắc Ly, Đường huynh có thể mời ta uống rượu Tinh Dạ được không?”

Đường Liên lắc đầu một cái: Bình cuối cùng bị chúng ta lén uống hết rồi, sư phụ ra ngoài dạo chơi, không biết lúc nào mới về.”

Mộc Xuân Phong lộ vẻ thất vọng: “Hóa ra là vậy, thật quá đáng tiếc.”

Tiêu Sắt đột nhiên nói: “Chẳng phải lần trước Nho Kiếm Tiên đưa người một quyển ‘Tửu Kinh’ à? Chẳng lẽ trong đó không có phương pháp chưng cất bầy bình rượu Tinh Dạ?”

“Có thì có, nhưng ta không phải là sư phụ, không hứng thú gì với việc chưng cất rượu. Có thì uống, không có để uống cũng không đến mức tự mình đi ủ.” Đường Liên nhún vai.

“Tửu Kinh?” Hai mắt Mộc Xuân Phong bừng sáng: “Đường huynh có thể cho ta xem không?”

“Người còn thích chưng cất rượu nữa à?” Đường Liên lấy quyển Tửu Kinh trong lòng ra, tùy ý đưa tới: “Thật không hiểu nổi sở thích của đám công tử nhà giàu các người.”

Mộc Xuân Phong cầm lấy quyển Tửu Kinh, càng xem càng kinh ngạc: “Quả nhiên là quyển sách này! Hóa ra là quyển sách này!”

Đường Liên thấy vậy cũng ngạc nhiên: “Quyển sách này quý giá lắm à?”

“Thật quá quý giá, không được, ta không thể xem tiếp, xem tiếp thì có khác gì ăn trộm đâu!” Mộc Xuân Phong khép cuốn sách lại đưa trả cho Đường Liên.

Đường Liên lấy làm khó hiểu: “Chẳng phải chỉ là một quyển sách chưng cất rượu ư, ta không hứng thú, người xem thêm cũng có sao đâu. Chẳng qua có một tiền bối tặng cho ta, ta không tiện tặng lại cho người. Hay là người cầm thêm hai ngày mà đọc?”

“Hồ đồ!” Mộc Xuân Phong nổi giận quát.

Đường Liên và Tiêu Sát nhìn nhau, không hiểu sao Mộc Xuân Phong lại đột nhiên nổi giận.

“Tiểu bạch liên phù tam thập bôi, chỉ tiêm hạo khí hưởng xuân lô! Người tưởng trong này chỉ nói tới cất rượu thôi ư?” Mộc Xuân Phong vội vàng la lên: “Bảy bình rượu Tinh Dạ mà người uống có lẽ chỉ là rượu bình thường, nhưng sư phụ người Bách Lý Đông Quân lại có thể chưng cất ra loại rượu Tinh Dạ đang sợ hơn. Uống một bình là võ lực tăng thêm một cảnh giới, trong Tửu Kinh ghi thuật chưng cất rượu, nhưng là loại rượu tuyệt thế giúp gia tăng công lực!”

Đường Liên bị giọng điệu của Mộc Xuân Phong làm cho kinh hãi, nuốt một ngụm nước miếng: “Đúng là rượu mà sư phụ chưng cất có

thể giúp người ta tăng cường cảnh giới, nhưng có thật là học được từ quyển sách này không?”

Tiêu Sắt nghĩ lại đêm hôm đó, Lôi Vô Kiệt uống Phong Hoa Tuyết Nguyệt được chưng cất dưới ánh trăng, công lực tăng liền vài cảnh giới, chỉ cảm thấy cuốn sách này bỗng trở nên nặng hơn. Hắn quay đầu lại nhìn Lôi Vô Kiệt, lại thấy hai mắt Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đã đỏ bừng.

Trong lúc mọi người nói chuyện, hai người ngồi đối diện tiếp tục uống từng chén một. Nhưng cả hai lại không hiểu Hàn Đàm Hương, mặc dù có hương hoa đào ngòn ngọt, nhưng là loại rượu mạnh trong rượu mạnh rất hiếm thấy. Ngay cả người có tử lực như Tiêu Sắt và Đường Liên cũng không dám uống nhiều, cho nên Tiêu Sắt chỉ uống một chén rồi đặt xuống.

“Rượu... rượu ngon!” Lôi Vô Kiệt cười vang nói, đột nhiên rút kiếm xông ra ngoài.

“Lôi Vô Kiệt, ngươi muốn... đi đâu... chúng ta, uống tiếp nào!” Tư Không Thiên Lạc đầu óc choáng váng, đã ngủ gục.

Chỉ thấy Lôi Vô Kiệt xách kiếm, lại tiến vào trong biển, cầm kiếm múa lượn giữa sóng biển lên lên xuống xuống.

“Ta muốn cưỡi gió bay về bắc, Hiên Viên tuyết lớn tựa bão đông.

Ta muốn mượn thuyền chèo về đông, tiên tử yếu điệu đứng đón gió.

Ta muốn cưỡi mây ngàn vạn dặm, long ngâm trong triều làm gì ta?

Trên đỉnh Côn Luân tắm nắng dương, tận cùng biển cả ngấm núi xanh.

Gió thổi vụn dặm yến về tổ, không thấy chân trời chẳng về đâu!”

Hắn đập sóng trên mặt biển, cao giọng hát.

Mộc Xuân Phong đuổi theo, kinh ngạc: “Bài thơ này ý vị phóng khoáng, nhưng đây là lần đầu ta nghe được, chẳng hay do ai viết?”

Tiêu Sát cười một tiếng: “Do một hòa thượng viết.”

Chào các bạn, chắc mấy hôm nay cũng có nhiều người nghĩ thầm “Ơ cái con đăng truyện này nó chết ở đâu mà không thấy lên chương mới thế?” lắm nhỉ? Uyên xin thưa là dạo này Uyên bị shock tâm lý nè nhẹ từ việc đăng bán ebook full của Thiếu Niên Ca Hành, nên mới tạm dừng vài hôm để quyết định xem tiếp theo mình nên làm thế nào.

Đầu tiên, việc tặng ebook full dịch TNCH cho những bạn yêu thích, cũng như các mạnh thường quân đã ủng hộ từ tinh thần lẫn hiện vật cho nhóm từ đầu được tiến hành khá suôn sẻ. Uyên cũng nhận vui lây khi thấy có nhiều người yêu mến bộ truyện do nhóm thực hiện đến vậy.

Trong số những bạn hỏi mua ebook, có những em vẫn còn là học sinh trên ghế nhà trường, Uyên thì quán triệt tư tưởng của các anh chị đi trước, học sinh sinh viên giảm giá 50%. Học sinh thì thường làm gì đã có tiền, nên khi các em ấy quyết định bỏ tiền (200k) để mua 1 bộ truyện đọc onl như thế thật sự khiến Uyên rất trân trọng. Với những độc giả tôn trọng công sức và tác phẩm của nhóm, Uyên không tiếc gì cả, thậm chí là share đọc free cũng được.

Nhưng bên cạnh đó vẫn có những câu chuyện dở khóc dở cười, mà thật ra là khiến Uyên muốn khóc nhiều hơn. Đó là có 3 bạn hỏi mua ebook, nhưng khi nghe Uyên báo giá thì các bạn lại bảo “Thu như thế có đắt quá không? Bạn cũng đăng hơn phân nửa rồi, giờ mua phần sau thì mình mua chứ sao bắt mình mua từ đầu được.”, thậm chí là “Bên khác thu phí mỗi chương tối đa có 300d thôi, bạn giảm giá thì mình mua”. Uyên nghĩ thế này, Uyên không phải con buôn, đây cũng không phải cái chợ để trả giá từng đồng vì với Uyên, công sức của nhóm mình đã bỏ ra là không thể định giá.

Thật ra dù không ai donate, không ai hỏi mua thì một khi đã đăng ký xin treo thông tin donate, tức là Uyên đã xác định sẽ không bỏ ngang giữa chừng với BQT, điều này thì các bạn cứ yên tâm.

Chẳng qua nếu các bạn cảm thấy bỏ tiền để đọc một bộ truyện dịch thật nhanh và không phải chờ đợi lâu là “quá đáng” thì xin hãy nhìn lại xem, số chương trước đó các bạn đã đọc có phải tốn đồng nào không? Và nếu vẫn không muốn tốn tiền thì các bạn vẫn có thể tiếp tục đọc free, vì đằng nào Uyên vẫn sẽ đăng tiếp chứ có drop đâu.

Từng ấy nghe thì có vẻ to tát lắm, ăn cũng được vài bát phở, hoặc đủ cho sinh viên tiêu hơn cả tuần. Nhưng nó chỉ đủ để Uyên thanh toán tiền vài chương dịch cho mem trong nhóm thôi ạ, và tất cả những bộ đang đăng tải free hiện tại đều được trích từ tiền nhịn ăn nhịn uống, là tiền thức đêm bán mạng gõ chữ dịch cái khác để đắp vào của Uyên, đừng xem nó rẻ rúng quá! Uyên xin cảm ơn các bạn đã đọc những dòng tâm sự này.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 228: Hàn Sơn Hiếu Tự

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Bốn trăm năm trước, các nước phân tranh, phía nam có một họ lớn là Cô Tô, chiếm non nước một vùng. Sau này thiên hạ thống nhất, họ Cô Tô biệt tăm biệt tích nhưng để lại một tòa thành Cô Tô, mượn tên đại tộc đã biến mất này. Họ Cô Tô tôn sùng Phật, bên ngoài thành có một ngôi chùa, tên là Hàn Sơn tự. Trong ngọn lửa chiến tranh, ngôi chùa này bị thiêu hủy ba lần nhưng vẫn đứng sừng sững không hề ngã xuống, hương khói vẫn cường thịnh, cho tới một năm trước.

Một năm trước, trụ trì Hàn Sơn tự tên là Vong Ưu, Hàn Sơn tự không lớn, ít nhất so với Thiểu Lâm và Vân Lâm nó chỉ được coi là một ngôi miếu nhỏ. Nhưng Vong Ưu được công nhận lại đại tông sư đệ nhất trong Phật giáo. Nghe nói ông tinh thông Phật Pháp Lục Thông, kẻ phạm cả thập ác, được ông điểm hóa cũng có thể giác ngộ. Cho tới một năm trước, Vong Ưu đột nhiên nổi điên, cầm rút thanh kiếm gỗ dài bảy thước trong tay bức tượng Trì Quốc Thiên Vương chém bay đầu khách tới dâng hương. Từ đó trở đi, không còn ai tới Hàn Sơn tự dâng hương, các hòa thượng trong chùa cũng lần lượt rời khỏi.

Lúc này, có hai người đang trên đường lên núi, bọn họ muốn tới Hàn Sơn tự, bởi vì Hàn Sơn tự là nhà của một trong số họ.

Tăng bào màu trắng phát phơ theo làn gió, hòa thượng ngẩng gương mặt không một sợi tóc nhưng vẫn vô cùng tuấn tú, lau mồ hôi trán nói: “Đường lên núi vẫn khó đi như trước.”

Hắn nhớ lại nhiều năm trước, lần đầu tiên theo sư phụ lên núi. Sư phụ từ từ bước đi trước mặt, hắn theo sát phía sau. Cứ đi được một quãng, sư phụ lại dừng lại, cùng hắn ngồi nghỉ chân trên tảng đá ven đường, sau đó lấy ra một cái bánh bao, xé một nửa cho hắn. Có lúc ông còn gãi đầu nói: “Con cứ coi như ra ngoài chơi một chuyến đi, tuy hơi lâu nhưng cuối cùng cũng có ngày con trở về nhà thôi.”

Lần đó lên núi, hắn nghỉ ngơi sáu lần, ăn ba cái bánh bao, sư phụ lặp lại câu này mười một lần.

“Có lẽ do đường lên núi quá khó đi, cho nên đã đi lên là không muốn xuống nữa.” Vô Tâm cười nói.

Minh Hầu đứng bên cạnh hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo.

Nhưng dù sao cũng không còn là đứa trẻ gầy gò bé nhỏ nữa, hôm nay Vô Tâm đã là cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh, cho dù cố gắng đi chậm tới mức nào, sau thời gian ba nén nhang, hắn đã đứng trước cửa Hàn Sơn tự.

So với một năm trước huyên náo đầy tiếng người, Hàn Sơn tự hiện giờ có thể dùng câu ngoài cửa giếng lưới bắt chim để mô tả. Tầm bảng hiệu lớn trên cửa đã loang lổ.

“Sư phụ, đồ đệ về rồi.” Vô Tâm thu hồi nụ cười bất cần đời, trịnh trọng chấp tay hành lễ rồi dẫn Minh Hầu vào trong chùa.

Bên trong Hàn Sơn tự rất sạch sẽ, mặc dù đã tới mùa thu nhưng lá cây rụng xuống đã được người ta quét gọn thành một đống, trên mặt đất không một hạt bụi, hoàn toàn không giống một nơi không có người ở, nhưng lại rất yên tĩnh, không nghe thấy chút tiếng động gì, nói chi một bóng người.

Lúc này Minh Hầu lại đột nhiên xoay người, vung thanh đao lớn như cánh cửa ra phía ngoài!

“Dừng tay!” Vô Tâm vội vàng quát bảo ngưng, nhưng đã muộn.

Chỉ nghe ‘keng’ một tiếng, lá rụng dưới đất cũng chấn động.

Áo đen của Minh Hầu lay động, tay cầm đao vận sức cũng không tiến được thêm chút nào. Hấn trợn mắt nhìn người phía trước. Ngăn cản hấn không phải một thanh đao, cũng không phải một thanh kiếm, càng không phải một cây thương.

Mà là một nắm đấm, một nắm đấm xiết chặt.

Người nọ đột nhiên vận sức, Minh Hầu cầm đao lui lại, múa thanh đao trong tay vài vòng, còn muốn tiến lên nhưng bị Vô Tâm giơ tay ngăn lại. Vô Tâm nhìn người trước mặt, thân mặc áo bào màu xám, đeo một chuỗi phật châu lớn, gương mặt hòa thượng mang đầy chính khí, nhẹ giọng nói: “Sư huynh, Kim Cương Phục Ma thần thông lại tiến bộ không ít, sắp luyện thành Kim Cương Bất Hoại thần thông rồi.”

“Vô Tâm sư đệ?” Vô Thiên vội vàng thu quyền, vừa mừng vừa sợ: “Sao đệ lại về đây.”

“Bởi vì sư huynh nói, Hàn Sơn tự vẫn để lại một gian thiền phòng, một cái bồ đoàn, một quyển kinh phật cho sư đệ.” Vô Tâm cười nói.

Vô Thiên cũng cười: “Bây giờ Hàn Sơn tự có tới mười tám thiền phòng trống, ba trăm bồ đoàn, đều cho sư đệ cả. Nhưng chẳng phải sư đệ bảo không thích kinh phật à?”

“Có một quyển đệ đang cần dùng.” Vô Tâm chậm rãi nói.

Thần sắc Vô Thiên biến đổi, vào đại điện nói chuyện.

Trong Hàn Sơn tự lúc này, ngoại trừ đệ tử của Vong Ưu là Vô Thiên, không còn người thứ hai. Từ khi Vô Thiên trở về Hàn Sơn tự, hấn vẫn lặng lẽ chăm sóc ngôi chùa này. Không có khách dâng hương, hấn tự trồng rau ở phía sau, thi thoảng lại xuống núi làm lễ cho người ta kiếm ít bạc. Lần này thấy Vô Tâm về núi, trong lòng hấn rất vui mừng nhưng vẫn ôm một bụng nghi vấn: “Một năm trước, đệ vừa đáp ứng ước định với Thương Tiên trở lại Thiên Ngoại Thiên, sao lại về Bắc Ly sớm vậy. Chẳng lẽ ở bên kia có gì bất mãn ư?”

Vô Tâm lắc đầu: “Đệ ở Thiên Ngoại Thiên nghe tin đám người Đường Liên, Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt gặp nạn nên chạy ngàn dặm tới giúp bọn họ vượt khó. Bọn họ không cảm ơn đệ thì thôi, còn đuổi đệ đi chắc?”

“Đệ nói là, chuyện ở Lôi gia bảo?” Vô Thiên nghe người trong thành Cô Tô nhắc tới.

“Đúng vậy.” Vô Tâm nói.

Vô Thiên gật đầu một cái: “Cũng phải, hiện giờ sát thủ Âm Hà đột nhiên hiện thế, Lôi Thiên Hồ của Lôi gia bảo bị giết, lão thái gia của Đường môn cũng bỏ mạng, Vô Song thành ở phía đông cũng rục rịch, Tuyết Nguyệt thành một cây chổng làm lên non. Đúng là không có ai quản tiểu tông chủ nhà đệ, hưởng chi sư đệ không có lòng tranh hùng...”

“Ai bảo ta không có lòng tranh hùng?”

Vô Thiên hơi cau mày: “Ý của Vô Tâm sư đệ là?”

“Huynh xem Hàn Sơn tự hiện tại đi, đệ muốn chấn hưng Hàn Sơn tự.” Vô Tâm nói rất chân thành.

Vô Thiên hiểu ra, lắc đầu cười một tiếng: “Thanh tĩnh một chút cũng tốt mà. Sư đệ, đệ lén lút chạy về Bắc Ly, đừng gây động tĩnh quá lớn thì hơn.”

“Thế thì hơi khó.” Vô Tâm thở dài: “Ta còn không định về Thiên Ngoại Thiên.”

“Ở lại Hàn Sơn tự là tốt nhất.” Vô Thiên nói.

“Không, sư huynh. Ngày mai đệ sẽ đi khỏi, ta sẽ về Hàn Sơn tự nhưng không phải là bây giờ, đệ còn rất nhiều chuyện cần làm.” Vô Tâm nghiêm nghị nói.

“Vậy lần này đệ về làm gì?” Vô Thiên lấy làm khó hiểu.

“Huynh nhìn vị bằng hữu sau lưng đệ đi.” Vô Tâm nói: “Thấy sao?”

“Ánh mắt không có thần, lực lượng rất mạnh nhưng rõ ràng đã mất đi thần chí. Nếu sư phụ còn sống có thể cứu được hấn. Công phu của đệ mà chưa mất cũng có thể cứu được hấn.” Vô Tâm đã để ý tới Minh Hầu từ lâu.

Vô Tâm gật đầu: “Vốn dĩ Tiêu Sát cũng có thể cứu được hấn. Tiêu Sát được đệ truyền thụ Tâm Ma Dẫn, thế nhưng khi đệ gặp hấn, hấn đã bị trọng thương. Cho dù Tâm Ma Dẫn không cần nội lực nhưng với trạng thái lúc đó của hấn, tâm thần không được ổn định, không sử dụng được công phu này. Cho nên đệ cố ý tới Hàn Sơn tự, muốn cứu vị bằng hữu này.”

Vô Thiên do dự trong chốc lát rồi gật đầu nói: “Nếu sư đệ đã nói thế, vậy mời vào.” Hấn đứng dậy, đi tới trước tượng phật trong đại điện, xoay nhẹ lư hương, chỉ thấy tượng phật từ từ dịch sang, để lộ một gian điện nhỏ khác.

Trước gian điện treo một cái bảng màu đen, bên trên viết ba ch

La Sát đường.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 229: La Sát Đường

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

La Sát đường

Cái tên này rất nổi tiếng, vì nghe nói trong La Sát đường ẩn giấu mật thuật của Phật môn. Những chỉ cần học được những mật thuật này là có được thần thông. Có điều những thần thông này thường đi ngược với giáo lý nhà Phật, cho nên vừa là mật thuật vừa là cấm thuật. Cũng chính vì vậy rất ít người được thấy La Sát đường. Có người nói nó nằm tại Thiểu Lâm tự, có mười bảy vị võ tăng canh gác cả ngày cả đêm, cho dù là cao thủ Thiên Cảnh cũng có lòng sánh nổi. Có người nói nó ở Vân Lâm tự, giấu trong kỳ môn trận pháp, nguy hiểm dị thường, người tới không ai trở lại được.

Thế nhưng nó lại nằm trong Hàn Sơn tự phong cách cổ xưa, đã dần dần bị người ta quên lãng. Vài chục năm qua chỉ có một lão tăng ngồi trước La Sát đường, ngày ngày tụng kinh, mãi tới một ngày, lão tăng giữ đường đột nhiên tự mình mở La Sát đường ra.

Vô Tâm chỉ mất bảy năm ngắn ngủi đã tu luyện thành công tất cả võ công trong La Sát đường, sau đó cứ ba ngày hấn lại vào La Sát đường ôn lại một lượt. Cho tới một ngày, khi hấn lại bước vào La Sát đường...

Chỉ thấy ngọn lửa cao ngất, tượng phật trong La Sát đường đều bị đốt đen xì, những bí tịch mà nhân sĩ trong giang hồ coi như bảo bối đã bị đốt thành tro bụi. Vong Ưu đại sư mặc tăng bào rách nát ngồi một mình trong đó, chấp hai tay, nhỏ giọng tụng niệm kinh phật. Hóa ra Vong Ưu đại sư cho rằng mình tự tiện mở La Sát đường, phạm vào tội nghiệt, hiện giờ muốn dùng cái chết của mình để sám hối lần cuối.

Cuối cùng Vô Tâm cứu Vong Ưu đại sư ra, thế nhưng La Sát đường đã bị hủy diệt hoàn toàn, những bí tịch quý giá đã hóa thành tro bụi, tượng Phật ẩn chứa võ công tinh xảo cũng chia năm xẻ bảy, thế nhưng trên tường có thêm một bức họa --- đó là bức họa Địa Ngục Bách Quỷ, vô số quỷ dữ nhe răng, hồng liên nghiệp hóa cháy rực, chỉ có một tăng nhân ngồi trên lửa, ngồi giữa liệt quỷ, bố trí thi pháp.

“Ngày hôm đó ta mở La Sát đường chứng kiến bức họa này cũng vô cùng kinh hãi.” Hòa thượng Vô Thiên hạ giọng nói: “Đệ kể cho ta lý do của bức họa này, ta đã cảm thấy bức tranh này không đơn giản, mỗi lần quan sát lại thấy tâm thần phiêu tán, khó mà định tâm được.”

“Cái này là đương nhiên thôi.” Vô Tâm cười một tiếng: “Trước mặt bức tranh này, không ai định tâm được.”

“Đệ nói muốn đọc một quyển kinh phật, ta đoán là quyển này.” Vô Tâm thở dài: “Chắc chắn trong đó có bí ẩn riêng.”

“Người hiểu ta chỉ có sư huynh. Sư phụ để lại bức vẽ cuối cùng, quả thật là quyển kinh Phật, cũng là môn võ công cuối cùng được lưu lại trong La Sát đường. Đó chính là...” Vô Tâm dừng một chút, cuối cùng cũng nói nốt ba chữ sau: “Tâm Ma Dẫn.”

“Tâm Ma Dẫn!” Vô Thiên kinh hãi, đây rõ ràng là một trong những võ công nổi tiếng nhất tại La Sát đường, không ngờ lại ẩn giấu trong bức tranh này.

“Đúng vậy, không ai ngờ môn võ công Tâm Ma Dẫn lại được giấu trong một bức tranh.” Vô Tâm cười nói: “Bức trước ta xem suốt ba tháng mới hiểu được chân lý, bức sau ta xem suốt chín tháng.”

“Tâm Ma Dẫn có hai bức tranh?” Vô Thiên kinh ngạc.

“Đúng vậy, đây là bức trên - Địa Ngục Truyền Đạo đồ. Tâm Ma Dẫn chia làm hai phần, phần trên có thể thấy được tâm ma của mình, phần dưới có thể xem tâm ma của người khác. Có lẽ lão hòa thượng cảm thấy phần trên có thể độ người nên mới lưu lại, phần dưới, cho dù đệ từng tập luyện nhưng cũng biết nó là thứ rất nguy hiểm!” Vô Tâm trầm giọng nói.

Vô Thiên thở dài: “Sự phụ đã nhọc lòng rồi.”

Vô Tâm cười nói: “Lão hòa thượng nghĩ quá nhiều. Cho nên đệ muốn tạm thời để vị Minh Hầu huynh đệ này ở lại chỗ huynh, để hấn ngắm Địa Ngục Truyền Đạo đồ hàng ngày, có lẽ cũng lĩnh ngộ được Tâm Ma Dẫn, thức tỉnh hồn trí.” Hấn quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy hai mắt Minh Hầu đã nhìn chăm chăm vào bức tranh, rõ ràng không thấy bất cứ thứ gì khác.

Xem ra ta nghĩ đúng rồi. Vô Tâm lặng lẽ suy nghĩ, tiếp đó nói với Vô Thiên: “Sự huynh, chúng ta gì ra ngoài trước rồi nói.”

Vô Thiên gật đầu một cái, hai người ra ngoài, chỉ để lại Minh Hầu ngồi ngay ngắn tại đó, lẳng lặng xem bức tranh kia.

“Sự đệ, lần này đệ còn muốn đi đâu?”

“Sư huynh có biết Lý Hàn Y không?” Vô Tâm hỏi ngược lại.

Vô Thiên gật đầu: “Đương nhiên biết rồi. Nhị thành chủ Tuyết Nguyệt thành, một trong Thiên Hạ Ngũ Đại Kiếm Tiên, con gái đại tướng quân Bát Trụ Quốc Lôi Mộng Sát. Người trong võ lâm ai lại không biết.”

“Đúng vậy. Nhưng có một điều huynh quên không nói, giang hồ đồn đại, cô ấy là một trong những người giết chết phụ thân ta năm xưa.” Vô Tâm đột nhiên nghiêm mặt nói.

Vô Thiên kinh ngạc, lầy lăm khó hiểu: “Chẳng lẽ trong lòng sư đệ còn thù hận ư?”

Vô Tâm nhướn mày: “Trong lòng sư huynh, đệ là người như vậy sao?”

Vô Thiên khẽ lắc đầu: “Sư đệ rộng rãi thấu triệt, sư huynh còn xa mới bằng, đương nhiên không nghĩ rằng đệ là người cố chấp vào chuyện báo thù. Chỉ có điều đột nhiên nhắc tới chuyện này, trong lòng khó tránh khỏi nghi ngờ.”

Vô Tâm quay người: “Năm xưa Bách Lý Đông Quân và phụ thân đệ tử thí, thắng được nửa chiêu. Phụ thân đệ bị trọng thương phá vòng vây ra, cuối cùng bị giết chết ở Giang Nam. Giang hồ đồn đại người dẫn đầu giết chết ông ấy là Lý Hàn Y, nhưng trước giờ Lý Hàn Y chưa từng thừa nhận. Đệ chỉ thấy tò mò, rốt cuộc ngày hôm đó có chuyện gì?”

“Cho nên đệ muốn tìm Lý Hàn Y ư?” Vô Thiên hỏi: “Nếu đúng là cô ấy, sư đệ có định báo thù không?”

“Sẽ không.” Vô Tâm lắc đầu: “Người xuất gia sao lại giữ khư khư thù hận. Đệ chỉ muốn biết đáp án mà thôi. Lúc trước luôn bị lão hòa thượng ngăn cản, sau này lại bị cưỡng ép về Thiên Ngoại Thiên. Hôm nay nhân lúc Tuyết Nguyệt thành suy thoái, vừa vãn hoàn thành một tâm nguyện.”

Vô Thiên gật đầu: “Vậy lần này sư huynh cần tới Tuyết Nguyệt thành?”

“Không, hôm đó trong Lôi gia bảo, Lý Hàn Y đã hiện thân. Hiện giờ cô ấy đã bị đại gia trường của Âm Hà hãm hại, đã tẩu hỏa nhập ma. Lần trước đuổi giết đại gia trường, còn hiện giờ đang tìm Âm Hà khắp nơi như phát điên. Đệ phải tìm thấy cô ấy, nếu đệ đoán không sai, Âm Hà chắc chắn sẽ phái sát thủ tinh nhuệ nhất đối phó với cô ấy. Sau khi tẩu hỏa nhập ma, tuy Lý Hàn Y có vẻ rất lợi hại nhưng chỉ là một người mất lý trí, đối với bọn chúng, lại càng dễ đối phó.” Vô Tâm nói.

“Ngay cả Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y cũng bị Âm Hà làm hại... Chẳng lẽ thời thế giang hồ sắp đổi rồi ư?” Vô Thiên kinh hãi.

“Không.” Vô Tâm lắc đầu nhìn bầu trời: “Là thời thế toàn bộ Bắc Ly sắp đổi rồi.”

“Thôi được, Phật môn chúng ta không nên để ý tới những chuyện linh tinh đó.” Vô Thiên chấp tay gật đầu một cái.

“Sư huynh, Phật môn nói hàng yêu phục ma, nếu Bắc Ly thật sự thay đổi, chắc chắn sẽ trở thành bách quỷ dạ hành, sinh linh đồ thán, không ai đạt mình ở ngoài được. Người trong giang hồ không thể, người của Phật môn cũng không thể.” Vô Tâm dừng một chút rồi cho thêm một câu: “Trừ đệ ra.”

Vô Thiên nghe đoạn trước nhiệt huyết dâng trào, nhưng không hiểu nổi ba chữ sau: “Vì sao?”

“Bởi vì đệ không phải người Bắc Ly, đệ là ma giáo ở ngoại vực mà.” Khóe miệng Vô Tâm nhếch lên thành một nụ cười tà mị: “Bắc Ly tốt hay xấu có liên quan gì tới đệ.”

Vô Thiên dở khóc dở cười: “Lời này của sư đệ rất có lý, sư huynh cũng chẳng cách nào phản bác.”

“Sư huynh, mai này gặp lại.” Vô Tâm đột nhiên đi tới.

Vô Thiên chấp tay, không giữ lại: “Sau khi gặp Lý Hàn Y, sư đệ có về Hàn Sơn tự không?”

Bước chân của Vô Tâm không ngừng lại: “Không, sau khi gặp Lý Hàn Y đệ còn phải tới một nơi. Cho nên phải nhờ sư huynh trông coi Minh Hầu đầu óc mơ hồ kia rồi.”

“Đi đâu?” Trong lòng Vô Thiên bỗng có dự cảm xấu.

Vô Thiên điểm nhẹ mũi chân, thân hình lao về phía xa: “Thiên Khải thành!”

“Không được!” Vô Thiên cả giận nói, bước lên trước một bước, tức giận tới giẫm nát một viên gạch. Hắn muốn tung người đuổi theo, thế nhưng khinh công của Vô Tâm lợi hại tới mức nào, chớp mắt đã không còn bóng dáng, làm sao đuổi kịp được. Huống hồ, với hiểu biết của hắn về sư đệ mình, không ai có thể khiến quyết định của hắn dao động, ngoại trừ lão hòa thượng đã khuất.

Lão hòa thượng từng nói, chờ một ngày Vô Tâm rời khỏi Hàn Sơn tự, có đi đâu cũng được, chỉ không thể tới Thiên Khải thành.

Vô Tâm thở dài: “Vẫn là chấp niệm đó thôi.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 230: Gặp Nhau Giữa Đường

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trên đường núi, một thư đồng cõng một thanh kiếm dắt một con ngựa màu đỏ thẫm chậm rãi đi trên đường. Trên lưng con ngựa đỏ thẫm là một người trẻ tuổi cõng rương sách, tay trái cầm một cọng cỏ đuôi ngựa, gãi đầu không chút lo âu.

“Công tử, lần này chúng ta đi đâu?” Thư đồng hỏi.

“Thiên hạ tứ thành, bắc Thiên Khải, nam Tuyết Nguyệt, tây Mộ Lương, đông Vô Song. Thiên Khải thành để đi cuối cùng, Tuyết Nguyệt thành từng tới rồi, Mộ Lương thành thì không dám đến, chúng ta qua Vô Song thành thôi.” Thư sinh nói.

“Nghe nói Vô Song thành không cho phép người bình thường vào, chúng ta vào thế nào được?” Thư đồng lấy làm khó hiểu.

“Ngốc, người ta không cho người vào thì người không vào à? Lao vào, lao không được thì lén vào. Nghe nói bọn họ vừa thay một thành chủ trẻ tuổi, nghe nói còn trẻ hơn ta, hơn nữa cũng là cao thủ dùng kiếm. Rốt cuộc lợi hại tới mức nào, ta đang rất muốn chứng kiến đây.” Thư sinh nói.

Thư đồng gật đầu: “Được rồi, vậy chúng ta tới Vô Song thành. Có điều thời gian tới công tử nên luyện kiếm cho tốt đi.”

“Đội đã.” Thư sinh đột nhiên cất quyền sách đi, cọng cỏ đuôi ngựa trong tay đang vẫy vẫy nhưng lúc này chỉ còn cọng trống rỗng.

Một làn gió thổi qua cắt đứt cọng cỏ.

Phong kinh thật lợi hại.

Trong phong kinh có kiếm khí!

Thư sinh bật người dậy, không còn vẻ lười biếng lúc trước, nghiêm mặt nói: “Phi Hiên, cẩn thận!”

Hai người này đương nhiên là Lý Phàm Tùng và Phi Hiên phụng lệnh sư môn xuống núi Thanh Thành du lịch khắp nơi. Trước đó hắn đã đi tới vài chỗ nhưng lại cảm thấy uổng phí thời gian cho nên hạ quyết tâm muốn tới Vô Song thành xem thử. Nhưng vừa hạ quyết tâm kết thúc cuộc du lịch không có gì lạ lắm này thì có khách quý tới thăm.

Phi Hiên gật đầu: “Kiếm khí thật mạnh!”

“Túy Ca!” Lý Phàm Tùng gọi khẽ một tiếng, một thanh kiếm gỗ đào từ trong rương bay ra. Hắn nắm kiếm trong tay, nhìn quanh bốn phía, rõ ràng là người ở đâu không biết, nhưng kiếm khí đã tới trước. Hơn nữa rõ ràng kiếm khí kia không nhắm vào mình.

Những chiếc lá từ trên cây rơi xuống đều bị chém thành hai nửa, cỏ dại trong phương viên mười trượng cũng gãy đi một thước.

“Kiếm khí thật mạnh.” Phi Hiên nuốt nước bọt: “Tới nay ta chỉ thấy một người có kiếm khí mạnh như vậy.”

“Sư phụ.” Lý Phàm Tùng chậm rãi nói, kiếm khí như vậy đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tiên!

“Tới rồi!” Phi Hiên vung ống tay áo, Đại Long Tượng Lực nổi lên.

Chỉ thấy một cô gái áo tím tóc trắng đột nhiên xuất hiện phía trước. Cô gái xinh đẹp tới động lòng người, nhưng màu môi hơi tím, con ngươi đỏ rực, mái tóc tím tung bay theo làn gió, tà mị yêu dã khó tả.

“Đẹp quá!” Lý Phàm Tùng khen.

“Tiểu sư thúc! Đừng nhìn người!” Phi Hiên vội vàng la lên: “Nhìn kiếm của cô ấy đi!”

Lý Phàm Tùng vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy tay phải của nữ nhân này cầm một thanh trường kiếm thanh tú, trên trường kiếm sương khí quấn quanh, tay trái cầm một thanh kiếm gỗ đào, quanh kiếm gỗ lấp lánh ánh đỏ.

“Thiết Mã Băng Hà! Còn có cả Đóa Hoa kiếm!” Lý Phàm Tùng kinh ngạc: “Người là ai!”

Nữ nhân kia nhìn Lý Phàm Tùng một hồi, ánh tím lấp lánh trong mắt. Cô đột nhiên vung kiếm, một luồng sương khí mang theo ánh sáng ám áp đánh về phía hai người.

“Tiểu sư thúc.” Phi Hiên tung người nhảy tới sau lưng Lý Phàm Tùng, xuất chưởng đánh vào lưng hắn. Đại Long Tượng Lực lập tức truyền vào cơ thể Lý Phàm Tùng, Lý Phàm Tùng nhắc kiếm Túc Ca,

vung về phía trước. Hai người hợp lực dốc hết sức toàn thân thi triển chiêu kiếm mạnh nhất nhưng vẫn không chống nổi một kiếm tiện tay của nữ nhân đó, bị đánh lùi lại vài bước.

“Kiếm khí này.” Nữ nhân kia đột nhiên thu kiếm, lẩm bẩm: “Rất quen thuộc.”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên nhìn nhau, lúc này khí huyết đã cuộn lên trong ngực, đều thấy vẻ bất an trong mắt nhau. Với năng lực của họ căn bản không đánh được với nữ nhân này.

“Ngọc Chân!” Ánh tím trong mắt cô gái càng lúc càng thịnh, lúc này lại nghe có người gọi một tiếng: “Hàn Y!” Giọng nói đó mang theo nội lực, khiến toàn bộ rừng cây rung chuyển, lại một cao thủ đỉnh cao tới!

Cô gái nghiêng đầu, đột nhiên tung người nhảy về phía trước, xuyên qua rừng cây biến mất không còn tăm hơi. Tiếp theo đó, một người trung niên mặc áo xám chạy tới. Chỉ thấy tướng mạo của hắn rất bình thường nhưng giữa hai hàng mi ẩn chứa uy thế, chắc là người vừa lên tiếng.

“Thanh kiếm này!” Phi Hiên cả kinh.

Chỉ thấy trong tay nam nhân áo xám cầm một thanh trường kiếm màu đỏ, chuôi kiếm có hình đầu rồng phun lửa, rõ ràng là thanh kiếm mà Lý Phàm Tùng và Phi Hiên từng thấy ở Tuyết Nguyệt thành

--

“Sát Phó kiếm!”

Nam nhân áo xám nghe tiếng nhìn về phía hắn, nhưng không lên tiếng, xoay người đuổi theo hướng cô gái kia vừa đi khỏi.

“Tiểu sư thúc, người này là ai? Sao lại cầm Sát Phổ kiếm của Lôi Vô Kiệt?” Phi Hiên nghi hoặc.

Lý Phàm Tùng suy nghĩ một chút rồi đáp: “Chắc chắn là chủ nhân của Sát Phổ kiếm, Lôi Oanh, một trong Lôi Môn Song Tử năm xưa. Hắn là sư phụ của Lôi Vô Kiệt ở Lôi môn.”

“Vậy cô gái vừa rồi là ai?” Phi Hiên cau mày.

“Người kia gọi cô ấy là Hàn Y.” Lý Phàm Tùng lẩm bẩm: “Thanh kiếm kia rõ ràng là Thiết Mã Băng Hà, có thể là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y, trước đây ta đã từng thấy rồi. Ngày đó cô ấy dùng khăn che mặt, không ngờ lại là một nữ nhân!”

“Hơn nữa thanh kiếm bên tay trái cô ấy rõ ràng là Đào Hoa kiếm của sư phụ, sao thanh kiếm gỗ đào này lại nằm trên tay cô ấy? Chẳng lẽ ngày đó sư phụ xuống núi là vì Lý Hàn Y?” Phi Hiên đột nhiên tỉnh ngộ.

“Đuổi theo!” Lý Phàm Tùng xoay người, vội vàng la lên: “Hỏi rõ mọi chuyện đi!”

“Hai vị bằng hữu.” Một giọng nói văn nhã đột nhiên vang lên. Lý Phàm Tùng và Phi Hiên quay đầu lại, chỉ thấy một nho sinh trung niên công rương sách xuất hiện tại đó. Với công lực của Lý Phàm Tùng và Phi Hiên cũng hoàn toàn không phát hiện được hắn xuất hiện lúc nào.

“Ai!” Lý Phàm Tùng kinh hãi đâm kiếm tới.

“Chưa hỏi rõ trắng đen đã vung kiếm với người ta, thật thiếu lễ phép.” Nho sĩ trung niên cười khẽ, bước lên trước một bước, xoay tay một cái đã đoạt lấy Túc Ca kiếm.

“Sư diệt!” Lý Phàm Tùng kinh hãi hét to một tiếng rồi tung người nhảy lên.

“Tiểu sư thúc, tiếp kiếm!” Phi Hiên vung tay, ném trường kiếm bên hông lên trời. Thanh kiếm vẽ thành một vệt sáng mờ, hạ xuống tay Lý Phàm Tùng. Lý Phàm Tùng cầm kiếm, khí thế mạnh mẽ hơn vừa rồi vài phần, hấn mỉm cười, chém về phía nho sĩ trung niên.

Nho sĩ trung niên gật đầu một cái: “Thanh Tiêu kiếm, hạng sáu trong thiên hạ danh kiếm. Là một thanh kiếm tốt, Võ Lượng kiếm cũng là kiếm pháp tốt. Chỉ tiếc là...” Nho sĩ trung niên lại xoay nhẹ tay phải, vung thanh Túy Ca kiếm về phía trước, giọng nói vẫn thanh nhã, không chút tức giận: “Chẳng phải vừa rồi ta đã nói rồi sao? Chưa hỏi rõ trắng đen đã vung kiếm vào người ta là thiếu lễ phép.”

@Hôm nay có một MTQ ẩn danh donate cho nhóm dịch, nếu bạn có đọc được tin này thì hãy nhắn tin mail của bạn qua nick 4rum, momo, zalo hoặc nick fb để mình gửi ebook TNCH cho bạn nha.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 231: Nhàn Vân, Ngưu Mã, Sát Nhân Đao

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Khí thể chiêu kiếm này của Lý Phàm Tùng nặng tựa thiên quân, nho sĩ trung niên chỉ tiện tay vung kiếm trong tay. Thế nhưng chỉ trong giây lát, kiếm khí của Lý Phàm Tùng đã bị nhát vung đó đánh tan thành mây khói. Tay phải nho sĩ trung niên xoay một cái, vung thanh kiếm gỗ đào quăng về phía trước. Thanh kiếm gỗ đào xuyên qua ống tay áo của Lý Phàm Tùng, mang theo thân thể hắn bay thẳng tới ghim vào một cây tùng.

Tất cả diễn ra trong chớp mắt, Lý Phàm Tùng hoàn toàn không kịp phản ứng, Phi Hiên cũng ngây ngẩn. Vốn dĩ hai người còn định khiêu chiến tân thành chủ Vô Song thành, thế nhưng gặp phải Lý Hàn Y, hợp lực mới miễn cưỡng ngăn được một kiếm. Hiện giờ đối mặt với nho sĩ trung niên này, tạm không nói tới chuyện bị đoạt mất kiếm, sau đó dựa vào uy thế của danh kiếm hạng sáu thiên hạ Thanh Tiêu nhưng vẫn bị người ta dùng một kiếm chế trụ. Hai người vốn tràn ngập hào khí, nhưng giờ chỉ thấy nguội lạnh.

“Các hạ là ai?” Lý Phàm Tùng hỏi.

Nho sĩ trung niên nhướn mày: “Không biết ta là ai à?”

Lý Phàm Tùng tháo kiếm nhảy từ trên cây xuống nói: “Xin hỏi quý tính đại danh!”

Nho sĩ trung niên không đáp, chỉ hỏi ngược lại: “Vậy sao người lại đánh ta?”

Lý Phàm Tùng kinh ngạc, Phi Hiên cũng ngỡ ngàng ngừng gãi đầu một cái. Vừa rồi hai người thấy Lý Hàn Y cầm Đào Hoa kiếm xuất hiện, trong lòng thầm khiếp sợ, cho nên nảy sinh địch ý với nho sĩ trung niên chặn đường mình, giờ tinh thần ổn định lại, cả hai đều thấy xấu hổ. Lý Phàm Tùng chấp tay nói: “Tiền bối, vừa rồi do vấn bối lỗ mãng, chỉ có điều đồ của gia sư khi còn sống vừa xuất hiện, tâm trạng kích động khó nhịn nổi.”

Phi Hiên cũng vội vàng nói: “Xin tiền bối thông cảm. Chúng ta cần đuổi theo người đó, xin tiền bối lưu lại tên họ nơi ở, sau chuyện này chắc chắn chúng ta sẽ tới cửa tạ lỗi.”

“Điềm đạm vô tự, thần nhiên không có gì lo lắng, lấy trời làm nóc, lấy đất làm giường. Ta tên Tạ Tuyên, ta không có nhà, ta dùng thiên hạ làm nhà.” Nho sĩ trung niên cười nói.

“Tạ Tuyên?” Phi Hiên cảm thấy cái tên này có vẻ rất quen.

Lý Phàm Tùng lại kinh hãi tới biến sắc: “Tạ Tuyên! Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên!”

“Nhỏ giọng thôi!” Tạ Tuyên hắng giọng một cái: “Người đọc sách đừng nên kiêu ngạo, phải khiêm tốn mới là chính đạo. Cái gì mà Kiếm Tiên với không kiếm tiên, ta là nho sinh Tạ Tuyên. Ta biết người, các người một tên là Lý Phàm Tùng, học kiếm thuật của

Triệu Ngọc Chân, một người tên là Phi Hiên, học đạo pháp của Triệu Ngọc Chân.”

Lý Phàm Tùng vui vẻ nói: “Tiền bối, sao ngài biết chuyện này?”

Tạ Tuyên mỉm cười: “Đi đường trong thiên hạ, biết chuyện khắp thiên hạ. Tuy ta chưa từng tới núi Thanh Thành cũng không mấy lần gặp sư phụ ngươi, nhưng là bạn tri kỷ đã lâu.”

“Hóa ra là vậy.” Lý Phàm Tùng nói.

Phi Hiên lại nhíu mày, nghe được ẩn ý trong lời nói đó: “Sư tổ nhiều năm nay không xuống núi Thanh Thành, còn lúc trước tiền bối cũng nói chưa từng tới núi Thanh Thành, thế nhưng ngài lại nói gặp mặt không nhiều. Chẳng lẽ...”

“Tạ tiên sinh từng gặp sư phụ ta!” Lý Phàm Tùng cũng hiểu ra.

Tạ Tuyên gật đầu: “Đúng vậy. Khi Triệu huynh về cõi tiên, ta ở ngay bên cạnh hắn.”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên nhìn nhau, Lý Phàm Tùng chậm rãi nói: “Vậy chắc tiền bối biết sư phụ ta chết như thế nào.”

Tạ Tuyên nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ núi Thanh Thành không biết à?”

Lý Phàm Tùng khẽ thở dài: “Ngày đó núi Thanh Thành ta bố trí trận pháp Vọng Long, có thể tìm khí ngoài ngàn dặm. Công lực của ta và Phi Hiên còn thấp, chỉ có thể thăm dò được khí tức của sư phụ, có lẽ sư tổ thật sự thấy được cảnh tượng ngoài ngàn dặm. Hôm đó cảm nhận được khí tức của sư phụ tiêu tan, ta đã biết sư

phụ thật sự về cõi tiên rồi. Sự tổ biết hung thủ là ai nhưng không muốn nói cho chúng ta.”

“Không nói cho các người đương nhiên có đạo lý của nó. Thù hận không phải thứ nói buông là buông được, khuyên người khác buông bỏ thù hận, hành xử độ lượng, đó là hành vi đáng xấu hổ. Thế nhưng bây giờ các người còn nhỏ tuổi, có lúc thù hận sẽ che mờ đôi mắt các người.” Tạ Tuyên nhẹ giọng nói: “Nhưng nếu các người muốn biết trước khi chết sự phụ người đã làm gì, thì được.”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên thăm vui mừng, vội vàng hỏi: “Ra sao vậy?”

“Vừa rồi các người có thấy một cô gái tóc màu tím hai tay cầm kiếm đi ngang qua không?” Tạ Tuyên hỏi.

Lý Phàm Tùng gật đầu: “Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y!”

Tạ Tuyên trầm ngâm một hồi rồi nói: “Đó là sự nương của các người.”

“Đó thật sự là... sự nương?” Phi Hiên dờ khóc dờ cười: “Sự tổ nói xuống núi tìm sự nương cho chúng ta, còn mang một sự nương về thật à? Chẳng lẽ bái đường thành thân rồi?”

“Đúng là đã bái đường, thành thân. Đó là buổi thành hôn đẹp nhất mà ta từng thấy.” Tạ Tuyên nhớ lại cảnh tượng khi đó, cảm thán.

“Vậy vì sao Lôi Oanh lại đuổi theo sự nương!” Lý Phàm Tùng giờ mới phản ứng lại.

“Bởi vì Lôi Oanh thích sự nương của các người.” Tạ Tuyên đáp.

“To gan!” Lý Phàm Tùng cả giận nói: “Không biết xấu hổ.”

“Có gì mà không biết xấu hổ. Từ khi sư phụ của các người chết, sư nương của các người đã tẩu hỏa nhập ma, nếu không có Lôi Oanh đi theo suốt quãng đường vừa rồi, không khéo đã là đạp lên thi thể đi tới.” Tạ Tuyên khẽ mỉm cười, lông mi hơi nhíu mày.

“Tẩu hỏa nhập ma? Vậy chúng ta mau mau đuổi theo thôi.” Lý Phàm Tùng vội vàng la lên: “Không thể để sư nương xảy ra chuyện được.”

“Yên tâm, sư nương của người không sao cả.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, một thanh đoản kiếm kề sát cổ hán: “Bởi vì người sẽ chết trước.”

Lý Phàm Tùng kinh hãi, Thanh Tiêu kiếm trong tay lấp lóe ánh sáng, đột nhiên chém về phía sau đồng thời nghiêng cổ sang một bên muốn né tránh thanh đoản kiếm này. Thế nhưng người sau lưng lại cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không né tránh Thanh Tiêu kiếm, vẫn cầm đoản kiếm bổ xuống.

“Nhàn Vân!” Tạ Tuyên đột nhiên hành động, thanh Vạn Quyền Thư trong rương sách rời vỏ, hán nắm kiếm, chớp mắt đã lao tới bên cạnh Lý Phàm Tùng.

Chiêu kiếm này cực nhanh, mờ mờ ảo ảo, như áng mây nhàn tản trên bầu trời.

Người nọ hừ lạnh một tiếng, lập tức thu kiếm, lui về phía sau.

“Ngưu Mã!” Tạ Tuyên lại xuất một kiếm, chiêu kiếm này rất chậm rãi, thậm chí có phần vụng về, thế nhưng kiếm khí liên miên, mạnh mẽ ngăn cản bước tiến của kẻ đánh lén.

“Sát Nhân Đao!” Tạ Tuyên nâng kiếm bỏ ngang, chiêu này không như kiếm thuật mà càng giống đao thuật. Ngược lại với vẻ thanh nhã sâu sắc vừa rồi, là cách chém đao của Nam Quyết!

Chiêu kiếm này xé tan trước ngực kẻ đánh lén, máu tươi bắn ra, người nọ lui lại vài bước, ngã lăn dưới đất, cười khổ một tiếng: “Đây là Thì Vũ Tam Thức trong truyền thuyết ư, không hổ danh Nho Kiếm Tiên.”

“Trước tiên dùng nhã nhận gặp người, lại dùng chậm chậm nhường người, cuối cùng dùng giết dọa người. Thế nhưng ta xuất liền hai kiếm mà sát ý của người vẫn không hề suy giảm. Người đọc sách chúng ta tuy rất kiên nhẫn nhưng chuyện gì cũng không quá ba lần.” Tạ Tuyên vung nhẹ tay trái, lau máu trên thân kiếm.

“Người không nên xen vào vũng nước đục này.” Người kia thở hổn hển nói.

“Tuy ta tự khiêm nhường nhận mình là một nho sinh, nhưng dẫu sao thiên hạ cũng tôn ta là một Kiếm Tiên. Ta từng giết ma đầu trong giang hồ, từng đánh hoàng tử tại Thiên Khải, người không có tư cách uy hiếp ta.” Tạ Tuyên khẽ mỉm cười: “Cho dù người là Âm Hà!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 232: Nạp Mạng Hay Mua Vui

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Ám Hà?” Đương nhiên Lý Phàm Tùng từng nghe tới thế gia sát thủ nổi danh thiên hạ này, nhưng hẳn không biết mình chộc tới bọn chúng lúc nào.

Tạ Tuyên gật đầu: “Hơn nữa đây còn là những kẻ khó trêu vào nhất trong Ám Hà. Chu Ảnh, trực thuộc sát thủ đoàn của đại gia trường Ám Hà, là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Tổng cộng có ba mươi hai người, ngoài ra còn có thủ lĩnh tên Khôi, không nghe lệnh của gia chủ ba họ, chỉ tuân theo ý chí của đại gia trường.”

“Chu Ảnh? Khôi?” Lý Phàm Tùng cảm thấy hình như mình từng nghe hai danh hiệu này.

Tạ Tuyên nhìn xung quanh một lượt, khóe miệng hơi nhếch lên: “Có lẽ người cảm thấy hơi quen. Đúng vậy, mười hai năm trước cái tên này từng gây chấn động toàn bộ Bắc Ly. Năm xưa Ma giáo đông chinh, Ám Hà bất ngờ đứng về phía Bắc Ly, khi đó bọn chúng phái Khôi cùng ba mươi hai vị sát thủ đại diện cho Ám Hà xuất chiến. Khi hẳn hiện thân, nơi đó như Tu La địa ngục, mặc dù đối phương là ma tộc, nhưng mức độ tàn nhẫn còn kém xa Ám Hà. Chỉ có điều lần này đám sát thủ đó không tới để giúp chúng ta.”

Sát thủ kia tuy trước ngực chảy máu không ngừng nhưng chẳng hề có ý lùi bước, hung hăng nói: “Đã biết sự lợi hại của chúng ta thì đừng nhúng tay vào.”

Bốp một tiếng, mặt sát thủ bị đánh văng sang bên cạnh.

Tạ Tuyên vẫn nhẹ nhàng đứng đó, chỉ vung nhẹ tay một chút, không ai thấy hắn động thủ lúc nào nhưng đã lùi về chỗ cũ. Hắn vẫn mỉm cười nho nhã: “Nói rồi mà, người không có tư cách uy hiếp ta.”

“Thế ta thì sao?” Một giọng nói mang ý cười vang lên.

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người đeo mặt nạ ác quỷ đỏ như máu đang đứng trên cành cây, mái tóc rối tung, theo gió tới đây, đáng sợ tới khó tả.

Tạ Tuyên không quay đầu lại, chỉ vuốt nhẹ Vạn Quyền Thư trong tay, gảy nhẹ một cái, lẩm bẩm: “Khôi?”

Người đeo mặt nạ ác quỷ cúi đầu, học theo giọng hắn: “Nho Kiếm Tiên?”

“Ta từng gặp Khôi trước kia, hắn không thích nói chuyện.” Tạ Tuyên không quay đầu lại nói.

Khôi cười nhạt: “Mỗi Khôi mỗi khác, nhưng có một điều có thể xác nhận.”

Tạ Tuyên vung kiếm không nhẹ không nặng, không nói gì. Bầu không khí bỗng trở nên cứng nhắc, một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi nói: “Có phải người muốn ta hỏi ‘xác nhận điều gì’ không?”

Khôi kinh ngạc, không nói gì, tay xiết chặt kiếm.

“Ta là Nho Kiếm Tiên, ta đi cả ngàn dặm đường, đọc cả vạn quyển sách, ta chưa bao giờ đi theo lời người khác.” Tạ Tuyên đột nhiên ưỡn ngực, tà áo trắng không gió mà bay.

Lý Phàm Tùng thấy vậy, trong lòng thầm bội phục: “Tạ tiên sinh thật khiến người ta ngưỡng mộ!”

Tạ Tuyên tung người nhảy một cái, một giây sau đã xuất hiện trước mặt Khôi, xuất kiếm đâm tới.

Nhàn Vân!

Khôi vội vàng lui về phía sau, thân cây dưới chân hắn đã bị chém nát.

“Thú vị.” Khôi cười vang nói: “Giết kẻ như ngươi mới là mua vui chứ!”

“Mua vui, hay là nộp mạng?” Ngươi không nhận ra hay sao?” Tạ Tuyên lại xuất kiếm, rất chậm rãi nhưng lại ngăn tất cả mọi đường lui.

Ngưu Mã!

Khôi dừng người lại, sát khí đột nhiên bùng lên trong mắt.

Tạ Tuyên đột nhiên nâng kiếm, lại là tư thế đao pháp vừa rồi!

Sát Nhân Đao!

Khôi cũng xuất kiếm, chém thẳng xuống, cũng là Sát Nhân Đao!

Hai kiếm giao nhau!

Kiểm khí bành trướng!

“Học nhanh lắm!” Tạ Tuyên lui lại một bước, hạ xuống một cành cây.

Khôi mượn kiếm thế của Tạ Tuyên lui lại phía sau, mũi chân điểm nhanh, lui lại xa vài chục gốc cây. “Nho Kiếm Tiên là cái đầu lâu tốt, đáng tiếc lần này mục tiêu của ta không phải là người.” Hấn quay người trên không, đuổi theo một hướng khác.

“Một tên.” Tạ Tuyên đột nhiên hạ giọng đếm một tiếng.

“Hai tên.” Tạ Tuyên nghiêng đầu, nhìn bụi cỏ lay động.

“Ba tên.” Tạ Tuyên nhìn sang bên trái, thân cây phía đó hơi rung đưa nhưng không thấy bóng người nào.

“Bốn tên, năm tên, sáu tên.” Tạ Tuyên đột nhiên nhắm hai mắt lại, khẽ đếm những âm thanh mà hấn nghe được. Đột nhiên, hấn xoay người lại, hét lên với Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đang đứng tại chỗ: “Cẩn thận!”

Chỉ thấy năm tên sát thủ đột nhiên chui ra từ bụi cỏ, trong tay đều mang theo trường kiếm chém về phía Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đang đứng. Bọn chúng xuất hiện quá đột ngột, Lý Phàm Tùng và Phi Hiên vốn không hề để ý. Còn Tạ Tuyên đáng lý có thể nhận ra nhưng lại bị động tĩnh của sáu sát thủ phía ngoài thu hút.

Tạ Tuyên nâng kiếm lao ngược trở về nhưng lại thấy năm luồng sáng bạc bay về phía mình.

Năm cây búa tinh xảo nhanh chóng xoay tròn, cuốn cả lá rụng dưới đất lên.

Búa bạc Diêm La, lót đường cho ác quỷ!

Tạ Tuyên dậm mũi chân lên trên một lưỡi búa bạc lao về phía trước nhưng lại thấy một lưỡi búa khác chém tới mặt mình. Trường kiếm trong tay hắn cuốn một nhát, ngăn cả năm lưỡi búa lại, nhưng cũng vì thế mà không kịp giải vây cho hai người kia.

“Đừng khinh người quá đáng.” Phi Hiên nổi giận quát lớn, song chưởng đẩy ra ngoài.

Chỉ thấy một luồng khí mát thường thấy được đột nhiên hình thành, một hình tròn lớn xuất hiện xung quanh hai người, năm thanh trường kiếm kia chém vào tường khí, không cách nào tiến thêm chút nào.

Tạ Tuyên khen: “Đây là Đại Long Tượng Lực của núi Thanh Thành!”

Lý Phàm Tùng xuất kiếm theo, đâm một kiếm ra, bóng kiếm chia thành trăm đóa.

Đây là Vô Lượng kiếm, kiếm khí hóa thành kiếm thật, mang một kiếm bên người có thể ban vạn kiếp!

Một đòn tất sát của năm sát thủ kia đã bị ngăn cản, bọn chúng còn định xuất kiếm nhưng Tạ Tuyên đã phá rìu đánh tới. Trường kiếm trong tay vung lên, năm sát thủ thấy tình thế không ổn, lập tức lui về.

Tạ Tuyên thu kiếm nhìn bọn chúng, tính cả tên sát thủ bị thương chưa rời khỏi vựa vạn mười hai tên. Tạ Tuyên nheo mắt: “Tổng cộng mười hai người, thế còn tạm.”

“Mười hai sát thủ Chu Ảnh. Cho dù là Nho Kiếm Tiên cũng đừng hòng thoát thân yên lành.” Sát thủ bị thương hừ lạnh nói.

“Bản lĩnh thì không có mấy, giọng điệu lại không nhỏ.” Tạ Tuyên cười nói: “Bên Lý Hàn Y phái tận hai mươi người cùng với Khôi. Cũng là Kiếm Tiên, sao chênh lệch lớn vậy?”

“Người quên à, bên kia còn có Lôi môn Lôi Oanh.” Sát thủ kia trầm giọng nói.

Tạ Tuyên khẽ cau mày, lẩy làm khó hiểu: “Bên ta cũng có hai vị cao thủ thiếu niên cơ mà.”

Sát thủ cười lạnh một tiếng: “Hai tên rác rưởi.”

“Năm người đánh lén còn không giết được hai thiếu niên, thế mà chẳng biết xấu hổ nói người ta là rác rưởi?” Tạ Tuyên vung nhẹ kiếm trong tay: “Đúng là chuyện cười.”

“Có phải chuyện cười hay không, người sẽ biết ngay thôi.” Sát thủ kia đột nhiên quát lớn. “Bày trận!” Đám sát thủ đứng xung quanh hấn lập tức hành động, di chuyển xung quanh ba người Tạ Tuyên.

“Tí, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tị, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi.” Tạ Tuyên nhìn bọn chúng, hạ giọng nói: “Đây là trận pháp của sát thủ Âm Hà - Địa Chi Thập Nhị Thần.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 233: Địa Chi Thập Nhị Thần

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Sát thủ bị thương đột nhiên đứng dậy, hấn cắn đoạn kiếm vào miệng, lấy từ trong lòng ra một chai thuốc, rắc thuốc vào vết thương trước ngực. Máu tươi ngừng chảy, chỉ thấy thần sắc hấn dữ tợn, mồ hôi chảy đầy đầu, có vẻ cực kỳ đau đớn.

“Bột Miên Âm.” Ánh mắt Tạ Tuyên lóe lên vẻ kinh ngạc: “Dùng thứ thuốc này lên người mình, chẳng trách sát thủ Âm Hà được coi là sát thủ đáng sợ nhất thiên hạ!”

“Bột Miên Âm?” Lý Phàm Tùng suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta nghe nói loại thuốc này có thể làm tê dại cảm giác đau. Nhưng thuốc này rất dễ gây nghiện, dùng một lần là không thể bỏ được.”

“Nghe nói Nho Kiếm Tiên đọc cả vạn quyển sách, hiểu hết chuyện trong thiên hạ. Quả nhiên kiếm thức uyên bác.” Sát thủ kia cất chai thuốc đi, thu đoạn kiếm vào tay áo. “Vậy chắc người cũng nghe nói trận pháp Địa Chi Thập Nhị thần ra sao nhỉ.”

“Thiên la địa võng, không thể trốn được, diệt sạch sinh cơ, nghe nói là trận pháp vây giết của Âm Hà.” Tạ Tuyên chậm rãi nói: “Nghe nói sau khi vào trận bất luận đột phá theo hướng nào cũng bị mười hai người liên thủ ngăn chặn, mỗi người nắm giữ thời cơ cực kỳ

chính xác, tuyệt đối không để đối phương phá vây. Các người định nhốt ta.”

“Ám Hà giết người trước nay đều công khai giá cả, cho bao nhiêu vàng thì làm đến bấy nhiêu. Người là Nho Kiếm Tiên, giá trị của cái đầu người rất lớn. Chúng ta không định làm ăn lỗ vốn, cho nên chỉ định nhốt người lại mà thôi.” Sát thủ hạ giọng nói.

Tạ Tuyên gạt đầu: “Trận này đúng là khó phá, ta phải suy nghĩ một chút.” Sau khi nói xong hắn bèn ngồi xuống đất, còn lấy từ trong rương sách một ống nước và vài chén trà, rót hai chén đưa cho Lý Phàm Tùng và Phi Hiên: “Uống tạm hai chén trà lạnh, trận này khó phá, ta phải suy nghĩ một chút.”

Lý Phàm Tùng do dự nhận lấy chén trà lạnh kia, ngây ngốc nói: “Tạ tiên sinh... làm vậy là sao?”

“Đây là trận vây giết, chỉ khi người phá vòng vây mới bộc lộ sát khí. Nếu ta làm vậy hắn sẽ không vọng động, một khi động rất dễ bại lộ.” Tạ Tuyên bình tĩnh nói: “Ta phải nghĩ cách phá trận đã.”

“Nhưng mà, bên sư nương...” Phi Hiên do dự nói.

“Tiếng sư nương này thuận miệng nhỉ, yên tâm, tuy bên kia có hai mươi sát thủ Chu Ảnh và một tên Khôi, nhưng bên cạnh Lý Hàn Y tẩu hỏa nhập ma còn có Lôi Oanh. Triệu Ngọc Chân bị chết vì Lý Hàn Y, giết ba trưởng lão Đường môn, làm bị thương hai gia chủ Ám Hà. Chưa chắc Lôi Oanh đã không làm được.” Tạ Tuyên chậm rãi uống trà: “Muốn lo cho người khác thì phải giải quyết việc trước mắt đã, chuyện gấp chứ lòng không được gấp.”

Lý Phàm Tùng suy nghĩ một chút rồi cúi đầu: “Đệ tử xin ghi nhớ.”

Sau đó ba người ngồi xuống, chậm rãi uống trà lạnh cùng Tạ Tuyên, có vẻ không hề lo lắng.

Tên sát thủ Âm Hà kia hoàn toàn không ngờ tình hình lại như vậy. Vốn hẳn tưởng ba người nóng lòng phá vây, nào ngờ chỉ thản nhiên ngồi xuống như vậy.

Phi Hiên thở dài: “Tiên sinh, trà ngon quá.”

“Đây là trà lạnh mà người Nam Quyết thích nhất, bỏ bốn loại hoa Kim Ngân Hoa, Dã Cúc Hoa, Kê Đản Hoa, Mộc Miên Hoa vào trong bình, châm thêm năm chén nước trong, đun năm chén thành một chén rồi để lạnh là uống được. Khu vực Nam Quyết nhiệt độ rất thấp, uống trà này có thể khiến tâm tỳ tươi mát.” Tạ Tuyên chậm rãi nói.

Lý Phàm Tùng thở dài: “Tiên sinh uyên bác đúng như lời đồn.”

Phi Hiên lờm một cái: “Tiểu sư thúc, vẻ sùng bái trong mắt người rõ quá đấy.”

Lý Phàm Tùng chợt nhớ ra điều gì, nói: “Khi ta hạ sơn sư phụ có nói, trong số mệnh của ta có hai phần sư duyên. Một phần là người, còn một phần ở nơi sơn dã, không thua gì người, chẳng lẽ là tiền bối!”

Tạ Tuyên cau mày: “Ta chưa bao giờ thu đồ đệ.”

Phi Hiên lại trợn trừng hai mắt: “Tiểu sư thúc, chẳng phải lúc đó người nói trong số mệnh người chỉ có một sư phụ là chưởng giáo sư tổ, trong lòng không chứa được người khác à?”

Lý Phàm Tùng lại coi như không nghe thấy lời của Phi Hiên, ánh mắt đầy khao khát: “Trước khi gặp được tiên sinh, đúng là ta cảm thấy người trên đời không ai sánh được với sư phụ, nhưng sau khi thấy tiên sinh mới biết phong độ của Kiếm Tiên tuyệt đối không phải hư danh...”

Phi Hiên không nhìn nổi nữa, ngừng nói, quay đầu sang phía khác tự uống trà. Tạ Tuyên chỉ khẽ mỉm cười, không nói nhận đồ đệ nhưng cũng không từ chối.

Sát thủ dẫn đầu trận pháp lè lưỡi liếm đôi môi khô khốc, lạnh lùng cười một tiếng. Lần đầu hẳn gặp đối thủ như vậy, nhưng cũng may hẳn là người rất kiên nhẫn. Nếu ba tên kia không vội phá trận, hẳn cũng an tâm ngồi xuống, uống vài viên thuốc chữa thương, lặng lẽ vận công trị thương.

Cứ thế, ba canh giờ sau, trời tối dần, vàng trăng lên cao.

“Tiên sinh, chúng ta làm vậy tới bao giờ?” Cuối cùng Phi Hiên không nhịn được hỏi.

Tạ Tuyên lấy từ trong rương sách ra một cái bánh, xé làm ba, đưa cho Phi Hiên và Lý Phàm Tùng: “Đừng vội, ăn bánh xong rồi nói.”

Lý Phàm Tùng nhận bánh, không nói gì, chỉ nghĩ, Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên có vẻ còn cao thâm khó lường hơn sư phụ Đạo Kiếm Tiên một chút.

“Ta đang nghĩ, kiếm thuật nào có thể phá được trận pháp này.” Tạ Tuyên đột nhiên nói: “Lệ Sơn Liệt Phong kiếm có thể dùng kiếm thuật nhanh chóng tạo thành một vết thương. Nhưng như vậy quá

nguy hiểm, nếu bọn chúng không tiếc tính mạng, chỉ bỏ qua năm tên sát thủ là giết chết được ta.”

“Lãm Nguyệt kiếm của Lạc Nguyệt các thì hơi chậm. Nhất Kiếm Huyền Thiên của Thiên Kiếm các có thể chiếm được chút tiên cơ nhưng sau đó lại không còn sức, cũng thiếu chút ý. Kiếm Vũ Hạo Hãn của Tuyết Nguyệt thành thì có chút cơ hội, có điều phải phối hợp với Lạc Nhạn Chuyển Hồi của Vô Song thành mới được. Nhưng tâm quyết của hai loại kiếm pháp này quá khác nhau, nếu cưỡng ép dung hợp rất có thể sẽ bị thương nặng...” Tạ Tuyên lạnh nhạt nói một tràng, mười mấy loại kiếm thuật tuyệt đỉnh tuôn ra từ miệng, như chỉ tiện tay là dùng được.

Lý Phàm Tùng tu luyện kiếm thuật mười mấy năm, đương nhiên nghe danh những kiếm pháp này, càng nghe càng kinh hãi: “Tiên sinh, chẳng lẽ ngài biết hết những kiếm pháp này?”

Tạ Tuyên gật đầu: “Không phải kiếm thuật khó học gì. Kiếm thuật trong thiên hạ, ta không biết Vô Lượng kiếm của núi Thanh Thành các người, không luyện được Kiếm Tâm quyết của Kiếm Tâm trủng, cũng khó lòng nhìn ngó Phi Kiếm thuật của Vô Song thành. Những thứ khác, ta không biết một ngàn thì cũng hiểu tám trăm. Ta đọc hết sách trong thiên hạ, đương nhiên bao gồm cả kiếm phổ trong thiên hạ.”

Lý Phàm Tùng tròn tròn hai mắt: “Tiên sinh chẳng khác nào thần nhân.”

“Khi sư phụ truyền đạo cho ta, bảo ta đọc hết sáu ngàn quyển sách mà người cất giữ. Sau đó có người hỏi ta, người tự cho mình thông hiểu chuyện trong thiên hạ, thế có hiểu kiếm không? Khi ta cầm kiếm vốn còn nghi hoặc, thế nhưng khi nhắc lên, trong đầu có

vô số diễm tịch lướt qua, hóa ra kiếm thuật trong thiên hạ đều ở trong lòng từ lâu.” Tạ Tuyên uống nốt chén trà, ăn nốt miếng bánh cuối cùng rồi đột nhiên đứng dậy, cất hết chén trà ống trà vào.

“Tiên sinh?” Lý Phàm Tùng lấy làm khó hiểu.

Tạ Tuyên chậm rãi thu dọn, lại chậm rãi bước tới giữa ánh trăng, nói rất hời hợt: “Đi, phá trận.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 234: Khúc Phá Trận

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Một tiếng rít vang lên, là do sát thủ dẫn đầu trận pháp phát ra.

Sau tiếng rít này, đám sát thủ vốn lạnh lùng phòng thủ đột nhiên tinh thần chấn động, một tay nắm chặt binh khí, sát khí bùng lên.

“Xem ra Nho Kiếm Tiên nghĩ ra cách phá trận rồi?” Sát thủ dẫn đầu trầm giọng nói.

Tạ Tuyên gật đầu: “Ừ.”

“Xin được chỉ giáo.” Sát thủ dẫn đầu vung tay, năm lưỡi búa nhỏ màu bạc từ năm hướng đánh về phía Tạ Tuyên.

Diêm La ngân phủ, lót đường cho ác quỷ!

Trong mắt sát thủ dẫn đầu, nếu Tạ Tuyên đã quyết định xông trận, như vậy cho dù hắn là cao thủ trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, bây giờ cũng chỉ là một người chết.

Tạ Tuyên đột nhiên cao giọng hét dài, Vạn Quyền Thư trong tay múa thành một luồng kiếm hoa, đánh văng năm lưỡi búa bạc ra ngoài. Hắn cao giọng hô: "Loạn thế chiến ca vang mộ phần, nào sợ

chôn giữa đất trời hoang vu. Máu nhuộm áo đỏ gằm như sấm, không phụ đời thiếu niên điên cuồng!”

“Vào trận!”

Trường kiếm của Tạ Tuyên vung lên trời, hấn vốn nho nhã thanh tú, nhưng đột nhiên khí thế như sấm dậy!

Mười hai sát thủ lập tức hành động, trường đao, kiếm sắc, búa bạc đồng thời đánh vào chỗ yếu của Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên quát lớn vung kiếm trong tay, một mình giao chiến với mười hai người mà chẳng hề rơi vào hạ phong. Hấn dùng trường kiếm vẽ một vòng xung quanh bản thân, bất luận thế công của mười hai sát thủ hiểm ác cỡ nào cũng không thể đột phá vòng vây này. Nhưng tương tự, cái vòng này cũng là nhà tù của hấn, bất luận kiếm thế của Tạ Tuyên tuyệt thế ra sao cũng không phá được một lỗ hổng nào.

Mỗi kiếm, mỗi búa của mười hai sát thủ đều như được huấn luyện hơn vạn lần, ngay ngắn trật tự, kín kẽ không một khe hở, không cách nào công tới!

Phi Hiên nhìn Lý Phàm Tùng một cái, Lý Phàm Tùng cũng nhìn Phi Hiên, một lúc lâu sau, Lý Phàm Tùng hỏi: “Có phải không ai để ý tới chúng ta không?”

Phi Hiên lúng túng gật đầu một cái: “Hình như... đúng là vậy. Ta thấy bây giờ cho dù chúng ta bỏ đi cũng chẳng ai buồn để ý.”

“Mẹ nó chứ, coi thường người khác quá đáng.” Lý Phàm Tùng không nói hai lời, nhắc Thanh Tiêu kiếm và Túy Ca kiếm lao tới.

Lại thấy một lưới búa nhỏ màu bạc đột nhiên phá trận bắn ra, bay thẳng về phía hắn. Nếu lúc này Lý Phàm Tùng bỏ đi đương nhiên không ai để ý tới hắn, nhưng nếu hắn muốn phá trận. Như vậy trong Địa Chi Thập Nhị Thần đương nhiên có người chuyên đề phòng kẻ khác phá trận từ phía ngoài!

“Ta đường đường là đệ tử duy nhất dưới trướng Đạo Kiếm Tiên Triệu Ngọc Chân, Lý Phàm Tùng! Xem đây!” Lý Phàm Tùng nổi giận gầm lên một tiếng, song kiếm chém về phía lưới búa bạc.

Nhưng thế công của lưới búa bạc còn mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn vài lần. Vừa rồi hắn thấy Tạ Tuyên xuất một kiếm chém lui năm lưới búa, còn tưởng Diêm La Ngân Phủ chỉ là chuyện nhỏ. Hắn khẽ lui lại, Vô Lượng Kiếm Khí lại sinh ra, chém lưới búa thành hai nửa. Hắn tung người nhảy một cái, lại đâm một kiếm về phía trước.

Nhưng lúc này, nghênh đón hắn lại là toàn bộ mười hai món binh khí, kiếm, đao, rìu, kích toàn bộ chém về phía hắn. Lý Phàm Tùng kinh hãi, lại thấy một người đột nhiên kéo ống tay áo hắn, đưa hắn tiến về phía trước. Chính là Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên. Nho Kiếm Tiên điểm nhẹ mũi chân, tay trái nắm Lý Phàm Tùng, tay phải cầm kiếm, ép lui mười hai sát thủ.

“Người không nên đi vào.” Tạ Tuyên thở dài.

Lý Phàm Tùng nghiêm mặt: “Tiền bối, mặc dù kiếm thuật của tại hạ không phải thượng thừa nhưng tuyệt đối không làm mấy chuyện chạy trốn hèn nhất đó đâu!”

“Các người có thể mặc kệ ta, đuổi theo Lý Hàn Y trước, bên phía cô ấy cần giúp đỡ hơn.” Tạ Tuyên nói.

Lý Phàm Tùng cười nói: “Tiền bối. Bỏ lại ta, các người đi trước đi, ta không sao. Trong tiểu thuyết mấy anh hùng nói vậy đều chết cả, câu này không lừa được mấy người trẻ tuổi chúng ta đâu.”

Tạ Tuyên lắc đầu một cái, không giải thích thêm. Hắn là Nho Kiếm Tiên, hắn nói không sao nghĩa là không sao, lấy đâu ra thời gian lảm lời với tên văn bối này.

Hắn buông Lý Phàm Tùng ra, cầm kiếm xoay một vòng, đột nhiên cao giọng hét lớn!

“Tiếng trống như sấm động rung trời, tầm ngàn cô hồ lại hiện ra!”
Tạ Tuyên nhảy một cái, hắn vẫn một mình một kiếm thế nhưng sau lưng như có thiên quân vạn mã lao tới! Hắn cầm kiếm nhắm mắt giữa không trung, gió đêm thổi làn áo trắng của hắn, phong thái phi phàm. Sau đó hắn hát không ngừng nghỉ rồi bỗng dừng một chút lại ngang ngược hô: “Ai chẳng sống trên đời một lần, một mình ta xông tới! Không phụ lòng mong mỏi của người!”

“Phá trận!”

Tạ Tuyên vung kiếm ra.

Rơi xuống đất.

Thu kiếm.

Sau lưng vang lên tiếng binh khí vỡ vụn rơi xuống đất, binh khí của mười hai sát thủ lập tức gãy nát.

Máu lại lan ra trước ngực tên sát thủ dẫn đầu, hắn không thể tin nổi nhìn trước ngực mình, chậm rãi hỏi: “Đây là kiếm pháp gì?”

“Ba trăm năm trước, nước Tây Việt từng gặp tai ương diệt quốc. Cuối cùng ba ngàn chiến giáp bị hai vạn binh lính vây khốn. Sau đó ba ngàn kỵ binh chết trận, thế nhưng vẫn có một người mang theo hoàng tử không đầy năm tuổi lao ra.” Tạ Tuyên chậm rãi đi tới bên cạnh Phi Hiên, đeo rương sách đang đặt bên cạnh hắn lên: “Thứ ta dùng vừa rồi không phải kiếm pháp mà là thương pháp.

“Thương Pháp Trận. Thương là vua của bách binh, trận pháp của người có thể diệt trừ tất cả sinh cơ, thế nhưng thứ mà thương am hiểu nhất lại là cầu sống trong chỗ chết. Tạ Tuyên không buồn để ý tới hắn, bước thẳng về phía trước.

Cuối cùng sát thủ dẫn đầu cũng ngã xuống đất, không chút tiếng động, mười một sát thủ kia từ từ lui về phía sau, ẩn mình vào bóng tối. Lý Phàm Tùng và Phi Hiên tỉnh táo lại, lập tức đuổi theo.

“Tiên sinh, hai bài thơ vừa rồi hào hùng như vậy, là tiên bối làm à?” Lý Phàm Tùng cũng rương sách đi theo sau lưng Tạ Tuyên, nhìn từ xa, hai người thật sự rất giống nhau.

“Đó là chiến ca của nước Tây Việt.” Nửa phần trước là khúc Nhập Trận, nói tới chiến sĩ vì cứu chủ nhân mà không tiếc thân mình vào trận. Phần sau tên khúc Pháp Trận, là toàn bộ đội quân chết trận, một người cùng tám ngàn cô hồn xông ra khỏi trận.” Tạ Tuyên chậm rãi đáp.

“Thật khiến người ta mở mang tầm mắt. Nhưng sao tiên sinh lại dừng dừng như vậy?” Phi Hiên nghi hoặc nói.

Tạ Tuyên cười một tiếng: “Ta khác với những người khác, một khi xuất kiếm ứng chiến chắc chắn đã chuẩn bị kỹ càng. Cho nên khi ta

cầm kiếm chuẩn bị phá trận, ta đã biết mình sẽ thắng. Cho nên Lý tiểu huynh đệ, vừa rồi ta không lừa ngươi.”

Lý Phàm Tùng đã chứng kiến chiêu kiếm tuyệt thế của Tạ Tuyên, ngưỡng ngùng gãi đầu một cái, đành đổi chủ đề: “Vừa rồi đám sát thủ kia đi đâu vậy?”

“Địa Chi Thập Nhị Thần bị ta phá, còn lại mười một người không cần nói ta, giữ ta lại cũng chỉ là chịu chết. Bọn chúng cũng như chúng ta thôi, giờ đang chạy tới tụ tập với đồng bọn.” Tạ Tuyên đáp.

Lý Phàm Tùng bĩu môi: “Đúng là một lũ khó dây, chẳng lẽ khi gặp sư nương lại phải đánh với đám người này lần nữa?”

“Mấy trăm năm qua đi, ngay cả quốc gia cũng mất đi vài lần nhưng Âm Hà vẫn tồn tại.” Tạ Tuyên buồn bã nói: “Bọn chúng không phải đối thủ dễ giải quyết.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 235: Khôi Lỗi Ngũ Sát

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trên đường núi, Lôi Oanh cầm kiếm đuổi sát phía sau Lý Hàn Y, mấy ngày nay Lý Hàn Y nổi điên vài lần, đều nhờ hấn một mình một kiếm cưỡng ép trấn áp. Thế nhưng công phu của Lý Hàn Y cao tới mức nào, trước khi nổi điên đã là Kiếm Tiên, tới giờ mặc dù thần chí đã mất nhưng công lực lại tăng cường. Với công lực của Lôi Oanh, sau vài lần giao thủ đã bị thương không nhẹ.

“Lý Hàn Y, rốt cuộc nàng định đi đâu!” Lôi Oanh tức giận quát lớn.

“Ô Xương Hà.” Lý Hàn Y xoay người lại, có lúc thần chí cô hoàn toàn toàn biến mất, có lúc lại có đôi chút thần chí, lúc này cô xoay người, trầm giọng nói.

“Ta biết nàng muốn tìm Ô Xương Hà, thế nhưng sao nàng lại đi theo đường này?” Lôi Oanh nói ra nghi vấn trong lòng, Lý Hàn Y chạy như điên như dại nhưng dường như là có chủ đích đi về một phía nào đó.

Lý Hàn Y dừng lại, đột nhiên chậm rãi giơ tay lên, chỉ về một hướng, lại chậm rãi nói: “Ô Xương Hà, ở phía đó.” Sau khi nói xong lại tung người nhảy một cái chạy như điên về hướng đó.

Lôi Oanh nghi hoặc nói: “Sao Tô Xương Hà lại xuất hiện ở đây được?” Nhưng chỉ chớp mắt, thân hình Lý Hàn Y đã biến mất không thấy đâu nữa. Trong lòng hấn ngoại trừ nghi hoặc còn có chút lo âu, vội vàng đuổi theo.

Không tới một nén nhang sau, Lý Hàn Y đã chạy tới nơi mình chỉ. Đó là một đầm lầy, chỉ thấy một người mặc y phục màu đen đeo mặt nạ màu bạc đứng đó. Hấn đứng im, gương mặt cúi xuống, tối tăm đáng sợ tới khó tả, không thấy rõ được gương mặt.

“Tô Xương Hà!” Lý Hàn Y nổi giận gầm lên một tiếng, kiếm khí bùng lên trên song kiếm.

“Đó là đại gia trường của Âm Hà?” Lôi Oanh nhú mày, mặc dù hấn chưa từng gặp Tô Xương Hà nhưng đã từng nghe người khác nhắc tới vị đại gia trường lên chức nhờ âm mưu mưa máu trong Âm Hà này. Song bất luận thế nào, Lôi Oanh đều biết: Hấn! Đáng lẽ ra không thể xuất hiện tại đây!

Có âm mưu! Đây là suy nghĩ đầu tiên của Lôi Oanh, xem ra trên đường có người cố ý dẫn dắt Lý Hàn Y, còn Tô Xương Hà vẫn luôn cúi đầu kia chắc chắn không đơn giản như vậy!

“Không được đi!” Lôi Oanh đột nhiên ngăn trước mặt Lý Hàn Y.

“Tránh ra!” Lý Hàn Y gầm lên.

“Không được đi!” Lôi Oanh lắc đầu với Lý Hàn Y, muốn gọi chút thần chí trong mắt cô.

“Tránh ra!” Giọng điệu Lý Hàn Y đột nhiên trở nên bình thản nhưng ánh mắt ngậy dại. Cô giơ song kiếm, một luồng khí lạnh, một ánh sáng đỏ, không nói một lời đã đánh về phía Lôi Oanh.

Lôi Oanh vung Sát Phó kiếm, gắng gượng đỡ hai luồng kiếm khí. Hấn quát lớn với Lý Hàn Y: “Lý Hàn Y, nàng nhìn cho kỹ ta là ai! Ta là Lôi Oanh!”

“Lôi Oanh?” Ánh mắt Lý Hàn Y hơi ngưng lại, kiếm khí thu về.

Lôi Oanh vui mừng: “Nàng nhận ra ta rồi à?”

“Nếu năm xưa ngươi và huynh đệ ngươi không liên tiếp lên núi Thanh Thành khiêu chiến, năm đó ta đã chẳng bỏ lỡ Ngọc Chân.” Lý Hàn Y như lập tức mất đi thần chí, giọng nói bình thản tĩnh lặng nhưng như vạn kiếm đâm xuyên qua trái tim Lôi Oanh: “Nếu lần này ta không chạy tới Lôi gia bảo gặp ngươi, Ngọc Chân đã không xuống núi, chàng đã không chết.”

“Hàn Y!” Thần sắc Lôi Oanh ảm đạm.

“Cút ngay!” Ánh mắt Lý Hàn Y lại sáng lên màu tím, thần chí đột nhiên trở về đã bị phần nộ ăn mòn. Cô cầm kiếm vung mạnh tới, kiếm khí còn mạnh mẽ hơn vừa rồi vài lần! Lôi Oanh lại giơ kiếm muốn đỡ, nhưng không cách nào đỡ nổi chiêu kiếm này, bị song kiếm của Lý Hàn Y chém xuống, ngã lăn trên mặt đất. Lý Hàn Y không buồn để ý tới hấn, sau khi hạ xuống đất lại điềm mũi chân một cái, đánh về phía gã đàn ông đứng trong ao đầm.

“Chết đi!” Lý Hàn Y hạ xuống trước mặt nam tử kia, xuất kiếm chém tới.

Cuối cùng nam tử kia cũng ngẩng đầu lên, dưới chiếc mặt nạ màu bạc là đôi mắt âm độc, rất giống với Tô Xương Hà nhưng tuyệt đối không phải Tô Xương Hà! Hấn nhếch miệng cười, âm tàn quỷ dị khó tả, hấn tung người lui lại, vung hai tay lên.

Vài chục thanh trường đao từ trong đám lầy bị kéo lên, hấn lại vung tay, tất cả trường đao bổ về phía Lý Hàn Y!

Ám Hà Chu Ảnh, trận Đao Trảm!

Nam tử kia đột nhiên vẫy tay, Đao Ti trong tay nổi liền vài chục thanh trường đao, hấn không có bản lĩnh thao túng mười hai thanh trường đao như gia chủ Tô gia Tô Mộ Vũ nhưng do chuẩn bị chu toàn từ trước, hấn có thể dùng mấy chục thanh trường đao này cùng vận dụng trận Đao Trảm! Không ai sống sót được dưới đao trận này của hấn, bất luận đối phương có võ công mạnh tới mức nào, chỉ trong chớp mắt là bị hấn xoắn thành thịt nát!

Nếu người hấn gặp không phải Lý Hàn Y.

Tay phải Thiết Mã Bãng Hà nâng kiếm, kiếm chiêu tên Bát Nguyệt Phi Tuyết, chiêu kiếm lạnh lẽo nhất nhân gian.

Tay trái Huyền Dương Đào Hoa nâng kiếm, kiếm chiêu tên Xuân Phong Lai, chiêu kiếm ấm áp nhất nhân gian.

Trường đao bên trái của Lý Hàn Y lập tức bị băng giá đông cứng, dừng lại tại đó, trường đao phía bên phải lập tức bị ngọn lửa thiêu đốt, thân đao tan chảy thành nước thép. Còn trường đao trước mặt cô bị song kiếm hợp kích, một chiêu đã chém tan thành mảnh vụn.

“Cái gì?” Ánh mắt nam tử kia lóe lên vẻ kinh ngạc, chốc lát sau lại biến thành kinh hãi. Vì hấn phát hiện, mình còn chưa lùi ra ngoài, chưa lùi khỏi đao trận của bản thân. Còn Lý Hàn Y đã tới trước mặt hấn, ánh mắt lấp lánh sắc tím: “Người không phải Tô Xương Hà.”

“Đúng.” Nam tử lạnh lùng nói.

“Nhưng khí tức của người rất giống hần.” Lý Hàn Y trầm giọng nói.

“Không sai.” Nam tử kia đáp.

“Cho nên chỉ riêng điểm này, người cũng đáng chết.” Lý Hàn Y đâm kiếm tới, xuyên qua ngực nam tử kia, máu tươi phun ra, bắn về phía Lý Hàn Y.

Máu đó tuy đỏ nhưng không phải đỏ tươi mà là đỏ sậm.

Nếu là lúc Lý Hàn Y tỉnh táo đương nhiên biết trong máu mang theo Hồng Nhan Lệ. Đó là một loại độc cực mạnh, chỉ cần dính một chút thôi sẽ đau tới không muốn sống nữa. Nhưng lúc này Lý Hàn Y nào còn thần chí, bèn bỏ mặc cho máu tươi đỏ sậm đó bắn vào người mình.

Nam tử ngã xuống nặng nề, nằm trên mặt đất, máu tươi màu đỏ sậm bắn khỏi lồng ngực, hai mắt hần dần mất đi thần thái, chỉ trong chốc lát đã không còn sinh cơ.

Lý Hàn Y cầm kiếm đứng thẳng, trên cổ, trên vạt áo đều dính đầy máu tươi, hờ hững nhìn phía trước.

Trước mặt cô xuất hiện năm người.

Một người mặc áo xanh, một người cầm trường thương, một người đeo khăn che màu xám, một người cầm kiếm lớn.

Bốn người này bất luận trang phục hay khí chất đều khiến người ta nhớ tới bốn người nổi danh trên giang hồ. Chỉ có điều bất luận là ai trong số họ, lúc này đều không nên đứng tại đây, ít nhất là không nên đứng trước mặt Lý Hàn Y.

Tửu Tiên Bách Lý Đông Quân, Thương Tiên Tư Không Trường Phong, Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y, Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên.

Sau lưng bọn họ còn một người đeo mặt nạ ác quỷ đỏ như máu, mái tóc dài rối tung. Người nọ cười khế: “Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên?”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 236: Ba Vị Kiếm Tiên

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lý Hàn Y hai tay siết chặt kiếm nhưng cuối cùng chân khí toàn thân không cách nào vận hành, thần sắc cô hơi giận, đứng đó nhìn năm người quái dị phía trước nhưng không tiến lên ứng chiến.

“Được tự tay hạ sát Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, thật vô cùng vinh hạnh.” Nam tử đeo mặt nạ ác quỷ đỏ như máu bước lên, hạ giọng cười nói.

Lại có một người một kiếm lướt qua, ngăn giữa Lý Hàn Y và người đó.

Lôi môn Lôi Oanh.

Lôi Oanh nhìn người đeo mặt nạ trước mắt, nhớ lại một số tin đồn từng được nghe: “Khôi?” Trong tin đồn Khôi là thủ lĩnh đoàn sát thủ Chu Ảnh trực thuộc đại gia trưởng Âm Hà, thường đeo mặt nạ ác quỷ đỏ như máu, chỉ nghe lệnh của đại gia trưởng. Nhiều năm trước khi Ma giáo đông chinh, Âm Hà từng phái Khôi cùng ba mươi hai Chu Ảnh tham chiến.

Khôi hứng thú nhìn kiếm của Lôi Oanh, lại nhìn Lôi Oanh, ánh mắt bừng sáng: “Người là Lôi Oanh của Lôi môn?”

Lôi Oanh cau mày: “Phải thì sao?”

Khôi cười một tràng dài, không kiềm được vui mừng trong lòng: “Được, được lắm. Lại một người ta muốn giết chết đang đứng ở đây! Ta, muốn giết người!”

“Người có thể thử xem.” Lôi Oanh lạnh lùng nói.

“Người biết hắn là ai không?” Khôi đột nhiên chỉ mấy người gương mặt không biểu tình bên cạnh.

“Chẳng qua chỉ là con rối mà thôi.” Lôi Oanh khinh thường nói.

“Đúng là con rối, nhưng lại là con rối hoàn mỹ nhất thế gian.” Khôi quay lại vuốt ve gương mặt con rối rất giống Lý Hàn Y: “Bao năm qua chúng nó luôn được huấn luyện, luôn mô phỏng võ công của những cao thủ tuyệt thế, luôn bắt chước khí tức của họ. Tuy hôm nay bọn chúng không sánh được chính chủ, nhưng có năng lực cực kỳ đáng sợ, có thể đánh tráo với thật.”

“Thế còn các người thì sao? Lý Hàn Y đã trúng Hồng Nhan Lệ, không cách nào vận công. Còn người đã bị thương.” Khôi đột nhiên vung tay. “Mà ta, còn có bọn họ.”

Hơn mười sát thủ xuất hiện ở phía xa, đứng đó nhìn bọn họ, không định tiến lên nhưng đã phong tỏa mọi đường lui.

Lôi Oanh chẳng hề e ngại, chỉ cười nói: “Nói hay đếm mức nào cũng chỉ là một câu, chúng ta nhiều người mà thôi.”

“Ha ha ha ha, thật khí phách!” Khôi vung hai tay áo. “Lên!”

Chỉ thấy bốn con rối cùng nhảy lên, đâm vũ khí về phía Lôi Oanh.

Lôi Oanh gầm lớn một tiếng, tung người nhảy tới, đầu tiên xuất kiếm ngăn cản trường thương, thân kiếm vang lên tiếng sấm nổ, lại mạnh mẽ đánh nát thanh trường thương này. Hấn xuất cước đá con rối Tư Không Trường Phong xuống đất, tiếp đó xoay người đỡ kiếm của hai con rối Lý Hàn Y và Nhan Chiến Thiên.

Một ánh sáng đỏ xuyên qua ngực con rối Nhan Chiến Thiên.

Một luồng quyền phong đánh bay con rối Lý Hàn Y.

Lúc này hai mắt Lôi Oanh đỏ chót, chân khí toàn thân bùng lên, đã vận Hỏa Chước thuật cảnh giới cao nhất - Nghiệp Hỏa Cảnh! Hấn nhìn con rối Bách Lý Đông Quân cuối cùng, gầm lên: “Chết đi!”

Con rối Bách Lý Đông Quân xuất quyền đánh ra, thế quyền mệnh mỏng ập tới núi như biển.

Lôi Oanh lại như không nhìn thấy, xuất kiếm chém đứt đầu nó.

“Con rối mà thôi!” Lôi Oanh đột nhiên lui về, hạ xuống đất, tránh được luồng máu màu đỏ sậm bắn tới.

Đã thấy Khôi vốn luôn lạnh lùng bàng quan đột nhiên công tới. Lôi Oanh vung kiếm chém, lại thấy người nọ lấy từ trong tay áo ra một thanh trường kiếm, đấu với Sát Phổ kiếm. Chỉ trong chớp mắt, thanh kiếm lại được Khôi thu về. Tay trái đột nhiên duỗi ra một thanh đoản thương đâm thẳng vào ngực Lôi Oanh. Lôi Oanh kinh hãi vội vàng thối lui, nhưng vạt áo trước ngực đã bị đâm thủng. Thanh đoản thương này đã được Khôi thu về tay áo, lại lấy ra một lưỡi búa bạc. Lôi Oanh cúi người né được lưỡi búa này, lại thấy một thanh trường đao chém về phía mình.

Trong áo choàng của Khôi dường như cất giấu vô số binh khí, còn hẳn có thể đổi lại vũ khí thích hợp nhất để giết chết đối phương chỉ trong chớp mắt. Động tác nhanh chóng, chiêu thức tàn nhẫn, khiến người ta thán phục.

“Thuật giết người của Âm Hà, quả nhiên tinh xảo!” Lôi Oanh nghiêm túc khen ngợi, tiếp đó chống kiếm xuống đất đẩy mạnh một cái, mượn kiếm thế lui lại phía sau. Lại thấy Khôi kia còn định lao tới đuổi theo, thế nhưng một luồng sáng bạc ngăn hẳn lại, chém thanh trường đao thành hai nửa.

“Cái gì?” Khôi kinh hãi, đứng lại, nhìn về phía Lý Hàn Y.

Chỉ thấy Lý Hàn Y tay phải cầm Thiết Mã Băng Hà, tay trái cầm Đào Hoa kiếm bên cạnh, đầu ngón tay trái đầy hơi nước, đã mạnh mẽ ép độc tố của Hồng Nhan Lệ ra ngoài.

“Thú vị.” Khôi cười khế nói. Lôi Oanh trong chớp mắt khiến bốn con rối mất sức chiến đấu. Lý Hàn Y lại mạo hiểm độc tố tăng thêm cưỡng ép vận công bức độc ra. Tuy hẳn cuồng vọng nhưng cũng biết dùng sức mình mình không giết chết được hai người. Hẳn lui lại một bước, định gọi đám sát thủ đứng ngoài cùng động thủ.

Lại nghe một tiếng rít vang lên!

Tiếng rít kia xé tan bầu trời mênh mông, khí thế kinh người!

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy một nho sĩ trung niên mặc áo trắng, lưng cõng rương sách đang chạy thẳng về phía này.

“Ngăn hẳn lại!” Khôi tức giận quát.

Thế nhưng ngăn sao được, trường kiếm của nho sĩ trung niên vung lên, tạo thành một cái vòng hoàn mỹ.

Lại một tiếng rít cắt lên.

Nho sĩ trung niên chậm rãi thu kiếm, đứng bên cạnh Lôi Oanh và Lý Hàn Y.

Bên cạnh hắn còn hai người dựa vào thế kiếm của hắn, cũng xông vào sát trận, là Lý Phàm Tùng và Phi Hiên.

Lý Phàm Tùng tặc lưỡi thở dài: “Không bái sư không được rồi.”

Khôi hạ giọng nói: “Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên?”

Tạ Tuyên khẽ thở dài: “Trốn đi.”

Khôi kinh ngạc, hơi tức giận đáp: “Trốn?”

“Nhân lúc ta còn chưa có sát ý, mau trốn đi. Cũng là Khôi nhưng người kém xa Tô Mộ Vũ năm xưa. Nếu Tô Mộ Vũ năm xưa đứng đây, có lẽ còn có tư cách xuất kiếm với ta.” Giọng nói của Tạ Tuyên vô cùng thành khẩn: “Nhưng nếu là người, vậy mau mau trốn đi thì hơn. Mau về Âm Hà của người, không nên ra ngoài nữa!”

Rốt cuộc Khôi không kiềm chế nổi cơn giận trong lòng, mười một tên sát thủ đi theo Tạ Tuyên cũng chạy tới. Hắn hỏi ngược lại: “Hôm nay Chu Ảnh của Âm Hà tề tụ, các người có hai kẻ trọng thương, hai tên rác rưởi, có tư cách gì mà bảo ta trốn?”

Tạ Tuyên đột nhiên cười, như một người lớn cười nhạo hành động của trẻ nít ngây thơ: “Chỗ ta có ba vị Kiếm Tiên, trên thế gian

có kiếm trận gì ngăn được ba vị Kiếm Tiên? Đúng là trẻ con, chỉ biết nói mấy lời phô trương thanh thế.”

“Ba vị Kiếm Tiên?” Lý Phàm Tùng nghi hoặc nói: “Chẳng phải chỉ có tiên sinh ngài và sư nương là Kiếm Tiên à? Chẳng lẽ Cô Kiếm Tiên Lạc Thanh Dương tiền bối cũng ở đây?”

Tạ Tuyên mỉm cười: “Bách Hiểu đường Cơ Nhược Phong rời khỏi giang hồ đã nhiều năm, không ai dám thay đổi Thiên Hạ Võ Bảng. Tạ mỗ bất tài, chứng kiến kiếm của Lô huynh ngày nay thật sự xứng với hai chữ Kiếm Tiên. Kiếm của Lô huynh thanh thế như sấm, khí thế bất phàm, xin tặng một chữ Lô, gọi là Lô Kiếm Tiên. Lô huynh thấy sao?”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 237: Hủy Thiên Tuyệt Địa

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Oanh cười khở một tiếng, năm xưa hấn bại dưới tay Lý Hàn Y sau đó trở lại Lôi môn tu luyện kiếm thuật hơn mười năm, tới nay mới hiện thân trở lại chốn giang hồ, cuối cùng cũng nhận được danh hiệu “Lôi Kiếm Tiên” từ miệng nho sinh đệ nhất thiên hạ Tạ Tuyên. Nhưng hấn hoàn toàn không hề vui mừng. Vốn hấn nghĩ rằng năm xưa thứ mình thua kém chỉ là kiếm thuật, thế nhưng bây giờ nghĩ lại, thật ra từ đầu hấn chưa bao giờ có cơ hội thắng.

“Tiên sinh, có cứu được nàng không?” Lôi Oanh hỏi.

Tạ Tuyên nhìn Lý Hàn Y sắc mặt tái nhợt, chân khí toàn thân đang chậm rãi tản mát, nói từ từ: “Có thể cứu được, nhưng nếu ta cứu phải phiền Lôi huynh ra tay hộ pháp giúp ta.”

Lôi Oanh gật đầu: “Ta sẽ dốc toàn lực.”

“Được.” Tạ Tuyên lập tức đi tới bên cạnh Lý Hàn Y, tay phải điểm liên tục vào mười đại huyệt trên người Lý Hàn Y, cưỡng ép luồng chân khí không ngừng tỏa ra kia ngừng lại, sau đó xuất chưởng đánh vào lưng Lý Hàn Y truyền khí cho nàng, miệng lẩm bẩm: “Tội gì phải vậy.”

Lôi Oanh bước lên trước một bước, nhẹ nhàng nói: “Tới đi.”

Tạ Tuyên nói không đúng, không phải ba vị Kiếm Tiên, chỉ có một Kiếm Tiên đối phó với ba mươi sát thủ tuyệt thế.

Khôi không những không giận mà còn cười: “Một mình người?”

Lý Phàm Tùng đột nhiên vung Túy Ca kiếm trong tay lên: “Còn cả ta nữa!”

Khôi vẫn nhìn về phía Lôi Oanh: “Người nghĩ một mình người ngăn được ba mươi sát thủ Chu Ảnh của ta?”

Lôi Oanh cười khinh thường: “Đều là giun dế.”

“Ha ha ha ha.” Khôi đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, từ trước đến nay chưa một ai cười nhạo hấn như vậy, hấn sẽ khiến Lôi Oanh trả giá cho câu ‘giun dế’ này. Hấn cúi đầu, ánh mắt bùng lên sắc đỏ, sát ý tỏa ra, tung người nhảy tới.

Một kiếm, một đao, một quạt.

Vô số binh khí thay đổi liên tục trên tay hấn, mỗi đòn đều cực kỳ âm độc tàn nhẫn.

Lôi Oanh lại vô cùng bình tĩnh vung kiếm, chỉ có điều tuy thần sắc bình tĩnh mà kiếm khí vẫn như sấm động!

Khôi rít lên một tiếng!

Tất cả sát thủ đồng thời nhảy tiếng.

Điều động ba mươi sát thủ Âm Hà là thế nào? Lúc trước ảnh hưởng nhận một khoản tiền lớn tiêu diệt Việt Tuyên Cửu Tư cũng

chỉ dùng ba mươi sát thủ mà thôi.

Ba mươi sát thủ Chu Ảnh của Âm Hà đáng sợ tới mức nào? Lúc trước khi Ma giáo đông chinh, một trăm năm mươi tám người vận chuyển Ma Hành Thiên Trận, giang hồ hào kiệt không ai phá được, cuối cùng lại bị ba mươi hai Chu Ảnh phá tan thành từng mảnh.

Lý Phàm Tùng lại vân vê thanh kiếm, hai mắt hấn nhắm lại, tay phải nhẹ nhàng vung lên, lạng lẽ thì thầm: “Lên.”

Hắn là truyền nhân kiếm thuật duy nhất của Đạo Kiếm Tiên, từng xem sóng triều trên vách đá ven biển, ngộ ra kiếm ý mênh mông bước vào Kim Cương. Sau này khi sư phụ quy tiên, hắn bị tức giận khơi dậy kiếm tâm, bước vào Tụ Tụ Địa Cảnh.

Cho dù lúc trước bị đánh lén chịu nhục liên tiếp, nhưng hôm nay cho dù là để bảo vệ sư nương và Tạ tiên sinh sau lưng, hắn cũng muốn liều mạng quyết chiến.

“Một thành một bại, gọi là một kiếp, trước khi có thiên địa, đã có vô lượng kiếp.”

Lý Phàm Tùng đột nhiên mở mắt, Túy Ca kiếm trong tay theo suy nghĩ bay ra, chớp mắt đã hóa thành hơn trăm đóa kiếm ảnh!

Tiếp đó Phi Hiên gầm lên một tiếng, hai tay giơ lên phía trước quát lớn: “Diệt!”

Chỉ thấy trên trăm đóa kiếm ảnh kia bùng lên ánh sáng kim.

Đây là uy thế khi vận cả Đại Long Tượng Lực và Vô Lượng kiếm, chẳng khác nào Đạo Kiếm Tiên đích thân tới!

Uy thế như vậy, không ngờ lại chặn được ba mươi sát thủ Chu Ảnh!

Một thiếu niên, một đứa trẻ, chặn được ba mươi sát thủ Chu Ảnh mà cả Ma giáo cũng sợ hãi!

Thế nhưng ngăn được bao lâu, sắc mặt Lý Phàm Tùng xanh mét, hai tay Phi Hiên run rẩy, với năng lực của bọn họ, có lẽ chỉ được trong vài nháy mắt. Mà trong vài nháy mắt này, bọn họ chỉ có một cơ hội, đó là Lôi Oanh giết chết được Khôi.

“Rốt cuộc dưới áo choàng của người cất giấu bao nhiêu binh khí.” Lôi Oanh thở hổn hển, hấn giao chiến với đối phương chỉ vài chiêu là phân cao thấp, thế nhưng mỗi lần xuất chiêu Khôi lại đổi một món binh khí, khiến hấn ứng phó không xuể.

Khôi cười lạnh xuất kiếm: “Trước khi người chết, ta sẽ nói cho người biết.”

“Người có một trăm món binh khí, ta chém đứt cả ngàn, người có một ngàn món binh khí, ta chém đứt cả vạn!” Lôi Oanh xuất kiếm đâm ra.

Chỉ nghe sấm nổi, sấm lại nổi, sấm lại dậy! Lên! Lên! Lên! Lên!
Lên!

Bát Đại Phong Lôi!

Khôi vung kiếm, kiếm gãy.

Rút đao, đao hủy!

Đâm thương, thương gãy!

Múa quạt, quạt hồng!

Chỉ có thể lùi, Khôi lùi lại, lại lùi lại. Hấn cắn răng, cuối cùng cũng tháo áo choàng của mình ra. Dưới áo choàng là một bộ cơ quan tinh xảo được đúc từ tinh thiết, cột vào người hấn như con nhện tám chân. Mỗi móng vuốt đều mang theo binh khí bất đồng, cho nên hấn chỉ cần chạm nhẹ vào cơ quan là lấy được binh khí mà mình muốn. Thế nhưng giờ khắc này hấn tháo thủ đoạn của của mình ra, rốt cuộc định làm gì?

Hấn đột nhiên quay người, rút một cây côn gỗ trên người con nhện tám chân kia ra.

Thân thể con nhện tám chân nổ tung, như một đóa hoa nở rộ.

Vô số ám khí bay về phía Lý Hàn Y.

Lịch sử luôn tương tự như vậy.

Ngày trước, Bạo Vũ Lê Hoa Châm cũng đánh về phía Lý Hàn Y như vậy.

Nhưng Khôi không cách nào sánh được với Tô Xương Hà, Tô Mộ Vũ, Tạ Thất Dao, Đường môn tam lão.

Còn Lôi Oanh cũng chẳng phải Đạo Kiếm Tiên.

Hấn xuất quyền đánh ra.

Lôi môn Vô Phương quyền, quyền chưa tới khí đã tới.

Quyền phong kia có thể chống đỡ ám khí trong chốc lát nhưng không cản được tất cả ám khí.

Thân hình Lôi Oanh nhanh chóng chuyển động, một bộ quần áo màu xám, một thanh kiếm màu đỏ, như một tia chớp lao tới trước mặt Lý Hàn Y. Hắn xuất kiếm quét sạch chỗ ám khí kia xuống đất, những thứ còn sót lại bắn cả vào người hắn, hắn vận khí ép những ám khí kia bật ra ngoài.

Khóe miệng hắn rỉ máu, cười thảm nói: “Ta sẽ không chết, bởi vì nếu ta chết bây giờ, nàng sẽ không nhớ ta.”

Lý Phàm Tùng phun ra một ngụm máu tươi, Túy Ca kiếm bay về tay, hắn lùi liền ba bước, quỳ một chân xuống đất.

Phi Hiên trực tiếp ngã thẳng xuống đất.

Không còn ai ngăn cản ba mươi Chu Ảnh.

Lôi Oanh đột nhiên tung người nhảy về phía trước, nghênh đón ba mươi Chu Ảnh.

Khôi tháo hết binh khí trên người cũng cầm kiếm đuổi theo.

Ba mươi Chu Ảnh cùng với Khôi, tất cả binh khí đều đâm về phía Lôi Oanh.

Lôi Oanh xoay người giữa không trung, đột nhiên mỉm cười. Hắn nhìn Sát Phổ kiếm trong tay, khẽ thở dài: “Bao năm vậy rồi, cuối cùng ngươi vẫn phải rời khỏi ta.”

Thân kiếm bùng lên ánh đỏ, như đang bốc cháy.

Trong lòng Khôi bỗng thấy bất an.

Hắn đột nhiên nghĩ ra một chuyện, cho dù Lôi Oanh dùng kiếm giỏi đến đâu đi nữa, chữ Lôi trong Lôi Kiếm Tiên vẫn quan hệ mật

thiết với Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo.

Còn Sát Phó kiếm vốn là thanh kiếm được rèn từ hỏa dược!

“Chiêu này tên là Hủy Thiên Tuyệt Địa.”

“Nhiều năm trước, ta muốn tạo ra một thanh kiếm tuyệt thế, nhưng không tìm ra cách nào, luôn cảm thấy thanh kiếm này tuy mãnh liệt nhưng không có kiếm ý, không xứng được gọi là tuyệt thế. Nhưng giờ ta đã hiểu, dùng kiếm làm việc tuyệt thế, đó là thanh kiếm tuyệt thế.”

“Còn dùng kiếm bảo vệ người yêu, chính là thanh kiếm tuyệt thế.”

“Đáng tiếc đã muộn mất một chút.”

“Gặp nhau muộn, dùng kiếm này cũng đã muộn.”

Ánh đỏ lóe lên, một tiếng sấm lớn vang lên trên không trung.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 238: Tiểu Tăng Giá Lâm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lý Phàm Tùng cả kinh nói: “Đây là cái gì!”

Tạ Tuyên quay đầu lại, thần sắc nghiêm nghị: “Hóa ra đây là thức cuối cùng của Sát Phổ kiếm.”

Lý Phàm Tùng quay lại hỏi: “Hắn có chết không?”

Tạ Tuyên lắc đầu: “Không biết. Lôi Oanh đã tu luyện thành công Nghiệp Hỏa cảnh, xét về mức độ hùng hậu của nội lực, chỉ kém hơn Kim Cương Bất Hoại thần thông của Phật gia một chút mà thôi.”

Sau tiếng nổ lớn, máu thịt tung tóe. Ba mươi sát thủ lao tới bị nổ văng ra ngoài, có kẻ chết, có người cho dù còn sống nhưng ngã trên mặt đất không cách nào nhúc nhích. Còn sau khi làm khói dày đặc tan đi, một người hạ xuống đất, quần áo của hắn đã bị nổ nát báy, để lộ bắp thịt căng phồng. Hắn thở hổn hển, trong tay đã không còn kiếm.

Lôi Oanh, một người một kiếm, chém chết ba mươi Chu Ảnh!

Ngay khi mọi người đang kinh hãi, Tạ Tuyên đột nhiên quát lớn: “Ngăn hắn lại!”

Một bóng đen đột nhiên lao tới.

Khôi!

Hắn còn chưa chết!

Lôi Oanh định cất bước, nhưng cơn đau khắp toàn thân khiến hắn không thể nhúc nhích được.

Phi Hiên muốn vận Đại Long Tượng Lực, thế nhưng thậm chí không còn sức giơ tay lên.

Người hành động được chỉ có Lý Phàm Tùng. Hắn vận chút chân khí cuối cùng, tung người, xuất kiếm ngăn cản kiếm đầu tiên của Khôi, ngay sau đó, hắn bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ ngăn được một kiếm, nhưng đã đủ.

Bởi vì khi tiếng sấm lớn đó vang lên, một bóng người màu trắng đã xuất hiện ở phía xa.

Bóng người đó lướt tới rất nhanh, trong sách cổ có nói tiên nhân cưỡi gió, chắc cũng chỉ như vậy. Ngay khoảnh khắc Lý Phàm Tùng ngăn cản một chiêu kiếm, bóng người màu trắng đã lướt qua bên cạnh Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên thở phào nhẹ nhõm, biết mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc.

Khôi đâm kiếm thứ hai ra, nhưng bị ngăn lại.

Thứ ngăn hắn là một quả chuông, một quả chuông lớn. Nơi rừng núi hoang vu, sao vô duyên vô cớ lại có một quả chuông?

Bàn Nhược Tâm Chung.

Vô Tâm thân mặc áo trắng phát phơ chấp hai tay, vận Bàn Nhược Tâm Chung, dễ dàng ngăn cản kiếm thứ hai của Khôi.

“Vì sao mỗi lần tiểu tăng xuất hiện đều là lúc nguy hiểm như vậy, cứu người ngay lúc nguy nan?”

“Có lẽ đây là mệnh trời trong truyền thuyết, vận mệnh đã định sẵn tiểu tăng là Phật Đà giáng thế, hào quang tỏa vạn trượng. Tiểu tăng vốn không muốn thành Phật Đà, ngại nổi Phật Đà lại muốn thành ta.”

Lý Phàm Tùng kinh ngạc, kinh ngạc vì trên thế gian còn có hòa thượng không biết xấu hổ như vậy, lấy mình so với Phật Đà còn chưa đủ, còn đặt Phật Đà dưới mình.

Phi Hiên cũng kinh ngạc, kinh ngạc là vì hòa thượng này tuy nói năng ngạo mạn nhưng là người có chân khí Phật môn tinh thuần nhất mà hắn từng gặp. Hắn theo chân pháp Đạo gia, đương nhiên không nhìn được so sánh, nhưng vẫn chỉ thấy chênh lệch như cồng rãnh so với đại dương.

Tạ Tuyên lại mỉm cười, hắn và hòa thượng này từng hợp lực chữa thương cho Tiêu Sát vài ngày, đương nhiên hiểu tính cách cuồng ngạo và tự luyện của hắn.

Khôi lại rất phẫn nộ, hắn gầm lên: “Người là ai?”

“Người rất dễ phẫn nộ, sát khí của người cũng rất nặng. Nhưng chuyện đó chỉ chứng minh nội tâm của người rất mềm yếu. Con người ta chỉ lúc nào nội tâm mềm yếu thì bên ngoài mới tỏ ra hung ác như vậy.” Vô Tâm thở dài một tiếng, vung ống tay áo: “Cút đi!”

Trường kiếm trong tay Khôi gãy thành từng khúc, nhưng hắn không lùi, hắn lui lại phía sau một chút, nhấc chân xuất cước, mũi chân lóe lên ánh sáng lạnh.

Nhưng lại bị Vô Tâm bắt được, hắn bắt đắ dĩ nói: “Phật gia có câu, tam độc tham, sân, si. Sân giả, vu khổ, khổ cụ, tăng khuể vi tính, năng chướng vô sân, bất an ổn tính, ác hành sở y vi nghiệp.” Tay hắn đè xuống, ép chân của Khôi xuống theo. Khôi cảm thấy thân thể mình không khống chế được đứng dậy. Tiếp đó Vô Tâm bóp lấy cổ Khôi, mỉm cười nói: “Chẳng lẽ đây là cảm giác bóp cổ vận mệnh?”

Hai mắt Khôi tròn tròn nhưng không nói được thành lời.

“Người muốn nói lắm phải không?” Vô Tâm rất hứng thú nhìn hắn.

Khôi nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt như muốn trừng ra máu.

“Ta không cho người nói đấy.” Vô Tâm nhún vai.

Mắt thấy Khôi sắp bị Vô Tâm dùng tay bóp chết, rút cuộc Vô Tâm cũng buông tay ra, ném Khôi ra ngoài. Hắn cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Hôm nay trăng đẹp quá.”

Tạ Tuyên gật đầu: “Đúng là đẹp.”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên nhìn nhau, trong lòng thầm kinh hãi, tối nay đáng lẽ trên bầu trời là một vầng trăng khuyết, thế nhưng lúc này trên đầu lại là một ánh trăng tròn.

Đó là trận Cô Hư.

Người của Âm Hà Mộ gia cũng tới.

Vô Tâm đột nhiên giơ ngón tay, chậm rãi nói: “Lục Căn Thanh Tĩnh!”

Chỉ thấy trên bầu trời bỗng có tiếng vang giòn dã, như trứng gà vỡ vỏ.

Sau đó bầu trời lóe lên một bóng đen.

Vàng trắng vừa sáng vừa tròn như chiếc khay bạc kia đã hóa thành trăng khuyết. Vô Tâm quay đầu lại, phát hiện thi thể Chu Ảnh đã ít đi một nửa, Khôi vốn nằm đó cũng không thấy đâu.

“Chỉ là mấy tên rác rưởi mà thôi, có đáng để bỏ chiến trận lớn vậy ra cứu không?” Vô Tâm nhún tai một cái, xoay người, mỉm cười với Tạ Tuyên: “Tiền bối, lâu rồi không gặp.”

Lý Phàm Tùng cầm kiếm đi về, nhìn thò thượng mặt mũi tuấn tú mặc tăng bào màu trắng hỏi: “Người là ai?”

“Tiểu tăng Vô Tâm.” Vô Tâm mỉm cười với hắn: “Kiếm pháp của người không tệ.”

Lý Phàm Tùng xấu hổ lắc đầu: “Võ công của người lợi hại hơn một chút.”

Vô Tâm lắc đầu: “Chắc là lợi hại hơn nhiều chứ?”

Lý Phàm Tùng trầm nghĩ, hòa thượng này hoàn toàn không hiểu hai chữ khiêm tốn, có điều sự thật bày ngay trước mặt, hắn cũng không tranh cãi.

Thế nhưng hòa thượng Vô Tâm lại nói rất tự nhiên: “Dù sao ta cũng là chưởng môn một phái mà.”

Lý Phàm Tùng thật sự kinh ngạc, Phi Hiên lại không nhịn được hỏi: “Môn phái nào?”

“Thiên Ngoại Thiên.” Vô Tâm thản nhiên đáp.

“Thiên Ngoại Thiên?” Phi Hiên không hiểu. “Đó là chùa miếu ở đâu?”

Lý Phàm Tùng lại lập tức phản ứng lại, kéo Phi Hiên lui lại phía sau, nắm chặt Túy Ca kiếm: “Là Ma giáo!”

Vô Tâm nhướn mày: “Ma giáo gì chứ? Đó là cách gọi của các người mà thôi.”

Lôi Oanh đứng yên tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng cũng ổn định được hơi thở, miễn cưỡng bước từng bước một tới: “Người là con trai của Diệp Đình Chi?”

“Đúng vậy, vị này chắc là Lôi Oanh tiền bối? Tiểu tăng là hảo hữu của lệnh đồ Lôi Vô Kiệt.” Vô Tâm cúi đầu nói.

“Hảo hữu?” Lôi Oanh hỏi ngược lại.

Vô Tâm ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo, giọng nói kiên định: “Kết giao sinh tử!”

Lôi Oanh lại hỏi: “Cho nên lần này người tới là để giúp chúng ta? Cho dù người và Lôi Vô Kiệt là bằng hữu kết giao sinh tử nhưng đâu cần mạo hiểm như vậy để cứu sư phụ của nó?”

“Tiểu tăng tới không phải là để cứu tiền bối, đó chỉ là tiện tay.” Vô Tâm cung kính nói: “Tiểu tăng tới là để tìm người.”

Lôi Oanh nhướn mày: “Ai?”

Vô Tâm giơ tay phải, chỉ vào Lý Hàn Y đang ngồi trước mặt Tạ Tuyên, nói: “Cô ấy.”

—

Tối nay thêm 1 chương nữa nhé

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 239: Thất Quyền Hàng Ma

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Khi Vô Tâm chỉ Lý Hàn Y nói ra chữ ‘cô ấy’, tất cả mọi người đều ngây ngốc. Tạ Tuyên chậm rãi rút tay khỏi lưng Lý Hàn Y: “Người tìm cô ấy là vì chuyện mười ba năm trước?”

“Đúng.” Vô Tâm gật đầu.

Tạ Tuyên bước lên vài bước: “Ta có thể trả lời người, không phải cô ấy.”

Vô Tâm vẫn gật đầu: “Ta biết.”

Lôi Oanh thấy Tạ Tuyên thu tay, vội vàng hỏi: “Vết thương của Hàn Y khá hơn rồi?”

Tạ Tuyên thở dài: “Ta đã giúp nàng giải độc của Hồng Nhan Lệ, nhưng chuyện tẩu hỏa nhập ma, trong thời gian ngắn ta còn chưa nghĩ ra cách.”

“Để ta.” Vô Tâm đột nhiên nói.

“Người ư?” Lôi Oanh nghi ngờ nhìn hắn, có nhìn thế nào thì hòa thượng trẻ tuổi này cũng không giống người có y thuật cao minh hơn Tạ Tuyên.

Vô Tâm khẽ mỉm cười: “Chẳng phải tẩu hỏa nhập ma ư? Tiểu tăng là người xuất gia, chuyên làm việc hàng yêu trừ ma mà.” Hắn đi qua bên cạnh Lôi Oanh, tới trước mặt Lý Hàn Y.

"Nam vô tát đát tha, tô già đa da, a la ha đế, tam miểu tam bồ đà tả." Vô Tâm lẩm bẩm.

Lý Phàm Tùng nghi hoặc: “Hắn đọc cái gì vậy?”

Tạ Tuyên đáp: “Đó là Lăng Nghiêm chú, còn gọi là Đại Phật Đỉnh Thủ Lăng Nghiêm thần chú. Phật gia nói chú này bao hàm đại quang minh có thể dùng tịnh đức của Phật bao phủ hết thấy, dùng bạch tịnh đại từ bi hóa phúc cho pháp giới, có đại uy đức không thể tưởng tượng được. Người niệm chú này có thể tránh khỏi mọi thù địch, hủy diệt mọi tà ác nguyên rủa, tránh tất cả tai bay vạ gió, hàng phục tất cả thiên ma ngoại đạo! Đây được coi là vua trong chú pháp của Phật gia!”

Lý Phàm Tùng thở dài: “Lợi hại vậy sao?”

Lôi Oanh cau mày: “Dùng mấy câu kinh văn mà phá được ma chướng trên người Hàn Y ư? Ta không tin!”

"Nam vô lô kê a la hán sĩ nam. Nam vô tô lô, đa ba na nam... Đa ba na nam... Đa ba na nam..." Vô Tâm gãi đầu một cái, cau mày suy nghĩ một hồi rồi thở dài: “Ài, không nhớ ra nữa.”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên, thậm chí cả Lôi Oanh đều trợn mắt há hốc mồm. Chỉ có Tạ Tuyên hiểu tính tình hòa thượng này, chỉ khẽ mỉm cười.

“Bỏ đi vậy, ta không theo cách của lão hòa thượng kia được.” Vô Tâm dứt khoát buông bỏ, sau khi im lặng ngòì một hồi, đột nhiên

xuất chưởng về phía vai Lý Hàn Y.

“Người làm gì vậy!” Lôi Oanh gầm lên một tiếng, đang định lao tới thì bị Tạ Tuyên giơ tay cản lại.

“Chính tâm!” Vô Tâm quát lớn.

Chỉ thấy Lý Hàn Y đột nhiên mở mắt, ánh mắt lóng lánh sắc tím, trợn mắt nhìn Vô Tâm.

“Khử ma!” Vô Tâm đột nhiên giơ tay phải vỗ vào Thiên Linh Cái của Lý Hàn Y.

Thế nhưng Lý Hàn Y đột nhiên lui lại phía sau một bước, tránh né Vô Tâm. Mái tóc tím của cô không gió mà bay, giơ tay định cầm hai thanh kiếm của mình lên.

Tạ Tuyên vuốt ve hai thanh kiếm bên cạnh, thở dài một tiếng: “May là ta lấy kiếm đi từ trước rồi.”

Lý Hàn Y giơ tay phải ra: “Kiếm, về!”

“Định!” Tạ Tuyên khoanh chân ngồi xuống, ống tay áo vung lên, ép hai thanh kiếm đang rục kích trở lại.

“Đa tạ tiên sinh!” Vô Tâm lại xuất quyền về phía Lý Hàn Y, quát lớn: “Khử ma!”

Lý Hàn Y cũng xuất quyền đánh tới, hai quyền va chạm tạo ra một tiếng nổ lớn.

Vô Tâm gặp nguy nhưng vẫn bất động.

Lý Hàn Y không lùi nửa bước.

Vô Tâm thở dốc: “Công phu thật mạnh.”

Phi Hiên ở bên cạnh lại khen: “Nội lực Phật môn thật hùng hậu.”

Vô Tâm đột nhiên thu quyền, lần thứ hai đánh về phía Lý Hàn Y. Quyền này hoàn toàn khác với võ công bình thường của hắn. Một quyền này không hề tiêu sái, rất khó nhìn, nhưng rất chất phác.

Rất cứng rắn.

Rất hung bạo.

Nếu Tiêu Sát và Lôi Vô Kiệt ở đây chắc chắn sẽ thấy quyền pháp này thật quen mắt.

Kim Cương Phục Ma thần thông.

“Một quyền vào lòng ta.” Vô Tâm xuất một quyền.

“Hai quyền tiêu nghiệp chướng.” Vô Tâm lại xuất một quyền.

“Ba quyền phá ác nghiệp.” Vô Tâm vung quyền thứ ba.

“Bốn quyền tiêu tai.”

“Năm quyền phục yêu.”

“Sáu quyền hàng ma!”

“Bảy quyền được đại quang minh!”

Bảy quyền liên tiếp, mỗi quyền đều đánh vào người Lý Hàn Y. Nếu trong tay Lý Hàn Y có kiếm chắc chắn Vô Tâm không tới gần cô được. Cho dù trong tay cô không có kiếm, nếu thần chí thanh tỉnh,

với công phu của cô, Vô Tâm hiện giờ chưa chắc đã là đối thủ. Nhưng giờ Lý Hàn Y mất đi thần chí, đối mặt với 7 quyền của Vô Tâm, cô chọn cứng rắn chống đỡ. Lý do là vì với sức mạnh của cô hiện giờ, đối mặt với quyền pháp như vậy, không cần phải đỡ.

Vô Tâm nhắm vào chính điểm này!

Sau bảy quyền, Vô Tâm thu quyền thở phào nhẹ nhõm: “May là lúc đầu học lên chút Kim Cương Phục Ma thần thông ở chỗ sư huynh.”

Lý Hàn Y vẫn đứng đó, mái tóc tím phát phới. Vốn dĩ cô có chân khí hộ thể, không sợ mấy quyền cứng giã của ngoại gia, thế nhưng đây lại là Kim Cương Phục Ma thần thông.

Đúng như lời của Vô Tâm, hàng yêu phục ma vốn là việc của người xuất gia.

“Chuyện này...” Lý Phàm Tùng ồ lên thán phục.

Lôi Oanh và Tạ Tuyên nhìn nhau, ánh mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Chỉ thấy Lý Hàn Y phun ra một ngụm máu đen, mái tóc tím trên đầu dần hóa thành đen, ánh mắt vốn tiêu tán dần ngưng tụ. Cô nhìn Vô Tâm mặc tăng bào màu trắng phía trước, chậm rãi hỏi: “Người là ai?”

Vô Tâm chấp hai tay: “Hàn Sơn tự, Vô Tâm.”

Lý Hàn Y cau mày: “Con trai Diệp Đình Chi.”

“Đúng vậy.” Vô Tâm thản nhiên nói.

“Hàn Y.” Bên kia Tạ Tuyên hô lớn một tiếng, vội vàng đi tới: “Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi.”

Lý Hàn Y nhìn về phía Tạ Tuyên, lại nhìn hai thanh kiếm sau lưng hắn, đột nhiên thì thầm: “Thiết Mã Băng Hà!”

Chỉ thấy thanh Thiết Mã Băng Hà lập tức bay về tay cô.

Cô nhìn một thanh kiếm màu đỏ khác, nhẹ giọng thì thầm: “Đào Hoa.”

Tiếp đó Đào Hoa kiếm cũng về tay cô.

Cô nhìn hai thanh kiếm trong tay, mọi chuyện trước khi tẩu hỏa nhập ma lập tức tràn về. Một mình giao chiến với gia chủ Âm Hà và Đường môn tam lão, sau đó đạo sĩ thối kia dẫn theo một phiến hoa đào đi cả ngàn dặm tới. Bái đường thành thân dưới tán cây, rồi thân thể đạo sĩ thối kia tan thành mây khói trong tay mình.

Tất cả phần nộ lúc đó, lúc này đều hóa thành bi thương.

Lý Hàn Y ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, tiếng gầm đó mang theo tất cả chân khí còn sót lại trong người cô, uy thế cực kỳ bá đạo, khiến chim chóc khắp núi kêu lên líu ríu!

Lúc này Lý Phàm Tùng và Phi Hiên mới phun ra một ngụm máu tươi, Tạ Tuyên lui lại bên cạnh hai người, vội vàng truyền chân khí vào người bọn họ.

Sau khi quát lớn, rốt cuộc Lý Hàn Y không chống đỡ nổi nữa, ngã thẳng về phía sau.

Vô Tâm vội vàng tiến tới đỡ cô, Lôi Oanh chạy lại, lo lắng hỏi:
“Sao rồi?”

Vô Tâm kiểm tra mạch của Lý Hàn Y, lắc đầu: “Thân thể mệt mỏi quá độ, lại thêm đau buồn cho nên ngất đi thôi.”

Lôi Oanh gật đầu: “Được rồi.”

“Tới phía trước tìm nơi nghỉ chân.” Tạ Tuyên chú ý thấy thần sắc Lôi Oanh thay đổi, đi tới vỗ vai hấn: “Đừng có chạy.”

Lôi Oanh cười khổ: “Sao người biết ta muốn chạy?”

Tạ Tuyên nhún vai, nói từng chữ một: “Vì ta đọc nhiều sách.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 240: Đường Xa

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Mưa rồi.”

Tạ Tuyên ngồi trên bậc thang đột nhiên vươn tay. Một làn nước mưa chảy qua mái hiên rơi xuống tay hắn. Hắn ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói.

Bên cạnh hắn là Lý Phàm Tùng và Phi Hiên. Phi Hiên dắt ngựa, hơi nghiêng người về phía trước tránh chỗ nước mưa. Lý Phàm Tùng nhìn bóng người phía xa, hỏi nhỏ: “Sao hắn không vào?”

Tạ Tuyên cười khế: “Hắn là tình địch của sư phụ người đấy, người muốn hắn đi vào à?”

Lý Phàm Tùng thở dài một tiếng nói: “Ngày dài đêm ngắn do mắt mở, hoa nở hoa tàn chỉ tự thương. Dù sao sư phụ cũng mất sớm, những đồ đệ chúng ta cho dù thiên vị sư phụ đến đâu đi nữa cũng không nở để sư nương một thân một mình cả đời.”

“Sai rồi.” Tạ Tuyên chậm rãi nói.

Lý Phàm Tùng vội vàng lui lại một bước, chấp tay nói: “Chẳng lẽ lời của Phàm Tùng có gì không đúng, mong tiên sinh chỉ giáo.”

“Đọc thơ sai rồi, là ngày ngắn đêm dài, không phải ngày dài đêm ngắn.” Tạ Tuyên vê tay, vê lấy một chuỗi nước mưa, chơi đùa rất hứng thú.

Lý Phàm Tùng lập tức đỏ mặt, lui sang một bên không nói gì nữa.

Còn ở phía xa, Lôi Oanh vẫn đứng ngoài cửa miếu ngẩng đầu nhìn bầu trời, không nói một lời.

Trong gian miếu nhỏ, Lý Hàn Y và Vô Tâm ngồi đối diện nhau. Sắc mặt Lý Hàn Y tái nhợt nhưng ánh mắt trong trẻo, đã khôi phục thần chí. Vô Tâm trông có vẻ bận tối mắt nhưng vẫn thông dong, lẳng lặng nhìn cô.

“Người chẳng giống phụ thân người chút nào.” Lý Hàn Y mở miệng nói trước.

Vô Tâm lại đã quen với câu nói này, hỏi ngược lại: “Khác nhau nhiều lắm à?”

Lý Hàn Y gật đầu: “Phụ thân người, bất luận tướng mạo hay khí chất đều rất hào hùng. Năm đó hấn suất lĩnh Ma giáo đông chinh, những người chịu đi theo Ma giáo các người đều nói Diệp Đỉnh Chi không giống người giang hồ mà mang khí khái đế vương. Mà người lại hoàn toàn khác, người không có vẻ sắc bén đó.”

Vô Tâm nhún vai một cái: “Tức là bảo ta không có khí khái nam nhi hả?”

Lý Hàn Y mỉm cười: “Diệp Đỉnh Chi cũng không thích nói đùa.”

Vô Tâm lấy tay xoa nhẹ mi tâm, nhìn Lý Hàn Y như đang suy nghĩ: “Thế tức là người quen phụ thân ta từ lâu rồi?”

“Khi ta biết hấn, hấn còn là một du hiệp ở Giang Nam, lúc đó hấn còn truyền cho ta vài chiêu kiếm. Sau đó khi gặp lại hấn, hấn đã trở thành giáo chủ Ma giáo, còn ta đại biểu cho Tuyết Nguyệt thành giao chiến với hấn.” Lý Hàn Y dừng lại một chút rồi nói: “Ta của ngày trước, rất ngưỡng mộ hấn.”

“Nhưng người của sau đó, đã giết hấn.” Vô Tâm nói tiếp.

“Lúc đó chúng ta có tổng cộng bảy người phụ trách giết hấn.” Lý Hàn Y bình tĩnh nói.

Vô Tâm gật đầu một cái, nhẹ giọng đáp: “Ta biết, Vương Nhân Tôn của phái Thiên Sơn; Lôi Thiên Đình của Lôi gia bảo, Ôn Lãnh của og, Lạc Dạ Lan của Triều Vương các, Tô Mộ Vũ của Âm Hà cùng với Lý Hàn Y của Tuyết Nguyệt thành. Nhưng giang hồ đồn đại, người xuất kiếm cuối cùng giết người là người.”

“Khi đó sư huynh của ta, Bách Lý Đông Quân võ nghệ đã đại thành, khi quyết đấu với Diệp Đình Chi đã thắng nửa chiêu. Diệp Đình Chi bị thương đi về nam, bảy người chúng ta liên hợp lại ám sát hấn. Đầu tiên là đại đệ tử thắng Diệp Đình Chi, tiếp đó là nhị đệ tử giết Diệp Đình Chi, giang hồ muốn thế hệ trẻ có thần thoại của mình. Thực lực của đại sư huynh là thật, cho nên huynh ấy không sợ ai nghi ngờ. Còn trong chuyện của ta luôn luôn mang theo chữ truyền thuyết.” Lý Hàn Y cười khổ: “Cho nên, ta không giết chết hấn.”

“Ngày đó, nếu bảy người chúng ta muốn giết chết hấn, như vậy có ít nhất ba người phải để tính mạng lại.”

“Là do người khác giết?” Long mày Vô Tâm nhướn lên.

“Người tới đây hỏi ta chứng tỏ người tin chắc không phải là ta. Hơn nữa cho dù là ta giết hắn, đó cũng là tranh chấp chính tà, thiên kinh địa nghĩa.” Lý Hàn Y nghiêm mặt nói.

Vô Tâm hỏi tiếp: “Cho nên, hôm đó còn có ai?”

“Còn một người có cơ hội giết chết hắn, mặc dù phải trả giá. Hiện giờ hắn và ta cùng nổi danh, nhưng công lực đứng trên ta, có thể sánh vai với đại sư huynh của ta.” Lý Hàn Y hạ giọng nói.

“Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương.” Vô Tâm lập tức đoán ra.

“Bên cạnh hắn còn một nữ nhân.” Lý Hàn Y tiếp tục nói.

Vô Tâm không nói gì thêm, chỉ gật đầu: “Quả nhiên.”

“Nữ nhân ấy và Cô Kiếm Tiên đến trước chúng ta một bước. Bọn họ đứng cách Diệp Đỉnh Chi mười bảy trượng. Bảy người chúng ta không biết bọn họ là địch hay là bạn cho nên không dám tiến lên mà đứng yên tại chỗ theo dõi tình hình. Sau đó nữ nhân ấy nói một câu, Diệp Đỉnh Chi đột nhiên rút kiếm tự vẫn. Dù thế nào chúng ta cũng không ngờ Diệp Đỉnh Chi đường đường giáo chủ ma giáo, cả đời kiêu hùng, lại đột nhiên tự vẫn trước mặt chúng ta như vậy.” Lý Hàn Y nói.

“Người đó nói gì?” Giọng điệu của Vô Tâm hơi đổi.

Lý Hàn Y lắc đầu: “Chúng ta không nghe được. Sau khi Diệp Đỉnh Chi tự vẫn, cô ấy và Lạc Thanh Dương đi khỏi. Thế nhưng các tiền bối thấy việc này không nên đồn ra ngoài, cho nên phái người tung tin, nói là ta giết Diệp Đỉnh Chi, xem như lập uy cho ta. Ta nghe nói người đã gặp Vương Nhân Tôn, hắn có kể chuyện này cho người không?”

Vô Tâm đứng dậy, phủi bụi đất trên người: “Hắn sẽ không kể chuyện này cho ta, bởi vì hắn biết người phụ nữ kia là ai.”

Lý Hàn Y gật đầu: “Ta cũng biết, nhưng ta vẫn nói cho người. Bởi vì ta có việc cần nhờ người.”

Trong lòng Vô Tâm hơi động: “Người nói tới chuyện... công lực của người đã mất?”

Lý Hàn Y cười khổ: “Sau khi tỉnh lại lần này, công lực của ta chỉ còn lại không tới hai thành. Nhưng ta không muốn để người khác biết. Người giả bộ cần tới Tuyết Nguyệt thành gặp Tư Không Trường Phong, bảo vệ ta đi khỏi.”

“Thật ra có hai người đáng tin cậy hơn.” Vô Tâm cười nói.

“Không cần.” Lý Hàn Y đứng dậy, tung người lướt ra ngoài. Thân hình cô cực nhanh, chớp mắt đã tới bên cạnh Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên vẫn ngồi trên bậc thang nghịch nước mưa, không quay đầu lại: “Các người nói chuyện xong rồi?”

“Lần này phải cảm ơn người, có rảnh tới Tuyết Nguyệt thành uống rượu, lần này ta không đuổi người nữa.” Lý Hàn Y bình thản nói.

“Được.” Tạ Tuyên đáp rất thẳng thắn.

Lý Hàn Y lại đứng dậy, đã lướt tới bên cạnh Lôi Oanh.

Lôi Oanh vẫn không xoay người, Lý Hàn Y cũng lẳng lặng đứng đó.

Mặc dù lúc trước đã gặp mặt, nhưng khi đó thần chí của Lý Hàn Y hoàn toàn biến mất. Hôm nay mới thật sự coi là lần đầu gặp lại.

Lôi Oanh nhẹ giọng nói: “Đã lâu không gặp.”

Lý Hàn Y lắc đầu: “Người không quay đầu, không coi là gặp.”

Lôi Oanh làm một hành động mang đầy tính thiếu niên, hấn gãi đầu: “Vì mấy năm qua, ta không trở nên đẹp đẽ hơn.”

“Ta không phải người nông cạn như vậy.” Giọng nói của Lý Hàn Y mang theo ý cười.

Lôi Oanh lắc đầu: “Nhưng ta thì có. Cho nên khi ta thấy nàng lần đầu, đã thích nàng.”

Lý Hàn Y suy nghĩ một chút rồi nói: “Nói thế thì ta cũng tương tự.”

Hai người cùng cười một tiếng.

“Xin lỗi.” Lý Hàn Y đột nhiên thở dài nói: “Năm đó giận dữ bảo người luyện thành kiếm thuật tuyệt thế rồi mới gặp ta, không ngờ ước hẹn một kiếm này lại khiến người lãng phí bao thời gian tốt đẹp như vậy.”

“Thời gian tốt đẹp ư?” Lôi Oanh lầm bầm.

“Trong thời gian đó, đáng lẽ người có thể gặp rất nhiều người, có lẽ sẽ có người người thích, có người người ghét, còn có người có thể bầu bạn với người cả đời...” Lý Hàn Y tiếp tục nói.

Lôi Oanh gật đầu: “Ta biết.”

“Dù sao ta cũng đã có người thương.”

“Ta cũng đã lấy chàng.”

“Nếu năm xưa người gặp nàng trước là ta.” Lôi Oanh đột nhiên nói: “VẬY mọi chuyện có khác không?”

“Sẽ không, chắc chắn ta sẽ gặp chàng trước. Có một số việc là nhất định.” Lý Hàn Y đáp rất quả quyết.

Lôi Oanh cảm thấy trong lòng đau ảm ỉ, không nói thêm điều gì, chỉ mỉm cười sàu thẳm.

“Xin lỗi, ngày ấy tuy tẩu hỏa nhập ma nhưng ta nhớ mình nói gì. Câu nói đó, không phải thật tâm.” Lý Hàn Y buồn bã nói: “Những chuyện đó vốn không trách người được. Ngược lại, ta rất cảm kích người. Chỉ có điều vẫn là câu nói đó.”

“Có một số việc là nhất định.”

“Tạm biệt.”

Lý Hàn Y lại tung người một cái rời đi theo hướng khác.

“Tạ tiên sinh, Vô Tâm muốn tới Tuyết Nguyệt thành gặp Thương Tiên Tư Không Trường Phong, xin phép đi trước một bước.” Vô Tâm người mặc áo trắng nhảy ra khỏi miếu, tung người vài cái đuổi theo. Hắn tới bên cạnh Lý Hàn Y, lén lút truyền khí qua mới khiến Lý Hàn Y cưỡng ép vận công để che giấu thương thế không bị kiệt sức.

Lôi Oanh đột nhiên quay người lại dõi theo bóng Lý Hàn Y ở phía xa.

Nhưng Lý Hàn Y không hề quay đầu lại.

Rất cuộc, bọn họ không gặp lại.

Một lúc lâu sau, Lôi Oanh đột nhiên quay người, nhanh chóng đi khỏi.

“Xem ra mọi chuyện đã chấm dứt, vân du rồi cũng phải quy đầu thôi.” Tạ Tuyên đứng dậy, công nương sách đi tới, hấn cao giọng hét dài: “Lôi Oanh, chúc ngươi sớm tìm được một thanh kiếm tốt!”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đứng một mình ở đó nhìn mọi người lần lượt đi khỏi, bỗng thấy tay chân luống cuống.

Tạ Tuyên đi được mười mấy bước rồi đột nhiên quay đầu nói.

“Ngươi tên là Lý Phàm Tùng à?”

“Tên của ngươi không được hay cho lắm, cây tùng của ngươi có tư chất chọc thủng bầu trời.”

“Lúc trước ngươi nói muốn báỉ ta làm thầy?”

“Ta chỉ có một yêu cầu, làm đồ đệ của Nho Kiếm Tiên rồi, sau này không được đọc thơ sai nữa.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 241: Truyền Thuyết Biển Sâu

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Vào biển sâu rồi.”

Kim Ngôn chường quỹ Điền Mạc Chi đứng trên sàn thuyền, nhỏ giọng nói.

Trên mặt biển vẫn sóng êm gió lặng, không thấy bất cứ dấu hiệu kỳ lạ nào, không khác gì so với lúc trước vừa đi vào biển. Nhưng tiếng cảm thán của Điền Mạc Chi lại như vừa vượt qua biên giới gì đó.

Lôi Vô Kiệt luyện kiếm mệt, đang ngồi đó nghỉ ngơi, tò mò hỏi: “Điền chường quỹ, biển cạn với biển sâu có gì khác nhau?”

“Trong biển sâu có quan binh.” Điền Mạc Chi nói đầy ẩn ý.

“Có quan binh?” Lôi Vô Kiệt không hiểu, đã vài ngày nay bọn họ không thấy một bóng người, thi thoảng thấy một số thuyền lớn đang bắt cá. Đại đa số thời gian nhìn khắp biển cả chỉ có một chiếc thuyền của bọn họ, nơi thế này lấy đâu ra quan binh?”

Điền Mạc Chi chỉ một hòn đảo đơn độc ở phía xa: “Thấy chứ, hòn đảo lẻ loi kia gọi là đảo Tuyệt Sinh. Trên đó giam giữ rất nhiều tội

phạm cùng hung cực ác. Do một số nguyên nhân đặc thù, không thể xử tử bọn chúng cho nên nhốt lại trên hòn đảo đó. Trên đảo đó không có thuyền đi khỏi, mỗi tháng lại có thuyền quan đưa nước uống và lương thực tới, các binh sĩ trông coi tội phạm trên đảo cũng không thể rời khỏi, cho nên gọi là Tuyệt Sinh. Mỗi lần thấy nó ta đều biết đã đến biển sâu.”

“Nếu sợ đám tội phạm này rời khỏi đến vậy, chắc bọn họ đã phạm tội nặng, nhưng lại không xử tử, thế này là sao?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Bởi vì giữ bọn chúng lại vẫn còn hữu dụng.” Điền Mạc Chi lấy tẩu thuốc ra, chậm rãi nhả một ngụm khói. Trên biển không khí rất ẩm, hút một ngụm khói có thể khiến toàn thân khoan khoái hẳn lên. “Có kẻ trong miệng có tình báo quan trọng, có kẻ giữ lại sẽ kiếm chế được một số người, có kẻ bị người ta trả thù ném tới đây.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái: “Tiền bối, ngài biết nhiều chuyện thật. A, tiền bối, phía xa có thuyền tới kìa.”

“Biển sâu ẩn chứa rất nhiều bí mật khiến người ta kinh ngạc, cho nên thường không cho ngư dân bình thường đi vào, nhưng thuyền quan và một số thuyền của hộ buôn lớn vẫn có thể đi vào. Thấy một cái thuyền thôi mà, có gì đâu mà ngạc nhiên.” Điền Mạc Chi thản nhiên nói.

Từ nhỏ Lôi Vô Kiệt đã thích nghe những câu chuyện giang hồ, từ cao thủ tuyệt đỉnh trên bảng sát thủ đến Kiếm Tiên tuyệt thế trấn thủ tứ phương, còn có cao thủ ẩn giấu trong Thiên Khải thành có thể thay đổi triều đại. Thế nhưng những câu chuyện này rất ít khi liên quan tới trên biển. Cho nên câu chuyện mà Điền Mạc Chi kể khơi dậy lòng hiếu kỳ của hắn, đặc biệt là cảm giác chứng kiến hết mọi

tang thương trong giọng nói của hắn, khiến trong lòng Lôi Vô Kiệt càng thêm ngứa ngáy khó chịu. Lôi Vô Kiệt lại hỏi: “Rốt cuộc trong biển sâu có bao nhiêu nơi mới lạ? Điền chương quỹ kể cho ta đi.”

“Không luyện kiếm nữa à?” Đường Liên đứng trên nóc thuyền cúi người cười nói.

Lôi Vô Kiệt xua tay: “Ngày nào cũng luyện kiếm mệt lắm rồi, hôm nay muốn nghe kể chuyện.”

Điền Mạc Chi chẳng hề để ý, mặc dù gương mặt vẫn giữ vẻ không quan tâm tới mọi việc nhưng vẫn kể chuyện: “Đi về phía đông ba trăm hải lý có một hòn đảo đá quý. Trên đảo đều là đá quý tuyệt đỉnh, mỗi viên đều được hình thành tự nhiên, chất lượng cực tốt, cho dù đưa tới Thanh Châu Cửu Thành cũng là bảo vật hiếm có. Nhưng xung quanh hòn đảo đó có rất nhiều đá ngầm, quan binh bảo vệ quanh đó. Thế nhưng cho dù là quan binh cũng không mấy người đi vào hòn đảo đó được. Cho dù ra khỏi hòn đảo đó cũng không mấy ai về được tới đất liền. Lòng người là thứ rất đáng sợ, cho nên quan viên bảo vệ quanh đảo cũng rất ít khi phái người vào đảo.”

“Hòn đảo này rất hợp với Tiêu Sắt.” Lôi Vô Kiệt trầm ngâm.

“Đi tiếp về phía bắc có một hòn đảo tên là Long Hỏa, đó là hòn đảo núi lửa. Khi núi lửa phun trào, dung nham phun cao vài trăm trượng, dung nham rơi vào trong nước, gặp phải nước biển khiến lập tức bốc hơi, hơi nước bốc lên khiến toàn bộ hòn đảo bị bao phủ trong hơi nước. Từ xa nhìn lại, khung cảnh đó thật đáng kinh ngạc, chẳng khác nào đi tới điểm cuối của bầu trời.” Ánh mắt Điền Mạc Chi lóe lên ánh sáng.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Có cơ hội phải tới đó xem thử.”

“Cái này thì khó, có núi lửa cả trăm năm cũng không phun trào một lần, có núi lửa mỗi năm phun hai ba lần, không tính trước được. Nhưng có thể đi phía đông, có thể đi phía bắc nhưng tốt nhất không nên đi về phía nam.” Điền Mạc Chi lại nói.

“Vì sao?” Lòng hiếu kỳ của Lôi Vô Kiệt lại nổi lên.

“Nghe nói phía nam có quái vật biển, quái vật đó được gọi là quái xà chín đầu, nghe nói chỉ có một thân hình nhưng có chín cái đầu rắn. Thân thể nó lớn bằng một chiếc thuyền dài Tuyết tùng, có thể vịn đứt cột buồm. Tuy ta chưa từng thấy nhưng đúng là những thuyền buôn đi về phía nam hiếm có cái nào về được.” Điền Mạc Chi hít một hơi thuốc. “Ta có một người bạn từng đi về phía nam, hắn chỉ đi một đêm là quay về. Hắn không nói mình gặp quái vật biển nhưng khi trời tối hắn luôn nghe phía xa có tiếng quái vật gầm gừ. Tiếng gầm đó uy nghiêm đáng sợ, khiến hắn sợ hãi lập tức quay thuyền trở về. Phía nam không có thuyền quan cho nên cũng có thuyền buôn không giấy thông hành lén lút đi về phía nam. Thành thạo cũng có kẻ trở về cũng là lấy hạt dẻ trong lò lửa, cứu tử nhất sinh, hơn nữa đa số lén lút chạy về đất liền, không nói chuyện biển phía nam nữa, cho nên vùng biển phía nam rất thần bí.”

“Còn phía tây thì sao? Phía tây có chuyện gì không?” Lôi Vô Kiệt vội vàng hỏi.

Điền Mạc Chi ngây ra một hồi, sau đó nhìn Lôi Vô Kiệt, ánh mắt như nhìn một thằng ngốc. Lão buông tẩu thuốc xuống, chỉ về phía tây: “Tiểu huynh đệ, người nhìn phía tây đi.”

Lôi Vô Kiệt quay đầu lại, vẻ mặt mờ mịt.

“Phía tây chính là nơi chúng ta đi tới. Nơi đó không có biển, chỉ có đại lục, gọi là Bắc Ly! Quê hương của người!” Điền Mạc Chi liếc mắt khinh bỉ.

Lôi Vô Kiệt lập tức đỏ mặt.

Điền Mạc Chi thở dài, gương mặt nghiêm túc trở lại: “Nhưng bất luận đảo núi lửa hay quái vật biển đều không đáng sợ. Biển rộng mênh mông, đáng sợ nhất lại là lòng người.”

“Lòng người?” Lôi Vô Kiệt nhớ lại câu chuyện về Điền Mạc Chi mà Tiêu Sát đã từng kể, không khỏi nhú mày.

“Biển rộng mênh mông, trên một chiếc thuyền một người thay lòng, toàn bộ thuyền đều phải chôn theo.” Điền Mạc Chi lẩm bẩm.

Chiếc thuyền mà Lôi Vô Kiệt vừa nhìn thấy càng lúc càng gần. Lôi Vô Kiệt nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên chiếc thuyền đó treo một lá cờ lớn, trên cờ là một con chim điều hâu giương cánh, có điều con điều hâu kia không có đầu.”

“Thật kỳ quái.” Lôi Vô Kiệt lẩm bẩm.

Điền Mạc Chi lại biến sắc: “Nguy rồi.”

Chỉ nghe một tiếng gầm vang lên, một mũi tên xé gió bay tới, bắn thẳng về phía Lôi Vô Kiệt. Thanh thế của mũi tên cực lớn, lực cánh tay của người giương cung không nhỏ, khiến Lôi Vô Kiệt nhớ lại “Trường Cung Truy Dục, Bách Quỷ Dạ Hành’. Nhưng bây giờ nào phải ngày xưa, mũi tên đó không lọt được vào mắt Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt vung tay, chém rơi mũi tên đó: “Đây là cái gì?”

Điền Mạc Chi hít một hơi lạnh: “Vừa rồi quên nói với người, trên biển ngoài trừ quan binh và thương nhân, còn có hải tặc.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 242: Vua Của Vùng Biển Ngàn Dặm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Hải tặc?” Lôi Vô Kiệt chẳng những không sợ hãi, ngược lại càng hưng phấn. Đương nhiên hắn từng nghe tới hải tặc. Đám người này thường kết bè kết đảng, sở hữu một chiếc thuyền lớn sau đó cướp bóc đốt giết trên biển, không việc ác gì không làm, nhưng từ trước tới nay hắn chưa từng thấy. Nghe nói hải tặc thường chỉ có một con mắt, hắn vẫn rất muốn thấy.

“Thú vị.” Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái, thuận tay chém rơi một mũi tên.

Điền Mạc Chi lắc đầu: “Chẳng có gì thú vị.”

Lôi Vô Kiệt nhếch miệng cười một tiếng: “Sao lại không thú vị? Thứ chưa từng thấy, đương nhiên thú vị rồi.”

Điền Mạc Chi chỉ vào lá cờ kia: “Do lá cờ kia nên mới không buồn cười. Cờ Vô Thủ Chiến Ưng, đám hải tặc đối diện gọi là đầu ưng, là hải tặc đáng sợ nhất trong biển sâu.”

“Lợi hại lắm à?” Lôi Vô Kiệt vẫn khinh thường.

“Vùng biển ngàn dặm, đầu ượng làm chủ. Giết quan binh, hắc ăn hắc, không chuyện ác nào không làm. Nơi đám Vô Thủ Chiến Ưng đi qua, máy chảy khắp biển.” Điền Mạc Chi đột nhiên quát lớn một tiếng: “Xuất trận!”

Sau tiếng lệnh này, tất cả võ sĩ trên thuyền đều nâng cung tên trong tay, kéo căng dây cung, nhắm ngay thuyền đối diện.

Mộc Xuân Phong, Tiêu Sát và Tư Không Thiên Lạc nghe tiếng động đi ra, vẻ mặt khó hiểu. Mộc Xuân Phong nhìn Điền Mạc Chi: “Chuyện gì vậy?”

“Có hải tặc.” Điền Mạc Chi cúi đầu nói.

“Hải tặc?” Tuy Mộc Xuân Phong là tam công tử của Mộc gia nhưng hiểu biết về chuyện trên biển kém xa Điền Mạc Chi. “Hải tặc nào mà dám cướp thuyền của chúng ta?”

“Là đầu ượng, vua của vùng biển sâu trải dài ngàn dặm này. Tốt nhất bây giờ chúng ta nên dùng mũi tên chấn nhiếp, sau đó tránh né mũi nhọn.” Điền Mạc Chi hạ giọng nói.

“Chúng ta sợ bọn chúng à?” Lôi Vô Kiệt căm tức nói.

“Trên đất bằng, đao kiếm thương có thể xưng vương, thế nhưng trên mặt biển cung tên mới là vương đạo. Tuy trên thuyền của chúng ta có không ít hộ vệ, nhưng đám đầu ượng này vốn nổi tiếng về kỹ thuật bắn cung. Nếu đánh thật, chưa chắc chúng ta đã là đối thủ.” Điền Mạc Chi lạnh nhạt nói: “Ta biết kiếm thuật của Lôi công tử vô song, nhưng trên biển thế này, tốt nhất đừng nên mạo hiểm.”

Mộc Xuân Phong cau mày: “Chẳng phải chúng ta có nỗ Thiên Lang à?”

“Nỏ Thiên Lang chỉ có bốn phát, dùng xong là hết. Nó chỉ có thể dùng để uy hiếp, nếu thật sự dùng tới cũng là lúc sinh tử tồn vong.” Điền Mạc Chi nhắc nhở: “Bây giờ chúng ta chỉ mới vào vùng biển sâu mà thôi.”

“Điền chưởng quỹ, ông nói mấy câu ấy, sai rồi.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên quay đầu lại nói.

“Có câu nào sai?” Điền Mạc Chi nheo mắt hỏi lại.

Lôi Vô Kiệt bĩu môi, giơ tay, bắt lấy mũi tên thứ ba bay tới.

“Ba mũi tên thị uy, nếu đầu hàng thì hạ cờ, sau đó treo cờ trắng. Bằng không nửa canh giờ sau bọn chúng sẽ cướp thuyền.” Điền Mạc Chi nhìn mũi tên trong tay Lôi Vô Kiệt nói.

“Không hổ là vua của vùng biển ngàn dặm này, danh tiếng thật lớn. Điền chưởng quỹ, ta tiếp tục trả lời câu hỏi của ông. Ông nói sai rồi, ta không chỉ dùng kiếm lợi hại, dùng tên thực ra cũng không tệ.” Lôi Vô Kiệt đánh giá mũi tên trên tay, đột nhiên ném lên trời: “Ông nói lá cờ kia không thú vị, vậy ta đánh nát nó.”

Mũi tên kia bay thẳng về phía cờ Vô Thủ Chiến Ưng.

Điền Mạc Chi kinh hãi, khiêu khích như vậy thật sự rất nặng.

Mộc Xuân Phong lại vỗ tay khen hay, trên lá cờ của bọn họ là phượng hoàng tắm lửa, có lý nào phượng hoàng lại e ngại chim ưng?

Thế nhưng khi mũi tên kia sắp chạm vào lá cờ Vô Thủ Chiến Ưng, lại bị một mũi tên xé gió khắc đánh gãy.

Lôi Vô Kiệt bĩu môi, mỉm cười.

Điền Mạc Chi hạ giọng nói: “Tam công tử, đây là chuyện rất nguy hiểm.”

Mộc Xuân Phong lại khoát tay một cái: “Không sao, cũng chẳng có gì khác nhau. Chẳng lẽ Thanh Châu Mộc gia ta thấy một lá cờ lại phải chạy à? Vua của vùng biển ngàn dặm gì chứ, chẳng qua là hải tặc mà thôi, cũng là phường đạo tặc, như trong sách nói, là hạ cấp! Đáng đánh!”

Nhưng lại có một mũi tên bay về phía lá cờ Phượng Hoàng phát phới của bọn họ.

Những võ sĩ trên thuyền định bắt chước người đối diện bắn rơi mũi tên kia, thế nhưng nơi đó thật sự quá cao. Tuy kỹ thuật bắn cung của bọn họ có thể bắn lên cao như vậy nhưng không thể chính xác.

Lại thấy một bóng đen nhảy lên, bước chân của hắn cực kỳ nhẹ nhàng, đạp lên cột cờ bước từng bước một lên, cuối cùng nhảy một cái, xuất chưởng đánh tan mũi tên. Sau đó thân hình hắn xoay vòng, nhảy lên trên lá cờ Phượng Hoàng Vu Phi, giẫm trên lá cờ, đứng vững tại đó. Thật sự có khí phách đứng trên đỉnh cao nhất ngắm chúng sinh bên dưới.

Tự Không Thiên Lạc vui vẻ nói: “Công lực của đại sư huynh lại tiến bộ rồi.”

Tiêu Sát gật đầu: “Hắn đã tới đỉnh cao của Tự Tại Địa Cảnh, nửa bước nữa là tiến vào Tiêu Dao.”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên quay đầu lại nhìn Tiêu Sắt, ánh mắt mang ý hỏi.

Cho dù bây giờ Lôi Vô Kiệt không còn là thiếu niên ngây thơ bị Tiêu Sắt dọa tới mức xoay lòng vòng, thậm chí thi thoảng còn chế nhạo ngược lại Tiêu Sắt, nhưng trong lòng hắn, Tiêu Sắt là người mà hắn dựa vào. Ít nhất hắn biết, một số chuyện mà hắn muốn làm hiện giờ có thể sẽ không ổn, liên lụy tới những người ngồi trên con thuyền này. Thế nhưng hắn thật sự rất muốn làm chuyện này, cho nên hắn muốn hỏi ý kiến của Tiêu Sắt.

Bởi vì từ trước tới nay, Tiêu Sắt chưa bao giờ quyết định sai lầm.

Tiêu Sắt thở dài, khoanh tay trong áo, bắt đắ dĩ nói: “Đi đi.”

Một chiếc thuyền buôn, cho dù là thuyền buôn lớn đến đâu đi nữa, khiêu chiến vua hải tặc của vùng biển ngàn dặm cũng chẳng phải quyết định sáng suốt. Nhưng có một số chuyện quả thật không có cách nào, ví dụ như đối với Tiêu Sắt, chạy trốn là không thể tiếp nhận. Thế nhưng chủ nhân của chiếc thuyền này là Mộc Xuân Phong, còn Mộc Xuân Phong là người ra sao?

Một người có học, người có học có khí phách, thấy phường trộm cướp lại bỏ chạy, thế thì còn ra thể thống gì?

“Đánh chúng đi.” Tiêu Sắt lười biếng bỏ thêm một câu.

Lôi Vô Kiệt xoay người, trong lòng có sức hơn hẳn, nhắc Tâm kiếm, tung người một cái, một chân giẫm lên nước biển, lại tung người nhảy lên, rồi lại nhảy lên.

Lướt sóng lao tới!

Kẻ vừa giương cung trên thuyền hải tặc kinh ngạc. Ba mũi tên đầu là để thị uy, chưa dùng tới bản lĩnh thật sự, nhưng mũi tên bắn cò vừa rồi đã không hề nương tay mà vẫn bị người ta chặn lại dễ dàng như vậy đã khiến hắn đã rất kinh hãi, không ngờ trên chiếc thuyền kia có người mang khinh công chưởng pháp tuyệt đỉnh như vậy, song càng không ngờ còn có kẻ thần thông kinh khủng có thể bước đi trên sóng!

Hai chiếc thuyền vốn còn cách nhau gần trăm trượng, thế nhưng nam tử mặc áo đỏ cầm kiếm đã càng ngày càng gần.

Gã cầm cung kia xoay người, nhìn một nam tử một mắt sau lưng, chờ chỉ thị của hắn. Trong mắt nam tử kia lên vẻ hung ác: “Giết hắn.”

Gã cầm cung không hề do dự, xoay người, kéo căng dây cung. Vài chục cung thủ lập tức đứng thành một hàng, đồng loạt kéo cung.

“Giương cung.” Tên cầm đầu quát lớn, tất cả hải tặc kéo căng dây cung

“Bắn.” Vài chục mũi tên xé gió bay tới, vẽ một nửa vòng tròn hoàn mỹ trên bầu trời rồi đánh về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu, vung một kiếm, chém gãy tất cả mũi tên.

Quả thật, ở trên biển, cung tên hữu dụng hơn đao kiếm, nhưng có lúc, một số chuyện không theo đạo lý bình thường.

Đó chính là, khi người đủ mạnh.

Lôi Vô Kiệt tung người một cái, cúi người hạ xuống đất, đứng thẳng dậy vung kiếm, vẩy nước biển dính trên thân kiếm. Hắn ngẩng

đầu, đột nhiên cười ha hả với nam tử đứng phía cuối.

“Hóa ra hải tặc có một mắt thật! Ha ha ha ha!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 243: Hải Tặc Áo Trắng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Vô Kiệt mỉm cười vui vẻ, cho dù cách xa cả trăm trượng, đám người Tiêu Sát trên thuyền vẫn nghe rất rõ. Ngay cả Tư Không Thiên Lạc cũng nghi hoặc: “Hắn khiêu khích người ta như thế có được không?”

Tiêu Sát lắc đầu một cái: “Không phải hắn đang khiêu khích người ta đâu, có lẽ hắn thấy buồn cười thật.”

“Không nên lên cái thuyền ấy.” Điền Mạc Chi lạnh lùng bỏ lại một câu rồi lui xuống.

Mộc Xuân Phong hỏi: “Chúng ta có sang thuyền kia không?”

Tiêu Sát lắc đầu: “Không lên được. Muốn đi trên sóng thì phải có khinh công của Lôi Vô Kiệt hoặc là phải là cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh, chúng ta không làm được.”

Mộc Xuân Phong suy nghĩ một chút: “Vậy thì lái thuyền sang.”

Đây đúng là cách duy nhất nhưng ngay cả Tiêu Sát nghe xong cũng lấy làm kinh hãi. Hắn biết Mộc Xuân Phong to gan nhưng không ngờ lại to tới mức kinh thế hãi tục như vậy, chỉ thấy thuyền

hải tặc lái tới cướp thuyền buôn, có ai thấy thuyền buôn chạy đi tìm thuyền hải tặc. Lúc trước Tiêu Sắt từng nghe Mộc Xuân Phong đọc sách tới phát ngốc, không ngờ lại ngốc tới vậy.

Nhưng hắn rất tán thưởng, hắn gật đầu: “Được.”

Mộc Xuân Phong rút thanh danh kiếm tuyệt thế Động Thiên Sơn ra, vung kiếm gầm lên: “Khởi hành.”

Thuyền dài Tuyết từng Kim Thác lập tức xoay mũi thuyền, lái về phía thuyền hải tặc.

Còn trên chiếc thuyền đó, Lôi Vô Kiệt mới cười được một nửa đã thấy một mũi tên bắn về phía miệng cười của mình. Hắn vung kiếm dễ dàng chém xuống, lắc đầu một cái: “Quả nhiên tính khí hải tặc không được tốt.”

Gã một mắt đứng dậy, cầm thanh đao trong tay lên, sống đao treo đầy những vòng sắt, khi hắn bước đi vòng sắt va vào nhau kêu leng keng. Hắn nhìn Lôi Vô Kiệt: “Người là ai?”

“Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt cười đáp.

“Người lên thuyền của ta làm gì?” Gã một mắt hỏi hắn.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi cau mày: “Tới xem hải tặc trông thế nào.”

Gã một mắt giận dữ cười hỏi: “Giờ người thấy chưa?”

“Thấy rồi.” Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái: “Có điều làm hải tặc là không tốt, dù sao cũng là thủ đoạn giết người cướp của, thương thiên hại lý, không nên làm. Cho nên ta khuyên các người nên bỏ

đao đồ tể xuống, quay đầu là bờ. Vì vậy ta còn phải làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Gã một mắt nâng đao.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên xoay người, ngẩng đầu nhìn lá cờ chim ưng bay phấp phật trong làn gió, đột nhiên cười một tiếng. Sau đó hắn tung người nhảy lên, học theo lúc Đường Liên giẫm lên cột buồm lao lên trên, trong tay hắn lấp loáng ánh lạnh, đã nâng kiếm chém về phía lá cờ chim ưng kia.

Hắn muốn xuất kiếm phá hủy lá cờ Vô Thủ Chiến Ưng!

Lại thấy gã một mắt kia cũng lên theo, khinh công của hắn cũng khá tốt, nắm lấy cột buồm nhảy lên, vung trường đao trong tay chém về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt không thể không thu hồi Tâm kiếm, cảnh thanh trường đao này trước, sau đó giờ chân xuất cước muốn đá gã một mắt kia xuống. Gã vội vàng nghiêng người, dùng đao ngăn cản nhưng bị Lôi Vô Kiệt đá vào trường đao, trường đao va vào ngực, rơi xuống đất, rớt thẳng xuống sàn thuyền tạo thành một cái hố to.

Lôi Vô Kiệt xoay người, hạ xuống đất.

Đám hải tặc tròn hai mắt, lại thấy một tên hét lớn: “Bọn chúng, sao bọn chúng cũng tới?”

Đám hải tặc cả kinh, lúc này mới phát hiện chiếc thuyền dài tuyệt tủng đang lái về phía mình. Làm hải tặc bao năm như vậy, đây là lần đầu bọn chúng thấy kỳ quan thế này, không khỏi bối rối.

Lôi Vô Kiệt cười một tiếng, đang định đứng dậy chém lá cờ kia xuống.

“Đừng khinh người quá đáng.” Một giọng nói trầm trầm vang lên.

Âm thanh đại biểu cho khí, khí của âm thanh này rất mạnh. Lôi Vô Kiệt lập tức dừng lại, nhìn về phía có tiếng nói.

Chỉ thấy một người mặc áo trắng từ trong khoang thuyền đi ra. Hắn mặc đồ trắng khắp người, sạch sẽ không tì vết, mặt mũi tuấn tú như ngọc, trên ngón tay đeo một chiếc nhẫn ngọc. Hắn dùng ngón tay cái bấm nhẹ, rất giống hành động của các công tử thế gia ở Thiên Khải thành. Hắn rất nho nhã, cũng rất trẻ tuổi, nhìn qua thậm chí còn chưa tới ba mươi. Hình tượng này rất khác với hải tặc trong tưởng tượng của Lôi Vô Kiệt.

“Người cũng là hải tặc?” Lôi Vô Kiệt ngậy ra hỏi.

“Không giống à?” Công tử áo trắng lấy từ trong lòng ra một chiếc quạt xếp, nhẹ nhàng phe phẩy.

“Không giống.” Lôi Vô Kiệt đáp rất dứt khoát.

“Hải tặc cũng phải có khí phách của hải tặc chứ, cổ nhân có câu, xếp quạt phẩy gió, lúc nói cười biến cột chèo thành tro bụi.” Công tử áo trắng thản nhiên cười nói: “Ta khinh thường làm hải tặc thô tục dã man, ta muốn làm kẻ mặc áo trắng, hai tay không dính máu nhưng lại khiến vùng biển ngàn dặm trải đầy máu.”

“Bởi vì ta chính là vua của vùng biển ngàn dặm này.”

“Vương gia, bọn họ tới kìa.” Có hải tặc tiến tới nhỏ giọng nói.

Nam tử áo trắng xoay người nhìn chiếc thuyền kia, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc: “Trên đời có kẻ không sợ chết như vậy à?”

“Đừng xem thường bọn họ.” Một giọng nói khác vang lên, là một nam tử trung niên cầm trường thương mặc chiến giáp. Bộ giáp của hắn có vẻ khá cũ, đã mòn đi nhiều. Gương mặt hắn rất uy nghiêm, nhìn Lôi Vô Kiệt: “Tâm kiếm trong tay ngươi, ngươi là đệ tử môn phái nào ở Bắc Ly?”

“Cái này nói ra thì thật phức tạp.” Lôi Vô Kiệt gãi đầu, tiếp tục nói: “Tại hạ Lôi Vô Kiệt.”

“Nội công, được truyền thụ bởi Lôi Oanh của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo.”

“Kiếm pháp, được truyền thụ bởi nhị thành chủ Tuyết Nguyệt thành, Lý Hàn Y.”

“Kiếm quyết, được truyền thụ bởi trủng chủ tiền nhiệm của Kiếm Tâm trủng, Lý Tổ Vương.”

Bối cảnh môn phái như vậy, trong giang hồ Bắc Ly, bất luận là nói ra ở đâu cũng đủ khiến người ta kinh hãi. Nhưng sắc mặt công tử áo trắng và nam tử cầm thương chỉ hơi đổi, nhìn nhau một cái.

Ánh mắt công tử kia như có vẻ hỏi dò, nhưng nam tử cầm thương chỉ khẽ lắc đầu.

“Vậy còn các vị, cũng nên báo tên rồi chứ.” Lôi Vô Kiệt chậm rãi nói: “Ngươi là vua của vùng biển ngàn dặm này, ta nên gọi ngươi ra sao? Vua hải tặc à?”

“Vương gia, tránh ra.” Nam tử cầm thương lạnh lùng nói.

Nam tử áo trắng do dự một chút rồi tránh người nường đường.

Lôi Vô Kiệt nhìn thương trong tay hắn: “Người muốn đánh với ta à?”

Nam tử cầm thương gạt đầu: “Thỉnh giáo.”

“Người tên là gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Giờ ta còn chưa biết, người có tư cách hỏi tên ta không.” Nam tử cầm thương bước lên trước một bước.

Lôi Vô Kiệt nắm chặt Tâm kiếm, cười nói: “Tiền bối rất tự tin.”

“Người có sự môn tốt, cũng có cảnh giới hiếm có. Nhưng còn chưa đủ.” Nam tử vung trường thương, gương mặt mang theo ý giận mớ hồ.

“Có chỗ nào không đủ?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Người còn chưa biết sinh tử. Trải qua sinh tử quan trọng hơn cảnh giới!” Nam tử cầm thương bước lên trước một bước, vung thương về phía Lôi Vô Kiệt.

Thương được gọi là vua của bách binh, là binh khí mà quân đội thường sử dụng. Trong giang hồ cũng có không ít môn phái dùng thương, nhưng mấy chục năm nay lại điêu tàn hơn trước. Lý do là vì một mũi thương quá nổi tiếng. Trong thiên hạ có năm vị Kiếm Tiên, ba vị Dao Tiên, nhưng chỉ có một vị Thương Tiên.

Bách Hiểu đường từng nói, sức thương trong thiên hạ, mình vị Thương Tiên ấy chiếm tám phần!

Đó là Thương Tiên Tư Không Trường Phong, tam thành chủ của Tuyết Nguyệt thành. Xét theo tuổi tác thì lớn hơn Lý Hàn Y vài tuổi nhưng nhập môn khi tuổi đã cao nên xếp hạng sau. Nhưng giang hồ và các tiên bối quen biết Tuyết Nguyệt thành đều biết, Tư Không Trường Phong mới thật sự là thành chủ trên ý nghĩa của Tuyết Nguyệt thành.

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Trường Phong có quan hệ không tệ, cho nên khi đối mặt với chiêu thương đó hẳn rất kinh ngạc. Bởi vì chiêu thương này mặc dù không bá đạo kéo sạch gió bão như Tư Không Trường Phong, nhưng cực kỳ giống nhau!

Tâm kiếm của Lôi Vô Kiệt va chạm với trường thương, tuy trong lòng hẳn rất kinh ngạc nhưng kiếm khí không hề thối lui, mạnh mẽ ép thanh trường thương kia xuống. Trường thương kia lui lại, thân thương rung một cái, như một con giao long đâm thẳng vào cổ họng Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt vẽ một đóa kiếm hoa, dễ dàng ngăn mũi thương lại.

Nam tử gạt đầu: “Ngươi không tệ.”

“Vậy ta sẽ nói tên của ta cho ngươi.”

“Ta tên là Vương Phách Xuyên.”

Cái tên này thật sự quen tai, có vẻ từng nghe được ở đâu rồi. Lôi Vô Kiệt thu kiếm lùi lại một bước, suy nghĩ cẩn thận một hồi, lập tức kinh ngạc!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 244: Thần Tướng Lại Tới

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Cái tên Vương Phách Xuyên thật ra rất nổi tiếng, nhưng lại không mấy khi được người ta nhắc riêng một mình. Hắn thường được nhắc tới cùng những cái tên khác.

Vương Phách Xuyên, Tiểu Trảm Giang, Tiết Đoạn Vân. Tam thần tướng của trung quân Bắc Ly.

Bốn năm trước đây, ba cái tên này vẫn mang tiếng tăm lừng lẫy. Khi nhắc tới bọn họ, không chỉ người Bắc Ly thềm thấy rung động, ngay cả người Nam Quyết cũng cảm thấy kinh khủng.

Trong quân ngũ, đứng trên bọn họ, chỉ có Kim Giáp - Diệp Khiếu Ưng, Ngân Y - Lôi Mộng Sát cùng với người từng là đại đô hộ của Bắc Ly, Tiêu Nhược Phong.

Nhưng sau án mưu phản của Lang Gia Vương, bọn họ đều đã biến mất, biến mất khỏi Bắc Ly như bốc hơi khỏi nhân gian, không ai tìm được bọn họ.

Vương Phách Xuyên thu thương đứng đó.

Lại một nam tử mặc áo giáp đi từ trong khoang thuyền ra, cũng là bộ giáp đã hao mòn không ra bộ dạng gì, cũng là ánh mắt sắc bén như ưng. Điểm khác biệt duy nhất là nam tử đó cầm hai thanh đoản thương. Tam thần tướng của trung quân Bắc Ly, Tiểu Trảm Giang.

Đi theo phía sau hắn là một người với trang phục tương tự, chỉ có điều tuổi của hắn có vẻ cao hơn một chút, hai bên tóc mai đã hoa râm. Bên hông hắn dắt một thanh trường đao, sau lưng đeo một cây trường cung. Người đứng đầu trong tam thần tướng của trung quân Bắc Ly, Tiết Đoạn Vân.

Những người này đặt ở Bắc Ly, tới ngày nay vẫn là nhân vật trong truyền thuyết. Ngay cả Lôi Vô Kiệt cũng ngây ngốc, hắn dừng một chút, đột nhiên thu kiếm, quỳ một gối xuống: “Bái kiến ba vị thúc bá.”

Tiết Đoạn Vân nhìn gương mặt hắn, ánh mắt bỗng lóe lên vẻ kinh ngạc: “Gương mặt người rất giống một người quen cũ của ta, người là?”

“Hắn cầm Tâm kiếm, đó là vũ khí của Lý tẩu.” Vương Phách Xuyên nhắc nhở.

Tiểu Trảm Giang kinh ngạc: “Chẳng lẽ...?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Gia phụ Lôi Mộng Sát, gia mẫu Lý Tâm Nguyệt.”

Ánh mắt Tiết Đoạn Vân lóe lên vẻ vui mừng: “Hóa ra là thế.”

Lúc này thuyền Kim Thác đã từ từ tiếp cận thuyền hải tặc. Nam tử áo trắng tự xưng là vua của vùng biển ngàn dặm cau mày đánh mắt một cái, cho nên những hải tặc kia không ra tay ngăn cản.

Mộc Xuân Phong đột nhiên thấy Lôi Vô Kiệt quỳ một đầu gối xuống, kinh hãi nói: “Đối diện với hắn là ai vậy? Sao Lôi Vô Kiệt lại quỳ xuống?”

Tiêu Sát cũng cau mày: “E rằng có chuyện ngoài dự liệu của chúng ta.”

“Ta tới xem xem.” Tư Không Thiên Lạc tung người nhảy một cái, hạ xuống thuyền, cô thấy Lôi Vô Kiệt quỳ ở đó, cả giận nói: “Không đánh lại thì thôi, sao lại quỳ như vậy được.”

Lôi Vô Kiệt đang định mở miệng giải thích, thế nhưng Tư Không Thiên Lạc đâu chịu chờ tới lúc giải thích xong, xuất thương đánh về phía Vương Phách Xuyên đang ngăn trước mặt.

“Ngân Nguyệt thương, khốc đoạn trường!” Vương Phách Xuyên nhận ra mũi thương đó, tiếp đó cũng xuất một thương.

Khi Tư Không Trường Phong còn ở Tuyết Nguyệt thành đã bước vào Kim Cương Phạm Cảnh, hôm nay Đường Liên và Lôi Vô Kiệt cũng lặng lẽ tiến vào Tụ Tại Địa Cảnh, vừa rồi Đường Liên còn thể hiện thực lực đỉnh cấp trong Tụ Tại Địa Cảnh, Lôi Vô Kiệt cũng từng cưỡng ép bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Chuyện này khiến cô không khỏi lo lắng, cho nên mấy ngày nay cô khổ luyện như điên trên thuyền.

Cho nên một thương này mang theo khổ luyện mấy ngày nay của cô.

Cô không muốn ngã xuống, cô không muốn trọng thương được người khác cứu, cô muốn trở thành mũi thương của hắn, mang hắn quân lâm thiên hạ. Giống như phụ thân đã nói.

Một thương đâm tới, sóng nổi lên bên mạn thuyền.

Một thương, vào Tụ Tại.

Thương của Vương Phách Xuyên đánh vào thương của Tư Không Thiên Lạc. Động tác giống nhau, tốc độ giống nhau, đáng tiếc là cảnh giới bất đồng.

Là Vương Phách Xuyên thắng.

Sau nhát thương này, Tư Không Thiên Lạc lui nửa bước, Vương Phách Xuyên không rời nửa bước.

Thần sắc Mộc Xuân Phong có vẻ lo lắng: “Tư Không cô nương cũng không phải đối thủ, cảnh giới của người này thật đáng sợ.”

Tiên Sát lại nhìn nhận thấu đáo hơn hẳn: “Miễn cưỡng thắng được Thiên Lạc, nhưng không phải đối thủ của Đường Liên.”

Đường Liên bên cạnh hẳn gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý: “Tiếc là bên cạnh người đó còn hai người, có vẻ cảnh giới của bọn họ còn cao hơn một chút.”

Mộc Xuân Phong thở dài: “Không hổ danh hải tặc đáng sợ nhất vùng biển sâu, đánh giá thấp bọn chúng rồi.”

“Có đánh giá thấp thế nào cũng phải cứu Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc về mới được.” Đường Liên điểm nhẹ mũi chân, nhảy tới bên cạnh Tư Không Thiên Lạc.

Nam tử áo trắng nhìn hẳn đầy hứng thú: “Hôm nay thật hiếm có, được thấy nhiều cao thủ như vậy cơ à? Lão già không chịu chết kia không đợi được nữa, muốn ta chết rồi à?”

Đường Liên đứng bên cạnh Tư Không Thiên Lạc, vung nhẹ tay nhìn ba nam tử trung niên mặc giáp: “Xin chỉ giáo.”

Tiết Đoạn Vân nhìn ra nội lực mà Đường Liên thể hiện sau hành động vung tay đó, hơi ngạc nhiên: “Nội công Thùy Thiên?”

Tư Không Thiên Lạc nhướn mày: “Hình như các người biết rất rõ về chúng ta, nhận ra Ngân Nguyệt thương thì thôi, còn nhận ra cả Thùy Thiên?”

“Các người đều là đệ tử Tuyết Nguyệt thành?” Tiết Đoạn Vân hỏi.

“Gia sư Bách Lý Đông Quân.” Đường Liên hơi cúi đầu.

“Gia phụ Tư Không Trường Phong.” Tư Không Thiên Lạc lại ngẩng cao đầu.

Tiết Đoạn Vân gật đầu, nói một câu vô cùng khuôn sáo: “Danh sư xuất cao đồ.”

Vương Phách Xuyên thu hồi trường thương nhìn Tiết Đoạn Vân: “Chắc không phải do người đó phái tới, hơn nữa người đó có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không mời được Tuyết Nguyệt thành bán mạng cho hắn. Huống chi còn có hậu nhân của tướng quân ở đây...”

“Không thể cả tin.” Tiểu Trảm Giang ngắt lời hắn: “Trước đây có rất nhiều chuyện chúng ta cũng cho rằng sẽ không xảy ra, nhưng nó vẫn xảy ra.”

Tư Không Thiên Lạc nhíu chặt chân mày: “Rốt cuộc các người đang nói cái gì? Còn đánh nữa hay không?”

Lôi Vô Kiệt đứng lên đang định giải thích nhưng lại bị Tiểu Trảm Giang rút thương ra cản lại.

“Vì sao?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

Tiểu Trảm Giang im lặng không nói gì, thần sắc Vương Phách Xuyên hơi ảm đạm, Tiết Đoạn Vân cau mày như đang suy nghĩ điều gì.

“Chúng ta cũng tới xem xem.” Rốt cuộc Mộc Xuân Phong không nhịn được, nhảy một cái tới bên cạnh Đường Liên: “Thế này là sao?”

Đường Liên cũng không hiểu, lắc đầu một cái: “Xem không hiểu.”

“Vị này là ai?” Tiết Đoạn Vân hỏi.

“Mộc Xuân Phong.” Mộc Xuân Phong lễ phép trả lời.

Tiết Đoạn Vân nhìn chiếc thuyền dài tuyệt tùng sang trọng, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Thanh Châu Mộc gia?”

“Đúng, là Thanh Châu Mộc gia lắm tiền nhiều cửa nhất. Ta biết người muốn cướp của chúng ta, nhưng, đừng có đùa.” Mộc Xuân Phong rút thanh Động Thiên Sơn ra.

Công tử áo trắng cười nói: “Nên tới cũng đã tới rồi, vị trên thuyền kia, người cũng nên lên đi. Đến bái kiến vua của vùng biển ngàn dặm này!”

Tiêu Sát thở dài, tuy còn chút khoảng cách nhưng hắn đã nhận ra ba vị thần tướng, dù sao bọn họ cũng từng quen biết. Cho nên,

đương nhiên hắn cũng nhận ra vị công tử mặc áo trắng nhẹ nhàng thanh thoát kia.

Kẻ tự luyện như vậy, cường vọng như vậy, cùng cách xưng hô tục tĩu khó nghe như vậy, trên đời này, Tiêu Sát không tìm được người thứ hai. Hắn lắc đầu, tung người nhảy một cái, vận Đạp Vân Thừa Phong bộ đi tới trước mặt mọi người.

Ba vị thần tướng thấy hắn xong, thần sắc kinh hãi, gần như không hề do dự, lập tức vứt bỏ binh khí khom người quỳ xuống.

“Tham kiến lục hoàng tử!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 245: Vương Gia Nổi Tiếng Nhất

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Lục hoàng tử?” Mộc Xuân Phong kinh hãi: “Tiêu Sát, người là Thiên Khải lục hoàng tử!” Mặc dù Tiêu Sát từng nói mình là công tử của một nhà giàu tại Thiên Khải thành, thế nhưng không ngờ nhà giàu này lại giàu đến mức độ đó.

Chẳng trách hẳn họ Tiêu.

Chẳng trách truyền nhân của Dược Vương cũng khám cho hẳn!

Hơn nữa còn là lục hoàng tử trong truyền thuyết, từng được toàn bộ triều đình nhất trí cho rằng sẽ kế thừa ngôi báu.

Tiêu Sát lại không buồn để ý tới hẳn, chỉ lặng lẽ nhìn thủ lĩnh hải tặc mặc y phục màu trắng thanh thoát kia. Nam tử kia cũng cười khế, nhìn Tiêu Sát.

Tư Không Thiên Lạc không nhịn được nói: “Trông hai người các người thật giống nhau.”

Lúc này mọi người mới phát hiện hai người quả thật rất giống nhau. Chỉ có điều hải tặc áo trắng có vẻ lớn hơn vài tuổi, thần sắc

cũng kiêu ngạo hơn một chút. Còn Tiêu Sát luôn ra vẻ lười biếng, nhưng xem kỹ mặt mày, quả thật rất giống nhau.

Nam tử áo trắng phẩy nhẹ cây quạt: “Đã lâu không gặp.”

Tiêu Sát nhẹ nhàng nâng tay, nói với ba vị thần tướng: “Miễn lễ, ta đã không còn là lục hoàng tử, xin đừng quỳ nữa.”

“Cũng đúng, không phải lục hoàng tử. Nghe đám người ngu xuẩn tới từ đất liền kia nói người đã được phong làm Vĩnh An vương? Vĩnh An, Vĩnh An, lão già họ Tiêu kia chơi ả dụ quá nhỉ.” Nam tử áo trắng nói đầy ẩn ý.

“Vẫn hay hơn vua của vùng biển ngàn dặm gì đó. Người vẫn tự luyện như vậy, tự đặt cho mình đâu có phải danh hiệu. Người như người, tìm khắp thiên hạ cũng không ra được kẻ thứ hai.” Tiêu Sát lắc đầu.

Nam tử áo trắng nhướn mày: “Người quên mình rồi à? Giờ người tên gì? Tiêu Sát? Chậc chậc chậc, thật chua xót, không phải vừa tự luyện vừa khó nghe à?”

“Vương gia, khó khăn lắm hai huynh đệ mới gặp nhau, đừng đấu võ mồm nữa.” Tiết Đoạn Vân đứng đầu trong tam thần tướng, trước nay luôn nghiêm túc thận trọng nhưng lúc này khóe miệng cũng hơi mỉm cười.

Đám người Đường Liên, Tư Không Thiên Lạc cũng hiểu đám người đối diện là bạn không phải địch, thu binh khí lại, lục đục tới bên cạnh Tiêu Sát. Mộc Xuân Phong hơi cau mày: “Vương gia? Đây là vị vương gia nào? Bạch Vương Tiêu Sùng, hay là Xích Vương Tiêu Vũ?”

“Hai người mà người nói, một tên là người mù, một tên là người điếc. Sao lại là ta được?” Nam tử áo trắng nhìn Mộc Xuân Phong.

Mộc Xuân Phong suy nghĩ một chút: “Trong triều hiện nay, giới trẻ chỉ có hai vị vương gia, những vương gia khác đều cùng bối phận với Minh Đức Đế, người trẻ nhất cũng hơn bốn mươi tuổi rồi. Lan Nguyệt Hầu coi như trẻ tuổi, nhưng phải gọi là hầu gia mới đúng chứ.”

“Chỉ có hai vị vương gia thôi à?” Nam tử áo trắng cười nói.

Mộc Xuân Phong lại cau mày suy nghĩ một hồi, rồi lắc đầu một cái.

“Người từng nghe câu này chưa, là cha truyền con nối?” Nam tử áo trắng hỏi hần.

Mộc Xuân Phong thuộc lòng sách luật, đương nhiên biết chuyện cha truyền con nối. Cha truyền con nối, còn gọi là vương gia mũ sắt, chỉ những vị vương gia có quân công cực cao mới có tư cách nhận vinh dự này, con trai trưởng của mình có thể thừa kế ngôi vương của mình mà không cần bị xuống làm hầu gia.

Trước đây Bắc Ly có bốn vị vương gia khai quốc cha truyền con nối, nhưng rất kỳ lạ, bọn họ không để lại hậu nhân. Cho nên đã lâu rồi Bắc Ly không có vương gia mũ sắt.

Cho đến thời Minh Đức Đế lên ngôi mới xuất hiện một vị vương gia có quân công cực cao, có tư cách trở thành vương gia cha truyền con nối!

Mộc Xuân Phong kinh hãi, đây mới thật sự là bất ngờ. Hần dám cam đoan, nếu chuyện này được truyền về đất liền, mỗi người hiểu

luật pháp của Bắc Ly đều kinh ngạc!

Hai mắt Đường Liên sáng lên.

Tâm kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt bỗng réo dài.

Thần sắc của ba vị thần tướng đều nghiêm nghị.

Nam tử áo trắng rất hài lòng với bầu không khí như vậy, hần nhẹ nhàng phe phẩy quạt xếp, mỉm cười nói: “Vua của vùng biển ngàn dặm, cái tên khó nghe như vậy đương nhiên không phải danh hiệu vốn có của ta. Người đã đoán ra, vậy có thể gọi danh hiệu đó.”

“Lang Gia Vương.”

Vị vương tử oai hùng từng nâng huynh trưởng lên ngôi vị hoàng đế, chấn nhiếp Nam Quyết, đại đô hộ của Bắc Ly đánh đâu thắng đó, do có ý mưu phản mà bị diệt trừ. Trước khi hành hình khiến Thanh Long Thủ Hộ của Thiên Khải, Lý Tâm Nguyệt một mình một kiếm độc hiến tứ đại tổng quản, cùng với Tâm Kiếm một kiếm ép thẳng tới thiên tử. Cho dù đã qua bốn năm nhưng cái tên này vẫn khiến người ta kính nể.

Tuy hần đã chết nhưng ai cũng biết, mặc dù vương phi của Lang Gia Vương mất sớm song vẫn để lại một đứa con cho Lang Gia Vương. Sau án mưu phản của Lang Gia Vương, người con này cũng biến mất không còn tăm tích, rất nhiều người nói là bị Minh Đức Đế bí mật xử quyết. Thế nhưng không ai chứng minh được chuyện này, mà Minh Đức Đế tuy xử tử Lang Gia Vương nhưng không khai trừ tước vị của hần. Cho nên trên danh nghĩa, đúng là trên thế gian vẫn có một vị Lang Gia Vương.

Mặc dù chuyện này khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng thân là người có thể phát biểu ý kiến với chuyện này, Tiêu Sát lại không phản đối. Ai cũng biết hắn có quan hệ rất tốt với Lang Gia Vương, đương nhiên quan hệ cùng con trai Lang Gia Vương cũng không quá tệ. Hắn chỉ ngáp nhẹ một cái, hắn vẫn luôn thích làm vậy, hờ hững ngắt đứt mấy trò thổi hoắc của người khác.

Tư Không Thiên Lạc cũng ngáp một cái. Suy nghĩ của cô đơn giản hơn, cô không hiểu gì về triều chính, cũng chỉ nghe nói đến Lang Gia Vương mà thôi. Cô ngáp là vì thấy Tiêu Sát ngáp, bản thân cũng thấy mệt mỏi mà thôi.

Nam tử tự xưng là Lang Gia Vương thần sắc hơi lúng túng, hắn háng giọng một cái: “Có cần phải vậy không?”

Tiêu Sát nhún vai một cái: “Muốn nói chuyện à?”

“Đương nhiên là nói chuyện rồi, chẳng lẽ ta lại đi cướp thuyền của người thật à?” Nam tử áo trắng ‘bộp’ một tiếng gấp cây quạt xếp lại.

“Ta thấy sợ thật đấy, vua biển cả Tiêu Lăng Trần!” Tiêu Sát cười nhạt.

“Lang Gia Vương! Lang Gia Vương!” Tiêu Lăng Trần bị Tiêu Sát gọi tên thật, ảo não nói.

Hai người một trước một sau đi về phía mũi thuyền. Có lẽ Mộc Xuân Phong còn chưa phục hồi tinh thần sau tình cảnh này, không hiểu sao hoàng tử nổi tiếng nhất lại xuất hiện bên cạnh mình; lại không giải thích được vì sao gặp hải tặc cường hãn nhất trên biển, nhưng người đó lại tự xưng là hậu nhân của vị vương gia nổi tiếng

nhất. Bên này còn có ba nam tử trung niên mặc áo giáp, nghĩ lại những câu chuyện trong truyền thuyết kia, chắc chắn là tam thần tướng của trung quân Bắc Ly rồi. Chuyện này thật sự... thật sự rất giống trong tiểu thuyết.

Đường Liên nhìn hấn một cái: “Hối hận vì dẫn chúng ta lên thuyền?”

Mộc Xuân Phong lắc đầu, tay hơi run run: “Không, chuyện này thật quá tuyệt vời! Chuyện này đáng để đem khoe với phụ thân!”

Tiêu Lăng Trần và Tiêu Sắt từ từ đi tới mũi thuyền. Hấn mở quạt xếp, Tiêu Sắt nhìn kỹ lại phát hiện trên đó viết bốn chữ to.

Vương tôn công tử.

“Bốn năm, đã bốn năm rồi không gặp.” Vị vương tôn công tử tự luyện này vung vẩy cây quạt xếp, cảm thán.

Tiêu Sắt gật đầu: “Thật ra ta từng lén lút đi tìm ngươi một thời gian, nhưng không phát hiện, ngươi chạy tới đây làm hải tặc?”

“Ta là vương giả trời sinh, nếu không làm vương hầu trên đất liền được thì tới biển rộng mênh mông này cũng tốt mà. Đâu có nhỏ hơn Bắc Ly của lão già họ Tiêu kia!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 246: Nguyên Tắc Của Hải Tặc

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lang Gia Vương đã chết năm năm, cho dù từng là cái tên nổi danh nhất trên đại lục thì giờ cũng bắt đầu bị người ta quên lãng. Khi nói tới Lang Gia Vương, luôn mang theo ý cảnh còn người mất.

Người từng là vương gia oai hùng trở thành kẻ mưu phản, ngay cả những sự tích anh dũng cũng trở thành cấm kỵ.

Còn những chiến sĩ uy vũ cũng theo đó biến mất trong dòng sông lịch sử. Thiên Khải Tứ Thủ Hộ phát huy tác dụng quan trọng trong loạn bát vương, Ngân Y tướng quân Lôi Mộng Sát dũng mãnh vô song khi viễn chinh ở Nam Quyết, cùng với tam thần tướng của trung quân Bắc Ly. Những cái tên này đã lâu rồi không được ai nhắc tới. Chỉ có Kim Giáp tướng quân Diệp Khiếu Ứng vẫn sống động trong triều đình, chứng minh cho sự tồn tại của thời đại đó.

Cho nên gặp được ba vị cựu thần tướng ở đây là chuyện khiến người ta rất phấn chấn. Mộc Xuân Phong sắc mặt mong chờ muốn tiến tới trò chuyện nhưng không biết vì sao ba vị thần tướng có vẻ không mấy hứng thú. Vương Phách Xuyên nhìn Tư Không Thiên Lạc cùng cây trường thương trong tay cô: “Ngân Nguyệt thương, lâu rồi không gặp. Phụ thân người đã từng truyền thương pháp cho ta.”

“Ta đã thấy.” Vừa rời Tư Không Thiên Lạc độ thương cùng với Vương Phách Xuyên, đương nhiên đã nhận ra: “Người và phụ thân ta rất thân quen.”

“Không quen thân lắm. Lần đầu ta thấy phụ thân người là trong Điều Lô Tiểu Trúc ở Thiên Khải thành. Ngày đó ta đang uống rượu, thuận tiện bàn luận chút vấn đề về thương pháp. Phụ thân người uống say túy lúy, còn nói chúng ta bốc phét. Bốn người chúng ta vốn định tới đánh hấn một trận, kết quả phụ thân người lấy thanh Ngân Nguyệt thương ra, xuất ba thương là khiến ta tâm phục khẩu phục.” Vương Phách Xuyên cười một tiếng hiếm thấy, có lẽ nhớ lại những năm tháng mà mình chỉ nghe vài lời giễu cợt là muốn lao tới đánh người. “Sau đó tình cờ gặp nhau vài lần, mỗi lần đều được lợi rất nhiều. Chỉ có điều mỗi lần...”

“Mỗi lần làm sao?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Tiểu Trảm Giang cầm song thương nói tiếp: “Mỗi lần đều muốn đánh phụ thân của người một trận.”

Đương nhiên Tư Không Thiên Lạc cũng hiểu loại cảm giác này, cô gái đầu một cái: “Không ngờ phụ thân còn từng tới Thiên Khải.”

Tiểu Trảm Giang và Vương Phách Xuyên nhìn nhau một cái, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc: “Người không biết phụ thân người từng tới Thiên Khải à?”

“Không biết.” Tư Không Thiên Lạc sắc mặt vô tội.

“Người chưa từng nghe chuyện ngàn dặm đuổi thần thương, thần thương lui ngàn dặm à?” Vương Phách Xuyên hỏi dò.

Tư Không Thiên Lạc vẫn mang vẻ vô tội: “Không biết.”

Vương Phách Xuyên cười lớn một tiếng càng hiém thấy: “Thú vị.”

“Có gì thú vị?” Tư Không Thiên Lạc không hiểu.

Vương Phách Xuyên không trả lời, chỉ nói: “Lúc nào về Tuyết Nguyệt thành, người có thể tới hỏi phụ thân của người.”

Tư Không Thiên Lạc quay sang hỏi Đường Liên: “ Sư huynh, huynh có biết không?”

Đường Liên lại đứng nhìn Tiêu Sát và Tiêu Lăng Trần ở một hướng khác: “Không biết bọn họ đang nói gì nhỉ?”

Mộc Xuân Phong cũng nhìn sang: “Một người từng là hoàng tử nổi tiếng nhất Bắc Ly, một người là người thừa kế của vương gia cường đại nhất. Ta cũng rất tò mò không biết bọn họ nói gì.”

Tiêu Sát nói với Tiêu Lăng Trần: “Mấy lời người vừa nói có câu không đúng.”

Quạt xếp trong tay Tiêu Lăng Trần ngừng lại: “Câu nào không đúng?”

“Chúng ta không gặp nhau đã năm năm rồi, không phải bốn năm.” Tiêu Sát chậm rãi nói.

Tiêu Lăng Trần ngây ra một chút, ngay sau đó thở dài: “Người vẫn nghiêm túc như vậy.”

“Đúng vậy, ta rất nghiêm túc. Cho nên ta có vài vấn đề luôn muốn hỏi người.” Tiêu Sát nói.

Tiêu Lăng Trần gật đầu: “Hỏi đi.”

“Năm xưa ngươi đi khỏi như thế nào?” Tiêu Sát hỏi.

“Ngày Thiên Khải thành xảy ra bạo động, phụ vương mang ta ngồi một chiếc xe ngựa đi về phía cửa bắc, trên đường bị Bạch Hồ sứ ngăn cản. Phụ vương ngừng lại, không phản kháng, Bạch Hồ sứ bèn thả ta khỏi thành. Sau đó trên đường chạy trốn ta gặp được ba vị thần tướng nên mới thoát khỏi truy sát.” Tiêu Lăng Trần nói rất bình tĩnh, như đang kể lại chuyện của người khác.

“Vì sao đêm hôm đó đột nhiên vương thúc muốn rời thành, chẳng lẽ người muốn làm loạn thật? Chẳng lẽ trận hỏa hoạn đó là do vương thúc gây ra?” Tiêu Sát hỏi.

“Ta không biết. Tất cả mọi chuyện đều xảy ra rất đột ngột.” Tiêu Lăng Trần tiếp tục phe phẩy cây quạt: “Mãi tới trước khi ra khỏi thành gặp ba vị thần tướng ta vẫn không biết vì sao mình lại bị đuổi giết, vì sao phụ thân ta lại bị Bạch Hồ sứ ngăn cản.”

“Theo như lời Hình bộ, Lang Gia Vương mưu toan làm phản, hôm đó cố ý gây rối tại Thiên Khải thành.” Tiêu Sát chậm rãi nói.

“Đúng là nực cười, nếu phụ vương ta thật sự tạo phản. Như vậy cả nửa Bắc Ly cũng bị hủy diệt rồi. Một vụ náo loạn nho nhỏ trong Thiên Khải thành lại bị nói thành Lang Gia Vương mưu phản, rõ ràng là sỉ nhục phụ vương ta. Năm xưa toàn bộ Nam Quyết không ai đánh nổi phụ vương ta, đám Kim Ngô vệ trong Thiên Khải thành thì làm được gì?” Tiêu Lăng Trần cười nhạt.

Tiêu Sát gật đầu: “Đúng vậy. Nhưng hoàng đế không nói gì, Lang Gia Vương cũng không nói gì.”

“Giống như...” Tiêu Lăng Trần nhìn Tiêu Sát.

Hai người đồng thanh nói: “Bọn họ đã hẹn trước.”

Tiêu Sát thu ánh mắt lại: “Ta sẽ trở về Thiên Khải thành, khai mở bí mật này.”

Tiêu Lăng Trần thu cây quạt lại: “Vậy chúc người thành công!”

Tiêu Sát ngạc nhiên hỏi: “Người không về Thiên Khải với ta à?”

“Đừng nói đùa, người về Thiên Khải là phụng chiếu hồi kinh. Ta về Thiên Khải là đưa dê vào miệng cọp. Ta làm vương gia trên biển không tốt à, việc gì phải về chịu chết?” Tiêu Lăng Trần nói rất thẳng thắn.

“Người làm hải tặc thật à?” Tiêu Sát hỏi ra câu này, đám hải tặc không chuyện ác nào không làm trong truyền thuyết, thật sự do Tiêu Lăng Trần suất lĩnh?

Tiêu Lăng Trần “xì” một tiếng: “Ta đường đường là người thừa kế đời sau của đại đô hộ Bắc Ly, Lang Gia Vương, sao lại đi làm mấy chuyện giết người phóng hỏa ấy được? Chẳng qua ta thấy đám thuyền buôn kia thì tiện tay cướp ít bạc thôi, không giết người không phóng hỏa! Mặc dù ta là hải tặc nhưng cũng là hải tặc có nguyên tắc!”

Tiêu Sát không nhịn được nói: “Nguyên tắc gì?”

Tiêu Lăng Trần cười nói: “Một khối bạc lớn, một đao chặt thành hai nửa. Người một nửa, ta một nửa. Tất cả thuyền buôn, ta cướp một nửa.”

Tiêu Sát gật đầu: “Nguyên tắc tốt.”

Tiêu Lăng Trần đột nhiên giơ tay: “Người cũng đưa ta một nửa!”

Tiêu Sát đánh văng bàn tay hẳn sang một bên: “Người biến đi!”

Tiêu Lăng Trần bắt đắc dĩ thờ dài: “Biết ngay là người keo kiệt không chịu cho ta mà. Ta thì khác. Bỏn vương rất hào phóng. Bỏn vương sẽ nói cho người một bí mật.”

Bí mật gì?

“Mấy ngày đó, có một người tới vương phủ Lang Gia Vương.”

“Ai?”

“Tổng quản Cẩn Tuyên công công.”

Tiêu Sát hít một hơi: “Ta nhớ rồi.”

“Nếu người muốn về Thiên Khải tra xét, có lẽ chỗ tổng quản Cẩn Tuyên công công là nơi thích hợp nhất. Nhưng người kia rất khó đối phó. Người có đồng minh mạnh mẽ nào ở Thiên Khải không?” Tiêu Lăng Trần suy tư nói.

“Bây giờ không có, không có nghĩa là sau này không có.” Tiêu Sát chậm rãi nói.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 247: Ước Hẹn Thiên Khải

Dịch: Lãng Nhân Môn

***

Nghe Tiêu Sát nói xong, Tiêu Lăng Trần quay người sang, nhìn về phía đám người Lô Vô Kiệt đang đứng đó nói chuyện, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười đầy ẩn ý: “Bọn họ?”

Tiêu Sát không gật đầu nhưng cũng không phủ nhận.

“Không biết sau thế nào nhưng giờ trông như mấy kẻ ngu vậy.”
Tiêu Lăng Trần đưa ra kết luận: “Nhất là tên áo đỏ kia kia.”

Tiêu Sát muốn mở miệng nhưng không biết nên phản bác thế nào.

“Đúng rồi, sao đột nhiên người lại chạy ra biển? Chắc không phải phát hiện tung tích của ta đấy chứ?” Tiêu Lăng Trần thay đổi đề tài.

Tiêu Sát xua tay: “Người không cảm thấy ta có chỗ nào khác à?”

“Hơi thở của người rất yếu.” Tiêu Lăng Trần giơ tay phải ra, kiểm tra mạch đập của Tiêu Sát: “Người bị bệnh à? Hơn nữa sao không cảm giác được nội lực của người? Bị người ta đã thương à?”

“Khi ta rời khỏi Thiên Khải đã gặp Nhan Chiến Thiên. Sự phụ ngăn hãm lại nhưng hình như có người khác nhân lúc hai người giao

thủ đánh lén ta. Bây giờ ả mạch của ta bị thương, không thể vận công.” Tiêu Sắt thu tay lại.

“Trong vùng biển sâu có người chữa được ả mạch của người à?” Tiêu Lăng Trần hỏi.

Tiêu Sắt gật đầu: “Có lẽ thế. Chỉ là một khả năng.”

“Nếu là người, như vậy cho dù khả năng này có nhỏ đến đâu đi nữa người cũng sẽ đi. Người kia ở đâu?” Tiêu Lăng Trần trực tiếp hỏi.

“Đi về phía đông xa hơn đảo Tam Xà.” Tiêu Sắt đáp.

“Đảo Tam Xà à. Gần đây tốt nhất không nên tới chỗ đó.” Tiêu Lăng Trần thản nhiên nói.

“Sao vậy, bên kia có hải tặc hay quái vật biển?” Tiêu Sắt để ý tới thay đổi trong ánh mắt Tiêu Lăng Trần.

Tiêu Lăng Trần dùng ngón tay gõ nhẹ lên quạt: “Nơi đó có quan binh.”

“Quan binh?”

“Theo ta được biết, có một số thuyền quan bí mật chạy tới đó. Chiếc thuyền dài Trường Tùng của người đúng là không tệ, nhưng nếu đối đầu với thuyền quan, e rằng không chiếm được lợi thế gì. Hơn nữa lúc đó ta còn cảm thấy hành động của bọn họ rất kỳ quái, hẳn độc trên đảo đâu có tác dụng gì, chỉ có đám thương nhân liều mạng mới đến đó. Nhưng giờ suy nghĩ cẩn thận lại, không phải vì người đấy chứ?”

“Người nói là?” Tiêu Sát khẽ cau mày.

“Gã mù với tên điên kia, dù thế nào đi nữa giờ bọn họ đều là vương gia.” Tiêu Lăng Trần không nói tiếp.

Tiêu Sát trầm ngâm một chút, lập tức gật đầu: “Được.”

“Nếu có thể, ta sẽ đi cùng người.” Tiêu Lăng Trần dừng một chút. “Thế nhưng bây giờ chưa phải lúc ta lộ diện. Lần tiếp theo ta lộ diện, ta hy vọng mình có thể trở lại Thiên Khải, đoạt lại thứ mình nên có.”

“Ta sẽ chờ người ở Thiên Khải thành.” Tiêu Sát chỉ nói một câu như vậy rồi quay người trở lại.

“Dùng thân phận gì?” Tiêu Lăng Trần thản nhiên hỏi.

“Có lẽ là hoàng đế.” Tiêu Sát lạnh nhạt đáp.

“Nhưng ta cũng muốn làm hoàng đế.”

“Vậy để người làm.”

Tiêu Sát đi tới bên cạnh mọi người, Đường Liên nhìn Tiêu Lăng Trần, lại nhìn Tiêu Sát: “Nói xong rồi à?”

Thần sắc của Tiêu Sát không đổi: “Chẳng qua là mấy chuyện cũ mà thôi.”

“Lục hoàng tử.” Tiết Đoạn Vân đột nhiên nói: “Ngài muốn đi đâu?”

“Còn chưa tới lúc gặp lại.” Tiêu Sát xoay người, nhìn những hải tặc trên biển, những người này đều từng là binh sĩ trung quân của Bắc Ly. “Năm xưa trung quân Bắc Ly không chỉ có bọn họ, khi các

người trở lại Bắc Ly, vung tay triệu tập, sẽ có rất nhiều người tới ủng hộ các người.”

“Chúng ta biết.” Tiết Đoạn Vân gật đầu: “Chúng ta thiếu một mối lửa.”

“Ta sẽ nhen lửa cho các người.” Tiêu Sát xoa mi tâm: “Sau khi ta điều tra rõ chân tướng năm xưa.”

“Đa tạ lục hoàng tử.” Tiết Đoạn Vân quỳ một chân xuống đất.

“Không cần cảm ơn ta. Nếu muốn cảm ơn thì chờ ngày người trở lại Thiên Khải đi.” Tiêu Sát bước từ từ tới mạn thuyền, tung người nhảy một cái, trở lại thuyền Kim Thác.

Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc không hề do dự, cũng tung người nhảy theo.

Lôi Vô Kiệt xoay người hành lễ với ba vị thần tướng, cũng định đi khỏi.

“Đi đường cẩn thận.” Tiêu Lăng Trần áo trắng phát phối, vung quạt xếp tựa người vào sàn thuyền, đột nhiên nói.

“Đương nhiên rồi.” Lôi Vô Kiệt gật đầu.

“Ta tin người, vì người là con trai của tướng quân.” Tiểu Trảm Giang nói.

“Ta là Thiên Khải Thanh Long Thủ Hộ, xếp ở phương đông. Đứng đầu Tứ Thủ Hộ.” Lôi Vô Kiệt xoay người đi khỏi.

Mộc Xuân Phong là người không nở đi nhất, vốn hấn tướng nhờ ơn Tiêu Sát ít nhất cũng có thể ở lại uống một chén rượu, nào ngờ

lại phải về nhanh như vậy, đành phải tự mời: “Ba vị thần tướng và... vị vương gia này, nếu không chê mời tới thuyền của ta uống một chén?”

Vừa dứt lời, một mũi tên bắn thẳng về phía mi tâm hắn. Tốc độ cực nhanh, không hề lưu lại đường sống.

Thế nhưng dù sao công lực của Mộc Xuân Phong cũng không yếu, danh kiếm Động Thiên Sơn trong tay phát động, đã chém rơi mũi tên kia xuống đất.

“Chúng ta là hải tặc, ngươi là thuyền buôn. Mời chúng ta lên thuyền, không sợ bị chém đầu treo ở mũi thuyền phơi thành thầy khô à?” Tiêu Lăng Trần buông cung tên xuống cười lạnh nói.

Mộc Xuân Phong không hề do dự nữa, điểm mũi chân nhanh chóng lao về thuyền Kim Thác.

Tiết Đoạn Vân quay đầu nhìn về phía Tiêu Lăng Trần. Tiêu Lăng Trần nhún vai một cái: “Sở Hà muốn tới đảo Tam Xà.”

Tiết Đoạn Vân lắc đầu: “Không thể tới đảo Tam Xà.”

“Hắn có lý do không thể không đi.” Tiêu Lăng Trần thờ dãi đáp.

“Vậy ta cũng đi.” Tiết Đoạn Vân nắm trường đao bên hông.

“Ta bảo hắn ta sẽ không đi, ta không muốn bại lộ thân phận quá sớm. Khi lá cờ của Lang Gia Vương được phát lên, nó nên ở nơi khói lửa ngập trời ngoài Thiên Khải thành, chứ không phải ở biển khơi không ai hỏi đến.” Tiêu Lăng Trần lạnh nhạt nói.

“Nhưng chúng ta sẽ đi.” Tiết Đoạn Vân vẫn nói không nhanh không chậm.

Tiêu Lăng Trần cười một tiếng: “Đúng, đương nhiên phải đi rồi.”

“Ai bảo hấn là Tiêu Sở Hà cơ chứ.”

Tiết Đoạn Vân đột nhiên gầm lớn: “Xuất phát!”

Trở lại trên thuyền Kim Thác, cho dù suýt nữa trúng một mũi tên nhưng trong lòng Mộc Xuân Phong vẫn tràn ngập tiếc nuối: “Sao về nhanh vậy, không ngờ lại gặp được tam thần tướng mà mọi người vẫn đồn, đáng lẽ phải uống một chén chứ.”

Tư Không Thiên Lạc nhìn hấn một cái, thầm nghĩ có phải đầu óc tên này có vấn đề không, sao lại muốn uống rượu với hải tặc?

Đường Liên và Lô Vô Kiệt lại nhìn Tiêu Sát. Rõ ràng sau khi về thuyền Tiêu Sát đã thay đổi một chút. Tiêu Sát ngẩng đầu nhìn lên trời suy nghĩ một hồi lâu rồi mới xoay người, nhìn về phía Mộc Xuân Phong: “Mộc huynh, e rằng chúng ta phải tạm biệt trước thời hạn.”

Mộc Xuân Phong ngây ra hỏi: “Sao vậy?”

“Có lẽ phải để sau này trả lại rấn trên đảo Tam Xà. Có thể cho chúng ta mượn một chiếc thuyền nhỏ, để chúng ta tự đi không?” Tiêu Sát chậm rãi nói.

“Người điên rồi à?” Mộc Xuân Phong cau mày. “Bây giờ mà cho người một chiếc thuyền nhỏ, bất luận tới đảo Tam Xà hay về đất liền, chỉ cần gặp gió trên biển, thuyền của các người sẽ bị đánh tan. Sẽ chết.”

“Nhưng nếu chúng ta ở lại đây, tất cả mọi người trên thuyền đều sẽ chết.” Tiêu Sắt nhìn vào mắt Mộc Xuân Phong, gần từng chữ một.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 248: Giương Cung Bạt Kiếm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Trong mắt Lôi Vô Kiệt, Tiêu Sát là một người chưa bao giờ yếu thế. Cho dù đối mặt với Thiên Diện Quỷ quỷ dị khó lường của Âm Hà, thậm chí hai gia chủ Tô Tạ giết người như ngóe, hắn cũng không hề lui bước. Nhưng lần này hắn lại nói rất nghiêm túc, nếu chúng ta ở lại trên chiếc thuyền này, tất cả mọi người trên thuyền đều sẽ chết.

Cho nên ngay Lôi Vô Kiệt cũng cảnh giác hẳn lên, rốt cuộc Tiêu Lăng Trần nói gì với hắn, phía trước sẽ có kẻ địch ra sao.

Nhưng Mộc Xuân Phong lắc đầu rất kiên định: “Không, không ai trong chúng ta chết cả.”

Tiêu Sát khẽ cau mày, không nói gì.

“Hơn nữa.” Mộc Xuân Phong dừng một chút: “Người đáp ứng ta, phải bắt con Thiết Lưu Ly kia. Nếu không có các người sẽ rất khó khăn.”

“Chuyện tới nước này rồi còn quan tâm tới bệnh của huynh trưởng người à?” Tiêu Sát hỏi.

“Chuyện liên quan tới truyền thừa của Mộc gia ta, còn liên quan tới danh dự của Mộc gia ta. Không ai được cướp đồ trên thuyền của Mộc gia, bất luận hàng hóa hay là người. Điền chưởng quỹ!” Mộc Xuân Phong đột nhiên bỏ qua phong thái công tử thanh nhã kia, vung ống tay áo: “Treo cờ gia tộc!”

Mộc gia có hai lá cờ, một là cờ buôn, chính là lá cờ Phượng Hoàng Vu Phi. Một lá là cờ gia tộc, bên trên chỉ có một chữ vuông vức -- Mộc!

“Tuân lệnh.” Điền Mạc Chi không biết ở đâu chui ra cúi đầu đáp.

Đường Liên bước tới phía trước: “Làm sao bây giờ?”

“Mộc gia có niềm kiêu hãnh của Mộc gia, vậy ta xin nhận ân tình này của ngươi.” Tiêu Sát dừng lại một chút: “Có lẽ còn khoảng ba ngày, chúng ta cần dưỡng sức.”

“Phía trước có tử chiến à?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Tiêu Sát gật đầu: “Cửu tử nhất sinh.”

“Ta có một ý tưởng, ta muốn thử xem.” Đường Liên đột nhiên nói.

“Ngươi vừa bước vào Tụ Tại Địa Cảnh, nếu cưỡng ép vào Tiêu Dao Thiên Cảnh sẽ tẩu hỏa nhập ma.” Tiêu Sát nhẹ giọng nói.

Đường Liên thở dài: “Nếu thật sự đến lúc đó cũng chẳng có cách nào khác.”

Tiêu Sát ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, không biết đang nghĩ điều gì.

Lôi Vô Kiệt vuốt ve thanh kiếm trong ngực, như đang nghĩ gì đó.

Tư Không Thiên Lạc cắn môi một cái, muốn nói lại thôi.

Bọn họ đã gặp hiểm cảnh nhiều lần, nhưng lần này lại khác. Biển rộng mênh mông, sẽ không có các sư phụ tới cứu bọn họ. Lần này, bọn họ chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Tiêu Sát cúi đầu, đột nhiên đi vào trong khoang thuyền.

“Người đi đâu đấy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Các người tập võ, ta đi ngủ.” Tiêu Sát không buồn quay đầu lại.

Ba người đột nhiên mỉm cười.

Ba ngày liền, ba ngày đều rất bình tĩnh, ngay cả Lôi Vô Kiệt cũng có vẻ trầm tư, chỉ lo tập kiếm. Tư Không Thiên Lạc diễn võ với Đường Liên nhiều lần. Đường Liên không dùng ám khí nữa, không còn chiêu thức mạnh mẽ giết người như trước, nhưng mỗi chiêu mỗi thức đều thể hiện phong độ đại gia. Tư Không Thiên Lạc vừa bước vào Tụ Tại Địa Cảnh, thương pháp cũng như lột xác, tiến bộ thần tốc.

Tiêu Sát vẫn luôn ngủ.

Mộc Xuân Phong luôn nhìn Động Thiên Sơn trong tay, không biết đang nghĩ điều gì.

Ba ngày sau, quả nhiên có hai chiếc thuyền chậm rãi xuất hiện trước mặt bọn họ. Hai chiếc thuyền xuất hiện gần như cùng lúc, nhưng rất rõ ràng, bọn họ không cùng phe.

Bởi một chiếc thuyền thuộc hải quân Cao Thành phủ của Bắc Ly, một chiếc thuộc Quốc Thông phủ. Những châu phủ ven biển này

đều có tư cách phái thuyền ra biển sâu tuần tra, nhưng hiếm khi đi sâu vào trong biển như vậy. Trên thuyền quan của Cao Thành phủ, đô đốc hải quân nhìn thuyền Quốc Thông phủ, lạnh nhạt hỏi: “Bọn họ cũng cử người tới à?”

Người mặc đồ xám trông như phụ tá sau lưng hắn trả lời với vẻ lạnh nhạt: “Tổng đốc Quốc Thông phủ là em họ của mẹ đẻ Bạch Vương điện hạ.”

“Xem ra chúng ta không cần động thủ rồi?” Đô đốc đại nhân hoãn giọng lại, mặc dù tổng đốc địa nhân có quan hệ không tầm thường với vị Xích Vương điện hạ kia, nhưng mệnh lệnh này cũng cực kỳ khó khăn, khi vừa nhận được tin, sắc mặt vị tổng đốc đại nhân kia đã trắng bệch.

“E rằng bọn họ cũng nghĩ như vậy.” Nam tử áo xám thở dài.

Quả nhiên, sau khi thuyền quan của Cao Thành phủ chậm lại, thuyền của Quốc Thông phủ cũng chậm lại. Hai chiếc gần như sóng vai, hơn nữa càng lúc càng gần.

Đô đốc đại nhân thở dài: “Chuyện này thật không dễ làm.”

“Nam tử áo xám nhấn mạnh: “Nhất định phải làm.”

Đô đốc đại nhân chỉ vào lá cờ trên con thuyền chậm rãi đi về phía bọn họ, nói: “Tiên sinh, người có biết đây là cờ gì không?”

Nam tử áo xám ngẩng đầu lên, lẩm bẩm: “Thanh Châu Mộc gia?”

“Rõ ràng rồi, người nhận được tin người kia muốn ngồi thuyền tới phía đông của đảo Tam Xà, nhưng không biết hắn ngồi chiếc thuyền gì. Thanh Châu Cửu thành là nơi tự trị, trên không có châu phủ, trực

thuộc Thiên Khải. Đơn giản là vì chín tòa thành này đại biểu cho toàn bộ của cải của Thiên Khải. Còn Mộc gia ở Vân Gian thành trở thành nhà giàu nhất Thanh Châu không phải vì bọn họ nhiều tiền nhất mà vì bây giờ họ là thủ lĩnh của thương hội. Chỉ cần bọn họ muốn, người có tin không, sang năm sẽ có một nửa số người ở phủ Cao Thành trở thành lưu dân?” Đô đốc đại nhân thở dài: “Không đánh được.”

Mộc Xuân Phong đứng trên mũi thuyền nhìn hai chiếc thuyền chậm rãi lái tới nhưng không hề có ý né tránh, ánh mắt của hắn vẫn rất kiên định: “Mặc dù ta không thích dùng thân phận đè ép người khác, thế nhưng phụ thân thường xuyên nói với ta, làm người có lúc cũng như làm ăn, có lúc phải nhường, có lúc lại không thể lui một bước.”

Trên đỉnh đầu, lá cờ Mộc gia bay phấp phật trong gió. Tiêu Sát khẽ mỉm cười: “Gia chủ đương nhiệm của Thanh Châu Mộc gia, đúng là đáng kính nể.”

“Có sự tích gì à?” Lôi Vô Kiệt tò mò hỏi.

“Trước đây Mộc gia ta cũng là nhà giàu tại Thanh Châu, đời tổ phụ của ta bị kẻ gian hãm hại khiến gia tộc sa sút. Thậm chí phụ thân ta chỉ có thể kinh doanh một hiệu thuốc không lớn lắm. Sau đó phụ thân ta chán hưng gia tộc, lại trở về gia tộc giàu có nhất thành Vân Gian, ông sai người làm lại một lá cờ gia tộc khác. Phượng Hoàng Vu Phi là cờ gia tộc của Mộc gia trong cả trăm năm nay, nhưng lá cờ chữ lại là do phụ thân mới tạo. Ta rất ít khi treo nó lên, nhưng một khi treo lên, theo ý của phụ thân chỉ mang một ý nghĩa.”

“Nghĩ là gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Để người khác biết, chữ Mộc viết như thế nào!” Mộc Xuân Phong đột nhiên rút thanh Động Thiên Sơn bên hông ra, nước biển dâng trào, hào hùng tới khó tả.

Mọi người ở đây đều không khỏi sinh lòng bái phục, bởi gia chủ Mộc gia, cũng bởi khí độ của Mộc gia.

“Gần lắm rồi.” Nam tử áo xám chậm rãi nói.

Đô đốc đại nhân đặt tay lên trường đao ven hông. Bây giờ mục tiêu vẫn còn xa, đương nhiên hắn không cần rút đao nghênh địch, nếu hắn rút đao, đó là ra hiệu lệnh.

Tấn công thuyền của Thanh Châu Mộc gia? Đô đốc đại nhân cười khổ một cái: “Không cần nghĩ tới hậu quả thật ư?”

Nam tử áo xám trầm giọng nói: “Chết trên biển rộng mênh mông, ai biết là ta làm?”

Đô đốc đại nhân nhìn chiếc thuyền quan của phủ Quốc Thông cách đó không xa: “Bọn họ biết.”

Ánh mắt nam tử áo xám lóe lên vẻ dữ tợn: “Cho nên chúng ta cũng có thể nói là họ làm.”

Đô đốc đại nhân lắc đầu một cái: “Ta từng quen biết với Thanh Châu Mộc Phủ, với tác phong của vị gia chủ hiện tại của bọn họ, nếu không phân rõ ai đúng ai sai, hắn sẽ khiến cả hai nhà đều không sống nổi.”

Nam tử áo xám nghe vậy do dự một hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng: “Bắn cung.”

“Cao Thành phủ sẽ trả giá rất đắt cho chuyện này.” Đô đốc đại nhân thăm hiểu, e rằng không thuyết phục được đối phương.

“Sau khi chuyện này thành công, thiên hạ đều là của chúng ta, xá gì một phủ Cao Thành?” Ánh mắt nam tử áo xám vẫn rất kiên định: “Bắt tên.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 249: Vạn Tiến Tề Phát

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đô đốc đại nhân chậm rãi rút kiếm ra: “Hy vọng sau này người vẫn nhớ những lời vừa rồi.”

Nam tử áo xám hạ giọng nói: “Ta vẫn nhớ tên người, đô đốc hải quân phủ Cao Thành, Hàn Thừa Chí.”

“Được!” Hàn Thừa Chí đột nhiên giơ kiếm lên cao: “Giương cung!”

Tất cả hải quân trên thuyền quan lập tức kéo căng dây cung, mũi tên nhắm thẳng chân trời, vận sức chờ bắn. Gần như cùng lúc đó, thuyền Quốc Thông phủ bên cạnh cũng giương cung tên trên tay.

Xem ra suy nghĩ của bọn họ giống nhau. Chỉ cần giết chết người trên thuyền kia, có trả giá cao hơn nữa cũng đáng!

Mộc Xuân Phong chứng kiến biến hóa trên hai chiếc thuyền đối diện, đôi mắt căng thẳng, hấn vung ống tay áo, cao giọng quát: “Giương cung!”

Hộ vệ trên thuyền không hề do dự, không chút cố kỵ hai chiếc thuyền quan đối diện. Đây là sức mạnh của Thanh Châu Mộc gia,

người là thuyền quan thì đã sao, một khi cản đường Mộc gia, chỉ có nước bị quét văng.

“Bảo mọi người lui về khoang thuyền đi.” Tiêu Sắt đột nhiên nói.

Mộc Xuân Phong không hiểu: “Vì sao?”

“Cung tên không có mắt, đến lúc đó chắc chắn sẽ có người chết. Cùng là tính mạng, ta không quý giá hơn chút nào. Đừng khiến nhiều người chết chỉ vì bảo vệ ta.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

Mộc Xuân Phong chỉ suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu: “Người nói đúng, tất cả cẩn thận lui vào trong khoang thuyền, cầm thuẫn bảo vệ mình cho tốt.” Những hộ vệ kia vẫn không hề do dự, lập tức cảnh giác cầm cung tên lui vào trong khoang thuyền. Nhưng Mộc Xuân Phong vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Lôi Vô Kiệt hỏi: “Sao người còn chưa đi?”

Mộc Xuân Phong cười nói: “Ta là bằng hữu của các người, chặn tên cho bằng hữu là chuyện nên làm.”

Điền Mạc Chi lặng lẽ đứng bên cạnh Mộc Xuân Phong, vẫn hơi khom lưng, không khuyên can vị công tử trẻ tuổi này, có lẽ hẳn biết cho dù có khuyên can cũng vô dụng.

“Người bên phía đối diện có vẻ đã lui lại, chỉ còn có vài người thôi.” Hàn Thừa Chí nheo mắt nói.

“Chắc chắn hẳn đang đứng đó. Hẳn sẽ không trốn.” Ý tứ của nam tử áo xám rất rõ ràng.

Cuối cùng Hàn Thừa Chí cũng vung đao chém xuống: “Bắn!”

Mưa tên đầy trời, rời cung bắn tới.

Mộc Xuân Phong rút kiếm ra đầu tiên, sát ý trên kiếm của hắn rất yếu nhưng kiếm khí bùng bùng. Một kiếm vừa xuất, động thiên sơn, khởi vạn triều! Chỉ thấy nước biển bị kiếm khí làm dấy lên một đợt sóng lớn, mạnh mẽ ép chỗ tên đang bắn tới xuống. Nhưng mưa tên đầy trời, vẫn còn phân nửa!

Đường Liên nhảy lên, vung mạnh hai tay, chỉ thấy hai làn nước biển dâng lên từ tay hắn, đó là Tích Thủy Thành Uyên mà Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân sáng tạo ra. Ngày trước trong Bách Hoa hội, Đường Liên chỉ mang theo hai vò rượu, nhưng hôm nay hắn thật sự mang theo hai dòng sông!

Đây là uy lực của cảnh giới Đại Tự Tại, nửa bước Thiên Cảnh chân chính!

Hắn vung hai tay lên, dùng hai dòng sông ép chặn tên bắn đầy trời.

Lôi Vô Kiệt rút Tâm kiếm ra, hắn luyện kiếm ba ngày nhưng chưa lần nào thật sự rút kiếm. Hắn đang dưỡng kiếm tâm, cũng là nuôi kiếm ý. Hắn vung một kiếm lên trời.

Một ánh sáng đỏ lướt qua.

Hắn không dùng Sát Phố kiếm mà Lôi Oanh truyền cho nữa, nhưng kiếm ý chém ra lần này cực kỳ giống Sát Phố kiếm. Sát sinh tuyệt diệt, tàn nhẫn đáng sợ!

Một loạt mũi tên bị chém đứt.

Cuối cùng Tư Không Thiên Lạc vung trường thương, cô nhẹ nhàng quay một vòng quanh mọi người như đang khiêu vũ, trường thương trong tay vung lên như một điệu nhảy. Cô thu thương, cúi đầu.

Mũi tên bị đánh nát rơi đầy mặt đất.

Tiêu Sát gật đầu: “Không tệ.”

“Dùng năm người đánh với hai nhánh quân đội, quả thật không tệ.” Người nói là Điền Mạc Chi.

“Mộc huynh, bảo người của ngươi mau mau lái thuyền. Chúng ta muốn lên thuyền của bọn họ.” Tiêu Sát lạnh nhạt nói.

Mộc Xuân Phong cười nói: “Đã ra lệnh từ lâu rồi.”

Tên bắn đầy trời như vậy, cho dù chống được một đợt nhưng nếu đối phương cứ bắn liên tục không ngừng, cuối cùng sẽ có lúc bọn họ kiệt sức. Cơ hội duy nhất là lao lên thuyền của bọn họ.

“Giết bọn họ.” Tiêu Sát lạnh nhạt nói ra ba chữ này.

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Ta không thích giết người, có thể dọa chạy bọn họ được không?”

Hàn Thừa Chí nhíu chặt chân mày: “Trên thuyền của bọn họ có nhiều cao thủ vậy à?”

“Cao thủ? Đường đường hải quân Bắc Ly, lại sợ mấy tên dã nhân giang hồ à?” Nam tử áo xám hạ giọng nói.

“Nếu dã nhân giang hồ không đáng sợ, vậy năm xưa Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên làm sao một mình địch cả vạn người, cuối

cùng giết tận hai ngàn đại quân của Nam Quyết, dọa chạy đội quân cả đời kiêu ngạo kia?” Hàn Thừa Chí lại giơ cao thanh trường đao.

“Mấy thằng nhóc vất mũi chưa sạch, làm sao so được với Kiếm Tiên.” Nam tử oán hận nói.

Hàn Thừa Chí cười lạnh một tiếng, vung trường đao, lại một cơn mưa tên rời cung phóng ra.

Nhưng lại bị người đối diện chặn lại.

Thuyền đã càng lúc càng gần.

“Dùng nỏ Lạc Kim.” Hàn Thừa Chí lạnh lùng nói.

Một cái nỏ lớn được vài chục người đồng thời đẩy lên, loại nỏ khổng lồ như vậy nếu là trên đất bằng sẽ dùng để công thành, đặt trong biển là để bắn cá mập. Loại nỏ này nếu bắn vào người, chắc chắn sẽ cắt đứt lìa thân thể.

“Không bắn người, bắn thuyền.” Hàn Thừa Chí lạnh nhạt nói.

Chiếc thuyền bên cạnh cũng lấy nỏ Lạc Kim tương tự ra, đây là vũ khí cao cấp nhất của hải quân châu phủ.

Tiêu Sắt cau mày: “Có phiền toái rồi.”

Điền Mạc Chi đột nhiên huyết gió, chỉ thấy khoang thuyền bên dưới đột nhiên mở ra, bên trong như có binh khí lớn lấp lánh ánh sáng lạnh.

Nỏ Thiên Lang.

Đó là loại nỏ rất lớn, thuyền bè rất khó chuyên chở. Còn hung ác hơn nỏ Lạc Kim vài lần, chỉ có thuyền dài tuyệt tủng mới có thể trang bị.

“Nỏ Thiên Lang.” Hàn Thừa Chí nhận ra, khẽ thở dài: “Kết cục hôm nay khó liệu rồi.”

Tiêu Sát phát tay: “Chậm lại.”

Điền Mạc Chi huýt gió, thuyền Kim Thác lập tức chậm lại.

Hàn Thừa Chí sờ chuôi đao trong tay, nhìn sang bên cạnh, chiếc thuyền Quốc Thông Phủ cũng dừng lại, không bắn tên tiếp. Hấn bực bội nói: “Có cần giống nhau như thế không?”

“Ai động thủ trước, nỏ Thiên Lang sẽ bắn bên đó trước, bên còn lại sẽ có cơ hội.” Nam tử áo xám cho dù không quen thuộc với hải chiến nhưng cũng nghe tới uy lực của nỏ Thiên Lang.

“Thế nhưng hai cái nỏ Lạc Kim cũng đâu phải ăn chay, cho dù là thuyền dài tuyệt tủng cũng không có lợi thế gì. Nỏ Lạc Kim kết hợp với vạn tên cùng bắn, e rằng bọn họ không ngăn được vài đợt.” Hàn Thừa Chí dừng một chút. “Chỉ có điều mấy lượt này đủ để hủy một chiếc thuyền.”

“Không thể để chúng đi.” Nam tử áo xám nhấn mạnh.

Hàn Thừa Chí cười một tiếng tự giễu, trong đầu thầm nghĩ, quả nhiên là đại nhân từ Thiên Khải tới, chỉ biết nói mấy yêu cầu ngang ngược như vậy.

“Cho dù ta chết ở đây.” Giọng điệu của nam tử áo xám kiên quyết.

Đang trong cục diện giằng co này, đột nhiên có một chiếc thuyền từ phía xa lái tới. Chiếc thuyền đó rất sang trọng, nếu chỉ xét theo ngoại hình thì nó giống chiếc thuyền của Mộc gia như đúc.

Lại một chiếc thuyền dài tuyệt tùng.

Phía trên là một lá cờ lớn.

Cờ Thần Điều Đại Phong.

Cờ gia tộc của hoàng tộc họ Tiêu ở Bắc Ly.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 250: Uy Nghiêm Của Thiên Tử

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Dừng tay.” Nam tử áo xám quát lớn.

Hắn là phụ tá của Xích Vương Tiêu Vũ, nhưng hắn không dám treo cờ hoàng tộc họ Tiêu trong vùng biển sâu này, thậm chí không dám nói thân phận thật sự của mình cho người khác biết. Bên phía thuyền quan Quốc Thông phủ chắc chắn cũng như vậy. Hai vị vương gia nắm thực quyền tại Bắc Ly còn không dám gióng trống khua chiêng như vậy, thế thì kẻ tới là ai trong hoàng tộc?

“Là thuyền Vũ Linh của Đông Cập Hải Thị phủ.” Hàn Thừa Chí cũng thu đao, đừng nói trên thuyền kia đang treo cờ Thần Điều Đại Phong của hoàng tộc họ Tiêu, cho dù chỉ là Đông Cập Hải Thị phủ, hắn cũng không thể đắc tội. Đó là người thống trị thật sự của toàn bộ vùng biển này, cho dù là hải quân châu phủ như bọn họ cũng phải nghe lệnh.

Nam tử áo xám vắt óc suy nghĩ nhưng không nghĩ ra rốt cuộc trên thuyền là hoàng tộc nào.

“Lại có thuyền tới tham gia náo nhiệt à?” Lôi Vô Kiệt nhíu mày một cái: “Còn là một chiếc thuyền lớn như vậy, e rằng không giải quyết được.”

Tiêu Sắt không nói gì, thần sắc hơi đổi.

Đường Liên nhìn ra chút manh mối: “Hình như không cùng một phe, hơn nữa những người đối diện có vẻ khá e ngại chiếc thuyền này.”

Mộc Xuân Phong nhìn Điền Mạc Chi một cái, Điền Mạc Chi lạnh nhạt nói: “Là thuyền của Đông Cập Hải Thị phủ.”

“Hải Thị phủ cũng ra tay với chúng ta à?” Mộc Xuân Phong lạnh nhạt nói.

Điền Mạc Chi không lắc đầu, cũng không gật đầu, chỉ nói: “Hàng năm, một nửa ngân lượng bổng lộc của Hải Thị phủ là tới từ Thanh Châu.”

Chiếc thuyền dài tuyết tùng tên là Vũ Linh kia càng ngày càng gần. Mộc Xuân Phong tò mò nhìn quanh: “Không biết vị nào trong hoàng tộc đích thân tới? Sau loạn bát vương, phần lớn huynh đệ của Minh Đức Đế bị đuổi khỏi Thiên Khải, phái tới đất phong, hàng năm chỉ khi đại điển tế thiên mới được nhận lệnh vào Thiên Khải. Muốn rời khỏi đất phong của bản thân cần bảo báo cho Thiên Khải, được thánh chỉ ngự duyệt, nhưng bao năm qua có vị vương gia nào dám báo cáo đâu. Còn hoàng tộc ở Thiên Khải thành, người có thể điều động Hải Thị phủ cũng chỉ có Bạch Vương và Xích Vương.”

“Hai chiếc thuyền đối diện là do Bạch Vương và Xích Vương phái tới.” Tiêu Sắt nói.

Mộc Xuân Phong nhướn mày: “Chẳng lẽ là vị mỹ nam đệ nhất Thiên Khải, Kim Y Trường Dao Lan Nguyệt Hầu? Ta ngưỡng mộ tên tuổi vị hầu gia này đã lâu, nếu hôm nay được gặp.”

Cuối cùng bóng người trên thuyền Vũ Linh đã rõ dần. Trên thuyền Kim Thác, ngoại trừ Tiêu Sát mặt không đổi sắc, những người khác đều giật mình.

Bọn họ biết người này.

Hơn nữa trước đây không lâu vừa gặp.

Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản, tổng quản chưởng kiếm, Cận Uy công công.

“Không ngờ lại là thái giám này.” Mộc Xuân Phong tặc lưỡi.

Không phải vị vương gia nào, cũng không phải vị hầu gia kia, thậm chí còn không phải họ Tiêu mà là một thái giám. Có điều là một trong những thái giám quyền thế nhất. Có điều mặc dù hẳn không họ Tiêu nhưng hẳn thật sự có tư cách giương cờ Thần Điều Đại Phong, bởi vì thế nhân đều biết, Ngũ Đại Tổng Quản chỉ nghe lệnh một người, khi bọn họ rời khỏi Thiên Khải, hành động chỉ đại biểu cho ý chí của một người.

Minh Đức Đế, Tiêu Nhược Căn.

Cho nên lá cờ Thần Điều Đại Phong này còn uy phong hơn bất cứ vị hầu gia, vương gia nào.

Bởi vì có là uy nghiêm của thiên tử.

Nam tử áo xám kinh ngạc: “Sao Cận Uy công công lại tới đây?”

Hàn Thừa Chí nhìn hẳn: “Có lui không?”

Nam tử áo xám hơi do dự, vì sao Cận Uy công công lại xuất hiện ở nơi này? Xem ra vị hoàng đế bệ hạ ở Thiên Khải thành kia cũng

biết chuyện này, hơn nữa còn thể hiện lập trường của mình trong chuyện này.

Cuối cùng thuyền Vũ Linh cũng tới bên cạnh thuyền Kim Thác, đi song song với nó. Tiêu Sát nhìn Cận Uy công công đứng cách đó không xa, nói: “Công công vẫn không yên lòng, định tới đây bắt ta về à?”

Cận Uy công công lắc đầu nói: “Nếu vương gia đã tới nơi này, chuyện bắt vương gia về đã là vô nghĩa. Biển sâu mênh mông, dễ thấy nhất chính là chữ ‘chết’. Chắc chắn vương gia sẽ dùng chuyện này uy hiếp ta.”

Tiêu Sát cười nói: “Công công thông minh.”

“Ý của bệ hạ là bắt người về trước khi người ra biển, đó là vì sợ người mạo hiểm. Nhưng người đã bước chân lên con đường nguy hiểm, Cận Uy bất tài, chỉ có thể quét dọn một số chướng ngại cho vương gia mà thôi.” Cận Uy công công rút thanh kiếm Uyên Nhân ra.

“Chuẩn bị nổ.” Bên cạnh Cận Uy công công là một vị tướng quân mặc áo giáp tinh xảo, hai mắt hấn khép hờ, mặt ủ mày chau nói.

Khoang thuyền ở giữa mở ba ô, ba cỗ nổ nhắm ngay đối diện.

Ba cỗ nổ Thiên Lang, đây là thuyền chiến của Đông Cập Hải Thị phủ.

“Có lùì không?” Hàn Thừa Chí hỏi lại lần nữa.

Một chiếc thuyền khác lén lút xuất hiện ở phía xa, mũi thuyền treo một lá cờ, trên cờ là hình chim ưng không đầu.

Tiêu Lăng Trần mặc y phục màu trắng, tắm gió phe phẩy quạt giấy, thản nhiên nói: “Xem ra ta xuất hiện là dư thừa rồi.”

“Dám trắng trợn treo cờ Thần Điều Đại Phong trên mũi thuyền như vậy, còn vận dụng chiến thuyền của Đông Cập Hải Thị phủ. Xem ra là ý của Minh Đức Đế.” Vương Phách Xuyên đứng bên cạnh nói.

“Minh Đức Đế có vẻ yêu thương đứa con trai này nhỉ.” Tiêu Lăng Trần phát tay: “Chúng ta đi thôi.”

Vương Phách Xuyên gật đầu một cái, cao giọng quát: “Trở về.”

“Có lùì không?” Đây là lần thứ ba Hàn Thừa Chí hỏi câu này.

Nam tử áo xám vẫn không đáp, hắn đang nghĩ đến chuyện giết người trước mặt sẽ đắc tội với Minh Đức Đế, chuyện này có đáng giá không.

“Đừng nghĩ nữa.” Hàn Thừa Chí nhìn thấu tâm tư của hắn: “Nếu Đông Cập Hải Thị phủ đã tới, như vậy chắc chắn ngươi không thể giết chết hắn được.”

Cuối cùng Tiêu Sát nhìn Cận Uy công công một cái: “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Thật ra ta nên đi cùng với vương gia.” Cận Uy công công thu thanh kiếm Uyên Nhãn lại: “Nhưng chắc vương gia sẽ không muốn.”

Mộc Xuân Phong nhìn Điền Mạc Chi một cái, Điền Mạc Chi phát tay: “Tiến lên hết tốc lực.”

Hai chiếc thuyền quan kia không lùi nhưng lại lặng lẽ nhường đường. Thuyền Kim Thác đi xuyên qua hai chiếc thuyền, tiến về phía trước. Thuyền Vũ Linh của Đông Cập Hải Thị phủ không lùi lại, khoang thuyền vẫn mở, ba cỗ nỏ Thiên Lang trong đó lấp loáng ánh sáng lạnh.

Vị tướng quân mặt mày ủ rột trên thuyền, hai mí mắt vẫn lơ lơ: “Đây là con trai mà hoàng đế bệ hạ coi trọng nhất à?”

Cần Uy công công nhìn về phía xa: “Trước đây thì đúng.”

“Có lẽ sau khi về cũng vậy.”

Trên thuyền Kim Thác, Tiêu Sát khoanh tay sau lưng, nhìn bầu trời, im lặng không nói gì, một lúc lâu sau mới lạnh nhạt nói: “Phụ hoàng đối xử với ta rất tốt.”

“Thế nhưng chuyện người muốn tra xét lại vi phạm ý chí của Minh Đức Đế. Người muốn chứng minh phụ hoàng người đã sai.” Đường Liên chậm rãi nói.

“Ai cũng có chuyện sai lầm, cho dù là phụ hoàng cũng vậy.” Tiêu Sát đáp.

“Nếu ông ấy làm sai thật thì sao?” Đường Liên hỏi.

“Vì sao ông ấy lại làm sai như vậy? Ai khiến ông ấy làm sai như vậy? Sao người đó lại khiến phụ hoàng làm chuyện sai lầm đó?” Tiêu Sát dừng lại một chút rồi chậm rãi nói: “Ta hiểu rõ về phụ hoàng, cũng hiểu rõ về Lang Gia Vương thúc, cái sai này quá bất hợp lý. Ta nghĩ có lẽ có người đứng sau lưng khiến phụ hoàng không thể không ra quyết định như vậy.”

“Ta muốn tìm ra người đó.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 251: Tuyết Nguyệt Chi Phong

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tuyết Nguyệt thành.

Tư Không Trường Phong gục xuống bàn, hóa ra đã ngủ. Bên cạnh hắn là một bình rượu đã được uống cạn và thanh trường thương màu ô kim nổi danh thiên hạ của hắn.

Gần đây Tuyết Nguyệt thành rất trống trải, đại thành chủ Bách Lý Đông Quân biến mất đã lâu, nhị thành chủ Lý Hàn Y ra khỏi thành xong không rõ tung tích, Doãn Lạc Hà và đệ tử Lạc Minh Hiên được phái đi trợ giúp nhưng có vẻ không tới nơi mà họ nên đi. Còn đệ tử của ba vị thành chủ Đường Liên, Lôi Vô Kiệt, Tiêu Sát, Tư Không Thiên Lạc đã rất lâu rồi chưa về thành.

Sau trận chiến ở Lôi gia bảo, đệ tử do Đường môn phái tới Tuyết Nguyệt thành lạng lẽ rút lui, đệ tử Lôi gia bảo cũng nhận lệnh Lôi môn, vội vàng chạy về.

Hình như từ sau lần Ma giáo đông chinh năm xưa, đã lâu lắm rồi Tuyết Nguyệt thành không tiêu điều như vậy.

Tư Không Trường Phong mơ một giấc mộng.

Trong mộng hắn vẫn là kẻ tay ôm một cây trường thương, trên cán thương treo một bình rượu, cưỡi ngựa dạo chơi khắp nơi, say thì tùy ý tìm chỗ ngủ một giấc, tỉnh lại tìm nơi nào có lều treo thưởng để nhận, bắt vài tên ác tặc đổi vài bữa cơm ăn. Cuộc sống như vậy không thể nói là tốt nhưng cũng không có gì không tốt. Hắn vốn là người lười biếng như vậy, có quá ít chuyện khiến hắn xúc lại tinh thần.

Mãi tới một ngày, một thiếu niên áo trắng cưỡi ngựa xuất hiện trước mặt mình. Thiếu niên kia là loại mà Tư Không Trường Phong ghét nhất, vừa nhìn quần áo là biết rất lắm tiền, nhưng lời nói của thiếu niên lại khiến hắn không ghét nổi.

“Ta từng nghe danh ngươi, ngươi rất nổi tiếng.”

“Ngươi bắt liền mười ba trọng phạm mà Quốc Thông phủ không bắt được.”

“Người như ngươi không nên mai một như vậy, đi cùng ta thôi.”

“Ngươi muốn tới một tòa thành xem thử không?”

“Đó là tòa thành lớn nhất thế gian, có nữ nhân đẹp nhất, sông bạc lớn nhất, loại rượu ngon nhất, với ngựa nhanh nhất.”

“Tòa thành đó tên là Thiên Khải.”

Tư Không Trường Phong một tay chống cán thương, trên cán thương là một bình rượu lắc lư, người cũng lão đảo. Hắn không nghe rõ những lời phía sau của thiếu niên kia, chỉ nghe được câu ‘nữ nhân đẹp nhất’ đã gật đầu lia lịa: “Đi! Đi! Đi!”

Trong mộng, hắn gặp lại nữ nhân xinh đẹp nhất đó.

Nữ nhân vuốt ve dây đàn, ngồi sau tấm rèm che.

Đó là một nơi rực rỡ đầy màu sắc, đâu đâu cũng là những cô nương xinh đẹp.

Nhưng trong mắt Tư Không Trường Phong lại chỉ có cô gái ấy.

“Người có thể có được tất cả các cô gái ở đây, chỉ có cô ấy là không được. Cô ấy là quốc sư cổ cầm, bao nhiêu vương gia trong Thiên Khải thành đều muốn có được cô ấy.”

Tư Không Trường Phong không tin, hấn đi tới, nhẹ nhàng vén tấm rèm lên.

Đúng là một cô gái nghiêng nước nghiêng thành, Tư Không Trường Phong còn muốn đi vào nhưng lại nghe một tiếng: “Cút.”

Một khắc sau, hấn cút thật.

Trong đó còn xảy ra rất nhiều chuyện, hình như ở đâu đó có lửa cháy, hình như có người đang chém, hình như mình trúng vài mũi tên, toàn thân dính đầy máu tươi.

Nhưng những hình ảnh đó chỉ là thoáng qua, một khắc sau, hấn đang cưỡi ngựa phi như điên, như phóng thích tất cả lửa giận, cưỡi ngựa chạy liên tục, ngày đêm đều không nghỉ, chạy hơn ngàn dặm, hấn mới nặng nề thở phào một hơi.

Thế nhưng hấn vừa dừng lại, sau lưng lại có một con ngựa trắng đuổi theo. Cô gái nghiêng nước nghiêng thành đó ngồi trên ngựa, không biết lấy từ đâu ra một thanh kiếm, xuất kiếm chém mình xuống ngựa. Sau đó cô lập tức quay đầu ngựa, phóng như điên trở về.

Đây là bản dịch của nhóm Lãng Nhân Môn, đăng tải tại Bạch Ngọc Sách, mấy bạn copy xin tự trọng.

Tư Không Thiên Phong ngậy ra một hồi, cũng lập tức tung người lên ngựa, lại đuổi theo.

“Người đừng chạy. Người đuổi theo ta có phải đã đồng ý với lời ta nói đêm hôm đó không?”

“Có phải người cũng yêu ta không?”

“Lạc Thủy Thanh!”

“Lạc Thủy Thanh... Lạc Thủy Thanh... Lạc Thủy Thanh...” Tư Không Trường Phong tỉnh dậy từ giấc mộng, bảy giờ mới phát hiện trên bàn đã ướt nhèm, nước mắt mình chảy dài từ bao giờ không biết. Hắn nhẹ nhàng lau nước mắt đi.

Lại mơ thấy nàng rồi, Thủy Thanh.

Tư Không Trường Phong ngồi dậy, có cảm giác buồn bã mất mát.

Dù sao người đã chẳng còn ở đây, cho dù mơ thấy cũng chỉ thêm buồn mà thôi.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Tư Không Trường Phong xoa tay, nước mắt trên bàn lập tức bốc hơi, trở nên khô ráo. Hắn đứng dậy nói: “Chuyện gì?”

Đệ tử ngoài cửa cung kính bẩm báo: “Doãn trưởng lão và Lạc sư huynh đã về.”

Tư Không Trường Phong nói: “Ta biết rồi.” Hắn cảm thương lên, đẩy cửa bước xuống lầu.

Doãn Lạc Hà và Lạc Minh Hiên đứng lặng tại đó. Thành sắc Lạc Minh Hiên hơi bất an, trong lòng hắn vẫn khá kính nể vị tam thành chủ nắm thực quyền tại Tuyết Nguyệt thành. Mình ra ngoài tới hai lần mà không dẫn được con gái của ông ấy về, không khéo sẽ bị trách phạt. Doãn Lạc Hà chỉ cười khanh khách, có vẻ chẳng lo ngại gì.

Tư Không Trường Phong nhìn Doãn Lạc Hà, thở dài: “Người nói người muốn tới Vô Song thành kiểm tra thực hư ra sao, có thăm dò được gì không?”

Đây là bản dịch của nhóm Lãng Nhân Môn, đăng tải tại Bạch Ngọc Sách, mấy bạn copy xin tự trọng. Tự trọng nhiều vô nha mấy bạn ơi!!!!

“Chuyện Lôi gia bảo, không phải do bọn họ làm.” Doãn Lạc Hà nghiêm trang nói.

“Nói nhảm!” Tư Không Trường Phong trách mắng: “Có phải bọn họ làm hay không, chẳng phải nhìn một cái là ra à? Trừ phi đầu óc Vô Song thành hỏng hẳn rồi thì mới làm chuyện này.”

Doãn Lạc Hà thở dài: “Nhìn ra nhưng không nói ra, tình ý bao năm của chúng ta vẫn đó.”

“Ta với người làm gì có tình ý gì, kẻ có tình ý với người là tên Tống Yến Hồi kia kìa. Đáng tiếc hắn là tên đầu gốc, đáng đời hắn, luyện cả đời kiếm thuật vẫn chẳng bằng Hàn Y.” Tư Không Trường Phong tức giận nói: “Lại không dám gặp người à?”

“Gặp rồi.” Doãn Lạc Hà mỉm cười yêu kiều.

Tư Không Trường Phong kinh ngạc, sau đó hiểu ra: “Vậy cũng nên kết thúc thôi. Lạc Minh Hiên.”

Thân thể Lạc Minh Hiên rúng động: “Có.”

Các bạn đang đọc ở site khác ngoài bns xin hãy lên gg search "thiếu niên ca hành bachngocsach" để tìm đến nguồn cội nha.

“Căng thẳng cái gì?” Tư Không Trường Phong cau mày.

“Đệ tử kém cỏi, không dẫn được Thiên Lạc sư tử về!” Lạc Minh Hiên cúi đầu nói.

“Không dẫn về cũng không sao.” Tư Không Trường Phong xua tay: “Con bé có người mà mình muốn theo đuổi. Ta gọi người là muốn khuyên người chuyên tâm tập võ, sau này đừng gây thêm phiền toái cho sư phụ người.”

Lạc Minh Hiên đỏ mặt nói: “Tam thành chủ, ngài nhìn ra rồi à?”

“Người bị thương không nhẹ, sư phụ người chữa thương cho người, cũng bị tổn thất nhiều chân khí. Người đi nghỉ đi, ta khai đơn cho người hai thang thuốc, điều trị một chút là được.” Tư Không Trường Phong nói.

“Tam thành chủ!” Đột nhiên có một đệ tử vừa chạy vào vừa thở hồng hộc.

"Chuyện gì?" Tư Không Trường Phong hỏi.

“Nhị thành chủ, nhị thành chủ về rồi!” Đệ tử kia cuống quýt nói.

Tư Không Trường Phong vui mừng ra mặt: “Về cùng một thư sinh trung niên à? Vào là được, còn thông báo cái gì?”

“Không phải, là một hòa thượng. Hình như nhị thành chủ đã hôn mê, hòa thượng kia đang ôm nhị thành chủ đứng ngoài cửa thành.”

“Hòa thượng?” Tư Không Trường Phong cả kinh: “Hòa thượng ấy trông thế nào?”

“Còn rất trẻ tuổi, mặc tăng bào màu trắng, tự xưng là từ Hàn Sơn tự tới.” Đệ tử kia đáp.

Tư Không Trường Phong ngây ra một hồi, sau đó cười lạnh một tiếng: “Mới đi được bao lâu, sao dám chạy về nhanh như vậy?”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 252: Thương Xuất Như Mây

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Vô Tâm đứng dưới cửa thành Tuyết Nguyệt, nhìn về phía Đấng Thiên các cao cao bên cạnh. Nơi đó có một người trẻ tuổi đang ngồi xồm ngoài cửa các ăn bánh bao thơm ngào ngọt. Vô Tâm mỉm cười, nghĩ tới cảnh Lôi Vô Kiệt một mình một kiếm leo lên đỉnh các, chắc cũng khá uy phong.

Nếu mình leo lên, chắc lên đỉnh các dễ như trở bàn tay. Đừng nói hôm nay Đường Liên không có mặt, cho dù có mặt cũng không phải đối thủ của mình, lúc đó Lôi Vân Hạc cảnh giới sa sút cũng không cản được mình, nhưng sau khi leo lên đỉnh các có nên tiến thêm một bước không?”

Vô Tâm thầm nghĩ, hai tay ôm lấy Lý Hàn Y. Vốn dĩ Lý Hàn Y đã chống đỡ tới lúc sắp tới Tuyết Nguyệt thành, nhưng cuối cùng vẫn kiệt sức hôn mê bất tỉnh. Vô Tâm biết Lý Hàn Y không định để toàn bộ Tuyết Nguyệt thành biết thân phận nữ nhân của mình, cho nên xé một khoảng áo che gương mặt tuyệt sắc của cô lại.

“Hòa thượng, ai bảo ngươi về?” Một giọng nói chẳng chút khách khí vang lên, Vô Tâm ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tư Không Trường Phong cầm trường thương đứng đó. Có vẻ hấn vừa tỉnh ngủ, mái tóc không buộc lên bay phát phới theo làn gió.

“Tư Không Thương Tiên, đã lâu không gặp.” Vô Tâm vuốt nhẹ cằm.

“Ta đang hỏi người đấy.” Tư Không Trường Phong gần từng chữ một.

Vô Tâm thở dài: “Không ai bảo ta về, tự ta về.”

“Người quên ước định với ta à?” Tư Không Trường Phong cau mày.

“Không dám, chỉ có điều lúc đó Thương Tiên bảo ta về Thiên Ngoại Thiên, ta cũng đã về thật. Nhưng ta có ước định khi nào về Bắc Ly đâu? Nếu đã không ước định, như vậy ta về lúc nào mà chẳng được.” Vô Tâm lạnh nhạt nói. “Có vấn đề gì không?”

Tư Không Trường Phong cười nói: “Hòa thượng nói giỏi lắm, chỉ không biết công phu miệng lưỡi càng ngày lợi hại như vậy, liệu công phu trên tay có lợi hại hơn không?” Vừa dứt lời, Tư Không Trường Phong nhảy từ trên tường thành xuống, trường thương trong tay vẽ ra một đóa thương hoa, đâm thẳng về phía Vô Tâm.

Vô Tâm nhanh chóng lui lại, buông lỏng tay, Lý Hàn Y lập tức ngã xuống.

Trường thương của Tư Không Trường Phong đâm xuống, sau đó nhấc lên, cướp Lý Hàn Y về bên cạnh. Tay trái của hắn ôm lấy Lý Hàn Y, ngón tay đặt nhẹ lên mạch trên gáy của Lý Hàn Y: “Hàn Y, sao người bị nội thương nặng vậy? Là ai làm?”

Vô Tâm vội vàng chấp hai tay: “Phật tổ phù hộ, thật sự không phải do ta làm.”

Tư Không Trường Phong đột nhiên hát Lý Hàn Y về phía sau, Doãn Lạc Hà đã đứng đó từ bao giờ không biết, nhận lấy Lý Hàn Y rồi lập tức lui lại. Tư Không Trường Phong không buồn để ý tới lời giải thích của Vô Tâm, vung trường thương.

Gió ngừng.

Vô Tâm cảm thấy không khí xung quanh đều như ngưng đọng, mọi động tác đều chậm lại, chậm tới mức chứng kiến rõ tro bụi lơ lửng trong không khí.

Một khắc sau.

Gió nổi lên.

Một thanh trường thương xé gió đâm ra, thân thương đen nhánh trơn bóng, thế như giao long.

Vô Tâm chấp tay, vận Bàn Nhược Tâm Chung.

Một thương đập nát.

Vô Tâm nhanh chóng lui lại, vận Thần Túc Thông, thân hình như ý, vận dụng tùy tâm, vừa lùi lại đã tránh được trường thương.

Lại nghe gió nổi lên!

Bước chân của Tư Không Trường Phong không hề chậm hơn Thần Túc Thông, thanh trường thương kia đâm tới càng lúc càng nhanh. Vô Tâm không thể lui lại, chỉ có thể đón đỡ. Hắn đột nhiên vung ống tấu áo, trên hai tay áo lách lách ánh sáng bạc, đây là Vô Pháp Vô Tướng công mà Diệp Đình Chi thường dùng năm xưa.

“Biết lắm võ công nhỉ.” Tư Không Trường Phong cười nhạt:
“Đáng tiếc tất cả đều không chịu nổi một đòn. Phá!”

Gió lại nổi, bụi mù khắp nơi.

Vô Tâm hạ hai ống tay áo, đứng tại chỗ.

Một thanh trường thương đặt ngay cổ họng.

Vô Tâm có thể dây dưa với Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên một hồi lâu mà vẫn bất bại, nhưng giao chiến với Tư Không Trường Phong đến thương thứ ba đã rơi xuống hạ phong. Ánh mắt Tư Không Trường Phong thoáng hiện vẻ tán thưởng: “Người bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh rồi? Còn trẻ như vậy đã tiến vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, lão hòa thượng Vong Ưu kia không nhìn làm người.”

“Vào Tiêu Dao Thiên Cảnh thì đã sao, so với Thương Tiên tiên bối vẫn chỉ là trò cười mà thôi.” Vô Tâm thờ dãi: “Nhưng trời đất chứng giám, Phật tổ phù hộ. Ta không đả thương Lý Hàn Y tiên bối.”

“Nói nhảm, người có bản lĩnh đó ư?” Tư Không Trường Phong nhíu mày.

“Vậy tiên bối đánh ta làm gì?” Vô Tâm ra vẻ vô tội.

“Mặc dù cô ấy ỷ vào chuyện nhập môn sớm hơn, cứ đòi làm sư tử của ta, nhưng ta và Bách Lý luôn coi cô ấy như sư muội. Chăm sóc sư muội xinh đẹp này đã hơn mười năm, giờ lại để tên tiểu hòa thượng nhà người ô, ta tức.” Tư Không Trường Phong cầm trường thương vỗ vỗ lên vai Vô Tâm. “Nếu Triệu Ngọc Chân tới, cũng phải ăn một trận đòn mới được.”

Vô Tâm cười khỏ: “Tiểu tăng cũng không muốn, tiểu tăng là người xuất gia mà.”

“Nói đi, ai đả thương Hàn Y.” Tư Không Trường Phong thu thanh trường thương lại: “Lúc trước Tạ Tuyên đã nói với ta, Hàn Y chứng kiến cái chết của Triệu Ngọc Chân nên tẩu hỏa nhập ma, hấn đi tìm cô ấy về giúp ta, sao lại là hòa thượng nhà người đưa về? Tạ Tuyên đâu?”

“Lúc đó Lý Hàn Y tiền bối và Lôi Oanh tiền bối bị sát thủ Khôi và ba mươi hai Chu Ảnh của Âm Hà đuổi giết, trước đó hai người từng giao thủ với nhau nên đã bị thương không nhẹ. Lý Hàn Y tiền bối mất đi thần trí nên bị hạ kịch độc. Khi Nho Kiếm Tiên tiền bối chạy đến nơi, Âm Hà đã gần đắct thủ, cuối cùng tiền bối ấy vận công chữa thương cho Lý Hàn Y tiền bối. Lôi tiền bối một mình đối đầu với ba mươi hai Chu Ảnh, tuy Lôi tiền bối có kiếm pháp cái thế nhưng vẫn không địch nổi, cuối cùng kích nổ hỏa dược của Sát Phó kiếm mới miễn cưỡng ngăn cản được. Nhưng sau đó Lôi tiền bối cũng bị trọng thương, không thể cử động. Khôi vẫn còn một đòn cuối cùng!” Vô Tâm đột nhiên ngừng lại.

Tư Không Trường Phong nhíu mày: “Sau đó thì sao?”

Vô Tâm rất hài lòng với câu hỏi phối hợp này của Tư Không Trường Phong, khóe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt đầy kiêu ngạo: “Sau đó tiểu tăng ra sân kịp thời, một chiêu Tâm Chung chặn một kiếm của Khôi, lại dùng một đòn Vô Pháp Vô Tướng công đánh bay hấn ra ngoài, sau đó một luồng chân khí Phật môn phá trận Cô Hư, đại bại Âm Hà!”

Thần sắc Tư Không Trường Phong hơi lúng túng, đành hắng giọng một cái: “Thật lợi hại.”

“Không dám không dám.” Vô Tâm ra vẻ khiêm nhường xua tay một cái: “Nếu Thương Tiên tiên bối ở đó chắc còn lợi hại hơn một chút.”

“Người từ xa tới là khách, mặc dù không biết người tới làm gì. Nhưng nếu người đã tìm tới Hàn Y chúng tớ là vì chuyện của cha mình. Theo ta vào thành thôi.” Tư Không Trường Phong lười nói nhảm với hòa thượng này, quay người sang, đi vào trong thành. Vô Tâm chẳng hề từ chối, phẩy ống tay áo đi theo.

Đột nhiên, cách đó không xa vang lên tiếng ngựa hí.

“Tư Không thành chủ, xin dừng bước.” Tiếp đó là một giọng nói kính cẩn.

Tư Không Trường Phong và Vô Tâm cùng quay lại, chỉ thấy một người đội mũ rộng vành cưỡi một con ngựa màu đen đi tới. Trên mũ là một chữ ‘Bách’ vuông vắn.

Võ công của người này chắc không cao.

Nhưng khinh công của hắn chắc chắn rất cao.

Trong tay hắn là một cuộn sách, một cuộn sách màu vàng.

“Giang hồ Bách Hiểu đường?” Vô Tâm lẩm bẩm.

Tư Không Trường Phong chỉ nhìn cuộn sách kia.

Giang hồ phong ba tĩnh, kim bảng luận võ danh.

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 253: Kim Bảng Luận Võ Danh (Một)

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Giang hồ phong ba tĩnh, kim bảng luận võ danh. Mười chữ này đã lâu rồi không có ai nhắc tới, vì người nói mười chữ này biến mất đã rất lâu rồi.

Đó là đường chủ của Giang Hồ Bách Hiểu đường, người đánh giá võ học nhất phẩm tứ cảnh, đứng phía tây trong Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, Bạch Hổ - Cơ Nhược Phong. Trong án mưu phản của Lang Gia Vương, chặn một kiếm của Kiếm Tiên Lý Hàn Y trên pháp trường, đó cũng là lần cuối cùng hấn lộ mặt. Sau chuyện đó hấn biến mất trên giang hồ, ngay cả Bách Hiểu đường thành danh cả trăm năm cũng dần dần biệt tích.

Thế nhưng ai cũng biết, những đệ tử của Bách Hiểu đường rải rác trong chốn giang hồ không hề giải tán, họ vẫn lặng lẽ quan sát giang hồ, viết lại những tư liệu kia, đưa tới Bách Hiểu đường trong truyền thuyết. Chỉ chờ nhân vật truyền kỳ võ học kia xuất hiện trở lại, bởi vì chỉ có hấn mới có tư cách bình luận giang hồ, xếp hạng võ bảng.

Võ bảng thay đổi, có lúc ba năm một lần, có lúc một năm một lần, không phải xem tâm trạng của Cơ Nhược Phong mà là căn cứ theo năm chữ đầu - giang hồ phong ba tĩnh. Mỗi lần sóng gió nổi lên lại

có người chết đi, có kẻ quật khởi, có người rời khỏi, cho nên khi sóng gió tĩnh lặng, giang hồ đã đổi thay.

“Cơ Nhược Phong về rồi à?” Tư Không Trường Phong nhìn đệ tử Bách Hiểu đường kia hỏi.

Nhưng đệ tử đội mũ rộng vành kia không trả lời, chỉ ném cuộn sách trong tay tới: “Thương Tiên, mời xem bảng.”

Tư Không Trường Phong vẩy trường thương một cái, mũi thương chặn cuộn sách lại, đột nhiên vung sang phải, mở cuộn sách ra.

Bảng thứ nhất của Kim Bảng, tên là Bách Binh bảng.

Nói tới binh khí, cũng là người dùng binh khí.

Bách binh, thương là vương. Cho nên cái tên đầu tiên chính là Tư Không Trường Phong.

Thương Tiên, Tư Không Trường Phong. Cầm thương: Ô Nguyệt thương.

Kiểm Tiên, Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương, cầm kiếm: Cửu Ca. Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên, cầm kiếm: Vạn Quyển Thư. Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên, cầm kiếm: Phá Quân. Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, cầm kiếm: Thiết Mã Băng Hà, Đào Hoa.

Tư Không Trường Phong khẽ thở dài, Đạo Kiếm Tiên đã chết, bây giờ Ngũ Đại Kiếm Tiên đã biến thành Tứ Đại Kiếm Tiên, thật khiến người ta tiếc nuối. Đọc tới đây, Vô Tâm khẽ nhíu mày, vị Lô Oanh được Tạ Tuyên đánh giá là đã tiến vào cảnh giới Kiếm Tiên không được liệt vào Bách Binh bảng. Xem ra là vì Sát Phổ kiếm bị hủy, còn chưa tìm được kiếm mới.

Đao Tiên, phách Đao Đạm Thai Phá, cầm đao: Kỳ Lân Nha. Quý Đao Trích Nguyệt Quân, cầm đao: Âm Dương. Ôn Nhu Đao Tô Vũ Lạc, cầm đao: Trì Lạc.

Nam Quyết vẫn là ba vị Đao Tiên, nhưng người quen thuộc với Kim Bảng đều phát hiện, Ôn Nhu Đao vẫn là Ôn Nhu Đao nhưng tên đã từ Diệp Bích Hà biến thành Tô Vũ Lạc, xem ra vị kỳ nữ đao khách kia đã chết, còn vị Tô Vũ Lạc này chắc là đệ tử quan môn trong truyền thuyết của nàng.

Trong lòng Tư Không Trường Phong hơi động, vị đệ tử quan môn kia được Diệp Bích Hà thu nhận tám năm trước, hôm nay tuổi mới hơn hai mươi mới đúng, sao đã được xếp vào Bách Binh bảng?

Những cái tên phía dưới không được danh chấn thiên hạ như bên trên, cũng không ai mang danh tiên nữa. Cho tới cái tên cuối cùng.

Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân. Binh khí: nắm đấm, và mọi thứ.

Cầm kiếm có thể thành Kiếm Tiên, vung đao có thể thành Đao Tiên, nhưng thích dùng hai nắm đấm, tuy được liệt vào Bách Binh bảng nhưng phải dùng danh hiệu Tửu Tiên.

“Rượu có thể tăng can đảm, xóc lại thần trí, sao không thể coi đó là binh khí?” Năm đó Bách Lý Đông Quân hỏi Cơ Nhược Phong như vậy.

Xem ra Cơ Nhược Phong đã nghiêm túc nhớ những lời này.

Bảng thứ hai trong Kim Bảng tên là Lương Ngọc bảng. Chỉ những đệ tử trẻ tuổi trong các môn phái mới được vào bảng, chỉ có tám danh ngọc, hết sức quý giá. Hơn nữa nếu tuổi tác trên hai mươi

lăm thì không còn cơ hội vào bảng. Cho nên đây là bảng mà mỗi thiếu niên anh hùng đều khao khát được đề danh, năm xưa Lôi Oanh, Lôi Vân Hạc, Lý Hàn Y, Tư Không Trường Phong, Bách Lý Đông Quân đều từng đứng trong Lương Ngọc bảng.

Không ít đệ tử Tuyết Nguyệt thành đã nghe tin chạy tới, mỗi người đứng sau lưng Tư Không Trường Phong, nhìn về phía xa, muốn xem có tên mình hay không.

Như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng những đệ tử trẻ tuổi kia, đệ tử Bách Hiểu đường tới đưa bảng chậm rãi đọc Lương Ngọc bảng ra.

“Hạng tám Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Lạc Minh Hiên.”

Không ngờ cái tên được đọc ra đầu tiên lại là đệ tử Tuyết Nguyệt thành. Lạc Minh Hiên vừa về thành đang đứng đằng sau chăm sóc Lý Hàn Y giúp Doãn Lạc Hà, lúc này nghe được tên mình lập tức hưng phấn gào lớn: “Sự phụ, là ta, là ta đấy! Ta được vào Lương Ngọc bảng rồi.”

Doãn Lạc Hà cười lắc đầu: “Xếp hạng cuối, có gì mà vui.”

“Hạng bảy Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Tư Không Thiên Lạc.”

Thần sắc Tư Không Trường Phong không thay đổi, những đệ tử sau lưng xì xào bàn tán: “Thiên Lạc sư tử thật lợi hại.”

“Hạng sáu Lương Ngọc bảng, đệ tử núi Thanh Thành, Lý Phàm Tùng.”

Vô Tâm khẽ mỉm cười, nhớ lại thiếu niên khá giống Nho Kiếm Tiên kia, hôm nay hẳn lại nhận được một cơ duyên Kiếm Tiên nữa, chắc sau này kiếm thuật sẽ càng ngày càng tinh xảo.

“Hạng năm Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Lôi gia bảo, Kiếm Tâm trủng, Lôi Vô Kiệt.”

“Danh hiệu rõ là dài.” Vô Tâm bĩu môi.

“Lôi sư đệ cũng được liệt vào Lương Ngọc bảng? Còn xếp trên cả Thiên Lạc sư tỷ, ghê gớm thật.” Một đệ tử ăn bánh bao mừng rỡ nói.

“Thế còn đại sư huynh thì sao? Chắc chắn đại sư huynh xếp trên hai người bọn họ, chẳng lẽ là hạng nhất?”

“Hạng tư Lương Ngọc bảng, đệ tử Đường môn, Đường Trạch.”

Lúc này ngay cả Tư Không Trường Phong cũng ngậy ra một chút, Vô Tâm nhướn mày, nhớ ra điều gì đó.

Nhưng các đệ tử Tuyết Nguyệt thành đều lầy làm khó hiểu: “Ai là Đường Trạch? Đường môn có người như vậy từ bao giờ? Chưa từng nghe nói.”

“Hạng ba Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên.”

“Là đại sư huynh! Nhắc tới đại sư huynh rồi! Nhưng sao mới hạng ba?” Các đệ tử ồ lên.

Nhưng Tư Không Trường Phong lại nghe được nhiều ý hơn. Trước khi đọc tên Lôi Vô Kiệt hẳn liệt kê tới ba môn phái sư thừa,

còn trước tên Đường Liên chỉ có ba chữ Tuyết Nguyệt thành. Xem ra Bách Hiếu đường biết rất nhiều.

“Hạng nhất Lương Ngọc bảng, đệ tử Vô Song thành, Vô Song.”

Hạng nhất Lương Ngọc bảng? Vô Song thành?”

“Không thể nào!” Có người kinh ngạc hô.

“Đoạn trước mới đọc đến hạng ba mà? Sao đột nhiên đọc sang hạng nhất? Bảng sai rồi à?” Có người không hiểu.

Vô Tâm nhớ lại thiếu niên ôm hộp kiếm, khẽ gật đầu. Đúng là hần đủ tư cách xếp hạng trước Đường Liên.

Lại thấy đệ tử Bách Hiếu đường dừng lại một chút rồi đọc tiếp: “Hạng nhất Lương Ngọc bảng, đệ tử Thiên Ngoại Thiên, Diệp An Thế.”

Mọi người lại xôn xao, hóa ra không có hạng hai là vì có hai người cùng xếp hạng nhất. Lương Ngọc bảng xếp hai người ngang nhau, đây là chuyện trước nay chưa từng có. Hơn nữa...

“Mẹ nó đây là ai?” Có đệ tử nói ra tiếng lòng của mọi người.

“Đúng vậy, mẹ nó đây là ai?” Có người đồng ý hỏi theo.

Vô Tâm thở dài, thầm nhủ, con mẹ nó là ta.

Lương Ngọc bảng tổng cộng có tám người, Tuyết Nguyệt thành chiếm bốn, không hổ là giang hồ đệ nhất thành. Điểm tì vết duy nhất là có hai người xếp trên Tuyết Nguyệt thành. Mặc dù Vô Song thành chỉ có một người, nhưng có lúc hạng nhất còn đại diện càng nhiều so với số lượng.

Trong lúc mọi người đang xì xào bàn tán, đệ tử Bách Hiểu đường đột nhiên nói: “Quan Tuyệt bảng.”

"Quan Tuyệt bảng!"

Tư Không Trường Phong thu cuộn sách lại: “Cơ Nhược Phong điên rồi à?”

Quan Tuyệt bảng là bảng thứ ba trong Kim Bảng, cũng là bảng cuối cùng, nhưng hơn mười năm trước, Cơ Nhược Phong đã niêm phong bảng này lại!

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 254: Kim Bảng Luận Võ Danh (2)

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Ý của Quan Tuyệt bảng, là có một không hai thiên hạ.

Nếu Bách Hiểu đường nguyện theo cách giải thích đơn giản như vậy, thế thì Quan Tuyệt bảng cũng giống như Lương Ngọc bảng, chỉ rõ ra thứ hạng nhất, nhì, ba, có điều phạm vi đánh giá mở rộng tới tất cả các môn phái, các đệ tử. Nhưng bảng như vậy quá tuyệt đối, khiến người ta khó lòng tin phục.

Bởi Quan Tuyệt bảng xuất hiện hạng nhất tức là sẽ có hạng nhì.

Thân là hạng nhì mà muốn chiếm ngôi hạng nhất, là hạng nhất sẽ phải đối mặt với sự khiêu chiến của toàn bộ thiên hạ.

Sau khi Cơ Nhược Phong tiếp nhận Bách Hiểu đường, hẳn đích thân niêm phong bảng này. Lần này mở ra là vì điều gì? Chẳng lẽ tranh luận thiên hạ đệ nhất bao năm qua tới đây là kết thúc?

Bản dịch do nhóm Lãng Nhân Môn thực hiện, muốn đọc chương nhanh thì vui lòng liên hệ chính chủ tại fanpage fb hoặc diễn đàn bạch ngọc sách, chanh thiu các bạn ~

Tư Không Trường Phong nhìn đệ tử của Bách Hiểu đường, nói: “Trong Bách Hiểu đường người có địa vị gì?”

Đệ tử kia cung kính cúi đầu: “Bách Hiểu đường ngoại trừ đường chủ ra, không phân chia địa cao thấp, chúng ta đều là những kẻ vân du trong giang hồ này. Nếu Tư Không Trường Phong không muốn ta nói ra Quan Tuyệt bảng, vậy ta không nói là được. Chỉ có điều Kim Bảng đã truyền tới các môn phái, toàn bộ thiên hạ sẽ nhanh chóng biết thôi.”

“Được.” Tư Không Trường Phong phẩy thương trong tay một cái, thân thương chìm một nửa vào trong đất, hai tay hấn khoanh trước ngực. “Người đọc đi.”

“Nhóm thứ tư trong Quan Tuyệt bảng.” Đệ tử kia chậm rãi đọc.

Quan Tuyệt bảng tổng cộng chia làm bốn nhóm, nhóm thứ tư bốn người, nhóm thứ ba ba người, nhóm thứ hai hai người, đứng đầu một người. Có thể bước lên Quan Tuyệt bảng là mười người thật sự đứng đầu Kim Bảng. Tất cả đệ tử nín thở chờ đợi. Đương nhiên Quan Tuyệt bảng này sẽ không có tên bọn họ, nhưng điều mọi người quan tâm nhất vẫn là bảng này. Bảng bị niêm phong mười mấy năm giờ được mở lại, ai cũng muốn biết rốt cuộc những cao thủ khuấy đảo phong vân trong giang hồ có thứ hạng ra sao. Chuyện này còn khiến người ta tò mò hơn có được tề danh trong Lương Ngọc bảng hay không.

“Nhóm thứ tư trong Quan Tuyệt bảng, Nhan Chiến Thiên, Đạm Thai Phá, Tạ Tuyên, Ly Thiên.”

Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên, Bá Dao - Đạm Thai Phá, Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên. Ba cái tên này đều rất quen thuộc, chỉ có điều

Sát Nhân Vương - Ly Thiên hành tung bất định cũng được liệt kê trong bảng, theo như đồn đại hắc đã chết, xem ra Bách Hiểu đường đã xác nhận tin tức này là giả.

“Nhóm thứ ba trong Quan Tuyệt bảng, Tư Không Trường Phong, Trích Nguyệt Quân, Đường Liên Nguyệt.”

Sau lưng vang lên tiếng hoan hô của các đệ tử Tuyệt Nguyệt thành.

Thương Tiên mạnh đến mức nào, rất nhiều người bàn tán nhưng không ai nói rõ được. Cơ Nhược Phong từng nói sức mạnh của người dùng thương trong thiên hạ, một mình Tư Không Trường Phong chiếm tám phần. Nhưng trên giang hồ, người dùng thương vốn đã ít hơn so với người dùng đao dùng kiếm. Nếu hắc mạnh, nhưng mạnh đến mức nào thì không ai biết. Hiện giờ ít nhất cũng có một kết luận, hắc mạnh hơn so với Nộ Kiếm Tiên, Nho Kiếm Tiên. Còn Trích Nguyệt Quân, vị Đao Tiên Nam Quyết với khinh công tuyệt đỉnh, đao pháp quỷ dị, không ngờ còn được xếp hạng cao hơn người từng là số một Nam Quyết, Đạm Thai Phá. Còn người thứ ba, Đường Liên Nguyệt. Đã lâu rồi không ai nhắc tới tên hắc, tới nay có người đọc đến, mọi người mới thấy, Bách Hiểu đường vẫn không quên người trẻ tuổi từng được Đường môn kỳ vọng rất cao này.

Tư Không Trường Phong mỉm cười nói: “Ta còn tưởng mình nắm hạng đầu cơ.”

Vô Tâm nhún vai một cái: “Thương Tiên tiền bối cũng để ý tới thứ hạng trong Kim Bảng ư? Ta còn tưởng tới cảnh giới của tiền bối là có thể siêu thoát thế tục, bất kể danh lợi cơ.”

“Nếu người từng gặp Cơ Nhược Phong, người cũng sẽ hứng thú với đánh giá của hắn.” Tư Không Trường Phong thản nhiên nói: “Không ai có thể bỏ qua lời của hắn, đại sư huynh cũng không thể, Cô Kiếm Tiên một mình sống trong một thành cũng không thể.”

“Nhóm thứ hai trong Quan Tuyệt bảng, Lạc Thanh Dương.”

Thương tiên vừa nhắc tới hắn, cái tên Lạc Thanh Dương đã được đọc ra. Các đệ tử sau lưng bắt đầu bàn tán xì xào, ngay cả thần sắc Tư Không Trường Phong cũng hơi đổi. Nếu Lạc Thanh Dương đứng trong nhóm thứ hai, như vậy rõ ràng hắn đã không thể là đệ nhất thiên hạ. Cho nên đệ nhất thiên hạ quả đúng là Bách Lý Đông Quân của Tuyệt Nguyệt thành? Nhưng chẳng lẽ trong thiên hạ còn người nào có thể sánh vai với Cô Kiếm Tiên?

Chẳng lẽ là nhị thành chủ Tuyệt Nguyệt thành, Lý Hàn Y? Nếu đúng là cô ấy, vậy ba vị thành chủ Tuyệt Nguyệt thành chia ra chiếm ba hạng đầu, đúng là chuyện đáng ca tụng.

“Nhóm thứ hai trong Quan Tuyệt bảng, Bách Lý Đông Quân.”

Đệ tử của Bách Hiểu đường gần từng chữ một, mỗi chữ đều nói rất rõ ràng. Nhưng những đệ tử Tuyệt Nguyệt thành đứng ở đây vẫn cho rằng mình nghe lầm.

“Hắn nói là nhóm thứ hai, Bách Lý Đông Quân?”

“Hình như thế, đúng là nhóm thứ hai, Bách Lý Đông Quân.”

“Không thể nào, phải là hạng nhất chứ!”

“Đọc sai rồi à?”

“Chẳng lẽ lần này nhị thành chủ đột phá cảnh giới, vượt qua đại thành chủ?”

Vô Tâm quay đầu lại nhìn về phía Tư Không Trường Phong, hẳn biết Lý Hàn Y bị trọng thương, công lực đã tạm thời mất đi. Đừng nói đứng đầu Quan Tuyệt bảng, thậm chí không có tư cách vào bảng: “Thương Tiên tiền bối, chẳng lẽ vị trí đứng đầu bị vị đại tổng quản ở Thiên Khải cầm rồi?”

“Không biết.” Tư Không Trường Phong lắc đầu: “Đừng nói đứng đầu Quan Tuyệt bảng, trong Thiên Khải thành, hẳn có xếp hạng đầu hay không cũng là ẩn số.”

“Hay là giam chính của Khâm Thiên giám Tề Thiên Trần?” Vô Tâm suy nghĩ một chút rồi nói.

“Không thể nào. Bất cứ ai trong Thiên Khải thành đều không thể vào bảng. Quy của cửa Kim Bảng là chỉ bàn về dân dã, không nói tới triều đình. Bất cứ cao thủ nào trong triều đều không vào bảng, nếu không những thiên sư, đại tổng quản, lão thái giám trong hoàng lăng sẽ không chịu ngồi yên.” Tư Không Trường Phong giải thích.

“Lão thái giám trong hoàng lăng?” Vô Tâm kinh ngạc.

“Mỗi thời đại đều có Ngũ Đại Tổng Quả, vậy người nghĩ Ngũ Đại Tổng Quả cùng thời với tiên đế chết rồi ư? Bọn họ bị phái tới bảo vệ lăng mộ. Đây là quy định mà hoàng đế khai quốc của Bắc Ly lập ra để đề phòng hoạn quan nhiễu loạn triều đình.” Tư Không Trường Phong nhìn đệ tử Bách Hiểu đường: “Đừng thừa nước đục thả câu. Đọc bảng đi.”

“Để ta nghe xem trong mắt Cơ Nhược Phong, ai mới là đệ nhất thiên hạ?”

“Đứng đầu Quan Tuyệt bảng, Mạc Y.” Đệ tử Bách Hiểu đường đọc cái tên cuối cùng.

Toàn trường tĩnh lặng.

Tư Không Trường Phong cau mày suy tư.

Vô Tâm lắc đầu tỏ ý nghi hoặc.

Các đệ tử Tuyết Nguyệt thành không ồn ào như lúc nghe thứ hạng Lương Ngọc bảng nữa, mặc dù tâm trạng của bọn họ cũng hết như khi nghe tên hạng nhất Lương Ngọc bảng.

Con mẹ nó đây là ai?

Một lúc lâu sau mới có người không nhịn được nhỏ giọng nói: “Mạc Y, là ai vậy?”

“Đúng vậy, Mạc Y là ai?”

“Chẳng lẽ là cao nhân ẩn thế nào?”

“Ta cũng chưa từng nghe nói, liệu tam thành chủ có biết không?”

“Vì sao nhị thành chủ không được vào bảng?”

Tiếng nghi ngờ càng lúc càng vang, cuối cùng tất cả mọi ánh mắt nghi hoặc đều nhìn về phía Tư Không Trường Phong.

Tư Không Trường Phong cười khổ một cái, đành hỏi đệ tử Bách Hiểu đường: “Thế thì, Mạc Y là ai vậy?”

Hóa ra ngay cả tam thành chủ Tư Không Trường Phong cũng chưa từng nghe tới cái tên này.

Thế thì người này, dựa vào cái gì mà đứng đầu thiên hạ?

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 255: Kim Bảng Luận Võ Danh (3)

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tư Không Trường Phong nghiêm túc nhìn đệ tử Bách Hiểu đường, nhưng đệ tử Bách Hiểu đường trả lời lại cũng rất nghiêm túc: “Không biết.”

“Bảng này do đường chủ định ra, thế nhưng đường chủ không giải thích với chúng ta Mạc Y trên bảng là ai.”

Tư Không Trường Phong xoay người, cảm trường thương, chậm rãi nói: “Ta hiểu rồi.”

“Đường chủ còn bảo ta nhắn riêng với Tuyết Nguyệt thành. Ông ấy nói nếu Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên không bị thương nặng, chắc chắn sẽ vào được Quan Tuyết bảng.”

“Bị thương, nhị thành chủ bị thương nặng?” Những đệ tử kia tuy thấy Lý Hàn Y hôn mê bất tỉnh nhưng không ngờ thương thế lại nghiêm trọng đến vậy.

“Biết rồi, bảo hấn có rảnh thì tới gặp ta.” Tư Không Trường Phong đi thẳng về phía trước.

Khi cuộn sách Kim Bảng tới Tân Bách Thảo, vô số đại gia trong giang hồ cũng nghênh đón những sứ giả đội mũ rộng vành tương tự.

Chưởng môn thay mặt hiện tại của Lôi môn, Lôi Vân Hạc cầm tờ danh sách, ngón tay gõ nhẹ lên bàn nhìn vị đệ tử Bách Hiểu đường bên dưới: “Vì sao trên Quan Tuyệt bảng không có tên ta?”

Đệ tử kia uống một hớp trà, kính cẩn trả lời: “Đường chủ nói, Lôi tiên bối hạ cảnh đã lâu, bây giờ trở lại Tiêu Dao Thiên Cảnh, ngày đó trên núi Thanh Thành còn đánh ngang tay với Triệu Ngọc Chân. Có điều lúc đó Triệu Ngọc Chân còn lưu thủ mà tiên bối đã dùng toàn lực. Thế nhưng trở lại đỉnh cao đã là tất nhiên, chỉ cần có thời gian, không nói Quan Tuyệt bảng, chắc chắn sẽ đứng trong ba hạng đầu.”

“Nói thì dễ nghe lắm. Thế nhưng trên Quan Tuyệt bảng, Tuyệt Nguyệt thành có hai người, Đường môn có một người, Lôi gia bảo ta lại chẳng có ai, thế chẳng phải mất mặt à?” Sắc mặt Lôi Vân Hạc vẫn rất bình tĩnh, không nhìn ra vui buồn gì.

“Đường chủ còn nói, nếu bàn về thực lực Lôi Oanh tiên bối cũng có thể xưng Kiếm Tiên. Chỉ có điều tiên bối ấy thiếu một thanh kiếm tốt cho nên không vào được Bách Binh bảng và Quan Tuyệt bảng.”

“Ồ, nói vậy đáng ra Lôi gia bảo phải có hai người trong Quan Tuyệt bảng. Thế nhưng thiên hạ này trừ người và ta, có ai biết cơ chứ? Vẫn là mất mặt thôi.” Lôi Vân Hạc thở dài: “Chẳng hay bao giờ Kim Bảng mới đổi bảng đây?”

“Ba tháng nữa.” Đệ tử Bách Hiểu đường chậm rãi đáp.

Lôi Vân Hạc nhướn mày: “Ba tháng nữa? Lần đổi bảng này đã kéo dài suốt bốn năm cơ mà?”

“Đường chủ nói vậy.”

Lôi Vân Hạc vãn gõ bàn không nhanh không chậm, nhẹ giọng nói: “Xem ra phải tới nhà thông gia vì tiểu tử kia rồi.”

“Có điều tên Mạc Y kia rốt cuộc là ai?”

Trong một gian miếu nhỏ nơi rừng núi hoang vắng, một nho sĩ trung niên mặc áo trắng đang ngồi đó đọc sách uống trà. Một tiểu đạo đồng ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng khí, trong sân là một thiếu niên cầm kiếm gỗ đào đang luyện kiếm, mồ hôi đầm đìa. Đột nhiên mũi kiếm của hắn quay sang, chỉ thẳng vào cửa miếu: “Ai?”

Một người đội nón lá cầm một quyển sách màu vàng đang đứng đó.

Tạ Tuyên buông sách xuống: “Bách Hiểu đường?”

Lý Phàm Tùng nghe được cái tên này, lại nhìn cuộn sách màu vàng trong tay người đó, đột nhiên nghĩ tới một cái tên đã lâu không nghe thấy: “Kim Bảng?”

Người nọ gật đầu, đưa Kim Bảng tới.

Lý Phàm Tùng đi tới bên cạnh Tạ Tuyên và Phi Hiên, mở cuộn sách ra, đọc một hồi rồi hưng phấn nói: “Ta, ta, ta, ta vào Lương Ngọc bảng!”

Phi Hiên nhìn một cái, khinh thường: “Có gì đặc biệt đâu, Lôi Vô Kiệt nhà người ta còn xếp trước người kia kia.”

Lý Phàm Tùng đọc tới đầu danh sách, thấy vị trí hạng nhất đề tên Vô Tâm, kinh ngạc một hồi: “Hòa thượng lần trước lợi hại đến vậy à, còn đứng trước đại đệ tử của Tuyết Nguyệt thành. Còn Vô Song của Vô Song thành, chưa từng nghe nói. Đợi đã, đợi đã, còn chưa xong. Quan Tuyết bảng! Lần này có Quan Tuyết bảng!”

Ngay cả Tạ Tuyên cũng không nhịn được nhìn sang: “Cơ Nhược Phong mở lại Quan Tuyết bảng à?”

“Sự phụ, sự phụ ngài vào Quan Tuyết bảng rồi! Trong nhóm thứ tư!” Lý Phàm Tùng hưng phấn nói.

Thế nhưng Tạ Tuyên hoàn toàn không nhìn tới tên mình mà trực tiếp xem tới cuối cùng, miệng lầm bầm: “Nhóm thứ hai trên Quan Tuyết bảng là Bách Lý Đông Quân và Lạc Thanh Dương. Hạng nhất Quan Tuyết bảng là MẠC Y. Mạc Y này là ai?”

Một quán rượu trống rỗng, một người đội nón lá ngồi trong đó uống rượu, bên cạnh hắn đặt một thanh kiếm lớn. Một canh giờ trước quán rượu này còn hết sức huyên náo, nhưng lúc này lại cực kỳ yên tĩnh. Ngoại trừ chưởng quỹ và tiểu nhị đang nơm nớp lo sợ, trong quán rượu không còn ai khác.

Cho tới lúc một người đội mũ rộng vành bước vào.

Chưởng quỹ vội vàng tiến tới khuyên can: “Khách quan, hôm nay quán tạm thời...”

Người nọ không để ý tới hắn, đi thẳng về phía người đàn ông đang uống rượu trong góc, ngồi xuống trước mặt hắn: “Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên.”

Nhan Chiến Thiên không ngẩng đầu lên: “Người có tin ta giết người hay không?”

Người nọ lại gật đầu một cái: “Đường chủ nói ngài không có nhiều bạn, nhưng ông ấy coi như một người.”

“Tên kia còn sống à? Hẳn tìm ta có chuyện gì?” Nhan Chiến Thiên không phản bác.

Người nọ đặt một quyển sách gấm màu vàng lên bàn: “Đã ra Kim Bảng, tới báo cho tiền bối.”

Cuối cùng Nhan Chiến Thiên cũng ngẩng đầu, giơ tay cầm Kim Bảng. Hắn mở ra, đọc lướt qua rồi cười lạnh một tiếng.

Phá Quân kiếm lập tức rời vỏ.

Cũng lập tức vào vỏ.

Kim Bảng đã hóa thành mảnh vụn.

Đệ tử của Bách Hiểu đường đứng dậy, cúi đầu nói: “Tiền bối, cáo từ.” Sau đó xoay người rời khỏi.

“Đứng lại.” Nhan Chiến Thiên gọi hắn lại, giọng nói đã mang theo sát ý mơ hồ: “Mạc Y là ai?”

Vùng đất hoang vu phía tây.

Một sa mạc kéo dài cả trăm dặm.

Nơi đó có một tòa thành trống ngạo nghệ, rất ít người được bước vào tòa thành này, cho dù tới dưới chân thành cũng phải có dũng khí rất lớn.

Có một người một ngựa đang đứng đó, cửa thành không đóng, thực ra đã lâu rồi tòa thành này không có cửa. Nhưng hắn không định đi vào. Không được thành chủ cho phép, không ai dám tự ý bước vào tòa thành này, cho dù là Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân cũng không ngoại lệ.

Một lúc lâu sau, một người cao gầy mặc áo bào màu xám tro đi ra, bên hông của hắn treo một thanh kiếm rất dài. Thanh kiếm này không được liệt vào kiếm phổ, nhưng còn nổi tiếng hơn rất nhiều thanh kiếm trong kiếm phổ -- trường kiếm Cửu Ca. Người này đương nhiên là Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương.

Người tới thăm ném Kim Bảng trong tay tới, Lạc Thanh Dương giơ tay tiếp lấy, từ từ mở ra rồi tiện tay thu lại, đi vào trong thành. Người tới cũng lập tức quay đầu ngựa, rời khỏi tòa thành này.

Từ đầu đến cuối, hai người không nói một câu.

Thiên Khải thành.

Kim Bảng không bình phẩm về triều đình Thiên Khải, thế nhưng triều đình Thiên Khải vẫn thấy rất hứng thú với Kim bảng. Sứ giả của Bách Hiểu đường không bước vào Thiên Khải nhưng bản sao Kim Bảng được lưu truyền trong Thiên Khải từ lâu. Nó được đưa vào phủ Lan Nguyệt Hầu, được đưa vào Hồng Lư Tự, thậm chí được đưa vào hoàng cung, cũng được đưa vào Khâm Thiên giám.

Trong tay Tề Thiên Trần là một tờ Kim Bảng.

Hắn nhớ lại một số chuyện, một số chuyện vốn đã sắp quên.

Khi đó hắn vẫn còn là thiếu niên, dạo chơi bốn phía cùng sư phụ cao tuổi. Trên đường, trong một tòa thành huyện nhỏ, hắn thấy một

đưa trẻ. Một đứa trẻ ngồi ở đó, bên cạnh là một tấm bảng, phía khác là một bọc chăn bông, trên bảng viết sáu chữ đơn giản: “Bán mình mai táng người thân.”

Nghe người ngoài nói, trong bọc chăn bông kia là em gái của đứa trẻ, đã bị bệnh chết. Nó muốn mai táng cho em gái nhưng lại không có tiền nên muốn bán mình, dùng tiền đó để chôn cất em gái. Nhưng năm đó mất mùa, lưu dân ở khắp nơi, nếu là con gái, mua lấy nuôi mấy năm còn có thể bán vào kỹ viện trong thành, nhưng đây lại là một bé trai, mua về còn thành gánh nặng. Tuy rất nhiều người đi ngang qua nhưng không ai tới nói chuyện với đứa bé này.

Bé trai kia đứng đó, ngẩng đầu, có vẻ rất cô độc.

Sư phụ dừng bước, Tề Thiên Trần nghi hoặc. Đoạn đường vừa qua họ đã thấy rất nhiều lưu dân, vô số người còn thê thảm hơn thế này. Còn sư phụ tu theo đại đạo, khó khăn phạm trần bình thường đâu lọt vào mắt ông? Sư phụ nhìn một lúc lâu, cuối cùng gật đầu: “Căn cốt thật tốt.”

Hóa ra sư phụ coi trọng tư chất tu đạo của đứa bé.

Sư phụ từ từ bước tới, ngồi xổm xuống trước mặt đứa bé. Ngày hôm đó sư phụ mặc đạo bào màu tím của thiên sư, toàn thân không dính một hạt bụi, lại thêm râu tóc bạc trắng, trong mắt người thường chẳng khác nào thần tiên. Bé trai kia nhìn ông, ánh mắt trong trẻo: “Ngài là... thần tiên à?”

“Ta không phải thần tiên, ta chỉ là một người bình thường.” Sư phụ lạnh lùng nói.

“Lão tiên sinh, ngài muốn mua ta à?” Bé trai kia hỏi tiếp.

“Ta có thể giúp ngươi chôn cất em gái ngươi, nhưng ta sẽ không mua ngươi. Có điều ngươi phải làm đồ đệ của ta, đi theo ta tu đạo.”

“Tu đạo? Là tu thành thần tiên à?”

“Cái này không đúng, nhưng ngươi còn nhỏ, tạm thời cứ hiểu như vậy đi.”

“Nghe nói đạo sĩ rất lợi hại, sau này ta tu đạo được rồi, có thể cứu em gái ta về không?”

“Ta không làm được, cũng chưa từng thấy ai làm được. Nhưng sau này có thể ngươi sẽ lợi hại hơn ta, hơn nữa còn lợi hại hơn rất nhiều. Ta không bằng ngươi, đương nhiên không có tư cách nói có thể hay không thể.”

“Được.” Bé trai kia gật đầu một cái: “Ta đồng ý với ngươi.”

Cuối cùng sự phụ mỉm cười, ông giơ tay vuốt ve mái tóc rối tung bần thỉu của bé trai, một hành động rất hiếm thấy: “Được, từ nay trở đi, ngươi là đệ tử của ta. Ngươi tên là gì?”

Hôm nay có 1 bạn donate cho nhóm, nhưng không có tên nên mình không rõ là ai, nếu bạn đọc được tin này thì cho mình xin mail để gửi ebook full nha ^^

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 256: Muốn Vào Quan Tuyệt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tư Không Trường Phong rời tay khỏi cánh tay của Lý Hàn Y, thờ dài nặng nề: “Trọng thương chưa lành lại đau lòng đến mức tẩu hỏa nhập ma, khi tẩu hỏa nhập ma lại bị trọng thương. Chỉ ra ngoài thành một chuyến thôi mà, sao lại lặn đạn đến vậy?”

Lúc này trong phòng khách chỉ có bốn người Tư Không Trường Phong, Lý Hàn Y, Doãn Lạc Hà, Vô Tâm. Doãn Lạc Hà không nhịn được hỏi: “Thương thể hiện giờ còn cứu được không?”

“Cái này phải cảm ơn vị tông chủ Thiên Ngoại Thiên này. Mạng của Hàn Y coi như giữ được, chỉ có điều võ công của cô ấy...” Tư Không Trường Phong cau mày nói.

Doãn Lạc Hà cả kinh: “Phế võ?”

“Võ công của Tuyệt Nguyệt thành ta muốn phế cũng chẳng dễ vậy, huống hồ còn có đệ tử của Dược Vương là ta.” Tư Không Trường Phong dừng một chút rồi tiếp tục nói. “Chỉ có điều trong vòng ba năm, nếu muốn trở lại cảnh giới Kiếm Tiên, sẽ rất khó.”

Trong lòng Doãn Lạc Hà trầm xuống. Với tình hình hiện tại, Tuyệt Nguyệt thành lại mất đi một vị Kiếm Tiên, đây thật sự không phải

chuyện nhỏ.

Trong lúc trò chuyện, Lý Hàn Y dần dần tỉnh lại, miễn cưỡng mở mắt, nhìn người trước mặt rồi nhỏ giọng nói: “Tư Không...”

“Người tỉnh rồi.” Tư Không Trường Phong mỉm cười nói: “Người về nhà rồi, nơi này là Tuyết Nguyệt thành.”

“Tư Không, ta...” Lý Hàn Y định nói gì đó.

“Hàn Y.” Tư Không Trường Phong ngắt lời cô: “Ta biết hết mọi chuyện rồi, người không cần nói gì đâu. Từ hôm nay trở đi, người đừng lên Thương Sơn nữa. Người ở lại Tuyết Nguyệt thành đi, ở cạnh phòng ta.”

“Mỗi ngày người phải uống thuốc đúng giờ, vận công dưỡng khí, không nên tùy tiện dùng kiếm, không nên tức giận. Ta sẽ dùng hết khả năng giúp người khôi phục như lúc ban đầu.”

“Tư Không, ta...”

“Chuyên này không thể thương lượng được, tính người quá cứng đầu, luôn làm việc tùy hứng. Lần này ta không để người làm bừa nữa đâu, lúc đầu cũng không nên để người ra khỏi thành. Ta biết người giả bộ muốn tới Lôi gia bảo, thật ra muốn tới tìm tên đạo sĩ thối kia.”

“Tư Không, ta...” Lý Hàn Y thở dài: “Ta đói.”

Rời nhà bốn ba ngàn dặm, toàn thân nhuốm đầy gió bụi về nhà, một khi cảm giác căng thẳng biến mất, mọi mệt nhọc đều ập lại. Nếu là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên trong quá khứ, liệu có nói tới chữ đói không.

“Để ta bảo nhà bếp làm bát mì.” Doãn Lạc Hà cười đi ra.

Tư Không Trường Phong hơi lúng túng, háng giọng một cái: “Ăn mì xong thì nghỉ ngơi đi.”

“Biết rồi, ta mới là sư tử. Tư Không sư đệ.” Lý Hàn Y bất đắc dĩ nói.

Tư Không Trường Phong càng bất đắc dĩ: “Chẳng phải nhập môn chậm một chút nên phải chịu thiệt cả đời à?”

Không bao lâu sau, Doãn Lạc Hà bưng một bát mì đi vào. Lý Hàn Y nói cảm ơn rồi nhận lấy bát mì, ăn từ từ. Ba người trong phòng không nói gì, cứ thế lẳng lặng chờ cô. Ăn xong bát mì, Lý Hàn Y đặt bát lên bàn, chậm rãi nói: “Tư Không, ta...”

Ánh bạc lóe lên trên tay Tư Không Trường Phong, một mũi châm bạc đã đâm vào ngực Lý Hàn Y. Lý Hàn Y lập tức mê man. Hắn giơ tay rút mũi châm vạc, lắc đầu một cái: “Không nên nói nhiều.”

Doãn Lạc Hà đi tới, vươn người bế Lý Hàn Y lên: “Ta đưa cô ấy về phòng.”

Tư Không Trường Phong gật đầu một cái: “Khổ cho ngươi rồi, ngươi cũng mau về phòng nghỉ ngơi đi. Ta đã thông báo, hàng ngày đều có người đưa thuốc tới cửa phòng của ngươi. Phải uống thuốc đúng giờ.”

Doãn Lạc Hà cười khỏ: “Có thể cho thêm đường không?”

“Thuốc đắng dã tật. Bảo tên đồ đệ của ngươi cũng phải uống thuốc đúng giờ đấy.” Hiếm khi Tư Không Trường Phong nhấn mạnh giống một thầy thuốc như vậy.

“Hắn không có trong phòng, người đem lên Đăng Thiên các đi.”
Doãn Lạc Hà cười nói.

“Hiểu thông rồi? Tiên Nhân Lục Bác thuật, ta cũng đang mong đợi đây.” Tư Không Trường Phong nói.

“Ai mà biết được, có lẽ lúc ở Vô Song thành bị người ta dọa sợ rồi.” Doãn Lạc Hà ôm Lý Hàn Y đi ra ngoài.

“Thương Tiên tiên bối đối xử với Lý Hàn Y tiên bối thật tốt.” Cuối cùng Vô Tâm mở miệng nói.

“Đương nhiên phải đối tốt rồi, ta và Bách Lý Đông Quân luôn coi cô ấy như tiểu sư muội mà. Cô ấy cứ cứng đầu đòi làm sư tỷ. Ta và Bách Lý vẫn muốn lên núi Thanh Thành, đánh cho đám đạo sĩ thối kia một trận, nhưng cô ấy không chịu, cứ muốn chờ tên đạo sĩ kia tới.” Tư Không Trường Phong thở dài một tiếng: “Thế nhưng tên đạo sĩ thối kia lại chết như vậy. Mặc dù tên đạo sĩ thối kia rất xấu, nhưng dấu sao cũng là hôn phu của Lý Hàn Y. Khiến Hàn Y thành quả phụ, ta sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho Tô Xương Hà.”

Vô Tâm đột nhiên chấp tay hành lễ: “Tiểu tăng đã làm xong chuyện cần làm. Tiên bối, xin cáo từ.”

“Ta đã đoán ra vì sao người lại tới tìm Hàn Y, cũng đã đoán ra Hàn Y đã nói gì với người.” Tư Không Trường Phong nhìn Vô Tâm: “Người muốn tới Thiên Khải?”

“Vâng.” Vô Tâm gật đầu.

“Tới Thiên Khải không dễ, ai cũng nói Tuyết Nguyệt thành là giang hồ đệ nhất thành, nhưng nếu xét về cao thủ, Thiên Khải nhiều hơn Tuyết Nguyệt thành nhiều. Ngũ Đại Tổng Quản, Khâm Thiên

giám, còn mấy lão thái giám canh giữ hoàng lăng, cao thủ trong thiên hạ mà các vương phủ chiêu mộ. Cho dù ngươi là hạng nhất Lương Ngọc bảng, tới Thiên Khải cũng chẳng có lợi thế gì đâu!” Tư Không Trường Phong nói.

Vô Tâm cười một tiếng: “Có phải tiểu tăng tới Thiên Khải để đánh nhau đâu.”

“Ngươi thân là hạng nhất Lương Ngọc bảng, tông chủ Thiên Ngoại Thiên, nói tới Thiên Khải không phải để đánh nhau. Thế nhưng người của Thiên Khải lại muốn đánh với ngươi.” Tư Không Trường Phong đi tới bên cạnh cái bàn, rót một chén trà. “Quá mạo hiểm. Mặc dù ngươi thông minh hơn mấy tên đệ tử không nên thân của chúng ta một chút, nhưng so với người của Thiên Khải thành, ngươi vẫn còn hơi non.”

“Thương Tiên định ngăn cản tiểu tăng?” Vô Tâm nhướn mày.

“Ngươi cứu Hàn Y một lần, ta cũng giúp ngươi một lần. Ngươi có vội tới Thiên Khải không?” Tư Không Trường Phong lắc nhẹ chén trà.

“Thật ra cũng không vội lắm.” Vô Tâm thản nhiên đáp.

“Vậy thì ở lại Tuyết Nguyệt thành vài ngày đi.” Tư Không Trường Phong đưa chén trà cho Vô Tâm.

Vô Tâm do dự một chút rồi nhận lấy.

“Tiêu Dao Thiên Cảnh không tính là gì, Lương Ngọc bảng cũng chưa đến đâu cả, vào Quan Tuyết bảng đi.” Tư Không Trường Phong cười nói.

Lúc này, trên biển cả.

Vùng biển bao la bát ngát nhưng chỉ có một chiếc thuyền dài tuyệt tùng đang lướt nhanh. Nhưng cho dù nó có to đến mức nào đi nữa, so với biển cả mênh mông này, nó vẫn rất nhỏ bé.

Trên thuyền Kim Thác treo cờ Phụng Hoàng Vu Phi vang lên tiếng hoan hô.

Cho dù Bách Hiểu đường thần thông quảng đại tới mức nào, Kim Bảng cũng không thể đưa kịp lên chiếc thuyền đã tiến vào biển sâu này, cho nên đám người Lô Vô Kiệt, Đường Liên đương nhiên không biết mình đã vào Lương Ngọc bảng. Lý do bọn họ hoan hô là vì chuyện đang gặp. Có điều cho dù họ có biết chắc cũng không vui. Dù sao ngày trước bị Vô Song của Vô Song thành đánh một trận, hôm nay lại bị hấn đè bên dưới, đương nhiên thấy không phục.

Điền Mạc Chi khoanh tay trong áo, nhìn ba hòn đảo san sát nhau, lạnh lùng nói: “Đến rồi.”

“Đến rồi, đến rồi!” Mộc Xuân Phong hưng phấn hô: “Cuối cùng cũng tới rồi. Đại ca, huynh được cứu rồi.”

Gương mặt đám người Lô Vô Kiệt cũng đầy vui mừng, ngay cả khóe miệng của Tiêu Sát cũng hơi nhếch lên.

Đảo Tam Xà.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 257: Mọi Chuyện Đều Có Giá Của Nó

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Sau khi thuyền Kim Thác cập bờ, hai xà thủ mặc áo choàng đen dẫn những người bắt rắn được chiêu mộ ở cảng xuống thuyền. Trên người bọn họ mặc áo da hộ thân bó sát người, bên ngoài mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ sắt, phòng hộ cực kỳ nghiêm mật.

“Kim Tuyền xà độc đến vậy à?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

Đường Liên gật đầu: “Nếu bị Kim Tuyền xà cắn một cái, như vậy thời gian người có thể sống được còn khoảng một chén trà. Kim Tuyền xà mà chúng ta thấy trên bờ là loại được thuần phục để nuôi dưỡng, đã bị rút đi phân nửa độc tố. Nhưng nếu bị cắn một cái, người bình thường vẫn sẽ ngất xỉu.”

Lôi Vô Kiệt thở dài: “Độc đến vậy sao lại để những người này mạo hiểm. Chỉ chế một thang thuốc thôi mà, để một người đi là được... Ách, chắc là được...”

“Người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn. Bọn họ đã nhận vàng, hơn nữa cũng đã biết nguy hiểm trong chuyện này.” Tiêu Sát thấy Lôi Vô Kiệt không nói được tiếp, bèn chen miệng vào.

“Lôi huynh đang nói ta làm giàu bất nhân à?” Mộc Xuân Phong cười nói: “Vì ý của bản thân mà không tiếc mạng những người này.”

Sống chung một thời gian, Lôi Vô Kiệt cũng hiểu tính cách Mộc Xuân Phong, biết hẳn không phải vậy như vậy. Nhưng nghĩ cẩn thận thì chuyện lại thực sự như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì.

“Nhưng người nhìn chỗ vàng ta cho bọn họ đi, bọn họ đánh cá vài chục năm cũng không thể kiếm được. Dựa vào chỗ vàng đó, một số ngư dân có thể có một chiếc thuyền đánh cá riêng của mình. Một số ngư dân chưa lập gia đình có thể chi trả tiền ăn hỏi đắt giá. Bọn họ biết nguy hiểm trong chuyện này nhưng vẫn tranh nhau nhận chuyện khó khăn đó, người có biết là vì sao không?” Mộc Xuân Phong lạnh lùng nói.

“Vì sao?” Lôi Vô Kiệt rất phối hợp.

“Bởi vì mọi chuyện đều có giá của nó.” Thời khắc này Mộc Xuân Phong lại đột nhiên giống như công tử của Thanh Châu Mộc gia. “Mộc gia ta tôn thờ quy tắc này, cho nên ta đích thân tới. Không ai có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối trong biển cả, đây là cái giá mà chúng ta trả.”

Tiêu Sát đột nhiên nói: “Thật ra ta cảm thấy người rất thích hợp thừa kế Mộc gia.”

“Kế thừa Mộc gia hay không không quan trọng, quan trọng là giúp đại ca ta tìm mùa xuân về.” Mộc Xuân Phong đột nhiên quay lại, cống túi thuốc lên: “Hơn nữa có ta ở đây, không ai chết được đâu.”

Đám người Tiêu Sát lập tức đi theo. Những người bắt rắn đã tản mát ra trên đảo, nhưng cảnh tượng trên đảo hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của Lôi Vô Kiệt. Nhìn lại thì đây là một hòn đảo rất bình thường, hoa cỏ cây cối um tùm, chim chóc hót vang, khác với hòn đảo toàn Kim TUYẾN xà trong tưởng tượng của hắn. Mộc Xuân Phong cứ như nhìn thấu nghi vấn trong lòng hắn: “Cho dù đảo Kim Xà là hòn đảo có nhiều Kim TUYẾN xà nhất nhưng không đến mức khắp đảo chỗ nào cũng có rắn đâu. Muốn tìm vẫn phải phí chút thời gian.”

Hai canh giờ trôi qua, mọi người vòng vo cả nửa ngày vẫn không thấy con Kim TUYẾN xà nào, bèn tìm một chỗ râm mát nghỉ ngơi uống nước. Một xà thủ mặc áo choàng đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn: “Công tử.”

Mộc Xuân Phong uống một ngụm nước, hỏi: “Mấy con?”

“Ba mươi con.” Xà thủ trả lời.

“Không ai bị thương chứ?” Mộc Xuân Phong lại hỏi.

“Bộ đồ bắt rắn mà công tử thiết kế rất kín kẽ, tới giờ vẫn chưa ai bị thương. Nếu bị thương sẽ thả tín hiệu mời công tử qua.” Xà thủ cung kính đáp, không phải hắn đang nịnh bợ mà là bộ đồ bắt rắn kia thật sự hữu dụng.

Mộc Xuân Phong cười nói: “Đi thôi.”

Tiêu Sát thấy xà thủ kia đi khỏi bèn hỏi: “Lần này định bắt bao nhiêu Kim TUYẾN xà?”

“Nếu là để làm thuốc thì chỉ cần vài con Kim TUYẾN xà là đủ. Nhưng muốn kiếm lại khoản chi tiêu của chuyến đi này, vậy ít nhất

phải hai trăm con mới đủ.” Mộc Xuân Phong thản nhiên trả lời.

Đường Liên lại cả kinh: “Hai trăm con Kim Tuyền xà? Nếu lấy hết độc của hai trăm con Kim Tuyền xà, có thể độc chết cả một tòa thành.”

“Ta không hứng thú với chuyện hạ độc, nhưng mật rắn và độc rắn của Kim Tuyền xà đều là đồ tốt, còn phải nhét không ít tiền cho quan phủ để được vào biển sâu. Mộc gia không làm chuyện lỗ vốn, cho nên lần này chiêu mộ nhiều người bắt rắn như vậy chủ yếu là vì việc này.” Mộc Xuân Phong nói.

Tiêu Sát lắc đầu: “Tốc độ hiện giờ quá chậm. Chúng ta không chờ được.”

Mộc Xuân Phong nhìn Tiêu Sát một cái, đương nhiên hiểu hắn đang nói gì. “Đúng vậy, với y thuật của ta đúng là sắp không chờ được rồi. Ta có thể cho các người mượn thuyền, người cứ đi thẳng về phía đông đi, ước định vẫn như trước.”

“Không.” Tiêu Sát lắc đầu: “Vừa nãy người đã nói rồi, mọi chuyện đều có giá của nó.”

Mộc Xuân Phong cười một tiếng, lại uống một ngụm nước, không tỏ ý kiến.

“Đại sư huynh, trả phí thuyền đi.” Tiêu Sát cũng uống một ngụm nước.

Đường Liên gật đầu, lấy từ trong lòng ra một bọc bột rồi vung lên, bột phả vẽ một vòng tròn quanh mọi người. Thứ bột này khá hăng, Tư Không Thiên Lạc vừa ho vừa trách móc: “Đại sư huynh, huynh ném cái gì vậy, hăng chết mắt thôi!”

Lôi Vô Kiệt quen với thuốc nổ lập tức nhận ra: “Lưu huỳnh à?”

Đường Liên lại lấy từ trong lòng ra một nén nhang, cúi người cắm nén nhang xuống đất, sau đó tay vờ nhẹ, nén nhang lập tức cháy lên. Một mùi thơm thoang thoảng xen lẫn một mùi hôi kỳ quái, khiến mọi người ngồi đây không nhận được nhứu mà.

“Đây là cái gì?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Đường Liên đứng dậy: “Đây là hủ hương, mọi độc vật trên thế gian đều không kháng cự được mùi vị của nó.” Hắn nói như đinh đóng cột nhưng lại rất có sức thuyết phục, vì nói tới chuyện dùng độc, ngoại trừ Lão Tụ Hào Ôn gia, chỉ có Đường môn là nhất.

Chốc lát sau, xung quanh vang lên tiếng xì xì. Mọi người vội vàng nhìn quanh, chỉ thấy trong bụi cỏ là hàng loạt rắn vàng kim, trên nhánh cây cũng đầy những rắn. Tất cả xoay người, lè lưỡi, nhìn chằm chằm vào mọi người nhưng có vẻ sợ vòng lưu huỳnh nên không dám bò lên phía trước.

“Người còn bao nhiêu ám khí Đường môn?” Tiêu Sát hỏi.

Đường Liên nhún vai: “Chưa đếm thử, nhưng cũng không ít.”

“Dùng hết trước khi về Bắc Ly đi, coi như một kết thúc.” Tiêu Sát nói đầy ẩn ý.

Đường Liên gật đầu, thân hình hơi động, đã đi qua cái vòng. Bóng người của hắn nhanh chóng xuyên qua, cánh tay lấp lánh ánh bạc, từng con Kim Tuyến xà nhảy lên đều rơi xuống nhanh chóng.

Lôi Vô Kiệt xách kiếm định tiến tới nhưng lại bị Tiêu Sát ngăn cản: “Người rút kiếm, Kim Tuyền xà sẽ bị người chém đứt. Người ta muốn lấy mật rắn, không phải hàm thịt rắn để ăn.”

Lôi Vô Kiệt nhướn mày: “Hay là tối nay ăn canh rắn đi?”

Tư Không Thiên Lạc lập tức lộ vẻ buồn nôn.

Khi nén hương đốt được một nửa, Đường Liên trở lại trước mặt mọi người, cúi người bóp tắt nén hương rồi lạnh lùng nói: “Đủ rồi. Bảo người tới nhặt đi.”

Tiêu Sát gạt đầu một cái, cùng đám người Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc đi theo sau Đường Liên đi về thuyền. Nhìn bóng lưng bọn họ, Mộc Xuân Phong đột nhiên nghĩ tới, ngoài đường ở Thanh Châu, đám lái buôn thô tục luôn mắng những quý tộc giàu có câu này.

“Lũ ngạo mạn chết tiệt.”

Hiện mình đang tổ chức một buổi thiện nguyện trung thu dành cho các bé ở chùa Bửu Tích - Vũng Tàu, do bản thân không có gì nhiều ngoài truyện, nên mình xin nghĩ ra cách "chơi xấu" này vậy, cứ mỗi 10.000vnd nhận được từ việc donate đọc truyện thì mình sẽ up thêm 1 chương truyện lên. Mọi người được đọc truyện nhanh, mình cũng có thêm kinh phí mua sữa cho các bé.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 258: Đốt Lửa Đêm Trên Biển

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tiêu Sắt quay đầu lại nhìn Mộc Xuân Phong: “Còn đờ ra đó làm gì, tới đảo Ngân Xà thôi.”

Mộc Xuân Phong nghe vậy mỉm cười đắc ý, nghĩ thầm trong đầu mình đọc nhiều sách như vậy vẫn có chỗ tốt, chậm rãi nói: “Ngân Y xà chỉ xuất hiện lúc bình minh, phải chờ sáng mai.”

“Ừ.” Tiêu Sắt lạnh nhạt đáp một tiếng rồi xoay người rời khỏi.

Lôi Vô Kiệt nghe vậy lại tò mò, bước chân chậm lại đi tới bên cạnh Mộc Xuân Phong: “Sao Ngân Y xà lại chỉ xuất hiện lúc bình minh?”

“Bởi vì da của Ngân Y xà rất mỏng, thường chúng chỉ sống được trong chỗ tối, sẽ không xuất hiện. Thân thể của chúng tối đa là tiếp nhận được ánh sáng bình minh, cho nên hàng ngày chỉ khi sáng sớm mới thấy được bóng dáng bọn chúng.” Mộc Xuân Phong nói.

Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái: “Vậy hôm nay nghỉ ngơi được rồi?”

Mộc Xuân Phong cười nói: “Có lẽ vậy.”

“Đại sư huynh.” Lôi Vô Kiệt cao giọng nói.

Đường Liên phát tay: “Nấu canh rắn!”

Tư Không Thiên Lạc lại lộ vẻ buồn nôn.

Rất nhanh, người của Mộc Xuân Phong thu dọn sạch sẽ tất cả những Kim Tuyến xà trên mặt đất. Những người được chiêu mộ để bắt rắn vốn đã chuẩn bị tâm lý cửu tử nhất sinh, không ngờ lại hoàn thành nhiệm vụ dễ dàng như vậy, ai nấy vui vẻ ra mặt. Hai xà thủ kiểm kê xong bèn tới chỗ Điền Mạc Chi nói gì đó. Điền Mạc Chi gật đầu, đi tới bên cạnh Mộc Xuân Phong: “Hai trăm ba mươi sáu con.”

“Lấy mật rắn, tách độc rắn. Nhanh lên chút, đừng ném Kim Tuyến xà đi, cầm về đây.”

Điền Mạc Chi không hiểu: “Lấy xác rắn làm gì?”

Mộc Xuân Phong bất đắc dĩ nói: “Ăn!”

Có lẽ do đợi trên thuyền quá lâu, ngoại trừ hai xà thủ trở lại thuyền xử lý chỗ Kim Tuyến xà và vài thủy thủ ở lại trên thuyền, tất cả mọi người còn lại đều ở lại trên đảo, không muốn đi. Nhưng bọn họ cũng không dám đi xa, dù sao trên đảo này cũng có rất nhiều Kim Tuyến xà. Đường Liên và Lôi Vô Kiệt bê một nồi sất to, trong nồi đầy những nước biển.

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Đây là lần đầu tiên ta ra biển, giờ mới biết hóa ra đại sư huynh còn nấu nướng giỏi như vậy.”

“Ta phải xử lý nhiều chuyện của Tuyết Nguyệt thành, thường xuyên ra ngoài dãi nắng dầm mưa, còn người? học nấu ăn từ đâu vậy?” Đường Liên vừa châm lửa vừa nói.

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Ta có một sư phụ tốt, mỗi lần ông ấy đều bảo ta nấu món ngon cho mình rồi mới chịu dạy ta võ công.”

Mộc Xuân Phong đi tới trước mặt hắn nói: “Thịt rắn trắng nõn tươi non, là mỹ vị hiếm thấy trên thế gian. Nghe danh lâu rồi mà chưa được thử, xem ra hôm nay được ăn no lộc rồi?”

Tư Không Thiên Lạc ngồi cách đó không xa khinh thường nói: “Người của Nam Quyết mới ăn thứ đó. Ta không ăn!”

“Nghe nói người của Nam Quyết cái gì cũng ăn, đúng là ăn thịt rắn thịnh hành ở Nam Quyết.” Mộc Xuân Phong gật đầu.

Đường Liên cười nói: “Với người Nam Quyết, ăn rắn không coi vào đâu. Bọn họ có một món ăn tên là Tam Chi Nhi. Đó mới là cao cấp nhất trần gian, ta cũng không dám ăn.”

Tư Không Trường Phong suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Đó là món gì vậy? Nghe tên thật thú vị.”

“Đúng là thú vị, trong khay để một đồng chuột non vừa sinh ra, còn chưa mọc lông chưa mở mắt. Người dùng đũa kẹp đầu nó, chỉ nghe chít một tiếng. Sau đó chấm chút tương, lại nghe tiếng chít nữa, cuối cùng cắn trong miệng lại nghe một tiếng chít. Tổng cộng ba tiếng chít cho nên gọi là Tam Chi Nhi. Nghe nói cuối cùng nước dịch chảy ra, rất ngon...”

“Đại sư huynh, người im ngay cho ta!” Tư Không Thiên Lạc tiện tay vớ một viên đá ném tới.

Đường Liên dù sao cũng xuất thân Đường môn, ám khí như vậy làm sao đánh trúng được hắn. Hắn nhắc chân đá một hòn đá trên

bãi cát lên, va vào hòn đá ném tới, vỡ thành hai nửa. Hấn cười một tiếng: “Thiên Lạc sư muội, ta đang kể chuyện mà.”

Mộc Xuân Phong lắc đầu: “Chuyện này đúng là buồn nôn.”

Lôi Vô Kiệt nuốt một ngụm nước miếng: “Đại sư huynh, người thật độc ác.”

Ngay cả Tiêu Sát đứng cách đó không xa cũng hừ lạnh một tiếng.

Đường Liên lúng túng gãi đầu một cái: “Thật ra ta cũng không dám ăn.”

Nhưng những người khác không buồn để ý tới hắn, mặt ai cũng lộ rõ vẻ không tin. Dù sao Đường Liên nói quá sống động, ngay cả những thủy thủ ở bên cạnh cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía hắn. May là lúc này hai tên xà thủ mang một sọt xác rắn tới, hóa giải bầu không khí lúng túng này.

Đường Liên nhận sọt Kim Tuyền xà kia thở dài: “Nếu có gà mẹ thì tốt.”

Lôi Vô Kiệt nhướn mày: “Sư huynh quả đúng là đồng đạo.”

“Đây là điển cố gì?” Mộc Xuân Phong tuy đọc nhiều sách nhưng chắc hẳn trong đó không có công thức nấu ăn.

Món này tên là Long Phượng bảo, một con gà đi cộng ba con rắn, hầm cùng nhau, ăn rất ngon.” Lôi Vô Kiệt liếm môi.

“Trên thuyền có nuôi gà, lấy mấy con xuống.” Mộc Xuân Phong nói với một thủy thủ.

“Trên thuyền còn nuôi gà à?” Lôi Vô Kiệt ngây ra hỏi.

Cuối cùng Mộc Xuân Phong cũng có cơ hội khoe khoang, hấn ho khan một tiếng, đang định nói lại bị một giọng lười biếng cắt đứt: “Trên thuyền nếu chỉ ăn thịt cá, các thủy thủ sẽ sinh bệnh sốt rét, mưng mủ, cho nên phải nuôi một ít gà vịt.”

“Không chỉ có gà vịt, trên thuyền của ta còn có một con heo đấy.” Mộc Xuân Phong bổ sung.

“Làm phiền Mộc huynh chuẩn bị cho ta chút thịt cá là được, không cần canh rần đâu.” Tiêu Sắt nói tiếp.

Tư Không Thiên Lạc vui mừng: “Tiêu Sắt, người cũng không ăn cái thứ đáng ghét đó à?”

Tiêu Sắt lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Bây giờ ta không ăn thịt rần được, sẽ chết.”

Tư Không Thiên Lạc thăm căng thẳng, cô cảm thấy gần đây Tiêu Sắt càng lúc càng ít nói, cảm giác đó khiến cô rất bất an.

Màn đêm từ từ hạ xuống.

Lôi Đường Liên và Lôi Vô Kiệt lấy mười mấy cái nồi lớn nấu hơn hai trăm con Kim Tuyến xà mà bọn họ bắt được ban ngày. Hương thơm tỏa ra, ngay cả Tư Không Thiên Lạc cũng không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

“Hương vị của thịt rần thật sự không tệ, đừng sợ, ném thử đi.” Tiêu Sắt nhẹ nhàng nói.

Tư Không Thiên Lạc lại lắc đầu: “Ta không ăn đâu.”

Tiêu Sắt cười, uống một ngụm.

Mọi người vừa uống rượu cười đùa vừa ăn thịt rắn.

Tiêu Sát và Tư Không Thiên Lạc ngồi bên nhìn bọn họ, có vẻ hơi cô đơn.

Tư Không Thiên Lạc chỉ thấy ảo não, trong đầu thầm nghĩ rõ ràng mình cảm nhận được sa sút trong lòng Tiêu Sát, sao bọn Đường Liên và Lôi Vô Kiệt lại như không thấy, vẫn đứng đó làm đầu bếp vậy?

Nhưng lúc này, Lôi Vô Kiệt đột nhiên uống một ngụm rượu, vung ống tay áo. Thanh Tâm kiếm lập tức rời vỏ, hạ xuống tay hấn.

Tiếng hoan hô vang dội.

Lôi Vô Kiệt vung kiếm, phát tay áo, y phục đổ rục múa lượn.

Chính là Nhược Y Kiếm Vũ tại Tuyết Nguyệt thành ngày trước.

Đường Liên mỉm cười, cầm một bình rượu ném lên trời.

Lôi Vô Kiệt tung người nhảy lên, tiếp lấy bình rượu, hạ xuống trước mặt Tiêu Sát.

Hắn đưa bình rượu cho Tiêu Sát.

“Uống nước làm gì, uống rượu.”

“Người yên tâm, có chúng ta ở đây, sẽ không để người chết đâu.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 259: Ngân Y, Thủy Long Du

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Tiêu Sát nhìn Lôi Vô Kiệt, thần sắc lạnh nhạt. Lôi Vô Kiệt tay phải cầm kiếm, mũi kiếm ngoắc bình rượu, thần sắc như đang khiêu khích.

“Đâu thể để chúng ta uống rượu ăn thịt rắn, mình người uống nước چرا sư tử được.” Khóe miệng của Lôi Vô Kiệt hơi nhếch lên.

Tiêu Sát cầm bình rượu, uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt bình rượu xuống: “Sợ người chác?”

Một giây sau, Tiêu Sát ngất xỉu.

Lôi Vô Kiệt cũng ngất.

Bởi vì Tư Không Thiên Lạc xách Ngân Nguyệt thương lên, một thương đập ngất Lôi Vô Kiệt.

“Người mau giải thích cho ta, thế nào là چرا sư tử?” Tư Không Thiên Lạc cả giận hỏi.

Mộc Xuân Phong cũng hòm thuốc tức tốc chạy tới, vừa lấy châm bạc ra vừa lau mồ hôi đầy đầu: “Các người có thể yên tĩnh chút thôi, đừng để đại phu ta đây thêm phiền được không?”

Bên kia Đường Liên uống rượu say bắt đầu múa quyền, quyền pháp Hải Vận được truyền thụ bởi Bách Lý Đông Quân đúng là uống say rồi còn có uy phong hơn so với lúc bình thường, mỗi quyền đánh ra đều khiến sóng triều hưởng ứng, khiến đám thủy thủ tấm tắc khen hay.

Đệ tử Tuyết Nguyệt thành duy nhất còn tỉnh táo Tư Không Thiên Lạc che trán, trong đầu thầm nghĩ đường đường đại đệ tử của giang hồ đệ nhất thành không ngờ lại xuống cấp tới mức đánh quyền trên hòn đảo trống vắng, đúng là mất mặt.

Mộc Xuân Phong thi chằm xong lau mồ hôi cười nói: “Sự muội có muốn lên cướp danh tiếng không?”

Tư Không Thiên Lạc ngạc nhiên hỏi lại: “Sao cơ?”

“Trong dạ hội lửa trại như vậy không phải lúc mọi người thể hiện thần thông, so đấu xem ai lợi hại hơn à? Người là nữ nhân hiếm có trên thuyền, mọi người đều mong đợi người biểu diễn đấy.” Mộc Xuân Phong vừa nói vừa cẩn thận từng chút một đặt Tiêu Sắt dựa người vào một tảng đá lớn.

“Được thôi.” Tư Không Thiên Lạc cảm trường thương lên nhảy vào giữa vòng tròn của mọi người, Đường Liên vừa lão đảo đánh xong bộ Hải vận đã lăn sang một bên ngủ. Tư Không Thiên Lạc cảm trường thương, vẽ một đường tròn hoàn mỹ.

Mọi người trầm trồ khen ngợi.

Ngân Nguyệt thương kéo theo một vầng trăng trắng lóa, như vẩy ánh trăng lấp lánh, cảnh tượng tươi đẹp. Lại thêm dung nhan mỹ miều của Tư Không Thiên Lạc, khiến các thủy thủ nhìn một lúc là

chẳng thấy thương đâu, chỉ thấy nụ cười chúm chím lúc vung thương, hai hàng mi mang khí khái bất phàm.

Tư Không Thiên Lạc nghiêng người vung thương tạo thành một ánh trắng. Cô thấy trên mũi thuyền Kim Thác dường như có một bóng người, tà áo bay trong gió.

Bóng người kia thật quen thuộc.

Hạ thương, Tư Không Thiên Lạc lại ngẩng đầu nhìn lên, trên mũi thuyền không một bóng người.

“Nhìn nhầm à?” Tư Không Thiên Lạc thu thanh trường thương lại, nhỏ giọng nói.

Bình minh ngày hôm sau.

Ngân Y xà không sánh được với Kim TUYẾN xà, không phải được liệu đất giá, hơn nữa số lượng cũng thừa thớt hơn nhiều, cho nên những người bắt rắn được chiêu mộ đã không còn tác dụng. Bởi vậy những người tới đảo Ngân Xà chỉ có Mộc Xuân Phong, Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Đường Liên, Tư Không Thiên Lạc và hai xà thủ mặc áo choàng đen.

Sau một đêm, đã tỉnh rượu, ba người Tiêu Sắt quên sạch chuyện đã làm hôm qua. Đường Liên tối qua còn đứng biểu diễn quyền pháp bên bờ biển, lúc này lại có vẻ rất nghiêm túc đứng đắn: “Khi mặt trời lên, Ngân Y xà sẽ xuất hiện, nhiều nhất trong bao lâu?”

“Tối đa nửa canh giờ, sau nửa canh giờ Ngân Y xà sẽ trở lại hang của mình.” Một xà thủ mặc áo choàng đen đáp.

Mọi người từ trên thuyền Kim Thác xuống một chiếc thuyền nhỏ, chèo về phía đảo Ngân Xà. Lôi Vô Kiệt ngồi xồm xuống, gõ nhẹ lên thuyền: “Tiếp đó chúng ta phải ngồi cái thuyền này đi về phía đông à? Sao ta có cảm giác không đáng tin cậy?”

Mộc Xuân Phong lắc đầu: “Lôi huynh yên tâm, đến lúc đó đương nhiên sẽ cho người một chiếc thuyền tốt rồi. Hoặc chúng ta đi cùng nhau là được.”

“Chuyện này liên quan tới sinh tử, cảm ơn hảo ý của Mộc huynh.” Tiêu Sát nhẹ nhàng từ chối.

Mộc Xuân Phong gật đầu, hẳn là người thông minh, biết giọng điệu gì là thật sự từ chối.

Mọi người nhanh chóng tới đảo Ngân Xà, dưới sự hướng dẫn của hai xà thủ, bọn họ đi sâu vào trong đảo Ngân Xà, thế nhưng dọc đường không có dấu vết gì của rắn, thậm chí còn hiếm thấy dấu vết gì của sinh vật.

“Sao lại như vậy?” Tư Không Thiên Lạc không hiểu.

Đường Liên ngắt một chiếc lá, gửi một cái: “Độc tính của một con Ngân Y xà tương đương với mười con Kim TUYẾN xà. Thực vật trên đảo hoặc nhiều hoặc ít đều đã dính một chút độc tính, đi đường cẩn thận một chút, đừng để lá cây làm bị thương.”

“Đây là một hòn đảo đầy độc à?” Tư Không Thiên Lạc bĩu môi, nhìn đóa hoa hồng kiều diễm, không hiểu nổi: “Hoa đẹp như vậy đúng là phí phạm.”

Đường Liên ngồi xồm xuống ngắt một đóa hoa hồng, nhẹ nhàng nói: “Là Hồng Nhan Lệ, thứ càng đẹp lại càng nguy hiểm. Chất lỏng

của hoa này có thể độc chết một con trâu.” Hấn sờ sờ mó mó, lấy từ trong lòng ra một chai thuốc, đổ nước đó vào.

“Không sợ trúng độc à?” Một xà thủ cau mày nói.

Đường Liên cười một tiếng, không trả lời, cất bình thuốc vào trong lòng rồi đi tiếp.

“Nếu lát nữa người bị Ngân Y xà cắn, nhớ xin Đường huynh một giọt uống vào.” Mộc Xuân Phong vỗ nhẹ lên bả vai tên xà thủ kia.

“Công tử nói vậy là sao?” Xà thủ không hiểu.

“Hễ là độc vật, trong phạm vi bảy trượng thường có thuốc giải. Đương nhiên độc vật có thể làm thuốc giải, thuốc giải cũng có thể thành độc. Người ấy, chỉ biết về rắn, không biết về độc.” Mộc Xuân Phong thở dài.

Mọi người đi tiếp về phía trước, không bao lâu sau đã tới dưới một thác nước. Chỉ thấy thác nước lấp lánh ánh bạc, như có vô số nháy nhót, khung cảnh rất tươi đẹp. Thế nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện đây không phải là cá, mà là... rắn.

Hơn trăm con rắn bạc nhảy khỏi thác nước, bơi lội, tắm ánh mặt trời, tỏa ánh sáng lóng lánh.

“Cái này...” Tư Không Thiên Lạc ngậy ra, hình ảnh này khiến người ta cảm thấy vừa mỹ lệ vừa kinh khủng. Những con rắn này tuy lớp da có chút màu bạc nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện da nó gàn như trong suốt. Chẳng trách loài rắn này chỉ có thể hoạt động lúc bình minh, hơn nữa còn phải bơi trong nước. Dù sao da của nó yếu như vậy, chỉ bị chiếu sáng chút thôi cũng có thể bị thương.

“Châm hủ hương không?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Đường Liên lắc đầu: “Hủ hương không thu hút được nó, nó cũng không mạo hiểm bị đốt chết để chạy tới.”

“Thế thì qua bát vại con đi.” Tư Không Thiên Lạc vung trường thương định đi tới.

“Nếu sư muội không muốn bị rấn cản thành cái sàng thì đừng vọng động.” Đường Liên giơ tay cản Tư Không Thiên Lạc lại.

Hai xà thủ nhìn nhau một cái, đi tới. Một người nhảy đến bờ bên kia, hai người giơ tay kéo lên, mở một tấm lưới nhỏ.

Đường Liên gật đầu: “Cách hay.”

Tiêu Sát cau mày: “Phải mất bao lâu?”

“Xem vận may, theo kinh nghiệm của bọn họ, cùng lắm ba ngày là bắt được một con.”

“Quá muộn.” Tiêu Sát thở dài.

Lôi Vô Kiệt cũng thở dài, bước tới: “Mọi người tránh ra.”

Hai xà thủ nhìn hẩn một cái, lao nhao lui lại.

Lôi Vô Kiệt lấy từ trong lòng ra một thứ, đột nhiên ném vào trong thác nước. Vật đó đụng phải thác nước, lập tức nổ tung. Chỉ chớp mắt đã có hơn hai mươi con Ngân Y xà bị nổ bay. Lôi Vô Kiệt lao tới, cầm giỏ trúc đã chuẩn bị từ trước đón lấy chỗ Ngân Y xà này: “Tìm tòi cẩn thận chút đi, chắc có con chưa bị nổ vỡ mật đâu.”

“Hỏa khí Thiên Tụ của Lô gia bảo, Thủy Long Du, lại bị lôi ra bắt rấn. Nếu bị các sư huynh trong Lô gia bảo biết được, chắc sẽ đánh ta chết tươi.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 260: Cương Thiết Lưu Ly

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đã bắt đủ số lượng Kim Tuyên xà, Ngân Y xà cũng đã tới tay. Ba loại mật rắn mà Mộc Xuân Phong nhắc tới chỉ còn loại cuối cùng. Chỉ có điều con Thiết Lưu Ly kia...

“Tiếp đó nên tới đảo Lưu Ly, nhưng thứ cho ta nói thẳng.” Đường Liên nhìn hai tên xà thủ. “Trên đời này có Thiết Lưu Ly thật sao? Nếu có, sao mọi người chỉ biết Kim Tuyên, Ngân Y mà không biết tới Thiết Lưu Ly?”

“Câu hỏi này của Đường huynh rất hay, như vậy ta cũng hỏi Đường huynh một câu.” Mộc Xuân Phong nói: “Nếu mọi người chỉ biết tới Kim Tuyên, Ngân Y, vậy sao nơi này lại được gọi là đảo Tam Xà?”

Mọi người kinh ngạc. Đúng vậy, nếu trên đảo Lưu Ly không có rắn, vậy sao nơi này lại được gọi là đảo Tam Xà?

“Đô đốc của thành phố Đông Cập Hải tiền triều từng viết trong ‘Đông Hành Hải Vực chí’, từng có người đi qua đảo Ngân Xà tới đảo Lưu Ly, cuối cùng chỉ có một người trở về. Người đó nói trên đảo Lưu Ly có rắn lớn, con mắt to như đèn lồng nhưng không thấy gì, khứu giác và thính giác lại hết sức nhạy bén, có thể há miệng nuốt

trợn một người trưởng thành. Hơn nữa cơ thể nó cứng rắn như sắt thép, đao thương đâm không vào. Thế nhưng lúc ấy người đó đã phát điên, sau đó còn nói đó không phải là rắn mà là rồng. Có điều dù sao cũng là quái vật ở đảo Tam Xà xa xôi, hơn nữa cho dù nó có tồn tại thật không, ít nhất cũng khó đối phó, cho nên không ai tìm kiếm kết quả này. Ta là người đầu tiên.” Mộc Xuân Phong đặc ý nói.

“Chưa ai đến đó thử à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Có, nhưng rất khó tới đảo Lưu Ly, bởi vì có sương độc, người bình thường chỉ lên đảo mười bước là hôn mê.” Mộc Xuân Phong lấy từ trong lòng ra một chai thuốc đưa cho mọi người: “Cho nên mới cần cái này.”

Đường Liên nhìn sang: “Tị Trùng đan?”

“Trước khi tới đây ta đã chuẩn bị chu đáo rồi, ta nhất định phải mang ba loại mật rắn về.” Mộc Xuân Phong ngạo nghễ nói.

Mọi người uống viên Tị Trùng đan vào, tiếp tục đi về phía trước. Thực ra đảo Lưu Ly ngay bên cạnh đảo Ngân Y, chỉ cần đi qua mấy tảng đá ngầm là đến được bờ bên kia. Nhưng đảo Lưu Ly lại như ngâm mình trong một làn sương mỏng manh, có chim chóc bay qua bầu trời nhưng khi tới gần đảo Lưu Ly lại đột nhiên rơi thẳng xuống đất.

“Quả nhiên là khí độc.” Lôi Vô Kiệt nhíu mày một cái.

Mọi người nín thở, cẩn thận đi về phía trước. Bọn họ đã uống Tị Trùng đan, tuy có thể tạm thời chống đỡ được khí độc nhưng đầu óc vẫn hơi choáng váng.

“Hòn đảo này thôi quá đi.” Tư Không Thiên Lạc cau mày.

Quả thật vậy, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

“Làm sao tìm con rắn kia đây?” Lôi Vô Kiệt hỏi. “Đợi thêm lát nữa, e rằng có nuốt hết cái bình kia cũng bị mùi thối hun chết mất.”

Mộc Xuân Phong trầm giọng nói: “Có thể nó đã tìm ra chúng ta.”

Mọi người đột nhiên cảm thấy một cái bóng đen lướt qua đỉnh đầu, vội vàng ngẩng đầu lên, nhưng không thấy thứ gì.

“Á!” Một tiếng hét thảm vang lên, mọi người vội vàng quay đầu, chứng kiến một xà thủ bị một cái đuôi rắn khổng lồ cuốn đi chỉ trong chớp mắt. Đuôi của con rắn đó vài tới máy trượng, chẳng khác nào măng xà trưởng thành. Xuất hiện chỉ trong chớp mắt rồi lập tức biến mất.

“Ca ca!” Xà thủ còn lại kinh hãi hét lên, lúc này mọi người mới biết hóa ra hai người là huynh đệ.

Chỉ chốc lát sau, một cái bóng đen đập xuống, mọi người né sang một bên, định thần lại mới phát hiện là xà thủ mặc áo choàng đen kia. Chỉ có điều hắn đã nằm thành một đống, xương cốt trên người đã bị bóp vỡ vụn.

Xà thủ còn lại định tiến lên nhưng bị Đường Liên kéo lại: “Thiên Lạc, người bảo vệ Tiêu Sát. Mọi người cẩn thận, đừng lạc đàn.”

Suy nghĩ của Lôi Vô Kiệt vừa động, Tâm kiếm đã rời vỏ bay ra, hấn vung kiếm lên chặn đuôi rắn khổng lồ vừa đánh tới.

Chỉ nghe ‘keng’ một tiếng, Tâm kiếm như đụng phải một khối sắt lớn. Kiếm rất sắc bén nhưng vẫn không tạo thành vết tích gì.

“Công phu nghe gió đoán vị trí lại tiến bộ rồi.” Đường Liên cười nói.

Lôi Vô Kiệt không hề đắc ý, chỉ gật đầu, nghiêm túc rất hiếm thấy: “Trong sách cổ nói không sai, thân thể con rắn này cứng như sắt, đao thương đâm không vào.”

“Quan trọng nhất là thân thể khổng lồ như vậy làm sao ẩn giấu?” Đường Liên cau mày, cái đuôi rắn khổng lồ hiện thân một lần xong lại đột ngột biến mất.

Tiêu Sát hơi cúi người, đặt tay lên mặt đất.

“Sao vậy?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Dưới đất hình như có thứ gì đó đang bơi.” Tiêu Sát đột nhiên đứng dậy hét lớn với mọi người: “Cẩn thận! Nó ở dưới đất!”

Vừa dứt lời đã thấy mặt đất bị xốc lên, mọi người đồng thời nhảy lên. Xà thủ còn lại võ công không tốt, tốc độ hơi chậm, bị thân rắn vừa lao lên đè xuống đất, chết ngay tại chỗ. Mọi người vội vàng điếm chân, lao ra phía xa. Lúc này ngẩng đầu nhìn lại mới thấy dung mạo thật của con Thiết Lưu Ly kia.

Thân thể nó phủ đầy vẩy màu đồng cổ, lấp loáng ánh lạnh, trên đầu có hai khối thịt lớn đở bưng như đèn lồng. Theo như sách cổ ghi lại, đây là đôi mắt của nó, tuy rất lớn nhưng lại không nhìn được. Còn thân thể của nó dài tới gần mười trượng. Nó há to miệng để lộ hàm răng, một luồng gió tanh thổi tới, tanh hôi không khác gì mùi trên đảo, chỉ nồng đậm hơn nhiều.

“Hóa ra khí độc trên đảo là do con rắn này phát ra. Bản thân nó sẽ độc tới mức nào?” Mộc Xuân Phong hít một hơi lạnh.

“Chẳng qua là một con rắn mà thôi, còn tưởng mình là rồng chắc? Tuy ta không biết rồng trông thế nào nhưng chắc chắn không xấu như người.” Lôi Vô Kiệt tung người một cái, vung kiếm chém về phía con rắn lớn. Kiếm của hắn chém vào lưng con rắn, vạch thẳng xuống.

Lại một loạt tiếng leng keng thanh thúy, như chém lên khối sắt.

Thân thể con rắn lớn uốn lượn, hát văng Lôi Vô Kiệt ra ngoài. Lôi Vô Kiệt hạ xuống đất, trượt về phái sau mười mấy bước mới dừng lại được. Hắn lau mồ hôi, thở dài: “Thế này đúng là có dùng chiêu số gì cũng vô dụng.”

Vừa dứt lời, con rắn lớn kia đã tung người đập tới.

Đường Liên lại lắc đầu: “Trừ phi độc chảy thẳng vào máu nó, nếu không với độc tính của bản thân nó, những thứ độc bình thường không làm gì được.”

Mộc Xuân Phong nhìn hai con người đổ bưng của con rắn: “Có lẽ cặp mắt kia là nhược điểm, phải nghĩ cách đánh trúng chỗ đó.

Đường Liên lắc đầu: “Nơi đó quá gần đầu rắn, quá nguy hiểm, nếu ai không đủ nhanh sẽ bị nó nuốt mất.”

“Vậy chỉ cần người đó đủ nhanh là được.” Tiêu Sắt đột nhiên đi tới, giơ tay với Lôi Vô Kiệt: “Đưa kiếm cho ta.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 261: Đạp Vân Thừa Phong

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lôi Vô Kiệt nhìn hấn như nhìn thẳng điên: “Người điên rồi à?”

“Chỉ cần vung kiếm thôi, không dùng nội lực là được. Đưa kiếm cho ta.” Tiêu Sắt nói rất kiên quyết.

“Nói thì đơn giản, lực lượng của con Thiết Lưu Ly kia mạnh như vậy, hát một cái thôi là đạp chết người rồi.” Lôi Vô Kiệt vội vàng la lên.

“Người có cách tốt hơn không?” Tiêu Sắt hỏi.

Lôi Vô Kiệt cau mày, khẽ lắc đầu một cái.

Tiêu Sắt đi tới, đoạt lấy Tâm kiếm trên tay hấn, Đường Liên giơ tay ngăn cản.

"Tránh ra."

Đường Liên thở dài, lấy một chai thuốc từ trong lòng ra, rót Hồng Nhan Lệ vừa lấy được lên thân kiếm: “Không nên cưỡng ép bản thân, chỉ một con rắn thôi mà, cố gắng suy nghĩ thế nào cũng có cách thôi.”

Đuôi rắn của Thiết Lưu Ly lại quét tới.

Tiêu Sát tung người nhảy một cái, giẫm lên đuôi con rắn kia.

Tư Không Thiên Lạc nhú mày, nắm chặt thanh Ngân Nguyệt thương trong tay.

Bước chân của Tiêu Sát bỗng hóa nhanh, thi triển Đạp Vân Thừa Phong bộ tới cực hạn, đạp lên thân rắn nhanh chóng chạy về phía đầu.

Thiết Lưu Ly như phát giác có người đang giẫm lên thân của mình, vung vẩy điên cuồng.

Nhưng bước chân của Tiêu Sát nhanh nhạy tới cực hạn, giậm chân nhảy một cái, rơi xuống đất, lắc mình, lại nhảy một cái đã hạ xuống. Đã đứng trên đầu rắn.

Mộc Xuân Phong trợn tròn hai mắt: “Thiên hạ có khinh công thần kỳ vậy à?”

“Chết đi.” Tiêu Sát vung thanh trường kiếm đâm thẳng vào cái bướu thịt màu đỏ chót. Trường kiếm đâm sâu ba thước, thân thể Thiết Lưu Ly lập tức cứng đờ, tiếp đó nó vung vẩy như điên. Tiêu Sát đứng trên đầu rắn dùng đũa trái phải, muốn vận Đạp Vân Thừa Phong nhưng cuối cùng thể lực không chống đỡ nổi nữa, đành nắm chặt lấy một chỗ vẩy mới không bị quăng xuống.

“Không được.” Lôi Vô Kiệt bước tới một bước.

Đường Liên cũng định đứng dậy.

Ngay cả Mộc Xuân Phong cũng định ra tay.

Thế nhưng bọn họ đều không nhanh hơn một mũi thương bạc. Chỉ thấy Tư Không Thiên Lạc cầm thương bạc lập tức lướt tới. Cô đâm một thương vào đuôi rắn đang vung vẩy kịch liệt kia, mượn lực lượng hùng hồn đó lao nhanh tới: “Tiêu Sắt, nhảy xuống!”

Tiêu Sắt cắn răng, tung người nhảy về phía Tư Không Thiên Lạc.

“Hình ảnh này...” Mộc Xuân Phong cau mày.

Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái: “Sao cứ thấy thân phận hai người này bị ngược nhỉ.”

Tư Không Thiên Lạc ôm lấy Tiêu Sắt, trường bào pháp phối, cực kỳ mỹ lệ. Nhưng tiếp đó cô xoay người, cảm thấy một mùi hôi thối khiến người ta muốn nôn mửa ập tới. Chỉ thấy con Thiết Lưu Ly kia há to miệng lớn, cái mồm lớn như chậu máu đối diện với bọn họ.

“Thật kinh tởm.” Tư Không Thiên Lạc giơ Ngân Nguyệt thương chống lên hàm của Thiết Lưu Ly, mượn lực lui nhanh về phía sau. Một tay cầm thương một tay ôm Tiêu Sắt, hạ xuống yên ổn bên cạnh mọi người.

“Sự tử, được!” Lôi Vô Kiệt thờ dài nói.

Tư Không Thiên Lạc chống thương xuống đất, mọi chuyện vừa rồi chỉ trong một chớp mắt ngăn ngửi nhưng lại vô cùng mạo hiểm. Cô há miệng thở hổn hển, người đã đầm đìa mồ hôi.

Do mồ hôi đầm đìa cho nên quần áo dính sát vào da thịt.

Do đang há miệng thở dốc cho nên hai gò núi đẩy đà lên lên xuống xuống.

Đường Liên vội vàng quay đầu đi, Lôi Vô Kiệt đỏ mặt, không dám nhìn nhiều. Mộc Xuân Phong còn chưa nếm trải sự lợi hại của Tư Không Thiên Lạc, nhìn thêm vài lượt, nhưng cuối cùng tự nhận là quân tử chuyển ánh mắt sang nơi khác.

Nhưng Tư Không Thiên Lạc vẫn đang ôm một người trong lòng.

Tiêu Sát.

Trước đây trong triều đình Tiêu Sát có thể quát mắng vương hầu, sau đó trong chốn giang hồ từng xuất côn đánh tông sư, vừa rồi trong lúc mọi người không có cách nào còn xuất kiếm chém Thiết Lưu Ly. Thế nhưng giờ phút này hắn lại đột nhiên không biết làm thế nào, cánh tay như đụng phải thứ gì đó.

Mềm mềm.

Ừm, đương nhiên hắn biết là thứ gì.

Cuối cùng hơi thở của Tư Không Thiên Lạc đã ổn định trở lại, hỏi hắn: “Không việc gì chứ?”

Tiêu Sát gật đầu một cái: “Không việc gì.”

Tư Không Thiên Lạc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng yên tâm.

Do đã yên tâm, nên tâm trạng đã bình thường trở lại, sau đó cô phát hiện một việc. Phát hiện cánh tay của Tiêu Sát chạm vào nơi không nên chạm vào.

“Không việc gì thì người làm cái gì thế! Cút ngay!” Tư Không Thiên Lạc quát Tiêu Sát xuống đất.

“Ta đi xem thử con rắn kia đã chết hẳn chưa.” Sau khi Tư Không Thiên Lạc lui lại, con Thiết Lưu Ly kia vẫn vùng vẫy một hồi, nhưng giờ đã không còn động tĩnh gì nữa. Đám người Đường Liên tung người lao về phía nó.

“Để ta rút kiếm của mình.” Lôi Vô Kiệt cũng bước tới.

Mộc Xuân Phong thở dài: “Biết thế không dẫn bọn họ tới đây.” Hắn đang nói tới hai xà thủ mặc áo choàng đen, hắn bắn một mũi tên tín hiệu lên trời, ra hiệu cho Điền Mạc Chi phái người tới.

Đường Liên giơ tay vuốt ve vảy trên người Thiết Lưu Ly, thở dài nói: “Vảy rắn thô mà cứng rắn như vậy, rốt cuộc con rắn này sống bao lâu rồi?”

Lôi Vô Kiệt rút kiếm ra, thấy thi thể hai xà thủ mặc áo đen dưới mình rắn, thở dài: “Đúng là bọn họ không nên tới, con rắn này đã nằm ngoài hiểu biết của bọn họ về rắn rồi.”

“Bọn họ là người của trấn Khê Nam, từ nhỏ đã sống bằng việc nuôi rắn. Hành trình lần này ngoại trừ bắt rắn giúp ta, quan trọng hơn là muốn xem thử con Thiết Lưu Ly trong truyền thuyết này. Thế nhưng thật không ngờ, hồn nằm lại tại đây.” Mộc Xuân Phong lắc đầu nói.

Điền Mạc Chi nhanh chóng dẫn người tới, trên Thiết Lưu Ly quá nhiều khí độc, đám người chuyển thi thể hai xà thủ về đảo Kim Xà, tìm một chỗ cao mai táng. Đám người còn lại cầm dụng cụ, lột từng miếng vảy trên người Thiết Lưu Ly ra, chuẩn bị lấy mật rắn trên người nó.

Những người khác theo Mộc Xuân Phong trở lại thuyền Kim Thác. Điền Mạc Chi đã chuẩn bị sẵn cho bọn họ một chiếc thuyền nhỏ và nước uống cho khoảng bảy ngày.

Mộc Xuân Phong thở dài nói: “Thật sự phải ra ngoài ranh giới biển ư? Nghe nói chưa từng có người trở về.”

“Có, sự phụ ta đã từ đó về.” Đường Liên nhìn về phía xa, chậm rãi nói: “Hơn nữa có thể bây giờ ông ấy cũng đang ở đó.”

“Đi đến đâu? Chưa có bản đồ hàng hải, làm sao các người phân biệt rõ phương hướng được?” Mộc Xuân Phong hỏi.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Cứ đi thẳng về phía đông là được, sao phải phân biệt phương hướng?”

“Gió thổi nhẹ một cái, thuyền của người xoay một vòng người cũng không biết. Cứ đi thẳng về phía đông, thế nhưng hướng nào là đông? Có lẽ người đi suốt cả ngày nhưng lại đi ngược về cả trăm dặm.” Mộc Xuân Phong lắc đầu.

“Vậy người làm thế nào phân biệt phương hướng?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Trên thuyền có la bàn, hơn nữa có người từng tới đảo Tam Xà cho nên có bản đồ hàng hải, quãng đường tới đây đương nhiên không có vấn đề gì. Thế nhưng nơi mà người muốn tới...” Mộc Xuân Phong cau mày.

Tiêu Sát nhẹ giọng nói: “Ta từng học một chút về quan sát ánh sao. Ta có thể phân biệt phương hướng.”

Mộc Xuân Phong gật đầu: “Ừ, nếu quan sát ánh sao thì không vấn đề gì. Thật ra để đề phòng chuyện bất trắc, thuyền Kim Thác cũng mời một vị quan tinh sư.”

“Chút kỹ thuật xem sao nhỏ nhoi đó của người, không tác dụng gì đâu.”

Một giọng nói ôn nhu vang lên, mọi người lập tức quay đầu lại rồi ngẩn ra tại chỗ.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 262: Ngắm Trăng Xem Sao

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Người mặc áo lục, miệng cười chúm chím, mái tóc phát phơ, nhẹ nhàng bước tới, càng thêm ôn nhu.

Hóa ra bóng người mà Tư Không Thiên Lạc thấy lúc múa thương đúng là cô ấy.

Diệp Nhược Y, con gái Diệp Khiếu Ưng.

Chẳng trách cô ấy nói mình biết xem sao, cô coi như nửa đệ tử của giám chính Khâm Thiên giám Tề Thiên Trần. Nếu bàn về thuật xem sao, trong thiên hạ khó tìm ra ai lợi hại hơn Tề Thiên Trần.

“Sao ngươi lại tới đây?” Người hỏi câu này là Đường Liên, giọng điệu không được tốt. Mặc dù từng quen biết, thậm chí trải qua sinh tử với nhau, nhưng thái độ của Diệp Khiếu Ưng trong Lô gia bảo khiến hắn thâm cảnh giác.

“Đương nhiên là để giúp hắn.” Diệp Nhược Y nhìn Tiêu Sắt, lạnh lùng nói: “Ta không biết phụ thân nghĩ ra sao, ta chỉ muốn giúp hắn trở về Thiên Khải.”

“Chỉ vì hồi bé ta từng giúp ngươi?” Tiêu Sắt hỏi.

“Không.” Gió biển vén làn tóc của Diệp Nhược Y lên, cô gầy nhẹ một cái: “Bởi vì chúng ta là bằng hữu.”

“Đúng, ngươi là hữu.” Cuối cùng Lôi Vô Kiệt chen miệng vào: “Vì bằng hữu thì đi cả ngàn dặm tới tương trợ cũng là việc nên làm, mọi người bàn bạc chút xem lúc nào khởi hành.”

Tư Không Thiên Lạc gõ nhẹ mũi thương vào sau eo Lôi Vô Kiệt: “Ngươi vui quá nhỉ.”

Diệp Nhược Y nhìn Lôi Vô Kiệt, cười khẽ: “Đã lâu không gặp.”

Lôi Vô Kiệt đỏ mặt, gật đầu một cái: “Đúng vậy, đã lâu không gặp. Cô vẫn đẹp như xưa.”

Lúng túng.

Bầu không khí lúng túng lập tức lan khắp thuyền.

Ngay cả Mộc Xuân Phong đọc vạn quyển sách cũng không biết nên nói tiếp câu này ra sao. Ngược lại Diệp Nhược Y ngạc nhiên một chút rồi mỉm cười: “Ngươi vẫn đáng yêu như xưa.”

Lúng túng.

Càng thêm lúng túng.

"Ha ha ha ha ha ha." Mộc Xuân Phong lúng túng cười một tiếng: “Ta có một nghi vấn, vì sao những cao thủ mà ta tìm được đều tới vì Tiêu Sát nhà ngươi? Vị cô nương này tới khi ta chiêu mộ quan tinh sư, tuy tuổi còn trẻ nhưng năng lực còn cao hơn những vị đại sư tập trung nghiên cứu thuật xem sao đã vài chục năm, khiến ta rất ngạc nhiên đấy.”

Tiêu Sát xoay người, không để ý tới hắn: “Chúng ta đi thôi.”

Mộc Xuân Phong lại chẳng ngại: “Tiêu huynh, ta phải ở đây chờ người mấy ngày?”

“Theo suy đoán của người, ta còn sống được mấy ngày?” Tiêu Sát không dừng bước.

“Năm ngày.” Mộc Xuân Phong đáp rất dứt khoát.

“Vậy thì chờ ta bảy ngày.” Tiêu Sát đi lên chiếc thuyền nhỏ kia. Đây đã là chiếc thuyền lớn nhất mà thuyền Kim Thác chở theo, thế nhưng nó không lớn hơn những thuyền bắt cá của ngư dân bao nhiêu. Giữa biển rộng mênh mông nó lại càng thêm nhỏ bé. Mọi người chuyển từ thuyền Kim Thác lên thuyền nhỏ, đều thấy hơi bất an.

“Nghe nói từ đảo Tam Xà tới Bồng Lai tiên đảo phải mất hơn một ngày đó, liệu thuyền của chúng ta có bị lật giữa đường không?” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng nói.

“Im mồm!” Tư Không Thiên Lạc và Đường Liên bị nói toạc tâm sự, đồng thời quay đầu lại mắng hắn.

“Tiêu huynh.” Mộc Xuân Phong đứng trên thuyền Kim Thác gọi bọn họ.

Tiêu Sát ngẩng đầu lên nhìn Mộc Xuân Phong.

“Nhất định phải sống đấy!” Mộc Xuân Phong hô.

Tiêu Sát gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Ta sẽ.”

Lôi Vô Kiệt đóng đưa nhẹ mái chèo, chiếc thuyền nhỏ từ từ lướt đi.

Mọi người ngồi trên thuyền tuy không mở miệng nói chuyện nhưng tâm trạng của bọn họ đều giống nhau. Biển khơi mênh mông, một chiếc thuyền nhỏ nhoi, con đường trước mặt không thể dự đoán, đây là một trải nghiệm hoàn toàn khác so với lúc bọn họ bước lên chiếc thuyền Kim Thác kia. Ngay cả đại sư huynh Đường Liên luôn trầm ổn, lúc này trong lòng cũng tràn ngập bất an.

Cứ đi như vậy được hơn nửa ngày, đầu tiên là Lôi Vô Kiệt cầm lái, sau đó đổi thành Đường Liên, sau nữa lại đổi thành Lôi Vô Kiệt. Sắc trời tối dần, Diệp Nhược Y nhìn ánh sao trên bầu trời, thi thoảng lại nói vài câu để bọn họ điều chỉnh phương hướng.

“Nhìn ánh sao thôi mà cũng phân biệt được đông nam tây bắc, đúng là mở mang tầm mắt.” Lôi Vô Kiệt buông mái chèo xuống, đi tới bên cạnh Diệp Nhược Y. Đường Liên thở dài, bước tới nhận mái chèo.

“Lúc nào mới tới chỗ sóng ngầm kia đây.” Tư Không Thiên Lạc bất an nói.

Vừa dứt lời, con thuyền lắc lư kịch liệt. Đường Liên đẩy một chưởng về phía trước, mượn chưởng phong khiến thuyền nhanh chóng lui lại hai ba trượng: “Xem ra, đã đến nơi rồi.”

Tiêu Sát và Diệp Nhược Y im lặng không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Lôi Vô Kiệt cũng nhìn lên theo, mỉm cười nói: “Tối nay ánh trăng rất đẹp.”

Đây là lời thoại mà hần đọc được trong quyển ‘Vãn Lai Tuyết’, một nam nhân trong truyện hồi nhân vật nam chính, làm sao để thể hiện tình yêu trong lòng mình? Nhân vật nam chính hỏi ngược lại hần, người thấy thế nào? Nam tử kia đáp, là nói ta nhìn nàng muốn một cái là thấy yêu mến; còn nói là nguyện chung sống với nàng cả đời, cùng nhau đầu bạc răng long. Câu đầu là vừa gặp đã yêu, câu sau là thiên trường địa cửu, ý nghĩa khác nhau nhưng mỗi bên một vẻ. Thế nhưng nhân vật nam chính lại nói, không cần phải nói vậy, chỉ cần ban đêm đi cùng nàng trên con đường nhỏ, cùng ngẩng đầu lên nói một câu Ánh trăng tối nay rất đẹp. Là được.

Đáng tiếc, bây giờ không phải lúc nói lời yêu đương.

Diệp Nhược Y gật đầu: “Đúng là rất đẹp.”

Tiêu Sát cau mày: “Ta không thấy ngôi sao đó.”

“Sắp rồi, ta có thể thấy mơ hồ.” Diệp Nhược Y nói.

“Bọn họ nói gì thế?” Tư Không Thiên Lạc không hiểu.

“Hôm đó Tạ tiên sinh nói, khu vực sóng ngầm này cứ bảy ngày lại ngừng lại một đêm, chủ yếu xem ánh sao chuyển động trên trời. Khi trăng tròn, Dao Quang mọc lên ở phương đông, Đế Quân lên ở phía tây, chúng ta phải đợi thời khắc ấy. Nhưng sao Diệp cô nương lại biết?” Đường Liên không hiểu.

“Trên biển thù triều lên xuống vốn căn cứ theo ánh sao trên bầu trời chuyển động, nếu các người nói khu vực sóng ngầm này sẽ dừng, như vậy chắc chắn có liên quan tới chuyển động của ngôi sao trên bầu trời. Ta tính ba tháng, tính được kết quả cuối cùng. Dao

Quang mọc lên ở phía đông, Đế Quân mọc ở phía tây, chính là nói nay.” Diệp Nhược Y vẫn ngẩng đầu lên nhìn trời, cau mày.

Đường Liên nhanh chóng hiểu ra: “Chẳng trách Tiêu Sát vội vàng như vậy.”

Tiêu Sát lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Thế nhưng Dao Quang đã lên, sao mãi vẫn không thấy Đế Quân.”

“Sao Đế Quân ảm đạm, e rằng sắp có chuyện không tốt xảy ra ở Thiên Khải.” Diệp Nhược Y như đang suy tư: “Nhưng đây không phải chuyện chúng ta nên quan tâm vào hôm nay. Đường sư huynh, mau khởi hành!”

Chỉ thấy phía tây có một ngôi sao lấp lánh mờ hồ, chắc là sao Đế Quân.

“Chậm hơn nửa canh giờ so với tính toán của ta.” Diệp Nhược Y buồn bã nói.

“Lên chậm, e rằng sẽ hạ xuống sớm.” Tiêu Sát nói tiếp.

Lôi Vô Kiệt lập tức đứng dậy, song chưởng đẩy về phía lái thuyền. Đường Liên cũng nhanh chóng tăng tốc chèo thuyền. Chiếc thuyền nhanh chóng lái về phía trước.

“Nói vậy có phải là nếu ngôi sao Đế Quân kia hạ xuống, chúng ta đều phải chết ở đây?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sát gật đầu: "Phải!"

Lôi Vô Kiệt tăng tốc vận chưởng, sau đó quay sang nhìn Tư Không Thiên Lạc đang ngây ngẩn ở đó: “Thiên Lạc sư tỷ, giúp với!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 263: Tiên Nhân Áo Trắng

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Ngày mừng mười tháng mười hai Bắc Ly năm hai mươi mốt, ngày hai mươi chín thuyền Kim Thác của Thanh Châu Mộc phủ tới đảo Tam Xà. Gió nhẹ, trời trong, cập bến đảo Tam Xà. Đã bắt được hai trăm ba mươi sáu con Kim Tuyền xà, lấy được hai trăm mười sáu túi mật rắn nguyên vẹn, hai bình độc rắn. Mười bảy con Ngân Tuyền xà, mười bảy túi mật rắn nguyên vẹn. Một con rắn Thiết Lưu Ly, lấy được một túi mật rắn nguyên vẹn. Xà thủ đồng hành từ trấn Khê Nam, Khuê La, Khuê Bạt mất mạng khi bắt Thiết Lưu Ly. Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Đường Liên, Tư Không Thiên Lạc mượn thuyền đi về phía đông, bảy ngày sau về. Người viết: Kim Ngôn chương quỹ của Thanh Châu Mộc phủ, Điền Mạc Chi.” Điền Mạc Chi ngồi dưới ánh sao, lặng lẽ viết nhật ký hàng hải sau đó cẩn thận từng chút một đặt nó vào trong hộp.

Mộc Xuân Phong ngồi xuống bên cạnh hắn: “Điền chương quỹ, người nói xem bây giờ bọn Tiêu Sắt tới đảo Bồng Lai chưa?”

“Công tử nói đùa rồi, ta chưa từng tới, làm sao biết đảo Bồng Lai đó có tồn tại thật không?” Điền Mạc Chi lắc đầu.

“Hy vọng hắn sống sót trở về.” Mộc Xuân Phong lẩm bẫm.

“Công tử, phải đợi bọn họ bảy ngày thật à?” Điền Mạc Chi đột nhiên hỏi.

Mộc Xuân Phong ngạc nhiên đáp: “Đương nhiên rồi.”

“Bao năm qua, chưa từng nghe nói có ai đi về phía đông đảo Tam Xà mà còn sống trở về. Những người đó tuy võ công cái thế, nhưng biển rộng mênh mông, công phu trên người liệu có bao nhiêu tác dụng, ta khuyên công tử nên...” Điền Mạc Chi nói đầy ẩn ý.

“Im miệng.” Mộc Xuân Phong luôn cung kính với Điền Mạc Chi nhưng lần này lại đột nhiên trách mắng: “Cho dù hy vọng có mong manh nhưng lời hứa đã nói, sao lại thu hồi được? Thanh Châu Mộc gia ta đã nói là làm, chẳng lẽ Điền chưởng quỹ nhà ngươi muốn ta bội tín bội nghĩa?”

“Không phải bội tín bội nghĩa, chẳng qua những người bắt răn được chiêu mộ trên thuyền có vẻ nóng lòng trở về.” Điền Mạc Chi lấy tẩu thuốc ra, nhẹ nhàng hít một hơi thuốc.

Mộc Xuân Phong khẽ cau mày: “Nóng lòng trở về à?”

Điền Mạc Chi lấy tẩu thuốc ra, đập vài cái trên sàn thuyền.

“Sáng rồi.”

Diệp Nhược Y nhìn sao Thái Bạch ở phía đông, nhỏ giọng nói.

Lôi Vô Kiệt, Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc đều mệt mỏi kiệt sức ngồi trên thuyền, bọn họ đã không còn sức lực nữa. Vận khí đầy thuyền cả đêm, bọn họ thậm chí không biết mình đã ra khỏi khu vực sóng ngầm chưa. Chỉ có điều bất luận Dao Quang ở phía đông hay Đế Quân ở phía tây đều đã ảm đạm tới mức không thể nhìn thấy,

mà dòng chảy siết lúc đầu lại không hề xuất hiện. Có thể coi đây là một tin tức tốt.

Chỉ có điều, sương mù dâng lên trên biển.

Bọn họ đi vào màn sương, cảnh sắc xung quanh dần dần mơ hồ. Tiêu Sát ngồi trên mũi thuyền từ từ phe phẩy mái chèo, dè dặt tiến tới từng chút một.

“Chúng ta đi qua quăng sóng ngầm đó rồi?” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng hỏi.

Tư Không Thiên Lạc và Đường Liên đưa mắt nhìn nhau, Tiêu Sát khẽ cau mày không nói gì. Chỉ có Diệp Nhược Y do dự một chút rồi trả lời hần: “Đúng là chúng ta không trong sóng ngầm nữa rồi.”

“Vậy hải ngoại tiên sơn đâu?” Lôi Vô Kiệt nhìn về phía xa, nơi đó có một ngọn tiên sơn từ từ hiện lên, không khỏi vui vẻ: “Đến rồi!”

Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc cùng đứng bật dậy: “Quả nhiên truyền thuyết là thật! Đến rồi!”

Tiêu Sát vẫn cau mày, sắc mặt không chút vui mừng.

Lôi Vô Kiệt thở phào nhẹ nhõm: “Thế thì chúng ta dùng nốt chút sức cuối cùng, đến đó cho sớm.”

“Đợi đã.” Diệp Nhược Y đột nhiên đi lên trước, nhìn tòa tiên sơn càng lúc càng rõ. Cô cau mày, giơ tay phải lên, nhẹ giọng nói: “Tản đi.”

Chỉ thấy sương mù dày đặc trước mặt như đang rung chuyển, ngọn tiên sơn vốn như ẩn như hiện đột nhiên tiêu tán.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Là ảo ảnh.” Tiêu Sát lạnh nhạt nói.

“Sách cổ có ghi, trong biển Đãng Châu, có lúc mây khói, như cung điện, thành quách, bóng người, xe ngựa, quan lại, có thể thấy rất rõ ràng, gọi là thành phố trên biển. Còn viết có thể là “khí của Giao Thận gây ra.” Nghe nói là do khí mà quái vật Giao Thận thổi ra tạo thành, nếu bước vào đó cũng là vào trong miệng của Giao Thận.” Diệp Nhược Y giải thích.

Lôi Vô Kiệt ngây ra hỏi: “Quý dị đến vậy cơ à?”

“Thật ra không hẳn là vậy, có lúc ảo ảnh sẽ tái hiện lại một số cảnh tượng thời xưa, có lúc lại thể hiện trước một số cảnh tượng ở cách xa ngàn dặm. Ít nhất bây giờ chúng ta có thể tin chắc một chuyện. Bất luận đã từng có hay cách xa ngàn dặm, phía ngoài đảo Tam Xà đúng là có đảo.” Diệp Nhược Y nói.

Đường Liên cười khổ: “Không biết chuyện này có coi là an ủi không nữa.”

Tiêu Sát đột nhiên buông mái chèo xuống, nhìn về phía trước, trầm giọng nói: “Có người.”

“Có người à?” Mọi người cả kinh, vội vàng ngừng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía xa thấp thoáng bóng một chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền rõ ràng có bóng một người đang đứng, tay vung vẩy một mái chèo dài, đẩy thuyền đi về phía bọn họ.

“Lại là ảo ảnh à?” Lôi Vô Kiệt nắm lấy trường kiếm.

“Không phải.” Diệp Nhược Y cảm thấy lòng bàn tay bắt đầu toát mồ hôi: “Lần này là thật.”

Làn sương mù dày đặc che phủ, khó lòng nhận ra mặt mũi người trên thuyền, chỉ thấy hắt đầy một cái, sau đó thu mái chèo lại. Chiếc thuyền nhỏ kia đột nhiên tăng tốc, lướt thẳng về phía bọn họ.

“Cẩn thận.” Đường Liên trầm giọng nói.

Tư Không Thiên Lạc, Lôi Vô Kiệt đồng thời nắm binh khí trong tay, đi tới bên cạnh Tiêu Sát. Tiêu Sát thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: “Đến đi.”

Chiếc thuyền nhỏ kia phá tan làn sương mù dày đặc, mũi thuyền chạm vào thuyền của bọn Tiêu Sát, để lộ dáng dấp của người trên thuyền.

Liệu có phải tiên nhân hải ngoại cưỡi gió bay lượn không?

Hay là khách không mời mà tới ẩn giấu trong biển sâu?

Người nọ đứng trên thuyền, không nói gì.

Bởi vì nó vốn không biết nói chuyện.

Lôi Vô Kiệt trợn mắt há hốc mồm: “Chuyện này... sao lại là con vượn đi thuyền?”

Trên thuyền đúng là một con vượn lớn, vóc dáng cao to, đứng thẳng người, nhìn từ xa lại không khác gì người thường. Nghe Lôi Vô Kiệt nói vậy, con vượn có vẻ bất mãn, không nhin được kêu chi một tiếng.

“Ta đoán, chắc là tiên nhân phái người tới dẫn đường?” Diệp Nhược Y suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Con vượn kia có vẻ hiểu tiếng người, nghe vậy quay sang nhìn Diệp Nhược Y một cái, gật đầu rồi lại kêu chi một tiếng. Nhưng tiếng kêu lần này mang theo ý ưa thích.

“Vậy chúng ta đi theo thuyền của nó là được?” Đường Liên nghi hoặc nói: “Thế nhưng nhìn thế nào cũng thấy nó tới cản đường mà.”

Tiêu Sát lắc đầu: “Ta nghĩ ta hiểu ý nó.” Sau khi xong hấn nhắc chân đạp lên mũi thuyền rồi nhẹ nhàng nhảy một cái, đã nhảy sang chiếc thuyền của con vượn.

“Nguy hiểm!” Tư Không Thiên Lạc vội vàng la lên.

Thế nhưng con vượn chỉ gật đầu một cái, nhìn Tiêu Sát tán thưởng rồi lùi sang bên.

“Hóa ra là thế, nó chúng ta lên thuyền của nó.” Mọi người lập tức hiểu ra, tiếp đó lần lượt từng người lên theo. Con vượn kia thấy mọi người đều đã lên thuyền, lại cầm mái chèo lên, gạt mạnh một cái, mang mọi người đi sâu vào nơi sương mù dày đặc.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 264: Tiên Nhân Cười Gió

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Con vượn mang theo mọi người chậm rãi tiến về phía trước, dọc đường mặt biển vô cùng tĩnh lặng, không chút sóng gợn, như đang trong hồ nước.

“Này, vượn huynh.” Lôi Vô Kiệt hỏi: “Bao nhiêu lâu nữa chúng ta mới tới đảo Bồng Lai?”

Con vượn thậm chí không buồn quay đầu lại.

“Nó chỉ hiểu tiếng người thôi chứ có phải thành tinh đâu, không thể nói chuyện với người được.” Diệp Nhược Y cười nói.

Con vượn ngẩng đầu lên, nhe răng cười với Diệp Nhược Y một cái rồi thu mái chèo lại, hai tay chắp sau lưng như những lão tiên sinh ở Bắc Ly. Đồng thời, chiếc thuyền nhỏ đã đi qua khu vực sương mù dày đặc kia.

Một hòn đảo khổng lồ xuất hiện trước mặt bọn họ. Trên đảo cây cao chọc trời, chim chóc bay lượn, trên đỉnh núi có thể thấy mây mù lượn lờ.

“Quả không hổ danh hải ngoại tiên sơn.” Đường Liên nhìn cảnh tượng hùng vĩ trước mặt, cảm thán.

Chiếc thuyền nhỏ lại gần bờ, con vượn đột nhiên rít một tiếng lên không.

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người mặc áo trắng nhảy từ trên vách núi xuống. Người đó giang hai tay, chân giẫm nhẹ xuống, áo trắng bay theo làn gió, chỉ trong chớp mắt đã hạ xuống trước mặt bọn họ.

Hải ngoại có tiên sơn, có thể cưỡi mây cưỡi gió bay lượn, sống ngang với trời đất, tuổi tác bằng nhật nguyệt.

Truyền thuyết đó, cứ thế hiện ra trước mắt bọn họ.

Tiên nhân áo trắng mặt mũi cực kỳ tuấn tú, làn da trắng nõn, mặt như bạch ngọc, nếu nhìn hai hàng mi đó thậm chí ngay Tư Không Thiên Lạc và Diệp Nhược Y cũng không thể sánh bằng. Thế nhưng diện mạo đó rõ ràng là một nam tử. Còn tuổi tác của hắn lại càng khó đoán, gương mặt của hắn rất trẻ trung, thế nhưng đôi mắt lại tịch mịch như vực sâu thăm thẳm, như đã sống cả trăm nghìn năm. Hắn vung ống tay áo, mỉm cười với mọi người: “Khách quý giá lắm, thật vinh hạnh.”

Phàm nhân tới bái kiến, tiên nhân lại nói vinh hạnh trước. Đám người nhìn nhau một hồi, không biết nên nói gì. Con vượn kia lại vung người nhảy tới bên cạnh tiên nhân. Tiên nhân xoa đầu nó: “Khổ cho ngươi rồi, tới chỗ khác chơi đi.”

Con vượn kia đáp lời rồi lập tức chạy đi.

Tiên nhân lại nhìn sang mọi người: “Chắc quý khách đã mệt, chẳng bằng tới đảo nghỉ ngơi đôi chút?”

Mọi người khôi phục tinh thần, Đường Liên chấp tay nói: “Tiên nhân, mạo muội tới bái kiến, mong ngài thứ lỗi.”

Tiên nhân cười một tiếng, ánh mắt nhìn qua đám người, nhìn về vùng biển mênh mông kia: “Đã nhiều năm rồi, rất hiếm khi có người tới được đây. Nếu đã tới đây tức là có duyên, sao lại nói mạo muội với không mạo muội.”

Mọi người nhìn theo ánh mắt hắn, trong lòng thầm kinh ngạc. Vùng sương mù dày đặc kia đã lặng lẽ tản đi từ lúc nào không biết, chỉ có vùng biển rộng mênh mông ánh vào mắt bọn họ. Mọi người khôi phục tinh thần, lại thấy tiên nhân đã từ từ bước vào trong đảo. Khác với lúc trước cuỡi gió đi tới, lần này tiên nhân chỉ chậm rãi bước từng bước một như đang cố ý đợi bọn họ.

“Xem ra vị tiên nhân này rất dễ nói chuyện. Chúng ta đi thôi.” Lôi Vô Kiệt không nghĩ nhiều, cười hì hì bước theo.

Diệp Nhược Y không khỏi lo lắng, Tiêu Sắt nhận ra thần sắc cô thay đổi, bèn hỏi: “Sao vậy?”

Diệp Nhược Y cau mày, lẩm bẩm: “Cứ cảm thấy khí tức trên người hắn rất quen thuộc.”

Tiêu Sắt ngạc nhiên: “Người từng gặp hắn?”

“Hình như đã từng gặp, lại hình như chưa từng gặp.”

“Lát nữa hỏi là biết.” Tư Không Thiên Lạc cũng cảm trường thương đi theo.

Mọi người theo tiên nhân bước lên núi, đi được chừng nửa canh giờ, tiên nhân dừng lại.

Mọi người đều kinh ngạc.

Trên một hòn đảo cô quạnh giữa biển sâu lại có một gian nhà thủy tạ. Chỉ thấy dưới đất là một suối nước nóng đang tỏa sương mù. Bên trên làn hơi là một gian nhà lầu tinh xảo, có rất nhiều động vật nhỏ như khỉ, sóc đang chơi đùa tại đó. Tiên nhân tung người nhảy một cái, tiến vào trong gian nhà.

Mọi người nhìn nhau, cũng lập tức vào theo.

Tiên nhân giơ ngón tay chỉ mấy cái ghế mây bên cạnh, mỉm cười nhìn mọi người: “Mọi người từ xa đi tới, đã mệt rồi.”

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đã mệt mỏi kiệt sức, thấy có ghế lập tức đặt mông ngồi xuống. Đường Liên kiềm chế hơn, cúi đầu nói: “Chúng ta muốn gặp tiên nhân nên từ Bắc Ly đi cả vạn dặm tới đây.”

“Bắc Ly?” Tiên nhân vẫn mỉm cười, ánh mắt toát lên vẻ tưởng niệm: “Lâu lắm rồi không nghe thấy cái tên này.”

“Tiên nhân biết Bắc Ly ư?” Hỏi xong, Đường Liên lại hỏi hận. Nếu sư phụ đã tới đây, vậy đương nhiên sư phụ nghe tới Bắc Ly từ miệng sư phụ rồi.

“Ta không chỉ biết Bắc Ly, ta sinh ra ở đó, cũng sống ở đó một thời gian rất dài.” Tiên nhân đi tới trước mặt Đường Liên, ngón tay điểm nhẹ lên mi tâm của hắn: “Đã đến đây rồi, không cần gắng gượng nữa.”

Đường Liên chỉ cảm thấy một làn nước ấm từ ngón tay đó truyền vào mi tâm rồi lan khắp toàn thân của mình. Cảm giác mệt mỏi sau khi chèo thuyền cả đêm lập tức tiêu tan, chỉ cảm thấy thoải mái sung sướng khó tả. Hắn vui vẻ nói: “Đa tạ tiên nhân.”

Tiên nhân thu ngón tay lại, đi tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Tiên nhân, có thể không dùng ngón tay chọc ta không? Hay là dùng tay sờ đầu ta một cái?”

Tiên nhân tò mò hỏi: “Sao lại muốn thế?”

“Trong sách có nói, tiên nhân xoa đầu ta, kết tóc cùng trường sinh.” Lôi Vô Kiệt vẫn mỉm cười: “Ta muốn trường sinh.”

“Trước kia cũng có người bảo ta xoa đầu hắn.” Tiên nhân lạnh nhạt nói.

“Sau đó thì sao?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Sau đó ta cho một chưởng vỡ nát sườn núi mà hắn tu đạo.” Tiên nhân giơ tay xoa nhẹ lên đầu Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt lập tức nhắm hai mắt lại, thở dài một cái thoải mái.

Tiên nhân lại nhìn về phía Tư Không Thiên Lạc.

Tư Không Thiên Lạc vội vàng nói: “Người điểm một cái lên mi tâm của ta là được.”

Tiên nhân mỉm cười, giơ ngón tay nhẹ nhàng đưa tới, điểm vào mi tâm của Tư Không Thiên Lạc. Sau đó hắn xoay người, nhìn Diệp Nhược Y và Tiêu Sát vẫn đứng tại chỗ, chậm rãi nói: “Thế là hai người các người có chuyện cần tìm ta?”

Tiên Sát hỏi: “Sao lại đoán là hai người chúng ta?”

“Bởi vì tuy thân thể ba người bọn họ mệt mỏi nhưng thực chất nội lực thâm hậu, cho dù ta không ra tay, bọn họ ngủ một giấc là thân thể thoải mái. Thế nhưng hai người các người.” Tiên nhân nhìn Tiên Sát một cái, lại nhìn sang Diệp Nhược Y: “Một người hơi thở hỗn loạn, đã sắp chết. Một người trời sinh thiếu hụt, đáng lẽ đã chết.”

Quả nhiên là thần tiên, không cần bắt mạch, chỉ nhìn một cái là nhận ra chứng bệnh trên người bọn họ.

Diệp Nhược Y gật đầu: “Tiên nhân nói không sai.”

Tiên nhân chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Nhược Y, nhìn cô nói: “Trên người người có một luồng khí tức rất quen thuộc.”

Diệp Nhược Y kinh ngạc: “Tiên nhân, chúng ta từng gặp nhau rồi à?”

“Người không cần gọi ta là tiên nhân, cứ gọi thẳng tên ta là được.” Tiên nhân xoay người đi về phía xa.

“Ta tên là Mạc Y.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 265: Tiên Nhân Cải Mệnh

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Mạc Y.” Diệp Nhược Y lặng lẽ ghi nhớ cái tên này.

Lúc này bọn họ còn chưa biết, cái tên này đã leo lên Quan Tuyệt bằng lưng danh thiên hạ, đứng trên hạng đầu, thậm chí trên cả Bách Lý Đông Quân và Lạc Thanh Dương. Nhưng chuyện này không ngăn bọn họ cảm nhận được, đây là một cái tên tuyệt thế.

“Mạc Y.” Vị tiên nhân áo trắng thản nhiên lặp lại câu nói: “Nghe nói hải ngoại có tiên sơn, núi tại hơi hư vô mịt mờ. Lầu các lung linh mây ngũ sắc, trong có tiên tử yếu điệu thướt tha. Khi còn tấm bé ta cũng từng nghe người ta đọc câu thơ đó, trong lòng cũng say mê hải ngoại tiên sơn kia. Thế nhưng không ngờ có ngày mình lại trở thành tiên nhân trong lòng mọi người.”

“Mạc Y... tiên sinh.” Diệp Nhược Y khó khăn lắm mới nghĩ ra cách xưng hô: “Xin hỏi, rốt cuộc ngài đã thành tiên nhân hay là...”

“Năm nay ta đã sáu mươi bốn tuổi.” Mạc Y chậm rãi bước một bước, thân hình đã lướt đi vài trượng.

Sáu mươi bốn tuổi? Mọi người đều kinh ngạc, Mạc Y lúc này, chỉ nhìn dung mạo thì nhiều nhất chỉ hơn hai mươi tuổi, sao lại là ông

lão sáu mươi bốn tuổi được? Cho dù là tiên pháp đạo gia có thuật giữ gìn nhan sắc, nhưng cũng không thể cản nổi bước chân của thời gian.

“Sự phụ ta từng nói với ta, cảnh giới tiên nhân có điểm bất đồng, như ta hôm nay, chỉ có thể coi là địa tiên.” Mạc Y khoanh tay, xoay người đưa lưng về phía bọn họ.

“Địa tiên?” Tiêu Sát khẽ cau mày.

“Địa tiên, có thể thay đổi chuyện dưới đất, không thể cải biến mệnh trên trời.” Mạc Y đột nhiên giơ tay ra như muốn chạm vào thứ gì đó trên trời. “Đến bước đó, ta chỉ muốn trở thành tiên trên bầu trời kia.”

“Tiên sinh, chuyện của chúng ta có coi là chuyện dưới đất không?” Tư Không Thiên Lạc không nhận ra thâm ý trong lời của Mạc Y, chỉ sợ Mạc Y không chịu chữa cho Tiêu Sát, vội vàng hỏi.

Mạc Y thu tay lại, gật đầu: “Đương nhiên rồi. Ta chữa được cho hai người, cũng có thể chữa.”

Tư Không Thiên Lạc vui vẻ nói: “Vậy thì tốt quá.”

“Chỉ có điều.” Mạc Y xoay người lại nhìn Tiêu Sát, ý cười trong ánh mắt bớt dần: “Ta có một điều kiện.”

Tư Không Thiên Lạc lập tức tròn tròn mắt: “Thần tiên cũng ra điều kiện à?”

“Đương nhiên rồi, ta giúp người chuyện dưới đất, người giúp ta thay đổi mệnh trên trời.” Mạc Y chậm rãi nói.

Tiêu Sát nhìn Mạc Y hỏi: “Người muốn thay đổi thiên mệnh gì?”

“Ta muốn làm cho một người đã chết trở lại thế giới này.” Ánh mắt Mạc Y đột nhiên thay đổi, con người vốn lạnh nhạt đột nhiên cháy bỏng đầy khao khát, loại khao khát đó khiến cả Diệp Nhược Y và Tiêu Sát đều thềm kinh hãi.

Tiêu Sát cau mày: “Ta giúp gì được người?”

“Người còn sống được ba ngày.” Mạc Y thản nhiên đáp: “Ba ngày sau, ta sẽ hỏi một thứ của các người, các người cho ta, ta chữa khỏi cho người.”

“Thứ gì?” Tiêu Sát hỏi.

“Đến lúc đó các người sẽ biết.” Mạc Y mỉm cười đi tới, như định rời khỏi.

“Mạc Y tiên sinh!” Đường Liên vội vàng gọi, giơ tay định cản hẳn lại.

Chỉ thấy áo trắng của Mạc Y lấp lóe, bóng người đã đứng sau lưng Đường Liên: “Chuyện gì?”

“Mạc Y tiên sinh, ngài từng gặp sư phụ ta chưa? Sư phụ ta tên là Bách Lý Đông Quân, rất nhiều năm trước ông ấy từng tới nơi này. Một năm trước sư phụ ta rời thành, nói là muốn tới hải ngoại tiên sơn một chuyến nữa cầu một loại rượu dẫn. Chẳng hay tiên sinh có thấy sư phụ ta không?” Đường Liên chấp tay nói.

“Bách Lý Đông Quân, đúng vậy, rất nhiều năm trước ta từng gặp hẳn. Hẳn là một người rất thú vị, rượu hẳn chưng cất uống rất ngon.

Nhưng sau lần từ biệt đó hẳn không tới nữa. Có lẽ hẳn lừa người.”
Mạc Y lạnh nhạt nói.

“Cái gì?” Đường Liên ngàn vạn lần không ngờ mình lại nhận được đáp án như vậy, kinh hãi nói.

Mạc Y lại vung ống tay áo như không có chuyện gì, đột nhiên biến mất trong gian lâu. Thế nhưng tuy bóng dáng đã biến mất, âm thanh vẫn còn lưu lại: “Sau ba ngày, ta cho người thể phách mới, các người đưa ta thứ ta muốn.”

Sau khi Mạc Y đi khỏi, Lôi Vô Kiệt tức giận nói: “Đây là loại tiên nhân gì vậy? Còn định giao dịch với chúng ta?”

Tiêu Sát lắc đầu: “Cho dù người vào trong miếu lạy Phật cầu phù hộ cũng phải đốt ba nén nhang, hướng chi nhờ tiên nhân ra tay giúp đỡ, đương nhiên phải trả giá tương ứng rồi. Chỉ có điều, ta rất tò mò, trên người chúng ta có thứ gì mà tiên nhân cần có?”

Đường Liên lắc đầu nói: “Ta có một suy nghĩ.”

“Suy nghĩ gì?” Mọi người hỏi.

“Ta cảm thấy so với thần tiên trong truyền thuyết, hẳn gần với một cảnh giới mà người trong giang hồ bàn luận hơn.” Đường Liên nói.

Mọi người nhìn nhau, cùng bật thốt lên: “Thần Du Huyền Cảnh?”

Thần Du Huyền Cảnh, có thể tĩnh tọa nhắm mắt, tinh thần lại thỏa thích du lãm ngoài vạn dặm. Đây là cảnh giới chí cao trên cả Tiêu Dao Thiên Cảnh, ngay cả Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân cũng chưa từng đạt tới cảnh giới này, còn Mạc Y cưỡi gió đi tới, thân

pháp di chuyển trong chớp mắt, quả thật rất giống với Thần Du Huyền Cảnh.

“Bất luận là thần tiên hay Thần Du Huyền Cảnh.” Tư Không Thiên Lạc làm bầm: “Ta cứ thấy Mạc Y này có điểm lạ.”

“Ta từng theo quốc sư Tề giam chính tu luyện một thời gian rất dài, khí tức trên người hắn rất giống quốc sư, có vẻ xuất thân từ cùng một Đạo môn. Thế nhưng tiên khí đạo gia trên người Mạc Y còn cao hơn quốc sư, là người nhận chân truyền của Đạo gia, đáng lẽ không có vấn đề gì.” Diệp Nhược Y nói: “Thế nhưng vừa rồi khi nói ra tâm nguyện của mình, ánh mắt hắn đột nhiên thay đổi.”

“Thay đổi? Thay đổi như thế nào?” Lôi Vô Kiệt tò mò hỏi.

Người trả lời hắn là Tiêu Sát: “Từ tiên hóa ma, không rét mà run.”

“Đúng vậy.” Diệp Nhược Y gật đầu: “Vị Mạc Y tiên nhân này, xem ra không giống như trong tưởng tượng của chúng ta.”

“Vậy nên làm gì đây? Tính mạng của Tiêu Sát chỉ còn lại có ba ngày thôi.” Lôi Vô Kiệt vội vàng la lên.

Diệp Nhược Y suy nghĩ một chút rồi nói: “Chỉ có thể ngồi yên theo dõi tình hình thôi, xem trong ba ngày này chúng ta có phát hiện được manh mối gì không. Cũng có thể do chúng ta lo xa quá thôi.”

Đường Liên lắc đầu một cái: “Các người đợi ở đây, ta cần ra ngoài một chuyến.”

“Ra ngoài làm gì?”

“Sự phụ đã nói làm gì thì chắc chắn sẽ làm. Ta tin ông ấy chắc chắn đã tới tòa tiên sơn này. Ta cảm thấy Mạc Y đang nói dối, ta cần tìm thấy ông ấy.” Đường Liên nói xong bèn bước nhanh ra ngoài.

Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sát hỏi ý, Tiêu Sát gật đầu một cái: “Ta cũng nghĩ Bách Lý Đông Quân đã tới hòn đảo này.”

Lôi Vô Kiệt thở dài: “Xem ra chuyện này không dễ xử lý.”

Diệp Nhược Y đột nhiên nhớ ra Tề Thiên Trần từng kể một câu chuyện cho nàng. Tề Thiên Trần nói sự phụ mình khi tuổi già có một đệ tử quan môn, thiên phú cực cao. Sau đó có một ngày sự phụ dẫn đệ tử đó ra cửa tìm kiếm tiên duyên khắp nơi, chưa từng trở lại. Đệ tử đó từng nói với Tề Thiên Trần mình muốn thành tiên, không vì cầu trường sinh, không cầu được phi thăng, chỉ cầu một chuyện.

Thế nhưng chuyện đó, sao lại cần tới bọn họ giúp kia chứ?

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 266: Thái Thượng Vong Tình

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thời gian ba ngày không lâu, nhưng khi chờ đợi lại thấy quá dài.

Trong gian nhà lầu này có mười căn phòng lớn lớn nhỏ nhỏ, mỗi phòng đều được quét dọn tới không dính một hạt bụi, thậm chí được xếp chần đệm chỉnh tề, rất khó tưởng tượng đây là một hòn đảo cô quạnh chỉ có một người ở. Nhưng quả thật là vậy, bọn họ ở trong gian nhà này hai ngày liền nhưng chưa từng thấy bất cứ ai.

Thậm chí cả Mạc Y cũng biến mất.

Chỉ có một số động vật ra ra vào vào gian nhà lầu này, có những chú khỉ đứng thẳng đi lại như con người, có tiên hạc ngậm trái cây rừng tươi mới tới cho bọn họ, lại có những con sóc nhỏ chạy vòng qua vòng lại quanh Tư Không Thiên Lạc và Diệp Nhược Y. Bọn chúng có linh tính hơn nhiều so với đồng loại trên đất liền, dường như hiểu được tiếng người.

Tiên Sát nhận một trái cây rừng mà tiên hạc đưa tới, cắn một cái: “Xem ra Mạc Y thuần hóa động vật trên đảo này rất tốt.”

“Đạo pháp ảo diệu, kẻ ở gần sẽ nhận được linh khí. Khi tu luyện tới mức độ của hắn, không cần cố ý thuần hóa, những chim chóc

muông thú này sống cạnh hán lâu ngày, đương nhiên sẽ dính chút linh khí.” Diệp Nhược Y xoa đầu một con sóc nhỏ nhảy lên vai cô.

Lôi Vô Kiệt nhìn con sóc nhỏ đầy hâm mộ: “Diệp cô nương có nghiên cứu đạo pháp à?”

“Thân thể ta có thiếu hụt bẩm sinh, không cách nào tu luyện đạo pháp chính thống, chỉ có thể theo quốc sư học một số bí pháp trộm thiên vận. Nhưng nghe quốc sư nói nhiều, đương nhiên cũng hiểu được một chút.” Diệp Nhược Y mỉm cười với Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt lập tức xuân tâm rạo rức, mỉm cười ngây ngô. Tiêu Sát lại hơi nhíu mày: “Nhược Y, mấy hôm trước cô từng nói khí tức trên người Mạc Y và Tề Thiên Trần rất giống nhau, chẳng lẽ Mạc Y cũng xuất thân Khâm Thiên giám?”

Diệp Nhược Y lắc đầu: “Trước khi bước vào Khâm Thiên giám, quốc sư từng bái tu tiên sĩ Thanh Phong đạo nhân trên núi Hoàng Long làm thầy. Ta từng nghe ông ấy nói, khi tuổi già Thanh Phong đạo nhân đã nhận một đệ tử. Đệ tử đó thiên phú hơn người, thậm chí còn trên cả quốc sư. Thanh Phong đạo nhân đặt kỳ vọng rất lớn vào đệ tử đó, ba lần liền dẫn đệ tử quan môn này ra ngoài tìm kiếm tiên duyên. Tốc độ trưởng thành của đệ tử này cũng cực kỳ nhanh chóng. Dưới trướng Thanh Phong đạo nhân có sáu mươi chín đệ tử. Trong ba năm ngắn ngủi, tu vi của đệ tử này đã xếp thứ hai trong môn phái, chỉ còn dưới quốc sư. Nhưng lúc đó quốc sư đã tu đạo suốt mười sáu năm, còn tiểu đệ tử này mới chỉ tu luyện ba năm, khi đó chỉ mới chín tuổi.”

"Chín tuổi?" Lôi Vô Kiệt lấy làm kinh hãi.

“Đúng vậy, chín tuổi. Theo lời giải thích của ông ấy hôm đó, quốc sư nói hấn đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Chín tuổi đã vào Thiên Cảnh, đôi mắt khắp Bắc Ly, từ trước tới nay chưa một ai đạt tới cảnh giới như vậy. Nếu hấn tiếp tục ở Bắc Ly, như vậy tương lai chắc chắn sẽ thành đệ nhất thiên hạ. Thế nhưng, hấn chỉ một lòng muốn ra biển tìm kiếm tiên duyên, muốn rời xa phàm trần, trở thành tiên nhân chân chính. Thanh Phong đạo nhân không lay chuyển được hấn, đành theo đệ tử của mình ra biển tìm kiếm tiên duyên. Thế nhưng lần đó đi rồi không bao giờ trở lại.” Diệp Nhược Y tiếp tục nói.

Tiêu Sát suy nghĩ một chút rồi nói: “Hấn chỉ là một đứa trẻ chín tuổi, vì sao lại cố chấp với việc thành tiên như vậy?”

“Nghe nói khi đứa trẻ đó bái lạy làm đệ tử của Thanh Phong đạo nhân, đã hỏi Thanh Phong đạo nhân một câu.”

“Câu gì?”

“Hấn hỏi, nếu ta tu đạo, tương lai có thể cứu sống mọi người của ta không? Thanh Phong đạo nhân trả lời là, ta không thể, nhưng không nghĩa là sau này người không thể.”

“Chẳng lẽ mục đích tu đạo thành tiên của đứa bé ấy là muốn cứu sống mọi người của mình?” Tiêu Sát buông trái cây rừng trong tay xuống: “Đứa bé năm xưa chính là Mạc Y ngày nay? Như vậy Thanh Phong đạo nhân đâu?”

“Quốc sư nói, năm đó khi Thanh Phong đạo nhân đi khỏi đã một trăm mười hai tuổi, trong lòng ông chỉ còn đệ tử quan môn, ngoài ra trần thế đã chẳng còn chuyện gì khiến ông quan tâm. Nếu ta không

đoán sai, đã nhiều năm như vậy, e rằng ông ấy đã về coi tiên lâu rồi.” Diệp Nhược Y nói.

“Hắn nói chuyện thay đổi thiên mệnh, chắc là cứu sống muội muội của mình. Thế nhưng người này đã chết nhiều năm như vậy, thậm chí hài cốt cũng đã tiêu tan không biết ở đâu, như vậy rồi còn cứu sống được không?” Lôi Vô Kiệt cau mày.

“Sinh lão bệnh tử là thiên đạo. Cường ép nghịch chuyển sinh tử, là quỷ đạo, cũng là đại kỵ của tiên gia.” Diệp Nhược Y đột nhiên quay lại nhìn mọi người, nói rất kiên định: “Nhưng phải chữa cho Tiêu Sắt, chúng ta đã không có đường lui. Chuyện tiếp theo, mọi người nhất định phải nghe cho kỹ, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta vào ngày mai.”

Trên đỉnh tiên sơn, mây mù lượn lờ, Mạc Y toàn thân mặc áo trắng rảo bước giữa mây nước, tuyệt thế như tiên nhân. Hắn khoanh tay nhìn lên trời, nhẹ giọng cười nói: “Muội muội, cuối cùng chúng ta cũng được gặp lại.”

Khi chín tuổi cúi người bái lạy, hắn đã kiên định với niềm tin này.

Sau đó hắn trở thành đệ tử có thiên phú nhất trên núi Hoàng Long, đọc hết cả vạn ngàn đạo pháp, chứng kiến vô số trường sinh, nhưng chung quy lại, vẫn không thấy phục sinh.

Về sau, hắn đứng giữa bến bờ thiên địa tu luyện thành địa tiên tuyệt thế, nhưng vẫn phải chứng kiến sự phụ chết đi trước mắt mà không thể làm gì. Thế mới biết thiên đạo vạn chuyển, sức mình vẫn rất nhỏ bé.

Mãi tới tận lúc này thấy cô gái áo lục, hẳn mới ngộ ra khâu quan trọng nhất trong phương pháp phục sinh.

Mạc Y mỉm cười, cúi đầu, nhìn tòa tiên đảo này, ánh mắt đầy ý cười.

Mãi tới tận khi chứng kiến bộ áo đen hồi hải chạy trên đảo, hẳn đã chạy suốt một ngày một đêm, chạy gần nửa hòn đảo Bồng Lai này. Mạc Y biết hẳn đang tìm cái gì, thứ mà hẳn tìm kiếm rất có thể sẽ thành biến số vào ngày mai.

Mà hẳn không cho phép khâu cuối cùng này có biến số nào xuất hiện.

Mạc Y tung người nhảy một cái, ống tay áo phát phới, cười gió bay đi. Chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt người áo đen.

Người áo đen kia đương nhiên là Đường Liên đang điên cuồng tìm kiếm tung tích của Bách Lý Đông Quân trên đảo. Thấy Mạc Y đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, hẳn không khỏi kinh hãi nhưng tiếp đó lập tức khôi phục tâm trạng, cung kính nói: “Mạc Y tiên sinh.”

“Tuy là hạng giun dế nhưng cũng thật chướng mắt.” Lúc này trong mắt Mạc Y đã không còn vẻ ôn nhu và ý cười hòa hoãn như lúc trước, giọng nói lạnh lẽo kiêu ngạo.

Cũng tức là Thái Thượng Vong Tình, đây mới là dáng vẻ chân thực của tiên nhân.

Ngay khi hẳn xuất hiện, Đường Liên đã giữ cảnh giác tuyệt đối, lúc này nghe Mạc Y nói vậy, lập tức vận chân khí toàn thân, không hề do dự dù chỉ một chút.

Mạc Y bước một bước về phía trước.

Đường Liên lập tức xuất chiêu đánh ra. Nội công Thùy Thiên, quyền pháp Hải Vận, không hề do dự chút nào, xuất cả mười thành công lực, thanh thế như sóng biển trào dâng ập tới!

Thần sắc Mạc Y vẫn không hề thay đổi, hần nhẹ nhàng vung ống tay áo.

Đường Liên cảm thấy một luồng nội lực mạnh hơn thế quyền của mình tới vài lần phả thẳng vào mặt, công pháp lập tức bị phá tan, thân thể bị đánh bay ra ngoài.

Đây là uy lực của Thần Du Huyền Cảnh, địa tiên chốn nhân gian. Hần đã là cao thủ đứng thứ ba trong Lương Ngọc bảng, đạt tới Tụ Tại Địa Cảnh mà nhiều người cả đời cũng không sánh kịp. Nhưng trước mặt Mạc Y, hần thậm chí không thể đáp trả.

Mạc Y lại vung ống tay áo.

“Lần này, ngươi phải chết.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 267: Giác Mộng Mười Năm

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Từ khi trở thành đại đệ tử của Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến sinh tử, nhưng từ trước tới nay hắn chưa từng có cảm giác như bây giờ, cảm thấy cái chết tới nhanh như vậy, không có chút cơ hội phản kháng.

Trên người hắn còn cất giấu vài chục loại ám khí.

Quyền pháp của hắn mới thi triển thế thứ nhất.

Thế nhưng hắn không có chút cơ hội nào để phóng một món ám khí hay thi triển một chiêu quyền pháp. Hắn thậm chí không thể có viện binh, bọn Lôi Vô Kiệt không thể chạy tới vào lúc này, mà cho dù có tới, Đường Liên cũng sẽ khuyên bọn họ mau mau chạy trốn, đừng quay đầu lại!

Mạc Y này vốn không phải hải ngoại tiên nhân gì, mà là một tên ma quỷ!

“Hóa ra là vậy à?” Đường Liên khẽ thở dài, nhắm hai mắt lại.

Ổng tay áo của Mạc Y đã đánh tới trước ngực hắn.

Thế nhưng đột nhiên có một luồng quyền phong đập thẳng xuống đầu Mạc Y!

Uy thế chiêu quyền này mạnh hơn Đường Liên lúc vừa rồi không chỉ mười lần, ngay cả Mạc Y cũng không thể khinh thường, đành thu ống tay áo, nhẹ nhàng phát lên, hóa giải luồng quyền phong kia.

Đường Liên lão đảo rơi xuống đất, hấn mừng rỡ nhìn xung quanh. Hấn rất quen với luồng quyền phong đó, lớn tiếng hô: “Sự phụ!”

“Hấn tỉnh rồi à?” Mạc Y khẽ cau mày, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không thể nào, nếu đã tỉnh thì phải ra ngoài tìm ta từ lâu rồi mới đúng chứ.”

Quả nhiên, sau một luồng quyền phong đó không có ai xuất hiện, cũng không có động tĩnh gì khác.

“Sự phụ, người đang ở đây phải không?” Đường Liên nhìn bốn phía xung quanh nhưng không ai đáp lời hấn.

“Xem ra hấn vẫn chưa tỉnh, chỉ có điều hấn quá quen thuộc với khí tức của người này nên mới ra tay bảo vệ theo bản năng.” Mạc Y cười khẽ, giậm mũi chân, chớp mắt đã tới trước mặt Đường Liên.

Đường Liên không kịp phản ứng lại, thấy mình sắp mất mạng dưới ống tay áo của Đường Liên. Lại thấy luồng khí tức quen thuộc xuất hiện lần thứ hai, Đường Liên bị một luồng chân khí kéo về phía sau, lại tránh được sát chiêu của Mạc Y. Luồng chân khí đó mãnh liệt dị thường, nhanh chóng kéo Đường Liên vào một huyệt động bên cạnh.

Mạc Y thở dài: “Thôi được.” Rồi vung ống tay áo đánh vào phía trên hang động, một loạt đá vụn rơi xuống che lấp cửa hang.

“Uống Mạnh Bà Thang vào là không thể tỉnh lại. Đôi thầy trò các người cùng nhau ngủ tới chết trong đó đi.”

Đường Liên bị luồng chân khí đó kéo vào trong hang động, sau đó lại thấy cửa hang bị đá vụn mà Mạc Y đánh rơi che phủ, trong lòng thảm hô không tốt. Thế nhưng hấn lại thay đổi suy nghĩ: Chẳng lẽ sư phụ ở trong hang? Vội vàng nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy trên vách đá bốn phía trong hang đều châm đầy nến, ở giữa đặt một cái bàn đá to, bên trên bày một vò rượu và ly rượu. Rượu trong đó có vẻ đã bị uống cạn, nhưng mùi rượu vẫn đọng lại, khiến toàn bộ hang động tràn ngập hơi rượu nồng nặc. Một người đàn ông nằm trên bàn đá, hấn mặc quần áo màu xanh, để hai hàng râu ria mỏng nhưng tuấn mỹ, hai mắt nhắm chặt, có vẻ đã say ngất.

Chính là Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân nổi danh giang hồ.

“Sư phụ!” Đường Liên vội vàng đi tới, lớn tiếng gọi.

Thế nhưng Bách Lý Đông Quân thậm chí không nháy mắt tới một cái, vẫn ngủ rất say.

“Sư phụ, mau tỉnh lại!” Đường Liên đẩy nhẹ Bách Lý Đông Quân mấy cái, thấy hấn vẫn không có phản ứng gì, vội vàng cầm chén rượu trên bàn lên. “Rốt cuộc là uống rượu gì mà ngủ say đến vậy?” Hấn cầm chén rượu lên, ngửi một cái, chỉ thấy thần thức trong đầu đột nhiên hỗn loạn, thiếu chút nữa thì say tới hôn mê bất tỉnh. Hấn vội vàng buông chén rượu xuống, nhớ lại loại rượu trong truyền thuyết.

Mạnh Bà Thang.

Trong truyền thuyết khi người thành vong hồn, đi qua cầu Nại Hà, trước khi tới kiếp sau, nó đã được Mạnh Bà bưng trong tay, lẳng lặng chờ người uống vào. Người sống trên đời, bao nhiêu khó khăn khổ cực, uống bát canh này vào là một loại thư thái, cắt đứt hoàn toàn với kiếp trước.

Nhưng theo lời Bách Lý Đông Quân, Mạnh Bà Thang là thứ rượu thần kỳ nhất trên đời. Nó có thể khiến người ta rơi vào một giấc mộng, trong mộng những chuyện xưa kia đã quên đi đều được nhớ tới, người đã đi khỏi cũng sẽ trở lại, chỉ đắm chìm trong giấc mộng tươi đẹp nhất như vậy mãi tới lúc chế đi. Cũng có người sẽ tỉnh lại, hẳn sẽ quên đi tất cả mọi chuyện, sau đó là một cuộc sống mới.

Hắn vẫn thiếu một loại rượu dẫn cuối cùng, xem ra đã tìm thấy ở đây.

Có điều ngủ mơ như vậy, liệu hẳn có tỉnh lại không?

“Người là ai?”

“Người không biết ta à? Phụ thân ta tên là Bách Lý Thành Phong, mẫu thân ta tên là Ôn Lạc Ngọc. Trong thành này không ai không biết ta cả.”

“Người nghe sai câu hỏi của ta rồi, ta hỏi, người là ai?”

“Ta là ai? Đang hỏi tên ta à. Ta tên là Bách Lý Đông Quân.”

“Đông Quân? Cái tên này rất dễ nghe. Đông Quân đeo ngọc bước đình đình, Cởi ngựa xuống trần quá cửu quan,

Mới biết trời cao muôn vạn dặm, Gió xuân chưa thổi đến nhân gian. Người có biết bài thơ này không?”

(Lập Xuân Hậu Tác của nhà thơ của Vương Sơ đời Đường)

“Chưa từng nghe nói.”

“Đây là câu thơ ở quê chúng ta. Tại quê hương của chúng ta, Đông Quân là chỉ thần mùa xuân. Thần mùa xuân đại diện cho hy vọng.”

“Quê của người đẹp lắm à? Nghe bài thơ này cảm thấy rất đẹp.”

“Đúng là rất đẹp nhưng lại hoàn toàn khác với bài thơ ấy. Nơi đó không có mùa xuân, một năm bốn mùa đều có tuyết rơi. Có đôi lúc nó quả thật rất đẹp nhưng đại đa số thời gian lại khiến người ta có cảm giác rất cô độc. Chúng ta mong ánh mặt trời ngày xuân có thể chiếu đến đó, khi đó chúng ta có thể trở lại quê hương mình.”

“Nếu vậy, ta có thể giúp người à?”

“Ngốc, người chỉ tên là Đông Quân mà thôi chứ có phải thần mùa xuân thật đâu. Ta phải đi đây, có dịp chúng ta sẽ gặp lại.”

“Sau này ta làm sao tìm được người?”

“Đến lúc đó chắc sẽ khá phiền toái, ta không thể hành động tự do được. Như vậy đi, người trở thành người nổi danh thiên hạ, đến lúc đó ta sẽ biết người đang ở đâu. Ta tới tìm người.”

" Được."

“Phụ thân người tên là Bách Lý Thành Phong, mẫu thân người là Ôn Lạc Ngọc. Đúng là bọn họ rất nổi tiếng. Nhưng còn chưa đủ, người phải trở thành người nổi tiếng hơn nữa mới được.”

" Được."

“Đi nhé. Chờ khi nào người nổi danh thiên hạ, chúng ta sẽ gặp lại.”

“Uống chén rượu đi, coi như lời thề.”

“Sao người còn nhỏ vậy đã biết uống rượu rồi?”

“Vì rượu uống rất ngon.”

Đường Liên thấy khóe miệng Bách Lý Đông Quân nhếch lên, hẳn đã nằm mơ suốt mười ngày, cuối cùng cũng mơ thấy câu chuyện bắt đầu.

Năm đó, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Hắn mười hai tuổi, là công tử bột tiểu ác bá nổi danh trong thành Càn Đông, trong khắp thành trên thì gia gia của hắn Trần Tây Hài, dưới thì quán rượu hàng rong bên đường, ai ai cũng sợ hắn.

Còn nàng mười lăm tuổi, mỗi lần xuất hiện trong thành đều rực rỡ như minh châu. Vẻ đẹp của nàng khiến người ta kinh ngạc, nhưng nàng lại chưa từng nói với ai một câu, mãi tới khi gặp hắn.

Khi đó, còn cách lần gặp mặt thứ hai của Tửu Tiên uy chấn giang hồ và con gái Bắc Khuyết Đế mười năm.

Mười năm sau, Tuyết Nguyệt thành, hoa sơn trà đầy trời, bọn họ gặp nhau lần nữa.

Lại mười năm qua đi trong giấc mộng.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 268: Mộng Dài Ai Tình Trước

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Sư phụ, con đã đứng đầu Lương Ngọc bảng năm năm liền rồi. Con có coi là nổi danh thiên hạ không?”

“Lương Ngọc bảng? Chẳng qua là thứ để khích lệ trẻ con mà thôi.”

“Vậy phải làm thế nào mới là nổi danh thiên hạ?”

“Nổi danh thiên hạ phải là có một không hai trong thiên hạ. Phải vào Quan Tuyệt bảng mới được.”

“Quan Tuyệt bảng? Được, vậy thì vào bảng.”

“Con mới hai mươi hai tuổi đã nghĩ tới chuyện vào Quan Tuyệt bảng rồi à?”

“Khi con vừa rời thành Càn Đông, bọn họ đâu có nghĩ con có thể đứng đầu Lương Ngọc bảng.”

“Không hổ là đệ tử của Lý Trường Sinh ta, có chí khí.”

“Không phải con có chí khí, con chỉ kể lại với sư phụ một việc mà thôi. Cái thứ chí khí này không có tác dụng gì, cứ làm là được.”

Đó là mùa đẹp nhất ở Tuyết Nguyệt thành, hoa sơn trà đầy trời, Bách Lý Đông Quân và sư phụ hắn Lý Trường Sinh đứng trên tường thành nhìn khung cảnh hưng thịnh bên dưới, thản nhiên trò chuyện. Cho tới khi sứ giả Bách Hiểu đường đội nón lá cưỡi con ngựa màu đỏ thẫm chậm rãi đi về phía Tuyết Nguyệt thành.

Giang hồ phong ba tĩnh, Kim Bảng luận võ danh.

“Ngôi đầu bảng lần thứ sáu của con sắp tới rồi, xem như một giai thoại.”

“Chỉ là giai thoại mà thôi.”

Tất cả các đệ tử Tuyết Nguyệt thành chạy ra như ong vỡ tổ, lúc trước Tuyết Nguyệt thành chỉ là một tòa thành có cái tên rất phong nhã mà thôi, tuy có vài vị võ giả truyền thuyết trấn thủ nhưng không cách nào sánh vai với Vô Song thành, Lôi gia bảo. Nhưng những năm gần đây, đệ tử Bách Lý Đông Quân đứng đầu Lương Ngọc bảng năm năm liên tục, ép đám đệ tử của Đường môn, Lôi gia bảo, Vô Song thành không ngẩng đầu lên được.

“Năm nay Tiểu Bách Lý của chúng ta lại đứng đầu phải không?”

“Năm nay Tuyết Nguyệt thành có đệ tử nào khác vào bảng không?”

“Thành chủ đâu rồi, thành chủ năm nay có cơ hội lên nhóm thứ hai trong Quan Tuyết bảng không?”

Sứ giả cầm Kim Bảng ngẩng đầu lên nhìn Bách Lý Đông Quân và Lý Trường Sinh trên tường thành.

Lý Trường Sinh khẽ mỉm cười: “Đi đi.”

Bách Lý Đông Quân tung người nhảy một cái, giẫm lên từng đóa hoa sơn trà bông bành hạ xuống. Hấn nhận lấy Kim Bảng từ tay sứ giả, đột nhiên kéo mạnh sang bên. Cuộn sách màu vàng rất dài bị kéo ra, ánh mắt tất cả các đệ tử đều tập trung vào tờ Kim Bảng, bọn họ đọc từng cái tên một trên đó thế nhưng mãi vẫn không thấy tên mình.

“Đứng đầu Lương Ngọc bảng, Đường môn, Đường Liên Nguyệt.”

“Bách Lý đâu! Bách Lý ở đâu?”

“Quan... Quan Tuyệt bảng!”

“Nhóm thứ tư trong Quan Tuyệt bảng, không có... Nhóm thứ ba trong Quan Tuyệt bảng, nhóm thứ ba! Tuyệt Nguyệt thành, Bách Lý Đông Quân!!”

“Nhóm thứ ba trong Quan Tuyệt bảng, lần đầu bước vào Quan Tuyệt bảng đã lên thẳng nhóm thứ ba?”

Bách Lý Đông Quân đột nhiên đưa tay về, thu hồi Kim Bảng, ngẩng đầu lên nhìn sư phụ Lý Trường Sinh: “Sư phụ, con nổi danh thiên hạ rồi.”

Lý Trường Sinh lắc đầu: “Sư phụ trêu người đấy. Mấy năm gần đây, trên giang hồ không mấy ai nổi tiếng hơn con. Từ ngày con bước vào Điều Lâu Tiểu Trúc, toàn bộ giang hồ đều đang bàn tán về con.”

Bách Lý Đông Quân lắc đầu: “Thế nhưng, con có một ước định. Chờ ngày con nổi danh thiên hạ, nàng sẽ tới tìm con.”

Lý Trường Sinh nhìn về phía xa, lạnh nhạt nói: “Hình như nàng ta đã tới.”

Bách Lý Đông Quân đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy giữa hoa rơi lá rụng, một con ngựa trắng kéo một chiếc xe ngựa tuyệt đẹp từ từ đi tới. Sứ giả Bách Hiếu đường nghiêng đầu, nhẹ nhàng vung roi, tránh sang bên nhường đường. Không chỉ có hần, tất cả mọi người đều bất giác nhường đường.

Bọn họ không biết người trong xe là ai, nhưng họ đều cảm thấy, lúc này họ nên tránh sang một bên.

Bởi vì Bách Lý Đông Quân vẫn luôn nhìn nóc chiếc xe ngựa đó. Từ trước tới nay bọn họ chưa bao giờ thấy Bách Lý Đông Quân có ánh mắt như vậy, thiếu niên tuyệt thế luôn bất cần đời, luôn say khướt này có vẻ không thèm để ý tới bất cứ chuyện gì, không cảm thấy hứng thú với bất cứ thứ gì. Thế nhưng chỉ trong khoảnh chớp mắt, ánh mắt của hần như đốm lửa bị đốt cháy.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại.

Thị nữ cầm cương ngựa đứng dậy vén tấm rèm che màu trắng, mọi người ai nấy nghễnh cổ, muốn xem thử người ngồi trong là thần thánh phương nào.

Bách Lý Đông Quân đứng đó, đột nhiên thấy tay chân luống cuống, nhẹ nhàng xoa tay, ánh mắt lấp lánh.

Cô gái từ trong xe ngựa đi ra, chân giẫm nhẹ lên một vùng hoa sơn trà. Cô đứng dậy, khẽ mỉm cười.

Phong hoa tuyệt đại.

Cô chậm rãi bước từng bước một về phía trước, đi tới trước mặt Bách Lý Đông Quân.

Cuối cùng Bách Lý Đông Quân cũng thu hồi ánh mắt lấp lánh đó, nhìn cô gái trước mặt.

Vẫn như lần đầu gặp gỡ, chỉ có điều so với mười năm trước, có vẻ càng thêm mỹ lệ.

“Đã... đã lâu không gặp.” Thậm chí Bách Lý Đông Quân bắt đầu nói lấp.

“Đã lâu không gặp.” Cô gái cười một tiếng.

“Ngươi... còn đẹp hơn năm đó.” Bách Lý Đông Quân nói.

Cô gái ngẩng đầu lên: “Ngươi cũng cao hơn trước nhiều.”

“Ta đã vào Quan Tuyệt bảng, hoàn thành ước định của chúng ta.”

“Cho nên ta cũng tới thực hiện ước định, gặp ngươi.”

“Ừm.”

Gặp mặt rồi, sau đó thì sao?

Dường như chưa ai nghĩ tới vấn đề này.

Các đệ tử của Tuyết Nguyệt thành, sứ giả của Bách Hiểu đường, thành chủ Lý Trường Sinh đều đang nhìn bọn họ.

Bọn họ làm gì được đây?

“Nghe nói người cất rượu là tuyệt thế trong thiên hạ, ta muốn uống uống rượu mà người chưng cất.”

“Được, muốn uống mười hai bình rượu tuyệt phẩm Tang Lạc, Tân Phong, Thù Du, Tùng Lao, Trường An, Đồ Tô, nguyên Chính, Quế Hoa, Đỗ Khang, Tùng Hoa, Thanh Văn, Bàn Nhược; hay là bảy bình rượu Tinh Dạ gồm Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang, đều đã ủ sẵn.” Nói tới rượu, Bách Lý Đông Quân mới không còn vẻ ngốc nghếch như vừa rồi.

“Nếu đã tới thành này, vậy phải uống Phong Hoa Tuyết Nguyệt.”

Bách Lý Đông Quân ngẩng đầu lên nhìn trời, gật đầu cười nói: “Tối nay trăng đẹp, có thể uống.”

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt, cả bốn đều đủ chứ?”

“Còn thiếu tuyết Thương Sơn, cùng ta đi hái nhé.” Bách Lý Đông Quân giơ tay ra dắt cô gái theo, tung người nhảy về phía Thương Sơn, bỏ lại đồng đệ tử Tuyết Nguyệt thành chờ ra tại đó.

“Đúng rồi, tỷ tỷ. Người tên là gì? Mười năm trước ta quên không hỏi.”

“Ta tên là Nguyệt Dao.”

Trên tường thành, Lý Trường Sinh nhìn hai bóng lưng từ từ đi xa, nhỏ giọng lầm bầm: “Con gái Bắc Khuyết Đế?”

“Sự phụ, sự phụ.” Đường Liên nhìn Bách Lý Đông Quân ngủ say lầm bầm, tưởng rằng hắn đã tỉnh, không nhịn được lên tiếng gọi.

Thế nhưng Bách Lý Đông Quân vẫn nhắm chặt hai mắt, chân mày giãn ra như đang mơ chuyện rất đẹp.

Trong giấc mơ, đó là lần thứ hai bọn họ gặp nhau.

Sau này mỗi lần nhớ lại lần gặp nhau đó Bách Lý Đông Quân lại náo nã, vì sao lúc đó lại nói mấy lời mở đầu tệ đến vậy, vì sao rõ ràng lúc đó đã vào nhóm thứ ba trên Quan Tuyệt bảng nhưng vẫn căng thẳng như một đứa trẻ. Thế nhưng nghĩ tới cuối cùng lại không khỏi mỉm cười thoải mái.

Không lần nào gặp nhau lại hoàn hảo như lúc đó.

Bởi vì hắn phát hiện cho dù có chuẩn bị nhiều năm nhưng tâm tính ban đầu chưa từng thay đổi.

Như vậy rất tốt.

Như vậy mới là lần đầu gặp mặt.

Giấc mộng này, ai sẽ nhận ra trước, ai lại chịu tỉnh dậy.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 269: Mộng Nhập Thần Du

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Lại một năm qua đi, hoa sơn trà bay lượn.

Chỉ có điều lần này, mưa núi trút xuống, máu nhuộm hoa trắng, mọi thứ đã là cảnh còn người mất.

Cô gái mặc áo đỏ máu chậm rãi hạ xuống.

Bách Lý Đông Quân thu quyền, kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt.

“Sao lại là nàng.” Giọng nói của Bách Lý Đông Quân run rẩy: “Sao lại là nàng?”

Cô gái mặc áo đỏ máu nhìn vết máu tử tử lan ra trên người, gương mặt không có vẻ đau đớn, chỉ mỉm cười sâu thẳm, nhìn Bách Lý Đông Quân: “Người giết ta.”

“Lại giết ta lần nữa.”

“Lại một lần nữa.” Đầu óc Bách Lý Đông Quân đau âm ỉ.

Có chỗ nào không đúng, hình như có chỗ nào không đúng! Vì sao mình lại giết chết nàng? Vì sao nàng lại nói một lần nữa!

“Người quên rồi ư, ta đã chết lâu rồi.” Nguyệt Dao vẫn cười: “Ta đã chết rất nhiều năm trước rồi, chết trên tay người. Người không cảm thấy quen thuộc ư?”

“Chúng ta gặp nhau, chúng ta gặp lại. Những chuyện này đều khá quen thuộc phải không, bởi vì, chúng ta đang trong giấc mộng.” Nguyệt Dao giơ tay vuốt ve gò má của Bách Lý Đông Quân.

Nước mắt Bách Lý Đông Quân bất giác chảy dài: “Từ đầu nàng đã biết rồi à?”

“Uống Mạnh Bà Thang, chuyện đã quên sẽ nhớ lại, người đã đi sẽ trở về.” Nguyệt Dao nhẹ nhàng đặt tay lên ngực, vết máu từ từ lùi về. “Tất cả mọi chuyện đều có thể thay đổi.”

Bách Lý Đông Quân kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, không nói được ra lời.

“Chàng muốn tỉnh lại, hay muốn đắm chìm trong giấc mộng này?” Nguyệt Dao buồn bã hỏi.

Bách Lý Đông Quân gật đầu: “Ta muốn sống mãi trong thế giới có nàng, ta đợi rất lâu rồi, chờ ngày này rất lâu rồi.”

“Chàng ngốc.” Nguyệt Dao thở dài: “Ta đã chết rồi. Trên thế giới này vốn không còn ta. Đời người vốn là một giấc mộng, sau khi chết mới là tỉnh lại. Cuối cùng sẽ có ngày chúng ta gặp lại nhưng không phải là hôm nay. Chàng nên tỉnh lại đi.”

“Không! Ta không muốn tỉnh!” Bách Lý Đông Quân lắc đầu: “Uống Mạnh Bà Thang, sau khi tỉnh lại sẽ quên hết mọi chuyện.”

“Sau đó là một khởi đầu mới, thật tốt biết bao.”

“Ta cũng từng nghĩ vậy, nhưng được gặp lại nàng, ta không muốn tỉnh lại nữa. Trên đời này có Bách Lý Đông Quân với không có Bách Lý Đông Quân cũng chẳng khác nhau là bao.”

“Chàng đã lớn rồi, đâu phải đưa trẻ năm xưa nữa, đừng nói mấy lời tùy tiện như vậy.” Nguyệt Dao nhẹ nhàng vung tay, vết máu lại lan tràn, nàng bước tới một bước. “Sống là giấc mộng dài, chết là tỉnh giấc say. Khi chúng ta gặp lại, ta mong chàng...”

“Đừng hối hận!”

Nguyệt Dao giơ tay đẩy mạnh một cái, thân thể Bách Lý Đông Quân đột nhiên rơi về phía sau. Hắn giơ tay phải ra định kéo tay nàng nhưng cuối cùng lại rơi vào khoảng không.

"Nguyệt Dao!"

Việc đời như giấc mộng dài, đời người mấy độ thu sang? Không ngờ lần này gặp lại chẳng qua là bi kịch tái diễn. Thế nhưng sao nàng lại khuyên ta đừng hối hận? Nàng có biết bao năm qua ta vẫn luôn hối hận không.

Bách Lý Đông Quân đột nhiên ngẩng đầu lên, mở mắt, nước mắt không nhìn được trào ra. Mọi chuyện trong mơ như hiển hiện trước mắt, nhưng giờ khắc trở lại trong hang núi rộng rãi trống trải, khó tránh khỏi cảm thấy buồn bã mất mát. Chỉ có điều...

“Ta không quên.” Bách Lý Đông Quân nhìn tay phải lẩm bẫm: “Vì sao ta vẫn nhớ rõ mọi chuyện. Lẽ nào truyền thuyết là giả, hay là...”

“Sự... sự phụ.” Đường Liên đứng bên cạnh nhìn Bách Lý Đông Quân cuối cùng cũng tỉnh lại, ban đầu vô cùng ngạc nhiên và vui

mừng, nhưng thấy tinh thần Bách Lý Đông Quân có vẻ hỗn loạn, trong lúc nhất thời không biết có nên quấy nhiễu hay không.

Bách Lý Đông Quân quay đầu lại nhìn Đường Liên, ngây ra hỏi: “Đồ đệ, sao con lại ở đây?”

“Con tới tìm người.” Đường Liên vội vàng nói.

“Đến tìm ta? Sao con biết cách tới đây?” Bách Lý Đông Quân không hiểu.

“Là Nho Kiếm Tiên tiên bối nói cho chúng ta. Đúng rồi, mọi chuyện đang rất cấp bách, bây giờ có thể bọn Tiêu Sắt đang gặp nguy hiểm!” Đường Liên vội vàng la lên.

“Tiêu Sắt?” Bách Lý Đông Quân khẽ cau mày: “Con nói Tiêu Sở Hà đến Tuyết Nguyệt thành ngày hôm đó à? Sao hấn lại tới đây? Hấn muốn chữa kinh mạch bị tổn hại của mình à?”

“Đúng vậy, nhưng Mạc Y...”

“Mạc Y nhập ma rồi.” Bách Lý Đông Quân nhỏ giọng nói: “Bây giờ hấn đang trong cảnh giới quỷ tiên, gọi là tiên nhưng thực chất là quỷ. Vốn dĩ ta định trừ ma cho hấn, thế nhưng hấn lừa ta uống chén Mạnh Bà Thang này trước.”

“Vậy chúng ta phải tới đó ngay lập tức.” Đường Liên nhìn đống đã ngăn cửa hang, cau mày nói: “Ngoại trừ Tiêu Sắt còn có Lô Vô Kiệt của Lô gia bảo, Diệp Nhược Y con gái Diệp tướng quân, còn cả Thiên Lạc cũng đang ở đó.”

“Con có biết đây là đâu không? Chỉ mấy người các con mà cũng dám tới đây à? Hơn nữa có mấy tảng đá thôi mà cũng cản được con

à?” Bách Lý Đông Quân nhìn lướt qua rồi bĩu môi: “Đúng là đồ đệ vô dụng.”

Đường Liên vội vàng cúi đầu: “Đúng là đồ đệ tử vô dụng.”

“Ài. Tên đồ đệ này chẳng khác gì tảng đá, chẳng biết đùa gì cả!” Bách Lý Đông Quân giậm mũi chân, nhẹ nhàng vung ống tay áo, đá tảng đều tan thành tro bụi, quay đầu lại nhìn Đường Liên đang ngây ra tại chỗ: “Còn nhìn cái gì? Đi thôi.”

“Sư phụ, người uống Mạnh Bà Thang rồi à?”

“Uống rồi?”

“Ra sao?”

“Ngọt hơn một chút so với trong tưởng tượng.”

“Chẳng phải nói uống Mạnh Bà Thang là cắt đứt chuyện trước kia, thế nhưng sao sư phụ vẫn như không việc gì, không quên gì cả?”

“Đúng vậy, không giống như trong truyền thuyết.”

“Sư phụ, có phải vừa rồi người nằm mơ không? Con nghe người gọi tên người khác.”

“Đó không phải người khác.”

“Thế thì là ai?”

“Là sư nương của con.”

“Sự nương? Sao trước giờ con chưa từng nghe mình có một sự nương?”

“Nàng tên là Nguyệt Dao.”

Trong gian nhà lầu bên sườn núi, Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc cùng với Diệp Nhược Y đang đứng ở đó. Từ một khắc đồng hồ trước, trong gian này xảy ra một chuyện kỳ lạ.

Tất cả động vật đều rời khỏi gian nhà này, bầy khi, những con tiên hạc cùng lũ sóc đều bỏ chạy như điên. Một lúc sau, bọn họ phát hiện đất đai xung quanh như có dị động. Tiêu Sắt tiến tới kiểm tra mới phát hiện rắn và bò cạp đang chui từ dưới đất lên, bỏ chạy theo những động vật khác. Trong số chúng vốn có một số loài là thiên địch của nhau, nhưng bây giờ lại chẳng hề đấu đá.

“Thế này là sao?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi đáp: “Thiên tai.”

“Thiên tai? Là động đất hay núi lửa phun trào?” Lôi Vô Kiệt nhìn bốn phía.

“Có lẽ là thứ còn đáng sợ hơn thiên tai.” Tiêu Sắt nói.

Vừa dứt lời, một bộ áo trắng đã từ xa bay tới, chậm rãi hạ xuống đất.

Vẫn cuờn gió bay tới như trước, vẫn tiêu sái dị thường, chỉ có điều khi Mạc Y ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn đã lấp loáng một màu tím quý mị.

“Thời hạn ba ngày đã đến, ta tới lấy thứ mà mình muốn.”

“Thứ gì?” Diệp Nhược Y hỏi.

Mạc Y giơ một ngón tay, ngón tay tinh tế như ngọc chỉ thẳng vào Diệp Nhược Y: “Người!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 270: Hồn Hề Quy Hề

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Mọi người trong lòng căng thẳng, Diệp Nhược Y cau mày: “Ta?”

“Người.” Mạc Y cười, giơ tay phải ra: “Tới.”

“Bày trận!” Tiêu Sát đột nhiên gầm lớn một tiếng.

Lôi Vô Kiệt rút kiếm ra, Tư Không Thiên Lạc vung thương nhảy lên, Diệp Nhược Y vung hai ống tay áo, bóng đen lượn lờ! Ba người cùng nhảy ra vây thành một vòng quanh Mạc Y.

“Tam Tài Khu Ma trận?” Mạc Y lại chẳng hề kinh ngạc, chỉ nhìn Diệp Nhược Y: “Chẳng trách khí tức trên người người lại quen thuộc như vậy. Người là đệ tử Hoàng Long sơn? Nhưng thân thể người đáng lẽ ra không tu đạo được mới đúng.”

“Chính tâm!” Diệp Nhược Y không để ý tới hắn, dẫn đầu hô to một tiếng.

“Khứ ma!” Lôi Vô Kiệt hô theo.

“Tinh vẫn!” Tư Không Thiên Lạc hô cuối.

Sau tiếng hô của bọn họ, một tấm thẻ gỗ bên hông bọn họ lặng lẽ bay lên, trên tấm thẻ có ánh sáng mờ mờ.

“Thẻ Thiên Sư?” Mạc Y hứng thú quan sát tấm thẻ gỗ kia. “Khí tức trên đó thật quen thuộc, hẳn là Tề sư huynh rồi. Toàn bộ Hoàng Long sơn, ngoại trừ ta và sư phụ, chỉ mình Tề sư huynh có cảnh giới như vậy. Người là đệ tử của Tề sư huynh?”

"Xuất kiếm!" Diệp Nhược Y quát lên.

Lôi Vô Kiệt rút kiếm, vừa ra tay đã là “Bình Địa Nhất Thanh Lôi” khí thế mạnh mẽ nhất, Tư Không Thiên Lạc nổi tiếp phái sau đập thẳng thương xuống. Được Tam Tài Khu Ma trận gia trì, một đòn hợp lực của bọn họ thậm chí cả cao thủ Thiên Cảnh cũng không thể coi thường.

Nhưng Mạc Y chỉ nhẹ nhàng phát ống tay áo, xung quanh hắn xuất hiện một lớp bình phong ngăn cản chiêu thức hợp lực của Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt. Mạc Y không để ý tới bọn họ, vẫn nhìn Điền Mạc Chi: “Bọn họ không hiểu đạo pháp, Tam Tài Khu Ma trận chỉ dựa vào mình người chống đỡ, người giữ được bao lâu đây?”

Sau lưng Diệp Nhược Y đã ướt đầm mồ hôi lạnh: “Giữ được đến lúc người chết!”

Cô vốn là một cô nương ôn hòa, luôn mặc áo lục, rất ít khi nói chuyện to tiếng. Do thân thể không được tốt nên đại đa số thời gian cô ngồi trong nhà không nói một lời. Nhưng lúc này, hai mắt cô tròn tròn, toàn thân tỏa ra khí thế bá đạo không thể coi thường.

Đây là di truyền từ danh tướng số một Bắc Ly.

“Nại lạc!” Diệp Nhược Y nói ra hai chữ tuyệt thế này.

Thân thể cô tiêu tan như làn khói xanh.

“Thú vị.” Mạc Y xoay người, thấy một khắc sau Diệp Nhược Y xuất hiện bên cạnh mình. Bên hông Diệp Nhược Y lấp loáng ánh bạc, cô cầm một thanh trường kiếm cực mỏng trong tay, xuất kiếm đâm về phía Mạc Y. Mạc Y nghiêng người né tránh, trường kiếm lướt sát qua ống tay áo của hắn.

Lớp bình phong kia lập tức biến mất.

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc nhanh chóng đánh về phía Mạc Y.

Mạc Y nhẹ nhàng nhảy lên, mũi chân giẫm trên Ngân Nguyệt thương của Tư Không Thiên Lạc.

Tư Không Thiên Lạc lập tức cảm thấy như có sức nặng ngàn cân đặt trên trường thương của mình, định vận sức né tránh nhưng lại thấy Mạc Y nhảy lên một lần nữa. Tay cô thoát lực, lão đảo lui về phía sau. Khi Mạc Y nhảy lên đã phẩy ống tay áo quét về phía Lôi Vô Kiệt. Trường kiếm của Lôi Vô Kiệt đâm vào ống tay áo nhưng như bùn đất rơi vào biển rộng, không tạo chút tiếng vang nào. Hắn vội vàng thu kiếm lui lại, nhưng lại cảm thấy có người đỡ lấy mình vội vàng nghiêng sang bên cạnh. Chỉ thấy Diệp Nhược Y cầm thanh nguyệt kiếm đâm xuyên qua ống tay áo của mình về phía Mạc Y.

Lôi Vô Kiệt từng thấy chiêu kiếm này, lập tức hiểu ý, đâm một kiếm theo cô.

Chiêu kiếm này đẹp tới đáng kinh ngạc.

Vì nó vốn không phải kiếm pháp mà là một điệu múa kiếm.

Nhược Y Kiếm Vũ.

Tam Tài Khu Ma trận, thẻ gỗ Thiên Sư, thêm vào Nhược Y Kiếm Vũ.

Có thể đánh với tiên nhân không?

Mạc Y giơ hai ngón tay, nắm lấy Tâm kiếm của Lôi Vô Kiệt.

Kiếm thế lập tức thối lui.

Nhưng còn một thanh kiếm, nhuyễn kiếm của Diệp Nhược Y đâu? Diệp Nhược Y khó lòng tin nổi nhìn chuôi kiếm trên tay mình, thân kiếm đã không còn, tan thành làn nước thép chảy xuống dưới đất.

“Người có một thanh kiếm tốt đấy.” Mạc Y lạnh nhạt nói rồi vung ống tay áo đánh văng Lôi Vô Kiệt ra ngoài. Ánh mắt hấn lẫm liệt nhìn về phía Diệp Nhược Y: “Các người giỏi lắm. Chỉ có điều ta là tiên nhân, các người dám sử dụng Khu Ma trận với ta ư? Sao người dám!” Mạc Y vươn tay trái nắm lấy cổ họng của Diệp Nhược Y.

“Dừng tay!” Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc định cùng lao tới.

Ngay cả Tiêu Sát cũng lấy Vô Cực côn ra.

“Các người đã gặp tiên nhân, vì sao không quỳ!” Mạc Y giơ tay phải ra, đột nhiên ấn xuống.

Mọi người đều cảm thấy một luồng uy thế nặng tựa ngàn quân ập thẳng xuống đầu, ba người bị đè thẳng xuống đất. Đừng nói ngăn cản Mạc Y, bọn họ thậm chí còn còn sức để động đây.

Đây là chênh lệc giữa bọn họ, hóa ra từ khi bắt đầu bọn họ đã không có chút cơ hội nào. Bất luận Tam Tài Khu Ma trận hay thẻ gổ Thiên Sư đều không có tác dụng gì. Khi bọn họ bước lên hòn đảo này, mọi thứ đã là nhất định.

Không, không có chuyện gì là nhất định cả.

“Nhược Y!” Lôi Vô Kiệt cắn răng muốn đứng dậy, lập tức vận Hỏa Chước thuật lên tới Nghiệp Hỏa cảnh. Ánh mắt hắn đỏ rực như lửa, khớp xương vang lên lách cách nhưng hắn thật sự đứng dậy. Lần trước khi cưỡng ép phá cảnh, hắn thậm chí không thể đứng vững, nhưng lúc này ánh mắt hắn đầy kiên định, mạnh mẽ chống cự lại lực lượng ngàn quân kia, bước từng bước một về phía Mạc Y.

Mạc Y khẽ cau mày: “Cưỡng ép vào Tiêu Dao Thiên Cảnh?”

“Đi chết đi!” Lôi Vô Kiệt nổi giận gầm lên một tiếng, tung người nhảy lên, đâm một kiếm về phía Mạc Y.

Kiếm pháp được truyền thụ bởi Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên, chiêu kiếm lạnh lẽo nhất thế gian, Bát Nguyệt Phi Tuyết!

Trường kiếm đâm vào bả vai Mạc Y nhưng không có máu chảy ra, ánh mắt Mạc Y nghiêm nghị, hắn gật đầu: “Người rất giỏi.”

“Nhưng vẫn chưa đủ.”

Con người của Lôi Vô Kiệt lập tức âm ảm.

Hắn rút Tâm kiếm ra, lão đảo lui lại vài bước rồi ngắt xi.

“Rốt cuộc người... muốn làm gì?” Diệp Nhược Y vùng vẫy hỏi.

Mạc Y vung cánh tay phải, chỉ thấy vô số tảng đá lớn từ phía xa bay tới. Hắn ấn tay phải xuống, đá tảng lập tức tan thành bụi phấn, trải rộng từ sườn núi tới bờ biển. Hắn lại vung tay lên, chỉ thấy vô số cây cối bay lên, trải rộng khắp tiên sơn, cao cao thấp thấp, chập trùng bất đồng.

Diệp Nhược Y trợn tròn hai mắt, chỉ có cô biết Mạc Y đang làm gì.

Mạc Y dùng ngôi sao trên trời làm mẫu, biến cả tòa tiên sơn này thành một tinh đồ.

Tinh đồ lớn như vậy, rốt cuộc Mạc Y định làm gì?

Mạc Y quay lại nhìn về phía ngọn núi cao thẳng tới trời mây, hắn nhỏ giọng nói với Diệp Nhược Y: “Bây giờ chắc người đang rất tò mò, không biết ta làm gì đúng không?”

“Người sẽ biết ngay thôi.”

Mạc Y mang theo Diệp Nhược Y tung người nhảy một cái, đứng trên đỉnh gian nhà. Hắn giơ tay phải ra, vung về phía vách núi. Tên vách núi cũng hiện ra một số phù triệu hình dạng kỳ lạ.

“Đây, đây là...” Diệp Nhược Y thảm kinh hãi, cuối cùng cô cũng biết Mạc Y định làm gì. Nhưng đây chỉ là một truyền thuyết, một cấm kỵ, chưa một ai làm thật, cũng không ai biết rốt cuộc có làm được thật không. “Đây là Quỷ Môn trận, người muốn dẫn hồn.”

Mạc Y xoay người nhìn biển rộng mênh mông vô tận, ngửa mặt lên trời hét dài:

“Hồn hề, quy hề!”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 271: Thần Du Thái Hư

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

“Hồn hề quy hề! Khứ quân chi hằng kiên,
Hà vi tứ phương ta? Xá quân chi nhạc xử,
Nhi ly bỉ bất tường ta. Hồn hề quy hề!”

(Tạm dịch:

Hồn ơi về đi nhé! Sao rời thể xác này
Chu du khắp bốn phương? Sao rời nơi vui vẻ,
Mà kiếm chỗ chẳng lành. Hồn ơi hồn về đi!)

Diệp Nhược Y từng đọc được bài từ xa xưa này trong một quyển thơ cổ. Nó do Ba Lư đại phu ở nước Sở ngày trước làm vì Sở Vương đã từ trần. Tương truyền ngày hôm đó hồn phách Sở Vương thật sự trở lại trong miếu, chỉ có điều hồn phách không có chỗ nương tựa, cuối cùng tiêu tan trong chớp mắt.

“Hồn hề quy hề!” Mạc Y giơ tay lên trời, hét lên điên cuồng. Mây đen lập tức giăng đầy bầu trời, sấm chớp vang rền, thủy triều cuộn cuộn trên đại dương, như biển gầm sắp tới.

Cuối cùng Diệp Nhược Y đã hiểu Mạc Y định làm gì và cô phải làm gì. Diệp Nhược Y giãy dụa: “Người định dùng thân thể ta để gánh chịu linh hồn người khác à?”

“Người rất thông minh.” Mạc Y đột nhiên đặt tay xuống, xung quanh lập tức yên bình trở lại: “Rất giống em gái ta. Nhìn thế giới này đi, người sẽ nhanh chóng rời khỏi nó thôi. Hồn hê, quy hê!” Mạc Y lại ngẩng đầu lên, dị động nhanh chóng trở lại!

Tiếng sấm nổ vang, trên trời như có thiên quân vạn mã đang lao thẳng.

Gió lớn thổi tới, cuốn theo nước biển ập vào hòn đảo.

Mạc Y đứng trên đỉnh gian nhà, ngậm mình trong mưa gió, lơ lửng như tiên nhân hàng thế.

Chỉ có điều hồn phách cổ nhân đã mất vài chục năm rồi, liệu có tới hòn đảo cô lập rời xa trần thế này không.

Thân thể yếu ớt của Diệp Nhược Y không chịu nổi vùi dập của mưa gió, rốt cuộc không chống cự được, hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Sát và Tư Không Thiên Lạc vẫn bị lực lượng ngàn quân đè xuống, không cách nào đứng dậy, chứng kiến đủ loại dị tượng trước mặt, trong lòng cực kỳ chấn động. Năm xưa ở nước Vu Điền, Tiêu Sát từng thấy Vong Ưu đã mất trở lại trần gian, thế nhưng đó chỉ là một luồng chấp niệm sót lại trên thế giới, một lát sau là tiêu tan, còn việc Mạc Y đang làm là hồi sinh người chết đã lâu.

Chưa từng nghe nói.

“Dừng!” Lại có một tiếng quát lớn vang tới.

Tiếng sấm ngừng.

Tiếng gió lặng.

Chỉ thấy một bộ áo xanh từ xa lao tới, một quyền đánh ra là hủy đi một phần nhỏ của tấm tinh đồ kia.

“Bách Lý Đông Quân!” Mạc Y quăng Diệp Nhược Y sang một bên, tức giận quát.

“Mạc tiên sinh.” Bách Lý Đông Quân hạ xuống trên một cây đại thụ, giọng nói vẫn rất cung kính.

“Khi xưa ta cứu người trong lúc nguy nan, bây giờ ta còn giúp người chưng cất Mạnh Bà Thang, vì sao người lại tới phá hỏng chuyện của ta?” Mạc Y cả giận n

“Mạc tiên sinh, người đã nhập ma, quay đầu là bờ.” Bách Lý Đông Quân khẽ thở dài một tiếng: “Người xưa đã mất, sao phải cố chấp như vậy?”

“Người là thứ gì mà đòi dạy ta phải làm gì?” Mạc Y đột nhiên vung hai tay áo, trong tay áo như có sấm gió ẩn hiện.

“Được, ta không ngăn cản tiên sinh. Nhưng mấy vị này đều là đệ tử của Tuyết Nguyệt thành ta. Ta muốn dẫn họ đi.” Bách Lý Đông Quân nói.

“Người khác thì được. Cô ấy thì không.” Mạc Y đang nói tới Diệp Nhược Y.

“Vậy không có cách nào rồi.” Bách Lý Đông Quân lắc đầu: “Tiên sinh có ân với ta, cho nên mời tiên sinh xuất thủ trước.”

“Ngươi?” Mạc Y nhíu mày: “Chỉ bằng ngươi cũng đòi ta ra tay?”

Bách Lý Đông Quân giơ tay phải ra, lại nói: “Mời!”

Thân hình Mạc Y khẽ động, chớp mắt đã lao tới trước mặt Bách Lý Đông Quân, hấn đột nhiên vung ống tay áo.

Mưa gió sấm chớp bùng lên khắp tám hướng.

Tất cả đánh thẳng về phía Bách Lý Đông Quân.

Nhưng thân hình Bách Lý Đông Quân đã biến mất.

Một khắc sau, hấn đã xuất hiện dưới gian nhà lầu.

Khinh công trong thiên hạ, có Thế Vân Tung của Võ Đang, Bát Bộ Cảnh Thiên của Thiên Sơn, còn có thân pháp đệ nhất thiên hạ Đạp Vân Thừa Phong bộ mà Tiêu Sát tu luyện. Nhưng tất cả những khinh công đó đều không sánh nổi thân pháp của Mạc Y và Bách Lý Đông Quân lúc này. Thứ bọn họ dùng đã không phải một chiêu một thức mà là ẩn chứa đạo của đất trời, thuận theo tâm ý mà hành động.

“Đi!” Bách Lý Đông Quân vung tay một cái, lập tức hóa giải lực lượng ngàn quân kia.

Tiêu Sát và Tư Không Thiên Lạc cuối cùng cũng thoát được. Đường Liên cũng chạy tới: “Các ngươi không sao chứ?”

Tiêu Sát nhìn lên đỉnh các: “Diệp Nhược Y đang ở đó.”

“Để ta tới.” Đường Liên ngẩng đầu lên, tung người nhảy một cái, lao lên trên.

Lại bị một chưởng đánh xuống.

Tiên nhân xoa đầu ta, kết tóc nhận trường sinh?

Đường Liên cười khở một tiếng, bị xoa một cái, khéo chết thế nào cũng không biết.

Cổ áo của hắn bị người ta kéo về phía sau, nhanh chóng rơi xuống bên dưới. Bách Lý Đông Quân lướt qua bên cạnh hắn, giao đấu một chưởng với Mạc Y.

Mạc Y lùi lại phía sau, hạ xuống trên gian các.

Bách Lý Đông Quân cũng hạ xuống đất, hai chân rơi mạnh xuống, chìm vào mặt đất gần một thước.

Trường Cung Truy Dực, Bách Quỷ Dạ Hành vui vẻ nói: “Không hổ là Bách Lý sư bá, đánh chết tên nửa người nửa quỷ kia đi!”

Đường Liên thầm vui vẻ, mặc dù Bách Lý Đông Quân là cao thủ số một số hai của Bắc Ly, thế nhưng căn cứ theo cảm giác của hắn khi giao thủ với Mạc Y lúc trước, cảnh giới của Mạc Y hơn xa Bách Lý Đông Quân. Không ngờ mới vừa rồi Bách Lý Đông Quân lại có thể đánh ngang tay với Mạc Y, chẳng lẽ.

Tiên Sắt đi tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt, kiểm tra hơi thở của hắn, thở phào nhẹ nhõm, lấy từ trong lòng ra một viên thuốc bóp vỡ, nhét vào miệng hắn. Lôi Vô Kiệt nhú mày một cái rồi tỉnh lại: “Ta... ta chưa chết à?”

“Chưa chết, nhưng lát nữa thì không biết được.” Tiên Sắt lạnh lùng nói.

Bách Lý Đông Quân khẽ cau mày: “Không dễ đánh.”

Mạc Y cúi đầu nhìn Bách Lý Đông Quân: “Xem ra sau khi mơ một giấc, người đã phá cảnh.”

“Người cũng biết phân chia tứ cảnh à?” Bách Lý Đông Quân nghi hoặc nói.

“Mấy năm qua, ngoại trừ người còn có một người đã tới nơi này, ngồi luận đạo với ta. Đó là một người rất thú vị, hắn nói với ta võ học chia thành bốn cảnh giới, mà ta chính là người duy nhất trong thiên hạ mà hắn từng thấy bước vào cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh. Nhưng bây giờ, có vẻ ta gặp được người thứ hai rồi.” Mạc Y nói.

Bách Lý Đông Quân gật đầu: “Đúng, ta vào Thần Du Huyền Cảnh.”

Thần du trong thiên địa, đại đạo mà hư tĩnh.

“Ta mơ một giấc, trong mơ ta gặp được một người.” Bách Lý Đông Quân nhắm mắt lại như hồi tưởng giấc mộng đó “Nàng nói với ta, hy vọng ta, đừng hối hận. Sau khi tỉnh mộng, ta phát hiện tinh thần trong sáng, khẽ vận công mới phát hiện không ngờ mình đã phá cảnh.”

“Ta vào Thần Du Huyền Cảnh đã bốn mươi năm.” Mạc Y đứng đó, ánh mắt đầu miệt thị: “Người chỉ mới vào Thần Du Huyền Cảnh mà thôi, người nghĩ mình đánh thắng được ta chắc?”

Bách Lý Đông Quân bất đắc dĩ cười một tiếng: “Vẫn phải thử một chút.”

“Bao năm qua, rất hiếm khi ta gặp được người có thể giao thủ với mình. Nếu là lúc bình thường chắc ta sẽ cảm thấy rất thú vị. Nhưng bây giờ, ta rất tức giận.” ánh mắt Mạc Y ẩn hiện vẻ phẫn nộ: “Người không nên quấy rầy ta trong lúc này.”

“Mượn kiếm dùng một chút!” Bách Lý Đông Quân gầm lên một tiếng, Tâm kiếm lập tức rời tay Lôi Vô Kiệt rơi vào tay hắn. Hắn tung người lao về phía Mạc Y. “Đúng là ta và người còn khá chênh lệch, cho nên ta chỉ có thể dùng chút trợ giúp của ngoại lực.”

Cầm kiếm thành Kiếm Tiên, vung đao thành Đao Tiên, tuyệt thế trên thế gian, Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân.

Mạc Y cười nhạt, giờ tay chỉ một cái.

Nhất Chỉ Hám Côn Luân.

"Chết đi!"

MTQ nào đã donate ủng hộ hôm qua xin vui lòng liên hệ với mình để nhận quà tri ân - ebook full của Thiếu Niên Ca Hành nha.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 272: Trận Chiến Tuyệt Thế

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Không ai tưởng tượng nổi trận chiến này.

Trên đời này chưa từng xuất hiện hai cường giả Thần Du Huyền Cảnh, cho nên cũng chưa từng có hai cường giả như vậy giao chiến.

“Trận đánh này là thế nào đây.” Đường Liên trợn tròn hai mắt, thờ dãi nói.

Với năng lực của bọn họ, đã không nhìn ra chi tiết trong trận chiến này.

Ban đầu bọn họ cho rằng chiến trường là gian nhà lầu đó.

Thế nhưng sau đó mới phát hiện, chiến trường là tòa tiên đảo này.

Còn bây giờ rốt cuộc họ cũng hiểu, chiến trường là toàn bộ thiên địa này.

Lúc này hai người đã lao ra ngoài biển chiến đấu, mỗi kiếm của Bách Lý Đông Quân đều gợi lên thủy triều cao trăm trượng, còn Mạc

Y vẫy nhẹ ống tay áo, sau lưng hấn thế triều kinh thiên ùn ùn kéo tới.

Bách Lý Đông Quân bị thủy triều đó chấn bay ngược lại, hấn hạ xuống trên gian lâu các, lau mồ hôi trên trán, ném Tâm kiếm trong tay xuống, cắm vào bên cạnh Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt cầm Tâm kiếm lên, thấy trên kiếm có vài lỗ hồng nhỏ, đau lòng nói: “Bị đánh thành ra thế này cơ à.”

“Lúc nào về Bắc Ly bảo Lý lão gia tử sửa một chút là được.”
Bách Lý Đông Quân giơ tay: “Thương tới!”

Ngân Nguyệt thương vốn trong tay Tư Không Thiên Lạc lập tức bay tới tay Bách Lý Đông Quân. Bách Lý Đông Quân tung người nhảy một cái, lại nâng thương đánh về phía Mạc Y đang lao tới.

“Bất luận thử bao nhiêu lần, kết quả vẫn như nhau thôi.” Song chỉ của Mạc Y kẹp một cái, nắm lấy mũi Ngân Nguyệt thương.

“Gió nổi!” Bách Lý Đông Quân gầm lên.

Cuồng phong nổi lên.

Mạc Y cau mày, tay hơi vận lực, ép Bách Lý Đông Quân trên không trung không thể không lùi về phía sau.

“Gió ngừng!” Bách Lý Đông Quân lại quát lớn.

Cuồng phong lập tức tiêu tan, bị mũi thương kia kéo sạch. Bách Lý Đông Quân đột nhiên vung Ngân Nguyệt thương, Mạc Y cảm thấy luồng thương phong này nguy hiểm, vội vàng rút ngón tay về.

“Là Phong Quyển Long Ngâm của phụ thân!” Tư Không Trường Phong kinh ngạc nói.

“Võ học trong thiên hạ đều trên tay ta, dẫu là tiên nhân cũng bị chém dưới công phu này!” Bách Lý Đông Quân ngạo nghễ nói.

Đây mới là Bách Lý Đông Quân chân chính, không phải người trung niên lười biếng vuốt râu, cũng chẳng phải bậc thầy cất rượu ngày nào cũng say khướt đầy mùi rượu. Mà là Bách Lý Đông Quân một mình lên Đâu Lâu Tiểu Trúc, dùng bảy bình rượu Tinh Dạ vang danh toàn Thiên Khải; là Bách Lý Đông Quân say rượu leo một lèo mười sáu tầng Đãng Thiên các; là Bách Lý Đông Quân trong lúc nguy nan thắng được Diệp Đỉnh Chi nửa chưởng, cứu Bắc Ly giữa lúc khốn khó.

Là Bách Lý Đông Quân thưở thiếu thời say rượu hô to, thế gian nếu không có Bách Lý Đông Quân, tửu kiếm đao thương tất cả đều mất thời vận.

Con người Mạc Y như lập tức bùng cháy, trở nên đỏ rực như lửa, ánh tím yêu dị vẫn ẩn hiện bên trong.

Nhát thương đó phá tan bả vai hấn.

Máu tươi chảy ra.

Đã rất nhiều năm rồi hấn không chảy máu, cũng rất nhiều năm rồi hấn không biết cảm giác đau.

“Người giỏi, người giỏi lắm!”

Mạc Y giờ chưởng phải ra, nhẹ nhàng đè xuống, nhưng khí thế đó chẳng khác nào chân thần của Đạo gia hiện thân.

Toàn bộ hòn đảo bắt đầu rung chuyển.

Thiên Khải, Khâm Thiên giám.

Bốn vị thiên sư bước vào trong Tinh Nguyệt các, bọn họ có việc gấp cần bẩm báo lên giam chính Tề Thiên Trần, nhưng lại phát hiện Tề Thiên Trần đã ngồi đó từ lâu, lẳng lặng chờ họ tới.

“Giam chính, trên trời có dị tượng! Trên trời có dị tượng!” Một vị thiên sư vội vàng la lên: “Giam chính ngài đừng ngồi nữa, mau tới quan sát!”

Tề Thiên Trần chậm rãi uống một chén trà: “Đã thấy.”

“Chưa từng thấy dị tượng như vậy!” Một vị thiên sư khác lau mồ hôi trên đầu: “Rõ ràng mới chạng vạng tối nhưng ánh nắng ảm đạm, sao trên trời rực sáng. Trong sách không ghi chuyện này.”

“Có ghi, phần cuối cùng quyển Diệt Thế trong ‘Cổ Lạc Quyển’ có đề cập tới. Ban ngày thấy ánh sao đầy trời, tiên nhân hàng thế, hủy thiên diệt địa.” Tề Thiên Trần lạnh nhạt nói.

“ ‘Cổ Lạc Quyển’ ”? Đó là sách giả mà?” Vị thiên sư vừa rời cả kinh.

“Do vạch trần thiên cơ, nên là sách giả.” Tề Thiên Trần thở dài: “Không kịp nữa rồi, té trận thôi.”

“Té trận? Trận gì?” Vị thiên sư kia không hiểu.

“Tầm Long trận.” Tề Thiên Trần đứng dậy: “Ta phải tới gặp hắn.”

“Giam chính đại nhân, ngài biết khởi nguồn của dị tượng này ư?” Thiên sư kinh ngạc nói, hắn nhớ người tóc trắng giữa ban ngày lặng

lễ tới đây gặp Tề Thiên Trần. Hấn biết rất rõ thân phận vị khách đã tới, chẳng lẽ hấn tới là vì chuyện này?

Tề Thiên Trần phẩy nhẹ phát trần: “Đúng vậy. Không ngờ sau bao năm rồi mà vẫn gặp được cố nhân. Nói thật, ta đang thấy lo lắng không yên, uống trà cũng không khiến lòng ta lắng lại được.”

Bốn vị thiên sư trọn tròn hai mắt, bọn họ biết tình thế nghiêm trọng nhưng không ngờ lại nghiêm trọng tới mức ngay cả quốc sư Tề Thiên Trần cũng bất an đến vậy.

Ngân Nguyệt thương vẽ một vòng trên không trung, rơi xuống trước mặt Tư Không Thiên Lạc. Tư Không Thiên Lạc vội vàng rút nó lên, phát hiện tuy trên thân thương đầy những vết hồng nhưng vẫn chưa gãy, thờ phào nhẹ nhõm.

“Còn có thời gian quan tâm tới thương à? Nếu sư phụ thua, e rằng hôm nay phải chết ở đây.” Đường Liên oán hận nói, chưa bao giờ hấn cảm thấy bất lực như bây giờ, không cách nào nhúng tay vào trận chiến đó.

Bách Lý Đông Quân bay lên trên không, thờ dài: “Cho nên ta mới nói, bất luận là đao, là kiếm hay là thương đều không thể dựa vào. Cuối cùng vẫn phải nhờ đôi tay, đánh từng quyền vào máu thịt!”

Tiêu Sát bước lên trước vài bước, hướng lên trời hô lớn: “Đại thành chủ!”

Bách Lý Đông Quân cúi đầu: “Tiểu hoàng tử, sao thế?”

“Nhận lấy.” Tiêu Sát đột nhiên ném trường côn bên hông lên trời.

Sau khi đi cùng Lôi Vô Kiệt vào giang hồ, Tiêu Sát chưa từng tỏ ra khâm phục ai quá mức, cho dù gặp cường giả tuyệt thế như Thương Tiên - Tư Không Trường Phong hay Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên; hắn cũng chỉ hơi tỏ ý cung kính mà thôi. Nhưng trong lòng hắn, Bách Lý Đông Quân lại khác hẳn.

Bởi vì Bách Lý Đông Quân là nghĩa huynh của Lang Gia Vương - Tiêu Nhược Phong.

Cho nên hắn đồng ý đưa thứ quan trọng nhất của mình cho Bách Lý Đông Quân mượn.

Côn không phải kiếm, cũng không phải thương, nếu nó đã hỏng là hỏng thật sự.

Bách Lý Đông Quân giơ tay nắm lấy thanh Vô Cực côn kia, thân côn dài, đầu côn là một viên ngọc tỏa ra ánh sáng đỏ máu. Trên côn vẽ đầy phù triện như muốn trấn áp ma quỷ trong thanh côn này. Bách Lý Đông Quân nhẹ nhàng vuốt ve nó: “Đây là Vô Cực côn, từng là binh khí của Bạch Hồ - Cơ Nhược Phong.”

Mạc Y cũng dừng lại, nhìn nó lẩm bẩm: “Vô Cực côn?”

Đương nhiên hắn nhớ tới Vô Cực côn, đó là bảo vật trấn sơn của núi Hoàng Long ngày trước, nếu lúc đó hắn không rời khỏi Bắc Ly, đáng lý ra Vô Cực côn sẽ được truyền tới tay hắn.

“Người nhận ra nó?” Bách Lý Đông Quân tò mò hỏi.

Mạc Y cau mày rồi gật nhẹ đầu: “Đúng vậy, ta nhận ra nó.”

“Vậy người có nhận ra côn pháp của nó không?” Bách Lý Đông Quân vung trường côn đập thẳng xuống đầu Mạc Y.

Trường côn nở rộ trên không trung như một đóa hoa.

Một đóa hoa côn, hai đóa hoa côn, ba đóa hoa côn.

Chớp mắt đã thành mười đóa trăm đóa.

Ngàn đóa vạn đóa!

Một côn vừa xuất, vô biên vô hạn vô cùng vô tận, không có kết th

Nhất Côn Vô Cực!

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 273: Ngàn Dặm Tầm Long

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thế nào là vô cực?

Biết trắng, giữ đen, làm pháp tắc cho thiên hạ; làm pháp tắc cho thiên hạ thì cái đức vĩnh cửu bất biến sẽ không sai lạc, mà trở về với vô cực.

Là vô cùng vô tận, không giới hạn không có điểm cuối, cũng là không.

Vạn vật đều có.

Vạn sự đều không.

Là không, cũng là hung.

Một cơn này của Bách Lý Đông Quân đánh xuống, cắt đứt ý sống sót của con người, khi Vô Cực cơn còn chưa đánh tới thân thể, rất nhiều người đã chết.

Nhưng đối phương là Mạc Y.

Mạc Y chỉ hơi ngạc nhiên thất thần một chút, nhớ lại chuyện rất lâu trước kia.

Khi đó sư phụ ngồi ngay ngắn tại chỗ, tay cầm thanh Vô Cực côn kia, giảng đạo pháp cho mình, kể những chuyện liên quan tới vô cực.

Khi đó, Mạc Y vẫn là một đứa trẻ, hắn hỏi sư phụ: “Vô cực là không, là hỗn độn, nếu cuối cùng đều về với vô cực, vậy vì sao chúng ta lại sống, vì sao lại chết?”

Thanh Phong đạo nhân không ngờ một đứa trẻ lại hỏi một câu như vậy, sau khi suy nghĩ một hồi bèn đáp: “Thiên đạo vô vi, đạo pháp tự nhiên, thuận lòng trời mà sống, theo mệnh trời mà chết.”

Mạc Y lắc đầu nói: “Không.”

“Không?”

“Đại đạo ba ngàn, tất cả đều ở người, kính trời, không nhận trời.”

Cuối cùng thanh trường côn kia cũng tới ngực Mạc Y. Mạc Y khôi phục tinh thần, cười nói: “Vô cực sinh thái cực.” Hắn lao nhanh về phía sau, giơ hai ngón tay vung nhẹ trước ngực: “Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái.”

Một hình bát quái khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn. Vô Cực côn đập vào hình bát quái này, tạo ra tiếng va chạm đinh tai nhức óc.

“Bát quái hóa vạn vật.” Mạc Y búng hai ngón tay một cái.

Bát quái lập tức tiêu tan, một luồng lực lượng khổng lồ bật ngược về phía Bách Lý Đông Quân. Vô Cực côn rời tay hắn, bay ra ngoài, rơi xuống bên cạnh Tiêu Sát.

“Không tốt.” Tiêu Sát cau mày nói.

“Đúng là không tốt.” Bách Lý Đông Quân theo sát Vô Cực côn, ngã xuống bên cạnh hắn, làm dấy lên bụi đất mù mịt. Đường Liên vội vàng chạy tới giúp đỡ, nhưng thấy Bách Lý Đông Quân không hề bị thương, chỉ phủi bụi trên người, nói với vẻ u ám.

“Sao vậy?” Đường Liên buồn rầu nói.

Bách Lý Đông Quân cười một tiếng: “Hết cách rồi.”

Đường Liên kinh ngạc nhìn Mạc Y cách đó không xa: “Hắn lợi hại đến vậy cơ à?”

“Không thể không thừa nhận, tuy ta đã vào Thần Du Huyền Cảnh nhưng vẫn kém hắn rất nhiều.” Bách Lý Đông Quân giang hai tay: “Tình hình thế này chi có thể liều mạng thôi.”

Đường Liên gật đầu, hào khí đột nhiên dâng lên: “Được, con đi cùng sư phụ.”

“Đi cái đầu nhà ngươi.” Bách Lý Đông Quân giơ tay vỗ đầu Đường Liên một cái: “Ngươi thì giúp gì được ta? Đi lên để bị đánh chết à? Ta đi liều mạng, ngươi, cứu người! Cứu được người thì mau mau chạy đi!”

“Nhưng sư phụ...” Đường Liên do dự nói.

“Ta làm sao, khi ta tới hòn đảo này vốn đã không định trở về.” Đường Liên phẫn nộ quát: “Lát nữa nhìn ánh mắt ta ra tay!”

Đường Liên cười khổ: “Sư phụ, cách xa quá, không thấy được.”

“Ngu ngốc. Khi ta nói cướp, các ngươi tới cứu Diệp Nhược Y là được.” Bách Lý Đông Quân nói.

“Vâng vâng.” Đường Liên gật đầu liên tục.

“Bách Lý sư bá, nhưng Tiêu Sắt hấn...” Tư Không Thiên Lạc đột nhiên nói.

Bách Lý Đông Quân quan sát Tiêu Sắt đang ngồi ở bên kia, bây giờ không thể trông cậy gì ở Mạc Y rồi, e rằng Tiêu Sắt không sống được qua hôm nay. Hấn thở dài, lấy từ trong lòng ra một bình ngọc tinh xảo, ném cho Tiêu Sắt: “Bên trong là Mạnh Bà Thang, lúc sắp chết thì uống vào. Khi nào về Bắc Ly thì xem xem Tư Không Trường Phong có cách nào đánh thức người không. Với năng lực của hấn, muốn tạm thời giữ mạng cho người không thành vấn đề.”

Tiêu Sắt nhận lấy bình ngọc kia, gật đầu: “Đa tạ Bách Lý thành chủ.”

“Không cần cảm ơn ta, năm xưa ta nói với nghĩa đệ của mình, sau này ta sẽ bảo vệ hấn. Bây giờ hấn đã chết, người là hậu bối mà hấn để ý nhất, hôm nay ta bảo vệ người.” Bách Lý Đông Quân xoay người. “Tới đi, Mạc Y. Không chết không thôi!”

Mạc Y gật đầu: “Được, vậy ta ban cho người cái chết.”

Hấn chờ quá lâu rồi.

Cho dù Bách Lý Đông Quân gợi chiến ý của hấn dậy, khiến hấn lần đầu tiên cảm nhận được thú vui chiến đấu trong suốt mấy chục năm qua. Nhưng đối với chuyện kia, hấn không muốn đợi thêm một khắc nào nữa.

Hấn xuất chưởng đánh xuống, chưởng này đã dùng toàn lực.

Bát Quái Hóa Vạn Vật.

Bách Lý Đông Quân vận chân khí toàn thân, tung người nhảy tới.

Nội công Thù Thiên.

Bách Lý Đông Quân vung chưởng, làm vùng biển trăm dặm dậy sóng dữ dội.

Quyền pháp Hải Vận.

“Cướp!” Bách Lý Đông Quân gầm lên.

Đường Liên lập tức tung người nhảy lên đỉnh các, định cướp lấy Diệp Nhược Y.

Thế nhưng quyền pháp của Bách Lý Đông Quân bị phá tan chỉ trong nháy mắt, một bóng người áo trắng xuyên qua Bách Lý Đông Quân lao thẳng về phía đỉnh các.

Bách Lý Đông Quân không ngờ một đòn toàn lực của Mạc Y lại mạnh đến vậy, thậm chí bản thân không thể cản nổi một chiêu. Hắn vội vàng xoay người gầm lên: “Đường Liên, chạy mau.”

Nhưng đã chậm.

Mạc Y đã tới trước mặt Đường Liên, còn Đường Liên lần thứ ba đối mặt chính diện với Mạc Y, cũng là lần thứ ba trong ngày cảm nhận được hơi thở của cái chết gần sát đến vậy.

Có lẽ giờ phút này người duy nhất trong thiên hạ có cơ hội cứu hắn sẽ không tới kịp.

Nhưng hắn còn của muốn chết!

“Vạn Thụ Phi Hoa!” Đường Liên vung hai tay lên, chân khí bộc phát, áo ngoài lập tức bị phá tan thành từng mảnh, vô số ám khí bắn về phía Mạc Y.

Long Tu châm, Diêm Vương thiếp, Chu Nhan tiểu tiên, vô số ám khí cao cấp của Đường môn kết hợp cùng thủ pháp ám khí đệ nhất của Đường môn, Vạn Thụ Phi Hoa.

Như vậy có giết được Mạc Y không?

Đương nhiên là không, cho dù Đường lão thái gia đã từ trần đứng ở đây cũng không cách nào đả thương Mạc Y.

Nhưng lại khiến bước chân Mạc Y dừng lại một chút.

Chỉ dừng lại một chút thôi, một khắc sau Mạc Y đã quét sạch ám khí đầy trời kia, lại xuất chưởng đánh về phía Đường Liên.

Nhưng có một cây phát trần ngăn hấn lại.

Một cây phát trần màu trắng, mỗi sợi lông ngựa trên đó đều lập tức dựng thẳng như lông chim. Một lão đạo tóc trắng phau đột nhiên xuất hiện tại đó, tay cầm phát trần, nhẹ nhàng vung lên, đánh lùi Mạc Y.

“Ai vậy? Sao tự nhiên có một đạo sĩ xuất hiện?” Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc.

Lôi Vô Kiệt ngậy ra một chút: “Đợi đã, hình như ta từng gặp hắn.”

Đường Liên vừa đi một vòng qua cửa Diêm Vương, tâm thần bất định, thấy lão đạo sĩ đột nhiên xuất hiện lại kinh hãi tới biến sắc: “Quốc... quốc sư?”

Tề Thiên Trần phẩy nhẹ phát trần, mỉm cười nhìn Đường Liên: “Đường thiếu hiệp, vẫn khỏe chứ?”

Đường Liên vội vàng chấp tay: “Nhờ... nhờ phúc của tiền bối.”

Tề Thiên Trần cười một tiếng quay đầu lại nhìn Mạc Y, nhẹ giọng nói: “Sự đệ, lâu rồi không gặp.”

Mạc Y ngạc nhiên một hồi lâu rồi cúi đầu nói: “Tề sư huynh.”

Năm xưa, khi Mạc Y quỳ ở đó, muốn bán mình chôn cất em gái.

Là Tề Thiên Trần nhìn hấn một cái trước. Chính vì Tề Thiên Trần nhìn hấn, cho nên Thanh Phong đạo nhân mới quay người.

Mọi chuyện tiếp theo mới diễn ra.

Tới nay Tề Thiên Trần tóc đã bạc trắng, nhưng Mạc Y vẫn tuấn mỹ tựa thiếu niên.

Lâu ngày gặp lại, cảnh còn người mất.

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 274: Bát Quái Hóa Vạn Vật

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Đường Liên nhìn bốn phía xung quanh, lấy làm lạ hỏi: “Quốc sư, ngài ngồi thuyền đến đây à?”

Tề Thiên Trần lắc đầu một cái.

Đường Liên suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: “Vậy cưỡi hạc đến à?”

Tề Thiên Trần vẫn lắc đầu.

Đường Liên lại nghi hoặc: “Vậy quốc sư từ trong không khí chui ra?”

Lần này Tề Thiên Trần gật đầu.

Đường Liên cười khổ: “Quốc sư đừng trêu chọc ta.”

“Quốc sư cao thâm khó lường, làm gì có thời gian trêu chọc thằng nhóc nhà ngươi.” Lúc này Bách Lý Đông Quân đã chạy về. “Ngươi nói đúng, quốc sư thật sự từ trong không khí chui ra?”

“Thần Du Huyền Cảnh!” Đường Liên lập tức hiểu ra, quốc sư cũng tu thành Thần Du Huyền Cảnh, từ xa vạn dặm thần du tới.

Tề Thiên Trần cười lắc đầu một cái: “Ta không bằng Bách Lý thành chủ, còn chưa tới cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh kia. Lần này nhờ đạo pháp của bốn vị sư đệ gia trì, dựa vào uy lực của trận Tầm Long mới khiến cho tinh thần thần du ngàn dặm đến.”

“Từ nhiều năm trước quốc sư đã là nửa bước Thần Du rồi, đâu cần khiêm tốn như vậy?” Bách Lý Đông Quân cười nói: “Có quốc sư ở đây, cuối cùng thì trong lòng Đông Quân cũng có chút lòng tin rồi.”

Đường Liên ngạc nhiên: “Thế nhưng nếu theo như lời quốc sư nói, ngài không thật sự đến đây. Vậy ngài có đánh được không?”

Tề Thiên Trần cười nói: “Nhất định phải đánh à?”

Đường Liên không hiểu: “Còn đường nào khác ư?”

Tề Thiên Trần giơ tay chỉ vào miệng mình: “Đạo gia ta chú trọng ngũ hành, có người tu luyện thuật hỏa độ, cũng có người tinh thông bí pháp thủy độ, Tề mỗ bất tài, nghiêng sang tu luyện hành thứ sáu, miệng độ.”

“Hả?” Đường Liên càng nghi hoặc.

Bách Lý Đông Quân cười một tiếng: “Quốc sư vẫn hài hước như xưa. Nhưng Đông Quân khuyên quốc sư một câu, Mạc tiên sinh đã không còn là Mạc tiên sinh mà ta gặp năm xưa.”

“Thế gian vốn đã nhàm chán, nếu ta không hài hước một chút, làm sao chịu được cuộc đời dài dằng dặc đây.” Tề Thiên Trần dậm nhẹ mũi chân, lướt tới trước vài bước. “Sư đệ, biết người còn sống, sư huynh ta rất vui vẻ. Sư phụ lão nhân gia đâu?”

Mạc Y đáp: “Hai mươi năm trước sư phụ lão nhân gia đã về cõi tiên rồi.”

“Trước khi chết người có để lại di ngôn gì không?” Tề Thiên Trần có vẻ không ngạc nhiên.

“Sư phụ nói, nếu ta có thể tu thành chân tiên, đó là vì chấp niệm trong lòng ta. Nếu ta không tu thành chân tiên, cũng là do chấp niệm trong lòng ta.” Mạc Y nói.

Tề Thiên Trần gật đầu một cái: “Vậy người nghĩ sao?”

“Ta nghĩ, tu vi đạo pháp của sư phụ kém xa ta, làm sao đánh giá được ta?” Mạc Y ngạo nghễ nói.

“Không hổ là tiểu sư đệ của ta, thành tựu của người ngày nay, có dãi mắt khắp vận nước ba trăm năm của Bắc Ly vẫn là người đứng đầu. Đúng là ngay cả sư phụ cũng không có tư cách đánh giá về người.” Tề Thiên Trần chậm rãi nói: “Nhưng người có chịu nghe sư huynh nói vài câu không?”

“Sư huynh cứ nói.” Mạc Y nói.

“Người xưa qua đời đã vài chục năm, máu thịt cũng đã tan, xương trắng cũng đã tối. Cho dù thật sự trở thành chân tiên, làm sao giúp người ta mọc ra xương cốt máu thịt được?” Tề Thiên Trần hỏi.

Mạc Y lắc đầu: “Ta đã tìm được thân xác mới cho mọi người rồi.”

Tạ Tuyên nhìn bốn phía xung quanh, nhất là khi thấy phù triện trên vách đá, thềm kinh hãi: “Quý Môn trận? Người định dẫn hồn?”

“Phải.” Mạc Y trả lời rất dứt khoát.

“Chẳng lẽ người không nghĩ tới có lẽ linh hồn muội muội của người đã ngủ yên từ lâu rồi? Người làm vậy chỉ là quấy nhiễu bình an của người đã chết? Cho dù người có thành công đi nữa, người có đảm bảo người sống lại thật sự là muội muội người lúc trước không?” Giọng nói của Tề Thiên Trần đã mang ý tức giận mơ hồ. “Thân là truyền nhân của núi Hoàng Long mà người lại tự tiện dùng Quỷ Môn trận? Người có biết người đã bước vào quỷ đạo rồi không?”

Sắc mặt Mạc Y vẫn bình tĩnh: “Vẫn phải thử mới biết được.”

“Bất luận có thành công hay, con bé sẽ không chết.” Tề Thiên Trần dùng phát trần chỉ Diệp Nhược Y sau lưng. “Con bé cũng như em gái người, cũng là một sinh mạng.”

Mạc Y cười nhạt: “Sao ta phải để ý tới chuyện sống chết của kẻ khác?”

Tạ Tuyên thở dài: “Người thay đổi rồi. Người ngày trước từng nói với ta, vạn vật sinh linh đều đáng quý.”

“Người nói với người là phàm nhân Mạc Y, còn ta ngày nay là tiên nhân Mạc Y.” Mạc Y nói.

Tề Thiên Trần lại thở dài nãy nê: “Làm sao ngăn được người đây?”

“Chỉ có một khả năng.” Mạc Y phát hai tay áo: “Mạnh hơn ta. Đáng tiếc không ai làm được, sư huynh, người cũng không làm được.”

Tề Thiên Trần đột nhiên phẩy phát trần một cái: “Người nghĩ ta thần du ngàn dặm tới đây, không cách nào ngăn cản người ư?”

“Sư huynh, năm xưa khi ta rời núi, người đã chẳng bằng ta. Bây giờ cảnh giới giữa người và ta đã khác biệt như trời với vực. Người lấy gì mà cản ta?” Mạc Y ngạo nghễ nói.

Tề Thiên Trần được tôn là giám chính Khâm Thiên giám cường đại nhất trong vòng ba trăm năm qua, là quốc sư mà người tu đạo của Bắc Ly kính sợ nhất, ngay cả chưởng môn núi Võ Đang cũng phải cung kính cúi đầu. Hôm nay hắn mượn phương pháp của sư môn, thần du ngàn dặm tới, chẳng khác gì tiên nhân. Thế nhưng trong mắt Mạc Y, dấu sao cũng chỉ là một sư huynh thiên phú kém xa mình mà thôi.

“Sư đệ, đừng quá coi thường sư huynh của người.” Tề Thiên Trần đột nhiên hét phát trần, đánh thẳng xuống đầu Mạc Y: “Quy!”

Khẽ xoa đầu tiên nhân, ép quỳ xuống Thương Sơn.

Mạc Y thật sự cong chân quỳ, thân thể nhanh chóng hạ xuống bên dưới, một chân bị ép tới mức vỡ một mảnh núi.

“Ta nhường sư huynh ba thức.” Mạc Y lạnh nhạt nói: “Một quỳ ơn gặp gỡ.”

“Lại quỳ!” Tề Thiên Trần lại vung phát trần.

Mạc Y bay thẳng về phía sau, rơi vào trong biển. Hắn lại khom người quỳ xuống, quỳ tới mức sóng biển dâng cao trăm trượng.

“Hai quỳ ơn sư môn.”

“Lại quỳ!” Mỗi sợi lông ngựa trên phát trần của Tề Thiên Trần lập tức dựng thẳng, như lông chim.

Mạc Y đột nhiên xuất hiện dưới gian lâu, hấn cúi người nhẹ nhàng quỳ trên mặt đất.

Lôi Vô Kiệt sợ tới mức kéo Tiêu Sát và Tư Không Thiên Lạc lui về phía sau.

Thế nhưng cái quỳ này vừa yên tĩnh vừa thong thả.

Thế giới như đột nhiên ngừng lại.

Chỉ nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Mạc Y.

“Ba quỳ tình đồng môn.”

Mạc Y đứng dậy.

“Ta quỳ xong rồi.” Mạc Y ngẩng đầu lên: “Như vậy, sư huynh. Mời người chết đi.”

Hắn đột nhiên nhảy lên, vung mạnh hai tay áo đánh thẳng về phía Tề Thiên Trần, chớp mắt đã cuốn tan cây phát trần kia. Hắn lại vung ống tay áo, mắt thấy sắp đánh Tề Thiên Trần tan thành tro bụi.

Tạ Tuyên giơ hai ngón tay, nhanh chóng vạch trước ngực. Một hình bát quái khổng lồ hiện lên, chặn đòn của Mạc Y.

Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái. Chiêu thức này hết như vừa rồi Mạc Y đã dùng, chính là tuyệt học của núi Hoàng Long, Bát Quái Tâm Môn.

Tề Thiên Trần bị đánh bật về phía sau, Mạc Y học theo hấn, nhanh chóng vạch trước ngực.

“Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái. Sư huynh, bát quái của ngươi, quá nhỏ.”

Một hình bát quái hiện lên, lớn gấp gần mười lần Tề Thiên Trần vừa rồi.

“Bát Quái Hóa Vạn Vật.” Mạc Y vung hai ngón tay, lạnh lùng nói.

Tề Thiên Trần thở dài: “Không ngờ cảnh giới của ngươi với ta lại chênh lệch nhiều như vậy.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 275: Tam Giáo Hợp Uy

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Thân hình Tề Thiên Trần bị lực lượng trùng kích của Bát Quái Tâm Môn làm cho nhấp nháy, như lúc nào cũng có thể tan mất. Cho tới khi một quyền từ tây tới.

“Phá!” Bách Lý Đông Quân gầm lên một tiếng, lực lượng bát quái bị hấn đánh tan, hấn thờ hỏn hể nói: “Quốc sư phải ráng chống đỡ, một mình ta không đối phó được con quái vật này đâu.”

Thân hình Tề Thiên Trần lại rõ ràng, hấn mỉm cười thản nhiên nói: “Xem ra chỉ có thể hợp lực với Bách Lý thành chủ rồi.”

“Có đánh thắng được không?” Bách Lý Đông Quân hỏi.

“Còn thiếu một người.” Tề Thiên Trần than thở.

“Ai?” Bách Lý Đông Quân không hiểu.

“Một vị kim cương Phật môn.” Tề Thiên Trần nhìn Mạc Y lơ lửng dáng vẻ tuyệt thế kia. “Phật Đạo Nho tam giáo, lão đạo ta là đạo trưởng, Bách Lý huynh là tông sư nho giáo, chỉ thiếu một vị kim cương. Hợp lực tam giáo mới có thể tấn áp lực lượng quỷ tiên này.”

“Ta chỉ là một võ giả, làm sao xứng với mấy chữ tông sư nho giáo. Người người nói là tên thư sinh thối Tạ Tuyên mới đúng.” Bách Lý Đông Quân gãi đầu.

“Sư phụ của Bách Lý thành chủ là Lý Trường Sinh. Năm xưa Lý Trường Sinh là tiên sinh tế tửu của học cung, đại nho thời tiền triều. Thành chủ đừng khiêm tốn.” Tề Thiên Trần nói.

Bách Lý Đông Quân thở dài: “Cho dù thế vẫn thiếu mất một người. Cho nên, liều mạng thôi.”

“Cơ hội quá nhỏ.” Tề Thiên Trần lắc đầu.

“Năm xưa khi ta một mình khiêu chiến Diệp Đỉnh Chi, toàn thiên hạ ai cũng cảm thấy cơ hội của ta quá nhỏ.” Bách Lý Đông Quân lạnh nhạt đáp.

“Được!” Tề Thiên Trần gật đầu, đột nhiên giơ tay, nhanh chóng vẽ một phù triệu trên không trung. Một ảo ảnh sư tử khổng lồ hiện ra: “Để ta mở đường cho Bách Lý thành chủ!”

Thái Ất Sư Tử quyết.

Tề Thiên Trần và ảo ảnh sư tử cùng lao về phía Mạc Y.

Bách Lý Đông Quân nhắm hai mắt lại.

Năm xưa hấn thắng Diệp Đỉnh Chi nửa chừng, dùng võ công gì? Thiên hạ vẫn luôn suy đoán, có người nói hấn dùng quyền pháp nổi tiếng của mình Hải Vận, có người nói hấn dùng Tích Thủy Thành Uyên, dùng thế nước tiêu hao hết sức lực của Diệp Đỉnh Chi; còn có người nói hấn học võ công tà môn Huyết Y quyết, tiêu hao tuổi thọ

để cưỡng ép tăng lên cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh nửa khác, cuối cùng thắng được Diệp Đỉnh Chi.

Nhưng bây giờ chỉ có Bách Lý Đông Quân biết lúc trước mình dùng võ công gì.

Hắn tung người lên, theo sát Tề Thiên Trần.

“Đây là võ công gì?” Lôi Vô Kiệt lấy làm khó hiểu, Bách Lý Đông Quân hai tay trống không, thứ hắn thi triển không phải quyền pháp thì là chưởng pháp, nhưng nào có quyền pháp hay chưởng pháp nào không muốn sống tới vậy?

“Chưa từng thấy sư phụ dùng quyền pháp này.” Đường Liên cũng nghi hoặc.

“Đây không phải quyền pháp mà là kiếm thuật.” Ánh mắt Tiêu Sát như bùng cháy.

Dùng chân làm chuôi kiếm, thân là thân kiếm, quyền làm đầu kiếm, ngón tay làm mũi kiếm.

Lấy người làm kiếm.

Tuy trong tay không cầm kiếm nhưng là kiếm thuật nguy hiểm nhất thế gian!

Bị hai vị cường giả Thần Du Huyền Cảnh vây công, Mạc Y mạnh như vậy nhưng cũng không thể ung dung thoải mái như lúc ban đầu. Hắn cau mày, trong thời gian ngắn chỉ có đường chống đỡ.

“Chết tiệt, trận chiến đỉnh cao như vậy mà ta chỉ có thể đứng nhìn.” Lôi Vô Kiệt tức giận nói.

Đường Liên lắc đầu: “Trận đánh này, trừ phi là cường giả Tiêu Dao Thiên Cảnh, nếu không không thể tham gia vào.”

“Tiêu Dao Thiên Cảnh ư?” Lôi Vô Kiệt đứng dậy.

“Người điên rồi à?” Tiêu Sát lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Thân thể người còn chưa thể chịu được Tiêu Dao Thiên Cảnh, nếu cưỡng ép phá cảnh lần nữa, có thể người sẽ chết.”

“Vừa rồi người cũng nghe rồi mà.” Giọng nói của Lôi Vô Kiệt đầy bình tĩnh hiếm thấy: “Ý của quốc sư là, Phật Đạo Nho tam giáo hợp lực là có thể đánh bại Mạc Y. Nhưng bây giờ bọn họ chỉ có hai người, còn thiếu một vị kim cương của Phật môn. Người quên, ta từng học một bộ quyền, đến giờ vẫn nghe theo lời người kia, mỗi ngày đánh một lượt.”

“Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Địch thần thông.” Tiêu Sát rất nghiêm túc đọc cái tên này, tuy rất có thể cái tên này là do Vô Tâm bịa ra.

Tư Không Thiên Lạc nhỏ giọng ngắt lời hai người. “Đáng ra ta không nên nói, nhưng sao ta cứ cảm thấy tên của môn võ công này có vẻ không đáng tin cậy?”

Đúng vậy một khi trong tên võ công có chữ vô địch, võ công đã cách vô địch rất xa.

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, ánh mắt lập tức đỏ bừng, hắn không rút Tâm kiếm mà tay không đi lên phía trước.

Áo đỏ phát phới trên người, chân khí dâng trào như ngọn lửa.

Hán ngẩng đầu nhìn Diệp Nhược Y vẫn bị mắc kẹt trên đỉnh các, lẩm bẩm: “Nếu ta chết nhưng chúng ta thắng. Nhớ nói với Diệp Nhược Y, là ta cứu nàng.”

"Còn gì nữa không?" Tiêu Sát hỏi.

“Tối nay ánh trăng rất đẹp.” Lôi Vô Kiệt quay sang tung người nhảy lên.

Bên trên, sau khi đỡ được ba lần hợp lực vây công bá đạo của Tề Thiên Trần và Bách Lý Đông Quân, Mạc Y đã lại chiếm ưu thế. Mặc dù lấy một chọi hai nhưng sức lực của Mạc Y như cuộn cuộn không bao giờ dứt, không thấy có dấu hiệu mệt mỏi. Thế nhưng Bách Lý Đông Quân đã sức cùng lực kiệt, ngay cả thân hình Tề Thiên Trần thân du đến đây cũng dần dần mờ hồ.

Lúc này, một nắm đấm đánh tới.

Cả Bách Lý Đông Quân và Tề Thiên Trần đều không nhận ra nắm đấm này xuất hiện, nhưng một khắc sau trong lòng họ cùng vui mừng.

Vì trong nắm đấm đó là công pháp Phật môn chính tông.

Quyền thứ nhất đánh ra, hết sức chất phác. Dưới Thiếu Lâm Tự, ba đồng một quyền, trẻ con chín tuổi cũng biết đánh, Đại La Hán quyền.

Quyền thứ hai đánh ra lại đột nhiên hóa thành mười hai luồng quyền phong, có mềm mại, có bá đạo, có mờ ảo, có tàn nhẫn...
Đông loạt đánh về phía Mạc Y.

Đây là Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Địch thần thông chân chính.

“Được lắm, một vị tiểu kim cương.” Tề Thiên Trần thờ dài nói, đồng thời vung chưởng.

Bách Lý Đông Quân cũng mỉm cười, xuất quyền đánh ra.

Tam giáo hợp uy thực sự.

Ông tay áo bên phải của Mạc Y bị đánh nát bấy, hấn búng song chỉ, thân thể lui lại phía sau, hạ xuống trên đỉnh các.

Tề Thiên Trần, Bách Lý Đông Quân, Lôi Vô Kiệt đồng thời hạ xuống đất.

“Tốt quá, xem ra có thể rồi!”

Bách Lý Đông Quân vỗ vai Lôi Vô Kiệt một cái: “Thằng nhóc không tệ, lúc trước mời người uống Phong Hoa Tuyết Nguyệt chẳng uống. Không ngờ người còn biết võ công Phật môn tuyệt diệu như vậy.”

Lôi Vô Kiệt lại không trả lời hấn. Hiện giờ Lôi Vô Kiệt cưỡng ép chống đỡ cảnh giới Tiêu Dao Thiên Cảnh đang lung lay muốn đổ, chỉ cần hấn tiết một hơi ra sẽ lập tức choáng váng. Hấn gồng gáp thật toàn thân, cố gắng giữ chút sức lực cuối cùng.

Tề Thiên Trần nhìn Mạc Y trên đỉnh các, cười nói: “E rằng vị tiểu huynh đệ này không chống đỡ được bao lâu, nhưng ít nhất bây giờ cũng có thêm vài phần hy vọng. Lão đạo còn chờ được khoảng nửa nén hương nữa. Bách Lý thành chủ thì sao?”

Bách Lý Đông Quân nhún vai một cái: “Đánh tiếp nữa nén hương nữa, chắc sẽ sức cùng lực kiệt mà chết.”

Mạc Y lần đầu trọng thương, lúc này đang ngồi trên đỉnh các, nhưng gương mặt không chút biểu tình, chỉ nhìn về phương xa.

“Hắn đang nhìn gì vậy?” Tư Không Thiên Lạc không hiểu quay đầu theo.

Chỉ thấy trên biển, trăng sáng đã lên.

“Không tốt.” Tề Thiên Trần than thở.

Bách Lý Đông Quân cũng lắc đầu một cái: “Đúng là không tốt.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 276: Tiên Nhân Mạc Y

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Âm trung siêu thoát, thần tượng bất minh, quỷ quan vô tính, tam sơn vô danh.

Tên là tiên nhưng thực ra là quỷ.

Không mượn uy của đại đạo mà dùng lực lượng âm quỷ.

Khi trăng lên, âm lực trong thiên hạ cường thịnh nhất, dương khí suy yếu nhất. Mạc Y đứng trên đỉnh các, từ trên cao nhìn xuống mọi người. Ánh mắt đó lạnh lùng như nhìn người chết.

“Quốc sư, lại phải liều mạng rồi.” Bách Lý Đông Quân cao giọng nói.

Tề Thiên Trần nâng song chỉ, râu tóc dựng đứng lên trời, hắn đã là một ông lão nhưng giọng nói vẫn đầy khí khái thiếu niên: “Cầu người được người, cũng có thể ngậm cười nơi chín suối. Ta đã là lão già sắp chết, liều mạng với kẻ khác là ta được lợi rồi.”

Bách Lý Đông Quân đột nhiên vỗ vai Lôi Vô Kiệt một cái, truyền một phần chân khí còn sót lại cho Lôi Vô Kiệt: “Người được lắm, rất giống phụ thân của ngươi, cũng rất giống tử tử của ngươi. Đáng tiếc

không mấy người được chứng kiến trận chiến này, nếu không người cũng có thể đánh một trận mà nổi danh.”

“Lên!” Lôi Vô Kiệt không kiềm chế nữa, lao thẳng tới.

Bách Lý Đông Quân và Tề Thiên Trần cũng nhảy lên theo Lôi Vô Kiệt.

Trong mắt của bọn họ như bùng cháy.

Còn trong ánh mắt của Mạc Y lại là băng đá đã đông cứng cả trăm ngàn năm, cô quạnh, lạnh lẽo; không mang chút tình cảm nào, không chút dao động nào.

Hắn chỉ giơ một ngón tay nhưng cảm được một đòn hợp lực của cả ba.

Tiêu Sát đứng dưới gian các, khép chặt cổ áo, lạnh nhạt nói: “Thiên Lạc, còn sức không?”

Tư Không Thiên Lạc gật đầu một cái, thật ra người còn khỏe nhất là cô, ngoại trừ lúc đầu giao thủ với Mạc Y vài chiêu, cô vẫn luôn nằm ngoài chiến đấu, vốn không tiêu hao bao nhiêu sức lực.

“Ném Ngân Nguyệt thương vào đầu hắn.” Tiêu Sát nghiêm túc nói.

Tư Không Thiên Lạc ngạc nhiên, nhìn Ngân Nguyệt thương trong tay, không tự tin nói: “Với năng lực của ta, có tác dụng không?”

“Phải tin ta, cũng phải tin chính mình.” Tiêu Sát cười với cô nói: “Chúng ta có thể thay đổi mọi chuyện.”

Thấy Tiêu Sát mỉm cười hiếm thấy, Tư Không Thiên Lạc đầu tiên ngẩn người, sau đó gật đầu đáp: “Được.” Cô xoay người, vung trường thương.

Phụ thân của cô đã từng xuất thương pháp võ Cô Hư quỷ trận do hơn mười trượng lão ma giáo lập thành dưới núi Kỳ Liên, cứu gần ngàn con cháu anh hùng. Hôm nay nàng cũng có thể làm được chuyện mà người khác không thể.

Cô đột nhiên ném trường thương tới, mũi thương xé gió như trăm tiếng chim kêu!

Nhưng ngay lúc này, Tiêu Sát bước lên trước một bước, một tay nắm chặt cán thương. Thanh Ngân Nguyệt thương mang theo Tiêu Sát bay thẳng lên, nhắm về phía Mạc Y.

Tiêu Sát cúi đầu, nhìn Tư Không Thiên Lạc bên dưới, nhẹ nhàng mỉm cười.

Ánh mắt Tư Không Thiên Lạc đăm lẹ, giậm chân: “Người lừa ta!”

Ngân Nguyệt thương đã đi tới trước người Mạc Y. Mạc Y không buồn để ý tới mũi thương bạc đó, hắn xuất chưởng đánh bay Bách Lý Đông Quân, Tề Thiên Trần và Lôi Vô Kiệt. Bách Lý Đông Quân và Tề Thiên Trần rơi xuống đất còn miễn cưỡng đứng dậy được, còn Lôi Vô Kiệt rốt cuộc hôn mê bất tỉnh, ngã rạp xuống đất. Mạc Y lại giơ ngón tay, búng bay Ngân Nguyệt thương mà hắn vốn không để trong mắt ra ngoài. Lúc này Tiêu Sát đã bỏ thương, giơ hai tay ra đặt lên hai vai của Mạc Y.

Trong mắt Tiêu Sát cũng lấp lánh ánh sáng tím, cực kỳ giống với Mạc Y.

Tâm Ma Dẫn.

Mạc Y ngây ngốc, trong khoảnh khắc đó, Tiêu Sát biến mất, Tề Thiên Trần biến mất, Bách Lý Đông Quân biến mất, tất cả mọi người tại đây đều biến mất.

Ngay cả gian lâu các kia cũng biến mất.

Hải ngoại tiên sơn ở đây biến mất.

Biển cả vô biên biến mất.

Nhưng đôi tay đặt lên bả vai mình lại không hề biến mất, Mạc Y nhìn theo đôi tay như bạch ngọc đó, tới người trước mặt.

Chỉ thấy người kia mặc quần áo màu trắng, lay động theo làn gió, mỉm cười như gió thoảng, chẳng khác nào tiên nhân hàng thế.

“Tiên nhân nói Thái Thượng Vong Tình, nhắc tới vong tình chứ không phải vô tình. Người không quên chấp niệm trong lòng nhưng lại khiến mình trở nên vô tình. Ta rất thất vọng về người.” Người kia nói rất nghiêm khắc nhưng vẫn mỉm cười như làn gió xuân.

“Người... là ai?” Mạc Y do dự nói.

“Ta là Mạc Y.” Người mặc áo trắng kia buông hai tay, ống tay áo bay phát phới, múa lên như tuyết thế.

Mạc Y ngây ra nhìn người đột nhiên khiêu vũ trước mặt, lạnh nhạt nói: “Mạc Y?”

Lá rụng bay tứ tán, ống tay áo hạ xuống, lại để lộ gương mặt tuyết thế kia, người áo trắng vẫn cười.

Nụ cười xinh đẹp như làn gió xuân, hoa đào dần nở, những chú nhạn xinh xắn bay qua, khói bếp từ từ dâng lên, ánh trời chiều mỹ lệ dần hạ xuống, để lại một cái bóng dài trên biển trời mênh mông. Người áo trắng gật đầu: “Tiên nhân Mạc Y.”

“Không, ta mới là Mạc Y.” Mạc Y đột nhiên lắc đầu.

Chớp mắt, tất cả ảo ảnh tan biến.

Đôi tay đặt lên hai vai hấn gầy nhom và ẩm đạm. Mạc Y ngẩng đầu nhìn lại: “Đây là võ công gì?”

“Đây không phải là võ công.” Ánh tím trong mắt Tiêu Sát tan đi: “Chỉ khiến người thấy tâm của mình thôi.”

“Tâm của ta?” Mạc Y lẩm bẩm.

“Bách Lý thành chủ!” Một tiếng gầm vang lên, chỉ thấy trong khi tinh thần Mạc Y phân tán, Tề Thiên Trần đã tới sau lưng, ôm lấy hấn, kéo hấn lùi nhanh về phía sau.

“Được!” Bách Lý Đông Quân giẫm mạnh chân xuống, đuổi về phía trước.

Tiêu Sát không được ai giữ nhanh chóng rơi xuống, hấn lấy cái bình ngọc tinh xảo trong lòng ra, ném mạnh về phía Bách Lý Đông Quân: “Bách Lý thành chủ, nhận lấy.”

Bách Lý Đông Quân lập tức hiểu ý Tiêu Sát, giơ ngón tay điểm vào bình ngọc tinh xảo đó: “Phá!”

Bình ngọc lập tức tan thành từng mảnh, rượu trên trong tỏa ra, hương rượu tỏa ra khắp phương viên một dặm.

“Sư đệ, quay đầu đi.” Tề Thiên Trần lớn tiếng nói.

“Sư huynh, người lùi lại đi!” Mạc Y rung hai cánh tay, đánh văng Tề Thiên Trần. Hấn xoay người, ống tay áo bên trái còn nguyên vẹn không hề lưu tình đánh về phía Tề Thiên Trần.

Thân thể Tề Thiên Trần bị hấn đánh tan thành tro bụi, biến mất không còn tăm hơi.

“Quốc sư!” Bách Lý Đông Quân hét lớn.

Trong thành Thiên Khải cách xa ngàn dặm, Khâm Thiên giám.

Bốn vị thiên sư đồng thời phun máu tươi, rời khỏi trận pháp.

“Tầm Long, Tầm Long trận bị phá? Không thể nào, với lực lượng của giam chính, sao Tầm Long trận lại bị phá được?” Một thiên sư bị thương hơi nhẹ kinh hãi nói.

“Giam chính, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Một thiên sư khác nhìn về phía Tề Thiên Trần đang ngồi ngay ngắn tại đó.

Lúc này Tề Thiên Trần mới khôi phục tinh thần, chậm rãi mở mắt.

Chỉ nhắm mắt ngồi đó khoảng một canh giờ mà dung mạo của hấn đã như già đi vài chục tuổi.

“Giam chính, sao rồi?” Một vị thiên sư lau máu tươi nơi khóe miệng, cố nhịn nổi đau hỏi: “Có thành công không?”

Tề Thiên Trần sắc mặt ảm đạm, ngồi yên tại đó không nói một lời.

“Giam chính?” Một vị thiên sư khác bất an gọi.

Tạ Tuyên giơ hai ngón tay, điểm vào bả đại huyệt trước ngực, sau đó há miệng, một luồng khói đen chậm rãi phun ra. Đến lúc này sắc mặt hắn mới hòa hoãn lại nhưng vẫn không trả lời câu hỏi của vị thiên sư kia, chỉ nhỏ giọng lầm bầm: “Mọi việc đành nhờ Tuyết Nguyệt thành.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 277: Sống Trong Giác Mộng Say

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Bách Lý Đông Quân giơ ngón tay, nhẹ nhàng kéo một cái.

Chỗ rượu Mạnh Bà Thang vẩy ra cuối cùng hội tụ thành một làn nước, chảy trên đầu ngón tay hắn.

“Là Tích Thủy Thành Uyên.” Đường Liên ngẩng đầu lên, tất cả mọi cơ hội của bọn họ đều tập trung vào người duy nhất còn sức chiến đấu là Bách Lý Đông Quân. Chỉ có điều sao cuối cùng sự phụ lại dùng một môn công phu không quá cao thâm như vậy?

“Ta là Tửu Tiên trên trần thế, mượn say lên thẳng chín tầng trời xanh. Không cầu chiêm ngưỡng Cửu Thiên Tiên Nữ khiêu vũ trước gió, chỉ mong thấy một lần say rượu của tiên nhân.” Bách Lý Đông Quân mang làn nước đó tiến thẳng về phía Mạc Y.

“Tiên nhân? Rốt cuộc thế nào là tiên nhân? Ta có phải là tiên nhân không?” Mạc Y chậm rãi hạ xuống đất, miệng lẩm bẩm: “Vậy người vừa rồi là ai? Vì sao tự xưng là tiên nhân? Vì sao tự xưng là Mạc Y?”

“Xin hỏi tiên nhân, có dám uống chén rượu này không?” Bách Lý Đông Quân búng hai ngón tay, làn nước bay thẳng về phía Mạc Y.

Mạc Y ngẩng đầu lên, mũi hít một cái, nhỏ giọng nói: “Mạnh Bà Thang?”

“Trần thế chẳng gì vui, chẳng bằng sống trong giấc mộng say, tiêu dao một hồi.” Bách Lý Đông Quân lại vung song chưởng.

“Không uống.” Mạc Y lạnh nhạt đáp, hai tay vung lên, đánh làn nước đó văng ra.

Bách Lý Đông Quân nhẹ nhàng nhắc tay: “Lên!”

Tất cả nước lập tức hóa thành hơi, xung quanh Mạc Y lập tức bị làn hơi nước bao phủ.

Một hương rượu vô cùng đậm đà lan tỏa, nơi nó đi qua ngay cả cỏ cây cũng từ từ mềm xuống. Tiêu Sát, Tư Không Thiên Lạc, Đường Liên đứng ở đó, người được hương rượu đều lão đảo như muốn ngã, suýt nữa không đứng nổi.

Bách Lý Đông Quân cách đó gần nhất vừa lui nhanh lại vừa tham lam hít hơi rượu: “Thơm quá, thơm quá. Tiếc là sau lần này thế gian không còn hương thơm tuyệt thế đó nữa.”

Đây là loại rượu tuyệt phẩm đệ nhất thế gian được ghi trong ‘Tửu Kinh’, Mạnh Bà Thang. Uống một chén có thể mơ một giấc mộng dài mười năm, sẽ nhớ lại mọi thứ đã quên, sẽ gặp lại người đã khuất. Sau khi tỉnh mộng, sẽ quên đi tất cả mọi chuyện.

Làn hơi nước xung quanh Mạc Y từ từ tan đi, mọi người căng thẳng nhìn sang. Chỉ thấy Mạc Y ngồi ngay ngắn ở đó, hai mắt nhắm chặt, như đã ngủ say.

“Có hiệu quả.” Tiêu Sát che ngực, ngã quy xuống đất.

Tư Không Thiên Lạc vội vàng đi tới đỡ hấn: “Nhân lúc này, chúng ta mau đi thôi.”

Bách Lý Đông Quân lui lại bên cạnh bọn họ, gấp gáp nói: “Nhân lúc này chạy mau, bên dưới có một chiếc thuyền, các người cứ đi thẳng về phía tây là được. Khẩu quyết trở về giống như lúc đến, nhớ kỹ, đừng quay đầu lại.”

“Sư phụ, còn ngài thì sao?” Đường Liên hỏi.

Bách Lý Đông Quân lắc đầu: “Ta đoạn hậu. Nếu hấn tỉnh lại ta có thể tranh thủ một chút thời gian cho các người.”

“Thế nhưng.” Tư Không Thiên Lạc đỡ Tiêu Sắt, lo lắng hỏi: “Tiêu Sắt sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Bách Lý Đông Quân nhìn Tiêu Sắt một chút, thở dài nói: “Đã dùng mất chỗ Mạnh Bà Thang cuối cùng có thể cứu mạng, cho dù là ta cũng không có cách nào.”

“Ta không sao, chỗ ta còn một ít thuốc do Hoa Cẩm để lại.” Tiêu Sắt khẽ gật đầu một cái: “Mau đi đi, tới tìm Mộc Xuân Phong.”

“Sư phụ, ngài không đi à?” Đường Liên vội vàng la lên.

“Yên tâm đi, tuy không đánh được hấn, nhưng vẫn bỏ chạy được. Huống hồ bây giờ ta chưa muốn trở về Bắc Ly.” Bách Lý Đông Quân lắc đầu nói.

“Được.” Đường Liên gật đầu, đứng dậy nhảy lên trên gian các, đưa Diệp Nhược Y đã hôn mê bất tỉnh xuống rồi nhấc cả Lôi Vô Kiệt đã ngất xỉu ở đó, chạy cùng Tư Không Thiên Lạc cùng Tiêu Sắt về phía bờ bên kia.

Bách Lý Đông Quân xoay người nhìn Mạc Y đã chìm vào giấc mộng.

Trong một gian miếu đồ nát.

Hai đứa trẻ tựa sát vào nhau, đứa lớn hơn có vẻ là ca ca, đang vỗ nhẹ lên vai muội muội: “Đừng khóc, đừng khóc. Cha ra ngoài tìm mẹ thôi, sẽ về sớm thôi.”

Muội muốn hẳn vẫn khóc thút thít: “Ca ca lừa muội. Cha sẽ không về đâu.”

“Đâu có, cha tìm được mẹ là về liền mà.”

“Mẹ đã chết rồi, ca ca.”

Ca ca buông muội muội ra, nhìn đôi mắt muội muội một hồi lâu rồi gật đầu một cái: “Đúng vậy, cha đã chết, mẹ cũng đã chết. Bọn họ sẽ không về. Sau này chỉ có hai người chúng ta sống với nhau, nhưng ca sẽ chăm sóc cho muội.”

Trong gian miếu đồ nát, bọn họ sống như vậy một thời gian dài.

Mãi tới khi thiên tai đến, tất cả mọi người đều trở thành lưu dân, tất cả mọi người đều như hắn, mất nhà, mất người thân của mình.

“Ca ca, bán muội đi. Như vậy muội cũng sống được.” Muội muội đã đói tới mức choáng váng, hơi thở mong manh.

“Ca sẽ không bán muội đâu. Ca nói rồi mà, ca sẽ chăm sóc cho muội.” Ánh mắt ca ca sáng rực lên.

“Ca sẽ chết đói đấy, ca ca.” Muội muội lạnh nhạt nói.

“Chúng ta đều sẽ sống, sẽ cùng sống.” Ca ca đứng dậy: “Ca ra ngoài tìm ít thức ăn, mọi chờ ca ở đây nhé.”

Ca ca chạy ra ngoài cả một buổi chiều, cầu xin tất cả những người hán có thể cầu xin. Thế nhưng một số hàng xóm trước đây vẫn có tình nghĩa nay không phải thành nhà không lầu trống thì cũng đóng chặt cửa, cho dù hán gõ thế nào cũng không mở.

“Cho ta một cái bánh bao đi. Đợi sau này ta trưởng thành, ta sẽ dốc hết tất cả báo đáp cho ngươi.”

“Có thể cho ta chút cháo loãng không? Mọi mọi ta sắp chết rồi, ta có thể làm thợ cho ngươi, không cần tiền công một tháng, có thể cho ta một bát cháo loãng ngay bây giờ không?”

“Năm xưa là cha ta đã cứu thúc! Nếu không có cha ta, bây giờ thúc thúc đã chết rồi! Vì sao hôm nay thúc thấy ta sắp chết mà không cứu!”

Ban đầu còn trịnh trọng, càng về sau càng thấp kém, cuối cùng nói những lời tan nát cõi lòng nhưng hán vẫn không xin được một hạt gạo, cuối cùng đành kéo lê thân thể mệt mỏi về gian miếu.

Có lẽ trên đường sẽ nhặt được chút thức ăn thừa do người khác vứt đi.

Nhưng mãi tới khi vào miếu, hai tay hán vẫn trống không.

Phải rời khỏi nơi này. Hán nghĩ thầm trong lòng.

“Ca ca, ca về rồi.” Mọi mọi thấy ca ca về, mỉm cười gọi, không giống vẻ mệt mỏi kiệt sức lúc hán vừa đi. Bây giờ mọi mọi có vẻ rất phấn chấn.

“Có chuyện gì vậy?” Ca ca hỏi.

Muội muội lấy một cái bánh nướng nóng hổi từ trong lòng ra: “Ca ca, vừa rồi có một vị đại sư tốt bụng đi ngang qua, cho muội hai cái bánh. Muội ăn một cái rồi, để lại một cái cho ca.”

Ca ca kinh ngạc, chạy tới như phát điên, đoạt lấy cái bánh nhai từng ngụm một. Cái bánh vốn không to, hắn ăn sạch chỉ trong chốc lát. Muội muội cứ thế ngồi bên cạnh mỉm cười nhìn hắn.

Tới tối, ca ca ôm muội muội, nhìn xuyên qua lỗ thủng của gian miếu ngắm sao trên bầu trời, nhỏ giọng nói: “Ngày mai, chúng ta sẽ rời khỏi đây. Còn ở lại đây, chúng ta sẽ chết đói.”

Muội muội không nói gì, chỉ nằm trong lòng hắn, khe thở hỗn hển, mãi tới khi tiếng thở càng lúc càng nhỏ, rồi không còn chút âm thanh nào nữa.

“Tiểu Lục Nhi! Tiểu Lục Nhi!” Ca ca đột nhiên phát hiện bất thường, lắc mạnh muội muội trong lòng.

Nhưng không còn tiếng trả lời của muội muội.

Mạc Y lệ rơi đầy mặt, nhìn cảnh tượng trước mắt. Hắn đưa tay vạch nhẹ một cái.

Chỉ thấy trong gian miếu đồ nát đó, bé gái áo lục dập đầu nặng nề trước mặt một hòa thượng xa lạ. Hòa thượng kia thở dài, buông một chiếc bánh xuống.

Một chiếc, chỉ có một chiếc duy nhất.

“Tiểu Lục Nhi! Tiểu Lục Nhi!” Ca ca gào lên tan nãi cõi lòng, xé tan cảnh tượng này.

Cô bé đã chết trong lòng tĩnh lại, giờ bàn tay gầy gò vuốt ve gò má ca ca: “Ca ca, đừng nhớ muội nữa. Muội chết là để ca ca sống vui vẻ hơn.”

“Tiểu Lục Nhi sẽ luôn ở bên ca ca.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 278: Tái Tạo Thân Thể

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

***

Mọi người dùng hết chút sức lực cuối cùng chạy thẳng lên bờ, quả nhiên thấy nơi đó còn một chiếc thuyền nhỏ.

“Đi, đi nhanh lên.” Đường Liên ném Lôi Vô Kiệt trong tay lên thuyền, nhưng khi chuẩn bị đặt Diệp Nhược Y lên lại phát hiện có điểm không đúng.

Hình như gió đã ngừng.

Không chỉ gió ngừng, hẳn cảm thấy thân thể của mình cũng ngừng lại.

Tất cả vạn vật đều dừng lại.

Hắn chậm rãi chuyển ánh mắt sang, thấy phía xa, một bóng trắng như khe cử động.

Mạc Y trước mặt Bách Lý Đông Quân đột nhiên mở mắt.

Cho dù cường đại như Bách Lý Đông Quân, sau khi uống Mạnh Bà Thang cũng ngủ say suốt mấy ngày, thế nhưng đối với Mạc Y, chìm vào giấc mộng của Mạnh Bà Thang, mơ một giấc kéo dài mười năm, chẳng qua chỉ là một chớp mắt trên trần gian.

Chỉ có điều ánh mắt Mạc Y như đã thay đổi, luồng sáng tím yêu dị đã tiêu tan, lưu lại một vẻ thanh minh và trầm tĩnh như vạn cổ.

Sau đó bộ áo trắng đó đột nhiên hành động.

Bách Lý Đông Quân cũng xuất thủ, hấn giơ tay phải ra định ngăn cản nhưng chỉ miễn cưỡng chạm đến góc áo của Mạc Y. Mạc Y giơ tay phải, nhẹ giọng nói: “Dừng!”

Âm thanh vừa lên, còn chưa dứt, Mạc Y đã hạ xuống bên bờ. Một tay hấn đặt lên Diệp Nhược Y, một tay kéo Tiêu Sát, dậm mũi chân một cái, không bao lâu đã trở lại trên đỉnh các. Khi hấn đi khỏi, cắm chế trên người Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc mới được giải trừ, mọi thứ trở lại bình thường. Đường Liên xốc Lôi Vô Kiệt lên: “Đuổi theo!”

Hai người lại chạy tới dưới gian các, thấy Bách Lý Đông Quân đứng yên tại chỗ. Đường Liên vội vàng la lên: “ Sư phụ, nên làm gì đây?”

Bách Lý Đông Quân lắc đầu một cái: “Chờ chút đã.”

“Nhưng Diệp cô nương vẫn trong tay hấn!” Đường Liên không hiểu: “Nếu hấn lại dùng tà thuật chiêu hồn kia thì sao?”

Bách Lý Đông Quân không trả lời hấn, chỉ cau mày, nghiêm túc nhìn Mạc Y.

Mạc Y nhìn Tiêu Sát, Tiêu Sát cũng nhìn hấn.

“Người có muốn ta cứu người không?” Mạc Y hỏi hấn.

Tiêu Sát gật đầu một cái: “Muốn.”

Mạc Y cười một tiếng: “Ta có thể cứu ngươi.”

Tiêu Sát cười nhạt: “Nhưng ta sẽ không cầu ngươi.”

Mạc Y nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai hắn: “Thật khí phách.”

Tiêu Sát nhìn tay hắn: “Ngươi định làm gì?”

Mạc Y thu tay về, xuất chưởng đánh thẳng vào ngực Tiêu Sát!

“Dừng tay!” Tư Không Thiên Lạc phẫn nộ gầm lên, đang định tung người nhảy lên lại bị Bách Lý Đông Quân kéo về. Thần sắc của Bách Lý Đông Quân rất nghiêm túc, trầm giọng nói: “Chờ một chút!”

Tiêu Sát lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Mạc Y thu tay về bắt mạch trên tay Tiêu Sát: “Lực âm nhu này quá quý mị. Trong ần mạch của ngươi luôn có một luồng lực lượng âm nhu. Chỉ cần ngươi vận công, hai luồng nội lực xung đột, ngươi sẽ bị trọng thương.” Mạc Y nói xong lại xuất chưởng đánh vào ngực Tiêu Sát.

Tiêu Sát chỉ cảm thấy trước ngực như dùi núi lấp bễ, chân khí trong cơ thể đại loạn, cảm thấy tất cả nội lực dâng trào.

“Chỉ có một cách cứu ngươi, hủy hết tất cả nội lực của ngươi, kể cả lực lượng âm nhu đó. Nhưng từ nay về sau ngươi là một kẻ không có võ công, có điều mất võ có thể luyện lại, nội công có thể tích lũy lần nữa. Nếu ngươi có lòng, trở lại đỉnh cao chỉ là vấn đề về thời gian.” Mạc Y lại đánh một chưởng.

Tiêu Sát ngửa mặt lên trời hét dài, một cơn cuồng phong lấy đỉnh các làm trung tâm tỏa ra xung quanh. Tư Không Thiên Lạc và

Đường Liên không nhịn được giờ tay che mắt, cuồng phong quét ra phía ngoài, khiến cây cối trên núi lay động không ngừng.

“Hủy nội lực của người khác không phải lợi hại, rất nhiều người làm được. Nhưng hủy nội lực của người khác nhưng vẫn giữ người này còn sống, chỉ có ta làm được.” Mạc Y nói.

Bách Lý Đông Quân đứng dưới các lùm bầm: “Hắn muốn hủy nội lực của Tiêu Sát.”

“Hủy nội lực của Tiêu Sát?” Đường Liên nghi hoặc nói: “Hắn định làm gì?”

“Hắn định cứu Tiêu Sát.” Bách Lý Đông Quân chậm rãi nói.

“Cứu Tiêu Sát? Nhưng ta nghe nói nếu hủy nội lực của người khác, cuối cùng người đó sẽ chết vì kinh mạch khô kiệt?” Đường Liên vội vàng la lên.

“Đúng.” Bách Lý Đông Quân gật đầu: “Thế nhưng hắn là Mạc Y.”

“Đi!” Mạc Y lại xuất chưởng.

Tiêu Sát lại gầm lên một tiếng, lông tóc dựng đứng.

“Làm vậy rất đau, rất nhiều người không chịu được. Nhưng người chắc chắn không thành vấn đề.” Mạc Y cười, một tay nắm chặt Tiêu Sát: “Đó là nội kinh của ta, ta cho người một luồng, chỉ một luồng nhưng đã đủ cho người bước vào cảnh giới cao thủ. Nó có thể bảo vệ kinh mạch của người không khô kiệt, sau này người từ từ tu luyện nội công của mình, nó sẽ từ từ tan đi.”

Nội nội kinh đó tiến vào cơ thể Tiêu Sát, sắc mặt Tiêu Sát đã hòa hoãn lại, hấn cắn răng: “Vì sao ngươi lại cứu ta?”

“Ta là Mạc Y, chỉ quan sát một lần là hiểu được tình hình người đó. Ngươi là viên ngọc tuyệt thế, còn ta là người mang thuật đồ long, mền tài vốn là chuyện thường của con người thôi.” Mạc Y lạnh nhạt nói.

“Thế nhưng ngươi là tiên nhân.” Tiêu Sát nhỏ giọng nói.

“Trên đời nào có tiên, ngươi ta đều là phàm nhân.” Mạc Y cười một tiếng.

Tiêu Sát kinh ngạc: “Ngươi... hình như không giống lúc vừa rồi nữa.”

“Sống là giấc mộng, chết là tỉnh giấc. Thế nhân đều biết uống Mạnh Bà Thang sẽ say rượu chìm vào giấc mộng, tỉnh lại quên đi chuyện phàm trần. Bây giờ nghĩ lại, quên không phải là quên mà là buông xuống.” Mạc Y thở dài: “Ta ngã xuống ma đạo, ngươi cứu ta. Bây giờ ta cứu ngươi cũng là chuyện nên làm.”

Tiêu Sát thở phào nhẹ nhõm: “Đa tạ.”

“Ta còn một chưởng, ngươi có chịu được không?” Mạc Y cao giọng nói.

“Xin chỉ giáo.” Tiêu Sát cúi đầu.

“Được.” Mạc Y giơ một ngón tay, đầu ngón tay như có sấm rền vang.

Tiêu Sát nhắm hai mắt lại.

Khi một chỉ cuối cùng tới trước trán Tiêu Sát, chỉ nhẹ nhàng ấn một cái.

Thân thể Tiêu Sát lập tức xụi lơ.

“Ngủ đi.” Mạc Y cười một tiếng, giơ tay nắm lấy Tiêu Sát, vung xuống bên dưới: “Cô nhóc, nhận lấy người yêu của người này.”

Tư Không Thiên Lạc vội vàng đứng dậy, đỡ lấy Tiêu Sát.

“Đại thành chủ, ngài mau kiểm tra xem Tiêu Sát sao rồi?” Tư Không Thiên Lạc vội vàng la lên.

Bách Lý Đông Quân giơ tay bắt mạch bên cổ của Tiêu Sát: “Không sao, hần chỉ ngủ thiếp đi thôi.”

Mạc Y xoay người nhìn Diệp Nhược Y vẫn đang ngủ say: “Muội thì sao, Tiểu Lục Nhi.”

Sau tiếng gọi này, Diệp Nhược Y từ từ tỉnh lại, cô thì thào: “Tiểu Lục Nhi.”

“Đúng vậy, Tiểu Lục Nhi của ca.” Mạc Y cúi người, giơ tay vuốt ve gò má của Diệp Nhược Y: “Nếu Tiểu Lục Nhi của ta trưởng thành, chắc cũng có dung mạo tuyệt sắc như người. Đáng tiếc, muội ấy không có phúc phận đó.”

“Người... định...” Diệp Nhược Y hơi thở mong manh.

“Ta muốn một muội muội.” Mạc Y cười một tiếng: “Tiểu Lục Nhi không sống được, ta sẽ coi người như Tiểu Lục Nhi. Ta muốn cứu người, thế nhưng ta không chữa được bệnh của người. Người khác với Tiêu Sát, hần bị thương trong ấn mạch, bị thương đương nhiên

chữa được. Thế nhưng trái tim người trời sinh thiếu hụt, cho dù là ta cũng không thể nào tái tạo trái tim được.”

“Nhưng năm xưa ta không thể cứu sống Tiểu Lục Nhi, còn hôm nay ta không thể bỏ mặc.”

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 279: Tạm Biệt Tiên Đảo

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Mạc Y giơ ngón tay ấn nhẹ lên mi tâm của Diệp Nhược Y: “Ta cũng ban cho người một luồng chân khí, luồng chân khí này sẽ bảo vệ tim của người, chỉ cần không bị nội thương quá nặng, từ nay về sau người không khác gì người thường. Luồng chân khí này rất quý giá, người phải quý trọng nó.”

Diệp Nhược Y nhỏ giọng nói: “Sao người lại giúp ta.”

“Vì bộ áo lục đó.” Mạc Y cười vang, thu ngón tay lại, tung người nhảy về phía sau, hạ xuống gian lầu các.

“Mạc Y tiên sinh.” Bách Lý Đông Quân khom người hành lễ.

“Tiểu Bách Lý, không ngờ lâu rồi mới gặp mà lại khiến người gặp nhiều phiền toái đến vậy.” Mạc Y ngồi xếp bằng chính giữa gian lầu các. “Rất xin lỗi.”

“Còn phải cảm tạ Mạc Y tiên sinh cứu hai vị tiểu hữu này.” Bách Lý Đông Quân cúi đầu nói.

“Không cần cảm ơn, là ta phải cảm ơn chén rượu của người.” Mạc Y đuổi người: “Ta hơi mệt rồi. Nói thật, đã mấy chục năm rồi ta không ngủ, vừa rồi say một lần khiến ta thư thái hơn nhiều. Ta muốn ngủ một giấc nữa.”

“Ý của tiên sinh là?” Bách Lý Đông Quân kinh ngạc.

“Nghe nói thế nhân đồn đại ngọn tiên sơn này của ta có vạn phật triều bái, thiên nữ rắc hoa, ban ngày vang tiếng đàn trống, ban đêm ánh sao như mưa rơi, là tuyệt cảnh trên đời. Đâu ai biết nó là nơi cô độc như vậy?”

“Mọi người nói tiên nhân có thể cưỡi gió bay đi, sống thọ bằng nhật nguyệt. Đâu ai biết sống thọ bằng nhật nguyệt là cô độc như thế nào.”

“Ta muốn mơ một giấc. Mơ dài mười năm, tỉnh lại như giấc ngộ, sau khi tỉnh lại đi tới phạm thế một chuyến, lại trải qua một đời người thật sự.”

“Mệt mỏi, mệt mỏi quá.” Mạc Y ngáp một cái, cuối cùng nhắm hai mắt, để lại câu nói cuối cùng: “Trong thời gian ta nhập mộng, chẳng hay Tiểu Bách Lý có nguyện hộ pháp cho ta không?”

Tuy Mạc Y nói “mười năm” không rõ là một lời diễn giải khoa trương hay mười năm thật sự, nhưng Bách Lý Đông Quân lại không hề do dự, cười nói: “Vô cùng vinh hạnh.”

Đáng tiếc Mạc Y đã ngủ say, không nghe được câu trả lời của hắn.

Ngay khi hắn nhập mộng, sương mù trên ngọn tiên sơn bỗng đậm hơn, chim chóc muông thú vừa bỏ trốn đều trở về. Lũ khỉ, lũ sóc đều chạy vào gian lâu các, không ngừng chạy quanh Mạc Y. Tư Không Thiên Lạc cảm thấy có thứ gì rơi trên mặt, giơ tay chạm thử, mở lòng bàn tay ra kinh ngạc nói: “Hoa đào?”

Cô xoay người, phát hiện tất cả hoa đào trên tiên đảo đều đã nở rộ.

“Đây là tiên nhân nhập mộng trong truyền thuyết, không ngờ được thấy kỳ quan như vậy!” Bách Lý Đông Quân cảm thán.

Đường Liên nhảy tới trên các ôm Diệp Nhược Y xuống: “Sự phụ, vì sao Mạc Y lại đột nhiên ra tay giúp đỡ?”

“Đúng như lời hần nói, Mạnh Bà Thang trong truyền thuyết có thể khiến người uống rơi vào một giấc mộng dài, tái hiện lại chuyện xưa, cũng có thể gặp lại người đã khuất xa, nhưng sau khi tỉnh lại sẽ quên hết những chuyện đó. Từ quên trong chuyện này hần là buông xuống chứ không phải quên thật.” Bách Lý Đông Quân cười nói: “Cho nên lần các người tới đây lần này coi như đạt được ước nguyện. Nghỉ ngơi vài ngày là về được.”

Tư Không Thiên Lạc lắc đầu: “Không nghỉ ngơi được.”

Đường Liên gật đầu: “Đúng là không nghỉ ngơi được, đã sắp tới thời điểm ước định với Mộc công tử, chúng ta phải mau mau trở về.”

“Mộc công tử?” Bách Lý Đông Quân nhướn mày.

Đường Liên vội vàng đáp: “Là tam công tử của Thanh Châu Mộc gia, Mộc Xuân Phong. Hần tới đảo Tam Xà bắt rắn chế thuốc cho anh trai, chúng ta ngồi thuyền của hần tới. Bây giờ hần đang ở đảo Tam Xà chờ ta, ước định là bảy ngày sau chúng ta sẽ trở về.”

“Thanh Châu Mộc gia, thú vị.” Bách Lý Đông Quân gật đầu một cái, vỗ vai Đường Liên: “Không tệ, vậy các con lập tức lên đường đi. Trên đảo có ít trái cây, mang theo một chút, lúc nào tỉnh thì ăn vào, bổ sung thể lực.”

“Sư phụ.” Đường Liên gãi đầu một cái: “Sao nghe ý ngài này giờ, cảm thấy ngài không định về cùng bọn con vậy?”

“Mạc Y tiên sinh nói muốn nhập mộng mười năm, bảo ta hộ pháp. Ta cũng muốn ở lại trên đảo chờ một thời gian ngắn nữa. Ta còn một số chuyện chưa nghĩ rõ ràng, nơi này rất yên tĩnh, không có nhiều phiền toái như Bắc Ly.” Bách Lý Đông Quân cười nói.

“Nhưng Mạc Y nói mười năm lận!”

“Sư phụ của con biết thuật trú nhan, mười năm không là gì cả.”

“Vậy ngài không quan tâm tới Tuyết Nguyệt thành ư?”

“Chẳng phải có cha của Thiên Lạc à?”

“Vậy ngài cũng không để ý tới tên đồ đệ là con ư?”

“Đâu phải con chỉ có một sư phụ là ta?”

Đường Liên bắt đầu nói: “Sư phụ, ngài thật tuyệt tình. Có điều gần đây trên giang hồ xảy ra một số chuyện, con cảm thấy người nên biết.”

“Được, vừa đi vừa nói.”

Trong thời gian bọn họ chạy ra bờ biển, Đường Liên nhanh chóng thuật lại những chuyện xảy ra trên giang hồ cho Bách Lý Đông Quân. Từ chuyện Âm Hà đột nhiên xuất hiện trên giang hồ, thành Vô Song đột nhiên đổi một thành chủ trẻ tuổi, Đạo Kiếm Tiên một mình xuống núi dùng mạng mình cứu nhị thành chủ, nói tới cả chuyện Đường môn ruồng bỏ mình ước với Tuyết Nguyệt thành, tập kích Lôi gia bảo. Ban đầu thần sắc Bách Lý Đông Quân không hề

thay đổi, tới lúc nghe được Triệu Ngọc Chân, Đường lão thái gia, Lôi Thiên Hồ bỏ mình, hấn không khỏi kinh hãi: “Đây đều là chuyện lớn. Không ngờ tên đạo sĩ thối kia thật sự xuống núi vì Hàn Y, không ngờ Đường lão thái gia vẫn không bỏ được thù hận với Lôi gia bảo.”

“Vậy ngài còn không mau mau trở về Bắc Ly?” Đường Liên nghĩ có thể xoay chuyển: “Chỉ cần ngài về Bắc Ly, mọi chuyện đều được giải quyết. Hơn nữa bây giờ ngài là cao thủ Thần Du Huyền Cảnh, Cô Kiếm Tiên ở thành Mộ Lương không cách nào tranh đoạt hạng nhất thiên hạ với ngài nữa.”

Bách Lý Đông Quân cười nói: “Sao cứ phải ta về mới được?”

“Năm xưa ngài là đại anh hùng cứu vớt Bắc Ly, cục diện hiện tại, Tuyết Nguyệt thành đã không còn uy thế năm xưa, hơn nữa hai mặt thù địch. Không biết bây giờ nhị thành chủ đã về chưa, chỉ mình tam thành chủ quản lý, e rằng rất khó khăn.”

“Sao nào, mười ba năm trước ta cứu Bắc Ly một lần, mười ba năm sau vẫn phải do ta cứu à?” Bách Lý Đông Quân lắc đầu một cái, Vỗ vai Đường Liên: “Tuyết Nguyệt thành đã có Tư Không Trường Phong. Còn những chuyện khác, lần này tới phiên các con.”

Đường Liên cười khổ: “Chúng con thôi à?”

“Chính các con. Hơn nữa lần này chuyện các con phải làm khác với ta năm đó. Con biết thân phận vị Tiêu huynh đệ này rồi đó, chắc Đường Liên Nguyệt cũng đã nói cho con thân phận chính của con. Phân tranh trong triều đình không như trong giang hồ. Trong triều đình khó phân chính tà, lập trường là quan trọng nhất, sau này phải cẩn thận.” Bách Lý Đông Quân nói.

“Nhưng sự phụ...”

“Rõ là lắm mồm, sao bảo đang sốt ruột cần đi ngay hả?” Bách Lý Đông Quân không nhịn được xách Đường Liên lên, đột nhiên ném hẳn lên thuyền, sau đó xuất chưởng đẩy thuyền đi xa ba trượng. “Đi đi, chung quy sẽ có ngày chúng ta gặp nhau thôi. Đừng để vì sự thất vọng đấy.”

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TruongDinh.vn

Chương 280: Trở Lại Bắc Ly

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng đi vào màn sương mù.

Khi bọn họ đến, nhìn từ xa không thấy lớp sương mù dày đặc này. Khi bọn họ trên đảo cũng không thấy lớp sương mù dày đặc đó, thế nhưng khi rời đảo vài chục trượng, toàn thân lại bị che phủ trong sương mù.

“Lần này coi như chỉ bị kinh hãi chút thôi chứ không nguy hiểm gì.” Cuối cùng cũng rời khỏi Bồng Lai tiên đảo, Trường Cung Truy Dục, Bách Quỷ Dạ Hành thở dài một cái, trái tim nặng trĩu cuối cùng cũng buông xuống.

“Còn chưa tới lúc yên tâm.” Đường Liên vừa chèo thuyền vừa nói: “Nghĩ cách gọi tên Lôi Vô Kiệt này dậy đi, một mình ta chèo, e rằng không kịp.”

“Nhưng Lôi Vô Kiệt cưỡng ép phá cảnh, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh. Nếu gọi hắn dậy có bạc béo quá không?” Tư Không Thiên Lạc cau mày.

“Đừng nói bạc béo, chúng ta không đuổi kịp thuyền là không về Bắc Ly được. Bị thương cỡ nào cũng là toi công. Mau lên, gọi tên này dậy cho ta, người xem Tiêu Sắt còn mấy viên Bồng Lai đan,

nhét hết vào miệng hắn đi.” Đường Liên tính toán thời gian, trong lòng vô cùng nóng nảy, đã lo lắng tới nỗi phôi.

“Để ta chèo.” Một giọng nói miễn cưỡng vang lên.

Hai người kinh ngạc quay đầu, thấy Tiêu Sắt đã mở mắt.

Tiêu Sắt có vẻ không khác gì ngày thường, vẫn bộ dáng lười biếng ấy, chỉ có cặp mắt đã bất đồng.

Trở nên vô cùng thanh thản, rất có tinh thần.

Đó là thứ mà Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc thấy, còn Tiêu Sắt lại cảm thấy rõ ràng hơn rất nhiều. Hắn cảm thấy trên người sung sướng thoải mái khó tả, đây là một cảm giác đã lâu không gặp. Kinh mạch của hắn bị tổn hại đã nhiều năm, khí huyết vận hành không lưu loát, đã lâu không thoải mái như vậy cho nên không nhận được muốn đứng dậy hoạt động một chút.

“Nhưng người bị thương nặng vừa mới khỏi...” Tư Không Thiên Lạc do dự nói.

“Không có gì đáng ngại.” Tiêu Sắt đi về phía trước, nhận lấy mái chèo trong tay Đường Liên: “Đoạn đường vừa qua, cảm ơn mọi người.”

“Cám ơn.” Đường Liên nhìn Tiêu Sắt với vẻ khó lòng tin nổi: “Người mà cũng nói cám ơn.”

Tiêu Sắt vẫy mái chèo, lắc đầu nói: “Trong lòng đại sư huynh, ta là loại người gì?”

“Tự đại, ngạo mạn, bướng bỉnh, thiếu lễ phép?” Đường Liên suy nghĩ một chút.

Tư Không Thiên Lạc thở dài: “Đại sư huynh, người đừng thẳng thắn quá mức vậy chứ!”

“Không sao.” Tiêu Sát nhún vai một cái, tiếp tục chèo thuyền.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng bọn họ cũng rời khỏi làn sương mù dày đặc đó. Tiêu Sát dừng thuyền lại, nhìn lên trời. Chờ tinh tượng chỉ xuất hiện bảy ngày một lần.

“Chúng ta ở trong màn sương bao nhiêu lâu rồi?” Tư Không Thiên Lạc không hiểu.

“Không biết. Ta luôn cảm thấy trong màn sương đó, thời gian trôi qua khác hẳn bên ngoài.” Đường Liên lạnh nhạt nói.

“Dao Quang mọc lên ở phương đông, Đế Quân bay lên ở phương tây.” Tiêu Sát nhìn bầu trời lẩm bẩm: “Xem ra chúng ta tới kịp, bây giờ cách lúc đó đúng bảy ngày.”

“Đế Quân có vẻ còn mờ nhạt hơn.” Một giọng nói mệt mỏi vang lên, mọi người nhìn lại, thấy Diệp Nhược Y cũng đã tỉnh.

“Bảy ngày?” Đường Liên cau mày: “Ước định với Mộc Xuân Phong cũng là bảy ngày, bây giờ hắn có thể đi bất cứ lúc nào.”

“Không sao.” Tiêu Sát lắc đầu: “Ta tin tưởng Mộc Xuân Phong.”

Hơn nữa ngày sau, rốt cuộc bọn họ cũng thấy đảo Tam Xà. Mà bên cạnh đảo Tam Xà, chiếc thuyền dài tuyết tùng khổng lồ vẫn đang

đậu ở đó, lá cờ Phụng Hoàng Vu Phi bên trên tung bay theo làn gió.

“Bọn họ vẫn ở đó.” Tư Không Thiên Lạc vui vẻ nói.

Nhưng khi đến gần, Tiêu Sắt lại nhíu mày: “Hình như có cái gì không đúng.”

Khi tới gần nữa, hắn mới thấy rõ cảnh tượng ở đó.

Chỉ thấy trên thuyền dài Tuyết Tùng, tất cả hộ vệ trên thuyền cầm cung tên, dây cung kéo căng, nhắm thẳng vào người dưới thuyền.

Còn dưới thuyền dài tuyết tùng, Mộc Xuân Phong ngồi xếp bằng, trước mặt là thanh danh kiếm - Động Thiên Sơn.

Vài chục người chèo thuyền ăn mặc bình thường đứng đối diện với Mộc Xuân Phong, ai nấy trợn mắt nhìn hắn.

“Thế này là thế nào?” Đường Liên nhỏ giọng nói.

“Không biết, tới xem thử đi.” Tiêu Sắt giậm mũi chân, bước về phía bọn họ.

“Cẩn thận.” Tư Không Thiên Lạc vội vàng la lên, lập tức đi theo.

Đường Liên giơ tay định cản nhưng không cản được. Trên thuyền còn hai người đang nằm đó không nhúc nhích, hắn đành tăng tốc độ chèo thuyền: “Một đám lỗ mãng, chỉ biết hại sư huynh.”

Thấy Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc hạ xuống, Mộc Xuân Phong vui vẻ: “Các người về rồi.”

Tiêu Sát nhìn xung quanh một lượt, lấy làm khó hiểu: “Thế này là sao?”

Mộc Xuân Phong vội vàng đi tới bắt mạch cho hắn, suy nghĩ cẩn thận một chút rồi vui vẻ ra mặt: “Chữa khỏi thật rồi, trên hòn đảo đó có người tuyệt thế như vậy cơ à. Tiêu huynh, lần sau người phải dẫn ta tới xem thử đấy!”

“Mộc huynh đúng là hứng khởi, bên phía người còn đang nhìn nhau bằng đao kiếm, còn có tâm trạng nghĩ tới tiên nhân cơ à?” Tiêu Sát nhìn đám người chèo thuyền sắc mặt căng thẳng, còn một số hộ vệ trên thuyền đang nhìn chằm chằm vào nơi này.

“Ài. Mấy người chèo thuyền này lên đảo rồi la hét đòi về, nửa đường còn định cướp thuyền nên bị hộ vệ của Mộc gia ta đuổi xuống. Điền chưởng quỹ nói làm loạn trên biển, không thể tha mạng, nói phải bắn chết bọn họ. Trong lòng ta không nở, dù sao bọn họ cũng không làm được gì, cho nên đành ngồi chung một chỗ với bọn họ, ngăn cản Điền chưởng quỹ với bắn tên. Thế nhưng ta vừa ngồi cùng bọn họ.” Mộc Xuân Phong gãi đầu: “Bọn họ lại muốn giết ta, ta đành cấm Động Thiên Sơn ở đó uy hiếp họ. Cho nên cục diện này đã kéo dài một ngày một đêm.”

“Nếu chúng ta đã về, vậy không cần náo loạn nữa.” Tư Không Thiên Lạc nói.

Mộc Xuân Phong gật đầu: “Đúng đúng đúng, chư vị. Bây giờ có thể về nhà rồi, mọi người đừng đánh, đừng đánh nữa.”

Nhưng đám hộ vệ vẫn không buông cung tên xuống.

“Điền chưởng quỹ.” Mộc Xuân Phong cao giọng nói.

Điền Mạc Chi đi từ trên thuyền xuống: “Công tử.”

“Trói những người này lại, lúc nào gần về đến bờ mới cởi trói cho họ.” Mộc Xuân Phong nói.

Điền Mạc Chi suy nghĩ một chút: “Được. Người đâu!”

Đám người chèo thuyền lại xô xao: “Để các người trói, xong lát nữa bỏ chúng ta lại thì sao!”

“Im đi cho ta!” Mộc Xuân Phong rút Động Thiên Sơn ra, lộ vẻ tức giận hiem thấy: “Nếu ta muốn giết đám người các người, bây giờ ta sẽ bảo bọn họ bắn cung, sau đó vớt các người lại cho rắn cắn. Cung tên không giết chết được các người, ta còn có thể dùng kiếm giết. Còn lảm nhảm lảm lời như vậy, thấy thiếu vàng à? Lúc nào lên bờ cho mỗi người thêm mười lạng! Còn ý kiến gì nữa không! Còn lảm nhảm nữa không?”

Đám người chèo thuyền lần đầu thấy công tử nổi giận, đều dờ ra tại đó, không biết nói gì.

“Trói lại cho ta!” Mộc Xuân Phong tức giận quát.

“Vâng.” Điền Mạc Chi cúi đầu.

Lúc này Đường Liên đã chèo thuyền tới, Lôi Vô Kiệt cũng vừa vịn tỉnh dậy.

Hắn thấy cảnh tượng xung quanh, lấy làm kinh hãi.

“Chẳng phải đang ở đảo Bồng Lai à? Sao lại tới đảo Tam Xà rồi?”

“Mạc Y đâu? Ồ, Mộc huynh, lại gặp nhau rồi.”

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

"Ta là ai?"

"Ta đang ở đâu?"

Lôi Vô Kiệt mặt đầy mê mang.

“Người ngủ tiếp đi.” Đường Liên tát một phát cho hấn choáng tiếng.

Thuyền Kim Thác đã kéo buồm lên.

Đám người Đường Liên sức cùng lực kiệt vào trong khoang nghỉ ngơi, định ngủ mấy ngày mấy đêm rồi tính. Chỉ có Tiêu Sát không vào trong khoang thuyền, Điền Mạc Chi đi qua bên cạnh hắn. Tiêu Sát nói đầy ẩn ý: “Khi đi ta đã biết có biến số, mà biến số như vậy là ở người.”

“Sai rồi, không phải ở chỗ ta.” Điền Mạc Chi âm u nói: “Ở chỗ công tử.”

“Mộc Xuân Phong?” Tiêu Sát nhỏ giọng nói.

“Công tử nhân đức, theo ta thấy là mềm yếu. Nhưng nếu công tử nhân đức mà lòng lại kiên định, vậy là minh chủ.” Điền Mạc Chi đi qua bên cạnh Tiêu Sát: “Thanh Châu Mộc gia, sau này là của tam công tử.”

Tiêu Sát cười một tiếng, tiếp tục đi về phía mũi tàu.

Mộc Xuân Phong đang đứng đó, nhìn lá cờ gia tộc trên đỉnh cầu: “Về nhà thôi.”

Tiêu Sắt đi tới bên cạnh hắn, gật đầu một cái, lẩm bẩm: “Về nhà thôi.”

(Hoàn thành phần ‘Hải ngoại tiên sơn’)

**Tải Ứng dụng Trương Định App Download ebook tốt nhất
Với hơn 10.000 quyển sách và truyện update mỗi ngày**

Link <https://TrươngĐịnh.Vn>

THIỆU NIÊN CA HÀNH

Chu Mộc Nam
TrươngĐịnh.vn

Chương 281: Tạm Biệt Tuyết Nguyệt

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Bất tri bất giác, đã tới mùa đông.

Tuyết Nguyệt thành cũng nghênh đón trận tuyết đầu tiên trong mùa đông.

“Hạ quan phong, thượng quan hoa, Thương Sơn tuyết, Nhị Hải nguyệt.” Tư Không Trường Phong ngồi trên ghế đá cạnh gian nhà cỏ ở Thương Sơn nói: “Bốn cảnh sắc của Tuyết Nguyệt thành, hình như người chưa từng thấy trăng trên Nhị Hải.”

“Trăng trên Nhị Hải, bốn mùa đều thấy được.” Tiêu Sát ngồi đối diện với hấn lạnh nhạt nói.

“Đúng vậy, vì bốn mùa đều thấy được nên lúc nào cũng có thể tới xem, thế nhưng năm này lại năm khác, chỉ còn lại trăng trên Nhị Hải là chưa được thấy. Chuyện trên thế gian này cũng theo đạo lý đó thôi.” Tư Không Trường Phong giơ tay phải ra, ngắm nhìn bông tuyết tan chảy trong tay hấn: “Gần đây người luyện công ra sao?”

“Vừa qua bước đầu tiên.” Tiêu Sắt đáp: “Có hơi chậm. Có điều dựa vào luồng chân khí mà Mạc Y tặng cho, vẫn miễn cưỡng duy trì ở Kim Cương Phàm Cảnh.”

“Không biết tên Cơ Nhược Phong kia đi đâu. Chẳng biết hắn thuộc phái nào, sư thừa là ai mà lại tinh thông gần tám phần mười công phu trong thiên hạ, hắn truyền nội công tâm pháp nào cho người?” Tư Không Trường Phong hỏi.

“Hoàng Long sơn, Bát Quái Tâm Môn.” Tiêu Sắt đáp.

Tư Không Thiên Lạc ngạc nhiên: “Tâm pháp Đạo môn? Hoàng Long sơn? Chẳng phải Hoàng Long sơn đã tuyệt tích mấy chục năm rồi à?”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Ta cũng không biết, lần này về nghe nói Kim Bảng đã thay đổi, chắc sư phụ ta cũng đã về. Trong lòng ta còn rất nhiều nghi vấn, ta muốn tìm hắn.”

“Người biết Bách Hiểu đường ở đâu không?” Tư Không Trường Phong nghi hoặc nói.

Bách Hiểu đường, biết hết mọi chuyện trong thiên hạ. Nhưng thiên hạ lại không biết về Bách Hiểu đường.

“Ta biết.” Tiêu Sắt nhìn một bông hoa tuyết lững lờ rơi xuống chén, trận tuyết này đột nhiên lớn dần: “Ở Thiên Khải.”

Tư Không Trường Phong cười nói: “Chẳng trách bây giờ rồi mà người còn chưa lên đường.”

Tiêu Sắt đặt chén rượu xuống, nhìn tuyết bay đầy trời.

Tư Không Trường Phong đứng dậy: “Nghe nói lần đầu tiên người gặp hần, tuyết cũng bay đầy trời. Người không định tạm biệt ư?”

Tiêu Sát cũng đứng dậy, khoanh hai tay trong áo, thương thế của hần đã không còn đáng ngại nhưng vẫn giữ vẻ lười biếng lúc trước: “Có gì mà tạm biệt. Một năm nay ngày nào cũng thấy hần, bây giờ mắt không thấy tâm không phiền.”

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng hai người vẫn đứng dậy đi xuống dưới núi.

Bên ngoài Tuyết Nguyệt thành, một chiếc xe ngựa lẳng lẳng đứng chờ.

Tư Không Thiên Lạc đứng bên cạnh xe ngựa, vẻ mặt u oán: “Đầu tiên là đại sư huynh, ngày hôm qua vội vàng chạy về Đường môn của hần. Hôm nay người cũng phải đi, bỏ ta ở lại Tuyết Nguyệt thành một mình. Đúng là quá đáng.”

“Thiên Lạc sư tỷ, người giả bộ khổ sở cũng phải giả cho giống chứ?” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái: “Người nhìn khéo miệng người đi, sắp không giấu được nụ cười rồi. Chờ sau khi ta đi, ngày nào người cũng có thể tới tìm Tiêu Sát chơi rồi? Nhưng phải khuyên người, gần nhất Tiêu Sát phải luyện công, đừng quấy rầy hần mãi thế.”

“Muốn chết à?” Tư Không Thiên Lạc giờ tay nắm lấy trường kiếm hương.

“Đừng đừng đừng.” Lôi Vô Kiệt vội vàng che đầu: “Bây giờ kiếm của ta hỏng rồi, không đánh nổi sư tỷ.”

“Tiểu Kiệt, đi thôi.” Một âm thanh tiều tụy vang lên từ trong xe ngựa.

“Vâng, tở tở. Đệ tới ngay.” Lôi Vô Kiệt nói, sau đó hấn nhìn về phía xa, lẩm bẩm: “Sao hấn còn chưa tới?”

“Chắc hôm nay hấn tới gian nhà cở luyện công, dù sao người cũng không đi lâu.” Tư Không Thiên Lạc xua tay: “Người đi mau đi.”

“Thiên Lạc sư tở, người không nghe tở tở ta nói à?” Lôi Vô Kiệt cười khổ: “Lần này ta tới Kiếm Tâm trủng không đơn giản là sửa kiếm.”

“Ngoại trừ sửa kiếm còn làm gì nữa?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Còn phải tu kiếm tâm, tở tở nói ta phải tới cảnh giới Kiếm Tiên mới được tới mộ. Năm xưa mẫu thân ta dưỡng kiếm bảy ngày mới miễn cưỡng bước vào cảnh giới Kiếm Tiên. Sư phụ ta Lôi Oanh cũng mất mười năm mới đến cảnh giới Kiếm Tiên. Đâu có đơn giản như vậy!” Lôi Vô Kiệt cười khổ.

Tư Không Thiên Lạc không nhịn được cười ha hả: “Thế thì lúc ta gặp lại người, chẳng phải người đã là một ông chú già rồi à?”

Lôi Vô Kiệt làm mặt quỷ: “Không đúng, là một ông lão.”

“Tiểu Kiệt.” Lý Hàn Y ngồi trong xe ngựa lại gọi.

“Đến đây đến đây.” Lôi Vô Kiệt thở dài, xoay người: “Được rồi, đâu có phải Diệp cô nương, đâu cần phải chờ.”

“Người chỉ kiên trì được có thế mà đòi theo đuổi Diệp cô nương?” Một giọng nói mang ý trêu chọc vang lên, Lôi Vô Kiệt nhanh chóng xoay người, chỉ thấy một người từ phương xa bay đến, hạ xuống mặt đất, người mặc áo xanh, thần sắc lười biếng, chính là Tiêu Sắt.

“Ta tưởng ngươi không tới.” Lôi Vô Kiệt bĩu môi.

Tiêu Sát lập tức xoay người, khom lưng chào một iếng: “Nhị thành chủ rời thành, sao ta lại không tới chứ.”

Lý Hàn Y cười nói: “Đừng có làm trò nữa, có gì nói với Tiểu Kiệt thì nói đi, đừng làm trễ giờ lên đường của chúng ta!”

“Gấp cái gì, trên đường đi chậm một chút.” Tư Không Trường Phong đã ngồi bên ngoài xe ngựa từ lúc nào chẳng hay, nói với phu xe: “Đừng quá xóc nảy.”

Phu xe vội vàng gật đầu: “Tuân lệnh, tam thành chủ.”

“Lái nhanh một chút, ta là nhị thành chủ, hắn là tam thành chủ, phải nghe ta.” Lý Hàn Y lạnh nhạt nói.

Tư Không Trường Phong nhún vai một cái: “Cãi nhau bao năm như vậy, ngươi không thấy mệt à?”

Bên kia, Lôi Vô Kiệt âm thầm hỏi Tiêu Sát: “Ngươi nói xem, ta muốn vào cảnh giới Kiếm Tiên kia cần mấy năm?”

Tiêu Sát không buồn nhắc mí mắt: “Ba mươi năm.”

Lôi Vô Kiệt ‘xì’ một tiếng: “Nghe nói thằng nhóc Vô Song kia đã là nửa bước Kiếm Tiên, ta còn phải mất ba mươi năm? Ngươi coi thường ta?”

“Tu kiếm tâm không phải cày ruộng, nào biết một ngày cày được bao nhiêu đất, một năm được bao nhiêu thược? Có người kẹt ở nửa bước Kiếm Tiên hai mươi năm, tỷ như Tống Yển Hồi đến giờ vẫn chưa bước vào cảnh giới Kiếm Tiên. Có người đọc sách hai mươi

năm chưa từng cầm kiếm, ngày cầm kiếm lên đã được tôn là Kiếm Tiên, như Tạ Tuyên Tạ tiên sinh. Người đòi ta đưa ra thời gian, ta bảo ngày mai cũng được thôi. Nhưng người tin ư?” Tiêu Sát nhìn Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt linh dục: “Không tin.”

Tiêu Sát gật đầu: “Cút đi.”

“Ta nghĩ liệu có nên nhân cơ hội bây giờ còn thắng được người, đánh người một trận đã rồi tính.” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đừng nói nhảm, tính khí tử tử của người không tốt lắm đâu.” Tư Không Trường Phong đi tới xách Lôi Vô Kiệt lên quăng vào xe ngựa: “Tiểu Lôi Kiếm Tiên, hy vọng khi gặp lại, mái tóc người chưa bạc trắng.”

Lôi Vô Kiệt cười khổ ngồi trên xe ngựa: “Tam thành chủ, không cho ta chút lòng tin được à?”

“Lòng tin?” Tư Không Trường Phong gật đầu: “Được, Tiểu Lôi Kiếm Tiên ngày mai sẽ bước vào cảnh giới Kiếm Tiên.”

“Đi!” Lôi Vô Kiệt đoạt roi của phu xe, vung lên.

Ngay lúc Lôi Vô Kiệt đi khỏi, một đệ tử Tuyết Nguyệt thành tới thông báo: “Tam thành chủ, có khách tới chơi?”

“Khách gì?”

“Hai người khách rất kỳ quái. Một kiếm khách mù mắt, một cầm sữ cầm điếc.”

Tư Không Trường Phong và Tiêu Sát nhìn nhau, nói đầy ẩn ý:
“Đúng là kỳ quái.”